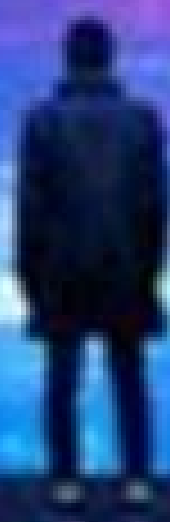

HOÀNG HÔN PHÂN GIỚI

Truyện ngắn
của nhà văn
Nguyễn Nhật
Hàng

HOÀNG HÔN PHÂN GIỚI

Tác giả: Hắc Sơn Lão Quỷ

Thể loại: Dị Năng, Dị Giới, Linh Dị

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Hoàng Hôn Phân Giới (Dịch)

Một thế giới tràn đầy quỷ dị, tà ma khắp nơi. Nhân vật chính tên là Hồ Ma đã chết đi, sau đó được gọi hồn sống lại. Bước vào một thế giới xa lạ khủng bố, tìm sống trong chỗ chết. Bộ truyện thuộc thể loại khoa huyền nhưng có lồng ghép nhiều yếu tố linh dị. Với motif rất mới lạ cùng bút lực chắc chắn, bộ truyện đang được các độc giả đánh giá rất cao. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Hoàng Hôn Phân Giới (Dịch)! Thu Gọn Khung

Mục lục

- Chương 1. Bà Bà cô quái
- Chương 2. Tấm ván quan tài
- Chương 3. Chiêu sai hồn
- Chương 4. Tiểu nha đầu
- Chương 5. Dụ dỗ
- Chương 6. Bên ngoài
- Chương 7. Quay lại
- Chương 8. Miếu thờ cô quái
- Chương 9. Lão Hỏa Đường Tử
- Chương 10. Bóng người
- Chương 11. Ngoại lai
- Chương 12. Nhìn thấy.
- Chương 13. Biện pháp
- Chương 14. Từ chối
- Chương 15. Lại vào mộng
- Chương 16. Sợ chúng ta
- Chương 17. Dẫn dò
- Chương 18. Huyết Thái Tuế
- Chương 19. Vào rừng
- Chương 20. Tẩu quỷ nhân
- Chương 21. Nhị gia
- Chương 22. Ở lại
- Chương 23. Chạy bộ
- Chương 24. Sơn nhục
- Chương 25. Huyết Thực Bang
- Chương 26. Mẹ nuôi
- Chương 27. Mượn cành liễu
- Chương 28. Đốt lò
- Chương 29. Lưu ý.
- Chương 30. Luyện lô hỏa
- Chương 31. Ngủ chung
- Chương 32. Bị lạnh
- Chương 33. Ăn sáng
- Chương 34. Thân thể người chết
- Chương 35. Lo lắng

Chương 36. Tiểu Hồng Đường đưa cơm
Chương 37. Không học
Chương 38. Cháu trai tộc trưởng
Chương 39. Gánh nước
Chương 40. Sơn thần lão gia
Chương 41. Tưới rau
Chương 42. Đánh nhau mang tiểu quỷ.
Chương 43. Thôi Hiết Nhi bị thương
Chương 44. Lô hỏa thuần thanh
Chương 45. Không lười biếng
Chương 46. Kỹ năng thật
Chương 47. Vào mộng
Chương 48. Bị tập kích
Chương 49. Quỷ mặt trắng
Chương 50. Chân Dương Tiễn
Chương 51. Chuyện trước kia
Chương 52. Yêu quỷ Mạnh gia
Chương 53. Không tìm thấy Bà bà
Chương 54. Quý nhân trong thành đền
Chương 55. Cùng vào rừng
Chương 56. Lão Âm Sơn
Chương 57. Người chuyển sinh thứ hai
Chương 58. Trao đổi tin tức
Chương 59. Quỷ mộ
Chương 60. Anh hùng cứu mỹ nhân
Chương 61. Ngự quỷ thuật
Chương 62. Nhìn qua tấm gương
Chương 63. Âm thanh dụ hoặc
Chương 64. Mỹ nhân xà
Chương 65. Cây hộc già
Chương 66. Lão Dương đập đầu
Chương 67. Người đến tốt cùng là ai?
Chương 68. Tôn tử của ta
Chương 69. Hoàn thành một nửa
Chương 70. Ba trụ tính mệnh
Chương 71. Bà bà phải đi
Chương 72. Người không đi sao?
Chương 73. Mang bà bà về
Chương 74. Thôi gia đến
Chương 75. Không thể được

Chương 76. Đau lòng
Chương 77. Xong tang sự
Chương 78. Trấn Tuế Thư
Chương 79. Tin tức mới
Chương 80. Linh miếu bản mệnh
Chương 81. Thủ Tuế Nhân
Chương 82. Ân tình
Chương 83. Hồng Đăng Hội
Chương 84. Cơ hội
Chương 85. Tuyển người
Chương 86. Nổi bật
Chương 87. Không phục
Chương 88. Quy củ
Chương 89. Sắp xếp
Chương 90. Chặt ba nhát
Chương 91. Phản phê
Chương 92. Kẻ chết, người bị điên
Chương 93. Cả thôn kinh hoàng
Chương 94. Quan tài
Chương 95. Lòng người
Chương 96. Không cần tự ra tay.
Chương 97. Khởi hành
Chương 98. Kinh nghiệm giang hồ
Chương 99. Tin tưởng
Chương 100. Học nghệ gian nan
Chương 101. 3 loại hương
Chương 102. Dâng hương
Chương 103. Số mệnh khác nhau
Chương 104. Người nên
Chương 105. Đến nơi
Chương 106. Tà ma nhập thể
Chương 107. Giải quyết
Chương 108. Chồn vàng
Chương 109. Thắp đèn lòng
Chương 110. Kiếm gỗ
Chương 111. Khác biệt
Chương 112. Luyện tập
Chương 113. Cơ hội
Chương 114. Chỗ dựa
Chương 115. Tức giận

Chương 116. Đồi chọi gay gắt
Chương 117. Ước đầu
Chương 118. Bỏ chạy
Chương 119. Tuần tra
Chương 120. Tặng phẩm
Chương 121. Như một lời hứa
Chương 122. Cạnh tranh công bằng
Chương 123. Đề bài
Chương 124. Lập mưu
Chương 125. Đêm trong rừng
Chương 126. Dẫn dụ tà ma
Chương 127. Hoảng sợ
Chương 128. Đến lúc
Chương 129. Có bóng người
Chương 130. Tặng kiếm
Chương 131. Tỉnh lại
Chương 132. Nữ quý
Chương 133. Đàm phán
Chương 134. Xuống giếng
Chương 135. Chôn cất
Chương 136. Ngô chương quỹ tới
Chương 137. Làm tốt lắm
Chương 138. Truyền pháp
Chương 139. Nhập môn
Chương 140. Chọn ngọn đèn
Chương 141. Phòng riêng
Chương 142. Tượng thần bản mệnh
Chương 143. Thử nghiệm
Chương 144. Lý Oa Tử tỉnh lại
Chương 145. Từ chết mà sinh
Chương 146. Rèn luyện
Chương 147. Trộm đồ ăn của heo
Chương 148. Quái ảnh
Chương 149. Chết đói
Chương 150. Thu tiền công
Chương 151. Không đủ huyết thực
Chương 152. Huyết thực bị trộm
Chương 153. Suy đoán
Chương 154. Ngô Hòa muội muội
Chương 155. Vì gì?

Chương 156. Tiếp cận
Chương 157. Tập trung luyện tập
Chương 158. Bút ký tu hành
Chương 159. Hút dương khí
Chương 160. Người bán hàng rong
Chương 161. Bắt trẻ con
Chương 162. Đàn cô cô
Chương 163. Bị thương
Chương 164. Chó đen
Chương 165. Dọn dẹp
Chương 166. Đàn Nhi Giáo
Chương 167. Thuật Tạo Súc
Chương 168. Kẻ thù của lão chương quỹ.
Chương 169. Què chân
Chương 170. Âm thầm tập luyện
Chương 171. Khó hiểu
Chương 172. Triệu quả phụ
Chương 173. Hình Hồn chi thuật
Chương 174. Số mệnh
Chương 175. Trở về
Chương 176. Lão Bạch Kiên kêu gọi
Chương 177. Tìm người trợ giúp
Chương 178. Dọn dẹp
Chương 179. Tuyệt chiêu
Chương 180. Tận lực
Chương 181. Tứ Quỷ Áp Môn
Chương 182. Thế thân
Chương 183. Áp lực
Chương 184. Chuẩn bị của lão chương quỹ.
Chương 185. Hồ Ma ở lại
Chương 186. Bữa ăn thịnh soạn
Chương 187. Chửi ầm
Chương 188. Phụ thể
Chương 189. Một đêm dài
Chương 190. Quét mộ
Chương 191. Túi da người
Chương 192. Cầu xin
Chương 193. Không chừa đường lui
Chương 194. Oán khí đến
Chương 195. Sử dụng tuyệt chiêu

Chương 196. Tạng tế
Chương 197. Nữ tử thân bí
Chương 198. Một đầu hai
Chương 199. Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự
Chương 200. Cung nghênh nương nương
Chương 201. Kinh ngạc
Chương 202. Uất ức
Chương 203. Thành công
Chương 204. Phân chia
Chương 205. Phái người tới
Chương 206. Ban thưởng đặc biệt
Chương 207. Dương Cung
Chương 208. Vị trí chướng quỹ
Chương 209. Vào thành mua đồ
Chương 210. Giao tình
Chương 211. Bị đuổi về?
Chương 212. Làm tốt lắm
Chương 213. Đãi tiệc
Chương 214. Vui vẻ
Chương 215. Tế bái
Chương 216. Mời tổ tiên
Chương 217. Tế núi
Chương 218. Mẹ nuôi run rẩy
Chương 219. Giương cung bạt kiếm
Chương 220. Tuyết Hậu Thôn
Chương 221. Trần môn thạch
Chương 222. Vào thôn
Chương 223. Âm khí dày đặc
Chương 224. Gốc cây cổ thụ
Chương 225. Lạc đường
Chương 226. Tiệc nuôi của Nhị gia
Chương 227. Đưa tiễn
Chương 228. Cát giấu huyết thực
Chương 229. Truyền thừa Thủ Tuế
Chương 230. Triệu gia thân bí
Chương 231. Sắp xếp
Chương 232. Cùng nhau lập công
Chương 233. Gỡ cửa
Chương 234. Tiểu quý què chân
Chương 235. Trợ giúp

Chương 236. Dương Cung bị vây khốn
Chương 237. Tìm cách
Chương 238. Thứ đáng tiền
Chương 239. Thanh Y Bang
Chương 240. Tế phẩm đồng nam đồng nữ
Chương 241. Người có hôn phối chưa?
Chương 242. Hiến tế
Chương 243. Hỏi thăm
Chương 244. Lập đàn gọi thần sông
Chương 245. Chiêu tà
Chương 246. Lão ba ba
Chương 247. Thần sông nổi giận
Chương 248. Quỷ nước
Chương 249. Nhảy xuống nước
Chương 250. Áp đảo sóng dữ
Chương 251. Trở về
Chương 252. Hương tổ truyền
Chương 253. Tiểu nha đầu tóc vàng
Chương 254. Người trong thành tới
Chương 255. Bị lừa bán
Chương 256. Lão chương quỹ mời rượu
Chương 257. Dẫn dò
Chương 258. Chuẩn bị
Chương 259. Nhiệm vụ của chương quỹ.
Chương 260. Dò hỏi
Chương 261. Tăng tốc tu luyện
Chương 262. Ban thưởng
Chương 263. Tôn Ngự Tử
Chương 264. Phách lối
Chương 265. Tôn chương quỹ.
Chương 266. Người thấp hương
Chương 267. Hồng Đăng đấu pháp
Chương 268. Tiểu quỹ của Dương Cung tới
Chương 269. Thúc ngựa không nghỉ
Chương 270. Thị trấn Mãn Thương
Chương 271. Chu đại sư phụ
Chương 272. Quỷ đào góc tường
Chương 273. Chiêu đãi
Chương 274. Tìm kiếm
Chương 275. Mời nhử

Chương 276. Thi thể lông trắng
Chương 277. Tức giận
Chương 278. Cọc người sống
Chương 279. Cùng nghề
Chương 280. Hạn Bạt đến
Chương 281. Vây đánh
Chương 282. Hỏa thiêu Hạn Bạt
Chương 283. Nhận tiền công
Chương 284. Âm Cốt Ngọc
Chương 285. Mục đích của lão đầu thần bí
Chương 286. Tin tức
Chương 287. Tách ra
Chương 288. Địa Qua Thiêu kêu gọi
Chương 289. Giúp đỡ như thế nào?
Chương 290. Đại thiếu gia Lư gia
Chương 291. Tiêu diệt thổ phỉ
Chương 292. Khảo nghiệm
Chương 293. Gặp lại lão đầu
Chương 294. Lão Hầu Tử
Chương 295. Nửa đêm ra ngoài
Chương 296. Câu hồn
Chương 297. Vô thường câu hồn thuật
Chương 298. môn đạo Hình Hồn
Chương 299. Sư muội
Chương 300. Người giấy dò đường
Chương 301. Gọi tên
Chương 302. Phá vỡ thuật pháp
Chương 303. Nam tử họ Vương
Chương 304. Hung đao phối ác nhân
Chương 305. Sát khí bùng bùng
Chương 306. Dán bùa
Chương 307. Mưu kế thành công
Chương 308. Luyện người
Chương 309. Hoàng quan chỉ
Chương 310. Cầm đao bước ra
Chương 311. Xin tha mạng
Chương 312. Hồ Ma ca lợi hại
Chương 313. Hung nhân đáng sợ
Chương 314. Ma cộp vô
Chương 315. Tiểu Hồng Đường chuyển tài

Chương 316. Cùng chiến tuyến
Chương 317. Hương hỏa lệnh
Chương 318. Nghi vấn
Chương 319. Diễn đến nơi đến chốn
Chương 320. Tiền giấy nện đầu
Chương 321. Chiến lợi phẩm
Chương 322. Đồ tốt
Chương 323. Hỏi ý kiến
Chương 324. Cứu mạng
Chương 325. Diễn trò
Chương 326. Người một nhà
Chương 327. Lão lừa gạt
Chương 328. Thanh Y Bang điên rồi
Chương 329. Phương thức đấu pháp
Chương 330. Lôi đài đấu mệnh
Chương 331. Trinh hương chủ đến
Chương 332. Hộ pháp đại nhân
Chương 333. Diễn sâu
Chương 334. Lập công
Chương 335. An tâm lên đường
Chương 336. Pháp môn khắc chế
Chương 337. Làm việc chu toàn
Chương 338. Tôn Ngưu Tử ra trận
Chương 339. Nước sôi
Chương 340. Tắm dầu sôi
Chương 341. Định hồn hoàn
Chương 342. Hoa chương quỹ
Chương 343. Nhớ kỹ người
Chương 344. Lão Bạch Kiền tiền bối
Chương 345. Địa Qua Thiêu lên sân
Chương 346. Cắt thịt heo
Chương 347. Quỷ khâu vết thương
Chương 348. Chiến thắng
Chương 349. Ác quỷ Thanh Y tức giận
Chương 350. Thông âm Mạnh gia
Chương 351. Quay về
Chương 352. Người chuyển sinh ẩn núp
Chương 353. Mật lệnh
Chương 354. Mạnh gia tìm người
Chương 355. Chuyển lời cho Sơn quân

Chương 356. Ghi chép của lão chương quỳ
Chương 357. Ban thưởng
Chương 358. Trương chương quỳ
Chương 359. Sóng gió nổi lên
Chương 360. Nửa đêm ghé thăm
Chương 361. Trao đổi tuyệt chiêu
Chương 362. Thử nghiệm tuyệt chiêu
Chương 363. Kiểm tra
Chương 364. Truyền thừa Thủ Tuế
Chương 365. Biến đổi
Chương 366. Chú ý tin tức
Chương 367. Đi gặp gốc cây già
Chương 368. Thạch Đình chỉ minh
Chương 369. Gánh nặng trên vai bà bà
Chương 370. Ác khách đến
Chương 371. Tất cả tập trung
Chương 372. Bất ngờ
Chương 373. Chiêu âm kính
Chương 374. Thái độ bất ngờ
Chương 375. Quý nhân Mạnh gia
Chương 376. Tiểu nhân
Chương 377. Trên đời hoang
Chương 378. Sống lại
Chương 379. Chuyện kỳ lạ
Chương 380. Quan tài đen
Chương 381. Kỳ quái không hiểu
Chương 382. Mời Hồng Đăng Nương Nương
Chương 383. Đóng cửa
Chương 384. Tránh không khỏi
Chương 385. Tiểu pháp sư lão gia
Chương 386. Dũng cảm tiến lên
Chương 387. Sức mạnh của đoàn kết
Chương 388. Quỷ khí âm trầm
Chương 389. Tà ma náo loạn
Chương 390. Tiểu hài tử khóc lớn
Chương 391. Kiệt sức
Chương 392. Giúp đỡ
Chương 393. Người thủ ranh giới
Chương 394. Cùng đến giúp đỡ
Chương 395. Là người tốt

Chương 396. Làm loạn một Châu
Chương 397. Đồng tử thanh y làm loạn
Chương 398. Mở đầu cho ác mộng
Chương 399. Vào Lão Âm Sơn
Chương 400. Vật trấn yểm
Chương 401. Lập đàn
Chương 402. Trấn tuế câu linh
Chương 403. Bắt tới
Chương 404. Câu Tử Lệnh
Chương 405. Thành công
Chương 406. Hạ thủ lưu tình
Chương 407. Người Mạnh gia
Chương 408. Chuyển lời
Chương 409. Sợ hãi tốt độ.
Chương 410. Bỏ đi không nói lời nào
Chương 411. Thật sự là người
Chương 412. Yêu nhân làm loạn
Chương 413. Bất công
Chương 414. Cảm giác thế nào?
Chương 415. Sắp xếp ổn thỏa
Chương 416. An tụy.
Chương 417. Tuân theo quy tắc
Chương 418. Người chuyển sinh hội họp
Chương 419. Giả vờ cẩn thận
Chương 420. Cảnh cáo
Chương 421. Giá cao
Chương 422. Giúp đỡ
Chương 423. Phong Chính
Chương 424. Thiếu huyết thực
Chương 425. Hồng Đăng Nương Nương tới
Chương 426. Chịu tội thay.
Chương 427. Hào phóng
Chương 428. Hồng Đăng cầu nguyện
Chương 429. Bí mật ban thưởng
Chương 430. Luyện tạng thứ năm
Chương 431. Hương nha đầu
Chương 432. Đại ân nhân
Chương 433. Giấc mơ kỳ quái
Chương 434. Hỏi thăm
Chương 435. Ngũ tạng đã thành

Chương 436. Hương nha đầu gặp chuyện
Chương 437. Quản gia Lý phủ
Chương 438. Nhặt về
Chương 439. Mất hôn
Chương 440. Thảo Tâm Đường
Chương 441. Người quen cũ
Chương 442. Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư
Chương 443. Ngũ Quỷ chương quỹ
Chương 444. Quỷ Động Tử Lý gia
Chương 445. Từ Hương chủ
Chương 446. Môn đạo Tư mệnh
Chương 447. Bị đóng đinh
Chương 448. Cơ duyên
Chương 449. Ân oán phức tạp
Chương 450. Tổ chức của người chuyển sinh
Chương 451. Kim Ti Thái Tuế
Chương 452. Giúp đưa thư
Chương 453. Còn thiếu kinh nghiệm
Chương 454. Thề thốt
Chương 455. Tâm địa lương thiện
Chương 456. Thất cô nãi nãi say rượu
Chương 457. Mèo đưa thư
Chương 458. Bàn bạc
Chương 459. Nhờ vả
Chương 460. Sắp xếp
Chương 461. Triệu lão hán
Chương 462. Đại Tàu Quỷ
Chương 463. Trương A Cô
Chương 464. Lên đường
Chương 465. Nguồn gốc tiểu sử quỷ
Chương 466. Quy tắc của Tàu Quỷ
Chương 467. Tà ma trong rừng
Chương 468. Thủ một đêm
Chương 469. Trận hương
Chương 470. Khất thi khuyển
Chương 471. Thương lượng
Chương 472. Chó đầu đàn
Chương 473. Thanh tẩy tà khí
Chương 474. Thần tiên quản gia
Chương 475. Vùng đất dữ

Chương 476. Quý trai
Chương 477. Tiểu quý không đầu
Chương 478. Không có đầu là chuyện tốt?
Chương 479. Bỏ sung vật dụng
Chương 480. Cây cầu đá
Chương 481. Không có gì
Chương 482. Qua cầu
Chương 483. Phát hiện
Chương 484. Mãng lão đại
Chương 485. Tra hỏi
Chương 486. Đuổi theo
Chương 487. Thôi mẹ nuôi
Chương 488. Kiêu người giấy.
Chương 489. Trương A Cô thỉnh linh
Chương 490. Ngũ Sát Thần
Chương 491. Vị hôn phu ác quỷ.
Chương 492. Tìm trợ giúp
Chương 493. Khất Cái Bang
Chương 494. Dạy lập đàn
Chương 495. Lập đàn trừ tà
Chương 496. Lên đàn
Chương 497. Phạm vi lập đàn
Chương 498. Cùng nhau động thủ
Chương 499. Tiểu quý hộ pháp
Chương 500. Bản sự trên đàn
Chương 501. Đối phương ra tay.
Chương 502. Hại Thủ khắc Tẩu Quỷ.
Chương 503. Đóng đinh
Chương 504. Áp lực vô hình
Chương 505. Sao lại dùng
Chương 506. Nương Nương không dễ chọc
Chương 507. Kéo xuống nước
Chương 508. Không còn cách nào khác
Chương 509. Giảm phúc khí
Chương 510. Áp lực nặng nề
Chương 511. Ngũ Lôi Kim Thiềm Hổ
Chương 512. Cao thủ
Chương 513. Tà vật
Chương 514. Thuần dương đồng tử mệnh
Chương 515. Hung nhân

Chương 516. Tiểu quỷ cưới đầu
Chương 517. Đèn dầu tắt
Chương 518. Đồng tiền thế mạng
Chương 519. Lộ sơ hở
Chương 520. Bàn tay thứ ba
Chương 521. Thiên sinh Âm Diệp
Chương 522. Hai bên cùng đợi
Chương 523. Lý do
Chương 524. Tỉnh lại
Chương 525. Quỷ môn quan
Chương 526. Thăng đến An Châu
Chương 527. Một mối
Chương 528. Liên lạc
Chương 529. Tìm heo
Chương 530. Đội mũ cao
Chương 531. Liên lạc lại
Chương 532. Âm hiệu
Chương 533. Hẹn gặp
Chương 534. Đưa thư
Chương 535. Quy củ
Chương 536. Tìm cao nhân
Chương 537. Hồng Bò Đào tiểu thư
Chương 538. Hàn Nương tử
Chương 539. Hiệu quả bất ngờ
Chương 540. Bả Hí môn
Chương 541. Uống trà
Chương 542. Thăm dò
Chương 543. Người chết sống lại?
Chương 544. Tìm tới
Chương 545. Sử quỷ giết địch
Chương 546. Pháp thuật thần tiên
Chương 547. Bả Hí môn lợi hại
Chương 548. Mời người
Chương 549. Đại lễ
Chương 550. Đón tiểu thư
Chương 551. Đại Thạch Đầu Nhai
Chương 552. Cơm người chết
Chương 553. Tự khóa
Chương 554. Lão gia Lý gia
Chương 555. Trả nợ

Chương 556. Đại đàn tế
Chương 557. Xử lý
Chương 558. Dẫn hồn mười năm
Chương 559. Cẩn thận
Chương 560. Đồng tiền
Chương 561. Lý gia cảm ơn
Chương 562. Đại lễ
Chương 563. Thịt hun khói
Chương 564. Mệnh số nặng hơn
Chương 565. Người tốt bụng
Chương 566. Thương Đường
Chương 567. Pháp môn của Thủ Tuế Nhân
Chương 568. Chấp đạo chấp sự
Chương 569. Lên đường trở về
Chương 570. Mời câu
Chương 571. Vừa đi vừa học tập
Chương 572. Người chuyển sinh tập hợp
Chương 573. Kế hoạch
Chương 574. Quý Đường
Chương 575. Ngựa phát điên
Chương 576. Múa rối trong Bả Hí Môn
Chương 577. Huyền thuật
Chương 578. Đâm về phía trước
Chương 579. Bỏ chạy
Chương 580. Chặn đường
Chương 581. Lột da
Chương 582. Không tề
Chương 583. Bản lĩnh sau nhập phủ
Chương 584. Chơi dây
Chương 585. Thần hồn ly thể
Chương 586. Tính toán từng bước
Chương 587. Mượn sọt
Chương 588. Sự hồn hỏi chuyện
Chương 589. Kết thúc viên mãn
Chương 590. Giao ước
Chương 591. Quay về
Chương 592. Quà của Hương nha đầu
Chương 593. Chia quà
Chương 594. Chuyên lời
Chương 595. Đối thoại

Chương 596. Chìa khóa của Trần Tuế Thư
Chương 597. Không an ổn
Chương 598. Thần bí
Chương 599. Trộm chút đồ
Chương 600. Chuẩn bị tiệc
Chương 601. Biến thành người
Chương 602. Tiểu đường quan
Chương 603. Bà lão tốt bụng
Chương 604. Lục sĩ hộ đàn
Chương 605. Về thôn
Chương 606. Ăn tiệc
Chương 607. Sắp xếp
Chương 608. Quỷ giếng quán thân
Chương 609. Pháp sư hắc bào
Chương 610. Mượn huyết thực
Chương 611. Thái độ
Chương 612. Uy phong của Thất cô nãi nãi
Chương 613. Món nợ oan gia
Chương 614. Thế gia đường quan
Chương 615. Ngõ nhỏ Mai Hoa
Chương 616. Khó xử
Chương 617. Chọn Hoàng đế mới
Chương 618. Tìm trợ giúp khác
Chương 619. Nhặt được
Chương 620. Cơ hội nhập phủ
Chương 621. Ngũ Sát lão gia
Chương 622. Cầu xin
Chương 623. Sơn Quân gọi
Chương 624. Linh tuyền đoạt bảo
Chương 625. Duyên phận
Chương 626. Đạo một vòng nhiều lợi ích
Chương 627. Suy tính
Chương 628. Kéo xuống nước
Chương 629. Bất công
Chương 630. Người đáng tin
Chương 631. Lên kế hoạch
Chương 632. Thông tin lớn nhất Minh Châu thành
Chương 633. Nắm bắt cơ hội
Chương 634. Nhất trí
Chương 635. Suy nghĩ cẩn thận

Chương 636. Ngũ Sát tế đàn
Chương 637. Tiến hành
Chương 638. Kẻ bán thịt
Chương 639. Ăn thịt
Chương 640. Sát khí
Chương 641. Luyện sát
Chương 642. Lừa kêu
Chương 643. Chiên quỷ
Chương 644. Thần tiên sống
Chương 645. Thịt tươi
Chương 646. Rắc thịt thành binh
Chương 647. Mệnh Sát
Chương 648. Ta là Tầu Quỷ Nhân
Chương 649. Thọ Sát
Chương 650. Tứ phương tạo sát
Chương 651. Mượn thọ
Chương 652. Tức giận
Chương 653. Lang băm
Chương 654. Bị bắt nạt
Chương 655. Thời cơ đến
Chương 656. Cùng nhau đi trừ tà
Chương 657. Chặn đường
Chương 658. Huyết tế đàn
Chương 659. Ngũ Sát Đàn Sứ
Chương 660. Khiêu khích
Chương 661. Hiểu ra
Chương 662. Bản lĩnh của Ngũ Sát Thần
Chương 663. Chọn Hoàng đế
Chương 664. Dương Cung đại gia
Chương 665. Quay về Thanh Thạch trấn
Chương 666. Đi ăn tiệc
Chương 667. Bảy ngày kỳ hạn
Chương 668. Lễ vật
Chương 669. Tiệc cưới
Chương 670. Khiêu khích trực diện
Chương 671. Kinh ngạc
Chương 672. Ác quỷ cưới vợ
Chương 673. Khiêu khích Hồ gia
Chương 674. Sắc lệnh của Trần Túy Phủ
Chương 675. Nói đạo lý.

Chương 676. Mắng cho sững sờ
Chương 677. Phản nghịch phạm thượng
Chương 678. Cứu tinh đến rồi
Chương 679. Sát khí lan tràn
Chương 680. Mai lão tiên sinh
Chương 681. Hồn loạn
Chương 682. Mục đích
Chương 683. Giữ chân
Chương 684. Dương Cung đến
Chương 685. Biến động
Chương 686. Âm mưu của Sơn Quân
Chương 687. Lấy sát nuôi thể
Chương 688. Nghịch Thiên cải mệnh
Chương 689. A Cô lập đàn
Chương 690. Bỏ chạy
Chương 691. Lặng lẽ quan sát
Chương 692. Con cháu Hồ gia
Chương 693. Mượn tín vật
Chương 694. Đồng giả
Chương 695. Truy bắt
Chương 696. Trần Túy Phủ mở
Chương 697. Thảm vận
Chương 698. Chém tượng thần
Chương 699. Sợ hãi
Chương 700. Bóng dáng quen thuộc
Chương 701. Dương Cung đến
Chương 702. Bày tiệc
Chương 703. Cảnh giới nhập phủ
Chương 704. Phúc họa tương liên
Chương 705. Ôm đùi
Chương 706. Bảo bối
Chương 707. Đáng đời trắng tay
Chương 708. Quyền phân hương
Chương 709. Thần bí
Chương 710. Số mệnh Hoàng đế mỏng manh
Chương 711. Ác quỷ bò ra từ địa ngục
Chương 712. Tranh giành thiên mệnh
Chương 713. Bất Thực Ngưu đạo
Chương 714. Thật sự ôm được
Chương 715. Người chuyển sinh đời trước

Chương 716. Sứ mệnh
Chương 717. Thứ kỳ dị nhất
Chương 718. Bị đuổi
Chương 719. Thành thân
Chương 720. Vận mệnh
Chương 721. Sắp xếp người thay thế
Chương 722. Vu nhân
Chương 723. Trong rừng sâu
Chương 724. Di khuyến
Chương 725. Tiểu cô nương kỳ lạ
Chương 726. Cổ khuyến
Chương 727. Không chào đón
Chương 728. Cổ trận
Chương 729. Trang Nhi Xương
Chương 730. Truyền thừa Thủ Tuế
Chương 731. So tài
Chương 732. Đại Thủ Tuế
Chương 733. Khoáng mạch kỳ lạ
Chương 734. Có quý
Chương 735. Chuyện kỳ lạ xảy ra
Chương 736. Cổ độc
Chương 737. Hạ cổ
Chương 738. Thanh toán sổ sách
Chương 739. Thương lượng
Chương 740. Tám bình huyết thực
Chương 741. Quy củ
Chương 742. Danh hiệu Hầu Nhi Tử
Chương 743. Thế giới thật giả
Chương 744. Ai phong tỏa mỏ?
Chương 745. Thuyết phục hợp tác
Chương 746. Kẻ không bình thường
Chương 747. Ô Công tộc trưởng
Chương 748. Là nhi tử của ta
Chương 749. Tiểu cô nương Ô Nhã
Chương 750. Chuyện đời cổ độc
Chương 751. Quý Nga cổ
Chương 752. Lên đàn luyện cổ
Chương 753. Bói toán
Chương 754. Bảy ngày luyện cổ
Chương 755. Không đơn giản

Chương 756. Bảy bước luyện cổ
Chương 757. Năng lực của cổ tròng
Chương 758. Bắt lực
Chương 759. Cổ thay lưỡi
Chương 760. Cổ thay lưỡi (2).
Chương 761. Vu nhân đấu cổ (1).
Chương 762. Vu nhân đấu cổ (2).
Chương 763. A Diêm Lão Thái (1).
Chương 764. A Diêm Lão Thái (2).
Chương 765. Kim tầm cổ (1).
Chương 766. Kim tầm cổ (2).
Chương 767. Kim Thiềm áp Kim tầm (1).
Chương 768. Kim Thiềm áp Kim tầm (2).
Chương 769. Tương sinh tương khắc (1).
Chương 770. Tương sinh tương khắc (2).
Chương 771. Bên trong mỏ (1).
Chương 772. Bên trong mỏ (2).
Chương 773. Ăn Hắc Thái Tuế (1).
Chương 774. Ăn Hắc Thái Tuế (2).
Chương 775. Nhất Tiên giáo (1).
Chương 776. Nhất Tiên giáo (2).
Chương 777. Tiếng sáo
Chương 778. Ong cổ
Chương 779. Nuôi dưỡng thi ong cổ (1).
Chương 780. Nuôi dưỡng thi ong cổ (2).
Chương 781. Thật giả (1).
Chương 782. Thật giả (2).
Chương 783. Ta là tà ma (1).
Chương 784. Ta là tà ma (2).
Chương 785. Năm Giáp Tý (1).
Chương 786. Năm Giáp Tý (2).
Chương 787. Sát khí xung thân (1).
Chương 788. Sát khí xung thân (2).
Chương 789. Phá pháp tướng (1).
Chương 790. Phá pháp tướng (2).
Chương 791. Vu nhân chuẩn bị
Chương 792. Tà thần
Chương 793. Ác vật vu cổ (1).
Chương 794. Ác vật vu cổ (2).
Chương 795. Lấy thân thể làm vật trấn

Chương 796. Không dễ đối phó
Chương 797. Phương pháp (1)
Chương 798. Phương pháp (2)
Chương 799. Đại tà vật (1)
Chương 800. Đại tà vật (2)
Chương 801. Mã gia ủy khuất (1)
Chương 802. Mã gia ủy khuất (2)
Chương 803. Để hấn tiếp tục điên (1)
Chương 804. Để hấn tiếp tục điên (2)
Chương 805. Giao tình truyền thừa
Chương 806. Giao tình truyền thừa (2)
Chương 807. Khai mở vào hang (1)
Chương 808. Khai mở vào hang (2)
Chương 809. Âm tướng quân (1)
Chương 810. Âm tướng quân (2)
Chương 811. Thạch Đà cân thiên hạ (1)
Chương 812. Thạch Đà cân thiên hạ (2)
Chương 813. Huyết nhục đã hưởng dụng (1)
Chương 814. Huyết nhục đã hưởng dụng (2)
Chương 815. Tướng quân lệnh (1)
Chương 816. Tướng quân lệnh (2)
Chương 817. Ba tầng cửa phủ (1)
Chương 818. Ba tầng cửa phủ (2)
Chương 819. Ta mới là tà ma (1)
Chương 820. Ta mới là tà ma (2)
Chương 821. Điều động tiên công (1)
Chương 822. Điều động tiên công (2)
Chương 823. Đại tài chủ (1)
Chương 824. Đại tài chủ (2)
Chương 825. Thực khí chi pháp (1)
Chương 826. Thực khí chi pháp (2)
Chương 827. Cao nhân Bất Thực Ngưu (1)
Chương 828. Cao nhân Bất Thực Ngưu (2)
Chương 829. Rèn đúc hung đao (1)
Chương 830. Rèn đúc hung đao (2)
Chương 831. Âm tướng quân mất tích (1)
Chương 832. Âm tướng quân mất tích (2)
Chương 833. Giáo chủ Nhất Tiễn giáo (1)
Chương 834. Giáo chủ Nhất Tiễn giáo (2)
Chương 835. Khảo nghiệm (1)

Chương 836. Khảo nghiệm (2).
Chương 837. Tuyệt kỹ thất khiếu (1).
Chương 838. Tuyệt kỹ thất khiếu (2).
Chương 839. Thương Thiện Diệu Cô (1).
Chương 840. Thương Thiện Diệu Cô (2).
Chương 841. Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp (1).
Chương 842. Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp (2).
Chương 843. Nhất định có gian trá (1).
Chương 844. Nhất định có gian trá (2).
Chương 845. Âm thi gây náo loạn (1).
Chương 846. Âm thi gây náo loạn (2).
Chương 847. Ác chiến với yêu thi
Chương 848. Ác chiến với yêu thi (2).
Chương 849. Âm tướng quân điểm binh (1).
Chương 850. Âm tướng quân điểm binh (2).
Chương 851. Hồ quản sự hiên ngang lẫm liệt (1).
Chương 852. Hồ quản sự hiên ngang lẫm liệt (2).
Chương 853. Nhập môn Thực Khí (1).
Chương 854. Nhập môn Thực Khí (2).
Chương 855. Gia nhập môn phái của ta (1).
Chương 856. Gia nhập môn phái của ta (2).
Chương 857. Pháp môn định mệnh (1).
Chương 858. Pháp môn định mệnh (2).
Chương 859. Mật ngữ thông quan (1).
Chương 860. Mật ngữ thông quan (2).
Chương 861. Người một nhà đi cửa sau (1).
Chương 862. Người một nhà đi cửa sau (2).
Chương 863. Chuẩn bị xong chưa? (1).
Chương 864. Chuẩn bị xong chưa? (2).
Chương 865. Tranh giành hoàng đế (1).
Chương 866. Tranh giành hoàng đế (2).
Chương 867. Thông tin cuối cùng (1).
Chương 868. Thông tin cuối cùng (2).
Chương 869. Yêu thi khó đối phó (1).
Chương 870. Yêu thi khó đối phó (2).
Chương 871. Đại đường quan (1).
Chương 872. Đại đường quan (2).
Chương 873. Chạy mau! (1).
Chương 874. Chạy mau! (2).
Chương 875. Nhanh chóng tìm người (1).

Chương 876. Nhanh chóng tìm người (2).
Chương 877. Chủ nhân của Bất Thực Ngưu (1).
Chương 878. Chủ nhân của Bất Thực Ngưu (2).
Chương 879. Tiểu quý báo tin (1).
Chương 880. Tiểu quý báo tin (2).
Chương 881. Nhục thân thành thánh (1).
Chương 882. Nhục thân thành thánh (2).
Chương 883. Môn Đạo Mệnh Số (1).
Chương 884. Môn Đạo Mệnh Số (2).
Chương 885. Dò Thám Bằng Cổ Trùng (1).
Chương 886. Dò Thám Bằng Cổ Trùng (2).
Chương 887. Quý Đài Diễm Bình (1).
Chương 888. Quý Đài Diễm Bình (2).
Chương 889. Đi Đường tắt thì phải sải bước đi (1).
Chương 890. Đi Đường tắt thì phải sải bước đi (2).
Chương 891. Giáo chủ không bước chân ra khỏi nhà (1).
Chương 892. Giáo chủ không bước chân ra khỏi nhà (2).
Chương 893. Giúp ta tu luyện (1).
Chương 894. Giúp ta tu luyện (2).
Chương 895. Đưa tiền mượn quý (1).
Chương 896. Đưa tiền mượn quý (2).
Chương 897. Bái Tướng Quân (1).
Chương 898. Bái Tướng Quân (2).
Chương 899. Gọi thần quát quý (1).
Chương 900. Gọi thần quát quý (2).
Chương 901. Thẳng tiến cửa phủ thứ hai (1).
Chương 902. Thẳng tiến cửa phủ thứ hai (2).
Chương 903. Tuân thủ quy tắc (1).
Chương 904. Tuân thủ quy tắc (2).
Chương 905. Đồng quan phong thi (1).
Chương 906. Đồng quan phong thi (2).
Chương 907. Lão đầu râu bạc trắng (1).
Chương 908. Lão đầu râu bạc trắng (2).
Chương 909. Truyền thuyết về ngựa đá (1).
Chương 910. Truyền thuyết về ngựa đá (2).
Chương 911. Nội khô của bách tính (1).
Chương 912. Nội khô của bách tính (2).
Chương 913. Đăng Hỏa Phúc hội (1).
Chương 914. Đăng Hỏa Phúc hội (2).
Chương 915. Phúc thi chúc phúc (1).

Chương 916. Phúc thi chúc phúc (2),
Chương 917. Thảo Đầu Bát Suy Thần (1),
Chương 918. Thảo Đầu Bát Suy Thần (2),
Chương 919. Hung Dao Xuất Lò (1),
Chương 920. Hung Dao Xuất Lò (2),
Chương 921. Phúc Trạch Bại Tận (1),
Chương 922. Phúc Trạch Bại Tận (2),
Chương 923. Kỵ mã trưng đao (1),
Chương 924. Kỵ mã trưng đao (2),
Chương 925. Thần Tướng Trảm Ôn Quỷ (1),
Chương 926. Thần Tướng Trảm Ôn Quỷ (2),
Chương 927. Sát Khí Tứ Diện Trảm Suy Thần (1),
Chương 928. Sát Khí Tứ Diện Trảm Suy Thần (2),
Chương 929. Mệnh Số Của Người Nhà Họ Mạnh (1),
Chương 930. Mệnh Số Của Người Nhà Họ Mạnh (2),
Chương 931. Người Sống Tứ Quỷ (1),
Chương 932. Người Sống Tứ Quỷ (2),
Chương 933. Bát Diện Du Thần (1),
Chương 934. Bát Diện Du Thần (2),
Chương 935. Yêu Nhân Bất Thực Ngưu (1),
Chương 936. Yêu Nhân Bất Thực Ngưu (2),
Chương 937. Đại Thế Thiên Mệnh (1),
Chương 938. Đại Thế Thiên Mệnh (2),
Chương 939. Cần Làm Chính Sự Rồi (1),
Chương 940. Cần Làm Chính Sự Rồi (2),
Chương 941. Uy Lực của Đại Đường Quan (1),
Chương 942. Uy Lực của Đại Đường Quan (2),
Chương 943. Ta đến giết ngươi (1),
Chương 944. Ta đến giết ngươi (2),
Chương 945. Kẻ Phàm Phu Tục Tử (1),
Chương 946. Kẻ Phàm Phu Tục Tử (2),
Chương 947. Sát Khí Hoang Dã (1),
Chương 948. Sát Khí Hoang Dã (2),
Chương 949. Nghi Trượng Nhà Họ Mạnh (1),
Chương 950. Nghi Trượng Nhà Họ Mạnh (2),
Chương 951. Phá giáp lấy thân (1),
Chương 952. Phá giáp lấy thân (2),
Chương 953. Kim Quang Cổ (1),
Chương 954. Kim Quang Cổ (2),
Chương 955. Đi Âm Phủ (1),

Chương 956. Đi Âm Phủ (2)
Chương 957. Đoạn yêu mệnh (1)
Chương 958. Đoạn yêu mệnh (2)
Chương 959. Mời Lão Tổ Tông (1)
Chương 960. Mời Lão Tổ Tông (2)
Chương 961. Sống nhờ thiên mệnh (1)
Chương 962. Sống nhờ thiên mệnh (2)
Chương 963. Hầu Nhi Tử Truyền Tin (1)
Chương 964. Hầu Nhi Tử Truyền Tin (2)
Chương 965. Tam đại kỳ thuật (1)
Chương 966. Tam đại kỳ thuật (2)
Chương 967. Trần Tuế tứ đại chú (1)
Chương 968. Trần Tuế tứ đại chú (2)
Chương 969. Quay Về (1)
Chương 970. Quay về (2)
Chương 971. Tà ma xuất thế (1)
Chương 972. Tà ma xuất thế (2)
Chương 973. Tể cò đầu người (1)
Chương 974. Tể cò đầu người (2)
Chương 975. Hội nghị người chuyển sinh (1)
Chương 976. Hội nghị người chuyển sinh (2)
Chương 977. Không trốn thoát được (1)
Chương 978. Không trốn thoát được (2)
Chương 979. Ấn Bất Thực Ngưu (1)
Chương 980. Ấn Bất Thực Ngưu (2)
Chương 981. Tam quyền thiên thư (1)
Chương 982. Tam quyền thiên thư (2)
Chương 983. Bất Thực Ngưu chi sư (1)
Chương 984. Bất Thực Ngưu chi sư (2)
Chương 985. Đại Lương Hiền Sư (1)
Chương 986. Đại Lương Hiền Sư (2)
Chương 987. Thế nào là Bất Thực Ngưu? (1)
Chương 988. Thế nào là Bất Thực Ngưu? (2)
Chương 989. Bái ngựa đá, treo Hồng Đăng (1)
Chương 990. Bái ngựa đá, treo Hồng Đăng (2)
Chương 991. Trên Tam trụ (1)
Chương 992. Trên Tam trụ (2)
Chương 993. Nợ nhiều không lo (1)
Chương 994. Nợ nhiều không lo (2)
Chương 995. Sinh Nhân Trụ (1)

Chương 996. Sinh Nhân Tru (2)
Chương 997. Tà thuật (1)
Chương 998. Tà thuật (2)
Chương 999. Minh Châu Chi Hành (1)
Chương 1000. Minh Châu Chi Hành (2)
Chương 1001. Người sống chiêu hồn (1)
Chương 1002. Người sống chiêu hồn (2)
Chương 1003. Việc nhà khó xử (1)
Chương 1004. Việc nhà khó xử (2)
Chương 1005. Tuyệt chiêu lên đường (1)
Chương 1006. Tuyệt chiêu lên đường (2)
Chương 1007. Tiểu Quỷ khiêng kiệu và ủng Lương Thiên (1)
Chương 1008. Tiểu Quỷ khiêng kiệu và ủng Lương Thiên (2)
Chương 1009. Thanh Nguyên Hồ gia (1)
Chương 1010. Thanh Nguyên Hồ Gia (2)
Chương 1011. Phân gia Hồ gia (1)
Chương 1012. Phân gia Hồ gia (2)
Chương 1013. Thiên Mệnh Tướng Quân (1)
Chương 1014. Thiên Mệnh Tướng Quân (2)
Chương 1015. Kho Huyết Thực (1)
Chương 1016. Kho Huyết Thực (2)
Chương 1017. Việc lớn đến rồi (1)
Chương 1018. Việc lớn đến rồi (2)
Chương 1019. Tiểu Quỷ Không Tham Lam (1)
Chương 1020. Tiểu Quỷ Không Tham Lam (2)
Chương 1021. Hồng Đường Chuyên Tài (1)
Chương 1022. Hồng Đường Chuyên Tài (2)
Chương 1023. Tiểu Hồng Đường mệt chết (1)
Chương 1024. Tiểu Hồng Đường mệt chết (2)
Chương 1025. Uy phong của Hồng Đăng Nương Nương (1)
Chương 1026. Uy phong của Hồng Đăng Nương Nương (2)
Chương 1027. Mượn cùng không mượn (1)
Chương 1028. Mượn cùng không mượn (2)
Chương 1029. Lợi nhuận không lỗ (1)
Chương 1030. Lợi nhuận không lỗ (2)
Chương 1031. Giáo đồ Chân Lý Giáo (1)
Chương 1032. Giáo đồ Chân Lý Giáo (2)
Chương 1033. Mười vạn quỷ đói (1)
Chương 1034. Mười vạn quỷ đói (2)
Chương 1035. Về Thôn đoạt bảo (1)

Chương 1036. Về Thôn đoạt bảo (2),
Chương 1037. Vái chào tạ lễ (1),
Chương 1038. Vái chào tạ lễ (2),
Chương 1039. Đạp Cương Bộ Đầu
Chương 1040. Đạp Cương Bộ Đầu (2),
Chương 1041. Ngũ Tuyệt chi Cảnh (1),
Chương 1042. Ngũ Tuyệt Chi Cảnh (2),

Chương 1. Bà Bà cổ quái

Chương 01: Bà bà cổ quái

Đầu đau muốn nứt, miệng đắng lưỡi khô, thân thể nặng nề giống như linh hồn hoàn toàn tách ra khỏi cơ thể hần.

Chỉ một động tác mở to mắt mà hần phải mất một lúc lâu mới có thể làm được, sau đó là từng đợt đầu vầng mắt hoa.

Bây giờ hần đang ở trong một gian phòng, ở chính giữa phòng có đặt một cái bàn vuông phủ đầy tro bụi, cùng mấy cái ghế vuông thấp bé, cạnh bức tường hần đang tựa người vào có một tảng đá bị đốt đen, phía trên có nồi và bếp, cạnh đó có mấy người giấy dựa vào tường, trên mặt vẽ màu nước lộ ra nụ cười quỷ dị. Cả gian phòng được dán đầy những lá bùa vàng vàng đỏ đỏ, phía trên vẽ những phù văn kỳ dị.

“Soạt “

Vô ý cử động một chút, hai vai của Hồ Ma vô cùng đau đớn.

Một sợi dây xích từ xà ngang kéo dài xuống dưới, ở cuối sợi dây xích chia ra làm thành hai đầu nối với hai cái móc sắt.

Mà bây giờ, ở trước ngực của hần lộ ra hai cái móc sắt nhọn phân biệt đâm xuyên qua xương tỳ bà.

Hần bị xích ở đây đã sáu bảy ngày.

Nhưng cho tới hôm nay, hần cũng không biết vì sao mình lại bị xích ở đây.

Hần vừa mới tốt nghiệp đại học, lúc đó hần được nhận vào làm bảo an cho một phòng thí nghiệm nổi tiếng trên thế giới,

sau đó một đột nhiên xuất hiện một vụ nổ, hắn liền bay lên, lơ lửng ngơ ngác, phiêu phiêu荡荡荡荡, cũng không biết trải qua bao lâu, cho đến bảy ngày trước, bỗng nhiên hắn bị một thanh âm quái dị hấp dẫn, theo tiếng mà tới, liền bỗng nhiên có một loại cảm giác hạ xuống nhanh chóng.

Khi mở mắt ra, thì hắn đã đến nơi này, bị người ta khóa lại.

Mà trong sáu bảy ngày này, điều duy nhất mà hắn ấn tượng là mỗi lúc trời tối, đều sẽ có một lão bà bà, ngồi tại trước mặt mình, yên lặng tụng kinh, niệm chú, quơ lá bùa kỳ quái, có đôi khi còn đút cho mình một ít nước thuốc cùng với thịt kỳ quái.

Nhưng bất luận mình hỏi bà lão cái gì, làm cái gì, bà đều mắt nhắm tai nghe, làm như không thấy.

Lúc này hắn bị hai móc sắt xuyên vào người, tỉnh thoảng choáng váng hôn mê, bà ta làm cái gì thì chính mình cũng không phản kháng được.

“Bà ta tại sao phải khóa ta lại?”

“Mỗi ngày lại đối với ta niệm tụng cái quái gì?”

“...”

Những câu hỏi này đều không có đáp án.

Bất quá cũng may, sau bảy ngày, hắn cũng dần dần thanh tỉnh.

Lúc đầu, hắn tỉnh thoảng choáng váng, cảm giác mình giống như đang bay tới bay lui, hiện tại ngược lại là không có bị như vậy.

Mặc dù thân thể vẫn còn suy yếu, mỗi một, nhưng tối thiểu thì tinh thần cũng thanh tỉnh một chút.

Nhưng muốn chạy trốn, vẫn là gần như không có khả năng.

Hắn thừa dịp lúc thanh tỉnh, dùng tay thử qua, móc sắt kia bén nhọn, nặng nề, cử động một cái, cơ hồ đau muốn ngất đi.

Không có khả năng dựa vào chính mình chạy thoát, tôi thiếu hiên tại với cái thân thể hư nhược này là không thể.

Mà bây giờ, hắn chỉ muốn uống nước...

...

...

Vạc nước cách hắn hơn ba mét, đặt ở gần bức tường.

Xích sắt được treo ở trên xà nhà, có thể hoạt động, cho nên dựa trên lý luận, thì có thể đi lại ở trong phòng.

Nhưng việc đi lại không thể nghi ngờ là cần phải bỏ ra đại giới thống khổ cực lớn.

Hắn phải mất mấy chục giây, mới cố nén cơn đau đớn từ hai bên vai truyền đến, chậm rãi để thân thể mình đứng lên.

Sau đó, run rẩy vịn vào vách tường, từng chút, từng chút nhích về phía vạc nước.

Xương cốt nơi bả vai ma sát cùng móc sắt, phát ra thanh âm lạnh lạnh quái dị.

Cùng với việc hắn đi lại, một ít máu tươi đang chậm rãi rỉ ra. Lưu lại trên mặt đất nhưng không nhiều.

Cuối cùng đã tới chỗ để vạc nước, nhìn nước trong vắt ở bên trong, phía trên mặt nước có nửa cái hồ lô đang trôi nổi.

Hồ Ma mức non nửa gáo nước, nếu không cánh tay chịu không được, hắn đưa đến bên miệng, liền uống ừng ực.

Trong thân thể đang bị khô nóng cùng đau đầu, hiện tại tự cũng làm dịu đi không ít.

Nhưng khi hấn giải quyết được vấn đề khát nước, thì bụng lại đói.

Hồ Ma theo bản năng nhìn về phía bát sứ đang đặt trên bàn.

Do dự nửa ngày, hấn vẫn là quyết định lại gần.

Mở cái bát ra, liền thấy phía trong có một khối thịt luộc vuông vức mà hơi đỏ đặt trên một cái đĩa.

Đối với người đang đói như hấn mà nói, điều này có dụ hoặc cực kì mãnh liệt, nhưng hấn vẫn là kháng cự.

Lão bà bà quý dị kia, mỗi ngày trừ đối với hấn tụng kinh niệm chú ra, thì thỉnh thoảng có cho hấn ăn một chút đồ vật cổ quái, có thảo dược, có nước bùa đốt ra, nhưng trong đó trọng yếu nhất, chính là loại thịt không biết tên, bất luận Hồ Ma có đói bụng hay không thì bà lão kia đều mạnh mẽ nhét vào trong miệng hấn, , ép buộc hấn phải nuốt, mỗi một lần ăn hết, đều là một loại thể nghiệm cực kì thống khổ.

Vì vậy, dù lúc này bụng rất đói, nhưng hấn cũng không muốn đụng vào khối thịt này.

Chương 2. Tấm ván quan tài

Chương 2: Tấm ván quan tài

“Thừa dịp bà ta không ở đây, đào tẩu mới là chuyện quan trọng nhất...”

Hồ Ma âm thầm nhắc nhở mình, ý thức được vấn đề cần gấp nhất hiện nay.

Xác định xung quanh không có người, hắn chịu đựng cơn đau nhức, nâng tay phải lên, nắm lấy móc sắt xuyên qua vai trái của mình.

Dùng sức từng chút một, muốn rút cái móc sắt ra khỏi cơ thể của mình.

Đau đớn kịch liệt đánh thẳng vào đại não, ngay cả đầu cũng đau nhứt giật giật, cái móc sắt này đã cùng da thịt sinh trưởng lại với nhau.

Nhưng Hồ Ma cắn răng, từng chút từng chút thử nghiệm.

...

“Kẹt kẹt...”

Trong lúc đau đớn đang dần tăng lên, thì bỗng nhiên một trận gió thổi tới làm cho cửa phòng mở ra, tia sáng bên ngoài soi vào làm cho bóng tối ở trong phòng xua tan đi mấy phần.

“Quái bà bà trở về rồi?”

Trong lòng của Hồ Ma giật mình, quay đầu nhìn lại, thì thấy có một nam nhân trung niên vừa thấp vừa gầy đang đi tới.

Ánh nắng ở phía sau chiếu vào, làm mặt của hắn hoàn toàn mơ hồ.

“Có người ngoài?”

Hồ Ma thấy người tới, trong lòng nhất thời vui mừng.

Mấy ngày này hắn ở đây cũng chỉ thấy lão bà quý dị, còn có một tiểu nha đầu buộc tóc bằng sợi dây màu hồng.

Bây giờ là lần đầu hắn nhìn thấy một người khác ngoài hai người kia, ý chí cầu cứu trong lòng lập tức tăng lên.

Nhưng không kịp mở miệng, thì lại bỗng nhiên nghĩ tới:

Nếu người này là đồng bọn của lão bà kia, lúc này mình lại cầu cứu, vậy không phải sẽ nhận lấy tra tấn càng tàn khốc hơn hay sao?

Huống hồ, coi như mình không mở miệng cầu cứu, người này cũng nên nhìn thấy hai cái móc sắt ở trên hai vai của mình.

Nếu như hắn là người ngoài, chẳng lẽ sẽ không cảm thấy kỳ quái?

Trong lúc Hồ Ma nhìn chăm chăm người này, muốn từ phản ứng của y nhìn xem mình có nên cầu cứu hay không thì thấy người này đối với tình trạng của mình, căn bản làm như không thấy, động tác cứng nhắc xoay người, giống như đang nhìn chung quanh một vòng, có chút dò dẫm hỏi:

“Bà bà đâu?”

“...”

“Hồngбет, nhìn bộ dạng này là người quen của lão bà bà kia...”

Trong lòng của Hồ Ma suy nghĩ, hi vọng cầu cứu không lớn, nhưng có lẽ, có thể thử từ trong miệng của y hỏi chút tin tức?

“Bà bà đi ra ngoài rồi.”

Hắn cố gắng để cho mình tỉnh táo, nói: “Người tìm bà bà có chuyện gì?”

Thanh âm ồm ồm của người này vang lên : “Ta tìm bà bà tính sổ sách.”

“Tính sổ sách?”

Trong lòng Hồ Ma lại đột nhiên sinh ra hi vọng: “Người này là cừu gia của bà lão quỷ dị kia sao?”

“Bà bà đi ra ngoài, bình thường ban ngày bà ta thường xuyên đi ra ngoài, tính toán thời gian, thì cũng trở lại nhanh thôi.”

Hắn đè ép kích động trong lòng, chậm rãi nói: “Người...”

“Bà bà sắp quay trở lại, vậy ta phải nắm chắc.”

Người chờ đợi này bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hồ Ma. Bây giờ hắn đã không còn là đưa lưng về phía ánh nắng ở ngoài cửa, nhưng gương mặt kia lại như cũ thấy không rõ lắm. Chỉ nghe được thanh âm của hắn the thé nhưng bị đứt đoạn, giống như khí lực không đủ, nói: “Lúc trước ta đang ở trong rừng rất tốt, nhưng bà bà chợt tìm người tới chặt ta, còn đem ta chia năm xẻ bảy, cho người ta làm thành quan tài, người nói...”

“... Thù này lớn hay không?”

“...”

“?”

Hồ Ma vốn nên hòa theo lời nói của y bất kể y nói gì, nhưng chợt nghe ý tứ trong lời của y không đúng lắm, nhất thời không khỏi bối rối.

“Chỉ cần thêm một hai năm nữa thì ta liền có thể thành đạo.”

Người kia nói tiếp, trong thanh âm phảng phất mang theo nghẹn ngào: “Nhưng bà bà lại nhất định đem tiền đồ của ta chặt mất. Ta nằm chung với tử thi của Thôi lão thái gia, ngửi mùi thối rửa bốc mùi của lão. Cảm giác được giòi bọ tạt trong thân thể của lão bò ra, cảm giác được dòng nước thối rửa ở trên người lão chảy qua trên người ta, thẩm thấu vào trong thân thể của ta. Người nói, ta cùng bà bà có tính là huyết hải thâm cừ hay không?”

Hồ Ma nghe vậy thì bỗng nhiên da đầu tê dại một hồi, lão đảo lui lại mấy bước.

Cho đến lúc này, hắn mới bỗng nhiên ý thức được, tư thế đi vừa rồi của người này vô cùng kỳ quái.

Đầu gối dường như không co lên, di động cũng là thẳng tắp, giống như tấm ván gỗ trượt trên mặt đất.

Mà theo cảm xúc của y càng ngày càng kích động, từng chút một tới gần mình, Hồ Ma cũng bỗng nhiên thấy hoa mắt, rốt cục hắn cũng thấy rõ ràng mặt của y ở phía dưới áo choàng cùng nón màu đen kia

Dưới cái mũ che mặt kia, căn bản cũng không phải là mặt.

Mà là một tấm gỗ màu đen, vô cùng bản.

Thậm chí lúc này, Hồ Ma bắt đầu ngửi được mùi hôi thối phát ra từ trên người của y.

Tấm ván quan tài.

Nhưng tấm ván quan tài này, bây giờ lại đang hướng về mình mà kích động mẫn: “Ta đến tìm bà ta tính sổ.”

“Bà ta hủy đạo hạnh của ta, ta liền mang đi cháu của bà ta...”

“...”

Hồ Ma vô ý thức muốn chạy trốn, nhưng thân thể bị suy yếu, hai chân như nhũn ra.

Hắn chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, trơ mắt nhìn tấm ván quan tài, muốn áp vào trên mặt của mình.

Mùi hôi cùng với âm thanh sắc nhọn, từ lỗ tai cùng trong lỗ mũi rót vào đầu của mình, làm cho hắn cơ hồ đã hôn mê.

“Khục!”

Nhưng cũng đúng lúc này, hắn chợt nghe một tiếng ho nhẹ từ phía cửa truyền đến, thanh âm già nua vang lên:

“Có một chút đạo hạnh liền trong rừng lạc đường hại người, phụ nữ có thai cũng không bỏ qua, vốn nghĩ người tu hành không dễ, muốn để người canh giữ thi thể cho Thôi lão thái gia hai mươi năm thì sẽ thả người một con đường sống, vậy mà người không chỉ không lĩnh tình, còn muốn chạy tới hại cháu của ta...”

“Vậy lần này, dứt khoát cầm đi đốt đi!”

“...”

Ngay sau đó, hắn chỉ nghe được một tiếng thét sợ hãi vang lên, trong phòng Âm Phong đại tác, có thể cảm thấy cuồng phong xẹt qua mình mặt.

Đợi cho hắn thấy rõ cảnh vật trước mắt, liền thấy một tấm ván quan tài nằm lơ lửng trên mặt đất.

Một cô bé cột hai bím tóc ngồi xổm ở trên tấm ván quan tài, đang nhìn mình cười.

Mà vị bà bà âm lệ kia, thì dáng vẻ lưng còng, trầm mặc đứng cạnh cửa.

Chương 3. Chiêu sai hồn

Chương 3: Chiêu sai hồn

Tắm ván quan tài cũng sẽ thành tinh, tìm người báo thù sao?

Thì ra thân phận của mình ở thế giới này lại là cháu trai của lão bà cổ quái này?

Vậy tại sao bà phải dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy để nhốt mình?

Hiện tượng quỷ dị ở thế giới này, cùng với suy đoán của bản thân, khiến cho Hồ Ma nhận phải đả kích cực lớn.

Hoảng sợ, nghi hoặc, không hiểu đủ loại cảm xúc, cũng khiến cho hắn lại một lần nữa mất nổi đom đóm, đầu vầng mắt hoa.

Nhưng lần này, hắn cố nén không có té xỉu, cố gắng mở mắt nhìn về phía lão bà bà kia.

Mà lão bà bà đứng tại cạnh cửa, dùng ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Hồ Ma, con mắt dưới mái tóc dơ dáy bản thủ tựa hồ không chuyển động.

Bà nhìn thấy bộ dáng của Hồ Ma lung lay sắp đổ, nhưng cuối cùng không có ngã xuống ngất đi, ánh mắt có chút phức tạp.

Thật lâu sau, bà chậm rãi rũ mí mắt xuống, thản nhiên nói:

“Tinh sớm hơn so với ta dự đoán, tinh thần cũng tốt hơn, xem ra người hồi phục rất nhanh.”

“ ... ”

“Lần này bà rút cục nguyên ý trò chuyện rồi?”

Hồ Ma ráng chống đỡ tinh thần, ý thức được lần này cùng lúc trước khác biệt.

Hắn từng gọi lão bà bà này vô số lần, khi thì ngắt đi, khi thì thông khổ tỉnh lại, có đôi lúc bà tiếp cận hắn, hắn cũng giãy dụa, phản kháng, nhưng lão bà bà này lại vẫn luôn là thờ ơ lạnh nhạt, bất vi sở động, thậm chí hắn hoài nghi là bà không biết nói chuyện.

Hồ Ma lập tức tới gần lão bà bà, run giọng nói: “Bà... Đến cùng là chuyện gì xảy ra với ta?”

“Tại sao bà phải nhốt ta lại.”

“...”

“Người bệnh.”

Lão bà bà quý dị kia chậm rãi đi vào, ngồi xuống trên ghế nhỏ, thấp giọng nói: “Ta đang thay người trị bệnh.”

“Chữa bệnh?”

Thanh âm của Hồ Ma có chút thay đổi: “Chữa bệnh có cần phải như vậy không?”

Người đem ta xuyên xương tỳ bà khóa tại trên xà nhà, mỗi ngày mỗi đêm niệm kinh đốt phù tra tấn ta, lại nói là đang chữa bệnh cho ta?

Bà bà tựa hồ đoán được suy nghĩ của hắn, âm trầm nói: “Người bệnh rất nặng.”

“?”

Có bệnh thì cũng không đến mức phải treo người lên để trị như thế?

Hồ Ma nhất thời cảm thấy rối loạn, nhưng vẫn tỏ ra là đã hiểu rõ, lớn tiếng nói: “Đừng giả thần giả quỷ, bà đến tột cùng

là ai?”

“Bà.. Trước tiên thả ta xuống...”

“...”

Lão bà bà kia nghe hấn la to, thì khuôn mặt vẫn bình tĩnh, chậm rãi để xuống bao đồ ở trên lưng.

Phảng phất lại trở lại trạng thái trước đó, đối với Hồ Ma chẳng quan tâm.

Nhưng cô bé có hai bím tóc kia thì chợt mở miệng nói: “Hồ Ma ca ca không nhớ rõ bà bà.”

“Người nhà họ Mạnh phái một con quỷ tới hại chết Hồ Ma ca ca, bản lãnh của bà bà lớn, lại đem hồn của Hồ Ma ca ca gọi trở về.”

“Nhưng Hồ Ma ca ca luôn muốn chạy đi, bà bà liền đem hồn của Hồ Ma ca ca cùng thân thể định trụ lại.”

“Bà bà mỗi ngày giúp Hồ Ma ca ca niệm định thần chú, cho Hồ Ma ca ca uống thuốc, còn cho Hồ Ma ca ca ăn thịt được cắt ra từ Thái Tuế lão gia, hiện tại Hồ Ma ca ca rất cục không còn chạy loạn khắp nơi, nhưng Hồ Ma ca ca lại không nhận ra bà bà, cũng không nhận ra Tiểu Hồng Đường.”

“...”

Nàng nói xong lời cuối cùng, rõ ràng dáng vẻ có chút âm ức không vui, miệng nhỏ đều vênh lên.

Nhưng lời nàng nói, lại làm cho Hồ Ma chợt cảm giác một trận choáng váng.

Đây là chuyện gì?

Trong đầu của hấn không khỏi nhớ tới bảy ngày trước, âm thanh tụng chú vang lên ông ông ông ông, nhớ tới nước phù cô quái kia, canh tề, còn có thịt được cắt thành vuông vức, nấu

đến màu sắc trắng bệch... Loại thịt này, chính là nàng nói cái gì Thái Tuế?

Trước đó thân thể mình không ngừng cảm thấy choáng váng, hoa mắt, có một loại cảm giác lâng lâng.

Hiện tại thì đã dần dần tốt lên...

Chẳng lẽ thật sự là lão bà bà đang chữa bệnh cho mình?

Nhưng máu chột là...

...

“Hắn mới vừa định hôn, không nhớ được là chuyện bình thường.”

Sau khi tiểu nha đầu giải thích xong, lão bà bà với với vẻ mặt âm lãnh đang từ từ lấy đồ từ bên trong bao quần áo ra.

Chỉ thấy một ít hương nến, tiền giấy, còn có một khối thịt lớn được gói bằng giấy đỏ, có thể nhìn thấy dầu mỡ thâm thấu qua giấy đỏ.

Thanh âm chậm rãi, hồi lâu mới nói: “Sẽ tốt.”

“Dòng độc đình duy nhất của Hồ gia sẽ không bị Mạnh gia bọn hắn hại chết như thế...”

“...”

Sự tình phát triển đến một bước này, Hồ Ma đã hiểu ra một chút.

Trong nội tâm của hắn vô cùng ngạc nhiên, cảm thấy như trời long đất nổ, dù loại sự tình này phát sinh ở trên người mình, nhưng thật sự là không dám tin tưởng.

Hắn có vô số lời muốn nói ra nhưng lại đột nhiên phản ứng lại.

Sau đó hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bà bà, thử thăm dò nói: “Vậy...”

“Vậy ta hiện tại khỏe rồi, bà có phải hay không...”

“... Có thể thả ta xuống không?”

“...”

Tất cả đều là thứ yếu, vô luận lão bà bà cùng tiểu nha đầu này nói thật hay giả, đều không trọng yếu.

Trước để hai người giúp mình gỡ ra hai cái móc sắt ở trên người mới là trọng điểm.

Quả nhiên, trong lúc hắn lo lắng nhìn, thì lão bà bà kia tựa hồ âm trầm thêm một chút, chậm rãi lắc đầu:

“Mặc dù tốt, nhưng cố định thêm mấy ngày thì tốt hơn...”

“...”

Chương 4. Tiểu nha đầu

Chương 4: Tiểu nha đầu

Đang lúc tâm tình của Hồ Ma tâm trầm xuống, lại thấy bà mới nói một nửa, giống như là đưa ra quyết định gì đó, bỗng nhiên nhìn Hồ Ma.

Ánh mắt này quá mức sắc bén, Hồ Ma vội vàng tránh né.

Có thể cảm giác được bà nhìn thấu mình, có lẽ, cũng nhìn thấy mình vừa lúc này đã thử gỡ móc sắt ở trên người, bả vai chảy ra vết máu.

Sau đó, lại ngoài ý muốn nghe được giọng điệu của bà dịu xuống:

“Đúng là treo lên như vậy thật sự rất khó chịu, người muốn gỡ ra, vậy thì gỡ ra đi.”

“...”

Hồ Ma nhất thời có chút ngoài ý muốn: “Vậy...”

“Đề ta!”

Đang lúc hần muốn hỏi đến làm sao gỡ ra, lại chợt nghe thấy tiểu nha đầu mặt quần áo đỏ ở trên mặt đất, hưng phấn gọi một tiếng.

Vóc người của nàng cực thấp, không đến một mét, tay chân lẻo khèo, nhưng động tác thể mà rất nhanh nhẹn.

Ngồi trên mặt đất bắn ra, cũng đã nhảy đến trên lưng của Hồ Ma.

Tiểu nha đầu mang giày thêu, hai chân đạp lên trên bả vai của Hồ Ma, tay nhỏ trắng nõn nà bắt lấy móc sắt, thân hình

kéo căng, phát lực.

“Phốc...”

Một cổ đau nhức kịch liệt truyền đến, Hồ Ma còn không kịp phản ứng, một cây móc sắt đã được rút ra.

Nàng nhanh chóng bỏ qua, lại ở trên lưng của Hồ Ma lăn một vòng, bắt lấy một cây móc sắt ở bên kia, theo luật hành động.

Chỗ hai vai lập tức máu chảy ra ồ ạt, Hồ Ma chỉ cảm thấy trên người nhẹ nhàng.

Nhưng theo đó, chính là đau đớn kịch liệt, làm cho mắt nổi đom đóm, thân thể không bị không chế mà ngã nhào trên mặt đất.

Nhưng ngay sau đó chỉ nghe thấy một trận tiếng cười hì hì, ánh mắt hiện lên hồng ảnh hỗn loạn.

Chỗ hai vai nóng bỏng đau đớn, bỗng truyền đến một cảm giác lạnh đến tận xương tủy, khiến cho tinh thần hấn vì đó rung một cái.

Mở to mắt, phát hiện đúng là tiểu nha đầu mặc hồng y, vươn đầu lưỡi liếm láp vết thương của mình.

Đầu lưỡi dài nhỏ liếm qua vết thương, chỗ lỗ thủng máu đang chảy ồ ạt thế mà lập tức cầm máu, ngay cả đau đớn kịch liệt cũng theo đó mà đại giảm.

“Tiểu nha đầu này... Lại là cái gì?”

Hồ Ma ý thức được vấn đề, nhưng trong hỗn loạn không kịp nghĩ kỹ, tiểu nha đầu đã lật qua thân thể của hắn, liếm hai lỗ máu ở sau lưng của hắn, cổ thân thể này của Hồ Ma mặc dù gầy yếu, nhưng tối thiểu cũng hơn một trăm cân, nhưng hai cánh tay tinh tế của nàng thế mà tùy ý di chuyển thân thể của hắn.

Trong thời gian cực ngắn biến hóa như vậy, khiến cho tư duy của Hồ Ma đại loạn, thở hỗn hển.

Trong cả quá trình, Lão bà bà kia chỉ ngồi tại trên ghế đầu, chậm rãi rót cho mình một chén trà nguội rồi uống vào.

Ánh mắt có chút thu liễm, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh thở nặng nề của Hồ Ma, khỏe mạnh hữu lực.

Lão bà bà tựa hồ có chút cảm giác khoan khoái, thật lâu, mới chậm rãi đứng lên, hướng tiểu nha đầu nói:

“Tiểu Hồng Đường chiếu cố ca ca ngươi một chút, ta phải đi tới mộ của Thôi gia nhìn xem.”

“Thôi lão thái gia lúc chết có vấn đề, ta để tám ván gỗ quan tài canh hẩn hai mươi năm, nhưng có lẽ là đêm mấy ngày trước có mưa kèm theo sét đánh, đem mộ phần mở ra, cho nên tám ván quan tài kia mới chạy tới tìm ta đòi nợ, thi thể Thôi lão thái gia kia đoán chừng cũng sẽ không an phận...”

“...”

Lão bà bà đi đến cạnh cửa, lại nhớ ra cái gì đó, quay người căn dặn Hồ Ma nói:

“Ngươi dù sao cũng mới khỏe lại, thể cốt bị tổn thương nghiêm trọng, dễ dàng trêu chọc tà ma, đừng đi ra ngoài chạy loạn.”

“...”

“Không chạy?”

Hồ Ma mơ mơ màng màng nghe được lão bà bà dặn dò, trong lòng chỉ là nghĩ: “Không chạy ta là thằng ngu!”

Hắn cố nén cảm giác khó chịu do thân thể suy yếu mang đến, trong đầu lại nhanh chóng nghĩ.

Thông qua một chút ký ức còn sót lại ở trong đầu của mình, lại thêm những lời vừa rồi của lão bà bà cùng tiểu nha đầu nói ra, hắn mơ hồ cũng đem toàn bộ sự tình xâu chuỗi lại: “Tiền thân của ta là cháu trai của lão bà bà này, trước đó bị người khác hại chết rồi?”

“Lão bà bà muốn cứu hắn, cho nên giúp hắn chiêu hồn?”

“Người cũng đã chết rồi, còn có thể nghĩ biện pháp đem hồn gọi trở về, đạo hạnh của lão bà bà này không cạn...”

“Nhưng mà, mẹ nó bà ta chiêu sai hồn.”

“...”

Mình căn bản cũng không phải là cháu của lão bà bà, sao có thể nhớ được chuyện của lão bà bà?

Nhưng chuyện này không thể nói ra, vạn nhất lão bà bà biết mình là giả, đem mình đánh tan lại chiêu hồn một lần nữa thì sao?

...

Bên trong nội tâm của hắn đang lặng yên suy nghĩ, đánh giá lão bà bà đã đi xa, Hồ Ma mới bỗng nhiên mở mắt.

Vừa mở mắt, liền thấy tiểu nha đầu mặc hồng y kia, đang ngồi xổm ở chỗ không xa nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ, ai cũng không nói gì.

Bà bà mặc dù đi, nhưng bà còn lưu lại một tiểu quái vật như thế nhìn mình chăm chăm, cho nên, trước tiên phải giải quyết tiểu quái vật này mới được.

Chương 5. Dụ dỗ

Chương 5: Dụ dỗ

Trong nội tâm vạch ra kế hoạch, nhưng Hồ Ma lại cần suy tư một chút phải làm thế nào.

Tiểu nha đầu mặc hồng y trước mắt này, xem ra chỉ khoảng năm sáu tuổi, có lẽ còn nhỏ hơn.

Hai bím tóc nhỏ như sừng dê, tay chân lẻo khèo, phần điều ngọc trác.

Xem ra nếu đánh một quyền xuống, liền có thể khóc thật lâu...

Nhưng Hồ Ma rất xác định, một quyền này đánh xuống, người khóc có thể là chính mình.

Mới vừa rồi, tốc độ của nàng vô cùng quý dị, còn có khí lực kinh người, liềm vết thương cầm máu, những điều này đều thuyết minh nàng tuyệt không phải là người bình thường.

Nói đùa, đi theo bên cạnh lão bà bà âm trầm như thế, thì làm sao có thể là người bình thường?

Cho nên, giải quyết nàng ta như thế nào mới là mấu chốt.

Bên trong gian phòng cực kỳ yên tĩnh.

Mắt thấy bầu không khí trong phòng có chút cổ quái, Hồ Ma cũng không dám thở mạnh, nhưng tựa hồ cũng không nghe được nàng đang thở.

Thế là, trong đầu hắn vừa nghĩ, vừa thử thăm dò mở miệng nói:

“Người tên là gì? Cùng bà bà quan hệ thế nào?”

“ ... ”

“Ta gọi là Tiểu Hồng Đường, là bà bà ở bên ngoài kiếm về.”

Tiểu nha đầu ngồi xồm trên mặt đất, vóc người của nàng quá nhỏ, dáng vẻ ngồi xồm có chút cổ quái, như con châu chấu.

Lúc nói chuyện cũng là nãi thanh nãi khí, hồn nhiên ngây thơ, nhưng có loại cảm giác đây không phải là một đứa bé năm sáu tuổi.

Hồ Ma nghĩ ra chủ ý, tiếp tục nói: “Ngươi bao lớn rồi?”

“Ta...”

Vấn đề này tựa hồ hỏi đến vấn đề khó của Tiểu Hồng Đường, nàng bẻ ngón tay tính toán một cái: “Ta cùng bà bà bảy tám năm...”

“Nhưng ta không biết mình bao lớn.”

“ ... ”

“Bảy tám năm?”

Hồ Ma lập tức xác định, đây cũng không phải là tiểu nha đầu bình thường.

Dáng vẻ của nàng không lớn hơn đứa bé bảy tám tuổi, lại thêm bà bà nhặt được nàng bảy tám năm, nhiều khi còn lâu hơn?

Nói không chừng, nàng cũng cùng tám vạn quan tài vừa rồi giống nhau, là “tà ma” trong miệng của lão bà bà?

Lão bà bà này để nàng chiếu cố mình, nói trắng ra chính là giám thị mình.

Mà dưới tình huống nàng luôn ngồi xồm trên mặt đất nhìn hẩn, tâm tư của Hồ Ma liền cũng đang tính toán.

Hắn quan sát kỹ, phát hiện nàng trừ nhìn mình chăm chăm ra, thì cũng luôn luôn nhin không được nhìn về phía bàn.

Hắn thuận theo nhìn lên, liền phát hiện đó đúng là thịt mà lão bà bà vừa mang về, dùng giấy đỏ bao lấy để lên bàn.

Trong bảy ngày qua, tựa hồ đây là loại thịt kỳ quái mà lão bà bà vẫn dứt cho mình ăn, Hồ Ma còn nhớ rõ cảm giác tanh dính buồn nôn.

Tiểu nha đầu tựa hồ rất thèm vật này?

“Người có phải rất muốn ăn hay không?”

Hắn âm thầm suy nghĩ, chậm rãi hướng tiểu nha đầu hỏi.

“Không muốn...”

Tiểu nha đầu nghe vậy, lắc đầu, sau đó nước bọt nhin không được muốn chảy xuống.

“Ăn thật ngon.”

Hồ Ma vững tin tiểu nha đầu này mặc dù xác thực không phải đứa bé bình thường, nhưng cũng không phải là thông minh, liền cẩn thận dẫn dụ:

“Người có thể ném thử một chút.”

“...”

Tiểu nha đầu rõ ràng đã động tâm, nhưng đầu lại lắc như trống bỏi: “Không được.”

“Thịt này là bà bà cố ý cắt từ trên người của Thái Tuế lão gia xuống, chuyên dùng cho Hồ Ma ca ca ăn.”

“...”

“Thái Tuế lão gia lại là cái quỷ gì?”

Hồ Ma nhẫn nại, tiếp tục hướng dẫn: “Không sao...”

“Cho ta, thì là của ta, hiện tại ta tặng nó cho người ăn, bà bà sẽ không biết.”

“...”

Tiểu nha đầu rõ ràng đã dao động, cái cổ nhỏ nhỏ không ngừng nuốt nước bọt, có chút do dự mà nói:

“Người không nói cho bà bà sao?”

“...”

Hồ Ma cam đoan: “Bà bà nếu như hỏi tới, ta liền nói là ta ăn.”

“Ừng ực...”

Lần này tiếng nuốt nước miếng của tiểu nha đầu, ngay cả Hồ Ma cũng có thể nghe rõ ràng.

Nàng do dự, liếc mắt nhìn sắc mặt thành khẩn của Hồ Ma, lại nhìn qua khối thịt ở trên bàn.

Bỗng nhiên, tiểu nha đầu giống như đã hạ quyết tâm, “Sưu” một tiếng xông lên.

Thân thể nhỏ nhỏ, dễ như trở bàn tay nhảy đến trên mặt bàn, duỗi ra hai tay trắng nõn, nâng lên khối thịt kia.

“A ô...”

Nàng há to mồm, khoe miệng thể mà rộng đến mang tai.

Nguyên bản hai hàm răng tinh tế chính tề thể mà lúc này lại biến thành bén nhọn sắc bén, hung hăng cắn xuống.

“Ông trời phù hộ...”

Hồ Ma cùng với nàng vừa nói chuyện, cũng đã tích lũy đủ sức lực.

Thừa dịp tiểu nữ hài kia đang há to miệng cắn xé thịt, hần chậm rãi bò lên, bất động thanh sắc từng bước một hướng về

phía cửa.

Đến cửa, hấn cẩn thận quay đầu liếc mắt nhìn.

Nàng còn đang ăn, đưa lưng về phía mình, vênh lên cái mông nhỏ, như một con thú nhỏ đang đói.

Hồ Ma thở sâu một hơi, đột nhiên đẩy cánh cửa đang khép hờ, sau đó nhanh chân chạy như điên.

Hiện tại mình ở đâu?

Thế giới này đã có biến hóa như thế nào?

Nơi nào có thể gọi điện thoại?

Đồn công an ở chỗ nào?

...

Chương 6. Bên ngoài

Chương 6: Bên ngoài

Lúc này Hồ Ma đối với nơi này hoàn toàn không biết gì, nhưng hắn trước hết cứ trốn đi.

Lúc này tâm trạng của hắn giống như nữ sinh bị lạc trong rừng sâu: Cũng không biết sau khi mình chạy ra khỏi cánh cửa này, sẽ gặp phải người nào, trông thấy vật gì, nhưng trước hết cứ chạy đi, nhìn xem mình ở nơi nào, lại tùy cơ ứng biến tìm cơ hội.

Nếu không tốt, mình có thể tìm địa phương trốn đi, dù sao so với bị lão bà bà quý dị trông coi như thế cũng tốt hơn.

“Bạch!”

Bây giờ chính là buổi chiều, nhưng đẩy cửa ra, Hồ Ma vẫn cảm thấy tia sáng có chút chướng mắt.

Hắn đưa tay che khuất ánh nắng, lão đảo hướng về phía trước chạy tới.

Dư quang trong mắt đang nhanh chóng đánh giá hoàn cảnh chung quanh, trước mắt lại chỉ là từng dãy nhà ngói thấp bé cũ nát, hắn nhìn thấy đường đất gập ghềnh, nhìn thấy dê bò bị nhốt trong những khoảng trống được vây lại bằng hàng rào gỗ, nhìn thấy đá mài cùng giếng nước.

Nhưng hắn thế mà không nhìn thấy bất cứ sự vật quen thuộc nào trong trí nhớ, không có ô tô, không có đèn điện, thậm chí không có cột điện tử.

Chung quanh có bóng người lơ mơ, thỉnh thoảng nhảy vào trong tầm mắt của mình.

Những người này đều mặc quần áo bằng vải thô có màu sắc u ám, gánh nông cụ, mang giày cỏ, có loại khí chất hoang sơ mà cổ lão.

“Ai nha...”

Có người nhìn thấy Hồ Ma, lại biểu hiện sợ hãi Hồ Ma lúc này còn sợ hơn, hoảng sợ bối rối chạy trốn tới một bên.

Chỉ trở, tiếng bàn luận xôn xao tiến vào trong lỗ tai của Hồ Ma: “Đây không phải là tôn tử nhà mẹ chồng sao?”

“Hắn làm sao còn sống?”

“...”

Nhìn thấy hắn chạy tới, đám người hoảng sợ chạy tán loạn, Hồ Ma thê mà không tìm thấy một người nào có thể hỏi, hoặc cầu cứu.

Trong nội tâm có cảm giác kinh hoàng bất an, từ đầu đến cuối quần quanh lấy hắn.

Hắn cũng sợ hãi tiểu nha đầu quỷ dị kia sẽ đuổi theo, sợ nhất là lão bà bà âm trầm kia bỗng nhiên xuất hiện.

Nhất là thấy những người đang hoảng sợ kia, tựa hồ có người quay đầu chạy đi, dáng vẻ như đang chạy đi báo tin cho ai đó.

Hắn cũng chỉ có thể lao đảo, đem hết sức lực toàn thân chạy đi.

Trong lúc bất tri bất giác, cũng không biết chạy ra bao xa, chỉ cảm thấy trái tim đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mình bây giờ ở đâu?

Hắn nhìn thấy chung quanh đã thừa thốt, chỉ có cỏ cây cùng ruộng ngũ cốc, nhìn thấy hàng rào gỗ cao ngất ở phía trước, cùng núi rừng sâu thẳm.

Tựa hồ mình đã chạy đến biên giới của hàng rào?

Cuộc chạy trốn này tựa hồ so với mình nghĩ lại thuận lợi hơn, đã sắp chạy ra khỏi nơi này

Trong lúc bất tri bất giác, đã đến đang lúc hoàng hôn, sắc trời dần dần tối xuống, chung quanh là một mảnh trống vắng.

Hồ Ma quyết định trước chạy ra khỏi thôn trang này rồi lại nói.

Nhưng cũng đúng lúc này, bởi vì cuống quýt chạy trốn, thân thể của hắn vô cùng suy yếu, đầu choáng váng.

Thân thể như rót chì, hắn có cảm giác không thể điều khiển thân thể của mình .

Mà tại lúc nhịn không được muốn dừng lại, đỡ lấy hai đầu gối há mồm thở dốc, thì bên tai lại bỗng nhiên xuất hiện âm thanh sột soạt.

Âm thanh mơ hồ, khó hiểu theo gió bay vào trong lỗ tai.

Như có người đang nói mới nghe không hiểu nội dung, lại không hiểu để Hồ Ma sợ hãi trong lòng, hắn chợt quay đầu, cảnh giác chung quanh.

Chung quanh là những đồng cỏ khô lớn, còn có vài gốc cây to lớn cao sừng sững so với những cây cỏ thụ trong trí nhớ của mình kiếp trước còn cao to hơn.

Nhìn theo phương hướng phát ra âm thanh như nói mới kia, ánh mắt của Hồ Ma mơ hồ, rốt cục cũng có thể nhìn thấy được cảnh vật phía trước.

Hắn nhìn thấy đầu nguồn của âm thanh, đó là một con hắc sơn dương đang đứng bên cạnh đồng cỏ khô.

Nó có màu vàng nâu, yếu ớt nhìn mình chằm chằm.

Hồ Ma cũng nhìn chăm chăm nó, suy nghĩ âm thanh quỷ dị như vừa nói mới lúc này có phải chỉ là ảo giác của mình hay không.

Liền chợt thấy, Hắc Sơn Dương này thế mà chậm rãi đứng người lên.

Nó giống như người, đưa hai chân trước lên, chỉ đứng bằng chân sau, bình tĩnh nhìn Hồ Ma.

Khóe miệng của nó vậy mà nhếch lên, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Giờ khắc này, Hồ Ma chỉ cảm thấy tê cả da đầu, nhìn không được lão đảo lui lại mấy bước.

“Cạc cạc...”

Còn không đợi hắn hiểu rõ, bên cạnh bỗng nhiên lại vang lên một tràng cười quái dị.

Hắn quay đầu lại thì thấy trên một cành cây cách hắn không xa có một hâu tử đang ngồi xổm.

Không đúng, không phải hâu tử, đó là một người.

Chỉ là thân thể trần truồng, toàn thân trên dưới là một mảnh quỷ dị trắng bệch, đồng thời gây đến không tưởng nổi, tứ chi so với người bình thường thì dài hơn, nó giống như con khỉ ngồi xổm ở trên cành cây, con mắt có màu huyết hồng quỷ dị, nhìn hắn, hưng phấn cười quái dị.

“Tiểu ca ca...”

Không đợi Hồ Ma bị cảm giác khủng hoảng vô tận nhấn chìm thì ở cách đó không xa lại truyền tới một tiếng kêu ngọt ngào.

Hồ Ma quay đầu, liền thấy kêu mình chính là một người, một nữ nhân rất đẹp, hơn nửa người của nàng đều trốn ở bên

trong đồng cỏ khô, chỉ lộ ra khuôn mặt kiêu diễm mê người, môi đỏ, thỉnh thoảng phát ra từng tiếng gọi mê người.

Thanh âm này lại như có loại ma lực nào đó, để người ta vô ý thức liền thuận theo nàng kêu gọi, từng bước một tới gần...

Nhưng Hồ Ma chỉ tới gần một bước, liền dừng lại.

Hắn nhìn thấy trên đầu của người kiêu diễm mê người kia có vượn một ít cỏ cấu.

Phía sau đầu, lại là một thân rắn màu đỏ sậm uốn lượn khúc chiết, lân phiến ma sát vào rơm rạ, vang lên tiếng sào sạt.

“Đây là cái gì?”

Hồ Ma rốt cục bị đánh thức, khủng hoảng vô hình chiếm lấy toàn thân, như giống như bị điện giật.

Cảm giác quỷ dị bao phủ toàn thân của mình, hắn thở không được, trước mắt trở nên tối đen, thân thể dần muốn gục xuống.

Nhưng cũng đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy thanh âm cười hì hì:

“Hồ Ma ca ca...”

“Đừng ham chơi, bà bà gọi ca về nhà ăn cơm!”

“...”

Trong nháy mắt thanh âm này xuất hiện, toàn bộ quỷ dị đề tiêu tán, Hồ Ma cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Chương 7. Quay lại

Chương 7: Quay lại

Dưới tình huống bị xung kích mãnh liệt vừa rồi, Hồ Ma vẫn là ngoan ngoãn đi theo tiểu nha đầu mặc hồng y về nhà ăn cơm.

Đại não chờ đợi tại thời khắc này chỉ có thể đưa ra lựa chọn đơn giản nhất, cùng với những sự vật cổ quái đáng sợ lúc này so sánh thì về lại trong gian phòng có lão bà bà âm trầm kia cùng tiểu nha đầu này thì an toàn hơn một chút...

Sắc trời đã tối, trong phòng nhỏ thắp lên một ngọn đèn dầu, lão bà bà ngồi bên cạnh bàn chờ hẩn.

Bữa cơm canh trong gian phòng nhỏ đơn sơ thế mà lại rất phong phú.

Hồ Ma vừa mới chạy trốn thở không ra hơi, lại thêm bị những thứ quý dị kia làm cho giật mình, cả người đều có chút hoảng hốt, cũng không biết mình trốn bao lâu, chỉ là nhìn thấy, trên bàn đã bày một đĩa dưa muối, hai bát cháo, một đĩa thịt được chặt vuông vức.

Thế là Hồ Ma ngoan ngoãn ngồi bên phía trái của bàn, lão bà bà thì ngồi ở phía trước.

Tiểu Hồng Đường bây giờ đang ngồi xỏm ở trên xà nhà, duỗi cái đầu nhìn xuống phía dưới.

Đèn đuốc lắc lư, bóng người đung đưa, trong bóng tối ở phía ngoài, tựa hồ có thứ gì đó đang nhòm ngó vào bên trong.

Bà bà không nói lời nào, chỉ là trầm mặc ăn cơm, lão bà bà chỉ gấp dưa muối.

Trên xà nhà Tiểu Hồng Đường cũng không nói chuyện, chỉ là nháy mắt nhìn Hồ Ma lúc này đang ngồi bên cạnh bàn.

Bầu không khí quý dị kiềm chế, Hồ Ma rốt cục nhìn không được, cẩn thận đánh vỡ trầm mặc:

“Kia... Những vật kia đến tột cùng là cái gì?”

“...”

Bà bà cùng Tiểu Hồng Đường trên xà nhà chơi đùa, đều quay đầu nhìn về phía hắc, bầu không khí bên trong gian nhà lại càng kiềm chế hơn.

“Tà ma.”

Trong trầm mặc, bà bà chậm rãi mở miệng: ” Thiên nhất sát hắc, những vật kia đều đi ra.”

“Vết thương của người quá nặng, đã quên đi quy củ, trong đêm không thể ra cửa.”

“...”

“Ta...”

Không nghe câu trả lời này còn tốt, nghe xong trong lòng đúng là càng thêm run rẩy, Hồ Ma nhỏ giọng nói một chữ, cũng không biết nên hỏi cái gì.

“Cũng không cần sợ hãi như thế.”

Bà bà nhìn hắc một cái, lại chậm rãi mà nói: “Người mới vừa khỏe lại, thân thể còn suy yếu, gặp tà ma là chuyện rất bình thường.”

“Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe theo lời của bà bà, ăn nhiều thịt, liền sẽ từ từ tốt lên.

“...”

“Ăn thịt?”

Hồ Ma nhìn về phía miếng thịt được cắt vuông vức ở trong mâm.

Thì ra khối thịt kia đã bị Tiểu Hồng Đường ăn sạch, hiện tại khối này, xem ra hẳn là mới nấu ra.

Nhưng cho dù là vừa nấu, cũng mang theo khí chất âm lạnh, dầu mỡ đã đông lại, dưới ngọn đèn hiện ra màu trắng quý dị, tỏa ra hơi lạnh đặt ở trong mâm.

Trước đây hẳn đã bị cưỡng ép ăn thật nhiều lần, lại vẫn không nếm ra đây là thịt gì.

Có thể xác định, không phải thịt heo, cũng không phải thịt bò, đương nhiên cũng không phải thịt người, không phải bất cứ loại thịt nào mình từng nếm qua.

Mặt khác, hình dạng khối thịt này khiến hẳn liên tưởng tới nghi lễ tế điện người chết ở kiếp trước.

Trong lòng mâu thuẫn, khiến hẳn rất khó cầm lên đôi đũa, nhưng lão bà bà lại hạ đôi đũa trong tay, yếu ớt nhìn hẳn:

“Người không tin bà bà?”

Hồ Ma nhìn vào mắt của lão bà bà, trong lòng hơi kinh hãi.

“Tin!”

Hắn thở sâu một hơi, trực tiếp đưa tay đem cái đĩa kia kéo đến trước mặt mình, cúi đầu xuống gặm.

Nhìn tình huống trước mắt, chẳng lẽ còn tệ hơn nữa được sao

Chính là có độc, lúc này cũng phải ăn, huống chi, mấy ngày hẳn cũng đã bị ép ăn nhiều lần.

Thịt trắng nõn bị mình nhai nát, ép buộc nuốt vào trong bụng, bụng vô cùng đói, dần dần có cảm giác được lấp đầy.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, khi khối thịt vừa vào bụng, lập tức liền bắt đầu tiêu hóa.

Giống như, những miếng thịt sau khi vào trong bụng mình thì liền sống lại.

Bọn chúng ở trong thân thể của mình ngộ ngộ, xông vào tạng phủ, huyết dịch, tu bổ thân thể của mình.

Cảm giác kỳ dị để hân mừng rỡ, vết thương ở hai vai tựa hồ lại lành lại nhanh hơn.

Đây là lần đầu tiên Hồ Ma ở dưới tình huống tỉnh táo ăn loại thịt này, trong nội tâm của hắn cũng nghi hoặc:

Loại thịt bình thường không có khả năng tiêu hóa nhanh như vậy, cho nên đây là ảo giác sao?

...

Bà nhìn thấy hắn đem khối thịt kia ăn sạch sẽ, sắc mặt tựa hồ hòa hoãn lại một chút.

Mà biểu lộ mâu thuẫn cùng cố nén của Hồ Ma, mặc dù kiệt lực không chế, tựa hồ cũng bị bà nhìn thấy ở trong mắt.

Chờ Hồ Ma đem tất cả thịt đều nuốt vào, mới chậm rãi nói: “Hài tử ngoan, ăn cơm xong thì nhanh trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Đi tiểu đêm thì tiểu ở chân tường, tuyệt đối đừng đi ra ngoài, cũng đừng nhìn ra ngoài, những vật kia vẫn còn ở bên ngoài!”

“Ngày mai bà sẽ dẫn ngươi đi Lão Hỏa Đường Tử, bái tổ tông thì sẽ ổn thôi.”

“...”

Hồ Ma kỳ thật còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt của bà bà ẩn trong ngọn đèn lúc sáng lúc tối thì trong lòng co rúm lại, không hỏi nữa.

Chỉ là vụng trộm liếc nhìn ra phía bên ngoài, nhưng bên ngoài đen ngòm, ngay cả một chút ánh trăng cũng không có, căn bản chính là đưa tay không thấy được năm ngón.

Tiếp đó, ánh đèn phát ra từ ngọn đèn trong phòng cũng bị đè ép đến yếu ớt, trong bóng đêm đặc dìm, phảng phất đã giấu vô số thứ quái dị, từng đôi mắt âm trầm quỷ quyết đang tròng lớn, nhìn chòng chọc vào mình, trong lúc bất giác, phía sau lưng của hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Hắn lập tức ngoan ngoãn đem bát đĩa của mình dọn đi, sau đó đi vào căn phòng ở bên cạnh.

Phòng chật hẹp, chỉ có một cái giường ván gỗ, chần bông hắn là vừa lấy ra, vừa lạnh lẽo vừa khô cứng.

Hắn cũng không dám ngủ, trốn ở trong góc trường chật hẹp đen nhánh, dựng thẳng lỗ tai lên, toàn bộ tinh thần đều dồn vào để nghe ngóng âm thanh ở trong gian nhà chính.

Ngoài phòng, vang lên âm thanh bà bà đang thì thầm niệm kinh, như ẩn như hiện, thần bí tối nghĩa.

“Kẹo kẹo kẹo kẹo...”

Ngoài âm thanh tụng niệm của lão bà bà, còn có thanh âm kỳ quái trộn lẫn vào với nhau, hắn nhìn qua khe cửa, là Tiểu Hồng Đường đang ôm một đoạn cây giống như xương cốt đang mài răng.

Chương 8. Miếu thờ cổ quái

Chương 8: Miếu thờ cổ quái

Cảm giác bất an trong lòng của Hồ Ma đã lên tới cực hạn, hần ôm chần mèn, tự gõ lên đầu mình.

“Ta là trùng sinh vào trên người của thiếu niên cũng gọi là Hồ Ma?”

“Trên thế giới này, vì sao lại có nhiều điều vô lý quái dị như vậy?”

“Lão bà bà âm trầm thật sự là thân nhân của cổ thân thể này, hay đây chỉ là lời nói dối?”

“Lão bà bà đề ta ăn thịt Thái Tuế, đó là cái gì?”

“...”

So với mấy ngày trước đây thì hiện tại hần thanh tỉnh hơn một chút, nhưng cũng bị vô số câu hỏi cùng ngờ vực vô căn cứ lấp đầy.

Trong lòng có ý muốn mãnh liệt muốn hiểu rõ tất cả những chuyện này, nhưng ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài hần cũng không có.

Phảng phất bị bóng đêm cầm tù tại trên cái giường nho nhỏ này.

Bên trong thế giới này, Hồ Ma vốn là không dám ngủ, nhưng cũng không biết là hôm nay do kéo lấy thân thể hư nhược chạy lâu như vậy làm cho tinh thần mỏi mệt, hay là tiếng tụng kinh của lão bà ở gian phòng bên ngoài cùng âm

thanh mài răng của Tiểu Hồng Đường đã có tác dụng thôi miên.

Hắn tỉnh táo không bao lâu, liền mơ mơ màng màng, trong bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Hốt hoảng, tựa hồ hắn đi tới một nơi u ám thâm thúy, chung quanh tràn ngập sương mù màu đỏ sậm.

Thân thể của hắn lặng yên đi xuyên qua sương mù, đi thẳng về phía trước, đột nhiên bước chân hơi ngừng lại.

Phía trước, thế mà xuất hiện một cái bàn cũ nát, phía trên một lư hương cũ nát, phía sau thì là mảng lớn hắc ám.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, bên trong mảnh hắc ám, tựa hồ có hư ảnh tượng thần nào đó, nhưng nhìn không rõ ràng.

Hồ Ma vô ý thức đi về phía trước mấy bước, nhưng hắn không nghe được bước chân của mình.

Sau khi tới gần cái bàn, hắn phát hiện đây giống như là một cái hương án ở trong miếu, thậm chí toàn bộ không gian, đều giống như một tòa miếu thờ hoang phế, rách nát không chịu nổi, không biết bao nhiêu năm không có hương hỏa, trên hương án có bày ra mấy cái đĩa dùng để đặt cống phẩm nhưng lại đều trống rỗng.

Mà bên trong lư hương, cũng chỉ có tro, âm lãnh vắng vẻ, không biết bao lâu rồi không có hương hỏa.

Quái dị chính là, bên cạnh lư hương, có một đoạn cây hương màu đỏ bằng nửa ngón tay cắm ngược.

Xem ra mới tỉnh như lúc ban đầu, còn có khí tức hắn quen thuộc.

Hồ Ma bình tĩnh đứng trước lư hương, đứng không biết bao lâu, trong nội tâm đúng là hơi động một chút, không biết

vì sao hắn vô ý thức, cầm lấy một nửa cây hương màu đỏ, nhẹ nhàng, cắm vào trong lư hương, sau đó chậm rãi thu tay về.

“Xùy...”

Sau khi cắm hương vào trong lư hương thì hương lại tự động bốc cháy.

Điểm đỏ trên cây hương, phảng phất làm cho cả không gian hoang phế rách nát có nhiều hơn mấy phần sinh khí.

Lượn lờ khói sợi, từng tia từng tia phiêu tán, như một con tiểu xà hư ảo dài nhỏ, nhẹ nhàng tiến vào bên trong không gian chung quanh.

Hồ Ma ý thức được cái gì, có chút nín thở.

Hắn lẳng lặng nhìn sợi hơi khói phiêu tán, tựa hồ cảm giác sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Nhưng sự thật lại là, cây hương vẫn yên tĩnh thiêu đốt, tốc độ thiêu đốt tựa hồ so với hương bình thường thì nhanh hơn một chút.

Cho đến khi hương sắp đốt hết thì cái gì cũng không có phát sinh.

Trong lòng hắn hơi nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mình lúc này hồi hộp, tựa hồ là vô lý, nhưng bất chợt, hương hói đang phiêu đảng tán loạn, bỗng nhiên như thực vật kéo căng thẳng tắp, kéo dài hướng chỗ sâu trong sương mù màu đỏ sậm.

Đây rõ ràng là hiện tượng không hợp lý, khiến cho Hồ Ma tại thời khắc này, tiếng hít thở đều biến mất.

Sau một khắc, đột nhiên có âm thanh vang lên: “Danh hiệu Nhị Oa Đầu tại dưới lão Âm Sơn kêu gọi người chuyển sinh, có người nghe được không?”

“...”

“Chuyện này...”

Một câu bất thành vang lên, khiến cho Hồ Ma chấn động, lão đảo lui lại, thân thể run rẩy.

Hắn kinh nghi nhìn về phương hướng có âm thanh truyền tới, nhất thời quên trả lời.

Cũng đúng lúc này, bỗng nhiên mắt cá chân lạnh buốt.

Một loại cảm giác kỳ dị lan ra khắp toàn thân, Hồ Ma lập tức tỉnh lại, liền thấy mình đang ngủ ở trên giường chật hẹp, tiểu nha đầu mặc hồng y đang dùng tay nhỏ băng lãnh của nàng nắm lấy mắt cá chân của mình, con mắt sáng tỏ không bình thường, gắt gao nhìn chằm chằm chính mình.

Giống như bị điện giật, hắn phản ứng lại, mạnh mẽ rút chân về:

“Người làm cái gì vậy?”

“...”

“Lá gan thật nhỏ.”

Tiểu Hồng Đường nhìn hắn một cái, cười hì hì nói: “Hồ Ma ca ca, bà bà mang bọn ta đi Lão Hỏa Đường Tử!”

” Lão Hỏa Đường Tử?”

Hồ Ma có chút mê mang vừa quay đầu, phát hiện sắc trời qua cửa sổ ở trên đỉnh đầu.

Trời đã sáng.

Chương 9. Lão Hỏa Đường Tử

Chương 9: Lão Hỏa Đường Tử

“Thanh âm trong mộng kia là chân thật? hay là ta quá khát vọng thế giới trước đó, mới nằm mơ ra quái mộng như thế?”

Hồ Ma lặng yên suy nghĩ miếu thờ quái dị ở trong mộng kia, cùng thanh âm mà hắn nghe ở trong mộng kia, trong lòng có loại cảm giác bị đè nén.

Hắn yên lặng vén chăn lên, xuống giường.

Tại trong hoàn cảnh quỷ dị này, quần áo giày hắn cũng không dám cởi cho nên rời giường ngược lại rất thuận tiện.

Chỉ bất quá...

... Đêm qua mình tựa hồ không có nằm xuống, vậy chần mền là ai đắp lên cho mình?

Ngoài phòng, lão bà bà quả nhiên đã chống quải trượng, cống một cái túi đang chờ.

Nhìn thấy Hồ Ma ra, liền lãnh đạm mà nói: “Đi thôi!”

Hồ Ma sợ bà, lại vô ý thức nghĩ muốn lấy lòng bà, tiến lên hai bước, nói: “Cái túi kia để ta mang cho?”

Bà bà tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhìn Hồ Ma thật sâu.

Ước chừng là đêm qua ngủ cũng không tốt, mắt của Hồ Ma bị quầng thâm cực nặng, sắc mặt tái nhợt, không có huyết sắc, cả người cũng có vẻ hơi mặt ử mày chau.

Biểu lộ của Bà bà tựa hồ có chút nặng nề, lắc đầu nói: “Trên vai của người có vết thương, cầm không được vật nặng.”

“Chúng ta trước đi Lão Hỏa Đường Tử, bái các lão tổ tông rồi lại nói.”

“...”

Hồ Ma cũng không biết, Lão Hỏa Đường Tử cùng tổ tông có quan hệ gì, nhưng tinh thần mỗi một cho nên cũng chẳng muốn hỏi.

Mặt đường là đường đá, vài chỗ còn có lưu lại nước đọng do trước đây không lâu trời mưa làm cho đường ẩm ướt đầy bùn đất .

Sương sớm tràn ngập, đem toàn bộ cảnh vật đều bịt kín khí tức thần bí.

Thế giới này cùng thế giới trong trí nhớ của Hồ Ma xác thật là hoàn toàn khác nhau, cổ lão mà vắng vẻ, còn có cảm giác rách nát, xa cách không hiểu.

Hồ Ma cũng không biết tại sao, đối mặt với thế giới này, thế mà ần ần có chút rụt rè.

Cũng đúng lúc này, bỗng nhiên tay trái lạnh buốt, cúi đầu nhìn lại, lại là tiểu nha đầu mặc hồng y đã đi tới bên cạnh mình, dặt mình tay.

“Đi nha Hồ Ma ca ca...”

Nàng ngửa đầu cười hì hì nhìn mình, một mảnh rục rỡ.

Xem ra, thật giống một đứa bé lúc ra cửa sợ hãi, theo thói quen nắm lấy tay người lớn cùng đi.

“Nhưng nàng là tiểu quái vật a...”

Nội tâm của hắn cứ tuyệt tiểu nha đầu này nắm lấy tay của mình, nhưng lại không dám đẩy ra, chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Dắt nàng, đi theo lão bà bà lưng còng ở phía trước, đi thẳng về phía trước.

...

Đây là lần thứ hai Hồ Ma đi ra ngoài, cùng hôm qua bối rối choáng váng khác biệt, lần này, hắn ngược lại thấy rõ ràng dáng vẻ của thế giới này, tựa hồ là một mảnh quần sơn, hắn nhìn về các phương hướng, đều có thể nhìn thấy núi cao vút trong mây, cùng rừng cây xanh ngắt tĩnh mịch.

Chung quanh những căn lầu gỗ, tầng tầng lớp lớp, đường đá vụn không theo quy tắc dẫn đi khắp nơi, phác họa thành một thôn trang có hàng rào bao bọc.

Lần này, hắn nhìn cẩn thận hơn, vẫn là không có phát hiện bất luận vật hiện đại hóa nào mà mình quen thuộc.

Vô luận là quần áo trên người trong thôn trang hay là nông cụ, đá mài vụng về cùng giếng nước ươn ướt, đều lộ ra khí tức cổ lão.

“Soạt...”

Trong lúc đi thì phía trước có gia đình đang mở cửa nhà mình.

Nhưng một nhà ba người khi ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Ma thì lại vội vàng lui trở về, lặng lẽ đóng cửa lại.

Bên trong thôn trang, người dân đều dậy sớm, trên đường thỉnh thoảng gặp người, nhưng khi nhìn thấy bà bà tới, đều lặng lẽ tránh đi.

Nếu không tránh được thì cũng chỉ xấu hổ đứng ở nơi đó, hướng bà bà cười theo.

Mơ hồ trong đó, Hồ Ma còn nghe được bên trong một căn nhà truyền đến tiếng nhỏ giọng nói: “Hồ bà bà thật sự rất có bản sự...”

” Tiểu tử Hồ gia quý nhập vào người lợi hại như vậy, thế mà cũng có thể cứu về...”

“...”

“Ai nha, nhìn phương hướng của Hồ bà bà, là đi tới Lão Hỏa Đường Tử sao?”

“Các tông tông có thể nhận tiểu Hồ Ma không?”

“Xuyt...”

“...”

“Hong Đường không thích các thôn dân...”

Đang yên lặng đi tới, tiểu nha đầu bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Hồ Ma, nói: “Bà bà vẫn luôn giúp bọn hấn xem bệnh, trong nhà nghèo thì không lấy tiền, còn đưa thảo dược, nhưng bọn hấn bây giờ lại đều trốn tránh bà bà, sợ hãi bà bà đem mạng của bọn hấn mượn qua cho Hồ Ma ca ca...”

“Sống tạm bợ?”

Hồ Ma nhìn tiểu nha đầu, có chút không biết nên làm sao nói tiếp.

Các thôn dân đều sợ bà bà, mình cũng sợ a...

Bất quá, thân phận của bà bà là thầy thuốc ở bên trong thôn trang, hoặc là một nhân vật như bà cốt?

Tại kiếp trước của mình, một ít thôn làng cổ xưa vắng vẻ, trách nhiệm chữa bệnh cùng trừ tà cũng thường thường do một người kiêm nhiệm.

trong ánh mắt kính sợ, một già một trẻ một thiếu niên, xuyên qua thôn trang, đi tới một chỗ dốc núi ở phía bắc.

Sáng sớm dưới sườn núi, thế mà đã có mấy người đang đợi.

Một người cầm đầu, mặc áo da dê, bên hông đeo một túi thuốc thật dài, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn.

“Hồ gia bà bà...”

Nhìn thấy Hồ Ma cùng bà bà tới, lão liền vội vội vàng vàng nghênh đón, trước nhìn Hồ Ma một chút, liền chuyển ánh mắt, do dự hướng bà bà nói: “Nhìn thân thể của tiểu chất Hồ Ma cũng khá tốt, nhưng người... Thật muốn mang tiểu chất tử tiến vào Lão Hỏa Đường Tử sao?”

Bà bà chậm rãi ngẩng đầu nhìn lão, lại liếc mắt nhìn mấy trung niên đang sợ hãi rụt rè ở phía sau lão.

“Không được sao?”

“...”

“Không phải, không phải...”

Lão đầu tử liên tục lắc đầu, thấp giọng nói: “Tiểu Hồ Ma không phải mới vừa khỏe sao? Nếu không, người lại để cho hắn dưỡng dưỡng thêm?”

“Cũng là bởi vì mới khỏe lại, cho nên mới muốn vào Lão Hỏa Đường Tử.”

Chương 10. Bóng người

Chương 10: Bóng người

Thái độ của Bà bà xem ra rất kiên định: “Các Tổ tông không phù hộ hấn, thì ai phù hộ hấn?”

Sắc mặt của vị lão nhân kia lập tức trở nên khó khăn vô cùng.

Nhưng bà bà lại không nói nhiều, đã dẫn đầu đi thẳng về phía trước, Tiểu Hồng Đường cũng lôi kéo tay Hồ Ma, rất hưng phấn theo ở phía sau.

Vị lão nhân kia thấy vậy cũng không khuyên nữa, mấy người ở sau lưng kia cũng đều cười theo, hướng bà bà gật đầu.

Nhưng chờ bà bà đi rồi, thì lại đi đến trước mặt của lão nhân mặc áo da dê, có chút khó khăn mà nói:

“Tộc trưởng, bà bà làm như vậy, ngài xem...”

“Không có cách nào!”

Lão tộc trưởng nói: “Bên trong thôn trang này, còn có ai ngăn được bà bà chứ?”

“Còn có lương tâm hay không chứ?”

“Vẫn là nhìn xem ý tứ của các lão tổ tông đi...”

“...”

Bên trên sườn núi, Hồ Ma liền nhìn thấy, đây một vùng bình địa, có một cái hố rộng khoảng hai mươi mét vuông.

Chung quanh dùng gạch đất dựng lên, trong hố đều là tro.

Mơ hồ còn có thể trông thấy, than lửa màu đỏ sậm ẩn ẩn ở trong lớp tro bên dưới, hơi khói lượn lờ, giống như lửa ở trong này luôn không tắt.

Mấu chốt nhất là, tại bên trong hố kia, Hồ Ma thế mà nhìn thấy một khối xương xọ chưa đốt xong.

Chỉ còn nửa cái, nằm ở bên trên lớp tro, con mắt trống trơn đang nhìn thẳng vào hắn.

“Đây là Lão Hỏa Đường Tử, là người bị thiêu chết sao?”

Trong lòng của Hồ Ma giật mình: “Bà bà muốn mang mình tới đây, sẽ không phải là đem mình bỏ vào trong hố này đó chứ?”

“Quỳ xuống.”

Nhưng cũng đúng lúc này, bà bà chạy tới trước Hỏa Đường Tử, cõng xuống túi đồ ở trên lưng, thấp giọng nói với Hồ Ma.

Hồ Ma rất nghe lời liền quỳ xuống.

Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh cũng không quỳ, cười hì hì ngồi xổm ở một bên, tay nhỏ nhờ cầm nhìn hắn.

“Quỳ phía trước một chút, để các tổ tông xem thật kỹ người một chút.”

Bà bà thấy Hồ Ma quỳ bên ngoài cách xa đến bảy tám mét, nhú mày, ra hiệu hắn tiến lên.

Hồ Ma bất đắc dĩ, đành phải quỳ lên phía trước, khoảng cách đến Lão Hỏa Đường Tử còn không đủ một mét, thân thể đã có thể cảm nhận được, bên trong Lão Hỏa Đường Tử, phát ra nhiệt độ muốn sấy khô người, để hắn cả người đều đổ mồ hôi, tựa hồ hô hấp đều có chút gian nan.

Bà bà từ trong bao quần áo, lấy ra hương, bát, thịt, phù.

Từng chút từng chút, thấp hương, cung cấp thịt, đốt phù, cung cung kính kính làm một lần, sau đó thấp đầu cầu nguyện:

“Hò gia đến thôn trang đã hai mươi năm, giúp người dân cày ruộng, chữa bệnh.”

“Bây giờ Hò gia gặp khó, cừu gia bức bách, tiểu quỷ quần thân.”

“Nay cầu tổ tông hộ cháu ta, trở lại ta sẽ đốt nhiều tiền hương hỏa hơn...”

“...”

Bà nhắm mắt lại, nói liên miên lải nhải, lặp đi lặp lại đọc lấy những lời này.

Lần đầu Hò Ma không nghe rõ, sau đó thì chậm rãi nghe rõ, thấy vẻ mặt nghiêm túc thành kính cả bà bà, trong lòng có chút cảm động.

Lão bà bà này đối cháu của bà thật sự là rất để ý a...

Đáng tiếc...

Nhưng bỗng nhiên một trận Âm Phong, thổi qua Lão Hỏa Đường Tử.

Hò Ma thấy hoa mắt, đột nhiên cảm giác được, bên trong Lão Hỏa Đường Tử, nhiệt độ muốn sấy khô lấy người, trong nháy mắt lại trở nên băng lãnh thấu xương.

Cái lạnh này phảng phất có thể trực tiếp tiến vào bên trong xương, đem toàn thân mình đều đóng băng.

Bên tai của hắn tại thời khắc này, cũng tràn ngập những lời nói mơ không biết từ nơi nào truyền đến.

Giống như có một trăm người đang thì thầm nói chuyện, chỉ là thanh âm này đều lít nha lít nhít chồng lên ha, rót vào trong lỗ tai của hắn.

Không chỉ có như thế, ánh mắt hắn cũng đau dữ dội, vô ý thức đưa tay xoa một cái, liền bắt chợt choáng váng.

Bên trong Lão Hỏa Đường Tử, nửa cái đầu lâu chưa có đốt sạch sẽ kia, thế mà sinh ra một con mắt, lạnh lùng âm trầm nhìn chính mình.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một cái tay, từ bên trong tro tàn đưa ra ngoài.

Theo sát đó, là cái tay thứ hai, sau đó là một khuôn mặt người, mặt người thứ hai, mặt người thứ ba.

Từng cánh tay hư ảo, từng bước từng bước lạnh lùng thâm nhiên, khuôn mặt mờ ảo, nhao nhao từ bên trong tro chui ra.

Kia là hơn mười người, hay là mấy trăm người, lại hoặc là hơn nghìn người?

Bọn hắn lít nha lít nhít, quần quýt lấy nhau, như là con rết sinh ra trăm ngàn cánh tay, lại bị một lần nữa ghép lại.

Vô số bóng người, lại chen chúc tại bên trong Hỏa Đường Tử rộng chưa đến 20 mét vuông.

Thân thể xen lẫn trùng điệp, như vò nát đám người.

Vô số khuôn mặt chen chúc nhau, vô số con mắt từ trên xuống dưới, đều lả tả nhìn chăm chăm Hồ Ma, lít nha lít nhít nháy nháy.

Có âm trầm lạnh lùng, có mê mang si ngu, có hiếu kì lại mang sợ hãi.

“Ông!”

Hồ Ma bị một màn này xung kích đại não, hoảng sợ từ trong lồng ngực hiện ra, cơ hồ muốn đình chỉ nhịp tim.

Hắn cứ như vậy ngơ ngác nhìn vô tận bóng người từ bên trong Hỏa Đường Tử chui ra ngoài.

Chung quanh Âm Phong hô hô vây quanh Hỏa Đường Tử, thanh âm bà bà niệm tụng càng ngày càng sốt ruột, Tiểu Hồng Đường trốn đến nơi xa.

Phảng phất như thân thể cây quỳ dị, không ngừng có càng nhiều bóng người hư ảo trong Hỏa Đường tử chui ra.

Bọn hắc cách Hồ Ma gần trong gang tấc, ở trên cao nhìn xuống, hờ hững nhìn Hồ Ma.

Không có một cái tay vươn ra.

...

...

Bà bà vẫn luôn cúi đầu, trong miệng tụng niệm, một mực niệm, phảng phất như không thở .

Bà càng niệm càng nhanh, thẳng cho đến khi ba nén hương ở trước người, lấy một tốc độ khác hẳn với bình thường đốt hết, mới bỗng nhiên dừng lại.

Mái tóc dơ dáy bấn thủ che khuất đi khuôn mặt của bà, nhìn không thấy được biểu lộ , chỉ nghe được một tiếng thở dài thất vọng của bà.

Chương 11. Ngoại lai

Chương 11: Ngoại lai

“Biến mất?”

Khi hương đốt xong, thanh âm bà bà cầu nguyện cũng đột nhiên dừng lại, Hồ Ma cũng chợt thấy hoa mắt.

Gió rét âm lãnh thấu xương, lại tại thời khắc này đột nhiên biến mất, giống như lúc xuất hiện, không có dấu hiệu nào.

Mà Hồ Ma cũng lại lần nữa cảm nhận được nhiệt độ không nóng truyền đến từ Hỏa Đường Tử, mồ hôi trên người lại lần nữa tuôn ra.

Lại nhìn lên, những bóng người quý dị ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử cũng đã hoàn toàn không nhìn thấy.

Giống như vừa rồi mới nhìn thấy kia chỉ là ảo giác của mình.

Bà bà ở bên cạnh a hỏa đường tử, yên lặng ngồi, cũng không nói chuyện, qua rất lâu, mới chậm rãi thu thập.

Tiểu Hồng Đường cũng lặng lẽ nhích tới gần, nàng quệt miệng, tựa hồ không được cao hứng.

“Hiện tại là tình huống gì?”

Hồ Ma càng không dám thở mạnh, chỉ yên lặng đánh giá, lặng lẽ đem tư thế quý, đổi thành tư thế ngồi.

Hắn không hiểu điều này đại biểu cho cái gì, cũng không dám xen vào lung tung.

“Hồ gia bà bà...”

Lúc này, mấy người lão tộc trưởng vẫn luôn ở phía dưới quan sát, nhìn thấy tràng cảnh này đều cảm thấy lo lắng, nhìn bà bà thấp đầu thu dọn đồ đạc, nét mặt của bọn hắn tựa hồ cũng rất khó khăn: “Dù sao năm đó lão Hồ Sơn huynh đệ không được thiêu ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử, các tổ tông cũng không biết tiểu Hồ Ma, ngài xem nếu không, ta lại nghĩ những biện pháp khác, cho tiểu Hồ Ma...”

“Sẽ nhận.”

Bà bà bỗng nhiên mặt lạnh mở miệng: “Coi như hiện tại các tổ tông không nhận hắn, chờ ta tiến vào Hỏa Đường Tử cũng sẽ nhận.”

“Ngươi đừng có đánh chủ ý gì, đây là giọt máu cuối cùng của Hồ gia.”

“Ta sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện, cũng sẽ không để hắn cả một đời trốn ở bên trong thôn trang này, ngay cả cửa cũng không ra được!”

“...”

“Bà bà ngài hiểu lắm, ai cũng không muốn tiểu Hồ Ma xảy ra chuyện.”

Đám người lão tộc trưởng vội vàng giải thích, một bên đỡ bà bà, đến bên cạnh nói chuyện: “Những năm này Hồ Sơn huynh đệ, còn có bà bà ngài giúp đỡ bên trong thôn trang, tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt, nhưng các lão tổ tông dù sao cũng không phải người sống, không phân rõ chuyện này a...”

“Trước hết Ngài qua bên này, chúng ta cũng có đôi lời muốn thương lượng cùng ngài.”

“Có lẽ, muốn để các lão tổ tông nhận tiểu Hồ Ma còn có biện pháp khác...”

“ ... ”

“ ... ”

Mắt thấy bà bà bị bọn hắc đồ đến một bên, tựa hồ đang khẩn trương nói gì đó.

Hồ Ma cũng vội vàng từ dưới đất đứng lên, giúp bà bà cầm bao đựng đồ đã được thu thập xong, sau đó đứng qua một bên.

Cách Lão Hỏa Đường Tử quý dị kia xa một chút, rồi mới hỏi Tiểu Hồng Đường nghi hoặc ở trong lòng:

“Các lão tổ tông không nhận ta, là có ý gì?”

“ ... ”

“Hồ Ma ca ngươi thật hoàn toàn không nhớ gì sao?”

Tiểu Hồng Đường nghiêng đầu, hiếu kì quan sát Hồ Ma, lại để cho hắc đồ cảm thấy nhột nhột trong lòng.

Cũng may Tiểu Hồng Đường cũng không có hỏi nhiều, chỉ nói: “Lão Hỏa Đường Tử, chính là nơi hỏa thiêu tổ tiên!”

“Các lão nhân ở trong thôn trang đều muốn được vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử để thiêu sau khi chết.”

“Đời đời kiếp kiếp đều là như vậy, trừ khi lúc còn sống không được hoan nghênh, tựa như Thôi lão thái gia, khi còn sống khi trộm cắp khắp nơi, còn ăn đồ không nên ăn, cho nên người nhà họ Thôi ghét bỏ hắc đồ, không cho vào Lão Hỏa Đường Tử, phải chôn ở bên ngoài thôn trang.”

“Bà bà còn sợ hắc đồ xảy ra chuyện, cho nên đi tìm tám ván quan tài kia canh giữ hắc đồ.”

“ ... ”

“Bên trong thôn trang lại có tập tục này sao?”

Hồ Ma nhớ tới lúc vừa rồi nhìn thấy vô số bóng người xuất hiện ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử để nhìn thân phận của hắn.

Trong lòng không rét mà run: vậy phải đốt bao nhiêu người?

Nhưng lại hơi nghi hoặc một chút: “Tại sao phải đốt nhiều tổ tiên như vậy, Lão Hỏa Đường Tử thì có ích lợi gì?”

“Bảo hộ cho con cháu...”

Tiểu Hồng Đường cười hì hì nói: “Bên trong Lão Hỏa Đường Tử, tổ tiên có linh, có thể trừ tà, khư quỷ, cho con cháu tích phúc.”

“Thieu đốt càng nhiều người thì càng linh nghiệm.”

“Bình thường bọn hắn sẽ bảo hộ thôn trang, để tà ma bên ngoài không dám đi vào.”

“Nếu như bên trong thôn trang có người nào bị tà ma xâm nhập, hoặc là bị cuốn lấy, tới Lão Hỏa Đường Tử bái lạy là được rồi, xem như là ban đêm, nếu như có việc gấp muốn đi ra khỏi thôn trang, tới nắm một nắm tro, bỏ vào trong ví, nó so với bùa hộ thân còn dùng tốt hơn...”

“...”

“Còn có tác dụng như vậy?”

Hồ Ma tinh tế tưởng tượng, lại càng cảm thấy hợp lý.

Ngay từ đầu hắn nghe thấy bên trong Lão Hỏa Đường Tử thiêu đốt nhiều người như vậy, lại nhớ tới có vô số bóng người tuôn ra, trong lòng chỉ cảm thấy có chút kinh dị, nơi đây rõ ràng là một nơi tà môn, là địa phương tràn ngập tà ma, lại đem nhiều người như vậy thiêu đốt tại một chỗ, làm sao có thể an tâm?

Nhưng bây giờ hấn lại hiểu rõ, thôn trang này có thể sống sót, vẫn là có đạo lý của mình.

Trên thế giới có nhiều tà ma như vậy, đương nhiên sẽ có phương pháp đối phó với tà ma.

Mà mặc kệ là hấn theo thần phật hay là đạo khác, đều không đáng tin so với việc mời tổ tiên nhà mình?

Chỉ là, nếu như nắm một nắm tro hương giữ ở trên người, liền có thể trừ tà thì vì sao lại phiền toái như vậy?

...

“Hồ Ma ca ca cùng người khác không giống, bên trong Lão Hỏa Đường Tử, không có người Hồ gia...”

Tiểu Hồng Đường nói ra một câu, liền giải thích nghi hoặc của Hồ Ma, cũng làm cho hấn hiểu được tình cảnh bối rối của mình bây giờ.

“Hồ gia là ngoại lai, không có tổ tiên chôn ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử.”

“Bà bà lúc đầu muốn cùng những tổ tông kia nói chuyện, mời bọn họ giúp một tay, trước phù hộ Hồ Ma ca ca, nhưng tổ tông không đồng ý!”

“Cho nên Hồ Ma ca ca đụng phải tà ma không ai quản, cầm tro cốt đi ra khỏi thôn trang cũng không linh nghiệm.”

“Nhưng chờ bà bà sau khi chết rồi sẽ được thiêu ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử, thì những tổ tông kia sẽ nhận Hồ Ma ca ca, cũng liền có người phù hộ người...”

“...”

“Thì ra là như vậy...”

Chương 12. Nhìn thấy

Chương 12: Nhìn thấy

Tiểu Hồng Đường hồn nhiên ngây thơ, âm thanh trẻ con ngây thơ, nói chuyện cũng không có theo trật tự như người bình thường, nhưng Hồ Ma cũng nghe rõ.

Nguyên nhân làm cho mình bị vây khốn ở trong thôn trang này là do mình không có tổ tiên chôn ở trong Lão Hỏa Đường tử. Theo lý thuyết, Hồ gia đi tới thôn trang này hơn hai mươi năm, vì thôn trang này đã xuất lực không ít.

Thậm chí phụ thân của thân thể này cũng vì thôn trang này mà chết.

Nhưng hết lần này tới lần khác, phụ thân của thân thể này là chết ở bên ngoài thôn trang, thi thể cũng không thể tìm trở về, đương nhiên cũng không có biện pháp thiêu đốt trong này.

Bà bà vốn là muốn cùng bọn hắn năn nỉ một chút, đáng tiếc người ta không để ý tới chuyện này.

Lão tộc trưởng có thể cũng bởi vì đoán được chuyện này, sợ bà bà bị tổn thương tâm, cho nên mới khản trương như vậy.

...

...

Bất quá, nguyên do trong đó mặc dù rõ ràng, nhưng vấn đề thì lại phiền phức.

Xem ra, mình còn phải tiếp tục bị những tà ma quái dị kia quấy nhiễu?

Lại phải tiếp tục ăn loại thịt cổ quái kia?

Vừa nghĩ tới loại thịt kia, trong lòng hắn liền ần ần run rẩy, có loại cảm giác bất an, lo sợ nào đó.

Nhưng nhớ tới ngày đó gặp phải tà ma, thậm chí những bóng người quỷ dị vừa mới từ bên trong Lão Hỏa Đường Tử chui ra ngoài, cũng làm cho hắn run rẩy một hồi, tại trong thế giới tràn ngập bất an này, lại không tìm thấy nửa điểm có thể để cho mình có cảm giác an tâm.

“Ai, được rồi...”

Hồ Ma đối với thế giới này vẫn chưa hiểu rõ, căn bản nghĩ không ra cái gì.

Cũng chỉ có thể gửi hi vọng ở vị bà bà kia đi!

Tối thiểu nhìn dáng vẻ của bà vừa rồi cầu nguyện thành kính, tựa hồ đối với mình cũng thật sự quan tâm...

... Không đúng, người ta là quan tâm cháu của bà, mình lại là hàng giả.

Nghĩ như vậy, trong nội tâm của Hồ Ma cũng ần ần có chút cảm giác tội lỗi đối với vị bà bà này.

Nhưng hắn cũng không dám đem chân tướng nói ra.

Trước kia đầu hắn mê man, bây giờ đã thanh tỉnh lại, mặc dù cũng không xác định tình huống trước mắt này là gì, nhưng mình sống lại, lại là chuyện xảy ra chân thật.

Từ sâu thẳm trong lòng, hắn mơ hồ còn lưu lại cảm giác lúc trước mình chưa có tỉnh lại, đó là cảm giác trống rỗng, không có chỗ nương tựa.

Đó là một cảm giác khủng hoảng mãnh liệt cùng không xác định, một loại cảm giác bất lực, mờ mịt, hoàn toàn không cách nào chi phối vận mệnh.

Cùng với cảm giác bây giờ mình “Còn sống” mà so sánh, đó là cảm giác đáng sợ nhất.

Cho nên, hấn không thể nói.

Sinh mệnh chính là như vậy, còn sống mới là bản năng mạnh nhất của con người.

Mình đã sống lại, vậy thì tuyệt đối không muốn chết.

...

...

Trong lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, bà bà tại nơi xa cùng đám người lão tộc trưởng cũng đã nói xong, liền đi từ từ trở về, trong nội tâm của Hồ Ma đối với tình cảnh của mình có hiểu biết nhất định, liền vội vàng mang theo bao đồ nghênh đón, chủ động đỡ lấy bà bà.

“Bà bà, chúng ta trở về?”

“...”

“Trở về.”

Bà bà cũng không nói nhiều, chỉ là nhẹ gật đầu, dưới sự nâng đỡ của Hồ Ma, bà chậm rãi đi xuống sườn núi.

Thình lình, bà bỗng nhiên quay đầu: “Người vừa rồi đã nhìn thấy các lão tổ tông rồi?”

Hồ Ma hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía con mắt của bà bà, trong đầu không khỏi nhớ tới những cái bóng quái dị kia.

Chẳng lẽ mình không nên trông thấy?

“Người quả nhiên thấy...”

Bà bà nhìn thấy biểu lộ kinh nghi của hấn, ánh mắt dường như càng mỗi một thêm một chút, nói thật nhỏ: “Người đã

định hồn, không nên trông thấy các lão tổ tông, thậm chí Tiểu Hồng Đường cũng không nên trông thấy.”

“Chuyện này, ta . . .”

Hồ Ma cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu nha đầu đang nắm tay mình, trong tim cảm thấy rung mình: “Đây quả nhiên là quỷ a...”

Người khác đều nhìn không thấy nàng?

Vậy cùng nhau đi này giờ, trong mắt người khác, mình chẳng phải là năm không khí hay sao?

“Bà bà, bên trong thôn trang đều nói, người sắp chết mới có thể trông thấy những người ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử, nhưng Hồ Ma ca ca cũng nhìn thấy, lúc trước ta không nghĩ Hồ Ma ca ca nhìn thấy ta, nhưng hắn cũng có thể nhìn thấy ta.”

Nghe thấy nhắc tới mình, Tiểu Hồng Đường đi ở bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Vậy Hồ Ma ca ca không phải sắp chết rồi sao”

“Không...”

Bà bà chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: “Không chỉ có người sắp chết mới có thể trông thấy, người mới vừa sống dậy cũng có thể trông thấy.”

“Ừm?”

Trong lòng Hồ Ma đột nhiên đánh một cái đột, ánh mắt hiện lên một vòng kinh nghi, lại vội vàng cúi đầu xuống.

“Có thể trị hết...”

Bà bà không có quay đầu nhìn về phía hắn, chỉ là chậm rãi, giống như đang lẩm bẩm: “Dù sao mới từ Quỷ Môn quan dạo

qua một vòng, thân thể quá yếu, cũng là bình thường, điều dưỡng cho thật tốt, ăn nhiều thịt, nhất định có thể tốt lên...”

Hồ Ma đổ mồ hôi lạnh thấm ướt phía sau lưng, chỉ có thể có chút cứng nhắc đỡ bà, cẩn thận đi trở về.

Chương 13. Biện pháp

Chương 13: Biện pháp

“Khi nào thì mọi chuyện mới kết thúc?”

Càng hiểu thêm về thế giới này, Hồ Ma càng bị dày vò thêm một chút, từ Lão Hỏa Đường Tử trở về, hắn không có một chút ý đồ muốn chạy trốn nào nữa.

Không những không thể nghĩ đến chuyện chạy trốn, ngược lại mỗi ngày đều phải một tác cũng không rời, canh giữ ở bên cạnh bà bà.

Chỉ có những lúc mỗi ngày bà bà ra ngoài nói là đi cắt thịt Thái Tuế, không thể để mình đi theo, thì cũng sẽ để tiểu nha đầu mặc hồng y trông coi mình.

Hắn không biết đây là địa phương nào, triều đại gì, nhưng hắn xác định thế giới này có quá nhiều vật quý dị, đáng sợ, đừng nói đến ban đêm, cho dù là giữa ban ngày, trong lòng hắn cũng thường xuyên có loại cảm giác bất an.

Lúc hắn ở bên cạnh bà bà, hoặc là ở trong gian phòng âm gian kia còn tốt.

Một khi đi ra khỏi cửa phòng, hoặc là cách bà bà xa chút, lại hoặc là những lúc Tiểu Hồng Đường lại ham chơi chạy xa, hắ liền bắt đầu cảm giác toàn thân cũng không được tự nhiên, luôn luôn cảm thấy có vật gì âm trầm trầm đang nhìn mình.

Mạnh mẽ quay đầu, nhưng lại không nhìn thấy thứ gì.

Bình thường hắn ngẫu nhiên xuất thần, thì sẽ đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một tràng tiếng cười, hoặc là có cơn gió kỳ quái thổi qua.

Khiến người ta rùng mình, mắt hồn mắt vía.

Loại tình huống này, đừng nói là chạy trốn, coi như muốn tìm người nghe ngóng một chút tình huống, cũng không làm được, những người dân ở bên trong thôn trang nhìn thấy mình, dường như so với mình thấy tà ma còn sợ hãi hơn.

Mà ban ngày luôn luôn nghi thần nghi quỷ cũng liên thôi, ban đêm thì càng khó chịu.

Bái Lão Hỏa Đường Tử thất bại, tựa hồ cũng làm cho bà bà có thêm áp lực, không chỉ mỗi ngày đều cắt loại thịt kỳ quái kia cho hấn ăn, còn thỉnh thoảng ở trên người mình đốt phù, đầu giường dâng hương, đến ban đêm, thì lại thì thầm lẩm bẩm tụng kinh ở bên ngoài phòng, suốt đêm không ngừng.

Hồ Ma cảm thấy mình thanh tỉnh, nhưng lại hoảng hốt, thường xuyên phân không rõ thật giả cùng hư ảo.

Hiện tại mình có khỏe hay không, hấn nói không chính xác.

Nhưng hấn lại xác định một điểm: Thần kinh của mình đang bị suy nhược.

Ngày qua ngày, áp lực tăng gấp bội, Hồ Ma nhức đầu không thôi, có lần sau khi bị đánh thức, hấn không nhận được mà lạng lẽ đi ra phòng ngoài.

Hấn rót một chén nước cho bà bà, sau đó cẩn thận hỏi: “Bà bà, ngài không cần nghỉ ngơi sao?”

Bà bà ngẩng đầu nhìn hấn một cái, có thể nhìn thấy, trong cặp mắt kia tràn đầy tơ máu.

Bà vẫn là nhận lấy ly nước, yên lặng uống một ngụm, thấp giọng nói: “Người cứ ngủ ngon đi, những tà ma kia, càng đến ban đêm, càng lợi hại, ta cần giúp người tụng kinh, bọn hấn mới không dám tới, nếu không sợ là người ngay cả ngủ cũng không được an giấc.”

“A?”

Hồ Ma vạn không nghĩ tới, thế mà lại là nguyên nhân này, trong lòng có chút cảm giác xấu hổ: “Nhưng như vậy, ngài không cần nghỉ ngơi sao?”

Bà bà bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt lộ ra cực kỳ u hân.

Trong lòng của Hồ Ma hơi kinh hãi, mình nói sai rồi sao?

Thế nhưng vào ban ngày thấy bà làm quần quật, nào là thảo dược, làm người giấy, khắc cốt phù, mỗi ngày còn phải đi ra khỏi thôn trang một chuyến, không biết đi đâu giúp mình cắt thịt Thái Tuế, đến ban đêm lại tụng niệm cả một đêm, mình nói câu lo lắng cho bà cũng không phải là sai?

Đang lo sợ, ánh mắt của bà bà chậm rãi thu về, thân nhiên nói: “Bà bà không có việc gì, nghĩ được biện pháp liền tốt, ta đã có chủ ý.”

Hồ Ma tranh thủ thời gian gật đầu, về lại phòng của mình.

“Tiểu Hồng Đường, bà bà nói có chủ ý, đến cùng là cái gì?”

Dù sao trong lòng có quỷ, Hồ Ma cũng sợ nói nhiều bị lộ tẩy, rất nhiều chuyện không dám hỏi bà bà.

Lúc không kèm được, thì bắt được Tiểu Hồng Đường nhỏ giọng hỏi.

Ở cái thế giới này, người khác không dám nói chuyện với mình, trên lý luận thì tiểu nha đầu hắn là rất đáng sợ, nhưng lại ngu ngơ, cho nên hỏi ra một chút chuyện cũng dễ hơn.

“Thành thân nha...”

Tiểu Hồng Đường cười hì hì từ trên xà nhà vươn cái đầu nhỏ, quơ hai dê bím tóc nhỏ, nói: “Người cùng người trong

bốn họ kết hôn, thì chính là con cháu của họ rồi, bốn họ lão tổ tông đương nhiên sẽ phù hộ cho người.”

“A?”

Hồ Ma vạn vạn không nghĩ tới là cái chủ ý này.

Kiếp trước mình cũng không kịp kết hôn, chạy đến nơi đây thật là đúng chỗ rồi?

Hắn lập tức có chút khẩn trương: “Kết hôn với ai?”

Tiểu Hồng Đường mân mê miệng nhỏ, nói: “Chọn một người trong Triệu gia.”

“Triệu gia...”

Hồ Ma cũng không biết Triệu gia là ai, nhưng mơ hồ nghe bà bà cùng Tiểu Hồng Đường nói qua, bên trong thôn trang có hàng rào bao phủ xung quanh này, Hồ gia là ngoại lai, chỉ là họ nhỏ, nhưng ngoài ra còn có mấy danh gia, đời đời kiếp kiếp sinh sống ở nơi này.

Danh gia như vậy sẽ có nhiều người được đưa vào thiêu trong Lão Hỏa Đường Tử, cho nên cũng nhận được phù hộ từ Lão Hỏa Đường Tử nhiều nhất, mấy hài tử trong nhà những danh gia bọn hắn không dễ bị tà ma xâm hại.

Hắn bị tin tức này làm cho chấn động, vô thức hỏi một câu: “Nhìn có được không?”

“...”

Tiểu Hồng Đường nghe vậy, lập tức có chút hưng phấn nói: “Rất xinh đẹp, rất nổi tiếng, là mỹ nhân trong thôn trang đó.”

“Ánh mắt thâm mỹ của người trong thôn trang...”

Hồ Ma nghiêm túc nghĩ nghĩ, mình ít đi ra ngoài, những người mà hắn gặp trong thôn trang, đại đa số đều là đen sì, chất phác trì độn, có mấy phụ nhân cũng là da đen, thấp bé,

dáng vẻ mập mạp, mặc áo quần bông, thực sự không có dáng vóc gì có thể nói.

Mỗi địa phương, đều sẽ có một chút cái nhìn khác nhau về cái đẹp, nhưng có thể được xưng là mỹ nhân ở bên trong thôn trang, nghĩ cũng không đến nỗi nào?

Trong lòng xao động, không khỏi có chút chờ mong.

Lại không nhịn được nói: “Bao nhiêu tuổi? Người biết không?”

“Tuổi tác không lớn.”

Chương 14. Từ chối

Chương 14: Từ chối

Tiểu nha đầu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Thời điểm chết mới được mười bảy tuổi.”

“?”

Hồ Ma sùng sốt: “Chết?”

“Đúng...”

Tiểu Hồng Đường vui vẻ nói: “Nếu là sống, người ta vào cửa của Hồ gia người, thì bên trong Lão Hỏa Đường Tử vẫn là không có người của Hồ gia nha, nhưng nếu là người ở rể, người có thể được tổ tông trong Lão Hỏa Đường Tử phù hộ, nhưng Hồ gia các người hiện giờ không còn ai, cho nên bà bà giúp người tìm âm thân, kết âm thân, vợ người ở phía dưới liền có thể bảo hộ người, người còn có thể đốt vàng mã cho nàng.”

“Việc này, là trước đó không lâu, bọn người tộc trưởng đã giúp đỡ nghĩ ra biện pháp, bà bà cân nhắc mấy ngày mới đáp ứng.”

“Chỉ là Triệu gia có chút lòng tham, tìm bà bà muốn thật nhiều lễ hỏi...”

“...”

“Con mẹ nó, đây là đạo lý quý quái gì?”

Hồ Ma cơ hồ lập tức muốn nổi điên.

Lúc này hắn mới hiểu được, lúc trước sau khi bái xong Lão Hỏa Đường, đám người kia đã cùng bà bà nói những gì.

Hai đời của mình vẫn chưa có kết hôn, nay kết hôn lại phải kết hôn với người chết sao?

Cho dù là ở kiếp trước, loại mình cưới này cũng làm cho người ta sợ hãi trong lòng a, huống chi thế giới này quý nhiều như vậy?

Nếu như thật sự kết hôn, vậy không phải là mình bị quán cả đời hay sao?

Trong nội tâm của hắn có vô tận mâu thuẫn, nghĩ mình đi theo bên cạnh bà bà cả một đời tốt hơn , hay là tìm con quỷ cùng mình cả đời sẽ tốt hơn , nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy cái sau không đáng tin cậy, hắn liền vội vàng chuyển cái ghế nhỏ ngồi ở cạnh cửa chờ bà bà trở về.

Hắn lo lắng bà bà lặng lẽ không có tiếng đem hôn nhân này định ra, mình cự tuyệt không được, cho nên tranh thủ thời gian cùng bà bà nói ra sự phản đối của mình.

Lúc trời sắp tối, bà bà mới trở về.

Bà chồng quái trọng, trong tay mang theo một khối thịt lớn, dùng dây gai buộc lên, đựng đưa qua lại.

Hồ Ma nhìn qua liền nhận ra, đây chính là thịt Thái Tuế lão gia, mà miếng thịt này lại lớn hơn so với miếng thịt bình thường mình hay ăn.

Lẽ hỏi đã chuẩn bị kỹ càng rồi sao?

“Cái kia...”

Hồ Ma đứng lên, vừa muốn nói chuyện, liền nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của bà bà.

Lời đến bên miệng lại thu về, vội vàng đi lấy bà bà, thuận tay cầm lấy khối thịt ở trong tay của bà bà: “Bà ngồi xuống trước nghỉ một lát.”

Một bên đem thịt bỏ vào trong vạc, một bên lại rót chén nước cho bà bà, đưa đến trước mặt bà.

Bà bà nhìn Hồ Ma, chậm rãi cầm chén nước, uống từng chút từng chút, biểu lộ trên mặt cũng có chút phức tạp.

“Người không được ngồi ở bên ngoài lâu, mặc dù thân thể đã khỏe hơn, nhưng cũng phải tránh gió.”

Bà bà uống xong nước, cầm chén đưa cho Hồ Ma, lúc Hồ Ma muốn đi rót thêm chén nước, thì bà lại chậm chạp khoát tay áo, nói: “Trước đó dẫn người đi Lão Hỏa Đường Tử, nhưng các tổ tông không nhận người, cũng trách không được bọn hần, người chết chính là người chết, chỉ nhận thân không nhận lý.”

“Lúc nào ta chết rồi, người đem ta vào Lão Hỏa Đường Tử, thì khi đó Hồ Gia chúng ta mới xem như thật sự dừng chân ở nơi này.”

Hồ Ma vội nói: “Bà bà đừng nói như vậy, ngài vẫn đang khỏe mạnh, những thứ kia bảo đảm không phù hộ tốt.”

Bà bà nghe lời này, lại trầm mặc một chút, con mắt tựa hồ run lên một cái.

“Đúng vậy a...”

Bà thở dài, mới nói: “Lão bà tử ta hiện tại còn không thể vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử, nhưng người phải có người che chở a...”

“Tộc trưởng sợ ta buồn lòng, ngày đó cho đưa ra chủ ý cho ta, muốn cho người kết thân...”

“...”

Hồ Ma nghe xong, tâm đều giật một cái, rốt cục nói đến chính sự, hần do dự không biết khuyên như thế nào để bà bà từ chối.

Liên nghe bà bà than thở một tiếng, nói: “Ta nghĩ nghĩ, vẫn là cự tuyệt.”

“A?”

Hồ Ma có chút vui mừng ngoài ý muốn, vội ngẩng đầu nhìn bà bà một chút.

“Thân thể ngươi còn yếu, kết âm thân, sợ là chịu không được quý nữ kia giày vò.”

Bà bà chậm rãi nói: “Huống hồ ngươi là người cuối cùng của Hồ gia, tương lai còn phải trông cậy vào ngươi khai chi tán diệt, sinh nhi tử sinh nữ nhi, mà kết môn thân này, hoặc là đời này ngươi phải sống chung với nữ quý kia, hoặc là sau đó bỏ nàng ta cưới người khác, nói chung đều là sự tình không đáng tin cậy.”

“Thì ra là nguyên nhân này?”

Trong lòng Hồ Ma nhất thời khoan khoái, vừa đâm vai cho bà bà, vừa nói: “Đều nghe bà bà.”

Đêm nay, sau khi hấn ngủ, mơ mơ màng màng, nhìn thấy một cô nương trẻ tuổi vóc người yếu điệu, mặc quần áo đỏ, đi tới trước giường của hấn, khóc sụt sùi, lau nước mắt, nói: “Người nhà trước đó có hỏi ta, ta vốn không muốn gả, nhưng bà bà ngươi cho lễ hỏi nhiều, ta liền đáp ứng, thế nhưng khi ta chuẩn bị kỹ càng để kết hôn, thì bà bà ngươi lại lui thân...”

“Người nhà ngươi ức hiếp ngươi như thế, để người phía dưới nhìn ta thế nào...”

Chương 15. Lại vào mộng

Chương 15: Lại vào mộng

Hồ Ma cứng đờ.

Hắn đời này cũng không nghĩ tới, mình lại bị người ta tiến vào trong mộng mắng hắn là nam nhân cặn bã.

Càng không nghĩ tới, mình thế mà lại ở chung một nhà với lão bà bà quý dị cùng một tiểu nha đầu không phải là người.

Thậm chí, là tự nguyện...

Lúc vừa mới tỉnh lại, hắn còn muốn chạy trốn, muốn hiểu rõ thế giới này, mà bây giờ thì trực tiếp nằm ngửa mặc kệ tất cả.

Bà bà nói để cho mình làm cái gì, mình thì làm cái đó, thành thành thật thật làm cháu nội ngoan...

Bà bà để cho mình ăn thịt, mình liền há miệng lớn ăn.

Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh thêm thường, nước bọt cũng chảy thành dòng suối nhỏ, nhưng hắn vẫn là ăn sạch sẽ.

Bà bà không cho mình đi ra ngoài vào ban đêm, mình liền đại môn không ra nhị môn không bước, thành thành thật thật ở to trong phòng nhỏ này, đi tiểu cũng đều tiểu ở góc tường.

Mẹ nó, chịu đựng.

Không có cách, thế giới bên ngoài thật là nguy hiểm a...

Đương nhiên, tính tình của mình cũng là có, có chút sự tình bà bà không cho làm, mình vẫn là làm.

Ví dụ như việc nhà.

Mặc dù thịt Thái Tuế không rõ ràng là cái gì, nhưng Hồ Ma cũng dần dần cảm thấy nó thần dị.

Vết thương ở trên vai của mình bị xuyên thủng vô cùng nghiêm trọng, lúc trước Tiểu Hồng Đường dùng đầu lưỡi liếm qua miệng vết thương của mình, mình liền cảm máu, đồng thời không cảm giác được quá nhiều đau đớn.

Nhưng đó cũng không phải là chữa khỏi tổn thương, ngược lại càng giống như đang thoa thuốc tê cho mình, hai tay vẫn bất lực, thỉnh thoảng truyền đến đau nhức.

Nhưng bên trong thôn trang mấy ngày ăn thịt Thái Tuế, vết thương khôi phục lại nhanh chóng không hợp thói thường.

Loại thịt Thái Tuế kia ăn vào trong bụng, rất nhanh liền có thể cảm giác được nóng hừng hực, từ bên trong bụng nhỏ truyền ra khắp toàn thân.

Vết thương từng chút từng chút đã khép lại.

Thời điểm hắc nằm yên tĩnh, thậm chí Hồ Ma có thể cảm giác được, ở miệng vết thương, da thịt đang chậm rãi sinh trưởng..

Chỉ dùng chưa đến sáu bảy ngày, vết thương liền đã kết vảy, bên trong cũng tựa hồ được huyết nhục mới sinh ra lấp đầy.

Mà theo thể lực của hắc dần dần khôi phục, liền có hành động ân cần, như dành quét rác, chẻ củi, lau bàn, thậm chí gánh nước, chỉ mong lưu lại ấn tượng tốt với bà bà.

Sau khi bà bà ngẫu nhiên chớp mắt tỉnh dậy thì nhìn thấy bóng lưng đang làm việc của Hồ Ma, ánh mắt cũng hình như có chút phức tạp.

Bà khuyên Hồ Ma nghỉ ngơi nhiều, đừng làm cho mình mệt mỏi, nhưng Hồ Ma chỉ đáp ứng qua loa, đây chính công

việc duy nhất mà bây giờ mình có quyền chủ động, sao có thể nghe bà?

Chuyện tương lai dù sao ai cũng không biết, mình có thể giấu bao lâu cũng không rõ ràng, trong lòng tràn đầy mê mang không biết đi con đường nào, cũng có lẽ bây giờ biểu hiện tốt một chút, chờ thân phận của mình bị vạch trần, tối thiểu cũng sẽ không bị đánh cho hồn phi phách tán?

Sinh sống trong thế giới cuộn cuộn sóng ngầm này biện ra một chút yên tĩnh quý giá.

Một già, một trẻ, một tiểu quý, sống trong căn nhà chật chội, giống như người một nhà đang sinh sống cùng với nhau.

Thẳng cho đến khi hấn lần nữa bị sương mù dày đặc màu đỏ sẫm làm cho giạt mình tỉnh lại.

“Ta lại đi vào trong mộng quái dị kia?”

“...”

Hồ Ma chậm rãi đi thẳng về phía trước, lại một lần nhìn thấy hương án rách nát kia, cùng tượng thần ở trong bóng tối.

Thoáng nhéo mình một cái, hấn xác định mình không phải đang nằm mơ.

Cảnh vật trong mộng cùng lần trước giống nhau như đúc, mà nén hương màu đỏ mà lần trước bị mình cắm vào bên trong lư hương, bây giờ vẫn còn đang cắm ở bên trong lư hương, hơi khói lượn lờ, chậm rãi phiêu tán.

Nếu thật sự là mộng, làm sao lại chân thực như thế, mà hoàn cảnh vẫn là nối liền với giấc mơ trước đó?

Giấc mộng này là thật, như vậy, lúc đó ở trong mộng, mình nghe được tiếng kêu gọi, cũng là thật?

“A?”

Mà lúc nghĩ đến vấn đề này, Hồ Ma cũng bỗng nhiên lưu ý đến bên trong lư hương, vẫn là có một chút biến hóa, lần trước hẳn nhớ rõ ràng cây hương đã đốt xong, mà lần này, lại dài ra một chút, không sai biệt lắm dài cỡ hai ngón tay.

“Làm sao đốt vài ngày như vậy, ngược lại càng dài ra rồi?”

Phát hiện này làm cho trong lòng của hắn có chút kinh hãi.

Hắn không rõ nguyên lý là cái gì, lại biết, mình đốt cây hương này, có lẽ vẫn có thể nghe được tiếng kêu gọi lần trước.

Quả thật, điều này tựa hồ là chuyện rất nguy hiểm.

Tại trong thế giới quỷ dị, vô luận gặp phải cái gì cũng đều phải cẩn thận một chút.

Nhưng thời gian qua sinh sống trong một hoàn cảnh kiềm chế, âm trầm, hắn cũng đã sắp đem mình nghẹn đến phát điên.

Cho dù là một cọng rơm, cũng sẽ không bỏ qua.

Cũng không có quá nhiều suy tư, Hồ Ma vẫn là chậm rãi nhặt lên cây hương kia, chậm rãi cắm vào bên trong lư hương.

Chỉ là trong lòng đã có chủ ý, hắn kiên nhẫn chờ đợi.

Cũng giống như lần trước, cây hương cắm vào bên trong lư hương, không lửa tự cháy, lượn lơ hơi khói, phiêu phiêu đăng đăng dung nhập vào bên trong sương mù màu đỏ, nhưng cũng không tiêu tán, mà là chậm rãi xoay tròn, như một con rắn nhỏ bé, du đăng trong sương mù màu đỏ sậm.

Loáng thoáng, Hồ Ma cảm giác được, hơi khói tỏa ra trên trên cây hương, giống như có được sinh mệnh của mình, đang vì mình tìm kiếm cái gì.

Hắn nhẫn nại, nín thở chờ đợi.

Chung quanh rõ ràng không có gió, nhưng hơi khói lại như bị gió thổi, qua trái qua phải, thỉnh thoảng hình dạng bị biến

hóa phiêu tán trong không trung.

Thẳng cho khi thời gian trôi qua được một phút, Hồ Ma chợt nghe thấy thanh âm mơ hồ.

Hơi khói từ cây hương tỏa ra kia run lên nhè nhẹ, dần dần ổn định, biến thành một đường thẳng, hướng tới một nơi nào đó ở trong sương mù.

Cùng lúc đó, thanh âm kia cũng lại lần nữa rõ ràng:

“Danh hiệu Nhị Oa Đầu, lão Âm Sơn kêu gọi người chuyển sinh, có người nghe nào nghe được không?”

“Lặp lại, lão Âm Sơn kêu gọi người chuyển sinh, có người nghe nào nghe được không?”

“...”

Trong lòng Hồ Ma run rẩy một hồi.

Nếu như lần trước chỉ mới chợt nghe thì đã thanh tỉnh lại, thì lần này lại rõ ràng dị thường.

Rõ ràng lại chân thực.

Thanh âm này vẫn là thanh âm lần trước, nghe qua tựa hồ so với lần trước lại nhiều hơn mấy phần cảm giác mệt mỏi.

Y kêu gọi cấp bách như vậy, tựa hồ có chút tuyệt vọng.

“... Mẹ nó, đều chết hết rồi sao? Một người nghe được cũng không có?”

“Tín hương rất nhanh sẽ đốt hết không còn, đây là lần kêu gọi cuối cùng...”

“...”

Chương 16. Sợ chúng ta

Chương 16: Sợ chúng ta

Nghe được mấy chữ “lần kêu gọi cuối cùng” của đối phương, trong lòng của Hồ Ma khẽ nhúc nhích, thăm dò mở miệng:

“Ta nghe được, ngươi là...”

“...”

Nói xong mấy chữ này, hắn liền ổn định hô hấp, không xác định đối phương có thể nghe được lời mình nói hay không.

Nhưng ngay sau đó, thanh âm kia liền vang lên, tràn ngập kinh hãi, ngay cả sợi hơi khói trắng tấp kia cũng đều run lên một cái:

“Quả nhiên có người, ta liền biết trên mảnh núi này, cũng không chỉ có một người chuyển sinh...”

“Huynh đệ, cứu mạng a...”

“...”

“?”

Hồ Ma vội không nghĩ tới đối phương đáp lại như thế, do dự một chút, nói: “Trước tiên nói ngươi là ai?”

“Có thể liên hệ với ngươi còn có thể là ai?”

Thanh âm của đối phương tựa hồ có chút lo lắng: “là một con quỷ xui xẻo rơi vào thế giới quỷ dị này mà thôi?”

“Huynh đệ, ta ở thôn Lão Âm Sơn Hồ Quan, ngươi cách ta có xa hay không? Hoặc là, nếu có làm quỷ, đưa cho ta chút đồ

vật cứu mạng a, phù, Thái Tuế, đồ cổ xưa nào cũng được...”

“...”

“Quý gặp xui xẻo?”

Không đợi hắn nói xong, Hồ Ma liền hơi kinh ngạc, từ trong lời hắn nghe ra tin tức khó lường:

“Đi tới thế giới này, có rất nhiều người sao?”

“...”

Hắn vô thức hỏi ra vấn đề, lại làm đối phương bỗng nhiên yên lặng một chút, thật lâu, ngữ điệu mới kỳ quái nói:

“Ngươi là lần đầu tiên kết nối?”

“...”

Hồ Ma có chút không xác định, lấy trầm mặc thay thế trả lời.

“Hô...”

Thanh âm của đối phương, bỗng nhiên có vẻ hơi thất lạc: “Ta gặp một chút chuyện phiền toái, vốn cho rằng có thể tìm được người hỗ trợ, không nghĩ tới là một người mới, xem ra ta lần này là tai kiếp khó thoát, chỉ tại ta có lòng tham, muốn một mình độc chiếm chỗ tốt này...”

“Vậy cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

Nghe đối phương uể oải lâm bầm, Hồ Ma lại có chút nóng nảy: “Chúng ta cuối cùng là ở đâu?”

“Huynh đệ, chúng ta đều muốn biết đây là có chuyện gì, cũng muốn biết đây là ở đâu.”

Thanh âm của đối phương, có vẻ hơi mệt mỏi, thở dài: “Ta không biết được ngươi, nhưng ta liên hệ được mấy người, tất cả mọi người vừa mở mắt thì đã đi tới thế giới gặp quý này.”

“Nơi này, thực sự là quá nguy hiểm, Thái Tuế xuất thế, tà ma đầy đất, bách quỷ dạ hành, linh hồn thành đàn, nơi này căn bản chính là Địa Ngục, không, Địa Ngục cũng không có chỗ đáng sợ như vậy, cũng không có nhiều thứ quỷ dị như vậy!”

Hồ Ma nhớ đến mình đã từng thấy qua những khuôn mặt trắng bệch kia, dẽ đứng thẳng, mỹ nhân xà, trong lòng rất hiểu.

Hắn vội vàng hỏi ra một vấn đề: “Vậy phải làm thế nào?”

“Còn có thể làm sao? Còn sống chứ sao...”

Trong thanh âm của đối phương có chút ủ rũ, nói: “Thấy thần bái thần, gặp quỷ tránh quỷ, có bản lĩnh học bản sự a...”

“Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là tuyệt đối đừng bị người khác phát hiện ra thân phận thật của ngươi, nếu không, kết cục so với đụng phải quỷ còn thảm hơn...”

“...”

“Thân phận thật sự?”

Hồ Ma cảm giác trong đầu có chút rối loạn, chỉ có thể máy móc hỏi: “Phát hiện thì sẽ như thế nào?”

“Ngươi là người mới hoàn toàn, huynh đệ...”

Đối phương nghe Hồ Ma hỏi, tựa hồ có chút buồn cười, rồi y cười khỏ hai tiếng, nói: “Thế giới này, rất đáng sợ, đúng không?”

Vấn đề này còn phải nói?

Từ khi đi tới thế giới này, mình liền không có một ngày sống yên ổn, thậm chí còn không đi ra khỏi thôn.

“Thế giới này khắp nơi đều tà môn, đều có vật đáng sợ, có núi thịt quỷ dị, cũng có tà ma mê người, còn có tai họa do hắc phong cướp lấy linh hồn của tất cả mọi người, Hoàng Tuyền Lộ trong truyền thuyết...”

Không đợi Hồ Ma trả lời, đôi phương liền bắt đắ dĩ nói tiếp: “Nhưng người nên biết, người ở thế giới này sợ nhất lại là chúng ta!”

“Chúng ta?”

Hồ Ma nhất thời có chút khó có thể lý giải được: “Vĩ sao lại sợ chúng ta?”

“Bọn hấn cho rằng chúng ta là Âm Quỷ!”

Thanh âm của người kia phảng phất mang chút bắt đắ dĩ, cũng có chút phần hận âm trầm: “Từ trong Địa ngục leo ra, đoạt xá người sống, là ác quỷ ẩn giấu ở nhân gian.”

“Bọn hấn xem chúng ta là tà ma kinh khủng nhất!”

“Một khi phát hiện ra thân phận chân thật của chúng ta, liền sẽ đem chúng ta rút hồn lột xương, luyện không còn sót lại một chút cặn...”

Chương 17. Dặn dò

Chương 17: Dặn dò

Ác quỷ leo ra khỏi Địa Ngục, ẩn núp trong nhân gian...

Hồ Ma nhất thời bị lời nói quái dị này của đối phương làm cho sững sờ, từ khi hấn tỉnh lại, thì luôn bị lão bà bà trông coi như thế, chỉ nghĩ làm sao tránh thoát những tà ma lúc nào cũng đều nhìn mình chăm chăm, đối những sự vật khác hẳn hoàn toàn không biết gì.

Nhưng đột nhiên, ở bên trong giấc mộng này từ trong miệng của một lão huynh không biết tên, biết được bây giờ mình thế mà là ác quỷ, vậy hẳn cũng là một loại tà ma sao?

Mình sao lại là tà ma?

Mình rõ ràng vẫn chỉ là một sinh viên bình thường có cuộc sống bình thường ở trong thế giới của mình, nhiều nhất chỉ tính là xuyên qua...

... Nghĩ đến đây, chợt hấn ngơ ngẩn.

Đúng vậy, ở kiếp trước, hẳn nhớ chính xác là mình đã chết rồi, chết tại bên trong vụ nổ kia, thậm chí còn mơ hồ nhớ kỹ, mình tựa hồ phiêu phiêu荡荡 rất nhiều năm, thẳng cho đến khi nghe thấy âm thanh chú ngữ cổ quái, mới bị hấp dẫn, rơi xuống cỗ thân thể này.

Bà bà vốn là muốn gọi linh hồn của cháu trai của bà trở về, nhưng trong lúc vô tình lại gọi trúng mình.

Như vậy, tại trong mắt của bà bà, đến cùng thì mình là gì?

Một sự thực đáng sợ, dần dần hiện ra tại trước mắt mình:
“Cho nên...”

“Ta là tà ma sao?”

“...”

“...”

“Tín hương ta sắp đốt xong, đồ chơi kia cũng nhanh tìm tới ta...”

Mà đúng lúc này, thanh âm kia cũng đã có vẻ hơi nóng nảy:
“Huynh đệ, lão nhân có trách nhiệm mới giảng nguyên tắc sinh tồn cho người mới như ngươi, nhưng hiện tại ta thực sự không thể để ý đến ngươi được.”

“Ta chỉ có thể nói cho ngươi, hiện tại tình cảnh của chúng ta là cực độ hồng bét, vô luận là tà ma, hay là người ở thế giới này, đều không kịp chờ đợi muốn giết chết chúng ta.”

“Ghi nhớ, thân phận trọng yếu nhất, tuyệt đối không được để người khác biết thân phận của ngươi.”

“Chúng ta từng có một vị đồng bạn, ở thế giới này mới chỉ có năm tuổi, nhưng bởi vì trong lúc vô tình nói lộ ra một câu, sau đó nàng bị cha ruột ở thế giới này dùng đá mài ép thành mảnh vụn, nghiền cho thần hồn câu diệt.”

“Thế giới này người không bởi vì thân tình mà không đánh lòng đối với ngươi hạ thủ, bọn hắn chỉ cho rằng ngươi là ác quỷ đoạt xá thân thể của hài tử bọn hắn, ngược lại càng thêm thống hận ngươi...”

“...”

“Ngươi...”

Trong lòng Hồ Ma còn có vô số vấn đề muốn hỏi, nhưng cũng phát hiện khói từ cây hương kia dường như đã biến thành

nhật, trở nên tán loạn.

“Ta không kịp cùng người nói nhiều lời, chỉ có thể nói cho người...”

Đối phương cũng gấp gáp nói: “Thái Tuế, mới là đồ vật mấu chốt nhất.”

“Ta không biết tình cảnh hiện tại của người thế nào, nhưng nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế, cướp được thịt Thái Tuế, đây là đồ tốt nhất, có thể cứu ta, cũng có thể giúp người, Thanh Thái Tuế là tốt nhất, thực sự không được thì Bạch Thái Tuế cũng được, đương nhiên, nếu như người có thể tìm được Huyết Thái Tuế...”

“... Ai, chuyện này cơ hồ là không có khả năng, trừ phi người chuyển sinh vào trong nhà thế gia.”

“Tóm lại, có liều lĩnh cũng phải cướp được những vật này.”

“...”

Nghe bộ dáng hoảng loạn của hắn, Hồ Ma không còn dám đánh gãy lời nói của hắn, chỉ là cố gắng nghe những lời nói phát ra ngày càng không rõ ràng, nhớ thật kỹ: “Không tốt, vật kia tiến vào rồi...”

“Ta phải dùng phong mệnh pháp đem mình phong ẩn lại, huynh đệ, ta nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ hai tháng, nếu như người có cơ hội gặp người khác, nói cho bọn hắn đến thôn Hồ Quan... phía đông cầu...”

“Nơi này có... Trăm thi mộ...”

“...”

“Ta ghi nhớ...”

Nghe thanh âm kia đã yếu ớt đến sắp nghe không rõ, Hồ Ma cũng vội vàng lớn tiếng nói một câu.

Hắn hi vọng câu trả lời của mình có thể làm cho đôi phương có thêm lòng tin.

Không biết tại sao, chỉ cùng người chưa từng gặp mặt này trò chuyện vài câu, trong lòng lại sinh ra lo lắng mãnh liệt.

Chung quanh vắng vẻ, tất cả thanh âm đều biến mất.

Hồ Ma nhìn thấy, cây hương mình cắm vào bên trong lư hương, hoặc là nói, là tín hương, lúc này khói tỏa ra đã không phải là thẳng tắp một sợi, mà một lần nữa lại trở nên tán loạn, tựa như trước đó, giống như bị gió vô hình thổi qua, xung quanh cong vẹo, tựa hồ là đang lục soát gì đó.

“Cho nên, đi tới thế giới này, đồng thời đau khổ giãy dụa , cũng không chỉ có một mình ta?”

“...”

Hắn vô thức thở sâu mấy hơi.

Đồng thời, cố gắng tiếp nhận những tin tức mà người kia vừa nói.

Nghĩ lại, trong lòng lại dần dần kinh dị.

Giữ bí mật thân phận của mình mới là trọng yếu nhất, nếu không sẽ rơi vào kết cục so với chết còn thảm hơn...

Như vậy, bà bà kia?

Trong lòng có cảm giác không quá xác định, trước mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh mắt âm trầm mà lão bà bà ngẫu nhiên nhìn mình.

“Không cần hoảng hốt, tối thiểu hiện tại bà bà cũng không có phát hiện ra thân phận của mình, bà chỉ cho là mình vừa mới được cứu trở về, cho nên quên đi rất nhiều chuyện!”

Trong lòng có chút khẩn trương, lại đành phải an ủi mình: “Mặt khác, trên thế giới này cũng có những người giống như

mình, như vậy, có phải là ta cũng có khả năng đi tìm những người khác, từ chỗ bọn họ nhận được một chút trợ giúp nào đó hay không?”

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn tín hương ở trong lư hương, chỉ còn lại một nửa ngón tay.

Nhưng hơi khói do tín hương đốt ra, lại cũng không ổn định, bay tán loạn ra xung quanh.

Hồ Ma giật mình: “Lão huynh kia, trước đó hình như đã liên tục kêu gọi trong thời gian rất lâu, nhưng chỉ có một mình ta đáp lại.”

“Điều này nói rõ, chung quanh thật sự không có người khác?”

“...”

Chương 18. Huyết Thái Tuế

Chương 18: Huyết Thái Tuế

Nghĩ rõ ràng điểm này, hấn cũng không đợi thêm, mà là đem tín trong trong lư hương rút ra để ở một bên.

Mặc dù chỉ trò chuyện trong thời gian ngắn như thế, nhưng hấn cũng ý thức được, đây là một loại tài nguyên trân quý.

“Lão Âm Sơn? Hồ Quan thôn?”

Trong lòng lặp lại địa danh mà vị lão huynh kia vừa mới nhắc tới.

Nghe ra, y hấn là ở vào tình cảnh rất nguy hiểm, nhưng y lại giống như có phương pháp gì đó có thể tự vệ, có thể kiên trì chừng một tháng, nhưng hương đã đốt xong, nói cách khác, trong khoảng thời gian này y không có cách nào cứu người khác.

Vậy có lẽ có cơ hội cứu y, cũng chỉ có mình?

Hồ Ma nhất thời cũng có chút ý động, nhưng chợt lại buồn rầu lắc đầu.

Mình bây giờ thì có thể cứu ai?

Hiện tại ngay cả thôn này mình cũng không đi ra được, thậm chí cũng không dám rời khỏi bà bà cùng Tiểu Hồng Đường.

Ngay cả vị Nhị Oa Đầu lão huynh kia cũng chỉ nói nếu như mình có cơ hội gặp đồng bạn khác, thì dẫn người tới cứu y, y đã kêu gọi lâu như vậy, nhưng lại không có tìm được người, mình chỉ có một chút công phu thì sao có thể tìm được?

Nội tâm như bị bịt kín một tầng bóng tối, Hồ Ma lặng yên tĩnh lại, chỉ cảm thấy phía sau lưng đã là một tầng mồ hôi lạnh.

Từ cửa sổ nhỏ ở trên đỉnh đầu, có một chút ánh sáng nhạt xuyên qua.

Trời còn chưa sáng, nhưng Hồ Ma đã thấy một chút ánh sáng từ bên trong chiếu qua khe cửa gỗ đơn sơ.

Bà bà đã thức dậy, đang dọn dẹp gì đó.

Tiểu Hồng Đường phát ra âm thanh kéo kẹt kéo kẹt như đang gặm cái gì, bỗng nhiên hô to một câu: “Hồ Ma ca ca tỉnh rồi...”

Sau đó tiếp tục gặm kéo kẹt kéo kẹt.

“...”

Lúc đầu Hồ Ma muốn giả vờ ngủ, để tâm tình ổn định lại, nhưng nghe vậy thì chỉ có thể chậm rãi lục lọi bò lên.

Hắn cố gắng néo néo gương mặt của mình, đem biểu hiện của mình ở trước mặt bà bà xem như sự tình quan trọng hàng đầu.

Chậm rãi xuống giường, đi đến cạnh cửa, lúc mở cửa ra, ngọn đèn trong gian nhà chính nhẹ nhàng lắc lư một chút, bà bà đang ngồi ở trên băng ghế nhỏ thu dọn đồ đạc, cũng chậm chậm quay đầu nhìn hắn một cái.

Hồ Ma vừa mới trưng lên khuôn mặt tươi cười, thì bà bà bỗng nhiên nói: “Hôm qua người ngủ không ngon sao?”

“Trong đêm bà bà đắp chăn cho người, nhìn thấy dáng vẻ của người giống như rất khẩn trương, còn nói mê sảng gì đó nghe không hiểu.”

“A?”

Hồ Ma nghe vậy tóc có chút run lên, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Còn chưa hỏi gì, thì bà bà cũng đã thu hồi ánh mắt, nói: “Có phải là gặp ác mộng gì rồi hay không?”

“Ăn thịt thái Tuế nhiều là như thế này, mặc dù có thể chữa bệnh, nhưng cũng sẽ có chút ảnh hưởng, mới mơ thấy giấc mơ cổ quái, có người ăn còn bị điên...”

“Nhưng chỉ có loại thịt này mới có thể trị hết cho ngươi.”

“...”

“Vâng, ta hiểu.”

Hồ Ma mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đành phải mơ hồ đáp ứng, hơi do dự, rồi cả gan ngồi xổm xuống, giúp đỡ bà thu dọn đồ.

Ý thức được thịt Thái Tuế cùng tín hương có liên quan trong đó, hẳn không còn cảm thấy mâu thuẫn nữa.

Vừa vặn ngược lại, vừa rồi hẳn cũng sửa lại một chút suy nghĩ, trong lòng có chút hiểu kì.

Về mặt vừa điềm nhiên như không có việc gì, đem thịt khô, đường trắng, thuốc lá sợi, chân bông mà bà bà đặt ở bên cạnh, đều cất vào trong bao quần áo, một bên cẩn thận cân nhắc hỏi: “Bà bà, bà vẫn luôn đề ta ăn thịt kia, nói là có thể trấn tà ma, nhưng loại thịt này đến cùng là cái gì vậy?”

Nghe xong lời của hẳn, ánh mắt bà bà liền yếu ớt nhìn lại.

Tiểu Hồng Đường đang ở trong góc tường gặm chân gà kẻo kẹt rung động, cũng bỗng nhiên quay người nhìn về phía Hồ Ma.

Đáy lòng Hồ Ma rất là hồi hộp, lại âm thầm khuyên chính mình.

Bây giờ mình vừa mới khởi tử hoàn sinh, không có ký ức, hỏi ra vấn đề như vậy, vốn chính là chuyện hợp lý không phải sao?

Mỗi ngày ăn loại thịt cổ quái này, vậy mà một câu cũng không hỏi, đó mới là chuyện lạ.

Dường như đợi rất lâu, lại tựa hồ chỉ là do mình khẩn trương thái quá cho nên sinh ra ảo giác, hắn nghe được bà bà nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Thái Tuế lão gia, có thể trấn hết tất cả tà ma.”

“Trước đó ngươi bị người hại quá ác độc, cho nên ta chỉ có thể mỗi ngày đi cầu Thái Tuế lão gia, cắt một chút thịt để cho ngươi bồi bổ thân thể, cũng không phải chỉ có ngươi ăn, bên trong thôn chúng ta, tộc trưởng cùng các bô lão, cũng có ăn thịt Thái Tuế.”

“Bất quá, bọn hắn ăn đều là Bạch Thái Tuế, mà cũng không dám ăn nhiều.”

“Loại tốt hơn Bạch Thái Tuế gọi là Thanh Thái Tuế, nhưng loại này, đều bị người trong thành thu đi.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy trong lòng hơi động một chút: “Vậy còn ta?”

Bà bà chậm rãi đứng dậy, nói: “Ngươi bệnh nặng, thịt bình thường không có tác dụng, cho nên bà bà đã đi cầu xin về cho ngươi.”

“Gọi là Huyết Thái Tuế!”

Chương 19. Vào rừng

Chương 19: Vào rừng

Huyết Thái Tuế...

Mình ăn lâu như vậy, vậy mà lại chính là Huyết Thái Tuế mà vị lão huynh kia đã nói đến?

Vật này không phải phi thường trân quý, người bình thường căn bản không dám nghĩ tới sao? Mình thế mà vẫn coi như cơm để ăn?

Là thôn này quá giàu có, hay là nói, vị bà bà nhà mình nhưng thật ra là một lão phú bà ẩn hình?

Trong lòng cũng nhất thời đối với Huyết Thái Tuế cực kì trân quý này sinh ra hiếu kì cực lớn.

Ăn nó thì có tác dụng gì?

Sao mình không có cảm giác gì, cảm thấy thân thể không có bao nhiêu biến hóa?

... Ngược lại là thương thế, lại nhanh lành hơn so với bình thường.

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt của Hồ Ma cũng chỉ có thể cố nén biểu lộ kinh ngạc, mình bây giờ, trên lý luận vẫn còn ở trạng thái mất trí nhớ, cho nên cũng hẳn là không biết Huyết Thái Tuế trân quý.

Hắn chỉ cúi đầu, cố gắng không chế bàn tay có chút run rẩy mơ hồ, giúp đỡ bà bà đem bao phục mang lên lưng, kể cả hai con gà trống đang bị cột hai chân ở bên cạnh.

Rồi làm như không có việc gì “A” lên một tiếng, sau đó liền nói: “Bà bà, thu thập những vật này là dẫn ta đi đâu?”

“Mang người ra ngoài bái sư phụ, học chút bản sự.”

Bà bà cũng không nhìn Hồ Ma, chậm rãi mà nói: “Tổ tông trong thôn không nhận người, cho nên ta nghĩ biện pháp khác để người tránh tà ma.”

“Học bản sự?”

Lúc này Hồ Ma mới hiểu rõ ra, bà bà chuẩn bị những vật này, là lễ bái sư.

Hắn cũng vội vàng thừa cơ hội này, chuyển dời lực chú ý của mình.

Sự tình Huyết Thái Tuế không thể suy nghĩ nhiều, sợ thần sắc chân kinh ở trên mặt mình bị bà bà nhìn thấy.

Trước đó từ Lão Hỏa Đường Tử thất bại mà về, lại cự tuyệt đám âm cưới kia, bà bà vẫn luôn rất lo lắng cho tình trạng của mình, trừ mỗi ngày dùng loại thịt Thái Tuế kia... còn là Huyết Thái Tuế loại thịt tốt nhất để giúp mình ổn định trạng thái, bà bà vẫn luôn suy nghĩ biện pháp khác.

Như vậy, hiện tại bà bà muốn dẫn mình đi bái sư, chắc hẳn là phương pháp thứ ba mà bà bà nghĩ ra.

Nhưng bà muốn dẫn mình đi bái sư phụ như thế nào?

Nói đến bản sự, tại trong thế giới quỷ dị này thì chính bản thân bà bà đã rất có bản lĩnh rồi.

Chẳng lẽ nơi này còn có người còn lợi hại hơn cả bà bà sao?

Nhưng trong lòng mặc dù lo nghĩ trùng điệp, hắn cũng không hỏi một câu.

Hắn sớm tổng kết ra phương pháp sống sót cho mình ở thế giới này, pháp tắc sinh tồn khi ở bên cạnh bà bà, đó chính là hỏi ít, có việc thì nhìn nhiều, suy nghĩ nhiều, dù sao bây giờ mình ở trong thế giới này nửa bước khó đi, đâu còn có lựa chọn gì khác nữa đâu?

Chỉ có thể biểu hiện ngoan ngoãn, thay xong y phục, đỡ bà bà, chậm rãi đi ra từng bước.

Nhìn phương hướng này, lại không phải đi vào bên trong thôn, mà là từng bước đi ra ngoài thôn.

“Không phải người bên trong thôn sao?”

Lúc gần đi ra khỏi thôn, trong lòng của Hồ Ma cũng đã hơi hơi kinh ngạc.

Bà thật sự muốn mang mình đi ra khỏi thôn sao?

Tĩnh dậy lâu như vậy, Hồ Ma cũng đã hiểu rõ, tà ma ở bên ngoài thôn so sánh với bên trong thôn thì nhiều hơn rất nhiều.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đi ra khỏi thôn.

Xa xa nhìn thấy những cây cổ thụ che trời, quang cảnh sâu thẳm, nhất thời trong lòng khẽ run lên.

Cũng không biết có bao nhiêu tà ma cùng loại với dê đứng thẳng, con khỉ mặt trắng kia đang ẩn giấu ở sâu trong cánh rừng này...

Nhưng nghĩ lại, đi theo bên cạnh bà bà, còn có Tiểu Hồng Đường, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đi ra khỏi thôn có thể nhìn thấy một con đường mòn nhỏ do người giẫm lên hình thành, đi xuyên qua đám cỏ dại cao lớn um tùm vào sâu bên trong rừng.

Chung quanh im ắng, ngay cả tiếng chim hót cũng không nghe thấy.

Rừng quá sâu, quá rậm rạp.

Cũng không biết thế giới này đã trải qua những gì, hiện tại trong thâm sơn lại khiến cho người ta có cảm giác ngột thở.

Rõ ràng đang là buổi trưa, nhưng trong rừng lại âm u.

Dưới chân là cỏ hoang dày đặc, đem con đường mòn bị vô số người đi qua bao phủ cơ hồ nhìn không thấy.

Hai bên là những cành cây, dây leo uốn lượn đan xen lẫn nhau, lúc đi qua, bọn chúng giống như có sinh mệnh, luôn lặng yên không tiếng động bò ra, lặng lẽ leo tới trên vai, quần đến trên đùi của mình.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, lại thấy cảnh vật hai bên đều không có gì thay đổi.

Hắn chỉ có thể đè xuống sự bất an ở trong đáy lòng, chăm chú đuổi theo bà bà, từng chút từng chút xâm nhập vào trong rừng.

Càng đi vào sâu trong rừng, cây cối ở chung quanh giống như càng ngày càng dày đặc.

Từng nhánh cây, dây leo, quần lại với nhau, làm cho bọn hắn như là đi vào trong khóm bụi gai.

Trong rừng ở chỗ sâu, như có ánh mắt đang nhìn mình.

“Trước tiên chúng ta dừng lại đã.”

Cũng đúng lúc này, bà bà đang đi ở phía trước, bỗng nhiên dừng lại.

Hồ Ma lập tức liền đứng bất động, hô hấp đều ổn định.

Dư quang trong hai mắt quét qua, trong tim chợt thấy hãi hùng, phát hiện tại trong lúc bất tri bất giác, vị trí của mình thế mà đã chắt đầy những nhánh cây tán loạn, lít nha lít nhít, cơ hồ muốn quần lên thân thể của mình cùng bà bà ở phía trước.

Nhưng nhìn về phía trước, hoặc nhìn về phía sau, lại phát hiện con đường nhỏ kia vẫn rõ ràng như trước, hoàn toàn không có nhánh cây dây leo dày đặc.

“Những cành cây này sống lại sao?”

Chương 20. Tàu quỷ nhân

Chương 20: Tàu quỷ nhân

Đáy lòng của Hồ Ma nhất thời phát lạnh, bọn chúng đem mình cùng bà bà đều cuốn lấy, trong lúc bất tri bất giác càng quấn càng chặt, là muốn làm gì?

“Đây là cháu trai của ta, mọi người nhận biết một chút, tương lai đừng để lũ lụt xông đến miếu Long Vương.”

Đang trong lúc nghĩ ngợi, bà bà bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng, sau đó cầm quả trượng trong tay đập mạnh xuống đất.

“Soạt” một tiếng, đột nhiên có một trận âm phong cuốn qua.

Những cành cây dây leo quấn xung quanh Hồ Ma cùng bà bà giống như bị đao sắc bén vô hình cắt đứt rơi xuống đầy đất.

Trong mơ hồ như có thanh âm đau đớn vang lên, mang theo tiếng rên rỉ thê thảm.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, sau khi cơn gió này thổi qua, những nhánh cây dây leo ở chung quanh dường như sợ hãi, nhao nhao lui qua một bên.

Phía trước Hồ Ma cùng bà bà hiện ra con đường rộng rãi rất nhiều.

“Thật là lợi hại...”

Hồ Ma nhất thời tê cả da đầu.

Cũng không biết là sợ hãi thần phục uy phong của bà bà khi đập một gậy kia, hay là sợ hãi cánh rừng giống như thật sự có sinh mệnh này.

Trước đó nghe nói qua bên ngoài thôn vô cùng nguy hiểm, lại cũng không biết nguy hiểm đúng là nhiều như thế.

May mắn lúc trước mình không có thật sự chạy ra khỏi thôn, cũng may mắn lần này là theo chân bà bà đi ra.

Ở kiếp trước Hồ Ma không tin quỷ thần, hiện tại ở trong thế giới này đều đã không còn sót lại chút gì, hắn không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể yên lặng đi theo bà bà, một đường đi vào bên trong núi rừng tĩnh mịch, cẩn thận từng li từng tí, không dám đụng vào bất kỳ vật gì.

Thế giới này làm cho hắn kính sợ, nhất là, ngay cả bà bà dường như cũng rất cẩn thận.

Trừ những nhánh cây lộ ra một cổ tà tính, thì trong rừng tràn ngập quái dị.

Có một vũng nước nhỏ nhìn từ bề ngoài thì không thấy có gì quái dị, nhưng khi nó xuất hiện ở phía trước con đường nhỏ, thì bà bà liền nhíu mày, dẫn Hồ Ma đi vòng qua, kết quả đi không bao xa, lại nhìn thấy vũng nước nhỏ kia, cùng vũng nước lúc trước giống nhau như đúc.

Lần nữa lại đi đường vòng, vũng nước nhỏ này thế mà đi thường cố chấp, lại một lần nữa xuất hiện.

Bà bà cũng đành chịu thở dài, liền để Hồ Ma đưa con gà mà hắn mang theo trên người.

Móng tay rạch ở trên cổ gà một cái, cắt yết hầu con gà. Sau đó ném con gà vào bên trong vũng nước

Bà bà nói Hồ Ma xoay người lại, không nên nhìn chuyện xảy ra ở trong vũng nước.

Không bao lâu, sau lưng liền vang lên âm thanh nhấm nuốt quái dị.

Sau mấy phút, bà bà nói: “Xoay người lại đi!”

Hồ Ma quay người nhìn lại, thì không còn thấy vũng nước nhỏ kia nữa, bọn họ lúc này mới tiếp tục đi tới.

Lại đi qua một gốc cây bị cháy xém như bị sét đánh qua.

Bà để Hồ Ma hành lễ với gốc cây kia, sau đó đi tới mười lăm bước, chờ bà ở phía trước.

Còn bà thì ở lại, thăm thăm thì thì, như cùng gốc cây kia trao đổi gì đó.

“Vật tà môn nhiều như vậy?”

Hồ Ma khó có thể lý giải được những hiện tượng quỷ dị này, mơ hồ có chút kinh dị, nhưng lại mang một chút cảm giác mới mẻ.

Hắn cũng không khỏi hỏi Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh: “Người bên trong thôn chúng ta, bình thường làm sao dám ra khỏi thôn?”

Tiểu Hồng Đường đi vào mảnh rừng này, dường như cũng rất cẩn thận, không nói nhiều.

Nghe thấy Hồ Ma hỏi, nàng mới từ phía sau cái cây vươn cái đầu nhỏ ra nói: “Người khác đi ra thì không thấy nhiều như vậy, trên người bọn họ có dương khí nặng, còn mang theo tro ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử.”

“Hồ Ma ca ca khá thơm, cùng người khác không giống.”

“...”

“?”

Trong lòng Hồ Ma không khỏi run lên, lại không nhịn được nói: “Bản sự của bà bà lớn như vậy mà không thể đuổi bọn chúng được sao?”

“Bà bà là Tẩu Quỷ Nhân.”

Tiểu Hồng Đường nói: ” Tẩu Quỷ Nhân không đuổi tà ma, mà là chỉ dẫn tà ma.”

“Tẩu quỷ?”

Hồ Ma yên lặng nghĩ: “Đây là tên của một loại thân phận, hay là bản sự nào đó?”

Ở chỗ không xa, bà bà vẫn còn đang cùng gốc cây bị sét đánh qua kia nói chuyện phiếm, hần cũng thừa dịp hỏi:

“Vậy bà bà muốn mang ta đi bá vị sư phụ nào, người biết không?”

“...”

“Đi ra khỏi rừng, đi về phía nam...”

Tiểu Hồng Đường nghĩ đến, nói: “Vậy bà bà nhất định là mang Hồ Ma ca đi tìm nhị gia á!”

Trong lòng Hồ Ma khẽ nhúc nhích, vị “Nhị gia” kia nếu như sinh sống ở bên ngoài thôn, như vậy bản sự cũng không nhỏ .

Hần hiếu kì nói: “Vậy nhị gia này cùng bà bà, ai có bản lĩnh lớn hơn?”

“Không biết.”

Tiểu Hồng Đường thành thật mà nói: “Tiểu Hồng Đường cùng bà bà thân thiết, nhưng lại sợ nhị gia.”

“Tiểu Hồng Đường giúp bà bà đưa đồ vật qua cho nhị gia, nhưng Tiểu Hồng Đường không dám vào phòng, ném ở cổng rồi liền chạy đi.”

“...”

Hồ Ma yên lặng nghĩ: “Đề Tiểu Hồng Đường sợ hãi như thế, xem bộ dáng là có chút bản sự a...”

... Trong lòng đột nhiên giật mình, bà bà nhìn không ra vấn đề của mình, giờ đổi qua người lợi hại hơn, có phải sẽ nhìn ra hay không?

“Đi thôi!”

Lúc này bà bà rút cục đi trở về, nhìn phía trước nói: “Gặp người quen nên ôn chuyện một chút, chúng ta nhanh chóng lên đường đi!”

“Đi thêm một nén hương thời gian nữa là tới.”

Chương 21. Nhị gia

Chương 21: Nhị Gia

Hồ Ma tại trong khu rừng u ám này, đã sắp mất đi nhận thức đối thời gian cùng không gian.

Hắn cũng không biết đã đi trong mảnh rừng này được bao lâu, nhưng lúc đi đến toàn thân đều đổ mồ hôi, thì đã đi ra khỏi mảnh rừng này, ngẩng đầu nhìn lại, phía trước là một sườn núi thấp bé, phía kia sườn núi, chính là mặt khác của một mảnh rừng lớn hơn.

Dõi mắt nhìn về phía xa, dường như có thể nhìn thấy chỗ sâu ở bên trong phiến rừng, có một vật như một khối thịt to lớn màu đỏ sẫm đang nhúc nhích.

Cũng không biết có phải do hắn bị hoa mắt hay không.

Nhưng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía sườn núi, liền phát hiện nơi đó có mấy gian phòng bằng đá thấp bé, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một ít bóng người lắc lư, hắn lập tức liếc mắt nhìn bà bà, xác định nơi đó chính là nơi bà bà muốn dẫn mình đi.

Vội vàng lên tinh thần, bước nhanh đi theo.

Khi đi tới gần hắn phát hiện nơi này giống như là một nông trường nho nhỏ, chung quanh trồng mấy vườn rau, bên trong có một khu đất bằng phẳng, ở giữa còn có một cái cối xay.

Mà ở trên vách tường chung quanh có đặt hai hàng giá đặt vũ khí, ở phía trên đó hắn nhìn thấy đại đao, trường thương, móc câu, dây thừng..., còn có mấy tảng đá nặng nề.

Mà vào lúc này, phía trước gian nhà, có một lão đầu tử có thân hình cao lớn ngồi ở trên ghế đầu.

Bên cạnh có đặt một bình trà nhỏ, một mâm thuốc lá sợi.

Trước mặt hắn, có hai hàng thiếu niên, có 20 người thiếu niên mặc áo đỏ, quần đen, đang đánh quyền.

“Đây là nơi luyện quyền?”

Khi Hồ Ma nhìn thấy khung cảnh này thì có hơi kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ.

Càng làm cho hắn ngạc nhiên chính là, hắn đã kiến thức bên ngoài thôn có tầng tầng lớp lớp nguy hiểm, nếu như là vị lão nhân kia trên người mang tuyệt kỹ, có thể tự mình ở bên ngoài thôn thì cũng thôi đi, tại sao còn có thể có một đám thiếu niên ở đây cùng lão?

Thiếu niên ở trong thôn, không phải bình thường không tới gần biên giới của thôn hay sao?

Hay là nói, vị lão nhân kia, có bản sự lợi hại, mang đám thiếu niên này ở bên ngoài cũng không có việc gì?

“Chém chém giết giết đối với chúng ta không có tác dụng gì, cũng không đối phó được Mạnh gia.”

Bà bà tựa hồ cũng nhìn ra suy nghĩ của Hồ Ma, quay người dặn dò: “Để ngươi qua đây, là theo chân lão nhị học tập hắn một bản sự khác, nếu như ngươi có thể học được, vậy không có Lão Hỏa Đường Tử che chở, thì những tà ma kia cũng không dám tùy tiện tới gần thân thể của ngươi.”

“Huống hồ, ngươi đi theo lão nhị, cũng an toàn hơn so với đi theo bà bà.”

“Qua mấy ngày nữa ta muốn đi xử lý một ít chuyện, cũng lo lắng nhất thời sơ sẩy, không chiếu cố được cho ngươi.”

“ ... ”

“A?”

Trong lòng Hồ Ma thay đổi thật nhanh: Đây là muốn để ta ở lại nơi này sao?

Trước kia, chuyện đầu tiên sau khi hấn tỉnh lại, chính là muốn chạy ra khỏi gian phòng kia, thoát khỏi lão bà bà âm trầm này.

Nhưng kết quả không cần nhiều lời, ngược lại bị hù chỉ có thể ở lại bên cạnh bà bà mới hơi cảm thấy an toàn, nhưng bây giờ mới trôi qua bao lâu, mình cũng đã thích ứng với việc ở chung với bà bà, nhưng bây giờ lại ngoài ý muốn, mình có cơ hội có thể rời khỏi bà bà.

Mặt khác, nhìn ý tứ của bà bà cũng không giống như là mang mình tới để người ta trông chừng hấn mà giống như là đang tìm người chăm sóc cho mình.

“Lão tử tử, ngươi thật đem hài tử mang tới đây sao?”

Cũng đúng lúc này, nghe được một tiếng cười to vang lên, là lão nhân cao lớn kia đi tới.

Vừa cười, vừa đi đến trước mặt, trừng mắt liếc Hồ Ma: “Tiểu tử, tại sao không chào?”

“Chào nhị gia đi.”

Bà bà nói với Hồ Ma, lại quay đầu nói: “Lúc trước hấn bị tổn thương rất nặng, mặc dù cứu trở về, nhưng không nhớ chuyện trước kia.”

“Ai, người nhà kia hạ thủ quả thật là hung ác.”

Nhị gia nghe vậy, cũng hơi nhíu mày, liếc nhìn về phía cánh rừng ở xa xa.

Hạ giọng nói: “Vật kia còn ở nơi này không?”

“Người nhà họ Mạnh làm việc từ trước đến nay đều là như vậy, không đặc thù là không chịu bỏ qua.”

Bà bà lắc đầu, lấy bao đồ ở trên lưng của Hồ Ma, để Hồ Ma đi ra xa một chút, lúc này mới quay người đem bao đồ đưa cho nhị gia, nói: “Đoạn thời gian trước ta đã thương nó, nhưng chưa thu phục được nó.”

“Ngắm lại trong khoảng thời gian này, nó cũng nhanh khôi phục lại, không diệt trừ nó, trong lòng ta luôn không được an tâm...”

“...”

Nhị gia một tay cầm bao đồ, có chút ước lượng, cau mày nói:

“Lão tử tử, năm đó người từng cứu mạng của ta, không cầm những vật này đến, ta cũng sẽ chiêu cố tiểu Hồ Ma...”

“...”

“Việc nào ra việc đó.”

Bà bà nói: “Ta mang tiểu tôn tử tới, là báỉ sư phụ, không phải đòi nhân tình.”

“Ta dẫn hấn đi qua Lão Hỏa Đường Tử, nhưng các tổ tông lại không nhận hấn, hiện tại hấn chỉ có thể học bản lãnh của người.”

“...”

“Thế nhưng ta...”

Nhị gia nhíu mày, hạ giọng nói: “Lão tử tử, ta dạy dỗ tiểu Hồ không có vấn đề gì.”

“Nhưng thứ này, không phải ai cũng có thể học được...”

“...”

“Hắn nhất định học được.”

Bà bà nói đến vấn đề này, lại nghiêm khắc rất nhiều, thấp giọng nói: “Hắn cũng nhất định phải học được bản lĩnh của người.”

“Hồ gia chúng ta...”

Bà nói đến đây, tinh thần cũng có chút sa sút, thở dài một tiếng, nói: “Cũng không có biện pháp khác.”

Chương 22. Ở lại

Chương 22: Ở lại

Thấy thế nhị gia cũng không tiện nói gì, vội nói: “Lão tử tử yên tâm, đây là con cháu nhà mình, ta nhất định sẽ dụng tâm dạy hấn.”

“Chỉ là, vật Mạnh gia phái tới rất tà môn, ngươi xem...”

“...”

Hấn kích động, tựa hồ có ý muốn xung phong nhận việc.

“Đây là ân oán của Hồ gia chúng ta.”

Bà bà lại đánh gãy lời của nhị gia, nói: “Ngoại nhân nhúng tay vào, không đúng quy củ.”

“Vậy được rồi!”

Nhị gia cũng không nhiều lời, đem bao đồ kẹp ở dưới cánh tay, nói: “Ta cũng không khách khí với lão tử tử.”

“Hài tử để ở chỗ ta ngươi cứ yên tâm, ngươi cứ đi làm việc của ngươi, nếu cần dùng tới ta, thì để Tiểu Hồng Đường tới nói một tiếng là được.”

“...”

Bà bà cũng không có hàn huyên nhiều, chỉ giao phó cho Hồ Ma một số việc, đơn giản chính là ăn nhiều thịt, đi theo nhị gia học bản sự, phải nghe lời, không được tự ý xuống núi....

Sau đó liền để Hồ Ma quỳ trên mặt đất, hướng nhị gia dập đầu lạy ba cái, lúc đứng lên, bà bà thay hấn phửi đất ở trên đầu gối, lấy ra mấy thỏi bạc từ trong ngực, bỏ vào trong tay hấn, rồi xoay người rời đi.

Hồ Ma cầm mấy thỏi bạc còn mang theo nhiệt độ cơ thể của bà, kinh ngạc đưa mắt nhìn bóng lưng bị còng của bà đang chậm rãi xuống núi.

Cũng không biết sao lại bỗng nhiên có chút cảm động.

Nghĩ đến chân tướng mà mình che giấu, hẳn lại sinh ra chút cảm giác không đành lòng.

...

“Này tiểu tử, sao ngươi giống như cô nương đi xa nhà vậy, mới xa bà bà mà đã khóc rồi?”

Nhị gia nhìn ra Hồ Ma thương cảm, lại có chút hiểu lầm, cười cười vỗ vỗ đầu của hắn, nói:

“Học thành bản sự thì trở về, khóc cái gì?”

“...”

Nói xong liền dẫn Hồ Ma đến phía trước gian nhà.

Đám thiếu niên vừa mới luyện quyền, lúc này cũng đều ngừng lại, từng người đều mở to con mắt nhìn Hồ Ma.

Có người dùng ánh mắt đảo qua cánh tay nhìn như sợi dây của Hồ Ma, bữu môi nói: “Đây là người mới tới sao? Thấy không được khỏe mạnh cho lắm.”

“Trên người không được hai lạng thịt, nếu như gặp phải tà ma, còn không phải một trận âm phong liền thổi cho bay mất hay sao?”

Cũng có người hừ hai tiếng, nói: “Đây chính là cháu trai của Tẩu quỷ bà bà, là bảo bối đấy...”

“Đọc sách ngại đau đầu, luyện kỹ năng ngại mệt mỏi, ra ngoài thì sợ phơi nắng.”

“Có đôi khi bà bà ra ngoài chữa bệnh cho người ta giữa trưa không về được, còn phải nhờ đại nương sát vách nấu cơm

đưa qua cho hấn, hấn còn kén cá chọn canh...”

“...”

“...”

“Đám thiếu niên này, cũng là người bên trong thôn sao?”

Hồ Ma nghe vậy cũng không đem những lời khinh thường cùng trêu chọc của những thiếu niên này để ở trong lòng.

Ngược lại trong lòng hơi động một chút, tựa hồ những thiếu niên này cũng tương đối hiểu biết sự tình phát sinh ở trên thân thể này của mình.

Bởi vì hấn kiêng kị bà bà cho nên không dám trực tiếp hỏi ở trên người mình đã xảy ra chuyện gì, trước kia như thế nào, hiện tại có thể thử từ trong miệng của những người này móc ra một chút tin tức, chấp vá lung tung, cũng có thể đem chuyện lúc trước hiểu rõ ràng.

“Được rồi, đều đứng vững hết cho ta.”

Nhị gia nghe vậy thì nhú mày, la lên một tiếng, các thiếu niên lập tức đều quy củ đứng vững.

“Ngươi cũng đi qua đó đi.”

Nhị gia đá một cước ở trên hông của Hồ Ma, để hấn cũng đi đứng tấn chung với đám thiếu niên kia, sau đó mới lớn tiếng nói:

“Cái gì tà ma không tà ma?”

“Đó chính là một cỗ âm phong, bà bà nói để ngươi qua đây đi theo ta ngày ngày phơi nắng, tăng cường hỏa khí, nếu là ta, thì ngươi đã sớm phải tới đây rồi”

“Ta xưa nay không để ý đến thứ gì tà ma hay không tà ma, ta nói cho các ngươi, những thứ kia đều là ức hiếp kẻ yếu còn sợ kẻ mạnh, ngươi có thể gặp chúng cũng là bởi vì thể cốt quá

yếu, phải luyện thành một thân bản sự, một hơi liền thổi tan những vật kia.”

“...”

“Nhị gia...”

Trong đám người, một thiếu niên hơi mập cười hì hì nói: “Hồ Ma gặp chính là những thứ lợi hại”

“Các tổ tông trong Lão Hỏa Đường Tử cũng không dám phù hộ hần đâu!”

“...”

“Vậy thì phải luyện nhiều.”

Nhị gia trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Luyện tốt thì không cần tổ tông phù hộ.”

“Người sống làm sao có thể chỉ dựa vào người chết để sống?”

“...”

Lão vừa nói, vừa ngồi xuống, hít một hơi thuốc, nhả ra khói, vừa nói:

“Nhị gia ta lúc còn trẻ, cũng bị cái đồ chơi này quần lấy, khi đó ta hai mươi tuổi, gan lớn, lúc đi ra ngoài buôn bán quên mang theo tro cốt của tổ tông, kết quả đêm đến ta tìm một căn nhà trống để ngủ thì lại bị quả phụ treo cổ quần lấy, mắt nhìn thấy nàng từ trong khe cửa trượt vào, mặt trắng bệch, trèo lên trên giường của ta, sau đó tháo thắt lưng của ta làm chuyện đó...”

“Các người đoán sau đó thì sao?”

“...”

Chúng thiếu niên lập tức đều hiếu kỳ, từng cái cổ duỗi ra chờ nghe tiếp.

“A...”

Nhị gia nâng tẩu thuốc, ngồi bệ vệ tại trên băng ghế nhỏ, ngạo nghễ nói: “Một đêm hai mươi lần!”

“Ban ngày biến mất!”

Chương 23. Chạy bộ

Chương 23: Chạy bộ

Bản lãnh này của Nhị gia đúng là lớn...

Không chỉ có đem một bọn thiếu niên non nớt nghe xong, trong ánh mắt tràn đầy sùng bái, mà ngay cả Hồ Ma cũng cảm thấy sợ hãi.

Hắn không biết vị nhị gia này nhìn thì cũng không có ấn tượng gì, có phải là lúc tuổi còn trẻ thật sự có trải nghiệm cùng biểu hiện mạnh mẽ như vậy hay không, nhưng cũng từ vị nhị gia này cùng với thái độ của các thiếu niên, nhìn ra người ở thế giới này đối với quý thần tà ma cũng có một loại thái độ khác.

Cũng không phải mỗi người đều như mình trước đó, sợ hãi đến run như cầy sấy, lại có loại thái độ phi thường khinh miệt...

Đương nhiên, cũng không loại trừ bọn họ chỉ là đang khoác lác!

Nhưng khoan hãy nói đến những chuyện đó, vừa nghe xong, mình cũng cảm thấy tà ma cũng không có đáng sợ như vậy!

Nếu thật sự có thể học thành bản sự của nhị gia, vậy khi gặp lại dê đứng thẳng dê, mỹ nhân xà...thì hắn nghĩ mình cũng sẽ không bằng vị nhị gia này.

Chẳng lẽ bà bà đưa mình tới đây là để cho mình học bản lãnh này của nhị gia?

...

...

“Không cần nói nhảm, thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi, trước tiên chạy xung quanh hai mươi dặm rồi lại nói.”

Cũng vào lúc này, nhị gia mượn sự tình của Hồ Ma, răn dạy các thiếu niên một trận, lão không nói nhảm nữa, trực tiếp hạ lệnh:

“Nửa canh giờ sau mà không trở về, thì lại đi nâng năm mươi tảng đá lớn kia cho ta.”

“...”

“Đường núi? Hai mươi dặm?”

Hồ Ma nghe cường độ tập luyện này, thì trong lòng giật nảy mình.

Còn đang suy nghĩ đây có phải là một cách nói khuếch đại hay không, nhưng không nghĩ tới, đám thiếu niên này, thể mà thật sự đều kéo ống quần lên, thậm chí ngay cả giày cỏ cũng đá qua một bên, cứ như vậy đi chân đất, hít một hơi liền chạy ra khỏi viện tử bằng phẳng.

Tất cả đều chạy dọc theo đường núi cao thấp chập trùng, chạy vòng quanh thôn trang này.

Xem ra, loại chuyện giống như vậy, bọn họ đã quen rồi.

Bọn họ thể mà thật sự đang chạy, mà vừa chạy vừa có người cười hì hì đùa giỡn, người đuổi ta, ta đuổi người, có dáng vẻ phi thường nhẹ nhõm.

Mà Hồ Ma, sau khi cùng chạy được vài dặm thì cả người đều kinh ngạc đến ngây người:

“Đây là thể lực quý gì?”

“...”

Bọn này cùng tuổi thiếu niên, lúc bắt đầu chạy cũng đã phóng nhanh tốc độ.

Trong cả quá trình, tốc độ cũng không có giảm bớt, thậm chí mấy lần còn tăng tốc.

Mặc dù trong khoảng thời gian này mình được bồi bổ, ngay từ đầu cũng có thể theo kịp, nhưng chạy được một vòng quanh điền trang thì đã bắt đầu thở dốc, mồ hôi đầm đìa, chân cũng bắt đầu bủn rủn, nhưng bọn họ lại không có dáng vẻ mệt mỏi chút nào, thậm chí có người vừa chạy vừa nói chuyện với nhau.

Không tới mấy phút, phía trước Hồ Ma liên không còn bóng người.

Qua thêm năm sáu phút, Hồ Ma liên nghe được một tràng cười hì hì đùa giỡn, từ phía sau mình truyền tới, đang nhanh chóng tới gần.

Còn có người quay đầu hướng mình cười ha ha hi hi . Le đầu lưỡi làm mặt quỷ...

“Đây căn bản là không cùng một cấp bậc!”

Trong lòng Hồ Ma cũng dần dần bởi vì phần chênh lệch này mà sinh ra một chút tuyệt vọng...

Cổ thân thể này, vốn đã phi thường suy yếu, trước đó không lâu còn bị móc sắt cắm xuyên qua, không biết đã chảy bao nhiêu máu.

Về sau mặc dù dựa vào ăn thịt, tĩnh dưỡng, nhanh chóng khôi phục, nhưng cũng gây đến gió cũng muốn thổi bay.

Cùng so sánh với đám thiếu niên có tinh lực dồi dào này, với lại mình còn tính là một bệnh nhân vừa bệnh nặng mới khỏi, thì làm sao có thể theo kịp bọn hắn?

Nhưng vừa nghĩ tới, đây là ngày đầu tiên mình tới đây, bà còn cần dặn mình phải cùng nhị gia học bản sự.

Bây giờ nói không chừng là nhị gia đang khảo nghiệm mình, mình phải cẩn rǎng chống đỡ.

Dù sao, Đây là một thể giới quý dị, luyện thân thể cho tốt lên cũng rất hữu dụng.

Tốt xấu gì khi gặp phải tà vật, cũng có thể chạy nhanh hơn so với người khác.

...

Nghĩ như vậy, hắn liền mặc kệ đám thiếu niên bỏ xa mình từng vòng từng vòng, chỉ cẩn rǎng chống đỡ.

Cũng có chút vượt quá dự liệu của hắn chính là, lúc đầu nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng hai mươi dặm đường núi này, vậy mà mình thật sự có thể vượt qua.

Thân thể đã bị ép buộc tới cực điểm, sau một khắc là muốn ngất đi, nhưng đúng lúc này trong thân thể hình như có một cỗ khí nóng hừng hực, chậm rãi lan ra, thế mà quả thực chống đỡ cho thân thể của hắn đã sắp đến cực hạn, khiến cho hắn bảo trì tốc độ như bây giờ.

Chỉ là trên đỉnh đầu nóng hổi, mồ hôi thấm ướt quần áo.

Đợi đến khi nhị gia ở trên núi hô to “Đủ số, trở về”, thì Hồ Ma mới chạy về trong trang.

Hắn vịn hàng rào gỗ, há to miệng thở phì phò.

Nhất thời trong lòng lại có chút không thể tin được: “Vậy mà ta có thể chạy hai mươi dặm đường núi?”

“Cũng không tệ lắm, thế mà chỉ bị chậm hơn ba vòng.”

Chương 24. Sơn nhục

Chương 24: Sơn nhục

Đám thiếu niên kia lúc này đã sớm trở lại bên trong đền trang, mồ hôi trên người cũng đang rơi xuống.

Bọn hắn nhìn Hồ Ma, biểu lộ cũng hơi kinh ngạc.

Rất rõ ràng, đối với đám thiếu niên có tinh lực dồi dào này mà nói, vốn là xem thường thân thể gầy yếu của Hồ Ma.

Mà Hồ Ma lại được cưng chiều từ nhỏ, cũng làm cho đám thiếu niên này đối với hắn có ấn tượng không tốt.

Mượn cơ hội chạy đường núi này, kỳ thật chính là muốn vượt qua hắn thật xa, làm cho hắn xấu hổ.

Nhưng kết quả chính là, bọn hắn chạy xác thực so với Hồ Ma rất nhanh, cũng xác thực bọn hắn bỏ xa Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma thế mà nằm ngoài dự tính đã tiếp tục chống đỡ, biểu hiện so với bọn hắn lúc vừa mới lên núi còn mạnh hơn.

Biểu hiện này thực sự cũng đã làm bọn hắn giảm đi một ít khinh thường đối với Hồ Ma.

“Nhìn không ra, nội tình người cũng không tệ...”

Nhị gia rõ ràng cũng hơi kinh ngạc, gọi Hồ Ma đến trước mặt của hắn, bóp bóp lên vai, lên đùi của Hồ Ma.

Lúc nắm đến vết thương trên vai của Hồ Ma, hắn vô thức tránh đi.

Nhị gia lúc này mới phát hiện hai vai của Hồ Ma còn có hai vết thương đã kết vảy, lớn chừng cái trứng gà, biểu lộ liền kinh

ngạc hơn.

Vết thương nghiêm trọng như vậy, rõ ràng trước đó bị thương rất nặng, còn chưa có hoàn toàn khỏe hẳn.

Hơi suy nghĩ, hần thấp giọng hỏi: “Người bình thường đều ăn Sơn Nhục sao?”

“Sơn nhục?”

Hồ Ma có chút không hiểu, giải thích nói: “Bà bà mỗi ngày đều cho ta ăn thịt, nhưng hình như là thịt Thái Tuế lão gia.”

“Chính là nó.”

Nhị gia cảm khái nói: “Bà bà đối với người thật tốt.”

“Tính toán đâu ra đấy, trong mười dặm tám thôn xung quanh đây cũng không có ai có thể đem thịt Thái Tuế xem như cơm để ăn như vậy!”

“...”

“Không chỉ là đem Thái Tuế coi như cơm ăn đâu, mà là Huyết Thái Tuế...”

Trong lòng Hồ Ma lặng yên suy nghĩ, nhưng cũng bạo gan thử thăm dò vị lão nhân trước mắt này nói: “Nhị gia...”

“Các ngài nói Thái Tuế, hoặc sơn nhục gì đó, nhưng đến cùng là cái gì vậy?”

“...”

“Hả?”

Nhị gia ngơ ngác một chút, ánh mắt cổ quái nhìn Hồ Ma:

“Bà bà vừa nói người không nhớ chuyện trước kia, nhưng người mất trí nhớ nghiêm trọng vậy sao? Ngay cả sơn nhục mà người cũng quên?”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma ở bên cạnh bà bà, rất nhiều lời hấn cũng không dám hỏi, sợ một khi hỏi ra sẽ làm lộ thân phận của mình.

Bây giờ nhị gia này mặc dù là vừa mới gặp, nhưng lại so với bà bà ở chung mười ngày qua lại càng thả lỏng hơn, về phần nguyên nhân...

... Sắc mặt của lão cũng cho người ta có cảm giác an toàn hơn.

Hấn dứt khoát nói: “Sau khi ta tỉnh, thì đầu trống trơn, chuyện trước kia, đều không thể nào nhớ được.”

“Vẫn luôn nghe các ngài nói sơn nhục, Thái Tuế lão gia, đó đến cùng là cái gì?”

“...”

“Nhị gia ta cả một đời dạy quyền, nhưng đây là lần đầu dạy người cái này...”

Cái đề tài này thế mà khiến cho nhị gia cùng các thiếu niên bên cạnh sau khi nghe thấy, cũng đều là hai mặt nhìn nhau.

Nhị gia suy nghĩ một lúc, sau đó nhin không được cười lên, dứt khoát đem điều xì gà còn một chút ở bên cạnh ném đi, trực tiếp đứng lên, cười nói: “Được rồi, các ngươi đều thành thành thật thật ngồi đây, nhị gia ta mang theo tiểu Hồ đi xem qua Thái Tuế lão gia...”

“Đi luôn bây giờ sao?”

Hồ Ma thấy nhị gia quay người muốn đi ra ngoài, trong lòng cũng không khỏi run lên.

Lúc này sắc trời đã tối, dáng vẻ nặng nề, chung quanh rừng sâu núi thẳm, đều đã có bóng đêm tràn ngập.

Ngẫm lại lúc ban ngày, bà bà mang mình đi xuyên qua rừng, đều phải cẩn thận đề phòng, sợ bị thứ gì va chạm.

Bây giờ lại là ban đêm, tà ma càng thêm sinh động, lão lại muốn dẫn mình ra ngoài?

Nhưng nhị gia căn bản không giải thích gì, cũng không cho Hồ Ma có thời gian suy nghĩ lung tung, chỉ nhanh chân đi ra cửa, sau đó liền đưa tay đem Hồ Ma nhấc lên, xem ra không tổn một chút sức lực nào, trực tiếp đặt lên trên vai của mình, sau đó liền bước nhanh chân, từ bên trong trang tử đi ra.

Thân hình của lão cao lớn, tay dài chân dài, tuy là đi, nhưng lại như đang chạy, sải bước xông vào bên trong rừng.

Phản phát...

Giữa rừng, không biết có bao nhiêu tà ma âm hiểm, làm cho chim chóc ở xung quanh bị chấn kinh bay tán loạn.

Hồ Ma ngồi ở trên vai của nhị gia, cảm giác nhiệt độ trong cơ thể của lão có chút tăng lên, chung quanh đều là khí tức âm trầm trầm, vừa chạm vào cơ thể lão liền lập tức tan đi.

Lúc đến mình gặp không ít tà ma, nhưng lúc này đi theo lão, đúng là một chút cũng không có gặp.

Thẳng cho đến khi xuyên qua rừng cây, lúc trong tầm mắt phía trước thoáng đãng sáng sủa, thì bỗng nhiên ngừng lại, hơi thở không gấp, mặt không đỏ.

Thanh âm trầm thấp mà hữu lực, chậm rãi nói: “Nhìn thấy chưa?”

“Đó chính là sơn nhục, cũng chính là Thái Tuế lão gia mà người trong thôn nói tới...”

“...”

Hồ Ma ngẩng đầu, liền nhìn thấy một màn mà đời này hẳn không thể quên.

Dưới ánh nắng của hoàng hôn sắp tắt, hẳn nhìn thấy phía trước trên đất bằng, giống như vết tích do đại địa nứt ra.

Đó tựa như là vết rách do thế giới bị mở ra, cứ như vậy đột ngột vất ngang ở trên mặt đất.

Mà ở bên trong vết rách này, không ngờ có máu thịt be bét, trương phồng, to béo, từ bên trong vết rách bị ép ra ngoài.

Loáng thoáng còn có thể cảm nhận được hô hấp của nó.

...

...

“Người bên trong thôn chúng ta, gọi là Thái Tuế, người trong thành lại gọi là huyết thực.”

Trước sự rung động với sự vật ở trước mắt, thanh âm của nhị gia tựa hồ trở nên có chút xa xôi, nặng nề than thở:

“Nghe lão nhân nói, nó xuất hiện từ mấy trăm năm trước, Thái Tuế lão gia vẫn sinh trưởng tại đây.”

“Cắt đi rồi lại sinh ra, sinh ra lại cắt đi...”

“Người ăn sơn nhục, chính là bà bà phải chịu đựng những tà ma quấy nhiễu, cắt ra từng khối cho người!”

Chương 25. Huyết Thực Bang

Chương 25: Huyết thực bang

“Thái Tuế...”

Trong lòng của Hồ Ma thầm nghĩ: “Thì ra đây chính là Thái Tuế lão gia mà bà bà nhắc tới...”

Thế nhưng, trên thế giới này làm sao lại có loại thịt khổng lồ như thế này, cứ như vậy từ phía dưới mặt đất mọc ra?

Chuyện này rõ ràng là không hợp lý, thậm chí là vật làm cho người ta sợ hãi, vậy sao người ta dám ăn?

Không đúng, là đút cho ta ăn?

Trong lúc nhất thời cảm giác chấn động mạnh mẽ này, khiến cho hắn phải qua mười mấy hơi thở mới tỉnh hồn lại, trong đầu lập tức hiện lên vô số ý nghĩ, thậm chí hắn cảm giác trong lồng ngực, từng đợt run rẩy, cơ hồ muốn đem toàn bộ thịt Thái Tuế đã ăn trước đó nôn ra hết.

“Nếu không tại sao nói tiểu tử ngươi lại tốt số vậy chứ?”

Lúc này Nhị gia cũng phát giác sắc mặt tái nhợt của Hồ Ma, thì lại tin, tiểu tử này quả nhiên là không nhớ gì.

Khẽ thở dài rồi vỗ vỗ bả vai của Hồ Ma, nói: “Ngươi không biết bà bà vì ngươi cắt loại thịt Thái Tuế này mà có bao nhiêu khó khăn, đừng nhìn hiện tại ngươi trông thấy đây chỉ là một tòa sơn nhục lớn, nhưng đó là Thái Tuế lão gia, không phải mỗi một bộ phận đều có thể ăn.”

“Hầu hết các bộ phận, thịt đều biến thành đen, gọi là Hắc Thái Tuế, đương nhiên cũng có thể cắt để ăn, nhưng người ăn, liền sẽ phát sinh ra một chút chuyện không tốt.”

Hồ Ma giật mình bừng tỉnh, vội nói: “Là sao?”

“Có người ăn, lại biến thành tà ma. Cũng có người ăn, lại không phân rõ thể giới thật giả...”

Nhị gia nói: “Đương nhiên phần lớn sau khi ăn đều sẽ bị bệnh chết, nếu không bệnh chết thì sẽ xuất hiện vấn đề cổ quái kỳ lạ.”

Lão chỉ vào sơn nhục to lớn kia, có một đoạn vết cắt tạo thành hình dáng một cái hố, mặt ngoài còn để lại tầng tầng lớp lớp vết cắt, nói: “Mặt bên phía mặt trời mọc kia, có màu sắc trắng bệch, mới có thể cắt ăn.”

“Loại này gọi là Bạch Thái Tuế, ăn không có việc gì, ngược lại sẽ làm cho thân thể người ăn cường tráng, còn tốt cho sức khỏe hơn so với ăn ngũ cốc.”

“Mà tốt hơn Bạch Thái Tuế, gọi là Thanh Thái Tuế, loại kia ăn vào, thậm chí có thể chữa bệnh, kéo dài tuổi thọ!”

“Đương nhiên, những thứ này cũng không phải cứ cắt là có, mỗi lần cắt xong, thì phải chờ Thái Tuế lão gia chậm rãi khôi phục, một lần nữa mọc trở lại.”

“Trong phủ Huyết Thực Bang, hàng năm đều sẽ tổ chức một lần chiêu mộ người ở bên trong thôn chúng ta đi cắt thịt cho bọn họ, chúng ta cũng một năm một lần, đi theo kiếm tiền công, cũng lưu lại một chút để trong thôn mình dùng để ăn.”

“Nhị gia ta chính là làm công, cả một đời đi cắt thịt, những tiền tử kia cũng là cùng ta học bản sự để đi cắt thịt Thái Tuế này.”

“Đương nhiên, nói là cắt Thái Tuế, nhưng như vậy thì quá bất kính, cho nên ta đều gọi là bái Thái Tuế...”

“...”

“Cắt thịt? Chuyện này còn phải học sao?”

Hồ Ma chỉ cảm thấy tất cả những chuyện này đều không bình thường cho nên vô thức hỏi.

“Ài! Nhìn xem đầu óc của ta này!”

Nhị gia vỗ trán một cái, nói với Hồ Ma: “Nhưng mà người bị mất trí nhớ cũng thật sự là rất nghiêm trọng.”

Sau đó lời nói mang theo một chút ít ý cảnh cáo: “Tiểu Hồ này, người ngàn vạn lần phải nhớ, Nhị gia ta mang người qua đây nhìn thì có thể, nhưng một mình người đi thì tuyệt đối không được tới gần Thái Tuế lão gia.”

“Thịt Thái Tuế lão gia, có thể trừ tà, chữa bệnh, kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng dễ dàng thu hút tà ma, xung quanh thôn chúng ta cùng cánh rừng này, vì sao lại có nhiều tà ma? Cũng là bởi vì nơi này có Thái Tuế lão gia tồn tại...”

“Bản lãnh của Nhị gia ta còn kém xa bà bà người, bà là Tẩu Quỷ Nhân, còn Nhị gia ta chỉ là thợ mổ mà thôi.”

“Những tiểu hài tử kia đi theo Nhị gia ta học bản sự, cũng chính là vì chờ người của Huyết Thực Bang tới, làm công cho người ta, kiếm mấy đồng tiền, đương nhiên, bọn hắn làm việc này cũng chỉ ba bốn năm, không giống như Nhị gia ta, là làm cả một đời.”

“...”

“Cho nên...”

Nghe như thế, Hồ Ma cũng là dần dần tỉnh táo lại: “Vậy bản lãnh của Nhị gia ngài, chính là xua đuổi tà ma sao?”

“Đúng vậy...”

Nhị gia cười sờ sờ đầu của Hồ Ma, nói: “Bản lãnh của Nhị gia ta, học được chính là không dễ dàng dẫn tới tà ma, mới có khả năng làm được công việc này, người không biết, thôn chúng ta rất nghèo, quanh năm suốt tháng có thể làm được bao nhiêu lương thực chứ?”

“Cho nên phải dựa vào mỗi năm một lần bái Thái Tuế, mới có thể kiếm chút tiền, những tiểu tử kia, cũng là muốn kiếm ít tiền công này mới đến học cùng ta.”

Hồ Ma chậm rãi gật đầu, bỗng nhiên nghĩ: “Thái Tuế đáng tiền như thế, vì sao không tự mình đi cắt bán?”

“Thái Tuế xác thực là rất đáng tiền.”

Nhị gia chậm rãi nhẹ gật đầu, nói: “Nhưng không có Huyết Thực Bang canh giữ, thì không phải ai cũng dám đi cắt...”

“Kiếm không được tiền, hắc hắc, ngược lại còn gặp tai họa...”

“Mà thời điểm Huyết Thực Bang chưa tới, có thể tự mình đi cắt Thái Tuế, ta biết cũng chỉ có một mình bà bà ngươi, đương nhiên, việc này ngươi cũng đừng ra nói ra ngoài.”

“...”

Nghe Nhị gia nói, Hồ Ma ần ần cũng hiểu ra.

Kiếp trước loại sự tình này hắn cũng thấy nhiều, Châu Phi sản sinh ra kim cương máu, nhưng cũng không bởi vì vậy mà kiếm được tiền.

Quốc gia có nhiều dầu hỏa, cũng chưa chắc là quốc gia đó giàu đến chảy mỡ.

Nhất là trong khu tam giác, dân bản xứ lại vô cùng nghèo...

... Minh, ngược lại mơ hồ phát hiện hai thế giới có chỗ tương đồng.

Nhưng bà bà có bản lĩnh tự mình đi cắt thịt Thái Tuế, mình cũng biết, nhưng Nhị gia tựa hồ hiểu lắm, bà bà cắt, không chỉ có riêng chỉ là Bạch Thái Tuế mà thôi a...

Hắn lặng yên suy nghĩ, rồi lại thử thăm dò nói: “Vậy có loại nào tốt hơn Thanh Thái Tuế không?”

Chương 26. Mẹ nuôi

Chương 26: Mẹ nuôi

Nhị gia cười ha ha một tiếng, nói: “Đương nhiên là có, Thái Tuế lão gia cũng không chỉ có ở trong Lão Âm Sơn, trong núi lớn ở nơi khác, thậm chí là ở trong thành thị, cũng có từng tòa sơn nhục dựng lên.”

“Sơn nhục càng lớn, càng dễ dàng xuất hiện một ít bộ phận hi hữu, Bạch Thái Tuế cùng Thanh Thái Tuế giống nhau, khá thường gặp, có thể xác định vị trí, sau đó đến cắt mà thôi, nhưng Huyết Thái Tuế thì rất hiếm.”

“So với Thanh Thái Tuế thì Huyết Thái Tuế rất thưa thớt, cắt một lần thì sau ba năm cũng chưa mọc lại.”

“Nhưng hiệu dụng cùng giá trị lại so với Thanh Thái Tuế cao không biết bao nhiêu, một lượng hoàng kim cũng không mua được...”

“...”

“Đắt như thế?”

Hồ Ma đã sớm biết Huyết Thái Tuế trân quý, nhưng khi nghe vậy vẫn là trong lòng hơi kinh hãi, cũng vô cùng hiếu kì:

“Vậy ăn nó có tác dụng gì?”

“...”

“Không biết.”

Nhị gia nói: “Trong đời của Nhị gia ta đã từng đào qua một khối nhỏ Huyết Thái Tuế, cùng ba thợ mỏ khác đánh nhau đến bể đầu, rốt cục mới cướp được, nhưng bảo bối này đừng nói là

ăn, ta nghe cũng không nổi nghe, ta lập tức giao cho đốc công, đổi thành bánh vàng nhỏ.”

“Ha ha, người cũng không biết cái bánh vàng nhỏ kia đáng bao nhiêu tiền?”

Lão nói, mặt mày hớn hở: “Ồ trong thôn chúng ta, ta muốn cưới ai thì liền cưới người đó.”

“Ta còn có thể mua lương thực dùng trong nhiều năm, cùng một căn nhà...”

“...”

“VẬY...”

Hồ Ma nghe vậy thì không nhìn được nghĩ, Nhị gia bình thường ở bên ngoài thôn, hoàn cảnh cũng bình thường, vậy căn nhà đâu? Thê tử đâu?

Nhị gia dường như biết hắn đang suy nghĩ gì, cũng tựa hồ ý thức được hiện tại Hồ Ma bị mất trí nhớ.

Lão thở dài: “Ài, ta chơi bài cùng với Thôi lão nhị, bị thua nên đưa bánh vàng nhỏ cho hắn ta, người biết không, căn nhà đẹp nhất ở bên trong thôn chúng ta chính là nhà hắn, cũng là dựa vào bánh vàng nhỏ của ta mới cưới cô nương Chu gia xinh đẹp nhất kia...”

“Bằng không ta sao biết được bánh vàng nhỏ kia lại đáng giá như vậy?”

“...”

Hồ Ma lập tức không biết nói gì, giống như nhắc lại chuyện thương tâm của Nhị gia...

Nhưng cũng bởi vì nghe những lời này, hắn dần dần ý thức được, từ khi mình tỉnh lại đến nay, đến cùng đã trải qua cái gì.

Đó là mình vẫn luôn ăn Huyết Thái Tuế.

Hắn nhớ rõ, mỗi ngày mình đều đang ăn Thái Tuế, với lại không ít hơn một cân.

Mỗi lần đều không nuốt nổi.

Nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của bà bà, hắn mới miễn cưỡng nuốt vào trong bụng...

Nếu như nói Huyết Thái Tuế này quý hơn vàng, vậy chẳng phải là mỗi ngày mình đều ăn hơn một cân vàng hay sao?

... Nhưng bà bà có bản sự lớn cỡ nào mới có thể đem vật này xem như cơm cho mình ăn mỗi ngày chứ?

Đương nhiên, bản sự của bà bà có lớn cỡ nào, thì cũng không có khả năng có vô cùng vô tận Huyết Thái Tuế, nếu không thì hà tất gì lại phải ở trong thôn trang?

Cũng vì nguyên nhân này cho nên bà bà mới đem mình đưa đến chỗ của Nhị gia.

Chỉ có bản thân mình nhận được các lão tổ tông phù hộ, hoặc là học được bản lĩnh xua đuổi tà ma của Nhị gia, thì mình mới có thể chân chính không dựa vào thịt Thái Tuế để sống?

“Nhị gia...”

Trong lòng hắn suy nghĩ, cố gắng để cho mình giống với bộ dáng ngây ngô mất trí nhớ: “Vậy như thế nào mới có thể học được bản lĩnh của ngài?”

“Học bản lĩnh của ta, cũng không dễ dàng!”

Nhị gia là người thoải mái, vừa quay đầu liền quên sự tình bánh vàng nhỏ, đem Hồ Ma nhắc lên, quăng lên lưng mình, quay đầu đi vào trong rừng, cười nói: “Bản lĩnh này của Nhị gia ta, một là thân thể phải cường tráng, Tiên Thiên phải đủ, hai là phải có thể chịu được cực khổ, phải nhẫn nại.”

“Tiền thì ai không muốn kiếm? Nhưng vì sao chỉ có mấy người theo ta học bản sự? Bởi vì học không được.”

“Hiện tại trên người của người còn có vết thương, theo lý thuyết là phải để người dưỡng cho đến khi thân thể hoàn toàn khỏe lại, mới quan sát nội tình của người.”

“Nhưng lời của bà bà nói tương đối quan trọng, lại thêm, bà bà vì trị bệnh cho người, cho người ăn nhiều thịt Thái Tuế như vậy... Hẳn là Thanh Thái Tuế? Nếu không nội tình người không có khả năng tốt như vậy... Cho nên, thể cốt của người hẳn không có vấn đề, cho nên không cần phiền phức.”

“Buổi tối hôm nay, Nhị gia trước hết giúp người đốt lò!”

“...”

“Đốt lò, cái này lại là cái gì?”

Trong lòng của Hồ Ma đang suy nghĩ, vẫn chưa kịp hỏi cho rõ ràng thì Nhị gia mang theo hắc sứ bước đi vào trong rừng.

Lúc này lão không có chạy, thân thể cũng không có đổi thành nóng hổi, mảnh rừng thâm trầm này, liền lộ ra sâu thẳm thâm trầm rất nhiều, Hồ Ma thậm chí không nghe bất kỳ âm thanh huyền ảo nào ở chung quanh, chỉ có chút nhánh cây lặng lẽ rụng trở về.

“Mà muốn đốt lò, phải làm bước đầu tiên, chính là để cho người nhận kết nghĩa.”

Nhị gia cũng Hồ Ma, ở trong rừng tìm kiếm thăm dò, sau đó dừng lại dưới gốc cây liễu ở bên cạnh dòng suối.

Cây này cũng không biết đã bao nhiêu tuổi, cành liễu rủ xuống, bên trong đen ngòm, như có ngàn vạn sợi tóc.

“Tiểu Hồ, quỳ xuống dập đầu, thành kính.”

Nhị gia buông Hồ Ma xuống nói: “Nhị gia ta làm người chứng kiến, từ hôm nay trở đi, đây chính là mẹ nuôi của ngươi.”

Chương 27. Mượn cành liễu

Chương 27: Mượn cành liễu

“Cây liễu? Nhận mẹ nuôi?”

Trong đầu Hồ Ma bị những lời kỳ quái này của Nhị gia làm cho kinh sợ.

Nhưng bây giờ là ở trong rừng, hắn có cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng, mặc dù hắn đi tới thế giới này không lâu, cũng đã đi theo bà bà thấy qua nhiều hiện tượng thần bí quý dị, nhưng cùng so sánh, thì những thứ Nhị gia nói như trò trẻ con, bởi vậy hắn cũng không nhiều lời, chỉ xuất ra bản sự được luyện được khi ở bên cạnh bà bà. Đó là không hỏi, không nghe ngóng, để cho mình làm cái gì thì mình làm cái đó.

Cung cung kính kính quỳ xuống, hướng cây liễu lớn này dập đầu ba cái.

Nhị gia nói: “Dập đầu nhiều một chút, thần ba quý bốn, người dập đầu ba cái mặc dù là chuyện tốt, nhưng mẹ nuôi người sợ là không chịu đựng nổi.”

Hồ Ma đành phải dập đầu thêm một cái, mơ hồ cảm thấy cây này tựa hồ run lên nhẹ nhẹ.

“Được rồi.”

Nhị gia gọi Hồ Ma, để hắn tạm thời dừng đứng dậy, mà ngồi xổm ở bên cạnh cây liễu, bàn tay vuốt ve thân cây, thăm thăm thì thì nói: “Đây là Hồ Ma, cháu trai của Hồ Bạch thị không may gặp nạn, hôm nay đến nhận mẹ nuôi cầu được phù hộ, không tham kim, không tham ngân, chỉ cầu mượn mẹ nuôi một cành liễu ba tác để châm lửa, để đáp lại phần nhân tình

này, ngày sau thân thể của tiểu Hồ Ma mạnh khỏe, lại đến đây hiếu kính mẹ nuôi người...”

Trong bóng đêm, Hồ Ma trộm nhìn.

Nhị gia nói xong những lời này, yên lặng chờ mấy hơi thở, hình như có âm phong thổi tới, cành liễu chậm rãi vung vẩy mấy lần.

Mơ hồ có cảm giác không quá tình nguyện.

Nhưng Nhị gia lại cười ngẩng đầu lên, nắm một nhánh cây bị gió thổi làm cho lay động đánh tới trên đầu của Hồ Ma, lão đưa tay nhẹ nhàng bẻ một cái, liền làm cho cành liễu gãy xuống, cười hì hì cùng Hồ Ma nói: “Cám ơn mẹ nuôi, đi.”

Hồ Ma cảm thấy trong cử chỉ cổ quái này lộ ra một chút thần bí.

Đi xa, hắn mới nhỏ giọng nói với Nhị gia: “Nhận mẹ nuôi này, chính là vì mượn cành liễu này sao?”

“Đương nhiên.”

Nhị gia nói: “Nếu không người là cháu trai của Tẩu quý bà, cần gì phải gọi một cây liễu quý quái là mẹ nuôi?”

“Gọi nó một tiếng mẹ nuôi, là vì để nó thật sự vui vẻ đáp ứng, đem cành liễu đưa cho ta.”

“...”

Hồ Ma gật đầu, lại nhỏ giọng nói: “Nhưng nếu như nó không đáp ứng thì sao?”

“Không đáp ứng cũng phải làm cho nó đáp ứng.”

Nhị gia trừng mắt nhìn, nói: “Người cũng đã dập đầu rồi, mà nó không giao đồ ra, đây không phải là không cho nhân chứng là Nhị gia ta mặt mũi hay sao?”

“Nhưng hình như ngài để ta đập đầu trước, cũng không có hỏi người ta có đáp ứng hay không...”

Trong lòng Hồ Ma lặng yên khinh bỉ, đương nhiên đáp ứng là chuyện tốt, lời này đương nhiên hắn cũng không nói ra.

Có vẻ như việc này cũng chỉ có Nhị gia tài giỏi, đôi lại là bà bà có lẽ là làm không được.

Nhị gia mang theo Hồ Ma trở lại nhà bên trong sườn núi, lần này đi tương đối chậm, Hồ Ma cũng ý thức được Nhị gia cùng bà bà khác biệt.

Lúc ở cùng bà bà, chung quanh luôn cảm thấy có cái gì sột sột soạt soạt, còn có mấy thứ đồ vật quái đản, tựa hồ ngay cả bà bà cũng chỉ có thể theo chân chúng nó trò chuyện, thậm chí đưa chút lễ vật, nhưng đi theo Nhị gia, lại không có loại hiện tượng này xuất hiện.

Ngẫu nhiên phía sau cây có một số ánh mắt rình mò, nhưng cũng cách rất xa, phảng phất như sợ cái gì.

Đi theo Nhị gia, thế mà so với đi theo bà bà lại an toàn hơn rất nhiều?

Nhưng Nhị gia lại thừa nhận bản sự của mình không bằng bà bà, chênh lệch trong này là sao đây?

Trở lại trong viện, phòng ngủ ở hai bên đông tây đều có từng cái đầu nhô ra ngoài nhìn xem.

Nhị gia gào thét bọn hắn: “Đều đi ngủ hết đi, đừng có nhìn loạn!”

“Nhị gia, chỉ mới đến ngày đầu mà Hồ Ma đã được đốt lò rồi sao?”

Các thiếu niên rõ ràng là sợ Nhị gia, nhưng cũng không phải hoàn toàn sợ, bị lão mắng, nhưng vẫn có người lớn mật hỏi: “Hắn không cần học kỹ năng sao?”

“Không phục sao?”

Nhị gia răn dạy: “Quay trở lại thôn tìm cha người lấy Thanh Thái Tuế đi!”

Lão quát lui những thiếu niên hiếu kỳ kia, sau đó mới mang theo Hồ Ma, tiến vào nhà chính, chỉ thấy trong này bố trí đơn giản, chỉ có một cái bàn cũ nát, hai cái ghế bành hai bên tay cầm đã bị mài mòn, một trong số đó còn bị gãy một chân.

Bên tay trái là một cái hồ đất, bên tường có một cái bếp bằng đá, lúc này lửa đã tắt, phía trên vút nổi sắt lung tung, tựa hồ còn không có rửa qua.

Nhị gia để Hồ Ma chờ ở bên cạnh, lão lấy dao đánh lửa, đem ngọn đèn cùng đồng lửa trong phòng đốt lên.

Phía trên đặt một cái ấm sắt đen nhánh, đổ nước vào bên trong, ném vào một ít vật liệu như hạch đào, táo đỏ...

Lúc này mới xoay người qua, lấy ra một cuốn sách đóng chỉ rách rưới, lật đến một tờ, tựa hồ đang nghiêm túc xác định gì đó.

Sau đó ngồi xỏm ở trước đồng lửa, nói với Hồ Ma: “Bà bà nói người bị mất trí nhớ, hiện tại Nhị gia ta cũng không biết người quên bao nhiêu, nhưng đoạn thời gian trước, người bị tà ma để mất tới, còn hại người không nhẹ, hiện tại người cũng thường xuyên gặp tà ma, đúng không?”

Hồ Ma liền vội vàng gật đầu: “Đúng, thỉnh thoảng liền cảm giác có thứ gì đang nhìn mình, toàn thân cảm thấy khó chịu.”

“Nhưng khi đi theo bên cạnh Nhị gia thì không cảm thấy vậy nữa.”

“...”

“Đó là bởi vì lò của Nhị gia ta còn vượng, nhưng Nhị gia ta không thể luôn luôn trông coi người, bà bà cũng không thể.”

Nhị gia nói: “Cho nên, ta định cũng đốt lò cho người, như vậy dù không có ai che chở, người cũng không sợ những thứ kia.”

Lão vừa nói, vừa ở bên cạnh lấy tẩu thuốc, dùng lửa ở lò hỏa bên cạnh để châm thuốc, sau đó hít mạnh một hơi, ánh sáng đỏ thỉnh thoảng chiếu sáng mặt của lão.

Bóng đêm đã buông xuống, gió lạnh thổi đến, làm cho lời nói của lão có thêm mấy phần thần bí cùng nghiêm túc.

Chương 28. Đốt lò

Chương 28: Đốt lò

“Đốt lò?”

“Đúng.”

Nhị gia thấp giọng nói: “Thế đạo chúng ta không yên ổn, những tà ma kia đều từ trong núi lớn chui ra, hại người không đền mạng, thôn Đại Dương chúng ta là dựa vào những tổ tông trong Lão Hỏa Đường Tử để sống sót, nhưng cũng không thể chuyện gì cũng đều trông cậy vào tổ tông?”

“Cho nên chúng ta cũng vẫn luôn suy nghĩ, có biện pháp gì có thể để chính chúng ta có thể kiếm ăn tại trong mảnh rừng già này.”

“Phương pháp thật đúng là có.”

“Những đồ chơi tà môn kia, kỳ thật đều chỉ là một cỗ âm khí.”

“Chúng ta sợ những âm khí này, nhưng kỳ thật bọn chúng cũng sợ nhân khí ở trên người của chúng ta, nhân khí thịnh vượng, thì bọn chúng liền càng sợ hãi.”

“Cho nên, đám tiểu tử này đi theo Nhị gia ta ở chỗ này, ăn thịt, chạy bộ, luyện kỹ năng, phơi nắng, đều là vì để xương cốt của bọn hắn ngày càng cường tráng, càng cường tráng thì càng không dễ dàng bị những tà ma kia dễ mất tới.”

“Nhưng chỉ rèn luyện thôi thì còn chưa đủ.”

“Muốn thật sự học được bản sự có thể đối phó với những tà ma kia, đầu tiên phải làm, chính là đốt lò ở trong thân thể của

mình, đem dương khí của người khóa lại...”

“Càng đốt càng lớn, giống như là một cái lò hỏa lớn...”

“Đến khi hỏa hầu đủ, người suy nghĩ một chút, còn có tà ma gì dám trêu chọc người?”

“...”

“Chuyện này, thực sự là... Quá không khoa học.”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng đúng là mơ hồ có chút kích động.

Không sợ không khoa học, dù sao mình đi tới thế giới này đã rất không khoa học rồi, có thể học được bản sự, ai còn quan tâm đến những cái khác?

“Vậy, cần phải làm thế nào?”

“Ha ha, trước không vội, người nhìn bên kia...”

Đối mặt với kích động không che giấu được ở trên mặt của Hồ Ma, Nhị gia cười hắc hắc một tiếng, chỉ chỉ phía trước, có một cọc gỗ dựng đứng ở góc tường.

Cọc gỗ hiện ra màu ám sắc, dài một thước rưỡi, dựng thẳng trên mặt đất.

Nhị gia nói: “Người đem cây cột kia chuyển tới đây.”

“Được.”

Hồ Ma lập tức đáp ứng, chạy đến bên cạnh cây cột kia, vươn hai tay ra.

Cái cọc gỗ này chất gỗ căng đầy, hẳn là không nhẹ, nhưng hiện tại thương thế ở trên người của Hồ Ma đã tốt, với lại thể lực dồi dào, cảm giác nếu nâng một vật khoảng một hai trăm cân cũng sẽ thừa sức, nhưng bây giờ hai tay sờ một cái, lại chỉ cảm thấy cái cọc gỗ này lạnh như băng, dùng sức nhấc lên, cọc gỗ này đứng im bất động.

“Cọc gỗ này bị đóng xuống mặt đất rồi sao?”

Hắn vô thức cúi đầu liếc mắt nhìn, thì thấy phía dưới không có một khe hở.

Loại quái vật này, làm cho hắn có cảm giác không đúng, sau đó nhìn về phía của Nhị gia.

“Hắc hắc, nhìn ra rồi hả?”

Nhị gia thấy dáng vẻ hiếu kì của Hồ Ma, nói: “Đó là cọc gỗ quý, bám rễ sinh chồi.”

“Quý mộc?”

Trong lòng Hồ Ma hơi kinh hãi.

Mấy ngày nay mặc dù hắn không hiểu nhiều về thế giới này, nhưng cũng từ trong miệng của Tiểu Hồng Đường thăm dò được một ít sự tình, ví dụ như hung hiểm ở trong rừng này, có một ít cây cối lâu năm, trên vỏ cây sẽ sinh trưởng ra mặt người.

Cây cỏ thụ chỉ cần xuất hiện một cây, thì toàn bộ rừng, đều sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, người sống đi vào, thường sẽ không phân rõ được phương hướng, bị vây khốn chết ở bên trong.

Đối với những vật này, Hồ Ma đã từng hiếu kì qua, lại không nghĩ rằng, thế mà vào lúc này lại được tận mắt nhìn thấy.

“Không sai, hai ngày trước vừa chặt được, vỏ cây bị lột đi, nếu không người có thể nhìn thấy mặt người.”

Nhị gia cười nói: “Nhưng mặc dù bị chặt xuống, cũng lột đi mặt người, nhưng đồ vật tà môn chính là đồ vật tà môn, cọc gỗ này chỉ cần dính đất, lập tức liền mọc rễ, đừng nói là người, mà ngay cả một người lớn to khỏe ở trong thôn, chỉ bằng sức lực thuần túy là không nhấc nó lên nổi đâu!”

“Muốn để nó chuyển ỏ, thì có hai cái phương pháp, một là dùng lửa đốt, còn phương pháp thứ hai chính là nhìn vào bản lĩnh của mình...”

Lão nói xong thì đập đập tấu thuốc, lồng ngực chậm rãi nâng lên.

“Hô!”

Lão đột nhiên phun ra một hơi, thế mà như là một mũi tên.

Hồ Ma chỉ cảm thấy một đạo kinh phong lướt qua bên cạnh, chột bên tai nghe được một tiếng giòn vang.

Liền thấy cọc gỗ quý lúc này mình nhắc như thế nào cũng đứng im bất động, thế mà bị Nhị gia thổi một hơi bay ngã ra ngoài.

“Đây...”

Hồ Ma vừa mừng vừa sợ, bị chiêu này của Nhị gia làm cho kinh sợ.

“Chạy.”

Mà Nhị gia thì đắc ý chấp hai tay sau lưng, đứng lên, tới cửa liếc mắt nhìn, nhìn về phía Hồ Ma cười nói: “Đây chính là chỗ tốt khi đốt lò, Nhị gia ta chỉ phun ra một hơi, tà ma bình thường không chết thì cũng bị thương.”

“Nó có một cái tên gọi là chân dương tiễn, nếu như ta cắn nát đầu lưỡi, ngay cả một giọt máu phun ra ngoài, còn lợi hại hơn, tên của nó gọi là huyết dương tiễn.”

“Nhị gia ta a, cả một đời không có chạm qua nữ nhân, sáu mươi năm là thân đồng tử, cho nên mới có công lực này.”

“...”

Hồ Ma nhìn thân thể cao lớn của của Nhị gia, ánh mắt đầy vẻ khâm phục, khâm phục bản sự của Nhị gia.

Nhưng mà, người kiêu ngạo cái gì chứ?

Chương 29. Lưu ý

Chương 29: Lưu ý

Tận mắt thấy sự vật quý dị ở thế giới này, lại chứng kiến được bản lãnh kinh người của Nhị gia, Hồ Ma bây giờ cũng đã sinh ra hứng thú mãnh liệt đối với lực lượng ở thế giới này.

Liên tục không ngừng muốn cầu xin Nhị gia tranh thủ thời gian dạy cho mình, nhưng trước khi nói ra thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng, thế là, hấn cố nén kích động trong lòng, vẻ mặt nghiêm túc hỏi Nhị gia:

“Ngài nói thân đồng tử này là cần phải luôn bảo trì sao?”

“...”

Năng lực này quả thật không tệ, nhưng nếu như đúng vậy, thì mình cảm giác còn không bằng cưới cô dâu quý kia?

“Dĩ nhiên không phải.”

Nhị gia bị lời nói của Hồ Ma làm cho khẽ giật mình, lắc đầu nói: “Cả đám các ngươi đều bảo trì thân đồng tử, thì trẻ con ở trong thôn, ai sẽ sinh đây?”

“Lại nói, bà bà chỉ có một mình ngươi là cháu trai, ta không để cho ngươi cưới thê tử, bà ấy có tha cho ta không?”

“...”

Lão giải thích: “Đây chỉ là một phương pháp, có thể phong bế hỏa lực ở bên trong thân thể ngươi, góp nhặt, từng chút từng chút, tích lũy lại, tích lũy càng nhiều thì càng tốt, càng nhiều thì khí lực của ngươi liền sẽ càng lớn, người cũng sẽ sáng láng hơn, đương nhiên...”

Lão dừng lại một chút: "... Đối với nữ nhân cũng càng thèm."

"Nói tóm lại, hỏa hầu đạt tới thì liền có thể tiến vào bước kế tiếp."

"Người nhìn những tiểu tử ở bên ngoài kia, cũng thừa dịp hai năm này đi cắt thịt Thái Tuế, kiếm tiền công, kiếm đủ liền thì sẽ cưới vợ sinh con."

"Đương nhiên, sau khi cưới vợ, thì bọn hấn sẽ không có cách nào tiếp tục đi theo cắt thịt Thái Tuế, bởi vì dương khí bị tiết ra, lò cũng liền bị phá, cho nên chuyện cắt thịt Thái Tuế này kỳ thật chỉ dành cho đám thiếu niên, có thể kiếm tiền thêm mấy năm."

"Cắt thịt Thái Tuế được sáu mươi năm, theo ta biết thì toàn bộ thôn cũng chỉ có một mình Nhị gia ta mà thôi..."

"..."

"Ta hiểu vì sao Nhị gia người càng nói càng kiêu ngạo như thế, hiện tại ta lại có chút đồng tình với người đây..."

Trong lòng của Hồ Ma lại nhin không được thâm nghĩ, sau đó hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: "Vậy lúc nào thì mới xem như đến hỏa hầu?"

Nhị gia nhìn chằm chằm vào hấn một lúc lâu rồi nói: "Khi người nhìn thấy cái móng của con heo mà cũng thèm, thì lúc đó hỏa hầu đã tới."

"Ti..."

Hồ Ma tưởng tượng cảnh đến tượng đó, cũng không khỏi có chút không rét mà run.

Nhưng dù sao cũng không cần bảo trì thân đồng tử, hấn liền giữ vững tinh thần, nói: "Như vậy, nên làm thế nào?"

“Rất đơn giản, ta giúp người vẽ đạo phù ở trên người là được.”

Nhị gia nói: “Sớm nói cho người những chuyện này, là vì để người lưu ý, chuẩn bị sẵn sàng, một khi đạo phù này được vẽ lên, thì người phải ăn nhiều thịt, tăng cường thể lực, còn phải rèn luyện nhiều hơn, phơi nắng nhiều hơn, để cho hỏa khí càng vượng càng tốt.”

“Theo lý thuyết, trước đó không lâu người mới bị quỷ nhập vào thân thể, cho nên không cần phải gấp gáp như vậy, cưỡng ép mở lò, ngược lại có khả năng sẽ quá bỏ dẫn đến không tiêu nổi...”

“Nhưng bà bà nói cũng có đạo lý, lại thêm người ăn nhiều thịt Thái Tuế như vậy, vấn đề cũng không lớn.”

“Đương nhiên...”

Lão nói nghiêm túc: “Người cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt, một khi khóa lại, khoảng thời gian này người ngàn vạn lần không thể phá thân.”

“Trước đó nghe nói người ở trong thôn lén nhìn quả phụ tắm rửa... Việc này cũng không thể chơi đâu.”

“...”

“Làm sao có thể chứ?”

Hồ Ma bị lão nói đến xấu hổ.

Không biết thân thể này trước kia đến cùng là làm cái quái gì, có vẻ như người bên trong thôn không chào đón hắn?

Nhưng thấy Nhị gia nói nghiêm túc như vậy, nên Hồ Ma lại nhớ tới một vấn đề khác: “Chỉ là không phá thân thôi sao?”

“Vậy, tự mình làm thì sao?”

“...”

Vừa nói, hắn vừa dùng ngón cái tay phải cùng ngón trỏ tạo thành hình vòng, đưa lên đưa xuống.

Nhị gia ngơ ngác một chút, sau đó mới hiểu được, lập tức nghiêm túc lắc đầu: “Tuyệt đối không thể, phải nhịn xuống!”

“Sẽ tiết lửa!”

“...”

“Được rồi...”

Hồ Ma chỉ có thể đáp ứng, nhưng lại nghĩ tới một sự kiện: “Năm mơ thì sao? Vạn nhất năm mơ nhịn không được...”

Hắn có kinh nghiệm ở kiếp trước, biết rằng đang tuổi tráng niên, ai mà không nửa đêm thức dậy thay đồ lót!

“Năm mơ?”

Nhị gia nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, nói: “Đó là tà khí nhập mộng, dụ dỗ người tiết hỏa, chờ ta vẽ đạo phù này cho người, thì người sẽ không phải gặp loại giấc mơ như vậy... Đương nhiên, cũng có vạn nhất, nhưng nếu quả thật xảy ra, nếu như người còn có ý thức, liền nhịn xuống, nhưng nếu như lúc đó người không có ý thức, để lọt ra một chút xíu thì cũng không có việc gì... Nếu không thân đồng tử của Nhị gia ta làm sao bảo trì được sáu mươi năm?”

Hồ Ma lập tức nhớ tới vị Nhị gia lúc tuổi còn trẻ có hành động vĩ đại, dùng sức gật đầu: “Hiểu rồi.”

Tất cả sự tình đều đã hiểu rõ ràng, Nhị gia liền cầm qua một cái giỏ cỏ, để Hồ Ma ngồi xuống đối diện với mình.

Hồ Ma đối mặt với chuyện trọng yếu như vậy, cũng không khỏi có chút kích động, cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Nhị gia thì đã làm quen, không chút hoang mang.

Nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là bước đầu tiên học bản sự, cũng không phải là đại sự gì, hai người cũng còn tính là rất tinh táo.

Chương 30. Luyện lô hỏa

Chương 30: Luyện lô hỏa

Lúc này ở một chỗ không xa, trên sườn núi thấp bé, vốn bà đã về lại trong thôn, nhưng hiện tại vẫn đứng ở chỗ này, bà nhìn thấy Nhị gia mang theo Hồ Ma đi ra ngoài trong đêm, đi nhìn Thái Tuế lão gia, lại nhận mẹ nuôi, trong lúc đó có mấy lần bà nhú mày.

Sớm đã cảm thấy lão nhị lỗ mãng, không quá đáng tin cậy, nhưng cũng không nghĩ tới hần thế mà không đáng tin như thế.

Thế nhưng bà chỉ đứng ở xa xa nhìn, cuối cùng cũng không hề nói gì.

“Bà bà không nhìn trúng bản sự của Nhị gia, không muốn để Hồ Ma ca ca đi theo Nhị gia học bản sự.”

Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh bỗng nhiên nói: “Tiểu Hồng Đường cũng không muốn để Hồ Ma ca ca đi theo Nhị gia học, Tiểu Hồng Đường không dám tới gần Nhị gia, nhưng đi theo bên cạnh Hồ Ma ca ca rất dễ chịu, nhưng Hồ Ma ca ca học bản sự của Nhị gia, Tiểu Hồng Đường cũng không dám tới gần hần...”

Bà bà chậm rãi cuối đầu, thật lâu, mới thấp giọng nói: “Bà bà không phải ghét bỏ bản sự của Nhị gia.”

“Chỉ là bản sự của Nhị gia, vốn là tốt, nhưng hần không có học hết.”

“Nha đầu cũng không cần lo lắng không dám tới gần Hồ Ma ca ca của ngươi, vô luận hần học như thế nào, thì cũng sẽ không hù dọa ngươi...”

“ ... ”

Tiểu Hồng Đường nghiêng đầu, tựa hồ không hiểu lắm.

...

...

“Người khác đốt lò, dùng chính là tro cốt của tổ tiên ở trong lò thiêu.”

Bên trong nhà làm bằng đá, Nhị gia cũng đã để Hồ Ma cởi áo bằng vải thô ở trên người, lộ ra lồng ngực thon gầy trắng trẻo, từng chiếc xương sườn lộ ra rõ ràng: “Nhưng lão tổ tông không nhận người, cho nên Nhị gia ta mới cần dẫn người đi nhận mẹ nuôi, lại xin được cảnh liểu này.”

Vừa nói, vừa đem đoạn cảnh liểu kia ra, bỏ vào trong đồng lửa.

Trong miệng đọc thì thầm, tựa hồ là đang cầu lão tổ tông phù hộ.

Hồ Ma biết tro cốt trong Lão Hỏa Đường Tử vô dụng với mình, hiện tại Nhị gia đang đọc cùng mình có quan hệ không lớn.

Đại khái là lúc đốt lò cho người khác, Nhị gia đều cần niệm như thế, cho nên hiện tại cũng niệm như vậy.

Chờ một hồi, cảnh liểu kia bị hơi cho khô, một đoạn nổi lên trên mặt lửa.

Nhị gia mới bỗng nhiên ngừng đầu, nhặt cảnh liểu lên, cứ như vậy mang theo hỏa diễm, nhanh chóng vẽ ở trên lồng ngực của Hồ Ma.

Hồ Ma vô thức co rúm lại, lại phát hiện hỏa diễm từ cảnh liểu này vậy mà không bỏng, ngược lại băng lãnh thấu xương.

So với lúc vừa rồi chạm đến cọc gỗ quý, còn muốn rét lạnh hơn.

Cổ lãnh ý này dường như có thể trực tiếp xuyên thấu qua làn da, lạc ấn lên linh hồn của mình.

Mà theo những đường vẽ trên lồng ngực của mình, từng phù văn quái dị xuất hiện, hắn cũng cảm thấy một sợi dây băng lãnh đang nhanh chóng du tẩu tại trên lồng ngực của mình, mơ hồ trong lỗ tai nghe thấy vô số tiếng cười quái dị, hai mắt cũng trở nên mơ hồ.

Khi cúi đầu xuống, hắn hoảng hốt nhìn thấy từng bàn tay tái nhợt, đang từ trong bóng đêm đưa ra ngoài, đặt tại trên lồng ngực của mình, vuốt ve lung tung.

“A?”

Hồ Ma chợt giật mình, đột nhiên ưỡn ngực, Nhị gia đang vẽ một nét phù văn cuối cùng, cũng bị giật nảy mình.

“Làm sao vậy?”

“...”

Hồ Ma định thần nhìn lại, mới phát hiện lồng ngực không có bàn tay tái nhợt nào, đó chỉ là ảo giác.

Nhị gia dùng nhánh cây vẽ ở trên lồng ngực của mình, vẽ ra từng đường tro nóng nhàn nhạt, nhưng lại làm cho mình có cảm giác lạnh như băng.

Những đường vẽ tro nóng kia hình thành phù văn, cũng để cho mình sinh ra một loại tư vị quái dị.

Thân thể của mình, giống như trong vô hình đã khoác lên một kiện áo bông, ngăn cách nhiệt độ ở trong thể nội phát ra.

Hoàn toàn ngăn cách cùng ngoại giới.

Nhiệt độ ở trong thân thể, mới vừa muốn đi ra khỏi cơ thể, liền lại bị cản về trong thân thể, tuần hoàn qua lại.

“Ghi nhớ vết tích ta vẽ đạo phù này.”

Nhị gia kỳ quái nhìn Hồ Ma một chút, nhưng thấy phù văn đã vẽ thành, liền cũng thấp giọng nhanh chóng dặn dò:

“Từ lúc này trở đi, hỏa kinh trong thân thể ngươi liền sẽ liên tục không ngừng bị cản trở về, mà ngươi thuận theo vết tích của đạo phù này, đem những hỏa kinh này tích lũy, từng chút từng chút, dẫn tới bụng của ngươi, dần dần, nơi này sẽ góp nhặt ra lô hỏa không lồ.”

“Cái này chính là của lô hỏa của ngươi, lô hỏa càng đốt sẽ càng vượng, ngươi cũng càng ngày càng cường tráng, thẳng cho đến khi ngươi bắt đầu học tập pháp môn mới...”

“Có lô hỏa này, về sau ngươi cũng sẽ không cần lo lắng đụng phải những tà ma kia.”

“Bọn hần thấy ngươi ở xa xa thì liền tự mình nhượng bộ lui binh.”

“...”

Hồ Ma bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, cẩn thận hỏi: “Vậy nếu như, là tà ma tiến vào trong thân thể của ta thì sao?”

“Ha ha...”

Nhị gia nở nụ cười lạnh, nói: “Coi như thật sự có tà ma đuôi mù, tiến vào trong thân thể của ngươi, cũng sẽ giống như là tiến vào bên trong lô hỏa, nóng rực khó chịu được, liên tục không ngừng chạy đi, nếu chạy không thoát, sợ là phải trực tiếp bị hỏa lò này thiêu đốt tiêu tán...”

“A?”

Nghe thấy Nhị gia nói nghiêm túc, Hồ Ma vội vàng cảm thụ một chút, sau đó thoáng yên tâm:

“Không có việc gì a...”

“Mình hoàn toàn không muốn bị đốt tiêu tán, ngược lại cảm giác trong thân thể âm áp dễ chịu, rất dễ chịu...”

“Điều này nói rõ ta kỳ thật không phải là tà ma?”

“...”

“...”

Cùng một thời gian, bà bà ở phía xa xa nhìn ánh đèn ở trong căn phòng làm bằng đá kia, thật lâu, mới thở nhẹ ra một hơi, không nói nhiều lời nữa:

“Đi thôi!”

“...”

Thân thể lưng còng, mang theo tiểu nha đầu mặc hồng y, trong bóng đêm, chậm rãi tiến vào bên trong rừng rậm.

Chương 31. Ngủ chung

Chương 31: Ngủ chung

Tại trong thể nội đốt một cái lô hỏa lớn, xua đuổi tà ma, phòng ngừa bệnh tật, chống lại vật quỷ dị?

Hồ Ma sợ hãi thán phục sự thần kỳ ở thế giới này, đồng thời trong nội tâm cũng nhận được an ủi cực lớn:

Một là tại thế giới quỷ dị này, cuối cùng mình cũng có biện pháp để có thể tự vệ một chút.

Hơn nữa dựa theo lời nói của Nhị gia, lô hỏa một khi bốc cháy, tà ma tới gần mình đều sẽ bị thiêu đốt.

Đây chẳng phải nói rõ, mặc dù mình không phải là nguyên chủ của thân thể này, nhưng cũng không hề giống tà ma, bị lô hỏa trong cổ thân thể này đốt bị thương?

Đây là bởi vì thân phận “Người chuyển sinh” của mình, hay là bởi vì, có nguyên nhân nào khác mà mình không biết

Có lẽ, những vấn đề này, cần mình cùng người chuyển sinh khác nói chuyện thì mới có thể biết được.

Nhị gia kiểm tra một lần, xác định đã đốt lò cho Hồ Ma tốt rồi, lúc này mới dẫn hắn đi đến phòng bên cạnh để nghỉ ngơi.

Khá lắm, một cái giường lớn, nằm đầy một đám thanh niên to xác.

Từ khi hắn tỉnh lại, Hồ Ma vẫn luôn ngủ ở bên trong phòng nhỏ, ở gian phòng ngoài bà bà suốt đêm niệm kinh, cùng Tiểu Hồng Đường không biết là người hay quỷ.

Mình trốn ở phòng bên cạnh, cũng thấp thỏm bất an, lo lắng hãi hùng, bây giờ ngược lại thì tốt rồi, hiện tại hẳn cùng với mười mấy đứa cùng tuổi ở chung.

Từng người đều có tinh lực tràn đầy, ban ngày chạy bộ, luyện quyền, phương diện vệ sinh rõ ràng là không hề để ý.

Hắn vừa bước vào thì kém chút bị mùi hôi trong phòng xông cho té ngã.

Ở đây, khắp nơi đều là mùi khai của đồng nam...

“Đến chỗ Nhị gia ta, khẳng định ngươi sẽ không được dễ chịu như ở bên trong thôn.”

Nhị gia nhìn ra Hồ Ma vừa vào trong phòng thì lập tức nhíu mày, lộ ra vẻ không thích ứng, lão liền than thở: “Trước đó bà bà đem ngươi sung không biên giới, nhưng ngươi đến nơi này học bản sự, phải chịu đựng một chút đi, cũng không thể để ngươi vào bên trong phòng của ta được “

“...”

Hồ Ma nghĩ thầm: Vừa mới từ trong phòng của ngươi ra, mùi vị kia so với nơi này cũng không kém hơn bao nhiêu...

Trên mặt lại là gật gật đầu, chỉ là hỏi thăm Nhị gia mình ngủ ở đâu.

Nhị gia cũng liếc nhìn, liền chỉ vào một tên tiểu tử ở bên phía nhà bếp, để tiểu tử kia chuyển ra bên ngoài, còn chỗ đó dành cho Hồ Ma.

Ở đây có một cái giường chung thật lớn, phía trong bên góc trái cùng phía với đầu giường có một cái bếp lò, mùa này, bên trong lò đương nhiên không đốt củi, nhưng ống khói vẫn còn ở trên lò.

Cũng chính bởi vì có cái bếp lò này cho nên cái giường chung lớn bị chia thành hai phần, một nửa rộng rãi có nhiều

người ngủ, có bảy tám người đang nằm chung một chỗ.

Còn một bên khác của bếp lò, thì dựa vào tường, nhưng không gian rất chật hẹp, rộng khoảng nửa mét, tối đa cũng chỉ có thể đủ cho một người ngủ.

Cùng điều kiện trong phòng này mà so sánh thì chỗ nằm này đã là rất tốt rồi.

Xem ra Nhị gia nói không cho Hồ Ma đãi ngộ đặc biệt, nhưng đãi ngộ đặc biệt này thì vẫn cho.

Hồ Ma đáp ứng, liền trải đệm chăn của mình lên.

Nhìn những người khác, chăn mền đều rách rưới, bông cũng lòi ra cả bên ngoài, có một vài chiếc còn như là một tấm vải rách.

Nhưng bà bà mang đến cho Hồ Ma, lại là một cái chăn bông màu đen, vừa rộng vừa dày, một nửa trải ở phía dưới, một nửa đắp lên vừa vặn, người khác cũng không có gối đầu, dùng một đôi giày vải để phía dưới đầu liền có thể ngủ, nhưng bà bà lại mang cho Hồ Ma một cái gối đầu, ngủ an tâm lại dễ chịu.

“Đều đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai luyện kỹ năng, ban đêm đừng làm ồn, hành công cho tốt, chớ suy nghĩ lung tung!”

Nhị gia thấy Hồ Ma trung thực nằm ngủ, không âm ỉ không náo loạn, không oán giận, cũng có chút ngoài ý muốn.

Nếu đi luôn thì lão cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nên lão đổi sắc mặt mà dạy dỗ đám thiếu niên này một trận, lúc này mới chấp tay sau lưng, chậm rãi đi về gian phòng chính của mình.

“Này, nhìn thấy người ta mà thèm, vừa mới tới đã được đốt lò, đãi ngộ như thế thật sự là tốt quá mà...”

“Hừ, là mặt hàng chạy đường núi cũng không theo kịp, còn được đốt lò...”

“...”

Nhị gia vừa đi, trong phòng yên tĩnh được một lát, thì các thiếu niên nháy mắt ra hiệu, sau đó dần dần có tiếng vang.

Theo như lời của Nhị gia, các thiếu niên ở đây đều đã được đốt lò giống mình, với lại hỏa hầu còn so với mình mạnh hơn, đương nhiên so với mình thì hỏa khí vượng hơn, tinh lực dồi dào dùng không hết, ở độ tuổi này, vốn không có việc gì cũng phải sinh ra chuyện để làm, lại thêm đãi ngộ của mình xác thực so với người khác đều tốt hơn rất nhiều, những thiếu niên này không ganh tị thì mới là chuyện lạ.

Trong lòng của Hồ Ma hiểu rõ, cho nên cũng chỉ có âm thanh buồn bực của những thiếu niên kia, còn hắn thì không để ý tới người khác, yên lặng nằm ngửa ngủ.

“Này, Hồ Ma, nghe nói mỗi bữa ăn người đều được ăn thịt Thái Tuế, là thật hay giả vậy?”

“Bà bà nuôi tiểu quý, có phải là thật hay không?”

“...”

Những tiếng bàn luận xôn xao vang lên, có nhỏ giọng thăm dò, có trầm thấp cười ha ha.

Nhưng Hồ Ma chỉ làm như không nghe thấy, một tiếng cũng không đáp lại.

Chương 32. Bị lạnh

Chương 32: Bị lạnh

Dù sao cũng phải có sự hiểu biết nhất định đối với thế giới này, thì mình mới có thể thả lỏng được, bây giờ chẳng bằng lấy bất biến ứng vạn biến.

“Ha ha, đến cùng hắn ta vẫn là thiếu gia, cháu của bà bà, kiêu ngạo đến mức không thèm để ý đến chúng ta...”

Thấy Hồ Ma này giờ không nói gì, đám tiểu đồng bạn cũng không có hào hứng, một lát sau, mới có người nhỏ giọng tính toán thời gian quay về thôn, có thể ăn vật gì, cũng có người tính sang năm đầu xuân đi bán Thái Tuế, mình có thể đi theo kiếm bao nhiêu tiền, làm mấy năm thì có thể cưới vợ, thỉnh thoảng có mấy lời trêu chọc “Người thích Đồng gia tỷ tỷ”, “Người lại cứng rồi”, tiếng cười huyền ảo, rồi dần dần tiến vào trong mộng đẹp.

Hồ Ma vẫn luôn giả vờ ngủ từ này giờ, nhưng thật ra là yên lặng nghe bọn hắn, cố gắng hiểu rõ hơn tình hình trong thôn.

Thẳng cho đến khi chung quanh đều yên tĩnh trở lại, mới yên lặng sắp xếp lại đồ đạc, sau đó lực chú ý chuyển tới đạo phù được vẽ lên ngực của mình.

Hắn có thể cảm giác được sau khi có đạo phù này, nhiệt khí trong thân thể đã không còn tản mát ra bên ngoài cơ thể, mà là chậm rãi tồn trữ lại.

Dần dần chồng chất, thân thể liền có cảm giác căng ra.

Mà Hồ Ma cố gắng ổn định tâm pháp, dựa theo dẫn dò của Nhị gia, lưỡi chống đỡ lên hàm, nửa ngủ nửa tỉnh, dụng tâm

dẫn dắt cỗ nhiệt khí này, từ đạo phù dẫn từng chút nhiệt khí vào bên trong bụng, sau đó từ từ chuyển vào “Lô hỏa” của mình.

Chỉ mới thử một lần, Hồ Ma đúng là có chút kinh nghi.

Dựa theo lời nói của Nhị gia, bước đầu tiên này gọi là hành công, là cần phải từ từ thích ứng làm quen

Bởi vì dương khí nhân thể tán loạn yếu ớt, cần dẫn đạo từng tia một, lúc đầu không quen, rất khó bắt lấy cảm giác vi diệu kia.

Nhưng Hồ Ma vừa thử, cảm giác nội hỏa lực cuộn cuộn, cực kì tràn đầy.

Cơ hồ không tốn sức lực gì, liền nhanh chóng theo đạo ẩn phù âm lãnh kia, từng bước dẫn nhiệt khí vào bên trong lô hỏa.

Quá trình cực kì dễ chịu, chỉ chốc lát, hắn liền cảm giác ở vị trí bụng dưới nóng hổi, trung khí mười phần.

Trung khí đã đầy, dưỡng khí cũng trảng.

Từ khi Hồ Ma chuyển sinh đến nay, lúc nào cũng lo lắng bất an, cảm giác bó tay bó chân, bây giờ những cảm giác đó đã biến mất.

Nghĩ đến đêm đen bên ngoài kia, hắn thậm chí còn dám đi ra ngoài để đi tiêu...

... Thôi vẫn là quên đi.

Nhưng phát hiện này, cũng làm cho hắn mừng rỡ không thôi.

“Đây mới thực sự là pháp môn hữu dụng? Bà bà vì sao không cho ta tới đây sớm hơn một chút?”

Hắn kinh hỉ cảm thụ được, nhớ tới tà ma mà trước đó mình gặp, thậm chí là tại Lão Hỏa Đường Tử, cảm giác thân thể mát

lạnh, ảo giác quỷ dị tùy theo mà tới.

Theo bản năng, liền để hắc nhĩ tới, tựa hồ trong thân thể mình bây giờ sinh ra hỏa ý, cùng cảm giác mát lạnh kia là hoàn toàn khác biệt.

Thân thể nóng đương nhiên sẽ không sợ lạnh, lô hỏa vượng, thì có tà ma nào dám quấy lầy mình?

Biện pháp này, tựa hồ so với Lão Hỏa Đường Tử còn tốt hơn!

Cầu ngoại vật, còn không bằng dựa vào nội tình mạnh mẽ của mình sẽ còn tốt hơn?

Bà bà nếu sớm để cho mình đến học pháp môn này, chỉ sợ mình đã sớm không sợ những tà ma kia, chẳng lẽ...

... Bà bà thật sự chỉ là lo lắng nếu mình học pháp môn này, trong thời gian ngắn tìm không được cháu dâu hay sao?

Những vấn đề này tạm thời nghĩ không ra đáp án, nhưng Hồ Ma nhưng cũng là sau khi đi tới thế giới này, lần đầu tiên đã có lực lượng.

Lần đầu hành công, liền có hiệu quả bực này, vậy chờ lô hỏa của mình mạnh lên thì đi đâu mà không được?

Trong lòng, đúng là sinh ra một chút cuồng hỉ cùng yên ổn trước nay chưa từng có, cho nên hắc “Hành công” không biết mệt là gì .

Đem lô hỏa ở trong bụng của mình, càng đốt càng vượng.

Sau đó...

...

“Hô” một tiếng thở dốc gấp rút, Hồ Ma chợt bị đánh thức.

Vô thức ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy ngoài cửa sổ còn đen ngòm, cũng không biết là canh mấy sáng.

Chung quanh các thiếu niên cùng tuổi vẫn còn đang ngon giấc, có người đang nghiêng răng, có người uể oải nói chuyện hoang đường, còn có người trở mình, hai chân kẹp chặt quần, không ngừng ma sát.

Thời tiết bây giờ đã là cuối mùa thu bắt đầu vào mùa đông, để trần bắp đùi cùng nửa người, các thiếu niên hỏa lực tráng kiện, cũng không sợ lạnh.

Nhưng Hồ Ma lại bị lạnh làm cho tỉnh giấc.

Bình thường hần ngủ rất tốt, chăn mền thật dày vẫn quấn ở trên người.

Nhưng thân thể lại lạnh giống như một khối băng, khí lạnh yếu ớt từ toàn thân, chậm rãi thẩm thấu vào bên trong thân thể của mình.

Chỉ khi đến vị trí bụng dưới, thì hàn khí này mới thoáng bị xua tan, phẳng phất như bị tan đi trong lò hỏa, trong lò hỏa dường như chỉ còn sót lại mấy khối lửa than, tản mát ra ánh lửa yếu ớt.

“Không đúng...”

Hồ Ma càng cảm nhận trạng thái của mình lúc này, thì trong lòng càng thêm bất an.

Nhị gia không phải nói, sau khi đốt lò cho mình, thân thể lúc nào cũng phát ra nhiệt khí, sau đó đều sẽ bị phong bế lại hay sao?

Dẫn những nhiệt khí này tập trung ở bụng dưới, chính là một đám lửa.

Đúng ra lửa này phải không ngừng lớn mạnh, tích lũy tháng ngày, nhưng vì sao, đoàn lửa này của mình dường như đang dần dần thu nhỏ?

Vì sao, thân thể của mình phát ra không phải là nhiệt khí, mà lại là hàn khí?

Đột nhiên xuất hiện cảm giác khác thường, khiến cho Hồ Ma không dám ngủ, hấn nghiêng người về phía trước, ngo ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy bầu trời đêm là một màu tối đen, chẳng biết lúc nào đã lặng yên phủ lên một dải ánh sáng bạc, nơi xa, không biết ở đâu nuôi gà trống, đột nhiên cất tiếng gáy.

“Các tiểu tử, dậy chạy bộ...”

Bên ngoài, bỗng nhiên vang lên tiếng gọi vang dội của Nhị gia.

Chương 33. Ăn sáng

Chương 33: Ăn sáng

Các thiếu niên đang mơ mơ màng màng từ trong mộng bừng tỉnh, liền vội vàng hấp tấp mặc quần áo, chạy ra.

Mặt không rửa, răng cũng không đánh, có người ngay cả quần cũng không mặc, ngã nhào một cái lăn xuống giường, kéo giày lên, liền vui vẻ chạy ra ngoài.

Hồ Ma ngày đầu tiên tới đây, cảm thấy ngơ ngác, nhưng cũng chỉ đành mơ mơ màng màng đi theo.

Nhị gia đứng trong viện tử, trong tay cầm tẩu thuốc đồng, thấy ai tới chậm thì đá một cước, đá ra bên ngoài viện.

Hồ Ma cũng đi theo ra khỏi phòng, động tác của hắn chậm chạp, Nhị gia thiếu chút cũng đá cho hắn một cước.

Nhưng khi thấy là Hồ Ma, thì lão mới thu chân về, chỉ hừ một tiếng: “Nhanh đi, đuổi theo.”

Hồ Ma cảm nhận được tay chân của mình lạnh như băng, muốn hỏi chút gì, nhưng lại không biết hỏi từ đâu, cho nên hắn đi theo chạy ra viện tử.

Ở trên núi chạy non nửa, các thiếu niên mới linh hoạt lên, dần dần có tiếng cười nói vang lên.

Có người giày cũng còn không kịp mang, nhưng cũng chạy đi nhanh chóng, thẳng cho khi vòng qua nửa cái dốc núi, liền nhìn thấy một thác nước chảy xuống tạo thành một cái đầm nước nho nhỏ ở trên sườn núi, các thiếu niên chạy đến nơi này, thì đều ngồi xổm xuống, hai tay vốc nước suối lên trên mặt của mình.

Không chỉ có rửa mặt súc miệng, thậm chí còn có đưa tinh nghịch, trực tiếp cởi quần nhảy vào.

Nhưng nghịch nước được một lúc, thì đã có người hi hi ha ha chạy tiếp, đồng thời trong miệng kêu to:

“Ai chạy chậm thì người đó liêm mộng quả phụ...”

“...”

Một đám người lập tức náo loạn lên, liên tục không ngừng có người lao ra khỏi đầm nước, Hồ Ma từ phía sau chạy tới.

Hắn chỉ cảm thấy tay chân không còn chút sức lực nào, băng lãnh nặng nề, lại càng thêm lo lắng trong lòng.

Theo lý thuyết mình vận động thời gian dài như vậy, thân thể có lạnh một chút, thì cũng nên linh hoạt rồi chứ.

Nhưng hết lần này tới lần khác càng chạy lại càng rét lạnh, sắc mặt tái nhợt, một hạt mồ hôi cũng không có chảy ra.

Nhìn thấy những thiếu niên ở phía trước nhảy nhót tung bừng, giống như có được tinh lực dùng không hết, hắn cũng không muốn liêm mộng quả phụ, nhưng lại cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng.

Nhưng nếu mình thật muốn đuổi theo, thì tựa hồ cũng có thể làm được.

Thân thể của hắn băng lãnh, nhưng có một chỗ phá lệ nổi bật, phát ra nhiệt độ nóng hổi, đó là bụng của mình, vị trí lô hỏa.

Tối hôm qua, sau khi hành công, thì nơi này liền nóng hổi tràn đầy, bây giờ cũng như vậy.

Mình tưởng tượng nếu tăng tốc độ lên, liền mơ hồ cảm giác, lô hỏa này cũng từ vị trí ở bụng nhỏ lan ra khắp toàn thân.

Có lô hỏa này mới để cho mình mặc dù có cảm giác băng lãnh suy yếu, nhưng cũng không đến nỗi thật sự té xỉu, thậm chí còn có thể theo sau từ xa những thiếu niên kia.

Nhưng cứ như vậy, lô hỏa cũng rõ ràng là đang yếu bớt.

Nhị gia không phải nói, chỉ cần không phá thân, thì lô hỏa sẽ tăng trưởng liên tục hay sao?

Suy nghĩ kỹ lại, Hồ Ma càng thêm giật mình.

Chờ hẩn miễn cưỡng chạy về viện tử, thì những người khác đã sớm xếp hàng.

Lúc này liền thấy trong viện đã đặt một cái nồi lớn, một cái giỏ, một cái ki hốt rác, bên cạnh là một đồng chén sứ thô lớn.

Sau khi các thiếu niên chạy bộ trở về, thì đều cầm bát, đứng xếp hàng chờ xới cơm, đáng vẻ thèm chảy nước miếng.

Ngoài dự liệu, lại có thịt.

Khi Hồ Ma cầm bát qua mức cháo, mới phát hiện trong cháo, có một miếng thịt muối lớn bằng ngón cái, được nấu chung cùng với cháo, lúc mức cháo, mỗi người được mức một miếng thịt, các thiếu niên rõ ràng quan tâm nhất, cũng là miếng thịt này, thời điểm mức cháo, cả đám đều mở to hai mắt nhìn, rồi la hét với người mức cháo cho bọn hằm:

“Miếng kia miếng kia, cho ta, ta thích miếng to...”

“...”

“Cầu vật, như chưa từng ăn qua thịt...”

Xếp hàng ở phía trước Hồ Ma là một thiếu niên hơi mập, đang vươn cổ ra, hùng hùng hổ hổ xoay người lại: “Bọn hẩn đều cướp sạch rồi.”

Hồ Ma đang đầy bụng tâm sự, vô thức nói: “Đó là cái gì?”

“Sơn nhục...”

Thiếu niên kia nói: “Bạch Thái Tuế, một ngày chỉ có ngàn ấy, nhờ có miếng thịt đó mà chúng ta mới có thể chống đỡ cả một ngày...”

“Bạch Thái Tuế sao lại có màu đen?”

Hồ Ma mơ mơ màng màng, sau đó mới phản ứng lại, là thịt được ướp rồi, dĩ nhiên sẽ biến thành màu đen...

Đám thiếu niên này đều là những đứa trẻ to xác, đang tuổi lớn, lượng vận động lại lớn như thế, toàn bộ nhờ loại thịt khô Bạch Thái Tuế này mới có thể chống đỡ cả ngày.

Cũng khó trách vừa đến giờ cơm, đều vội vàng hấp tấp như thế

Nhưng nghe Nhị gia nói, bình thường người ở bên trong thôn, ngay cả loại Bạch Thái Tuế này cũng không có để ăn, cho nên, đây coi như là đãi ngộ đặc biệt cho những thiếu niên đến đây học nghệ.

Tay chân của mình băng lãnh, làm cho đầu óc cũng dường như xoay chuyển chậm theo.

Hắn ngược lại không thèm chút thịt Thái Tuế này, nhưng cũng phải ăn nhiều một chút đồ nóng, làm ấm thân thể trước mới được

Chờ mãi mới đến lượt hắn, học theo người khác bung bát lên đưa tới.

Nhưng thiếu niên cao gầy cầm muôi kia lại nhìn hắn một cái, cười hì hì nói: “Hồ gia thiếu gia còn cùng chúng ta đoạt thịt ăn sao?”

Vừa nói, vừa múc một muỗng ra, nhanh chóng đổ vào trong chén, nhưng đột nhiên lại lắc một cái.

Vừa lúc khối thịt kia lại rơi trở lại trong nồi.

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy đối phương cười hì hì, lộ ra dáng vẻ sao người còn chưa đi.

Người này dường như đối với mình có chút địch ý a...

Chương 34. Thân thể người chết

Chương 34: Thân thể người chết

Nhưng Hồ Ma đang có tâm sự nặng nề, cũng không thèm để ý, chỉ cầm bát cháo, cùng hai cái bánh ngô, đi qua một bên, chậm rãi ngồi ăn.

Nơi này ngay cả bàn dài cũng không có, khi ăn cơm thì người ngồi xôm bên này, ta ngồi xôm bên kia, húp sột sột.

Có còn vừa ăn vừa ồn ào náo loạn, đoạt thịt trong chén của người khác.

Nhưng Hồ Ma ăn, lại có cảm giác cực kỳ quái dị.

Cháo vẫn là nóng, bên cạnh có không ít thiếu niên, đều nâng bát, thổi thổi rồi mới húp một ít, sợ bị bỏng.

Nhưng Hồ Ma cứ như vậy từng chút từng chút uống vào, lại cảm giác thân thể vẫn hoàn toàn lạnh lẽo, nhiệt độ của bát cháo này, hẳn có thể cảm giác được, cũng vẫn cảm thấy bỏng miệng.

Nhưng hết lần này tới lần khác uống vào trong bụng, thế mà không cảm giác được một chút xiu ấm áp nào, uống vào liền biến mất không thấy gì nữa.

Tại sao lại xuất hiện loại tình huống này?

Lúc trước mình ở bên trong thôn cũng không có loại cảm giác này...

Hắn ần ần có chút sợ hãi loại cảm giác lạnh như băng này.

“Tiểu Hồ, vào đây!”

Cũng đúng vào lúc này, Nhị gia từ bên trong nhà chính đi ra, hướng về phía Hồ Ma vẫy vẫy tay, gọi hắn vào nhà.

“Người vừa đốt lò, đem chén thịt này ăn đi.”

“...”

“Ừm?”

Hồ Ma kinh ngạc nhìn lên, liền thấy trên bàn vuông ở trong phòng, có đặt một cái bát, bên trong là một khối thịt được hầm ra bóng loáng trơn bóng.

Vừa quay đầu, liền thấy khối thịt mà Nhị gia hôm qua treo ở trên xà nhà, đã bị cắt đi một khối.

“Đây không phải là lễ bái sư mà bà bà đưa cho Nhị gia hay sao?”

Hồ Ma lấy lại bình tĩnh, nhận ra là thịt mà mình hôm qua mang tới, khối thịt không nhỏ, nhưng cùng Huyết Thái Tuế mà mình bình thường hay ăn không giống nhau, màu sắc hơi tối.

Liền nói với Nhị gia: “Đó là đồ hiếu kính Nhị gia, ta ăn cùng với người khác là được rồi.”

“Để người ăn thì người cứ ăn.”

Nhị gia trừng mắt liếc hắn một cái, rồi nói: “Bà bà đưa một khối thịt Thanh Thái Tuế lớn như thế cho ta, đó là Hồ gia các người đặt nặng quy củ.”

“Nhưng Nhị gia ta lớn tuổi như vậy, ăn cái này làm gì?”

“Người ăn thì sớm một chút đem bản lĩnh này học thành, tự mình đi kiếm để mang tới hiếu kính ta.”

“...”

Hồ Ma có chút cảm động, nhưng thấy Nhị gia không phải khách sáo, liền cũng ngồi xuống chậm rãi ăn, trong lòng suy nghĩ phải mở miệng như thế nào.

Nhưng còn chưa kịp hỏi, vừa nuốt xuống mấy miếng thịt vào trong bụng, bỗng nhiên Hồ Ma cảm giác bên trong lồng ngực ần ần như có một dòng nước ấm cuộn cuộn.

Toàn thân mình băng lãnh, nhiệt khí dần dần mất đi, thì lần nữa cảm nhận được cảm giác nóng hừng hực.

Ngay cả phù văn băng lãnh chỗ ngực kia, cũng lần nữa cảm nhận được, lại phát giác nó đang đem nhiệt khí trong cơ thể mình cản về.

Mà thuận theo vết tích phù văn, chậm rãi quy về bụng dưới, đoàn lô hỏa kia, cũng mạnh hơn

Thân thể giống như băng phong đã dần dần khôi phục lại cảm giác, khiến cho Hồ Ma trong lúc nhất thời dừng đũa lại.

“Nhị gia...”

Hắn cố gắng để thanh âm của mình duy trì bình ổn, thấp giọng nói: “Ăn thịt này ta cảm giác lô hỏa trong thân thể vượng hơn...”

“Thấy rất lạ...”

Nhị gia nghe Hồ Ma nói, không khỏi nhin không được cười lên, nói: “Thịt sơn nhục này nói nó là Thái Tuế, vì nó là đồ đại bổ nhất.”

“Người ăn, thì hỏa khí liền đủ, lại được âm khí của mẹ nuôi dẫn hỏa khí vào trong bụng của người, vậy lô hỏa kia không phải càng ngày càng vượng hay sao?”

“Đạo lý này giống như thêm củi vào trong bếp lò, càng đốt thì càng vượng, nếu không người cho rằng đám tiểu tử kia tại sao lại thêm thịt khô kia như thế chứ?”

“VẬY...”

Hồ Ma có vẻ đã hiểu, trong lòng lại càng không xác định “Nếu như, không ăn thịt Thái Tuế thì sao?”

“Không ăn, chỉ cần cầm tạp niệm, không phá thân, thì lô hỏa cũng sẽ càng đốt càng vượng, con người khi sinh ra đã có nhiệt khí rồi.”

Nhị gia nói: “Thế hệ này của các người có vận mệnh tốt, cứ như chúng ta vào mấy năm trước cũng không có Bạch Thái Tuế để ăn, toàn dựa vào bản thân mình cực khổ rèn luyện, nhưng lô hỏa cũng có thể càng ngày càng mạnh.”

“ÔNG...”

Nhị gia nói liên miên lắc nhai, lại làm cho Hồ Ma tê cả da đầu, cẩn thận hỏi ra một vấn đề cuối cùng:

“Như vậy, dưới tình huống không ăn thịt Thái Tuế, nhưng thân thể lại không có một chút nhiệt khí nào, thậm chí lô hỏa cũng càng ngày càng yếu thì sao?”

“...”

“Tiểu tử ngốc, người ăn nói khùng điên gì vậy?”

Nhị gia kỳ quái nhìn hấn một cái, nói: “Thân thể người mà một chút nhiệt khí cũng không có, vậy không phải trở thành người chết rồi hay sao?”

“!”

Hồ Ma nghe lời này, trong lòng sợ hãi cả kinh, ý thức được vấn đề chân chính của mình.

“Ta đốt lò, cũng không cảm giác thấy khó chịu, cho nên ta không phải tà ma.”

“Ta thậm chí cũng xác thực có thể mượn lô hỏa này để chống cự lại những tà ma đến gần mình, nhưng vấn đề chân

chính vẫn luôn không phải cái này...”

“Vấn đề chân chính là, ta là người chết! ?”

Chương 35. Lo lắng

Chương 35: Lo lắng

Đúng vậy!

Người miễn là còn sống, thân thể liền sẽ liên tục không ngừng sinh ra nhiệt khí, hoặc nói là dương khí.

Cho nên, pháp môn của Nhị gia rất đơn giản, chính là muốn đem dương khí tích lũy lại, dẫn tới bên trong lô hỏa của mình.

Lô hỏa càng đốt càng vượng, người càng khỏe mạnh, dương khí càng đủ, cũng càng không sợ tà ma. Thậm chí ngay cả thịt Thái Tuế, cũng vô cùng bổ dưỡng, có thể để thân thể sinh ra nhiều dương khí, cũng có thể đem lô hỏa của mình đốt đến mức có thể bùng lên lửa lớn .

Nhưng một người, nếu dưới tình huống không ăn thịt Thái Tuế, thì một chút dương khí cũng không có, vậy là chuyện gì xảy ra?

Người chết!

Chỉ có người chết, mới có thể băng lãnh thấu xương, một chút nhiệt khí cũng không có.

Đừng nói dùng nhiệt khí bình thường của mình đi hành công, dù cho có đốt cháy lô hỏa kia đến rùng rục lửa đỏ thì cũng có khả năng sẽ bị tắt.

...

Hồ Ma hiểu thông suốt vấn đề của mình thì trong lòng không nhìn được mà cảm thấy kinh hãi.

Hắn ý thức được vấn đề của bản thân mình, đó chính là, đêm qua, mình đã đốt lô hỏa tràn đầy, kỳ thật chỉ là một trận ảo giác.

Đêm qua, mình có thể thuận lợi đốt lò, là bởi vì trước đó mình đã ăn thịt Thái Tuế, hơn nữa lại là Huyết Thái Tuế, loại vật bổ dưỡng quý dị này, làm cho mình có thể thuận lợi đốt lò, thậm chí thân thể ấm áp như người bình thường.

Nhưng khi những nhiệt khí đưa về lô hỏa, đồng thời thịt Thái Tuế đã tiêu hóa sạch sẽ thì sẽ lập tức bị đánh về nguyên hình...

Cổ thân thể này không sinh ra một chút hỏa lực nào.

Theo Nhị gia nói, thì đây là một bộ thân thể của người chết.

Cổ thân thể này vẫn luôn lạnh buốt, không những không sinh ra nhiệt khí, mà thậm chí còn có thể làm tiêu hao hỏa lực ở bên trong “Lô hỏa” của mình, thẳng cho đến khi mình ở chỗ Nhị gia ăn thịt một lần nữa, lại là Thanh Thái Tuế là có giá trị không nhỏ, thì cổ thân thể này mới có thể ấm trở lại.

Mình cũng mới có thể tiếp tục dẫn đạo hỏa lực này tiến vào trong lô hỏa của mình.

“Cho nên, đây là nguyên nhân là cho mình lúc rạng sáng nay lại bỗng nhiên bị lạnh làm cho tỉnh giấc?”

Trong lòng của hắn đã ần ần có một đáp án: “Bởi vì cả ngày hôm qua, ta đều không có thịt mà ăn bà bà cho.”

Một khi mình ngừng lại loại thịt kia thì thân thể liền sẽ trở nên lạnh buốt.

Không những không cách nào bổ sung lửa ở bên trong lô hỏa, thậm chí sẽ từng chút một tiêu hao hết lửa ở bên trong lô hỏa.

Một khi lô hỏa bị đốt sạch, vậy sẽ là kết cục là gì?

Hồ Ma thậm chí không thể tin được.

...

...

“Được rồi, thứ ngươi phải học có rất nhiều, cứ chậm rãi học.”

Nhị gia không biết Hồ Ma đang suy nghĩ gì, thúc giục hắn ăn nhanh cho xong mấy miếng thịt ở trong bát rồi đi ra ngoài.

Ăn hết một bát Thanh Thái Tuế, Hồ Ma cảm thấy mình lại trở lại bình thường.

Hắn không cảm giác được mình lúc này cùng kiếp trước còn sống có gì khác biệt, đều là tinh lực dồi dào, thân thể âm áp dễ chịu.

Với lại đêm qua Nhị gia đã chỉ cho mình pháp môn “Hành công”, mình cũng có thể vận chuyển nhẹ nhàng, đem nhiệt khí dẫn vào trong thân thể, nhiệt khí liên tục sinh sôi không ngừng, đều được dẫn vào lô hỏa ở dưới bụng của mình.

Hắn cảm giác mình cùng những thiếu niên chung quanh, không có bất kỳ khác biệt nào.

Hoặc là nói, trạng thái của mình hắn là so với bọn hắn tốt hơn nhiều mới đúng chứ, bọn hắn một ngày chỉ được ăn một chút thịt Bạch Thái Tuế mà thôi.

Mình ăn, lại là một bát lớn thanh Thái Tuế.

Thế nhưng...

... Ai!

Hiện tại duy nhất không rõ, chính là nguyên nhân xuất hiện loại trạng thái này.

Đến cùng là bởi vì một ít vấn đề ở trên nguyên thân của mình, hay do mình có thân phận là “Người chuyên sinh”?

...

...

“Các người đi theo Nhị gia, đều là vì học bản sự để đi bái Thái Tuế, kiếm tiền cưới vợ.”

Lúc này Nhị gia đã triệu tập tất cả các thiếu niên lại cùng một chỗ, lớn tiếng răn dạy: “Mà Nhị gia không có gì có thể dạy các người, một chính là đốt lò, không đốt lò thì đừng nghĩ vào bên trong đội cắt thịt, nhưng đốt lò cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi.”

“Các người phải chạy bộ, phải phơi nắng, phải luyện kỹ năng, thân thể càng khỏe mạnh, dương khí càng đủ, dũng khí càng liệt, lô hỏa của các người cũng sẽ đốt càng lớn...”

“Đương nhiên, tốt nhất vẫn là ăn thịt Thái Tuế, nhưng ngay cả Nhị gia ta cũng ăn không nổi, vậy các người cũng đừng nghĩ tới.”

“...”

Nhị gia không che giấu sự xem thường đối với đám thiếu niên ở trong thôn, nhưng dừng một chút, lại nói: “Cho nên, ở chỗ Nhị gia ta học bản sự, bí quyết là phải chịu cực khổ, phải kiên nhẫn, mấu chốt nhất là không được nghĩ đến nữ nhân.”

“Ăn đau khổ, thân thể mới có thể khỏe mạnh, dương khí liên tràn đầy, có dũng khí, có chơi liều, tính tình mạnh mẽ, giống như đồ tể có thể khắc tà ma.”

“Ở chỗ Nhị gia ta, không sợ các người nghịch ngợm, cũng không sợ các người đánh nhau, ta còn nhiều thuốc mỡ bôi trị thương, duy nhất sợ chính là các người không khống chế được mình, tuổi còn nhỏ mà không chịu học tốt, trang tử của chúng

ta được lập ở bên ngoài thôn là sợ các người nhìn thấy nữ nhân thì động tâm.”

“Ai, vì bọn oắt con các người, mà Nhị gia ta ngay cả dê cũng không dám nuôi a...”

“Được rồi, hôm nay chúng ta luyện quyền, xong thì cùng Nhị gia ta đi tuần tra trong rừng!”

“...”

Chương 36. Tiểu Hồng

Đường đưa cơm

Chương 36: Tiểu Hồng Đường đưa cơm

Các thiếu niên nghe vậy thì reo hò, ở độ tuổi này, tinh lực dồi dào để Hồ Ma có chút ghen tị.

Nhưng lòng của hắn đang hoảng hốt, đâu có tâm tư hoà vào bên trong náo nhiệt chứ?

“Tiểu Hồ, người qua đây...”

Nhưng khổ nỗi là Nhị gia lại không biết tâm tư của Hồ Ma lúc này, thấy hắn mất hồn mất vía đứng ở một bên, cho là hắn không theo kịp tiến độ, không hòa nhập vào được, liền cười rồi vỗ gọi hắn: “Đừng sợ, cách thức rất đơn giản, tranh đấu mấy trận, người cũng sẽ...”

“Chuyện này...”

Hồ Ma kỳ thật không có hứng thú gì, nhưng cũng chỉ có thể tiến lên, đang nghĩ ngợi nói thế nào, bên tai chợt vang lên một tiếng kêu gọi hư ảo:

“Hồ Ma ca ca, ta đến đưa cơm cho người...”

“...”

“Tiểu Hồng Đường?”

Hồ Ma nghe ra thanh âm này, vô thức quay đầu, liền thấy Tiểu Hồng Đường trốn ở ngoài cửa, chỉ vươn ra cái đầu nhỏ.

Hắn vô thức xoay người, liền đi ra khỏi viện.

Nhị gia kinh ngạc: “Đi đâu?”

Hồ Ma vội vàng chỉ về phía cổng, nói: “Có người tìm ta, có lẽ là bà bà đến.”

“Bà bà đến sao?”

Nhị gia cũng lấy làm kinh hãi, các thiếu niên mới vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, bất chợt âm thanh cũng giảm thấp xuống, sắc mặt kinh ngạc, thì thầm với nhau:

“Người có trông thấy người không?”

“Không có, đều nói người nhà họ Hồ nuôi quý, hẳn đây là...”

“Không phải là sợ bị đánh, làm ra vẻ đó chứ?”

“...”

“Hồ Ma ca ca, người tại sao vẫn chưa ra...”

Bên ngoài, tiếng kêu của Tiểu Hồng Đường lại gấp gấp hơn, Hồ Ma có chút kinh ngạc, liền đi ra ngoài, Nhị gia không yên lòng, cũng đi theo sau.

Đến cạnh cửa xem xét, thì thấy trên mặt đất có đặt một cái giỏ trúc, phía trên có một tấm vải đỏ che kín, Tiểu Hồng Đường lại không thấy tấm hơi, Nhị gia nhìn giỏ trúc, liền nhẹ nhàng thở ra, nói: “Thật sự là nha đầu kia!”

Nói xong lão chấp tay sau lưng rồi quay trở lại trong sân.

Hồ Ma đứng ở cổng trang tử, chờ Nhị gia đi rồi, Tiểu Hồng Đường mới dám từ từ đi tới.

Hồ Ma vội vàng đi tới, thấp giọng hỏi: “Bà bà đâu?”

Trong lòng đang có vấn đề muốn hỏi bà bà, không khỏi có chút nóng nảy.

Hắn ý thức được vấn đề này có khả năng vô cùng nghiêm trọng, nhưng lại mơ hồ cảm thấy, vấn đề này không thể trực tiếp đi hỏi Nhị gia.

Vẫn là hỏi bà bà thì tốt hơn.

“Bà bà vào trong núi tìm người rồi.”

Tiểu Hồng Đường ngồi xồm trên mặt đất, nhìn cái giỏ ở trước mắt, nói: “Bà bà để Tiểu Hồng Đường đến đưa cơm cho người.”

“Đưa cơm?”

Hồ Ma lấy xuống tám vải đỏ ở phía trên ra, thì nhìn thấy bên trong có một bát thịt lớn.

Huyết Thái Tuế.

Bên cạnh thậm chí còn có một cái đĩa, còn đặt hai cái bánh bao chay lớn.

“Lúc nào Bà bà mới tới?”

Hồ Ma nhìn thật sâu vào cái bát kia, hiện tại hẳn ý thức được tầm quan trọng của nó.

“Bà bà không nói.”

Tiểu Hồng Đường lại chỉ là ngồi xồm ở phía đối diện, hai cái tay nhỏ nâng má của mình, nói với Hồ Ma: “Nhưng bà bà để ta chuyển lời cho người.”

“Bà nói Hồ Ma ca ca người phải ngoan ngoãn ở lại chỗ của Nhị gia học bản sự, nếu như ban đêm cảm thấy lạnh, cũng đừng sợ, chỉ cần ăn thịt là được rồi, thịt Thái Tuế có thể chữa bệnh, người ăn nhiều thì lô hỏa của người sẽ mạnh hơn so với người khác...”

“Nhưng mà người vừa mới khỏe lại, đừng dùng quá sức, đừng để mệt mỏi...”

“...”

“Cái này...”

Tiểu Hồng Đường học dáng vẻ của bà bà khi nói chuyện, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, nhưng Hồ Ma lại là không để ý tới, đột nhiên trong lòng của hắn hơi trầm xuống.

Bà bà, chẳng lẽ đã sớm đoán được sau khi mình đốt lò thì sẽ gặp vấn đề sao?

Bà cố ý truyền lời này đến cho mình, nhất định không phải tên bắn không đích, ngược lại càng giống như đang cho mình ăn định tâm hoàn.

Bên trong lô hỏa của mình không có củi, không đốt lửa được.

Cho nên bà bà an ủi mình, hoặc giống như cam đoan với mình, là mỗi ngày mình đều có thể có Huyết Thái Tuế để ăn?

Hoặc là nói, ý của bà là, mặc dù bây giờ thân thể của mình không có cách nào tự động đốt lô hỏa này, nhưng chỉ cần mình vẫn luôn bảo trì ăn Huyết Thái Tuế, thì lò càng đốt càng mạnh, như vậy, trạng thái thân thể của mình cũng có thể chậm rãi thay đổi?

Thậm chí so với người khác còn tốt hơn?

Trong lòng nhất thời không có cách nào xác định, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Hồng Đường hồn nhiên ngốc ngốc, lại biết không hỏi ra được gì.

Nàng chỉ là chân chạy đi đưa đồ, cùng với truyền lời lại mà thôi.

Trầm mặc thật lâu, Hồ Ma đem bát nâng lên, hỏi Tiểu Hồng Đường: “Người nói với bà bà là ta đã nhớ rồi.”

“Vậy thì ăn đi!”

Tiểu Hồng Đường cười híp mắt lại: “Người ăn xong, Tiểu Hồng Đường còn phải cầm giỏ quay trở về cho bà bà kiểm tra...”

“Tiểu Hồng Đường rất nghe lời, một chút cũng không có ăn vụng, mặc dù...”

“... rất muốn ăn.”

“...”

Nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của Tiểu Hồng Đường, Hồ Ma nhẹ gật đầu, nói: “Ừm, ta nhìn ra được!”

Nói xong, thì hắn tiếp tục ăn.

Chương 37. Không học

Chương 37: Không học

Huyết Thái Tuế từng làm cho mình nhìn thấy rất ghê tởm, thì ra đây không phải Thái Tuế, mà là mạng của mình!

Hồ Ma vừa ăn thịt mà Tiểu Hồng Đường đưa tới, vừa dần dần hiểu rõ rất nhiều chuyện, khó trách, nhìn qua thì bản sự của Nhị gia so với Lão Hỏa Đường Tử còn thích hợp giải quyết vấn đề của bản thân mình hơn, nhưng bà bà cuối cùng lại không có cách nào, mới không thể không đưa mình tới.

Bởi vì bản sự của Nhị gia, hoặc là không học, một khi học, thì sẽ lộ ra ngoài vấn đề ở trên người của mình...

Nguyên thân của mình đã chết rồi.

Mình là bị bà bà chiêu hồn tới, cưỡng ép nhập vào bên trong thân thể này.

Trước kia ở bên trong thôn, mình vẫn luôn phải dùng Huyết Thái Tuế để giữ mệnh, bây giờ kỳ thật mình cũng là như thế.

Chỉ là trước kia mình không cảm giác được, bây giờ đốt lò, cho nên liếc qua là thấy ngay.

Đốt lò không giải quyết được vấn đề của mình, chỉ khiến cho vấn đề này ở trước mặt mình trở nên sáng tỏ hơn mà thôi.

Hoặc là nói, đốt lò có thể giải quyết vấn đề mà mình luôn luôn gặp phải tà ma, nhưng lại bộc lộ ra một vấn đề khác.

Thịt Thái Tuế, chỉ có ăn nhiều thịt Thái Tuế, mới có thể làm cho lô hỏa của mình mạnh lên.

Cho nên, một miếng thịt Thái Tuế hẳn cũng không để dư lại, hoàn toàn lờ đi ánh mắt u oán của Tiểu Hồng Đường.

Hiểu rõ vấn đề, hiện tại trong lòng hắn cũng坦然 hơn.

Ăn hết bát Huyết Thái Tuế, rồi cầm hai cái màn thầu đi trở về.

Trong lúc vô tình, lại không có chú ý tới ánh mắt của các thiếu niên ở chung quanh, các thiếu niên nhìn thấy hai cái bánh bao lớn ở trong tay của hắn, thì ánh mắt mỗi người đều có chút đăm đăm, hai mắt tỏa sáng, yết hầu nhấp nhô, nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Hồ Ma cũng ngạc nhiên mới phản ứng lại, bánh bao chay ở cái thế giới này lại là đồ tốt.

Cho dù loại màn thầu này có chút ố vàng, vừa lạnh vừa cứng, nhưng tết cũng chưa chắc có mà ăn.

Bình thường đi theo Nhị gia, đều là khoai lang thêm bánh ngô cháo cho no bụng, bà bà cố ý để Tiểu Hồng Đường mang tới Huyết Thái Tuế cho mình, là vì chữa bệnh.

Nhưng ngoài Huyết Thái Tuế, thì vẫn còn hai cái bánh bao trắng, chính là lo lắng ở chỗ Nhị gia, Hồ Ma ăn không tốt.

Nhị gia lắc đầu, vốn cho rằng bà bà phái Tiểu Hồng Đường tới là có đại sự gì, không nghĩ tới thật sự chỉ là đến đưa cơm.

Cảm khái một tiếng, nói với Hồ Ma: “Đến đây đi, tiếp tục học kỹ năng.”

“Đám tiểu tử này đều đã luyện hơn hai năm, ngươi muốn cùng đấu với bọn chúng, thì còn phải bỏ nhiều công sức mới được.”

“...”

“Nhị gia...”

Hồ Ma vô thức liền muốn đáp ứng, đi về phía trước mấy bước, nhìn thấy các thiếu niên trong tràng.

Mình vừa mới ra ngoài gặp Tiểu Hồng Đường, bọn hắn cũng không có ngừng lại, ở giữa sân có khoảng ba bốn thiếu niên, lúc này đang đánh nhau, cả người đều là bùn đất, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, có người mặt mũi còn bị bầm dập.

Xem ra đây chính là phương pháp mà Nhị gia dạy những thiếu niên này luyện quyền, đơn giản mà trực tiếp.

Muốn học đánh nhau, vậy cứ đánh vài trận, đánh nhiều thì sẽ hiểu được.

Nhưng trong lòng của hắn, lại nhớ tới lời của bà bà, âm thầm thở dài một tiếng, nói với Nhị gia: “Hiện tại, ta không học.”

“Hả?”

Nhị gia lập tức trừng mắt lên: “Người khác đều học, vì sao ngươi không học?”

Bởi vì người khác tinh lực tràn đầy, hỏa khí quá đủ, cho nên cần phải phát tiết, mà mình thì toàn bộ đều nhờ vào thịt Thái Tuế để giữ mệnh, dùng chút nào thì mất chút đó, loại luyện tập này chỉ làm mình thật vất vả dựa vào thịt Thái Tuế mới bổ sung được lửa trong lò hỏa, vô có bị tiêu hao hết...

Lúc trước khi vừa đưa mình tới đây, bà bà cũng đã nói, mình không cần thiết học tập quyền cước, chỉ đốt lò là được, lúc đó hắn còn không quá để ý.

Thẳng cho đến lần này bà bà lại để cho Tiểu Hồng Đường truyền lời tới, để cho mình ít dùng sức lại, cuối cùng hắn cũng hiểu, bà bà đã sớm biết vấn đề của mình, nhắc nhở mình...

Hồ Ma yên lặng nghĩ, nhưng vấn đề này vẫn là không nói cho Nhị gia thì tốt hơn.

Từ phản ứng trước đó của Nhị gia mà xem, liền biết, trạng thái bây giờ của mình không được nói ra bên ngoài.

Thế là hắn chỉ nói: “Vừa rồi Tiểu Hồng Đường tiện thể truyền lời của bà bà, nói ta mới bị thương vừa khỏe lại, không thể mệt mỏi.”

“Người...”

Nghe xong lời này, Nhị gia cũng á khẩu không trả lời được, không thể làm gì khác hơn nói: “Vậy thì thôi, ta tìm người dạy dỗ người kỹ năng là được.”

Nói xong quét nhìn về phía đám thiếu niên, đám thiếu niên rõ ràng đều không cảm thấy hứng thú.

Vừa rồi Nhị gia nói luyện kỹ năng, là từng cặp thiếu niên đánh lẫn nhau, coi như bị đánh cho mặt mũi bầm dập, nhưng cũng có chút thú vị, vừa vận phát tiết tinh lực mà mình không có chỗ phát tiết.

Nhưng dạy kỹ năng, đó chính là một kèm một, buồn tẻ không thú vị, nhàm chán nhất, lại thêm đáng vẻ yếu ớt của Hồ Ma, cũng làm cho những thiếu niên này không quá ưa thích, đều không muốn ra làm người dạy kỹ năng cho hắn.

Cuối cùng cũng có một thiếu niên mập mạp nhắc tay: “Ta tới, ta đi dạy cho hắn!”

“Được thôi!”

Nhị gia nhìn qua tên kia, bắt đắc dĩ khoát khoát tay: “Chu Đại Đồng đi qua dạy cho hắn, dạy cho tốt, học không tốt thì hai người cùng bị phạt!”

Chương 38. Cháu trai tộc trưởng

Chương 38: Cháu trai tộc trưởng

“Hắc hắc...”

Thiếu niên mập mạp tên là Chu Đại Đồng hưng phấn đi tới trước mặt Hồ Ma, vẻ mặt vui vẻ nhìn những người khác đầu đá.

Trong lòng của Hồ Ma miễn cưỡng nói: “Sao ngươi không học cùng với bọn hắn?”

“Đây mà gọi là học?”

Chu Đại Đồng khịt mũi coi thường: “Đây gọi là bị đánh thì đúng hơn!”

“Tốt xấu gì ta cũng là cháu trai của tộc trưởng, mỗi ngày bị bọn hắn đánh như thế, về sau làm sao kế thừa cái thôn này?”

“...”

“Cháu trai tộc trưởng?”

Hồ Ma ngược lại là nổi lòng tôn kính, lại cảm thấy có chút kinh ngạc: “Ngươi là cháu trai của tộc trưởng, bọn hắn còn dám ra tay độc ác đánh ngươi?”

“Cũng bởi vì gia gia của ta là tộc trưởng, cho nên ta mới bị đánh...”

Vẻ mặt của Chu Đại Đồng đau khổ nói: “Người khác đều là tới cùng Nhị gia học bản sự để đi báí Thái Tuế, còn ta thì không phải.”

“Ta là bởi vì gia gia chê ta không nghe lời, đưa ta tới chỗ của Nhị gia học quy củ...”

“ ... ”

“ ... ”

“Hạ thủ hung ác một chút, đánh vào trọng điểm... Người đập vào trong đũng quần của hắn.”

Nhị gia ở bên cạnh, lúc này lớn tiếng nhắc nhở từng đôi thiếu niên đang đánh lẫn nhau: “Không cần sợ đả thương người, ở bên trong trang tử của chúng ta vật gì khác thì ít, chứ thuốc mỡ thì lại đầy đất.”

“Lấy thực lực của các người, chỉ cần không động đao kiếm, thì tổn thương gì cũng đều có thể chữa hết.”

“Hạ thủ càng nặng càng tốt, lúc này hạ thủ càng nặng, càng hung ác, kết thúc xong người này thì các người mới các thể đánh được người khác!”

“ ... ”

Vừa quay đầu, nhìn về phía Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng, cả hai đang ngồi ở một bên nói chuyện phiếm, không có dáng vẻ chuẩn bị luyện kỹ năng.

Trong lòng bất đắc dĩ than thở tiếc nuối: Mình còn tưởng rằng tiểu tử này đôi tính rồi, hiện tại xem ra vẫn là quá mức nông chiều.

...

...

Từ lúc Hồ Ma ở lại chỗ Nhị gia.

Các thiếu niên ngoài học bản sự ra, thì ở chỗ Nhị gia, mỗi ngày đều phải phải làm rất nhiều việc.

Buổi sáng thì chạy bộ, về tối thì dùng cơm, ăn cơm xong còn phải nâng đá, luyện kỹ năng, hoặc cùng Nhị gia vào rừng tuần tra, loại trừ một số tà ma quỷ dị ở xung quanh trang tử, hoặc dán giấy đỏ cảnh báo cho những người khác ở trong thôn.

Đợi cho mặt trời ngã về tây, thì ăn bữa cơm thứ hai, ăn uống cùng buổi sáng cũng không kém nhiều, chỉ là không có thịt muối Bạch Thái Tuế ở trong cháo như hồi sáng.

Đến chập tối, thì không còn luyện quyền.

Vào lúc này, các thiếu niên đi theo Nhị gia học chữ, thỉnh thoảng nghe lão giảng một ít quy củ trong giang hồ, phong tục, cấm kỵ, vân vân.

Đến đây không lâu, nhưng Hồ Ma cũng nhìn ra.

Vị Nhị gia này lúc tuổi còn trẻ đã từng vào Nam ra Bắc, lại biết chữ, hiểu toán thuật, những thiếu niên cùng tuổi chính là từ trong thôn đưa tới học bản sự để đi cắt thịt, đương nhiên, Nhị gia dạy cho bọn hăn đường cũng so với một thợ mổ nhiều hơn.

Bọn hăn đi cắt thịt, nhiều nhất cũng chỉ được ba bốn năm, nhưng bản lãnh của họ, cũng có thể dùng được cả một đời.

Chỉ là hăn ý thức được thân thể của mình có vấn đề, lúc đầu Hồ Ma cũng dự định biểu hiện ra dáng vẻ hiểu chuyện một chút, chăm chỉ một chút, nhưng dần dần lại trở thành tấm gương tiêu cực trong số những thiếu niên cùng tuổi.

Người khác mỗi ngày chạy bộ, còn hăn thì ngủ đến khi đủ giấc mới tỉnh lại, người khác đều nâng đá, ma luyện thể phách, hăn thì ngồi ở trong sân phơi nắng, người khác tranh đoạt đấu đá, tranh vương tranh bá, hăn thì cam tâm làm một đầu cá mặn.

Có đôi khi ngay cả Nhị gia cũng không nhìn nổi, nói hẵn hai câu, thì cũng bị một câu nói của hẵn làm cho không có lời gì để nói.

Bà bà không để cho ta...

Nhưng vào những lúc dạy chữ, tính toán thì Hồ Ma biểu hiện so với những thiếu niên cùng tuổi thông minh hơn nhiều, học chữ rất nhanh, tính toán vừa chuẩn vừa nhanh, ngay cả Nhị gia cũng vô cùng kinh ngạc, liền hô đáng tiếc, một người thông minh như thế, nếu là chịu ăn chút khổ, vậy thì tốt quá rồi.

Nhưng Hồ Ma lại im lặng, những thứ này cũng không khó đối với hẵn...

Thế giới này văn hóa đạo lý, cùng với kiếp trước của mình có nhiều chỗ giống nhau, chỉ có một số khác biệt, như là từ ngữ hơi khác một chút, tốt xấu gì ở kiếp trước mình cũng là một sinh viên đại học đã tốt nghiệp.

Trong mắt hẵn, những kiến thức mà Nhị gia dạy, thì chỉ bằng với trình độ tiểu học ở kiếp trước mà thôi, bởi vậy hẵn hầu như không cần học, chỉ cần thích ứng một chút là được.

Đương nhiên, bình thường hẵn cũng phải giữ lại, nếu không Nhị gia lui xuống, lại để cho mình tới dạy cho bọn hẵn.

Mà ở trên phương diện khác, cùng với việc lười biếng hoàn toàn khác biệt, trong nhóm thiếu niên đã đốt lò thì khoảng thời gian này Hồ Ma lại tiến cảnh nhanh đến dọa người.

Tiểu Hồng Đường thỉnh thoảng lại mang thịt đến cho Hồ Ma ăn, đều là Huyết Thái Tuế có phẩm chất tốt nhất.

Mà Nhị gia cũng coi trọng Hồ Ma, mặc dù cảm thấy Hồ Ma không chịu khó luyện công, nhưng khi đó bà bà đưa tới cho lão một miếng thanh Thái Tuế thật lớn, lão vẫn nhìn đau chia ra từng chút cho Hồ Ma bồi bổ thân thể.

Điều này khiến cho thân thể của Hồ Ma mỗi ngày đều cuộn cuộn nhiệt khí, từng tia từng tia nhiệt khí đều được đưa vào bên trong lô hỏa.

Nếu như nói người khác đốt đều là cành cây, thân bắp, lá cây, vậy hiện tại bên trong lò này của hắn, mỗi ngày đều đốt than thượng đẳng nhất.

Nếu như nói người khác hành công lười biếng, chỉ chờ lửa chậm rãi được đốt lên, vậy thì hắn mỗi ngày đều chịu khó hành công, giống như là dùng máy quạt thổi vào lò lửa.

Điều này làm cho lô hỏa ở trong cơ thể hắn, càng lúc càng vượng, tiến cảnh nhanh đến mức dọa người.

Chương 39. Gánh nước

Chương 39: Gánh nước.

Bà bà thật đúng là tìm cho mình một phương pháp tốt.

Có huyết thực sung túc cung ứng, Hồ Ma không chỉ có không tiếp tục xuất hiện loại cảm giác tay chân lạnh như băng, ngược lại hỏa hầu dần dày.

Hắn cũng dần dần phát hiện trạng thái của bản thân cùng thịt Thái Tuế có quan hệ.

Sau khi ăn thịt Thái Tuế, dù chỉ là Bạch Thái Tuế, thì thân thể cũng có một cỗ nhiệt khí rùng rục xuất hiện.

Đương nhiên tương đối yếu ớt, nhất là chỉ ăn một chút như vậy, có thể bỏ qua không tính.

Mà ăn Thanh Thái Tuế, thân thể sinh ra nhiệt khí, có thể tiếp tục phát tán trong một hai ngày.

Đương nhiên, là dưới tình huống không hành công, nếu hành công, thì chỉ được nửa ngày thời gian thì đã tiêu hao sạch sẽ.

Mà ăn Huyết Thái Tuế, thì càng có khác biệt, Hồ Ma đủ có thể dùng trong nguyên một ngày, thân thể có nhiệt khí cuộn cuộn, tinh lực dồi dào vô cùng.

Hành công lại càng là làm ít công to.

Khoảng thời gian này, hắn liền cảm giác lô hỏa ở trong bụng, cơ hồ một ngày một khác, lúc là ngọn lửa vi diệu, chỉ qua một ngày liền trở thành một cái chậu than, lại thêm mấy

ngày, hắn thậm chí cảm giác trong bụng mình giống như thật có một cái hỏa lô đang cháy hừng hực.

Thân thể vô cùng ấm áp, tinh lực cũng vô cùng dồi dào, trong thân thể như có được khí lực dùng không hết.

Mỗi sáng sớm, “cây cò” đều dựng thẳng băng.

Đương nhiên, chỗ Nhị gia không có nuôi heo, mình cũng không có về thôn, cho nên không biết nhìn thấy móng heo có thể trông mà thèm hay không...

Dưới tình huống ở trong bụng có một cái hỏa lò tràn đầy, thì cảm giác lạnh thấu xương cũng đã yếu bớt, lúc trước thỉnh thoảng hắn nhìn thấy những cái bóng quỷ dị kia, bây giờ cũng giống như biến mất không thấy gì nữa.

Hiện tại hắn không cần có người trông coi như trước kia, thậm chí có thể đi ra khỏi trang tử, đi dạo một vòng.

Đương nhiên, sau hoàng hôn, thì hắn vẫn không dám ra ngoài nửa bước.

Còn khu rừng âm trầm đáng sợ kia, vô luận là trời sáng hay trời tối thì hắn cũng đều không dám đến gần nửa bước.

Tin tức tốt là, phương pháp của Nhị gia dùng tốt, mình quả thật có trình độ nhất định tránh né tà ma quấy nhiễu, thậm chí hỏa hầu hung mãnh.

Tin tức xấu là không thể ngưng ăn thịt Thái Tuế, nếu ngưng thì hỏa hầu không cách nào tăng lên, ngược lại còn chậm rãi suy yếu.

Cho nên suy cho cùng vẫn là dựa vào thịt Thái Tuế.

Hoặc nói là bà bà.

Chỉ là Hồ Ma cũng nghĩ không thông, Huyết Thái Tuế quý giá như thế, đến cùng là bà bà từ chỗ nào mà có thể cắt được

nhiều như vậy?

Bà lại có thể mang đến bao nhiêu cho mình?

Hồ Ma không biết đáp án của vấn đề này, hẳn có thể làm, cũng chỉ có thể không lãng phí một chút xíu thịt Thái Tuế nào.

...

Trong gian phòng yên tĩnh, Hồ Ma ngồi xếp bằng ở trên giường, chậm rãi hành công, đem hỏa khí đặt vào trong lò.

Hồ Ma luyện kỹ năng không chịu khó, nhưng hành công lại chịu khó nhất.

Có cơ hội liền muốn hành công, đem những nhiệt lực này dẫn vào trong lò hỏa, chỉ có như vậy, vạn nhất một ngày kia mình không còn Huyết Thái Tuế để ăn nữa thì trong lò hỏa vẫn còn nhiều nhiệt lực có thể duy trì cho mình một đoạn thời gian.

Dù sao, nếu như không hành công, có đạo phù phong bế nhiệt khí lại, thì mình chỉ cần không làm gì quá sức, chỉ làm những hành động bình thường như nằm ngồi thì cũng sẽ không tổn hao một chút xíu nào.

Chỉ góp nhặt từng chút nhiệt lực đưa vào trong lò hỏa, mới là hữu hiệu.

Đương nhiên hành vi này của hắn rơi vào trong mắt người khác, cũng không khỏi có người nói hắn giả vờ giả vịt, dù sao bọn hắn đang tuổi thiếu niên, hoạt bát, hiếu động, vậy mà bắt từng người đều tràn đầy năng lượng như vậy phải ổn định lại tâm thần hành công, lại là có chút làm trái với thiên tính.

Hồ Ma thì không để ý tới, mỗi ngày tính toán lưu lại nhiệt lực tối thiểu nhất để chống đỡ, còn lại đều dẫn vào lò hỏa.

Nhưng ngày hôm đó trong lúc hắn hành công, lại chợt nghe được thanh âm bất mãn: “Hai người các người, đi đổ nước đầy

vào trong vạc.”

Mở to mắt, liền thấy một thiếu niên có vóc người cao gầy, mắt lạnh nhìn mình, vành mặt hắt hàm sai khiến.

“A?”

Chu Đại Đồng nằm trong đống chăn mền ở cách đó không xa cũng chợt bừng tỉnh, phun ra một ngụm nước bọt.

“Ta nói hai người các ngươi đi gánh nước.”

Thiếu niên cao gầy kia nhìn thấy hai người bọn họ liền lạnh mặt nói: “Người khác đều đang luyện kỹ năng, học được lý, còn phải theo Nhị gia đi tuần rừng, chỉ có hai người các ngươi lười biếng, chỉ biết trốn trong phòng, không bỏ công sức học bản sự, vậy thì cũng thôi.”

“Chỉ để các ngươi làm chút chuyện cũng không được sao?”

“Bên trong nhà bếp không có nước, hai người các ngươi đi tới con suối bên kia gánh nước mang nước tới, đổ đầy vạc thì mới thôi.”

“...”

Con suối cách trang tử này tối thiểu cũng ba bốn dặm, hai thùng đựng đầy nước cũng phải năm sáu mươi cân, Hồ Ma lập tức nhú mày.

Nhưng không đợi hắn nói chuyện, Chu Đại Đồng bên cạnh liền kêu khổ: “Ta đã nói với Nhị gia, trong đêm ta bị người ta đoạt chăn mền, bị cảm lạnh, tiêu chảy...”

“Hừ, có tiêu chảy, thì ngươi kéo ruột cũng phải đi!”

Thiếu niên cao gầy lạnh lùng nói: “Học bản sự chính là phải bỏ công sức, các ngươi cứ lười như vậy sao?”

“Nếu không đi, các ngươi thử nhìn xem một chút!”

“...”

Nói xong thì đá mở cửa, tròng Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng,
sau đó quay người rời khỏi.

Chương 40. Sơn thần lão gia

Chương 40: Sơn thần lão gia

Thiếu niên kia tên là Thôi Hiết Nhi, là con cái Thôi gia ở trong thôn Đại Dương, cũng là thiếu niên lớn nhất trong đám thiếu niên tới chỗ Nhị gia học bản sự.

Từ năm ngoái y đã đi theo Nhị gia bái Thái Tuế một lần, bởi vì đã học xong, cho nên bình thường cũng không cần đi theo các thiếu niên chạy bộ, luyện kỹ năng, mà là nấu rượu nấu cơm, giúp đỡ Nhị gia, xem như nhân vật cấp đại sư huynh của những thiếu niên này.

Nên bản sự thì y sớm đã học được, ở lại nơi này kỳ thật chính là làm việc vặt cho Nhị gia, xử lý chút chuyện lớn chuyện nhỏ.

Hồ Ma chỉ mới đến đây, có ít bằng hữu, càng không muốn cùng người khác kết oán.

Nhưng giống như hấn sinh ra đã làm cho người ta không thích, người này đối với Hồ Ma tựa hồ có chút ý kiến.

Buổi sáng múc cháo cho Hồ Ma, thịt khô luôn luôn so với người khác nhỏ hơn một chút, có đôi khi còn không có, mấy ngày trước luôn dẫn đầu ở nơi đó âm dương quái khí.

Nhưng bởi vì Hồ Ma làm việc khiêm tốn, cũng không chủ động giao lưu với người khác, buổi sáng, có múc thịt muối hay không thì cũng không có nói gì, cho nên y không có chỗ xuống tay, nhưng đúng là chưa từ bỏ ý định, dần dần, càng lúc càng nổi giận, cho nên hùng hổ đi tới sai sử Hồ Ma làm việc.

“VẬY, CÓ ĐI HAY KHÔNG?”

Chu Đại Đồng nháy mắt, có chút không xác định nhìn về phía Hồ Ma.

Hắn đối với Thôi Hiết Nhi là thật sự sợ hãi, bởi vì thời điểm luyện kỹ năng, đối phương sẽ ra tay độc ác đối với mình.

Hắn cũng không có được đãi ngộ như Hồ Ma, nói không học kỹ năng, thì càng bị đánh.

“Vậy được, chúng ta đi!”

Hồ Ma thở ra một hơi, biết loại lao động dùng thể lực nhiều như thế này thì đối với trạng thái của mình càng bất lợi.

Nhưng thứ nhất là gần đây lô hỏa cũng rất vượng, cho nên cũng không thiếu chút nhiệt lực này, thứ hai là cũng không đành lòng nhìn một mình Chu Đại Đồng chịu khổ.

Tính toán ra, cháu trai của lão tộc trưởng cũng là người bạn duy nhất của hắn ở nơi này.

Theo Nhị gia nói chính là, hai người sao không đến kết giao bằng hữu?

Hồ Ma trước kia là người bệnh tật đầy người, được nuông chiều từ nhỏ, ở bên trong thôn có danh tiếng không tốt.

Mà Chu Đại Đồng cũng không tốt hơn bao nhiêu, cả ngày luôn lên nhảy xuống ở bên trong thôn gây chuyện thị phi, ở bên trong thôn có tiếng là quỷ gây sự.

Đơn giản mà nói, hai người trong thôn Đại Dương chính là một cặp bài trùng.

Nhưng trước đó ở bên trong thôn, tiền thân của Hồ Ma cũng không có cùng Chu Đại Đồng trở thành bằng hữu, hai người thậm chí đều không ưa lẫn nhau.

Nhưng bây giờ đi tới chỗ Nhị gia nơi này, thì lại không giống, Chu Đại Đồng bởi vì được Nhị gia đặc biệt chiêu cố, lại

thêm hẳn tại trong đám thiếu niên này tuổi tác nhỏ bé, cũng liền trung thực không ít.

Còn Hồ Ma thì bởi vì bên trong biến thành người khác, tính tình không còn xảo trá như vậy, lại vì học kỹ năng mà ghép thành một cặp, thế mà dần dần quen thuộc.

Đương nhiên, Hồ Ma kết giao với người bạn này, cũng là cảm thấy gia hỏa này ngu ngơ, lại có tin tức ngấm nhiều, dễ dàng từ trong miệng hắn moi ra được tin tức hữu dụng.

Hai người xách đòn gánh, cùng hai thùng nước, từ bên trong trang tử đi ra.

“Tên kia xảy ra chuyện gì, giống như đối với ta có ý kiến?”

Thấy bên cạnh không có ai, Hồ Ma mới thấp giọng hỏi Chu Đại Đồng.

Hắn làm người hai đời, vốn là điệu thấp, lại thêm thân thể không tốt, càng sẽ không cùng người khác nổi lên tranh chấp, lãng phí tinh lực.

Coi như mình bình thường không chạy bộ, luyện kỹ năng cùng mọi người thì đó cũng là chuyện của mình, lại không phải chiếm tiện nghi gì của người khác, nhưng tên gọi là Thôi Hiết Nhi này, từ khi mình tới, liền đối với mình có ý kiến, bây giờ, càng trực tiếp khi dễ đến trên mặt mình.

Chu Đại Đồng hơi kinh ngạc nhìn Hồ Ma, nói: “Chuyện của Thôi gia tử tử ngươi quên rồi sao?”

“Thôi gia tử tử, đó là chuyện gì?”

Trong lòng của Hồ Ma thật sự rất bất đắc dĩ.

Những người này đều biết mình bị mất trí nhớ, nhưng đều cho là mình chỉ quên một bộ phận rất nhỏ.

Trên thực tế thì mình đâu biết gì đâu mà quên.

Nhưng bình thường lại không biểu hiện ra ngoài, thường xuyên giả bộ đáng vẻ cái hiểu cái không.

“Mấy năm trước...”

Chu Đại Đồng nói: “Thôi gia tử tử, chính là Thôi Nga, là tử tử của Thôi Hiết Nhi, đi ra khỏi thôn để đập lúa, sau khi trở về thì bệnh.”

“Không ăn không uống, bá Lão Hỏa Đường Tử cũng vô dụng, Thôi gia liền tìm bà bà người, sau khi bà bà xem, thì nói đây là sơn thần lão gia đưa sính lễ, để Thôi gia đem gần đây có nhật được đồ vật gì thì đều ném hết đi, đem Thôi gia tử tử nhốt ở trong phòng, cửa sổ cũng dùng dây đỏ quấn lên, mặc kệ bên trong có động tĩnh gì, cũng không thể mở cửa, bà đi tìm sơn thần lão gia nói một chút, nhìn xem có thể đem việc này giải quyết được hay không.”

“Kết quả, vào lúc nửa đêm, Thôi gia tử tử khóc rống lên, ngày thứ hai liền phát hiện đã thất cổ.”

“...”

“A?”

Hồ Ma hơi kinh ngạc, vô thức nói: “Vậy xem như không cứu được người ra, thì cũng không thể trách bà bà?”

“Dù sao người nhà họ Thôi đối với việc này rất bất mãn, sau đó còn tìm đến cửa nhà người mắng to, vẫn là gia gia của ta đem bọn hắn kéo trở về đây này, lúc đó ta nghe người nhà họ Thôi phàn nàn, nói căn bản không có sơn thần lão gia gì, chung quanh thôn, tà ma lợi hại gì cũng đều nghe nói qua, không tốt là tổ tông ở trong Lão Hỏa Đường Tử cũng báo mộng nói, sơn thần lão gia trừ bà bà thì không có ai biết.”

Chu Đại Đồng nói liên miên giải thích: “Cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta cũng không biết, về sau bà bà người cũng không tìm Thôi gia nhắc đến chuyện này nữa.”

“Người cũng không biết, ta lại cần không biết...”

Trong lòng Hồ Ma than thở, nhưng cũng coi như hiểu rõ nguyên nhân Thôi Hiết Nhi luôn chĩa mũi nhọn vào mình.

“Nhưng mà...”

Hắn nhìn về phía Chu Đại Đồng ở bên cạnh: “Hắn đối ta không hài lòng thì cũng thôi, nhưng tại sao đối người cũng không khách khí như thế?”

Tốt xấu gì thì tiểu mập mạp này cũng là cháu trai của tộc trưởng.

Người trong thôn này không tôn trọng thế hệ thứ hai như thế sao?

Không đề cập tới còn tốt, Chu Đại Đồng ủy khuất làm cho người ta đau lòng: “Ta cũng không biết vì sao, giống như đánh ta thì đặc biệt có mặt mũi?”

“...”

Thế hệ thứ hai của của thôn này cũng quá thảm đi...

Trong lòng của Hồ Ma lặng lẽ nghĩ đến quan hệ lợi hại trong đó, trải qua cân nhắc, trong lòng đã dần dần có ý tưởng.

Chương 41. Tưới rau

Chương 41: tưới rau

Đến dưới sườn núi, có nước suối từ trong khe đá chảy ra, đặt một ống trúc vót nhọn vào bên trong dòng nước đang chảy, liền có thể để nước chảy vào bên trong thùng.

Người khác gánh nước, đều là một người một cái đòn gánh, hai cái thùng, đổ đầy rồi nhanh chóng đi về.

Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng thì hai người cũng chỉ đổ đầy hai thùng, sau đó lấy đòn gánh xuyên qua, hai người cùng nhấc lên đi về.

Lão đảo đến bên trong điền trang, Thôi Hiết Nhi sai mấy người trực luân phiên làm việc vất, đi tới nhìn hai người bọn họ đổ nước vào, vẫn chưa tới một phần ba vạc nước, liền lạnh mặt, muốn hai người phải đi gánh thêm mấy thùng nữa.

Lúc nào cái vạc nước này đầy, thì lúc đó mới được nghỉ ngơi.

Chờ hai người ẩm ướt đi ra khỏi trang tử, thì Thôi Hiết Nhi nói với mấy thiếu niên ở bên cạnh: “Vườn rau ở trước trang tử cũng nên tưới nước.”

“Dem nước này đi tưới rau đi.”

“...”

Mấy thiếu niên bị kêu đến đều hai mặt nhìn nhau, bình thường tưới củ cải, là tất cả mọi người cùng làm với nhau.

Nhìn ra Thôi Hiết Nhi là cố ý làm khó hai người kia, liền ngượng ngùng nói: “Hiết Nhi ca ca, người cần gì phải làm khó

hai người bọn họ.”

“Một người là cháu tộc trưởng, còn một người là cháu của bà bà...”

“...”

“Hừ...”

Thôi Hiết Nhi cười lạnh: “Vậy thì thế nào? Ở chỗ Nhị gia này, chỉ dựa vào bản sự.”

“Ta không quen nhìn bộ dáng hai người bọn họ lười nhác, ăn ngon, dùng tốt, nhưng lại không bỏ ra chút công sức nào, đã như vậy, còn không bằng tiết kiệm đồ ăn cho chúng ta.”

Mấy người thiếu niên thấy thế, thì cũng không nói lời nào.

Mà khi hai người Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng quay về chuyến thứ hai, thấy vạc nước thế mà trống không, liền hiểu ra.

Chu Đại Đồng ở bên trong điền trang thì không dám nói lời nào, nhưng khi đi ra khỏi đó thì mới nói: “Hừ! Ăn hiếp người quá đáng!”

“Không được thì ta tè vào trong thùng, để hần ta uống cho đã!”

“...”

Hồ Ma ngược lại là sợ nhảy lên, vội nói: “Bình thường người ăn uống không phải là từ trong vạc múc hay sao? Cũng đừng tự hại chính mình chứ!”

“Vậy thì làm thế nào?”

Chu Đại Đồng tức giận, nói: “Đánh hần ta một trận...”

“Nhưng người ta có công phu cao thâm, lần trước ta đi dò xét, bị hần đánh quỵ xuống gọi Hiết Nhi ca...”

“...”

“Ta chắc chắn sẽ không...”

Hồ Ma nhìn Chu Đại Đồng dần dần, trong lòng suy nghĩ, nhưng suy tư một phen, trong lòng lại cũng không có chút tự tin nào.

Quyền cước trên cơ bản mình chưa từng luyện, lô hỏa tiễn cảnh không chậm, nhưng đó là trừ tà khu quỷ, còn để đánh người thì không được.

Đang suy nghĩ, ở chỗ không xa có hồng ảnh lóe lên, trong lòng Hồ Ma nhất thời có chủ ý.

Dựng thẳng đòn gánh xuống, nói với Chu Đại Đồng: “Người cứ đổ nước vào thùng cho đầy trước đi, ta đi có chút chuyện.”

Chu Đại Đồng gật gật đầu, mang theo hai cái thùng lớn lấy đi nước.

Hồ Ma thì xoay người lại, đi vào trong bụi cỏ hoang ở bên cạnh nói: “Ra đi, Tiểu Hồng Đường.”

Một trận âm phong thổi qua, rạch mở cỏ hoang, liền thấy ở trên sườn núi, đằng sau một bia đá cong vẹo, Tiểu Hồng Đường mang theo gió có phủ vải đỏ vươn đầu ra.

Khoảng thời gian này vẫn luôn là nàng phụ trách đưa cơm cho Hồ Ma, Hồ Ma sợ làm cho người khác chú ý, cũng đều quen ăn ở bên ngoài trang tử, hẩn ở trên sườn núi, lấy xuống tám vải đỏ ở phía trên, sau đó ăn thịt ở bên trong.

“Bà bà đang bận gì sao?”

Hẩn vừa ăn vừa có chút hiếu kỳ nói: “Gần đây không thấy bà bà tới.”

“Tìm người được chưa?...”

Tiểu Hồng Đường ôm bia đá ở nơi đó chơi đùa, nói: “Đã tìm được, lại chạy mất, bà bà lại đi tìm.”

“Lớn tuổi như vậy, vừa phải giúp ta cắt thịt Thái Tuế, vừa làm những chuyện này...”

Trong đáy lòng của Hồ Ma có chút phức tạp.

Thở dài ra một hơi, mới nói: “Thôi gia cô nương có người gọi là Thôi Nga, người biết không?”

“Tiểu Hồng Đường biết, bị sơn thần lão gia cưới đi rồi!”

“...”

Trong lòng Hồ Ma khẽ động, truy vấn: “Thật sự là bị sơn thần lão gia cưới đi sao? Tại sao ta lại nghe nói người nhà họ Thôi nói là không phải như vậy?”

“Chuyện đó không thể trách bà bà!”

Tiểu Hồng Đường nghe vậy thì tức giận, ngồi tại trên tấm bia đá nói: “Thôi gia vào trong rừng đốn cây, nhặt được một khối Kim Khoa Tử, đó là sính lễ của sơn thần lão gia, nhà ai nhặt được thì có nghĩa là nhà đó muốn gả nữ nhi, bà bà cùng Thôi gia nói, gần đây nhặt được thứ gì thì hãy trả về chỗ cũ, nhưng Thôi gia lại trộm giấu đi một khối nhỏ không trả, cho nên Thôi Nga tử tử lúc nửa đêm liền bị sơn thần mang đi.”

“Nhưng khi bà bà nói Thôi gia có nhặt đồ vật không trả, thì Thôi gia lại không nhận, còn mắng bà bà nói bậy.”

“...”

“Là như vậy sao?”

Hồ Ma nghe vậy thì khẽ nhíu mày, nói: “Vậy sơn thần lão gia thì sao?”

“Bị bà bà đuổi đi rồi.”

Tiểu Hồng Đường nói: “Đó là tà ma ngoại lai, bà bà thấy nó hại đến mệnh người cho nên không để nó ở lại đây, về sau bà bà còn nhắc tới nhiều lần, ngay từ đầu bà bà nên hạ tử thủ, nếu không Thôi Nga tử tử cũng không đến nỗi bị của nợ kia hại chết...”

“Khó trách người bên trong thôn chưa từng nghe qua...”

Chương 42. Đánh nhau mang tiểu quỷ

Chương 42: Đánh nhau mang tiểu quỷ

Động tác ăn cơm của Hồ Ma chậm lại, nhất thời thay bà bà cảm thấy có chút không đáng.

Lại nghĩ tới Thôi Hiết Nhi kia cứ gây khó dễ với mình, trong lòng liền càng thêm tức giận.

Bà bà ta vốn là bị ủy khuất, người còn muốn cứ làm khó ta?

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thấp giọng nói với Tiểu Hồng Đường: “Tiểu Hồng Đường, người sợ Nhị gia không?”

Tiểu Hồng Đường ngẩn ngơ, dùng sức gật đầu: “Ừm!”

Hồ Ma nghĩ nghĩ, lại nói: “Vậy người có sợ những người khác không? Tỉ như những người ở bên trong điền trang kia?”

“Không sợ.”

Tiểu Hồng Đường tựa hồ là nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Trên người bọn họ nóng hừng hực, Tiểu Hồng Đường không thích tới gần bọn hắn.”

“Nhưng Tiểu Hồng Đường không sợ.”

“Nhị gia không thể đụng vào, đụng vào sẽ phỏng tay, bọn hắn... Bọn hắn thì không phỏng tay.”

“...”

“Vậy ta hiểu rồi...”

Hồ Ma im lặng suy nghĩ, đem một miếng thịt đưa lên, bỗng nhiên nói: “Muốn ăn không, muốn ăn thì lát nữa người giúp ta một việc?”

Tiểu Hồng Đường ngơ ngác ngắc đầu, không biết hẳn muốn làm cái gì.

Hồ Ma lắc lư miếng thịt ở trên đũa, nói: “Làm tốt, thì miếng thịt này cho người ăn!”

Con mắt của Tiểu Hồng Đường lập tức sáng lên, lên núi đao xuống biển lửa cũng đều nguyện ý.

...

...

“Ba gánh sáu thùng nước đã xong, có thể đi nghỉ ngơi rồi?”

Trở lại trang tử, Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng đem nước đổ vào trong vạc, nhưng lại vẫn chưa được nửa vạc.

Bình thường mà nói, liên tiếp đổ sáu thùng nước vào thì cái vạc này đã sớm đầy rồi nhưng hiện tại lại bị mức đi tưới củ cải, đương nhiên còn rất ít, ngay cả dùng để nấu buổi trưa cũng đều không đủ.

Thôi Hiết Nhi thấy Hồ Ma đặt đòn gánh xuống muốn trở về phòng, lập tức giận không chỗ phát tiết, chột đập mạnh đao bổ củi ở trong tay xuống, căm tức nhìn Hồ Ma nói: “Ta vừa mới nói là các người phải đổ đầy vạc nước, người không nghe thấy hả?”

“Bình thường thì sớm đã đầy rồi.”

Hồ Ma nói: “Hôm nay đổ hẳn sáu thùng mà cũng không có đầy, cũng không biết có phải vạc bị lủng hay không, lật qua nhìn một cái?”

Đám tiểu đồng bọn ở xung quanh đều lặng lẽ ngẩng đầu lên, đang suy nghĩ có nên lật qua nhìn một cái hay không?

Thôi Hiết Nhi cũng bị lời nói kia làm cho tức giận, vừa cười vừa xoay cổ tay tiến lên, nói: “Trước đó ngươi nói trên người ngươi có tổn thương, cho nên không có luyện tập, hiện tại đã có thể đi gánh nước, vậy vết thương trên người cũng đã bình phục rồi. Thừa dịp hôm nay Nhị gia không có ở đây, ta phải xem cẩn thận ngươi học như thế nào.”

Hồ Ma thở ra một hơi, nói: “VẬY NGƯỜI TỚI ĐI!”

“THẬT MUỐN ĐỘNG THỦ SAO?”

Các thiếu niên ở xung quanh, vẻ mặt đều hưng phấn, nhao nhao xông tới, ngược lại Chu Đại Đồng thấy thế, thì vội lặng lẽ lui qua một bên.

Thôi Hiết Nhi thấy Hồ Ma cũng không lùi bước, cũng có chút ngoài ý muốn, chợt trong lòng hung ác: “Đây chính là ngươi tự tìm, ăn phải thiệt thòi thì cũng đừng tìm Nhị gia khóc lóc...”

Âm cuối còn chưa nói xong, thì y đột nhiên phóng người vọt tới.

Động tác mau lẹ, lập tức liền phóng tới ba bốn mét, quyền thể nặng nề.

Các thiếu niên cũng không khỏi lấy làm kinh hãi: “Hồ Ma xong rồi, Hạt Nhi ca muốn ra tay thật đấy...”

“Trước thì đánh cháu của tộc trưởng, bây giờ thì lại nện cháu của bà bà...”

“...”

“Bịch!”

Nhưng trong lúc một đám đều không khỏi há hốc mồm, thì trong viện lại lặng yên nổi lên một trận âm phong, một quyền của Thôi Hiết Nhi đang đánh tới trên mặt của Hồ Ma, lại đột nhiên hai chân như bị vấp phải gì đó, lại trực tiếp té ngã ở trên mặt đất.

Chỉ có Hồ Ma có thể trông thấy, là Tiểu Hồng Đường chợt xuất hiện, ôm lấy hai chân của Thôi Hiết Nhi.

“Làm tốt lắm!”

Trong lòng của hắn tán thưởng Tiểu Hồng Đường một tiếng, theo đó xông tới, ánh mắt ra hiệu Tiểu Hồng Đường kéo hai chân của hắn ra, loáng thoáng lộ ra vật ở trong đũng quần, sau đó hắn nhấc chân lên liền đạp lên một cái.

... Dù sao Nhị gia nói, có thuốc mỡ, mặc kệ là tổn thương gì thì cũng sẽ điều trị thật tốt đúng không?

... Bình thường ta không luyện kỹ năng, nhưng những chiêu mà Nhị gia dạy, ta đều dụng tâm nhớ hết tất cả!

Với lại đã động thủ, cũng không có gì có nặng hay không, người không phải bởi vì ta là cháu trai của quý bà bà nên nhìn ta không vừa mắt hay sao?

Người không phải cũng nói là Hồ gia chúng ta nuôi tiểu quý hay sao?

Nói cho người biết, người nói đúng rồi!

Hai đời làm người cho nên hắn hiểu rõ, làm người không thể chủ động gây phiền toái, nên tránh được thì tránh, chỉ khi nào xác định không tránh thoát, thì chẳng bằng chủ động giải quyết vấn đề.

Càng chủ động, càng dễ dàng nghĩ ra được biện pháp.

Coi như là vì để bên trong cháo có thịt muối sớm một chút, hoặc là...danh tiếng của bà bà?

“Ta đánh chết ngươi...”

Thôi Hiết Nhi bị té ngã, quăng cho đầu óc quay cuồng, ngay sau đó phía dưới tê rần, mặc dù có chút dễ chịu, nhưng cũng là vừa tức vừa vội, rống giận một tiếng, rồi đứng vọt lên, sau đó vung nắm đấm của mình lên.

Hồ Ma vội vàng lui về phía sau mấy bước, nhưng không thấy nắm đấm của Thôi Hiết Nhi rơi xuống.

Trong lòng thoáng nghi hoặc, thì nhìn thấy, Tiểu Hồng Đường thế mà đang cười trên cổ của Thôi Hiết Nhi, hai cái tay nhỏ che kín mắt của y.

Các thiếu niên ở xung quanh không ai có thể có thể nhìn thấy Tiểu Hồng Đường, nhất thời chỉ cảm thấy bên trong khu nhà nhỏ này tràn ngập âm khí âm u, lòng tư không hiểu dựng lên, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy kinh ngạc, Thôi Hiết Nhi vấp một phát không nói, tại sao lại giống như bị quỷ mê, chỉ đứng nguyên tại chỗ như một con ruồi không đầu đi lòng vòng?

“Còn có thể như vậy?”

Hồ Ma có chút vui mừng ngoài ý muốn, Tiểu Hồng Đường so với hắc nhĩ còn có ích hơn!

Thừa dịp Thôi Hiết Nhi đang xoay quanh tại chỗ, hắc vội chạy tới, đâm một quyền vào bụng của gã.

Hỏa hầu của Thôi Hiết Nhi thật đúng là không yếu, bị một đá vào đũng quần thế mà không có việc gì, một quyền này hắc cũng không dám lưu tình, dùng toàn lực, nhưng lại không nghĩ rằng, một quyền này đánh ra, lô hỏa trong bụng đột nhiên bị dẫn động.

Mặc dù là hành động vô ý, nhưng quyền kinh tăng mạnh.

Chỉ nghe “Bành” một tiếng, đã đánh Thôi Hiết Nhi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như bao tải rách bay ra ngoài,

ngã đập vào tường của viện tử, bức tường cũng bị thủng một lỗ, sau đó y bay ra bên ngoài bức tường.

“Hả...”

Các thiếu niên cùng tuổi ở xung quang, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh, trong viện khí lạnh cơ hồ sắp bị hút đi hết.

Tiểu Hồng Đường cũng bay ra mây mét, lần này gây ra tai họa, cho nên nàng cuống quít trượt xuống đất, nhặt lên cái giỏ, sau đó liền chạy mất tăm.

“Ti...”

Hồ Ma cũng có chút ngoài ý muốn, sững sờ mấy giây, mới bỗng nhiên kịp phản ứng, cuống quít chạy ra bên ngoài bức tường: “Tại sao lại yếu như thế?”

“Ngươi tuyệt đối đừng chết nha Hạt Nhi ca...”

Chương 43. Thôi Hiết Nhi bị thương

Chương 43: Thôi Hiết Nhi bị thương

Muốn đánh Thôi Hiết Nhi là thật, lúc này hoảng hốt cũng là thật.

Hồ Ma cũng không muốn gây chuyện, chỉ là tượng đất đều có ba phần hỏa tính, Thôi Hiết Nhi này mỗi ngày đều âm dương quái khí nhằm vào hắn như thế, không trả lại một chút không chừng sẽ xảy ra đại sự.

Lại thêm, gia hỏa này nhằm vào, cũng không chỉ là ngoài miệng, mỗi buổi sáng phân thịt Bạch Thái Tuế, đều cắt xén phần của mình, mặc dù so sánh với cơm nước mỗi ngày mà mình ăn thì chút Bạch Thái Tuế này cũng không quan trọng gì, nhưng cái đồ chơi này lại là mạng của mình, một đồng tiền thì đó cũng là tiền...

Cùng nó lè mà lè mè, không bằng một lần cực khổ, suốt đời an nhàn.

Nhưng cho dù là như vậy, thì Hồ Ma cũng thuyết phục Tiêu Hồng Đường trước, để nàng lên giúp đỡ mình hạ thủ, muốn đánh cho gia hỏa này mặt mũi bầm dập, dạy dỗ y một chút.

Thế nhưng gia hỏa này không phải là người lợi hại nhất bên trong điện trang trừ Nhị gia hay sao?

Tại sao lại yếu như thế?

Tiểu đồng bọn ở xung quanh còn chưa định thần, thì Hồ Ma đã vội vã xông ra bên ngoài trang tử, kéo Thôi Hiết Nhi

đang hôn mê ở dưới gốc bụi cây táo trở về.

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của y, vừa kêu to để người khác vào rừng gọi Nhị gia trở về, vừa ấn huyệt nhân trung, làm hô hấp tim phổi cho y, gấp đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

“Xảy ra chuyện gì?”

Bên ngoài Trang tử, rất nhanh liền vang lên tiếng kêu sợ hãi của Nhị gia, lão vốn đi tuần trong rừng đang trở về thì gặp người chạy đến báo tin.

Xem xét tràng cảnh trong điền trang, sau đó nhìn Hồ Ma như gặp quỷ, rồi lão cuống quýt hô hào: “Nhanh cầm thuốc mỡ tới.”

Sơn nhục cũng không phải tất cả thịt đều có thể dùng để ăn, ví dụ như là Hắc Thái Tuế, ăn vào sẽ sinh bệnh, thậm chí còn trúng độc.

Nhưng Hắc Thái Tuế cũng không phải vô dụng, cắt về rồi thêm vào các loại thảo dược hái ở trên núi, có thể luyện thành một loại dầu cao, gọi là thuốc mỡ, dùng để trị ngoại thương không thể tốt hơn.

Ở chỗ Nhị gia những vật khác đều thiếu, duy nhất chỉ có thuốc mỡ này là được chuẩn bị rất nhiều, chính là dùng để cho đám tiểu tử lớn mật này đấu đá luyện kỹ năng.

Dầu cao đen sì giống như mỡ heo, Nhị gia nắm một cái, xé áo của Thôi Hiết Nhi, sau đó thoa thuốc mỡ lên trên lồng ngực của y.

Thủ pháp này của lão so với Hồ Ma kia thì có tác dụng hơn, chỉ chốc lát, trong cổ họng của Thôi Hiết Nhi rên rỉ một tiếng, chậm rãi đã tỉnh lại, nhưng khi mở mắt, liền thấy sắc mặt lo lắng của Hồ Ma đang nhìn mình, lập tức sắc mặt của y kinh hoàng, lớn tiếng kêu lên: “Có quỷ, có quỷ.”

“Mẹ nó, đừng có làm mất mặt xấu hổ, đỡ hấn lên giường nghỉ ngơi đi.”

Nhị gia tức giận đánh lên đầu hấn một cái tát, kèm chút lại đem người làm cho hôn mê trở lại.

Có quý hay không không trọng yếu, nhưng đi theo Nhị gia học bản sự, thế mà sợ quý thành bộ dáng này, mới là hồ nháo.

“Người đi cùng ta lại đây!”

Nhị gia để người đem Thôi Hiết Nhi đỡ trở về phòng, mới đứng dậy trừng mắt liếc Hồ Ma, quay người đi vào bên trong nhà chính.

Hồ Ma cũng là cảm thấy lo sợ bất an: “Sắp bị phạt sao?”

Nhưng không ngờ vào trong nhà, Nhị gia quay người liền đóng cửa một cái, đột nhiên quay người nhìn về phía Hồ Ma, vẻ mặt ngạc nhiên:

“Người làm thế nào mà có thể đánh hấn ngất xỉu vậy?”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma có chút không kịp phản ứng, cẩn thận nói: “Dùng một chút sách lược nho nhỏ...”

“Không phải cái này.”

Nhị gia hồi hộp nói: “Ta nói là, Thôi Hiết Nhi ở với ta ba năm, mỗ huyết thực cũng đã đi xuống một lần, lô hỏa cực kỳ mạnh, cũng nghe nói, trong nhà đã cưới thê tử cho hấn, nhưng hấn ngay cả tay của nữ nhân cũng không dám cầm, người làm sao có thể đem hấn đánh cho hôn mê bất tỉnh?”

“Thậm chí lô hỏa xuýt chút nữa là tiêu tán!”

“...”

“Cứ đánh ra như vậy...”

Hồ Ma cũng có chút nói không rõ ràng, khoa tay múa chân, diễn tả lại lúc đó.

Sắc mặt của Nhị gia trầm xuống, hơi trầm ngâm, gọi Hồ Ma tới, đưa tay đặt lên trên bụng của hắn:

“Hành công!”

“...”

Hồ Ma không biết vì sao, cũng không dám thất lễ, chỉ có thể thực hành phương pháp hành công, dẫn hỏa khí vào bên trong thân thể.

Nếu như trước khi hành công lô hỏa chỉ là một đồng than đỏ bùng, thì hiện tại khi hành công lại giống như là lập tức thổi gió vào bên trong lò, than lập tức bùng lên ngọn lửa hùng hực.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt trở nên nóng hổi, nhất là vị trí ở lòng bàn tay của Nhị gia, càng là tản mát ra một cỗ hỏa khí, đem bàn tay của Nhị gia hắt ra.

“Mẹ nó...”

Nhị gia lui về phía sau mấy bước, thanh âm giống như có chút rên rỉ: “Cái lò này của ngươi sao đốt vượng như thế?”

“Chuyện này...”

Hồ Ma không biết trả lời như thế nào, chỉ nghi ngờ nói: “Vậy là rất vượng rồi sao?”

“Ngay cả tay ta cũng bị phỏng, vậy mà còn không vượng sao?”

Nhị gia có chút kinh hãi, sau đó mới bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn Hồ Ma: “Bình thường, bà bà trừ để Tiểu Hồng Đường mang màn thầu cho ngươi, thì còn mang gì khác nữa không?”

Hồ Ma biết Nhị gia đã nghĩ đến, xoắn xuýt một chút, nhìn bằng đôi mắt to, rồi cẩn thận nhẹ gật đầu.

Thanh âm của Nhị gia có chút phát run: “Không phải mỗi lần đều mang Thanh Thái Tuế đến đó chứ?”

Hồ Ma vừa định gật đầu, nhưng từ biểu lộ trên mặt của Nhị gia hẳn cũng hiểu rõ ra cái gì.

Bây giờ Nhị gia, mặc dù là đang xác nhận với mình, nhưng nhìn nét mặt của lão liên có thể biết, từ việc đánh giá hỏa hầu, kỳ thật lão đã đoán được Tiểu Hồng Đường mỗi ngày cho mình mang cái gì.

Chương 44. Lô hỏa thuần thanh

Chương 44: Lô hỏa thuần thanh

Nghĩ đến quan hệ giữa Nhị gia cùng bà bà, lúc này lại nói lão, thì cũng không có ý nghĩa gì.

Bởi vậy hẳn chỉ là trầm mặc, không nói đúng vậy, cũng không nói là không phải.

“Ông trời ơi...”

Nhị gia chậm rãi vỗ cái trán của mình, thanh âm cũng biến đổi: “Bà bà đây là đem Thái Tuế lão gia mời tới nhà hay sao?”

...

...

Trạng thái của Nhị gia có vẻ không đúng lắm”

Nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của Nhị gia, Hồ Ma cũng không dám nói quá lớn.

Lúc này ánh mắt của Nhị gia rõ ràng có chút không đúng lắm.

Lão nhìn thấy Hồ Ma, mấy lần muốn nói chuyện, nhưng lại ngậm miệng không nói.

Một khối Thanh Thái Tuế lớn như vậy, mình lại cắt từng miếng cho Hồ Ma ăn.

Lúc đầu mình nghĩ hành động này của mình đã xem như là vô cùng lãng phí.

Nếu không phải bởi vì nhớ đến ân cứu mạng của bà lúc trước, lại biết Hồ gia bây giờ gặp được phải khó khăn quá lớn, thì hẳn cũng không nỡ đâu, thế nhưng, một khối lớn Thanh Thái Tuế, đều đã đưa cho Hồ Ma ăn xong, lão mới phát hiện, mình nhìn đau cắt thịt, nhưng chỉ tính đồ ăn vặt của người ta mà thôi.

Không phải, làm sao có thể có người đem đồ vật quý giá như vậy coi như cơm để ăn chứ?

Đổi thành bánh vàng nhỏ để đi cưới vợ mua nhà lâu không tốt hơn sao?

Nhị gia ta cũng không phải không có thấy qua việc đời, lúc tuổi còn trẻ cũng đã lăn lộn ở trong thành.

Nhưng những thiếu gia ở những gia đình lớn cũng không ăn như thế, một số người thì dùng cho lão thái gia để giữ mệnh, không nói đến những phú thương quý nhân kia, mà ngay cả các lão gia cao cao tại thượng ở hội Hồng Đăng kia cũng không ăn nổi loại đồ ăn này...

... Không phải mỗi ngày người đều ăn thịt Thái Tuế kia, vậy mà còn nhớ thương khối Thanh Thái Tuế này của ta?

“Kỳ thật cũng không phải mỗi ngày ăn...”

Hồ Ma cũng có chút lo lắng, nhỏ giọng trả lời: “Cũng có một hai ngày...”

“Thỉnh thoảng ăn một hai ngày thì cũng không hợp với lễ thường...”

Nhị gia cảm khái: “Vật kia cũng không phải dùng cho người ăn, mà dùng để đổi tiền...”

“Ta muốn nói là, cũng có một hai ngày là không ăn.”

Trong lòng của Hồ Ma thầm nghĩ: “Lại nói, cái đồ chơi này chúng ta cầm đi đổi tiền, không phải cũng là bị người khác ăn

hay sao?”

Đương nhiên lời này hẳn không nói ra, sợ lại kích thích đến Nhị gia.

Cũng may Nhị gia có sáu mươi năm Đồng Tử cũng không thể coi thường, qua thời gian uống cạn chung trà, sau khi hít hai hơi thuốc, thì chậm rãi khôi phục lại.

Thở dài một tiếng, nói với Hồ Ma: “Thôi, dù sao cũng là chuyện tốt.”

“Bất quá tiểu tử ngươi nên sớm một chút nói cho ta, để ta kịp thời giúp ngươi đôi phù...”

“...”

Một lớn một nhỏ, hai mắt lớn trừng hai mắt nhỏ.

Hồ Ma suy nghĩ: “Ngài trước đó cũng không nói với ta sự tình đôi phù, chỉ nói khi nào nhìn mộng heo cũng thấy thèm là biết hỏa hầu của mình đã đủ...”

“Ai có thể nghĩ ngươi tiến cảnh nhanh như vậy?”

Nhị gia cũng suy nghĩ tương tự, nhưng chợt nhớ tới một sự kiện: “Có thèm nữ tử không?”

“?”

Hồ Ma thành linh bị hỏi vấn đề này làm cho ngơ ngác: “Sao không thèm?”

Đương nhiên là thèm nhưng hẳn luôn phân tán lực chú ý, cũng không có dáng vẻ không kịp chờ đợi.

“Chú ý một chút, người khác đều là tiến hành theo chất lượng, ngươi thoáng một cái đã mạnh như vậy, dễ dàng gặp phải chuyện xấu.”

Nhị gia nghiêm túc dặn dò: “Nữ nhân ở bên trong thôn đã gả cho người khác không thể đụng vào, quả phụ cũng không

thể đựng, ngay cả bãi nhốt cừu, người cũng ít đi...”

“Đây là chuyện quái gì vậy...”

Hồ Ma không còn gì để nói: “Ta thèm thì thèm, nhưng cũng không có thèm như vậy...”

Nhị gia cũng xác thực nhìn hấn không giống mấy tên hư hỏng bất chấp cho nên một lần nữa đốt lửa, đem cành liễu mà trước đó lão cùng Hồ Ma từ trong rừng mang về, để Hồ Ma cời áo ngồi chờ bên cạnh đồng lửa.

Lão thăm thăm thì thì niệm một hồi, sau đó đem cành liễu đốt, một lần nữa vạch lên trên lồng ngực của Hồ Ma, cũng vẫn giống như lần trước, xúc cảm băng lãnh, âm khí thực cốt.

Nhưng khác biệt chính là, Hồ Ma bây giờ hỏa lực tràn đầy, âm khí này gần người, thì bị hỏa khí xông lên, liền tiêu tán.

“A?”

Nhị gia nhíu mày, lại vẽ lại lần nữa, nhưng hỏa lực trong thân thể của Hồ Ma quá vượng, thể mà lại vẽ không lên.

Giống như bút lông bị thiếu mực, tô lại mấy lần, mới miễn cưỡng tô ở phía trên.

Chờ phù văn này miễn cưỡng có tác dụng, Nhị gia cũng nhìn cành liễu khô héo ở trong tay, trực tiếp ném vào trong đồng lửa, thở dài:

“Chúng ta lại phải đi tới chỗ của mẹ nuôi người lấy một cành liễu khác.”

“...”

Hồ Ma tò mò hỏi: “Cái này còn phải thường xuyên đổi sao?”

“Đương nhiên.”

Nhị gia giải thích nói: “Đốt lò, chính là phải mượn âm khí phong bế dương khí ở trong cơ thể người, như vậy mới có thể càng đốt càng vượng.”

“Nhưng theo lô hỏa của người đốt lên, âm khí trước kia liền dần dần bị hòa tan, đến lúc này, liền phải dùng nhiều âm khí hơn, một lần nữa bổ sung Phong Dương Phù cho người.”

“Đối với ta mà nói, cái này kêu là đôi phù.”

“Bình thường mà nói, đôi qua một lần phù, liền có thể trực tiếp xuống mồ.”

“Nhưng người . . .”

Lời nói đến đây thì ngừng lại không nói nên lời, một cảnh liêu mà không tô lại được một lần phù, hỏa hầu của hắn phải mạnh như thế nào?

Sư phụ chưa từng dạy qua...

Hồ Ma nhớ tới mỗi ngày bà bà đưa Huyết Thái Tuế tới cho mình, ngược lại là thở dài một tiếng, nói: “Ta thì có thể tính là gì, tất cả đều là bởi vì bà bà tốt với ta mà thôi.”

“A?”

Nhị gia kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói: “Người cũng có chút tự biết mình!”

“Nếu biết bà bà không dễ dàng, vậy cũng đừng có lười biếng.”

Lão nói xong thì đứng lên, nói: “Hiện tại, hỏa hầu của người đã đến, Nhị gia ta cũng nên dạy người một chút bản lĩnh thật sự rồi.”

Các bạn đọc xong thì cho mình xin 1 like nha! Cảm ơn các bạn!

Chương 45. Không lười biếng

Chương 45: Không lười biếng

“Dạy ta một chút bản lĩnh thật sự?”

Hồ Ma ngược lại là có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức hơi ưỡn thẳng lưng.

Bây giờ, tại trong vận mệnh không biết cùng bất an mãnh liệt, không có điều gì hấp dẫn hơn so với cái này.

“Những thiếu niên ở bên trong thôn đi theo Nhị gia ta, chính là tới học bái Thái Tuế... Nói trắng ra chính là cắt thịt.”

Nhị gia thở dài một tiếng, rồi chậm rãi nói: “Nhưng kỳ thật, bản lĩnh này của Nhị gia, cũng là có sư thừa, không chỉ có thể dạy người đốt lò, tránh tà ma quẩn thân, mà cũng có pháp môn trừ tà khắc địch.”

“Mà bên trong pháp môn này, trọng yếu nhất, chính là dạy người làm sao đem lửa ở trong thân thể người dẫn ra ngoài...”

“... Trước đó ta để Chu Đại Đồng dạy người kỹ năng, bây giờ người học như thế nào rồi?”

“...”

“Kỹ năng?”

Hồ Ma nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Ta học rất chân thành, mỗi động tác đều ghi nhớ.”

“Người học nghiêm túc hay không, ta còn không biết hay sao?”

Nhị gia nhớ tới bình thường Hồ Ma lười nhác gian xảo, nhú mày, nói: “Người đánh một lần cho ta xem.”

“Được.”

Hồ Ma lập tức đứng dậy, ở trước mặt Nhị gia, đem bộ quyền kia đánh một lần.

Động tác tròn trịa hợp quy tắc, bước chân hữu lực, một chiêu một thức, xác thực là đã luyện qua nhiều lần.

“A?”

Nhị gia đều giật mình: “Tiểu tử người thật sự đúng là không có lười biếng?”

Lão làm sao biết, Hồ Ma chỉ là vì không muốn lãng phí lộ hỏa, cho nên mới trốn tránh những phương pháp rèn luyện thể phách như chạy bộ, đấu quyền, nâng đá, những hành động kia đều là hành vi để phát tiết quá nhiều tinh lực cho nên hắn phải tránh.

Nhưng hắn cũng biết tầm quan trọng của việc bảo mệnh, cho nên đối với hành công, đánh quyền đều rất nghiêm túc học, bình thường rất chú ý xem người khác luyện tập như thế nào, cũng ở trong đầu mình diễn tập qua vô số lần, không có việc gì thì mình cũng chậm rãi di chuyển bước chân theo bài quyền.

Người khác nhìn thì giống như đang lười biếng, nhưng thả chậm lại, thì lại càng dễ nắm rõ những chi tiết trong bộ quyền này.

Dù sao đời trước của mình, hắn đã từng là biên đạo múa ở quảng trường, cho nên thiên phú ở phương diện này vẫn là có.

“Đứa trẻ thông minh so sánh cùng đứa trẻ đàn độn thật sự là không giống ...”

Nhị gia có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đáng tiếc mà nói: “Nếu có thể luyện nhanh một chút thì tốt hơn.”

“Người nói đó là Chu Đại Đồng, ta thì không giống...”

Hồ Ma lặng yên suy nghĩ, nhưng cũng không có cắt ngang lời nói của Nhị gia, chỉ nghe lão tiếp tục giảng.

“Người có cảm thấy hay không, bộ quyền này rất kỳ quái, quyền cước không giống quyền cước, đao pháp không giống đao pháp?”

Nhị gia hắng giọng một cái, nghiêm túc nói với Hồ Ma: “Kỳ thật, bài quyền này chính là một pháp môn khác của hành công.”

“Người bình thường hành công, hỏa khí nhập lô, đó là luyện nội công.”

“Mà kỹ năng này, thật ra là luyện ngoại công, chính là đem hỏa khí bên trong lô hỏa dẫn ra, đánh đuổi tà ma.”

“Đương nhiên, Nhị gia ta biết cái gì thì sẽ dạy các người cái đó.”

“Kỳ thật những người tuổi trẻ ở bên trong thôn của chúng ta, cả một đời cũng không thể đi tới bước luyện ngoại công, ngay cả hỏa hầu của bọn hắn, cũng chờ tới khi lấy cưới vợ sinh con thì sẽ bị phế bỏ, cho nên ta chỉ để bọn hắn luyện chơi, cũng không cần dạy thật.”

“...”

Khó trách...

Lúc này Hồ Ma mới hiểu rõ ra, vì sao Nhị gia dạy kỹ năng, lại không dạy dùng kỹ năng đối địch như thế nào.

Bình thường lão dạy người đánh nhau, đều chỉ là để bọn họ đấu quyền cước, đánh nhiều thì sẽ quen tay.

“Giai đoạn đầu là đốt lò, chỉ làm sao cho lò hỏa càng vượng càng tốt, nhưng lại không dẫn được ra bên ngoài...”

Lúc này Nhị gia tiếp tục nói: “Cho nên, pháp môn này của Nhị gia ta, thường thường đều là đến hỏa hầu mới có thể dạy, thế nhưng những người trẻ tuổi bình thường, thiên phú không cao, huyết thực không đủ, luyện ba năm năm, hỏa hầu cũng không đạt được.”

“Một khi người luyện không có đủ tư chất thì coi như cả đời này của các ngươi, cơm nước tốt, mỗi ngày đều có thể ăn được thịt Thái Tuế, cũng không thể nào đạt tới hỏa hầu này trong một hai năm.”

“Về phần ngươi...”

“...”

Nhị gia bỗng nhiên lại có chút không nói được.

Ngay từ đầu Lão cũng đã có dự định muốn dạy Hồ Ma kỹ năng thật, dù sao mỗi ngày hẳn đều ăn Thanh Thái Tuế, nhà ai có điều kiện này chứ?

Cho nên lão dự tính, khoảng chừng qua một tháng, thì sẽ xem hỏa hầu của Hồ Ma như thế nào rồi dạy hẳn.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, lúc này chỉ mới qua mười ngày, thằng nhóc này không chỉ có đạt tới hỏa hầu, mà lại...

... Nhị gia lại có chút ghen lời.

“Nói tóm lại, bây giờ hỏa hầu của ngươi đã đủ, vậy cũng đã đến lúc học tiếp bước thứ hai.”

Miễn cưỡng lấy lại một chút tôn nghiêm, Nhị gia lên tinh thần, nói: “Cho nên, hiện tại là thời điểm ta dạy ngươi kỹ năng thật...”

Lão nói xong thì đứng lên, sau đó vừa đánh ra bài quyền vừa nói:

“Người nhìn quyền thứ nhất này của ta, hai tay nắm hờ, đi đường quyền, nhưng thật ra là đang mô phỏng hai tay cầm đao, đương nhiên, người nắm chặt thành nắm đấm cũng được, sao cũng được không quan trọng, quan trọng chính là tư thế của người.”

“Một quyền này người đi lên phía trước, thở ra thật mạnh, đồng lời vận hành nghịch phù công, lửa trong lô hỏa bốc lên, dẫn hỏa khí từ bên trong lô hỏa ra ngoài, theo một quyền này đánh ra.”

“Nếu người không vận hành nghịch phù công, thì một quyền này đánh ra cũng chỉ là khí lực bình thường mà thôi.”

Các bạn đọc xong thì cho mình xin 1 like nha! Cảm ơn các bạn!

Chương 46. Kỹ năng thật

Chương 46: Kỹ năng thật

“Nghịch phù công này không chỉ làm cho khí lực trở nên mạnh hơn mà còn dẫn động ta lô hỏa.”

“Không quan tâm đó là tà ma, hay người, chỉ cần đánh ra thì không chết cũng phải bị thương...”

“Người có thể đánh một quyền làm cho Thôi Hiết Nhi ngất đi, là bởi vì trong lúc vô tình dẫn động lô hỏa, đương nhiên, người bình thường đánh ra một quyền muốn dẫn động lô hỏa thì phải khổ luyện, mà người... Ai, lô hỏa quá vượng, thành linh, liền theo năm đấm đánh ra ngoài.”

“...”

“Thì ra là như vậy?”

Hồ Ma thấy vậy thì có chút hưng phấn.

Đúng vậy, thế giới này tràn đầy tà ma, người kia tự nhiên cũng không thể chỉ là dựa vào đốt lò, bị động phòng ngự.

Thủ đoạn chủ động xuất kích là phải có có.

Nhìn thấy con mắt của Hồ Ma lóe sáng, vẻ mặt tràn đầy kinh hỉ, Nhị gia cũng lập tức có chút lâng lâng.

Thì ra tiểu tử này cũng không phải một chút cũng không chịu cố gắng...

Lão biết lúc học chữ, học toán, thằng nhóc này là đứa vô cùng thông minh, vẻ mặt chờ mong để học được kỹ năng thật này cũng không phải là giả.

Như vậy, tiểu tử này chỉ là không muốn xuất ra khí lực một cách vô ích sao?

Nhưng cơ sở cũng rất trọng yếu, lô hỏa phải càng vượng thì khí lực mới càng mạnh...

... Không đúng!

Ý nghĩ này của Nhị gia vừa mới hiện ra thì lại nhớ đến lô hỏa đang vô cùng vượng của Hồ Ma thì cả người đều héo lại.

“Vừa nói với người một quyền này, gọi khai sơn.”

Lão đề xuống tạp niệm ở dưới đáy lòng, tiếp tục mang theo thần sắc của một vị bề trên, tựa như lão sư phụ đã dạy dỗ mình năm đó:

“Quyền này gọi là Khai Sơn Quyền, người dùng đao, thì gọi là Khai Sơn Đao.”

“Mà chiêu thứ hai, cũng cùng một đạo lý, chỉ pháp môn đặc biệt của hành công, di chuyển từ trái mà phải, cái này gọi là Bàn Lan.”

“Chiêu thứ ba, thì quay người lại, từ dưới lên trên, cái này gọi là... Ngạch Trích Đào!”

“...”

Vẻ mặt của Hồ Ma đang thành thật lắng nghe, không khỏi bật cười “Xùy” một tiếng.

Người trộm đào thì cũng thôi, còn chăm chỉ trộm đào?

Sắc mặt của Nhị gia đỏ lên, ngừng lại động tác, nói: “Tên gọi chính là như vậy, lão sư phụ của ta cũng dạy ta như thế, người đừng thấy tên gọi của những quyền này không ra gì nhưng chúng lại có sức mạnh vô cùng lớn.”

“Cứ như vậy ba chiêu khai sơn, Bàn Lan, Ngạch Trích Đào, lại thêm trước đó đã nói với người chiêu Chân Dương

Tiền, đó cũng đều là tiền vốn để Nhị gia ta sống yên ổn cho đến bây giờ...”

“Ừm ừm!”

Hồ Ma điều chỉnh trạng thái, tiếp tục vẻ mặt sùng bái nhìn xem Nhị gia: “Còn có nữa không?”

“Không còn.”

Nhị gia chậm rãi thu thế, hai tay chấp sau lưng, nói: “Năm đó lão sư phụ chỉ dạy ta những thứ này.”

Hồ Ma kinh ngạc: “Bộ kỹ năng luyện pháp này ta thấy đằng sau còn có không ít?”

“Có sao?”

Gương mặt của Nhị gia ửng đỏ, may mắn đèn ở trong phòng không được sáng, da mặt lại đen cho nên không nhìn thấy, lão mạnh miệng nói: “Dù sao ta chỉ học những thứ này.”

Chuyện lúc trước sư phụ ngại mình đàn, chỉ dạy mình ba chiêu này, tuyệt đối không thể nói ra.

“Vậy là đủ rồi.”

Hồ Ma cũng lập tức đổi ý, nói: “Một chiêu lúc trước cũng đã đủ để đi khắp thiên hạ, ta có hắc ba chiêu, còn chưa đủ sao?”

Nói xong thì đứng lên, hưng phấn nói: “Dạy ta đi!”

“Ngươi vậy mà là người nôn nóng...”

Nhị gia bị một câu, một chiêu đi khắp thiên hạ của Hồ ma, làm cho vô cùng dễ chịu, cười ha hả đá cái ghế đầu, nói:

“Được!”

“...”

Lúc đầu Nhị gia chỉ là muốn nói cho Hồ Ma hỏa hầu đã đến, chuẩn bị dạy cho hắn, nhưng cũng không cần đêm hôm khuya khoắt dạy như vậy, nhưng hôm nay, một già một trẻ đều rất hào hứng cho nên ở dưới đèn dầu, người nghiêm túc dạy, người thì nghiêm túc học.

Nhị gia không ngại phiền phức, từng chút từng chút nói cho Hồ Ma phải làm sao ra quyền, làm sao công, nếu như quyền, một thế này phải đánh ra như thế nào mới có thể đem theo khí phách, nếu như đao, thì phải chú ý cái gì.

Như thế một người giảng, một người học, đúng là bất tri bất giác đã đến lúc trời sáng.

Hồ Ma đã đem những gì mà Nhị gia giảng, đều ghi tạc trong lòng, còn lại chỉ là mình phỏng đoán cùng luyện tập.

Mà Nhị gia thậm chí còn có chút vẫn chưa thỏa mãn, thấy hiện tại không có cái gì có thể nói, lúc này mới lưu luyến không rời để Hồ Ma trở về.

“Mặc dù thân thể là lạnh, nhưng ăn Huyết Thái Tuế quá nhiều, hỏa hầu của ta lại so với người khác sâu hơn.”

Nằm lại trên giường, Hồ Ma còn đang yên lặng suy nghĩ: “Chờ ta học tốt kỹ năng mà Nhị gia dạy, không lẽ còn không thể giúp được bà bà hay sao?”

Mặc dù trong lòng rõ ràng, bà bà chỉ là vì cứu cháu của bà, nếu biết thân phận chân thật của mình, đừng nói là thịt Thái Tuế, không chừng còn sẽ gây ra bất lợi cho mình.

Nhưng nghĩ một lão nhân đã lớn tuổi như thế, lại còn ở bên trong Lão Âm Sơn, mỗi ngày vất vả vì mình đi cắt Thái Tuế, trong lòng ít nhiều có chút cảm giác không được tự nhiên, mình gánh thân phận là cháu trai của bà, hưởng thụ chỗ tốt như vậy, cũng làm cho hắn không được yên tâm thoải mái.

Huống hồ, giúp bà bà, vốn chẳng khác gì là giúp mình không phải sao?

Mà vào lúc này bên trong Lão Âm Sơn, dưới một cây đại thụ, Tiểu Hồng Đường run lấy bầy nói ra chuyện mình đã gây ra tai hoạ.

Bà bà ngồi tại trước đồng lửa, sắc mặt âm tình bất định.

Nghe được Hồ Ma bởi vì Thôi gia tiểu tử đối với mình không tôn trọng, thế là xuất thủ đả thương người, thật lâu, thật lâu, bà đúng là khẽ than thở một tiếng, sờ sờ đầu của Tiểu Hồng Đường, nhẹ giọng thở dài:

“Lúc trước hấn vẫn luôn rất cẩn thận, bây giờ lại làm ra chuyện lỗ mãng như thế, có thể thấy được là hấn đau lòng cho bà bà...”

Chương 47. Vào mộng

Chương 47: Vào mộng

Các thiếu niên ở chỗ hoang dã này, đều coi trọng những người có thực lực.

Chuyện Hồ Ma cùng Thôi Hiết Nhi đánh nhau, đánh ra một Hồ Ma bá đạo, bên trong lời nói của các thiếu niên châm chọc thì ít, mà kính sợ thì nhiều.

Thân là cháu trai của bà bà, hắc ở chỗ này của Nhị gia có địa vị siêu nhiên, trên người có mấy phần sắc thái thần bí, lại thêm cùng Thôi Hiết Nhi có bản sự lớn nhất ở điền trang đánh nhau, ly kỳ ở chỗ là hắc lại hạ thủ hung tàn tàn nhẫn, khiến cho trong lòng của mỗi người đều sợ hãi.

“Theo như lời đồn thì bà bà có nuôi quỷ, chẳng lẽ ở bên cạnh hắc cũng có quỷ đi theo sao?”

“...”

Nghĩ đến những truyền ngôn này, ánh mắt bọn hắc nhìn Hồ Ma cũng đều có chút kính sợ.

Sáng sớm hôm sau vào thời điểm múc cháo, người cầm muôi đã đổi thành một người khác, đi lên liền múc cho Hồ Ma một miếng thịt lớn nhất.

Về phần Chu Đại Đồng, thì càng là đối với Hồ Ma khâm phục vạn phần.

Y cũng là một trong những người học bản sự của Nhị gia, nhưng lại là tên lười thứ hai, còn Hồ Ma là người lười thứ nhất.

Ngay cả kỹ năng của Hồ Ma, cũng là do y dạy, biết rõ Hồ Ma hiện đang luyện đến tiêu chuẩn gì.

Nhưng vậy thì thế nào?

Người ta có tà pháp a!

Bản sự của bọn hắc thấp, nhìn không ra mấu chốt của sự tình, chỉ cảm thấy Thôi Hiết Nhi chỉ mới tới gần Hồ Ma liền bị trượt ngã, thấy một màn dọa người như vậy cho nên ai cũng cảm thấy sợ hãi

Hiện giờ Chu Đại Đồng y là người có quan hệ thân thiết với Hồ Ma, cho nên các thiếu niên kia cũng có phần kính sợ, nên y bị đánh cũng ít hơn.

Về phần Hồ Ma, trong lòng cũng không dám buông lỏng, hắc hiểu rõ trạng thái bây giờ của bản thân, cho nên thừa dịp hiện tại có được huyết thực sung túc, phải nhanh chóng tích lũy hỏa lực tràn đầy mới là trọng yếu nhất.

Bởi vì trạng thái thân thể, hắc không thể giống như những thiếu niên khác, mỗi ngày đều đổ mồ hôi như mưa, thế nhưng Nhị gia dạy bộ kỹ năng kia, thì hắc vẫn nghiêm túc nghiền ngẫm.

Tiểu Hồng Đường tiếp tục đưa cơm cho mình, dưới tình huống có huyết thực sung túc, lô hỏa của hắc cũng càng thêm tràn đầy.

Nhị gia mang theo hắc, lại đi vào trong rừng cây một lần nữa để bái phỏng mẹ nuôi hắc.

Thấp ba nhánh hương, dùng hai màn thầu để làm cống phẩm, sau đó từ chỗ “Mẹ nuôi” lấy về bốn, năm cành liễu.

Mà bởi vì thấy lô hỏa của hắc quá vượng, cơ hồ hai ba ngày, liền phải đổi một lần phù.

Mà mỗi lần đổi phù thì lại tiêu hao âm khí, so với trước đó càng nhiều hơn, lần thứ nhất đổi phù cho Hồ Ma, chỉ là đốt gần nửa đoạn cành liễu, liền vẽ lên được, lần thứ hai thì phải dùng cả một cành liễu, lần thứ ba thì mấy cành liễu hợp lại cùng nhau, mới có thể vẽ lên được.

Nhị gia thường xuyên phát ra âm thanh chặc chặc, nhưng cũng không dám chậm trễ.

Dù sao hết cành liễu, thì mang theo Hồ Ma đi tới chỗ mẹ nuôi của hắn lấy.

Đi mấy lần như thế, có một lần đến nơi, chợt phát hiện ở bên dòng suối không tìm thấy mẹ nuôi.

Nhị gia mang theo Hồ Ma đi tìm kiếm, rốt cục ở mấy chục mét bên ngoài, đằng sau một cây đại thụ, Hồ Ma tìm được mẹ nuôi đang run lẩy bẩy.

“Người chạy loạn cái gì?”

Nhị gia rất bất mãn: “Ta mang theo con nuôi tới cửa, mà không tìm ra nhà người.”

Vừa nói vừa đi lên cắt xuống một bó, xong sợ mẹ nuôi này lại chạy, còn dùng dây đỏ buộc lên trên.

Mấy lần như vậy, ngay cả Hồ Ma cũng có chút mềm lòng, nói nhỏ: “Nhị gia, mẹ nuôi lại bị cắt cành, sắp bị trọc luôn rồi...”

Nhị gia nói: “Không có việc gì, nếu không còn cành liễu nào thì đến lúc đó là đổi xưng hô, gọi là cha nuôi cũng được...”

Âm Phong run rẩy, cây liễu già đã không còn mấy cành run lẩy bẩy, có âm thanh rì rào, nghe giống như là đang chửi đổng.

Mặc dù mẹ nuôi bị ủy khuất, nhưng hỏa hầu của Hồ Ma ngược lại càng thêm tràn đầy, dần dần lô hỏa cuộn cuộn, tinh

lực dồi dào, cả người đều rục rở hẳn lên.

Hắn hiện tại, đừng nói đi ra khỏi trang tử, mà vào rừng hắn cũng dám đi.

Mà Nhị gia dạy bản lãnh cho hắn cũng là dụng tâm tính toán, một chút cũng không dám lơ là.

Đến bây giờ, duy nhất có điểm chướng mắt, là cái tên Thôi Hiết Nhi kia.

Ngày thứ hai sau khi y bị đánh, y nằm trên giường nửa ngày, xem ra rất nặng, nhưng ngày thứ ba thì lại sinh long hoạt hổ, cũng làm cho người cảm khái thuốc mỡ kia thật thần kỳ.

Mặc dù vết thương của y đã tốt, nhưng rõ ràng trong lòng còn kìm nén một cỗ hận ý.

Thiếu niên khác cũng đều nghĩ, lần đầu tiên cùng Hồ Ma đánh nhau, là bởi vì trúng tà, khẳng định sẽ đánh lại một trận với Hồ Ma, nhưng không nghĩ tới, hắn thế mà chỉ trung thực đi qua.

Nhị gia thấy được mấu chốt của sự tình, bản thân y cũng thấy rõ ràng, cho nên không dám thật sự tìm Hồ Ma gây phiền phức.

Chỉ là thỉnh thoảng ở sau lưng Hồ Ma lại dùng ánh mắt âm trầm trầm nhìn hắn.

Nhưng Hồ Ma cũng không thèm để ý, cho tới bây giờ đến thế giới này, bản thân bị thăm dò còn thiếu sao?

Chút áp lực này, không tính là gì.

Hắn một lòng hành công đốt lò, trải qua một tháng ở chỗ Nhị gia, hôm nay ăn xong một bát huyết thực mà Tiểu Hồng Đường đưa tới, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, cảm thấy lô hỏa ở trong bụng của mình bất chợt tràn đầy đến một mức độ nhất định, có cảm giác như phá kén thành bướm.

Nếu như phải cẩn thận hình dung, thì giống như lô hỏa quá vượng, mọi thứ trong đó dường như đang tan chảy.

Lúc này Hồ Ma vốn đang nằm ngửa, yên lặng hành công dẫn đạo hỏa khí trong thân thể, khi xuất hiện loại cảm giác này thì hắn chỉ cảm thấy mê man, chung quanh nổi lên sương mù màu đỏ sậm.

Lại chẳng biết lúc nào, mơ mơ màng màng, lần nữa đi tới bên trong ngôi miếu âm u kia, thân thể đi xuyên qua sương mù, liền nhìn thấy phía trên lư hương ở trước mắt, có một nhánh tín hương đang cắm ở trong đó.

Lần trước lúc rời khỏi mộng cảnh này, hắn nhớ rõ ràng, mình đã rút cây tín hương kia ra rồi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thì thấy trong lư hương, vẫn có một nhánh hương dài nửa thước đang cắm ở đó, bên trên có từng tia từng tia kim văn.

Một điểm ánh lửa lúc sáng lúc tối, sương mù màu đỏ sậm ở chung quanh lại dày đặc hơn.

“A? Không đúng!”

Hồ Ma cảm giác kỳ quái, nhìn qua bên cạnh, khi nhìn thấy thì trong lòng hơi ngạc nhiên, chỉ thấy bên cạnh lư hương còn có một cây hương, dài khoảng hai, ba đốt ngón tay, đỏ sậm tinh tế, đúng là cây hương mà mình lần trước đã rút ra.

Chương 48. Bị tập kích

Chương 48: Bị tập kích

“Là cây hương lúc trước của mình hiện tại đã biến thành hai cây?”

Hắn mơ hồ nhận ra biến hóa của cây tín hương kia, dường như cùng cảm giác của mình vừa rồi có quan hệ.

Tựa hồ là hỏa hầu của mình đã đến trình độ nhất định, tiến vào một cấp độ khác, tín hương trong miếu này, cũng có một cây đến cực hạn, lại sinh ra một cây tới.

Chẳng lẽ nói tín hương này cùng với việc ta ăn thịt Thái Tuế hàng ngày có quan hệ sao?

Hắn đề xuống kích động ở trong lòng, tới gần lư hương, dò xét cẩn thận.

Dường như ánh sáng tỏa ra từ trên cây hương này cũng có thể chiếu sáng một ít hoàn cảnh ở chung quanh, hắn nhìn thấy đằng sau hương án là một mảng lớn bóng tối thâm trầm, cũng có chút hình dáng tượng thần mơ hồ hiển lộ ra ở phía sau hương án, chỉ là vẫn không thể nhìn rõ được.

Hắn muốn đi vòng qua hương án để nhìn cho rõ ràng, lại phát hiện khi mình đi, thì sương mù di chuyển theo, không gian biến ảo, tựa hồ mình vĩnh viễn cũng không đi tới phía trước tượng thần kia được.

Hồ Ma chỉ có thể ngừng lại bước chân, trong lòng nghi hoặc, tự hỏi:

“Một nén hương thay đổi thành một cây rươi hương, vậy nếu như ta tiếp tục bảo trì tiến cảnh như thế này, có phải là lại

biến thành hai nén hương, thậm chí còn nhiều hơn?”

“Cái miếu này, đến cùng là cái gì?”

“Lần trước kết nối với người chuyển sinh kia, có nói là có rất nhiều người giống như ta đi tới thế giới này...”

“Bọn hấn cũng giống như ta, bị người đưa nhằm tới sao?”

“...”

Những vấn đề này, không tự chủ được hiện ra trong lòng của hấn, chỉ tiếc, hiện tại không ai có thể cho hấn đáp án.

Hấn cũng không biết, có phải mỗi một người chuyển sinh, đều có miếu giống như mình hay không.

“Tín hương trở nên to dài như thế, vậy năng lực câu thông cùng người khác, có phải là cũng mạnh lên rồi hay không?”

Hấn hơi động một chút, quan sát nhánh tín hương kia.

Ở bên trong lư hương có một cây hương to cỡ chừng một nắm tay, dài nửa thước, cùng với cây hương nhỏ bé mà lần đầu mình nhìn thấy, có thể nói là khác nhau hoàn toàn.

Trên cây hương kia đang phát ra hơi khói, cũng nồng đậm hơn rất nhiều, yếu ớt đung đưa, nương theo sương mù màu đỏ sậm không biết bay tới nơi nào.

Mặc dù biết cây tín hương này đang thiêu đốt, nhưng Hồ Ma lại không có ý nghĩ muốn rút nó ra.

Theo lý thuyết, người chuyển sinh kia, bây giờ cũng đã lâm vào bên trong ngũ say, mình lại không có khả năng tìm đến người khác, nhưng trong lòng dù sao vẫn ôm một chút hy vọng, tựa như dù biết rõ không có ai gọi điện thoại tới, nhưng điện thoại cũng phải để ở trạng thái mở máy.

Có lẽ, sẽ có người tìm tới mình thì sao?

Huống hồ, với kinh nghiệm ba lần tiến vào trong mộng cảnh, cũng làm cho Hồ Ma ẩn ẩn phát hiện, lúc mình ở trong miếu thì tín hương này sẽ không ngừng thiêu đốt, giống như đang tìm đồng loại, để kết nối.

Nhưng khi mình tỉnh lại, thì tín hương liền chủ động đình chỉ thiêu đốt.

Như vậy, bây giờ mình đem nhánh tín hương cắm ở bên trong lư hương, chẳng khác nào đang mở kết nối, chờ đợi người khác liên hệ với mình?

Tại trong thế giới lạ lẫm lại hoàn toàn xa lạ này, hẳn càng mong mỏi được nghe thấy thanh âm của đồng loại...

...

...

“Sàn sạt...”

Đang trong lúc Hồ Ma đắm chìm ở trong giấc mộng kỳ quái, đang suy tư về những chuyện đã xảy ra, thì ở phòng ngủ của hắn, cửa phòng lặng yên bị mở ra, một bóng người đi vào bên trong phòng không phát ra chút tiếng động nào, người này là Thôi Hiết Nhi, bình thường y ngủ ở phòng bên cạnh.

Y có vóc người cao gầy, thể mà bước chân rất nhẹ, không gây ra tiếng động nào. Thân hình cứng như khúc gỗ, đang từng chút từng chút, giống như con rối đang di động thân thể, lặng lẽ đi tới bên giường của Hồ Ma.

Nhìn thấy Hồ Ma ngủ say, sắc mặt của y càng thêm trắng bệch, trong mắt tựa hồ tràn đầy oán độc cùng vẻ hung ác.

Hai cánh tay chậm rãi nâng lên, thể mà y đang cầm một thanh đao rỉ.

Mũi đao nhắm ngay vào gương mặt của Hồ Ma đang ngủ mê, giờ lên đỉnh đầu, trên mặt bỗng nhiên hiện ra vẻ hung hàn

quỷ dị.

...

...

“Vị lão huynh bị vây ở Hồ Quan thôn, nói mình có thể chống đỡ một tháng, bây giờ đã qua nửa tháng.”

Hồ Ma còn ở trong mơ, lặng yên suy nghĩ: “Bây giờ mặc dù mình học được một chút bản lãnh, nhưng tự vệ còn không đủ, cứu người thì càng khó, nếu có thể ‘Kết nối’ với người chuyển sinh thứ ba, thì mình cũng có thể thay lão huynh tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng đứng ở đây này giờ lại không có động tĩnh gì!”

“Chẳng lẽ trước tiên đem vị lão huynh này quên đi, chờ có cơ hội đi ra khỏi ngọn núi lớn này, lại tìm người chuyển sinh khác tìm hiểu tình huống?”

“...”

Hắn thông qua cuộc trò chuyện ngắn gọn lần trước, liền biết người chuyển sinh kia hiểu rõ rất nhiều tình huống.

Nếu mình có thể lại lần nữa cùng y trò chuyện, thì rất nhiều nghi vấn hiện tại có thể được giải đáp.

Nhưng y gặp phải phiền toái, còn mình thì phiền phức cũng không nhỏ, làm thế nào mới giúp được y đây?

“Ti...”

Nhưng đang lúc Hồ Ma suy tư, thì sương mù màu đỏ sậm ở xung quanh, chẳng biết từ khi nào, bỗng nhiên lặng lẽ bắt đầu chuyển động, mà tốc độ chuyển động càng lúc càng nhanh.

Đợi cho hắn có phát giác, liền kinh ngạc phát hiện, những sương mù này giống như là thủy triều dưới mưa to gió lớn, mênh mông cuộn cuộn, tràn ngập khắp nơi, bên trong mơ hồ

có thể thấy được một thanh đao nhọn, bắt chợt đâm về phía mặt của mình.

Hắn chợt bừng tỉnh, mở mắt.

Vừa mở mắt, lại lập tức giật nảy mình, hắn nhìn thấy ở trước mặt là Thôi Hiết Nhi với khuôn mặt trắng bệch.

Cùng với hai tay đang nắm chặt một thanh đao nhọn, đang đâm về phía của mình.

Các bạn đọc xong cho mình xin 1 like nha! Cảm ơn các bạn!

Chương 49. Quỷ mặt trắng

Chương 49: Quỷ mặt trắng

Mở mắt ra thấy đao, chuyện này cũng chưa tính, càng quỷ dị hơn chính là, Hồ Ma lúc này vừa mới tỉnh lại, trong mắt tựa hồ còn tràn ngập sương mù màu đỏ sậm mang ra từ trong mộng cổ quái kia.

Bởi vậy trong mắt của hắn, thấy rõ ràng dáng vẻ của Thôi Hiết Nhi bây giờ, chỉ thấy sắc mặt của y hoảng sợ cùng thống khổ, mà ở bên cạnh đầu của y, còn có một cái đầu trắng bệch, tay chân của y cũng bị một thân thể trắng bệch dài nhỏ quấn quanh.

Thế mà có một người đang kẻ sát ở trên người của y, tay chân quấn lấy tay chân của y, đầu kẻ sát ở bên tai của y, một đôi con mắt màu đỏ máu mở trừng trừng, tham lam hung tàn hung phấn nhìn mình chằm chằm.

Là quái nhân mặt trắng kia?

Nhìn thấy bộ dáng của Thôi Hiết Nhi lúc này, trong đầu Hồ Ma liền đột nhiên hiện ra dáng vẻ kia, đó là một trong ba con tà ma mà lúc mình vừa mới thức tỉnh trong thế giới này, muốn chạy ra khỏi thôn, ở chỗ biên giới của thôn gặp được.

Bây giờ quấn ở trên người Thôi Hiết Nhi, chính là con quỷ mặt trắng ngồi xổm ở trên cây lúc đó, hắn sao bỗng nhiên cùng thân thể của Thôi Hiết Nhi quấn quanh lại với nhau?

Không kịp nghĩ kĩ, trong mắt của Thôi Hiết Nhi lộ ra hung ác, y đột nhiên vung đao, đâm về phía mặt của mình.

Giờ khắc này, toàn thân của Hồ Ma cứng nhắc băng lãnh, thân thể dường như không nghe theo sai khiến.

Nhưng mắt thấy đao nhọn kia đang đâm về phía mặt của mình, trong nội tâm của hắn cũng khẩn trương tới cực điểm.

“Phốc!”

Khó khăn lắm lò hỏa trong thân thể của Hồ Ma bỗng nhiên hùng hực bắt đầu cháy rừng rực, hỏa khí tuôn ra.

Mà hắn thì đột nhiên cắn nát đầu lưỡi của mình, máu tươi nương theo cổ hỏa khí này, thẳng tắp đâm về phía mặt của Thôi Hiết Nhi.

“A...”

Hồ Ma rõ ràng nhìn thấy, đây là một cổ huyết khí, phun trúng mặt của Thôi Hiết Nhi.

Y bị phun cho thân sắc hoảng loạn, lui lại một bước, mà quái vật mặt trắng quần ở trên người y, giống như bị lửa thiêu đốt, phát ra một tiếng kêu thảm the thé sắc lạnh.

Tứ chi dài nhỏ mềm mại buông lỏng khỏi người của Thôi Hiết Nhi, hai tay bụm mặt, sau đó đâm đầu vào cửa sổ, nương theo một cổ Âm Phong thổi qua, không biết đã trốn tới chỗ nào.

Mượn thời cơ này, Hồ Ma chọt ngồi dậy, nhanh chóng dựa vào góc tường.

“Chuyện gì xảy ra?”

Các thiếu niên cùng ngủ ở trong phòng, cũng nhao nhao bị một tiếng hét thảm kia làm cho bừng tỉnh, mơ mơ màng màng kêu to.

Có người mượn ánh sáng nhạt ở bên ngoài cửa sổ, nhìn thấy Thôi Hiết Nhi tay cầm đao, đứng ở trước giường của Hồ

Ma, lập tức bị kinh hoàng, cất cao giọng kêu to.

“Nhị gia, Nhị gia...”

“...”

Chỉ gọi vài tiếng thì cửa phòng đã bị đập mở, thân hình cao lớn của Nhị gia xông vào trong phòng.

“Nhanh lên tắt đèn!”

“...”

Không cần lão nhắc nhở, lúc Chu Đại Đồng tỉnh lại thì liền cuống cầm lên đá đánh lửa, tắt sáng ngọn đèn ở trên tường.

Dưới ánh đèn, Thôi Hiết Nhi ngơ ngác nhìn cây dao ở trong tay của mình, lại ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của Nhị gia.

Chợt con dao rơi xuống đất, hấn chớp mắt một cái rồi hôn mê.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Nhị gia đi vào, biểu hiện trầm ổn lạ thường, lên trước trước dò thử hơi thở của Thôi Hiết Nhi, mới quát hỏi Hồ Ma.

“Yêu quái mặt!”

Hiện tại lô hỏa của Hồ Ma rất vượng, dũng khí cũng lớn hơn, hấn từ trên giường bò lên, bình tĩnh nói: “Ta nhìn thấy trên người hấn vừa quần lấy một con yêu quái mặt trắng.”

“Cầm dao đi vào, muốn... Giết chết ta.”

“...”

“Đem đèn đến đây!”

Nhị gia không rảnh hỏi, chỉ là nghe xong, thì trên mặt liền hiện ra vẻ nghiêm túc: “Tất cả đèn đều đốt lên hết.”

“Mang tro cốt của tổ tiên đến đây cho ta!”

“...”

Lão cao giọng kêu, làm cho tất cả các thiếu niên đều bận rộn, kiểm kê nhân số, còn lão thì xông ra khỏi phòng.

Đi tới chỗ giá để binh khí, quơ lấy một thanh đại đao, cầm tổ tro mà các thiếu niên lấy tới cho mình, tuần tra một vòng trước sau trang tử, lại đem tổ tro này rắc xung quanh trang tử, rắc thành một vòng tròn, lúc này mới hỏa khí bùng bùng trở về, sắc mặt đỏ bừng.

“Nhị... Nhị gia, chuyện gì xảy ra vậy?”

Các thiếu niên đã sớm tụ vào một khối, có người còn cầm vật gì đó thủ sẵn, sợ hãi hỏi.

Xung quanh đen kịt một màu, hắc ám dường như đang đè ép ánh sáng yếu ớt ở bên cạnh bọn họ, làm cho lòng người bốc lên một cỗ hàn khí.

“Không có việc gì, các ngươi đi ngủ đi!”

Nhị gia trầm giọng nói: “Đừng phân hai phòng, vào trong một phòng ngủ hết đi...”

“... Đem Thôi Hiết Nhi chuyển vào phòng của ta, tiểu Hồ, ngươi cũng đi theo ta.”

“...”

Trong ánh mắt của các thiếu niên đều là thấp thỏm kinh nghi, Hồ Ma đi theo Nhị gia vào trong phòng của lão.

Thôi Hiết Nhi vẫn chưa tỉnh, Nhị gia thử dò xem hơi thở của hắn, sau đó mới yên tâm lại, cũng không có vội vã đánh thức hắn.

“Yêu quái mặt trắng?”

Nhị gia thấp sáng ngọn đèn ở trong phòng, sắc mặt cũng lo lắng bất an hỏi.

“Đúng, bộ dáng rất kỳ quái...”

Hồ Ma đem mình chuyện vừa mình mới tỉnh lại kể cho Nhị gia, nhưng chưa hề nói mình là ở trong mơ đã nhận được cảnh cáo, chỉ nói bỗng nhiên tỉnh lại, liền thấy Thôi Hiết Nhi đứng ở chỗ đầu giường của mình, loáng thoáng, nhìn thấy con yêu quái mặt trắng ở trên người của Thôi Hiết Nhi.

Chương 50. Chân Dương Tiễn

Chương 50: Chân Dương Tiễn

“Là Bạch Kiềm Sơn Khôi...”

Nhị gia nghe vậy, thì thần sắc trầm xuống, tựa hồ cũng ở sợ hãi nói:

“Tại sao tà ma này lại dám chạy vào bên trong điện trang của ta? Sao lại quần lên trên người của Thôi Hiết Nhi?”

“...”

Hồ Ma nhớ tới một chuyện, thấp giọng nói: “Chuyện khác thì ta không rõ, nhưng sau sự kiện kia, hắc thường xuyên nhìn ta chăm chăm.”

“Xem ra rất không hài lòng, giống như muốn tìm ta đánh một trận.”

“...”

“Nhìn chăm chăm ngươi?”

Nhị gia dường như đã hiểu rõ ra, có chút buồn bực nhìn về phía Thôi Hiết Nhi, thấp giọng mắng: “Trước kia ta cũng đã nói chuyện với tên tiểu tử này, không thể so đo mọi chuyện như thế, tâm phải nói lỏng một chút, nhưng hắc không chịu nghe, không thay đổi được tật xấu bụng dạ hẹp hòi của Thôi gia mà...”

“Đây là do hắc vẫn luôn ghi hận ngươi, ngày nhớ đêm mong, làm cho con Bạch Diện Sơn Khôi kia có cơ hội quần lấy trên người, thiếu chút nữa là ủ thành đại họa...”

“Còn có thể như vậy?”

Cũng đến lúc này, Hồ Ma mới hiểu rõ ra.

Bình thường hẳn ở bên trong điện trang, cũng là phi thường an phận, những lúc có mặt Nhị gia, thì ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng không dám đi vào.

Bây giờ lại là trời tối người đã đi ngủ hết, tất cả mọi người đều ở trong phòng, tương đương với bên trong điện trang có bao nhiêu lò lửa.

Thế nhưng tà ma kia lại lợi dụng Thôi Hiết Nhi, còn muốn mượn tay của y tới thương tổn mình, điều này vốn là không quá hợp lý.

Nhưng bị người ghi hận cũng sẽ dẫn phát loại sự tình này sao?

Hiểu biết của mình đối với cái thế giới này, quả nhiên vẫn là có chút nông cạn.

“Nhưng mà...”

Nhị gia cũng oán hận mắng vài tiếng, mới có chút cổ quái nhìn về phía Hồ Ma: “Người làm sao tránh thoát một kiếp này?”

“Lúc ta đến, thì của nợ kia đã chạy rồi.”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma có chút xấu hổ, chỉ vào mặt của Thôi Hiết Nhi, nói: “Ta quá sợ hãi, thân thể cũng không động đây.”

“Liên nhớ lại phương pháp mà ngài nói trước đó, cắn nát đầu lưỡi...”

“...”

“Huyết dương tiền?”

Nhị gia có chút khó có thể tin nhìn Hồ Ma, cẩn thận nhìn, cũng xác thực là nhìn thấy một chút máu ở trên mặt của Thôi Hiết Nhi.

Lập tức mắt của lão tròn tròn, run giọng nói: “Người dùng được Huyết Dương Tiền?”

“Người a...”

Hồ Ma cũng bị phản ứng của lão làm cho kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Lúc đó không phải là ngài nói cho ta sao?”

Ngoại trừ Nhị gia người, thì còn có trong phim tiểu thuyết ở kiếp trước, nhưng chuyện này không thể nói.

“Lúc đó chủ yếu là ta chỉ giới thiệu với người kỹ năng của ta mà thôi, huyết dương tiền là pháp môn áp đáy hòm lợi hại...”

Biểu lộ của Nhị gia trở nên cổ quái: “Lúc này mới chỉ qua gần nửa tháng, người đã làm được rồi?”

Dưới ngọn đèn, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hồ Ma suy nghĩ một chút, đột nhiên chậm rãi hấp khí, chợt phun ra một đạo khí tiền.

Lần này hẳn không có cần đầu lưỡi, sẽ đau!

Nhưng đạo khí tiền này lại vô cùng mạnh, bắn vào người của Nhị gia, đem Nhị Gia hất văng ra, lão đụng vào góc của cửa sổ, làm cho góc cửa sổ rơi ra một ít gỗ vụn.

“Mẹ nó...”

Nhị gia kinh hãi thiếu chút là nhảy dựng lên, bộ dạng như gặp quỷ mà nhìn Hồ Ma: “Dáng vẻ này không phải là vừa luyện được một tháng?”

“Căn bản là lô hỏa của người quá thịnh, chủ động tìm ra đường, giúp người luyện ngoại công...”

“...”

Hồ Ma có chút chột dạ: “Điều này không bình thường sao?”

“Nhị gia ta luyện sáu mươi năm, cũng không đi tới một bước này, người nói vậy có bình thường hay không?”

Nhị gia thở dài buồn bã nói: “Lô hỏa của người so với Nhị gia ta còn vượng hơn, cũng không đúng, không phải so với Nhị gia ta vượng...”

“Không đúng, chính là so với Nhị gia ta vượng.”

“Chỉ là sáu mươi năm đồng tử công của Nhị gia, so với người thì tinh thuần hơn một chút mà thôi.”

“...”

Hồ Ma thấy dáng vẻ khẩn trương của Nhị gia, nghĩ thầm vậy cũng hợp lý sao?

Dù sao mẹ nuôi cũng đều bị trọc rồi.

Nhưng nghe Nhị gia giải thích, cũng hiểu rõ ra, cùng Khai Sơn, Bàn Lan, Ngạch Trích Đào mà so sánh, thì Chân Dương Tiễn là một chiêu đơn giản nhất, nhưng lại là khó khăn nhất.

Đơn giản chính là hầu như không cần học, hỏa hầu đến tự nhiên liền có thể xuất ra, để thăng cấp cho huyết dương tiễn, thì cũng chỉ là thêm động tác cắn đầu lưỡi mà thôi, mà khó là ở chỗ đối với hỏa khí lại có yêu cầu thực sự quá cao.

Nhị gia sau khi tích lũy mười mấy năm lô hỏa thuần dương mới luyện được một chiêu này, mà trong vòng một ngày, nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng ba lần.

Hồ Ma vô sự tự thông, sau khi dùng một lần, tinh thần vẫn dồi dào, trong mắt của Nhị gia, thì đây là hiện tượng tà môn không cách nào tưởng tượng được.

“Mặc kệ dù sao cũng đã học xong...”

Thấy bộ dáng này của Nhị gia, hẳn cũng chỉ có thể cần thận hỏi: “Vậy ta nên làm cái gì?”

“Ta sao biết được, năm đó lão sư phụ cũng không có dạy ta ...”

Nhị gia than thở, xem ra lão nhận đả kích không nhỏ, nhưng dù sao trước đó đã bị lộ hỏa tiễn cảnh của Hồ Ma làm cho chấn kinh một lần rồi, cho nên lão chậm rãi bình ổn lại, thở dài:

“Nhị gia ta luyện sáu mươi năm, lại dạy qua nhiều lứa thiếu niên ở trong thôn, nhưng có sao nói vậy, người như ngươi đúng thật là ta chưa thấy qua... Đây cũng là chuyện tốt, nhưng cũng có một vấn đề, phải nhắc nhở ngươi.”

Hồ Ma ngược lại là nao nao, cảnh giác nói: “Là cái gì?”

“Xảy ra chuyện...”

Nhị gia nhìn Hồ Ma, thấp giọng nói: “Bạch Diễm Sơn khời kia dám chạy tới nơi này tìm ngươi gây phiền phức, vấn đề cũng không nhỏ!”

Chương 51. Chuyện trước kia

Chương 51: Chuyện trước kia

Hồ Ma thấy Nhị gia nói với vẻ mặt ngưng trọng, lập tức lên tinh thần lắng nghe.

Nhị gia thấp giọng nói: “Cái trang tử rách nát của Nhị gia ta, ở trong mắt người khác thì không có gì, nhưng ở trong mắt tà ma thì cũng không phải ai cũng dám vào, bình thường Tiểu Hồng Đường qua đưa cơm cho người, cũng không dám tiến vào trong trang tử, là vì sao?”

“Đó là vì nơi này hỏa khí quá vượng, tà ma đừng nói là đi vào, chỉ cần tới gần thì đều bị đốt cho khô.”

“Ta chọn trang tử ở bên ngoài để dạy đồ đệ, kỳ thật cũng bởi vì những người như chúng ta có hỏa khí quá vượng, sợ va chạm đến các lão tổ tông...”

“...”

Hồ Ma hơi kinh hãi nói: “Điều này nói rõ là tà ma rất lợi hại?”

Tiểu Hồng Đường bình thường xác thực là không dám tiến vào trang tử, thừa dịp Nhị gia không có mới có thể tiến vào.

Nhưng nàng chỉ là không dám, nhưng nếu miễn cưỡng đi vào thì cũng có thể.

Nghĩ đến Bạch Diện Sơn Khôi kia cũng là như thế này?

“Không phải đơn giản như vậy.”

Nhị gia khoát tay áo, nói: “Nói là tà ma, kỳ thật chính là tên gọi chung đối với những thứ tà môn, có du uest, tà ma, ác vật, mấy người hung thần...”

“Bình thường người dân ở bên trong thôn ủa chúng ta gặp đều là du uest, là những tiểu quỷ chết oan không tiêu tan, bọn chúng chỉ theo bản năng làm việc, ở xa xa nhìn thấy trang tử của chúng ta thì bị hù cho chạy xa.”

“Mà Bạch Diện Sơn Khôi kia mới thật sự được xưng là tà ma, là thứ rất lợi hại.”

“Nhưng coi như là thứ tà ma này thì đối với hỏa hầu của ngươi bây giờ mà nói, nó hẳn cũng phải sợ ngươi, tối thiểu cũng là ai cũng không muốn trêu chọc vào ai.”

“Nhưng vấn đề nằm ở chỗ này, của nợ bực này đã mở linh trí, biết tìm vận may và tránh xa tai họa , nó biết lô hỏa của ngươi mạnh, cũng biết Nhị gia ta đang ở ngay bên trong điền trang, nhưng vì sao còn mê hoặc người tới để hại ngươi?”

“...”

Hồ Ma ẩn ẩn nghĩ đến cái gì, đáy lòng hơi kinh hãi: “Nhị gia ý của ngài là...”

“Không sai.”

Nhị gia nhẹ gật đầu, hạ giọng nói: “Điều này là làm trái với bản tính của nó, ta hoài nghi là có thứ gì đó đang điều khiển nó.”

“Ngày mai, ngươi phải đem việc này nói với bà bà một tiếng, ta lo lắng có quan hệ với người nhà kia đã hại ngươi.”

“...”

“Người nhà kia đã hại ta?”

Đáy lòng của Hồ Ma có chút kinh dị, nghĩ tới thảm trạng của cỗ thân thể này trước kia.

Có một bà bà có bản sự lớn như thể trông coi mà cũng bị hại cho hồn phi phách tán, cho mình có cơ hội để chuyển sinh vào.

Hắn chợt ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Nhị gia, ngài có biết người nhà kia là ai hay không?”

“Lúc trước, ta vì sao lại biến thành như vậy?”

“...”

Nhị gia lắc đầu, cái trán hiện ra nếp nhăn thật sâu, thấp giọng nói: “Ta có hỏi qua bà bà, nhưng bà vẫn không chịu nói cho ta...”

“Ta chỉ biết, đây là Hồ gia người năm đó ở bên ngoài đã kết thù, tính toán thời gian Hồ gia các người đến thôn Đại Dương thì cũng phải là sự tình của hai mươi năm trước, thế nhưng người nhà kia hạ thủ quá quyết tuyệt, Hồ gia người chỉ còn thừa lại một già một trẻ, cũng còn không bỏ qua.”

“Đây nhất định là phải để Hồ gia các người phải bị tuyệt chủng...”

“...”

Nhị gia nói, bên trong thanh âm mang theo một chút tức giận.

Lão dừng lại, để cho bản thân hòa hoãn lại một chút, rồi mới nói: “Về phần chuyện của người, thì xảy ra vào một tháng rưỡi trước, ta còn nhớ kỹ ngày đó, vào một đêm có một cơn gió lớn kỳ quái thổi qua, sau đó liền nghe nói người bị mất tích.”

“Lúc đó bà bà ra ngoài để giúp người trong thôn, không có ở bên trong thôn, người trong thôn thì ban đêm lại không dám

ra ngoài, chờ bà bà ngày thứ hai trở về, mới cùng nhau mang người đi tìm, Nhị gia ta cũng là ngày thứ hai nghe tin trở về, cùng nhau đi tìm.”

“Nhưng tìm trong rừng hai ngày, lại một chút cái bóng cũng không có, vội vã đi bái tổ tông, phát hiện lúc đó tổ tông đều không có đáp lại, giống như bị mất linh.”

“Về sau, ai cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết là bà bà tựa hồ dùng phương pháp gì, mới mang theo mấy người tìm được người, sau đó tự mình cống người trở về...”

“...”

Nói đến đây, ánh mắt của Nhị gia dường như cũng trở nên có chút quỷ dị.

Hồ Ma nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Nhị gia lắc một chút đầu, nói: “Không có gì.”

Lão mơ hồ nhớ tới lúc trước, toàn bộ người trong thôn đều cho rằng Hồ Ma không cứu được, mà trong đó có người đi theo lúc tìm được Hồ Ma cũng khẳng định như vậy, lúc đó Hồ Ma, cả người đều chết hẳn, bộ dáng dọa người, nhưng bà bà quả quyết nói hẳn không chết, cứu trở về thôn.

Sau đó chuyện mà không ai có thể nghĩ tới, đó chính là Hồ Ma thế mà thật sự sống trở về, chỉ có thể nói bà bà có bản lĩnh lớn.

Nhị gia nhớ tới việc này, trong lòng cũng có chút sợ hãi, việc này quá mức kinh dị, lão thật sự cũng không muốn nói tất cả cho Hồ Ma vào lúc này.

Chương 52. Yêu quỷ Mạnh gia

Chương 52: Yêu quỷ Mạnh gia

Lão tiếp tục nói: “Ngay từ đầu mọi người còn tưởng là bị tà ma ở trong rừng mê hoặc, bà bà cũng không có cùng người khác nói cái gì, chỉ là bí mật nói với ta, tà ma bình thường không có bản sự vào bên trong thôn bắt người, còn làm cho Lão Hỏa Đường Tử không có phản ứng, là có cừu nhân của Hồ gia tìm đến.”

“Đầu tiên bà bà đem người mang về thôn, sau đó lại đi ra khỏi thôn một chuyến, đêm hôm đó, người trong toàn thôn đều ngủ không an ổn, chỉ nghe thấy trong cánh rừng kia, luôn có thanh âm như quỷ khóc sói gào, cuồng phong thổi mạnh, cả một đêm không ngừng.”

“Vào buổi tối hôm đó, bên trong thôn tất cả động vật như gà, heo, chó,.. thế mà không có một con nào phát ra âm thanh.”

“Toàn bộ thôn không có ai dám đốt đèn, bởi vì khi đốt đèn thì ngọn đèn lại có màu xanh lục, âm lãnh làm cho người ta sợ hãi.”

“Nhưng cuối cùng, bà bà trở về, nhìn bà rất mệt mỏi, nằm trên giường một ngày.”

Nhị gia nói đến đây, đập đập đầu thuốc, dừng lại một chút, mới chậm rãi nói: “Về sau, bà bà dùng thời gian vài ngày, đã đem người cứu trở về, những người khác coi như là không có việc gì nữa.”

“Chỉ có trước đó không lâu, bà bà bí mật đến chỗ này của ta một lần, nói cho ta, thứ hại người chỉ là bị bà đả thương, còn ở bên ngoài, bà khó khăn lắm mới cứu người trở về, vật kia một khi phát giác, thì nhất định sẽ lần nữa tới hại người...”

“Nói trắng ra, bà bà đưa người đến chỗ của ta, ngoại trừ để người học bản lãnh này của ta, còn là muốn để ta che chở cho người, chỉ có ta che chở cho người, bà mới rảnh tay vào rừng thu thập tên kia.”

“Hiện ta đang lo lắng chính là nguyên nhân này, Bạch Diện Sơn Khôi nhằm về phía của người mà tới, không chừng cùng nó có quan hệ.”

“...”

Hồ Ma nghe Nhị gia nói, thật lâu sau cũng không nói gì.

Hắn bất ngờ quay đầu, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy trăng lưỡi liềm đang chậm rãi ẩn vào phía sau mây đen.

Xung quanh đen kịt, mang đến cảm giác vô cùng áp bách cho người ta.

Tại trong khu rừng vô cùng lớn tựa như không có biên giới này, đang có một con quỷ, tùy thời nhìn chăm chăm, muốn mạng của mình...

Tiểu Hồng Đường nói, bà bà đang tìm thứ gì ở trong rừng, chính là tìm nó sao?

Nhưng theo lý thuyết, bà bà hẳn là chiếm thế thượng phong, nhưng nếu thật sự là như thế, đối phương còn có thể rảnh tay, phái Bạch Diện Sơn Khôi tới hại mình sao?

Chẳng lẽ...

Đáy lòng của Hồ Ma sợ hãi cả kinh: Kỳ thật Bà bà không có chiếm thượng phong?

Ý nghĩ này xuất hiện làm cho hấn lại càng thêm sợ hãi, thậm chí còn không dám tiếp tục nghĩ.

Bà bà có bản lĩnh lớn là thật, hấn nhận thức rất rõ ràng, nhưng dù sao tuổi tác của bà bà cũng không nhỏ, xem ra bà bà cũng đã là một lão nhân bảy tám chục tuổi, ngay cả lưng cũng không còn thẳng lên được.

Mà lão nhân này, vừa mới phí sức lực lớn như vậy, để đem mình “Cứu sống” .

Vì giúp mình tránh ma tà quỷ, cả ngày không ngủ niệm kinh, còn tìm đến nhiều Huyết Thái Tuế trân quý như vậy để giúp mình giữ mạng...

Không biết tại sao, Hồ Ma nghĩ đến, trong lòng lại nhất thời có chút chua xót.

Điều này cần tín niệm bao lớn, mới có thể chống đỡ một vị lão bà bà làm được nhiều sự tình như vậy?

Với tình hình hiện tại, bà có bản sự lớn nhưng có thể chống đỡ được bao lâu nữa đây?

Hồ Ma không biểu hiện ra, nhưng một chút chi tiết cũng bị Nhị gia bắt được, hấn tử ngay thẳng có thể cảm nhận được biến hóa ở trong lòng của Hồ Ma, nhất là một khắc này rõ ràng tâm tình chập chờn, trong lòng cũng thoáng an ủi:

“Trước kia ở bên trong thôn, đều nói tiểu Hồ Ma là Bạch Nhãn Lang, đã lớn như vậy, mà mỗi ngày đều dựa vào bà bà hầu hạ, vậy mà còn không lĩnh tình, thật sự là khiến người ta muốn đồng tình cũng đồng tình không nổi.”

“Nhưng người, cuối cùng cũng sẽ lớn lên ...”

“Trưởng bối không sợ hãi tử không hiểu chuyện, luôn mong đợi một ngày hài tử hiểu chuyện, đợi đến được ngày đó thì cũng liền an tâm.”

“ ... ”

“ ... ”

“Nhị gia, ta muốn vào rừng giúp bà bà.”

Trầm tư thật lâu, Hồ Ma mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với Nhị gia.

“Có thể nói ra lời này, coi như bà bà không có phí công thương người.”

Nhị gia cũng chân thành nói: “Bây giờ hỏa hầu của người cũng xác thực là không cạn, nhưng không cần vội vã đưa ra quyết định.”

“Bản sự của bà bà thật sự cao hơn chúng ta, người hỏi ý kiến của bà bà trước rồi lại nói.”

“ ... ”

Hồ Ma đáp ứng, lúc này mới về phòng bên cạnh thu thập, chỉ là trong lòng có việc, đêm nay từ đầu đến cuối cũng không ngủ được.

Mà vừa trải qua chuyện Bạch Diện Sơn Khôi, đám tiểu đồng bạn cũng run lẩy bẩy, lặng yên im ắng.

Ngày thứ hai, Nhị gia cũng không tiếp tục để đám tiểu đồng bạn ra ngoài chạy bộ, dường như sợ bọn họ ra ngoài sẽ đụng phải cái gì, chỉ ở bên trong trang tử luyện kỹ năng, luyện công.

Mà Hồ Ma cũng là tâm sự nặng nề, vẫn luôn chờ Tiểu Hồng Đường tới, nhưng không ngờ, lần này chờ tới buổi trưa, nhưng lại không thấy Tiểu Hồng Đường đến, hắn có chút nôn nóng, ra bên ngoài trang tử xem xét, mới chợt thấy hồng ảnh lóe lên.

“Hồ Ma ca ca, sao giờ người mới ra ngoài?”

Ở chỗ không xa, Tiểu Hồng Đường mang theo giỏ, quệt miệng: “Ta gọi người nửa ngày rồi...”

“Hả?”

Hồ Ma có chút ngoài ý muốn, sao mình không nghe thấy?

Quay đầu nhìn lại, tại nhìn thấy xung quanh trang tử có một vòng tro tàn nhàn nhạt, lúc này mới chợt hiểu là chuyện gì.

Hôm qua Bạch Diễm Sơn Khôi gây náo loạn, Nhị gia sợ xảy ra chuyện, liền đem tổ tro rắc ở xung quanh trang tử một vòng.

Không nghĩ tới, chẳng những cản tà ma khác, mà ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng bị ngăn trở.

Hắn vội vàng đi qua, nhận lấy giỏ, nói: “Hôm nay người về sớm một chút, thay ta nói với bà bà ...”

Vốn muốn nhanh chóng ăn xong để cho Tiểu Hồng Đường quay trở về, nhưng khi mở tấm vải đỏ ở phía trên, lại thấy bên trong giỏ trống không.

“Không có cơm...”

Tiểu Hồng Đường ngờ ngạc nói: “Cơm bên trong giỏ đã bị người ăn sạch vào hôm qua rồi!”

Hồ Ma hơi kinh ngạc: “Vậy hôm nay thì sao?”

“Hôm nay ta không biết...”

Tiểu Hồng Đường tội nghiệp nói: “Ta không tìm ra bà bà..”

Chương 53. Không tìm thấy Bà bà

Chương 53: Không tìm thấy bà bà

“Tìm không thấy bà bà? Có ý gì?”

Lời nói của Tiểu Hồng Đường để cho trong lòng của Hồ Ma đột nhiên run lên, nhanh chóng để giỏ ở trong tay xuống.

“Ta không ngửi được bà bà đốt hương, cho nên không tìm thấy đường về nhà.”

Tiểu Hồng Đường bất đắc dĩ nói: “Ta ở trong rừng tìm bà bà, nhưng tìm không ra, còn bị người ta khi dễ, đành phải trở về, thế nhưng Nhị gia đã rắc tro ở bên ngoài trang tử, Tiểu Hồng Đường không có cách nào đi vào trang tử để tìm Hồ Ma ca ca, chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài.”

“Ngươi đã ở đây cả một đêm rồi?”

Lúc này Hồ Ma mới hiểu rõ ra, không khỏi cảm thấy lo lắng: “Bà bà không có đốt hương, là có ý gì?”

Từ đêm qua Bạch Diện Sơn Khôi xuất hiện, hiện tại Tiểu Hồng Đường không tìm thấy nhà, trong tim của hắn càng thêm có chút nặng nề, vội vàng để Tiểu Hồng Đường chờ ở bên ngoài trang tử, hắn bước nhanh trở lại trong trang tử.

Nhị gia đang cẩn thận hỏi Thôi Hiết Nhi đã tỉnh lại, sau đó răn dạy y một trận, sắc mặt của Thôi Hiết Nhi trắng bệch, khi nhìn thấy Hồ Ma, liền lập tức vô ý thức run rẩy một chút, nhưng thấy Hồ Ma căn bản không để ý tới y, chỉ là tìm Nhị gia.

Nhị gia thấy sắc mặt nặng nề của Hồ Ma, liền hiểu rõ ra, cùng đi ra ngoài cửa, thấp giọng nói: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Tiểu Hồng Đường nói nàng không tìm thấy nhà...”

Hồ Ma nhanh chóng đem tình huống của Tiểu Hồng Đường nói với Nhị gia, trong lòng có chút lo sợ bất an.

“Tình huống không đúng lắm.”

Chân mày của Nhị gia hơi nhíu lại, thấp giọng nói: “Tiểu Hồng Đường là quý mà bà bà nuôi, nơi có đốt hương, mới là nhà của nàng, chỉ có bà bà mới đốt hương kia cho nàng, thì nàng nàng mới có thể tìm được bà bà, người qua lại với quý vô luận như thế nào cũng sẽ không quên đốt nén hương này.”

“Vậy bà bà...”

Trong lòng của Hồ Ma nhất thời khẽ run, ngẩng đầu nhìn về phía Nhị gia.

“Gặp chuyện đừng hốt hoảng.”

Nhị gia phát giác Hồ Ma lo lắng, trầm giọng nói một câu, nhưng nhìn ra được, lão cũng có chút bận tâm.

Đang nghĩ ngợi, thì thấy trên sườn núi bên ngoài trang tử, có mấy người hái thuốc mặc áo toi, quần bó sát đi tới, xa xa nhìn thấy Nhị gia, liền nói: “Nhị gia, buổi sáng hôm nay, tộc trưởng để chúng ta thuận đường truyền cho người một tin tức.”

“Bên trong thôn có chút việc, để người thu xếp việc bên trong điền trang cho tốt, qua buổi trưa thì đi về thôn một chuyến.”

“Sự tình rất trọng yếu, người đừng chậm trễ.”

“...”

“Chẳng lẽ là xảy ra chuyện rồi?”

Sắc mặt của Nhị gia cũng lập tức trở nên rất khó coi, bước lên phía trước hỏi: “Có phải là có quan hệ với bà bà?”

“Không biết!”

Người hái thuốc ngơ ngác một chút, nói: “Buổi sáng chúng ta đi ra ngoài, tộc trưởng ở cổng thôn ngăn chúng ta lại, muốn chúng ta mang tin tức tới cho người.”

“Không nói gì thêm nhưng nhìn ra được là ngài ấy rất gấp.”

“...”

Nghe xong lời này, trong lòng Hồ Ma cũng lập tức có chút không thấp thỏm bất an.

Nhị gia thì có chút định thần, nói với Hồ Ma: “Đi, người cùng ta đi về thôn một chuyến.”

Lão vào trong trang tử dàn xếp, còn Hồ Ma thì tâm thần có chút không tập trung chờ ở bên cạnh, Tiểu Hồng Đường lặng lẽ tới cầm bàn tay của hắn:

“Hồ Ma ca ca, bà bà có phải là không muốn Tiểu Hồng Đường nữa hay không?”

“...”

“Không có...”

Nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của nàng, biết rõ bề ngoài của nàng là một đứa bé, nhưng bên trong còn không biết là cái gì.

Nhưng trong lòng Hồ Ma cũng không khỏi mềm nhũn, chỉ xem nàng như đứa bé đang bị sợ hãi, thấp giọng an ủi: “Sao lại như thế, chúng ta cùng nhau về thôn đi tìm bà bà.”

“Người đi theo ta, đừng có lại chạy đi đâu mất.”

“...”

Tiểu Hồng Đường nhu thuận đáp ứng, nhắm mắt đi theo Hồ Ma, dáng vẻ rất sợ bị bỏ lại.

Nhị gia về trang tử thu xếp tốt rồi đi ra.

Trong lòng của lão sốt ruột, đi ra chưa được mấy bước, liền đem Hồ Ma cõng lên trên lưng, bước đi bằng đôi chân dài, chạy nhanh về thôn, Tiểu Hồng Đường chạy theo nhưng không kịp nên cũng nhảy lên trên lưng của Hồ Ma.

Cứ như vậy, Nhị gia cõng Hồ Ma, Hồ Ma cõng Tiểu Hồng Đường, hai người một quỷ nhanh chóng xuyên qua cánh rừng, tốc độ so với người bình thường đi đường thì vô cùng nhanh.

Hồ Ma có thể thấy rõ ràng, Tiểu Hồng Đường tới gần Nhị gia, liền run rẩy, tựa hồ vô cùng khó mà chịu đựng.

Nhưng nàng đem khuôn mặt nhỏ vùi vào bên trong cổ của mình, hít một hơi thật sâu, thì lại cảm thấy khá hơn nhiều.

“Nhị gia là người đã đốt lò, Tiểu Hồng Đường sợ lão thì cũng đúng.”

“Nhưng hiện tại mình cũng là người đã đốt lò, lô hỏa cũng không kém so với Nhị gia, nhưng tại sao nàng lại không sợ ta một chút nào?”

“...”

Sự tình kỳ quái này, nhất thời hần cũng không để ý tới, hần chỉ đang lo lắng đi theo Nhị gia.

Không biết Nhị gia có phải là học qua pháp môn đi đường đặc thù hay không, lần trước Hồ Ma cùng bà bà đi xuyên qua rừng, mất hơn hai giờ, nhưng Nhị gia tay dài chân dài, bước nhanh chân, mặc dù không có chạy, nhưng tốc độ này, lại là so với người bình thường chạy còn nhanh hơn.

Khoảng chừng nửa canh giờ, thì Nhị gia cũng đã chạy tới cửa thôn Đại Dương.

Xa xa, liền nhìn thấy tộc trưởng còn có mấy vị đã có tuổi, đang lo lắng đứng chờ ở chỗ không xa.

“Bà bà đã xảy ra chuyện gì?”

Nhị gia nhanh chân tới gần, ở xa xa liền hỏi tộc trưởng.

Chương 54. Quý nhân trong thành đến

Chương 54: Quý nhân trong thành đến

“Bà bà?”

Tộc trưởng cũng tiến lên đón, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy lời của Nhị gia, vẻ mặt có chút kỳ quái: “Bà bà làm sao rồi?”

Nhị gia cũng ngỡ ngàng một chút: “Không phải sự tình của bà bà sao?”

“Khoảng thời gian này Bà bà vẫn luôn không có ở bên trong thôn...”

Lão tộc trưởng cũng nhìn thấy Hồ Ma ở đằng sau, nhẹ gật đầu, nói: “Từ khi đưa tiểu Hồ Ma đến điền trang của ngươi, ta cũng rất ít khi trông thấy bà bà ở bên trong thôn, gần đây hình như cũng không có về thôn.”

“Nhưng bà bà bình thường ở bên ngoài làm nghề y, qua lại với quý, cho nên cũng thường xuyên một ngày hai ngày không trở lại, tiểu Hồ Ma cũng biết...”

“... À, lần này vài ngày rồi không gặp người, ngược lại là hiếm thấy.”

“...”

“Vậy...”

Hồ Ma thấy không phải là sự tình của bà bà, cũng hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng thấy bà bà lại rất lâu không gặp người khác, lại cũng không an tâm.

Vội nói: “Vậy bà bà đã đi đâu rồi?”

“Hình như là đi về phía tây của khu rừng?”

Lão tộc trưởng cũng có chút xấu hổ, nói: “Khoảng thời gian này bà bà vẫn luôn đi về phía đó, nhưng không biết làm cái gì, chuyện của bà bà, chúng ta cũng đều không hỏi.”

Chuyện này cũng xác thực phù hợp với thói quen của bà bà, Hồ Ma quay đầu liếc mắt nhìn, liền thấy vẻ mặt ngây ngô của Tiểu Hồng Đường cũng đang nhìn về phía tây của khu rừng.

Nếu nàng ở gần đó, cũng có thể cảm ứng được bà bà, mấy ngày trước đây cũng vẫn đi theo bà bà ở trong rừng, nhưng bây giờ, lại có chút mờ mịt, không biết vì sao.

Nhị gia thở dài một hơi, nói: “Vậy ngài vội vã gọi ta trở về, là có chuyện gì?”

Lão tộc trưởng nghe xong, thần sắc cẩn thận mấy phần, tới gần Nhị gia, hạ giọng nói: “Có chuyện lớn, hôm nay có mấy vị quý nhân ở trong thành đến đây, muốn vào trong rừng tìm một kiện đồ vật, muốn người ở bên trong thôn của chúng ta dẫn đường đi tìm, ta suy nghĩ việc này chỉ có thể gọi người trở về.”

“Đó đều là đại nhân vật không tầm thường, lão nhị người ngàn vạn lần phải hầu hạ người ta cho thật tốt, không chừng có thể kiếm được cái bánh vàng nhỏ đấy...”

“Làm dẫn đường?”

Nhị gia cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn vào bên trong thôn nói: “Là bọn họ sao?”

Hồ Ma cũng liếc mắt nhìn, vừa thấy liền choáng váng.

Nãy giờ trong lòng lo lắng, cho nên cũng không có chú ý, bây giờ mới nhìn một cái thì phát hiện bên trong thôn có thêm nhiều người.

Đều là người cường tráng, mặc quần áo màu đen, quanh eo có thắt đai lưng bằng lụa đỏ, bên hông còn đeo dao, dường như là hộ vệ.

Bọn họ có khoảng chừng mười bảy mười tám người, vây quanh hai cỗ kiệu màu đen, một chiếc xe lớn, yên lặng đứng ở bên trong thôn.

Thôn dân ở xung quanh nhìn bọn họ vừa kính vừa sợ.

Tại bên ngoài một cỗ kiệu, còn có một lão đầu tử mặc trường sam màu xám, nhìn qua giống như là chủ quỹ..

Lão khoanh hai tay, đánh giá tình hình bên trong thôn.

Một cỗ kiệu khác có màn lụa che màu đen rủ xuống, đem người bên trong kiệu ngăn cách với bên ngoài, nhìn không thấy được dung mạo.

Đây chính là quý nhân trong thành đến sao?

Trong lòng của Hồ Ma rất tò mò, thế giới này đến cùng là bộ dáng gì?

“Thế nhưng hiện tại ta đang có chuyện...”

Nhị gia hiểu lão tộc trưởng gọi mình trở về là vì cái gì, sắc mặt lập tức có chút khó khăn.

“Ai nha, bà bà có bản lĩnh lớn như vậy, có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Lão tộc trưởng thấy thế, lại lập tức lo lắng, bắt lấy cánh tay của Nhị gia, thấp giọng nói: “Việc này ngươi cũng không thể từ chối, ngươi biết thân phận của những quý nhân trong thành này có địa vị cao như thế nào hay không?”

“Lão chủ quỹ của Thảo Tâm Đường đã đích thân bồi tiếp đến đây, thôn Đại Dương chúng ta không đắc tội nổi.”

“Vạn nhất làm tốt, thì đầu xuân sang năm, thuốc mỡ cùng thảo dược của chúng ta đều có thể bán được giá tốt nữa...”

“...”

“Chuyện này đến không phải lúc!”

Nhị gia nhìn Hồ Ma một chút, nói: “Hiện tại bà bà còn không biết thế nào nữa!”

“Bà bà có thể xảy ra chuyện gì?”

Lão tộc trưởng ngơ ngác một chút, nhìn về phía Hồ Ma: “Bà bà làm sao rồi?”

“Không biết.”

Hồ Ma chậm rãi thở dài nói: “Trước đó bà bà có cho người đến điền trang đưa cơm cho ta, nhưng hôm nay không có đưa qua, trước đó người giúp đỡ đưa cơm cũng nói, bỗng nhiên không tìm thấy bà bà, ta lo lắng bà bà xảy ra chuyện, lúc này mới cùng Nhị gia trở về.”

“Này, bà bà một ngày không đưa cơm, còn có thể bỏ đói người sao?”

Lão tộc trưởng nghe vậy lập tức có chút oán trách, nói: “Mà chỉ mới một ngày không đưa cơm?”

“Không được để Nhị Gia người bận rộn, ta tìm người ở bên trong thôn giúp người tìm kiếm ở chung quanh xem?”

“...”

Còn không đợi Hồ Ma trả lời, liền nhìn về phía Nhị gia, nghiêm túc nói: “Nhưng sự tình của quý nhân trong thành người cũng không thể chậm trễ!”

“Lão nhị, người là người có kiến thức, chỉ nhìn qua cỡ kiệu này, liền biết thân phận của những quý nhân này!”

“Người ta đã ở đây chờ hơn một canh giờ rồi, ta không thể lại kéo thêm thời gian!”

“...”

Sắc mặt của Nhị gia lập tức khó coi vô cùng, Hồ Ma cũng trầm thấp thở ra một hơi, hiểu được, quay đầu liếc mắt nhìn khu rừng mênh mông kia.

Bổng nhiên nói: “Không có việc gì, Nhị gia, ta cùng ngài vào rừng đi!”

Chương 55. Cùng vào rừng

Chương 55: Cùng vào rừng

“Người đi cùng?”

Nghe xong lời này của Hồ Ma, vô luận là tộc trưởng, hay là Nhị gia, đều rõ ràng lấy làm kinh hãi.

Tình huống của Hồ Ma trước đó, người bên trong thôn đều có nghe nói tới, lần trước chính là chuyện xảy ra trong rừng, về sau bà bà lại tới muốn mời tổ tông ở bên trong Lão Hỏa Đường Tử nhận Hồ Ma, nhưng cuối cùng lại không có nhận, cũng không được những người đi trước phù hộ.

Nói là đi tới chỗ Nhị gia học bản sự, nhưng lúc này mới chỉ đi được mấy ngày.

Hiện tại vào rừng, thì so với đi chịu chết không có gì khác nhau.

“Người cũng đừng đi theo, cẩn thận làm chậm trễ sự tình của Nhị gia người!”

Lão tộc trưởng phản ứng lại, lập tức liền nghiêm túc căn dặn Hồ Ma: “Sự tình tìm bà bà, bên trong thôn sẽ nghĩ biện pháp.”

“Chuyện tìm bà bà không thể chậm trễ, mà phương hướng người trong thành muốn đi, cùng với phương hướng mà bà bà trước khi mất tích đi không phải là cùng một hướng hay sao?”

Hồ Ma đã nghĩ rõ ràng, kiên trì mở miệng.

Bà bà hẳn là gặp một chút phiền toái, nếu không thì không có khả năng ngay cả đốt hương cho Tiểu Hồng Đường cũng

quên.

Bà bà gặp phải phiền phức, thì người trong thôn có vội vàng đi nữa cũng không giải quyết được, cho nên cũng chỉ có Nhị gia có thể phụ một tay, cho nên mình nhất định phải cùng đi với Nhị gia.

Về phần vào trong rừng nguy hiểm...

Hồ Ma sớm đã nghĩ rõ ràng, hiện tại mình hành công đã có hỏa hầu nhất định, du uest bình thường không thể tới gần mình.

Mà dám tới gần mình, thì cho dù là ở lại bên trong thôn, cũng có thể lấy đi mạng của mình.

Cùng với việc ở lại bên trong thôn, không có Nhị gia che chở, nom nớp lo sợ chờ đợi, không biết vận mệnh ra sao, thì chẳng bằng đi theo những người này vào rừng, vừa có thể được Nhị gia bảo hộ, còn có thể thử tìm bà bà.

Cho dù thật sự là sợ bóng sợ gió một trận, chờ bà bà trở lại thôn, đốt hương cho Tiểu Hồng Đường về, thì hai bên liền cũng yên tâm.

“A... Đúng, vậy để tiểu Hồ Ma đi theo.”

Nhị gia lúc đầu cũng là muốn khuyên Hồ Ma ở lại, nhưng lúc lời đến khóe miệng, thì mới chột hiệu ra.

Đạo lý chính là cái đạo lý này, Hồ Ma bây giờ cùng lão ra ngoài mới là tốt nhất.

Lão cũng hiểu được đạo lý trong đó, chỉ là phản ứng chậm một chút mà thôi.

“Ta nói này, thôn của các người lớn như thế, tìm người dẫn đường lại khó đến vậy sao?”

Lúc này, ở chỗ không xa, lão đầu mặc trường sam khoanh tay ngắm phong cảnh, mỉm cười đi tới, nói: “Chúng ta sốt ruột

lên núi, nếu thôn Đại Dương các người không quen thuộc mảnh rừng già này thì chúng ta đi tới thôn khác tìm, cũng còn kịp.”

“Có, có.”

Tộc trưởng nghe vậy, vội vàng cười theo nói: “Không phải người dẫn đường đã tới đây rồi sao? Ta nói với hấn một ít quy củ, đừng va chạm đến quý nhân.”

“Ta mang các người lên núi, xung quanh thôn Đại Dương tám trăm dặm, ta biết rõ hơn.”

Nhị gia cũng chuyển hướng nói với lão đầu mặc trường sam kia: “Có điều ta muốn mang theo tiểu tử này, đi với ta làm trợ thủ.”

“Dẫn đường mà cũng cần có trợ thủ sao?”

Lão đầu tử mặc trường sam kia cười liếc nhìn Hồ Ma một chút, nói: “Đi cũng được, nhưng cũng không tính tiền công cho hấn.”

“Được không tính tiền công...”

Nhị gia trầm giọng nói, rồi nhấc chân đi vào bên trong thôn: “Ta đi chuẩn bị chút lương khô.”

“Không cần, chỗ ta cũng có, ăn uống không thiếu phần của các người, đừng chậm trễ thời gian, sớm một chút lên núi đi!”

Vị lão đầu mặc trường sam kia đưa tay ngăn cản Nhị gia, khoát tay ra hiệu với người ở phía sau: “Tháo đồ vật xuống!”

Những người như hộ vệ cùng kiệu phu kia vô cùng lão luyện, nghe vậy lập tức mở rộng cửa chiếc xe ngựa, bên trong có rất nhiều bao hành lý.

Bọn họ chuyển tất cả bao lớn bao nhỏ xuống dưới, lấy ra mấy cái cần phải dùng, dùng dây thừng lớn cột lại, từng cái

vác ở trên lưng của mọi người.

Lại không chút do dự ném cho Nhị gia một bao lớn nhất trong đó.

Ngay cả Hồ Ma, đôi phương cũng không có khách khí, ném một cái bao xuống: “Đứa nhà quê, người cũng làm việc một chút đi.”

Hồ Ma yên lặng nhận lấy, cũng không có cự tuyệt.

Mình bây giờ, tóc ngắn mặc áo bằng vải thô, chân mang giày vải, cũng quả thực giống một đứa nhà quê.

Ngoại trừ việc đi tìm bà bà, thì hẳn cũng rất hiếu kì đối với những người này, có lẽ có thể thông qua những người này, hiểu được hình dáng của thế giới này.

“Nhanh lên, bây giờ đã là buổi trưa rồi.”

Lão đầu mặc trường sam tiếp nhận dây cỏ mà người bên cạnh đưa tới, hai vạc áo trước sau buộc lên ngang hông, phía dưới mặc quần bằng vải tơ tằm nhưng cũng được buộc lại tinh tế, lúc này mới cung kính hướng về phía cỗ kiệu màu đen nói : “Chúng ta xuất phát được chưa?”

“Có thể!”

Trong kiệu, có một thanh âm thanh lãnh, nhàn nhạt vang lên.

Hai tráng hán có dáng người khỏe mạnh, một trước một sau, đi tới trước cỗ kiệu, cầm dây buộc ở trên vai.

“Bọn hán thế mà muốn khiêng cỗ kiệu này lên núi?”

Hồ Ma ở một bên nhìn, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.

Đường ở trong rừng vô cùng khó đi, xe ngựa căn bản vào không được, cho nên hành lý ở trên xe ngựa đều được dỡ

xuống, chỉ dựa vào người vác lên.

Nhưng người trong cỗ kiệu, lại cần kiệu phu khiêng vào rừng sao?

Chương 56. Lão Âm Sơn

Chương 56: Lão Âm Sơn

Đương nhiên, người ta làm thế nào thì cũng đã sớm thương lượng xong, không ai có biểu hiện dị thường nào, thấy chuẩn bị thỏa đáng, liền xuất phát.

Hồ Ma thu hồi ánh mắt, yên lặng đi theo bên cạnh Nhị gia.

Một đoàn người đi ra khỏi thôn, đi thẳng về hướng tây, đó chính là bên trong Lão Âm Sơn, đây cũng là phương hướng hoang vu và dày đặc nhất trong khu rừng này.

Hiện tại thời gian Hồ Ma đi tới thế giới này cũng không ngắn, cũng đã dần dần hiểu rõ tình huống ở nơi này.

Khu vực bí ẩn nơi núi rừng giao nhau này chính là ngọn núi Lão Âm Sơn dài 800 dặm, đây là khu vực nguy hiểm nhất, nhưng tương tự, cũng là nơi Thái Tuế sinh trưởng, đồng thời cũng có vô tận bảo tàng.

Mặc dù bình thường lúc chạy bộ hần luôn luôn lười biếng, nhưng bây giờ lô hỏa của Hồ Ma tràn đầy, thể lực kinh người, cộng một cái bao như thế đi trong rừng, cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là trong rừng này kiềm chế yên tĩnh, cũng khó tránh khỏi khiến cho người ta cảm thấy hoang vu.

Đi chưa được mấy bước thì có hồng ảnh lóe lên ở bên cạnh, Tiểu Hồng Đường đi tới nắm lấy góc áo của mình, cẩn thận đi theo mình.

Hồ Ma thấy những người đi đường này đều không có phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Hồng Đường, cho nên cũng giữ im

lặng, mang nàng yên lặng đi theo.

Không biết là có Nhị gia đi theo, hay là lần trước đi ra khỏi thôn bởi vì bà bà có thân phận là tẩu quý, mới dẫn tới rất nhiều tà ma, hành trình lần này thế mà đi dị thường thông thuận.

Ngoại trừ thỉnh thoảng có con đường hơi khó đi một chút, cần dùng đao mở đường, hoặc là gặp phải chút rắn rết, thì thời gian còn lại chỉ là an ổn ngọt ngào, mọi người dần dần xâm nhập vào trong rừng.

“Phía trước nổi lên sương mù, không thể đi.”

Nhị gia làm dẫn đường cho đám người ở trong thành, không nói nhiều giống như khi ở trong điền trang.

Lão chỉ yên lặng cũng theo túi hành lý lớn đi về phía trước, một đường không nói chuyện, khi đi tới một con đường nhỏ sắp bị cỏ dại che phủ, thì ngừng lại.

Sau đó nói với lão đầu mặc trường sam: “Chúng ta phải từ bờ sông đi vòng qua, sẽ xa một chút.”

“Nổi sương mù thì sẽ như thế nào?”

Lão đầu mặc trường sam dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước, sương mù dày đặc đang chậm rãi di chuyển.

“Sương mù kia không bình thường, ta đoán lão cóc ở trong sông lên bờ.”

Nhị gia nói: “Nếu là xông vào, không khỏi phát sinh ra xung đột, chúng ta coi như có thể đối phó được, nhưng cũng sẽ làm chậm trễ thời gian.”

Đám người hộ vệ cùng lão chưởng quỹ nghe vậy, thì nhú mày, cười tủm tỉm nói: “Hoàng hôn làm ranh giới, chia thành hai phần âm dương. Người sống và tà ma, nó đi đường của nó. Hiện tại nhìn quang cảnh, thì cách trời tối cũng còn xa...”

“Không giống.”

Nhị gia thành thật nói: “Trong rừng Lão Âm Sơn này khác với bên ngoài, âm khí nặng, vô luận là ban ngày hay ban đêm thì cũng đều tính là hoàng hôn.”

“Người sống vào rừng, coi như là vượt ranh giới.”

“...”

Lão chương quỹ nghe vậy thì tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, trên mặt cũng không đổi sắc, nhưng y vẫn là nhìn về phía cổ kiêu ở sau lưng.

Trong kiêu, nửa ngày mới có một thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Nghe theo dẫn đường.”

Một đoàn người liền không cần phải nhiều lời nữa, chỉ theo chân Nhị gia đi đường vòng, Nhị gia thấy thế cũng nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ nói với Hồ Ma.

Dẫn đường cho những trong thành này, sợ nhất là gặp phải những người tự cao, tự cho mình có bản lĩnh, kiến thức nhiều, không nghe khuyên bảo.

Cánh rừng này lâu ngày không thấy ánh mặt trời, khoảng cách đến Thái Tuế lão gia lại gần, ai cũng không biết ẩn giấu tà ma yêu dị gì, du thần tinh quái, bản sự có lớn như thế nào thì cũng phải đối cánh rừng này lòng mang kính sợ mới giữ được bình an.

Một chút mất tập trung, chết cũng không biết chết như thế nào.

Hồ Ma đem những lời của Nhị gia ghi nhớ lại, cũng lưu tâm nhất cử nhất động của Nhị gia.

Bây giờ lô hỏa của mình đang vượng, lại có Nhị gia có kinh nghiệm phong phú mang theo, xâm nhập vào trong rừng cũng có thể đem nguy hiểm khổng chế ở trình độ nhất định.

Chỉ là khu rừng già mênh mang, sâu thẳm thâm trầm, không một chút dấu chân nào.

Cứ đi như vậy, thật có thể tìm được bà bà sao?

“Có lẽ chỉ có thể dựa vào Tiểu Hồng Đường, nàng là quý nhỏ mà bà bà nuôi, cách bà bà gần, liền có thể cảm nhận được.”

Trong lòng suy nghĩ, quay đầu nhìn Tiểu Hồng Đường một chút, thì thấy nàng buồn bã ủ rũ, chỉ cầm lấy vạt áo của mình đi theo.

Giống như không tìm thấy bà bà, thì sợ mình cũng bỏ nàng lại.

Cứ xâm nhập vào trong rừng như thế, nhìn thấy sắc trời sắp tối, Nhị gia lập tức kêu dừng, tìm một chỗ trống trải ở gần bên dòng suối nghỉ ngơi.

Hắn mang theo Hồ Ma đi nhặt một ít nhánh cây tói, cũng không chỉ là vì nhóm lửa, mà còn cắm từng cây ở chung quanh, coi như là tường viện, còn nhặt nhánh cây thô, đặt nằm ngang giống như làm thành một cánh cửa, nói cái này kêu là ngưỡng cửa.

Người sống trong rừng khi qua đêm tương đương với xông vào địa giới của tà ma.

Nhưng cắm tường viện, lập cánh cửa, chính là xây cho mình một cái dương trạch.

Người ở trong dương trạch, không mời thì đừng vào, nếu có tà ma xông vào, cho dù bị trực tiếp đánh giết, thì cũng sẽ không làm cho rừng sâu núi thẳm phần nộ.

Đám quý nhân trong thành này cảm thấy có chút mới mẻ, cũng biết nghe lời, ngừng kiêu ở trong “Tường viện”, diệt đi cỏ dại, đốt lửa, đem lương khô ra ăn.

Bọn hấn ngược lại hào phóng, cũng chia cho Hồ Ma cùng Nhị gia một phần lương khô thịt muối, bất quá Hồ Ma nếm nếm, xác thực chỉ là thịt muối, không phải Thái Tuế.

Hồ Ma chú ý tới, người trong kiệu kia thế mà đến lúc này, vẫn không có xuống kiệu.

Cho dù là ăn uống, cũng không có người nào đưa cho nàng, cũng không biết có phải trong kiệu cũng có đồ ăn hay không, hay là nàng căn bản đã không dính khói lửa trần gian.

Nhưng bây giờ hấn cũng vô cùng lo lắng, cho nên cũng không quản người khác, ăn xong lương khô mà người kia đưa qua, liền ôm Tiểu Hồng Đường, ở bên cạnh Nhị gia ngủ.

Không bao lâu, liền mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, trong mơ màng, lại chợt nghe thấy một thanh âm khàn khàn:

“Bạch Bò Đào Tửu ở Lão Âm Sơn đang kêu gọi, có người chuyển sinh nào nghe thấy không?”

Các bạn đọc truyện cho mình xin 1 like nha! Cảm ơn các bạn!

Chương 57. Người chuyển sinh thứ hai

Chương 57: Người chuyển sinh thứ hai

“Ừm?”

Vừa nghe được âm thanh này, Hồ Ma giật mình, lập tức tỉnh lại.

Nói tỉnh thì cũng không chính xác, hắn vẫn còn đang ngủ, chỉ là bỗng nhiên thoát khỏi trạng thái mơ mơ màng màng, sau đó đi vào trong miếu nhỏ kỳ quái ở trong mộng kia.

Ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy bên trong lư hương ở trước mắt, tín hương đang lượn lờ thiêu đốt.

Trong sương mù màu đỏ sậm ở nơi xa lại thấy một sợi khói nhỏ như không thể thấy, nhẹ nhàng xuyên qua sương mù, nhẹ nhàng xoay tròn ở bên cạnh mình.

“Bạch Bồ Đào Tửu ở Lão Âm Sơn kêu gọi...”

Lúc này đối phương đã kêu gọi lần thứ hai, thanh âm khàn khàn mang theo một chút từ tính.

“Có người tìm đến?”

Hồ Ma lấy lại bình tĩnh, xác định mình không phải là gặp ảo giác, trong lòng nhất thời nổi lên hưng phấn.

Trước kia vẫn không tìm được người chuyển sinh nào, bây giờ lại đột nhiên đụng phải tại thế giới này, đây là người chuyển sinh thứ hai?

“Người...”

Hắn lập tức há miệng, lại nhất thời nhịn xuống, tâm tư thay đổi thật nhanh, thử thăm dò nói: “Lão Bạch Kiền nhận được lời kêu gọi, xin hỏi ngươi là...”

Ngay khi Hồ Ma đáp lại, một sợi khói từ bên ngoài huyết vụ tiến vào, giống như tìm được mục tiêu, đột nhiên quán quanh trên tín hương của mình.

Mà thanh âm vừa mới kêu gọi cũng có chút trầm mặc, chột lẩn nữa vang lên, hơi kinh ngạc:

“Ngươi là tiểu hài ở trong thôn?”

“...”

“?”

Hồ Ma đột nhiên lấy làm kinh hãi, thất thanh nói: “Làm sao ngươi biết?”

“Thanh âm.”

Thanh âm khàn khàn dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Ngươi bình thường cùng người ta kết nối, cũng không thay đổi giọng nói của mình sao?”

Lời này làm cho Hồ Ma ngơ ngác: “Làm sao để thay đổi giọng nói?”

Đối phương lại trầm mặc lại, nửa ngày sau mới nói: “Phương pháp nhiều lắm, ta cũng không biết nên trả lời ngươi như thế nào.”

“Nhưng mà ngươi ngay cả thay đổi giọng nói cũng không biết, điều này nói rõ số lần ngươi cùng người chuyển sinh khác kết nối cũng không có nhiều?”

“Cái này...”

Đối phương đầu óc quá nhanh, lại chỉ từ bên trong một hỏi một đáp, liền đoán ra nhiều tin tức như vậy, thậm chí gọi ra

thân phận của mình, Hồ Ma cũng ần ần có chút kinh hãi.

Nhưng gặp được người chuyển sinh thứ hai ở trong thế giới này, tâm tình của Hồ Ma vẫn còn có chút kích động, cũng không biết đã góp nhặt bao nhiêu vấn đề muốn hỏi những đồng loại này, bây giờ chỉ là chồng chất tại trong cổ.

Hắn hơi dừng lại một chút, mới vội vàng mở miệng: “Người... Người đời trước có thân phận gì?”

“...”

Thanh âm khàn khàn trầm mặc một chút, thở dài: “Lời mở đầu này của người có chút đặc thù.”

“Đều đã ngã vào thế giới này, quan tâm đến những chuyện này thì có tác dụng gì nữa đâu?”

“Vô luận đời trước là thân phận gì, thì đời này chúng ta đều chỉ là kẻ cầu sinh đáng thương ở trong thế giới quỷ dị này mà thôi.”

“...”

“Người rất đáng thương sao?”

Hồ Ma nói: “Ta cảm thấy điều kiện của người rất tốt, vào rừng cũng có kiệu ngồi.”

Đối phương bỗng nhiên im lặng, sau đó lại hơi có chút kinh nghi: “Người cũng đoán được ta là ai?”

“Không khó đoán a...”

Hồ Ma cũng thở ra một tiếng, nói: “Bên trong Lão Âm Sơn này, người chuyển sinh rất ít, thành linh xuất hiện một người, nói không chừng, khẳng định là người ngoài.”

“Hôm nay bên trong thôn lại có một nhóm người vừa mới đến, mà có thể nhìn thấy bọn họ đều là nam.”

“Thanh âm của người mặc dù cố gắng đổi giọng rất khàn, khó nghe, nhưng nghe qua thì chính là nữ nhân, ta còn có thể đoán không được người đến cùng là ai sao?”

“...”

“Thanh âm này của ta có thể nghe ra là nữ nhân sao?”

Đối phương ngược lại là ngơ ngác một chút, bỗng nhiên thanh âm trở nên thanh nhu êm tai, thấp giọng nói:

“Xem ra công lực của ta vẫn là không tới nơi tới chốn, theo lý thuyết là nghe không ra mới đúng.”

“...”

“Chuyện này...”

Hồ Ma nghe nàng nói thì cũng là nao nao, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Thanh âm của nàng ta đúng là khàn giọng thô đục, khó phân biệt được thật giả, nếu như cẩn thận phân biệt, ngược lại thì giống giọng của lão đầu tử nói chuyện.

Nhưng mình cũng không biết tại sao, vừa nghe được thanh âm của nàng liền cảm giác đó là nữ nhân.

Không giống như là phân biệt ra được, mà là trực giác.

Chẳng lẽ...

Hắn đột nhiên nghĩ đến, lò lửa của mình cực vượng, càng vượng thì lại càng thêm nữ nhân.

Cũng không là loại trừ do đặc tính bản năng mang đến cho mình?

Tê...

Làm sao có chút...

“Thôi.”

Nữ nhân kia mặc dù bị Hồ Ma phát hiện ra thân phận, hơi có giật mình, nhưng cũng không nói gì thêm, thản nhiên nói: “Phát hiện ra thân phận cũng không có gì.”

“Người biết ta là ai, ta cũng biết người là ai, như vậy trao đổi tin tức lại càng yên tâm hơn một chút.”

Chương 58. Trao đổi tin tức

Chương 58: Trao đổi tin tức

“Xem bộ dáng ngươi thì ngươi là người sinh sống ở địa phương, vậy hẳn là hiểu rõ bên trong Lão Âm Sơn này, vậy ngươi có từng nghe qua truyền thuyết ‘Trăm thi mộ’ hay không?”

“Trăm thi mộ?”

Hồ Ma nghe vậy, đầu tiên là liên giật mình, mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, sau đó trong lòng mới nhớ ra.

Trước đây mình trò chuyện với người chuyển sinh thứ nhất, chẳng phải người đó cũng từng đề cập tới ‘Trăm thi mộ’ sao?

Bây giờ gặp người chuyển sinh thứ hai, hẳn nhớ tới phó thác lúc đó của vị lão huynh kia.

Nàng không hỏi, thì hẳn cũng muốn nói cho nàng chuyện này, cầu nàng đi cứu người kia.

Không nghĩ tới, bây giờ đồ vật mà nàng muốn tìm, lại chính là thứ mà vị lão huynh kia tìm được?

Đang chìm trong hồi ức, thì thanh âm của đối phương tiếp tục nói ra:

“Về thù lao, ngươi cũng có thể hỏi ta một tình báo có giá trị tương đương, hoặc là, ba tin tức có giá trị thấp đến trao đổi.”

“...”

“Trao đổi?”

Hồ Ma nhất thời không lên tiếng, chỉ là tâm tư thay đổi thật nhanh.

Đây chỉ là lần thứ hai hắn cùng người chuyển sinh trò chuyện, lúc gặp người chuyển sinh thứ nhất thì ở trong hoàn cảnh nguy cấp cho nên chưa kịp nhiều lời.

Bởi vậy hắn không chỉ đối với cái thế giới này lạ lẫm mê mang, mà đối với vòng tròn người chuyển sinh, cũng chưa quen thuộc.

Nhưng từ trong lời nói của nữ nhân này, hắn ảm ảm cảm giác được, tựa hồ giữa những người chuyển sinh, cũng không phải gặp nguy cấp rút đao tương trợ, mà ngay cả tin tức, đều là muốn trao đổi?

“Người đang suy tư, nói rõ người xác thực có tình báo của chuyện này?”

Nhưng cũng trong lúc hắn trầm mặc, thì giọng của nữ nhân thản nhiên nói: “Vậy thì ta cũng bớt đi rất nhiều sức lực.”

“Người có vấn đề gì hoặc là yêu cầu gì, thì người có thể hỏi, dù sao bàn về thân phận ở thế giới này, ta có ưu thế nhiều hơn người một chút.”

“Nếu muốn nó thù lao, người cũng có thể nói, chỉ là phương thức cho người thì cần phải thương lượng một chút.”

“...”

“... Được!”

Hồ Ma không nghĩ tới, mình trầm mặc cũng có thể được đối phương nói ra nhiều tin tức như vậy.

Nhưng vô luận như thế nào, đối phương đã nguyện ý trao đổi, thì chính là chuyện tốt.

Từ khi hấn đi tới thế giới này, không biết đã góp nhặt bao nhiêu vấn đề, cũng nghĩ sẵn trong đầu, khi gặp được người chuyển sinh khác thì phải hỏi thăm rõ ràng.

Lập tức nói: “Vấn đề thứ nhất, đây là thế giới gì?”

“Hung thế, yêu thế, loạn thế.”

Thanh âm của đôi phương rất nhẹ, nhưng lại có loại cảm giác đè nén trĩu nặng, nói khẽ: “Cụ thể là có chuyện gì phát sinh, ngay cả người ở thế giới này cũng không biết, lại càng không cần phải nói đến chúng ta.”

“Chỉ biết nơi này vốn là thời đại cổ xưa nào đó, nhưng lại không biết vào lúc nào, chợt có Thái Tuế hàng thế, từ đây thiên hạ đại loạn, chuyện quỷ quái thường xuyên xảy ra, yêu ma lộn xộn, lấy hoàng hôn làm ranh giới, cùng người sống chia đều thiên hạ.”

“Hiện nay, chính là thời điểm chiến hỏa tàn phá bừa bãi, long xà cùng nổi lên, người sống ở bên trong Lão Âm Sơn này, dù hoang vắng, sống bần hàn cực khổ, nhưng còn miễn cưỡng gọi là an ổn.”

“Bên ngoài Lão Âm Sơn, sớm đã là rối loạn, loạn thần quái lực, muốn được sống an ổn là hi vọng xa vời.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, đúng là khó có thể tưởng tượng thế giới bên ngoài Lão Âm Sơn có hình dáng gì.

Hấn trầm mặc nửa ngày, tiêu hóa, lại từ từ nói: “Vấn đề thứ hai, những người này như chúng ta... là chuyện gì xảy ra?”

“Ha ha...”

Không nghĩ tới, đôi phương nghe được vấn đề này, đúng là cười nhạt một tiếng.

“Người quả nhiên vẫn đang lãng phí cơ hội để hỏi một vấn đề vô dụng như vậy.”

“Ta có thể nói cho người chính là, chúng ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra.”

“Vào năm ta ba tuổi thì bỗng nhiên giải giấc mộng thai nghén, nhớ tới sự tình của kiếp trước, gặp được mấy người chuyển sinh, bọn họ cũng giống như ta.”

“Chúng ta đều là không hiểu thấu mà chuyển sinh đến nơi này, cùng nhau thảo luận cũng chỉ phát hiện, điểm giống nhau giữa chúng ta chính là đều chuyển sinh cùng tên với kiếp trước, cùng ngày tháng năm sinh, lại có năng lực thông qua linh miếu bản mệnh để kết nối lẫn nhau.”

“Nhưng vì sao mà đến, tương lai sẽ như thế nào, thì ai cũng không biết.”

“Tất cả mọi người bất quá chỉ là giữ bí mật của mình, cẩn thận sinh tồn, gặp người chuyển sinh, cũng chỉ trao đổi một chút tình báo, để cho mình sống lâu hơn mà thôi.”

“...”

“Ba tuổi thức tỉnh?”

Hồ Ma lắng nghe nàng nói mỗi một chữ, lại đột nhiên ý thức được một vấn đề mấu chốt.

Nghe ra được, các nàng đều là sinh ra thì đã ở cái thế giới này, từ nhỏ đến lớn?

Nhưng ta cùng các nàng khác biệt, tiền thân của ta đã chết, bị bà bà chiêu sai hồn mới đi đến thế giới này...

Mơ hồ cảm giác được có cái gì không đúng, đột nhiên tỉnh ngộ: “Nghe sao giống như là...”

“... Người khác chỉ là chuyển thể đầu thai, mà ta lại giống như là ác quỷ đoạt xá?”

“...”

Thoáng một cái trong lòng có chút kinh nghi, nhưng lại nhin xuống, không có đem vấn đề này nói ra.

Chỉ là cùng nữ nhân này giao lưu một lát, hắn liền mơ hồ phát giác, giữa những người chuyển sinh, cũng đều có bí mật của riêng mình.

Mà mình bắt đầu tỉnh lại, cũng đã giữ bí mật của mình xem như là chuyện quan trọng nhất yếu, bây giờ cũng đã hình thành thói quen.

“Nên hỏi vấn đề thứ ba.”

Giọng của nữ nhân kia nhàn nhạt vang lên: “Bất quá ta nhắc nhở ngươi một chút, hai vấn đề trước, ngươi đều đang lãng phí cơ hội.”

“Ta vô ý chiếm tiện nghi của ngươi, vấn đề thứ ba, ngươi có thể nghĩ kỹ một chút.”

“...”

“Được...”

Trong lòng của Hồ Ma cũng hiểu, mình hỏi hai vấn đề trước, đối với người vừa mới tỉnh lại không bao lâu như mình, lại phi thường trọng yếu, nhưng đối với mấy người chuyển sinh đã ở trong thế giới này sinh tồn thật lâu mà nói, xác thực giống như là đang lãng phí cơ hội.

Hắn thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng: “Vấn đề thứ ba, ta muốn đổi thành một yêu cầu, có thể hay không?”

Đối phương trầm mặc, sau đó nói: “Nói.”

“Ta hi vọng ngươi có thể giúp ta tìm một người.”

Hồ Ma lập tức nói: “Bà bà đối ta rất trọng yếu, hiện tại chỉ biết cũng đang ở trong khu rừng này, chỉ là không rõ sống chết.”

“Ta cần phải nhanh một chút tìm được bà...”

“...”

Sau khi nói xong, ổn định hô hấp, chờ đối phương trả lời.

Nữ nhân kia, rõ ràng trầm mặc một chút, bỗng nhiên nói: “Người người đang tìm là thân nhân của ngươi ở cái thế giới này sao?”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, nói: “Xem là như thế đi, bà đối với ta rất tốt!”

“Cũng coi như khó có được.”

Đối phương trả lời rất chậm, giống như đang cảm khái cái gì, sau đó nói: “Chuyện này đối với ta mà nói cũng không khó, có thể giúp ngươi.”

Chương 59. Quỷ mộ

Chương 59: Quỷ mộ

“Khó có được?”

Hồ Ma cảm nhận được phản ứng của nàng, giống như có điểm là lạ, nhưng thấy nàng đáp ứng thì trong lòng vẫn vô cùng vui mừng, cho nên cũng không đoái hoài tới những chi tiết này.

Từ thân phận của nữ nhân này có thể đoán ra thể lực bất phàm ở đằng sau nàng, lại thêm nàng vốn là người chuyên sinh lâu năm uy tín, bản sự trên người là không thiếu, nàng ta đã đáp ứng giúp mình tìm bà bà, vậy trái tim đang treo cao của mình cũng có thể thả lỏng một chút.

Trong lúc đang nghĩ ngợi, lại lại nghe thấy nàng nói: “Nhưng mà ta không cách nào trực tiếp giúp người, chúng ta cần phải tạo ra một cơ hội nhỏ.”

Hồ Ma liền giật mình: “Ừm?”

Đối phương trầm mặc một chút, thản nhiên nói: “Không có người dạy cho người điều quan trọng nhất của chúng ta là phải che giấu bí mật của mình hay sao?”

“Tự nhiên lại thân thiết cùng qua lại với nhau, đều có thể đưa tới sự hoài nghi của người khác, thân phận của ta ở thế giới này, không có đạo lý bỗng nhiên cùng một tên tiểu tử nghèo ở trong thôn như ngươi lại có quen biết, cho nên, chúng ta cần phải chế tạo cho mình một chút cơ duyên.”

“Trưa mai, ta sẽ gặp phải một chút nguy hiểm, đến lúc đó, ngươi qua đây cứu ta đi, như vậy, ta lại đi giúp người thì sẽ

không có gì kỳ quái!”

“...”

“Còn có thể làm như vậy?”

Lúc này Hồ Ma mới hiểu rõ ra, gật gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi.”

“Tin tức mà ngươi quan tâm...”

“...”

Hắn há miệng muốn nói ra, liền lại có chút do dự, nữ nhân có khí chất này, dường như so với người chuyển sinh mà mình gặp lần đầu không giống lắm, đối phương đã phân rõ như thế, vậy Hồ Ma cũng lo lắng phải chăng sau khi nói ra, đối phương cũng sẽ nuốt lời...

“Trước giúp ngươi tìm được người rồi nói sau!”

Đối phương giống như đã nhận ra tâm tư của Hồ Ma, cười nhạt một tiếng, nói: “Ta còn có thời gian.”

“Nhưng mà nhớ kỹ, xong việc nói cho ta đáp án, cũng chỉ ở trong mơ, lấy phương thức kết nối này, trong hiện thực, ngàn vạn lần chớ nói gì khiến người khác hoài nghi.”

Theo thanh âm của nàng tiêu tán, một sợi hơi khói, cũng lặng yên lui về phía trong sương mù màu đỏ sậm, Hồ Ma nhìn thấy tín hương của mình, đã khôi phục lại trạng thái khói bay nhàn nhạt, sau cuộc nói chuyện hắn cảm thấy có chút không bình thường.

Nữ nhân này nói ra tin tức cho mình cùng với tình cảnh của mình không giống, yên lặng suy tư một phen, lúc này mới chậm rãi thở dài, chìm vào trong giấc ngủ.

Ngày thứ hai, lúc tỉnh lại vẫn có loại cảm giác không chân thật.

“Tiểu Hồ Ma, mau mau dậy lau mặt, hôm nay phải nhanh chóng lên đường.”

Nhị gia đã từ bên dòng suối rửa mặt xong trở về, đưa cho Hồ Ma một tấm vải khô đã thấm ướt, thấp giọng nói: “Hôm qua đi đường vòng, không thể đi tới nơi mà các quý nhân muốn đi, hôm nay chúng ta phải nhanh một chút làm cho xong sự tình của bọn họ rồi nhanh chóng đi tìm bà bà...”

“... Tiểu Hồng Đường hôm nay cũng không nhận được tin tức gì sao?”

“...”

Hồ Ma quay đầu liếc mắt nhìn, Tiểu Hồng Đường đang rúc vào một gốc cây khô để ngủ, đưa ra cái đầu nho nhỏ, nàng lắc đầu.

Tình huống của bà bà, sợ là cũng không lạc quan.

Mà sau khi hấn ăn chút lương khô, thì cũng phát hiện thân thể đang lạnh dần.

Đã ba ngày rồi hấn chưa từng ăn qua Huyết Thái Tuế, tứ chi đã bắt đầu rét run, ở giữa bụng dưới, ngược lại là một đoàn nóng hổi, liên tục không ngừng đem nhiệt lượng truyền khắp nơi trong thân thể hấn, nhưng hấn hiểu được, cái này kỳ thật chính là đã bắt đầu đang tiêu hao lô hỏa của mình.

Lô hỏa còn một ngày, thì mình vẫn còn giống với người thường, nhưng đợi đến lô hỏa cũng tiêu hao sạch sẽ, hấn không dám nghĩ mình sẽ gặp phải tình huống gì.

Có lẽ chỉ có tìm được bà bà, mình mới có thể hiểu rõ hoàn toàn.

Hấn qua khe hở của khăn lau mặt, trộm nhìn cổ kiệu màu đen kia, trong lòng lại thoáng qua hiếu kì.

Đêm qua trò chuyện cũng không phải là giả, nhưng vì sao nàng còn không ra?

Một đoàn người thu thập thỏa đáng, tiếp tục đi đường, người chuyển sinh có danh hiệu Bạch Bồ Đào Tửu, vẫn là ngồi tại trong kiệu, những người còn lại thì là tùy hành ở bên.

Người nhắc kiệu, cứ mỗi một canh giờ sẽ thay phiên một lần, cũng không phải thể lực của những kiệu phu kém, thực tế là trong rừng gập ghềnh khó đi, thậm chí bởi vì nhắc cổ kiệu, cho nên những nơi rậm rạp quá thấp phải chui qua, hoặc đường gập ghềnh quá khó đi thì sẽ đi đường vòng.

Kể từ đó, đương nhiên trong vô hình, lại kéo xa con đường, cũng kéo chậm tốc độ.

Nhưng Nhị gia cũng quen làm dẫn đường, tự nhiên sẽ không ghét bỏ quý nhân có nhiều việc, chỉ là thành thành thật thật dẫn đường.

Từ mặt trời mọc đi tới giữa trưa, một đoàn người đã có chút buồn ngủ, bọn hắn cũng đã từ từ đi vào nơi ít ai lui tới ở trong rừng, Hồ Ma vẫn luôn đề ý lưu, nhưng không có phát hiện cơ hội gì.

Thẳng cho đến trong lúc vô tình vừa quay đầu, nhìn thấy không xa phía trên một cây cổ thụ có dây leo quấn quanh, sinh ra khối màu đen, nhất là tại vị trí cách đất hai ba mét, khối màu đen kia lại mơ hồ như mặt người.

“Quý mộc?”

Trong tim Hồ Ma khẽ nhảy lên, nhận ra được.

Trong rừng, nhưng cây cổ thụ lâu năm, trên thân cây dễ dàng mọc ra mặt người, một khi mặt người xuất hiện, cây cổ thụ này liền có linh tính, toàn bộ khu rừng xung quanh, đều trở nên tà tính, dễ dàng làm cho người ta lạc đường, thậm chí là mất tích không dấu vết.

Nếu là ở xung quanh thôn nhìn lấy quẻ mộc bực này, Nhị gia nhất định sẽ đem nó chặt đi, nhưng ở bên trong thâm lâm, lại không ai để ý tới, bình thường có một số không những sinh ra mặt người, mà hơn nữa lại có đạo hạnh.

Theo lý thuyết bây giờ chính là ban ngày, cái gốc cây già này sẽ không tác quái.

Nhưng Nhị gia sớm nói trước, trong rừng âm khí nặng, những tinh quái này thường sẽ không đợi hoàng hôn mới ra.

Đương nhiên, Nhị gia dương khí nặng, theo lý thuyết tà ma sẽ không tới gần, nhưng bên trong Lão Âm Sơn này, ai biết có bao nhiêu lợi hại?

Hồ Ma lập tức để ý, ngay cả mình cũng chú ý tới gốc cây già này, nhưng vì sao Nhị gia đi ở phía trước, cùng hai kiệu phu đang nhắc cổ kiệu, lại không có lưu ý chút nào đến cái cây già quẻ dị mà mình mới vừa đi ngang qua ?

Chương 60. Anh hùng cứu mỹ nhân

Chương 60: Anh hùng cứu mỹ nhân

Đang lúc suy nghĩ, thì bên cạnh cây già kia, một nhánh cây bắt đầu nghiêng xuống, lặng yên không một tiếng động, bò về phía cổ kiệu kia.

Hồ Ma hơi kinh hãi, biết thời cơ đến, lập tức kêu lên một tiếng: “Cẩn thận.”

Nói xong hắn phóng tới, tay phải nắm thành quyền, đâm về phía trước.

Đây chính là một trong những kỹ năng mà Nhị gia đã dạy, thức đầu tiên, Khai Sơn Quyền.

Thời khắc Hồ Ma xuất thủ, liền dẫn động hỏa khí trong lô hỏa, quyền kinh tăng mạnh, hắn nắm chặt song quyền, cách ba bốn mét, nháy mắt liền đánh vào nhánh cây kia.

Quyền phong mãnh liệt, thậm chí đem màn kiệu vén mở một chút.

Dư quang trong mắt của Hồ Ma thoáng nhìn, trong kiệu, tựa hồ có vòng tai màu xanh biếc cùng một bên mặt trắng nõn, còn có thứ gì đó có lông mềm như nhung, chợt lóe lên.

“Ba!”

Nhánh cây lặng yên luồn vào trong kiệu, bị nắm đâm của Hồ Ma nện thành hai đoạn.

Một đoạn rơi trên mặt đất, vụn vụn hai lần, sau đó bất động.

Một đoạn khác, lại đột nhiên co vào, ngược lại như một con cự mãng màu xám, trong nháy mắt rút vào trong rừng, không thấy.

“Bảo hộ tiểu thư!”

Động tĩnh này cũng làm cho tất cả những người chung quanh đều kinh hãi.

Lão chưởng quỹ càng kinh hãi hơn, lớn tiếng kêu lên, trong nháy mắt nhảy đến cạnh cổ kiêu.

Thậm chí ngay cả Hồ Ma, cũng đều bị hấn ngăn lại bên ngoài cổ kiêu.

Một đám hộ vệ, cũng nhao nhao tỉnh táo, rút đao ra, trận địa sẵn sàng.

“Không có việc gì.”

Trong kiêu yên lặng, một lát sau, mới vang lên một giọng nói nhàn nhạt của nữ nhân: “Một gốc cây già đã có thành tựu mà thôi.”

“Dạ vâng...”

Lão chưởng quỹ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liên thanh nói dạ vâng.

Chỉ là trong lòng âm thầm trách cứ, chẳng lẽ là mình đi đường quá mệt, lại sơ sẩy phong hiểm ở trong rừng này hay sao?

Mặc dù người trong kiêu theo lý thuyết sẽ không bị tổn thương, nhưng sơ sẩy này, đối với mình, lại là khuyết điểm không tầm thường...

Vừa nghĩ, đột nhiên quay lại, một cây đinh màu đen, cắm vào bên cạnh cây già.

Cây già lập tức run rẩy một trận, lá cây rì rào rơi xuống.

Nhưng chương quĩ lại cũng không quay đầu lại nhìn một chút, ngược lại là ánh mắt quái dị nhìn về phía Hồ Ma.

Mình không có đề ý đến, vị dẫn đường kia cũng không có chú ý đến, những hộ vệ ở xung quanh cũng không ai chú ý đến, không nghĩ rằng, vậy mà tên tiểu tử này lại chú ý đến.

Thật sự là hung hiểm, tuy tiểu tử này có lòng tốt, nhưng vận nhất hấn đi vén màn kiêu lên, làm người trong kiêu khó chịu thì lại phiền phức.

“Tiểu hài tử này, ngược lại là có lòng tốt.”

Đang lúc suy tư, thì người trong kiêu thân nhiên nói: “Chương quĩ, cho hấn năm lượng bạc đi!”

“Dạ vâng.”

Chương quĩ liên thanh đáp ứng, lại nhìn về phía Hồ Ma, thần sắc dò xét ở trên mặt sớm đã biến mất, cười nói:

“Tiểu tử ngốc, người gặp vận may rồi, còn không cảm ơn tiểu thư đã ban thưởng?”

“...”

Nói xong y muốn đưa tay móc bạc, lại không nghĩ lúc này Hồ Ma cũng đã phản ứng lại, vội vàng khoát tay nói: “Ta không muốn bạc.”

“Hử?”

Nhị gia đang đứng ở chỗ không xa nghe vậy thì cũng ngờ ngác: “Vì sao lại không muốn?”

Mình đi dẫn đường mấy ngày nhưng được thưởng cũng chưa chắc được chừng này...

“Ừm?”

Vị chương quĩ kia cũng tò mò nhìn Hồ Ma, giống như cười mà không phải cười: “Thế nào, năm lượng chê ít sao?”

Diễn kịch mà thôi, ta còn không làm được sao?

Hồ Ma vội vàng biểu hiện ra vẻ bối rối trên mặt, nhỏ giọng nói: “Ta không muốn bạc, ta muốn mời tiểu thư... à vị tỷ tỷ này giúp ta một chuyện.”

Biết tiểu thư này thực chất bên trong là đồng hương của mình, gọi nàng là tiểu thư cũng có chút ngượng ngùng.

Vậy gọi là tỷ tỷ thì sẽ dễ nói chuyện hơn.

Nhưng sau khi nghe hẳn nói xong, lão chương quỹ ở bên cạnh tập tức thay đổi sắc mặt, ngay cả Nhị gia cũng trong lòng lộp bộp một tiếng: Cái tên tiểu tử này quá hồ đồ.

Người ta ban thưởng bạc cho người, người tận lực bồi tiếp, vậy mà không muốn bạc, muốn mời người ta giúp mình, trong thành này có quý nhân nào dễ nói chuyện như vậy, một lời không hợp làm người ta tức giận, bị khinh thường không nói, tính tình không tốt còn sai mấy người tới vả miệng cũng là có.

“Người...”

Chương quỹ kia biến sắc, thật muốn mắng chửi người, lại không nghĩ tới ở bên trong cổ kiệu lại có thanh âm nhàn nhạt vang lên:

“Ta có việc trong người, không có cách nào giúp người.”

“Nhưng mà đã nói là muốn thưởng cho người, thì không thể không làm, người nói một chút đi!”

“...”

Đám người ở xung quanh nghe vậy thì đều thu hồi biểu lộ ở trên mặt, nhao nhao gật đầu theo.

Còn Nhị gia ở bên cạnh thì nghe đến ngốc: “Tên tiểu tử này là người ngốc có phúc của người ngốc, thế mà được quý nhân chiếu cố?”

Chương 61. Ngự quỹ thuật

Chương 61: Ngự quỹ thuật

“Tiểu tử ngọc vận khí thật tốt...”

Thấy vị tiểu thư cũng như mình châu kia đáp ứng với thỉnh cầu của Hồ Ma, vị lão chương quỹ kia cũng cười ha ha một tiếng, sau đó nhìn Hồ Ma quan sát một chút, nói: “Tiểu thư nhà ta thiện tâm, đã đáp ứng người, chính là vận khí của người, nói một chút đi, chuyện gì xảy ra?”

Nhìn thấy tình cảnh này, đám người kiêu phu ở bên cạnh cũng hai mặt nhìn nhau, cảm thấy kỳ quái.

Bên cạnh Nhị gia thấy như vậy thì trong lòng nhin không được mà lo lắng: “Vị quý nhân trong kiêu, mặc dù đã đáp ứng với tiểu Hồ Ma, nhưng trong lòng của chương quỹ lại là không mấy vui vẻ, đến khi Thảo Tâm Đường đến thôn thu mua thảo dược, không biết có làm khó dễ ta hay không.”

“Ai, đây cũng là không có cách nào, đổi lại là hài tử khác ở trong thôn, cũng sẽ không như thế.”

“Tiểu Hồ Ma, chính là bị bà bà làm hư, lại cảm thấy người khác đều nên giúp hắn.”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma biết loại “Tiểu tử ngọc có vận khí” này nhất định sẽ phát sinh, cho nên nghĩ phải nói như thế nào cho phù hợp.

Hắn đã ý thức được thế giới này hung hiểm quỹ quyết, đương nhiên không có khả năng đàn độn nói thẳng ra tất cả,

chỉ nhìn về phía cổ kiệu kia, nói: “Bà bà ta là Tẩu Quỷ Nhân, trong rừng này xuất hiện một con tà ma lợi hại, cho nên đã vào trong rừng giải quyết nó.”

“Nhưng cũng không biết xảy ra chuyện gì, tin tức của bà bà bị đứt mất, cũng không biết hiện tại thế nào.”

“Ta muốn biết bà bà ở nơi nào.”

“...”

“Tẩu Quỷ Nhân?”

Lão chương quỹ nghe vậy, nhíu mày, nói: “Vậy người có đồ vật mà bà bà người dùng qua hay không? Hoặc đồ vật tùy thân bình thường hay mang.”

Hồ Ma nghe vậy thì nhin không được nhíu mày.

Đồ vật bà bà dùng đều để ở bên trong thôn, cũng không có mang theo.

Trên người mình, mặc dù cũng đều là bà bà cho, nhưng mình cũng đã nửa tháng rồi không có gặp bà bà.

“Ha ha, không có?”

Lão chương quỹ thấy vậy thì không nhin được cười lạnh hai tiếng.

Lại chợt nghe thấy giọng nói của nữ nhân ở bên trong kiệu: “Vậy cái giỏ ở trong tay của con quỹ nhỏ kia, không được sao?”

“...”

“Quỷ nhỏ?”

Lão chương quỹ nghe vậy, đột nhiên giật mình, chợt quay đầu, hung ác trừng Nhị gia cùng Hồ Ma một chút: “Các người mang theo quỷ ở bên người?”

Nhị gia trong tim rất gấp gáp: “Tiểu Hồng Đường vẫn luôn đi theo? Làm sao bị người nhìn thấy á!”

Cùng những quý nhân ở trong thành này liên hệ, có rất nhiều điều cấm kị, ta đi dẫn đường cho người ta, kết quả bên người lại mang theo tà ma, không chừng người ta liền cho rằng chúng ta rắp tâm hại người, muốn tìm cơ hội hại người.

Tiền thưởng lấy không được, bị người chém chết cũng đều có khả năng.

“Đừng khẩn trương như vậy.”

Người trong kiệu nhàn nhạt mở miệng: “Chỉ là tiêu quỹ ngự phục, còn rất nhu thuận, không có khả năng tự vệ.”

Loại sự tình này vốn là có thể lớn cũng có thể nhỏ, thấy người ở trong kiệu nói như vậy, lão chương quỹ liền cũng bất động thanh sắc thu hồi tức giận:

“Thôi được, lấy cái giỏ gần đây dùng qua là được.”

“...”

Hồ Ma vội vàng nhẹ gạt đầu, quay người, từ trong tay của Tiểu Hồng Đường đang có chút sợ hãi lấy cái giỏ được phủ vải đỏ ở phía trên.

Tại trong mắt người khác, hắn cũng chỉ là quay người lại, trong tay liền bỗng nhiên có nhiều thêm một cái rổ.

Xem ra, tròng diện hơi có chút kinh dị, giống như ảo thuật.

Lão chương quỹ ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, nhưng sắc mặt vẫn như thường, nhưng những kiệu phu kia, lại nhìn không được lấy làm kinh hãi.

“Đều nói bên trong tám trăm dặm Lão Âm Sơn, một cây cỏ đều lộ ra tà môn, lời này quả nhiên không giả.”

“Chỉ tùy tiện mang ra một tên mao đầu tiêu từ trong thôn, thế mà cũng có thủ đoạn quỷ dị như thế.”

“...”

Lại không biết, thủ đoạn này của Hồ Ma xem ra cổ quái, nhưng ngay cả Nhị gia cũng không làm được.

Đây bản sự của Tẩu Quỷ Nhân như bà bà, Hồ Ma cũng chỉ là mượn ánh sáng của Tiểu Hồng Đường, tiện tay tiếp cái giỏ mà thôi.

Loại hành vi này ở trong mắt người có thể trông thấy Tiểu Hồng Đường hoặc biết chuyện gì xảy ra, thì đơn giản bình thường.

Nhưng rơi vào trong mắt của người không biết chuyện, lại có mấy phần tà dị.

Giống như mình cùng Thôi Hiết Nhi đánh nhau, làm sao cũng không hiểu được, đang êm đẹp tại sao lại té ngã ra đất?

“Tính ra vận khí của tiêu tử rất tốt, nếu không ta mặc kệ việc này của ngươi.”

Lão chương quỹ nhận cái giỏ ở trong tay của Hồ Ma, vén tấm vải đỏ ra nhìn nhìn, thấy trống trơn, thì lại đập trở lại.

Sau đó y đi qua bên cạnh vài bước, đứng tại trước một lùm cỏ hoang, một tay nhắc lấy rỏ, một tay chỉ ở trước ngực, con mắt nhắm lại, bên trong miệng nói lầm bầm, tốc độ niệm cực nhanh, mỗi âm tiết lại cực nhẹ, đoán chừng ngoại trừ chính y, thì ai cũng không biết y đang đọc cái gì.

Nhưng theo y niệm chú ngữ, chung quanh thế mà thật sự có chút biến hóa, âm phong không biết nơi từ nào đến, lặng lẽ thổi qua.

Chung quanh cỏ hoang bị gió thổi đến ngã trái ngã phải, rì rào lay động, khi thì ngã về hướng đông, khi thì ngã về phía

tây, giống như bị một cái bàn tay vô hình hất ngã, lại giống như có thứ gì đó nhìn không thấy, đang thương lượng cái gì.

Sau nửa ngày lay động mạnh, sau đó âm phong biến mất, cỏ hoang cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Hồ Ma cảm thấy rất là ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn, lại nhìn không được nhìn Nhị gia một chút, thấy Nhị gia cũng sinh ra lòng kính sợ, trừng mắt nhìn, thấp giọng nói với Hồ Ma: “Vị chương quỹ này cũng là người có bản lĩnh, đây là ngự quỹ thuật, hỏi đường chuyên tài, có thủ đoạn thần quỹ khó lường.”

Chương 62. Nhìn qua tấm gương

Chương 62: Nhìn qua tấm gương

“Hử?”

Nhưng trong lúc bọn hắn nói chuyện, thì lão chương quỹ kia đã mở mắt, biểu lộ tựa hồ có chút kỳ quái, nhìn về phía cổ kiệu: “Ngũ quỷ pháp của ta, giống như không có tác dụng.”

“Lão Âm Sơn cùng địa phương khác không giống lắm, ngũ quỷ pháp của người đạo hạnh không đủ, thủ đoạn này không dùng được.”

Người trong kiệu nhàn nhạt mở miệng: “Lấy bút đến, để ta thử một chút!”

Lão chương quỹ vội vàng đáp ứng, lệnh hộ vệ ở bên cạnh đem tới một bao đồ, sau khi mở ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp bút, một nghiên mực, cùng một cái bình sứ.

Ngay bên ngoài cổ kiệu, đem chất lỏng ở trong bình sứ rót vào trong nghiên mực, tinh tế mài, sau nửa ngày, thì mở hộp bút lấy ra một cây bút lông tinh tế chấm vào nghiên mực, sau đó hai tay dâng, cúi đầu đưa vào trong kiệu.

Hồ Ma không biết các nàng đang làm cái gì, chỉ là người được mùi ở bên trong bình sứ nhỏ kia có chút cổ quái, quay đầu nhìn về phía Nhị gia.

“Hắn là máu Thái Tuế lão...”

Nhị gia cũng cẩn thận nhìn, thấp giọng giải thích với Hồ Ma: “Dùng bí pháp luyện chế qua.”

“Ta thấy Tẩu Quỷ Nhân cùng Trung Giáo Nhân dùng qua loại thi pháp này, độ vật của bọn hần dùng, phần lớn đều có quan hệ đến Thái Tuế lão gia.”

“...”

Thịt dùng để ăn, hoặc là chữa bệnh, máu lại dùng để thi pháp thi chú...

Trong lòng của Hồ Ma lặng yên suy nghĩ, hiện tượng quỷ dị ở thế giới này tựa hồ có nguồn gốc từ Thái Tuế lão gia?

“Được rồi, nhìn ngươi thành tâm hay không thành tâm đi!”

Sau nửa ngày, trong kiệu vươn ra một bàn tay trắng nõn mềm mại, cổ tay óng ánh, ngón tay nhỏ nhắn, đưa ra một cái gương nhỏ tinh xảo.

“Nhìn vào tấm gương, trong lòng suy nghĩ đến bà bà của ngươi, chỉ cần đủ lòng thành, thì ngươi liền có thể thấy được bà.”

“...”

Hồ Ma gật đầu, muốn đi lên cầm lấy, thì lão chương quỹ lại chủ động nhận lấy, sau đó đưa cho Hồ Ma.

Hồ Ma gật đầu biểu thị đa rõ, hần đi đến một bên, nhìn về phía mặt kính.

Trên mặt kính, có vẽ một ít phù văn cổ quái, xem ra hơi ngoáy ngoáy, cũng không biết là ý gì, mà vốn cái gương có thể soi được mặt người đối diện, nhưng cũng bởi vì có phù văn này, cho nên chỉ lộ ra một chút chỗ trống nhỏ, đừng nói là trông thấy bà bà, dù là mặt của mình thì cũng không thể soi hoàn chỉnh.

Nhưng Hồ Ma đã nhìn ra người trong kiệu có thủ đoạn không tầm thường, liền chỉ chậm rãi hô hấp, trong đầu nghiêm túc nghĩ đến bà bà.

Mình vì sao lại gấp gáp vào rừng tìm bà như vậy, vì chỉ có bà thì bà sẽ cho mình loại thịt Thái Tuế kia?

Tựa hồ cũng không chỉ có là như vậy, bà bà là thật tâm thương yêu cháu của bà, vì để cho cháu trai sống lại, suốt đêm không ngủ tụng kinh, đi Lão Hỏa Đường Tử cầu tình với các tổ tông, không tiếc mạo hiểm, cũng phải lẻ loi một mình tiến vào trong rừng, cùng con ác quỷ của Mạnh gia ác đấu...

Mình không phải cháu của bà, nhưng chỗ tốt này mình đều được hưởng.

Mình quả thật cảm nhận được vị lão bà này là toàn thân tâm hi sinh vì hấn, cho nên cũng xác thực sinh ra cảm kích...

Khi ý nghĩ này xuất hiện, trước mắt Hồ Ma đột nhiên hoa lên.

Giống như chỉ là bởi vì mình nhìn về phía mặt kính quá lâu cho nên con mắt trở nên mơ hồ.

Nhưng thời điểm hấn cảm thấy trước mắt mơ hồ, thì bên trong tấm gương kia lại chiếu xạ ra ánh sáng, cùng phù văn xiêu xiêu vẹo vẹo đều nhảy lên, màu sắc cùng đường nét một lần nữa hợp lại, lại trong tầm mắt của mình, hình thành một hình ảnh mơ mơ hồ hồ ở trong gương.

Thậm chí bên tai của mình, cũng giống như nghe được tiếng vang mơ hồ.

Hấn nhìn thấy, một gốc cổ thụ lớn, trên cành có buộc chuông lục lạc, giống như ngàn vạn đầu rắn đang đong đưa trong không trung.

Thân thể của Bà bà cồng lưng, đang đứng tại trước cây già, lớn tiếng niệm chú.

Trên cành, mỗi một cành cây đều giống như một con mãng xà, ở chung quanh vung vẩy, phía trên cành, một đoàn bóng

đen theo cành lắc lư, mở lớn cái miệng to như chậu máu cắn về phía bà bà, cùng bà bà đánh đến khó phân thắng bại, trời đất mù mịt.

Bỗng nhiên, có một cành cây ở bên trong, giống như bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, đột nhiên hướng về Hồ Ma chui đi qua.

Hồ Ma vốn là mượn tấm gương thần bí này để nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng cành cây quái dị kia, thế mà muốn đem Hồ Ma kéo vào trong chiến trường.

“Ba!”

Cũng ngay tại lúc cành cây kia sắp tiếp xúc đến Hồ Ma, bà bà duỗi tay nắm lấy chuông lục lạc ở trên cành.

Bà cũng quay người, ánh mắt xuyên qua mặt kính, nhìn về phía Hồ Ma, nói giọng khàn khàn: “Không nên nhìn, cũng không được qua đây tìm ta...”

“...”

Nhưng trong lúc bà bà khuyên bảo, Hồ Ma lại nhìn thấy, khắp cây cỏ thủ kia đều run lên rì rào, giống như có thanh âm quái dị hô lên:

“Tới đi, mau tới đây, bà bà ngươi sắp chết rồi...”

“...”

“Ba!”

Loại thanh âm kia như loạn lưu, đồng thời tràn vào trong não hải của Hồ Ma, xen lẫn không ngớt, mặt kính đột nhiên vỡ vụn.

Hồ Ma lão đảo lui hai bước, vô thức nhìn về phía cổ kiệu kia.

Trong kiệu tĩnh mịch im ắng, thật lâu, mới vang lên một thanh âm nhàn nhạt:

“Ngươi thiếu ta một tấm gương.”

Chương 63. Âm thanh dụ hoặc

Chương 63: Âm thanh dụ hoặc

“Cách phù chú của tiểu thư, cũng có thể bị phát hiện là có người đang thăm dò, thậm chí còn bị phản phệ?”

Biến cố đột nhiên xuất hiện, để người chung quanh cũng giật nảy mình, nhất là vị lão chưởng quỹ kia, càng là kinh ngạc đứng thẳng lên, nhìn mãnh võ của tám gương ở bên cạnh Hồ Ma, cảm khái nói: “Bên trong Lão Âm Sơn này, đúng thật có rất nhiều môn đạo cổ quái...”

Người ở trong kiệu cũng thở dài một tiếng: “Chớ xem thường Lão Âm Sơn này!”

“Tám trăm dặm Lão Âm Sơn, lại có Thái Tuế mỗi năm sinh trưởng, sinh sôi tà ma, mấy trăm năm qua, thứ gì mà không có?”

“...”

“...”

Mà khi bọn họ hơi hơi xúc động, giống như đang một lần nữa dò xét khu rừng này, Nhị gia lại rõ ràng càng thêm hồi hộp, hấn vội bước nhanh tới, kiểm tra bàn tay của Hồ Ma, sốt ruột nói: “Tiểu Hồ Ma, người vừa mới nhìn thấy bà bà rồi hả? Bà bà ở đâu?”

“Bà bà đang... bà bà đang...”

Hồ Ma cũng cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc vừa rồi: “Bà bà đang ở bên cạnh một cây đại thụ...”

“Gốc cây kia rất lớn, to khoảng ba bốn người mới có thể ôm được, trên cây... Trên nhánh cây giống như có treo rất nhiều chuông lục lạc.”

“Bên cạnh, còn có cổng phủ!”

“...”

“Đại thụ lớn ba, bốn người ôm hết, trên nhánh cây treo chuông lục lạc...”

Nhị gia cau chặt mày, dường như cũng đang cố gắng suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt khẽ thay đổi: “Ta biết bà bà ở nơi nào.”

“Bà bà đang cùng gốc đại thụ kia liều mạng.”

Hồ Ma gấp gáp nói, đem những gì mình nhìn thấy trong gương nói ra: “Bà bà nói không muốn ta đi qua đó?”

“A?”

Nhị gia cũng không khỏi lấy làm kinh hãi: “Vậy chúng ta có đi hay không?”

Tâm tư của Hồ Ma thay đổi thật nhanh, chém đinh chặt sắt nói: “Đi.”

Nếu như bình thường, hắn cũng cần do dự, nhưng khi biết trạng thái hiện tại của thân thể này của mình, cũng biết bản lĩnh của mình, đối mặt với thế giới khổng lồ mà quỷ dị này, thực sự không tính là cái gì.

Bà bà đã khuyên bảo mình không được đi, nói nơi đó nhất định rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ mình có Nhị gia ở bên cạnh, hướng chi, trừ Nhị gia, còn có người chuyên sinh kia!

Đồng hương gặp gỡ đồng hương, không giả dối một chút thì sẽ không đi?

Bà bà đối với mình mà nói, thực sự là quá trọng yếu, bà bà nếu như cứ như vậy mà chết đi, mình ở cái thế giới này sống sót bằng cách nào?

Nhị gia thì tâm tư lại đơn giản, nghe Hồ Ma nói muốn đi, thì lập tức co cẳng liền đi.

Ngay cả những quý nhân ở trong thành kia cũng không để ý tới, dù sao trước đó chỉ là lo lắng cho bà bà, còn bây giờ lại biết bà bà có phiền phức.

Hồ Ma cũng bước nhanh đuổi theo, sắc mặt của vị lão chương quỹ kia lập tức lộ ra bất mãn.

Nhưng còn không đợi y mở miệng, người trong kiệu lại thân nhiên nói: “Đuổi theo.”

“Hả?”

Lão chương quỹ ngơ ngác một chút, quay đầu nhìn cổ kiệu một chút, mới đột nhiên hiểu rõ ra:

Thứ tiểu thư muốn tìm, vốn là thứ kỳ lạ nhất ở trong rừng này, mặc kệ là ngũ quý pháp, hay là viên quang thuật, cũng không tìm được một chút manh mối nào, nhất định mình phải vào trong rừng tìm mới được, nhưng nếu là đồ vật tà tính như vậy, chuyện xảy ra ở chung quanh cũng sẽ không bình thường.

Tiểu tử ở bên trong thôn này, nghĩ bà bà của hắn dựa vào thứ kia là đại sự, nói không chừng khi đến đó, tiểu thư cũng sẽ có manh mối của vật kia.

Trong lòng hiểu rõ ra, liền khoát tay với nhóm kiệu phu: “Đi, chúng ta cũng tới đó xem.”

Nhị gia sai bước đi bảy tám trượng, mới đột nhiên phản ứng lại, những quý nhân kia vẫn còn đang đợi mình dẫn đường, bây giờ mình bỗng nhiên vứt lại bọn họ, nói không

chừng lại đắc tội những người này. Nhưng không nghĩ rằng vừa quay đầu lại, thì thấy thế mà bọn họ lại đi theo.

Cảm thấy không khỏi vui mừng: “Người tốt sẽ có báo đáp, quý nhân trong thành cũng nguyện ý giúp đỡ...”

Hắn dẫn đường, đi xuyên qua trong rừng, rẽ đông quẹo tây, bởi vì sốt ruột, cho nên trên người đều toát ra nhiệt khí bùng bùng, Hồ Ma đi theo bên cạnh Nhị gia, chỉ thấy ở chỗ sâu trong rừng, có thứ gì đó soàn soạt âm hiểm, có nhiều thứ đang trốn đi, dường như là bị Nhị gia áp chế.

Bình thường tại xung quanh trang tử, Nhị gia là người có danh khí lớn, tà ma đều trốn tránh.

Bây giờ đến trong núi sâu, những của nợ không biết Nhị gia, vụng trộm tới nhìn, nhưng cũng bị hỏa khí này hù chạy.

Theo lý thuyết hỏa hầu của mình cũng không kém, nhưng tương đối nội liễm, cho nên không có thanh thế này.

Đương nhiên đây cũng là do bản chất của hai người có chênh lệch.

Nếu là Nhị gia dùng Chân Dương Tiên, trong thời gian ngắn chỉ có thể dùng ba lần, nhưng Hồ Ma lại có thể dùng vô hạn.

Nhưng Nhị gia càng dùng lại càng nhiều, điều tức một phen, thì sẽ thông thả lại sức.

Hồ Ma dùng, lại là trực tiếp tiêu hao, nhất định phải ăn Huyết Thái Tuế, mới có thể bù đắp được.

Hiển nhiên không biết trong rừng chạy bao lâu, chung quanh đã là dần dần u ám, loại khí tức không rõ nào đó làm cho đáy lòng người phát lạnh, cũng không biết có phải đã đến gần chỗ của bà bà hay không, Hồ Ma rõ ràng nhìn thấy, Tiểu

Hồng Đường ở sau lưng mình, tựa hồ cũng có chút nóng vội bất an.

Trong lòng hắn cũng vô cùng gấp gáp, tăng nhanh tốc độ, Nhưng đột nhiên, bỗng nhiên nghe thấy bên tai, vang lên tiếng cười hì hì:

“Hồ Ma tiểu tướng công, đến nhìn nô gia đi...”

“...”

Chương 64. Mỹ nhân xà

Chương 64: Mỹ nhân xà

Thanh âm này kiều mị uyển chuyển, rõ ràng đến cực điểm truyền vào trong tai của Hồ Ma, giống như kẻ sát vào gò má của hắn.

Đáy lòng của Hồ Ma bỗng nhiên run lên, có xúc động muốn đi theo thanh âm này, nhưng lại nhịn xuống.

“Nhị gia...”

Hắn chỉ ngẩng đầu gọi lại Nhị gia, thấp giọng nói: “Có người gọi ta...”

“Cái gì?”

Nhị gia cũng vội vàng quay đầu, liếc nhìn xung quanh, nói: “Ta sao ta lại không nghe thấy?”

Chuyện này không bình thường.

Bây giờ Hồ Ma nghe được vô cùng rõ ràng, thanh âm kia kiều mị uyển chuyển, rõ ràng vang ở bên tai mình, như muốn mê hoặc tâm hồn người.

Dường như làm cho người ta không thể không đáp ứng, không thể không đi theo mị lực.

Tại trong lúc Hồ Ma đang cảm thấy không ổn, lại nghe thấy sau lưng, cũng chợt vang lên vài tiếng đáp ứng tán loạn.

Hắn vội vàng quay đầu, thấy đám kiều phụ khiêng kiều kia, mình vừa mới cùng Nhị gia tăng nhanh tốc độ, nhưng bọn họ thể mà cũng theo sau, mà trán cũng không thấy đổ một giọt mồ hôi nào.

Nhưng mà tại lúc này, bước chân của bọn họ cũng thả chậm lại, ngơ ngác nhìn về phía trong rừng, có người nhìn về phía bên trái, có người nhìn về phía bên phải, ai nấy đều quay đầu về những phương hướng khác nhau, nhưng biểu lộ lại đều si ngốc kinh ngạc giống nhau.

“Chú ý một chút!”

Nhưng cũng đúng lúc này, lão chưởng quỹ đi ở bên cạnh, cũng phát giác được cái gì, sầm mặt lại.

Lão chưởng quỹ đột nhiên vừa sải bước đi lên, đến phía trước của một kiệu phu đang có vẻ mặt si mê, há to miệng, dường như muốn đáp ứng cái gì, lão đưa tay lên tát một cái tát vang dội, không chỉ đem người này đánh cho tỉnh, mà những người khác cũng là cả kinh.

Sau đó lão mới lặng lẽ quét mắt một vòng chung quanh khu rừng mênh mang, thấp giọng nói: “Mặc kệ nghe thấy cái gì, cũng đừng có đáp ứng.”

“Từ giờ khắc này, chỉ nghe thấy thanh âm ta gọi các ngươi, cũng ngẩng đầu nhìn ta trước, xác định là ta thì mới đáp ứng.”

“...”

Sau khi dặn dò xong, âm thanh mới lạnh lùng nói: “Đó là mỹ nhân xà, chuyên câu dẫn người, nó núp trong bóng tối rồi gọi tên người.”

“Nếu như ngươi đáp ứng, thì sẽ nhìn thấy nó, nó sẽ mê hoặc ngươi, ôm lấy ngươi.”

“Nếu ngươi không chế không nổi, đi đến gần nó, lại quay đầu nhìn lại, liền sẽ phát hiện thân thể mình vẫn còn ở nguyên tại chỗ, còn nếu không quay đầu lại, thì sẽ mơ mơ màng màng đi theo nó.”

“Đ xuống Hoàng Tuyền Địa phủ, ngay cả mình đã chết rồi, cũng không biết...”

“...”

Đám kiêu phu nghe lời này, hoang mang rối loạn gật đầu, cắn chặt hàm răng cúi đầu đi đường.

Ngay cả Hồ Ma cũng phải nhắc nhở, mơ hồ nhớ tới lúc trước khi mình tỉnh lại đã chạy ra thôn, nhìn thấy mỹ nhân xà, là một trong ba con tà ma kia, hấn vội vàng để mình thật trấn tĩnh, tiếp tục đi theo Nhị gia.

Thế nhưng hấn không đáp ứng, thanh âm gọi người lại rõ ràng hơn, vô luận bọn hấn đi ra bao xa, thanh âm này từ đầu đến cuối vẫn vang lên ở bên tai, giống như mỹ nhân kia đang ở gần mình, chỉ đang trốn ở sau gốc cây bên cạnh.

Mà thanh âm gọi người, cũng càng rên rỉ uyển chuyển, si tình triền miên, tiêu hồn phế xương.

Không biết còn tưởng rằng bên cạnh đang có người đánh đã chiến.

Hồ Ma biết đây là tà ma đang mê hoặc lòng người, hấn nỗ lực chịu đựng, bất vi sở động, vị chương quỹ cũng nhúu mày.

Nhưng thanh âm này lại càng lúc càng vang, cây cối ở chung quanh đều trở nên quỷ dị vặn vẹo

Bỗng nhiên ở trong kiêu liên vang lên thanh âm bất mãn: “Rừng sâu núi thẳm, bán thú khiêu dâm gì vậy?”

Theo một tiếng hét lên, màn kiêu khê nhúc nhích, đột nhiên một cái bóng xám chui ra.

Chỉ cảm thấy cái bóng này lớn cỡ một con chó pug, tốc độ cực nhanh, thấy không rõ bộ dáng, “Suru” một tiếng liền lén đến phía sau cây, ngay sau đó, liền bỗng nhiên vang lên một

loạt tiếng cấn cùng tiếng kêu thảm thiết, một mảnh cây cối đều theo đó mà lắc lư, âm phong thổi tới, lá rụng ào ào.

Không bao lâu, bóng xám kia vọt trở về, mơ hồ có một chuỗi vết máu văng tung tóe, tựa hồ bên trong miệng còn đang ngậm cái gì.

Mà thanh âm mê hoặc lòng người cũng đã không thấy đâu nữa.

“Ai...”

Nhị gia cùng Hồ Ma đều có chút ngoài ý muốn, cảm kích nhìn về phía cổ kiệu kia.

Mà vị lão chưởng quỹ kia, lại chỉ ở bên cạnh yên tĩnh nhìn, không nói một câu, cũng không có ra tay giúp.

Bọn họ chỉ là ngoại nhân đi vào trong rừng, đối diện với mấy tà ma này, chỉ cần mọi người bình an vô sự, nếu có thể không trêu chọc, thì liền không trêu chọc.

Nhưng người trong kiệu làm thế nào, thì lão cũng không xen vào.

Cũng coi như của nợ kia gặp xui xẻo, người ta là đại gia khuê tú, không nghe được giọng điệu dàng, nói ra lời dâm đẳng như vậy.

Mặc dù hơi chút trì hoãn, nhưng không có những thứ quý dị mê hoặc kia, thì đi đường ngược lại càng nhanh, rốt cục dần dần tới gần một địa phương có cây cối thưa thớt.

Lại đi lên phía trước, mới phát hiện, sở dĩ nơi này cây cối thưa thớt, chính là bởi vì nơi này thế mà có một gốc cây hòe vô cùng lớn sinh trưởng ở đây, cành cây của nó rậm rạp, thô to làm cho cây cối ở xung quanh như nhỏ bé lại, bên cạnh có đặt rất nhiều cống phẩm, trên cành có treo từng cái chuông lục lạc.

Nhị gia đến nơi này, liền vội vàng ngừng bước, hồi hộp nhìn về phía Hồ Ma: “Là nơi này đúng không?”

Hồ Ma nhẹ gật đầu, xác định đây chính là địa phương mà mình nhìn thấy ở trong gương, chỉ là nhìn qua trái phải, lại không thấy bóng dáng của bà bà đâu.

Chương 65. Cây hòe già

Chương 65: Lão Cây hòe già

“Là nơi này sao?”

Hồ Ma đứng tại chỗ, cảnh giác lo lắng nhìn xung quanh, nhìn về phía gốc cây hòe lớn kia, chỉ thấy phía trên, nửa bên thân cây đều trở nên cháy đen, trên mặt đất có một lượng lớn chuông lục lạc rơi tán loạn, cành lá ỉu xiu rủ xuống.

“Vừa rồi, bà bà chính là cùng nó đấu pháp?”

“...”

“Đây là Hòe bà bà nổi danh trong Lão Âm Sơn.”

Lúc Nhị gia đang đến gần cây hòe già, cũng nhẹ nhàng thả chậm bước chân, thấp giọng nói với Hồ Ma: “Trong mười dặm tám thôn, phàm là trong nhà có hài nhi chết yếu, trước kia đều quăng vào trong chuồng heo, đập nát rồi sấy khô, sau đó rải vào trong đất để làm phân bón.”

“Nhưng từ khi Hòe bà bà hiển linh, thì cũng bắt đầu đưa đến nơi này để chôn, mà nếu có người nào không có con thì khi tới đây bái lạy, sau khi trở về liền sẽ mang thai.”

“...”

“Thứ quý gì vậy?”

Hồ Ma nhớ đến lúc bà bà ở trong gương, là cùng cái cây hòe già này đấu pháp, phía trên cành đều treo đầy những cái hắc cầu, giống như bộ dáng của trẻ con, trong lòng chỉ cảm thấy quái dị cùng kinh dị, rung động ngắc đầu: “Tại sao nó phải cùng bà bà đấu pháp?”

“Kỳ quái cũng ở chỗ này...”

Bên trong thanh âm của Nhị gia, càng là lộ ra vẻ kỳ quái “Hòe bà bà là thiện thần nổi danh trong mười dặm tám thôn chúng ta, chuyên đưa những đứa trẻ chết yếu đi đầu thai.”

“Trước đó, nếu ở trong thôn chúng ta, ai mong muốn có con mà không có, bà bà đều khuyên bọn họ đến chỗ Hòe bà bà để bái lạy, chỉ cần đủ lòng thành, sau khi dâng lên cống phẩm, đập đầu ba cái, chuông lục lục vang lên, đó chính là hài tử nguyện ý đi theo vợ chồng trẻ...”

“Chuông lục lục vang càng nhiều, thì có càng nhiều đứa trẻ nguyện ý đi theo.”

“Hai bên đều là người tốt bụng, tại sao lại đánh nhau như vậy chứ?”

“...”

“Đưa trẻ con đi chuyển thế?”

Hồ Ma nghe vậy thì trong lòng bỗng nhiên thấy có điểm là lạ, nhưng dưới tình huống đang lo lắng cho nên hắn cũng không kịp ngâm nghĩ nữa.

“Ha ha, không phải hai bên đang đánh nhau.”

Cũng đúng lúc này, nghe được một tiếng cười, quay đầu nhìn lại, thì thấy là lão chương quỹ kia cùng đám người khiếu phu, cũng đã đuổi tới, ngừng lại ở phía xa xa.

Lão chương quỹ hai tay chấp sau lưng, nhìn quanh nơi bừa bộn này rồi cười lạnh nói: “Lão hòe ở nơi này, linh tính tán loạn, tà khí khắp bốn phía, hẳn là có một loại đồ chơi nào đó lợi hại ở trên thân thể của nó, đem nó biến thành khô lồi, mới cùng bà bà ngươi đấu với nhau.”

“Sau đó thì sao?”

Hồ Ma nghe xong lời của y, cũng liền nghĩ đến lúc trước con Bạch Kiềm Sơn Khôi kia bị khu sử tiến vào trang tử tìm mình.

Tựa hồ là thứ mà Mạnh gia phái tới kia, phi thường am hiểu loại bản lĩnh này.

Hắn lập tức có chút bận tâm đến trạng thái của bà bà, mà tại trong ánh mắt lo lắng của hắn, liền thấy vị lão chương quỹ kia nhìn trái, nhìn phải, rồi sờ sờ ở bên phải giống như phát hiện ra cái gì, nhẹ nhàng thở dài ra một tiếng, nói:

“Vị bà bà kia của ngươi, tâm địa còn được, bà ta biết cây hòe già này thật ra là vô tội, những đứa trẻ gửi ở trên tàng cây kia cũng đều là vô tội.”

“Cho nên bà ấy dẫn Âm Lôi tới nhưng cũng chỉ bỏ cái cây hòe già này một nửa, lưu lại cho nó một cái mạng.”

“...”

Hồ Ma cùng Nhị gia bên cạnh nghe, đều là trong lòng khẽ run, mơ hồ hiểu được, đây đúng là phong cách hành sự của bà bà.

“Nhưng...”

Lại còn không chờ bọn họ yên tâm, liền lại nghe lão chương quỹ nói: “Ha ha, Tẩu Quỷ Nhân đấu pháp, tối kỵ nhất là mềm lòng.”

“Bà ta lưu lại cho lão hòe một mạng, vậy thì tất nhiên chính bản thân bà sẽ bị thiệt lớn.”

“...”

“A?”

Hồ Ma nghe vậy thì giật mình không nhỏ, lập tức nói: “VẬY.. Bà bà bây giờ ở nơi nào?”

Lão chương quỹ nhú mảy, ánh mắt có chút bắn khoăn, tựa hồ là đang nhanh chóng cân nhắc trong lòng.

Nhưng cũng đúng lúc này, Tiểu Hồng Đường đi theo Hồ Ma tới, chợt ngừng đầu lên.

Cái mũi hếch lên, lập tức vui mừng gọi một tiếng: “Bà bà”

Thanh âm chưa dứt, đã thấy hồng ảnh lóe lên, nhanh chóng hướng về một phương hướng ở bên cạnh chạy đi.

Người khác không biết vì sao Hồ Ma lại chỉ thoáng nhìn, rồi sau đó lập tức bước nhanh đuổi theo Tiểu Hồng Đường, Nhị gia cũng khẩn trương đem Khai Sơn Dao đang cõng ở sau lưng chuyển đến cầm trong tay, rồi bước nhanh đuổi theo.

Lão chương quỹ nhìn qua thì biết bọn hắn nhận được tin tức từ chỗ con quỹ nhỏ kia, nhưng lão lại chậm rãi cân nhắc, có kiểu phu cũng muốn đuổi theo sát chạy tới xem xem, thì bị lão ngăn lại:

“Đừng góp náo nhiệt, bên trong còn có chút đồ vật không có giải quyết hết đâu!”

“...”

“...”

Hồ Ma bước nhanh đi theo sau lưng Tiểu Hồng Đường, xuyên qua một con đường mòn có cỏ hoang bao phủ, mơ hồ trông thấy phía trước là vách núi, phía sau là rừng cây thưa thớt, mơ hồ có thể nhìn thấy, dưới vách tựa hồ có huyết động, trong huyết, có hơi khói từ trong động bay ra.

“Bà bà là ở chỗ này?”

Trong lòng của hắn hơi vui vẻ, bước nhanh hơn, Nhưng đột nhiên, chợt thấy, Tiểu Hồng Đường ở phía trước bị một vật đen xì nào đó bổ nhào tới, cái bóng màu đỏ cùng cái bóng màu

đen quần lại với nhau, phát ra thanh âm xé rách như con thú đang gặm nuốt.

Chương 66. Lão Dương dập đầu

Chương 66: Lão Dương dập đầu

Tập trung nhìn vào, đó cũng là một đứa nhỏ cùng Tiểu Hồng Đường không chênh lệch nhiều, toàn thân đều là màu đen, tản ra khí tức âm lãnh vạn vạo.

Trong lòng của Hồ Ma giật mình, vội vàng muốn lên trước giúp đỡ, lại đột nhiên nghe được một tiếng cười quỷ dị.

Hắn vội vàng dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại, lập tức thân thể có chút run lên.

Chỉ thấy trên một cái cây ở phía bên trái, dưới mặt đất, có bốn năm quái vật như vậy đang ngồi xồm, nghiêng đầu, trừng con mắt trắng bệch nhìn mình.

Nhưng phát ra tiếng cười, lại không phải bọn chúng, mà là một con dê rừng từ phía sau cây đi ra, lộ ra một đôi mắt hung ác, để người nhìn thấy liền không tự giác mà cảm thấy sợ hãi, mình vừa mới nghe được tiếng cười, nhưng thật ra là tiếng kêu của nó, chỉ là như cười lạnh làm người ta sợ hãi.

Dê đứng thẳng!

Đây là quái vật mà mình trước đó đã gặp qua, rõ ràng rất bình thường nhưng lại khiến cho người sợ hãi.

“Nó đang khống chế linh trên trên cây hòe.”

Trong lúc hắn đang hơi kinh hãi, thì thanh âm của Nhị gia vang lên sau lưng hắn: “Những đứa trẻ này vốn không phải là tà ma, nhưng lại bị người biến thành tà ma.”

“Đã không có hi vọng đi đầu thai...”

“...”

Nhị gia thả nhẹ bước chân, từng chút từng chút đi đến bên cạnh Hồ Ma, đưa Khai Sơn Dao trong tay cho hắn, thấp giọng nói: “Cái của nợ này, tiểu Hồ Ma người không đòi pho được, để Nhị gia ta tới, người mau đi xem bà bà hiện tại thế nào...”

Nghe được thanh âm của Nhị gia, cảm giác an tâm trong lòng Hồ Ma tăng lên nhiều.

Mơ hồ cảm thấy Nhị gia nhất định có thể khắc chế được con quỷ dê rừng này, liền gật gật đầu, tiếp nhận Khai Sơn Dao, đột nhiên xông về phía trước.

Những anh linh hung tàn vẩn vơ, thấy Hồ Ma động, thì cũng bất chợt từ dưới đất luồn lên, nhào về phía hắn.

Hồ Ma chỉ cảm thấy trong tai vang lên từng trận thanh âm của hài nhi khóc lóc, cảm giác bức bối không hiểu, đầu choáng muốn nôn.

Nhưng hắn khẽ động, lô hỏa trong bụng liền đốt lên, động tác lại nhanh nhẹn, chỉ lo xông về phía trước, sau lưng Nhị gia bước lên phía trước một bước, gầm nhẹ một tiếng thì đã đẩy lui được những anh linh này.

Hắn sáu mươi năm Đồng Tử Công, ngay cả trong tiếng rống, đều phẳng phất mang chút khí dương cương phá tà.

Nhưng cũng chỉ là đẩy lui anh linh, thân thể của bọn chúng nho nhỏ, thế mà hung tàn đáng sợ, lại vọt lên lần nữa.

Nhị gia biết những anh linh này lúc đầu được hù dọa bà thu dưỡng, nghĩ cho chúng nó có một lần cơ hội để đầu thai, bây giờ bị cắt mất đường lui, lại bị tà khí nhuộm dần, cũng đã lực thân không nhận, hung lệ đáng sợ, cũng không dám khinh

thường, một thức Bàn Lan Chủy dùng ra, đưa ngang trước người.

Những anh linh kia thu thế không kịp, răng nanh sắc bén cắn lấy cánh tay của Nhị gia, như một chuỗi chuột.

Cánh tay của Nhị gia bị cắn chảy ra máu tươi, khuôn mặt như tượng đá cũng hiện lên vẻ đau đớn, nhưng cùng so sánh, thì những anh linh kia lại thống khổ vô cùng.

Sau khi cắn thì bọn chúng cũng không chịu nhả ra, nhưng khi bị dính máu tươi của Nhị gia, thì trên người bỗng nhiên bốc lên khói trắng bồng bồng, giống như bị tưới axit, thống khổ không thôi, sau đó cánh tay của Nhị gia vùng lên, máu tươi liên tiếp chảy ra, vùng chúng nó bay ra ngoài.

Mới đánh qua một lát, những anh linh kia đã là tiêu tán đi mấy cái.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, con quỷ dê rừng phát một loạt những tiếng cười quỷ dị, lặng lẽ nhìn, đột nhiên đầu gối trước hơi gấp lại.

Nó đang cúi đầu, thân thể có xu thế giống như muốn dập đầu.

“Lão Dương dập đầu...”

Nhị gia cũng không có đem những anh linh này để ở trong lòng, toàn bộ lực chú ý đều nhìn chăm chăm vào con dê này.

Thấy nó đột nhiên làm ra bộ dáng muốn dập đầu, thì trong lòng kinh hãi.

Bên trong thôn chăn nuôi dê, heo cùng các loại súc vật, thường sẽ không nuôi quá lâu thì đã làm thịt, nhưng cũng có một số con đặc thù, hoặc nó ăn phải cái gì, hoặc chỉ là bởi vì sống quá lâu cho nên trở nên có chút tà tính.

Tựa như lão dê rừng này, tuổi tác lâu, lại học đứng lên giống người, còn học đập đầu.

Nhưng đập đầu này cũng không phải là chuyện gì tốt, một khi đầu của nó đập xuống thì có thể đem hồn của người đập đi.

Có một ngôi làng gần thôn Đại Dương, đã từng có người chuyên làm nghề chăn dê ra ngoài chăn dê, bị một lão dê rừng đập đầu sau đó bị đập luôn hồn, mơ mơ màng màng đi xuống vách núi rồi ngã chết.

Đối mặt với của nợ tà môn này, Nhị gia lại không dám khinh thường, thấy cái đầu của đối phương đập xuống, Nhị gia chột tiến lên một bước, cũng làm động tác giống như con quỷ dê kia, hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng về nó đập đầu xuống.

Hai cái đầu chạm vào nhau, phát ra một tiếng “Bành”.

Hai cái đầu đụng vào nhau có chút choáng nặng nề, lão dê kia nhìn thấy hành động của Nhị gia thì ánh mắt của nó thay đổi.

Nhị gia quỳ quá nhanh, từ chuyện dê đập đầu, đổi thành đổi đầu.

Người có thể để nó biến thành nôi thịt dê, có thể để nó ngoan ngoãn nằm xuống để lấy sữa dê, thậm chí ban đêm đi ngủ đều có thể ôm chăn ấm làm bằng lông dê, nhưng tuyệt đối không thể dùng dụng đầu để vũ nhục nó.

Tại bên trong thế giới của dê, đây là khiêu khích lớn nhất, không có cái thứ hai.

Thế là con dê này cũng lập tức kích phát khí thế hung ác, hai chân dê giơ cao sau đó nhảy một cái đâm đầu lao tới.

Nhị gia cũng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, cùng nó đụng đầu vào nhau.

Bành bành bành bành...

Hai người đánh đến người tới ta đi, vừa lúc lực lượng ngang nhau.

Mà thừa dịp này, Hồ Ma đã vọt hướng về phía trước, một tay nhắc lên Tiểu Hồng Đường ở trên mặt đất.

Đưa tay hất lên, liền đem anh linh đang triền đầu cùng với nàng tách ra, đối phương còn đang ở trên không trung, hần liền há miệng quát lên.

“Phốc!”

Trong lò liệt hỏa dâng lên, một đạo chân khí tiễn phun ra, trực tiếp đâm xuyên qua, làm cho anh linh kia tan biến thành hư không.

Mà Hồ Ma thì một tay mang theo Tiểu Hồng Đường, một tay nhắc Khai Sơn Đao, nhanh chân phóng tới cửa hang.

Chương 67. Người đến tốt cùng là ai?

Chương 67: Người đến tốt cùng là ai?

“Bà bà...”

Trong nháy mắt hấn xông vào cửa hang, Hồ Ma liền nghe được thanh âm Tiểu Hồng Đường lo lắng kêu lên.

Ánh mắt hấn thoáng thích ứng với bóng tối, liền lập tức nhìn thấy, nơi này cũng không được tính là một cái động, chỉ là một hốc đá rộng khoảng một trượng.

Bà bà bây giờ, đang nằm bên trong, nửa người đều là máu, tinh thần uể oải suy sụp.

Mà ở phía trước người của bà, thì nổi lên hai cây nến, một nhánh hương, còn bày ra một ít cốt phù đã vỡ vụn cùng bình rót, ngọn nến kia đã sắp đốt sạch sẽ, nhưng vẫn phát ra quang mang, dường như có lực lượng vô hình.

Bên ngoài phạm vi ánh nến, ba năm con anh linh, đang liều mạng vào bên trong, nhưng không vào được.

Chắc là bà bà bị thương, bị ép trốn vào trong động này, trong lúc cấp thiết chỉ có thể bày xuống pháp môn giản dị này để chống cự anh linh?

Hồ Ma không rảnh suy nghĩ nhiều, một tay cầm đao, bước nhanh phóng tới trong động.

Lúc này, sau ánh nến, bà bà đã suy yếu vô cùng, bà phất sức ngẩng đầu, liền thấy sắc mặt của Hồ Ma hung lệ, cầm đao xông vào trong động, trong lòng nhất thời giật mình, nhưng

cũng đã bắt lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ Ma nhanh chóng tới gần.

“Xùy...”

Hắn bỗng nhiên dùng sức vung đao, đao phong vung qua ngọn nến làm cho nó lay động muốn tắt.

Trong lúc Bà bà đang hoảng hốt, cũng có mấy phần tâm tình nhắm mắt chờ đợi cái chết đến, nhưng lại không nghĩ rằng, Hồ Ma vung đao phách trảm, đao thế can đảm và mạnh mẽ, tràn ngập dương cương chi khí.

Mấy anh linh liễu mạng muốn nhích lại gần bà bà, phát giác ra Hồ Ma lợi hại, nhao nhao quay đầu nhào về phía hắn, hắn cầm Khai Sơn Đao chém về phía đám anh linh kia, dễ dàng chém giết, từng anh linh đều tan biến thành hư không.

Sau đó Hồ Ma tiến lên hai bước, đến trước mặt bà bà, cầm Khai Sơn Đao xuống mặt đất, duỗi tay vịn chặt bà bà.

“Bà bà, bà không sao chứ?”

“...”

Con mắt có chút vẫn đục của bà bà ngơ ngác nhìn Hồ Ma, đáy mắt dường như có biến hóa nghiêng trời lệch đất, như sóng thần cuộn trào.

Hồ Ma nhìn thấy sắc mặt của bà bà vàng như nến, hốc mắt hãm sâu, trong lòng không khỏi run lên.

Từ khi mình tỉnh lại, bà bà liền lộ ra dáng vẻ âm trầm đáng sợ, về sau lại là không có gì mà bà làm không được.

Giúp mình niệm kinh trừ tà, chỉ vì để cho mình ngủ một giấc ngon lành.

Giúp mình cắt Huyết Thái Tuế từ trong núi sâu để mình giữ mạng.

Cuối cùng, thậm chí còn lẻ loi một mình vào rừng đi tìm con quỷ mà Mạnh gia phái tới, muốn tự mình giải quyết hậu hoạn, rõ ràng đã cao tuổi, nhưng lại kiên cường không biết mệt mỏi.

Nhưng bà bây giờ, lại suy yếu như thế.

Bà bà bị trọng thương, lại rã rời như nền tàn trong gió, lại để cho mình có cảm giác không thật.

“Bà bà, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hắn vô thức an ủi: “Ta cùng Nhị gia đến tìm bà, ta còn tìm... quý nhân ở trong thành đến giúp.”

Bà bà kinh ngạc nhìn Hồ Ma, đáy mắt dâng trào lên vô vàn cảm xúc.

Bà bỗng nhiên đưa tay lên, bàn tay khô gầy như que củi bắt lấy cánh tay của Hồ Ma bằng một lực dị thường.

Bà thấp giọng và hỏi với vẻ rất khó khăn : “Người... Người đến cùng là ai?”

“Bạch!”

Đột nhiên nghe tới vấn đề này, trong lòng của Hồ Ma run lên, có chút khó có thể tin nhìn về phía bà bà.

Lúc này bà bà phi thường suy yếu, không giống như lúc mới gặp, cho mình cảm giác áp bách vô tận.

Nhưng lần này mình thấy rõ ràng con mắt của bà.

Cặp mắt ảm đạm mà hăm sâu, một mảnh thanh minh, dường như nhìn rõ ràng tất cả.

Trái tim bịch, bịch, chậm chạp nhảy lên hết sức vang dội.

Hồ Ma chậm rãi nói: “Ta là Hồ Ma, bà bà...”

“Người là Hồ Ma, người là Hồ Ma...”

Bà bà thì thầm nói, dùng sức nắm lấy cánh tay của Hồ Ma, lực nắm càng thêm mạnh hơn, nói thật nhỏ: “Nhưng tôn nhi ta, ta hiểu rõ.”

“Hắn... Nào có hiểu chuyện như thế?”

“...”

“Ông...”

Trong chớp nhoáng này, trong đầu của Hồ Ma dường như sinh ra một cảm giác run rẩy đánh thẳng vào sâu trong linh hồn.

Thì ra bà bà sớm đã hiểu rõ.

Hắn không khỏi nghĩ đến, lúc mình gặp được người chuyển sinh thứ nhất, y đã nói cho mình điều cấm kỵ, cũng không khỏi nhớ tới, ngay cả vị quý nhân ở trong thành có thân phận cao quý cùng thế lực như vậy, vậy mà cũng không dám lộ ra nửa điểm làm cho người ta hoài nghi.

Cho dù là nàng muốn giúp mình, thì cũng cần an bài một tuồng kịch để cho người khác nhìn.

Mà tất cả những chuyện này, đều là bởi vì...

... Bí mật!

Điều quan trọng nhất của người chuyển sinh chính là bí mật của mình, một khi lộ ra ngoài, vô luận là thân phận gì, đạo hạnh gì, đều sẽ chết rất thê thảm.

Mình vì giữ bí mật này, như giẫm trên băng mỏng, cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng bà bà, vẫn có thể nhìn thấu.

Nhị gia ngay ở bên ngoài động, lão tùy thời có khả năng giải quyết tà ma bên ngoài sau đó đi vào.

Tiểu Hồng Đường đang ở bên cạnh, cũng không biết có nghe hay không.

Chương 68. Tôn tử của ta

Chương 68: Tôn tử của ta

Những quý nhân trong thành đến, vạn nhất nổi hứng, cũng đi theo tới đây để nhìn, thì chẳng phải là cũng sẽ lập tức nghe được chuyện này hay sao?

Lòng bàn tay của hắn có chút nóng lên, trong lòng mơ hồ sinh ra mấy phần tàn nhẫn.

Tựa hồ, muốn đưa tay nhắc lên thanh Khai Sơn Dao đang cầm ở bên cạnh...

Nhưng ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, Hồ Ma lần nữa chú ý tới ánh mắt của bà bà, trông thấy sự lo lắng và hy vọng sâu sắc trong đôi mắt mờ mịt đó.

Ở kiếp trước, hắn cũng đã từng gặp qua loại ánh mắt này.

Ở thế giới này, mình là người chuyển sinh, quan hệ máu mủ giữa mình cùng bà bà là giả, nhưng loại ánh mắt này, hắn lại không thể nào hiểu được...

Thế là, ánh mắt của hắn chậm rãi khôi phục bình tĩnh, đưa tay của mình cầm lấy tay của bà bà.

Cầm bàn tay khô ráp như vỏ cây kia, hắn nhìn bà bà rồi chậm rãi nói: “Ta là Hồ Ma, bà bà.”

“Ta chỉ là, nhớ lại một số chuyện trước lúc đầu thai, lại quên một chút chuyện ở đời này.”

“Nhưng ta nhớ được, bà là bà bà của ta...”

“...”

Bà bà trừng mắt nhìn Hồ Ma, đồng tử tựa hồ hơi mở ra, hồi lâu sau Hồ Ma đột nhiên nhìn thấy trong đôi mắt kia tràn ngập niềm vui vô tận..

Bà chậm rãi ngồi dậy, trong con mắt ảm đạm lại toả ra thần thái kỳ dị.

Lão nhân mới vừa rồi còn già nua ủ rũ, hiện tại thì hoàn toàn khác biệt, bà vẫn cường đại như vậy, thần bí, sâu xa khó hiểu, chỉ là, trong đáy mắt lại hiện ra ánh sáng triu mến.

“Đúng vậy, là tiểu tôn tử của ta...”

Bà bà dùng sức kéo lấy bàn tay của hắn, giống như sợ hắn chạy mất, thanh âm rung động nói: “Người chính là tiểu tôn tử của ta, tiểu tôn tử hiếu chuyện của ta...”

“Lão thiên gia có mắt, Hồ gia chúng ta gặp nạn, nhưng Hồ gia chúng ta, cuối cùng cũng không có tuyệt tự...”

“...”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma bị bà bà lôi kéo tay, đáy lòng đột nhiên giật mình, lại mơ hồ đồ mồ hôi lạnh cả người.

Bà bà...

Hắn nói không rõ được loại cảm giác này, nhưng rõ ràng ý thức được, bà bà mới vừa rồi, tựa hồ chỉ còn thở ra một hơi, như nến tàn trong gió, cho nên hắn cũng không đành lòng ra tay, chỉ nói đại ra một câu mà ngay cả hắn cũng không tin để đi an ủi bà bà.

Nhưng cho tới hiện tại, hắn mới ý thức được, bà bà không hề giống như mình nghĩ như thế, bà có lẽ đã rời, nhưng một chút cũng không có trở nên suy yếu.

Cho nên, lúc này thật ra là...

... Thăm dò?

Hắn không cách nào tưởng tượng, nếu lúc này mình thật sự động sát tâm, vậy kết quả sẽ là gì.

“Đừng sợ, tôn nhi của ta...”

Thấy bộ dáng của Hồ Ma, trên mặt bà bà, lại lộ ra nụ cười an ủi, tuy tiện khẽ vuốt vuốt đầu của hắn, thấp giọng nói: “Ta kỳ thật đã sớm biết ngươi cùng trước đó không giống, lúc ngươi vừa được gọi trở về, thần trí còn chưa thanh tỉnh thì ta đã biết...”

Hồ Ma không biết nên trả lời thế nào, trong ánh mắt đã không thể tránh né, hiện ra thần sắc sợ hãi.

Nhưng lúc này bà bà nhìn về phía ánh mắt của hắn, lại có triu mến mà trước nay chưa từng có, cầm bàn tay của hắn, thanh âm trầm thấp mà nói: “Nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hoài nghi ngươi không phải tôn nhi của ta, bởi vì ta tự tay đem ngươi gọi trở về, ta biết mình không có chiêu sai người.”

Câu trả lời này, để Hồ Ma bất ngờ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Mà bà bà nhìn thấy nét mặt của hắn, tựa hồ càng không đành lòng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Hồn là đúng, bát tự là đúng, ngay cả mệnh số cũng là đúng, ngươi không phải tôn nhi của ta, thì còn là ai?”

“Chỉ là, dù sao thì ngươi cũng đi một vòng Quỷ Môn Quan, lại cưỡng ép gọi ngươi trở về, cho nên sẽ có chút vấn đề.”

“Nhưng vấn đề này không thể trách ngươi ...”

“ ... ”

Bà chậm rãi nói, đầy mắt dường như sinh ra áy náy nồng đậm: “Chuyện này phải trách bà bà, là bà bà không bảo vệ người cẩn thận, là bà bà tìm tới người quá muộn ...”

“Tựa như...”

Ánh mắt của bà chậm rãi nhìn về phía ngoài động, có chút dừng lại, thật lâu, mới thấp giọng nói: “Tựa như những anh linh trên cây hòe.”

“Bọn chúng còn chưa biết chuyện, thì đã trải qua nỗi khổ luân hồi, oán được ai đây?”

“...”

Hồ Ma nghe bà nói, lại bỗng nhiên nhất thời tê cả da đầu.

Những lời mình nói trước đó, là để an ủi vị bà bà tâm tư này, không đành lòng để bà quá vất vả, nhưng lại tiếp nhận đả kích như vậy.

Giờ khắc này, hắn mới chợt phát hiện, giống như nhìn không rõ những chuyện này, là chính mình.

Bà bà đã sớm từ phương diện khác, xác định thân phận của mình, chỉ là không biết rõ tại sao mình lại có loại biến hóa này mà thôi.

Như vậy, mình đến tốt cùng là ai?

“Bà bà, người thế nào rồi?”

Cũng tại lúc này, ngoài động, vang lên tiếng bước chân nặng nề gấp rút, Nhị gia thở hổn hển, xông vào trong động.

Trên trán của lão máu me đầy mặt, còn có một cái bực lớn, nhìn có chút buồn cười.

“A?”

Chợt ngừng đầu một cái, liền thấy Hồ Ma cầm bàn tay của bà bà, mà bà bà thì nửa người dựa vào vách động, lão nhin

không được mà hô to một tiếng, vội vàng chạy tới, giờ cao hai tay lên, nơi nào cũng không dám đụng, run giọng nói:

“Ngươi, không có... Không có sao chứ?”

“...”

“Lão nhị, ngươi ở trước cửa la hét ầm ĩ làm cho ta đau đầu...”

Tựa hồ tâm tình bà bà rất tốt, nhìn Nhị gia, còn có chút ý tứ trêu chọc: “Mạnh gia phái tới của nợ kia, mặc dù lợi hại, nhưng ta trừng trị nó vẫn là không có vấn đề, ngươi tại sao lại lỗ mãng như thế, nhất định phải mang hấn chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy để tìm ta?”

“Chuyện này...”

Nhị gia nghe vậy thì giật mình, ngượng ngùng nói: “Chuyện này không thể trách ta, là hấn nhất định muốn tới.”

“Nghe ngươi xảy ra chuyện, nhìn bộ dạng gấp kia của hấn...”

“...”

“Đúng vậy...”

Bà bà nghe Nhị gia khích lệ, con mắt cũng cao hứng híp lại: “Trước đó tôn nhi nhà ta còn nhỏ tuổi, chưa có lớn lên.”

Bà chậm rãi thở dài, thân thể tựa trên vách đá, đôi mắt nhìn Hồ Ma, lại như có mọi loại vui vẻ, nói khẽ: “Lão nhị, ngươi đã lớn như thế này mà còn ở trước mặt ta khóc, nhìn không ra bộ dáng gì.”

“Ngươi ra chờ ở bên ngoài trước, ta còn có ít lời muốn nói với tiểu tôn tử của ta.”

Chương 69. Hoàn thành một nửa

Chương 69: Hoàn thành một nửa

Nhị gia cố nén bi thống, ra bên ngoài động.

Hắn chỉ coi đây là bà bà muốn giao phó di ngôn, mình không tiện ở đây nghe.

Mà Tiểu Hồng Đường, cũng ngoan ngoãn đi ra cửa hang, ở nơi đó trông coi, ngay từ đầu nàng cũng rất lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy bà bà, liền yên tâm, chỉ là nàng không hiểu chuyện gì khác, cũng không thấy trạng thái của bà bà có gì không đúng.

Có lẽ trong cảm giác của nàng, lúc này bà bà lại càng thân cận hơn.

Mà Hồ Ma, thì cầm bàn tay của bà bà đã không còn sức lực, trầm mặc, nói không ra lời.

Hắn có thể cảm giác được vị lão nhân này đối với mình gần gũi, trong lòng cũng cảm thấy may mắn, mới vừa rồi mình không có lựa chọn xuất thủ.

Nhưng cảm nhận được bà bà suy yếu, trong lòng cũng dâng lên cảm xúc không hiểu.

“Hải tử, bà bà sắp phải đi.”

Bà bà ôn nhu nhìn Hồ Ma, rồi mới mở miệng, lam cho trong lòng của Hồ Ma khẽ run lên, khó có thể tin ngẩng đầu lên.

“Ngươi không cần phải lo lắng.”

Bà bà chú ý tới vẻ lo lắng hiện lên trên mặt của Hồ Ma, nhìn ra đó là thật, tâm tình cùng càng thêm trấn an, thấp giọng cười nói: “Ta không phải thật sự muốn bỏ đi, mặc kệ người, chỉ là nhất định phải về tổ từ một chuyến, sớm trải đường cho người.”

“Lần này Mạnh gia thất thủ, không thể làm cho nhánh này của Hồ gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn, nhưng bọn hắc làm quá mức, cũng sẽ làm cho nhiều người mệt mỏi, nếu ta không trở về một chuyến, sợ chuyện gì bọn họ cũng có thể làm ra được.”

“Nhưng lời này người không được nói với người ngoài, ngay cả Nhị gia người cũng đừng nói, bọn hắc cũng không hiểu được...”

“...”

Nhìn ánh mắt ôn hòa của bà bà, Hồ Ma mới thoáng yên tâm, mơ hồ cảm giác trong lời của bà bà dường như có liên quan đến thứ lợi hại nào đó.

Chỉ là lấy nhận biết của mình bây giờ, thì vẫn không rõ những thứ này.

“Chỉ tiếc...”

Bà bà thở dài, nói khẽ: “Ta đi lần này, coi như khổ người.”

“Tôn nhi của ta, vấn đề trên người người còn chưa có giải quyết, bà bà lại để người ở lại bên trong Lão Âm Sơn này chịu khổ.”

“...”

Nghe ra được trong lời nói của bà lộ ra vẻ miễn cưỡng cùng tự trách mãnh liệt.

Hồ Ma nghe vậy thì trong lòng khẽ động, lần này đến tìm bà bà, hẳn vốn muốn làm rõ vấn đề ở trên người của mình.

Chẳng lẽ, mình thật sự phải ăn Huyết Thái Tuế cả đời để giữ mệnh sao?

“Người a, lúc trước bị Mạnh gia làm cho bị thương quá nặng...”

Bà bà nhìn ra được suy nghĩ của hần, chậm rãi thở dài: “Hoặc là nói, người thật sự đã chết...”

Nói đến chữ “chết” này, rõ ràng bà có chút mâu thuẫn, tựa hồ cho tới bây giờ, cũng còn không thể thừa nhận sự thật này.

Dừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Hồ gia chúng ta lại gặp nạn, liên tiếp cha người, mẹ người, chúng ta cũng không có làm gì sai, dựa vào cái gì cũng bị người làm hại cho đoạn tử tuyệt tôn?”

“Cho nên bà bà ta không tin, mặc kệ như thế nào, bà bà đều nhất định phải đem người cứu trở về mới được...”

“...”

Hồ Ma chỉ là yên lặng lắng nghe, lúc này, cũng không dám ngắt lời lung tung.

“Nhưng nói cho cùng vẫn là một lão bà bà, đạo hạnh không đủ, có chút miễn cưỡng...”

Đôi mắt tràn đầy áy náy của bà bà nhìn Hồ Ma, chậm rãi nói: “Ta chỉ có thể đem người mang trở về, nhưng môn pháp khởi tử hoàn sinh này, lại chỉ mới hoàn thành được một nửa.”

“Theo lý, bà bà hần phải lưu lại, tiếp tục chữa khỏi cho người mới được.”

“Nhưng Mạnh gia ra tay quá vội vàng, ta cũng chỉ có về tổ từ đi xử lý chuyện bên kia trước, còn lại một nửa thì cần người tự mình hoàn thành...”

Kỳ thật nghe đến đó, trong lòng của Hồ Ma, đã có chút hồ đồ.

Nhưng những vất vả của bà bà trước đó, hẳn đều thấy ở trong mắt, bây giờ thấy bà áy náy như thế, trong lòng hẳn cũng càng thêm có cảm giác khó chịu.

Hắn vội vàng thấp giọng nói: “Bà đã vì ta mà làm rất nhiều, bà bà.”

“Ai...”

Bà bà chỉ vuốt ve bàn tay của Hồ Ma, mới vừa rồi Hồ Ma dẫn động lô hỏa, trăm anh linh, bây giờ lô hỏa vẫn chưa tắt.

Bàn tay này ấm áp, phảng phất để bà bà cũng cảm thấy an tâm, ấm áp.

Bà chậm rãi thở ra một tiếng, nói: “Không đủ, cha ngươi không còn, ta chỉ muốn đem ngươi nuôi lớn, nhưng lại không làm được...”

“Nếu là ngươi lúc trước, ta là tuyệt đối không an tâm về tổ từ đi, nhưng bây giờ...”

“...”

Bà nói, lại có chút không đành lòng, dừng lại một chút, mới nói: “Hiểu chuyện cũng không tốt, đứa bé hiểu chuyện, luôn luôn ăn nhiều khổ cực.”

“Không có khổ, bà bà.”

Hồ Ma nghe vậy thì trong lòng cũng khẽ run lên, không nói đến những chuyện khác, chỉ vì thương cảm với một lão nhân tốn hết tâm sức như vậy, hắn vô thức nói ra: “Bà giúp ta trừ tà ma, vì ta tìm đến nhiều Huyết Thái Tuế như vậy, đã làm rất tốt rồi.”

“Ta mới đến chỗ Nhị gia một tháng, nhưng hỏa hầu của ta so với tất cả mọi người còn mạnh hơn, bản sự của Nhị gia cũng đều đã dạy cho ta...”

“Nhị gia rất kinh ngạc, lão nói ta chỉ mới đốt lò một tháng, lại so sáu mươi năm Đồng Tử Công của lão còn lợi hại hơn!”

“...”

“Đó cũng là đương nhiên!”

Bà bà cũng cười theo, hai đầu lông mày tràn đầy kiêu ngạo:
“Người dù sao cũng là con cháu Hồ gia!”

“Lão nhị, chính là thợ cắt thịt...”

“...”

Chương 70. Ba trụ tính mệnh

Chương 70: Ba trụ tính mệnh

Nói xấu sau lưng người ta là điều vui sướng nhất, trong động phủ bầu không khí tựa hồ cũng nhẹ nhõm một chút.

Bà bà mang theo nụ cười trên mặt, nhìn dáng vẻ của Hồ Ma, nhưng cũng dần dần vẫn là có chút mềm lòng, nói khẽ:

“Đứa trẻ ngoan, bà bà cũng tin người có thể.”

“Nhưng bà bà cũng muốn nói với người mấy câu, người nhất định phải nhớ kỹ.”

“...”

Hồ Ma vội vàng lên tinh thần, nhẹ gật đầu.

Bà bà trầm giọng nói: “Đầu tiên, người phải đem bà bà mang về Lão Hỏa Đường Tử, vô luận ai hỏi gì thì đều nói bà bà đã đi, về sau cũng đừng có nhắc đến bà bà với người khác, càng chớ nói tới Hồ gia, thẳng cho đến khi ta tự mình đi qua gọi người trở về.”

“Tiên vào Lão Hỏa Đường Tử, vậy chẳng phải là...”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng lại không nhịn được khẽ run, trong nhất thời cảm thấy lo lắng.

“Bà bà cùng người khác không giống.”

Bà bà lại cười cười, nói: “Chỉ là lột xác, thân thể này đã không dùng được, vứt bỏ đi càng nhẹ nhàng hơn.”

Hồ Ma không thể nào hiểu được những thứ này, nhưng nhìn thấy hai mắt trong suốt của bà bà, xác định không phải là

đang lừa gạt mình, cũng chỉ có thể nghiêm túc gạt đầu đáp ứng.

“Chờ bà bà tiến vào Lão Hỏa Đường Tử, tôn nhi của ta, ngươi phải nhanh chóng điều trị tốt thân thể của mình.”

Bà bà than tiếc, nhìn về phía Hồ Ma, nói khẽ: “Hiện tại, ngươi đã có mấy trụ đạo hạnh rồi?”

“Mấy trụ?”

Nghe bà bà nói vậy, trong lòng của Hồ Ma bỗng nhiên nghĩ đến nén hương mà mình nhìn thấy ở trong mơ.

Mới đầu mình chỉ có một đoạn hương dài không đến hai đốt ngón tay, nhưng sau đó, được ăn nhiều Huyết Thái Tuế, lại chịu khó hành công, lại có đột phá.

Bây giờ, đã có một trụ rưỡi hương.

Thế là, hần thử thăm dò, nhẹ giọng trả lời: “Vào khuya ngày hôm trước, lúc ta hành công giống như có chút biến hóa...”

Hần không nói biến hóa ở trong mộng, chỉ miêu tả cảm giác lúc đó lơ lửng của mình như đang nung chảy tất cả.

“Đúng rồi.”

Trên mặt của bà bà lộ ra nụ cười vui mừng, nhẹ gạt đầu, nói: “Vậy ngươi đã có một trụ rưỡi đạo hạnh.”

“Điều này nói rõ biện pháp của ta là đúng.”

Bà bà nhẹ giọng than thở: “Một nửa pháp sau, bà bà không cách nào thay ngươi, nhưng chỉ cần ngươi có ba trụ đạo hạnh, là có thể giải quyết vấn đề bán âm thân này của ngươi.”

“Ba trụ?”

Trong lòng của Hồ Ma hơi động một chút: “Chờ thời điểm ta có ba nén hương, thì ta có thể giải quyết thân thể âm lãnh

này rồi?”

“Một tính mệnh là một trụ, người có ba tính mệnh, mà cũng không thể trở lại như ban đầu được, thì đó chính là lão thiên gia không nói đạo lý...”

Bà bà trầm thấp than thở: “Đề người đi theo Nhị gia học bản sự, cũng là nghĩ đến một ngày này, kỳ thật bản sự mà Nhị gia học cũng là con đường đúng đắn, chỉ là người ta không nỗ lực.”

“Nhưng người, là phải học tiếp.”

“...”

Bà nói xong, sau đó cố gắng xoay người lại, như muốn lấy bao đồ ở bên cạnh.

Hồ Ma giúp đỡ bà cầm tới, đưa cho bà, nhưng bà lại đẩy tới trong ngực của Hồ Ma, sau đó mở bao đồ ra, nói: “Những vật này, người đều cầm đi, nhưng phải cẩn thận, đừng để người khác nhìn thấy, món màu đỏ kia...”

Bà chỉ vào tờ giấy cùng loại với giấy làm phù lục, nói: “Đây là bát tự thiếp của Tiểu Hồng Đường, về sau người cầm nó thì Tiểu Hồng Đường sẽ luôn luôn đi theo người.”

“Ai, nàng cũng là đứa bé đáng thương, về sau người đừng có cay nghiệt với nàng.”

“...”

“Đương nhiên sẽ không...”

Hồ Ma liên tục lắc đầu, nhìn về phía cửa hang, Tiểu Hồng Đường nâng khuôn mặt nhỏ đang ngẩn người: “Ta rất thích Tiểu Hồng Đường.”

“Lúc trước người lại là ưa thích khi dễ Tiểu Hồng Đường, còn lừa gạt nàng trộm đồ...”

Bà bà nhin không được bật cười, nhưng lời này Hồ Ma lại có chút không tiếp nhận được, mà bà bà cười hai tiếng, thì lại chỉ vào một cái bình ở trong bao quần áo, thấp giọng nói: “Bây giờ thân thể này của ngươi không thể thiếu được Thái Tuế.”

“Bà bà đem Huyết Thái Tuế ở trong Lão Âm Sơn này đều cắt hết rồi, nhưng cũng không biết có thể để ngươi đạt đến được tam trụ đạo hạnh hay không, thế nhưng tạm thời lại không có biện pháp gì...”

Trừ lắc đầu liên tục, để bà bà yên tâm, Hồ Ma không nói được lời nào.

Mà bà bà tựa hồ cũng không cho hắn có cơ hội nói gì lại, bà dùng hết tất cả sức lực của mình, từ phía dưới cùng của bao đồ, móc ra một quyển sổ cổ xưa, Hồ Ma nhìn thấy, phía trên tựa hồ có chữ “Thanh Viễn Hồ thị”, cùng “Trần tuế”.

“Đây là sách trần tuế của Hồ gia chúng ta...”

Bà bà trịnh trọng, đem quyển sổ này nhét vào trong tay của Hồ Ma.

Khi bà nói những lời này thì ngay cả nét mặt của bà cũng như trở nên có chút uy nghiêm: “Thanh Viễn Hồ gia chúng ta, hiện tại cũng chỉ còn thừa hai bà cháu chúng ta, bà bà ta muốn trở về ngăn cản Mạnh gia, nhưng bản sự có hạn, cũng không biết có thể ngăn cản Mạnh gia bao lâu, cũng chỉ ngóng trông tôn nhi ngươi.”

“Sớm muộn cũng có một ngày, tôn nhi ta sẽ học thành một thân bản sự, chúng ta cùng nhau tìm người nhà họ Mạnh tính sổ sách...”

“...”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bà bà, trong lòng của Hồ Ma, lại cảm giác được áp lực lớn lao.

Một cảm xúc vi diệu khiến cho hắn không dám tiếp nhận quyển sổ này.

Ấn ấn cảm giác, dường như tiếp nhận quyển sổ này, thì cũng như tiếp nhận mối ân oán khổng lồ này.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của bà bà, cuối cùng hắn cũng chỉ âm thầm thở dài trong lòng một tiếng, hai tay nhận lấy quyển sổ này.

“Ta hiểu rồi.”

Hắn nghiêm túc cam đoan với bà bà: “Nhất định ta sẽ.”

Chương 71. Bà bà phải đi

Chương 71: Bà bà phải đi

“Tại sao lâu như thế?”

Lúc này bên ngoài huyết động, bên cạnh cây hòe già, chương quỹ Thảo Tâm Đường từ trong thành đến, đang khoanh hai cánh tay, chậm rãi dạo bước.

Nhìn thấy Hồ Ma cùng Nhị gia vẫn chưa trở lại, lão cũng mơ hồ đoán được cái gì, nhớ đến nhân chi thường tình, hẳn cũng không đến nỗi đi qua thúc giục, nhưng trong lòng bất mãn dù sao vẫn là có, ngẩng đầu nhìn trời, than thở: “Trời lại sắp tối rồi...”

“Vô luận là thu dọn hài cốt, hay là giao phó di ngôn, thì cũng đã xong rồi mới phải?”

Ngược lại là người ngồi ở trong kiệu ở bên cạnh kia, dường như rất có kiên nhẫn, chờ thật lâu mới chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Đúng đúng, tiểu thư thiện tâm, nếu không sợ là ngay cả thi hài của trưởng bối, hẳn cũng không tìm được.”

Lão chương quỹ vội vàng ở một bên cười theo.

Lão đang lo lắng người ở trong kiệu bị lỡ đại sự, bây giờ người ta không nóng nảy, vậy thì đồ đàn mới gấp...

“Hứa chương quỹ...”

Lúc này người trong kiệu, bỗng nhiên nói: “Người nhìn hai người đầu pháp này, là đạo hạnh gì?”

“Ừm?”

Lão chương quỹ ngơ ngác một chút, lần nữa quan sát vết tích vừa rồi, nhíu nhíu mày, cười nói: “Đơn giản chính là khu ma chiêu quỷ, theo lối cũ của Tầu Quỷ Nhân.”

“Vị bà bà này có thể dẫn tới âm lôi, có thể thấy được là đã mở cửa phủ, nhưng lại bị một gốc hòe già như thế bức cho phải đi đến đường cùng, có thể thấy được đạo hạnh là có, nhưng cũng chỉ như vậy, tiểu thư sao có thể để vào mắt?”

“Đúng vậy a, cũng chính là như vậy...”

Người trong kiệu lại trầm mặc, bên trong dường như có ánh mắt, cách màn kiệu, nhìn về phía thâm sơn mệnh mang.

Nơi xa, tựa hồ có một đoàn mây đen nặng nề đung đưa, sương mù mịt mờ, buông xuống chân trời, chậm rãi bay tới.

Bên trong mê mê mang mang, tựa hồ có người mặc y phục rực rỡ thối sáo đánh trống, nhảy nhót, nâng cờ đuổi theo, cầm gậy xua đuổi tà ma, như thật như ảo.

Cho dù là nàng, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy hơi kinh hãi, hoảng sợ vội vàng cúi đầu, không dám nhìn tới, còn đám người lão quản gia bên cạnh, thì lại hoàn toàn không có phát giác.

“...”

“...”

“Nhị gia...”

Nhị gia đứng ở bên ngoài động chờ, lòng tràn đầy lo lắng, thật lâu, mới chợt nghe được tiếng kêu của Hồ Ma.

Lão vội vàng xoay người qua, nhìn thấy thần sắc thất lạc Hồ Ma, muốn nói lại thôi.

Hồ Ma cũng chỉ là yên lặng đứng đó, một hồi lâu, mới nói: “Bà bà nói... Để ta mang bà về Lão Hỏa Đường Tử.”

“A?”

Nhị gia nghe vậy thì kinh hãi, hai ba bước xông vào trong huyết động, liền thấy bà bà đã nhắm mắt lại.

Chỉ là, khoe miệng bà mỉm cười, sắc mặt vui mừng, tựa hồ mười phần an tường.

“Lão tử khổ cả một đời...”

Trong huyết động, vang lên thanh âm bi thống mà run rẩy của Nhị gia, Hồ Ma yên lặng đứng nửa ngày, trong lòng suy nghĩ chuyện mới vừa phát sinh.

Sau khi bà bà đem đồ vật đưa cho mình, lại không ngại phiền phức, căn dặn mình rất nhiều, tựa hồ bà vẫn không yên lòng, có rất nhiều điều muốn nói cho mình, nhưng ở trước người của bà, mấy ngọn nến đã yếu ớt sắp tắt, rốt cục bà chậm rãi ngừng lại.

Lưu luyến không rời nhìn mình một chút, sau đó chậm rãi ngồi ngay ngắn, mắt nhìn phía trước, đột nhiên trầm giọng mắng:

“Thức cái gì mà thức, lão bà tử ta không biết nhìn canh giờ sao?”

“...”

Trong lòng của Hồ Ma hơi trầm xuống, lập tức lo lắng nhìn về phía bà bà, thì thấy bà cũng chậm rãi thở dài, khoát tay áo.

Thấp giọng nói với Hồ Ma: “Bên kia đã thấp hương rồi, nếu ta không đi qua, cũng làm cho người ta hoài nghi.”

“Chỉ là chuyến đi này của ta làm tôn nhi ngươi khổ rồi...”

“...”

Lúc này Hồ Ma cũng không biết nên nói cái gì, nhưng bà bà lại giống như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói:

“Không có vấn đề, tôn nhi nhà ta đã lớn rồi, một nhánh này của Hồ gia, còn có người...”

“...”

Thanh âm này dần dần nhỏ đi, Hồ Ma cũng nhất thời có chút nhin không được, trái tim cũng đập dồn dập.

Không biết qua bao lâu, hắc lờ mờ nghe được một tiếng thở dài tiếc nuối, mơ hồ cảm giác được, tựa hồ có thân ảnh nào đó, chậm rãi đứng dậy, tới bên cạnh mình, nhìn nửa ngày, lại đi đến cửa hang sò lên đầu của Tiểu Hồng Đường.

Lúc này, phía ngoài hang, dường như thiên địa biến sắc, nổi lên hắc phong, mơ hồ có thể thấy được, một cái kiệu đang đi tới, so với cái kiệu mà quý nhân ở trong thành ngồi còn tốt hơn, kiệu dừng ở cửa hang.

Bà bà lên cỗ kiệu kia, có tiếng la hét mơ hồ kéo dài, kèm theo từng đợt chiêm trống, chậm rãi đi xa.

Mà cho đến lúc này, Hồ Ma ngẩng đầu lên, mới nhìn đến bà bà đã nhắm mắt lại.

Hai ngọn nến ở trước người của bà cũng đã chỉ còn lại một chút, biến thành giọt nến, ngọn lửa nhỏ từ từ chìm vào bên trong.

“Bà bà đi tổ từ, tổ từ này là nơi nào?”

Hồ Ma nhìn thấy ngọn nến đã tắt, yên lặng nghĩ: “Bà nói sẽ gọi ta trở về, là lúc nào?”

Cuộc trò chuyện cuối cùng này, mặc dù trải qua hung hiểm, nhưng rốt cục cũng để hắc yên tâm.

“Bà bà là tán thành ta, không có nguy hiểm.”

“Chỉ là, chuyện ta nên làm, bà bà nhưng cũng không cách nào lại thay ta làm...”

“ ”
...

Chương 72. Người không đi sao?

Chương 72: Người không đi sao?

Nghĩ như vậy nửa ngày, hấn mới điều chỉnh cảm xúc, mang theo vẻ mặt bi thương, mời Nhị gia đi vào.

Chỉ có Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh cửa hang, vẫn kinh ngạc, có chút uồn ỹ khuất: “Bà bà thật sự không quan tâm ta, cũng không mang theo ta ngồi kiệu.”

“Hài tử...”

Đang lúc nghĩ ngợi, ở không xa vang lên một thanh âm, lại là vị chương quỹ kia đang chậm rãi đi tới.

Hấn nhìn Hồ Ma, dường như nhìn ra cái gì, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Đã tìm được Bà bà của ngươi rồi?”

“Ừm.”

Hồ Ma yên lặng nhẹ gật đầu, nói: “Bà bà đã đi.”

“Đứa trẻ đáng thương.”

Vị lão chương quỹ nghe vậy, cũng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Mặc dù ta không quen biết với bà bà ngươi, nhưng có thể đi vào rừng trừ tà ma, mà lại liều mạng để mình bị thụ thương, cũng phải lưu lại một chút hy vọng sống cho cây hòe già, cũng thật sự đáng kính.”

“Tiểu thư nhà ta nói, nhân vật bực này đáng để cho người kính nể, ngươi cầm lấy khối vải này để thu lại thi thể của bà bà ngươi...”

Nói xong, trong những hộ vệ ở sau lưng, có người ôm một miếng vải đen đi tới.

Hồ Ma cảm ơn đôi phương, lại nhin không được ngẩng đầu nhìn về phía cổ kiệu kia.

Bây giờ chuyện của mình bên này đã xong, dựa theo ước định, cũng nên đem sự tình trăm thi mộ nói cho nàng.

Chỉ là, nàng ở trong mơ đã dẫn dò mình thật kỹ, không thể nói ở trong hiện thực được, xem ra cũng chỉ có thể chờ đêm xuống.

Hiện tại sắc trời cũng đã muộn, đám người liền ở lân cận, dàn xếp lại, những người ở trong thành đưa cho Hồ Ma một ít nền cùng tiền giấy, vì bà bà thủ một đêm, thẳng cho đến buổi tối, Hồ Ma mơ mơ màng màng thiếp đi, mới cùng vị người chuyển sinh kia kết nối với nhau.

“Đa tạ ngươi.”

Hắn có chút ử rử, nói với đôi phương: “Đã tìm được bà bà của ta, ta cũng nên đem tình báo nói cho ngươi.”

“Địa phương mà ngươi tìm, tên là trăm thi mộ, đúng không?”

“Ta xác thực là biết nơi này, nó ở ngay tại Hồ Quan Tài trong Lão Âm Sơn này, ở phía đông cầu, mặt khác ta cần phải nói cho ngươi biết, một tháng trước cũng đã có một người chuyển sinh có danh hiệu là Nhị Oa Đầu đã tìm tới chỗ đó.”

“Chỉ là ngươi cũng cần phải cẩn thận, nơi đó tựa hồ có nguy hiểm, lúc ta cùng hắn kết nối, thì hắn đã là nỗ mạnh hết đà, dùng loại pháp môn nào đó để phong ấn mình, còn có thể chống đỡ được một tháng.”

“Bây giờ ngươi đi qua, cũng vừa lúc giải cứu hắn, về phần đồ vật chia như thế nào thì hai người các ngươi xem rồi xử lý

đi!”

“...”

“Ồ?”

Thanh âm của người chuyển sinh có danh hiệu Bạch Bô Đào Tử tựa hồ có chút kinh ngạc, nói khẽ: “Người không đi sao?”

“Theo quy củ bất thành văn giữa những người chuyển sinh chúng ta, nếu như người đi, thì cho dù đạo hạnh của người kém một chút, cũng phải phân người một phần.”

“...”

“Người chuyển sinh còn có loại quy củ này?”

Hồ Ma cảm giác hơi quỷ dị, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là cười khổ cự tuyệt: “Vẫn là quên đi.”

“Ta không biết nơi đó có cái gì, tại sao các người đều cảm thấy hứng thú như vậy, hẳn là thứ rất lợi hại?”

“Đáng tiếc hiện tại ta còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.”

“Sau hừng đông, ta sẽ lên đường, đưa bà bà về lại bên trong thôn.”

“...”

Hắn cũng không phải là không động tâm, càng không phải là không thân cận đối với mấy người đến từ một thế giới giống mình, chỉ là, người ta đau khổ tìm được đồ vật, thật sự sẽ cam tâm tình nguyện phân mình một phần sao?

Đáy lòng của Hồ Ma cũng không quá tán đồng chuyện này, mặt khác bà bà đã dặn dò mình, mới quay đầu thì lại để bà bà ở một bên, vậy thì cũng quá không ra gì.

Đầu phía bên kia của sợi dây hương, trầm mặc thật lâu, tựa hồ là Hồ Ma đã làm nàng xúc động.

“Người là một tên thông minh...”

Qua thật lâu, nàng mới bỗng nhiên thở dài, thanh âm bỗng nhiên trở nên khàn giọng, cười nói: “Có thể sống thật lâu.”

“Hiện tại ta tin tưởng về sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác...”

“...”

“Ừm?”

Hồ Ma thấy nàng bỗng nhiên đổi về thanh âm khàn khàn, cũng cảm giác hơi kinh ngạc, trước đây hẳn đã nghe nữ nhân này nói qua, nàng là vì cẩn thận, mới cố ý đem thanh âm đổi thành giọng khàn khàn như thế.

Bây giờ, thanh âm này thay đổi đột ngột, ngược lại cho mình có một loại cảm giác khác, phảng phất như thanh âm của người này, vốn chính là khàn giọng quái dị như thế, chỉ là đổi thành thanh lệ dễ nghe.

“Người chuyển sinh chúng ta trời sinh phải giữ bí mật của mình, đối với người bên cạnh luôn không quá tin tưởng.”

Thanh âm của nàng vẫn khàn khàn, giống như không phải tiếng nói của người, mà giống như vật gì đó đang cưỡng ép bắt buộc người nói chuyện:

“Lại thêm mở mắt ra đã đến một thế giới lạ lẫm, đối mặt với lạ lẫm, thậm chí đối mặt với nam nữ, tuổi tác còn không lớn hơn mình, mình lại phải gọi là cha mẹ, ở thế giới này không có người thân thiết, cho nên luôn quái gở, càng muốn ở giữa đồng loại lẫn nhau tìm chút ấm áp...”

“Nhưng giữa đồng loại không có chút ước thúc nào, thì làm sao tin, lại tin được mấy phần, đó lại là do mình phán đoán...”

“Người đối với người ở thế giới này đều tốt như vậy, về sau tại chỗ này, ta xem như có thể tin người, có cơ hội có thể lại hợp tác.”

“...”

Hồ Ma nghe nàng nói, trong lòng khẽ động: “Vậy còn người? Cùng với thân nhân ở thế giới này có quan hệ không tốt sao?”

“Tốt?”

Thanh âm kia trầm thấp khàn giọng, không giống tiếng người, lạnh lùng nói: “Đã sớm giết hết rồi...”

“Người chuyển sinh chúng ta, hơn phân nửa là xuất thân cô nhi, lúc bắt đầu thì không phải, nhưng về sau thì cũng đều là như vậy, người đoán là vì cái gì?”

Chương 73. Mang bà bà về

Chương 73: Mang bà bà về

“Đã sớm giết sạch rồi?”

“Người chuyển sinh phần lớn là cô nhi?”

Hồ Ma bị mấy câu cuối cùng của người chuyển sinh lưu lại, cảm thấy vừa không hiểu vừa kinh sợ.

Nhưng lúc muốn hỏi lại, thì nàng cũng đã rời khỏi kết nối.

Nhưng chuyện này cũng làm cho hắn có rất nhiều phỏng đoán: Trước đây người chuyển sinh thứ nhất, khuyên bảo tầm quan trọng của việc giữ kín bí mật của mình.

Mà bây giờ gặp được người chuyển sinh thứ hai, cũng lộ ra một ít vấn đề giữa những người chuyển sinh ở thế giới này, vấn đề tin tưởng lẫn nhau, cùng với thân nhân ở thế giới này..

Trong lời nói của những người kia luôn cố ý hay vô ý biểu lộ ra thế giới này tàn khốc, thậm chí là tàn nhẫn.

Bây giờ, tại trên thế giới rộng lớn này, mối quan hệ của bọn hắn đã trở thành mối quan hệ như thế nào?

Nhất là khi hắn nghĩ tới một ít tin tức mà nữ nhân này nói về thế giới này, còn có người chuyển sinh thứ nhất có dẫn hiệu là Nhị Oa Đầu cũng nói, phần lớn những người khác đều là trực tiếp chuyển thể đầu thai đến thế giới này, giống như là lập tức nhớ lại chuyện của kiếp trước.

Dưới loại tình huống này, thế mà cũng bị cha ruột của mình không lưu tình chút nào dùng cối đá đập chết không thương tiếc?

Thế giới này thậm chí có thể tiếp nhận hờn bà bà giúp những đứa bé chết yểu, một lần nữa được đầu thai làm người, lại không chịu nhận những người chuyển sinh thức tỉnh trí nhớ kiếp trước?

Ngược lại là mình, cùng so sánh thì lại giống như là đoạt xá, nhưng bà bà, lại dường như là tiếp nhận mình...

Xem ra, vấn đề của người chuyển sinh, phức tạp hơn so với mình nghĩ.

Chỉ tiếc, vị chuyển sinh thần bí này, cảm xúc tựa hồ có chút kích động, cũng không nguyện ý trò chuyện nhiều với mình.

“Đi về trước đi!”

Sáng sớm hôm sau, tâm tình của Nhị gia nặng nề, nói với Hồ Ma.

Lão cũng cùng vị lão chương quỹ kia thương lượng, nhưng ngoài ý muốn phát hiện, những quý nhân ở trong thành, mặc dù rất kiêu ngạo, nhưng lại rất dễ nói chuyện.

Mình thân là người dẫn đường, cũng không có dẫn người ta đi tìm được đồ vật mà người ta muốn, xem như là chưa làm xong, thậm chí là bỏ dở nửa chừng, chậm trễ chuyện của người ta, nhưng vị lão chương quỹ kia cũng đưa cho mình ba lượng bạc tiền thưởng.

Như vậy cũng có thể sớm kết thúc lần hành trình này, giúp đỡ Hồ Ma đưa bà bà về thôn Đại Dương.

“Lá rụng về cội là đại sự, bà bà là người tốt, khi còn sống giúp nhiều người như vậy, sau khi chết cũng nên vùi vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử...”

Giúp đỡ Hồ Ma thu lai di thể, dùng miếng vải đen quấn lại từng lớp, sắc mặt của Nhị gia vô cùng nặng nề.

Trong lòng Hồ Ma biết hướng đi của bà bà, nhưng Nhị gia lại không biết, lão thật sự rất thương tâm.

Mà bà bà phân phó vốn là như thế, đương nhiên Hồ Ma cũng sẽ không đưa ra dị nghị, chỉ là trong lòng đang yên lặng nghĩ.

Thế giới này người rất coi trọng lá rụng về cội, Nhị gia đều cảm thấy, để bà bà tiến Lão Hỏa Đường Tử là chuyện vô cùng trọng yếu.

Nhưng nghe ý tứ của bà bà. Hồ gia vốn là từ bên ngoài đến, còn nhắc tới cái gì “Tổ từ”, chẳng lẽ, Hồ gia ở bên ngoài, kỳ thật còn có tồn tại cùng loại với “Lão Hỏa Đường Tử” hay sao?

Cái thân phận bối cảnh này phức tạp hơn so với mình nghĩ.

Nhưng mà đối với mình bây giờ mà nói, cần nhắc những điều này không có tác dụng gì, vẫn là chữa khỏi cho mình trước mới là điều quan trọng.

Lập tức, Hồ Ma cùng Nhị gia đã quán lại di thể của bà xong, cảm ơn qua đám người trong thành kia, liền cùng nhau lên đường trở về.

Lúc đầu, Hồ Ma dự định tự mình công bà bà, nhưng Nhị gia lại lo lắng hẳn không chịu đựng nổi, tự mình cắt dây leo làm dây thừng, đem bà bà vác ở trên lưng, cũng than tiếc nói với Hồ Ma: “Bà bà ngươi muốn ngươi có thể điều dưỡng thể cốt cho tốt, thành gia lập nghiệp, ngươi phải nghe lời của bà...”

“Hiện tại tà ma mà cừu nhân của nhà ngươi phải tới, đã bị bà bà giải quyết, ngươi cũng không cần phong ấn lò của ngươi nữa...”

“Hoặc là, sau khi trở về, ngươi cùng ta đi xuống mỏ huyết thực, kiếm ít bạc, ta xem nhà ai có khuê nữ không tề thì hỏi

cho người làm thơ?”

“...”

Hồ Ma nghe cũng có chút bất đắc dĩ.

Nhị gia dừng nhìn là sáu mươi năm đồng tử thân, thế mà đối với mấy sự tình này lại rất nóng lòng...

Lúc đến nhiều người, cánh rừng này tựa hồ lộ ra bình thường một chút.

Nhưng khi chỉ có hai người, một thi, một quý, thì trong rừng liền tĩnh mịch quý dị, mặc dù tâm tình của Hồ Ma nặng nề, nhưng cũng thỉnh thoảng cảm giác những âm thanh sột sột soạt soạt ở trong rừng này, làm cho người ta sờn cả da gà.

Chỗ sâu trong rừng, tựa hồ có rất nhiều thứ, đang len lén dòm ngó mình, ngẫu nhiên quay đầu, lại còn thấy một đoạn nhánh cây có chút quen thuộc, yên lặng rơi vào một lùm cây ở phía sau, dường như có một bóng người mặc áo choàng rộng, tay áo dài đang ngồi trên đó, yên tĩnh nhìn chăm chú vào mình.

Trong lòng của hắn vốn là không thoải mái, nhưng cũng bị những thứ len lút này chọc giận, trong lúc tức giận đem Khai Sơn Dao đang đeo ở trên lưng lấy xuống.

Nếu như bình thường thì hắn thật sự sợ hãi những sự vật thần bí trong vùng núi thẳm này.

Nhưng bây giờ nếu như có đồ vật nào dám đến trêu chọc mình, vậy thì hắn dẫn hỏa khí ở trong lò ra, cùng chúng nó đấu một trận.

Chương 74. Thôi gia đến

Chương 74: Thôi gia đến

“Đừng hoảng hốt...”

Nhưng khi Nhị gia thấy vậy thì duỗi tay đè chặt lại bả vai của Hồ Ma, thấp giọng nói: “Bà bà người là Tẩu Quỷ Nhân.”

“Tẩu Quỷ Nhân không riêng giúp người, cũng giúp tinh quái ở trong rừng này.”

“Những vật kia không phải tới hại người, bọn chúng là chạy tới, đưa bà bà người một đoạn đường.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, mới ngượng ngùng thu hồi Khai Sơn Dao, sau khi đi về phía trước mấy bước thì phản ứng lại.

Hắn xoay người, hướng về phía cái cây đã hơi biến mất kia, chậm rãi vái chào.

Cây cối, cỏ hoang ở chung quanh đột nhiên rì rào lên tiếng, mơ hồ có thể thấy được cái bóng lơ mờ, mơ hồ không rõ, khom người chấp tay, giống như cũng đang cảm khái hướng về mình hoàn lễ.

...

Chuyến này trở về, Hồ Ma hẳn là nhìn thấy, hoặc là nói, từ sau khi đi tới thế giới này, hắn cảm ứng được nhiều âm quỷ, tà ma nhất, nhưng đoạn đường này lại thuận lợi dị thường.

Hắn cùng Nhị gia, tốn hơn một ngày rưỡi thời gian, mới chạy về thôn Đại Dương.

Người trong thôn còn chưa biết rõ tình hình, lão tộc trưởng đang dắt một con lừa, vừa mới nhặt được hai giỏ trứng lớn chở từ trong ruộng về lại bên trong thôn.

Xa xa thấy hai thân ảnh, một cao một thấp, lập tức lấy làm kinh hãi, nắm con lừa đi nhểnh vài bước:

“Sao các người lại trở về rồi?”

“Không phải nói với các người, phải hầu hạ thật tốt những quý nhân trong thành kia hay sao? Đây là do đắc tội với người ta, bị đuổi trở về?”

“...”

“Quý nhân không có ý bất mãn, tiền công cũng đã đưa cho ta.”

Nhị gia nhìn về phía lão tộc trưởng, thẩn âm mới mở miệng, liền đã ghen ngào: “Đại ca, ta đã cũng tìm thấy bà bà.”

“Bà bà, đã không còn.”

“...”

“A?”

Lão tộc trưởng vừa rồi còn mang theo bất mãn, nghe vậy cũng kinh hãi, ngơ ngác nhìn về phía bọc đen có hình dạng người ở sau lưng Nhị gia.

Sau một hồi lâu, hai chân như nhũn ra, run giọng hướng về phía trước: “Bà bà số khổ...”

Lão tộc trưởng la lên một tiếng bi thống, lập tức truyền khắp toàn bộ thôn, người ở gần đó đều nhao nhao chạy tới, nghe được bà bà đã qua đời, thì đều cùng nhau đau thương rơi lệ, giúp đỡ đem bà bà đưa về trong nhà chính của Hồ Ma, mang đến vải trắng dây gai choàng lên trên người cho Hồ Ma.

Nhị gia dặn dò Hồ Ma thủ linh ở nhà chính cho bà bà, lại để cho lão tộc trưởng ở đây để hỗ trợ cho người dựng lều trại, mình thì mang liềm đao cùng dây thừng đi ra ngoài.

Hắn muốn đi ra ngoài chặt âm mộc để đốt thi cho bà bà.

Phong tục ở bên trong thôn, người chết cũng không bỏ vào bên trong quan tài, trừ phi là xảy ra một ít vấn đề đặc thù.

Người bình thường, đều là chuẩn bị gỗ đặc biệt để đốt thi, người thân có cùng huyết thống sẽ tự mình công lên, tiến vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử, cho nên củi đốt là thứ trọng yếu nhất.

Gia đình nào dùng củi đốt càng tốt, đốt càng nhiều, thì tang sự cũng càng thêm có thể diện.

Hồ Ma cũng không nghĩ tới, Nhị gia xuất phát không lâu, hàng xóm nghe nói tin dữ, cũng đều chạy tới.

Bình thường bọn họ đều sợ hãi nhà mình, không dám nói chuyện với mình, ngay cả thấy bà bà cũng đều tránh, nhưng bây giờ, lại là nhao nhao chạy tới.

Có thể giúp đỡ thì giúp đỡ, nên khóc tang thì khóc tang, còn có người ôm một bó củi khô tới, cũng giống như Nhị gia ra ngoài chặt cây, bên trong thôn Đại Dương, tang sự thể diện nhất, chính là củi đốt thi không cần nhà mình phải chuẩn bị, mà là mỗi một người hàng xóm kiếm một cây tới.

Điều này đại biểu cho được người chết được tôn trọng.

“Bà bà ai, trước đó tiểu bối không hiểu chuyện, lão bà tử của ta tới bồi tội cho ngài...”

Không nghĩ tới, không chỉ có hàng xóm đều tới, mà ngay cả Lão nãi nãi của Thôi gia cũng mang theo người nhà tới.

Hồ Ma vốn không nhận ra người nhà họ Thôi, nhưng trong bọn họ, nhìn thấy Thôi Hiết Nhi đứng ở sau đám người sau,

mới hiểu rõ ra, chỉ thấy lão nãi nãi của Thôi gia đi vào trong nhà chính, liền khóc không thành tiếng, ngay ở trước mặt mọi người, khiến trách con cháu nhà mình lúc trước không hiểu chuyện.

Đến khi lão tộc trưởng tới khuyên, thì lão nãi nãi của Thôi gia liền lập tức ngừng lại, đi ra bên ngoài lều, cùng người khác uống trà.

Thôi gia lão đại, một hán tử đã hơn năm mươi, vẻ mặt tang thương cũng mang các huynh đệ dập đầu trước linh đường của bà bà:

“Năm đó nhà ta không hiểu chuyện, bà bà ngài đừng giận, hôm nay chúng ta đến đưa tiễn ngài một đoạn đường.”

“...”

Sau khi khóc xong, mới cùng hương thân ở chung quanh nói chuyện, giương mắt nhìn thấy phía trước linh đường, đã chồng một đống củi, một hán tử khoảng bốn mươi ở bên cạnh Thôi lão đại liền cau mày nói: “Các người làm cái gì vậy? Nên chuẩn bị cho bà bà một cỗ quan tài tốt nhất mới là đúng đắn!”

Đột nhiên, toàn bộ linh đường, trở nên yên lặng, đám người kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Thôi gia lão nhị.

“Thôi lão nhị, người nói cái gì vậy?”

Lão tộc trưởng ở gian ngoài cũng nghe thấy lời này, lập tức sắc mặt đại biến, một bước xông vào linh đường, khiến trách quát mắng:

“Bà bà vì thôn Đại Dương ta vất vả cả một đời, chẳng lẽ không nên tiến vào Lão Hỏa Đường Tử?”

“...”

Thôi gia lão nhị cau mày, khoát tay áo, mà thôi gia lão đại vội vàng kéo lão tộc trưởng, cười nói: “Bá thúc ngài trước

đừng tức giận.”

“Đi, chúng ta ra ngoài nói.”

“...”

Lão tộc trưởng cau mày, bị mấy huynh đệ của Thôi gia vây quanh hộ tống ra khỏi linh đường, mấy vị trưởng bối ở trong phòng thấy thế, cũng đi theo ra ngoài.

Hồ Ma vẫn chưa lên tiếng, lại đem tất cả chuyện xảy ra đều xem ở trong mắt, trong lòng của hắn lửa giận bốc lên.

Hắn nhìn lên Tiểu Hồng Đường ở phía trên xà nhà liếc mắt, ra hiệu nàng đi theo ra ngoài nghe một chút, bên ngoài bọn họ nói thứ gì.

Chương 75. Không thể được

Chương 75: Lão tộc thúc

“Lão tộc thúc, bà bà không thể vui vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử...”

Bốn huynh đệ Thôi gia khuyên lão tộc trưởng ra bên ngoài, sau đó tìm một chỗ kín đáo, mấy vị có bối phận cao ở bên trong thôn cũng đi theo.

Đối mặt với lão tộc trưởng đang nổi giận đùng đùng, Thôi gia lão đại nhẫn lòng mày mở miệng: “Hò gia vốn cũng không phải là người ở bên trong thôn chúng ta, chỉ mới đến đây được hai mươi năm, cũng không có cùng người trong thôn của ta kết thân, lão Hồ Sơn năm đó là cưới thê tử ở bên ngoài, về sau còn chạy trốn.”

“Ta biết bà bà là người tốt, nhưng ngài cảm thấy, đưa bà bà tiến vào Lão Hỏa Đường Tử có phù hợp không?”

“Đây là Lão Hỏa Đường Tử đã có trên dưới trăm năm, bên trong chôn, ai mà không có quan hệ thân thích?”

“...”

Những lời này cũng làm cho tộc trưởng nao nao, bất chợt lửa giận trên mặt càng tăng lên, nói: “Tình huống của Hồ gia quả thật là có chút đặc thù, nhưng các người sao có thể nó ra lời nói vô ơn như vậy? Hai mươi năm qua, bà bà đối với người bên trong thôn, chẳng lẽ giúp đỡ còn ít hay sao?”

“Nãi nãi nhà người bị trúng gió, không phải là bà bà giúp đỡ điều trị hay sao?”

Nói xong trừng mắt về phía những người khác nói: “Cháu trai của ngươi bị khóc đêm, không phải là bà bà đã tới xem cho hay sao?”

“Còn có ngươi, lúc trước đói quá, không có đồ ăn lại đi ăn Hắc Thái Tuế, mệnh của cả nhà ngươi là ai cứu?”

“Là bà bà giúp ngươi trừ tà, hơn nữa Hồ Sơn huynh đệ năm đó đi ra khỏi thôn, từ trong thành chở lương thực về!”

“...”

Một đám người đều bị lời nói này của lão tộc trưởng làm cho có chút đỏ mặt, đều cúi đầu.

Nhưng thôi gia lão đại, lại thấp giọng, lôi kéo tay ống áo của lão tộc trưởng, nói: “Lão tộc thúc, ngài đừng lớn tiếng.”

“Những sự tình mà ngài nói, ta đều biết, nhưng ngài có nghĩ tới hay không, bà bà lúc còn sống, bản sự quá lớn, vạn nhất bà tiến vào Lão Hỏa Đường Tử, tổ tiên nhà chúng ta cũng không chịu được bà bà khi dễ?”

“Trước đó, các tổ tiên cũng đã không chịu nhận tiểu Hồ, trong lòng của bà bà nhất định là không hài lòng, lại thêm một thân bản sự như vậy, vạn nhất tiến vào Lão Hỏa Đường Tử, cùng những tổ tiên của chúng ta không hòa giải được, thì làm sao xử lý?”

“...”

Lời nói này vậy mà rất huyền diệu, lão tộc trưởng thề mà ngoài ý muốn có chút do dự.

Cùng đạo lý, nhưng chưa nghe người khác nói qua, nhưng ần ần nghĩ lại, tựa hồ thật đúng là có chuyện như vậy.

Lão há mồm, muốn mắng người, nhưng lại ngoài ý muốn hỏi một câu: “Vậy làm thế nào?”

“Chúng ta không thể không nhớ kỹ ân tình của bà bà.”

Một người ở bên cạnh nói: “Cho nên, lão nhân gia ngài chuân bị quan tài tốt, chôn ở bên ngoài thôn, sau này vào những ngày lễ tết, chúng ta nhớ đến bà, đến thắp nén hương cho bà là được.”

“Tiến vào Lão Hỏa Đường Tử, là chuyện không thể được...”

“...”

“Những năm này chôn ở bên ngoài đều là những người nào chứ?”

Lão tộc trưởng nghe xong thì sắc mặt rầu rĩ, lắc đầu liên tục: “Không ổn không ổn, cháu trai của bà bà cũng không có khả năng đáp ứng.”

Thôi lão tam nghe vậy liền cười lạnh: “Tiểu Hồ Ma kia chỉ là tên nhóc, có thể hiểu cái gì?”

“Trước kia cũng không phải là cái đèn đã cạn dầu, tất cả mọi người nể mặt của bà bà cho nên không tính toán với hấn thôi, hiện tại bà bà đã không còn.”

“Không nghe lời, thì đuổi hấn ra khỏi thôn.”

“...”

“...”

Trong phòng, Hồ Ma đang trông coi bà bà, nghe Tiểu Hồng Đường bò qua bò lại chuyển lời, trong lòng rất tức giận.

Hai đời làm người, như thế nào lại nghe không hiểu?

Đám người kia, nhất là Thôi gia, không phải cân nhắc cái gì khác, đây là lo lắng bà bà tiến vào Lão Hỏa Đường Tử, sẽ ảnh hưởng Lão Hỏa Đường Tử phù hộ cho bọn hấn?

Hắn tới đây, thời gian cũng không ngắn, hắn cũng hiểu một chút thường thức ở thế giới này, tuy là người cùng một thôn, những người thế hệ trước cũng đều được chôn cùng một chỗ, nhưng bốn họ ở bên trong thôn lại vụng trộm phân cao thấp cũng không ít!

Không ít người đều tin tưởng, Lão Hỏa Đường Tử là có linh.

Không riêng gì giúp hậu nhân trừ tà chữa bệnh, còn phù hộ nhà mình an ổn, đa tử nhiều phúc, mỗi một họ tại bên trong Lão Hỏa Đường Tử chôn càng nhiều tổ tiên, thì được Lão Hỏa Đường Tử chúc phúc cho hậu nhân của họ đó nhiều hơn.

Tựa như năm huynh đệ Thôi gia, lại thêm những thành viên khác trong tộc, được xem như một già giàu ở bên trong thôn.

Nhưng lão tộc trưởng ở Chu gia, lại là dòng họ sinh sống ở trong thôn lâu đời hơn, cho nên tộc trưởng là từ Chu gia ra.

Theo lý thuyết Hồ gia chỉ có một mình bà bà, chôn vào thì đơn giản là Hồ Ma được phù hộ một chút.

Nhưng người nhà họ Thôi lại lo lắng, bà bà có bản lĩnh lớn, một người có thể đấu trăm người, sợ bà giúp Hồ Ma cướp đi phúc phận ở bên trong thôn.

Mình cũng không để ý đến những thứ này, cũng biết bà bà căn bản không ở nơi này, chỉ là chiếu theo phân phó của bà mà làm việc.

Nhưng cho dù là như thế, khi nghe được những tính toán của những người này, thì trong lòng cũng nổi giận bưng bưng, không kìm nén được.

“Đuổi ra khỏi thôn sao?”

Đang lúc trong lòng của Hồ Ma trầm nghĩ đối sách, lại chợt nghe thấy tiếng thét rống giận vang dội ở bên ngoài: “Ta

xem ai dám?”

Trong ngoài linh đường, đám người cùng nhau nhìn lại, liền thấy là Nhị gia.

Chương 76. Đau lòng

Chương 76: Đau lòng

Lão vừa chặt một bó thi mộc, đang cõng trở về, tuổi tác cũng không nhỏ, lại tai thính mắt tinh, lại thêm giọng nói của Thôi lão tam vừa rồi nói cũng không nhỏ, Nhị gia từ xa xa nghe thấy, cũng đã giận không kèm được.

Cúi cũng không bỏ xuống, liền gào lên nói: “Thôi gia các ngươi bây giờ bá đạo hung ác, tới tới đây, để cho ta xem bản sự của đám huynh đệ Thôi gia các ngươi.”

“A?”

Thấy Nhị gia đến, một đám người lập tức cảm thấy đã gặp rắc rối.

Nhất là huynh đệ Thôi gia, bình thường ỷ vào tộc nhân có huynh đệ nhiều, làm việc cũng có phần ngang ngược, không chỉ có nhà bọn hắn tại trong thôn, mọi thứ đều đứng ở hạng đầu, mà ngay cả Thôi Hiết Nhi ở bên trong đám thiếu niên cũng là được nhiều người ủng hộ, đôi thành người khác, sớm đã bị ăn một bạt tai.

Nhưng khi thấy Nhị gia, trong lòng lại chợt dạ, vị lão nhân này không chỉ có bối phận cao, mà một thân võ nghệ cao cường, đó cũng là người nổi danh nhất trong mười dặm tám thôn.

Năm huynh đệ Thôi gia, cộng lại, đều không đủ để Nhị gia đánh.

Huống hồ cả một đời Nhị gia đi cắt Thái Tuế, cũng quen biết với người quản sự của Huyết Thực Bang, là người không

thể trêu chọc vào nhất ở bên trong thôn.

Người nhà họ Thôi nhất thời im lặng, không dám nói tiếp, mà Nhị gia thì đã sải bước đi đến trước mặt lão tộc trưởng quát:

“Ca, ngươi cũng là lão hồ đồ, để bọn hăn nói những lời xằng bậy này sao!”

“Đại Dương thôn chúng ta, có thể sống ở bên trong Lão Âm Sơn, chỉ là dựa vào các tổ tông phù hộ hay sao?”

“Vậy người sống chỉ cần đi cúng bái tổ tông là được, không cần mình tích âm đức rồi?”

“...”

Vừa nói, vừa quét về phía những người khác, ánh mắt của lão sáng tỏ, như hỏa lô cháy hừng hực: “Bên trong thôn Đại Dương chúng ta, bao nhiêu nhà nhận được ân huệ của bà bà, bên ngoài mười dặm tám thôn, nhận được ân huệ của lão nhân gia bà cũng không ít.”

“Các ngươi thật sự làm ra sự tình thất đức như vậy, để thôn khác nhìn chúng ta như thế nào?”

“Về sau thôn Đại Dương chúng ta, còn có mặt mũi đặt chân ở bên trong Lão Âm Sơn nữa hay không? Còn có mặt mũi đi ra khỏi thôn hay không?”

“...”

Vị lão tộc trưởng vừa rồi còn khá sôi nổi và có phần dao động trong suy nghĩ, đã bị chấn động trước những gì mà Nhị gia nói.

Lão tộc trưởng cũng quét nhìn mấy huynh đệ Thôi gia một chút, lắc đầu, thở dài: “Lời này nói có lý, vô luận như thế nào, bà bà đều được mời vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử chúng ta, chuyện này cùng kết thân hay không có kết thân cũng

không có quan hệ, Hồ gia, chính là người ở bên trong thôn Đại Dương chúng ta!”

Mấy vị lão nhân có bối phận cao khác, cũng gật đầu phụ họa theo.

Mấy huynh đệ Thôi gia rõ ràng là không quá phức, nhưng thấy Nhị gia thật sự nổi giận, cho nên cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lặng lẽ đi theo Thôi gia Thái nãi nãi nói gì đó, sau đó Thái nãi nãi cũng mặt lạnh được đỡ trở về.

Tang sự tiếp tục được tổ chức, giống như chuyện lúc này chưa có phát sinh. Đến ban đêm, Nhị gia cũng cùng với một đám thấn niên ở trong thôn bồi tiếp Hồ Ma thủ linh cho bà bà.

Ngày thứ hai lúc vừa tảng sáng, bên ngoài thôn, liền có người vội vàng chạy tới nói: “Mãng thôn, Ly Tử thôn, còn có cửa hàng lão Lưu gia ở tám dặm, nghe nói bà bà ở thôn Đại Dương không còn, đều đã chạy đến phúng viếng...”

Lão tộc trưởng kinh hãi vội vàng mặc quần áo tới nghênh đón, nhớ tới lời hôm qua Nhị gia nói, thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

May mà hôm qua không có nghe lời của Thôi gia, nếu không hôm nay thôn Đại Dương cũng không có kết cục tốt đẹp!

...

...

Mà trong cả quá trình, Hồ Ma đều chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có đến phiên hẳn nói, hoặc làm gì.

Chỉ là trải qua chuyện này, cũng coi như hiểu rõ tình người âm lạnh ở bên trong thôn.

Bà bà tại trong mắt những người kia, là thật sự đã không còn.

Mà đối mặt với lão nhân đã từng giúp đỡ nhiều người bên trong thôn như vậy, nhưng khi bà mới vừa qua đời, liền có người đối với bà bà không tôn trọng, thậm chí còn muốn khi dễ cháu trai còn lại của bà?

Thật sự là thực tế mộc mạc đáng yêu a...

Cũng bởi vì lấy Thôi gia làm đại biểu, những người kia biểu hiện thái độ ra ngoài. Khi nghĩ tới trước đó bà bà đã đối xử với mình vô cùng tốt, cho nên trong lòng hấn bi thống, lại dần dần biến thành thật.

Mà trong toàn bộ tang lễ, bởi vì người ở bên trong thôn thấy Hồ Ma vừa bệnh nặng mới khỏi, nên không nhận ra nhiều người, đối với người bên ngoài thôn lại cũng không quen biết.

Lại thêm tuổi của hấn nhỏ, cũng không hiểu những quy củ này, thế là sau khi Nhi gia quát tháo người nhà họ Thôi, lợi dụng Nhị gia cùng lão tộc trưởng làm chủ, một bang hàng xóm giúp đỡ, thủ linh, cơm nước, bố trí linh đường, rộn ràng cả ngày.

Đến ban đêm, Hồ Ma tự mình cống bà bà, đưa vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử.

Củ đốt thi được đốt lên, ánh lửa nổi lên bốn phía, bụi mù dày đặc.

Hồ Ma quỳ gối trước Lão Hỏa Đường Tử, bây giờ lô hỏa của hấn tràn đầy, cho nên không dễ dàng gặp quỷ.

Nhưng khi hoảng hốt ngẩng đầu, cũng mơ hồ nhìn thấy bên trong khói đen, thân ảnh của bà bà lơ mờ xuất hiện, hướng về mình ôn hòa mỉm cười.

Phía sau là một đám hình ảnh hư ảo của tổ tiên trong thôn Đại Dương, ở cùng chung một chỗ đang run lẩy bẩy.

Biết rất rõ ràng bà bà chỉ là tạm thời rời khỏi làm ít chuyện, lại liên quan đến sự tình lộ xác, nhưng nhìn thi thể của bà bị đốt cháy, trong lòng cũng không hiểu đau như cắt, nhất thời hơi khói hun mắt, hốc mắt hơi đỏ lên.

Người bên cạnh thấy vậy đều âm thầm gật đầu, cảm khái: “Tiểu tử Hồ gia đã trưởng thành rồi.”

“Biết đau lòng bà bà, cũng coi như bà bà không có phí công thương hấn...”

Chương 77. Xong tang sự

Chương 77: Xong tang sự

Nắm tro thô lệ âm lãnh, bỏ vào trong vải thô sau đó cất vào trong túi của mình, cột lại miệng túi cho chặt, tùy thân mang theo, Hồ Ma có hộ thân phù thứ nhất từ khi đi tới thế giới này.

Mà có hộ thân phù này, hắn cũng liền có thể yên giấc cả đêm...

Mà dựa theo quy củ ở bên trong thôn, bà bà qua đời, có người ở trong nhà là rất tốt, biểu thị bên trong nhà còn có người, cho nên Nhị gia cũng không có vội vã gọi Hồ Ma về lại bên trong điền trang, mà là ở lại trong nhà thêm mấy ngày.

Mà Hồ Ma cũng không nóng nảy, hắn cũng cần thời gian cùng không gian, suy nghĩ lại một số sự tình, hiểu rõ một ít chuyện.

Lúc trước khi đi đến điền trang của Nhị gia, Hồ Ma ở bên trong thôn cơ hồ không được ngủ một giấc ngon lành nào, trong đêm thậm chí cần nhờ âm thanh của bà bà niệm chú, mới có thể không bị tà ma quấy nhiễu.

Nhưng lần này trở về, trong thân thể đã đốt lò, lại có hộ thân phù, cho nên đã giải quyết vấn đề lúc nào cũng bị tà ma quấy nhiễu.

Hắn một thân một mình ở lại trong nhà bà bà ngủ một đêm, không có chuyện gì phát sinh.

Chỉ là không ai giúp đỡ làm điểm tâm.

Nhưng trước kia Hồ Ma thường hay cướp việc để làm, biểu hiện tốt một chút, cho nên cũng không phải là người hư hỏng.

Nơi nào mức nước, nơi nào rửa mặt, trong phòng bình nào là muối thô, bình nào là rau ngâm, vẫn là biết.

Đề mình ăn no cũng không có vấn đề gì.

Sau khi đưa tiễn bà bà mấy ngày, người bên trong thôn cũng có mấy phần quan tâm đến Hồ Ma đang cô đơn, thỉnh thoảng cho mấy cái bánh, gánh giúp hai gánh nước.

Dĩ nhiên không phải nhìn ở mặt mũi của Hồ Ma, mà đều là nhớ đến ân tình của bà bà, hoặc là cảm thấy Hồ Ma chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi đã mất hết người thân, chỉ còn lại một mình nên thương hại hấn mà thôi.

Nhưng qua mấy ngày, mọi người cũng liền dần dần tập mãi thành thói quen, dường như không chuyện gì phát sinh qua.

Mà Hồ Ma an ổn ở lại trong nhà của bà bà, cũng yên lặng đem đồ vật mà bà bà lưu lại, kiểm tra lại một chút.

Không biết bà bà có phải là đã sớm làm tốt chuẩn bị cùng con quý Mạnh gia kia đồng quy vu tận hay không mà bà đã sớm thu xếp tất cả cho Hồ Ma. Tiểu Hồng Đường, bà cũng giao phó lại cho Hồ Ma, bát tự thiếp lưu ở bên người Hồ Ma, Tiểu Hồng Đường cũng sẽ ở cùng với Hồ Ma.

Tiểu nha đầu này bình thường ham chơi, cũng thường xuyên chạy đi đâu không thấy, nhưng Hồ Ma chỉ cần đốt một nhánh hương thì nàng liền biết mà về nhà.

Theo lời nói của bà bà, Tiểu Hồng Đường là biến thành tiểu Sử Quý của mình?

Không biết Sử Quý là dùng làm gì, nhưng người khác lại không nhìn thấy tiểu nha đầu, hẳn là có thể làm được rất nhiều việc?

Tối thiểu đi Thôi gia trộm thịt khô, hẳn là không ai phát hiện?

Bà bà lưu lại món đồ thứ hai, chính là một cái bình sứ màu đen.

Hồ Ma rõ ràng vẫn đề ở trên người của mình, bà bà hẳn là cũng rõ ràng, cho nên mới cho lưu lại cho mình một hũ này.

Bên trong, thế mà là một bình đầy những viên dược hoàn.

Dược hoàn đỏ tươi, nắm ở trong tay, có tơ máu chảy ra, một viên lớn chừng trái nhãn.

“Đây đều là Huyết Thái Tuế?”

Hồ Ma ngửi một chút, liền cảm giác được mùi quen thuộc, hẳn là nó.

Từ khi ra ngoài đi tìm bà bà, đã ba bốn ngày hẳn chưa ăn một chút Huyết Thái Tuế nào, sau khi làm tang sự cho bà bà xong xuôi, hẳn liền ăn một viên, lập tức liền cảm giác được thân thể của mình nóng hừng hực.

Trước đây tiêu hao không ít lô hỏa, cũng theo một viên huyết dược hoàn nuốt vào, dần dần đã được bổ sung.

Hắn âm thầm than thở: Đây đều là bà bà cố ý lưu lại cho mình, là đồ vật cứu mạng!

Nhưng mà một viên dược hoàn này lại không có nhiều năng lượng giống như lúc trước mình ăn một miếng lớn Huyết Thái Tuế.

Mỗi hai ngày ăn một viên, thì cũng đủ chống đỡ lấy thân thể của mình không xảy ra vấn đề, mà lô hỏa vẫn bảo trì theo hướng tăng trưởng.

Trước kia nhìn qua, đạo hạnh của mình, đã có một trụ rười rượi, cũng không biết sau khi mình ăn hết tất cả huyết thực hoàn này thì có thể đạt tới trình độ ba nén hương hay không.

Đương nhiên, trong lòng Hồ Ma cũng không khỏi nghĩ đến: “Bà bà trước khi đi, cũng không có nói với mình, Huyết Thái Tuế là ở đâu mà có, chỉ nói Huyết Thái Tuế ở bên trong Lão Âm Sơn đã sắp bị bà cắt hết...”

“Vạn nhất mình ăn hết bình Huyết Thái Tuế này xong nhưng hỏa hầu vẫn không đến, thì nên làm gì đây?”

Đáng tiếc, những vấn đề này Hồ Ma lại là không có cách nào hỏi.

Mà sau đó hẳn cũng có đi tìm Tiểu Hồng Đường hỏi, nàng chỉ là cắn ngón tay nói: “Bà bà chính là có thể tìm được.”

“Bà Bà cũng có thể tìm được nơi mà người khác cho rằng không tồn tại.”

“...”

“Đây chính là bản lĩnh đặc thù của bà bà?”

Hồ Ma cũng cũng không thể trông cậy vào bà bà báo mộng đến nói với mình, chỉ có thể ôm hi vọng, mở ra cuốn sổ mà bà bà đã lưu lại.

“« Thẩn Viễn Hồ Thị Trần Tuế Thư », xem như là đồ gia truyền?”

Sớm đã đoán được, bà bà, hoặc là nói lai lịch của nguyên thân này, hẳn là bất phàm.

Từ cừu nhân liền có thể nhìn ra gia tộc của mình đang bị uy hiếp, dù sao cũng là cấp độ có thể cùng Mạnh gia kết thù, thì gia tộc của mình cũng không phải bình thường, huống hồ bà bà đem Huyết Thái Tuế trân quý kia, mỗi ngày cắt làm thịt heo cho mình ăn, bản thân cái này cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Chương 78. Trấn Tuế Thư

Chương 78: Trấn Tuế Thư

Hồ Ma biết rõ trong bí thuật này, hẳn là có không ít đồ tốt, nhưng là sau khi mở ra thì, tâm tình lại lập tức trở nên vừa mừng vừa sợ vừa bất đắc dĩ.

Vui mừng chính là, trong này ghi chép cũng đều là những pháp môn thật sự, tràn đầy một quyền, nhìn hoa cả mắt.

Cái gì chữa bệnh, cái gì tìm cỏ, cái gì đốt xương, cái gì hỏi quỷ, cái gì khám mạch...

Nhưng bất đắc dĩ lại là, phía trên mỗi một chữ mình đều biết nhưng lại xem không hiểu.

Nếu như phải cẩn thận hình dung, thì cũng giống như một đứa trẻ học lớp năm lớp sáu tham gia vào quá trình chế tạo bom hạt nhân.

Biết chữ là biết chữ, nhưng xem hiểu hay không là chuyện khác.

P phía trên có một ít thuật ngữ, những từ ngữ tối nghĩa, những câu tụng niệm, mình hoàn toàn nhìn như lọt vào trong sương mù.

“Xem ra, ta vẫn là trước tiên cần phải học từ nhân chia cộng trừ, phương trình hai nguyên tố học lên...”

Hồ Ma lực bất tòng tâm, nhìn thấy chữ đầy giấy nhưng mình biết nó, nó lại không biết mình, phát huy năng lực tưởng tượng.

“Trong này cũng có một ít nội dung, dường như có liên quan đến Thái Tuế...”

“Chẳng lẽ bên trong có ghi chép môn đạo thăm dò sơn nhục huyết thực, tìm kiếm Thái Tuế trên di hay sao?”

“Bà bà không phải là dựa vào ghi chép này, mới đem toàn bộ huyết thực ở bên trong Lão Âm Sơn, đều cắt cho ta đây chứ?”

“...”

Trong lòng hấn nhin không được vô cùng kinh ngạc, mơ hồ cảm thấy nếu thật sự là như vậy, sợ là những tri thức này cũng không tầm thường.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này cũng chỉ có thể là suy đoán cùng tưởng tượng mà thôi.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, hấn vẫn là trước tiên cần phải đem kiến thức căn bản của thế giới này học cho tốt, sau đó lại đi học bí thuật này mới được.

Nhưng tìm ai học đây?

Nhị gia sao?

Nhị gia rất không kiên nhẫn: ” Giá thị trường của việc đóng cửa dạy dỗ trong phủ Minh Châu dậm rười này, ta hiểu rõ. Người muốn học hay không?”

Lời nói này làm Hồ Ma đỏ mặt, còn có chút xấu hổ, mình cũng bất quá là thừa dịp khoảng thời gian này, mời Nhị gia dạy một ít bản lĩnh thật sự, cùng với những kiến thức trải nghiệm của lão khi còn trẻ ở bên ngoài xông xáo.

Lúc đầu Nhị gia còn hứng thú bưng bưng kể cho Hồ Ma nghe, nhưng dần dần, trong bụng bắt đầu không có hàng, Hồ Ma lại luôn luôn hỏi lão, cho nên lão có chút không kèm được.

Vừa bị Hồ Ma hỏi khó, liền tức giận, vung ra tuyệt chiêu của mình.

Điều này cũng làm cho Hồ Ma có chút hiếu kỳ: “Nhị gia người sáu mươi năm đồng tử thân, hiểu rõ giá thị trường thì làm được gì chứ?”

Trên mặt Nhị gia càng không nhịn được: ” “Ta thử qua cho vui không được à?”?”

“Được được được...”

Phát giác được trong lòng của Nhị gia không vui, Hồ Ma vội vàng cười theo: “Ta chỉ muốn hỏi, những bản lĩnh này mà ngài dạy cho ta, đã là cao nhất hay chưa? Sau này học như thế nào?”

Nhị gia lắc đầu: “Đã là cao nhất rồi. Ít nhất những gì ta biết chỉ đến đây thôi.”

Nhị gia lại nói: “Bà bà người giỏi như vậy, lúc còn sống người không học, đến lúc này lại muốn chen chân vào nghề này, khổ sở làm gì?”

Hồ Ma im lặng.

Nghe Nhị gia nói, Hồ Ma cũng hiểu ra.

Nhị gia thật sự không biết gì hơn.

Nhị gia thậm chí còn không hiểu tại sao mình phải học tiếp, bởi vì với những gì mình học được hiện tại, đã có thể trở thành một người thợ cắt thịt giỏi.

Nhưng Hồ Ma hiểu rằng mình nhất định phải học.

Trước khi qua đời, bà bà đã dặn dò cẩn thận, bảo mình tiếp tục học những bản sự lợi hại hơn ở trong nghề này của Nhị gia

Hồ Ma suy nghĩ, bà bà đã khẳng định nghề này có thể cứu mạng mình, lại biết Nhị gia không có pháp môn cao hơn, vậy

tại sao bà không truyền cho mình? Phải chăng bà cũng không biết, hay là để thử thách mình?

Nhị gia giải thích: “Bản lĩnh của chúng ta chỉ đến đây thôi. Muốn học cao hơn, phải tìm đến những vị tiên sinh được Huyết Thực Bang cung phụng. Họ có tuyệt kỹ, ta cũng biết, bản lĩnh của ta thuộc về một mạch với họ, nhưng bản lĩnh sinh tồn này, nào có dễ dàng dạy người? Người nên thu tâm ý này đi, cùng ta xuống mồ hai lần, cưới vợ là chuyện quan trọng nhất...”

Hồ Ma cũng cảm thấy cưới vợ, sống cuộc sống bình an không sai, nhưng không học thì không được. hấn cần học những bản lĩnh cứu mạng, nhưng không thể trực tiếp nói với Nhị gia, chỉ có thể tự mình suy nghĩ.

Trời dần dần lạnh, đến lúc thấn nhàn nhất trong năm, nhưng mọi người trong thôn không dám lơ là, chuẩn bị cày cấy, gieo hạt, cho gia súc ăn nhiều hơn để chuẩn bị cho vụ thu hoạch vào đầu xuân năm sau.

Các thiếu niên học bản lĩnh với Nhị gia cũng đều cố gắng hơn, có người trong nhà còn mạnh tay mua thêm mấy cân thịt Bạch Thái Tuế để bồi bổ cho họ. Họ sợ rằng các thiếu niên không đủ sức khỏe, người Huyết Thực Bang sẽ không hài lòng. Nếu không hài lòng, họ sẽ phải đợi thêm một năm, lãng phí một năm lương thực.

Đêm hôm ấy, Hồ Ma mượn đèn dầu, đọc sách như thường lệ. Tuy không hiểu nội dung trong “Hồ Gia Trần Tuế Thư”, nhưng hấn vẫn cố gắng ghi chép, từng chữ ghi vào đầu, biết đâu sẽ hữu ích.

Ngủ thiếp đi, Hồ Ma mơ màng nghe thấy một giọng nói: “Lão Bạch Kiền huynh đệ, có nghe thấy không?”

Chương 79. Tin tức mới

Chương 79: Tin tức mới

Hồ Ma bỗng giật mình, nhận ra bản thân đã xuất hiện trong ngôi miếu đồ nát với sương đồ mù mịt. Trên hương án trước mặt, nén mệnh hương trong lư hương đã được đốt lên, một làn khói mỏng từ bên ngoài sương mù vươn ra, nổi thẳng vào đầu nhang.

“Hả?”

Hồ Ma hơi ngạc nhiên. Lần này, hắn không chủ động châm mệnh hương, cũng không đáp lại lời kêu gọi, vậy làm sao kết nối được?

Hơn nữa, giọng nói này nghe có vẻ quen thuộc, khiến lòng hắn khẽ run lên: “Hắn là ai?”

“Haha, chính là ta.”

Giọng nói kia cười vang: “Ta đến đây để đặc biệt cảm ơn người.”

“Lần này người...”

“À, quên mất người là lính mới, chỉ cần hai người đã kết nối một lần, trong phạm vi nhất định có thể trực tiếp kết nối với nhau.”

Nhị Oa Đầu dường như nhận ra sự ngạc nhiên của Hồ Ma, mỉm cười giải thích: “Tất nhiên, nếu người không muốn bị làm phiền, cũng có thể tắt chức năng này.”

Hồ Ma chẳng hiểu gì về những phương pháp này, nhưng khi nghe thấy giọng nói của người huynh đệ này, thì lòng hắn

cũng vui vẻ:

“Người đã ra ngoài rồi?”

“....”

“Đúng vậy.”

Giọng cười vang lên từ tên chuyên sinh Nhị Oa Đầu kia: “Cô nhóc đó hơi kiêu ngạo, lời nói lạnh lùng, nhưng hành động lại tốt.”

“Nàng ta đến thôn Hồ Quan, tìm được Bách Thi Táng mà ta nói, nhưng không vội vàng lấy bảo, mà trước tiên cứu ta, sau đó hai chúng ta hợp sức giải quyết thi hờ, phá Bách Thi Táng, cũng lấy được thứ bên trong, chia nhau năm phần.”

“Lúc đầu nàng ta không nói, ta còn tưởng mình may mắn, gặp được người hợp tác tốt.”

“Ai ngờ, đến lúc chúng ta sắp chia tay, nàng ta mới nói ra thân phận của mình, còn nói là người nhờ nàng ta chuyển lời, nhờ vậy mới cứu ta một mạng.”

“Lúc đó nếu người đi cùng nàng ta, thứ đó ít nhất cũng chia ba.”

“Nhưng người không đi, ta cũng không thể vô duyên vô cớ nhận ân huệ lớn như vậy, nên mới vội vàng lên đây, cảm ơn người đã cứu mạng.”

“...”

“Tốt quá.”

Hồ Ma sau khi trò chuyện với y trước đây, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, chỉ là mới đến đây, cũng chưa học được gì, nên không giúp được gì cho y.

Sau này chuyện ra sao, vị đại tiêu thư của Thảo Tâm Đường cũng không nói.

Ngay cả cỗ xe mà họ gửi ở thôn Đại Dương, cũng là kiệu phu đến lấy đi, hỏi gì cũng không nói.

Hôm nay thấy y đã chuyển nguy thành an, trong lòng cũng nhẹ nhõm thở ra, cười nói: “Đừng khách sáo như vậy, chỉ là việc nhỏ thôi.”

“Ha ha, người cho là việc nhỏ, đối với ta thì đó là việc lớn”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Nếu người không phải là người nghĩa khí như vậy, mà ôm lòng dạ hiểm độc, trực tiếp che giấu thông tin của ta, không nói cho người khác biết, đợi vài tháng, ta chịu không nổi mà chết, người cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tự mình đến lấy bảo vật này thì không tốt hơn sao?”

“Hả? Còn có cách này?”

Hồ Ma nghe xong, trong lòng khẽ run lên: “Lơ là rồi...”

“Ta nghe vị đại tiểu thư Bạch Bồ Đào tử nói.”

Khi Hồ Ma đang tự kiểm điểm bản thân, giọng nói của Nhị Oa Đầu lại vang lên, cười nói: “Người dường như chuyển sinh đến một thôn, và gần đây cũng không được thuận lợi?”

“Huynh đệ, đại ân không cần lời cảm ơn, người đã giúp ta vượt qua kiếp nạn, có gì cần giúp đỡ, cứ nói với ta, ta chuyển sinh đến thế giới quỷ quái này hơn ba mươi năm rồi, trải qua bao nhiêu hiểm nguy, cũng hơn người một chút.”

“...”

“Giúp đỡ?”

Hồ Ma nghe giọng nói sáng khoái của hắn, lòng khẽ động.

Trước tiên, nghe người này nói, y đến thế giới này đã hơn ba mươi năm, còn lớn tuổi hơn cả mình ở thế giới này.

Vậy mọi người đều đến từ cùng một thời đại sao?

Nghĩ đến đây, hắc vội vàng hỏi, Nhị Oa Đầu lập tức cười trả lời: “Người đúng là lính mới, đây đều là kiến thức thường thức, ta cũng nhân cơ hội này dạy ngươi.”

“Ta và những người chuyển sinh khác đã thảo luận nhiều lần, tất cả mọi người đều đến từ cùng một thế giới, cùng một thời đại, thậm chí ngày sinh của chúng ta cũng gần như tập trung trong khoảng 20 năm, từ 90 đến 10.”

“Nhưng không ai biết tại sao, khi chuyển sinh đến thế giới này, lại có người đến trước, người đến sau.”

“Người chuyển sinh lớn tuổi nhất mà ta biết, ở thế giới này đã hơn tám mươi tuổi, nhưng ở thế giới trước kia của chúng ta, nói thế này, nếu thực sự gặp mặt, hắc còn phải gọi ta là hắc...”

“...”

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Gặp được vị lão huynh này, quả thật rất tiện lợi để hỏi những vấn đề mà trước đây hắc không hiểu rõ, nhưng trong những vấn đề này, quan trọng nhất chính là cách thức chuyển sinh của y, thực sự khác biệt với những người khác.

Nhưng vấn đề này, lại không thích hợp để nói ra một cách trực tiếp.

Hắc thầm suy tư, chỉ nói: “Ta lớn lên ở Lão Âm Sơn, ngay cả cổng thôn cũng chưa ra khỏi mấy bước, trước khi kết nối với ngươi, còn tưởng rằng chỉ có mình ta xuyên việt đến thế giới quỷ quái này, thực sự là chẳng hiểu gì cả...”

Chương 80. Linh miếu bản mệnh

Chương 80: Linh miếu bản mệnh

“...”

“Đúng vậy.”

Lão huynh Nhị Oa Đầu cười nói: “Nén hương đốt trong lư hương của chúng ta, thực ra là khí mệnh của bản thân biến ảo à thành.”

“Người cũng có thể hiểu là tính mạng của chúng ta, không phân biệt nam nữ, không phân biệt dòng họ.”

“Cái mệnh này chính là sinh khí, sinh khí càng dồi dào, đạo hạnh càng cao, sinh khí cạn kiệt, chúng ta cũng thành người chết.”

“Bình thường chỉ cần chúng ta thấp hương mệnh tại Linh miếu bản mệnh, thông qua cách tiêu hao mệnh khí này, có thể tìm kiếm những người chuyển sinh khác, để trao đổi thông tin, giúp đỡ lẫn nhau.”

“...”

Hồ Ma nghe chăm chú, đây vốn là những điều hắn muốn hiểu rõ, chỉ là lần trước Bạch Bồ Đào Tử không dễ giao tiếp, không thể hỏi chi tiết như vậy.

Lúc này nắm bắt được cơ hội, hắn vội hỏi: “Người nói Linh miếu bản mệnh là chỉ...”

“Bây giờ người cũng đang trong mơ, không phát hiện ra vị trí mình đang ở, rất giống một ngôi miếu sao?”

Nhị Oa Đầu cười lên: “Chúng ta quen gọi đây là Linh miếu bản mệnh.”

“Mỗi người chuyển sinh đều có một miếu, chúng ta cũng không biết đây thuộc về không gian tinh thần hay là mộng cảnh gì, trong miếu có cái lư hương kỳ quái đó, đốt hương mệnh, có thể tìm kiếm những người chuyển sinh khác trong một phạm vi nhất định.”

“Bình thường có thể bao phủ một thành phố, nếu trong thành có người chuyển sinh khác cũng đồng thời đốt hương mệnh, đồng ý trả lời, hai người có thể kết nối với nhau.”

So với Bạch Bò Đào Tử kia, thì người có dẫn hiệu là Nhị Oa Đầu này quả thật là có hỏi gì đáp nấy.

Thậm chí còn lái nhai không ngừng.

Rõ ràng hẳn ta chỉ coi Hồ Ma là người chuyển sinh đến vùng núi hoang vu, lại không ăn được Thái Tuế, nên sau bao lâu mới có khả năng kết nối, vô cùng xa lạ, bèn kiên nhẫn giải thích: “Còn sau án hương, chính là tượng đá bản mệnh của chúng ta.”

“Ta nghe một vị tiên bối nói, đây là sự phản chiếu tinh thần của chúng ta, những thứ chúng ta học được trong thế giới này, đạo hạnh tu luyện, đều được phản ánh trên tượng đá.”

“Thậm chí một số vấn đề về tu luyện và bản thân cũng sẽ xuất hiện sự phản chiếu tương ứng trên tượng đá này, giúp chúng ta phát hiện vấn đề của mình một cách trực quan hơn...”

“... Đây cũng là lý do tại sao những người chuyển sinh thường có thiên phú tu luyện không tệ.”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Cũng may trước đây hắn đã cố gắng rèn luyện kỹ năng diễn xuất trước mặt bà bà, nên lúc này mới không lộ ra sơ hở.

Bản thân mình quả thực khác biệt so với những người chuyển sinh khác.

Trong miếu của họ, sau án hương, đều có thể nhìn thấy tượng đá? Tượng đá đó, đều là hình dạng của họ?

Nhưng hắn đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn về phía sau án hương của mình.

Bàn thờ hương đã cũ nát, xung quanh cuộn trào sương mù đỏ rực không lành, còn sau bàn thờ chỉ có một vùng tăm tối.

Mơ hồ cũng có thể nhìn thấy hình dáng tượng thần, nhưng nó bị bao phủ bởi sương mù đỏ sẫm, hoàn toàn không thể nhìn rõ như Nhị Oa Đầu.

Hắn nhìn chằm chằm vào tượng thần kia, dường như cảm thấy tượng thần cũng đang nhìn mình.

Lòng hắn đột nhiên run lên, một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng dò hỏi: “Vậy, người cũng là sau ba tuổi, nhớ lại chuyện kiếp trước?”

“Chẳng phải đều là như vậy sao?”

Nhị Oa Đầu thấy Hồ Ma hỏi một câu đơn giản như vậy, liền cười nói: “Hầu hết là ba tuổi, tất nhiên cũng có một số người có thiên phú, có thể sớm hơn hoặc muộn hơn.”

“Đại đa số đều mơ mơ màng màng, từ 3 đến 10 tuổi, đột nhiên bị một giọng nói đánh thức, nhớ lại chuyện kiếp trước, sau đó tuổi tác dần tăng, sinh khí dồi dào, cũng phát hiện ra Linh miếu bản mệnh của mình, tìm được những người chuyển sinh khác.”

“...”

“Giọng nói...”

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, hơi do dự, cẩn thận hỏi: “Các người nghe thấy giọng nói, cũng là loại...”

“Đúng vậy, một giọng nói rất kỳ lạ.”

Nhị Oa Đầu thở dài, nói: “Chẳng biết là ai, cũng không nhớ cụ thể nói gì, nhưng chỉ mơ hồ dặn chúng ta cẩn thận với hoàn cảnh của mình, đừng tiết lộ thân phận.”

“Chúng ta cũng đã thảo luận với những người khác, nhưng không ai biết đó là gì, chỉ gọi là ‘kẻ đánh thức’.”

“...”

“Xác định rồi...”

Hồ Ma lòng run lên, xác định điểm khác biệt giữa mình và người khác.

Những người chuyển sinh khác đều giống như người chuyển sinh, chỉ có mình hắn, giống như một kẻ nửa đường xuất gia.

Những người khác đều có Linh miếu bản mệnh, có thể soi sáng đạo hạnh của bản thân, nhưng Linh miếu bản mệnh của hắn lại trông như rách nát, hoang phế đã lâu.

Những người khác đều được một giọng nói đánh thức, nhưng hắn, lại được bà nội đánh thức...

Hắn xác định được sự khác biệt của mình với những người chuyển sinh khác, trong lòng có một số nghi vấn do dự, càng không dám trực tiếp hỏi.

Nhị Oa Đầu thấy hắn trầm ngâm, biết hắn là người mới, cần tiêu hóa rất nhiều thứ, liền cười nói: “Kinh nghiệm của chúng ta rất kỳ lạ, nhưng cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể

chấp nhận số phận, huynh đệ à, người từ từ tiêu hóa, nhưng có gì cần giúp đỡ, cứ nói với ta.”

“Ta còn đang nóng lòng trả lại người món ân tình lớn này.”

“...”

Hồ Ma nghe ra y không chỉ là khách sáo hay qua loa, trong lòng cũng dần dần phản ứng lại, bất kể mình có bao nhiêu điểm khác biệt với người khác, mọi chuyện đã trở thành như vậy, sau này có thể từ từ suy nghĩ.

Nhưng hiện tại, vẫn còn một vấn đề quan trọng khác đang làm phiền hấn.

“Nói về chuyện này, ta thực sự có một câu hỏi muốn hỏi y để được giải đáp...”

“Hắn có từng nghe qua người ‘đốt lò’ không?”

“...”

“Đốt lò?”

Nhị Oa Đầu này kiến thức uyên thâm, nghe vậy liền cười nói: “Đó chẳng phải là bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân hay sao?”

Chương 81. Thủ Tuế Nhân

Chương 81: Thủ Tuế Nhân

Hồ Ma hơi ngạc nhiên: “Thủ Tuế Nhân?”

“Đúng vậy, là người thuộc một môn phái.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Thủ Tuế Nhân đi theo quý, nuôi dưỡng mạng sống thông âm... Trên đời này có nhiều thứ kỳ lạ, và cũng có nhiều người giao tiếp với những thứ kỳ lạ này. Do pháp môn và phong tục tập quán khác nhau, nên chúng cũng được chia thành nhiều môn phái.”

“Thủ Tuế Nhân là một trong số đó.”

“...”

Hồ Ma bưng tỉnh, không trách sao bản lĩnh của Nhị gia lại khác bà bà nhiều như vậy.

Hai người vốn thuộc hai môn phái khác nhau.

Vì vậy, hẳn hơi động lòng, vội vàng hỏi: “Vậy, làm thế nào để vào được môn phái này?”

“Chủ đề này hơi phức tạp.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Huynh đệ, bây giờ ngươi có mấy trụ đạo hạnh?”

“...”

“Mấy trụ?”

Hồ Ma hơi do dự, nhớ đến bà bà cũng từng hỏi mình câu hỏi này, vội vàng nói: “Đây là chỉ hương mệnh của chúng ta, hay là cách nói về đạo hạnh trong thế giới này?”

“Đều có.”

Và trong lúc Hồ Ma lo lắng, Nhị Oa Đầu nghe vậy lại cười, kiên nhẫn giải thích cho hắn: “Thế giới này theo tính cách của mỗi người, đều dùng trụ để luận về đạo hạnh cá nhân.”

“Một người nếu không bệnh tật, sống đến hai mươi tuổi, là lúc mệnh tính vượng nhất, ngọn lửa này đã đạt đến cực điểm, có thể trừ tà tránh quỷ, tà ma không thể đến gần.”

“Trong mắt người trong nghề, đạo hạnh này có thể gọi là một trụ.”

“Ba trụ, là Giáp đạo hạnh.”

“Nhưng chúng ta là người chuyên sinh thì tiện hơn, Linh miếu bản mệnh vốn đã chiếu rọi mọi thứ, quan sát hương mệnh, có một cây hương, tức là có một trụ đạo hạnh.”

“Nếu chưa đến một trụ, thì chỉ có thể gọi là lửa, không gọi là đạo hạnh.”

“Nếu người muốn vào môn phái Thủ Tuế Nhân, ít nhất cũng phải có một trụ đạo hạnh mới được”

“...”

Hóa ra là vậy, Hồ Ma trong lòng đã hiểu rõ.

Bây giờ hắn thông qua việc ăn huyết Thái Tuế mỗi ngày, đã sớm có hơn một trụ rưỡi, gần hai trụ đạo hạnh.

Tính ra, điều này thực ra không hợp lý, quá nhanh.

Thêm vào đó, Nhị Oa Đầu nói một trụ đạo hạnh là có thể gia nhập môn phái Thủ Tuế Nhân, nhưng bà lại bảo sau khi hắn có ba trụ đạo hạnh mới được gia nhập.

Nghĩ lại cũng là do cân nhắc đến sự đặc biệt của cơ thể mình.

Trong lòng hiểu rõ, bản thân mình có quá nhiều điểm khác biệt với người khác, dù sao cũng phải có một lời giải thích, bèn cố ý thờ dài nói: “Chưa đến nửa trụ!”

“Ta có vẻ không giống với các ngươi, nhớ lại chuyện kiếp trước, tuy không muộn, nhưng từ nhỏ thể chất yếu ớt, nhiều lần suýt không cứu được.”

“Có quý bà bà trông coi, nhưng cũng vì thể chất yếu nên không học được bản lĩnh của bà, cuối cùng theo một lão thợ mỏ đốt lò, nhưng vì bẩm sinh thiếu hụt, nên lửa cũng không mạnh.”

“Cho đến nửa năm trước, vô tình ăn được Thái Tuế, mới mở được linh miếu, ngươi là người chuyển sinh đầu tiên mà ta gặp...”

“...”

“Thật là một người thật thà, lần sau đừng nói nhiều về bản thân với người khác như vậy.”

Nhị Oa Đầu cười nhắc nhở một câu, nhưng không nghi ngờ gì.

Nghĩ đến việc Hồ Ma được triệu hồi đến thế giới này, ngay cả trong cộng đồng người chuyển sinh vốn đã bùng nổ, thì đây cũng là một vụ nổ lớn.

“Uhm?”

Hồ Ma nghe lời y dặn dò, hỏi: “Tại sao?”

“Cẩn thận vẫn hơn mà”

Nhị Oa Đầu thờ dài, nói: “Ta và vị tiểu thư Bạch Bò Đào Tửu kia có thói quen khác nhau, nàng ta cẩn thận đến mức cực đoan, hoàn toàn không gặp gỡ người chuyển sinh, trước đây tuy được nàng cứu mạng, nhưng ta thậm chí còn không biết nàng ta trông như thế nào.”

“Còn ta thì khác, cẩn thận thì cẩn thận, nhưng cũng không cần phải nghi thần nghi quỷ như vậy, bình thường chú ý một chút là được...”

“... Tất nhiên, đây không phải là bảo người học theo ta.”

Y nói, giọng điệu thay đổi, trở nên nghiêm túc hơn, dặn dò: “Người ở thế giới này có ác ý rất lớn với chúng ta, hơn nữa bọn họ cũng không thiếu những kẻ thần thông quảng đại, một lòng muốn tìm chúng ta ra, nếu bị bọn họ phát hiện sẽ không ổn.”

“Vì vậy, người chuyển sinh giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm, nhưng cũng phải cố gắng tuân thủ nguyên tắc người chuyển sinh không gặp nhau, nếu có gì cần truyền đạt trong hiện thực, hãy để sứ quỷ đưa đến.”

“Thực ra đây là lần đầu tiên ta gặp người, nên nói cho người biết, chỉ là lúc đó ta quá vội vàng.”

“...”

“Người chuyển sinh không gặp nhau?”

Hồ Ma nghe lời y nói, trong lòng lại khẽ động.

Lại có một cảm giác rất kỳ quái, trên đời này có rất nhiều người giống như mình, đến từ cùng một thế giới, những nhóm người tương tự.

Nhưng mọi người đều biết sự tồn tại của nhau, có thể giao tiếp, nhưng lại không gặp nhau...

“Đúng vậy.”

Nhị Oa Đầu nói: “Tất nhiên chỉ là nguyên tắc, đến lúc nguy cấp cứu mạng thì cũng không đoái hoài tới nguyên tắc này.”

“Trong số những người chuyển sinh mà ta biết, có không ít người đã gặp nhau, ngay cả ta cũng đã gặp qua vài người...”

“... Ta chỉ nói nguyên tắc này cho người biết thôi.”

“...”

“Nếu đã như vậy, vậy nên chú ý thì vẫn nên chú ý...”

Hồ Ma ghi nhớ trong lòng, mới nghe Nhị Oa Đầu này tiếp tục nói: “Nói về tình huống người nói, cũng không phải là hiếm gặp, người chuyển sinh đến từ cùng một thế giới, cùng một thời đại, nhưng đến thế giới này lại có những khác biệt rất lớn.”

Chương 82. Ân tình

Chương 82: Ân tình

“Có người sinh ra đã cầm y ngọc thực, huyết Thái Tuế có thể coi như cơm ăn, còn có người có bản lĩnh lớn giúp đỡ bảo vệ...”

Hồ Ma nghe, cảm thấy miêu tả này có chút quen thuộc.

Nhị Oa Đầu cũng thở dài, giọng điệu thay đổi, nói: “Nhưng cũng không thiếu người như ngươi, bẩm sinh thiếu hụt, lại không có gì bổ dưỡng, còn sinh ra ở Lão Âm Sơn hẻo lánh và tà ác, chỉ riêng việc hiểu rõ hoàn cảnh bản thân đã vô cùng khó khăn, nói gì đến những chuyện khác?”

“Cũng khó trách, ngươi tiếp xúc đầu tiên là pháp môn của Thủ Tuế Nhân.”

“Tuy nhiên, ta nghĩ những thợ cắt thịt, chỉ dựa vào việc phong bế dương khí của bản thân để chống lại tà ma, kiếm vài đồng tiền lẻ trong đất, tuy là con đường chính thống, nhưng cũng đã đi vào con đường tà đạo.”

“Nói họ là Thủ Tuế Nhân còn không bằng nói họ là người nển...”

“...”

Hồ Ma biết những gì mà y nói rất quan trọng, ghi nhớ từng lời, lúc này hơi sững sờ: “Người nển?”

“Đúng vậy.”

Nhị Oa Đầu nói: “Dùng một thân dương khí chống lại tà ma, mỗi lần chống lại, dương khí sẽ bị giảm một phần, nếu

học thêm một số pháp môn âm, thì càng tương đương với việc dùng mạng sống của chính mình để nuôi dưỡng tà ma.”

“Cũng như nến khi đốt lên, cháy một lúc, mạng sống của bản thân sẽ giảm đi một phần, nên gọi là ‘người nến’!”

“Loại người này không hiếm gặp, đều là những kẻ đáng thương...”

“...”

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, vội vàng hỏi: “Đây là con đường tà đạo, vậy con đường chính thống là gì?”

“Tu luyện thêm một bước nữa, trở thành Thủ Tuế Nhân thực sự.”

Nhị Oa Đầu nói: “Những bang hội huyết thực trong thành, bất kể là Hồng Đăng Hội, Thanh Y Bang hay Khang Nhi Môn, tất cả những ai dựa vào việc cắt Thái Tuế để sinh sống đều thờ cúng một số Thủ Tuế Nhân.”

“Những người này, quanh năm gắn bó với Thái Tuế, nhưng thân hình nhẹ nhàng, khỏe mạnh, nhiều phúc nhiều thọ, bởi vì họ nắm giữ một số pháp môn dưỡng mệnh đặc biệt.”

“Tất nhiên, chúng ta cũng không biết có phải là thật hay không, chỉ nghe nói, có một số Thủ Tuế Nhân lợi hại, dựa vào đạo hạnh của bản thân, thậm chí có thể cứu sống người đã chết...”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng đã có chút rung động.

Đây hẳn là lý do bà bà nhất quyết muốn hắn tiếp tục học pháp môn này?

Tâm hắn khẽ lòng, hạ giọng nói: “Đây thực sự là thứ mà ta muốn học, chỉ là con đường này...”

Nhị Oa Đầu nói: “Nếu người thực sự muốn học, trước tiên phải vào bang hội huyết thực để trà trộn, mới có cơ hội.”

Hồ Ma vội vàng hỏi: “Làm thế nào để vào được?”

Hắn từng nghe nói về sự tồn tại của bang hội huyết thực, nhưng người trong thôn vừa kính trọng vừa sợ hãi họ, như thể họ là những nhân vật vĩ đại, nhưng chưa từng nghe nói có đứa trẻ nào trong nhà có thể vào được bang hội huyết thực này.

Nhị Oa Đầu trầm ngâm một lát, nói: “Ta có thể giúp người việc này, chỉ là...”

“...”

“Ta đã cứu mạng người, người còn do dự gì?”

Trong lòng của Hồ Ma hơi không vui, nhưng giọng điệu vẫn bình thường, cười nói: “Chỉ là sao?”

Nhị Oa Đầu thở dài: “Chỉ là chuyện này quá đơn giản, không đủ để ta báo đáp ân cứu mạng của người...”

Vị lão ca này thật là một người thật thà, có thể giúp ta là tốt lắm rồi, còn lo lắng về việc trả ơn lớn hay nhỏ.

“Đừng coi thường hai chữ ‘ân tình’.”

Hồ Ma trong lòng thực sự cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vị lão ca Nhị Oa Đầu này lại cười giải thích: “Giữa những người chuyển sinh chúng ta, thứ tiền tệ quý giá nhất chính là ân tình!”

“Người cần hiểu rằng, giữa những người chuyển sinh chúng ta, không có ràng buộc, cũng không dám có tình cảm trong thực tế, việc giúp đỡ lẫn nhau cũng chỉ là một nhóm kẻ đáng thương ôm ấp lấy nhau để sưởi ấm.

“Nhưng mà,”

“Mọi người đều đang cố gắng sinh tồn, nhưng không thể dành hết tâm trí cho người khác, nhưng cũng không thể đảm bảo rằng sẽ không có lúc cần người khác cứu mạng, vì vậy, trong suốt nhiều năm qua, chúng ta đã phát hiện ra rằng thứ đáng trân trọng nhất chính là hai chữ ‘ân tình’.”

“Đối với ta, người đã cứu mạng ta, đó là một ân tình lớn lao.”

“Bất kể ta sắp xếp người vào Hồng Đăng Hội hay giúp người giải quyết một vấn đề nhỏ, đều không thể coi là việc giúp đỡ, nói về việc trả ơn người, ta cũng nên trực tiếp truyền cho người pháp môn này...”

“... Còn phải thêm hai cân huyết Thái Tuế!”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, đột nhiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Lúc đầu, hắn cảm thấy việc lấy ân tình làm tiền tệ là một ý tưởng kỳ lạ, nhưng sau đó lại cảm thấy điều này vốn nên như vậy.

Và điều này cũng thực sự giải thích lý do tại sao vị Bạch Bò Đào Tử kia nhất quyết phải trả lại cho mình ba tin tức.

Nàng ấy cũng sợ vô tình mang ân tình của mình?

“Đối với người, chỉ là thuận miệng đưa tin, cứu mạng ta, nhưng đối với ta, đây là một ân tình lớn lao.”

Nhị Oa Đầu nói đến đây, cũng nghiêm mặt lại, nói với Hồ Ma: “Nếu ta qua loa với người ở đây, e rằng sau này đến chỗ những người chuyên sinh khác, ân tình của ta cũng không đáng tiền.”

“Vì vậy, huynh đệ, người cũng không cần khách sáo với ta, người muốn học những môn đạo của Thủ Tuế Nhân, ta sẽ giúp người tìm cơ hội...”

“Ngoài những điều này, nếu còn vấn đề gì khác, cứ đến hỏi ta bất cứ lúc nào cũng được.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, mới hiểu ra, vội vàng cảm ơn y.

Kết nối được thực hiện, đốt chính là hương mệnh, hai người cũng không dùng để tán gẫu, sau một hồi trò chuyện, hai người đã tự mình rút lui.

Chương 83. Hồng Đăng Hội

Chương 83: Hồng Đăng Hội

Sau một hồi trò chuyện với vị lão huynh Nhị Oa Đầu, Hồ Ma cũng hiểu thêm đôi chút về thế giới này. Trong lòng hắn thầm suy ngẫm về những vấn đề này, nhưng dù sao thì, trở thành Thủ Tuế Nhân thực sự mới là điều quan trọng.

Nhận được lời hứa của vị Nhị Oa Đầu, hắn kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng trong thôn, mọi thứ dần trở nên bận rộn. Không có gì khác, quản sự của Huyết Thực Bang là Hồng Đăng Hội đã đến thôn.

Bái Thái Tuế, nói trắng ra là cắt thịt, là chuyện quan trọng của thôn cũng như của Huyết Thực Bang.

Mỗi năm trước khi mùa xuân bắt đầu, họ sẽ cử quản sự xuống trước để khảo sát Sơn Nhục, ước tính khối lượng, sau đó định ra sẽ tuyển bao nhiêu người thợ, dựng trại ở đâu, đồng thời xác định tuyến đường vận chuyển, những đoạn nào cần sửa đường thì sửa, cầu nào cần tu bổ thì tu bổ trước.

Qua lại một hai lần, mỗi khâu đều liên quan mật thiết đến các thôn xung quanh, bởi vì, tuy không phải ai cũng có thể cắt thịt, nhưng việc giúp vận chuyển đồ đạc, bán thóc, hái rau rừng cũng đều là những cách kiếm tiền.

Vì vậy mỗi năm, khi quản sự của Huyết Thực Bang đi xuống, các thôn xung quanh đều tranh nhau đi chiêu đãi.

Những năm gần đây, những người thu hoạch sơn nhục quanh thôn Đại Dương đều là thành viên của một hội gọi là

Hồng Đăng Nương Nương, người trong thôn quen gọi họ là Nương Nương Hội.

Quản gia xuống có thời gian, mấy ngày nay tộc trưởng bận rộn đôn đốc mọi người dọn dẹp nhà trống, cho cừu ăn thêm cỏ.

Vài ngày trước khi quản sự đến, tộc trưởng vội vàng huy động mọi người dọn dẹp phòng ốc, dựng lều trại, và cho dê ăn nhiều cỏ hơn.

Đến ngày quản sự xuống thôn, tất cả những người có chức sắc trong thôn đều háo hức chờ đợi. Khi trời sập tối, họ thấp đuốc sáng rực để đón vị quan cùng hai tùy tùng. Lão tộc trưởng vội vàng dẫn những người có vai vế trong tộc ra chào đón.

Dưới mái hiên, thịt dê đã được chuẩn bị sẵn sàng. Những bình rượu ngon nhất trong thôn cũng được mở ra.

Lão tộc trưởng nở nụ cười rạng rỡ, ân cần mời quản sự: “Quản sự lão gia, xin mời dùng bữa. Món dê này do thôn chúng tôi tự nuôi, thịt rất ngon.”

“Ban đêm, hãy đun nước nóng cho quản sự lão gia rửa chân.”

Quản sự lão gia cười xòa: “Ta không thích những lời khách sáo này. Lần này ta đến đây là vì có việc cần làm. Ta chỉ mong hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao, để có thể trở về nhà một cách hài lòng.”

Lão tộc trưởng gật đầu tán thành: “Đúng vậy, đúng vậy. Mùi dấm tám hương này không có gì là ta không quen. Ngài cứ việc phân phó.”

Rồi lão ta rót rượu cho quản sự và hỏi: “Lần này, ngài dự định tuyển bao nhiêu người?”

Đây mới là vấn đề quan trọng nhất. Mỗi năm, sau khi cúng bái Thái Tuế, thôn sẽ tuyển chọn những thiếu niên khỏe mạnh để đi cắt thịt. Trong số hơn hai mươi người học nghề cùng Nhị gia, chỉ có vài người được chọn. Quyết định này nằm trong tay vị quản sự lão gia này.

Lão ta cũng không dám tùy tiện tuyển người. Nếu tuyển những người yếu ớt, không chỉ ảnh hưởng đến tiến độ thu hoạch mà còn có thể gặp nguy hiểm khi đối mặt với tà ma. Việc này sẽ ảnh hưởng đến những người khác.

Quản sự lão gia thở dài: “Năm nay là Tết Táo Quân, nên chỉ cần tuyển khoảng hơn trăm người. Thái Tuế năm nay không nhiều.”

Lão tộc trưởng nghe vậy, mặt mày sầm lại: “A?”

Việc cắt Thái Tuế phụ thuộc vào thời điểm sinh trưởng của bốn loại Thái Tuế: Bạch Thái Tuế, Thanh Thái Tuế, Huyết Thái Tuế và Hắc Thái Tuế. Nếu cả bốn loại đều sinh trưởng mạnh, thì cần nhiều người để cắt. Ngược lại, nếu chỉ có một hoặc hai loại sinh trưởng, thì số lượng người cần tuyển sẽ ít hơn.

Quản sự lão gia cười khỏ: “Năm ngoái chúng ta đã cắt gần hết Thanh Thái Tuế, năm nay không còn nhiều. Huyết Thái Tuế thì ta tìm mấy ngày nay mà không thấy. Có lẽ chỉ còn Bạch Thái Tuế, nhưng loại này cũng không cần cẩn thận như vậy.”

Lão tộc trưởng nghe vậy, lòng thầm tiếc nuối nhưng cũng không thể làm gì. Hơn hai mươi người trong thôn chờ đợi được tuyển chọn, nhưng chỉ có mười tám vị trí. Lão ta tính toán sẽ giết thêm dê và nhờ Lý gia bà nương tắm rửa cho quản sự để có thêm cơ hội.

Bỗng nhiên, quân sự cất tiếng cười khẽ: “Lão ca đừng vội lo lắng. Năm nay tuy chỉ tuyển ít thợ mỏ, nhưng lại có chuyện khác.”

“Năm nay, Hồng Đăng nương nương ta sẽ chuẩn bị khai đàn.”

Lão tộc trưởng kinh ngạc tột độ, bụng rượu tay run rẩy. Những người xung quanh cũng nhao nhao vui mừng, hò reo náo nhiệt.

Bên trong thôn chiêm trống vang trời, náo nhiệt phi thường. Nhưng Hồ Ma lại nằm trên giường, yên lặng tu luyện, chuẩn bị ngủ.

Náo nhiệt này phần lớn không liên quan đến Hồ gia. Bà bà đã qua đời, đối với người trong thôn, Hồ Ma chỉ là một người độc thân không có họ hàng thân thích, là người ở bên rìa. Ngay cả khi bà bà còn sống, Hồ gia cũng như người ở bên rìa của thôn này mà thôi.

Hồ Ma vốn có ý định rời khỏi thôn nên không cố gắng kết giao với người trong thôn. Hắn chỉ làm việc của mình.

“Đông! Đông! Đông!”

Tiếng đập cửa vang dội đánh thức Hồ Ma. Hắn đành phải rời giường, khoác áo, thấp đèn dầu và ra mở cửa.

Chu Đại Đồng, mặt mày hớn hở, đứng trước cửa: “Đến lúc nào rồi mà còn ngủ?”

Hồ Ma ngạc nhiên, mở rộng cửa cho Chu Đại Đồng vào nhà: “Làm sao vậy?”

Chương 84. Cơ hội

Chương 84: Cơ hội

Chu Đại Đồng muốn vào nhà nhưng lại dừng lại, lo lắng hỏi: “Nhà người nuôi tiểu quý có ở đây không?”

Hồ Ma ngược lên nhìn Tiểu Hồng Đường đang lim dim trên xà nhà: “Không ở đây.”

Chu Đại Đồng thở phào nhẹ nhõm, bước vào phòng, đóng cửa lại và nói với Hồ Ma một cách đầy phấn khích: “Chuyện tốt đây... Hồ Ma ca, quản sự của Huyết Thực Bang xuống thôn nói rằng năm nay muốn tuyển người ở bên trong thôn chúng ta!”

Hồ Ma ngạc nhiên hỏi Chu Đại Đồng: “Năm nay Huyết Thực Bang tuyển người khác với mọi năm sao?”

Chu Đại Đồng vội vàng giải thích: “Đúng vậy! Những năm trước, họ chỉ nhận người bán Thái Tuế và làm công nhật hai ba tháng. Nhưng năm nay, họ muốn tuyển hỏa kế và chính thức cho gia nhập hội.”

Hồ Ma vui mừng khôn xiết: “Có nghĩa là chúng ta có cơ hội vào thành làm việc?”

Chu Đại Đồng gật đầu lia lịa: “Đúng vậy! Đây là cơ hội ngàn năm có một! Nhị gia đã dặn dò ta đến báo cho người. Ngày mai, người nhớ đến sớm một chút và chờ ở đền trang.”

Chu Đại Đồng tiếp tục: “Bỏ lỡ cơ hội này, có lẽ cả đời này chúng ta cũng không có cơ hội vào thành làm việc.”

Hồ Ma nghe vậy, lòng trào dâng niềm vui sướng. Hắn nhớ lại lời Nhị Oa Đầu từng nói, đây chính là cơ hội mà y đã hứa

hẹn sao?

Hồ Ma cảm kích Nhị Oa Đầu đã chu đáo giúp đỡ mình. Nhị Oa Đầu là người chuyên sinh, vì cẩn thận nên không thể trực tiếp giúp đỡ mình. Do đó, hắn đã tạo ra cơ hội này để giúp Hồ Ma và những người trẻ tuổi khác trong trại có cơ hội vào thành.

Hồ Ma cảm thấy đây là một biện pháp tuyệt vời của Nhị Oa Đầu, vừa giúp đỡ mọi người vừa thể hiện sự tùy hứng. Hắn liên tục cam đoan với Chu Đại Đồng sẽ không đến trễ để Nhị gia yên tâm.

Chu Đại Đồng cẩn thận lấy từ trong ngực ra một bát móng dê đưa cho Hồ Ma, rồi vội vã chạy về để cùng mọi người ăn uống.

Hồ Ma nhìn chén thịt, dờ khóc dờ cười. Cái tên mập mạp này tuy hay ăn vạ nhưng lại rất nghĩa khí. Là cháu trai của tộc trưởng, hắn có thể lợi dụng cơ hội chiêu đãi quản sự để kiếm thịt ăn.

Điều khiến Hồ Ma cảm động hơn là Chu Đại Đồng còn nghĩ đến mình.

Hồ Ma không thèm ăn móng dê mà dành cho Tiểu Hồng Đường mài răng. Sau đó, hắn đóng cửa ngủ để chuẩn bị cho ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Ma mặc áo vải thô, đi giày cỏ, buộc tóc và đi bộ ra khỏi trại.

Hắn ngạc nhiên khi thấy rất nhiều người, cả nam lẫn nữ, đang tụ tập hướng về điện trang của Nhị gia. Họ mang theo đòn gánh, băng ghế, náo nhiệt như đi hội chùa.

Chu Đại Đồng từ xa vẫy tay gọi Hồ Ma: “Hồ Ma ca, ở đây, mau tới!”

Hồ Ma đi đến bên Chu Đại Đồng và hỏi: “Làm sao có nhiều người như vậy?”

“Xem nào nhiệt đấy chứ...”

Chu Đại Đồng nói: “Hong Đăng sẽ khai đàn, đây chính là đại sự.”

“Bên trong thôn của chúng ta, đi theo Huyết Thực Bang báí Thái Tuế, một năm mới có thể kiếm mấy đồng tiền chứ? Nhưng lần này, một khi bị quản sự chọn trúng, làm người làm trong Nương Nương hội, đây chính là mỗi tháng đều có thể lấy tiền, hưởng hồ còn có thể học bản sự, còn có huyết thực cung cấp nuôi dưỡng.”

“Tích lũy mấy năm, trong thành xây một tòa nhà, cưới thê tử, cũng không phải sẽ trở nên nổi bật rồi hay sao?”

“...”

” Hong Đăng sẽ...”

Hồ Ma hơi cảm giác kinh ngạc: “Quan phủ cho phép sao?”

Hồ Ma cũng muốn vào thành, nhưng nhìn thấy sự háo hức của mọi người trong thôn, hẳn lại cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Hắn không biết có phải do ảnh hưởng của ký ức kiếp trước hay không, mà luôn cảm thấy Huyết Thực Bang và Hong Đăng có gì đó không ổn, giống như một tổ chức phi pháp. Tuy rằng thôn này nghèo, nhưng việc đưa con em mình vào xã hội đen cũng không đến nỗi vui mừng như vậy?

Hồ Ma hỏi: “Cái này... quan phủ có cho phép không?”

Chu Đại Đồng lắc đầu, kể lại những gì mình nghe được tối hôm qua: “Họ là một tổ chức hợp pháp kiếm sống.”

Y nói tiếp: “Hỏa kế của Huyết Thực Bang trong thành, ai về thôn mà không nở mày nở mặt?”

Qua lời giải thích của Chu Đại Đồng, Hồ Ma dần hiểu rõ vị trí của Huyết Thực Bang trong thế giới này.

Hóa ra đây là một công việc hợp pháp để vào thành làm việc, chứ không phải tham gia xã hội đen như hắc tượng tượng.

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, cùng Chu Đại Đồng hướng đến nơi tập trung của những người hy vọng được tuyển chọn

Chương 85. Tuyển người

Chương 85: Tuyển người

Kiếp trước, Hồ Ma cũng từng nghe nói đến các tổ chức như Bài bang, Tào bang, Diêm bang. Nhìn qua lăng kính ký ức kiếp trước, đa phần chúng đều dính líu đến hoạt động phi pháp, nhưng thực tế, đó chỉ là những người lao động khổ cực tập hợp lại để mưu sinh và kiếm sống lay lắt.

Thế giới này tuy có nhiều khác biệt so với kiếp trước, nhưng Huyết Thực Bang lấy việc “Bái Thái Tuế” làm hoạt động chính lại có phần tương đồng với những tổ chức kia.

Khó có thể đơn giản phân loại nó, chỉ có thể nói rằng ở thế giới này, Huyết Thực Bang chính là cha mẹ cơm áo gạo tiền của mọi người. Nhờ họ cúng bái Thái Tuế mỗi năm mà người dân trong thôn có thêm thu nhập ngoài định mức, và việc gia nhập Huyết Thực Bang làm hỏa kế cũng được xem như một bước tiến lớn.

Dù sao, gia nhập Huyết Thực Bang cũng khác với việc làm công việc ngắn hạn như cắt thịt. Nhân viên chính thức và cộng tác viên có sự khác biệt rõ ràng.

Đối với người dân trong thôn, đây quả thực là một xuất thân tốt.

Những người kiếm sống trên mảnh đất này đều là những người khổ cực nhất, không có ai khổ hơn họ.

Nghĩ rằng nói nhiều sẽ hớ, Hồ Ma cũng không hỏi nhiều, cùng Chu Đại Đồng sánh vai, bước nhanh chạy đến trang tử. Từ xa đã nhìn thấy, trên đường náo nhiệt, bên trong trang tử

càng náo nhiệt hơn, không biết có bao nhiêu người chen lấn xô đẩy, muốn chen vào trang tử vốn dĩ không ai ngó ngang này.

Nhị gia đang đứng ở cổng trang tử, hắt từng người muốn chui vào trang tử ra ngoài:

“Thằng vô lại, đừng chen lấn, lần này Hồng Đăng sẽ khai đàn, chắc chắn không có phần của ngươi.”

Nhị gia trừng mắt nhìn nam tử đang nài nỉ: “Ngươi trước đây tuy có đi theo ta đốt lò, nhưng giờ đã có vợ, còn đến đây làm gì?”

Nam tử kia ỉu xiu: “...”

Có người trong đám đông không cam tâm, lên tiếng: “Nhị gia, ta chưa cưới vợ...”

Hắn vội vàng giải thích: “Hai năm nay ta làm công cắt thịt kiếm tiền, nhưng toàn thua cược, không lấy được vợ. Xin cho ta vào Hồng Đăng, ăn Tết ta sẽ mua heo đầu hiệu kính ngài!”

Nhị gia liếc hắn một cái, giọng đầy nghi ngờ: “Chưa cưới vợ, vậy ngươi giải quyết nhu cầu sinh lý thế nào?”

Câu nói của Nhị gia khiến người đàn ông cứng họng, câm nín. Cuối cùng, hắn bật khóc nức nở: “Đều do thằng vô lại kia và vợ hắn...”

Lần này náo nhiệt hơn nhiều, có cả đánh nhau, ném giày, hay là tìm cơ hội len lỏi vào bên trong.

Theo lý thuyết, Hồng Đăng Hội muốn chọn người sau khi khai đàn. Hắn là người được chọn sẽ là người đã học bản sự từ Nhị gia trước đây, cho nên những người từng đi theo Nhị gia học mấy năm cũng muốn chen vào.

Liệu có ai được quản sự coi trọng đây?

Nhị gia biết quản sự lão gia không dễ lừa gạt như vậy, từng người một bị đá ra ngoài.

Hồ Ma và Chu Đại Đồng đi theo học một cách bàng hoàng, ngược lại lại suýt chút nữa không chen vào được. May mắn là bọn họ vóc người nhỏ bé, mượn lúc đám vô lại và Nhị Cửu đánh nhau, vội vàng tiến vào trang tử. Không cẩn thận, Hồ Ma gặp một người giúp Nhị gia duy trì trật tự, người này nhìn Hồ Ma cười lạnh:

“Người mới cùng Nhị gia học chưa đến một tháng, đến đây làm gì?”

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn, lại là Thôi lão Tam. Hắn vốn không có thiện cảm với họ Thôi trong thôn này, nên chỉ cười lạnh và không để ý.

“A, người ngoài đúng là kiêu ngạo, ngay cả gọi thúc cũng không gọi...”

Thôi lão Tam trong lòng không hài lòng, nhưng xung quanh quá hỗn loạn, nên cũng không kịp nói nhiều với Hồ Ma.

Hồ hét ầm ỹ đến khi mặt trời lên cao, đám người náo loạn một trận, rồi vị quản sự lão gia cùng tộc trưởng và các trưởng bối trong thôn cũng đi tới.

Người trong thôn không sợ Nhị gia, nhưng lại sợ vị quản sự lão gia đến từ trong thành này. Họ vội vàng nhường đường, ngượng ngùng nhìn vị quản sự đi vào trong trang.

“Thật náo nhiệt a...”

Hồ Ma đánh giá từ xa, chỉ thấy vị quản sự này hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, mặc cẩm y, cưỡi một con lừa nhỏ, mang theo hai tùy tùng, trông có vẻ uy nghi.

Ông ta tiến vào trang tử, xuống lừa với sự giúp đỡ của tùy tùng, cười nói: “Nhưng ta Hồng Đăng Hội, sợ là không nuôi

được nhiều người như vậy.”

Lão tộc trưởng, người bình thường trong mắt Hồ Ma là một tộc trưởng uy nghiêm, giờ đây lại cười theo, thậm chí còn có chút nịnh nọt: “Ngài chọn tốt, rồi mang đi qua bồi dưỡng.”

“Đúng vậy.” Quản sự cười nói: “Tại phủ Minh Châu, dựa vào bang phái Huyết Thực duy trì, không có một trăm thì cũng có ba mươi, nhưng Hồng Đăng Hội của ta từ trước đến nay nổi tiếng là có bản lĩnh lớn, đối xử với mọi người rất tốt.”

“Vào hội của ta, chính là trở thành binh sĩ nhà mình, chúng ta sẽ lo ăn ở cho các người, còn phát tiền công, quan trọng nhất là còn dạy các người bản sự. Tuy nhiên, việc có thể vào hay không, vẫn phải xem các người thường ngày rèn luyện khí lực, hạ quyết tâm hay không.”

Câu nói này khiến đám thiếu niên đều lo lắng.

Trước đây, bọn họ cùng Nhị gia chỉ là làm thợ mỏ kiếm tiền công, cho nên lô hỏa chỉ cần một chút, nhưng không cần quá vượng, đôi một lần phù là được.

Nhưng hôm nay muốn được chọn vào Hồng Đăng Hội, vậy coi như là lô hỏa càng vượng càng có cơ hội.

Không ít người bình thường lười biếng, hoặc luôn nhịn không được ham muốn mà xông lên, lúc này lại hối hận đến cùng cực.

“Được rồi, nhìn tinh khí thần cũng không tệ.”

Vị quản sự lão gia cười đi tới trước mặt một thiếu niên, nói: “Đưa tay ra.”

Các thiếu niên nhìn nhau, Nhị gia đá một cái vào người thiếu niên đứng đầu tiên, nói: “Còn không đưa ra?”

Lúc này, các thiếu niên mới phản ứng được, vội vàng đưa tay ra.

Tay họ bắn, còn tranh thủ thời gian chùi vào quần áo hai lần, lúc này mới ngượng ngùng đưa ra ngoài.

Chương 86. Nổi bật

Chương 85: Nổi bật

“Bắt đầu từ người đi!”

Quản sự đi đến trước mặt một thiếu niên có khuôn mặt vô cùng bản, vươn hai ngón tay, cẩn thận nắm lấy bàn tay của hắn.

Cũng không thấy quản sự có động tác gì, nhưng thiếu niên bị hắn bóp lấy tay bỗng nhiên rung mình một cái.

Hắn ta không đứng vững được nữa và ngã ngồi xuống đất.

Quản sự nhíu mày, nói: “Người này không được.”

Nhị gia vội vàng đỡ thiếu niên dậy, nhìn thấy cũng không có gì, mới cười nói: “Hắn mới học được một năm, nội tình không dày.”

“Vậy thì chờ sang năm rồi nói sau!”

Quản sự đi đến người thiếu niên thứ hai. Thiếu niên này ngược lại tỉnh tỉnh mê mê, thật sự cho rằng sang năm còn có cơ hội.

Nhưng cha của thiếu niên lại đau lòng nhưc óc, biết cái gọi là sang năm, bất quá chỉ là lý do. Hồng Đăng nương nương trong mấy năm gần đây cần người cường tráng, nơi nào cần phải chạy đến các trại dê lớn như vậy để tìm hỏa kế. Bỏ lỡ năm nay, e rằng cả đời này đều không còn cơ hội.

Đến người thứ hai, vị quản sự lão gia vẫn dùng hai ngón tay ấn vào tay thiếu niên. Thiếu niên này run lên, cả người mềm nhũn nhưng vẫn cố gắng đứng vững.

“Không tệ.”

Quản sự lão gia khen ngợi một tiếng rồi tiếp tục đi đến người tiếp theo.

Hắn đến trước mỗi thiếu niên, chỉ dùng hai ngón tay nhẹ nhàng bóp, nhưng những thiếu niên này đều run rẩy toàn thân và ngã quy xuống đất.

Có người mặt tái xanh nhưng vẫn cố gắng chống đỡ.

Rất nhanh, quản sự đã thử qua hơn mười người, chỉ có bảy tám người còn có thể đứng vững. Những người còn lại càng thêm lo lắng, sợ rằng quản sự sẽ chọn đủ người trước khi đến lượt họ.

“Khục, đứng vững chút!”

Hồ Ma và Chu Đại Đồng đến chậm, xếp ở giữa đoàn. Bỗng họ nghe tiếng ho nhẹ và thấy có người đứng trước mặt mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, họ nhận ra đó là Thôi Hiết Nhi với dáng người cao gầy.

Hồ Ma vốn là giúp đỡ Nhị gia duy trì trật tự, nên đứng ở cuối hàng. Thấy Thôi Hiết Nhi chen lấn lên phía trước Chu Đại Đồng, Hồ Ma chỉ phì cười mà không nói gì.

Rất nhanh đến lượt Thôi Hiết Nhi. Hắn nghiêm túc đưa tay ra, như thể đang giao phó vận mệnh của mình. Vị quản sự lão gia dùng hai ngón tay bóp, Thôi Hiết Nhi run lên mạnh, trong cổ họng phát ra tiếng rên trầm. Tuy nhiên, hắn vẫn đứng vững, thân thể không hề lay động. Quản sự lão gia kinh ngạc nhìn hắn, mỉm cười không nói gì và đi tiếp.

Đến lượt Chu Đại Đồng, hắn hớn hờ gọi: “Tiền gia gia.” Hôm qua đi theo lão tộc trưởng, hắn đã bá kiến vị quản sự này.

Quản sự lão gia cười nói: “Tiểu tử béo, ngươi không tệ.”

Vừa nhìn thấy Chu Đại Đồng, quản sự lão gia liền cười nói: “Hôm qua ta đã thử qua người rồi, hôm nay không cần thử nữa, chờ xem kết quả thôi!”

Chu Đại Đồng vui mừng ra mặt, đứng sang một bên.

Lão tộc trưởng trong đám người nhẹ nhàng thở phào, vuốt ve râu ngắn, lòng mang vẻ thoải mái.

Quản sự lão gia cười nhìn về phía Hồ Ma ở cuối hàng, gật đầu, đưa hai ngón tay bóp vào lòng bàn tay của Hồ Ma.

Hồ Ma vừa rồi chỉ thấy phản ứng của đám thiếu niên, cũng không biết chuyện gì xảy ra. Bây giờ bị quản sự nắm lấy tay, chưa kịp chuẩn bị gì, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ủa vào.

Cảm giác này giống như gặp ma, bên tai vang lên tiếng âm thanh lạnh lẽo, như muốn kéo cả người hắn vào một thế giới khác.

Nhưng đột nhiên, lô hỏa trong cơ thể Hồ Ma bỗng dung bùng phát.

Cùng với luồng khí lạnh xâm nhập, lô hỏa tự nhiên bị kích hoạt, bắn ra ngoài.

Hỏa lực đối đầu với âm khí, đẩy lùi nó ra khỏi bàn tay của Hồ Ma.

Thực tế, chỉ có nhánh hương thứ hai của Hồ Ma mới bắn ra hỏa lực.

Nhánh hương thứ nhất cũng có cảm ứng, nhưng Hồ Ma nhận thức được rằng nhánh hương thứ hai đã đủ để giải quyết vấn đề, nên không kích hoạt nó. Nói cách khác, hắn chỉ sử dụng một nửa đạo hạnh của nén hương.

Quản sự lão gia kinh ngạc khi hai ngón tay bị hất ra, nụ cười dần dần hiện lên trên môi.

Mọi người xung quanh không biết rõ ràng, chỉ thấy vị quản sự lão gia đối với người khác luôn nghiêm túc, nhưng đối với Hồ Ma lại chỉ dùng hai ngón tay sờ nhẹ, thậm chí không rõ có chạm vào hay không. Sau đó, ông ta thu tay lại, không ai biết kết quả cuối cùng ra sao.

Tuy nhiên, tất cả các thiếu niên đều đã xem hết, họ đều ngóng dài cổ chờ đợi kết quả.

“Mấy năm nay, chất lượng tốt...”

Quản sự lão gia đứng thẳng người, nhận khăn tay từ tùy tùng bên cạnh để lau tay, rồi mỉm cười nói với mọi người: “Nội tình của các thiếu niên trong thôn ngày càng dày dặn, nếu ta có quyền quyết định, ta hận không thể mang tất cả về.”

“Nhưng không thể làm vậy, ta chỉ là người phụng mệnh hành động, chỉ có thể chọn ra một số người tương đối tốt.”

“Vậy thì như vậy đi, tiểu tử, người, người, và cả người...”

Ông ta liên tục chỉ vào một số người, đến khi nói “cả người”, ngón tay ông ta lướt qua Thôi Hiết Nhi và chỉ vào mặt Hồ Ma.

Vị quản sự lão gia cười nói: “Được rồi, các người qua mấy ngày vào thành thấp hương đi!”

Chương 87. Không phục

Chương 87: Không phục

Kết quả ngoài dự kiến khiến mọi người xung quanh bỗng chốc im lặng. Các hương thân đều có chút bất ngờ, không kịp phản ứng.

Chỉ có Thôi Hiết Nhi ở bên cạnh Hồ Ma ngăn người hỏi lâu, đột nhiên thất thố, cao giọng gọi: “Không đúng, người không đúng!”

“Người không công bằng, không công bằng!”

“...”

Tiếng hô của y như tiếng sét đánh thức đám người, họ nhao nhao nhìn về phía Thôi Hiết Nhi với vẻ lo lắng.

Vị quản sự lão gia mập mạp chỉ cười tủm tỉm và hỏi Thôi Hiết Nhi: “Hài tử, người nói ta không công bằng ở chỗ nào?”

Thôi Hiết Nhi cũng nhận ra mình đã thất thố sau khi hô to một câu. Nhưng việc đã đến nước này, y chỉ có thể cứng đầu nói: “Ta mới là người có lô hỏa vượng nhất, ta luyện tốt hơn bọn họ, không nên chọn bọn họ mà không chọn ta...”

Ngay cả Nhị gia đứng bên cạnh cũng muốn lên tiếng.

Nói thật ra, Thôi Hiết Nhi là người cùng Nhị gia luyện tập lâu nhất trong số các thiếu niên này, hỏa hầu cũng là vượng nhất.

Còn về Hồ Ma...

...không thể so sánh được, ngay cả Nhị gia cũng không thể sánh bằng.

Nhưng trước khi Nhị gia kịp nói gì, vị quản sự lão gia đã cười a a lên.

Ông ta có vẻ ngoài hiền lành, nói chuyện không nhanh không chậm nhưng lại toát lên khí chất đặc biệt.

Ông ta cười nói: “Rất tốt.”

“Ta cũng nhìn ra được, trong số các thiếu niên này, lò hỏa của người được đốt lâu nhất và người cũng bỏ ra nhiều công sức nhất. Tuy nhiên, lão gia ta không nhìn lầm chứ, người mới bị tà ma xâm nhập cơ thể không lâu trước đây?”

“Lò hỏa của người đã không còn thuần khiết. Hãy về điều trị cho tốt, sang năm hãy nói sau!”

Thôi Hiết Nhi muốn nói gì đó, nhưng lại im lặng.

Ban đầu, hắn rất không phục, nhưng khi nhắc đến chuyện bị tà ma xâm nhập, sắc mặt hắn đột nhiên tái nhợt.

Môi run rẩy, trong mắt hiện lên vẻ hung ác, nhìn chằm chằm vào Hồ Ma.

Hồ Ma nghe rõ, nhưng giả vờ không thấy, quay sang nói chuyện với Chu Đại Đồng.

Một lúc sau, gia đình họ Thôi mới phản ứng lại, vội vàng vây quanh Thôi Hiết Nhi.

Thôi lão Tam, người vừa nãy không nghe rõ lời quản sự, giờ đây tức giận hét lên:

“Dù sao thì con trai ta cũng mạnh hơn thằng nhóc nhà họ Hồ!

Nó mới luyện tập với Nhị gia chưa đầy một tháng...”

Thôi lão đại trừng mắt nhìn lão tam, rồi thấy xung quanh có nhiều người, liền cười theo chen đến bên cạnh quản sự lão gia, hạ giọng nói:

“Quản sự lão gia, ngài xem, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút được không?”

Quản sự lão gia vẫn giữ nụ cười hiền lành trên môi, nhưng không hề cử động.

Lòng ông ta đầy kiêu ngạo: Ta là quản sự lão gia của Hồng Đăng Hội, dựa vào đâu mà người muốn nói chuyện riêng với ta?

Nhưng ông ta chỉ ngẩng đầu nhìn trời, rồi nói với các hương thân đang chen chúc ở cổng điền trang:

“Ta đến thôn Đại Dương để xem bọn nhỏ, tiện đường đến đền Thái Tuế dâng hương và treo đèn lồng của Hồng Đăng Hội.”

“Hiện tại ta cũng không có thời gian để hàn huyên nhiều với bà con trong thôn, mọi người có chuyện gì thì nói chuyện với lão tộc trưởng đại nhân!”

“Ta chỉ cần trước ngày hai mươi tám tháng này gặp được năm đứa trẻ mà thôn các người đưa đi là được.”

Nói rồi, ông ta vung vẩy tay áo, lấy ra một lệnh bài, không nán lại ăn trưa cùng tộc trưởng mà trực tiếp cưỡi lừa đi.

Thấy quản sự lão gia muốn đi, người nhà họ Thôi không dám cản, vội vàng vây quanh tộc trưởng, rì rào bàn tán.

Còn lại ba đứa trẻ được chọn từ các địa phương khác, ngoại trừ Hồ Ma và Chu Đại Đồng vẫn còn tinh táo, thì gia đình của chúng đều vui mừng khôn xiết, ôm lấy con mình nhìn ngắm, vui mừng khôn tả.

Có người lập tức kéo tay con đi bái tạ tổ tông tại Lão Hỏa Đường Tử, cũng có người gọi hàng xóm láng giềng đến ăn mừng bằng cơm rượu.

Nhìn điệu bộ vui mừng của những người này, Hồ Ma cũng liên tưởng đến những đứa trẻ trong làng thi đỗ đại học.

Nhị gia cũng đi tới, xoa đầu Hồ Ma và nói:

“Người cũng thật may mắn. Biết người có chí hướng cao, không muốn dựa vào việc bái Thái Tuế để sinh sống mà muốn học tập. Ai ngờ rằng lại có cơ hội gia nhập Huyết Thực Bang?”

Nhị gia biết rõ hỏa hầu của Hồ Ma, nên không hề bất ngờ khi hắn được chọn.

Điều khiến Nhị gia cảm thấy vui mừng là Hồ Ma có số may. Trước kia, tiểu tử này luôn hỏi han mình đủ thứ, thể hiện mong muốn học tập, nhưng Nhị gia không thể dạy được, mà Nương Nương Hội kia lại có thể. Ban đầu, việc gia nhập Huyết Thực Bang cũng không phải dễ dàng, nhưng cơ hội đã đến với Hồ Ma.

Hồ Ma cười nói:

“Đều là nhờ Nhị gia dạy dỗ tốt.”

Nhị gia nghe xong, mặt mày rạng rỡ, không biết nên khen Hồ Ma như thế nào, bỗng quay người đá cho Chu Đại Đồng một cước:

“Người còn may mắn hơn, gặp được một ông nội tốt.”

“...”

“Khen hắn thì khen, chứ đá ta làm gì...”

Chu Đại Đồng xoa hông, thầm nghĩ trong bụng, trong thôn lười biếng không chỉ mình ta...

“Tộc trưởng, chuyện này không đúng...”

Chương 88. Quy củ

Chương 88: Quy củ

Cùng lúc đó, người nhà họ Thôi đã kéo tộc trưởng ra chỗ vách tường, vừa lo lắng vừa tức giận, nói ồn ào.

“Hiết Nhi nhà chúng ta đi theo Nhị gia gần ba năm rồi, tay nghề cắt thịt là tốt nhất.”

“Đúng vậy, những người khác đều được chọn, sao nhà ta lại không được?”

“...”

Lão tộc trưởng bị vây quanh, cũng bị nói cho đến hoa mắt chóng mặt, nói:

“Chuyện gì xảy ra các người còn không biết sao?”

“Trước đây Nhị gia không phải đã nói rồi sao, Hiết Nhi nhà các người đúng là bị tà ma xâm nhập, vậy còn có cách nào khác?”

“...”

Trước đây, khi Thôi Hiết Nhi đựng phải Bạch Điện Sơn Khôi, Nhị gia đã đặc biệt đưa nó về thôn nghỉ ngơi vài ngày. Người nhà họ Thôi đương nhiên hiểu rõ điều này, nhưng giờ đây lại vô cùng không cam tâm, vội vã nói:

“Bị tà ma xâm nhập rồi, vậy chúng ta đi tìm bà bà...”

Bỗng nhiên nhớ ra bà bà đã qua đời, họ khựng lại một chút, rồi mới nói tiếp:

“Chúng ta đi tìm lão Dương Bì ở thôn Mãng Xà để lão điều trị cho nó là được, nhưng chuyện này không thể bỏ lỡ.”

“Hồng Đăng Hội đã bao nhiêu năm không mở đàn rồi, ngài nữ lòng nhìn đứa cháu trai này cứ bỏ lờ như thế sao?”

“...”

Tộc trưởng nghe vậy cũng đau đầu, nói: “Có biện pháp gì đâu, quản sự lão gia đã chọn tốt rồi, ta nào dám xen vào?”

“Vạn nhất đắc tội quản sự lão gia, con cháu trong thôn của ta không được chọn một đứa nào, thì tính thế nào?”

...

Nhà họ Thôi nghe vậy càng hoảng hốt, Thôi gia lão đại trấn an các huynh đệ, nói: “Quản sự lão gia không phải đã nói nghe theo ngài sao? Ta đưa người đến Hồng Đăng Hội, phải đưa người tốt nhất, đưa Hiết Nhi nhà chúng ta vào, họ chỉ cần chọn người có hỏa hầu tốt nhất là được, đúng không?”

Tộc trưởng nghe vậy, lập tức kéo xuống mặt: “Đại Đồng nhà ta cũng không phải kém cõi nhất.”

Người nhà họ Thôi lập tức đỏ mặt tía tai, vội vã nói: “Đại đồng, đứa nhỏ này... chịu khó, đương nhiên là tốt.”

Dù sao cũng là tộc trưởng, cơ hội như vậy, ông ta nhét cháu trai mình vào, dù là Thôi gia cũng không dám có ý kiến.

Chỉ là nhìn mấy nhà được tuyển chọn kia, đều là không dễ chọn.

Họ liền hạ giọng nói: “Hòe gia tiểu tử kia, mới lên núi chưa đầy một tháng?”

“Hắn sao có thể được chọn chứ, ta nghĩ, có phải Nhị gia lén lút nhờ quản sự nói chuyện giúp hắn hay không?”

Tộc trưởng nghe vậy, không khỏi nhú mày.

Lão cũng nghi ngờ, có thể là Nhị gia đã bí mật nhờ vả quản sự lão gia.

Thứ nhất, Hồ Ma lên núi muộn hơn, lại thêm đứa nhỏ này trước đây cũng ham chơi lêu lổng, không giống như có tiền đồ.

Thứ hai, lúc quản sự lão gia thử hỏa hầu của hắn, cũng chỉ vừa chạm vào rồi bỏ qua, rõ ràng là có chút qua loa.

Thấy tộc trưởng không vội vàng lên tiếng, Thôi gia lão đại vội vàng nói: “Theo ta, vẫn là nên để Hiết Nhi đi, nó lớn tuổi hơn, cũng hiểu chuyện hơn, đến chỗ Nương Nương, còn có thể chăm sóc Đại Đồng và những đứa trẻ khác trong thôn.

Nếu không, năm đứa trẻ đi lần này đều không hiểu chuyện, lỡ gây ra chuyện gì, còn bị người ta đuổi về thì toi.

Nghe xong lời này, lão tộc trưởng càng thêm do dự.

Cái gì gọi là gây tai họa, một là cháu trai của mình, một là Hồ gia tiểu tử kia?

Thôi gia lão nhị nhìn thấy lão tộc trưởng do dự, vội vàng đưa tai lại gần, thì thầm nói vài câu. Trong lời nói có ẩn ý về “Ruồi vạc Thái Tuế”, “Kim khoa tử”. Lão tộc trưởng nghe vậy, ánh mắt kinh ngạc, dường như có chút động tâm.

Trước sự mong chờ của nhà họ Thôi, lão tộc trưởng bất ngờ nói: “Nhà các ngươi còn giấu giếm thứ tốt này sao?”

Thôi gia lão nhị cười, ôn tồn hỏi: “Ngài thấy thế nào?”

“Rất tốt, rất tốt...” Lão tộc trưởng cười, bỗng nhiên nói: “Có nhiều thứ tốt như vậy, còn vào thành làm gì? Giữ lại cho con cháu nhà họ Thôi cưới vợ không phải tốt hơn sao?”

“Còn chuyện gia nhập vào Nương Nương Hội thì vẫn đề cho Hồ Ma đi thôi...”

“...”

Người nhà họ Thôi nhất thời ngơ ngác tại đương trường, có chút không kịp phản ứng.

“Bọn hần đang nói gì đấy?”

Hồ Ma cũng nhìn thấy từ xa người nhà họ Thôi vây quanh tộc trưởng nói chuyện không ngừng, tò mò hỏi một câu.

Nhị gia hừ lạnh một tiếng, nói: “Chắc chắn không có chuyện gì tốt, ta từ trước đến nay không thích cái bộ dạng bá đạo của Thôi gia.”

“Nhưng cũng không có cách nào, thôn của chúng ta từ trước đến nay đều là như vậy, nhà ai có nhiều con trai thì nhà đó hoành hành, Thôi gia lão nãi nãi lợi hại, sinh năm con trai, tuy lúc nhỏ chết một đứa, nhưng bây giờ bà ta cũng là người có tiếng nói trong thôn.”

“Ngươi nhớ bà bà à, đi Hồng Đăng Hội, mau chóng học tốt bản lĩnh, cưới vợ sinh con, sinh càng nhiều càng tốt, ở dưới kia, bà bà đang ngóng trông đấy!”

Hồ Ma không ngờ ở cái thế giới này mới mười sáu tuổi, cũng bị thúc cưới.

Hồ Ma chỉ có thể cười trừ, nhưng vẫn nắm bắt được điểm mấu chốt, hỏi: “Học xong bản sự của Nương Nương Hội, thì không cần bảo trì thân đồng tử nữa sao?”

“Đó là đương nhiên.”

Nhị gia trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Quản sự của Nương Nương Hội, các chương quỹ, ai mà không có mấy bà vợ?”

“Bản lĩnh của họ lợi hại lắm!”

“Họ đến thôn, chọn những đứa trẻ đồng thân như các ngươi để nhập môn, là vì các ngươi còn là tờ giấy trắng, nền tảng tốt, dễ dạy dỗ hơn, nhưng không có quy tắc nào cấm phá thân.”

“Chờ đến khi ngươi vào Nương Nương Hội, biểu hiện tốt, làm quản sự, hoặc có tiền đồ hơn, làm chương quỹ, đều có

huyết thực chuyên dụng cho người, huyết thực đầy đủ, học gì không được?”

“Ngay cả khi chỉ làm hỏa kế vài năm, sau này trở về thôn, ngay cả tộc trưởng cũng phải nhìn người bằng con mắt khác...”

...

Nghe vậy, Hồ Ma cũng có chút động lòng, khẽ dừng lại, nói: “Vậy bản lĩnh Thủ Tuế Nhân thì sao?”

“Hả?”

Nhị gia nghe hắn nói ra ba chữ này, trong lòng hơi sững sờ, sau đó lập tức hiểu đây là bà bà đã nói với hắn

Than thở vung tay áo, nói: “Tiểu tử người lòng dạ cao xa, môn đạo này trong Nương Nương hội đúng là có, học xong thì không cần phong bế lô hỏa, nhưng nào có dễ dàng như vậy, Nhị gia ta cũng chờ cả một đời a...”

Hồ Ma cảm nhận, Nhị gia có vẻ như vừa nghe đến môn đạo này, thì không thoải mái như trước?

Chương 89. Sắp xếp

Chương 89: Sắp xếp

Hôm đó Hồ Ma ở lại trong điền trang, ăn cơm với Nhị gia, và trở về thôn trước khi hoàng hôn buông xuống.

Hắn đốt đèn dầu, đọc sách một lúc rồi sớm lên giường ngủ.

Hiện nay, với sự giúp đỡ của Nhị Oa Đầu, Hồ Ma đã có cách để tiến thân, còn lại chỉ cần từng bước thực hiện, từng chút một.

Nhưng Hồ Ma ngủ rất ngon giấc, không mộng mị, lại không biết rằng trong thôn, tại trong nhà của Thôi gia lão đại, mấy anh em nhà họ Thôi cùng mẫu thân của Thôi Hiết Nhi và các chị dâu đã tụ tập bên bàn Bát Tiên.

Trong căn phòng chỉ le lói ánh đèn dầu, bóng người chập chờn sáng tối. Thôi Hiết Nhi bị đuổi ra ngoài, Thôi gia lão đại đập bàn một cái, gương mặt lạnh lùng.

“Tộc trưởng cũng đưa cháu mình vào từ cửa sau, nhưng lúc này lại giả vờ làm người tốt!”

“Đem thằng nhóc họ Hồ kia hạ xuống, để Hiết Nhi nhà ta lên vị trí đó. Việc thuận lợi như vậy, thế mà lão không chịu nhả ra!”

...

Mọi người nghe vậy đều tức giận bất bình.

Thôi gia lần này đã đáp ứng xuất vốn gốc, nhưng lão tộc trưởng họ Chu hồ đồ kia cuối cùng vẫn không chịu đáp ứng.

“Ha ha, Chu gia bọn họ cũng có sợ chúng ta đâu...”

Lúc này, Thôi gia nãi nãi có mái tóc hoa râm lộn xộn, ngồi bên cạnh giường, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Hiết Nhi nhà chúng ta là đứa trẻ hiểu chuyện, nếu vào Hồng Đăng Hội, biểu hiện chắc chắn sẽ tốt hơn thằng cháu trai kia. Tương lai, ít nhất cũng có thể kiếm được chức quản sự, thậm chí là chương quỹ.”

“Chu gia bọn họ chỉ y vào lão nhị có bản lĩnh lớn, tộc nhân đông đảo, mới làm được tộc trưởng. Thôi gia chúng ta cũng không kém!”

“Lão là lo lắng, Sau này Thôi gia chúng ta sẽ ép Chu gia không ngân đầu lên được!”

Ban đầu, mấy huynh đệ Thôi gia không hiểu, rõ ràng lão tộc trưởng đã động lòng, vì sao cuối cùng lại cự tuyệt.

Bây giờ nghe Thôi gia nãi nãi nói, họ mới đột nhiên hiểu rõ: “Lão già kia thế mà còn tính toán như vậy, thật không biết xấu hổ!”

Mắng xong, họ nhìn nhau, lại cảm thấy việc này khó thành, chần chờ nói: “Vậy phải làm thế nào đây?”

“Một lũ vô dụng, vẫn là phải dựa vào lão bà tử ta xuất mã.”

Thôi gia nãi nãi thấy bọn họ không có chủ ý gì như vậy, cũng tức giận, đập mạnh một phát lên ván giường, nói: “Lão đại, đừng đứng ngốc ở đó, qua đây giúp ta dời cái rương đen ở dưới giường ra ngoài.”

“A?”

Thôi gia lão đại đầu tiên là ngơ ngác, sau đó chợt hiểu ra, trong lòng ần ần có chút kích động.

Tuổi của hắn lớn, nhớ kỹ rõ ràng nhất. Mẫu thân nhà mình cũng là hiểu vài thứ, lúc tuổi còn trẻ cũng từng có mấy phần phong quang. Chỉ là về sau, người nhà họ Hồ đến thôn, cũng

không biết xảy ra chuyện gì, nàng liền đem đồ vật thu lại không cần.

Lúc trước, khi Thôi Nga xảy ra chuyện, cũng là lão nữ nãi lên tiếng, mới đem tiểu Kim khoa tử lưu lại. Bà nói không sao, cứ giữ lại cho Hiết Nhi tương lai dùng để cưới vợ.

Chỉ tiếc, về sau Hồ gia đã đụng tay đụng chân gì đó, lại hại chết nữ nhi của bà.

Cái rương kéo ra ngoài, Thôi gia nữ nãi từ dưới đầu giường lấy ra chìa khoá, mở ra.

Liền thấy bên trong đều là một ít bùa chú màu trắng giấy đỏ, còn có chút vật cổ quái, có thứ giống xương cốt, có như sợi tóc.

Thôi gia lão nữ nãi trông thấy những vật này, ánh mắt liền có chút thâm trầm, bà chậm rãi đảo qua vật ở trong rương, thần thái cũng có mấy phần uy nghi.

Thôi gia nữ nãi trầm ngâm hồi lâu, từ trong nhà mang ra một vật gì đen sì, phẳng phất như thịt khô. Bà đưa cho Thôi gia lão nhị và nói: “Thê tử lão nhị, lại mang thai rồi à? Ngày mai ngươi đi Lão Hỏa Đường Tử hóa vàng mã, tạ ơn tổ tiên. Mang theo vật này cùng đốt luôn.”

Lão nhị không hiểu vì sao, run run dạ vâng đáp ứng.

Tiếp đó, Thôi gia nữ nãi lại từ trong nhà mang ra một mớ người giấy và tóc, đưa cho lão đại và lão tam, dặn dò: “Hai đứa các ngươi đi chôn thứ này ở sau phòng nhà họ Hồ, dưới gốc cây cổ thụ kia. Nhớ kỹ phải đợi lão nhị đốt giấy về, sau đó mới đi, và cũng đừng để người trong thôn nhìn thấy.”

Lão đại và lão tam cũng vội vàng đáp ứng.

Cuối cùng, Thôi gia nữ nãi nhìn về phía Thôi gia lão tứ và nói: “Ngươi cũng đừng lo lắng nữa. ngươi thích uống rượu

đánh bài thì đi chơi đi, cứ thoải mái náo nhiệt một trận cho vui.”

Thôi gia lão tứ không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, nên vui mừng gật đầu.

Giao phó xong xuôi, mọi người trong nhà đều có chút hồi hộp: “Làm như vậy, Hiết Nhi của chúng ta có thể đi được không?”

Thôi gia nãi nãi lườm họ một cái: “Các người có biện pháp, thì còn cần đến lão bà tử này sao?”

Mọi người trong phòng lập tức im bật.

...

...

Hồ Ma dọn dẹp phòng, chuẩn bị đồ đạc của mình, sẵn sàng vào thành. Mọi thứ đều ổn, chỉ có tro cốt Lão Hỏa Đường Tử mà Hồ Ma muốn mang theo bên mình.

Hồ Ma thu dọn xong xuôi, sẵn sàng lên đường. Nhưng bỗng nhiên, vào một buổi sáng, Hồ Ma đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, miệng đắng lưỡi khô.

Hồ Ma cảm thấy cổ họng như nuốt lửa than, khô khốc và đau đớn. Sờ lên trán, Hồ Ma nhận ra mình đang sốt cao.

Chương 90. Chặt ba nhất

Chương 90: Chặt ba nhất

“Ta đây là phát sốt rồi?”

Hồ Ma hơi kinh ngạc, thậm chí cảm thấy có chút im lặng.

Đúng vậy, lúc mình ăn thịt Thái Tuế không đủ, thân thể vốn lạnh như băng, muốn có nhiệt khí cũng không thể.

Bây giờ có lẽ là do huyết thực sung túc, nên mới bốc cháy...

Hồ Ma mệt mỏi cố gắng bò lên, muốn múc một gáo nước để thấm giọng. Tuy nhiên, Hồ Ma cảm thấy thân thể mình như rã rời, đường đi cũng không vững.

Xem ra thân thể này của mình không chỉ bị bệnh, mà còn bệnh rất nặng.

Hồ Ma uống qua nước, vốn định ăn chút cháo, nhưng lại chẳng có khẩu vị. Hồ Ma đành nằm trên giường nghỉ ngơi.

Đến trưa, Chu Đại Đồng đến, đẩy cửa bước vào: “Hồ Ma ca, gia gia nói, tối nay người đến nhà ta ăn cơm.”

“Ông ấy muốn cùng chúng ta nói một ít quy củ trong phủ sau này...”

“A, người sao giờ này vẫn chưa dậy?”

“...”

Hồ Ma hữu khí vô lực, khoát tay áo, nói: “Ta giống như bị bệnh rồi.”

“Thực sự là chọn đúng thời điểm, qua mấy ngày nữa là đi vào thành rồi.”

Chu Đại Đồng sờ trán Hồ Ma, cảm thấy hơi nóng, vội vàng chạy ra ngoài. Chẳng mấy chốc, tộc trưởng, Nhị gia cũng đến. Họ có chút lo lắng khi nhìn thấy Hồ Ma, nhưng sau khi kiểm tra, không phát hiện ra tà khí gì, chỉ thấy Hồ Ma bị phong hàn.

Nghĩ đến bà bà Hồ Ma đã nhập Lão Hỏa Đường Tử, trong thôn này đại khái không có tà ma nào dám trêu chọc Hồ Ma, họ chỉ an ủi Hồ Ma vài câu.

“Bà bà ngươi không còn, ngươi là một tiểu tử choai choai, không biết tự chăm sóc bản thân.”

“Để ta cho người hái thuốc, sắc uống sẽ khỏe lại thôi.”

“...”

Chu Đại Đồng liền đi hái thuốc cho Hồ Ma, còn mang từ nhà mình hai chiếc màn thầu.

Hồ Ma uống thuốc xong, cảm thấy khỏe hơn một chút, nghĩ đến việc muốn đi học quy củ ở nhà tộc trưởng vào chập tối.

Nhưng vừa mới ra cửa, Hồ Ma lại đột nhiên choáng váng hoa mắt.

Hồ Ma không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy trong cổ họng xuất hiện khí nóng rực, trước mắt lóa lên, từng đợt kim tinh hiện lên. Hắn miễn cưỡng chống đỡ, đi chưa được mấy bước, lại bỗng nhiên ngã quỵ.

Nhấc mắt nhìn lên, bóng đêm đã bao trùm, cây cối trong thôn so le, trời đất quay cuồng, tựa như từng quỷ ảnh giương nanh múa vuốt.

Bên tai vang lên tiếng cười quỷ dị, lạnh lẽo đến tận xương.

Trong thoáng chốc, Hồ Ma chợt thấy Tiểu Hồng Đường nhảy đến trước mặt mình, hướng về bóng đêm như rằng.

Lòng Hồ Ma đột nhiên cảm thấy không thích hợp, vội vàng hỏi Tiểu Hồng Đường: “Người như rằng về phía ai? Bên kia... có gì không?”

“Không biết.”

Tiểu Hồng Đường nghe Hồ Ma hỏi, có chút mơ hồ, lắc đầu: “Nhưng Tiểu Hồng Đường cảm thấy...”

“... có gì đó.

“Nhưng ta cũng không biết đó là thứ gì.”

“Có thứ gì?”

Hồ Ma trong lòng hơi lạnh: “Ta đây là thật sự bị bệnh, hay là... Có gì khác?”

Hắn cố gắng muốn đứng lên, nhưng thân thể không còn chút sức lực nào, lập tức ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Hồng Đường lo lắng, kéo Hồ Ma vào nhà. Bên trong yên lặng, xung quanh bóng đêm thâm trầm nhúc nhích, không biết có thứ gì ẩn nấp trong bóng tối.

Người bên trong thôn đều đã đóng cửa nghỉ ngơi, không ai biết được, bên cạnh Lão Hỏa Đường Tử, từ đầu đến cuối sau khi con dâu Thôi gia lão nhị đốt giấy cho tổ tiên vào ban ngày, có một màn sương mù đen kịt bay lượn, phảng phất che giấu điều gì đó.

Sau khi bà bà đi, lão tộc nhân an bài trai tráng trong thôn tuần tra thôn như thường lệ, nhưng hôm nay lại có chút phân tâm, nghe nói đằng sau có người ta đánh bạc, cá cược rất mạnh tay.

Cả thôn không ai phát hiện ra Hồ Ma đang hôn mê trong căn phòng nhỏ.

...

“Nhanh đi, đến nhà của tộc trưởng học một ít quy củ.”

Lúc này, tại nhà họ Thôi, lão nãi nãi đang răn dạy Thôi Hiết Nhi: “Không học tốt quy củ, sao biết được vào thành, ai dễ trêu, ai không dễ chọc?”

Thôi Hiết Nhi hậm hực, nói: “Ta cũng không có được tuyển chọn, ta đi qua nghe cái gì?”

“Vậy thì cũng phải nghe.”

Thôi gia nãi nãi cười lạnh: “Vạn nhất người được tuyển chọn không đi được, thì ngươi cũng có thể bỏ sung vào?”

“Nghe nãi nãi, đi!”

“...”

Thấy nãi nãi tức giận, lại bị đại gia đá một cước, Thôi Hiết Nhi đành phải rầu rĩ đi. Bây giờ tại nhà tộc trưởng, Nhị gia đang cùng Chu Đại Đồng cùng với mấy đứa trẻ khác đang kể chuyện, chợt thấy Thôi Hiết Nhi tới, biểu lộ ngược lại là khê giật mình.

Thôi gia lão nhị vội vàng cười theo nói: “Mang Thôi Hiết Nhi tới là để học quy củ, vậy cho Hiết Nhi nghe ké một chút, biết đâu hần cũng có cơ hội vào thành thì sao?”.

Nhị gia thấy vậy, không khỏi nhú mày, trong lòng mơ hồ sinh ra một cỗ bất an.

Lúc này, Thôi gia lão đại cũng lo lắng, thấy hai bên không có ai, cẩn thận hỏi:

“Mẫu thân, không có sao chứ? Đừng để Nhị gia nhìn ra...”

“Cút chuột cũng so với người có gan lớn hơn.”

Thôi gia nãi nãi tức giận mắng, hừ lạnh một tiếng: “Các người như vậy, trước sợ sói sau sợ hổ, thì có thể làm nên chuyện gì?”

“Người cứ yên tâm, mẫu thân người đã ra tay mạnh mẽ, lúc bọn họ nhìn ra, thì đã muộn rồi...”

“...”

“...”

Cũng tương tự, khi Hồ Ma hôn mê, hắc mớ mớ màng màng, sắp ngủ, chỉ cảm thấy thân thể như một khối lửa than, như lò của chính mình đã hỏng, lửa bên trong bùng cháy, thiêu đốt hắc đến mớ mớ màng màng.

Nhưng cũng chính lúc này, hắc chỉ cảm thấy ngực mình hơi se lạnh.

Trong lơ mơ, dường như nhìn thấy bóng hình bà bà, xuất hiện bên cạnh mình, thương xót nhìn hắc, nói: “Cháu ngoan, cháu ngoan, đừng ngủ.”

“Đứng lên, đi ra sau nhà tìm cây ngô đồng cổ thụ cong queo kia, chặt nó ba nhát.”

“Đứng lên!”

“Chặt nó ba nhát, người sẽ khỏe lại.”

Chương 91. Phản phệ

Chương 91: Phản phệ

“Hự...”

Lúc mơ thấy bà bà, ngực hấn đột nhiên se lạnh, Hồ Ma bùng tỉnh.

Hấn chỉ thấy mình đang nằm ngửa trong nhà, không thấp đèn, xung quanh tối mịt, có lẽ là Tiểu Hồng Đường đã kéo hấn vào nhà chính.

Hấn không khỏi đưa tay sờ vào ngực, liền cảm nhận được, luồng khí lạnh đó, chính là từ chiếc túi đựng tổ tro mà ra. Loại khí lạnh này khác với tà khí, lại khiến cho đầu óc choáng váng nóng bừng của hấn tỉnh táo hơn vài phần.

“Có phải bà bà đã vào trong mơ cứu ta?”

Hấn nghĩ đến giấc mơ vừa thực vừa ảo đó, cố gắng chống đỡ đứng dậy.

Thấp đèn, đối mặt với bóng tối

Hấn châm đèn dầu, nhờ ánh sáng le lói, tìm đến chiếc dao rựa dùng để chẻ củi bên tường. Hít một hơi thật sâu, hấn nắm chặt dao rựa bước ra khỏi nhà. Tiểu Hồng Đường tò mò đi theo sau, hỏi: “Hồ Ma ca ca, đi làm gì vậy?”

“Đi chữa bệnh.”

Hồ Ma nghiêng răng, cố gắng lê bước.

Lúc này, hấn vẫn rất yếu ớt, mỗi bước đi như muốn ngã quỵ, đầu óc cũng choáng váng.

Cơ thể vô cùng nặng nề, như có thứ gì đó quẩn lầy, trong bóng tối xung quanh, không biết ẩn chứa điều gì, thỉnh thoảng lại như có thứ gì đó vươn đến túm lấy cánh tay, căng chân hấn.

Nhưng hấn nghiêng chặt răng, lửa trong lò hỏa trong cơ thể như muốn bùng cháy, từng bước từng bước, lê lét thân xác nặng nề tiến về phía trước.

Từ xa, hấn đã nhìn thấy cây ngô đồng cổ thụ cong queo, thân hình xiêu vẹo, chỉ còn lại cành.

Khi hấn đến gần, cây ngô đồng như bỗng sống dậy, cành cây rung động, phát ra tiếng cười kỳ quặc và đáng sợ.

Cơ thể Hồ Ma càng thêm nặng nề, như sắp bị bóng tối nặng nề xung quanh đè bẹp.

Nhưng cùng lúc đó, lò hỏa trong cơ thể Hồ Ma cũng bùng cháy dữ dội. Lò hỏa này không thể xua tan cảm giác bị áp chế bởi sức mạnh vô hình, nhưng nó có thể giúp hấn đứng vững trước cây cổ thụ kỳ dị này, từng bước từng bước tiến đến trước cây.

Hấn mơ hồ nhìn thấy, bên cạnh cây có dấu vết như đã đốt giấy, một mảng đất mới, dường như có thứ gì đó được chôn vùi.

Nhưng lúc này, đầu óc choáng váng của Hồ Ma không thể suy nghĩ nhiều.

Hấn chỉ nhớ lời bà bà, nắm chặt dao rựa trong tay, dùng hết sức lực giơ lên, hung hăng chém vào thân cây.

“Xi!”

Một mảng lớn vỏ cây bị lột ra, đen sì, dường như có máu chảy ra.

Cùng lúc đó, Hồ Ma chỉ nghe bên tai vang lên tiếng hét thảm thiết, đầu óc choáng váng bỗng trở nên tỉnh táo.

Lúc này, suy nghĩ mới bắt đầu quay cuồng, Hồ Ma lập tức hiểu ra.

“Có ai đó muốn hãm hại ta?”

“Bọn họ rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, khiến ta không hề hay biết, đã trúng kế, suýt chết?”

“Có phải, chỉ muốn ta chết, để cướp lấy danh ngạch vào Hồng Đăng Hội của ta?”

Hình ảnh Thôi Hiết Nhi hiện lên trong đầu hắn, khiến lửa giận bùng lên trong lòng, xông thẳng lên đỉnh đầu. Hắn hung hăng giơ dao bổ củi lên, hướng về phía cây cổ thụ xiêu vẹo đang chảy máu.

...

Dưới ánh đèn u ám, mái tóc bạc phơ của Thôi gia nãi nãi rơi tung, vẻ mặt đặc ý.

Bà ta vừa thưởng thức món trứng gà hầm do con dâu nấu, vừa nhấm nháp rượu, trong lòng vô cùng thoải mái.

Nghĩ đến việc Hồ gia gặp báo ứng, bà ta hừ lạnh: “Con cháu vô dụng, chỉ biết đánh nhau. Trên đời này là có biện pháp khiến người ta không dám chọc vào ta? Cũng không nghĩ một chút, trước khi Hồ gia đến thôn, cả thôn này có mấy ai dám hoạnh học Thôi gia ta?”

“Hồ gia lão thái thái từng tìm ta, nói ta học nghệ không tinh, quá mức âm hiểm, làm nhiều việc ác sẽ gặp báo ứng. Ta đâu không lại bà ta, chỉ có thể thu tay lại.”

“Nhưng giờ thì sao, sao lại là Hồ gia gặp báo ứng, đoạn tử tuyệt tôn?”

Thê tử của Thôi gia lão nhị cẩn thận rót rượu cho bà ta.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt Thôi gia nãi nãi đại biến, tóc rối tung, ném chén gà xuống đất, che lấy yết hầu, run rẩy dữ dội.

“Ai nha không tốt, mẫu thân bị hóc xương gà...”

Thê tử của Thôi gia lão nhị hoảng sợ, liên tục gọi to.

Thôi gia lão đại và lão tam nghe tiếng chạy vào, chân tay luống cuống.

Thôi gia nãi nãi hé lộ sự thật:

Thôi gia nãi nãi che lấy cổ, mắt trợn to nhìn lão đại, đầy tơ máu, gian nan kêu: “Không phải xương...”

Bà ta dường như vội vã muốn nói điều gì, muốn lão Nhị, lão Tam nhanh đi ngăn cản. Nhưng lời nói còn chưa kịp thốt ra, thì Hồ Ma với ánh mắt âm lãnh và lòng phần nộ đã hung hăng giơ dao bổ củi, lại một đao trùng điệp chém vào cái cây xiêu vẹo.

Cây cổ thụ run rẩy, cành lá va vào nhau xào xạc.

Thôi gia nãi nãi chợt hít một hơi hơi lạnh, kêu lớn: “Á...”

Bà cũng nhào từ trên giường ngã xuống dưới, ngay cả cái bàn nhỏ cùng một chén canh gà lớn, cũng đều bị đụng lật tung, nước canh rơi vãi đầy mặt đất.

Ngay tại lúc đó, Hồ Ma đã hung hăng chặt xuống đao thứ ba.

Thân thể Thôi gia nãi nãi đột ngột cứng đờ, lật người sang một bên, phun ra một ngụm máu tươi, vẩy mặt kính hãi, tắt thở.

“Chuyện này là thế nào?”

Người nhà họ Thôi cũng chưa từng thấy qua loại chuyện này, đã bị hù cho mất hồn mất vía, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chương 92. Kẻ chết, người bị điên

Chương 92: Kẻ chết, người bị điên

Hồ Ma càng nghĩ càng hiểu rõ mọi chuyện. Theo từng nhát dao chém xuống, cây già rung động, máu tươi chảy xuôi, hắn dần dần nhận ra điều gì đó.

Hắn ngửi mùi máu tươi từ trên cây cổ thụ xiêu vẹo, trước mắt hiện lên hình ảnh Thôi gia lão nãi nãi với khuôn mặt hung ác nham hiểm khi bày ra kế hoạch, cùng với Thôi gia bàn mưu hãm hại mình để đưa Thôi Hiết Nhi thế vị trí của mình.

Càng nghĩ càng tức giận, Hồ Ma không hề ngời ngoai, sát tâm càng tăng. Hắn nghiêng răng chặt xuống thêm một nhát dao.

Thôi gia lão đại phát hiện không ổn, vội vàng đi lấy bao tơ tro. Bỗng nhiên, hắn ngã gục xuống, hai mắt liếc sang hai hướng, méo miệng, chỉ chảy nước bọt.

Thôi lão Tam hoảng sợ, kêu to: “Nhanh đi tìm tộc trưởng...”

Nhưng ngay lúc đó, Hồ Ma lạnh lùng chém xuống nhát dao thứ năm.

Thôi lão Tam trượt chân ngã vào thềm đá, máu chảy ròng ròng.

Sau đó nhát dao thứ sáu giáng xuống.

Thôi gia lão tứ đang ăn nhậu, mượn cơ gây rối, bỗng nhiên co giật, tự cắt cổ mình bằng dao.

Nhát dao tiếp theo, thể tử của Thôi gia lão nhị đột nhiên run rẩy, tóc tai bù xù, chạy ra ngoài, khàn giọng kêu:

“Đừng tìm ta, là chủ ý của bà bà, không phải là ta hại người...”

Cứ như vậy, từng người nhà họ Thôi lần lượt ngã xuống.

Lúc này, tại nhà của lão tộc trưởng, Thôi gia lão nhị đang cùng tộc trưởng trò chuyện, nhìn nhị tử của mình nghiêm túc lắng nghe, trong lòng vô cùng yên tâm.

Bỗng nhiên, y nghe tiếng khóc the thé, sắc lạnh của một người phụ nữ từ xa vọng lại, mơ hồ giống như tiếng của thê tử mình. Y vội vàng đứng dậy.

Nhưng vừa đứng lên, ông mơ hồ nhìn thấy một con quái vật tóc tai bù xù.

Hai bàn tay gầy guộc của nó chìa về phía ông, gào lên: “Đều là Thôi gia các người hại người, khiến ta cũng phải chịu khổ...”

Thôi gia lão nhị vừa muốn nói gì đó thì choáng váng, ngã nhào trên đất, thân thể co giật thành một cục.

Trong nhà chính, Thôi Hiết Nhi đang kiên nhẫn nghe Nhị gia giảng quy củ. Nhưng Nhị gia nhìn Thôi Hiết Nhi vài lần, cũng có chút tâm thần bất an, không tập trung, không thể tiếp tục giảng. Bỗng nhiên, Nhị gia nói: “Ta luôn cảm thấy bất an, phải đi xem Hồ Ma thế nào, xem thân thể hắc giờ đã tốt chưa...”

Thôi Hiết Nhi hơi xấu hổ, định nói gì đó thì nghe thấy tiếng động lớn từ ngoài gian.

Vội vàng chạy ra ngoài xem xét, thì thấy cha mình đã co giật trên mặt đất, không còn khí tức.

Y quá sợ hãi, vội vàng muốn đỡ cha, nhưng Nhị gia đã nhanh tay kéo y lại, gắt gao nhìn Thôi gia lão nhị đang co giắt trên mặt đất, xung quanh cuộn cuộn âm phong tập hợp.

Nhị gia như nghĩ ra điều gì, đột nhiên đổi giọng, mạnh mẽ nắm lấy Thôi Hiết Nhi, dùng sức quát: “Thành thật khai báo với ta... Đừng khóc, nói thật đi, Thôi gia các người có làm gì không?”

“Thôi gia, đi mau, đi mau!”

Nhưng Thôi Hiết Nhi chưa kịp nói gì, một nhóm người hoảng hốt xông vào.

“Mẫu thân người điên rồi, ở ngoài xé quần áo khóc lóc...”

“Nhà người...”

“Trong nhà người cũng xảy ra chuyện...”

Nhị gia và tộc trưởng cùng mọi người nhìn nhau, hoảng sợ tột độ, vội vàng chạy ra khỏi sân.

Tiếng đồn cây kỳ quái dần dần rõ ràng, mang theo âm khí lạnh lẽo, như một lực lượng ma quỷ ập xuống thôn Đại Dương trong màn đêm. Mỗi nhát dao rơi xuống, một người nhà họ Thôi lại ngã xuống, như có một ác quỷ vô hình đang âm thầm đoạt lấy linh hồn họ.

Lão Hỏa Đường Tử, vốn là trụ cột của thôn Đại Dương, giờ đây chìm trong màn khói đen, không thể phản ứng gì.

“Soạt...”

Cây cỏ thụ xiêu vẹo rốt cục không chịu nổi, từ từ nứt ra và ngã xuống.

Đêm đó, Hồ Ma liên tục chém mười ba nhát dao, chặt đứt cây cỏ thụ xiêu vẹo kia.

Năm người nhà họ Thôi chết, ba người phát điên.

Từ đó, bốn họ giàu có ở trong thôn gồm Chu, Thôi, Triệu, Lý, thì họ Thôi đã trở nên cần trọng và phục tùng, không còn uy phong như trước.

Chương 93. Cả thôn kinh hoàng

Chương 93: Cả thôn kinh hoàng

“Nhanh lên, ở đó, xem có chuyện gì không...”

Khi những thanh niên trong thôn giờ được tìm thấy Hồ Ma, thì thấy hắn đang ngồi nghỉ bên cạnh cây cổ thụ đã bị đốn hạ.

Cả người hắn đã toát ra mồ hôi lạnh, gió đêm thổi qua, lạnh buốt đến tận xương.

Nhưng cũng bởi vì mồ hôi lạnh này, cho nên sự nóng rực và nặng nề trong cơ thể trước đây đã hoàn toàn biến mất, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Vừa rồi hắn ra tay tàn nhẫn, không chỉ vì tức giận, mà phần lớn còn là vì sợ hãi. Thế giới này rất kỳ bí, có tà ma, có quỷ, có Tầu quỷ nhân, nhưng Hồ Ma nhận ra rằng, còn có những thứ đáng sợ hơn cả những thứ này.

Ngay cả khi tà ma đến hại người, hắn cũng có thể nhìn thấy, cảm nhận được, nó muốn hại hắn, còn có một quá trình, có một khả năng cho phép hắn chống cự lại một chút.

Nhưng bây giờ hắn gặp phải chuyện gì?

Rốt cuộc đôi phương đã làm gì, mà lại có thể khiến hắn đột nhiên mắc bệnh nặng, lô hỏa trong thân thể cũng không thể kìm hãm được, ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng không thể nhìn thấy kẻ địch ở đâu?

Loại chuyện phi logic này, đáng sợ nhất, cũng khiến bản thân tiếc mệnh của mình, trong lòng dấy lên ngọn lửa giận dữ

và sát khí mãnh liệt.

“Tiểu Hồ Ma, ngươi không sao chứ?”

Mà Nhị gia từ sớm đã lo lắng, dẫn người tìm đến Hồ Ma, liền nhìn thấy cây cổ thụ này, cả người cũng đều cảm thấy không thoải mái.

Lão không giỏi tẩu quỷ, nhưng thân xác đồng tử sáu mươi năm này không tầm thường, cảm thấy không thoải mái, liền biết xung quanh chắc chắn có tàn dư của tà thuật, lại thêm quả nhiên ở đây nhìn thấy Hồ Ma, trong lòng hồi hộp đều run lên.

Cái cây cổ thụ này hại người.

Hồ Ma thở dốc, run rẩy chỉ vào cái cây cổ thụ xiêu vẹo nói: “Nếu không phải bà bà nhắc nhở, ta đã bị nó hại chết!”

“Cây cổ thụ sao?”

Nhị gia vội vã tiến lên, cầm bó đuốc rọi vào gốc cây. Ánh sáng le lói hé lộ một hố đen sì dưới mặt đất. Dùng chân đá hai cái, bên trong hố là một túi vải đen thui.

Lão dùng chân khều tung nắp túi, bên trong là những mảnh giấy đỏ cắt hình búp bê, ghi rõ ngày sinh tháng đẻ của Hồ Ma. Cạnh đó là một chiếc giày vải rách rưới, không rõ đã bị vứt bỏ từ bao lâu. Nhìn vào, dù không biết là của ai, nhưng Nhị gia cũng mơ hồ đoán được.

“Không phải ta, không phải ta ...”

Thấy thể tử của Thôi lão nhị bị người vây quanh, áp giải đi qua, họ lập tức giật tóc gào thét:

“Là lão đại và lão tam chôn, không phải ta! Tuyệt đối đừng tìm đến ta!”

Lời nói của nữ nhân bị dọa cho điên dại lại vô cùng chân thực khiến sắc mặt những người trong thôn chột biến.

“Bà tử kia...”

Nhị gia tức giận đến mức mặt mày méo mó: “Bấy nhiêu năm yên ổn, vậy mà các người vẫn chưa quên tà thuật của bà ta!”

Những người lớn tuổi trong thôn nghe Nhị gia nói, lại nhìn thấy thứ đồ vật kia, còn có gì không hiểu?

Những người trẻ tuổi chỉ nhớ Hồ gia có bà bà Tẩu Quỷ Nhân, nhưng trước khi Hồ gia đến thôn, thôn Đại Dương cũng có người am hiểu yểm pháp, đó chính là Thôi gia nãi nãi. Nhất là nhìn thấy bà ta chôn đồ vật dưới gốc cây này, lại nghĩ đến chuyện của Thôi gia, càng không thể không hiểu.

“Cái này... Cái này Thôi gia muốn hại người, gặp báo ứng?”

“Phải, đáng đời, yêu tinh hại người như vậy, sao dám lưu lại trong thôn của chúng ta?”

“...”

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người trong thôn đều thay đổi, không để ý đến việc Thôi gia mới gặp đại nạn, liền mắng chửi lên.

Những người cùng thôn hại người là khó phòng bị nhất.

Khi Hồ Ma sinh ra, Thôi gia nãi nãi đã ở trong thôn, bà ta còn giúp đỡ đẻ, nấu nước nóng, đưa trứng gà đỏ, bát tự của Hồ Ma sao có thể giấu được bà ta?

Còn chiếc giày bản thủ kia, cũng không biết Hồ Ma đã từng đi khi nào, lại bị bà ta lén lút giấu đi, giữ lại để hại người. Loại chuyện này đối với người trong một thôn quả thực là khó lòng phòng bị, đương nhiên cũng là điều mà người trong thôn căm ghét nhất.

Bà ta có thể hại Hồ Ma, vậy người trong thôn kia không thể bị hại sao?

Mọi người mắng chửi ầm ĩ, đỡ Hồ Ma vào phòng, có người đi múc cho hắn nửa gáo nước để uống.

“Tìm được rồi...”

Giữa lúc náo loạn, một người từ hướng Lão Hỏa Đường Tử chạy về, tay cầm một bao bị cháy dở, vẫn còn phả ra khói xanh. Người này đưa bao cho lão tộc trưởng và Nhị gia xem:

“Thê tử của Thôi gia lão nhị mang đi đốt, có người trông thấy, nhưng không biết là gì, tìm hai vòng mới thấy.”

Lão tộc trưởng chưa từng gặp chuyện lớn như vậy xảy ra trong thôn, liền cảm thấy không lành. Lão phái người đi Lão Hỏa Đường Tử xem có gì bất thường.

Nhị gia nhận lấy đồ, chỉ liếc mắt nhìn, liền chán ghét ném ra ngoài cửa, nói: “Là vải bố của bà nương được ngâm qua máu của chó, cùng Hắc Thái Tuế, gỗ mục, còn có phân... Đây là những đồ vật dơ bẩn nhất.”

“Nàng ta cầm đi đốt ở Lão Hỏa Đường Tử, những người đi trước đều không thấy được tình hình trong thôn, có tà ma làm loạn, đương nhiên không thể phù hộ...”

Mọi người xung quanh nghe thấy, càng thêm tức giận.

“Hừ, cũng là do nhà họ Thôi gặp báo ứng.”

Bình thường lão tộc trưởng là người hòa giải, nhưng lúc này cũng tức giận, suy nghĩ một chút liền hiểu ra manh mối, tức giận cười lạnh: “Nhà họ Thôi hại người, sợ tổ tiên ra tay ngăn cản, nên trước tiên đốt thứ bẩn thỉu này, che mắt tổ tiên.”

“Nhưng không ngờ rằng, tà pháp hại người của chính mình bị phá vỡ, kết quả khi phản phệ lại, cũng bởi vì tổ tiên không nhìn thấy, mới hại chết cả nhà mình...”

“Để cả nhà bà ta chết, ngược lại tiện cho bà ta.”

“Nếu không, loại người này, thế nào cũng phải trục xuất ra khỏi thôn, ai dám lưu bà ta?”

“...”

“Cái gì? Chết hết rồi?”

Hồ Ma vừa mới tỉnh táo lại, cũng đột nhiên hoảng hốt trong lòng.

Vừa nãy sát tâm nổi lên, hấn chỉ lo chém ngã cây cỏ thụ cong queo kia, mơ hồ cũng cảm thấy có thể sẽ phản phệ hại người.

Nhưng lại không ngờ rằng, sự phản phệ này lại lợi hại đến vậy.

Chương 94. Quan tài

Chương 94: Quan tài

Hắn chỉ phát tiết mà chém thêm vài nhát dao thôi, mà nhà họ Thôi đã chết nhiều người như vậy?

Chỉ vừa nghĩ như vậy, hắn cũng đột nhiên chú ý đến, người trong thôn đang nóng giận, xôn xao chửi mắng, nhưng cũng có người không nhìn được nhìn về một hướng, chính là thê tử của Thôi gia lão Nhi, hiện tại đã điên khùng, quần áo rách nát, chỉ biết khóc lóc liên tục la hét những chuyện này đều không liên quan đến mình.

Mà bên cạnh nàng, có một thanh niên cao gầy, ôm nàng thấp giọng nức nở, dường như đã mất hết phương hướng, hoàn toàn không để ý đến người xung quanh nói gì.

Thôi Hiết Nhi...

Trong lòng Hồ Ma, dần dần sinh ra một số cảm xúc phức tạp, lúc này hành động chém cây cỏ thụ cong queo của chính mình, đã giết cả nhà hắn?

“Vậy người này...”

Hắn suy nghĩ, bỗng nhiên trong lòng run lên: “... Vậy người này cũng không thể lưu lại!”

Trước khi chặt cây, hắn không biết sẽ khiến cho nhà họ Thôi bị diệt môn, nhưng một khi đã bị diệt môn rồi, lại lưu lại một người này, chẳng phải là hậu hoạn hay sao?

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ trong lòng, Thôi Hiết Nhi cũng đang ôm mẹ ruột của mình, chỉ muốn bà an tĩnh lại, tiếng

chửi mắng của người trong thôn ở xung quanh, y đều đã nghe vào lòng, chỉ cảm thấy phần uất và kinh hãi.

Bây giờ nhà họ Thôi đột nhiên gặp đại biến, y thực ra cũng sợ hãi, nhưng trong lòng y vẫn không nhịn được dâng lên đầy oán hận, hung hăng nhìn về phía Hồ Ma đang ở trong nhà.

Ai ngờ, ánh mắt giao nhau này, lại khiến cho lòng của y run lên.

Hồ Ma lúc này cũng đang nhìn y, sát ý trong mắt nồng đậm hơn y gấp nhiều lần.

“Mẫu thân, chúng ta về nhà trước, về nhà trước...”

Y chỉ có thể cố gắng kéo mẫu thân tóc tai rối bời của mình, từng chút từng chút một chen lấn ra khỏi đám đông.

Lúc này, người trong thôn đối với nhà họ Thôi có thể nói là không còn một chút thiện cảm và thương xót nào, nhưng nhìn thấy một đứa nhóc vẫn chưa lớn hẳn, một bà già điên, gia đình lại gặp đại nạn, cho nên bọn họ cũng không muốn làm khó y, vẫn là chậm rãi nhường đường cho y đi qua.

Lão tộc trưởng lòng đầy phần nộ, lúc này cũng chỉ có thể nói: “Trước tiên hãy tìm quan tài để chôn cất người nhà!”

Có người phản đối: “Cứ để như vậy sao?”

Mọi người im lặng. Họ đều hiểu, việc sử dụng quan tài là thể hiện thái độ của tộc trưởng.

Tuy nhiên, người ta vừa mới chết, cơn giận ban đầu qua đi, mọi người cũng không nói gì thêm. Một số người dân nhiệt tình ra tay giúp đỡ, cùng với những người họ hàng khác của họ Thôi, vội vàng tìm gỗ, thu dọn thi thể của những người nhà họ Thôi, và đưa người bị điên trở lại nhà họ Thôi.

Nửa đêm về sáng, nhà họ Thôi đã treo đầy đèn lồng trắng, tiếng khóc thút thít vang lên từ trong nhà.

Lão tộc trưởng lên tiếng: “Đi thôi, Tiểu Hồ Ma, con về nhà với ta trước.”

Nhị gia bận rộn suốt đêm. Đầu tiên, lão kiểm tra xem trong thôn có vấn đề gì khác hay không, sau đó lại sắp xếp người canh gác tại bên cạnh Lão Hỏa Đường Tử, vì lo sợ lại có kẻ nào dám làm chuyện mạo phạm tổ tiên như nhà họ Thôi. Mãi đến khi trời sáng rõ, lão mới trở lại chỗ của Hồ Ma.

“Thôn này, tạm thời người không thể ở được...”

Lợi dụng lúc không ai chú ý, Nhị gia mới tiến đến gần Hồ Ma và nhỏ giọng dặn dò: “Thôi gia tuy là kẻ gây ra chuyện trước, nhưng nhìn chung cũng quá thảm thương. Thôi gia cũng là danh gia ở trong thôn, có rất nhiều huynh đệ, thúc bá. Ta nghĩ trong khoảng thời gian này, người không nên ở lại đây. Mặc dù Thôi gia không chiếm lý, nhưng ai biết họ sẽ không làm gì?”

“Về lại điền trang với ta đi!”

“Được...”

Hồ Ma đáp lời, nhưng lại không nhin được hỏi: “Thôi Hiết Nhi thì thế nào?”

“Còn có thể thế nào?”

Nhị gia thở dài nặng nề, tưởng rằng Hồ Ma quan tâm đến người bạn cùng tuổi đã từng học chung, thở dài nói: “Cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, trực tiếp bị dọa sợ đến ngẩn ngơ. Tuy nhiên, nhờ có người trong thôn giúp đỡ, việc tang lễ vẫn được tổ chức chu đáo. Còn về chuyện sau này...”

“... Sau này rồi tính sau!”

“...”

“Mấy ngày nay, hần hẩn là không dám ra khỏi thôn.”

Hồ Ma ghi nhớ trong lòng, thu dọn đồ đạc cùng Nhị gia rời đi.

Trước khi đi, Hồ Ma khẽ ấn vào túi vải đựng tro cốt của bà bà đang đeo ở trên ngực, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác ấm áp.

Lần này, nhờ có sự bảo vệ của bà, mình mới có thể sống sót...

Cuối cùng, hẳn cũng hiểu ra, người bình thường chỉ khi chết mới được vào Lão Hỏa Đường Tử, nhưng bà chỉ đi đến Tổ từ, nhưng lại nhất quyết đốt tro cốt của mình trong Lão Hỏa Đường Tử.

Phải chăng bà muốn một phần linh hồn của mình ở lại Lão Hỏa Đường Tử để tiếp tục bảo vệ mình?

Chương 95. Lòng người

Chương 95: Lòng người

Sau vài ngày ở nhà Nhị gia, Hồ Ma dần dần nghe được tin tức về chuyện nhà họ Thôi.

Lần này, việc Thôi gia lão nãi nãi phạm phải điều cấm kỵ lớn. Ngay cả tộc trưởng vốn là người hiền lành cũng nổi trận lôi đình, kiên quyết không đồng ý cho người chết nhà họ Thôi vào hỏa táng chung.

Lý do thứ nhất là vì họ sử dụng tà thuật hại người, không thể không trừng trị nghiêm khắc. Lý do thứ hai là họ vốn chết do bị tà thuật phản phệ, thuộc loại chết không thanh tịnh. Nếu đưa họ vào hỏa táng chung, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tổ tiên.

Dòng họ Thôi tuy có nhiều người, nhưng trước sự việc như vậy, họ cũng không dám đối đầu trực tiếp với người trong thôn. Cuối cùng, họ chỉ đành lấy quan tài mỏng manh đặt Thôi gia nãi nãi, lão đại, lão nhị, lão tam và lão tứ vào bên trong, rồi nhờ mấy người khiêng đi chôn ở bên trong rừng.

Tuy nhiên, họ Thôi có đông người, nên họ không rất không phục cùng bàn tán về chuyện này, thậm chí trong lòng càng thêm oán trách cả nhà họ Hồ.

Về phần Hồ Ma, hẳn chẳng quan tâm đến những chuyện này, chỉ lo lắng cho chuyện của Thôi Hiết Nhi.

Nhưng Nhị gia chỉ e rằng người họ Thôi trong thôn sẽ gây bất lợi cho mình, cho nên đã bảo vệ mình quá mức, khiến hẳn không có cơ hội ra tay với Thôi Hiết Nhi.

Nếu không tự mình ra tay, mà để Tiểu Hồng Đường đi thì không ổn. Thứ nhất, bây giờ những người đi trước trong thôn đều nhìn chăm chăm. Tiểu Hồng Đường tuy quen thuộc trong thôn, có thể đi chơi khắp nơi, nhưng nếu có ý đồ hãm hại người khác, e rằng sẽ kinh động tổ tiên.

Hơn nữa, Tiểu Hồng Đường tuy là tà ma, nhưng bản tính lại thuần khiết.

Hồ Ma thử dò hỏi nàng xem đã từng hại người hay chưa, Tiểu Hồng Đường cũng thành thật thừa nhận.

“Có, chính là lần đánh nhau với ngươi!”

...

Việc này khiến Hồ Ma không thể nhìn được nữa. Dù là tà ma, nhưng Tiểu Hồng Đường cũng chỉ là một đứa trẻ nhỏ, Hồ Ma không nỡ để tay cô bé dính máu.

Nhưng nếu vậy, làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ?

Tìm Nhị Oa Đầu?

Hồ Ma tự nhủ, nếu mình mở lời với Nhị Oa Đầu huynh đệ, thì có khả năng y sẽ đồng ý.

Nhưng mà, giết người là chuyện trọng đại.

Dù Nhị Oa Đầu huynh đệ có địa vị cao trong thế giới này, việc mình mở lời nhờ y giúp giết người cũng là quá đột ngột.

Hơn nữa, sau khi giết chết Thôi Hiết Nhi, thì món ân tình mà y đang thiếu mình cũng sẽ được trả hết, thậm chí còn có thể mang nợ lại ân tình. Trong khi pháp môn Thủ Tuế Nhân, mình lại chưa có được, còn nhiều điều phải cần hỏi y, cho nên nếu nhờ y đi giết Thôi Hiết Nhi thì không nghi ngờ là mình không có lời.

Vậy nên, việc duy nhất có thể làm là trước tiên để Tiểu Hồng Đường theo dõi động tĩnh của Thôi Hiết Nhi.

Cũng bởi chuyện của nhà họ Thôi, trong thôn, vô hình trung cũng trở nên căng thẳng hơn nhiều, đặc biệt là những gia đình có hài tử đã được chọn vào Hồng Đăng Hội.

Nghĩ đến việc có người vì tranh giành danh ngạch này mà đi hãm hại người khác, họ càng thêm trân trọng hài tử của mình, ngày nào cũng thúc dục tộc trưởng hai ba lần, hận không thể sớm hơn nửa tháng đưa hài tử của mình đến chỗ Nương Nương Hội ở trong thành.

Lão tộc trưởng cũng vì vậy mà cảm thấy vô cùng phiền phức, tìm Nhị gia bàn bạc, định sẽ xuất phát sớm hơn thời gian dự định.

Dù sao cũng là sắp đi xa nhà, không biết khi nào thì trở về. Thấy người quen thân thích, dù chỉ vẫy tay chào hỏi cũng khiến cho trong lòng cảm thấy ấm áp.

Sau khi Nhị gia định ra thời gian, lại nói với Hồ Ma: “Bà của ngươi không còn, nhưng cây đại thụ của Hồ gia vẫn ở đây. Nhân tình thế sự, ngươi phải học cách ứng xử!”

Hồ Ma ngây người: “Hồ gia chúng ta tại bên trong thôn còn có người thân nào hay sao?”

Nhị gia nói: “Mẹ nuôi của ngươi ... Bà ấy vì ngươi mà vất vả, tiểu tử ngươi không cần đến người ta, liền không để ý tới rồi hay sao?”

“?”

Hồ Ma chợt nhớ ra, mình còn có một mối quan hệ họ hàng như vậy, lập tức liên tục gật đầu.

Hồ Ma đi theo Nhị gia, chuẩn bị vài nén hương, vài thứ công phẩm, vào rừng tìm mẹ nuôi. Sau khi hẳn có một trụ đạo

hạnh, thì không cần âm khí để phong lô, cho nên Nhị gia giữ lại cho mẹ nuôi mấy cây.

Đi đến bên dòng suối, mẹ nuôi đang vun cành, hấp thu linh khí trong rừng. Bất thành linh nhìn thấy Hồ Ma cùng Nhị gia đến, mẹ nuôi bị hù đến run rẩy.

“Liễu Nhi, ta mang con nuôi đến bái kiến mẹ nuôi người đây.”

Nhị gia cùng Hồ Ma đốt hương dưới gốc cây liễu: “Con nuôi của người có tiền đồ, sắp gia nhập vào Hồng Đăng Hội.”

“Chờ hấn học thành bản sự trở về, còn sẽ có nhiều công phẩm hơn cho mẹ nuôi người...”

“Giống như không phải là đến để bẻ cành liễu?”

Nhưng mẹ nuôi cũng như lâm phải đại địch, không dám khinh thường.

Nhị gia bảo Hồ Ma dập đầu trước mẹ nuôi, đốt hương, dâng lên quả cúng và thịt. Nghĩ nghĩ, Nhị gia lại bảo Hồ Ma hướng về phương hướng rừng, cũng bái một cái, nói: “Dù sao bà bà của nhà người cùng rừng này có giao tình sâu, cũng đều là trưởng bối của người, lễ nghi không thể thiếu.”

Hồ Ma cảm thấy có đạo lý. Nhị gia liền đem công phẩm vừa mang lên đặt phía trước mẹ nuôi, quay đầu lại bày về hướng rừng.

“Còn có thể làm như vậy sao?”

Hồ Ma có chút thương cảm cho mẹ nuôi. Hấn hiểu Nhị gia sinh sống ở địa phương nên am hiểu quy củ trong khu rừng này.

Tuy nhiên, Nhị gia vốn không hay gặp tà ma, tâm tính lại thô lỗ nên không để ý đến những chi tiết nhỏ.

Hồ Ma hướng về rừng, thấp ba nén hương, dập đầu bốn cái. Trong sự tĩnh mịch của khu rừng, hần mơ hồ cảm nhận được một sự linh hoạt kỳ lạ.

Ánh sáng mờ mờ trong rừng, bóng tối len lõi, ẩn hiện những thứ gì đó đang đung đưa. Nhìn thấy Hồ Ma hành lễ, chúng dường như vui mừng.

Đặc biệt, Hồ Ma không biết có phải hoa mắt hay không, khi đứng dậy sau khi dập đầu bốn cái, hần nhìn về phía hàng cây phía sau và mờ mờ thấy được một đoạn cọc gỗ gãy.

Chương 96. Không cần tự ra tay

Chương 96: Không cần tự ra tay

Nếu nói trong khu rừng này có sự hiện diện của ai đó, thì chỉ là những sinh vật đang đứng bên cạnh nhìn hần mỉm cười khi hần dập đầu.

Cọc gỗ kia, ẩn hiện như ảo ảnh, phảng phất có bóng người ngồi dưới gốc cây. Nhìn kỹ lại, đó là bà bà đang ngồi trước miếu, bình yên đón nhận lạy chào của mình, ánh mắt lấp lánh niềm vui.

“Đó là bà bà sao?” Hồ Ma thăm hỏi.

Hần nhớ lại lần đầu tiên bà bà đưa mình ra khỏi thôn, gặp gỡ và trò chuyện với hần. Lần sau cùng, khi hần đưa bà bà về thôn, bà cũng tiễn hần đến tận cổng.

Bây giờ, mình muốn rời khỏi thôn học bản sự, bà bà lại đến tiễn biệt như một trưởng bối.

Hồ Ma và Nhị gia hoàn thành nghi lễ rồi trở về.

Chiếc xe bò đã được chuẩn bị sẵn sàng. Lương khô, chăn niệm đầy đủ. Lão tộc trưởng lén lút nhét cho Nhị gia thứ gì đó. Hồ Ma, Chu Đại Đồng, Lý Oa, Triệu Lương, Tuần Trụ và những thiếu niên khác đã cuồn tròn chân chờ trên xe bò.

Hồ Ma cất hành lý lên xe. Lão tộc trưởng kéo hần sang một bên dặn dò:

“Bà bà không còn, không ai chuẩn bị hành lý cho ngươi. Ta nhờ mẹ Đại Đồng may cho ngươi chiếc áo choàng ngắn, làm

thêm đôi giày vải. Lương khô cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Người cất kỹ đi. Vào trong thành thì đám huynh đệ các người phải chiều cố lẫn nhau.

...

Hồ Ma liên tiếp chém ra mười ba đao, diệt một nhà Thôi gia.

Mặc dù việc này là bất đắc dĩ, và Hồ Ma xem như người bị hại, nhưng cũng gây ra không ít chấn động trong thôn. Lão tộc trưởng nhìn Hồ Ma, trong lòng hiểu rõ, biết rằng đám thiếu niên này đến trong thành, không thể tránh khỏi việc muốn dựa vào Hồ Ma để được che chở.

Trước kia đã dặn dò Chu Đại Đồng, bây giờ lão tộc trưởng lại tự mình đến nhắc nhở Hồ Ma:

“Nhớ kỹ, các người đến Hồng Đăng Hội không chỉ được ăn huyết thực mà quan trọng là phải học được bản lĩnh.

“Gặp người khác thì cười với người ta nhiều hơn thì không sợ bị khi dễ, an an ổn ổn là tốt nhất.”

“Được phát tiền công, thì tiết kiệm một chút, ăn uống không sao, nhưng các hẻm nhỏ thì ngàn lần không thể đi vào loạn, tuổi còn nhỏ đừng ham hố, chờ các người làm hai năm sau trở về thôn, mười dặm tám thôn chúng ta còn nhiều thiếu nữ, đến lúc đó tìm cho các người một người tốt, cho nên người nhất định phải trông coi bọn hán cẩn thận...”

...

Nói liên miên mãi nhai không ngừng, Hồ Ma kỳ thật đã sớm nghe Nhị gia nói nhiều.

Cho nên hán chỉ cười: “Tộc trưởng gia gia cứ yên tâm, ta hiểu trong lòng.”

Tộc trưởng thật đúng là rất khó yên tâm.

Ai có thể nghĩ tới, thời gian trước, thì hai tên tiểu tử này đã làm cho người ta đau đầu nhất trong thôn, bây giờ lại muốn cùng nhau ra ngoài mưu sinh.

Nhất là, trước kia mình còn không muốn để cháu trai nhà mình cùng tên hỗn trưởng tử kia chơi chung, sợ đi theo hắn học cái xấu, bây giờ mình thế mà phải bỏ mặc sĩ diện, tự mình cùng tên cháu trai nuông chiều kia nói những lời dễ nghe, sợ hắn không giúp cháu trai nhà mình...

Con người quả nhiên là không hoàn hảo, bản sự cũng khuyết điểm là phải đi cùng nhau.

Không giống như cháu trai nhà mình, chỉ biết làm chuyện xấu, nhưng đầu óc lại không có chút tiến bộ nào, thật là làm cho người ta đau đầu.

“Đi...”

Hiển nhiên lão tộc trưởng nói không ngừng, Nhị gia cũng phiền, kêu Hồ Ma lên xe bò, sau đó vung roi.

Tộc trưởng cùng một đoàn người trong thôn đều đứng tại cổng thôn đưa tiễn, có người vui mừng hơn hờ, cũng có người không bỏ được hải tử mà khóc.

“Mẫu thân, ta đưa người về nhà bà ngoại ở Mãng thôn.”

Giữa lúc đám tiểu tử cùng Nhị gia tiến về thành, không ai chú ý đến một góc khác của thôn. Thôi Hiết Nhi, như đã trưởng thành qua một đêm, dắt theo người mẹ đã điên loạn của mình. Y dùng mạng sống bảo vệ con la cuối cùng còn lại sau khi gia sản của Thôi gia bị cướp bóc. Chỉ thu dọn một ít hành lý, Thôi Hiết Nhi lặng lẽ rời khỏi thôn, đi về một hướng khác.

Y biết sự náo nhiệt ở đầu thôn bên kia, nhưng cố nén không quay đầu nhìn lại.

“Mẫu thân, thôn này đã không dung thứ cho chúng ta. Chúng ta cũng không thể ở đây chịu sự khinh miệt của người khác. Đợi đến nhà bà ngoại, ta sẽ đem con la này cho cữu cữu, nhờ ông ấy chăm sóc mẹ.”

Y dắt con la từng bước một tiến lên. Mẫu thân của hắn đã không còn nghe hiểu lời nói, phảng phất như đang nói cho chính mình nghe.

Sau đó ta muốn đi.

Ta cũng muốn đi học bản sự, học cho thật tốt, để báo thù cho Đại bá, Tam thúc, Tứ thúc, và cho cả cha, nãi nãi.

Người trong thôn không trọng nghĩa, một chút tình cũ cũng không niệm, nỡ đem nãi nãi đi cho chó hoang ăn. Thúc bá nhà ta cũng không trọng nghĩa, là thân thích mà gặp chuyện lại không ra mặt nói chuyện, chỉ nhớ thương đến con la của nhà ta.

Về phần Hồ gia, Hồ Ma... Chờ ta học thành bản sự, ta sẽ khiến cho nhà hắn diệt môn tuyệt chủng...

Hắn lải nhải nói liên tục, không ngừng cho mình thêm động lực, oán hận quá nặng, oán trách tất cả mọi người, thậm chí quên mất đây là trong rừng.

Cũng không chú ý tới, những cành cây già xung quanh, chẳng biết từ lúc nào, đã sống lại...

Bên trong Lão Âm Sơn, ra khỏi thôn một mình là rất khó để có thể sống sót.

Chẳng lâu sau, Hồ Ma đang ngồi trên xe bò, dần dần rời xa thôn Đại Dương, nghe được lời của Tiểu Hồng Đường mang đến, lòng hơi kinh ngạc.

Không ngờ, có một số chuyện, không cần tự mình ra tay.

Nhân tình thế thái trong Lão Âm Sơn này, quả là một bài học sâu sắc.

Chương 97. Khởi hành

Chương 97: Khởi hành

“Khởi hành thôi, phải đi mất vài ngày đấy, mấy đứa nhóc ngoan ngoãn chịu khó nhé!”

Hồ Ma cùng mấy tiểu hài tử theo Nhị gia lên đường, dần dần được nhìn thấy những cảnh đẹp mà trong thôn không thể thấy được.

Kéo xe là một con bò vàng khỏe mạnh, lông mượt mà, kéo chiếc xe gỗ với bánh xe lớn, lắc lư trên con đường núi gồ ghề, đi không nhanh lắm. Nếu so sánh, có lẽ mấy tiểu hài tử ở trên xe xuống xe chạy còn nhanh hơn cả xe bò.

Nhưng dù sao họ cũng đã khởi hành sớm hơn vài ngày, nên cũng không vội, vì vậy họ vừa ngắm cảnh dọc đường vừa nghe Nhị gia kể chuyện phiếm.

Một hai ngày sau, họ đã dần dần rời khỏi địa giới của Lão Âm Sơn, đi vào con đường quan. Đường sá bằng phẳng hơn một chút, nhưng cũng không tốt hơn là bao, vẫn gồ ghề và lồi lõm.

Trên đường đi, Hồ Ma đã học hỏi được nhiều điều. Trong thế giới này, đi xa là một chuyện quan trọng.

Điều đầu tiên đáng sợ nhất là gặp phải tà ma.

Nhưng trên xe họ đều là những thanh niên trẻ tuổi đã được đốt lò, cộng thêm Nhị gia, một người lão luyện với sáu mươi năm công lực, nên họ đi một đường thông suốt, không gặp bất kỳ chuyện gì.

Tất nhiên, họ cũng cẩn thận, mỗi ngày trước khi trời tối, họ đã tìm chỗ nghỉ ngơi, và còn đeo theo túi tổ tro ở trước ngực. Tà ma bình thường rất khó có thể đến gần họ.

Nhưng không gặp tà ma, họ lại gặp phải một toán cướp đường...

Cũng không hô to khẩu hiệu “núi này ta khai, cây này ta trồng”, chỉ có một đồng đá lờm chờm, cùng với những cành cây khô ngã ngang chắn đường. Một nhóm người ăn mặc rách rưới từ trong bụi rậm đi ra.

Có người cầm chĩa ba, có người vác cuốc, thậm chí còn có người cầm gậy, cầm đá, từ xa đã chấp tay vái lạy những người trên xe bò:

“Lữ khách qua đường, xin hãy giúp đỡ chúng tôi...”

“Thôn chúng tôi gặp tai ương, không thể chống đỡ đến mùa xuân. Xin hãy giúp đỡ, cho chúng tôi chút lương thực để nuôi sống con cái.”

“Sang năm thu hoạch xong, các ngài đến đây chờ, chúng tôi sẽ trả lại gấp đôi số lương thực cho các ngài...”

“...”

Mấy đứa trẻ trên xe bò đều không biết nói gì, Nhị gia vung tay một cái, nhảy xuống xe bò.

Sau đó mới mang theo giọng nói ghen ngào:

“Các hương thân, thôn chúng ta cũng nghèo, các người cũng nhìn thấy, chúng ta đang chuẩn bị đi vào thành để bán con.”

“Nhưng trên xe cũng còn một ít lương khô, các người không chê thì có thể cầm đi.”

“Năm nay không được mùa, ở Lão Âm Sơn chúng ta, chỉ có thể dựa vào nhau để mà sống...”

“...”

Một túi gạo lúc, Nhị gia đổ cho đôi phương ba chén lớn, đôi phương rõ ràng nhìn thấy ở trên xe còn có nửa túi, nhưng cũng không muốn nhiều hơn

Sau đó nhóm người này còn nhiệt tình dọn dẹp đá và cành cây khô chắn đường. Sau đó, bọn họ cảnh báo Nhị gia về những nguy hiểm ở phía trước: cách đó 20 dặm có nghĩa địa hoang vắng, nơi có chó hoang ăn thịt người và ma quỷ quấy nhiễu. Các người phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không đi vào ban đêm.

“Đa tạ, ngày sau còn gặp lại”

Nhị gia ôm quyền cùng đôi phương từ biệt, xa xa nhìn đám người kia lại đem tảng đá nhắc lên dọn qua một bên

Hồ Ma cẩn thận quan sát hành động của Nhị gia, trực giác nói cho hắn, có lẽ những trải nghiệm giang hồ sẽ có tác dụng cũng không ít hơn so với học kỹ năng.

Trên xe bò, các thiếu niên đang háo hức chờ đợi chuyển đi xa. Họ vừa bàn tán về việc nên “động tay” với bọn côn đồ kia, mặc dù biết rằng bên phía mình chỉ có sáu người. Nghe vậy, Nhị gia liền quát: “Về sau không được nói lời như vậy!”

Nhị gia nói tiếp: “Đi giang hồ mà cứ chém chém giết giết thì bao giờ mới đến đích?”

Mọi người im lặng. Sau bốn ngày rong ruổi, họ đã đến trước thành Minh Châu.

Hồ Ma nhìn từ xa, thấy trên cánh đồng bằng phẳng đột ngột xuất hiện một tòa thành lớn. Nhìn xa xa, thành có vẻ uy nghi tráng lệ. Khi đến gần, họ mới thấy thành không to như

tượng tượng, lại có vẽ cũ kỹ và xơ xác. Trên tường thành còn có dấu vết của rìu đục và lửa cháy.

Lúc này chỉ còn một tiếng nữa là mặt trời lặn, cổng thành đã đóng chỉ còn hai cánh cửa nhỏ mở ra. Nhị gia vội vàng nhảy xuống xe, dắt bò đến trước cổng thành.

Tên lính canh thấy một ông lão dẫn theo mấy đứa trẻ, lại ăn mặc rách rưới, liền tỏ ra thiếu kiên nhẫn, khoát tay nói: “Hôm nay muộn rồi, không vào thành được, chờ bên ngoài đi!”

Nhị gia vội vàng nở nụ cười, lấy ra tám thẻ bài mà quân sự đã đưa cho trước đây, nói: “Quan gia ngài xem, chúng tôi đi Hồng Đăng Hội để bái nương nương.”

Nhị gia tiếp tục nói: “Những đứa trẻ trên xe đều là người làm của Hồng Đăng Hội.”

“Nương Nương Hội sao?”

Tên lính canh sắc mặt thay đổi, nhìn Hồ Ma và những người khác một lượt, rồi nghiêng người sang một bên, chỉ tay nói: “Đi sát vào ven đường, chú ý đừng để phân bò rơi rớt. Đi qua cổng Tây, rẽ vào hẻm Can Nhi, sẽ thấy đèn lồng của Hồng Đăng Hội.”

“...”

Chương 98. Kinh nghiệm giang hồ

Chương 98: Kinh nghiệm giang hồ

Nhị gia vội vàng đáp lời, thúc xe bò vào thành.

Đêm đã về khuya, tại thôn quê hẻo lánh, bà con đã về nhà từ lâu, có lẽ đã ăn xong bữa tối và đang nằm trên giường giải trí.

Nhưng bầu không khí trong thành này hoàn toàn khác biệt. Hai bên đường treo đèn lồng rực rỡ, tiếng người ồn ào náo nhiệt. Các thương nhân và khách du lịch mặc gấm vóc, hoặc ngồi kiệu, hoặc cưỡi ngựa cao to, đi lại thong dong trên đường phố. Người bán hàng rong rao hàng vang vọng, thu hút khách hàng.

Đám thiếu niên từ thôn quê đến, bao gồm cả Hồ Ma, đều nhìn hoa cả mắt.

Những thiếu niên khác chưa từng thấy cảnh tượng này, còn Hồ Ma tuy đã từng xem qua trên phim ảnh, nhưng vẫn cảm thấy có nhiều điểm khác biệt, chân thực và mộc mạc hơn nhiều.

Đặc biệt là khi họ nhìn thấy một người đàn ông cường tráng cõng một người phụ nữ nhỏ bé, lười biếng đi ngang qua trước xe, các thiếu niên đều há hốc mồm, Hồ Ma cũng nhìn theo.

Nhị gia thấy bộ dạng của bọn họ, cười lạnh, vung roi quát: “Nhìn gì chứ? Đó là quy công, công kỹ nữ phục vụ cho các đại gia trong tửu lâu.”

“Các người phải ghi nhớ kỹ, trước khi học được bản lĩnh thật sự, không ai được phép chơi trò này...”

“...”

“Cái trò này mà cũng có thể giao hàng?”

Hồ Ma cảm thấy mở rộng tầm mắt, các thiếu niên càng thêm phấn khích: “Nhị gia, trò này chơi như thế nào?”

Nhị gia tỉnh táo, kể cho họ nghe về các trò chơi trong thanh lâu như nghe hát, uống rượu, chơi cờ vây, “một tháng không tắm chân”, v.v. rất chi tiết.

Nhưng khi nói đến điểm mấu chốt, lão đột nhiên dừng lại, có chút nghi ngờ, thuận miệng nói: “Sau đó thì sao? Chui vào trong chăn...”

Biểu cảm của Nhị gia lập tức trở nên xấu hổ, quay đầu tát vào mặt thiếu niên, mắng mỏ: “Hỏi nhiều làm gì?”

“Học không tốt.”

“...”

Bọn họ đi chậm rãi trong thành, mất hơn nửa canh giờ mới đến hẻm Can Nhi ở thành Tây. Nơi đây quả thực khác biệt so với những nơi khác, người đi đường qua lại phần lớn đều mặc trang phục màu đen, thất lưng rộng bản.

Đầu hẻm cuối ngõ đều được treo đèn lồng màu đỏ, nhưng lại mang bầu không khí u ám khác biệt so với những nơi vui chơi khác. Nhị gia đến đầu hẻm, dừng xe bò và nhìn quanh. Không lâu sau, hai người đàn ông mặc áo đen xuất hiện, hỏi họ đến đây để làm gì.

Nhị gia vội vàng nói rõ mục đích, hai người đàn ông này sắc mặt hòa hoãn, chỉ một tòa nhà phía trước: “Đi qua đó đi.”

Dắt xe bò đi qua, Nhị gia bảo các thiếu niên cũng xuống xe, lau đi tro trên mặt, lúc này mới nở nụ cười tươi tắn, cẩn thận nhìn vào trong viện.

Chỉ thấy trong sân có một ông lão mặc áo ngắn, trên miệng có hai chùm ria mép, đang ngồi dưới gốc cây lựu hút thuốc sợi. Nhìn thấy Nhị gia, ông lão đang định hỏi, thì Nhị gia vội vàng tiến đến chào hỏi, nói rõ lai lịch và đưa cho ông ta tấm thẻ bài của quản sự.

“Còn mấy ngày nữa mới đến ngày bái nường nường, sao lại đưa đến sớm vậy?”

Ông lão với hai chùm ria mép nhận lấy thẻ bài, nhìn lướt qua, vẻ mặt uể oải.

“Đường núi khó đi, sợ chậm trễ công việc.”

Nhị gia cười đáp, lại lấy ra một túi vải thô từ trên xe bò, mở miệng túi và đưa cho ông lão.

Thấy chiếc túi bản thủ, ông lão có chút ghét bỏ, nhưng khi nhìn vào bên trong, thấy ba miếng thịt muối khô, cảm thấy kỳ lạ. Ông ta nhận lấy túi từ tay Nhị gia, ngắt một ít và bỏ vào trong miệng.

Môi ông lão khẽ nhếch lên, hai mắt đột nhiên sáng lên.

Ông lão vội vàng cầm lấy túi, đứng dậy và cười nói: “Lão huynh quá khách khí!

“Đều là con cháu nhà mình, sao lại làm những chuyện này?”

“Thịt muối này... ta cũng ăn không hết, tạm thời thu lại, quay đầu sẽ giúp các người tặng cho mọi người...”

“...”

“Thế nhưng...”

Nhị gia cũng không lộ ra vẻ gì tỏ ra là mình không phóng khoáng, liên tục đáp lời: “Thôn quê nghèo khó, cũng không có gì tốt.”

“Chỉ có chút thịt muối, mong ngài đừng chê.”

“...”

Đối phương nhận lấy thịt muối, liền gọi một tiểu đồng mặc áo xanh từ trong nhà ra, cầm cất vào bên trong phòng.

Ông ta nhắc vạt áo, cầm chìa khóa, vừa đi vừa cười nói: “Địa điểm đã được dọn dẹp sẵn cho các người, trước tiên ta sẽ dẫn các người qua đó ở.”

“Chúng ta là chủ hương khai đàn số hai mươi chín, cùng nhau khai đàn bái Hồng Đăng Nương Nương, đây là ngày sinh nhật của nương nương.”

“Sau khi bái nương nương xong, mới sắp xếp chỗ ở riêng cho các nhóc con này, nhưng các người đừng lo lắng, đến lúc đó ta nhất định sẽ giúp các người chọn một nơi tốt, tìm một chương quỹ tốt, có thể kiếm được tiền công, còn có thể học được nghề...”

“...”

Mọi người liên tục đáp lời, người này tự mình cầm chìa khóa dẫn Hồ Ma và những người khác đến một tòa nhà bên ngoài một con phố.

Nhìn qua thì thấy tòa nhà cũ nát, dường như đã bỏ hoang lâu năm, nhưng có một gian nhà chính khang trang, hai dãy nhà đông tây, còn có cổng gác và chuồng ngựa, hiển nhiên là sản nghiệp của nương nương.

Quản sự không dẫn họ vào nhà chính, mà mở cửa sương phòng phía tây, chỉ thấy bên trong có một chiếc bàn đơn giản, một chiếc giường gạch dựa vào tường.

“Ài, đến đây rồi, vẫn phải ngủ chung...”

Hồ Ma thầm nghĩ trong lòng, nhưng sau khi quan sát một lượt, cũng cảm thấy hài lòng: “Ít nhất cũng rộng rãi hơn chỗ của Nhị gia trước đây.”

Quay đầu nhìn Nhị gia đang tiến quân sự ra khỏi sân, Hồ Ma cũng suy nghĩ: “Đi vào thành này là để thấp hương, xong xuôi không biết sẽ bị gửi đi đâu làm việc. Vị Nhị Oa Đầu lão huynh này, năng lực lớn như vậy, chắc hẳn là nhân vật có thực quyền trong Nương Nương Hội.”

“Mấy ngày nay, cũng không biết có gặp được y hay không...”

Chương 99. Tin tưởng

Chương 99: Tin tưởng

Từ trên xe bò dỡ xuống bốn chiếc chăn riêng, bốn thanh niên to lớn háo hức trải lên sàn nhà trong phòng. Chiếc giường sồi dựa vào tường dài hơn một trượng, đủ cho năm người ngủ.

Nhìn vào cửa sổ dán giấy trắng, chiếc bàn chắc chắn và không gian rộng rãi, từng đứa vui mừng khôn xiết, cảm giác như đến một nơi mới mẻ.

Nhưng rất nhanh, chúng không biết phải làm gì.

Lúc này không cần đốt lò sưởi, quần sự cũng không có phân phó gì khác. Thành phố náo nhiệt, nhưng bọn họ không dám ra ngoài chơi.

Có phải bây giờ ngủ luôn không?

Nhị gia nhìn ra ngoài một lúc rồi nói: “Buổi tối nay không ai mang cơm, các người chờ chút.”

Lão lấy chiếc gánh sắt từ trên xe bò, đi ra khỏi nhà. Chẳng mấy chốc, lão trở lại với hai túi bánh bao thịt lá sen và hai lít rượu trắng. Nhị gia ngồi xuống chiếc ghế đá trong sân trước.

Bốn đứa trẻ vội vàng chạy đến, cầm lấy bánh bao thịt và ăn ngấu nghiến. Mắt bọn họ sáng lấp lánh, nếu không vì nóng, sợ bị bỏng thì một ngụm có thể ăn hai cái.

Nhị gia nhìn bọn họ ăn, vui vẻ nói: “Đến đây, cùng Nhị gia uống một chén.”

Mắt Chu Đại Đồng sáng lên, nhưng vẫn có chút cảnh giác: “Nhị gia, ngài không lừa chúng ta đó chứ? Trước đây ta lên uống một ngụm ở nhà, gia gia đánh ta gãy cả cây chôi.”

“Đó là lúc trước.”

Nhị gia cười nói: “Hiện giờ các người đã đến thành, đều là đại nhân cả, có thể gánh vác trọng trách.

Về sau nhớ kỹ, phải thay ta khiến cho thôn chúng ta không bị thua kém.”

“...”

Các thiếu niên nhao nhao hưng phấn đoạt lấy bầu rượu, vừa uống vào, cay đến mức lưỡi thò ra như quỷ thất cổ.

Hồ Ma cũng theo lệ uống một ngụm, chỉ cảm thấy nóng bỏng sắc người, vị trong miệng còn hơi chút đục.

So sánh về cảm giác, rượu này không bằng những loại rượu miền ngọt thuần hậu được pha chế tỉ mỉ trước đây, nhưng hẳn có thể làm gì?

Chỉ có thể an ủi bản thân: Ít nhất nơi này không có cồn công nghiệp, đây đều là rượu lương thực chính gốc...

Ăn bánh bao, uống rượu, lại thêm thời gian di chuyển liên tục, không được nghỉ ngơi đầy đủ, bốn thiếu niên nhanh chóng mệt mỏi, từng người lăn ra giường ngủ ngon lành.

Lúc này Nhị gia mới lấy ra một vốc đậu phộng từ trong ngực.

Than tiếc nói: “Ngày mai ta sẽ về lại thôn.”

Hồ Ma ngạc nhiên: “Gấp gáp như vậy?”

“Ta nhìn các người ổn định rồi cũng tốt, cứ mãi trông coi các người cũng không phải là chuyện tốt.”

Nhị gia nói: “Dù sao nên giúp đỡ nên lo liệu, thì ta cũng đã làm xong, ở bên trong thôn cũng đang chờ đầu xuân xuống mỏ, cho nên cũng khá bận rộn.”

Hồ Ma ngẫm lại cũng đúng, hai tay nâng bầu rượu đưa cho Nhị gia, nói: “Vất vả cho Nhị gia ngài.”

“Giữa hai chúng ta còn nói những lời khách sáo như vậy làm cái gì? Nghe xa cách lắm!..”

Nhị gia nhấp một hớp, lại đứng dậy đến bên xe bò, từ dưới một bao được liệ, lật lên lấy ra một cái bao bố, rồi quay lại đưa cho Hồ Ma.

Hồ Ma mở ra xem, liền thấy là một miếng thịt muối hun khói, ước chừng hai ba cân.

Nhị gia nói: “Lúc chuẩn bị lên đường, tộc trưởng đã giao cho ta bốn miếng thịt Thái Tuế, ba miếng kia ta không giữ lại, đưa hết cho quân sự kia, để quân sự kia chia lại cho những quân sự khác cũng được, chúng ta cũng không có gì để nói.”

“Dù sao cũng không thể vừa tới, liền tìm người ở khắp nơi tặng lễ? Nếu không sẽ làm cho người ta cảm thấy phiền chán, ngược lại không ai giúp đỡ chúng ta.”

“Còn lại một miếng này, là sợ mấy người các người ở đây ăn không đủ no, thân thể bị thiếu năng lượng, lạng lẽ lưu lại, người đem nó cất kỹ, sau này xem ai tiến cảnh không tốt, đưa cho hắn bồi bổ.”

“Nhiều năm như vậy thôn chúng ta chỉ có năm người các người gia nhập vào trong Huyết Thực Bang, nếu có người nào bị loại ra thì thật sự là không tốt.”

“...”

“Đây là thứ quý giá nhất trong thôn, cứ thế giao cho ta sao?”

Hồ Ma nhìn khối thịt muối như đồ vật bình thường, nhưng hiểu rõ nó vô cùng quý giá.

Đừng tưởng Nhị gia vừa đến đã cho đi ba miếng thịt, lại lấy ra miếng này cho mình, nhưng đây là món đồ quý giá nhất trong thôn.

Thôn Đại Dương tuy dựa vào Thái Tuế lão gia để sinh sống, hàng năm cũng có thể kiếm được chút thịt Thái Tuế để đổi tiền hoặc bồi bổ sức khỏe, nhưng phần lớn là Bạch Thái Tuế hoặc phế liệu.

Loại Thanh Thái Tuế này, không biết là tồn kho từ bao giờ, bình thường ai dám đụng đến?

“Cũng chỉ vì tin tưởng người.”

Nhị gia nhìn hấn nói: “Một là người ăn quen... thứ kia, cũng không để ý đến món này.”

“Hai là sau khi trải qua chuyện đó, người trở nên cẩn trọng hơn so với người khác, làm việc cũng khiến người ta yên tâm hơn.

Huống hồ...

Nhị gia hạ giọng: “Người khác không biết, nhưng ta hiểu rõ hỏa hầu của người hiện giờ, những đứa trẻ này đều phải dựa dẫm vào người.”

“Chuyện này cũng làm cho ta có áp lực lớn...”

Hồ Ma cười khỏ, lột một hạt đậu phộng, lột vỏ đỏ và bỏ vào miệng, nhai một cách ngon lành.

Nhị gia nhìn Hồ Ma ăn đậu phộng một cách tự nhiên, thầm than một tiếng: “Đến cùng vẫn là bà bà chiều chuộng người, ăn đậu phộng cũng không vỏ...”

Chương 100. Học nghệ gian nan

Chương 100: Học nghệ gian nan

Lắc đầu, cầm bầu rượu lên rót một ngụm nhỏ, nói: “Trước đây ở thôn, ta đã nhìn ra người có tâm tính cao, muốn học một thân bản sự. Bây giờ người đã như nguyện, gia nhập Huyết Thực Bang, cũng coi như bước vào một chân, nhưng Nhị gia có việc muốn dặn dò người.”

Hồ Ma nghe vậy, liền nghiêm túc lắng nghe.

Nhị gia nói: “Vàng bạc tài bảo đều là ngoại vật, cái gì là quan trọng nhất? Một thân bản sự là quan trọng nhất.”

“Nói đến bản sự này, ai lại không muốn học?”

“Nhưng đây không phải là người muốn học là có người dạy cho người. Nhị gia ta lúc còn trẻ, cũng có lão sư phó nhìn thấy ta ba mươi năm vẫn là đồng tử thân, nói để ta đi theo hắn học bản sự.”

“Ta cũng cao hứng, đi theo lão sư phó vào Nam ra Bắc nhiều năm, cũng mượn thuận dương đồng tử thân này, giúp lão thanh lý không ít tà ma yêu quỷ, vốn cho rằng ta cần cù chăm chỉ như thế, là có thể học được một chút bản sự lợi hại hơn...”

“...”

Hồ Ma nghe, không khỏi giật mình: “Lão sư phó của ngài không chịu dạy sao?”

“Dạy ...?”

Nhị gia cười khỏ một tiếng, nói: “Chính là những cái mà người đều đã học kia.”

“Có lẽ là ta đàn, dạy cái khác cũng học không được.”

“...”

Hồ Ma nghe ra trong lời nói của Nhị gia có chút thất lạc, tâm tình không khỏi trầm xuống, hiểu được dụng ý của Nhị gia khi nói những lời này với mình.

Nói cái gì mình đàn, bắt quá là tự giễu.

Nếu như thật chỉ là bởi vì Nhị gia đàn, pháp môn khác không dạy thì cũng không nói đến, nhưng bộ kỹ năng cũng có thể dạy hết toàn bộ?

Dù sao đây cũng chỉ là đi pháp môn ngoại công mà thôi, không cần phải thông minh, chỉ cần chịu khổ cực thì cũng có thể học thành.

Nhưng trên thực tế, Nhị gia ngay cả bộ này kỹ năng cũng không có học hết.

“Ai, tóm lại người lưu tâm, có thể vào trong Hồng Đăng Nương Nương Hội, cùng Nhị gia ta năm đó ta bá sư phó không chính thống không giống...”

Nhị gia thở dài nặng nề, giọng trầm xuống nói: “Bọn trẻ trong thôn này, nếu được Hồng Đăng Nương Nương thu nhận làm hỏa kế thì coi như có tiền đồ. Nhưng người thì khác, người lòng dạ cao, chắc chắn sẽ muốn tiến xa hơn nữa.”

“Nhị gia không có bản sự dạy dỗ người, nhưng cũng muốn tốt cho người.”

“Ta đưa cho người khối Thanh Thái Tuế này, ở phía đuôi có một khối cỡ bằng ngón tay cái, ta đã phủ tro đen lên trên, lúc vắng vẻ không có ai người cất ra cất cho kỹ kỹ.”

“Đây là thứ đáng giá, lúc cần thiết mang ra, để người ta không chê người không có tâm học.”

Hồ Ma kinh hãi, mới hiểu ra Nhị gia đã dành cho mình thứ tốt nhất.

Trong lòng trào dâng cảm kích, nhưng đến miệng, chỉ nói được: “Nhị gia, chờ ta học được bản sự, nhất định sẽ báo đáp ngài.”

“Để ngài cưới một hoàng hoa đại khuê nữ, ở trong một căn nhà lớn!”

Nhị gia nghe vậy, ngượng ngùng đỏ bừng mặt, lúng túng nói: “Nói bậy bạ gì thế, Nhị gia ta già rồi...”

“...Không cần nữ tử trẻ đẹp!”

...

Ban đêm hôm ấy, Hồ Ma cùng Nhị gia trò chuyện một phen, rồi cùng nhau đi ngủ.

Ngày thứ hai, Nhị gia thu thập một ít thảo dược và thuốc mỡ do thôn tự điều chế lên xe bò, đi đến tiệm thuốc bán, đổi lấy vài đồng bạc vụn và muối tương, còn cho Hồ Ma một hũ.

Nhị gia dặn dò: “Thuốc mỡ do thôn ta tự điều chế, nhất là thượng phẩm, khi bán cho cửa hàng đều phải trộn lẫn với các loại thảo dược quý hiếm khác.”

Mặt trời chưa kịp lặn núi, hấn đã hoàn thành mọi việc giao phó và vội vã thúc xe bò ra cửa.

Hấn giao những thiếu niên này cho Hồng Đăng Nương Nương, thì đã là người của người ta.

Các thiếu niên trong thôn không ngờ Nhị gia lại đi đột ngột như vậy, vừa kinh ngạc, vừa bất an.

Bọn họ vốn là những đứa trẻ nghèo, không cha mẹ, sống nương tựa lẫn nhau, nay Nhị gia đi rồi, không biết sẽ ra sao.

Hồ Ma đã sớm dự đoán được điều này, nên chỉ im lặng chờ đợi.

Bọn hắn ở bên trong căn nhà trống rỗng này hai ba ngày, dần dần lại có thêm mấy thiếu niên được đưa tới. Tuy nhiên, bọn họ khác biệt hoàn toàn so với những thiếu niên trong thôn Đại Dương. Có kẻ khoác áo gấm, khí phái phi thường, có kẻ thân hình vạm vỡ, nội lực thâm hậu.

Nhìn thấy bọn họ, những thiếu niên trong thôn cảm thấy bản mình không có lực lượng gì, cho nên bình thường cũng không dám làm âm ỉ.

Thật không ngờ, chỉ vài ngày sau, lại có thêm liên tiếp mấy nhóm thiếu niên được đưa tới. Lần này, nhóm người mới tới mặc quần áo rách rưới, đi dép lê, mặt mũi xanh xao vàng vọt, thậm chí còn nghèo hơn cả những thiếu niên trong thôn Đại Dương.

Càng ngày càng có nhiều người, bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt hơn. Các thiếu niên tranh giành chỗ ở, mua cơm ăn, lén lút mua kẹo, xem xiếc khi, không thiếu thứ gì.

Chỉ có những thiếu niên từ thôn Đại Dương và những thiếu niên lam lũ kia là ngoan ngoãn nhất. Bất kể là chia cơm hay những việc khác, bọn họ cũng không dám tranh giành với những thiếu niên mặc áo gấm kia.

Hồng Đăng Hội này tổ chức nghi thức thu hỏa kế, thân phận của những người tham gia quả thực phức tạp.

Hồ Ma thâm quan sát mọi chuyện, không dám vì thân phận người chuyển sinh mà coi thường bất kỳ ai hay vật gì trong thế giới này, chỉ âm thầm suy đoán thân phận thực sự của từng người.

“Lão huynh Bạch Kiền, đã đến rồi sao?”

Vài ngày trôi qua, đến ngày thứ tư, Hồ Ma vừa chìm vào giấc ngủ buổi chiều thì lại trở lại ngôi đền tối tăm u ám kia, nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“Đến rồi.”

Lần này không phải gặp ảo mộng, Hồ Ma nghe thấy giọng nói của lão huynh Nhị Oa Đầu, vừa mừng rỡ vừa lo lắng, cố ý cười đáp: “Ngươi ở đâu? Có muốn gặp nhau không?”

“Ta đã đến đây, không quá ba ngày nữa, ngươi nhất định sẽ gặp được ta.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Tuy nhiên, việc người chuyển sinh có gặp được ta hay không cũng không quan trọng, ngược lại có chuyện quan trọng, ta cần phải dặn dò ngươi rõ ràng trước, tránh cho ngươi khỏi gặp rắc rối với Hồng Đăng Nương Nương.”

Chương 101. 3 loại hương

Chương 101: Ba loại hương

“Người nói đi!”

Hồ Ma nghe vậy liền nghiêm túc.

Hắn biết rằng sau khi đến thành, mình sẽ gần gũi hơn với vị huynh đệ chuyển sinh Nhị Oa Đầu này. Nếu muốn gặp nhau, hai người đã sắp xếp sẵn, nhưng hắn cũng lờ mờ đoán được rằng những người chuyển sinh này dường như có chút cẩn thận khi gặp nhau trong thực tế, nên hắn vẫn chưa ôm hy vọng quá lớn.

Bây giờ nghe Nhị Oa Đầu muốn dẫn dò mình một số việc, Hồ Ma không dám thất lễ, trong lúc mơ màng, nhất là khi biết tầm quan trọng của những tin tức này.

“Các người đến đây, hắn cũng đã phát hiện Hồng Đăng Hội khai đàn thu nhận hỏa kế, cũng có thể thấy đủ loại người.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Nói nghiêm túc thì Hồng Đăng Hội có không ít hỏa kế, nhưng lại ít khi tìm từ trong thôn.”

Hồ Ma cũng sớm nhận ra vấn đề này.

Hắn mấy ngày nay yên lặng quan sát, ngược lại phát hiện lần này bên trong những hỏa kế tới đây, đại thể phân mấy loại, một chính là những người khôi ngô khỏe mạnh, bọn hắn giống như vốn là bang chúng của Hồng Đăng Hội, trưởng thành trong thành, từ nhỏ cũng đã được dạy bảo huấn luyện, cho nên nội tình rất là vững chắc.

Hồng Đăng Hội dù sao cũng hoạt động công khai ở phủ Minh Châu đã mấy chục năm, thế lực hùng hậu, không ít hỏa

kế đã thành gia lập thất, sinh con đẻ cái.

Ngoài ra còn có một số thương nhân bình dân tử tế, mặc gấm vóc, náo nhiệt nhất là bọn họ, thích la hét âm ỉ, gây sự chú ý.

Bọn họ gia nhập hội, mục đích là muốn tìm kiếm sự bảo vệ hoặc học chút bản lĩnh.

Ngược lại, những người mặc quần áo lam lũ kia không biết đến từ đâu.

Nhị Oa Đầu cười nói: “Đầu tiên, người gia nhập hội cũng đừng coi đây là bang hội liếm máu trên đầu dao...”

“Huyết Thực Bang dựa vào mỏ huyết thực để sinh sống, hoạt động chính là kinh doanh. Người gia nhập Huyết Thực Bang, họ cũng sẽ không nuôi không, dù sao cũng phải cân nhắc trước xem có thể sai khiến các người như thế nào, sau đó mới dạy các người bản lĩnh.”

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Ta hiểu rồi.”

“Vậy thì tốt. Những người chuyển sinh như chúng ta, đã hai lần làm người, nhưng cũng có chút mơ hồ.”

Nhị Oa Đầu gật đầu tán thành, nói:

“Có một số việc không thể không lưu ý. Khi gia nhập Hồng Đăng Hội, việc đầu tiên là khai đàn thắp hương. Đốt nén hương này, con đường tương lai sẽ được định đoạt.”

“Người phải cẩn thận. Hồng Đăng đàn hạ có ba nén hương: hương trắng, hương xanh và hương đỏ.”

“Hương đỏ tất nhiên là tốt nhất, giúp học bản lĩnh nhanh và ăn uống tốt. Hương trắng an ổn nhất, nhưng ta muốn dẫn dò người...”

Hồ Ma khẽ động lòng: “Đốt hương xanh?”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Đúng vậy, chỉ có hương xanh mới là con đường đúng đắn.”

“Chỉ khi đốt hương xanh, người mới có cơ hội tiếp xúc với những thứ muốn học. Tất nhiên, hương xanh cũng là một cách nói tương đối an toàn.”

...

“Ghi nhớ...”

Hồ Ma thở dài, nói: “Lão huynh còn điều gì muốn dạy bảo ta?”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Còn gì để nói nữa? Người mau chóng học chút bản lĩnh, ta mới dễ dàng hợp tác với người trong những chuyện khác...”

...

...

Màn đêm buông xuống. Sau khi trò chuyện với Nhị Oa Đầu, lòng Hồ Ma cảm thấy an tâm hơn.

Hắn kiên nhẫn ở lại đây, yên lặng chờ đợi, mỗi ba ngày ăn một viên huyết thực hoàn, đồng thời âm thầm luyện tập, bồi dưỡng nội lực.

Dần dần, vài ngày trôi qua, mấy tòa nhà xung quanh đều đã chật kín người, vô cùng náo nhiệt, cả ngày ồn ào.

Tối ngày hai mươi tám tháng hai, bỗng nhiên có mấy hỏa kế vạm vỡ đi cùng một vị quân sự tiến vào sân.

Vị quân sự ria mép kia cười nói:

“Ngày mai chính là ngày khai đàn, có lẽ các người cũng đã chờ đến mất kiên nhẫn.”

“Tối nay hãy nghỉ ngơi sớm, ngày mai thay y phục sạch sẽ, hương chủ của ta sẽ bày tiệc khoản đãi các người...”

Các thiếu niên nghe tin có tiệc ăn liền vui mừng khôn xiết, gãi tai gãi má không ngớt.

Sáng ngày hôm sau, các thiếu niên tụ tập từ sớm, nhiều người mang theo quần áo đẹp để thay đổi, hoặc cắt tóc cho gọn gàng, cho có tinh thần hơn.

Chờ đợi hơn nửa ngày, đến chiều tối, vị quản sự ria mép mới quay lại, cười tủm tỉm dẫn các thiếu niên ra ngoài. Đi qua ba gian nhà chờ, họ nhìn thấy một khoảng đất trống rộng lớn phía trước, xung quanh được trang trí bằng đèn lồng đỏ.

Giữa khu đất là mười mấy chiếc bàn, có phủ vải đỏ, vải xanh, vải xám...

... Có lẽ vì thế mà vải trắng ít được sử dụng.

...

Chương 102. Dâng hương

Chương 102: Dâng hương

Khi mọi người đã đến đông đủ, vị quản sự ria mép đứng bên cạnh một chiếc bàn lớn có đèn lồng đỏ, quay lại nói với các thiếu niên:

“Hồng Đăng đàn hạ ba nén hương, mỗi người có mệnh của mình. Các người được gia nhập Hồng Đăng Hội là điều may mắn. Hôm nay, hương chủ của chúng ta sẽ đích thân khai đàn và bày tiệc khoản đãi các người...”

“Nhưng tiệc này cũng có sự khác biệt.”

“Nhìn những chiếc bàn trước mặt, nếu muốn ăn thịt rượu, hãy ngồi vào bàn phủ vải đỏ. Nếu muốn ăn màn thầu, hãy ngồi vào bàn phủ vải xanh. Còn muốn ăn bánh ngô đen, hãy ngồi vào bàn trải vải trắng. Quy củ đơn giản như vậy.”

“Sau một nén hương khai tiệc, các người hãy thể hiện bản lĩnh của mình?”

...

Các thiếu niên nghe vậy thì đều ngẩn người.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, thì những thiếu niên mặc áo choàng đen đã xông lên phía trước không nói một lời.

Là người trong bang hội, họ đã được dặn dò và chuẩn bị sẵn sàng. Không chỉ vậy, những thiếu niên mặc áo gấm cũng nhanh chóng tiến đến bàn vải đỏ, có lẽ cũng đã có được thông tin từ trước.

Phản ứng chậm nhất là những thiếu niên lam lũ, nhưng khi họ hiểu ra thì mắt đã đỏ bừng.

Họ hét lên và cùng nhau lao về phía bàn vải đỏ.

“Mẹ kiếp, ăn cơm mà cũng phải tranh giành?”

Chu Đại Đồng bên cạnh Hồ Ma nghe vậy lắc đầu: “Còn thảm hơn cả thôn Đại Dương nhà ta.”

Những thiếu niên khác cũng rất sốt ruột, thấy người khác đã xông lên, họ không khỏi hoảng loạn.

“Đi theo ta, đừng ai chạy loạn.”

Hồ Ma đã chuẩn bị sẵn sàng, thâm phân phó, rồi bước ra, các thiếu niên khác đang hoảng loạn vội vàng đuổi theo.

Hồ Ma không hề có ý định xông đến bàn vải đỏ, mà đi vài bước về sau, chiếm lấy một cái bàn vải xanh, ra hiệu cho mọi người bao bọc xung quanh, không được chạy loạn.

Lúc này, bàn vải đỏ đã trở nên hỗn loạn, tiếng người la hét vang dội, bàn vải xanh bên cạnh lại yên tĩnh lạ thường.

Họ dễ dàng chiếm giữ vị trí, sau đó lạnh lùng nhìn người khác tranh đoạt.

Bàn vải đỏ càng lúc càng náo nhiệt, thỉnh thoảng có người bị hất văng ra ngoài.

Nhóm thiếu niên vạm vỡ ra tay mạnh mẽ, nhóm thiếu niên áo gấm tuy lém lỉnh, thông minh nhưng nổi bật nhất lại là nhóm thiếu niên lam lũ.

Họ vốn hiền lành, ở nơi tồi tệ nhất, đến giờ ăn cũng phải đợi nhóm người lớn lấy xong mới dám đến, tranh phần còn lại.

Ai ngờ giờ đây, họ bộc phát ra sức mạnh kinh người, ra tay tàn nhẫn, quyết không buông tha. Nhóm này đông nhất, hơn chục người, đánh nhau tụi bụi vì mấy chiếc bàn đỏ.

Hồ Ma nhìn mà hoảng sợ.

Nhóm lam lũ này nội tình yếu hơn hẳn, thậm chí có thể chưa từng ăn huyết thực.

Nhưng bọn họ liều mạng, như điên như quỷ, chiếm ưu thế ở hầu hết các bàn, đánh lui kẻ khác.

Hồ Ma cũng nhận ra, không phải ai tranh bàn đỏ cũng thực sự muốn, có người chỉ tranh giành một chút rồi lui về, thậm chí có người từ đầu đã an vị ở bàn xanh hoặc bàn trắng, lặng lẽ quan sát.

Nén hương sắp tàn, số người ngồi ở bàn đỏ đã ổn định. Những kẻ thua cuộc từ bàn đỏ quay sang vây đánh bàn xanh.

May mắn là Hồ Ma và đồng bọn đã nhanh chóng chiếm giữ bàn xanh, năm người vây quanh bảo vệ lẫn nhau. Sau khi những kẻ khác đánh nhau một trận, họ thừa cơ phản công, giữ vững vị trí.

Thấy bàn xanh khó chiếm, những kẻ khác đành lui sang bàn bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, nén hương tàn lụi. Một số kẻ không có chỗ ngồi kêu gào tức giận, nhìn những người khác với ánh mắt căm phẫn.

“Tốt, tốt...”

Vị quản sự ria mép vỗ tay cười nói:

“Bánh ngô cũng có thể no bụng, hôm nay không cần tranh giành nữa.”

Cuối cùng, hỏa kế mang ghế lên, mọi người mới an vị.

Hồ Ma nhìn quanh, thấy phần lớn những người ngồi ở bàn đỏ là thiếu niên lam lũ, mặt mày hung hãn, có chút liều lĩnh.

Bàn xanh cũng toàn là những kẻ gầy gò, quần áo rách rưới, bẩn thỉu.

Ngược lại, bàn trắng lại có hơn nửa là thiếu niên áo gấm, số còn lại là lam lũ. Tuy nhiên, những thiếu niên lam lũ này đa số bị thương nặng, nhưng trên mặt vẫn hiện rõ vẻ không cam lòng.

Hồ Ma và bốn đồng bạn ngồi ở bàn xanh, trên người vẫn còn chinh tề.

“Mang thức ăn lên!”

Vị quản sự ria mép thấy các thiếu niên đã yên vị, liền cười tủm tỉm phát tay.

Tùng khay thức ăn được mang lên.

Điều bất ngờ là trong khay không phải là thức ăn mà là một nén hương.

Bàn đỏ được mang đến là huyết hương, màu đỏ thẫm như máu, pha lẫn chu sa. Bàn xanh là hương xanh, màu xanh lục. Bàn trắng là hương không rõ pha trộn gì, màu vàng nhạt.

Các thiếu niên đều kinh ngạc, mỗi người cầm một nén hương, tiến đến chiếc vạc lớn được đặt ở bàn bên cạnh, bên trong đã đầy tàn hương.

“Nghênh hương chủ...”

Ngay sau vạc lớn được đặt ra, hai hàng nữ tì mặc áo trắng cầm đèn lồng đỏ dẫn một nam tử mặc hoa phục đi ra, lên bàn phủ vải đỏ, ngồi giữa hai ngọn đèn lồng đỏ như máu, khẽ gật đầu với mọi người.

Tiếng quản sự ria mép vang vọng khắp sảnh:

“Hồng Đăng đàn hạ ba nén hương, mọi người tự có mệnh!”

“Dâng hương...”

Chương 103. Số mệnh khác nhau

Chương 103: Số mệnh khác nhau

“Hong Đăng soi sáng, tà ma tránh xa, bệnh tật tiêu tan. Hong Đăng soi sáng, người khỏe mạnh, tiền tài vượng phát...”

“Gia nhập Hong Đăng Hội, bất kể ngươi là hỏa kế hay chương quỹ, đều là đệ tử của Hong Đăng Nương Nương. Hãy dập đầu bái Hong Đăng, thâm nhủ trong lòng: Hong Đăng Nương Nương, cắt huyết thực không chiêu tà ma, đi đường đêm không sợ ma quỷ, uống rượu say cũng không sợ nhức đầu...”

...

Các thiếu niên thay phiên dâng hương, ghi nhớ số hiệu của mình. Sau đó, vị hương chủ - là một người nam tử trung niên - bắt đầu bài phát biểu. Lời nói của hắn ta giản dị, dễ hiểu.

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, cảm thấy việc bái Hong Đăng Nương Nương có chút giống với Lão Hỏa Đường Tử.

Tuy nhiên, khi nghe đến những chi tiết cụ thể, Hồ Ma lại không hiểu rõ. Các thiếu niên xung quanh cũng mơ màng, chỉ mong đến lúc thức ăn được mang lên.

Điều bất ngờ là ngoài rượu thịt ở phía trước, giữa bàn còn có màn thầu và cuối cùng là bánh ngô.

Những món ăn này đúng là có thật. Ví dụ, chỉ có bàn phủ vải đỏ phía trước mới có một bình rượu, chính là loại rượu mà

Nhị gia đã uống trước đó. Bàn phủ vải xanh có một giỏ bánh bao chay, và bàn phủ vải trắng có một bát bánh ngô .

Nhưng điều đáng kinh ngạc là mỗi bàn đều có thêm thịt. Mỗi bàn có một con gà béo, một bát thịt Thái Tuế và một vài đĩa rau xanh.

Các thiếu niên nhìn thấy đều tròn mắt há hốc mồm, không thể tin vào mắt mình.

Sau trận tranh giành náo nhiệt, mọi người bắt đầu ăn uống.

“Vận mệnh như vậy mà phân ra...”

Hồ Ma trà trộn trong đám người, suy nghĩ miên man.

Nhớ lại lời dặn của Nhị Oa Đầu, hắn biết việc đốt loại hương nào khi gia nhập Hồng Đăng Hội rất quan trọng.

Hồng Đăng Nương Nương sẽ ban cho những người gia nhập hội những vị trí khác nhau, dù đều là hỏa kế khi mới vào.

Những người đốt hương xanh là hỏa kế bình thường nhất, bảo vệ mỏ cùng hậu viện, trực ban, vận chuyển, là ý ở trên mặt chữ, là nhân viên tăng chót nhất trong Hồng Đăng Nương Nương。

Số phận của những người đốt hương trắng hỗn loạn hơn, những người thông minh thường học cách làm ăn, quản lý sách toán và dược phẩm, còn những người không thông minh thường làm công việc như lau chùi và chạy việc, rất bận rộn, khi cần gấp còn phải chạy xuống mỏ cắt thịt. Tuy nhiên, phần lớn đều thuộc nhóm này.

Nhóm đốt hương đỏ ít người nhất và cũng bí ẩn nhất.

Họ được hưởng đãi ngộ tốt nhất, không chỉ có thức ăn ngon nhất mà sau khi ăn xong cũng được ưu ái hơn những người khác.

Trước đây, những thiếu niên mặc áo gấm và thiếu niên cường tráng thường chiếm giữ những vị trí tốt nhất trong nhà chính, còn những thiếu niên lam lũ ở chuồng ngựa. Tuy nhiên, sau khi đốt hương, nhóm thiếu niên lam lũ đã chiếm lấy nhà chính và ném đồ đạc của người khác ra ngoài.

Họ là những người được ăn bát đầu tiên trong mỗi bữa ăn, thậm chí còn không ngại chọn thịt trước.

Những người khác chỉ biết nhìn, không ai dám động vào thức ăn trước khi họ ăn xong, nếu không sẽ bị quản sự và các bang chúng khác quát tháo.

“Ôi, bọn họ không chỉ ăn ngon nhất, ở tốt nhất mà còn được cung cấp huyết thực để nuôi dưỡng nữa...”

Nhiều thiếu niên ghen tị, Lý Oa tử cũng ngưỡng mộ nói:

“Biết vậy bọn ta cũng tranh giành, với bản lĩnh của bọn ta, chưa chắc đã thua đâu!”

Hồ Ma nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng:

“Bây giờ đi cũng không muộn.”

“Chỉ cần nói chuyện với quản sự, họ sẽ cho ngươi vào!”

Lý Oa tử chỉ là trêu chọc Hồ Ma một chút, y cẩn thận từng li từng tí, không dám nói thêm lời nào.

Hồ Ma cũng không giải thích gì, chỉ lặng lẽ nhìn đám thiếu niên lam lũ đang hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt với vẻ mặt kiêu căng.

Ba ngày sau, vào một đêm khuya, tiếng cười khúc khích mơ hồ và âm trầm vang lên.

Hồ Ma tỉnh giấc, thấy trong sân sáng lên một vòng ánh sáng hồng. Nhìn ra ngoài, hắn thấy trong sân trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện hai ngọn đèn lồng đỏ rực như máu.

Hai vị quản sự cầm đèn lồng đứng chờ trong sân. Đám thiếu niên lam lũ đã đốt hương đỏ, mờ mờ màng màng, chân trần, từng bước đi ra khỏi nhà chính, theo sau hai vị quản sự với vẻ mặt ngơ ngác.

Bên ngoài sân, những đệ tử đốt hương đỏ từ các nhà khác cũng đã đi ra ngoài.

Họ theo sát hai vị quản sự cầm đèn lồng Hồng Đăng, lơ mơ như xác không hồn, lặng lẽ đi qua những con đường vắng.

Hình ảnh im ắng cùng âm thanh rờn rợn khiến da đầu tê dại.

Hồ Ma thâm than thở, nhớ lại lời dặn dò của Nhị Oa Đầu lão huynh:

“Lý thuyết mà nói, chúng ta đều là hai đời làm người, không đến mức quá coi trọng, nhưng ta cũng phải nhắc nhở một câu.”

Lúc ấy, giọng điệu của Nhị Oa Đầu trở nên bí ẩn:

“Hồng Đăng Hội coi trọng hương đỏ nhất, chính là chương quỹ đốt ba nén hương. Khi gặp đệ tử đốt hương đỏ, phải khách khí, không dám coi thường.”

“Không chỉ vì họ liều mạng cho bang hội, mà còn vì họ sẽ nhanh chóng học được tà thuật, trừ tà diệt quỷ, thủ đoạn khó lường. Nhưng huynh đệ...”

“...Đây không phải là con đường chính nghĩa.”

“Những người này, từ khi đốt hương đỏ, mạng sống của họ đã không còn thuộc về chính họ.”

“Hồng Đăng Hội hàng năm đều mua những đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ từ các nhà môi giới và nhà ăn mày, hứa hẹn cho chúng cơm no áo ấm, giường rộng chăn dày, để chúng

đốt hương đỏ, bái nường nường. Bảy phần lợi nhuận của Hồng Đăng Hội đều dựa vào bọn họ...”

“...”

“Quả nhiên là Hồng Đăng đàn hạ ba nén hương, mọi người đều có số mệnh khác nhau...”

Vì Hồ Ma đã biết trước nên không quá bất ngờ.

Những người đốt hương đỏ này có thân phận đặc biệt, thực ra mới là đệ tử chân chính của Hồng Đăng Nường Nường.

Chương 104. Người nển

Chương 104: Người nển

Còn những người khác, chỉ là hỏa kế.

Tuy nhiên, trở thành đệ tử cũng đồng nghĩa với việc trở thành “Người nển” thực sự!

Đốt cháy mạng sống, nuôi dưỡng tà thần, họ có thể gặp kết cục dầu hết đèn tắt, phơi thây nơi hoang dã bất cứ lúc nào.

Ngay từ lúc tranh giành hương hỏa, có thể thấy rằng không phải thiếu niên mặc áo gấm hay những kẻ có thân phận bất phàm thuộc thế hệ thứ hai đều muốn tranh giành. Kể cả muốn cướp, họ cũng không thực sự liều mạng, bằng không những thiếu niên lam lũ kia chưa chắc đã là đối thủ.

Đây vốn là chuyện liên quan đến mạng sống, nhưng ngay cả Nhị gia cũng không dấn dò Hồ Ma, chứng tỏ Nhị gia cũng không biết. Với tâm tính của thiếu niên, ai cũng muốn giành lấy thứ tốt nhất, nhưng họ lại không biết rằng liều mạng tranh giành chỉ là con đường dẫn đến cái chết.

Ngày thứ hai, khi không thấy những đệ tử đốt hương hỏa đâu, các thiếu niên khác cũng cảm thấy kỳ lạ. Một số kẻ muốn cướp lại nhà chính để ở, nhưng Hồ Ma lại hiểu rằng điều đó không có ý nghĩa gì, chỉ còn cách chờ đợi sự sắp xếp cho những người như mình.

Bọn họ chỉ là đến thành, đến chỗ hương chủ để bái nường nường. Có lẽ, mục đích của việc này là để chọn ra những đệ tử đốt hương hỏa từ trong số họ.

Nhưng phần lớn mọi người vẫn muốn rời khỏi.

Hồng Đăng Hội không cần nuôi dưỡng quá nhiều người trong thành. Sau khi thu xếp ổn thỏa cho những đệ tử đốt hương đỏ, đã đến lúc những hỏa kế đốt hương xanh như Hồ Ma quyết định tương lai của mình.

Hai ngày sau khi yên lặng chờ đợi trong nhà, vị quân sự rìa mép từng nhận ba miếng thịt Thanh Thái Tuế của Nhị gia lại đến.

Hồ Ma vội vàng cung kính chào đón ông ta.

Vị quân sự rìa mép này có vẻ mặt ôn hòa, hỏi Hồ Ma một vài câu về việc đốt loại hương nào, số lượng bao nhiêu và tình trạng hiện tại.

Biết được tất cả đều là đốt hương xanh, ông ta mới cười nói:

“Các người may mắn đấy. Nếu đốt hương đỏ, ta cũng không thể nói gì. Đốt hương trắng thì ta cũng không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào may mắn của các người. Nhưng vì đã đốt hương xanh, ta nên hỏi một câu.”

“Các người gia nhập Hồng Đăng Hội là để kiếm tiền, về quê cưới thê tử, hay muốn học chút bản lĩnh?”

...

Hồ Ma vội vàng nói:

“Kết hôn là chuyện quan trọng, nhưng trước khi đến đây, người lớn trong nhà đã dặn dò nên học chút bản lĩnh.”

“Quả nhiên là đứa trẻ thông minh, khó trách đại nhân nhà các người lại bỏ được đồ tốt như vậy mà đưa cho ta.”

Vị quân sự rìa mép cười nói:

“Ta cũng không lấy đồ của các người không công. Vì các người muốn học bản lĩnh, ta sẽ sắp xếp cho các người đến một

nơi tốt, đó là trang tử Thanh Nham. Năm ngoái họ mới lập một lò luyện đan, cần hỏa kế. Các người muốn leo lên cao, học chút bản lĩnh thì đến đó là phù hợp.”

“Đương nhiên, ta chỉ đưa các người đến đó thôi. Thành hay không còn phải xem lão chương quỹ ở đó!”

...

Hồ Ma vội vàng đáp ứng:

“Làm phiền quản sự.”

Hai ngày sau, vị quản sự này lại đổi sang một bộ thanh bào, đến trước cửa nhà Hồ Ma:

“Đến lúc rồi. Chuẩn bị hành lý, ăn trưa xong chúng ta sẽ xuất phát.”

“A?”

Nhóm thiếu niên từ chuồng ngựa và những người khác được gọi tên đều tròn tròn mắt.

Sau khi đốt hương, họ ở đây mấy ngày, mỗi ngày đều có người mang cơm đến, cuộc sống khá nhàn hạ. Thậm chí có người còn tưởng rằng được vào thành hưởng phúc, vậy mà giờ đây lại đột nhiên phải đi?

Mặc dù trong lòng buồn rầu, nhưng những hỏa kế được gọi tên, vẫn nhanh chóng thu dọn hành lý, chờ đợi.

Bữa trưa hôm nay ăn cũng khá ngon, có cả bánh bao chay và thịt mỡ trong thức ăn. Các thiếu niên ăn no nê rồi theo quản sự ra đi.

Quản sự cưới một con la gầy, còn Hồ Ma cùng các thiếu niên từ chuồng ngựa và bốn năm người khác không biết từ đâu đến, cũng không được hưởng đãi ngộ đặc biệt như vậy, đều phải cõng hành lý đi bộ.

Ra khỏi thành Tây, họ đi về hướng nam, qua những làng mạc, đi mất vài tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, trước khi màn đêm buông xuống, họ đến một thị trấn nhỏ. Nhìn từ xa, thị trấn có khoảng hơn dưới một trăm hộ gia đình, với những gian nhà nhỏ san sát nhau. Bên ngoài là con đường núi hoang vu, kéo dài đến tận màn đêm, như một con quái thú đang phủ phục dưới chân núi Âm Sơn.

Mục đích của họ là một tòa nhà lớn nằm bên cạnh thị trấn. Tòa nhà này có tường trắng, mái ngói xanh, cổng treo một chiếc đèn lồng đỏ rực rỡ vô cùng bắt mắt.

Điều bất ngờ là trước cổng nhà còn có dấu vết của việc thấp hương và bày đồ cúng.

Ai lại thấp hương trước cửa nhà?

Chẳng phải là coi người trong nhà như người chết rồi hay sao?

Nhóm thiếu niên vừa được chứng kiến sự náo nhiệt của thành thị, lại bị đày đến thị trấn hoang vu vắng vẻ này, trong lòng ai cũng có chút chênh lệch.

“Vị quản sự này nhận hối lộ, đúng là làm việc rất tốt...”

Hồ Ma thâm nghĩ, vị quản sự ria mép này không phải là người lừa gạt.

Nhị Oa Đầu lão huynh đã từng nói với mình về những hủ tục trong hội Hồng Đăng Nương Nương, càng ở nơi hoang vắng thì càng ít tà môn.

Đương nhiên, đối với bản thân mình, việc học được bản lĩnh Thủ Tuế Nhân là quan trọng nhất.

Cũng cần phải xem xét tình hình cụ thể.

Chương 105. Đến nơi

Chương 105: Đến nơi

“Đây chính là nơi đặt chi nhánh của Hồng Đăng Nương Nương chúng ta.”

Vị quản sự gõ vang cổng lớn, cười nói với Hồ Ma và những người khác: “Đừng nhìn nơi đây nhỏ bé, đây là một vị trí quan trọng. Hàng năm đầu xuân, bao nhiêu thứ được vận chuyển từ đây đi khắp nơi?”

Các thiếu niên xung quanh ngây thơ gật đầu, không biết đã hiểu hay chưa.

Nhưng Hồ Ma đã hiểu rõ ràng. Huyết Thực Bang kiếm sống dựa vào việc vận chuyển huyết thực. Bất kể là khai thác mỏ, vận chuyển bằng ngựa hay la, hay là vận chuyển hàng hóa, mỗi khâu đều vô cùng quan trọng.

Nơi đây có lẽ là kho chứa huyết thực hoặc trạm dịch để cúng bái Thái Tuế?

Chẳng bao lâu, cửa tòa nhà được mở ra. Một thiếu niên mặc áo gấm bước ra, cười nói: “Sư phụ đã đợi các vị nửa ngày rồi, còn lo lắng các vị không đến trước khi trời tối. Mau vào đi, sư phụ đã chuẩn bị sẵn thịt rượu...”

Nghe vậy, các thiếu niên vô cùng háo hức. Sau hơn nửa ngày di chuyển, bụng họ đã réo vang.

Bước vào tòa nhà, họ nhìn thấy một bàn đầy ắp thịt rượu trong nhà chính. Một lão sư phó hơi mập mạp từ xa đã ra đón và chấp tay chào vị quản sự già.

Các thiếu niên vội vàng muốn nhập tiệc, nhưng chợt nghe tiếng quát của thiếu niên mặc áo gấm lúc mở cửa: “Không có quy củ! Ai bảo các người xông vào? Cơm của các người ở phòng bếp, tự đi ăn đi!”

Lúc này, các thiếu niên mới hiểu ra rằng rượu thịt kia là đề chiêu đãi quân sự, không liên quan gì đến họ.

Lặng lẽ đi đến phòng bếp, họ thấy trong giỏ chỉ có bánh ngô đen sì, thậm chí không có dưa muối. Thậm chí còn tệ hơn cả khi ở thôn Đại Dương.

Trong khi đó, ở nhà chính, thiếu niên mặc áo gấm đang cùng vị quân sự già và lão sư phó mập mạp trò chuyện vui vẻ, chén chú chén hân, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Hồ Ma cùng các thiếu niên khác đành phải ngồi hoặc chồm hồm trong sân, mỗi người ăn hai chiếc bánh ngô đen sì.

Bánh ngô thô cứng, cắn vào đầy miệng là cắn bã, rất khó nuốt.

Ăn bánh ngô xong, họ lại múc nước lạnh từ giếng bên cạnh uống. Các thiếu niên đành ngậm ngùi chờ đợi trong sân, không dám quấy rầy cuộc trò chuyện vui vẻ của lão sư phó, thiếu niên mặc áo gấm và quân sự già trong nhà chính.

Đủ qua hơn nửa chấn giờ, mới thấy thiếu niên mặc áo gấm từ bên trong nhà chính đi ra trêm mặt mang theo nụ cười.

Nhưng khi đến trước mặt các thiếu niên ở bên ngoài, thì nụ cười trên mặt cũng đã biến mất, sắc mặt nghiêm túc, nói: “Cùng ta vào đi!”

“Trước mặt chương quỹ, cần phải tuân thủ quy củ.”

...

Lúc này, các thiếu niên mới lắp bắp, công hành lý đi đến trước cửa phòng.

Nhìn vào căn phòng rộng rãi, sáng sủa nhưng không tráng lệ, họ cảm thấy hơi sợ hãi. Vào cửa, họ cọ xát bùn đất trên đế giày trước khi bước vào cẩn thận.

“Các tiểu tử, mở to mắt ra và ghi nhớ cho kỹ.”

Đám người Hồ Ma chạy đến trước mặt của vị quản sự, sắc mặt của lão đã đỏ bừng vì rượu, lão cười nói: “Vị này là lão chương quỹ của Hồng Đăng nương nương, Ngô Hồng Ngô sư phó. Ông ấy thay Hồng Đăng Hội trông coi trang tử này, bản lĩnh vô cùng cao cường.”

“Về sau các ngươi sẽ nghe theo sự sai khiến của ông ấy. Phải biểu hiện chịu khó một chút. Nếu ông ấy vui vẻ, sẽ dạy các ngươi hai tay bản lĩnh, đủ để các ngươi ăn cả đời.”

Nói xong, quản sự quay sang nhìn Ngô chương quỹ, cười nói: “Người đã đưa đến cho ngươi rồi, ngươi xem rồi dạy bảo.”

“Không dám.”

Ngô chương quỹ cười tủm tỉm, vẻ mặt rất hòa ái. Ánh mắt ông ta lướt qua Hồ Ma và những người khác, rồi dừng lại trên thiếu niên mặc áo gấm đang ngồi trên ghế tròn bên cạnh, nói: “Còn có Hứa Tích, cùng với mấy đồng hương của hắn, chính là người Hồng Đăng Hội điều đến lần này.”

“Hứa Tích đến sớm hơn các ngươi ba ngày, ta đã dạy hắn rất nhiều quy củ. Các ngươi hãy cùng hắn học hỏi.”

“Ta thích thẩn tĩnh, không thích ồn ào. Các ngươi chỉ cần chịu khó làm việc, thì ta sẽ dạy cho. Tuy nhiên, nếu lười biếng gây chuyện, ta sẽ đuổi các ngươi trở về.”

...

Nghe chương quỹ nhắc đến mình, thiếu niên mặc áo gấm vội vàng đứng lên.

Lúc này các thiếu niên thế mới biết, thì ra thiếu niên mặc áo gấm cũng là một người giống như bọn họ, chỉ là tới sớm hơn mà thôi.

Quản sự cũng ở bên cạnh nghe, chen miệng nói: “Còn đuổi về làm gì?”

“Nếu không nghe lời, không hiểu quy củ, trực tiếp đánh giết cũng là mệnh số của bọn họ.”

...

“Ha ha, lão phu chỉ là người chưởng quỹ, mạng nhỏ của bọn họ đâu cho phép ta làm chủ?”

Vị lão chưởng quỹ cười trả lời, khoát tay áo, chuẩn bị để thiếu niên mặc áo gấm dẫn đám người Hồ Ma xuống. Nhưng ngay lúc này, ở cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ gấp rút, xen lẫn tiếng kêu khóc: “Hồng Đăng nương nương cứu mạng, đại lão gia cứu mạng... Có người bị tà ma nhập vào thân thể...”

...

Mọi người hoang mang, quay đầu nhìn về nhà chính. Vị lão chưởng quỹ đang nâng chén rượu, cũng ngạc nhiên, liếc mắt nhìn quản sự bên cạnh rồi đứng lên nói: “Cho vào đi!”

...

Thiếu niên mặc áo gấm mở cửa, bó đuốc chớp động, một đoàn người tuôn vào.

Chương 106. Tà ma nhập thể

Chương 106: Tà ma nhập thể

Là một đám bách tính đầu bù tóc rối, mặt mày lem luốc, thất kinh, khóc sụt sùi. Giữa họ là hai người đang khiêng một cánh cửa cứng rắn, trên đó có một người được đưa đến trước nhà chính.

Ánh đuốc chiếu sáng, người trên ván cửa khoảng ba bốn mươi tuổi, bị trói bằng dây cỏ, co ro thành một đoàn, run rẩy dữ dội.

Điều đáng sợ là ngón trở tay phải của hắn bị nhét vào miệng, răng cửa lộ ra, không ngừng gặm nhấm, chỉ còn lại xương cốt.

Vị lão chương quỹ tiến đến, nhìn xuống hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Ta cũng không biết...”

Một hương thân gan dạ trả lời: “Đây là Lưu Đại Mông Gia, buổi chiều còn đi làm ruộng, tối về đến nhà liền biến thành như vậy.”

“Mơ mơ màng màng không nói chuyện, ai đụng đến thì liền cắn, chúng ta trói lại hắn lại, hắn liền gặm đầu ngón tay của mình. Lúc đầu muốn đưa hắn về nhà, nhưng bị hắn cắn hai cái, cho nên đành phải trói lại, để đại lão gia xem xét.”

Lão chương quỹ vây quanh cánh cửa thông thả bước đi, như đã nắm chắc trong lòng, nói: “Buông xuống, cởi dây thừng đi!”

Chúng hương thân run rẩy, không ai dám động tay.

Thiếu niên mặc áo gấm đột nhiên rút yêu đao, vung một cái, cắt đứt dây cỏ.

“Hô!”

Lưu Đại Mông Gia đột nhiên ngồi dậy, hù những người xung quanh giật mình.

Nhưng hắn không có hành động gì khác, chỉ tập trung gặm ngón tay của mình.

Hoặc là nói, không phải gặm, mà là nhai.

Âm thanh nhai sột sột như con chuột gặm bắp bông.

Vị lão chưởng quỹ vẫy tay ra hiệu cho hương thân nhường đường, vây quanh nam nhân này nhìn một vòng. Hắn gặm ngón tay nhẩn hơn khi được cời trói, và đã đổi sang ngón khác.

Lão chưởng quỹ không nóng nảy, cười híp mắt nói: “Trước chớ ăn, hai ta trò chuyện một chút.”

“Ngươi là ai, ở chỗ nào?”

...

Nam nhân kia cắn ngón tay, không để ý đến ai, nghe vậy cũng không ngẩng đầu.

“Thật không hiểu chuyện a...”

Lão chưởng quỹ thấy hắn không để ý, liền chậm rãi ngồi xuống trước mặt hắn. Xung quanh có người nhìn không được mà muốn lên tiếng nhắc nhở

Thình lình, nam nhân đang gặm ngón tay, khi lão chưởng quỹ ngồi xổm xuống, cách hắn rất gần, đột nhiên hắn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ âm lệ, đưa tay vỗ vào vai lão chưởng quỹ và há mồm ra cắn.

Nhưng lão chưởng quỹ không hoảng hốt, đột nhiên đưa tay, trong tay lại cầm một đôi đũa, đưa đến ngón tay của hắn.

Vừa rồi lão chưởng quỹ lấy đũa để ăn cơm, nhưng không ai để ý.

Điểm mấu chốt là lão chưởng quỹ dùng đôi đũa đã kẹp chặt ngón tay của nam nhân kia. Nhìn động tác cũng không giống như đang dùng sức, nhưng nam nhân kia bỗng cứng đờ, như bị điểm huyết, thân thể méo mó, không thể cử động, chỉ biết liên tục kêu khóc:

“Đại lão gia tha mạng, ta là người ở điền trang dưới chân tảng đá lớn ở phía tây của thị trấn.....”

...

Lão chưởng quỹ cười như không cười, ôm lấy hắn, nói: “Vừa mới chuyển đến? Ngươi vì sao muốn hại người?”

“Ta không muốn hại hắn...”

Giọng nam nhân nghe u ám, mang theo âm khí: “Là hắn tưới nước bẩn vào nhà ta, còn phóng hỏa, khiến ta phải che đầu chịu khó.”

“Nếu ta không cho hắn một bài học, sau này mười dặm tám hương, chẳng phải ai cũng có thể đến đây ức hiếp ta sao?”

...

Không hiểu sao, nghe Lưu Đại Mông Gia nói chuyện, các hương thân xung quanh đều rung mình.

Lão chưởng quỹ vẫn nở nụ cười, hí mắt nói: “Lời ngươi nói ngược rồi. Nhà ngươi lúc nào chuyển đến đây? Chưa bái qua Hồng Đăng nương nương à?”

“Nhà ta mới chuyển đến...”

Lưu Đại Mông Gia nghiêng đầu, mắt đảo nháy: “Ta chỉ bái lão nãi nãi, không bái cái gì Hồng Đăng nương nương.”

Lão chương quỹ vẫn cười nói: “Vậy là người không hiểu quy củ rồi.”

Nói rồi, mặt lão bỗng trầm xuống, quát: “Góc tường phía đông!”

Cùng lúc đó, lão chương quỹ vung tay trái, đánh vào trán của nam nhân.

“Xùy!”

Hồ Ma, với hai trụ đạo hạnh cho nên nhạy cảm với dương khí, hẳn nhận ra động tác này có điểm tương đồng với thức mở đầu “Khai sơn” trong kỹ năng Nhị gia dạy. Đều là tay phát ra nhiệt khí trong lô hỏa

Tuy nhiên, động tác của lão chương quỹ thuần thực và thông dong hơn, khiến cho người ta khó nhận ra dấu vết của kỹ năng.

Sau cú đánh, một luồng Âm Phong từ trong cơ thể gầy gò của nam nhân bay ra.

Nam nhân bị kéo căng người, gầy gò hơn.

Hồ Ma cảm nhận rõ ràng tà khí bị bức ra khỏi cơ thể nam nhân bay về một hướng.

Nhìn theo hướng đó, chính là nơi lão chương quỹ nói “Góc tường phía đông!”!

Bóng vàng lóe lên, một thứ gì đó giật mình từ trong khe nhảy lên, định leo tường trốn chạy.

Hồ Ma không chần chừ, bước qua Chu Đại Đồng, rút con dao bên hông, ném vỏ dao về phía bóng đen.

Tiếng thét vang lên, bóng đen nhểnh chóng lậ qua tường,
biến mất không dấu vết.

Chương 107. Giải quyết

Chương 107: Giải quyết

“A, đó là thứ gì vậy...”

Mọi người ban đầu đang tập trung vào người đàn ông gầy gò kia, cho nên khi nghe tiếng động phát ra từ góc tường thì đều hoảng sợ giật mình.

Họ lùi lại, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hồ Ma nhấn chóng bước tới, nhặt con dao găm rơi trên mặt đất, nhìn thấy trên đó dính một ít máu và vài sợi lông màu vàng, không biết là của con gì.

“Người đang nghĩ gì vậy?”

Lão chương quỹ đứng dậy, nhìn Hứa Tích, vẻ mặt có chút không vui.

Vừa nãy, ông ta nói “góc tường phía đông” là để Hứa Tích phối hợp với mình, trừ khử tà vật.

Nhưng không ngờ, Hứa Tích lại không phản ứng kịp, ngược lại là Hồ Ma đã ra tay ném dao.

Hứa Tích tự biết mình vừa rồi mình biểu hiện không tốt, trong lòng vừa xấu hổ vừa hối hận, cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Đại sư phụ!”

Hồ Ma tiến đến, đưa cho lão chương quỹ xem những vết máu và sợi lông trên dao.

Lão chương quỹ nhặt vài sợi lông, để lên trước mặt, dùng tay xoa xoa, nhàn nhạt nói: “Quả nhiên có một ỏ tiên gia đến đây.”

“Người làm tốt lắm.”

“...”

Hồ Ma ngẩn người một chút mới nhận ra lão chương quỹ đang khen mình.

“Được rồi, người này đã ổn rồi.”

Lão chương quỹ quay sang đám hương thân vẫn đang ngơ ngác, nói: “Chỉ là bị tiên gia nhập vào người thôi, không phải chuyện gì to tát. Các người đưa hắc về nhà, cần khám bệnh thì khám bệnh, cần chữa thương thì chữa thương.”

“Tuy nhiên, hai ba ngày nay không nên xuống đất, khi trời đẹp thì đưa ra sân phơi nắng nhiều một chút... Lễ vật dâng cúng cho Hồng Đăng nương nương cũng không cần đưa cho ta, cứ tìm trưởng thôn của các người thối toán cho đầy đủ là được.”

Mọi người mới an tâm, rối rít cảm ơn, ồn ào khiêng người trở về

“Hồng Đăng Hội này còn quản cả những chuyện này sao?”

Hồ Ma đứng bên cạnh nhìn, cũng thấy kỳ lạ, nhưng chưa kịp nghĩ hết câu, đã thấy lão chương quỹ quay sang họ, nói: “Các người đến cũng đúng lúc, mau cất hành lý đi!”

“Đốt một ngọn đèn lồng, đi đến chân tảng đá lớn phía tây thị trấn, xem có thứ gì ở đó, bảo chúng nó mau rút đi.”

...

“Hả?”

Mọi người lúc này mới hiểu ra, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Nhưng nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, lòng họ bỗng chốc run sợ.

Bây giờ là ban đêm, ban ngày nhìn thấy những tà vật này đã sợ hãi, huống chi là ban đêm, ai dám trêu chọc vào bọn chúng?

Nhưng Hồ Ma đã phản ứng lại, đoán rằng đây hẳn là một bài khảo nghiệm.

Hắn là người đầu tiên đặt chân màn vào góc tường, Chu Đại Đồng và những người khác thấy Hồ Ma làm vậy cũng theo đó đặt xuống.

Những thiếu niên đi cùng họ cũng vội vàng học theo.

Tuy nhiên sau khi đặt xuống, họ lại không biết phải đi như thế nào, thì thiếu niên áo gấm vừa nãy phản ứng không tốt, lúc này vội vàng muốn thể hiện bản thân, liền đi vào gian phòng bên cạnh, một lát sau, dẫn theo hai người, cầm một chiếc đèn lồng đỏ đi ra:

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi theo ta!”

Mặc dù biết thiếu niên áo gấm này cũng mới đến như mình, nhưng dù sao người ta cũng đến sớm hơn vài ngày, dường như cũng hiểu quy củ hơn bọn họ, cho nên không dám không nghe.

Mọi người tụ tập lại, lấy hết can đảm, theo sau chiếc đèn lồng đỏ rực rỡ, từng bước một đi ra khỏi trang tử.

Thị trấn này không lớn, bọn họ lại ở ngay rìa thị trấn, chỉ vài bước đã đến cánh đồng hoang.

Xa xa, ánh trăng u ám, chỉ mượn ánh đỏ rực rỡ của đèn lồng, lơ mờ phân biệt được đường đi và cánh đồng.

Đi được khoảng một nén nhang, mượn ánh đèn đỏ, họ mới lơ mờ nhìn thấy một tảng đá lớn trên cánh đồng hoang phía trước, nằm dưới chân núi, không biết trước đây là bia hay gì,

chỉ thấy bên dưới đã bị khoét rỗng, có một hang động đen kịt trong bụi rậm.

Thiếu niên áo gấm giờ tay lên, những thiếu niên ngoan ngoãn đi theo kia vội vàng dừng lại.

“Tản ra hai bên, bao vây tảng đá này.”

Mọi người nghe thiếu niên áo gấm ra lệnh bất ngờ, đều nhìn nhau, không biết phải làm gì.

Nhưng hai người dường như rất thân thiết với thiếu niên áo gấm này tỏ ra không kiên nhẫn, đẩy đẩy nhau, còn đâm vào một người phản ứng chậm chạp, bảo hắn ta đứng sang một bên.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, vội vàng vây quanh tảng đá lớn, đứng cách nhau khoảng hai bước chân. Để vây kín, thậm chí hai ba người phải đứng trong bụi rậm gai góc, nhưng không ai dám ý kiến gì.

Thấy mọi người đã đứng vào vị trí, thiếu niên áo gấm mới cầm đèn lồng đỏ đứng trước tảng đá, ra hiệu cho người bên cạnh.

Hai người kia hiểu ý, bèn đốt ba nén nhang trước tảng đá, còn có một vài vật phẩm cúng bái đơn sơ.

Làm xong những việc này, thiếu niên áo gấm mới hắng giọng, giờ cao đèn lồng đỏ, hướng về phía dưới tảng đá hô to:

“Người có thôn trại, quý có nhân giới.”

“Vài vị đại tiên có lẽ không hiểu rõ quy củ của chúng ta ở nơi này, đèn lồng đỏ đã được đốt lên, mà các vị vẫn xông vào.”

Chương 108. Chồn vàng

Chương 108: Chồn vàng

“Hôm nay, tiểu tử muốn nói rõ với đại tiên, nếu các vị chỉ là đi ngang qua đây, chúng ta sẽ dâng hương cúng bái, tiễn các vị đi một cách khách khí, mọi người đều bình an vô sự.”

“Nhưng nếu các vị muốn ở lại đây, vậy xin hãy nhìn cho kỹ, chúng ta đang cầm ngọn đèn này, chính là đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương. Nơi nào có ánh đèn đỏ le lói, trong phạm vi mười dặm, đều là đất hương hỏa của Hồng Đăng Nương Nương. Oan gia muốn đến đây, sẽ tạo thành oán thù.”

...

Nói xong, thiếu niên giơ cao đèn lồng qua đầu, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào phía dưới tảng đá.

Mọi người đều nín thở, không dám hó hé.

Cổ xung quanh xào xạc, hai bên cánh đồng tối đen, không ai biết trong đó ẩn chứa thứ gì.

Hồ Ma nhìn chăm chăm vào chiếc đèn lồng đỏ, lại cảm thấy ánh sáng đỏ càng ngày càng rực rỡ, như thể cả màn đêm cũng bị nhuộm đỏ.

Không biết từ lúc nào, nhiệt độ xung quanh dường như càng ngày càng lạnh.

Gió lạnh lùa qua người họ, như những bàn tay vô hình đang vuốt ve.

“Hi hi...”

Đang lúc họ rùng mình, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh vô cùng kỳ quái vang lên, giống hệt như âm thanh của Lưu Đại Mông Gia bị tà vật nhập vào người trước đây, nhưng âm thanh này lại không đến từ phía dưới tảng đá lớn mà họ đang tập trung chú ý, mà là từ phía sau.

Mọi người đều hoảng hốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một người trong số những người bạn đồng hành của họ.

Y vận vẹo người, bàn tay áp vào miệng, như đang cố che giấu tiếng cười, đôi mắt liếc nhìn mọi người một cách tinh quái, nói: “Hong Đăng Nương Nương, chúng ta không quen biết.”

“Cả nhà ta vất vả lắm mới chuyển đến đây, cơm no còn chưa ăn được bữa nào, đã muốn đuổi người đi...”

“Các người cũng quá vô lý rồi...”

...

Mọi người xung quanh đã sợ hãi đến mức không dám thở mạnh, trong sự im lặng như tờ, chỉ có tiếng cười nhộn nhạo kỳ quái vang bên tai.

Nghe thấy khiến cho lòng người uể oải, đầu óc quay cuồng.

“Đèn lồng của Hong Đăng Nương Nương treo ở đây, chính là lẽ phải.”

Thiếu niên áo gấm nghe vậy, cau mày, cao giọng nói: “Bây giờ ta khuyên ngươi bằng lời hay lẽ phải, ngươi còn không nghe? Hay là muốn động thủ so tài?”

Lời nói của thiếu niên mặc áo gấm mang theo sự phẫn nộ, xung quanh im lặng một lúc, rồi đột nhiên vang lên tiếng cười âm lãnh cổ quái.

“Chỉ là một tên nhóc con mà cuồng vọng, nhà ta không gây chuyện không gây sự, ngươi lại đến đây muốn đuổi người.”

“Nếu thật sự dâng cúng đồ ngon thức uống, chúng ta còn có thể nói chuyện, chỉ thấp vài nén nhang, ngang ngược bắt người ta chuyển đi, còn nói đây là lời hay ý đẹp ...”

...

Cùng với giọng nói sắc lạnh the thé vang lên, trong số những người vây quanh tảng đá lớn, có hai ba người lão đảo, không biết tiếng nói phát ra từ miệng ai, chỉ cảm thấy trong cánh đồng hoang nổi lên một trận âm phong, tất cả mọi người đều lạnh cả người, rùng mình một cái.

“Hừ, chỉ là thủ đoạn để tỏ vẻ thôi, đúng không?”

Thiếu niên áo gấm bị chọc giận, đột nhiên bước lên một bước, giơ tay lên chụp vào trán thiếu niên vừa nói.

Nhưng không ngờ, khi y vừa cử động, dưới tảng đá bỗng cuộn lên một trận âm phong.

Nhưng không ai ngờ rằng, thiếu niên áo gấm này lại có phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, hoặc nói đúng hơn, y vốn có ý dự thứ kia xuất hiện, mới vừa bước ra một bước, bỗng rút ra một vật đỏ rực từ bên hông.

Hồ Ma ở cách y không xa, nhìn kỹ lại, thì đó giống như là một thanh kiếm gỗ.

Thiếu niên áo gấm cầm kiếm gỗ, quay người vung lên, chỉ nghe tiếng “xì”, âm phong biến mất, dường như có thứ gì đó bị đánh bay về phía xa.

Mọi người đều sợ hãi, sau đó nghe thấy tiếng rít âm ỉ xung quanh.

Cỏ dại bên cạnh tảng đá rung rinh dữ dội, mơ hồ có thể thấy có thứ gì đó chạy rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Mọi người đều đứng im không dám động, mãi đến khi mọi động tĩnh ở xung quanh tan biến, trở nên yên tĩnh trở lại.

“Coi như các người chạy nhanh.”

Lúc này, thiếu niên áo gấm mới hạ bớt cảnh giác, đặc ý thu kiếm gõ lại, nhếch miệng ra hiệu với người bên cạnh:

“Mang đi!”

...

Hai thiếu niên bên cạnh y vội vàng chạy đến nơi có thứ gì đó rơi xuống, một lúc sau, họ nhấc một con chồn vàng lên.

Nhìn kỹ, thân mềm oặt, đã chết.

Khi nhìn thấy con chồn vàng này, mọi người đều cảm thấy kinh hãi, râu trên mõm con chồn này đã bạc trắng, không biết đã sống bao lâu.

“Quá lợi hại...”

Mọi người xung quanh nhìn, trong mắt đầy vẻ sùng bái.

Hồ Ma đứng bên cạnh quan sát, lại cảm thấy có chút kỳ quặc. Bình thường chứng kiến cách bà bà và Nhị gia hành xử, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, nay thấy thiếu niên áo gấm này hung hăng như vậy, trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Hồng Đăng Nương Nương còn bá đạo hơn cả Lão Hỏa Đường Tử nhiều...

Hơn nữa, ổ chồn này tuy tà dị, nhưng có vẻ như cũng không phải không thể nói chuyện, thế mà y nói giết là giết?

Ngoài ra, bản lĩnh của thiếu niên áo gấm này cũng khiến cho hắn kinh hãi, lúc ở trong trang tử, y ra oai điều võ dương oai, nhưng theo Hồ Ma nhìn thì cũng bình thường, cảm giác lô hỏa của y cũng không quá mạnh, đương nhiên là mạnh hơn

Thôi Hiết Nhi, nhưng cũng có hạn, hẳn là chưa đến một trụ đạo hạnh.

Nhưng ai mà ngờ được, ra tay một lần, uy lực lại mạnh mẽ đến mức kinh khủng?

Chỉ một kiếm đã chém chết con chồn, lợi hại hơn y nhiều.

“Lửa của y hẳn là không bằng ta, chẳng lẽ là do thanh kiếm gỗ trong tay y lợi hại?”

Hồ Ma thầm nghĩ trong lòng, rồi theo những thiếu niên xung quanh, xách xác con chồn, đi về phía trang trại.

Thiếu niên áo gấm đắc ý vô cùng, đi đầu, cũng không giải thích nhiều.

Nhưng Chu Đại Đồng không kiềm chế được, nhin không được hỏi: “Vị đại ca này, chúng ta vừa làm gì vậy?”

“Làm gì?”

Thiếu niên áo gấm kiêu ngạo, cũng chẳng có ý tốt, nói: “Đây chính là việc chính mà chúng ta làm sau khi gia nhập Hồng Đăng Hội.”

“Hôm nay gặp phải chỉ là một ổ chồn đi ngang qua, sau này còn có những thứ lợi hại hơn nữa!”

“Đến đây làm việc, nhất cử nhất động đều có quy củ, các ngươi chỉ cần học cho tốt, đừng có không biết trời cao đất rộng, tùy ý muốn tranh giành danh tiếng!”

Chương 109. Thấp đèn lồng

Chương 109: Thấp đèn lồng

“Việc đã xong?”

Khi trở về trang tử, chương quỹ họ Ngô và quản sự ria mép vẫn chưa uống xong rượu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, bên cạnh hai người lại xuất hiện thêm hai nữ tử thoa son trát phấn đang rót rượu.

Những hỏa kế được chọn vào Hồng Đăng Hội đều là những người có sức khỏe tốt, nhìn thấy cảnh này, không khỏi khát khô lưỡi, vội cúi đầu xuống, chỉ dám dùng khóe mắt nhìn lên một cách thêm thuồng.

Thiếu niên áo gấm bước lên, chỉ đứng ngoài ngưỡng cửa, lớn tiếng nói: “Giải quyết xong rồi.”

Chương quỹ họ Ngô cười cười, đẩy chén rượu mà nữ tử bên cạnh đưa đến miệng ra, bày ra thần sắc uy nghiêm nói : “Giải quyết như thế nào?”

Thiếu niên áo gấm trả lời lớn tiếng: “Ta cầm đèn lồng đi, trước tiên bảo các hỏa kế vây lại tảng đá kia, sau đó thấp hương, giảng đạo lý cho chúng nó, nhưng mà bọn chúng lại không nghe khuyên bảo, còn muốn quấy phá, bị ta giết một con, sau đó tất cả đều chạy đi, chắc bọn chúng không còn dám trở về.””

Nghe vậy, chương quỹ họ Ngô hơi nhíu mày: “Giết sao?”

“Vâng!”

Thiếu niên áo gấm vội vàng lấy xác con chồn nhỏ đưa ra, hai tay đặt trước ngưỡng cửa, nói: “Chính là con này.”

“Thành tựu không tệ, râu đã bạc trắng.”

“...”

Bản thân y muốn khoe khoang, nhưng chương quỹ họ Ngô nhìn thấy, trên mặt không lộ ra vẻ gì là vui mừng.

Quản sự rìa mép cùng bàn cũng chỉ nhìn sang một bên, cười mà không nói.

Chương quỹ họ Ngô cau mày, mới thản nhiên nói: “Trước đây nó nhập vào con người, khi được đưa đến đây, còn muốn tác quái, vì vậy ta muốn giết nó để ra oai phủ đầu với những con còn lại, lúc đó bảo các người giết, thì giết chính là giết.”

“Nhưng sau đó bảo các người cầm đèn lồng đi qua, là để các người đàm phán cho tốt mới phải, người thì lại ra tay giết, làm vậy chẳng phải là kết thù cho Hồng Đăng Nương Nương hay sao?”

“Ta...”

Thiếu niên áo gấm nghe vậy, vô cùng bất ngờ, không biết nói gì cho tốt.

Chương quỹ họ Ngô như nhìn thấu tâm tư của y, lại nói: “Tất nhiên, Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta sẽ không coi mấy con này vào mắt.”

“Nhưng chúng ta thay Hồng Đăng Nương chắn giữ hương hỏa, ngày qua ngày, tích lũy lâu ngày, luôn luôn kết thù cũng không tốt.”

“...”

Thiếu niên áo gấm nhất thời câm nín, không biết nói gì cho tốt.

“Được rồi, coi như người cũng vất vả, về đi!”

Chưởng quỹ họ Ngô cũng lười tiếp lời, lại cầm đĩa lên, nói: “Mang cái xác này, chôn cẩn thận ở bên cầu kia, bảo người dân xung quanh ban đêm không được đến gần.”

“Nếu nghe thấy tiếng khóc, đó là người ta đang cúng bái, cũng đừng sợ.”

“Qua ba ngày, người lại thắp một ngọn đèn lồng đỏ của chúng ta, treo ở đầu cầu, qua vài ngày nữa, mọi chuyện sẽ yên ổn.”

“...”

Thiếu niên áo gấm vội vàng đáp lời, mang xác con chồn về.

Còn chưởng quỹ họ Ngô lại dặn dò Hồ Ma và những hỏa kế khác đang đứng trước hiên nhà một số quy củ, rồi khoát tay cho họ về nghỉ ngơi.

Nghe xong những điều này, Hồ Ma dần dần hiểu ra.

Thảo nào các phân nhánh của Hồng Đăng Hội đều phải mời những chưởng quỹ có bản lĩnh đến tọa trấn.

Cũng chẳng trách người dân xung quanh khi thấy có người bị tà ma xâm nhập, lại kéo đến nhờ lão sư phó của Hồng Đăng Hội xem giúp.

Họ ở lại đây, không chỉ đơn thuần là chắn gác dọn dẹp trang tử, cũng không chỉ là học bản sự, mà còn có trách nhiệm thanh tẩy tà ma ở xung quanh.

Khi đèn lồng đỏ được thắp lên, trong phạm vi mười dặm xung quanh đều là địa bàn của Hồng Đăng Nương Nương, không chỉ người phải tuân theo quy củ của Hồng Đăng Hội, mà tà ma cũng phải tuân theo, nếu không họ sẽ ra tay thanh tẩy những tà ma này.

Nói trắng ra, đây vẫn là tác dụng của trang tử quyết định.

Công việc quan trọng nhất của Hồng Đăng Hội là bái Thái Tuế, vận chuyển huyết thực. Mà trên thế giới này, người có bản lĩnh không thiếu, ngũ quý vận chuyển, thay xà đôi cột, vô cùng thần bí.

Nhưng những thủ đoạn này, khi dùng lên những chuyện có liên quan đến Thái Tuế huyết thực, lại thường không có hiệu quả.

Vì vậy, để thuận tiện cho việc vận chuyển, Hồng Đăng Hội đã bố trí những phân nhánh xung quanh. Vừa là nơi để dừng chân, vừa là kho tạm thời, lúc vội vàng thậm chí còn cần bị phái đi hộ tống, gánh vác trách nhiệm áp vận.

Còn lúc rảnh rỗi, họ phải thanh tẩy tà ma xung quanh, để tránh khi bận rộn xảy ra lộn xộn.

Ví dụ như ở tiên gia này, nếu không phải nhà họ Lưu Đại Mông Gia lúc trước triều chọc phải, thì bọn họ cũng không biết.

Một tới hai đi, chờ chúng nó có thành tựu lớn, đến sang năm đầu xuân, vào thời điểm huyết thực được chuyển đến trang tử thì nhảy ra quấy phá, lúc đó xem như là gặp phiền phức lớn.

Huyết thực là thứ hấp dẫn tà ma nhất, một khi huyết thực được đưa vào trang tử, đối với tà ma xung quanh, đây là một sự cám dỗ cực lớn, dù bình thường có hòa đồng với con người, cũng không thể đảm bảo sẽ không gây chuyện.

Chương 110. Kiểm gỗ

Chương 110: Kiểm gỗ

Đây chính là lý do tại sao Huyết thực Bang phải thanh tẩy tà ma xung quanh.

Tất nhiên, việc thanh tẩy này chủ yếu lấy việc xua đuổi là chính, nếu thực sự đại khai sát giới, Hồng Đăng Nương Nương cũng sợ rằng không chịu nổi.

Mỗi bước hành động của Hồng Đăng Nương đều có lý do riêng, nhưng ở trong mắt của người dân xung quanh, họ lại cho rằng đây là đại lão gia đang làm việc thiện, ngược lại họ coi những người ở trong trang tử này xem như Lão Hỏa Đường Tử để cúng bái.

Những dấu vết đốt giấy cúng bái mà họ nhìn thấy trước đây đều là do vậy.

Việc người dân cúng bái Hồng Đăng Nương Nương là điều tốt, là hương hỏa của Hồng Đăng Nương, những hương hỏa này đương nhiên không thể ngăn cản.

“Mỗi người có cách sống riêng...”

Hồ Ma cũng thâm nghĩ, thị trấn này và những ngôi làng xung quanh, do gần phủ Minh Châu, có nhiều cửa hàng lâu năm, cuộc sống không vất vả như ở thôn Đại Dương, nhưng cũng không còn tập tục bái tổ tông giống như ở thôn Đại Dương, mà lại cúng bái Hồng Đăng Nương Nương.

“Chỉ có điều, bản thân Hồng Đăng Nương Nương này chẳng phải là tà ma sao?”

Hồ Ma còn nhớ khi nói chuyện với Nhị Oa Đầu, lúc nói đến chuyện người nên phụng dưỡng Hồng Đăng Nương Nương, làm cho trong lòng hắn có chút suy nghĩ cổ quái.

Và câu trả lời của Nhị Oa Đầu lúc đó là điều hiển nhiên: “Là tà ma, còn là tà ma lớn nhất trong phạm vi trăm dặm này...”

“Nếu không, làm sao dám xưng là Nương Nương?”

“...”

“Người sống cúng bái ma quỷ, tà ma tranh giành...”

“Nói gì về hoàng hôn phân chia ranh giới, âm dương phân chia, ta thấy ranh giới này đã sớm hỗn loạn.”

Hồ Ma trầm nghĩ, trong lòng có cảm giác kỳ lạ không thể nói ra, chỉ biết thở dài bất đắc dĩ, không quan tâm đến những điều này, chỉ tập trung vào pháp môn Thủ Tuế Nhân mà mình cần.

Ít nhất qua chuyện này, hắn xác định được rằng lão chưởng quỹ họ Ngô kia chính là người mà mình cần tìm, pháp môn của lão cũng là một con đường của Nhị Gia.

Chỉ có điều, lão chưởng quỹ thực sự cao minh hơn Nhị Gia không ít.

Pháp môn cứu người mà hắn muốn học, hắn là phải dựa vào lão chưởng quỹ này.

“Các người ngủ bên kia, tự chia giường, nhà xí ở trong, ban đêm đừng ngã vào đấy.”

“Bên trong là nhà riêng của chưởng quỹ, sau này không có việc gì đừng vào.”

Thiếu niên áo gấm, dường như muốn thể hiện bản thân, nhưng lại gặp xui xẻo, tâm trạng không tốt, lạnh mặt trở về

phòng. Hai tên tay sai của y dẫn Hồ Ma và những hỏa kế mới, đến khu nhà phụ để nghỉ ngơi.

Nhưng thiếu niên áo gấm kiêu căng, hai tên tay sai cũng không ôn hòa, chỉ lười biếng chỉ tay, bảo Hồ Ma và những người khác tự sắp xếp, rồi tự đi vào một căn nhà ngói xanh sạch sẽ và thơm mát bên cạnh để tiếp tục ngủ.

“Xem ra, ở thế giới này, muốn ngủ phòng riêng là một điều rất xa xỉ...”

Hồ Ma thăm nghĩ, cùng Chu Đại Đồng và những người khác, thắp đèn dầu, sau đó phân chia chỗ ngủ.

Trong phòng có hai hàng giường, Chu Đại Đồng lập tức dẫn người chiếm lấy chiếc giường phía Tây rộng rãi hơn. Y biết Hồ Ma thích yên tĩnh, nên chủ động nhường chỗ cho Hồ Ma.

Vài hỏa kế đi cùng, thấy Hồ Ma và những người khác đông người và đoàn kết, cũng không tranh giành, lặng lẽ ngủ trên chiếc giường cũ nát hơn.

“Sau này chúng ta có phải ngày nào cũng trêu chọc vào những tà ma này không?”

Sau khi nằm xuống, một số hỏa kế mới đến mới bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

“Thiếu gia họ Hứa kia ra tay tàn nhẫn quá.”

“Ở quê chúng ta, những Tiên gia này đều được cẩn thận thờ phụng, nhưng hắn ta lại trực tiếp ra tay...”

“...”

Mọi người đến từ những nơi khác nhau, nhưng cũng không khác nhau là mấy.

Trước đây đều là né tránh tà ma, kính yêu ma tinh quái, không ai tự dung lại đi khoe khoang trêu chọc đến những thứ đó, vì vậy trong lòng ai cũng có chút bất an.

Nhưng Hồ Ma lại nghĩ, có một điểm họ đoán đúng, sau này e rằng sẽ phải thường xuyên tiếp xúc.

“Nghe nói những người đốt hương đỏ mới tốt, ở lại thành phố ăn ngon, uống cay, còn có thể học được bản sự lợi hại...”

Giữa lúc mọi người trần trọc, bỗng nhiên một đứa trẻ tên là Lý Nhị đến từ cùng thôn lắm bẻm nói: “Đốt hương trắng thật ra cũng không tệ.”

“Nhiều người đốt hương trắng đều ở lại thành phố...”

“...”

Giọng nói này không lớn, nhưng Hồ Ma nghe thấy, hần cười nói: “Vậy thì sau này mọi quyết định của ngươi đều do bản thân quyết định, được không?”

Lý Nhị im lặng không nói, giả vờ đã ngủ.

“Mẹ kiếp, ngươi nhiều chuyện...”

Chu Đại Đồng bỗng xoay người, đá vào hông Lý Nhị, chửi mắng: “Không phải có Hồ Ma ca, ngươi ngay cả hương xanh cũng không đốt được, còn muốn ở trong thành ăn ngon uống sướng, ngươi ở lại trong thành, ngay cả công việc đồ bộ cũng không đến lượt của ngươi...”

Nói rồi, y lại lăn người, quay mặt về phía Hồ Ma, cười nịnh hót: “Hồ Ma ca, ta tin ngươi.”

Hồ Ma cười nói: “Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả, chỉ cảm thấy đi theo ngươi sẽ không thiệt thòi.”

Chu Đại Đồng nói: “Đừng nhìn thấy cái tên dùng kiếm gỗ kia kiêu ngạo, ta thấy ngươi lợi hại hơn hẳn ta nhiều...”

“Ta thực sự lợi hại hơn hẳn sao...”

Hồ Ma nghĩ thầm, nhưng thẫn kiếm gỗ trong tay đôi phương lại không rõ nguồn gốc, nhìn vào rất khó đối phó.

Thấy mọi người đã ngủ, có người ngủ ngon đã chìm vào giấc ngủ, hắn mới lấy cớ đi vệ sinh, đi ra khỏi nhà, trên tường nhà, nhìn thấy Tiểu Hồng Đường đang ngồi trên tường ngẩn người ngắm sao, cười nói: “Sao ngươi không vào?”

Tiểu Hồng Đường lắc đầu mạnh: “Không đi, xà nhà trong nhà không ngủ được, Tiểu Hồng Đường ngủ thấy khó chịu.”

Hồ Ma nghe vậy, bật cười.

Từ khi bà bà ngồi kiệu đi, Tiểu Hồng Đường luôn theo sát hắn.

Bình thường Tiểu Hồng Đường thích ngủ trên xà nhà, dù là đi theo hắn ở trong thôn hay mấy ngày nay đi đến thành cũng vậy.

Nhưng thời điểm ở trong thôn đi theo mình, trong phòng chỉ có một mình mình, lúc ở trong thành, cũng chỉ có mấy người Chu Đại Đồng, bây giờ, thiếu niên có hỏa lô lại là nhiều gấp đôi.

Nhìn thấy Tiểu Hồng Đường chu môi, vẻ mặt rất khổ sở, Hồ Ma cũng thương cảm, bế cô bé xuống, nói: “Vậy làm thế nào mới ngủ ngon?”

Mắt Tiểu Hồng Đường sáng lên, nói: “Đồ cổ trong tay người đó có thể được, Tiểu Hồng Đường thích đồ cổ.”

“Đồ cổ... Kiếm gỗ?”

Chương 111. Khác biệt

Chương 111: Khác biệt

Bà bà thực sự không dạy cách nào để Tiểu Hồng Đường sống thoải mái hơn.

Trước đây, Tiểu Hồng Đường luôn thích ngủ trên xà nhà, hoặc đi theo bà bà ra ngoài. Nhưng sau này bà bà đi kiệu, có lẽ bên kia thúc giục quá gấp, bà chỉ đưa bát tự thiếp của Tiểu Hồng Đường cho Hồ Ma mà không dạy gì thêm.

Có bát tự thiếp này, Hồ Ma có thể luôn mang theo Tiểu Hồng Đường, cũng có thể nhìn thấy nàng. Nếu Tiểu Hồng Đường ham chơi, chạy đi xa, thì hắt đốt một nén nhang, Tiểu Hồng Đường cũng sẽ quay lại.

Nhưng những thứ khác, làm thế nào để nuôi dưỡng Tiểu Hồng Đường, lại làm thế nào để nàng sống thoải mái, thì Hồ Ma cũng không biết.

Hắn đã hỏi Tiểu Hồng Đường, nàng chỉ nhớ ra điều gì đó, nước miếng chảy ròng ròng, nói: “Tiểu Hồng Đường thích ăn thịt.”

“Chẳng phải là thích ăn thịt sao...”

Hồ Ma rất bất lực: “Ta cũng thích ăn!”

Nói về thịt, bây giờ bản thân còn có một hũ huyết thực do bà bà để lại, nhưng đó là để chữa bệnh, lại không nỡ cho Tiểu Hồng Đường ăn.

Và hắn cũng nhớ, trước đây khi đi theo bà bà, bà cũng không cho Tiểu Hồng Đường ăn những thứ này.

“Đợi ta chữa khỏi bệnh, tất cả thịt Thái Tuế, đều cho ngươi ăn.”

Nhìn vẻ mặt thêm thương của Tiểu Hồng Đường, Hồ Ma chỉ có thể hứa hẹn như vậy. Tiểu hải tử sẽ rất nhấn quên cho nên trước tiên cứ dỗ dành đã.

Giải quyết vấn đề từ những điều nhỏ nhất, trước tiên hỏi Tiểu Hồng Đường về chuyện “đồ cổ”: “Đồ cổ là gì? Ngươi thích đồ cổ vì sao?”

“Đồ cổ là đồ cổ, đồ cổ ở rất thoải mái, ngủ một lúc là no rồi.”

Tiểu Hồng Đường đưa ra câu trả lời rất đơn giản và cũng rất chủ quan, Hồ Ma không hiểu lắm, nhưng lại xác định được rằng cô bé thích thứ này.

“Được, có cơ hội ta sẽ cướp lấy cho ngươi.”

Hắn đáp lời Tiểu Hồng Đường, lại hỏi Tiểu Hồng Đường một số câu hỏi khác, sau khi nhận được câu trả lời xác thực mới thôi.

Về vấn đề Tiểu Hồng Đường không muốn ngủ trên xà nhà, thực ra không lớn lắm, Tiểu Hồng Đường ham chơi, cũng không phải ngày nào cũng theo sát Hồ Ma, thường xuyên đi chơi một hai ngày.

Chơi chán rồi, hoặc Hồ Ma đột nhiên gọi cô bé, cô bé mới quay lại.

Và điều mà Hồ Ma lo lắng nhất trước đây, là việc cô bé đi theo mình đến viện Hồng Đăng này có bị ảnh hưởng hay không, dù sao vị Ngô sư phụ kia nhìn cũng có bản lĩnh không nhỏ, lỡ như ông ta phát hiện ra, đối với Tiểu Hồng Đường gây ra bất lợi, thì phải làm sao?

Dù sao những người có địa vị như vậy, bản lĩnh trừ tà, diệt quỷ, hẳn là không ít.

“Tiểu Hồng Đường không sợ đâu...”

Nhưng câu trả lời của Tiểu Hồng Đường lại khiến Hồ Ma bất ngờ: “Nhị gia không giống ông lão râu dài, Nhị gia không thể đến gần, đến gần là nóng nực, không thể sờ, sờ vào là bỏng tay.”

“Ông lão râu dài đến gần không nóng nực, ông ấy cũng không nhìn thấy Tiểu Hồng Đường.”

“Nhưng Tiểu Hồng Đường cũng không thể đến quá gần ông ấy, đến quá gần ông ấy thì sợ, sờ vào Nhị gia sẽ bỏng tay, sờ vào ông ấy, cảm giác như bị ông ấy bắt đi...”

“...”

“Thì ra còn có sự khác biệt này?”

Hồ Ma dần dần hiểu ra sự khác biệt bên trong.

Nhị gia tuy học pháp môn đơn giản, nhưng lô hỏa được nuôi dưỡng sáu mươi năm, quả nhiên không đơn giản.

Nói về, vị Ngô chương quỹ này, hẳn là có pháp môn cao thâm hơn Nhị gia, nhưng ông ta rõ ràng là đã phá thân từ lâu, nếu không cũng không thể khi ở bên cạnh các kỹ nữ rót rượu lại quen thuộc như vậy, cho nên, pháp môn của ông ta tuy cao thâm, nhưng lực uy hiếp lại không bằng Nhị gia.

Hoặc có lẽ, điều này cũng liên quan đến đặc thù của Tiểu Hồng Đường?

Hồ Ma hiện tại không thực sự hiểu rõ bản lĩnh của Tiểu Hồng Đường lớn hay nhỏ, hay là so với các tà ma khác thì ở cấp độ nào.

Nói về đánh nhau, khi hấn vào rừng tìm bà bà, cô bé từng đánh nhau với một con uế linh du đăng cấp thấp nhất, kêu la inh ỏi, mặt mũi bầm dập.

Nhưng bình thường, nhìn cô bé ham chơi như vậy, đây đó tò mò, ngoài Nhị gia, cũng chưa thấy cô bé thực sự sợ ai.

“Dù sao đi nữa, sau này gặp lão chương quỹ kia thì tránh xa một chút, cũng đừng đi vào nhà trong.”

Vì lý do an toàn, hấn vẫn dặn dò Tiểu Hồng Đường một lượt, mặc dù cô bé nói lão chương quỹ không nhìn thấy cô bé, nhưng để chắc ăn, tốt nhất vẫn nên tránh xa một chút.

Dặn dò xong, hấn mới quay lại ngủ tiếp, lòng càng kiên định ý chí sớm ngày giành lấy một căn phòng riêng.

Ít nhất cũng phải cùng Tiểu Hồng Đường được một cái giường cùng một xà nhà riêng...

...

...

Đêm đến chìm vào giấc ngủ, có lẽ do thời gian này liên tục phục dụng Huyết Thực Hoàn mà bà bà đã để lại cho mình, đạo hạnh lại có tiến bộ.

Hấn lại đến ngôi miếu đó, nhìn thấy hương trên lư hương của mình, nhánh thứ hai đã sắp viên mãn. Hấn đã không uổng phí thời gian khổ luyện, sắp sửa có đạo hạnh hơn hai trụ.

Lòng hấn khá thoải mái, nhưng nhìn làn khói mỏng bay ra từ lư hương, hấn bỗng nghĩ ra, hiện tại hấn đã đến một nơi mới, liệu có gặp một người chuyển sinh mới hay không?

“Có lẽ, bản thân mình cũng có thể thử kêu gọi một chút?”

Nghĩ đến đây, hấn lại nhanh chóng gạt bỏ, việc cấp bách nhất hiện tại vẫn là giải quyết vấn đề của bản thân.

Còn những chuyện khác, chỉ là lãng phí mệnh hương mà thôi.

Ngày hôm sau, các thiếu niên thức dậy, cùng nhau đến tiền viện chào hỏi chương quý, nghe phân phó.

Chương 112. Luyện tập

Chương 112: Luyện tập

Hiện tại, người quản sự đưa họ đến đây hôm qua đã trở về, nơi này đã trở thành thiên đường nhỏ của họ.

“Biểu hiện tốt, không có ai nằm ỳ, bắt đầu học việc đi!”

Lão chương quỹ hài lòng gật đầu với mọi người, chỉ kéo một chiếc ghế bành, pha một ấm trà, ngồi bên cạnh chờ đợi.

Thiếu niên mặc gấm vóc đi chôn xác con chồn vàng hôm qua, lúc này đã đến sớm, không cần chờ phân phó của của Ngô chương quỹ, đã chỉ huy các hỏa kế làm việc.

Ngôi nhà lớn này được chia thành hai khu vực, trong nhà có Ngô chương quỹ và người hầu của ông ta ở, còn có hương đường và một vài căn phòng được khóa bằng đồng. Ngoài sân có chuồng ngựa, kho thóc và phòng ngủ của họ.

Thiếu gia Hứa Tích mặc cẩm y, dường như đã rất quen thuộc, chỉ huy Hồ Ma và tám người mới đến, hoặc đi dọn dẹp chuồng ngựa, hoặc đi quét dọn sân, hoặc đi gánh nước hái rau, sau đó còn phải thống nhất, mỗi ngày sau khi hoàng hôn, đi tuần tra xung quanh, đốt đèn.

Tuần tra là trách nhiệm của họ, để trấn áp tà ma xung quanh, và làm cho Hồng Đăng Nương Nương nở mày nở mặt.

“Hỏa kế của Hồng Đăng Hội chúng ta, mỗi tháng đều có nửa cân huyết thực cung cấp cho các người...”

Hắn ta nghiêm túc răn dạy những hỏa kế mới đến: “Nhưng huyết thực này không phải lấy không, không siêng năng làm việc, sẽ bị trừ!”

Các hỏa kế nghe vậy đều là khúm núm, nào dám có ý kiến gì.

Ngay cả Hồ Ma cũng hiểu rõ nơi đây khác với chỗ của Nhị gia, ngoan ngoãn làm việc.

Cứ như vậy sau vài ngày, dần dần quen thuộc, lòng cũng yên định, vị Ngô chương quỹ kia, ngoài ngày đầu tiên còn chuyển cái ghế bành ra ngoài ngòai nhìn, những ngày sau thì ngay cả mặt cũng không lộ.

Đến ngày thứ tư, mới lại ra khỏi nhà trong, nói với mọi người: “Các ngươi cũng nên biết, vào Hồng Đăng Hội, đều phải học bản sự, dù sao sau này áp tải huyết thực, còn cần đến các ngươi.”

“Ta lười quan tâm chuyện phiền phức này, nhưng bản sự thì phải cần dạy cho các ngươi, ta cũng không giấu giếm, để các ngươi oán trách.”

“Hôm nay, thử xem một chút, để ta nhìn xem hỏa hầu của các ngươi thế nào.”

“...”

Mọi người đã chờ đợi ba bốn ngày, cuối cùng cũng đến ngày này, ai ai cũng vô cùng phấn khích.

Từng người một đem những kỹ năng mà mình đã học được, sức mạnh kinh người và lô hỏa đã được phong ấn biểu hiện ra.

Lúc này Hồ Ma mới phát hiện ra rằng những thiếu niên này đến từ những nơi khác nhau, học những thứ khác nhau, điểm chung là họ đều đã đốt lò, nhưng điểm khác biệt là ở chỗ.

Thôn Đại Dương của họ đã học tất cả các kỹ thuật và thực hành rất thuần thục, nhưng những thiếu niên đến từ những nơi khác chỉ đốt lò, khi hỏi về kỹ thuật, họ lại không biết gì cả.

Và khác với họ, đặc biệt là thiếu niên nhà giàu và hai người hầu cận của y.

Họ sử dụng các kỹ thuật khác nhau, nhưng rõ ràng là họ có nhiều kỹ thuật hơn ba chiêu thức mà Nhị gia dạy, mạnh mẽ và hung ác, rất oai phong.

“Cơ bản thì không tệ.”

Ngô chương quỹ xem qua từng người một, cười nói: “Trước khi vào Hồng Đăng Hội, các người cũng không có huyết thực ổn định để bổ sung, luyện được như vậy là tốt rồi.”

“Nhưng, trước đây có lẽ cũng không ai nói với các người rằng chỉ đốt lò thôi là vô dụng, chỉ có thể phòng chống tà ma, không thể làm gì khác, sau này các người không chỉ phòng chống tà ma là đủ, quyền cước võ nghệ, đều phải theo, ta sẽ dạy các người cách sử dụng trước.”

Nói xong, ông ta đích thân ra tay, đánh một lượt, sau đó lần lượt phân tích cho các hỏa kế nghe.

Những hỏa kế này, bao gồm cả Chu Đại Đồng và những người khác, chưa bao giờ học cách đánh nhau này, nghe vậy đều vô cùng phấn khích.

Hồ Ma cũng biết đây là quy trình tất yếu, nên chỉ âm thầm học theo.

Tuy nhiên, hẳn ta cũng phát hiện ra sự khác biệt ở đây, việc đốt lò là như nhau, nhưng kỹ thuật mà mỗi người học được đều khác nhau, tuy nhiên, kỹ thuật khác nhau nhưng lý do là giống nhau, đều là để dẫn ra lửa lò, do kỹ thuật dẫn dắt, pháp môn hành công nội ngoại công mà thôi.

Chỉ là...

Cứ như vậy học dần dần khoảng nửa tháng, Hồ Ma cũng dần cảm thấy không ổn.

Vị Ngô sư phụ này rất tận tâm trong việc dạy họ kỹ thuật, không thua kém gì Nhị gia dạy mình ngày trước.

Nhưng vấn đề then chốt là người này chỉ dạy kỹ thuật!

Dù là đâm đá hay móc mắt đá vào háng, thì cũng có ích, nhưng về bản chất đều giống nhau như những kỹ thuật mà Nhị gia đã dạy mình.

Và pháp môn thượng thừa để đốt lò thì tuyệt đối không được đề cập.

Hiện tại, do thường xuyên ăn Huyết thực hoàn mà bà bà để lại, đạo hạnh của bản thân đã có hai trụ rưỡi, mà ngày trước bà bà dặn dò, khi đạt đến đạo hạnh ba trụ, cần tu luyện pháp môn tiếp theo này.

Nhưng hiện tại, với tốc độ dạy học của Ngô chương quỹ hiện tại, e rằng mình ăn hết Huyết Thực Hoàn cũng vẫn đang học kỹ thuật.

Xài tiền như nước, bà bà để lại cho mình không ít Huyết Thực Hoàn, nhưng cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy.

Phải nhanh chóng nghĩ ra cách mới được...

Hắn trong lòng mong ngóng, nhưng cũng không vội vàng làm gì, ngay cả đối với thiếu gia áo gấm Hứa Tích kia cũng khách khách khí khí, nghe theo sắp xếp.

Chỉ kiên nhẫn đợi đến ngày ba mươi tháng này, cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói đã lâu không nghe:

” Lão Bạch Kiền huynh đệ, nhớ ta không?”

“... ”

Hồ Ma nghe thấy giọng nói này, trong lòng bỗng chốc nhẹ nhõm, cười đáp:

“Nhớ.”

Chương 113. Cơ hội

Chương 113: Cơ hội

Đúng là nhớ.

Hồ Ma đã chờ đợi ngày này, trước đây ở trong thôn, hắn muốn diệt trừ tên Thôi Hiết Nhi kia, nhưng không nhờ đến Nhị Oa Đầu, cũng là để giữ lại ân tình này, sử dụng khi cần thiết.

Bây giờ nghe thấy giọng nói của y, hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhị Oa Đầu nghe vậy, trong lòng vô cùng sướng khoái, cười nói: “Xem ra con đường cầu pháp không suôn sẻ cho lắm?”

“Tính ra cũng đã rất suôn sẻ rồi...”

Hồ Ma cười nói: “Ta thực sự đã đốt hương xanh, và như ý nguyện đến làm việc bên cạnh một vị chương quỹ có tài năng xuất chúng. Bây giờ, ông ta thậm chí đã bắt đầu dạy kỹ năng cho chúng ta, chỉ là, ta cũng không khỏi có chút nghi ngờ, Hồng Đăng Nương Nương dạy bản lĩnh cho người ra, đều là như vậy sao?”

Nói xong, hắn kể lại chuyện mình học kỹ năng.

“Điều này là tất nhiên...”

Nhị Oa Đầu nghe vậy cười nói: “Không chỉ Hồng Đăng Hội, mà những Huyết Thực Bang khác, giai đoạn đầu cũng chỉ dạy những kỹ năng này, nếu không các người chạy mất thì sao?”

Hồ Ma nghe vậy, hơi sững người: “Hư Kỹ năng?”

“Đúng vậy.”

Nhị Oa Đầu cười giải thích với Hồ Ma: “Bất cứ thứ gì không liên quan đến pháp môn Thủ Tuế Nhân, đều là hư kỹ năng.”

“Con đường Thủ Tuế Nhân của các người, không thể thiếu huyết thực, chỉ dựa vào hỏa lực của bản thân, thì làm sao có thể khiến cho lô hỏa vượng?”

“Trừ phi cả đời này cũng đừng phá thân, như vậy không chỉ hỏa lực đủ, mà còn phá được bách độc, nhưng, đại giới này có hơi cao, những người khác thì sao?”

“Vậy thì không thể thiếu huyết thực, có huyết thực cung cấp, lò của ngươi sẽ vượng, những kỹ năng đó, có thể đánh ra sức mạnh làm tổn thương tà ma, có uy lực phá yêu pháp vô cùng mạnh.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải ở trong Hồng Đăng Nương Nương Hội, có huyết thực cung cấp cho ngươi.”

“Nếu một khi tự mình chạy trốn, không còn huyết thực, những kỹ năng mà ngươi học được sẽ vô dụng, một khi sử dụng, sẽ tiêu hao lô hỏa của ngươi, một hai lần còn được, sử dụng nhiều, sẽ như nền cháy khô, trong người không còn thứ gì, chẳng phải thảm hơn chết hay sao?”

“...”

“Những tồn tại nhiều năm trong ban phái như vậy, quả nhiên có rất nhiều môn đạo.”

Hồ Ma thở dài: “Nếu thiếu huyết thực, những kỹ năng này luyện tập nhiều, chỉ sợ cũng giống như những thiếu niên đốt hương đồ kia.”

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải Hồng Đăng Hội có ý đào hố, mà chỉ là lợi dụng đặc điểm này mà thôi.

Bản chất những kỹ năng mà Nhị gia dạy cũng vậy.

Nghĩ thông suốt điều này, Hồ Ma nói: “VẬY nếu như vậy, ta làm thế nào mới có thể học được pháp môn thực sự của Thủ Tuế Nhân?”

“Điều đó không dễ dàng gì đâu.”

Nhị Oa Đầu thở dài, nói: “Phải biết cách nịnh hót, biết cách hầu hạ người khác, thậm chí còn phải trả giá rất nhiều.”

“Những lão chương quỹ này, ai ai cũng có tài năng xuất chúng, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng truyền lại cho người khác, đây là chén cơm của họ, là bản sự để họ sinh tồn.”

“Có tuyệt chiêu này, tất cả Huyết Thực Bang đều phải cung cấp nuôi dưỡng cho bọn họ, không lý do gì bọn họ lại bỏ mà truyền ra cho người ngoài?”

“Lỡ như sau này người trở mặt, quay lại tranh giành chén cơm với bọn họ thì sao?”

“...”

“Điều này...”

Hồ Ma cũng đã dự đoán được điều này, giờ đây không khỏi thở dài.

Hiện tượng này không hiếm gặp.

Kiếp trước, hắn cũng từng nghe kể, những đứa trẻ nhà quê đến thành phố theo học nấu ăn, phải rửa chân, làm việc lật vớt cho đầu bếp, việc gì cũng phải làm, được đầu bếp nhìn trúng, nhưng nếu muốn được dạy, còn phải lập ba quy tắc.

Một là nộp tiền công, hai là đầu bếp muốn chửi thì chửi.”

Điều quan trọng nhất là điều thứ ba, mỗi tối phải phục vụ người ta ở phía sau.

Rốt cuộc đây đều là những kỹ năng giúp bản thân có thể sinh tồn, học lên cũng gian nan như vậy.

Mà đây mới chỉ là học nấu ăn, giờ đây mình phải học bản lĩnh của Thủ Tuế nhân, chẳng phải càng gian nan hơn sao?

Hồ Ma suy nghĩ nghiêm túc, cũng có nhận thức rõ ràng hơn về việc mình đang làm.

“Tất nhiên, người đã tìm được một nơi tốt, và cũng là thời điểm tốt.”

Nhị Oa Đầu lại nói: “Vị quản sự đưa người đến đó, là một người thật thà, vị Ngô chương quỹ này, hiện giờ cũng đang ở trong tình cảnh khó khăn.”

“Ông ta vốn đã huấn luyện vài đệ tử bên mình giúp đỡ, còn được trọng dụng, cử đi nơi đó canh giữ kho huyết thực, kết quả, vào năm ngoái, khi huyết thực nhập kho, đã bị tà ma quấy nhiễu, sơ ý một chút, đã gây ra đại họa.”

“Không chỉ đệ tử bên cạnh ông ta kẻ thì chết, người thì bị điên, mà gia đình của vị lão chương quỹ này cũng bị gặp nạn, điều quan trọng nhất là lô huyết thực của Hồng Đăng hội bị cướp, tổn thất không nhỏ.”

“Hương chủ bên trên thực ra rất không hài lòng với sự sơ suất này của ông ta, may mắn là ông ta lo lót khắp nơi, lại có người quen giúp nói những lời tốt trước mặt của Hương chủ, ông ta mới có cơ hội lập công chuộc tội, hiện giờ ông ta muốn vực dậy trang tử này, bù đắp cho sai lầm của mình vào năm ngoái!”

“Vì vậy, ông ta nhất định phải huấn luyện lại vài phụ tá, nếu không chỉ sợ là một cây chổng chống vững nhà!”

“Về lý mà nói, với tình hình của ông ta, tốt nhất là chọn vài lão nhân đã quen việc từ những nơi khác trong hội qua để ông ta dạy dỗ. Nhưng ông ấy lại không muốn dạy người khác đưa đến, chỉ chọn từ những người mới.”

“...”

“Còn chuyện này nữa sao?”

Hồ Ma lúc này mới hiểu tại sao trong trang tử này, ngoại trừ người nhà của lão chương quỹ, thì một lão bồi già cũng không có.

Chương 114. Chỗ dựa

Chương 114: Chỗ dựa

Trong lòng hắn cũng đang cảm khái, món quà lớn ngày trước của Nhị gia quả thực không uổng phí, quản sự rìa mép kia quả thật không tệ, lão hỏi trước xem mình có muốn học nghề hay không, mới đưa mình đến đây.

Chính là bởi vì, ở đây khả năng học được nghề là cao nhất.

“Tất nhiên, việc ông ấy chọn ai để dạy, còn phải xem xét.”

Nhị Oa Đầu nói xong, lại cười nói: “Trong số những người này, ông ấy không thể dạy hết được, người cũng phải biểu hiện cho tốt, gần gũi với mọi người, từ đám đông được mọi người chú ý, mới có thể kiếm được cơ hội này.”

“Nhưng có một chuyện đã được xác định...”

Hồ Ma thâm nghĩ, thiếu gia mặc áo gấm kia, chẳng phải là đang làm như vậy sao?

Y hiển nhiên cũng biết tin tức Nhị Oa Đầu mới vừa nói cho mình, cho nên cũng là hướng đến pháp môn đó mà đến.

Y sai khiến đám người làm công, dẫn đầu đám người, là để thể hiện năng lực của bản thân.

Y nhắm vào mình, chính là bởi vì, bản thân mình từng vô ý làm lu mờ hắn, lo lắng bản thân sau này sẽ lọt vào mắt xanh của lão chương quỹ, cho nên ngay cả cơ hội biểu hiện cũng không cho mình.

Cũng thật cẩn thận, bản thân mới đến đã làm lu mờ y, cho nên y đã cảnh giác suốt nửa tháng nay.

Nhị Oa Đầu cũng phát giác được, cười nói: “Có khó khăn gì sao?”

“Muốn nói trộm e rằng không dễ.”

Hồ Ma nhẹ nhàng thở dài, liền kể lại chuyện thiếu gia mặc áo gấm kia.

“Đúng vậy.”

Nhị Oa Đầu nghe xong, lập tức cười nói: “Huynh đệ, người này có sử dụng một thanh kiếm gỗ màu đỏ không?”

Hồ Ma hơi sững sờ, nói: “Đúng vậy.”

“Vậy thì người nhất định không thể tranh qua hắn được.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Đó là đứa trẻ của nhà họ Hứa, cha hắn là lão cung phục trong Hồng Đăng Hội chuyên chăm nom huyết thực hoàn, đã tích góp được không ít gia sản, cũng quen biết với các chương quỹ.”

“Hiện nay đã bỏ ra một số tiền lớn, để điều dưỡng thân thể cho hắn, lại mua sắm loại đồ vật cũ này, thu xếp ổn thỏa, dặn dò kỹ càng, đưa đến trang tử, chính là để hắn học được chút bản lĩnh từ lão chương quỹ.”

“Có thể trước khi người ta đến, người nhà đã nói chuyện ổn thỏa rồi.”

“Người từ trong thôn đi lên, làm sao so sánh được với người ta?”

“...”

“Chuyện này...”

Hồ Ma lòng hơi chìm xuống, lời nói thật quả thực làm tổn thương lòng người, hắn vừa nghe đã cảm thấy có chút mơ hồ.

Nhị Oa Đầu cười nói: “Tất nhiên, cũng không phải là không có cách.”

Hồ Ma vội vàng nói: “Cách gì?”

Nhị Oa Đầu lão ca nhàn nhạt cười, nói: “Hắn có bối cảnh như vậy, vậy thì ta xử lý cha hắn, chẳng phải là xong rồi hay sao sao?”

“Ừm...”

Hồ Ma thuận miệng đáp lời, bỗng sững người: “Cái gì cơ?”

“Xử lý cha hắn...”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Có bối cảnh không sợ, khiến hắn không có bối cảnh là xong.”

“Ta nhìn cha hắn, mấy năm nay tham ô không ít, cũng muốn lấy ông ta ra khai đao, không được thì trực tiếp xử lý.”

“Cha hắn vừa ngã, những người khác phải sạch quan hệ còn không kịp, ai còn dám che chở hắn?”

“...”

“Mẹ nó?”

Hồ Ma nghe xong, đều ngây người, tam quan đều có chút nứt vỡ: “Còn có thể như vậy?”

“Đối với ta chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.”

Nhị Oa Đầu nghe ra sự kinh ngạc của Hồ Ma, giọng điệu vô cùng đắc ý, nói: “Huynh đệ, người vẫn là giao du với người chuyển sinh ít quá, loại này, chính là loại người dễ giúp đỡ nhất, ta chỉ cần truyền lời là được.”

“Khó khăn hơn thế, ngược lại là ta trực tiếp đề bạt người, thậm chí trực tiếp giúp người tìm pháp môn.

“Ví dụ như hai chúng ta vốn không nên có bất kỳ liên hệ nào, nhưng ta lại đặc biệt coi trọng người, trực tiếp tiến cử người làm chương quỹ trong Hồng Đăng Đăng, lại lấy huyết

thực bảo bồi nuôi dưỡng người, cho dù ta tìm lý do hợp lý đến đâu, cũng khó tránh làm cho người ta sinh nghi.”

“...”

Hồ Ma nghiêm túc lắng nghe, ghi chép lại từng kinh nghiệm mà vị lão ca này truyền lại.

Lòng cũng không khỏi có chút tò mò: Nhị Oa Đầu lão ca, trong hội Hồng Đăng rốt cuộc là chức vụ gì?

Chỉ tiếc, tuy tò mò, nhưng cũng không chủ động hỏi.

Trước đây Nhị Oa Đầu nói rằng trong vài ngày ở sẽ gặp y ở trong thành, nhưng nhìn đi nhìn lại, không ai giống cả.

Là Hương chủ? Một vị quản sự nào đó?

Hay là một tên côn đồ nào đó đã lướt qua vai mình?

Nói đi cũng phải nói lại, nếu mình thực sự muốn tìm y, thì có thể tìm ra được, chỉ cần hỏi thăm một chút, xem ai đã từng vào Lão Âm Sơn, hoặc biến mất một hai tháng là có thể đoán được tám chín phần mười.

Nhưng Hồ Ma không thực sự định làm như thế, người chuyển sinh rất kín đáo về thân phận của mình, có thể không tiết lộ thì không tiết lộ, giống như Bạch Bồ Đào Tử.

Nhị Oa Đầu tuy là một người có tính tình thô lỗ, nếu mình hỏi, y có thể cũng sẽ nói, nhưng mình phải hiểu chuyện.

Không chỉ có y, mà bản thân cũng có quan hệ với Bạch Bồ Đào Tử, lại thêm việc tuyển chọn đang rất quan trọng nên hẳn cũng chưa từng che giấu thân phận, nhưng hiện tại chuyện bên này đã xong, bản thân cũng phải tìm cách che giấu thân phận.

Tuy nhiên...

Chỉ là bí mật bàn bạc vài câu, đã vận ngã được chỗ dựa của một thiếu gia kiêu căng không ai bì nổi kia?

Đối phương có lẽ nghĩ nát óc cũng không biết tai họa ngẫu nhiên này là từ đâu mà có?

Trong lòng Hồ Ma cũng không khỏi cảm thán: Thì ra lời mờ hiểu được, tại sao người chuyển sinh lại được coi là tà ma lợi hại nhất...

Chương 115. Tức giận

Chương 115: Tức giận

Thế đạo này, cầu sinh quả thật gian nan!

Hôm nay thức dậy, Hồ Ma lẳng lặng suy ngẫm, muốn học một môn kỹ nghệ lại rắc rối với bao chuyện không đâu vào đâu.

May mắn là mình được bà bà cho ăn Huyết Thực Hoàn bồi bổ thân thể, lại có sự giúp đỡ của các chuyển sinh giả khác, nếu không, kết cục sẽ ra sao?

Có lẽ, Nhị gia chính là ví dụ điển hình nhất.

Hắn không muốn nghĩ đến những chuyện lộn xộn đó, chỉ biết cố gắng học pháp môn càng nhanh càng tốt để tự cứu mình.

Hồ Ma âm thầm suy tính một hồi, thông suốt mọi việc, liền lấy ra miếng thịt mà Nhị gia cho mình, cầm lấy con dao găm mà Chu Đại Đồng vớt trên chần bông bên cạnh, cắt một góc nhỏ nhất của miếng thịt khô.

Miếng thịt to bằng nắm tay trẻ sơ sinh, được bọc trong một mảnh vải sạch, nhét vào lòng, cắt miếng thịt đi, không ai hay biết gì, hắn ra khỏi cửa.

Hồ Ma cũng không biết đây là loại thịt gì, chỉ nhìn ra là không phải Huyết Thái Tuế.

Dù sao, hiện tại hắn cũng được coi là một chuyên gia về Huyết Thái Tuế.

Có lẽ ngay cả một thợ mổ già như Nhị gia cũng chưa từng ăn qua nhiều Huyết Thái Tuế như hấn.

Nhưng Nhị gia đã đặc biệt dặn dò, hấn là không phải vật tầm thường, Hắc Sơn, Bạch Sơn, Thanh Sơn, Huyết Sơn chỉ là bốn loại phổ biến nhất trong vô số loại Huyết Thái Tuế, còn có rất nhiều loại kỳ lạ khác, khó kiếm, nhưng cũng thường là những thứ quý hiếm mà các lão sư phó thềm muốn.

Ra khỏi nhà, đến sân tìm thấy Chu Đại Đồng đang cắt cỏ cho ngựa, liền thì thầm vào tai của y.

Chu Đại Đồng nghe vậy, giật mình, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng: “Hồ Ma ca, người định ra tay với bọn họ rồi sao?”

Hồ Ma ra dấu cho hấn im lặng, cười nói: “Người nghĩ ta sẽ động thủ sao?”

“Không nghĩ đến đâu, nhưng bị khi phụ chịu không được.”

Chu Đại Đồng nói: “Đám hỗn trướng kia, cùng thiếu gia họ Hứa ỷ thế hiếp người. Cho đến bây giờ, họ đều không cho người trong thôn Đại Dương chúng ta giúp Hồng Đăng Nương Nương tuần tra ban đêm, chỉ bắt chúng ta nuôi ngựa, chặt củi, và phục vụ chương quỹ. Họ coi chúng ta như là những hạ nhân.”

“Ta không thể đánh bại bọn họ, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn.”

“Nhưng ta biết tính cách của Hồ Ma ca, có thể chịu lâu như vậy, chắc chắn là để xử lý việc lớn!”

“...”

“Nói bậy bạ gì vậy?”

Hồ Ma cảm thấy không thoải mái với những gì y nói: “Ta lại không phải là người xấu...”

Nhưng Chu Đại Đồng rõ ràng không quan tâm đến ý kiến của hắn, y mang theo hứng thú bưng bưng rồi đi.

Buổi chiều đã đến, rõ ràng hoàng hôn sắp tới, mặt trời dần lặn về phía tây. Trước đó, những người tuần tra ban đêm đã đốt đèn lồng và chờ đợi trong sân. Nhưng thiếu gia cầm y Hứa Tích vẫn chưa ra. Hai người tùy tùng của y đang dương dương đắc ý ngồi bên cạnh giếng nước.

Dũ thẳng chân uể oải, chỉ vào Lý Oa Tử và mấy người khác, vừa cười vừa nói: “Các người muốn cùng đi tuần tra ban đêm, đó cũng không phải là điều không thể.”

“Đầu phố của thị trấn, nhà thứ ba, có một căn nhà gạch nhỏ ở phía trước sơn đen, các người cầm cò gọi hồn đi tới đó gõ cửa, mua một cân rượu, lại nói lão bản gói một đầu thịt heo.”

“Ca ban đêm chúng ta cùng nhau uống một chút, vừa vặn dạy dỗ quy củ cho các người, các người thấy được không?”

Mấy người này liền gật đầu ủng hộ, không dám phản đối.

Lúc này, Chu Đại Đồng đến gần, run rẩy, nhìn về phía nhóm Lý Oa tử, hỏi: “Lý Oa, cha người đã cho người tiền chưa? Với mấy đồng tiền đó, có thể mua được thịt không?”

Lý Oa tử vốn là lớn lên ở trong thôn Đại Dương, sau đó trèo lên làm tùy tùng cho tên thiếu gia cầm y kia, y nghe vậy thì xấu hổ, lắp bắp nói: “Đại Đồng ca người đừng nói như vậy, mấy ngày nay Hồ Tử ca, thật sự dạy ta không ít thứ đâu...”

Những người kia thấy Chu Đại Đồng hỏi như vậy, liền tỏ ra không hài lòng, nhìn chằm chằm vào hắn và hỏi: “Người có ý gì vậy?”

“Không, không...”

Chu Đại Đồng nhanh chóng thay đổi chủ đề và nói với họ: “Ta chỉ muốn hỏi một chút, có thể để ta cũng đi cùng không?”

Hai người này nghe xong, ngược lại sắc mặt hòa hoãn, mỉm cười nhìn Chu Đại Đồng: “Làm gì, người cũng muốn mua rượu cho chúng ta?”

“Mua”

Chu Đại Đồng tùy tiện sờ tay vào ngực, nói: “Các người nhìn một cái đây là cái gì?”

Trời đã tối, lại thêm hắc thần bí bí, dương dương đắc ý, hai người còn tưởng rằng hắc lấy ra đồ tốt gì, đưa đầu lại gần bàn tay để xem, nhưng không ngờ bàn tay của Chu Đại Đồng bỗng nhiên mở ra, bên trong rỗng tuếch, sau đó thuận tay tát đến trên mặt của bọn họ.

Chu Đại Đồng đánh ra một cái tát vô cùng nhanh, sau đó chạy mất: “Ta mua cả bàn tay ăn cho các người!”

“Tên khốn kiếp...”

Hai tên hỏa kế này mới đến cùng với thiếu gia cầm y kia. Khi Hứa Tích bước vào bên trong đền trang, bọn họ vênh váo hát hàm sai khiến, càng ngày càng ngông cuồng.

Những tên hỏa kế mới đến này, không những không chào hỏi, còn dám lớn tiếng cãi nhau với bọn họ. Bị tát một cái, bọn họ lập tức nổi giận, từ trên cối xay nhảy xuống, nắm đấm hướng về phía Chu Đại Đồng.

Chu Đại Đồng vội vàng chạy ra khỏi trang tử, vừa chạy vừa kêu lên: “Đánh người! Muốn mạng người!...”

Hai tên tùy tùng tức giận, tuy muốn đánh người nhưng chưa ra tay.

Nghĩ đến việc đánh cho tên hồn trưởng này một trận, cũng chẳng có gì sai.

Nhưng đuổi theo chưa được mấy bước, sau tường bỗng nhiên xuất hiện một người, chặn trước mặt Chu Đại Đồng,

chính là Hồ Ma.

Hắn đưa tay ngăn lại, hỏi: “Làm sao vậy, muốn đánh người à?”

Chu Đại Đồng vội vàng nói: “Bọn họ muốn ta ban đêm đi mua thịt cho bọn họ, nếu không sẽ đánh ta.”

Trụ Tử cùng Lương Tử kia thấy Chu Đại Đồng nói vậy, vừa xấu hổ vừa tức giận, kêu lên: “Người nói dối! Là tên này ra tay trước, mọi người đều nhìn thấy.”

Chương 116. Đối chọi gay gắt

Chương 116: Đối chọi gay gắt

Trước đây bọn họ nghĩ rằng Hồ Ma là người đứng đầu đám hỏa kế trong thôn Đại Dương, lại thêm Hồ Ma bình thường ít nói trầm mặc, nên không dám khi dễ hắn. Nhưng lúc này bị chịu thiệt dưới tay của Chu Đại Đồng, trong lòng bọn hắn sao nhịn được, hô hào muốn Hồ Ma tránh ra để bọn họ động thủ.

Hồ Ma không để ý đến họ, cười nói: “Có phải là hiểu lầm rồi hay không?”

Trụ Tử tức giận, quay sang kéo Lý Oa Tử đi theo sau bọn họ, nói: “Người nói có đúng hay không?”

Lý Oa Tử cũng xấu hổ, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Thấy hai người kia và Hồ Ma đều nhìn mình, hắn nhất thời hồi hộp không thôi.

Cúi đầu một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Đúng là Đại Đồng ca ra tay trước.”

Vừa dứt lời, hai tên hỏa kế kia lại muốn xông lên, mặt Hồ Ma cũng trầm xuống.

Chu Đại Đồng càng thêm tức giận, nhảy dựng lên chạy ra sau lưng Hồ Ma, hướng về Lý Oa Tử hét lên: “Người bỏ chữ ‘ca’ đi, về sau gọi ta là Chu Đại Đồng! Ta không có huynh đệ như ngươi! Trong thôn Đại Dương này, về sau cũng không có người như ngươi!...”

“Khá lắm, còn dám làm càn?”

Lời nói này càng chọc giận Hồ Tử và hai hỏa kế kia.

Bọn họ tuy có kiêng dè Hồ Ma một chút, nhưng cũng không quá sợ hãi. Bây giờ tự cho mình có lý, còn khách khí gì nữa?

Một tên tiến lên đẩy Hồ Ma, tên kia trực tiếp vung quyền đánh tới.

Hồ Ma không biết võ công của bọn họ ra sao, nhưng đi theo Hứa Tích đến đây, nghĩ cũng là cùng phe với y. Bình thường luyện tập cùng nhau, hẳn cũng đã bí mật quan sát, biết hai tên này không tầm thường.

Chu Đại Đồng nghe mình mà đi kiếm chuyện với mấy tên này, đương nhiên hẳn không thể để cho y chịu thiệt.

Thế là hắn vội vàng tiến lên, sử dụng chiêu Bàn Lan mà Nhị gia dạy, quét ngang trước người, ngăn lại hai tên kia.

Chỉ cảm thấy hai tên này ra quyền mạnh mẽ, một luồng khí lực ập đến, khiến hắn lùi lại vài bước, hơi khựng lại, sau đó đột ngột phản đòn.

Kỹ năng mà Nhị gia dạy tuy không đẹp mắt như Ngô chương quỹ, nhưng lại vô cùng hữu dụng.

Một chiêu Bàn Lan này đánh ra có thể cản tà ma, cũng có thể tiếp quyền cước, lực đạo của đối phương nếu là mạnh hơn mình, liền có thể triệt tiêu bớt lực đạo của đối phương, ba phần lực đỡ bảy phần lực của đối phương. Nếu lực đạo của đối phương yếu hơn mình, có thể liên tục phản đòn, khiến họ bị chấn động lùi về.

Tên Hồ Tử không kịp phản ứng đã bị Hồ Ma hất ra ngoài, va vào người một tên khác.

Hai tên lăn lộn trên đất, bị khí lực của Hồ Ma làm cho chấn động, hoa mắt chóng mặt, mãi không đứng dậy được.

Những tên hỏa kế xung quanh đang hóng hót đều sững sờ.

Một là không ngờ Hồ Ma lại có khí lực mạnh mẽ đến vậy, chỉ trong chớp mắt đã hạ gục hai tên hỏa kế.

Hai là tất cả đều hiểu rằng hai tên tùy tùng này tuy không đáng kể, nhưng lại là phe của Hứa Tích, thiếu gia cầm y kia.

Mới đến điền trang này, ai mà không sợ Hứa Tích? Hồ Ma đây là muốn đối đầu với hắn sao?

“Rầm rầm...”

Giữa lúc hỗn loạn, lại vang lên tiếng bước chân dồn dập, liền lại vang lên rất nhiều âm thanh đang chạy đến, những hỏa kế khác thấy thế, đều bu lại xem náo nhiệt.

“Hồ Ma, Đại Đồng, muốn đánh nhau à?”

Vài tiếng hô vang lên, là đám người Chu Lương, Triệu Trụ là người ở bên trong thôn Đại Dương, nghe thấy động tĩnh, thấy là Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng bị người vây vào giữa, lập tức phát giác không ổn, Chu Lương quơ lấy côn bổng, cầm phân trâu, nhanh chân chạy tới trợ trận. Nhưng khi họ đến nơi, lại thấy Hồ Ma và Chu Đại Đồng bình an vô sự, hai tên kia ngã lăn trên đất, còn chưa bò dậy, không khỏi ngẩn người.

“Không tuân quy củ, tụ tập đánh nhau, các người muốn bị đuổi ra ngoài à?”

Giữa lúc hỗn loạn, một giọng nói lạnh lùng vang lên, Hứa Tích với vẻ mặt lạnh tanh bước đến.

Vừa thấy hắn, đám thiếu niên đều hoảng sợ, cúi đầu, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Ngay cả Chu Lương và Triệu Trụ cũng vô thức giấu côn và phân ra sau lưng.

Hứa Tích thiếu gia tuy mới đến đây không lâu, nhưng đã trở thành nhân vật tiếng tăm nhất trong điền trang này. Thân phận của y tuy không khác gì những người khác, nhưng không ai dám nhìn thẳng vào y.

“Dọa nạt đòi rượu thịt không thành, còn muốn đánh người...”

Ngay lúc này, một giọng nói vang lên, Hồ Ma tách đám người ra, chậm rãi bước lên phía trước, đối mặt với Hứa Tích, nói: “Đây là đang tuân thủ quy củ à?”

Hứa Tích thấy là Hồ Ma, không khỏi khựng lại.

Hắn đột nhiên thu nụ cười trên mặt, đôi mắt kiêu ngạo nhìn chằm chằm Hồ Ma, khiến nhiệt độ xung quanh như giảm xuống vài phần.

Hồ Ma cũng chỉ im lặng nhìn y, không hề né tránh.

Cách đó không xa, Tiểu Hồng Đường lén lút thò hai bím tóc nhỏ ra sau tường, trố mắt nhìn chằm chằm vào chuôi kiếm gỗ bên hông của y.

Hít...

Chương 117. Ước đầu

Chương 117: Ước đầu

Bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng, đám tiểu đồng xung quanh đều có chút sợ hãi, lo lắng nhìn chằm chằm hai người.

Hứa Tích, thiếu gia áo gấm, tuy chưa chính thức là quân sự, nhưng trong mắt đám tiểu nhị, hẳn chẳng khác gì quân sự cả. Bình thường chương quỹ không thích lộ mặt, mọi việc lớn nhỏ trong điền trang đều do y quyết định.

Làm sao lại có người dám đắc tội y? Chẳng lẽ họ không sợ bị đuổi về nhà sao?

Dù là người từ trong trấn hay từ bên trong thôn đến, chỉ cần được vào Hồng Đăng Hội học tập võ nghệ đều là những người có gia thế. Bị đuổi về nhà, e rằng họ sẽ chẳng còn đường sống.

Hơn nữa, bản thân Hứa Tích cũng có võ công cao cường. Bình thường học kỹ năng với chương quỹ, hẳn đều lĩnh hội nhanh hơn và xuất sắc hơn các hỏa kế khác rất nhiều. Nếu động thủ thật, e rằng người kia sẽ chịu khổ.

“Đại đại, bọn họ muốn đánh nhau...”

Cùng lúc đó, tại nhà chính trong nội viện, nơi lão chương quỹ đang ngâm thảo dược, một nữ hài sắc mặt tái nhợt chỉ lộ ra cái đầu bên ngoài vạc lớn lo lắng nói.

“Ừm, cứ để họ đánh đi!”

Lão chương quỹ cầm một khối thịt kỳ quái, từng chút gạt bỏ huyết thủy, sắc mặt lạnh tanh:

“Sớm muộn gì họ cũng sẽ đánh nhau. Đều là thanh niên khí thịnh, không đánh một trận, ta còn tưởng đám hỏa kế này không có huyết tính! Cứ đánh cho tốt, thể hiện bản lĩnh của mình ra, mới biết ai mới là người đáng tin!”

...

...

Hồ Ma chuẩn bị sẵn sàng, vô tình liếc mắt qua bên hông của đối phương.

Hắn biết thứ lợi hại nhất của Hứa Tích chính là thanh “lão vật”.

Gần đây, hắn cũng nghe ngóng được, “lão vật” là bảo bối của những người lâu năm tiếp xúc với tà ma.

Thủ Tuế Nhân, Tẩu Quỷ Nhân, hoặc là các thầy phó truyền nghề cho người mang tuyệt kỹ, để đối phó với tà ma, yêu vật, ngoài việc dựa vào đạo hạnh bản thân để trực tiếp chiến đấu, họ còn thường chế tạo một số công cụ hoặc vũ khí. Những công cụ này, vì bản thân có khả năng khắc chế tà ma nên được họ chọn lựa, cộng thêm việc được sử dụng nhiều năm nên thấm nhuần khí tức của họ, khiến cho chúng càng có linh tính.

Nói đơn giản, vật này càng được sử dụng lâu, càng được các pháp sư mạnh mẽ sử dụng thì càng lợi hại.

Tất nhiên, “lão vật” lợi hại là đối với tà ma, còn đối với con người thì hiệu quả có hạn, đây cũng là lý do khiến Hồ Ma dám đối đầu với Hứa Tích.

Về đạo hạnh, Hồ Ma cao hơn Hứa Tích nhiều, lực đạo hùng hậu, kỹ năng Nhị gia dạy cũng đã luyện thuần thục, cho dù phải áp chế đạo hạnh để đấu với y, cũng chưa chắc sẽ thua thiệt.

Ai cũng không ngờ, ngay khi hấn chuẩn bị kỹ càng, thậm chí bắt đầu âm thầm hành công, thì thấy Hứa Tích kia, chỉ nhìn chòng chọc vào hấn, thật lâu, thấy Hồ Ma không có lùi bước dự định, lại chợt cười lạnh một tiếng: ” Ra tay trong trang tử, cũng rất cuồng vọng.”

“Người muốn đánh, ta thành toàn cho người.”

“Nhưng đừng kinh động lão chương quỹ, cũng đừng làm chậm trễ việc tuần tra ban đêm của Hồng Đăng Nương Nương.”

...

Y nói xong, vạt áo trường bào pháp phối, quay người muốn đi, nhưng lại quay đầu nhìn Hồ Ma nói: “Người nếu như thật có gan, xé chiều ngày mai, chúng ta ra ngoài thị trấn, đến khe nước bên kia ở phía dưới Dương Thụ độ sức một trận, có bản lĩnh gì, đều xuất ra là được.”

Đám hỏa kế nghe vậy, đều nhìn nhau, chuyện này là sao?

“Tên này ngoài mạnh trong yếu, suy nghĩ còn non nớt.”

Hồ Ma nghĩ thầm, thấy y muốn đi, liền trực tiếp mở miệng: “Ta không có ý tranh chấp với người, nhưng chúng ta đều là người từ các địa phương khác vất vả đến Hồng Đăng Nương Nương, đều là để học hỏi kiến thức, rèn luyện bản lĩnh, cũng kiếm được chút tiền bạc.”

“Người dựa vào việc đến sớm hơn vài ngày để sắp xếp trực ban luyện tập, ta không có ý kiến, nhưng người cũng phải công bằng chút, mới khiến mọi người cảm thấy phục.”

“Đều là hỏa kế như nhau, dựa vào cái gì mà các người muốn mua rượu thịt mới được đi tuần tra ban đêm?”

...

Đám hỏa kế nghe vậy, đều hơi kinh ngạc, im lặng không nói.

Lúc đầu nghe lời này của Hồ Ma, họ còn tưởng hấn sợ hãi, nhưng nghe tiếp, họ lại đột nhiên cảm thấy lời nói này đi vào lòng mình.

Không chỉ là người từ trong thôn Đại Dương, mà cả người từ các địa phương khác cũng bị họ bóc lột không ít.

Tuy là ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng ai lại chịu phục?

“Hừ!”

Hứa Tích nghe lời này, sắc mặt bỗng bừng bừng, gắt gao nhìn chằm chằm Hồ Ma một lúc: “Đến ngày mai, đừng sợ là được.”

Dứt lời, bỗng nhiên quay người hướng người khác quát: “Thất thân làm gì?”

“Ai đi tuần tra ban đêm, còn không mau đi?”

“...”

Đám hỏa kế giật mình, vội vàng giơ đèn lồng lên và nhanh chóng bước đi.

...

Hồ Ma cũng thu giá đỡ, trở về trang trại. Theo sắp xếp ban đầu, đêm nay hấn phải đi cho ngựa ăn, nhưng hấn trực tiếp về phòng, hoàn toàn không để ý tới.

Tất cả những hành động khiêu khích này đều được suy tính kỹ lưỡng. Nhị Oa Đầu bên kia đã quyết định muốn động thủ, hấn dĩ nhiên có thể chờ cho đến khi Hứa Tích thiếu gia không có chỗ dựa, lại làm việc này, nhưng đến lúc đó, hiệu quả e rằng sẽ kém xa.

Phải là nhân lúc đối phương như mặt trời ban trưa đứng ra,
lại nói chút lời hay, mới có thể đạt tới mục đích.

Chương 118. Bỏ chạy

Chương 118: Bỏ chạy

“Hồ Ma ca, ngươi có nắm chắc đánh thắng hẳn?”

Chu Đại Đồng cũng nhanh chóng chạy về, một mặt ân cần hỏi han.

Hồ Ma cười nói: “Ngươi cũng không biết ta đánh thắng hay không, liền dám đi qua gây chuyện rồi?”

“Có cái gì mà phải sợ?”

Chu Đại Đồng nói: “Trước khi đến đây gia gia nói với ta, nói ta mặc dù cũng biết làm, nhưng ta chỉ là một tên phá hoại vô não, không có óc, nhưng còn ngươi thì khác, ngươi vừa xảo trá vừa lười biếng vừa tham lam, tính cách còn xấu xa, không bao giờ chịu thua.”

“Mặc dù xem ra là cùng một loại người xấu, nhưng ngươi là có đầu óc xấu.”

“Cho nên gia gia dặn dò đi, dặn dò lại ta là sau khi đi ra ngoài phải nghe lời ngươi, có chuyện gì hai huynh đệ đoàn kết lại một khối...”

“...”

“Làm sao nghe lời này có chút khó hiểu, là lời hữu ích hay là nói xấu?”

Hồ Ma lắc đầu, nhìn sang hai người bên cạnh, là Chu Lương và Triệu Trụ.

Cả hai đều là hỏa kế xuất thân từ thôn Đại Dương, tính tình trung thực, bình thường ít nói, nhưng hôm nay cũng đến đây.

Hai người thấy Hồ Ma nhìn mình, liền nói: “Bọn ta không quan tâm chuyện khác, chỉ biết là đều cùng xuất thân từ một thôn.”

Thiếu niên xuất thân từ trong thôn quả thật mộc mạc, thẳng thắn.

Hồ Ma trong lòng không khỏi thở dài, hướng hai người kia cười nói: “Đúng vậy, có việc cùng nhau gánh vác, có phúc cùng nhau hưởng.”

“Hồ Ma ca, ngươi... ngươi đánh không lại hấn đâu...”

Đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên một giọng nói lấp bắp, là Lý Oa tử đang tựa ở cạnh cửa, cẩn thận từng li từng tí nói.

Chu Đại Đồng vừa nhìn thấy hấn, lập tức nổi giận, quát: “Lăn ra ngoài, ngươi không quen biết bọn họ à?”

“Cút đi, đi ngủ với bọn trong phòng kia!”

“...”

Lý Oa tử lập tức rung rung nước mắt, không nói nên lời.

Nhưng nhìn bộ dạng như vậy của y, đừng nói Chu Đại Đồng, chính là Chu Lương và Triệu Trụ cũng không để ý.

Thiếu niên xuất thân từ thôn có tâm tư mộc mạc, đơn giản, đi thẳng về thẳng.

...

Sau khi bọn tiểu nhị thức dậy, theo thói quen làm việc theo sắp xếp của Hứa Tích, vội vàng lo cho việc riêng của mình, nhưng tâm tư đều đặt vào trận chiến giữa Hồ Ma và thiếu niên cảm y, ai nấy đều có chút lo lắng.

Trong lòng họ đều nghĩ rằng Hồ Ma chắc chắn sẽ thua, vì chênh lệch quá lớn.

Mấy thiếu niên xuất thân từ thôn Đại Dương này thật khổ sở, vất vả lắm mới kiếm được một cây đao.

Còn Hứa Tích thiếu gia, không chỉ bản thân mặc gấm vóc, mang theo lão vật, mà hai tên tùy tùng cũng xa xỉ vô cùng.

Nhưng họ lại cảm thấy, Hồ Ma dám khiêu chiến thì ắt hẳn có lực lượng, huống hồ, hẳn là đang giúp đỡ mọi người nói chuyện.

Với âm thanh sóng ngầm cuộn cuộn, Hứa Tích càng đối xử khắc nghiệt với bọn hỏa kế, lớn tiếng quát tháo họ, chỗ này không sạch sẽ, chỗ kia làm không được.

Nhưng Hồ Ma lại là ngoại lệ, hẳn cả ngày không hề lộ diện, chỉ sau khi ăn trưa, ngồi thẳng dậy, mượn đao của Chu Đại Đồng, mang dưới cánh tay, cũng không chào hỏi ai, trực tiếp đi ra khỏi trang trại.

“Hắn thực sự có can đảm đi?”

Bọn tiểu nhị lập tức kích động, trao đổi ánh mắt, đều có chút kinh ngạc.

Mà Hứa Tích nhìn bóng lưng Hồ Ma, chỉ cười lạnh, cố ý thông thả ăn cơm xong, cùng hai tên tùy tùng cười nói, còn đi vào nội viện nói chuyện với lão chương quỹ, tựa hồ rất không thèm để ý, khí độ này càng khiến người ta lo lắng cho Hồ Ma.

Nhớ đến chuyện này, bọn tiểu nhị cũng không còn tâm tư làm việc.

Họ vội vàng xử lý công việc trên tay, sợ đến không kịp, liền lén lút chuồn ra khỏi trang trại.

Đến thị trấn, xa xa họ đã thấy Hồ Ma ôm đao đứng dưới cây Dương Thụ.

Sự bình tĩnh thong dong này khiến họ mơ hồ cảm thấy bội phục, không hiểu sao lại tin tưởng Hồ Ma hơn một chút.

Dần dần, mặt trời ngả về tây, hơn phân nửa bọn tiểu nhị đã chạy tới, lòng tràn đầy lo lắng, chờ đợi trận chiến cẩn thận đo sức này.

Nhưng không ngờ, chờ nửa canh giờ, Hứa Tích vẫn chưa xuất hiện.

Chờ một canh giờ, nhìn về hướng trang trại, vẫn không thấy bóng người nào tới.

Chờ đến khi mặt trời sắp lặn, chúng hỏa kế đều đã không kiên nhẫn, mới thấy một hỏa kế vụng trộm chạy về từ hướng trang trại, thở không ra hơi, mang trên mặt vẻ kinh ngạc khó tả: “Hứa... Hứa Tích thiếu gia không đến được rồi...”

Chúng hỏa kế đều ngây người, Hồ Ma ở xa xa dưới cây Dương Thụ cũng nhìn lại.

Hỏa kế kia lo lắng nói: “Nói là có việc gấp, trực tiếp xin nghỉ với quản sự, về thành rồi...”

“A?”

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng: “Chuyện gì quan trọng như vậy? Đã hẹn xong rồi...”

“Không nói a, chỉ thấy rất khẩn trương, sau đó liền chạy...”

“...”

Thoáng chốc, xung quanh trở nên yên lặng, bọn tiểu nhị nhìn nhau, đều có chút khó tin.

“Hắn đã không đến, vậy thì thôi.”

Hồ Ma lúc này mới cầm đao đi trở về, hướng về phía bọn tiểu nhị đang ngẩn ngơ đứng đó nói:

“Điện trang còn nhiều việc, đừng ở đây thất thần.”

“Đại Đồng, Triệu Trụ, Chu Lương, còn có người, người, và người, mấy người các người, tối nay cùng ta tuần tra ban đêm.”

“Người, người, người, tối nay cắt cỏ cho ngựa, quét dọn sân vườn.”

“Mấy người các người, trông coi bếp lò, lão chương quỹ muốn nước canh phải được đun sôi đúng lúc, không được nguội, cũng không được quá nóng.”

...

Bọn tiểu nhị bỗng dung thấy Hồ Ma sắp xếp công việc, nhất thời không kịp phản ứng.

Mãi một lúc sau, Chu Đại Đồng mới lên tiếng đáp ứng, những hỏa kế khác cũng đột nhiên hiểu ra, liên tục gật đầu, không có ý kiến gì với sự sắp xếp của Hồ Ma.

Hồ Ma dẫn đầu đi về phía điện trang, trong lòng thầm nghĩ: “Đền lòng này được nhắc lên, ta lại tiến thêm một bước gần hơn với Thủ Tuế Nhân.”

Chương 119. Tuần tra

Chương 119: Tuần tra

“Hong Đăng chiếu đêm, bình an vô sự...”

Bóng tối bao trùm cánh đồng hoang vắng, một ngọn Hồng Đăng lão đảo tiến đến từ xa xa.

Tiếng kêu xen lẫn sự hưng phấn và run rẩy của bọn tiểu nhị phá vỡ sự tĩnh lặng đến ngột ngạt.

Cũng không biết có bao nhiêu sinh vật vốn dĩ đang rình rập, khi nhìn thấy Hồng Đăng, liền lạng lẽ lui lại, ẩn mình vào trong bóng tối sâu thẳm.

Lửa ma trôi dạt trên những ngôi mộ hoang vắng cũng theo Hồng Đăng tiến đến, rồi lạng lẽ biến mất.

Hồ Ma cầm chiếc đèn lồng đỏ rực, bên trái là Chu Đại Đồng với vẻ mặt hớn hở, thỉnh thoảng lại kéo dài giọng hô to, bên phải là Chu Lương, và sau lưng là ba hỏa kế khác cùng đi tuần tra đêm.

Tất cả bọn họ đều mới mẻ và phấn khích, tiếng bước chân giẫm trên con đường đất vang lên sột soạt. Khi đi qua những ngôi mộ, họ cũng không né tránh mà đi thẳng qua.

Nhìn dáng vẻ đó, ngược lại có chút khoe khoang.

“Ô ô ô...”

Sau khi họ đi qua những ngôi mộ, mơ hồ nghe thấy tiếng gió thổi qua từ phía bên kia mộ phần, như lẫn tiếng nước nở.

Quay đầu nhìn lại, lơ mơ có thể thấy vài bóng người đang ngồi bên mộ, trùng trùng nhìn bóng lưng của họ bằng đôi mắt

vô hồn.

Hồ Ma khựng lại, quay đầu liếc nhìn, rồi đột nhiên quay trở lại.

Khi chiếc đèn lồng đỏ đến gần, một luồng Âm Phong xoay quanh ngôi mộ đột nhiên nổi lên, nhưng khi nhìn kỹ lại, lại chẳng thấy gì cả.

“Ta là người tuần tra đêm được Hồng Đăng Nương Nương cử đi, không có ý định quấy nhiễu sự thanh tịnh của các vị.”

Hồ Ma cầm đèn lồng, giọng lạnh lùng nói: “Nhưng các vị cũng biết, tránh khỏi tương lai náo loạn không hay, mọi chuyện không tốt đẹp cho ai cả.”

Vài ngôi mộ hoang vu không có bất kỳ động tĩnh gì, như thể không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này Hồ Ma mới xoay người, tiếp tục cầm đèn lồng đỏ đi về phía trước, đám hỏa kế đều nín thở, không dám thở mạnh.

Đây chính là uy lực của việc tuần tra ban đêm do Hồng Đăng Nương Nương thực hiện.

Tay cầm Hồng Đăng, đợi màn đêm buông xuống, đi khắp thôn dã, xua tan tà ma xâm nhập.

Đây là quy củ của Hồng Đăng Hội, nơi nào có Hồng Đăng sáng lên, trong phạm vi mười dặm sẽ không cho phép tà ma dừng chân, kể cả những cô hồn dã quỷ trong mộ hoang cũng không ép buộc di chuyển, nhưng chúng phải ở yên trong mộ.

Tất nhiên, với năng lực hiện tại của Hồ Ma và những người khác, họ đương nhiên không thể có uy phong lớn như vậy, uy phong này vốn dĩ đến từ chiếc Hồng Đăng.

Bình thường, tà ma gặp Hồng Đăng một lần sẽ trốn tránh.

Nhưng nếu gặp phải những kẻ không hiểu quy củ như gia đình hoàng tiên trước đây, thì họ sẽ muốn thử sức.

Trước tiên phải giảng giải quy củ, sau đó giảng đạo lý, nếu không nghe thì động thủ.

Đánh không lại thì quay về gọi chương quỹ.

Mà đây chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của bọn hỏa kê khi đến đây.

“Hồng Đăng Nương Nương không chỉ có địa bàn và hương đường trong thành, mà còn có những trang trại tương tự ở các địa phương khác.”

Mà trong lúc cầm đèn lồng đi qua một vòng lớn, Hồ Ma không khỏi nghĩ đến: “Hồng Đăng Nương Nương này, bản lĩnh có thực sự lớn như vậy không? Bất kể ở đâu, chỉ cần treo đèn lồng đỏ lên là có thể khiến tà ma chủ động tránh xa mười dặm?”

“Hay là sức mạnh của nàng nằm ở chỗ những người như bọn tiểu nhị này giúp nàng tuần tra ban đêm, và một khi gặp phải rắc rối thực sự, nàng có thể giáng lâm vào chiếc đèn lồng đỏ?”

Hắn nhớ rằng khi xưa đuổi đám hoàng bì tử, trong tiếng cười mơ hồ phát ra từ chiếc đèn lồng đỏ.

Nhưng hôm nay, chính mình cầm chiếc đèn lồng này trong tay, cũng cảm thấy nó chỉ là một chiếc đèn lồng bình thường, không có gì thần kỳ.

Tuy nhiên, không cần suy nghĩ nhiều, cứ làm việc cho tốt.

Sáu mươi dặm trong một đêm, lại là đêm khuya hoang vắng, quả thực khó đi, nhưng dù sao, việc tuần tra ban đêm này cũng không cần phải quá nghiêm ngặt, hướng hồ, bọn họ

đều là những thiếu niên khỏe mạnh, bước chân nhẹ nhàng, nên cũng nhanh chóng đi hết một vòng và trở lại trong trang trại.

Hồ Ma treo lại đèn lồng, kiểm tra chuồng ngựa và lò sưởi, ghi nhớ tình hình các khu vực trong lòng.

Sau đó, hắn đi đến gõ cửa nội viện, chờ nghe tiếng trả lời từ bên trong rồi đẩy cửa bước vào. Hắn hướng chuông quỹ đang ở trong sân báo cáo:

“Mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, chuông quỹ còn có gì dặn dò thêm không?”

...

Vị Ngô chuông quỹ này đang ngồi trên băng ghế đá trong nội viện hóng mát...

... Thật kỳ lạ khi lão lại muốn hóng mát trong tiết trời lạnh giá như hôm nay.

Thấy Hồ Ma vào báo cáo, lão dường như không bất ngờ, chỉ gật đầu nhẹ và quan sát Hồ Ma từ trên xuống dưới.

Bỗng nhiên, lão hỏi: “Tên ngươi là gì? Bao nhiêu tuổi?”

Hồ Ma vội vàng trả lời: “Dạ, tên ta là Hồ Ma, năm nay mười sáu tuổi, là người từ thôn Đại Dương Lão Âm Sơn.”

“Ngô...”

Lão chuông quỹ gật đầu nhẹ, rồi vỗ đầu một cái, nói: “Ta nhớ ra rồi, ngươi phản ứng rất nhanh, rất tốt.”

Hồ Ma gật đầu, không nói nhiều.

Chuông quỹ vẫy tay, cười nói: “Đến đây, ta thử hỏa hầu của ngươi.”

Hồ Ma thấy lão đưa tay ra, liền tiến lên, đưa bàn tay của mình ra. Hắn từng được quản sự Thái Tuế thử hỏa hầu khi hắn còn ở thôn Đại Dương, chon nên biết quy củ.

Nhưng không ngờ, vị Ngô chương quỹ này không giống như vị quản sự kia, chỉ nắm hai đầu ngón tay, mà là trực tiếp cầm lấy bàn tay của Hồ Ma.

Hồ Ma mỉm cười, nhưng lập tức cảm thấy một cỗ âm khí thấm vào cơ thể.

Hắn cố gắng giữ bình tĩnh và vội vàng điều động lô hỏa của mình để chống lại.

Chương 120. Tặng phẩm

Chương 120: Tặng phẩm

Hiện tại, hai nén hương đầu tiên của hắn đã đầy đủ, nén hương thứ ba cũng đã phát triển khỏe mạnh, chỉ còn kém một chút nữa là đạt đến một trụ. Hồ Ma biết rằng một thiếu niên trong thôn như hắn có tu vi gần ba trụ là điều quá sức tưởng tượng.

Vì vậy, hắn thu hồi hai trụ còn lại và chỉ sử dụng nén hương thứ ba mới tích lũy gần đây để chống lại.

“A?”

Lão chương quỹ thử một chút, buông tay Hồ Ma ra, kinh ngạc nói: “Nội tình của ngươi thâm hậu đấy...”

Hồ Ma đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác, liền trực tiếp nói: “Đại nhân nhà ta lên núi, đào được một chút đồ tốt, đưa cho ta ăn.”

“Cho nên ta từ bắt đầu phong lô, liền so người khác nhanh hơn.”

“...”

Lão chương quỹ nghe xong, liền chậm rãi gật đầu, tựa hồ có chút hài lòng.

Với nhãn lực của lão, đương nhiên không thể nhìn không ra, bức hỏa lực hùng hậu này, cũng không phải là ở tuổi tác của Hồ Ma tu có thể trực tiếp nuôi ra.

Phong bế dương khí không tiết ra ngoài, lại rèn luyện khí lực cho tốt, thì tương lai vô cùng sáng lạn.

Mà Hồ Ma vừa nói, vừa từ trong ngực lấy ra một bọc giấy, sau đó tiến lên bỏ vào trên bàn đá ở bên cạnh lão chương quỹ, nói: “Đây là trưởng bồi nhà ta cắt một khối trên Thanh Thái Tuế sinh ra, cũng có chút khác biệt.”

“Người lớn trong nhà dặn dò ta mang đến cho lão chương quỹ, xin ngài đừng ngại mà nhận cho.”

“...”

Lão chương quỹ kia cười nhìn lướt qua, cũng không quá để ý, lão chậm rãi mở cái bọc giấy này ra, đợi cho đến khi trông thấy một khối có màu đỏ sẫm phát ra ánh xanh ở trong đó, sắc mặt lại lập tức hơi đổi một chút.

Lại nhìn kỹ một lúc, rốt cục xác định, trên mặt hiện ra nụ cười, thái độ so với vừa rồi thực sự tốt hơn rất nhiều.

Liên tục gật đầu, cười nói: “Không tệ, không tệ, đại nhân nhà ngươi hữu tâm...”

Đột nhiên lời nói xoay chuyển: “Còn có nữa không?”

“Có!”

Hồ Ma đã sớm đã chuẩn bị, vội vàng gật đầu, lại lấy ra khối Thanh Thái Tế ở trong bao vải, nói: “Đại nhân nhà ta sợ ta theo không kịp, để ta cầm bỏ thân thể, chương quỹ ngài xem...”

Phía trên có vết đao rõ ràng, rõ ràng là từ trên khối kia cắt ra, mà không phải cắt giấu riêng, chỉ cắt một khối cho mình.

Lão chương quỹ nhìn thấy, mới bỗng nhiên nở nụ cười, khoát tay một cái nói: “Tự ngươi giữ đi!”

“Quay lại bồi bỏ thân thể cho tốt, hỏa hầu của ngươi đã đến dài được trăm thước, sắp theo kịp đạo hạnh rồi.”

“Còn việc trong trang, người cũng chú ý quan sát nhiều hơn.”

“Buổi tối mỗi ngày , đến nội viện này của ta, nếu có chuyện gì, ta sẽ dặn dò người.”

“... ”

Hồ Ma đáp ứng và rời khỏi nội viện.

Nghe lời lão chương quỹ nói, có vẻ như đã có hi vọng.

Hồ Ma đương nhiên cũng muốn trực tiếp tìm lão để xin cam đoan, nhưng tiếc là loại cam đoan này lại không thể nào xin được.

Hắn trở lại phòng ngủ và thiếp đi. Chu Đại Đồng và những người khác vẫn còn rất hưng phấn. Chỉ trong một đêm, bọn họ đã trở thành tuần tra ban đêm, vô hình chung như cao hơn một bậc, đều cảm thấy có chút không chân thực.

Vừa vui mừng, vừa lo lắng Hứa Tích đột nhiên trở lại và lấy đi đái ngộ của mình, tâm trạng thấp thỏm, đều muốn tìm Hồ Ma nói chuyện, nhưng Hồ Ma lại không muốn nói chuyện này với họ, chỉ khoát tay bảo họ nghỉ ngơi.

“Đám người Hứa Tích ở là gian giữa, rộng rãi hơn nhiều, ngược lại có thể giành được.”

Hắn chỉ thầm nghĩ: “Như vậy, Tiểu Hồng Đường cũng sẽ không cần đi dạo bên ngoài mỗi đêm, ban ngày có thể ngủ.”

“...Dù sao thức đêm mỗi ngày cũng không tốt cho sức khỏe.”

“... ”

“... ”

Cũng tại trang trại này, lão chương quỹ đợi Hồ Ma đi, mới vội vàng cầm lấy khối thịt đó và đi vào nhà chính.

Vén rèm buông trong, hần nhìn thấy nữ tử đang cau mày trong vạc dưới ánh đèn, và nói một cách đầy phấn khích: “Là đồ tốt đây.”

Nữ tử trong vạc mặt mũi mở to mắt, nhìn thấy vật đen sì trong tay của lão: “Đại đại, kia là cái gì?”

“Cái này gọi là Thanh Ngọc Cao.”

Lão chương quỹ hưng phấn nói: “Bọn nhà quê trong thôn không biết thứ đồ chơi này quý giá, đoán chừng là nhìn màu đỏ nên tưởng là Huyết Thái Tuế, coi như lễ vật cho ta.”

“Trên thực tế, thứ đồ chơi này không phải Huyết Thái Tuế, nhưng đối với ta lại càng hữu dụng hơn.”

“Tác dụng của nó không phải là tăng khí lực và đạo hạnh như Huyết Thái Tuế, ăn nhiều còn hại đạo hạnh, nhưng nó rất tốt để chữa bệnh giảm đau, rút hỏa kinh, người không phải hay kêu đau rất trên người sao?”

“Có cái này, sẽ ổn thôi...”

“...”

Nữ tử trong vạc có vẻ hơi kích động, ngẩng đầu nhìn vật đen sì kia.

Nhưng khi mở miệng, lại có chút do dự: “Đại đại, vậy người muốn dạy bản sự cho người ta không?”

Lão chương quỹ lúc này mới nghĩ đến, có lẽ nữ tử kia đã nghe được chuyện lão nói với họ Hồ ở gian ngoài.

Lão hơi do dự và nói khẽ: “Bản lĩnh này của ta là một chuyện quan trọng, truyền cho ai cũng là đại ân đại đức.”

“Tiểu tử này, thật ra còn mạnh hơn cả Hứa gia tiểu tử, lại là từ trong thôn ra, bối cảnh tương đối sạch sẽ, chỉ cần xem hần có chịu ra sức hay không...”

“Nếu đáng tin, cũng không phải là không thể dạy hấn.”

Chương 121. Như một lời hứa

Chương 121: Như một lời hứa

Hồ Ma không chỉ có sức mạnh, mà còn bỏ ra rất nhiều công sức.

Hắn biết tầm quan trọng của cơ hội này, vì lời hứa hẹn về tương lai, nên hắn nghiêm túc làm việc trong điền trang.

Nói về điền trang này, nó không lớn, lại là nơi nhàn rỗi, nhưng công việc lại khá phức tạp.

Cần phải lo liệu những việc cần thiết trong nội viện, đồng thời phải lo cho gia súc ở ngoại viện, quét dọn nhà cửa, chế củi, nấu cơm, canh gác ban đêm, thỉnh thoảng còn có người từ các thôn trại xung quanh đến nói chuyện, phái người đi điều tra.

Chưởng quỹ không thích quản lý, nên mọi việc trong điền trang đều dồn lên vai Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma không hề oán trách, chỉ ngày ngày nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn biết rằng bây giờ mình không thể mắc sai lầm, nên tự mình làm mọi việc, cố ý khác với thái độ kiêu ngạo trước đây, bất kể là tuần tra ban đêm hay những công việc tạp dịch khác, đều phân chia đều đặn cho mọi người, không phân biệt cao thấp, thay phiên nhau làm việc.

Lúc đầu còn lo lắng Chu Đại Đồng cùng người trong thôn Đại Dương sẽ bất mãn, dù sao khi Hứa Tích quản lý, hai tên

tùy tùng của hắn đừng nói làm việc vặt, mà còn cần người khác cung phụng.

Nhưng Chu Đại Đồng và đồng bọn theo Hồ Ma hiện tại nắm thực quyền, nhưng cũng không ai cung phụng, dù là tuần tra ban đêm, cũng là sắp xếp theo lịch, thỉnh thoảng còn làm những việc vặt như mức nước cho ngựa.

Nhưng khi Hồ Ma hỏi, Chu Đại Đồng lại có câu trả lời ngoài dự liệu: “Người nói gì thế Hồ Ma ca?”

“Làm việc này, chẳng phải ta vẫn làm mỗi ngày trong điền trang của Nhị gia hay sao?”

“Có chỗ tốt thì bí mật chia nhau, bày ra bên ngoài làm gì? Cái này chẳng phải là để người khác không phục hay sao?”

“...”

Hồ Ma nghe vậy không khỏi nhìn Chu Đại Đồng với ánh mắt khác.

Cháu trai của chính trị gia, nhãn lực quả nhiên cùng người khác không giống...

Mặc dù xuất thân từ trong thôn, nhưng Chu Đại Đồng xử thế lại quy củ hơn cả Hứa Tích, tên con nhà giàu kiêu căng kia.

Thời gian trôi qua, mọi việc trong thôn đều được sắp xếp đâu ra đấy, bọn tiểu nhị luyện tập kỹ năng làm việc hăng say, không hề oán giận, thậm chí còn tốt hơn so với thời Hứa Tích quản lý.

Dần dần, bọn tiểu nhị đều xem Hồ Ma như quân sự thực sự, có chuyện gì đều đến báo cáo với hắn. Sau mỗi lần tuần tra đêm khuya, Hồ Ma cũng sẽ báo cáo lại mọi việc cho Ngô chương quỹ.

Ngô chương quỹ tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng nhìn ra được cũng rất hài lòng với biểu hiện của Hồ Ma.

Hắn giao cho Hồ Ma mọi việc lớn nhỏ, thỉnh thoảng còn nhắc nhở vài việc cần chú ý, đến ngày mười tháng sáu, đã đến lúc cấp cho đám hỏa kế mới huyết thực, lão thậm chí còn đưa chìa khóa kho bên ngoài cho Hồ Ma, để hắn lấy ra cho bọn tiểu nhị.

“Người lấy thêm nửa cân đi.”

Lão thân nhiên dặn dò Hồ Ma: “Bồi dưỡng cho tốt, đề cao hỏa hầu.”

“Sớm thành đạo hạnh, đến sang năm đầu xuân, mới có thể chân chính gánh vác một phương, giúp đỡ cho ta.”

“...”

“Đây tựa hồ cũng là một lời hứa?”

Hồ Ma đương nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói này, nhưng trong lòng lại không dám buông lỏng.

Ha ha, đời trước ăn bánh còn chưa đủ sao?

Hắn chỉ lưu tâm đến mọi động tĩnh, nghiêm túc xử lý tốt mọi việc, đồng thời âm thầm tính toán thời gian của mình.

Hiện tại tu vi của hắn đã gần ba nén hương, mà hũ huyết thực hoàn kia cũng nhanh sắp thấy đáy, nhưng càng đến thời điểm quan trọng này, càng không thể hoang mang.

Sau khi đoạt lấy chức quản sự thực tế, việc duy nhất Hồ Ma làm là đuổi hai tên tùy tùng của Hứa Tích ra khỏi căn phòng nhỏ, cùng Chu Đại Đồng chuyển vào, không cần phải gặp ra với người khác.

Đương nhiên, cũng có thể xem như vì để Tiểu Hồng Đường mỗi tối có thể ngủ ngon trên xà nhà.

Cứ như vậy, bọn tiểu nhị cũng dần dần thuận thục hơn trong việc quản lý trang trại.

Vào lúc này, Hứa Tích, tên thiếu gia cảm y trước đây đã xin nghỉ rời khỏi trang trại, lại lặng yên không một tiếng động trở lại, khiến mọi người kinh hãi.

Tên thiếu gia này bỏ chạy giữa trận, Hồ Ma liền thuận lợi tiếp quản mọi việc. Giờ đây hắn trở về, hai người không tái đấu một phen sao?

Nhất là hai tên tùy tùng của hắn, tưởng rằng đã đến lúc xoay người, vung tay vung chân.

Nhưng điều bất ngờ là, Hứa Tích lần này trở về lại mặt ủ mày chau, không có ý định muốn tranh giành với Hồ Ma, ngoan ngoãn nhận phòng ở bên cạnh thiên phòng lớn.

Ngay cả sáng ngày thứ hai, khi Hồ Ma sắp xếp hắn đi làm việc dưới bếp, hắn cũng chỉ im lặng gật đầu đáp ứng, không hề có ý kiến gì.

Bọn hỏa kế thấy vậy thì đều ghen hòng nhìn trân trối: “Chuyện này là sao? Vị đại thiếu gia cuồng vọng này, cứ như vậy phục rồi?”

“Sợ là không đơn giản như vậy...”

Hồ Ma mặt ngoài thì bình thản, nhưng trong lòng cảnh giác cao độ, để Tiểu Hồng Đường không có việc gì thì quan sát y cẩn thận một chút.

Tóm lại học được bài học trước đó, không thể lơ là.

Quả nhiên, Hứa Tích tuy bề ngoài thì phục tùng, không có ý định tranh giành với Hồ Ma, nhưng vào ngày thứ ba sau khi trở về, Khi Hồ Ma dẫn người ra ngoài làm việc, y lén lút tiến vào nội viện của chương quỹ.

Hồ Ma sợ Tiểu Hồng Đường thành linh gây họa, bị người đả thương, không cho phép nàng tùy tiện vào nội viện, bởi vậy nàng chỉ có thể ở bên ngoài quan sát.

Chờ Hồ Ma trở về, Tiểu Hồng Đường liền kể chuyện này cho hắn nghe. Hồ Ma trong lòng khẽ động, hỏi: “Hắn đi vào bao lâu?”

Tiểu Hồng Đường nghĩ nghĩ, nói: “Khoảng thời gian ăn một bát thịt.”

“... Rất hình tượng a!”

Chương 122. Cạnh tranh công bằng

Chương 122: Cạnh tranh công bằng

Hồ Ma gật đầu, biểu thị đã biết, liền đưa cho Tiểu Hồng Đường một khối Thanh Thái Tuế, để nàng đi ra ngoài chơi.

Hắn biết Hứa Tích hiện tại đang trong tình cảnh đáng lo, theo lý thuyết đã không có gì có thể lay động lão chương quỹ, nhưng bối cảnh của hắn không nhỏ, vốn liếng cũng dày, mình cũng không thể nghĩ đơn giản, chỉ là giả vờ như không biết, tiếp tục làm việc của mình.

Quả nhiên, đêm nay vừa trở về sau đêm tuần tra, Hồ Ma liền nghe gã sai vặt của lão chương quỹ gọi: “Hồ đại ca, Hứa nhị ca, chương quỹ mời các người vào.”

Hồ Ma là con độc đinh, còn Hứa Tích ở trong nhà được xếp thứ hai, cho nên y xưng hô như vậy.

Nghe có vẻ như Hồ Ma chiếm được tiện nghi.

Hồ Ma liếc mắt nhìn Hứa Tích, thấy y cũng không nhìn thẳng ánh mắt của mình, chỉ là đứng dậy đi vào bên trong, nắm chặt quyền.

“Các người đi về nghỉ trước.”

Hồ Ma dẫn dò Chu Đại Đồng, cùng Hứa Tích một trước một sau tiến vào nội viện.

Vào bên trong, liền thấy lão chương quỹ đã ở chỗ này chờ, trên bàn đá còn bày mấy đĩa đồ nhắm, hắn là lão chương quỹ

để người hầu tại phòng bếp nhỏ bên trong làm, có đậu phộng đậu tằm, còn trứng gà, và một đĩa thịt bò lớn.

Thế mà bày ba cái ly, thấy bọn họ đi vào, liền nói: “Các người đều ngồi xuống đi.”

Hồ Ma cùng Hứa Tích đều ngồi xuống, ai cũng không vội mà nói chuyện, chỉ có Hứa Tích đoạt lấy việc rót rượu cho lão chương quỹ.

Lão chương quỹ uống chén rượu đầu tiên, rồi từ từ mở lời:

“Thời gian các người đến đây còn ngắn, chưa trải qua mấy năm bái Thái Tuế, trong hội Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta, chưa thể coi là lão nhân.”

“Nhưng ta cũng không lừa các người, hai người đều có mệnh tốt.”

“Hiện tại ta thiếu nhân thủ, trang trại này cũng thiếu một quản sự chính thức, cho nên, ngược lại là tiện nghi cho hai người các người...”

“Vâng, Vâng...”

Hồ Ma còn đang yên lặng lắng nghe, Hứa Tích đã vội vàng đứng dậy, hai tay nâng chén rượu, nói: “Đa tạ làm Kiên gia!”

“Ngồi xuống.”

Lão chương quỹ nhìn hẩn một cái, không đáp lời, sắc mặt có chút không vui.

Hứa Tích vội vàng ngồi xuống. Hành động và cách xưng hô của hẩn khiến Hồ Ma trong lòng hơi động.

“Ta cũng không lừa các người...”

Ngô chương quỹ trầm ngâm một lát rồi nói thẳng:

“Lời đồn rằng gia nhập Hồng Đăng Hội có thể học được bản sự là không sai. Kỹ năng ta dạy các người đều là bản lĩnh

thực sự, đủ để các người kiếm sống.”

“Tuy nhiên, những bản sự này vẫn còn hạn hẹp.”

“Ta còn có chút bản lĩnh cao siêu hơn, cũng muốn tìm người có trách nhiệm để truyền dạy.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Hứa Tích mà cả Hồ Ma cũng khẽ ngẩng đầu.

Đây là lần đầu tiên Ngô chương quỹ nói rõ chuyện này trước mặt mọi người.

Vậy hẳn...

“Sau thời gian quan sát, ta nhận thấy trong số mười người trong trang trại này, chỉ có hai người có tiềm năng, chính là hai người các người.”

Ngô chương quỹ nhìn về phía hai người họ, nói: “Nếu ta nói muốn nhận hai người làm đồ đệ, ta đều muốn thu nhận, nhưng không được a, tối thiểu hiện tại ta không thể dạy hai người.”

“Hơn nữa, huyết thực trong trang trại này cũng không đủ để nuôi dưỡng hai người tu luyện. Cho nên, ta định cho hai người các người một bài thi, xem ai làm tốt hơn. Người làm tốt hơn sẽ trở thành quản sự hỏa kế của trang trại này.”

“Đương nhiên, ta cũng sẽ truyền lại bản sự này cho người đó.”

“Làm không xong cũng đừng lo lắng, sau khi nội tình trong trang trại dày dặn hơn, ta sẽ dạy lại các người...”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng liền liếc qua thấy ngay.

Đây chính là trò lừa bịp!

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Hắn đã từng nghe nói về loại hình thi cử này vào lúc Hồng Đăng Nương Nương chọn người.

Giữa hắn và Hứa Tích, tất nhiên chỉ có một người có thể trở thành quản sự thực sự và học được bản lĩnh này.

Nhưng hắn đã đưa bảo bối, còn nhà Hứa Tích lại đã mất thế.

Hứa Tích rốt cuộc đã nói gì mà có thể thuyết phục lão chủ trương, muốn cùng hắn công bằng cạnh tranh?

“Đề bài cũng rất đơn giản...”

Ngô chủ trương không quan tâm đến phản ứng của hai người, tiếp tục nói: “Cách trang trại của ta mười hai dặm về hướng tây có một ngôi làng tên là làng Hoàng Cầu. Về lý thuyết, nó không nằm trong phạm vi tuần tra ban đêm của chúng ta, nhưng vào đầu xuân, nơi đó lại trở nên nguy hiểm.”

“Theo ta được biết, nơi đó có một miệng giếng, bên trong có thứ đã thành tinh. Chúng ta không thể để nó tùy tiện quấy phá nơi đó. Hai người các ngươi hãy đi giải quyết nó đi!”

“Ai làm tốt hơn sẽ trở thành quản sự, thế nào?”

Hứa Tích nghe vậy vô cùng vui mừng, lập tức đứng dậy hứa hẹn.

Nhưng Hồ Ma lại cảm thấy tim mình đập nhanh, thầm cười lạnh: “Thì ra là ta suy nghĩ nhiều quá...”

“Đây không phải là một cơ hội cạnh tranh công bằng!”

Chương 123. Đề bài

Chương 123: Đề bài

Hồ Ma không biết Hứa Tích đã giao ra thứ gì, nhưng rõ ràng lão chương quỹ đang thiên vị hắn.

Thứ nhất, Hồ Ma đã được hứa hẹn vị trí quản sự, nhưng giờ đây lại biến thành hai người thi đấu, người thắng sẽ nhận tất cả.

Thứ hai, lão chương quỹ đưa ra đề bài là tiêu diệt một con tà ma lợi hại.

Mọi người trong trang trại đều biết Hứa Tích có một món đồ cổ truyền, là vật lợi hại để trừ tà ma. Ai có thể tranh qua y?

Hồ Ma trầm nghĩ: “Lão già này đã nghĩ hay rồi, còn muốn khoe mẽ nữa...”

Hắn nghĩ đến việc Hứa Tích lần này trở về, đưa ra thứ gì đó khiến lão chương quỹ động lòng. Món đồ mà hắn đưa trước đây cũng có giá trị không nhỏ, lão chương quỹ không nỡ từ chối. Cho nên, lão mới vắt óc tìm mưu kế đưa ra đề bài khó khăn này.

Nhưng việc đã đến nước này, Hồ Ma phải làm thế nào?

Bây giờ xin giúp đỡ Nhị Oa Đầu lão huynh thì không kịp thời gian.

Hồ Ma biết ân tình khó mượn. Lão huynh đã giúp mình hạ bệ được chỗ dựa sau lưng của Hứa Tích đã là rất tốt rồi.

Dù sao nếu không phải có lão giúp đỡ, thì Hồ Ma căn bản không có cơ hội cạnh tranh với Hứa Tích. Bối cảnh thiếu gia

nhà giàu đối đầu với đứa nhà quê xuất thân từ trong thôn quê thực là một đòn chí mạng.

Lại xin người ta nữa, sợ rằng không phải người ta còn nợ ân tình của mình, mà là mình thiếu ân tình của người khác.

Bây giờ, trước tiên Hồ Ma phải tự mình nghĩ cách.

Hồ Ma đành phải tự mình nghĩ cách giải quyết. Nếu không được, hẳn sẽ liều mạng nhờ cậy Nhị Oa Đầu lão huynh giúp đỡ.

Khi Hồ Ma đang suy nghĩ, Hứa Tích với thái độ khác thường, nụ cười lạnh lùng trên môi, bước ra khỏi viện.

Trở về nội môn, hắn lập tức hướng về bọn tiểu nhị ở thiên phòng, kêu lớn: “Hồ Tử, Đại Long, các người ra đây, gọi thêm mấy huynh đệ tâm phúc cùng ta ra ngoài xử lý chuyện khẩn yếu.”

“Đợi trở về, ta sẽ...”

“...cảm tạ!”

Hắn định nói sẽ trọng thưởng, nhưng nghĩ đến tình cảnh nhà mình nên đổi thành “cảm tạ”.

“A?”

Bọn tiểu nhị trong thiên phòng vốn hiếu kỳ chuyện gì xảy ra khi hai người vào nội viện, lập tức ủa ra.

Hai tùy tùng của Hứa Tích thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của y, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Cảm giác như Hứa Tích trước đây đã trở lại, nghĩa là họ lại có thể dựa vào Hứa Tích để sống sung sướng, không cần phải cụp đuôi nịnh hót người khác.

“Y muốn ra ngoài vào ban đêm?”

Hồ Ma nghe vậy cũng cảm thấy kỳ lạ.

Hoàng hôn là ranh giới phân chia âm dương. Người sống và tà ma đi hai đường khác nhau.

Bản thân những thứ tà ma này đã đáng sợ, đến ban đêm càng hung hãn hơn so với người sống.

Hơn nữa, đây là bài kiểm tra cho hai người, không phải đi tuần tra ban đêm. Bình thường họ cầm đèn lồng đỏ đi dạo là mượn uy phong của Hồng Đăng Nương Nương.

Mà lần này họ không mang theo đèn lồng, hoàn toàn dựa vào chính bản thân mình, cho nên nguy hiểm sẽ tăng lên gấp đôi

Hồ Ma đang suy nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chỉ sợ đối phương chiếm ưu thế không chỉ là nhờ có món đồ cổ kia.

Đối phương có thể đã biết họ phải đối phó với thứ gì, và có thể đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước...

Mẹ nó, thế mà còn cho đề bài?

Hồ Ma vội vàng suy nghĩ, nhưng cũng cố tỏ ra bình tĩnh, cao giọng cười nói: “Hứa thiếu gia, sao người vội vàng thế?”

“Lão chưởng quỹ ra đề bài cho hai ta, ai giải quyết được con tà ma lợi hại kia sẽ trở thành quản sự của trang trại và được báỉ lão gia tử làm thầy học bản sự. Cho nên diệt trừ con tà ma kia là chuyện đương nhiên...”

“Nhưng người đêm hôm khuya khoắt dẫn bọn họ đi mạo hiểm, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao ăn nói với mọi người?”

...

“Trừ tà ma?”

“Ai thắng sẽ trở thành quản sự?”

Những hỏa kế trong ngoại viện nghe vậy đều kinh hãi.

Bọn họ mới biết cuộc trò chuyện vừa rồi chính là quyết định thân phận tương lai của hai người.

Lại nghe nói phải trừ tà ma trong đêm, không ít người trong lòng khiếp đảm.

“Ha ha, nếu không có gan, còn làm gì Thủ Tuế Nhân?”

Hứa Tích nghe vậy, lập tức hiểu ý Hồ Ma, liền phối hợp với hắn.

Y lớn tiếng nói một câu, rồi nhìn về phía người khác, rút thanh kiếm gỗ bên hông, nâng trong tay, lớn tiếng nói:

“Thanh kiếm gỗ này của ta, là từ một cây già mọc ra ở bên cạnh Huyết Thái Tuế,. Sau nhiều năm được một vị Tẩu Quỷ Nhân sử dụng, nó có linh tính và là vật khắc chế tà ma tốt nhất...”

“Có kiếm này bên mình, bất kể nó là thứ gì lang thang đêm hôm, chẳng lẽ ta còn không trăm được một con tà ma?”

“Mấy vị huynh đệ, ta gọi các người chủ yếu chỉ là để tăng thanh thế, ai muốn đi cùng ta một chuyến, trở về sau, ta...”

“...”

Nói đến đây, hắn bỗng chốc trầm giọng, rồi quyết tâm mở miệng: “Sẽ cho người đó một cân thanh huyết thực!”

Thanh thực chính là Thanh Thái Tuế, đám thiếu niên nghe vậy, lập tức vừa mừng vừa sợ, một cân thanh thanh thái tuế đổi ra bạc có thể mua được bao nhiêu cái bánh chứ?

Bọn họ vốn tin phục vào thực lực của Hứa Tích, biết y luyện tập tốt, lại từng chứng kiến uy phong khi y diệt trừ con chồn vàng, giờ đây thấy y cầm trong tay món đồ cổ, lòng tin tràn đầy, lại hứa hẹn lợi ích lớn, lập tức cao giọng đáp ứng.

Chương 124. Lập mưu

Chương 124: Lập mưu

Ngay cả Lý Oa Tử trong đám người cũng do dự, mắt đảo qua Hứa Tích và hai tùy tùng bên cạnh y, chần chờ không biết có nên tiến lên hay không.

Gần đây, Lý Oa Tử vẫn nghĩ đến việc nối lại tình xưa với những huynh đệ trong thôn Đại Dương, chỉ tiếc những người trong thôn Đại Dương đều có quan niệm mộc mạc, không dung thứ cho loại người không phân biệt phải trái như y.

Từ khi Hồ Ma làm chủ, trong một khoảng thời gian tương đối dài, y đều ở trong tình cảnh vô cùng xấu hổ.

Mất thấy mọi người ồn ào, chầm đước, chuẩn bị đi ra ngoài, y rút cuộc cũng cắn răng theo sau.

Lần này, hơn phân nửa số hỏa kế trong trang trại, tầm mười người, đã đi theo.

Chỉ còn lại ba đồng bọn trong thôn Đại Dương và một số người thực sự nhát gan, không dám đi theo trên chóc tà ma trong đêm.

“Hồ Ma ca, đừng sợ, ta cũng đi...”

Chu Đại Đồng nhìn thấy, cũng khản trương, nói với Hồ Ma: “Chuyện gấp gáp như vậy, không thể làm gì sao?”

Không chỉ có y, mà ngay cả Triệu Hồ và Tuần Long cũng lén lút lấy lại tinh thần.

Bỗng nhiên nói đi trừ tà ma vào hơn nửa đêm, không ai không sợ hãi, nhưng ai cũng không quan tâm đến việc này liên

quan đến tương lai của mình.

“Không thể đi.”

Hồ Ma lại trầm giọng nói: “Chúng ta chưa luyện thành bản sự, cũng không biết đó là thứ gì, đi cũng là vô ích!”

Thấy mọi người nóng lòng, hắn cũng có chủ ý, bước nhanh về phòng nhỏ của mình, nhặt lấy vài thứ đồ, rồi quay sang Chu Đại Đồng nói:

“Cho ta mượn con dao của ngươi, ta đi ra xem một chút!”

“...”

“A?”

Chu Đại Đồng vội vàng đưa dao cho Hồ Ma, nhưng vẫn tỏ ra nóng lòng muốn thử.

Hồ Ma nhận lấy dao, không giải thích nhiều, nhìn ra bên ngoài trang trại, màn đêm đen kịt không thấy năm ngón tay, hắn quyết định, từ chỗ góc tường lấy ra một chiếc mũ rộng vành, đội lên đầu, ôm lấy dao, nhanh chân đi ra khỏi trang trại.

Lúc này, Hứa Tích và những người khác đang nóng lòng như lửa đốt, lại có bó đuốc soi sáng, đã đi ra khỏi trang trại từ lâu.

Hồ Ma không muốn bị họ phát hiện, nên chỉ có thể mò mẫm trong bóng đêm đen kịt, mượn chút ánh sáng le lói để dò đường, từng bước chậm rãi tiến về hướng tây bắc.

Dần dần đi ra khỏi trang trại, xung quanh đã hoàn toàn tĩnh mịch, ngay cả Hứa Tích và những người khác cũng đã đi xa, không còn nhìn thấy ánh lửa. Xung quanh là một vùng hoang vu, bóng đen của những ngọn núi xa xa cũng gần như không nhìn thấy.

Hồ Ma hít sâu một hơi, lửa trong bụng bùng lên, lúc này mới lấy hết can đảm, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi đến bên ngoài trang trại, không thấy bóng người trước sau, hắn mới lấy từ trong ngực ra một nén hương, thổi bùng lửa, cầm trong tay, tiếp tục tiến về phía trước. Chẳng mấy chốc, vạt áo của hắn bị siết chặt, cúi đầu nhìn lại, liền thấy Tiểu Hồng Đường.

Nàng nghiêng đầu, vẻ mặt tò mò: “Hồ Ma ca ca, ngươi mang Tiểu Hồng Đường đến đây làm gì?”

Hơn nửa đêm, xung quanh vắng lặng, lạnh lẽo, bỗng nhiên bị một con tiểu quỷ túm lấy vạt áo, cảm giác thế nào?

Đó là cảm giác an toàn!

Hồ Ma cười với nàng, ra hiệu im lặng, rồi khẽ nói: “Chúng ta đi làm chuyện quan trọng.”

“Xong việc ta cho ngươi ăn Thanh Thái Tuế...”

“Được...”

Tiểu Hồng Đường nghe không phải là Huyết Thái Tuế, thì có chút thất vọng, nhưng Thanh Thái Tuế cũng tốt, mắt của nàng sáng lên: “Bao nhiêu?”

Hồ Ma nhẫn tâm nói: “Một đúi gà to như vậy, đủ không?”

“Đủ đủ...”

Nước bọt của Tiểu Hồng Đường sắp chảy xuống, bước những bước chân ngắn bé xiu, vội vàng đuổi theo Hồ Ma.

...

...

Trong nội viện nhà lão chương quỹ, dưới ánh đèn lò mờ, lão ta đang ngồi bên cạnh bàn bát tiên. Ánh đèn soi sáng một

gói ba lớp giấy dầu trong tay lão ta, bên trong là bốn năm viên huyết thực hoàn màu đỏ chói.

Hương vị tanh nồng của máu tươi thoang thoảng trong không khí.

Lão chương quỹ nhìn đi nhìn lại những viên huyết thực hoàn nhiều lần, rồi khẽ thở dài: “Lão Hứa làm cung phụng nhiều năm như vậy, vốn liếng vẫn là có.”

“Chỉ tiếc hãn tham ô vô độ, chộc giận hương chủ, dẫn đến thất bại. Bọn thân bằng hảo hữu không dám liên quan đến hãn nữa. Nhưng không đến mức đường cùng, hãn cũng không nỡ đưa thứ tốt này cho ta.”

“Chắc hãn hãn cũng tin tưởng rằng nếu hãn đã dâng hiến, thì con trai hãn chỉ có thể học pháp môn này của ta, trở thành Thủ Tuế Nhân, mới có thể bảo vệ được hãn.”

...

“Đại đại, vậy cuối cùng ngài muốn chọn ai?”

Từ trong buồng, tiếng nước lắc lư vang lên, nữ tử trong vạc yếu ớt hỏi.

“Ha ha, một kẻ có lịch sử trong sạch, làm việc vừa vặn, lại dâng hiến bảo bối cho ta. Kẻ khác thì lại là đường cùng, không chỉ dâng hiến báu vật mà còn muốn nhận ta làm cha, thề sẽ nuôi dưỡng ta cho đến cuối đời...”

Lão chương quỹ cười ha hả: “Làm sao ta có thể chọn chứ?”

“Hãy xem ai có bản lĩnh hơn thôi...”

Chương 125. Đêm trong rừng

Chương 125: Đêm trong rừng

Đi đường ban đêm trong hoang dã quả thực là một trải nghiệm kinh hoàng.

Đặc biệt là khi xung quanh tĩnh mịch im ắng, không một bóng người, bên cạnh là những ngôi mộ hoang san sát, cảnh liều rủ phiêu phiêu.

Hồ Ma kiếp trước vốn là một kẻ nhát gan, kiếp này trước đây cũng liên tục bị tà ma quấy nhiễu, đến cửa cũng không dám ra. Bây giờ tuy đã tu luyện thành đạo hạnh, nhưng cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy. Ngay cả khi đi tuần tra ban đêm bình thường, hắn cũng đi cùng nhiều người và mang theo đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương.

Đây là lần đầu tiên hắn đi đêm trong màn đêm đen kịt, nhưng trong lòng lại cảm thấy bình yên.

Dù sao mình cũng có tiểu quỷ đi cùng!

Hắn lấy hết can đảm, ôm chặt đao, công Tiểu Hồng Đường trên lưng, bước nhanh tiến về phía trước.

Hắn rất quen thuộc với con đường hoang dã này vì thường xuyên đi tuần tra ban đêm. Dần dần đi qua một mảng chân núi, men theo con đường nhỏ đi thêm khoảng ba bốn dặm, hắn đã xa xa nhìn thấy ánh lửa le lói từ những ngôi nhà đen kịt trong làng dưới chân núi.

Nghĩ đến việc Hứa Tích và những người khác đã đến nơi, Hồ Ma cảm thấy có chút lo lắng.

Bình thường trong làng không có bóng người, ban đêm lại càng tối mịt mù.

Hồ Ma dừng lại bên ngoài làng, nhú mào suy tư. Nơi này nằm ngoài phạm vi tuần tra ban đêm của họ, không biết có chuyện gì xảy ra.

Thực ra, tuy đã nhận nhiệm vụ này, nhưng hắn hoàn toàn không biết gì về nó.

Lão chương quỹ chỉ nói nơi đây có tà ma quấy nhiễu từ lâu, nhưng rốt cuộc là tà ma gì?

“A...”

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, Tiểu Hồng Đường bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Bọn họ đi đến chỗ giếng tử tử.”

Hồ Ma ngạc nhiên: “Hử? Giếng tử tử nào?”

“Nơi đó có một tử tử đáng thương, mỗi ngày đều trốn trong giếng khóc.”

Tiểu Hồng Đường ngẩng đầu nhìn Hồ Ma, nói: “Tiểu Hồng Đường đã từng qua nói chuyện với nàng, nhưng nàng không để ý đến ai.”

Hồ Ma càng kinh ngạc hơn: “Ngươi khi nào thì qua đó?”

“Thường xuyên qua đó...”

Tiểu Hồng Đường nói: “Hồ Ma ca bình thường không để ý đến Tiểu Hồng Đường, Tiểu Hồng Đường chỉ có thể đi chơi một mình, nhưng xung quanh không ai chơi với Tiểu Hồng Đường, thế là Tiểu Hồng Đường chỉ có thể đến tìm bạn bè...”

Nó lại uồn lượn nói: “Nhưng những người xung quanh đều không thích Tiểu Hồng Đường, phía tây giếng tử tử không nói

chuyện với Tiểu Hồng Đường, phía nam Thạch lão gia thấy người là nổi giận, còn cả nhà phía bắc kia thích bắt nạt người...”

“Người...”

Hồ Ma nghe vậy có chút bất ngờ, Tiểu Hồng Đường này còn rất dã man?

Tuy nhiên cũng không có cách nào, trong phạm vi mười dặm xung quanh trang tử không cho phép tà ma dừng chân, đều lấy danh nghĩa của Hồng Đăng Nương Nương để đuổi đi.

Mà thời gian trước Tiểu Hồng Đường không chịu ở trong phòng, suốt ngày chạy ra ngoài chơi, nên đã quen thuộc với mọi nơi xung quanh.

Hắn khẽ động lòng, ôm đao, ngồi xuống và nói với Tiểu Hồng Đường: “Người đi qua nhìn một chút, chỉ nhìn từ xa xa thôi, đừng đến gần.”

“Nhìn xem những người kia có đang bắt nạt giéng tỷ tỷ của ngươi hay không.”

“...”

Tiểu Hồng Đường nhớ đến lời hứa về Thanh Thái Tuế của Hồ Ma, lập tức gật đầu mạnh.

Một bóng hồng vụt lên phía trước, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Bỗng chốc, xung quanh chỉ còn lại mình hắn. Bóng tối bao trùm, chỉ có tiếng gió rít qua bên tai.

Hồ Ma rùng mình, ôm chặt lấy thanh đao trong ngực.

Hắn hạ giọng, nói vọng vào bóng đêm: “Ta chỉ là đi ngang qua, không muốn gây hiềm khích với các vị. Mong rằng chúng ta đều bình an vô sự!”

Hắn rút thanh đao ra một nửa, đặt ngang trên đầu gối.

Chẳng biết lời nói của mình có tác dụng hay không, hay có ai nghe thấy hay không. Dù sao, tiếng gió xung quanh như đã dịu đi một chút.

Nếu có ai nghe thấy, hẳn hy vọng lời nói này sẽ có tác dụng. Hắn cũng không muốn phức tạp

Nếu không ai nghe thấy, thì lắm bầm một mình cũng không mất gì.

Chờ được một lúc, Tiểu Hồng Đường vội vã chạy từ hướng làng ra, lo lắng nói với Hồ Ma: “Hồ Ma ca ca, bọn họ quả nhiên đang bắt nạt giếng tử tử...”

“Bọn họ ném thứ gì đó rất hôi xuống giếng, còn dùng cây đánh tóe giếng tử tử, và dùng dao chặt dây giếng. Bọn họ còn tạo thành vòng tròn, phun lửa vào giếng, muốn đốt nằng...”

Nghe vậy, Hồ Ma xác định được rằng tà ma mà lão chương quỹ nhắc đến chính là tà ma trong giếng này.

Chẳng biết là do ai nhảy giếng mà chết, hay là trong giếng sinh ra thứ gì, nhưng đây chắc chắn là chìa khóa giải quyết nhiệm vụ lần này.

Có vẻ như Hứa Tích đã tìm ra cách đối phó với giếng tử tử, và có thể sẽ thành công bất cứ lúc nào.

Vậy bây giờ mình phải làm sao?

Hắn cúi đầu nhìn thanh đao trong ngực, từ khi đi một mình, hắn đã định ra hai kế hoạch.

Hoặc là, dùng đao hạnh chiến đấu, đoạt lấy nó từ tay Hứa Tích?

Hoặc là...

Chương 126. Dẫn dụ tà ma

Chương 126: Dẫn dụ tà ma

...

Hắn nhanh chóng đưa ra quyết định trong lòng, móc ra một gói giấy từ trong ngực và từ từ mở ra.

Lúc đầu, Tiểu Hồng Đường không biết đây là gì, nhưng khi gói giấy được mở ra, mắt của Tiểu Hồng Đường sáng lên và nhìn chăm chăm.

Không chỉ có nàng, mà ngay cả trong bóng tối đen kịt xung quanh, dường như cũng có thứ gì đó cũng đang vui mừng.

Bên trong gói giấy là một vài miếng thịt đen sì.

Đây là phần thịt Thanh Thái Tuế mà Nhị gia đã cho hắn, nhưng loại Thanh Thái Tuế này, tuy cũng rất hấp dẫn, nhưng vẫn chưa đủ. Vì vậy, Hồ Ma còn lấy ra một viên Huyết Thực Hoàn của bà bà, vắt lấy máu tươi, rưới lên Thanh Thái Tuế.

Từ đó, Thanh Thái Tuế, nghe như Huyết Thái Tuế.

Cái này có một tên chuyên nghiệp: Lừa gạt quỷ.

Đây cũng chính là thứ mà Hồ Ma đã chuẩn bị khi trở về phòng sau khi rời khỏi trang tử.

Nếu hắn cầm đao liều mạng, Hứa Tích có lão vật trong tay, chưa chắc hắn có thể đoạt lấy nó, và còn có thể tiết lộ đạo hạnh thực sự của mình.

Hơn nữa, nếu muốn thắng, hắn muốn thắng hoàn toàn, để lão chương quỹ không thể nói gì nữa, ngoan ngoãn truyền pháp môn cho mình.

“Tiểu Hồng Đường, cầm những thứ này đi vòng quanh một vòng!”

Hồ Ma suy nghĩ thấu đáo, không do dự nữa, đưa gói cho Tiểu Hồng Đường và dặn dò: “Đừng ăn vụng.”

“Kia...”

Tiểu Hồng Đường nhìn gói đồ, ngẩn ngơ nuốt nước miếng, lắc đầu nhỏ: “Không thể đi, sẽ có người đoạt của Tiểu Hồng Đường.”

“Tại xung quanh thôn, Tiểu Hồng Đường có thể đưa cơm cho người, bởi vì có bà bà trông coi, không có người đoạt.”

“Nhưng ở đây, bọn họ đều sẽ tới đoạt của Tiểu Hồng Đường ...”

“...”

“Không sao, cứ để bọn họ đoạt, chạy nhanh lên, sắp bị người đuổi kịp, thì ném ra một khối...”

Hồ Ma nghiêm túc dặn dò, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía làng vẫn sáng ánh lửa: “Tốt nhất ném ở làng bên cạnh!”

...

...

“Tiếp tục, không cần phải sợ!”

Lúc này, trong làng dưới chân núi, Hứa Tích bảo bọn tiểu nhị cầm mấy bó đuốc xung quanh. Âm Phong trận trận thổi qua khiến ngọn lửa bập bùng, y cầm kiếm gỗ lim, mắt nhìn chòng chọc vào miệng giếng ướm sùng, lớn tiếng nói.

Bọn tiểu nhị xung quanh đã sợ hãi đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhắm mắt lại, luống cuống tay chân.

Có người dùng đao liễu mạng ma sát vào vách tường, phát ra tiếng lưởi mác.

Cũng có người cố gắng nín thở, chuẩn bị phun nước bọt vào miệng giếng.

Hai tùy tùng của Hứa Tích thì lớn tiếng quát tháo, bắt Lý Oa Tử đang khóc lóc cầm bình máu tươi đi vào giếng.

Bóng người lắc lư trong các phòng, người trong thôn đều run rẩy nhìn xem. Họ không biết những người huyết thực này sẽ làm chuyện điên rồ gì.

Trước đây, người trong thôn muốn mời họ đến trừ tà ma trong giếng, nhưng họ ngại phiền phức không đến. Bây giờ, họ lại đến vào nửa đêm.

Nhưng ai bình thường lại nghĩ đến việc đi trêu chọc thứ trong giếng vào nửa đêm?

Trước kia đã có người ra quát tháo ngăn cản, nhưng nhìn thấy bọn họ tuổi không lớn, lại hung thần ác sát, còn có người mang theo hung khí, những người trong thôn thật thà này không dám trêu chọc, chỉ núp ở nhà run lấy bầy.

“Có thể thành, nhất định có thể thành...”

Lúc này, Hứa Tích cắn chặt hàm răng, âm thầm tự cổ vũ cho bản thân.

Mỗi bước y đi đều được tính toán kỹ lưỡng.

Y bảo người dùng dao cạo giếng, mục đích là để cạo đi những thứ bám trên thành giếng, buộc thứ trong giếng phải ra ngoài.

Vừa rồi y đã thành công một lần, rõ ràng nhìn thấy một sợi tóc ươn sũng muốn kéo người vào giếng.

Nhưng lão vật trong tay y quả thực lợi hại. Một kiếm chém tới, tà ma kia rùng mình, kêu the thé và lùi về trong giếng.

Để bảo hiểm, Hứa Tích còn cho các hỏa kế khác vây quanh giếng đứng canh gác.

Kỹ năng của những hỏa kế này còn chưa luyện tốt, đương nhiên không biết pháp môn Chân Dương Tiễn, cũng không biết cách nín thở. Tuy nhiên, chỉ cần họ nín đủ khí, gặp bất ổn thì phun ra ngoài, cũng tương tự như mượn lô hỏa ở trong bụng để bức lui tà ma trong giếng.

Cứ như vậy, y bày ra thiên la địa võng, khiến tà ma kia không thể trốn thoát.

Y chắc chắn sẽ thắng phần khảo nghiệm này.

Pháp môn Thủ Tuế Nhân của lão chương quỹ cũng không thể nghi ngờ là của mình.

“Thêm sức mạnh!”

Nghĩ như vậy, y càng dũng cảm hơn, hướng Lý Oa Tử gầm lên: “Ngươi cứ lè mề thì ta sẽ ném ngươi vào!”

Lý Oa Tử đã dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhắm mắt lại, sờ đến bên cạnh giếng và muốn đưa tay xuống.

Hứa Tích cũng đã vận khí, chỉ chờ tà ma kia bị bọn họ bức ra khỏi giếng.

Chỉ cần một kiếm, y có thể tiêu diệt nó.

Nhưng vào lúc này, thành bại chỉ trong gang tấc, không biết từ lúc nào, một trận Âm Phong bỗng nhiên nổi lên trong thôn.

Vốn dĩ Âm Phong đã len lỏi quanh giếng do tà ma quấy phá, nhưng không hiểu sao, giờ đây nó bỗng nhiên mạnh lên gấp mấy lần.

Âm Phong không đến từ trong giếng mà từ ngoài thôn, thổi vào rít gào, âm trầm thấu xương.

Bọn họ vội vàng tắt đuốc, xung quanh lập tức chìm trong bóng tối âm u, quỷ ảnh lấp lánh.

Lý Oa Tử hoảng sợ hét lên, ngã lăn ra đất, chất lỏng trong bình văng tung tóe lên người.

Mọi người không kịp quát tháo, chỉ cảm thấy khắp người lạnh toát, bên tai vang lên vô số tiếng quỷ quái.

Âm khí thấm vào cơ thể khiến họ hoa mắt.

Mơ hồ thấy, bên ngoài thôn, lò mờ xuất hiện từng trận yêu phong.

Tuy nhiên, họ không thể nhìn thấy một bé gái mặc váy đỏ đang lén lút đi phía trước, dẫn theo một đám sinh vật đen sì kỳ dị ở phía sau.

Chương 127. Hoảng sợ

Chương 127: Hoảng sợ

Bỗng nhiên, một trận Âm Phong cùng tiếng rít hỗn loạn xuất hiện, khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Bó đuốc bị dập tắt hoàn toàn, xung quanh chìm trong bóng tối mịt mù, chỉ có gió lạnh buốt lướt qua da thịt.

Bên tai không nghe thấy tiếng hít thở của những hỏa kế xung quanh... Mọi người hoảng hốt, cố gắng giữ bình tĩnh, không dám cử động... Tất cả đều đứng cứng đờ trong bóng tối, cho đến khi một tiếng cười lạnh vang lên bên tai.

“Mẹ lặc...”

Tiếng cười như ngay bên tai, khiến một người không kìm được, ném dao xuống đất, quay người bỏ chạy.

Tiếng la hét vang lên, mọi người hoảng loạn, chen lẫn nhau trong bóng tối, cố gắng chạy trốn khỏi thôn.

“Đừng... Đừng chạy...”

Hứa Tích cũng hoảng sợ, cố gắng hét lên.

Nhưng lúc này, y mới nhận ra rằng mình cũng run sợ đến mức giọng nói run rẩy, cổ họng nghẹn lại.

Y không thể kiềm chế được sự sợ hãi trong lòng, muốn chạy trốn, nhưng vẫn nắm chặt thanh kiếm gỗ trong tay, cố gắng đứng vững.

Lần này về thành, Hứa Tích cũng nhìn thấy tình cảnh trong nhà.

Cha của y bị người ta tố cáo, không những bị mất hết chức vị, mà gia sản cũng bị hương chủ lấy đi hơn phân nửa. Những người thân bằng cố hữu trước đây không còn thấy một ai, về sau nói không chừng còn gặp nhiều phiền toái hơn.

Cha y cũng là trộm lấy một ít đồ còn sót lại ở trong nhà đem cho y, để y lên từ cửa sau chạy ra ngoài, mang về cho chương quỹ để học được pháp môn của Thủ Tuế Nhân, như vậy có thể che chở cho trong nhà.

Cho nên y nhất định phải thắng, sao có thể bại bởi đám dân quê này?

Nhưng coi như mình lưu lại, kế hoạch trước đây hoàn toàn bị xáo trộn, thì nên làm gì đây?

Đang hoang mang lo sợ, mắt không nhìn thấy vật, bên tai lại chợt nghe những thanh âm kỳ quái, giống như là rắn bò qua cỏ cây khô héo, cái bụng ma sát vào đám cây khô vang lên thanh âm sần sật.

Giữa tiếng Âm Phong nổi lên ở xung quanh và tiếng ồn ào hỗn loạn của bọn tiểu nhị chạy trốn xa xa, âm thanh này trở nên rõ ràng đến mức dị thường, phảng phất có rắn đang chậm rãi bò bên cạnh mình. Thế nhưng như hôm nay thời tiết đã lạnh, lấy ở đâu ra rắn?

Liên xem như có, thì rắn bao lớn, mới có thể phát ra tiếng động rõ ràng như thế?

Đầu óc của y cực kỳ hỗn loạn, thẳng cho đến khi cổ chân đột nhiên trầm xuống, phảng phất bị vật nào đó mềm mại như nhung quấn lấy, y mới phản ứng được.

Không phải rắn, là tóc!

Là tóc trong giếng, lại chui ra ngoài, cuốn lấy mắt cá chân mình.

“A...”

Hứa Tích hoảng sợ, trong cổ họng phát ra tiếng kêu mơ hồ không rõ, vung kiếm gỗ lim trong tay chém xuống.

“Xoẹt” một tiếng, ánh lửa chớp lên.

Lúc tóc kia đụng phải gỗ lim, liền bỗng nhiên bị đốt cháy, cắt đứt.

Mượn ánh lửa yếu ớt này, Hứa Tích rốt cục thấy rõ ràng tình hình ở xung quanh. Những tên tiểu nhị hèn mọn đã sớm bị hù chạy không biết đi đâu. Phía trước bên cạnh giếng, vô số tóc đen sì như cây rong mọc ra từ miệng giếng.

Lý Oa Tut, người chặn dê trong thôn, vì đứng quá gần miệng giếng nên bị tóc quấn kín thành một đoàn, đang chậm rãi bị kéo vào bên trong giếng.

Hứa Tích kinh hãi, giơ kiếm gỗ lim lên định chém.

Nhưng bỗng nhiên, tiếng khóc ồ ồ vang lên từ trong giếng, hoa mắt nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch.

Khuôn mặt đó từ từ hiện lên từ miệng giếng, yếu ớt nhìn chăm chăm y.

Lúc này, Hứa Tích như bị sét đánh, toàn thân run rẩy, khí phách tan biến, xoay người bỏ chạy.

Đầu không được.

Y không tiếc thù lao, gọi rất nhiều hỏa kế đến chỗ này, nói là để họ giúp đỡ, nhưng thực ra là có ý đồ riêng. Những hỏa kế này đều là Hồng Đăng Hội chọn lựa từ các địa phương, có lô hỏa thịnh vượng nhất.

Bản thân họ là đồng nam tử, lại thêm phong bế hỏa khí, bình thường tà ma đến gần đều sẽ cảm thấy bỏng rát, huống chi là số lượng lớn như vậy?

Cũng chính vì có nhiều người trợ trận nên bây giờ cho dù là nửa đêm, dương khí vẫn vượt qua âm khí.

Vừa vặn có thể khắc chế tà ma trong giếng.

Nhưng những người này khiếp sợ bỏ chạy, lập tức tình thế nghịch chuyển, mạnh yếu lập tức hiện ra.

Hoàng hôn làm ranh giới, phân chia âm dương.

Làm sao người sống có thể đấu lại thứ âm tà này trong đêm khuya?

Bây giờ không phải là vấn đề muốn hay không, mà là vấn đề bảo mệnh!

Nghĩ rõ điều này, Hứa Tích không màng gì khác, quay người chạy như điên về phía làng.

Vừa chạy, y vừa xé vạt áo trước ngực, lộ ra một cái hầu bao.

Y lớn lên ở trong thành cùng cha, nhưng hàng năm cha của y đều đưa người nhà về thăm người thân ở một trang tử hoang vắng cách đó hơn trăm dặm. Y từng không hiểu lý do.

Ngay cả việc cha y lấy một ít tổ tro từ Lão Hỏa Đường Tử trong thôn trang đó để y mang theo, y cũng có chút ghét bỏ.

Nhưng hôm nay, thứ đó lại là thứ duy nhất có thể bảo vệ mạng của y.

Dũng khí như vũ đê, nỗi sợ hãi vô tận ập đến.

Chương 128. Đến lúc

Chương 128: Đến lúc

Hứa Tích vẫn còn may mắn, y không đến mức run rẩy, chỉ là chạy nhanh nhất có thể. Sau đầu y, tiếng khóc ô ô không ngừng vang lên, ngay bên tai, và sau lưng là tiếng sột soạt, thỉnh thoảng có thứ gì đó quần lấy hai chân y.

Y chửi thề, thỉnh thoảng quay lại chém một kiếm, rồi lại tiếp tục chạy.

Mỗi khi tiếng khóc đến gần, tổ tro trong lồng ngực lại ấm áp hơn một chút, rồi dần dần tắt.

Y không biết là do vật trong tay thực sự lợi hại hay là do tổ tro trong ngực, nhưng y đã thực sự chạy ra khỏi thôn, theo lý thuyết đã cách xa cái giếng đó.

Nhưng không hiểu sao, bên ngoài thôn vẫn là gió lạnh thấu xương, bóng đêm không thấy đáy, như có thứ gì đó lẩn lút. Hứa Tích không dám giảm tốc độ, chỉ chạy nhanh về phía trước.

Cuối cùng, trên con đường nhỏ, y nhìn thấy một bóng người đang chạy ở phía trước.

Nghĩ đó là hỏa kế trong trang trại, Hứa Tích vừa tức vừa giận, không khỏi mắng to: “Tên khốn kiếp, ngươi chạy cái gì?”

“Chỉ cần có chút can đảm, chúng ta cùng nhau xử lý nó...”

“...”

Y vừa chạy vừa nhanh chân đuổi kịp, cũng muốn có thêm người để bầu bạn, trong lòng có thể yên tâm hơn.

Nhưng người kia bị y mắng thậm tệ, vậy mà vẫn không quay đầu, chỉ chậm lại tốc độ.

Hứa Tích bước nhanh đến gần, rút cuộc cũng lơ mờ nhìn thấy bộ dạng của người này.

Y nhìn thấy một khuôn mặt như mũi dao đang nhìn mình chăm chăm.

Người kia không quay đầu lại, nhưng vẫn nhìn hẩn, bởi vì khuôn mặt của người kia mọc ở trên ót, ngũ quan cứng rắn như vẽ lên, biểu cảm khoa trương, đôi mắt kỳ dị nhất, nhìn chòng chọc vào y với nụ cười quái dị.

Người kia vừa quay lưng về phía y, mà vẫn có thể ngó chừng y!

“A...”

Hứa Tích không biết đây là cái gì, lại bị dọa cho sợ hãi, vùng kiếm gỗ lim loạn xạ về phía trước.

Tà ma đột nhiên biến mất, chỉ còn lại tiếng cười hi hi ha ha vang vọng trong đất trống.

Hứa Tích hoảng hốt, chỉ biết co cẳng chạy đi, lúc thì ngã xuống, bò lên lại chạy, cũng không biết chạy bao xa mới tỉnh táo lại. Nhìn phía trước, y lại thấy một đám người đang vây quanh ở đó, run lẩy bẩy.

Lần này Hứa Tích có kinh nghiệm, nheo mắt nhìn kỹ, rốt cục nhận ra đây lưng màu xanh bên hông đám người kia, lúc này mới xác định.

Tìm được rồi, đây mới là hỏa kế trong trang trại của mình.

“Chờ ta, chờ ta...”

Lần này y không dám mắng, chỉ bước nhanh chạy về bên cạnh bọn họ.

Nhưng khi đến gần, y lại dừng lại. Lần này nhìn rõ ràng, đúng là hỏa kế trong trang trại của mình, thậm chí còn mơ hồ nhìn ra hai người tùy tùng trong đám người.

Nhưng bây giờ bọn họ tụ lại với nhau, thân thể run rẩy, phảng phất đang thương lượng gì đó, hoặc chỉ là tụ lại khóc.

Đợi đến khi y đến gần và phát ra tiếng động, bọn họ mới chậm rãi quay người lại. Tròng mắt của họ đảo quanh như xúc xắc, thân thể vẫn run rẩy không ngừng.

Lần này, Hứa Tích nhìn rõ ràng, bọn họ không phải đang run rẩy.

Mà là đang ôm ngón tay của mình, ngón tay bị dập nát be bét thịt máu, chỉ còn lại xương trắng.

“A...”

Một trong số bọn họ, phảng phất nhận ra Hứa Tích, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Giọng nói the thé, sắc lạnh và kỳ dị, vô cùng khó nghe, lại mang theo vẻ kinh hãi: “Rốt cục cũng ngăn được người...”

“A...”

Khi những người này đồng thời đứng dậy và vây quanh mình, Hứa Tích chỉ cảm thấy tê cả da đầu, sợ hãi dâng lên tận cổ họng. Y chưa kịp co cẳng chạy thì một cơn Âm Phong ập đến, khiến cơ thể y cứng đờ, không thể nào nâng nổi thanh kiếm gỗ lim.

Y gần như chỉ đứng đực tại đó, nhìn từng tên hỏa kế trong trang trại, miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng lạnh lùng, vây quanh mình.

Dưới sự tấn công của nỗi sợ hãi vô tận, Hứa Tích chỉ còn lại chút sức lực cuối cùng, chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, vang vọng trong đêm tối, xa xôi và xa vắng.

“Đúng, chính là nó!”

Xa xa trên sườn dốc, Hồ Ma đang ngồi bồng đứng dậy.

Hắn nghe tiếng hét thảm của Hứa Tích, và từ tiếng hét thảm thiết đó, hắn nhận ra nhiều điều.

Cảm giác này, chính là cảm giác khi hắn mới đến thế giới này, bị vô số tà ma vây quanh.

“Đã đến lúc chúng ta hành động.”

Hắn châm lửa cho nén hương ở trong tay, không lâu sau, Tiểu Hồng Đường nhanh như chớp từ trong bóng tối chạy ra.

Hai bàn tay nhỏ bé siết chặt, Hồ Ma tách ra xem xét, liền thấy trong tay nàng thế mà còn cầm một miếng thịt, cảnh giác nhìn ra sau lưng.

Vừa rồi nàng dẫn dắt nhiều tà ma như vậy, bị đuổi vội vã như vậy, thế mà quả thực là bảo vệ được một khối?

“Nhanh ăn đi!”

Hồ Ma vội vàng nhét vào miệng nàng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, quay người nhìn về phía bóng đêm đen kịt phía trước.

Phía trước không có lấy một điểm đèn đuốc, chỉ có bóng đêm nặng nề, ẩn trong bóng đêm là tà ma đang cuồng hoan du tẩu.

Chương 129. Có bóng người

Chương 129: Có bóng người

Đêm đen tĩnh mịch, tà ma hoành hành.

Hồ Ma không thể lý giải nổi ý nghĩ táo bạo của mình, cũng không biết Tiểu Hồng Đường đã thu hút bao nhiêu tà ma. Hắn chỉ biết rằng, bình thường Hồng Đăng Nương Nương vô cùng hung hãn, nên đã xua đuổi hầu hết tà ma đến bên ngoài phạm vi ánh sáng hồng của Hồng Đăng Nương Nương.

Tuy nhiên, những tà ma dám nán lại trong phạm vi ánh sáng của Hồng Đăng Nương Nương trong thời gian dài đều vô cùng gan dạ, thậm chí có thể là những kẻ có thực lực mạnh mẽ.

Lúc này, bởi vì bị thu hút bởi mùi hương của “Huyết Thái Tuế” trong tay Tiểu Hồng Đường, lũ tà ma này đã trở nên kích động. Dù món đồ đã bị cướp sạch và ăn sạch, nhưng chúng không dễ dàng bỏ cuộc.

Lũ tà ma vẫn đang hỗn loạn, dựa vào bản năng di chuyển lẩn quẩn trong bóng tối xung quanh thôn trang.

Hồ Ma cảm nhận được sự bất ổn trong màn đêm tĩnh mịch này, thứ mà bình thường hắn tuyệt đối không dám trêu chọc.

Nhưng giờ đây, hắn lại dũng cảm bước vào nơi đó.

Hắn dẫm từng bước chậm rãi trên con đường quê trở về thôn, bước chân càng lúc càng vững vàng và nhanh hơn. Rõ ràng là khi xâm nhập vào địa bàn của tà ma, hắn lại cảm thấy một cảm giác làm chủ, sỏi bước tiến đến gần thôn trang.

Nhưng ngay lúc này, hắn chợt nhìn thấy một bóng người cao gầy đang đi về phía mình.

Người đó dường như đi chậm hơn hắn, cách hắn khoảng ba bốn trượng, im lặng bước về phía trước.

“Đêm thanh vắng thế này, còn có người đi đường đêm sao?”

Hồ Ma đột nhiên cảnh giác, thả chậm lại bước chân, lại thấy bước chân của đối phương cũng chậm lại một chút, như thể đang chờ hắn đuổi theo.

“Huynh đệ, báo danh đi!”

Hồ Ma không vội vã đuổi theo, dừng lại và cất tiếng gọi lớn về phía bóng người kia.

Đối phương đột nhiên dừng lại, nhưng không có ý định quay đầu lại, chỉ có gió đêm từ phía trước thổi tới, mang theo hơi lạnh âm u.

Hồ Ma hơi chần chừ, móc cây châm lửa ra từ trong ngực.

Thổi cho sáng, liền đưa cho Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh, ra hiệu nàng cầm chạy tới phía trước để chiếu sáng.

Dưới màn đêm đen đặc như sơn, Tiểu Hồng Đường giơ cao cây châm lửa, một ngọn lửa bập bùng bay lơ lửng trong không trung, không có điểm tựa, trực tiếp hướng về phía trước bay tới. Đối phương bị ánh sáng bất ngờ chiếu vào mặt, lộ ra một khuôn mặt trắng bệch và cứng đờ, lưỡi đỏ tươi thè ra.

Nhìn vào đôi mắt u ám như cười như không cười kia, lòng Hồ Ma run lên một hồi.

Đó quả thực là một khuôn mặt mọc trên gáy, hay nói đúng hơn, đầu của hắn bị vụn một trăm tám mươi độ.

Vừa nãy hắn tưởng rằng mình đang đuổi theo đối phương, nhưng thực tế, đối phương đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Nếu như vừa nãy hắn mạo muội đuổi theo, chẳng phải vừa vạ bị hắn phun âm khí vào mình hay sao?

Nhị gia đã từng nói, khi đi đường trong đêm, bị tà ma thổi âm khí vào người, thì ngay cả lô hỏa cũng bị mất đi ba thành, người bình thường thì càng dễ bị âm khí mê hoặc.

Xác định không phải người, Hồ Ma bỗng nhiên căng thẳng, hắn khẽ thở ra một hơi, giơ con dao mượn của Chu Đại Đồng lên trước người, sẵn sàng rút dao ra, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt và cứng đờ kia, trầm giọng quát:

“Bằng hữu, ta biết hiện tại là nửa đêm, là ta quấy rầy người.”

“Nhưng ta có việc quan trọng cần làm, cần phải đi qua đây, mong bằng hữu nhường đường, hai huynh đệ chúng ta, nước sông không phạm nước giếng...”

“...”

“Hi hi hi ha ha...”

Hồ Ma chỉ nghe đối phương cười gượng gạo một trận, thân hình lại ngừng lại, nhìn chòng chọc vào mình như đang chờ hắn đi qua.

Lúc này, toàn thân Hồ Ma đã run lên bần bật, run như cây sậy, nhưng trong tâm trí hắn lại lặng lẽ nhớ đến những bản lĩnh mà Nhị gia đã dạy, biết rằng bây giờ tuyệt đối không thể lùi bước. Thế là hắn dứt khoát rút dao ra một nửa, từng bước một tiến về phía trước, ép buộc đối phương:

“Lời hay đã nói qua, người nếu không nghe...”

Hắn vận kinh vào đao, từng bước một tiến về phía trước, trong bụng lô hỏa bùng cháy, như hỏa lô đang di động.

Hiển nhiên, khoảng cách giữa hắn và khuôn mặt quý dị trắng bệch kia ngày càng gần, nhưng thân ảnh của đối phương lại như càng lúc càng mờ nhạt. Khi hắn đi đến vị trí mà đối phương vừa mới đứng, thì đối phương đã biến mất, bên tai chỉ nghe được tiếng cười như ẩn như hiện, khiến toàn thân hắn nổi da gà.

Hồ Ma kiên trì, ngừng lại, nhìn về phía bóng đêm đen kịt xung quanh, trầm giọng nói một câu: “Tạ huynh đệ, có cơ hội lại thấp hương cho người!”

Những quy củ này đều là Nhị gia nói cho hắn.

Nhị gia có sáu mươi năm hỏa lô, chưa từng sợ hãi tà ma.

Nhưng do ảnh hưởng của những người ở bên trong thôn, cho nên hắn cũng không chủ động đi trêu chọc tà ma. Nếu như gặp phải, phần lớn hắn sẽ trước tiên giảng lễ nghĩa với đối phương.

Bây giờ, Hồ Ma cũng đang ở trong tình trạng như vậy. Hắn không biết mình gặp phải thứ gì, nhưng theo lễ nghĩa mà hành động trước thì luôn luôn đúng đắn.

Quả nhiên, mặc dù hắn vô cùng sợ hãi và căng thẳng, nhưng hắn thực sự không gặp thêm bất kỳ nguy hiểm nào.

Hắn nhanh chóng đi qua khu vực trung tâm của thôn, và rất nhanh lại nghe thấy tiếng kéo kẹt vang lên. Hắn biết rằng mình lại gặp phải vấn đề, nên liếc nhìn Tiểu Hồng Đường, rồi chậm rãi đi ra khỏi con đường nhỏ, hướng về nơi phát ra tiếng kéo kẹt.

Rất nhanh, hắn đến gần một sườn núi thấp. Hắn nhìn thấy năm sáu người tụ tập ở đó, đang khom người run rẩy, không biết đang làm gì.

Chương 130. Tặng kiếm

Chương 130: Tặng kiếm

“Đều là hỏa kế trong điền trang?”

Hồ Ma nhận ra trang phục của họ, vội vàng hét lên: “Làm gì vậy?”

Đột nhiên, tất cả những người đang run rẩy kia đều dừng lại. Tiếng kéo kẹt cũng đột nhiên biến mất.

Hồ Ma nhìn thấy những thân ảnh cứng đờ kia từng bước một quay người, nhìn về phía mình.

Dưới bóng đêm dày đặc, hắn không thể nhìn rõ khuôn mặt của họ, chỉ mơ hồ phân biệt được rằng họ dường như đang đưa ngón tay lên miệng, kéo kẹt găm nhám. Mắt của không ít người đang dần sáng lên, và họ phát ra những âm thanh sắc nhọn kỳ dị từ miệng:

“Quái lạ, lại tới thêm một người...”

“Chính là hắn, chính là hắn, tiểu tử này lúc trước đã làm bị thương ta, ta nhớ kỹ lắm...”

“...”

“Những hỏa kế này đều bị mê hoặc...”

Hồ Ma nhìn chằm chằm vào màn cảnh rừng rợn này, thâm nghĩ trong lòng.

Hắn nghe ra những âm thanh sắc nhọn này, và phân biệt được rằng đây chính là đám hoàng tiên đã mê hoặc người dân trong trấn trước đây.

Trước đây, mình đã từng làm bị thương một con hoàng tiên trong số chúng. Hứa Tích càng bá đạo hơn, trực tiếp dùng kiếm gỗ lim đánh chết một con, những con còn lại đều e dè uy nghi của Hồng Đăng Nương Nương nên ngoan ngoãn dọn đi.

Không ngờ rằng bây giờ lại gặp phải chúng ở đây, chẳng lẽ vận may của mình không tốt, oan gia ngõ hẹp?

Những hỏa kế này đều đã bị chúng mê hoặc, hơn nữa, chúng tỏ ra thù hận với mình, gặp một lần là muốn động thủ.

Động thủ trước, hay là...?

Hồ Ma nhanh chóng suy nghĩ trong lòng, nắm chặt con dao trong ngực, nhưng giọng nói của hắn lại đột nhiên trở nên chậm rãi:

“Thì ra là một nhà hoàng tiên...”

Hắn cố ý để giọng nói trở nên tỉnh táo và kiêu ngạo, lớn tiếng nói:

“Trước đây ta giúp nhà các người hạ táng, cũng tùy theo các người tể mộ phần, vốn cho rằng chuyện này đã qua, không ngờ lại gặp phải các người ở đây.”

“Đã như vậy, ta ngược lại có lời muốn nói.”

“Lúc trước, ta đúng là đã làm bị thương một vị trong nhà các người, nhưng ta động thủ là có lý do, là nhà các người trước tiên xông vào người ta, còn đối với Hồng Đăng Nương Nương nhà ta bất kính trước.”

“Sau đó, chúng ta đã hòa giải, nước sông không phạm nước giếng, mọi người đi đường riêng.”

“Hôm nay ta có việc đến đây, gặp các vị đại tiên, nếu các người không hài lòng, ta có thể bồi thường cho các người.”

“Nhưng nếu các người ngay cả chút mặt mũi này cũng không cho, vậy chúng ta chỉ còn cách rút đao, đọ sức một phen!”

...

Vừa nói, hắn đột nhiên vận khí vào ngực, thổi một hơi vào con dao trong tay.

Đây chính là chiêu Chân Dương Tiễn.

Thuần chân hỏa lô dẫn động, nung nóng lưỡi đao, khiến nó đỏ rực như bàn ủi trong tích tắc.

Nhờ khoảnh khắc này, Hồ Ma nhìn thấy những ngón tay bị găm nhẵn của bọn tiểu nhị và những khuôn mặt trắng bệch cứng đờ của chúng. Khi nhìn thấy lưỡi đao trong tay hắn, chúng không hèn mà cùng lùi lại một bước.

Điều quan trọng là phía sau bọn chúng, trong bụi cỏ rậm rạp, còn ẩn nấp vô số thứ khác. Khi nhìn thấy lưỡi đao, chúng hoảng sợ, kêu chi chi chít chít, nhanh chóng trốn chạy.

Hồ Ma thấy vậy, lòng thầm an định, cố ý cầm đao, lớn tiếng nói:

“Cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, chúng ta hãy giữ thể diện cho nhau.

Hôm nay các vị đừng cản trở ta cứu người, quay đầu ta sẽ mang gà béo đến cửa bái tạ!”

...

Trong bụi cỏ xung quanh vang lên tiếng sột soạt, xen lẫn tiếng kêu kỳ dị của các loại quái vật, như thể chúng đang bàn bạc điều gì đó.

Sau một lát, một trong những hỏa kế bị mê hoặc mới lên tiếng:

“Người mang gà trống hay gà mái?”

“Ta nghe nói trong trí nhớ kiếp trước, hoàng tiên thích ăn gà trống?”

Hồ Ma nhanh chóng suy nghĩ, nhưng cũng không chắc chắn lắm, nên hấn lớn tiếng nói:

“Gà trống gà mái, ta mang cả một đôi, được không?”

Bụi cỏ xung quanh lập tức náo động, như tiếng nổ vang lên.

Sau một hồi lâu, một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

“Tên nhóc nhà người hiểu chuyện, ta sẽ không làm khó người, mang người đi đi...”

Thỉnh thoảng, tiếng hô hào vang lên:

“Gà muốn mập, phải mang thêm đường đỏ...”

“Máu gà trống, trứng đường đỏ, cho cả thần tiên cũng không đổi...”

...

“Còn kén chọn nữa...”

Hồ Ma cảnh giác nhìn xung quanh. Bụi cỏ rung lắc, phảng phất có thứ gì đó nhanh chóng di chuyển. Mọi thứ dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn những hỏa kế ngơ ngác đứng im.

Vừa nãy còn hung hăng, giờ đây chúng như những con rối mất đi điều khiển.

Hồ Ma định tiến lên gọi người thì nghe tiếng sột soạt trong bụi cỏ. Hấn lập tức đứng im, nắm chặt đao. Không ngờ, từ bụi cỏ rậm rạp ở phía sau, có một vật dụng được ném ra, rơi cách chân hấn một tiếng “cách cách”. Đó là một thanh kiếm gỗ màu đỏ.

“Đưa cho người...”

Giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai hắn rồi lại chìm vào bụi cỏ.

“Tốt bụng thật...”

Hồ Ma nhận ra thanh kiếm gỗ này chính là thứ Hứa Tích thường cầm điều võ giương oai.

Không ngờ, giờ đây nó lại được bọn hoàng tiên đưa cho mình?

Cẩn thận suy nghĩ, nếu hắn nhặt thanh kiếm gỗ này, coi như là thiếu Hứa Tích một món nợ, hắn chỉ là nhặt được mà thôi.

Nhưng nếu bọn hoàng tiên đưa cho mình, vậy thanh kiếm này chính là của mình.

Nói về sự khác biệt giữa hai trường hợp này...

... Cũng không có gì khác biệt!

Hồ Ma cầm thanh kiếm gỗ lên, thử lượng một chút. Hắn cảm thấy nó khác hẳn với con dao luyện tập của mình và con dao của Chu Đại Đồng. Nó nhẹ bỗng trong tay nhưng lại có một cảm giác nặng nề kỳ lạ.

Lô hỏa của hắn có thể rót vào thanh kiếm, điều khiển nó như cánh tay.

Niềm vui bất ngờ này khiến hắn run rẩy. Hắn đột nhiên giơ kiếm lên, quét ngang một vòng.

“Hô...”

Như có luồng hỏa ý vô hình khuấy động, âm khí trên người những hỏa kế xung quanh lập tức tan biến.

Từng người hoảng sợ mở mắt ra.

Chương 131. Tỉnh lại

Chương 131: Tỉnh lại

“A!”

“Nhanh, mau trở lại bên trong điện trang đi!”

“Tay ta... Tay ta sao lại đau thế?”

...

Bọn hỏa kế vốn bị những con hoàng tiên mê hoặc tâm trí. Sau khi được kiếm gỗ lim của Hồ Ma kích phát sức sống của bọn họ, âm khí do hoàng tiên lưu lại trong người họ đã tan biến, lúc này mới tỉnh lại.

Lúc đang hoảng sợ tột độ, họ đột nhiên tỉnh lại và đồng thời cảm thấy đau đớn dữ dội. Lập tức, từng người ôm lấy ngón tay của mình, rên rỉ thống khổ.

“Hứa Tích thiếu gia, Hứa Tích thiếu gia đâu?”

Có người nghĩ đến Hứa Tích, khàn giọng kêu: “Chúng ta bị người hại khổ, người phải che chở chúng ta...”

“Nhìn rõ ràng lại rồi gọi!”

Hồ Ma tay trái ôm đao, tay phải cầm kiếm gỗ lim, lạnh lùng nhìn họ từ trong bóng tối.

“Là người?”

Nhìn thấy Hồ Ma, đám người này giật mình, nhưng cũng tỉnh táo hơn.

Nếu gặp Hứa Tích, họ vẫn sẽ hoảng sợ, và cảm giác âm lãnh, sợ hãi vừa rồi sẽ tiếp tục kéo dài. Nhưng khi thấy là Hồ

Ma, họ chỉ hơi giật mình, cảm giác khủng hoảng cũng vơi đi phần nào.

Họ chỉ kinh ngạc: “Người... Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Ta vừa theo các người...”

Hồ Ma trầm giọng nói: “Ta thấy các người nửa đêm ra ngoài trừ tà ma, vốn không đáng tin cậy. Xa xa nhìn lại, thì thấy bó đuốc đều tắt, tiếng kêu thảm thiết liên tục, cho nên ta liền tranh thủ thời gian chạy tới. Sao chung quanh lại xuất hiện nhiều tà ma như vậy?”

“Hứa Tích đại thiếu gia đâu? Hắn không phải rất có lòng tin sao? Sao các người đều bị mê hoặc, còn hắn lại chạy rồi?”

“... Ta vừa mới nhặt được thanh kiếm gỗ lim của hắn!”

...

“Không... Không biết a...”

Bị Hồ Ma răn dạy, bọn họ càng thanh tỉnh hơn, nhao nhao hô hào.

Hai tùy tùng của Hứa Tích run rẩy nói: “Hứa thiếu gia nói không có việc gì, nhưng chuyện này cứ xảy ra hết lần này tới lần khác.”

“Dừng lại!”

Hồ Ma thấy bọn họ cũng chẳng nói được gì, hướng hồ mục đích của mình đã đạt được, liền trầm giọng quát.

Lúc này, cả người hắn ẩn trong bóng tối như mực, nhưng thân hình vẫn hiên ngang, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc. Hắn trầm giọng nói: “Chuyện đã đến nước này, cứu người là quan trọng nhất.”

“Đi theo Hứa Tích có khoảng bảy tám người, giờ thì chỉ còn lại các người. Chắc hẳn những người khác đã gặp phải

nguy hiểm trong thôn. Bây giờ, tất cả các người đi theo ta, chầm bó đuốc, chúng ta hướng đến thôn kia, đi xem xét tình hình...”

“A nha...”

Nghe vậy, bọn hỏa kế sợ hãi tột độ.

Vừa rồi chính là xảy ra chuyện tại thôn kia, ai còn dám quay lại?

Nhưng Hồ Ma đã đoán được phản ứng này của bọn họ, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Ta nhất định phải đi qua.”

“Các người nếu không nguyện ý, thì tự mình về trang tử đi!”

...

Nói xong, hắn cầm kiếm gỗ lim, nhanh chân hướng về phương hướng thôn trang kia đi tới.

Bọn tiểu nhị còn lại nhìn nhau, đột nhiên phản ứng lại, từng người theo sát hắn chạy tới.

Về thôn kia, ai cũng không dám, nhưng vừa vặn, bọn họ nhiều người như vậy góp lại với nhau, nhưng vẫn bị lừa, ngón tay sắp bị gặm đứt, lá gan cũng bị gặm không còn.

Khoảng cách trở lại trang tử còn gần mười dặm đường, bọn họ không những không dám tự mình đi, mà có kết nhóm lại với nhau, thì bọn họ cũng không có lòng tin, cho nên, lựa chọn duy nhất, chính là đi theo Hồ Ma, người vẫn còn tỉnh táo lúc này.

Vẫn có mấy người trong lòng không tình nguyện, nhưng thấy những người khác đuổi theo, cũng liên tục không ngừng theo sau.

“Chỉ cần bọn họ chịu đuổi theo, việc này liền lại thành một nửa...”

Hồ Ma tỉnh táo suy tư, biết những hỏa kế này chỉ là dùng khí bị dọa cho không còn.

Nhưng bàn về nội tình, kỳ thật không có một người nào đơn giản.

Nhìn như là mình đang dẫn dắt bọn họ đào tẩu, nhưng thực ra là mình muốn mượn sức họ để trừ tà. Dù đạo hạnh của mình cao hơn mỗi người trong số họ, nhưng khi cộng lại, sức mạnh của họ như ngọn lửa trong lò nung, không thể xem thường.

Nếu không có họ đi theo, trong đêm tối đầy ma quỷ này, dù mình có thể giải quyết mọi chuyện, độ khó cũng sẽ tăng gấp mười lần.

Bọn hỏa kế đi theo Hồ Ma cũng vô hình trung tạo nên khí thế. Lúc này, họ không có điều kiện để đốt đuốc, nhưng với số lượng người đông đảo như vậy, xung quanh cũng sáng sủa hơn nhiều. Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Hồng Đường, họ nhanh chóng tìm thấy hai hỏa kế khác.

Hai người này vừa vịn lạc mất với những người còn lại.

Họ tìm thấy một người đang quần quanh mộ phần, đi vòng tròn liên tục.

Hồ Ma tiến lên, dùng kiếm gỗ lim đánh thức hắn. Nhìn thấy xung quanh có nhiều người như vậy, hắn lại hoảng sợ hét lên.

Đám người hỏi hắn, hắn mới nói rằng mình vừa mới chạy trốn, đi theo một người phía trước, cảm giác như đã chạy mấy chục dặm.

Nhưng khi mở mắt ra, hắn mới phát hiện mình chỉ quanh quần chạy quanh mộ phần.

“Bây giờ là ban đêm, cho dù đụng phải ai cũng không phải lỗi của họ, mà là do người xông vào nhà người ta!”

Hồ Ma trầm giọng nói: “Hãy bồi thường cho họ!”

Hỏa kế này ngày thường không hề nể phục Hồ Ma, nếu không cũng không đi theo Hứa Tích.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn không thể nói nên lời, chỉ biết bạch một tiếng quỳ xuống, liên tục hướng về mộ phần dập đầu.

Hồ Ma nắm chặt kiếm gỗ lim trong tay, chỉ lặng lẽ nhìn mộ phần.

Chương 132. Nữ quỷ

Chương 132: Nữ quỷ

Hắn thầm nghĩ, đêm nay tà ma náo loạn khắp nơi, nhưng người lợi hại thì cũng thôi, con quỷ nhỏ trong mộ phần này cũng tham gia náo nhiệt. Dập đầu với người, coi như chuyện này đã xong.

Nếu không, ta phải lấy thanh kiếm gỗ này đánh người.

May mắn thay, sau vài cái dập đầu, mơ hồ trong tiếng thờ dài tiếc nuôi vang lên từ trong mộ phần, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

“Hiểu chuyện!”

Hồ Ma dẫn hỏa kế đang quán quanh mộ phần rời khỏi nơi này, tiếp tục chạy về làng.

Trải qua việc này, bọn tiểu đồng đều tin tưởng Hồ Ma hơn một chút.

Bọn họ lấy lại can đảm, dần dần đi dạo quanh khu vực xảy ra chuyện. Rất nhanh, họ tìm thấy một hỏa kế khác bị thất lạc.

Tuy nhiên, đã quá muộn. Hỏa kế đã được treo lơ lửng trên cây, đúng đưa theo gió.

Hồ Ma nhìn hỏa kế trên cây, quan sát xung quanh nhưng không thấy gì bất thường. Tuy nhiên, trực giác mách bảo hắn rằng có điều gì đó không ổn.

Dù sao đi nữa, hỏa kế cũng là người đã đốt lò và lửa trong lò hỏa vẫn chưa tắt. Việc người kia do mất đi dũng khí, bị ảo

giác trong đêm khuya còn có thể lý giải được, nhưng việc bị thất cổ đến chết thì chứng tỏ hung thủ có đạo hạnh cao.

Tiêu Hồng Đường đứng xa xa nhìn người treo cổ, lông tơ dựng đứng, hung hăng nhe răng về phía đó.

Đồ đàn mới có thể trêu chọc tà vật hơn nửa đêm như thế này, cho nên lúc này hẳn quyết đoán.

Đi!

Hắn rút lui giữa chừng không khiến những hỏa kế nghi ngờ mà còn khiến họ thêm an tâm hơn. Hôm nay, họ vốn đã hoảng sợ, chỉ cần có người dẫn dắt, họ sẽ tin tưởng người đó hơn.

Mà Hồ Ma, dù là giúp đỡ vội vàng hay hạ lệnh rút lui, đều là biểu hiện của người đáng tin cậy. Bọn họ không hề bỏ chạy tán loạn mà chỉ im lặng đi theo Hồ Ma.

Rất nhanh, họ đã đi được hơn phân nửa vòng quanh ngôi làng.

Trở lại nơi cũ, sắc mặt của tất cả mọi người đều tái nhợt, run lẩy bẩy.

Hồ Ma quan sát kỹ lưỡng. Ngôi làng này không lớn, chỉ có khoảng trên dưới một trăm hộ gia đình. Nhìn từ xa, nó như một vết sẹo khô cằn. Bây giờ, dưới bóng đêm nặng nề, nó càng phảng phất có chút chuyển động, như toàn bộ thôn trang đang rung rinh.

“Cái đó là...”

Hồ Ma tập trung nhìn kỹ và khẽ run trong lòng: “Tóc?”

Toàn bộ mặt ngoài của thôn trang, vậy mà đều bị từng sợi tóc màu đen bao bọc, theo gió đêm, nhẹ nhàng bập bênh

Nhìn từ xa, không cảm nhận được chút sinh khí nào, chỉ có âm khí lạnh toát đến thấu xương.

Theo tiếng gió đêm, còn có tiếng nước nở nghẹn ngào vang vọng từ xa xa.

Lượng âm khí này...

Ngay cả Hồ Ma cũng không khỏi nổi da gà. Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng âm khí đáng sợ này đã mạnh hơn nhiều so với thứ đã mê hoặc những hỏa kế trong trang trại và khiến cho bọn họ tự thất cổ.

“Không thể xông vào vội vàng. Hãy thấp đuốc trước đã!”

Hồ Ma cẩn thận dặn dò, tay nắm chặt kiếm gỗ nhìn chăm chăm vào thôn trang, giọng nói trầm thấp truyền đến tai những hỏa kế xung quanh.

Họ không chần chừ, vội vàng tản ra tìm kiếm.

Xung quanh thôn trang cũng không thiếu nhánh cây. Mà những hỏa kế này ngày thường cũng mang theo dầu trơn hoặc thuốc mỡ luyện từ Hắc Thái Tuế. Dù là loại nào cũng có thể dùng để dẫn lửa.

Mấy nhánh cây được gom lại, xoa thêm dầu trơn, một cây đuốc đơn giản đã được hoàn thành.

Rất nhanh, bảy tám cây đuốc được thấp lên, xung quanh lập tức sáng trưng. Lòng dũng cảm của những g hỏa kế này cũng dần quay trở lại.

“Đi thôi!”

Hồ Ma ra lệnh. Đám người cầm đuốc, từng bước tiến vào làng.

Theo ánh lửa đến gần, điều bất ngờ xảy ra. Những sợi tóc đen bao phủ toàn bộ làng trong màn đêm bỗng nhiên biến mất không dấu vết. Bọn họ tiến vào làng thuận lợi, nhưng khi nhìn vào những nơi tối tăm, vẫn cảm nhận được những sợi tóc đang lơ lửng.

Hồ Ma trầm nghĩ: “Hứa Tích trước đây không hề nói dối, ả ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng... Bây giờ Tiêu Hồng Đường đã dẫn dụ tà ma đi xa, đây là thời điểm tốt để ta thể hiện bản thân!”

Với ý nghĩ đó, Hồ Ma dùng đuốc soi sáng, từng bước tiến lên. Hắn nhìn thấy những ngôi nhà thấp bé, đột nát trong làng và một cái giếng đá xanh phủ đầy rêu phong nằm ngay chính giữa con đường chính. Nước giếng ươn đầm, lấp lánh một màu đen u ám.

Khi họ đến gần, âm gió xung quanh đột nhiên mạnh lên.

Họ mơ hồ nghe thấy tiếng nước nổ dứt quãng vang lên từ trong giếng nước. Tiếng nước nổ thê lương, càng đến gần càng rõ ràng. Mặt những đứa trẻ càng tái nhợt, chân run lẩy bẩy, toàn thân cứng đờ.

Tà ma càng náo loạn càng hung hãn. Hứa Tích thất bại một lần, ả ta sẽ càng mạnh hơn. Hơn nữa, màn đêm càng ngày càng sâu, sắp đến nửa đêm, thời điểm tà ma hung hãn nhất. Bọn họ vừa chịu thiệt thòi, làm sao có thể không sợ hãi?

“Tất cả dừng lại!”

Ngay lúc này, giọng Hồ Ma vang lên. Hắn bình tĩnh, mặt không đổi sắc, quát: “Giữ đuốc sáng, ta sẽ tự mình qua đó đối phó với ả!”

Chương 133. Đàm phán

Chương 133: Đàm phán

Hắn tiến lên trước, không phải vì Hồ Ma muốn khoe khoang, mà là vì nhận ra đám hỏa kế đã trở nên sợ hãi.

Lần đầu tiên đi theo Hứa Tích, họ vẫn còn dũng khí, không đến mức lè mề, nhưng sau khi trải qua sự cố ngoài ý muốn, họ đã mất hết can đảm.

Dù đều đã đốt lò nhưng trong lòng càng sợ hãi, lửa trong lò càng khó đốt. Việc ép buộc họ đến gần chỉ khiến họ dễ bị thứ bên trong giếng thừa lúc tấn công hơn.

Một khi họ hoảng loạn, ta sẽ không thể kiểm soát được tình hình.

Tốt hơn là để họ giữ khoảng cách, ít nhất họ có thể đứng vững và cầm đuốc trong tay.

Chờ đến khi họ bình tĩnh lại và lấy lại dũng khí, uy lực của lô lửa mới có thể được phát huy.

Vì vậy, hắn dứt khoát không hề để ý đến đám hỏa kế, mượn ánh lửa ở sau lưng, từng bước tiến về phía trước.

Bóng tối hỗn loạn như gương nanh múa vuốt, hắn chậm rãi tiến đến gần giếng nước.

Tiếng nước nổ thê lương xung quanh càng rõ ràng hơn, như vang lên ngay bên tai mình.

Trong bóng tối lờ mờ hai bên, không biết có bao nhiêu vật mềm mại như nhung đang rung động, như rần rết bò đầy, âm trầm quỷ dị, chậm rãi tiến về phía mình.

“Ừm?”

Hồ Ma cảm thấy âm khí thấm vào da thịt, như thể bị nhốt trong hầm băng, khiến cơ thể gần như tê cứng.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai chân và bắp chân của mình đã bị quấn đầy những sợi tóc rối bời.

Tà ma này đạo hạnh không cạn, lại lợi dụng lúc nửa đêm, dẫn dắt Âm Phong lồng lộng, khiến người ta phản ứng chậm chạp. Không biết lúc nào những sợi tóc đã quấn lên người, đến khi nhận ra thì đã muộn, những sợi tóc quỷ dị kia đã căng cứng lên.

“Lui lại!”

Hồ Ma phát hiện ra điều này, kinh hãi tột độ, gân cốt căng thẳng, hét lớn một tiếng.

Hắn cố ý đè nén lô hỏa trong cơ thể, muốn xem thử có thể dẫn dụ tà vật này ra hay không.

Bây giờ, lô hỏa đột nhiên bùng phát, vận dụng công pháp “Khai sơn” được truyền lại từ Nhị gia.

Lô hỏa bốc lên, truyền từ cánh tay sang thanh kiếm gỗ màu đỏ, đồng thời kiếm theo tay, đột ngột vung về phía trước một cái, vạch ra một vòng tròn đẹp mắt trước người.

“Xùy...”

Hồ Ma không dám coi thường, dùng ba phần hỏa hầu, nghĩ rằng như vậy hẳn là đủ để đẩy lùi nguy hiểm.

Nhưng hắn không ngờ rằng, hỏa hầu mượn từ thanh kiếm gỗ lim này trảm ra lại có uy lực lớn đến vậy.

Trong không khí thoang thoảng cảm giác nóng rực, như có ngọn lửa vô hình bốc lên, những khu vực tối tăm xung quanh không được soi sáng bởi đuốc đều mờ hồ hiện lên ánh đỏ sẫm.

Những sợi tóc xoắn từ bốn phương tám hướng, khi chạm vào thanh kiếm gỗ lim, lập tức bốc cháy và rơi rụng. Không chỉ những sợi tóc quấn lấy hai chân Hồ Ma mà tất cả những sợi tóc khác cũng đột nhiên co lại, rút về đáy giếng.

Tiếng nước nổ nghẹn ngào từ đáy giếng càng vang dội hơn.

Giọng thô lương quý dị xen lẫn chút sợ hãi và phẫn nộ.

“Đồ tốt a...”

Hồ Ma mừng rỡ khôn xiết, dũng khí cũng theo đó tăng lên. Hắn cầm kiếm gỗ chỉ vào giếng, quát: “Chớ có quấy phá! Ta là Hồng Đăng Nương Nương ... à là đệ tử Thanh hương của Hồng Đăng Nương Nương. Có hỏa kế bị người hại, mau mau trả người lại đây, nếu không ta sẽ dùng sức mạnh!”

“...”

Hắn định mượn danh xưng để uy hiếp, nhưng đến miệng lại kíp phản ứng. Danh hiệu này không thể xưng hô bừa bãi!

“Hồng Đăng Nương Nương đệ tử, sao lại kiêu ngạo như vậy?”

Ngay khi giọng nói của Hồ Ma vừa vang lên, một tiếng nước nổ vang lên từ đáy giếng: “Ta bị người phụ tình ném xuống giếng, oan hồn bất tán, không biết kêu khổ với ai. Ta chỉ bị cầm tù ở đây, chờ ngày kẻ phụ bạc quay về để báo thù.”

“Ta chưa từng trêu chọc gì đến các người, nhưng các người, đệ tử Hồng Đăng Nương Nương, lại bá đạo như vậy, muốn đến đây gây khó dễ cho ta sao?”

“Hử?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi giật mình: “Nàng đã sợ hãi...”

Bây giờ, mình cầm trong tay thanh kiếm gỗ lim, dũng khí của đám tiểu nhị sau lưng cũng dần dần tăng trở lại, có tác dụng khắc chế âm khí xung quanh.

Bên ngoài làng, những tà ma bị dẫn dụ cũng đang lùi đi, thanh thế yếu hơn nhiều.

Xét về thực lực trên mặt giấy, mình đã chiếm ưu thế. Hiện tại, mượn cơ hội này, liệu có thể nghĩ cách trừ khử thứ bên trong giếng cho nàng ta?

Nhưng trong lòng lại không khỏi nhớ tới bà bà. Mình không học qua việc trừ tà cùng bà bà, nhưng Tiểu Hồng Đường luôn đi theo bà, từ đó nhìn thấy hình bóng bà bà khi làm việc.

Thế là, quay đầu nhìn Tiểu Hồng Đường, thấy nàng tròn tròn hai mắt, có chút lo lắng, trong lòng liền có do dự.

Tay phải cầm dao, tay trái cầm kiếm, hần lạng lẽ nhìn giếng nước, lớn tiếng nói: “Người cũng không cần khóc sụt sùi, ta là đệ tử Hồng Đăng Hội, vô ý khinh thường người, chỉ là người không thể lưu lại đây, gây họa cho dân chúng chung quanh.”

“Nếu như nghe lời khuyên, hãy chuyển đi nơi khác!”

“...”

Lời nói này vừa dứt, đám hỏa kế xung quanh đều suy tư.

Cách xử lý của Hồ Ma ca và thiếu gia Hứa Tích quả nhiên khác nhau. Hứa Tích là lên đánh, còn Hồ Ma lại muốn khuyên.

Hơn nữa, khi gặp chuyện, Hồ Ma trước khuyên nhủ, sau ra tay lại uy phong hơn Hứa Tích nhiều.

Thấy tình hình này, lòng đám tiểu nhị cũng an tâm hơn.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, khi tâm tư mọi người an định, họ bỗng không cảm thấy xung quanh âm trầm như trước.

Ngay cả ngọn lửa trong bó đuốc họ cầm cũng ổn định hơn.

Hồ Ma nói xong lời này, hai mắt cũng nheo lại, lạnh lùng nhìn về phía miệng giếng.

Chương 134. Xuống giếng

Chương 134: Xuống giếng

Suốt thời gian qua, hắn dẫn dắt đám hỏa kế làm việc, dần dần quen thuộc với những chuyện xảy ra xung quanh trang tử và quy củ của Hồng Đăng Nương Nương. Hắn biết rằng hỏa kế Hồng Đăng Hội khi giải quyết tà ma không nhất thiết phải đánh giết, mà chủ yếu là khuyên giải và xua đuổi.

Chính vì vấn đề nan giải này, lão chương quỹ chỉ nói qua cách giải quyết chứ không nhất quyết phải tiêu diệt.

“Còn nói các ngươi không được ức hiếp người...”

Theo tiếng Hồ Ma vừa dứt, tiếng nước nở lại vang lên từ trong giếng nước. Giọng oán hận vang lên: “Ta vốn phải ở đây canh giữ kẻ phụ bạc, tin rằng hắn sẽ quay về tổ trạch. Bây giờ thù oán chưa báo, ngươi lại muốn bức ta đi.”

“Huống hồ, ta muốn đi cũng không được, thi cốt của ta chôn vùi tại đây, thi hài cách đây không xa, chỉ vài dặm. Ngươi muốn ta đi đâu?”

“Tổ khô rồi?”

Hồ Ma giật mình, cảm thấy có hi vọng.

Hắn chẳng quan tâm gì đến câu chuyện mà đối phương kể, chỉ hiểu rõ một điều:

Khi đối phương yếu thế, tuyệt đối không thể xuôi theo lời họ, nếu không sẽ rước họa vào thân.

Không cần thiết quá cứng rắn, nhưng cũng không cần quá mềm mỏng.

Thế là hắn dứt khoát trừng mắt, hùng hổ dọa người, quát: “Nói như vậy, ngươi là thế nào cũng không chịu đi rồi?”

“A nha...”

Bỗng nhiên, một luồng Âm Phong cuộn trào từ trong giếng nước, như có oán khí bốc lên.

Nhưng Hồ Ma chỉ đứng vững bước chân, không tránh không né, mắt lạnh nhìn.

Thái độ cứng rắn của hắn lại khiến đám hỏa kế xung quanh cũng dừng khí tăng, đều hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào giếng.

Dũng khí của họ tăng lên, lô hỏa cũng vượng.

Chẳng khác gì bất chúc Hồ Ma, dùng dương khí của bản thân trấn áp âm khí của oan hồn trong giếng.

Quả nhiên, Hồ Ma không nghe lời than khổ van xin mà cường ép bức bách, tuy có vẻ vô lý nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Dù oán khí bốc lên nồng nặc từ giếng sâu, sau một lúc im lặng, tiếng thút thít nghẹn ngào vang lên:

“Các ngươi nếu muốn ta chuyển đi, ta cũng không dám trái lời Hồng Đăng Nương Nương, nhưng các ngươi phải tự mình xuống giếng, đào hài cốt của ta lên, chôn ở nơi có bóng râm bên cạnh quan đạo dẫn đến Minh Châu phủ. Khi tên phụ bạc kia trở về, ta sẽ nhìn thấy được...”

“Nếu các ngươi đáp ứng, ta sẽ chuyển đi.”

“...”

“A?”

Nghe điều kiện này, đám tiểu nhị hoảng sợ, nhìn giếng với nỗi sợ hãi len lỏi trong lòng.

Chỉ cần đến gần miệng giếng, họ đã cảm thấy ớn lạnh, oán khí ngùn ngụt ập đến.

Dù đã hứa với Hứa Tích sẽ đối phó oan hồn, tìm cách đuổi đi, nhưng giờ đây lại phải đích thân xuống giếng đào thi cốt, ai dám liều mạng?

Hồ Ma nhíu mày, đề nghị: “Việc này không khó, ta sẽ đòi hài cốt cho người vào sáng sớm mai, như vậy được chứ?”

Giọng oán hận vang lên yếu ớt từ đáy giếng: “Hùng đông đòi xương, mặt trời chiếu vào hài cốt của ta, người là muốn hại ta?”

Đúng là không ngốc a...

Hồ Ma cau mày.

Việc đòi hài cốt vào hùng đông không phải là vấn đề lớn.

Tuy nhiên, đợi đến hùng đông cũng có bất lợi. Giếng sâu là nơi âm hàn, không có ánh mặt trời nên tà ma sẽ mạnh hơn. Hơn nữa, việc di chuyển sẽ chậm hơn và không thể hiện được bản lĩnh của mình.

Hồ Ma suy tính kỹ lưỡng, cân nhắc mọi yếu tố, rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía giếng nước, nói: “Người nói có lý, ta sẽ xuống dưới.”

“A?”

Bọn tiểu nhị xung quanh kinh hãi, nhìn Hồ Ma với vẻ khó tin.

Ngay cả tà ma trong giếng cũng im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu người thực sự muốn đòi hài cốt cho ta, ta sẽ đi.”

“Ta không chỉ đòi hài cốt cho người.”

Hồ Ma nói: “Ta còn tìm cho người nơi an nghỉ tốt đẹp, có thể nhìn ra quan đạo, không phải chịu khổ trong âm hàn. Ta

cũng sẽ thấp hương cho người, để người được hưởng hương hỏa.”

Lời nói của Hồ Ma dường như đã thuyết phục được tà ma trong giếng. Âm khí quanh miệng giếng tan biến, như đang chờ Hồ Ma bước vào.

“Hồ... Hồ Ma ca...”

Bọn hỏa kế lo lắng, vô thức học theo Chu Đại Đồng gọi Hồ Ma là “Ca”, khẩn trương nói: “Người cẩn thận, nàng ta sẽ hại người...”

“Ta có Hồng Đăng Nương Nương che chở, sợ gì tà ma hại người?”

Hồ Ma nói, nhưng bản thân cũng không tin lắm. Hắn trầm ngâm một lát rồi nói: “Các người đi thu thập dây thừng để kéo người, cùng với đệm chăn chiếu rom để thu lại thi cốt. Chuẩn bị chút tiền lẻ để trả cho người ta.

“Chờ ta thu lại thi cốt xong, hãy mau chóng hạ táng, tránh để phơi nắng...”

Bọn hỏa kế nghe vậy vội vã đi làm việc.

Hồ Ma cởi áo khoác để tránh làm bẩn, cầm một cái giỏ trúc rồi đi đến bên giếng.

Hắn hít thở sâu, tháo thanh kiếm gỗ lim đeo sau lưng, dùng hai tay chống vào thành giếng và leo xuống.

Nửa đêm, âm khí lạnh thấu xương, nhất là trong giếng, khiến da nổi gai ốc.

Hồ Ma từ từ tuột xuống, chân chạm vào lớp nước giếng lạnh buốt.

Hắn dò độ sâu rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất, ổn định nhịp thở và lấy cây châm lửa ra để soi sáng xung quanh.

Ánh sáng lóe lên, một khuôn mặt trắng bệch cứng rắn xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Chương 135. Chôn cất

Chương 135: Chôn cất

Là Lý Oa tử.

Lũ hỏa kế trong thôn Đại Dương, chỉ có Lý Oa tử là thông minh nhất.

Hắn muốn cùng Hứa Tích đi, Hồ Ma không nói gì. Dù chuyện gì xảy ra, Hồ Ma cũng chẳng quan tâm.

Bây giờ thấy những hỏa kế khác tuy cũng chịu tổn thất, nhưng ít nhất tính mạng vẫn an toàn. Duy chỉ có Lý Oa tử, không hiểu sao lại ngã xuống giếng, sắc mặt tái nhợt, không biết sống chết. Hồ Ma thở dài, đưa tay khép lại đôi mắt mở to ngơ ngác của hắn.

“Trước tiên đưa dây thừng xuống đây!”

Hồ Ma hướng lên trên hô một tiếng, âm thanh vang vọng qua miệng giếng.

Hắn buộc dây thừng vào hông Lý Oa tử, bảo mọi người kéo y lên, sau đó mới quan sát xung quanh.

Giếng nước bẩn thỉu, vẩn đục, u hàn thấu xương. Cẩn thận tìm kiếm phía dưới, hắn mới phát hiện một mảnh vải đỏ rách nát trong lòng giếng.

Hắn khom người xuống, nhìn kỹ hơn. Quả nhiên có một bộ hài cốt ở đây, nhưng đã mục nát hoàn toàn. Khung xương chỉ còn sót lại vài mảnh thịt nát, lò mò cho thấy đây là một nữ tử. Chiếc áo cưới đỏ trên người nàng cũng bị nước giếng thấm ướt, bẩn thỉu.

“Đáng thương quá...”

Hồ Ma liên tưởng đến lời nói của tà ma vừa nãy, mơ hồ đoán được phần nào câu chuyện.

Nhưng hắn chỉ dám than thở trong lòng, không dám nói ra.

Nhị gia từng dạy, khi đối mặt với tà ma, không được biểu lộ sự yếu đuối. Đồng tình thương hại cũng là một dạng yếu đuối.

Tà ma không phải con người. Dù có thể giao tiếp, cũng không có nghĩa là logic của chúng giống con người.

Nếu hắn biểu lộ sự đồng tình với tà ma, nó có thể hiểu lầm là hắn yếu đuối, và quay sang hại hắn.

Hắn cố giữ vẻ mặt lạnh tanh, cắm cây châm lửa vào bùn nhão bên vách giếng, rồi cầm lấy chiếc giỏ trúc.

Hắn cẩn thận vớt từng mảnh xương mục nát từ dưới đáy giếng lên, cho vào giỏ trúc, rồi nhặt nhạnh những mảnh xương vụn vương vãi.

Bộ hài cốt tuy đã mục nát, nhưng vẫn chiếm khá nhiều diện tích trong giếng, khiến việc di chuyển trở nên khó khăn. Khi Hồ Ma bế nó lên, thi cốt lắc lư, và đầu lâu đột nhiên nhô đến gần cổ Hồ Ma.

Hốc mắt khô hốc của nó le lói tia sáng quỷ dị, miệng mím chặt, lộ ra hàm răng sâu sắc.

Hồ Ma khựng lại, đáy giếng chìm trong tĩnh mịch đến mức tiếng thở cũng không nghe thấy.

“Đừng quấy phá, ta cũng có đạo hạnh.”

Hồ Ma nín thở, chậm rãi nói: “Cách xa như vậy, một ngụm máu dương khí của ta đánh vào người người, e rằng người không chịu nổi.”

“...”

Hắn chờ nửa ngày, không nghe thấy tiếng đáp lại, mới tiếp tục công việc của mình.

Lời nói này không phải lừa gạt. Hắn dám xuống đây là bởi vì có tu vi tam trụ. Nếu thực sự muốn chiến đấu, trong giếng sâu không người nhìn thấy này mới là nơi thích hợp để ra tay.

Tuy nhiên, hắn không muốn đánh nhau một trận tử tế.

Có lẽ bị Hồ Ma dọa sợ, bộ hài cốt trở nên ngoan ngoãn, từng phần được Hồ Ma bỏ vào giỏ trúc.

Thu dọn xong, Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho người ở trên kéo giỏ lên.

“Cách cách...”

Lúc này, cánh tay của bộ hài cốt bỗng vươn ra khỏi giỏ trúc, nhẹ nhàng khua khua. Một chiếc vòng tay kim loại sẫm màu rơi xuống, tóe lên vài giọt nước bắn trên chân Hồ Ma.

Hắn rung mình, hiểu ý đồ của nữ thi, bèn nhặt chiếc vòng tay lên, nhét vào giỏ trúc với vẻ mặt lạnh lùng.

“Đừng giả vờ, ta không phải xuống đây để lấy đồ của ngươi.”

Đáy giếng vang lên tiếng thở dài yếu ớt, giỏ trúc được kéo lên một cách an toàn.

Hồ Ma leo ra khỏi giếng nước, nhìn thấy đám tiểu nhị đứng cách xa giỏ trúc, nhìn hắn với ánh mắt sùng bái.

Không chỉ những hỏa kế xung quanh, mà cả những người dân trong những ngôi nhà thấp bé cũng nhìn hắn với ánh mắt kính sợ. Ngay cả những ngọn núi sừng sững trong bóng đêm cũng như đang dõi theo hắn.

“Mục đích đã đạt được...”

Hồ Ma nhẹ nhàng thở phào, rồi nói bọn tiểu nhị làm theo như lời nói lúc trước, thu lại thi cốt của nữ thi, chôn cất bên cạnh quan đạo, thắp hương và đốt tiền giấy.

Bọn tiểu nhị vẫn còn sợ hãi, nhưng có Hồ Ma bên cạnh, họ cũng lấy lại được chút dũng khí. Hơn nữa, Hồ Ma đã cứu người từ dưới giếng lên, chứng tỏ hẳn có khả năng, nên họ chỉ cần giúp đỡ thu lại thi cốt là được. Ba bốn người tiến lên hỗ trợ.

Hồ Ma nhân cơ hội kiểm tra Lý Oa tử, thấy hẳn trợn tròn mắt, mặt không chút máu, không còn hơi thở.

Cơ thể đã cứng đờ, nhưng lại có chút khác biệt so với người chết bình thường.

Có lẽ do có vật gì đó âm thầm bảo vệ, mọi việc sau đó diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Bọn họ cùng nhau tìm đến một hẻm lách, đào một hố sâu, chôn cất thi cốt. Trong suốt quá trình không gặp bất kỳ sự quấy nhiễu nào. Hồ Ma thắp hương trước mộ và an ủi một phen.

Trời đã sáng khi họ trở về làng. Cả làng vốn trông vắng giờ đây lại tụ tập không biết bao nhiêu người.

“Cảm tạ đại pháp sư a...”

“Đã lâu rồi chúng ta bị vật này tập kích quấy rối...”

Chương 136. Ngô chương quỹ tới

Chương 136: Ngô chương quỹ tới

...

Nhìn ra được, người trong thôn lòng cảm kích chân thành, nhưng bọn họ lại không phải cảm tạ Hồ Ma.

Mà là Ngô chương quỹ đang khoanh hai tay, đứng bên cạnh giếng.

Lão không để ý đến những người dân đang dập đầu xung quanh, chỉ nhìn về phía Hồ Ma, thản nhiên nói: “Hứa Tích đâu?”

“Không biết.”

Hồ Ma thấy lão chương quỹ đi vào trong làng, lòng liền chùng xuống.

Hắn biết đây là thời điểm then chốt, liền yên lặng điều chỉnh nét mặt, bước lên phía trước, nói: “Đêm qua, ta thấy hắn mang theo những hỏa kế này xuất phát sớm, biết không tranh nổi hắn, thế là vụng trộm đi theo sau.”

“Vốn định đoạt lấy vật phẩm khi hắn sắp đắc thủ, nhưng không ngờ rằng, không lâu sau, bỗng nghe tiếng gió âm u rít lên, tiếng người kêu thảm thiết, biết là có chuyện chẳng lành nên vội vàng chạy đến.”

“Trên đường gặp phải những hỏa kế bị mê hoặc, cũng né tránh được vài con tà ma, nhặt được thanh kiếm gỗ của Hứa Tích thiếu gia.”

“Gặp được những người còn lại, ta liền cùng họ quay lại cứu người.”

“Nhưng không ngờ rằng, những người khác đã tìm được, chỉ là Lý Oa tử, không biết bằng cách nào rơi vào trong giếng, cũng được cứu lên.”

“Thế nhưng Hứa Tích thiếu gia vẫn không tìm thấy, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

...

Nói đến đây, hấn khựng lại một chút, như vừa mới nhớ ra điều gì, nói: “Đúng rồi, còn có một người, ngay tại chân núi ở Tây Nam, đã bị treo trên một thân cây.”

“Tối hôm qua ta nhìn thấy hấn, chỉ là cảm thấy nơi đó âm khí nồng nặc, phảng phất có thứ gì đó lợi hại ở đó, ta nhìn thấy hỏa kế kia đã tắt thở, nên không dám tới gần, chỉ mang theo bọn tiểu nhị quay về làng.”

Lần này trả lời rất坦然 nhiên, hấn không hề che giấu ý định muốn cướp công của mình.

Thậm chí, ngay cả lời phàn nàn về nơi đó cũng nói thẳng ra.

Ngô chương quĩ nghe hấn nói, cũng không nói thêm gì, sắc mặt chỉ hơi âm trầm, đột nhiên quay đầu hỏi người khác:

...

“Các ngươi cùng nhau đến đây, rốt cuộc làm gì?”

...

“Ta... Chúng ta...”

Hồ Tử, người quen biết Hứa Tích, mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy đáp lời dưới ánh mắt của Ngô chương quĩ:

“Chúng ta cùng Hứa Tích thiếu gia đến đây, hấn bảo chúng ta châm đuốc, vây quanh giếng nước.”

“Hấn bảo nếu thấy có gì bất thường, hãy thổi hơi thật mạnh, dùng dao cạo tảng đá và vách tường. Hấn còn... còn bảo Lý Oa tử ném đồ vật xuống giếng...”

Hứa Tích giờ bật vô âm tín, Ngô chương quỹ sắc mặt âm trầm, khiến Hồ Tử không dám nói dối, đành khai thật mọi chuyện, kể cả việc Hứa Tích ép buộc Lý Oa Tử đến gần giếng nước.

Ngô chương quỹ trầm ngâm, ngồi xổm xuống bên cạnh giếng, nhìn những bùn đất đen sì ướt sũng trên mặt đất do Lý Oa Tử vẩy lên.

...

Mọi người gật đầu lia lịa, Ngô chương quỹ đưa một ít bùn đất lên mũi ngửi, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Thứ vô dụng.”

Lão hừ lạnh một tiếng: “Mang hấn đến đây là để giải quyết phiền phức, chứ không phải gây thêm phiền toái. Nửa đêm vẩy thứ này, coi mình là Hồng Đăng Nương Nương à?”

Mọi người im lặng không dám nói gì.

Hồ Ma thâm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ thứ mà Hứa Tích thiếu gia sử dụng khiến bản thân dễ dàng chiêu dụ tà ma vào ban đêm hay sao?

Không ngờ, việc chuẩn bị này lại vô tình che giấu được hành động âm thầm của mình.

Tất nhiên, dù không có thứ này, hấn cũng không sợ.

Hấn dùng huyết thực dẫn dụ tà ma, bọn chúng đã ăn sạch sẽ, không để lại chút dấu vết nào, ai có thể nghi ngờ hấn?

“Được rồi, trước tiên tìm người đã!”

Ngô chương quỹ không hỏi thêm, lạnh lùng ra lệnh cho đám hỏa kế nhanh chóng hồi phục.

Đám dân làng đứng sau, đã trưởng thành qua nhiều năm, tay cầm hai tấm vải thô và một rổ trứng gà. Theo phong tục địa phương, họ muốn cảm tạ những pháp sư trừ tà ma cho làng, nhưng lại không dám đến gần.

“Hồ Ma ca, ngươi không sao chứ?”

Chu Đại Đồng và mọi người vội vàng chạy đến, lo lắng nhìn Hồ Ma từ trên xuống dưới.

Hôm qua họ muốn đi theo, nhưng Hồ Ma không cho. Họ ngủ không ngon giấc, sáng sớm đã cùng chương quỹ đến đây.

“Ta không sao.”

Hồ Ma lắc đầu, nhìn về phía Lý Oa tử bên cạnh giếng, nói: “Đem người đưa về, dù sao cũng là một mạng người.”

Chu Đại Đồng và mọi người thấy thảm trạng của Lý Oa tử, đều có chút không đành lòng. Sau khi nghe qua lời kể của những người khác, họ đã hiểu rõ trải nghiệm của Lý Oa tử.

Hứa Tích thiếu gia đạo hạnh cao, lại có vật hộ thân, nhưng lại vung đồ vật xuống giếng, việc dụ tà ma ra ngoài là một chuyện vô cùng nguy hiểm, y lại không tự mình làm, cũng không để người khác làm, mà lại buộc Lý Oa Tử đi làm, làm sao họ không cảm thấy tức giận?

Tất nhiên, trong lòng họ, dù có chút tức giận, nhưng cũng có oán khí.

Không nói là đáng đời, nhưng cũng là do Lý Oa tử tự tìm.

Những thanh niên sinh ra trong thôn có quan niệm mộc mạc, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có hay không có tà

ma.

Hai người được cử đi mượn cửa nhà dân trong thôn để khiêng Lý Oa Tử về trang trại, những người khác đều tham gia vào đội tìm kiếm Hứa Tích.

Ban ngày ánh sáng rực rỡ, không lo lắng về tà ma, mọi người có thể tản ra tìm kiếm, thuận tiện hơn nhiều so với ban đêm. Đầu tiên họ tìm đến hỏa kế bị treo cổ trên cây, thấy hắc mặt xanh mắt trợn, lưỡi thè ra một đoạn dài.

Nhưng đêm qua khi đến đây, nơi này vẫn âm khí bức người, khiến người ta rùng mình.

Bây giờ đến, lại thấy mọi thứ bình thường, ánh nắng tươi sáng, chỉ có người treo cổ trên cây, bị gió thổi lắc lư.

Ánh mắt ảm đạm của hắc nhìn chăm chăm đám người từ trên cao xuống.

Chương 137. Làm tốt lắm

Chương 137: Làm tốt lắm

“Cởi xuống đi!”

Lão chương quỹ lạnh lùng nhìn, phát tay áo.

Có chương quỹ bên cạnh, đám hỏa kế cũng lấy lại dũng khí, dựng thang leo lên cởi hỏa kế xuống.

Hồ Ma đứng bên cạnh quan sát, trong lòng nghi ngờ.

Hắn tưởng chương quỹ sẽ ra tay trừ tà ma, giúp người báo thù.

Nhưng không ngờ, chương quỹ chỉ cho người cởi hỏa kế mang về rồi xoay người rời đi, không thêm quan tâm.

“Đều là mệnh.”

Như hiểu được tâm tư của Hồ Ma, chương quỹ nhàn nhạt giải thích: “Vật kia đã không còn, hắn làm thế thân, muốn thủ tại đây. Ta diệt trừ tà ma nơi này cũng chỉ là diệt trừ hắn.”

“Về sau bọn tiểu nhị đi ngang qua đây, phải cẩn thận chút. Hắn sẽ không còn nhớ tình cũ.”

Hồ Ma hiểu ra, lòng chùng xuống.

Tìm thế thân?

Nơi này đúng là có vật kia, nhưng tối hôm qua sau khi hại chết hỏa kế, nó đã tự do rời đi.

Còn hỏa kế này, từ nay về sau sẽ thay thế nó thủ tại đây...

Thật là tra tấn.

Người đã chết, nhưng tra tấn mới chỉ bắt đầu.

Nghĩ vậy, bỗng nhiên hắn cảm thấy sống lưng ớn lạnh, như có người đang oán độc nhìn mình từ phía sau. Hắn quay đầu đột ngột, nhưng chỉ thấy sau lưng trống rỗng, không có gì cả.

Hai người chia nhau, một người nhắc hỏa kế về trang tử, những người khác tiếp tục tìm kiếm. Hai canh giờ sau, họ nghe thấy tiếng gọi phía trước.

Mọi người vội vàng chạy đến. Gần chân núi Lão Âm Sơn, trên một thửa ruộng bậc thang tại lưng chừng sườn núi, họ nhìn thấy Hứa Tích nằm bất động trong đồng cỏ.

Nhìn qua trang phục, họ nhận ra y, nhưng bộ dạng thảm hại khiến người ta không đành lòng nhìn.

Y co ro trong bụi gai khô héo, không biết chui vào bằng cách nào. Thân thể đầy những vết găm nhám, tro bụi vương vãi xung quanh, khuôn mặt méo mó, đầy vẻ sợ hãi.

Cảnh tượng này khiến không chỉ bọn tiểu nhị rừng mình, mà cả Ngô chương quỹ cũng nhú mày.

Lâu sau, lão thở dài nói: “Sớm biết như vậy, lúc trước cần gì phải ác như vậy?”

Hồ Ma không hiểu cảm giác này.

Nhưng khi nhìn thấy vết thương trên người Hứa Tích, thì dáng vẻ của lão lại có vẻ hơi nhẹ nhõm.

Trong lòng hắn khẽ động: “Thực ra lão vẫn lo lắng là ta sẽ hại chết Hứa Tích?”

Thật quá đáng... Nếu ta tự tay giết, người chắc chắn sẽ không tìm thấy thi thể.

Trước đây Hồ Ma đã hiểu rõ, nếu muốn bảo đảm chắc chắn mình được chọn thì cách tốt nhất không phải là chiến thắng trong trận chiến này, mà là để lão chương quỹ chỉ có một lựa chọn.

Nếu có cơ hội, có lẽ hắn cũng sẽ động thủ.

Nhưng không ngờ Hứa Tích kết thù không ít, lại bị đám cừu gia bắt trước.

Mà tên hoàng tiên kia quả nhiên có chút giao hoạt, giết người xong lại ném xác đến chân núi Lão Âm Sơn, như muốn thị uy.

Ta chơi chết đám hỏa kế của ngươi, tiến vào Lão Âm Sơn đi, ngươi có bản lĩnh thì tới tìm ta?

“Đi thôi!”

Lão chương quỹ cũng tiếc nuối nhìn thi thể Hứa Tích, lắc đầu, khẽ thở dài: “Cũng không phải là để ngươi chết mà không báo thù, nhưng những kẻ kia sợ là đã sớm chạy trốn, ta muốn báo thù cho ngươi cũng không tìm ra bọn chúng. Đến chỗ phụ thân ngươi, thì ta cũng chỉ có thể nói vậy mà thôi!”

Nói rồi, lão phát tay áo, ra lệnh cho bọn tiểu nhị mang Hứa Tích về trang tử, mua quan tài để bỏ thi thể của y vào.

Đến trong trang tử, đám thiếu niên đều ủ rũ, im lặng.

Nhìn những ngón tay chỉ còn lại xương cốt của mình bị găm nhám, bọn họ vẫn khó tin rằng Hứa Tích đã chết.

Nỗi sợ hãi len lỏi trong lòng. Nghĩ đến việc mình sẽ trở thành hỏa kế phục vụ Hồng Đăng Nương Nương, các thiếu niên đều rùng mình. Cả đời phải gắn bó với tà ma yêu dị này, không biết kết cục sẽ ra sao?

“Đi tìm Lưu thợ mộc, bảo hắn nhanh đến đo kích thước.”

Về đến trang tử, Ngô chương quỹ đi vào nội viện. Hồ Ma trực tiếp gánh vác việc thu dọn hậu quả.

Hắn sai Chu Đại Đồng lấy thuốc mỡ mà Nhị gia lưu lại trước đây, chia cho những hỏa kế bị găm nát ngón tay.

Tuy là thuốc trị ngoại thương tốt nhất, nhưng liệu những ngón tay đã mất đi cơ bắp có thể mọc lại hay không, thì không ai biết được.

Sau đó, đến lượt Lý Oa Tử, nhưng Hồ Ma cũng bó tay.

Lúc này, một gã sai vặt từ nội viện mang ra một viên dược hoàn đưa cho Hồ Ma.

Hắn biết đây là ý của chưởng quỹ, bèn lấy nước hòa tan thuốc rồi cho Lý Oa Tử uống. Lý Oa tử tỉnh lại, nhưng ngờ ngác như người mất hồn.

Hồ Ma đích thân giám sát Lưu thợ mộc đo kích thước của Hứa Tích và hỏa kế kia, thúc giục y nhanh chóng chế tạo quan tài. Còn hai thi thể thì hắn tạm thời đặt vào trong kho hàng.

Sắp xếp ổn thỏa việc cho đám hỏa kế chưa định tâm thân, Hồ Ma mới trở về phòng mình, rửa mặt, mang theo thanh kiếm gỗ lim, đi đến trước cửa nội viện, nhẹ nhàng gõ vang, báo cáo những việc đã an bài.

“Người làm tốt lắm, cứ vậy mà làm.”

Lão chưởng quỹ mặt không biểu cảm, thản nhiên nói: “Đốt hỏa kế kia, lấy tro đặt vào, sang năm đầu xuân mang về cho người nhà bọn họ trên trời. Hứa Tích không cần chúng ta lo, chờ người nhà của hắn đến đón.”

“... Nếu như còn có người đến đón.”

“...”

“Vâng.”

Hồ Ma đáp lời, đưa thanh kiếm gỗ lim bằng hai tay lên, nói: “Đây là đồ vật của Hứa Tích. Đêm qua tà ma hoành hành, trong lòng ta cũng sợ hãi, nên nhặt về dùng tạm. Nếu người nhà của hắn đến đón, thanh kiếm này cũng nên do chưởng quỹ bảo quản.”

“Người cứ giữ lấy đi!”

Chương quỹ lại khoát tay áo, nói: “Nếu người nhà của hắn muốn thì cho họ, nếu không lấy, coi như là phần thưởng cho người.”

“Vật bé nhỏ này cũng có thể làm người ta động lòng sao?”

Chương 138. Truyền pháp

Chương 138: Truyền pháp

Hồ Ma trong lòng mừng thầm. Lữ hoàng tiên kia biết đem kiểm cho mình là để báo ân tình.

Còn chương quỹ này cũng thuận miệng đưa một ân tình cho mình.

Hắn chỉ mỉm cười trong lòng, nhưng vẫn cung kính tạ ơn, rồi lưu lại nội viện, không vội vã rời đi.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì.”

Lão chương quỹ tùy tiện thở dài, hướng Hồ Ma nói: “Đã nhận lời ngươi, vậy ta tự nhiên sẽ dạy ngươi.”

“Ban đêm ngươi tuần tra xong thì đến chỗ ta!”

“...”

Hồ Ma nghe thấy lời này mới cuối cùng yên lòng, khom người nói: “Tạ chương quỹ.”

“Vốn là ngươi đã giải quyết tà ma, nên truyền cho ngươi, cảm ơn cái gì?”

Chương quỹ nghe vậy, lại cười nhạt một tiếng, chợt ánh mắt hơi có chút lãnh đạm nhìn về phía Hồ Ma, nói: “Huống hồ, hai người các ngươi làm cho mọi người đều biết, ta sao có thể nuốt lời?”

Hồ Ma sắc mặt đỏ lên, cáo lui ra ngoài.

Tuy sắc mặt đỏ lên, nhưng lòng hắn không hề cảm thấy áy náy.

Trước khi ra ngoài, hắn cố ý nói chuyện Thủ Tuế Nhân với tất cả hỏa kế. Hắn lo rằng chương quỹ sẽ lại tìm có khác, nên muốn cho mọi người biết về cuộc thử thách này. Khi mọi người đều biết, chương quỹ sẽ không dễ dàng tìm có khác.

Về điểm này, Hứa Tích cũng có chung suy nghĩ với hắn. Tuy nhiên, hai người khác nhau ở chỗ, Hứa Tích tin rằng mình sẽ có cơ hội này, còn Hồ Ma thì không chắc.

Khi mọi việc đến thời điểm mấu chốt, Hồ Ma càng cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Trở về phòng, hắn vỗ về Tiểu Hồng Đường một hồi rồi đặt thanh kiếm gỗ lim sang một bên cho nó chơi đùa.

Ngủ hai ba canh giờ, trời đã xế chiều.

Hắn vẫn theo lệ thường, sắp xếp cho bọn tiểu nhị quét nhà, vẩy nước, cầm đèn lồng đỏ tuần tra ban đêm. Sau khi mọi việc ổn thỏa, hắn mới hướng về nội viện đi đến.

Mở cửa, hắn không khỏi giật mình.

Ngô chương quỹ đang ngồi trong sân, xung quanh bày đầy đủ loại đèn.

Lão đặt tách trà bên tay, lặng lẽ nhìn Hồ Ma, nói: “Đến đây!”

Hồ Ma hít sâu một hơi, chậm rãi bước từng bước về phía trước.

Bình thường tiểu viện không có gì lạ, nhưng hôm nay đốt đầy các loại đèn, lại mang thêm vài phần quỷ dị. Hồ Ma khẽ hít một hơi, ngửi thấy mùi khét lẹt từ các loại đèn khác nhau.

Không khí u ám khiến người ta không khỏi cảm thấy nguy hiểm rình rập.

Nhưng Hồ Ma biết, đây là cơ hội sống còn của mình, nên vẫn từng bước một tiến vào.

Đi đến ngọn đèn ở giữa, bên cạnh chiếc bàn đá nhỏ, vẫn chưa xảy ra chuyện gì khác thường.

Ngô chương quĩ chỉ lẳng lẳng ngồi bên cạnh bàn đá, nhìn Hồ Ma chậm rãi đi đến.

Ánh mắt lão lóe lên, như đang so sánh với ai đó.

“Người dụng tâm đoạt lấy cơ hội này, cũng thảo nhiên đi đến bên cạnh ta...”

Nhắc nhắc tay, ra hiệu cho Hồ Ma ngồi bên cạnh, lão chương quĩ chậm rãi nói: “Nhưng người cũng biết, ta có thể dạy người đến đâu?”

“Biết.”

Hồ Ma từ lúc gia nhập Hồng Đăng Hội, không giờ khắc nào không ngóng trông một ngày này, trong lòng đã sớm chuẩn bị cho mọi tình huống, thấp giọng nói: “Trong nhà có vị trưởng bối từng nói với ta, Hồng Đăng Nương Nương trong hội nuôi dưỡng một số người có năng lực lớn.”

“Sống lâu trăm tuổi, phúc thọ vẹn toàn, trừ tà khử bệnh, tà ma không xâm, những người này có danh xưng là Thủ Tuế Nhân.”

“...”

“Sống lâu trăm tuổi, phúc thọ vẹn toàn?”

Ngô chương quĩ không ngạc nhiên khi Hồ Ma nói ra những điều này.

Thủ Tuế Nhân, tuy ít người biết đến, nhưng không phải là bí mật gì to tát. Những lão thợ mỏ từng trải qua nhiều năm,

hoặc từng tiếp xúc với tà ma, thường đều nghe nói về danh xưng bí ẩn này.

Lão chỉ cười cười, không nói gì, chỉ nói: “Người nói không sai, môn này gọi là Thủ Tuế Nhân.”

“Ta đã làm Thủ Tuế Nhân ba mươi năm, cả đời này không biết đã gặp bao nhiêu tà ma, bái Thái Tuế bao nhiêu lần. Dĩ nhiên, trong những hiểm nguy của sóng gió quỷ quyệt, ta cũng đã trải qua không ít.”

“Bây giờ ta đã già, trang tử này lại không có người giúp đỡ, cũng nên tìm người truyền dạy. Trong số các hỏa kế mới đến, người là người có tư chất nhất.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, hơi động lòng. Có lẽ lúc này hẳn nên đứng dậy, cúi đầu bái tạ?

Bái thì bái, không thiệt thòi gì.

Nhưng không ngờ, khi hẳn vừa muốn đứng dậy, Ngô chương quỹ như đã nhìn ra ý định của hẳn, nhẹ nhàng khoát tay áo, nói: “Miễn những nghi thức xã giao, người cũng không cần gọi ta là sư phụ.”

“Dù sao, chúng ta đều là người bái Hồng Đăng Nương Nương, chỉ khác là ta là chương quỹ, còn người là hỏa kế.”

“Càng bái nhiều, càng vương váu nhiều ân tình!”

“Mà ta truyền cho người pháp môn này, cũng không phải vì lòng tốt, mà bởi vì có chuyện khẩn yếu cần dùng đến người.”

“...”

“Chuyện khẩn yếu?”

Hồ Ma nghe lời này, lòng lại hơi chùng xuống, mơ hồ cảm thấy có ẩn ý.

Chương 139. Nhập môn

Chương 139: Nhập môn

Hồ Ma trầm nghĩ, đúng là mình đã thông qua khảo nghiệm rồi. Lão chương quỹ tuy có lý do để truyền pháp, nhưng sao lại dễ dàng như vậy?

Nghe lời lão chương quỹ, Hồ Ma nghi ngờ, nhưng nhớ lại nguyên tắc của mình, nghe nhiều, suy nghĩ nhiều, không nên hỏi nhiều.

Lão chương quỹ không lộ ra vẻ gì, chỉ dừng lại, thân nhiên nói: “Cũng không cần suy nghĩ nhiều, trang tử này thiếu quân sự, cũng thiếu người gánh vác một phương. Ta nguyện ý dạy ngươi, học càng nhanh càng tốt.”

“Nhưng học pháp này, chỉ là nhập môn. Nguy hiểm trong đó, không phải ngươi tưởng tượng được. Ngươi đã chuẩn bị kỹ càng chưa?”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Có thể học được pháp môn này, cái gì ta cũng không sợ.”

“Chương quỹ nguyện dạy ta pháp môn này, dù ta không gọi một tiếng sư phó, nhưng ân tình này, ta ghi nhớ.”

Lão chương quỹ nghe vậy, nở nụ cười, nhìn Hồ Ma, nói: “Pháp môn Thủ Tuế Nhân, dạy ngươi cũng không khó.”

“Nhưng trước khi dạy, ngươi phải hiểu thế nào là Thủ Tuế Nhân?”

“Hồ Ma lộ ra vẻ nghi hoặc, tỏ ra chỉ biết cái tên Thủ Tuế Nhân.”

Lão chương quỹ mỉm cười, khẽ nói: “Đây là pháp môn của nghề chúng ta, e rằng trưởng bối trong nhà ngươi cũng không biết.”

“Không bỏ sót trái phải gọi là thủ, mới cũ giao thế gọi là tuế.”

Lão chậm rãi mở miệng nói: “Thủ Tuế Nhân, chính là người thủ tại giao giới âm dương, thời khắc sinh tử.”

“Có người nói Thủ Tuế Nhân chúng ta được gọi như vậy vì thường xuyên liên hệ với Thái Tuế lão gia, lời này cũng không sai.”

“Thái Tuế lão gia giáng thế, mang lại vô biên phúc phận cho người đời. Nếu chúng ta có thể canh giữ bên cạnh Thái Tuế lão gia một đời, cũng là một việc có phúc khí...”

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, lòng đập thành thịch.

Thủ Tuế tâu quý, nuôi mệnh thông âm*...

(* Là một kỹ thuật bí truyền giúp con người có thể giao tiếp với thế giới âm ty.

** Là một phương pháp giúp con người kéo dài tuổi thọ và kết nối với thế giới âm)

Trên đời có vô số môn đạo, chỉ có bước vào những môn đạo này mới có khả năng vùng vẫy giành sự sống.

Bây giờ, cánh cửa của môn đạo Thủ Tuế đã âm thầm mở ra trước mặt hắn...

“Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, muốn nhập môn đạo này, còn cần phải thông qua một cửa ải...”

Ngô chương quỹ ngồi bên cạnh bàn đá, theo lời lão nói, ánh sáng của những ngọn đèn xung quanh như tối đi một chút.

Lão chương quỹ khẽ nói: “Mà môn đạo này, chính là...”

“... Chết!”

Hồ Ma không nén nổi sự kinh ngạc, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía Ngô chương quỹ.

“Người không nghe lắm.”

Ngô chương quỹ mỉm cười hài lòng trước sự kinh ngạc của Hồ Ma, nói: “Nhập môn đạo này, đầu tiên chính là chữ “chết”.”

“Hiện nay, các người - những hỏa kê, đều được các nhà các tộc chọn ra. Nguyên Dương không tì vết, mệnh tính vượng nhất, chưa từng trải qua phương pháp gì, một thân lô hỏa, trừ tà trấn quỷ, tà ma cũng phải tránh xa các người.”

“Nhưng, cô dương bất sinh. Đến bước này, các người đã đến đỉnh cao, chỉ có thể đi xuống. Lấy vợ sinh con, thân thể suy bại, tính mệnh cũng sẽ đi xuống dốc.”

“Nhưng chúng ta - Thủ Tuế Nhân, lại chọn con đường ngược lại vào lúc này.”

“Từ sống đến chết, lại từ chết mà sinh, cuối cùng xen vào thời khắc sinh tử, không sống không chết, cũng chết cũng sống.”

“Hắc hắc, người ta nói hoàng hôn là ranh giới, chia cắt âm dương. Người sống và tà ma đi theo hai con đường khác nhau. Nhưng chúng ta - Thủ Tuế Nhân, lại sinh ra tại ranh giới, có thể đi đến cả hai thế giới.”

Hồ Ma nghe lời nói này, lòng càng thêm kinh ngạc, nhưng cũng hiểu ra vì sao bà bà muốn mình học cái này.

Hắn không khỏi hỏi: “VẬY... Phải làm như thế nào?”

Lão chương quỹ nhìn Hồ Ma với nụ cười nửa miệng, nói: “Ta nói với người những điều này, người không sợ sao?”

Hồ Ma lập tức nói: “Lão chưởng quỹ đang dạy ta bản sự, ta có gì phải sợ?”

Lão chưởng quỹ nhìn vào mắt hắn, thấy trong đó chỉ có sự mong chờ, không hề có nghi ngờ hay sợ hãi, liền thở dài than tiếc.

“Trước kia thấy hắn có chút bản lĩnh, lại liên tục đưa ra những điều kiện tốt như vậy, quả thực khiến ta không thể ngóc đầu lên được. Ta cũng thỉnh thoảng lo lắng, không biết hắn có phải có đại bối cảnh nào, chỉ là giả vờ giả vịt, đến đây có ý đồ khác.”

“Hiện tại nhìn lại, ngược lại là nghĩ nhiều. Hắn quả thực là người từ trong thôn ra, thông minh, có thủ đoạn, nhưng tâm tư này vẫn là đơn thuần, không rành thế sự.”

Lão chưởng quỹ gạt bỏ những lo lắng trong lòng, mỉm cười nói với Hồ Ma: “Ta vừa nói với ngươi, chính là pháp, còn làm thế nào, thì chính là con đường.”

“Muốn trở thành Thủ Tuế Nhân, đầu tiên, ngươi phải để một bộ phận cơ thể của mình chết đi.”

“Sau khi chết đi, lại sử dụng phương pháp của Thủ Tuế Nhân để luyện từ chết mà sống. Một bước này đi hết, ngươi cũng sẽ có bản lĩnh của mình.”

“Đây chính là pháp môn, cũng là chỗ dựa.”

“Ngươi đã nhập môn này, về sau không thiếu được việc liên hệ với Thái Tuế lão gia, càng không thiếu được việc gặp những tà ma yêu quỷ, cổ quái kỳ lạ. Mà tương lai ngươi có thể gặp dữ hóa lành, trừ tà tị nạn, tất cả đều nằm ở chữ “Chết” này.”

“Đương nhiên, số lần chết và số lần sống của ngươi, việc ngươi có thể bước lên đài cao hay quay về quê hương, đều phụ thuộc vào tạo hóa của bản thân.”

“Ta có thể nói cho người biết, người có đạo hạnh cao nhất trong môn phái chúng ta được gọi là ‘Hoạt tử nhân’.”

Chương 140. Chọn ngọn đèn

Chương 140: Chọn ngọn đèn

“Họ đã trải qua cái chết hoàn toàn, sau đó luyện tập từ cõi chết để trở về, trở thành người đứng giữa âm dương.”

Lão vừa nói vừa nhắc ấm trà bên cạnh lên. Lò nung nóng rực khiến bàn tay của lão đỏ bừng như bàn ủi, và ấm trà cũng dần dần nóng lên, bốc lên hơi nước sôi sùng sục.

Sau đó, lão thu tay lại và nói với Hồ Ma: “Châm trà cho ta.”

“Bước lên đài cao, quay về quê hương... Người chết sống lại?”

Hồ Ma suy nghĩ về những lời mà lão chưởng quỹ nói, nhìn ấm trà vừa được lấy ra từ lò lửa, ẩn hiện ánh hồng rực rỡ, không biết đã nung nóng bao lâu.

Dù biết sẽ bị bỏng, nhưng hắn vẫn đưa tay ra cầm lấy.

Lão chưởng quỹ bật cười, phất tay hất tay Hồ Ma ra, nói: “Tiểu tử ngốc, thật đúng là cầm à?”

Nói rồi, lão đưa tay kia bung ấm trà lên.

Hồ Ma nhìn kỹ. Lão chưởng quỹ có thể dùng một tay nung nóng ấm trà đến mức đỏ bừng, tự nhiên cũng có thể không bị bỏng. Nhưng lão lại không vận lô hỏa, chỉ dùng tay bình thường cầm lấy ấm trà nóng rực.

Ngay lập tức, da tay lão không chịu nổi, “xùy” một tiếng, bị bỏng rát, thậm chí còn có mùi khét lẹt.

Nhưng lão chương quỹ vẫn thản nhiên, chỉ chậm rãi giơ tay lên.

Hồ Ma chú ý đến, bàn tay kia của lão có màu xám xanh, lạnh cứng và hoàn toàn không có sức sống.

Nhưng lão vận chuyển khí mạch, bàn tay dần dần trở nên linh hoạt, chỗ bị bỏng cũng dần dần lành lại.

“Đây chính là bản lĩnh sinh tử, cũng là tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân.”

Lão chương quỹ cười thu tay về, tự rót trà cho mình, nói: “Tu được pháp môn này, không chỉ thủy hỏa không thể làm hại, mà ngay cả tà ma kịch độc cũng không thể tổn thương được bàn tay này. Cho dù là chảo dầu sôi, đối với chúng ta cũng chẳng đáng gì, đây chính là bản lĩnh.”

“Bất quá, nếu người muốn tu thành bản lĩnh này, còn phải chết một phần cơ thể trước đã.”

Lão chương quỹ khẽ nói, tay hướng về những ngọn đèn xung quanh:

“Tay chân thân thể, da thịt máu xương, tạng phủ mắt não, mỗi một bộ phận luyện từ chết mà sinh, đều sẽ cho người học được những bản lĩnh khác biệt. Cho đến cuối cùng, người luyện đến đầu óc thần hồn cũng chết qua một lần, môn bản sự này cũng coi như đại thành.”

“Hiện tại ta đã vì người điểm những ngọn đèn này, mỗi một ngọn đều đại biểu cho một bộ phận khác biệt, dùng để làm thành pháp kíp tu luyện cho người.”

“Nhìn vào duyên phận của người đi, chọn trước một ngọn, từ nơi nào bắt đầu chết, thì từ nơi đó bắt đầu luyện...”

Hồ Ma quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những ngọn đèn đều có điểm khác biệt, đều không ngoại lệ, chính là ngọn lửa chớp

động, mang theo chút khí tức thần bí.

Mãi đến lúc này, hắn mới hiểu được dụng ý của những ngọn đèn này.

Lòng Hồ Ma trào dâng cảm giác quý dị cùng kinh ngạc, xen lẫn một chút cảm khái và vui sướng ngoài dự đoán.

Lão chuông quỹ vẫn đang chờ hắn chọn một ngọn đèn, chọn một bộ phận để chết, sau đó tu luyện pháp môn này...

Nhưng kỳ thực, hắn chọn ngọn nào cũng được.

Bởi vì toàn thân hắn đều đã chết qua, chỉ còn chờ đợi được sống lại.

Hồ Ma vui mừng khôn xiết, liền đứng dậy hướng lão chuông quỹ vái chào thi lễ, nói: “Ta nghe theo chuông quỹ.”

“Ngài muốn ta chọn ngọn đèn nào?”

Lão chuông quỹ có chút bất ngờ nhìn Hồ Ma, tâm trạng dường như trở nên rất tốt. Lão chỉ vào Hồ Ma và nói: “Nói người không hiểu chuyện, nhưng lại có đầu óc thông minh. Cũng được, chính tính tình này của người mới có cơ hội bước vào môn phái của chúng ta. Nhìn thấy ngọn thanh đăng bên tay trái kia không? Bưng nó về phòng đi thôi!”

Hồ Ma nhìn ngọn đèn trước mặt, không biết nó đại diện cho điều gì. Hắn chỉ đành bình tĩnh tâm trí, đưa tay nâng lên.

Vì ngọn đèn nằm bên tay trái, theo lẽ thường, hắn sẽ dùng tay trái để cầm. Nhưng không ngờ, khi hắn vừa nâng tay lên, một cảm giác tê rần kỳ lạ xuất hiện từ đầu ngón tay trái, lan dần khắp cánh tay.

Cúi đầu nhìn xuống, Hồ Ma thấy tay trái mình xuất hiện những tia tím sẫm. Những tia này theo đường máu lan tràn khắp bàn tay, thậm chí lên đến một nửa cánh tay. Đây là điều

hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, nhưng hắn vẫn giữ vững tay, không hề ném ngọn đèn đi.

Lão chương quỹ nhìn vẻ bình tĩnh của Hồ Ma, trong lòng càng thêm tán thưởng. Lão khẽ nói: “Bên trong ngọn đèn này có bí được được điều chế từ Hắc Thái Tuế, nó sẽ hủy đi sinh cơ của tay trái ngươi.”

“Hiện tại ngươi chỉ mới trúng độc. Sau khi uống hết chén trà này, tay trái của ngươi sẽ hoàn toàn chết đi.”

“Nhưng đây chỉ là bắt đầu. Sau khi tay trái chết, ngươi cần vận dụng lô hỏa để luyện sống nó một lần nữa.”

“Ta không yêu cầu ngươi phải tiến bộ nhanh chóng. Chỉ cần trước đầu xuân sang năm, ngươi luyện được một tay một chân, có lẽ sẽ có thể giúp đỡ ta.”

“Vâng, ta sẽ tận tâm tận lực.”

Hồ Ma vội vàng đáp ứng, cúi đầu lắng nghe chương quỹ truyền pháp.

Lão chương quỹ khẽ thở dài, bắt đầu chỉ điểm Hồ Ma vận hành lô hỏa, luyện tập pháp môn “luyện chết mà sống”.

Hồ Ma chăm chú lắng nghe. Pháp môn này không hề xa lạ với hắn, thực ra nó có nhiều điểm tương đồng với pháp môn lô hỏa mà hắn học được từ Nhị gia.

Tuy nhiên, pháp môn Nhị gia chỉ tập trung vào việc vận chuyển sinh khí để bảo vệ một đạo âm phù. Trong khi đó, pháp môn mà lão chương quỹ truyền lại lại đi sâu vào kinh mạch, kích thích sinh cơ của tay trái. Nó có nhiều nguyên lý và kỹ thuật tinh vi hơn nhiều.

Rõ ràng, đây là một pháp môn cao minh hơn rất nhiều.

Hồ Ma ghi chép từng lời một cách cẩn thận, không sót một chi tiết nào. Sau khi học xong, hắn trịnh trọng cảm ơn chương

quỹ rồi rời khỏi nội viện.

Từ sinh đến chết, luyện chết để sống...

Vấn đề đã khiến hấn bối rối bấy lâu nay, giờ đây đã rốt cục tìm được biện pháp giải quyết.

Chương 141. Phòng riêng

Trung thực mà nói, pháp môn Thủ Tuế Nhân này nghe quả thật có chút quỷ dị. Nghĩ kỹ lại, thậm chí còn có chút đáng sợ. Thường nhân đều chỉ vì cầu sống, nhưng Thủ Tuế Nhân thế mà lại muốn chết? Nghe thế nào cũng thấy có chút không hợp thói thường.

Bất quá, pháp môn quỷ dị đáng sợ này lại chính là liều thuốc hay cho bản thân mình. Cổ chết thân thể này của mình hoàn toàn là một người chết, toàn bộ nhờ vào thần vật là Huyết Thái Tuế này mới có thể không khác gì thường nhân. Nhưng Huyết Thái Tuế cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc. Còn pháp môn “luyện chết mà sống” của Thủ Tuế Nhân lại vừa vặn có thể giải quyết vấn đề lớn nhất của cỗ thân thể này.

“Bất quá...”

Đến lúc truyền pháp môn, Hồ Ma cũng biết bước kế tiếp tu hành cần phải cẩn thận. Lão chương quỹ căn dặn, pháp môn này không truyền ra ngoài, con đường tu pháp có phần quái dị, mình lại không thể bị kẻ khác nhìn thấy. Xem ra, vẫn là phải khiến cho Chu Đại Đồng ngủ một giấc dài.

Đang nghĩ ngợi, hần trở lại phòng, lại phát hiện Chu Đại Đồng không có trong phòng, chăn màn cũng không còn. Hần có chút hiếu kỳ, đi qua hỏi han, mới thấy Chu Đại Đồng có chút sợ hãi, lắc đầu liên tục: “Hồ Ma ca, ta không ngủ chung với người.”

“?”

Hồ Ma cau mày, trong lòng có chút nghi ngờ. Chu Đại Đồng vốn là người gan dạ, sao lại đột nhiên sợ hãi như vậy?

Hắn nhìn kỹ Chu Đại Đồng, lại phát hiện trên mặt y có một tia hoảng sợ, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

“Người nhìn thấy gì?” Hồ Ma trầm giọng hỏi.

Chu Đại Đồng nuốt nước bọt, lắc đầu: “Ta... ta không biết. Ta vừa ngủ thiếp đi, liền mơ thấy một con quỷ dữ tợn, nó muốn giết ta...”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Chẳng lẽ pháp môn Thủ Tuế Nhân thật sự có tà khí?

Hắn nhìn Chu Đại Đồng, ánh mắt đầy suy tư.

—

Hồ Ma cảm thấy ánh mắt của đám tiểu nhị xung quanh nhìn mình đều thay đổi, vội vàng quát lên: “Nói bậy bạ gì đó, ngủ ngon đi!”

“Không được, không được...”

Chu Đại Đồng liên tục lắc đầu, kéo hắn ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Cái con quỷ nhỏ nhà họ Hồ kia còn đi theo hả?”

“Ta vừa mới...”

Y càng nói càng hoảng sợ: “Ta vừa mới nhìn thấy thanh kiếm của người bay lơ lửng ở trong phòng...”

“À...”

Hồ Ma nghe xong liền hiểu ra mọi chuyện, vội vàng bảo Chu Đại Đồng không nên nói lung tung, rồi quay trở lại phòng với ngọn đèn trên tay.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Tiểu Hồng Đường đang ngồi trên xà nhà, loay hoay với thanh kiếm gỗ lim.

Bình thường, những thứ đồ vật do Tiểu Hồng Đường cầm, người thường không thể nhìn thấy.

Giống như cái rổ mà bà bà để lại, Tiểu Hồng Đường nhớ bà bà nên luôn mang theo bên mình, nhưng người khác không thể nhìn thấy.

Hồ Ma nhận lấy thanh kiếm từ tay của tiểu nha đầu, trong mắt người khác, cảnh tượng này giống như Hồ Ma đột nhiên có thêm một thanh kiếm trong tay, vô cùng kỳ diệu như ảo thuật.

Hồ Ma nhớ Nhị gia từng nói, tiểu quý có khả năng che khuất đồ vật.

Khả năng này lợi hại vô cùng, tiểu quý còn có thể che khuất cả người.

Khi bị che khuất, người khác sẽ không nhìn thấy người đó, và ngược lại, người đó cũng không nhìn thấy người khác.

Lúc trước, Tiểu Hồng Đường cười trên vai Thôi Hiết Nhi, khiến cho gã hoa mắt chóng mặt, đâm bậy đâm bạ không biết nhắm vào đâu, chính là vì lý do này.

Tuy nhiên, thanh kiếm gỗ này lại khác.

Tiểu Hồng Đường ôm nó vào lòng chơi đùa, nhưng người khác vẫn có thể nhìn thấy thanh kiếm, thậm chí còn có thể nhìn thấy nó bay lơ lửng trong không trung.

Cũng không trách Chu Đại Đồng hoảng sợ, dọn nhà ngay trong đêm, không chịu ngủ cùng mình.

Hồ Ma nhẹ nhàng thở ra, nhìn Tiểu Hồng Đường ôm lấy món đồ cũ yêu quý không buông tay, lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Hồ Ma cười nói: “Người không sợ thanh kiếm này sao?”

Hắn đã thử qua sức mạnh của thanh kiếm này vào đêm qua. Nó thực sự phi thường. Chỉ với ba phần lô hỏa, hắn đã có thể

vung ra uy lực tương đương với bảy phần lô hỏa. Bất kỳ tà ma nào dính phải một chút cũng sẽ bị thương nặng.

Tiểu Hồng Đường dù sao cũng là một loại tà ma. Khi gặp Nhị gia với lô hỏa đáng sợ, nàng cũng sợ hãi. Nhưng vì sao lại thích món đồ cũ này đến vậy?

“Không sợ.”

Tiểu Hồng Đường ôm thanh kiếm gỗ, núp trên xà nhà, nói: “Lão vật ôm dễ chịu.”

Hồ Ma cũng tò mò, hỏi thêm vài câu mới hiểu ra.

Loại vật cũ này thực sự có linh tính. Sau khi được tẩy qua bằng linh lực, nó tương tự như việc đả thông gân mạch. Khi Hồ Ma truyền lô hỏa vào, nó sẽ thông suốt, đồng thời kích thích linh tính trong kiếm, khiến cho uy lực trở nên mạnh mẽ phi thường.

Tuy nhiên, khi Hồ Ma không sử dụng, thanh kiếm này sẽ không có hỏa kình.

Tiểu Hồng Đường thích nó là vì âm khí trong thanh kiếm cũng thông suốt không trở ngại. Loại vật này có thể khiến Tiểu Hồng Đường cảm thấy an tâm, tựa như được ở trên xà nhà mỗi ngày.

Mặc dù hiện tại cơ sở của mình còn yếu, chưa hiểu rõ những sự khác biệt nhỏ trong này, nhưng Tiểu Hồng Đường thích là tốt rồi.

Hồ Ma đặt ngọn đèn xuống, nhìn cánh tay trái của mình. Huyết mạch đã không thông, sinh cơ đã đoạn tuyệt, thậm chí hần còn không thể cảm nhận được nó, chứng tỏ cánh tay này đã chết không sai biệt lắm.

Hắn cắt một đoạn ga giường trong phòng, quấn quanh cánh tay trái.

Chỉ cần hấn áp dụng pháp môn do lão chương quỹ truyền dạy, kích thích lại cánh tay trái này, một bộ phận trên cơ thể hấn sẽ được hồi sinh.

Bây giờ, hấn đã thực hiện được ước mơ một mình một phòng, đồng thời cũng có được pháp môn trị liệu vấn đề của bản thân.

Ngay cả món đồ cũ mà Tiểu Hồng Đường muốn, hấn cũng đã lấy được.

Chương 142. Tượng thần bản mệnh

Chương 142: Tượng thần bản mệnh

Lòng Hồ Ma lại có một cảm giác vui vẻ thỏa mãn, gánh nặng đè nén trong lòng từ khi trọng sinh đến nay đã nhẹ nhõm đi không ít.

Còn về những chuyện sau này...

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, nhớ lại ánh mắt lén lút nhìn mình của người ẩn trong căn phòng có cửa sổ dán giấy trắng ở trong nội viện khi lão chương quỹ truyền pháp cho hắn.

Vậy rốt cuộc người đó là ai?

Chắc chắn không phải là gã sai vặt của lão chương quỹ, cũng không phải lão bộc nấu cơm trong nội viện.

Nếu trực giác của mình không tệ, hắn là một nữ nhân!

Nhưng từ khi đến trang tử này, thời gian cũng không ngắn, sao trước đây ta chưa từng gặp qua nàng?

Trên thực tế, trừ lúc mới đến, chương quỹ và quản sự rìa mép hai lão già háo sắc gọi tới kỹ nữ hầu rượu, thì ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào tồn tại trong trang viên này...

Nàng ta vẫn luôn trốn tránh trong nội viện sao?

Mặt khác, lão chương quỹ không chịu để ta bái sư, nhưng lại nói tương lai có dùng đến chỗ của ta, rốt cuộc là ý gì?

Trên danh nghĩa, lão ta nói rõ là đầu xuân sang năm cần ta giúp đỡ.

Nhưng lão ta cố ý vạch ra, thật sự chỉ để nói điều này?

Lại nữa, việc ta được truyền pháp môn lần này, tuy nhìn như hết thấy thuận lợi, nhưng cũng là do ta tranh thủ được.

Nhưng đối với việc lão chương quỹ biết mình nhận thức được người đó, liệu việc mình đưa ra khỏi Thái Tuế kỳ dị kia, thân phận đệ tử thanh hương của Hồng Đăng Nương Nương, cùng với tác dụng của mình trong tương lai, có thực sự bù đắp được giá trị của pháp môn Thủ Tuế Nhân trong lòng họ hay không?

Nhị gia, còn có Nhị Oa Đầu, đều dặn dò qua mình về sự gian nan khi học pháp môn này...

Lão chương quỹ truyền pháp, Hồ Ma trong lòng lĩnh chuyện này, nhưng cũng không có thói quen xem tất cả mọi người là thánh nhân.

Trên đời này có nhiều cạm bẫy, ăn dễ dàng đều là đồ có vấn đề.

“Hô...”

Hồ Ma cẩn thận suy nghĩ về những vấn đề này một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Hắn hi vọng trên thế giới này, tất cả đều là người tốt, như thế, mình cũng có thể yên tâm làm người tốt.

Lặng yên suy nghĩ những điều này, hắn nằm trên giường, chậm rãi vận công, đồng thời cũng suy ngẫm.

Tâm phòng bị người không thể không có, vô luận lão chương quỹ tương lai có cần dùng đến mình hay chỉ là vì muốn có người bên cạnh hỗ trợ, dạy mình pháp môn này, chính mình cũng phải giữ lại một phần cảnh giác.

Dù sao, pháp môn luyện tập này tinh tế nhập vi, không thể sai sót một chút nào. Nếu có chỗ nào biến đổi sai lệch, ta sẽ trở

thành Âu Dương Phong ngã ngựa trên đường.

Vì lý do an toàn, ta nên có cơ hội hỏi Nhị Oa Đầu lão huynh xem pháp môn mà lão chương quỹ truyền có vấn đề gì hay không.

Tuy nhiên, trong lòng ta cũng có chút không chắc chắn. Nhị Oa Đầu lão huynh dường như không đi theo con đường Thủ Tuế Nhân, không biết có thể giúp được ta hay không.

...

...

“Đại đại, lúc nào mới có thể khỏe lại...”

Hồ Ma đang trốn trong phòng nhỏ tu luyện pháp môn Thủ Tuế Nhân thì lão chương quỹ cũng dập tắt ngọn đèn và đi vào nhà chính.

Bên trong nội thất, có người đã đợi sốt ruột. Vừa nghe thấy tiếng lão đi vào, người đó liền rên rỉ hỏi.

Lão chương quỹ vội vàng đi vào bên cạnh phòng, thấp đèn. Hắn nhìn thấy nữ hài trong vạc, sắc mặt tái nhợt nhìn mình. Nước trong vạc giờ đây đã nhuộm thành màu đỏ, đó là huyết thực hoàn đã được Hứa Tích đưa trước đó.

Trên trán và tim của nữ hài được dán vài miếng vải mỏng màu hồng phớt. Đó là thuốc cao được chế biến đặc biệt từ khối Thái Tuế quý giá mà Hồ Ma đã đưa cho lão trước đó.

“Chẳng phải đã hết đau rồi sao?”

Lão vội vàng đi đến bên vạc, cẩn thận kiểm tra thân thể cho nàng, thần sắc rất khẩn trương.

“Không đau...”

Nữ hài trong vạc oán trách: “Nhưng ta không muốn ở trong vạc nữa. Đại đại, thân thể ta sắp bị ngâm nát rồi.”

“Nữ hài ngoan, Nữ hài ngoan...”

Lão chương quỹ vôi vàng đổ dành nàng, nhìn thấy cánh tay đầy nếp nhăn của nàng, trong lòng cũng có chút không đành lòng.

Nhưng cũng chỉ có thể kiên nhẫn khuyên nhủ: “Nhanh thôi, rất nhanh sẽ tốt...”

“Pháp môn đã dạy hấn, nhưng còn phải đợi hấn học được...”

...

...

Cùng lúc đó, trong căn phòng trang trí đơn giản, Hồ Ma đang lặng lẽ vận khí, dần dần chìm vào giấc mộng đẹp.

Từ khi đến thế giới này, hấn có thể không chịu khó trong những việc khác, nhưng việc tu luyện, một việc liên quan đến tính mệnh, hấn lại không dám lơ là một chút nào.

Cũng chính vì vậy, khả năng tập trung của hấn càng ngày càng cao. Khi luyện tập, hấn có thể nhanh chóng đạt đến độ chính xác tinh vi, thậm chí dần dần hình thành thói quen, đó là trong lúc tu luyện, dù chìm vào giấc mộng, cũng không quên luyện công.

Bỗng nhiên, hấn mơ thấy mình lại đến ngôi miếu nhỏ trong giấc mơ kia.

Lúc này không phải là ngày rằm, Nhị Oa Đầu lão huynh cũng không ở đó, nhưng Hồ Ma lại ngoài ý muốn phát hiện ra một biến hóa kỳ lạ.

Mình mượn dùng lô hỏa, rửa sạch kinh mạch, kích sinh cơ ở trên trái của mình, mà lô hỏa này, tại trong linh miếu ở bên trong giấc mộng này, hiển hóa ra ba trụ mệnh hương

Hồ Ma ngoài ý muốn phát hiện, theo hấn hành công, một cây mệnh hương trong lư hương đang nhanh chóng cháy, khói hương bay lên, hòa vào màn sương đỏ sẫm xung quanh, lại dẫn động màn sương này biến đổi, lò mờ lay động, lưu chuyển.

Mệnh hương rõ ràng đang dần tiêu hao, nhưng không phải là lãng phí, mà là chuyển hóa thành một hình thức khác, vận chuyển trong ngôi miếu đồ nát này.

Giữa lúc xoay tròn biến hóa, Hồ Ma đột nhiên nhìn thấy, phía sau hương án, có một luồng kim quang lấp lánh mơ hồ.

Hấn hơi kinh hãi trong lòng, định thần nhìn lại, liền nhìn thấy, rõ ràng là phía sau hương án, ẩn trong bóng tối là một tượng thần.

Bây giờ, trên tay trái của tượng thần đã xuất hiện những tia kim ngân, lấp lánh ánh sáng, như là bộ dáng của sinh cơ trong kinh mạch.

Sự kinh ngạc này khiến cho lòng Hồ Ma rung động, gắt gao nhìn chăm chăm.

Lâu thật lâu, hấn mới đủ tỉnh táo, nhất thời không biết hiện tượng kỳ diệu này xảy ra như thế nào, ngược lại lại ần ần xác định một sự việc: “Có lẽ, để nghiệm chứng pháp môn này là thật hay giả, không cần thông qua Nhị Oa Đầu lão huynh...”

“Ta, có cách!”

Chương 143. Thử nghiệm

Chương 143: Thử nghiệm

Trước đây, Nhị Oa Đầu lão huynh từng nói với ta rằng, trong bản mệnh linh miếu của người chuyên sinh, ở sau hương án đều có một tượng thần.

Tượng thần đó là hiện thân của mạng sống của họ, có thể phản chiếu quá trình tu luyện của bản thân. Nhờ vậy, tốc độ tu luyện của họ nhanh hơn người bình thường một chút. Tuy nhiên, trước đây Hồ Ma chỉ có thể tưởng tượng tượng thần đó trông như thế nào, bởi vì sau hương án của hắn chỉ có một vùng bóng tối.

Nhưng giờ đây, Hồ Ma chỉ vừa mới luyện pháp môn Thủ Tuế ở những bước đầu tiên mà đã có thể nhìn thấy một phần tượng thần.

Hơn nữa, phần tượng thần hiện lên lại chính là cánh tay trái mà hắn vừa luyện sống. Không chỉ vậy, những tia kim ngân xuất hiện trên cánh tay trái trong tượng thần hoàn toàn trùng khớp với quỹ tích vận hành pháp môn mà hắn vừa thử nghiệm, thậm chí có thể nói là không sai lệch chút nào.

“Tượng thần của ta cũng có thể phản chiếu quá trình tu luyện?”

Hồ Ma vừa mừng vừa sợ, nhìn kỹ một lần nữa và càng thêm xác định phỏng đoán của mình.

Tuy nhiên, ngoại trừ vị trí cánh tay trái hiện lên những tia kim ngân, những phần khác của tượng thần vẫn âm u đầy tử khí, không hề thay đổi.

“Chẳng lẽ bởi vì thân thể này của ta vốn đã chết, nên tượng thần cũng âm u đầy tử khí, khiến ta không thể nhìn rõ ràng?”

“Ta bắt đầu thử luyện sống từ tay trái, liệu cánh tay trái của tượng thần có hiện lên hay không?”

...

Lòng Hồ Ma chợt nảy sinh một suy đoán, nhưng vẫn chưa dám khẳng định.

Tuy nhiên, hắn nhận ra rằng sự xuất hiện của tượng thần chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa hắn và những người chuyển sinh khác.

Dù nghi ngờ, hắn cũng không tiện đi hỏi người khác.

Vì vậy, Hồ Ma quyết định âm thầm luyện tập, tiếp tục thử nghiệm.

Quả nhiên, theo hắn luyện tập pháp môn Thủ Tuế, nhánh hương thứ ba trong lư hương bắt đầu cháy nhanh hơn, hóa thành những tia sinh khí thấm vào kinh mạch tay trái, như thể một lần nữa khơi dậy sinh cơ cho cánh tay.

Điều này hoàn toàn trùng khớp với những gì lão chương quỹ đã chỉ điểm. Tuy nhiên, điều khiến Hồ Ma kinh hãi nhất là những tia sinh khí đi qua các mạch máu đều hiển hiện trên cánh tay trái của tượng thần.

Hồ Ma thậm chí còn táo bạo thử nghiệm, cố ý dẫn một tia sinh khí đi vào mạch lạc sai lầm.

Ngay lập tức, vị trí tay trái của tượng thần cũng xuất hiện dấu vết tương ứng.

Nhưng màu sắc của nó lại là màu đỏ thẫm quỷ dị, mơ hồ có thể thấy được những mạch máu như đang bị kích thích, không ngừng co giật.

Hắn vội vàng thu hồi tia sinh khí đó, cảm thấy đã có đáp án.

“Quá tuyệt vời...”

Hắn không thể nào diễn tả được niềm vui trong lòng: “Chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng ta cũng có được thứ mà những người chuyển sinh khác có?”

Trước đây, khi học pháp môn Thủ Tuế từ lão chương quỹ, trong lòng hắn luôn có chút bất an.

Lúc chưa được truyền thụ pháp môn thì hắn chỉ một lòng cầu pháp.

Sau khi có được pháp môn thì cũng lo lắng, lão chương quỹ kia vạn nhất giấu diếm điều gì, cố ý dạy sai thì sao

Tại thế giới quỷ dị này, ngay cả việc học phương pháp tu luyện cũng như đi trên băng mỏng, phải cẩn thận từng bước. Đặc biệt, pháp môn Thủ Tuế Nhân với việc chuyển từ sinh sang tử, từ chết sang sống lại càng đòi hỏi sự tỉ mỉ ở từng chi tiết nhỏ, các vị trí kinh mạch trong cơ thể đan xen lẫn nhau.

Tu luyện pháp môn này, tựa như người mù theo hoa, dù cẩn thận đến đâu cũng khó tránh khỏi sai sót, để lại hậu họa, đến khi xảy ra chuyện mới hối hận.

Nhưng giờ đây, mọi thứ đều được hiển thị rõ ràng, không còn lo lắng về sau.

Nghĩ đến đây, lòng Hồ Ma càng thêm thoải mái, hắn nắm bắt cơ hội, âm thầm luyện tập, càng ngày càng thuần thục.

Một đêm trôi qua, Hồ Ma chỉ cảm thấy thân thanh khí sáng.

Hắn dùng vải quần tay trái và treo nó lên cổ vì nó đã “chết” và không thể cử động.

Đây là quá trình mà tất cả những người tu luyện Thủ Tuế Nhân đều phải trải qua: trước tiên giết chết một phần cơ thể của mình, sau đó luyện sống lại. Tuy nhiên, Hồ Ma có thể tiết kiệm được bước “chết” này một cách đột ngột, chỉ cần cắt đứt nguồn cung cấp huyết khí cho phần cơ thể đó là đủ.

Lúc đầu, hắn sử dụng ngọn đèn để cắt đứt nguồn cung cấp huyết khí một cách tự nhiên. Sau này, có thể hắn cũng có thể tiết kiệm được ngọn đèn.

Tất nhiên, hiện tại hắn vẫn cần nuôi dưỡng phần cơ thể đó. Sau một đêm luyện tập, hắn cảm thấy tay trái hơi ảm áp, nhưng vẫn chưa thể cử động linh hoạt. Hắn cũng không muốn người khác nhìn thấy tay trái của mình, nên đã dứt khoát quấn nó lại.

Những người bên ngoài chỉ coi hắn là bị thương vào đêm qua, không nghi ngờ gì khác.

Còn những hỏa kế trong trang tử, khi nhìn thấy hắn, đều vây quanh nhìn hót, ân cần lấy lòng.

Hôm qua, vì cái chết của Hứa Tích, cộng thêm việc họ phải chạy trốn cả đêm và bị kinh sợ, nên họ đều có chút ủ rũ. Sau một đêm nghỉ ngơi, bọn họ nhận ra có những biến đổi trong trang tử và khi nhìn Hồ Ma, thì bọn họ càng thêm kính sợ.

Dù sao, người được lão chương quỹ coi trọng, học được bản lĩnh gì không nói đến, chỉ riêng thân phận này cũng đã khác biệt.

Từ ngày này trở đi, Hồ Ma không chỉ có chức vụ quản sự, mà còn có thân phận quản sự.

Mỗi tháng thu thuế ruộng và huyết thực đều phải được thực hiện bởi quản sự.

Chương 144. Lý Oa Tử tỉnh lại

Chương 144: Lý Oa Tử tỉnh lại

“Đừng đứng đây ngăn người ra nữa.”

Hồ Ma nhìn thấu tâm tư của đám tiểu nhị, phát tay nói: “Chịu khó làm việc mới là đạo lý.”

Đám hỏa kế ngượng ngùng, cho rằng hắn đang giả vờ quan tâm, nhưng cũng không dám oán giận.

Tuy nhiên, khi nhìn họ quay người đi, Hồ Ma lại suy nghĩ thêm và nói: “Trưa nay cử người đi cắt thịt, treo trong tủ, ghi vào sổ sách.”

“Hôm qua, các người cũng đã vất vả, bồi bổ cho tốt.”

“...”

Đám hỏa kế ngăn người, sau đó lập tức hoan hô, nhìn Hồ Ma với ánh mắt thân thiện hơn nhiều.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Hồ Ma và Hứa Tích sau khi nhận chức quản sự. Hứa Tích khi đó chỉ sai khiến đám tiểu nhị làm cái này làm cái kia, tuy thân cận với chương quỹ nhưng lại tỏ ra lạnh nhạt với bọn họ.

Còn Hồ Ma, sau khi trở thành quản sự thực thụ, họ cũng lo lắng rằng trước đây Hồ Ma thân cận với họ chỉ là giả vờ, một khi đạt được mục đích sẽ thay đổi thái độ.

Họ cũng không biết phải nói gì nếu hắn thực sự như vậy.

Dù sao, vào đêm hôm trước, chỉ với một câu nói của Hứa Tích, phần lớn mọi người đã đi theo y.

Hôm nay, Hồ Ma bất ngờ tuyên bố sẽ cho chúng hỏa kế thêm đồ ăn. Hành động này như một lời khẳng định xóa bỏ mâu thuẫn trước đây, thể hiện mong muốn hòa giải và gắn kết với mọi người.

Tưởng tượng đến những ngày tháng tốt đẹp sắp tới, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

“Hồ... Hồ Ma ca...”

Hồ Ma đang dõi mắt nhìn những tiểu nhị hăng hái làm việc, quét sân với sức mạnh phi thường. Bỗng nhiên, có tiếng gọi yếu ớt vang lên sau lưng hắn. Quay người lại, hắn thấy Lý Oa tử đang vịn khung cửa, sắc mặt tái nhợt.

Lý Oa tử gọi Hồ Ma một tiếng rồi bất ngờ khuỵu xuống, hai đầu gối mềm nhũn. Nức nở, y nghẹn ngào nói: “Hồ Ma ca, ta biết mình sai rồi. Các người mới là người tốt với ta...”

“Đừng nói vậy, trước tiên đứng dậy đi!”

Hồ Ma nhíu mày, đỡ Lý Oa tử đứng lên và quan sát y một lượt. Hắn hỏi: “Người đã khỏe hơn chưa?”

Đêm hôm trước, Lý Oa tử bị Âm Quỷ kéo xuống giếng, toàn thân cứng đờ. Hồ Ma tuy đã cứu y lên nhưng không biết y có thể sống sót hay không.

Chưởng quỹ trong nội viện đã cho hắn một viên thuốc và hắn đã cho y uống. Lý Oa tử tỉnh lại nhưng vẫn mơ màng và ngơ ngác. Không ngờ, bây giờ y đã có thể đứng dậy và nói chuyện bình thường.

“Ta... ta khỏe hơn rồi...”

Lý Oa Tử cả người gầy yếu mệt mỏi, nghẹn ngào nói tiếp: “Hứa Tích không phải là người tốt, hắn chỉ muốn bắt nạt

người khác...”

“Bọn hấn nói, bọn hấn nói nếu không phải người dũng cảm không màng nguy hiểm leo xuống giếng vớt ta lên, ta đã chết chắc...”

“...”

“Khó trách hấn cảm động như thế...”

Hồ Ma nhìn Lý Oa tử, trong lòng hiểu rõ. Thấy người chung quanh đều nhìn, hấn đỡ Lý Oa Tử vào trong nhà.

Kỳ thật lúc đầu hấn vô ý cứu Lý Oa tử, còn tưởng rằng hấn đã chết, nên cũng có chút ngoài ý muốn khi thấy hấn tỉnh lại.

Tuy nhiên, Lý Oa Tử rõ ràng đã nghe người khác nói là mình tiến vào giếng vớt t, nên lúc này vô cùng cảm động, không hề giả tạo.

Hồ Ma đương nhiên không muốn giải thích rõ ràng chuyện này.

Khó được hồ đồ mà!

Hấn tỉ mỉ quan sát Lý Oa Tử, thấy y tuy đã tỉnh lại, nhưng so với một ngày trước đó, rõ ràng đã suy yếu đi rất nhiều. Lý Oa Tử vốn là một thanh niên cường tráng, khỏe mạnh, thấy móng của dê cái cũng đều phải chảy nước miếng, cỏi niên đá năm mươi cân y nâng trong tay như chơi đùa.

Nhưng bây giờ y lại yếu ớt không chịu nổi, chỉ sau một đêm đã trở nên tiêu tụy, trong mắt không còn một tia sinh khí.

“Phế bỏ...”

Hồ Ma thâm hiểu trong lòng, nhưng không nói rõ.

Nhóm thiếu niên bọn họ, sở dĩ được tuyển tiến Hồng Đăng Nương Nương Hội, là bởi vì đã nuôi dưỡng được lô hỏa, mà hỏa hầu cũng không cạn.

Lý Oa Tử bị Âm Quỷ kéo xuống giếng, đổi lại là người bình thường thì cũng đã chết từ lâu.

Nhưng bởi vì Lý Oa Tử có lô hỏa mang theo, nên có thể chống đỡ thêm một chút thời gian. Tuy nhiên, y dùng lô hỏa để chống đỡ Âm Quỷ, nên bây giờ mặc dù sống tiếp được, nhưng lô hỏa trong bụng đã không còn sót lại chút gì, thậm chí thân thể cũng bị âm khí xâm nhập không ít.

Hôm nay, y so với người bình thường còn không bằng.

“Đại Đồng, Lương, Trụ, cũng đừng lên lút, vào đi!”

Hiểu rõ điều này, Hồ Ma liền hô to một tiếng ra ngoài cửa. Chu Đại Đồng, Chu Lương và Triệu Trụ đi vào, nhìn thấy bộ dạng của Lý Oa tử, sắc mặt đều trở nên trầm trọng. Tuy bình thường họ hay chán ghét Lý Oa Tử, nhưng với tâm tính thiếu niên, họ không đến mức hận thù gì.

“Chuyện trước đây của ngươi, ta thật sự không hài lòng, Đại Đồng và Lương, Trụ cũng vậy.”

Khi mọi người đã đầy đủ, Hồ Ma mới nhìn về phía Lý Oa Tử, nghiêm mặt nói: “Chúng ta là huynh đệ cùng thôn, vậy mà ngươi không tin tưởng chúng ta?”

“Lại muốn đi tin tưởng người khác?”

“...”

Lý Oa tử nghe vậy, mặt tái nhợt, xấu hổ, nhưng sắc mặt cũng ửng đỏ hơn mấy phần.

“Nói về chuyện này, ngươi tự làm tự chịu, ta vốn không nên cứu ngươi.”

Hồ Ma nhìn Lý Oa Tử, giọng điệu nghiêm nghị hơn, tiếp tục nói: “Nhưng Nhị gia trước khi đi đã dặn dò ta, chúng ta đều là huynh đệ cùng thôn, nếu xảy ra chuyện gì với bất kỳ ai cũng không tốt.”

“Bốn người chúng ta đều ở đây làm việc đàn tràng, chỉ riêng người xảy ra chuyện, về sau về thôn, chúng ta biết ăn nói thế nào với phụ mẫu người? Lúc đó, nhìn những gia đình khác giăng đèn kết hoa, nhà người lại phải treo vải trắng, đi viếng mộ phần sao?”

“Hay là, mấy người chúng ta lẫn lộn ngoài đời không nổi, chỉ riêng một mình người đi ôm đúi người khác, về thôn là được phong quang rồi?”

Lời này vừa dứt, Chu Đại Đồng cũng ngẩn người ra, nụ cười trên môi dần tắt.

Lời nói của Hồ Ma như sét đánh ngang tai, khiến Chu Đại Đồng, Chu Lương và Triệu Trụ đều cảm thấy vô cùng tâm đắc. Nhìn Hồ Ma, ánh mắt họ tràn đầy sự khâm phục.

Lý Oa Tử chỉ biết cúi đầu gật gù, nghẹn ngào không nói nên lời.

Hồ Ma thở dài, không cần nói thêm gì nữa, chỉ khoát tay áo: “Người ở đây dưỡng thương đi, với tình trạng cơ thể của người hiện tại, ta sẽ không nói với chương quỹ trước, nếu không e rằng ông ấy sẽ đuổi người về.”

Lý Oa tử vừa xấu hổ vừa xúc động, suýt nữa lại quỳ xuống.

Những thiếu niên khác trong thôn cũng đều miệng lưỡi vụng về, không biết nói gì để an ủi.

Tuy nhiên, mọi thứ đều đã được nói ra trong lời nói của Hồ Ma.

Chương 145. Từ chết mà sinh

Chương 145: Từ chết mà sinh

Nên an ủi thì an ủi, nên cảnh cáo thì cảnh cáo.

Hồ Ma ghi nhớ kỹ lời Nhị gia dặn dò trước khi đi. Người chuyển sinh có tính cách kiêu ngạo, khó dung hòa với thế giới này. Tình người trong thôn, bản thân hắn có thể không để ý, nhưng lời Nhị gia dặn dò hắn quan tâm đến những người khác, hắn cũng cố gắng thực hiện.

Dù sao, Nhị gia đã để lại bảo bối, hắn cũng cảm đi tặng cho người ta rồi, không thể trở mặt không nhận.

Về phần thôn Đại Dương này, đương nhiên có một số việc mà Hồ Ma cũng không thích.

Nhưng thôn làng chính là như vậy.

Tham lam ngu dốt, vì chút lợi ích mà trở mặt không quen biết chính là bọn họ. Có việc không cần gọi, trực tiếp đến giúp đỡ vội vàng cũng là bọn họ.

Không giảng đạo lý chỉ nhận thân xa chính là bọn họ. Không hỏi nguyên do xách vũ khí muốn đi đánh nhau cũng là bọn họ.

Người xuất thân từ trong thôn đều như vậy, tốt hay xấu đều là như vậy.

Bản thân hắn bây giờ có hai lựa chọn. Là người chuyển sinh, hắn có thể vứt bỏ bọn họ, chỉ lo cho bản thân. Nhưng hắn cũng có thể, trong điều kiện không ảnh hưởng đến mục tiêu

của mình, giúp đỡ bọn họ khi có thể. Và Hồ Ma tạm thời lựa chọn cách thứ hai.

Dù sao bà bà đã nói, thôn Đại Dương mới là căn cơ của Hồ gia.

Hồ Ma hiểu rõ điều này. Nhìn từ bên ngoài, có sự đồng tâm hiệp lực của những người huynh đệ trong thôn Đại Dương này, mọi việc thực sự dễ dàng hơn nhiều.

Tại ngoại viện này, Hồ Ma là quản sự, quản lý mười hỏa kế. Một số người trước đây hẳn không quen biết, một số là do Hứa Tích để lại, trước đây thậm chí còn đối địch với hắn.

Mọi việc lớn nhỏ trong ngoại viện muốn được an bài thỏa đáng, thực sự rất tốn tâm huyết.

Trước đây, hắn có thể sắp xếp tốt mọi việc là do cô ý thể hiện, toàn lực ứng phó. Nhưng bây giờ, hắn muốn dành toàn bộ tâm huyết để tu luyện pháp môn Thủ Tuế. Mỗi ngày nhìn chăm chăm vào những việc này, lao tâm lao lực, thỉnh thoảng lại xảy ra những chuyện khiến người ta không kiên nhẫn.

Nhưng có Chu Đại Đồng và những người khác dẫn đầu, mọi việc lại trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Tuần tra ban đêm, vẩy nước quét nhà, nuôi ngựa, chuẩn bị thức ăn, gánh nước, chẻ củi, từng việc một được sắp xếp đầu vào đấy.

Có sự giúp đỡ của họ, Hồ Ma trong thời gian này mỗi ngày đều vận hành hỏa hầu, luyện tập cánh tay trái.

Pháp môn Thủ Tuế Nhân, mấu chốt nằm ở giữa sống và chết.

Bây giờ, theo cách luyện “sống” của hắn dần dần đi sâu vào, cũng có chút biến hóa thần diệu.

Cánh tay trái này, lúc đầu hoàn toàn lạnh lẽo, bản thân hắn thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của nó. Nhưng theo cách luyện “sống”, hắn dần dần cảm thấy cánh tay này có một chút ấm áp.

Lại sau đó, sự ấm áp này càng thêm nồng đậm, bản thân hắn cũng dần dần bắt đầu cảm nhận được cảm giác tê dại và đau đớn của cánh tay này. Lại qua một thời gian ngắn, hắn lại có thể thử thăm dò, từng chút từng chút cử động ngón tay, thoáng nắm quyền...

“Từ chết mà sinh, cũng có cảm thụ kỳ diệu như vậy...”

Đây là bộ phận đầu tiên Hồ Ma tu luyện, hắn cũng càng coi trọng, ghi nhớ từng chi tiết nhỏ.

Hắn có thể cảm nhận được cánh tay trái này đang sống lại, nhưng cảm giác này lại khác với cảm giác sống trước đây.

Thứ nhất, cánh tay này có sinh khí, nhưng không phải là loại sinh khí cưỡng ép kích thích của Huyết Thái Tuế.

Còn nữa, cánh tay trái này được luyện sống lại cũng khiến hắn cảm thấy một chút kỳ diệu trước đây không dám tưởng tượng.

Tất cả khí huyết, cốt nhục đều tràn đầy sức mạnh, phảng phất như kích phát một loại lực lượng thần bí.

Nghĩ đến thời khắc sinh tử, quả thực được rèn luyện.

Cánh tay trái này, theo hắn mỗi ngày luyện tập, giống như chùy sắt được nung trong lò lửa, như thể được tôi luyện hàng ngàn lần, đã dần dần có bản lĩnh khác biệt với người thường.

“Tu luyện thế nào rồi?”

Vị chương quỹ này thoạt nhìn là người lạnh lùng, ít nói, sau khi truyền pháp cũng không quan tâm gì nữa.

Nhưng ít nhất cách mỗi hai ba ngày, lão vẫn gọi Hồ Ma đến hỏi về tiến độ tu luyện.

Hồ Ma thành thật trả lời: “Lúc đầu hoàn toàn lạnh lẽo, không giống như tay mình, dần dần cũng có chút ấm áp.”

Đương nhiên, thoát nhìn thì đó là lời nói thật.

Trên thực tế, bước “Hóa chết” của Hồ Ma lại có bản mệnh tượng thần chiếu rọi, bớt đi rất nhiều đường vòng. Thêm vào đó, với ba trụ đạo hạnh, hẳn có thể tu luyện thoải mái, tốc độ luyện sống nhanh hơn người bình thường rất nhiều. Bây giờ, hẳn đã có thể cử động ba ngón tay.

Nhưng những điều này không thể nói ra.

Tiến cảnh của hắn quá nhanh, khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ, giải thích cũng không rõ ràng.

“Cũng không tệ.”

Chương quỹ hỏi hắn mấy lần, thấy mỗi lần đều có tiến triển, xem ra cũng hài lòng, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Có thể có tiến cảnh như vậy, chứng tỏ ngươi đã tốn nhiều công phu.”

“Tuy nhiên, cả ngày chỉ quanh quẩn trong trang tu luyện cũng không phải là chuyện tốt. Ngươi nên nhân cơ hội này ra ngoài mở mang kiến thức, cũng không phải là chuyện xấu. Có bản lĩnh cũng phải tích lũy chút kinh nghiệm mới được.”

“Bên ngoài cách đây bảy dặm, có làng dốc đá gần đây có chút náo động, hôm qua Lý trưởng đến tìm ta.”

“Ngươi đi qua xem một chút, giúp họ giải quyết đi!”

“...”

Hồ Ma nghĩ đến trách nhiệm của mình trong trang, liền gật đầu đáp ứng: “Vâng, ta đi ngay.”

Hồng Đăng Nương Nương thiết lập các trang tử cũng thường hay trừ tà ma, mục đích ban đầu chỉ là để tiêu diệt tà ma xung quanh, tránh gây náo loạn vào đầu xuân. Tuy nhiên, các thôn làng xung quanh thấy họ có bản lĩnh lớn, nếu có việc cần giải quyết, thường xuyên đến cầu cứu.

Trước đây đều là chương quỹ xuất mã, các tiểu nhị chưa bao giờ được giao việc như vậy.

Nhưng bây giờ, Hồ Ma nghĩ rằng chương quỹ muốn rèn luyện mình, thêm vào đó hẳn đã là quản sự của trang tử, nên liền đáp ứng.

Chương 146. Rèn luyện

Chương 146: Rèn luyện

“Đại Đồng, gọi hai người Chu Lương cùng Triệu Trụ, theo ta ra ngoài một chuyến!”

Hỏi rõ nguyên do, Hồ Ma liền ra nội viện gọi những người tin cậy nhất.

Chu Đại Đồng đang khoác lác ở cối xay, nghe tiếng gọi liền biết là có chuyện tốt, vội vàng tiến đến. Chu Lương và Triệu Trụ cũng không hỏi nhiều, một người rút cây côn từ trong sân, một người nhắc lên xiên phân.

Bây giờ là lúc nhàn rồi, trong điền trang không có binh khí dự trữ, sang năm đầu xuân khi thôn trang vào mùa săn bắn mới cần chuẩn bị lại. Do vậy, hiện tại những người tiểu nhị trong điền trang chỉ có vài thanh đao thương, đều là do bọn họ tự mang đến khi đến đây.

Ví dụ như Chu Đại Đồng có một thanh tổ truyền. Hai tùy tùng của Hứa Tích cũng đều có một thanh.

Hồ Ma có thể mượn của hai người họ, nhưng Chu Lương và Triệu Trụ lại không thích những thứ đồ vật này.

Nhất là Triệu Trụ, hắn rất thích dùng xiên phân.

Hắn nói cha hắn khi còn ở trong thôn đánh nhau với người khác cũng thích dùng thứ này, nhưng lại không nghĩ đến công dụng khác của nó.

Bốn người ra khỏi thôn trang, không ai biết họ đi làm gì. Các tiểu nhị bên cạnh nhìn thấy cũng không nói gì.

Bình thường, Hồ Ma tuy không càn rỡ như Hứa Tích trước đây, nhưng cũng rất quan tâm và chiều cố đến mọi người.

Việc tuần đêm nguy hiểm này do Chu Đại Đồng phụ trách, còn những việc lật vật trong ngoại viện như quét nhà, lau chùi do hai tùy tùng của Hứa Tích cùng làm.

Ngay cả Lý Oa Tử trước đây bị thương nặng, giờ cũng được Hồ Ma an bài ở lò nhóm lửa, làm những việc nhẹ nhàng.

Điều này quả thực là thiên vị.

“Dù sao chúng ta cũng cùng ra từ một thôn, tại sao ta không nghĩ đến chuyện tốt cho người nhà mình trước?”

Loại chuyện này, không chỉ những người trong thôn Đại Dương cảm thấy đương nhiên, mà ngay cả những hỏa kế khác trong ngoại viện cũng thấy hành vi này rất hợp lý.

Ngay cả hai tùy tùng của Hứa Tích, tuy mỗi ngày làm việc vất vả nhiều, mệt mỏi, nhưng trong lòng không hề oán giận.

Dù sao Hứa Tích đã chết, Hồ Ma lên nắm quyền. Mọi người không đuổi đi, không nhắm vào mình, không lấy hết phần huyết thực hàng tháng của mình, hoặc bí mật bắt nạt mình, cũng đã là chuyện tốt đáng để mình dập đầu tạ ơn.

Hiện tại nhiệm vụ của bọn họ là liệu mạng nình hót Chu Đại Đồng, mong rằng Hồ Ma và đồng bọn đã quên những chuyện không vui trước đây.

Chuông ngựa có ngựa, nhưng Hồ Ma và đồng bọn không dắt ra.

Lý do thứ nhất là họ chưa học cách sử dụng ngựa, thứ hai là đường đi ngắn, chỉ vài bước chân là đến.

Đi trên con đường đất bùn trong thôn, họ đi một nén nhang đã đến làng dốc đá mà chuông quỹ nói.

Nhìn từ xa, họ thấy những ngôi nhà san sát nhau, dựa lưng vào núi, được che phủ bởi cây cối trong núi, khiến nơi đây chìm trong bóng tối, một nửa thời gian không thấy ánh mặt trời.

Tại đầu thôn, những người già trong làng đã dẫn theo dân làng ra đón. Ban đầu họ có chút hoang mang, nhưng khi nhìn thấy Hồ Ma và đồng bọn, sắc mặt họ lại trở nên kinh ngạc.

Họ vốn nghĩ rằng người đến sẽ là vị lão chương quỹ kia, nhưng không ngờ lại là mấy thanh niên. Trong lòng họ không khỏi có chút lẩn tẩn.

Tuy nhiên, trong đám người xem náo nhiệt, có một người đàn ông từ làng Chó Vàng bên cạnh đi ra. Khi nhìn thấy Hồ Ma đi đầu, ánh mắt hắn ta sáng lên và khẽ nói với những người xung quanh: “Vị tiểu lão gia đi trước kia lợi hại lắm. Cái giếng nợ của làng ta trước đây lợi hại thế nào, các vị đều biết rõ, chính là vị tiểu lão gia này giải quyết.”

Nghe vậy, người dân trong thôn lại nhìn Hồ Ma với vẻ kính sợ hơn, và họ cũng nhiệt tình mời Hồ Ma và những hỏa kế khác vào làng.

“Hồ Ma ca, ngrou có thể làm đẹp hơn một chút, cho họ thấy được uy lực của chúng ta.”

Chu Đại Đồng đi bên cạnh Hồ Ma, nhỏ giọng nói.

“Lần đầu tiên ra mắt phải thật ấn tượng, sau này mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn.

“Ngrou hiểu được điều này hơn ai hết.”

Hồ Ma nhìn Chu Đại Đồng, trong lòng thầm cười.

Chu Đại Đồng nói không sai, thôn làng ở bên ngoài Lão Âm Sơn và thôn ở bên trong Lão Âm Sơn tuy có nhiều khác biệt nhưng bản chất lại giống nhau.

Nếu người trong thôn có thể kính sợ lão chương quỹ như vậy, thì họ cũng có thể kính sợ mình. Biểu hiện ra người trong thôn thuần phác, lương thiện, nhưng cũng có khả năng chỉ là bằng mặt mà không bằng lòng, khiến mình cảm nhận sự âm lạnh của tình người nơi thôn dã. Cụ thể thế nào, còn tùy thuộc vào cách mình thể hiện.

“Đây chính là nhà đó.”

Dưới sự dẫn dắt của người dân trong thôn, họ nhanh chóng đến trước một gia đình trong làng.

Nhìn qua có vẻ đây là gia đình giàu có, với ngôi nhà ngói ba gian rộng rãi, sân đá tảng, bên trong có một chuồng heo lớn. Một nữ nhân mặc quần áo mộc mạc, ngây ngốc đang cho heo ăn. Khi thấy người trong thôn dẫn người đến, nàng ta liền kêu lên, ném chiếc thìa gỗ xuống và chạy vào nhà.

Hồ Ma liếc nhìn xung quanh, thấy mọi thứ bình thường, liền hỏi: “Chỗ này náo loạn chuyện gì vậy?”

“Ban ngày thì không có gì.”

Một vị trưởng bối trong thôn lén lút nói: “Nhưng buổi tối có người đến ăn vụng thức ăn cho heo!”

“Cái gì?!”

Hồ Ma nghe được đều bối rối: “Còn có ăn vụng cái này?”

Chương 147. Trộm đồ ăn của heo

Chương 147: Trộm đồ ăn của heo

“Không phải chứ, các người vội vàng vội vã chạy đến chỗ lão chưởng quỹ chỉ để mấy người chúng ta phải đi một chuyến?”

Chỉ vì có người ăn trộm đồ ăn cho heo thôi sao?”

Hồ Ma nghĩ đến việc này, vừa tức vừa buồn cười.

“Đúng vậy đấy, nhưng mà dọa người lắm.”

Vị trưởng bối trong làng kia mặt đầy lo lắng, kéo Hồ Ma sang một bên, thần thần bí bí nói: “Đồng gia này giỏi chặn heo nhất, trước đây nuôi mấy con, nhà khác không con nào béo bằng nhà hắn, nhưng giờ đều bán đi rồi, chỉ còn lại một con lai giống này.”

“Nguyên nhân chính là vì con heo này, cứ đến ban đêm là có người đến ăn vụng, dọa cho Đồng gia chày gỗ này phát bệnh rồi.”

“Cái này...”

Nghe kỹ xong, Hồ Ma mới hiểu ra chuyện gì xảy ra.

Gia đình họ Đồng này cũng là một hộ khá giả trong thôn, hàng năm có thể cung cấp cho thành phố mấy con heo mập.

Gia chủ họ Đồng này vì tính tình ngay thẳng nên được mọi người gọi là Đồng gia chày gỗ.

Chuyện xảy ra cách đây mười ngày, Đông gia chày gỗ này thấy heo không lớn, sắp đến cuối năm mà vẫn gầy, nên lo lắng, liền cho heo ăn no rồi về nhà canh chừng.

Nhưng không ngờ, khi nhìn vào, thì y thấy một bà lão da đen sì đang ở bên cạnh chuồng tranh ăn đồ ăn ở trong máng cùng với heo. Y nhìn thấy cảnh tượng này thì suýt ngất xỉu, ngày hôm sau gọi người trong thôn đến xem, ai cũng đều sợ hãi.

Thực sự không còn cách nào khác, họ mới đến chi nhánh của Hồng Đăng Nương Nương gần đây, mời lão chương quỹ đến xem.

“Nghe như vậy, cũng có chút tà môn...”

Hồ Ma trầm ngâm, nói: “Các người nhìn rõ ràng là cái gì hay chưa?”

“Có lẽ là con chó hoang bên ngoài làng vào tranh ăn mà thôi.”

“...”

“Thiên chân vạn xác, chính là lão thái thái!”

Vị trưởng bối nghiêm túc nói, còn có mấy thanh niên trai tráng đi theo gật đầu: “Trong đêm tối như bưng, mặc dù nhìn không rõ ràng, nhưng có thể xác định là lão thái thái, bò tới trong chuồng cùng heo tranh ăn với heo, bò nhanh lắm, bốn năm con heo đều đoạt không lại bà ta.”

Cũng có người nhỏ giọng nói: “Ta thế nào lại thấy, có chút giống như dáng vẻ của Lý đại nương ở đầu làng?”

“Cút mẹ người đi, mẹ người mới cùng heo tranh ăn...”

Nhưng một câu nói đó lại chọc giận một người nam tử khác, khiến hắn ta lao vào đánh người.

Mọi người xung quanh vội vàng can ngăn, Hồ Ma cũng không muốn dây dưa, hỏi một lão đầu chống gậy ở bên cạnh, đang kích động muốn xông lên đánh nhau, chuyện gì xảy ra với bà Lý, sau đó hẳn mới hiểu được:

Bà Lý là bà lão nhà họ Lý ở đầu làng, đã mất hơn mấy tháng, được chôn cất tử tế ở nghĩa địa ngoài làng. Bị người ta nói mầu thân của mình chui ra khỏi mộ, chạy về làng tranh ăn với heo, ai mà không tức giận?

Huống hồ mọi người cũng đã đi qua đó xem, thì mộ phần vẫn còn nguyên vẹn.

Hồ Ma hiểu rõ sự tình, nhìn quanh một lượt, thực ra không phát hiện ra gì.

Nhìn về phía bức tường, Tiểu Hồng Đường trừng mắt, cũng nhìn vào trong sân, cũng ngây thơ.

“Vậy chỉ còn cách ở lại xem.”

Nghĩ đến việc này xảy ra vào ban đêm, đại khái chỉ có ban đêm mới có thể nhìn thấy, chỉ là tốn công sức canh chừng.

Đang nói chuyện, thì thấy một hán tử có sắc mặt tái nhợt từ trong nhà họ Đồng đi ra, cầm một mâm thuốc sợi mời Hồ Ma và những trưởng lão trong làng vào nhà nghỉ ngơi. Chủ nhà bị dọa bệnh vẫn cố gắng tiếp khách.

Hồ Ma theo sự sắp xếp của vị trưởng lão trong làng, uống trà và hỏi thêm một số chi tiết.

Đến tối, vị trưởng lão này bảo họ Đồng sửa soạn thức ăn, lại cầm rượu ra chiêu đãi Hồ Ma và mọi người.

Đây là quy củ trong làng, khi mời người đến trừ tà, phải tiếp đãi chu đáo.

Ăn cơm xong, Hồ Ma bảo vị trưởng bối tuổi cao đuổi những người không liên quan đến xem nào nhiệt ra ngoài.

Mục đích của hắn là xem chuyện gì xảy ra, nếu thực sự có tà ma thì phải trừ khử. Có nhiều người chen chúc trong căn phòng nhỏ như vậy, e rằng tà ma cũng không dám đến. Nếu vậy thì coi như là canh giữ một đêm phí công, rồi sau đó lại còn phải ở đây trì hoãn thêm một ngày nữa.

Bóng đêm dần tối đen, trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu.

Ánh sáng u ám không chiếu ra khỏi cửa phòng, mọi người im lặng ngồi trong phòng, không ai dám nói chuyện.

Sân nhà hoàn toàn tĩnh mịch, yên tĩnh đến mức dường như thời gian đã ngưng đọng.

“Có phải nên cho heo ăn rồi không?”

Chờ mãi không có động tĩnh gì, Hồ Ma bỗng lên tiếng: “Bên trong cái máng không có thức ăn, muốn đến đây tranh giành cũng không được?”

“Đúng... đúng... đúng...”

Giọng Đồng gia nương tử run rẩy vang lên: “Trong đêm là phải cho heo ăn, nhưng ta không dám...”

Hồ Ma nghe vậy thì vừa bực mình vừa buồn cười.

Đồng gia này chăn heo nuôi tốt, chính là vì cho heo ăn no, đến ban đêm còn phải đến chuồng heo. Bất quá từ khi có chuyện kia, Đồng gia chày gỗ bị dọa cho ngã bệnh, Đồng gia nương tử cũng sợ hãi, không dám cho heo ăn nữa, lo lắng mấy con heo kia cũng bị sụt cân, cho nên mới tranh thủ thời gian bán đi.

Hai mặt nhìn nhau vài lần, Chu Đại Đồng xung phong nhận việc: “Ta đi!”

Chương 148. Quái ảnh

Chương 148: Quái ảnh

Hồ Ma dẫn y đến chuồng heo trước, không cho phép làm ồn, cũng không cho phép dừng lại, mới cho y đi.

Chu Đại Đồng miệng đầy hứa hẹn, đến dưới bếp, khựng lại một chút.

Y đổ hết cám bắp và trấu vào thùng, lại cắt thêm một ít rau khô, vung thêm vài hạt muối thô.

Nghe tiếng động, Đồng gia nương tử xót xa: “Cho nhiều quá...”

Nhưng bà không dám ra ngoài ngăn cản.

Bà nhìn Chu Đại Đồng đổ đầy một thùng thức ăn cho heo vào máng, sau đó nghe tiếng “sưu”, hắn đã vọt trở về.

Đám người tiếp tục chờ đợi trong phòng, chỉ nghe tiếng heo đực ăn uống ngon lành.

Họ không biết phải chờ đến bao giờ, hay là tên khốn đó sẽ không đến. Bỗng nhiên, từ bên ngoài sân viện, họ nghe tiếng hừ hừ hung hăng của heo đực.

Mọi người lập tức nín thở, chỉ cảm thấy trong sân như nổi lên một trận gió âm, ngọn đèn trong nhà chính dần dần nhỏ lại và tắt hẳn. Bên ngoài, trên cây, những con quạ đen bay rào rào, tiếng kêu vang động cả một góc trời.

“Nó đến rồi!”

Hồ Ma hơi rùng mình, đưa tay đè xuống Chu Đại Đồng muốn thoát ra ngoài, khẽ giọng dặn dò Chu Đại Đồng vài câu.

Nói xong, hắn cầm chiếc đèn lồng mà nhà họ Đồng đã chuẩn bị để ở bên cạnh, chậm rãi bước ra ngoài.

Họ là người làm việc cho chi nhánh Hồng Đăng Nương Nương, thường thường được dặn dò mang theo đèn lồng đỏ. Tuy nhiên, lần này đến đây, họ không nghĩ sẽ đến vào ban đêm. Hơn nữa, chương quỹ muốn Hồ Ma tích lũy kinh nghiệm, nên cũng không yêu cầu hắn mang theo đèn lồng đỏ để xử lý tà ma.

Ánh sáng từ chiếc đèn lồng giấy vàng le lói, chỉ chiếu sáng một vùng nhỏ ngay trước chân.

Đám người theo Hồ Ma ra khỏi phòng, rón rén tiến đến gần, liền thấy bên ngoài chuồng heo quả nhiên có thêm một bóng đen.

Nó ghé vào máng bên cạnh, ăn như hổ đói. Heo đực bị lần qua một bên, không kịp ăn, chỉ biết hừ hừ tức giận.

Tiếng cắn xé rau dại nghe rợn người vang lên.

Nó tập trung ăn đến nỗi không hề hay biết Hồ Ma và mọi người đã đi vào sân.

Hồ Ma quay đầu nhìn, thấy mọi người đã sẵn sàng, liền hét lớn như sấm mùa xuân: “Tà ma từ đâu tới, còn không biết hồi cải?”

“Suru!”

Lão thái thái trong chuồng heo nghe tiếng hét đột nhiên hoảng sợ, vèo một tiếng lao về phía cổng chính.

Nhưng không ngờ vừa đến trước cổng, một bó đuốc đã đập vào mặt. Chu Đại Đồng nhe răng cười, khuôn mặt to lớn lộ ra.

Y vung đao trái phải, học theo giọng nam trên sân khấu, hét lớn: “Trốn chỗ nào?”

Lão thái thái hoảng sợ tột độ, quay ngoắt lại bò về phía bức tường phía tây với tốc độ kinh ngạc. Chưa kịp trèo qua, Chu Lương đã xuất hiện, phun ra một ngụm Chân Dương tiễn.

Cái vật đó đang ở giữa không trung, bị đánh lật trở lại, cố gắng bò về phía bức tường phía đông để trốn sang nhà hàng xóm. Triệu Trụ đã cảm phân, nhắm ngay mặt nó giã vờ ném tới.

Lão thái thái loạn choạng, vội vã chạy lung tung trong sân.

Từng đợt âm phong cuộn trào, nhìn vào động tĩnh, rõ ràng không phải người.

Nhưng nó dường như vô cùng hoảng sợ, hiển nhiên bị chặn ở mọi hướng, trong lúc cấp bách liền lao về phía Hồ Ma.

Lúc đầu, Hồ Ma đi từ nhà chính ra, nhà chính là nơi ở của chủ nhân, có nhân khí nặng nhất, nên những tà ma này sẽ vô thức tránh hướng nhà chính.

Nhưng giờ đây mọi người đều đứng xung quanh, chỉ còn hướng Hồ Ma là có thể xông ra.

Dù sao Chu Đại Đồng và những người khác đều vận dụng lô hỏa của mình, chỉ có Hồ Ma là không, trong mắt tà ma, lúc này Hồ Ma lại là hướng có sinh khí yếu nhất.

“A vậy...”

Dưới ánh sáng le lói từ chiếc đèn lồng giấy vàng trong tay Hồ Ma, trưởng bối và thê tử nhà họ Đồng thấy được một khuôn mặt vàng vọt xanh xao, miệng còn dính thức ăn thừa cho heo, tuổi tác không quá lớn, hai mắt trợn trắng, bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt.

Họ sợ hãi run rẩy, suýt ngã quy.

Nhưng Hồ Ma đối diện trực tiếp với nó, vẫn đứng yên, tay cầm đèn lồng, không hề nao núng, đột nhiên đưa tay ra.

Dùng tay trái quán băng, hấn đặt lên trán của thứ đang xông tới.

Ngay lập tức, một luồng âm khí ủa vào tay trái, dường như muốn theo tay trái tràn vào cơ thể hấn.

Âm khí không thể xâm nhập, khiến nó tức giận.

Nhưng Hồ Ma vốn cũng muốn thử nghiệm bản lĩnh mới học của mình. Hấn rút tay trái lại, tức thì cảm thấy luồng âm khí tràn vào tay trái ngừng lại, không thể xâm nhập vào cơ thể.

Ngay sau đó, lô hỏa trong bụng Hồ Ma khê động, một luồng hỏa khí mượn ngoại công truyền đến tay trái, hắt văng con quái vật ra xa.

“A nha, Hồ Ma ca giờ đây bản lĩnh cao cường vậy!”

Chu Đại Đồng từ cửa lớn xông tới, cùng Chu Lương và Triệu Trụ nhảy từ trên tường xuống đều giật mình.

Họ không thấy Hồ Ma dùng đao, cũng không cầm kiếm gỗ, chỉ đưa tay là hắt văng tà ma.

Đây là bản lĩnh gì?

Mặc dù trong lòng đang vội vã suy tư, họ vẫn vội vàng chạy tới, thu hẹp không gian tránh cho tà ma chạy trốn.

Cùng lúc đó, những người hàng xóm tốt bụng đã chờ đợi suốt đêm cũng hò hét ầm ĩ, cầm đuốc chạy đến. Nhân khí từ bốn phương tám hướng ập tới, khiến tà ma hoảng sợ, co rúm lại thành một đoàn.

Trong sân vốn được bó đuốc chiếu sáng rực rỡ, bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi khàn khàn, gấp gáp và kỳ quái:

“Lão thiên gia ơi...

Heo trong đêm đều có ăn, sao ta lại không có...”

Tiếng kêu này khiến lòng người lạnh toát, và sau khi kêu lên một tiếng, thứ kia lại bất động nằm trên mặt đất.

Có người nghe xong không rét mà run, ngẩn ra nửa ngày mới đột nhiên quay sang người nhà họ Lý hét lên: “Lý Đại đầu, đó...đó không phải mẹ ngươi, mà là thê tử của ngươi...”

Chương 149. Chết đói

Chương 149: Chết đói

Hỗn loạn một hồi, cuối cùng sự việc cũng được giải quyết.

Hồ Ma nghe trưởng bối trong thôn mắng chửi Lý Đại Đầu bất hiếu, hại chết mẹ ruột của mình. Hắn nghe tiếng hàng xóm láng giềng đập cửa sổ nhà Lý Đại Đầu ầm ầm, nghe phu thê nhà họ Đồng đứng trước sân nhà Lý Đại Đầu chửi mắng, bắt hắn bồi thường con heo.

Hắn dần dần nghe rõ ngọn nguồn sự việc. Đối với chuyện này, nhất thời không thể nói rõ ràng được.

Tà ma đúng là náo loạn gây ra chuyện, nhưng cuối cùng lại là do người sống tạo nghiệt.

Người được nâng lên trên mặt đất đã hôn mê, chính là thê tử của Lý Đại Đầu.

Nhưng không phải là người sống thèm ăn, đến cướp của heo để ăn.

Những hương thân đến kịp thời cũng nghe được câu nói của thê tử Lý Đại Đầu trước khi hôn mê.

Nghe thanh âm, động tĩnh kia, đúng là mẹ của Lý Đại Đầu.

Sự tình không khó giải quyết.

Quấy phá đúng là do mẹ của Lý Đại Đầu, nhưng người ăn đồ ăn của heo lại là thê tử của hắn.

Mẹ ruột của Lý Đại Đầu bị hai vợ chồng đối xử cay nghiệt, không được ăn một bữa cơm no. Mỗi đêm, bà nghe tiếng heo nhà họ Đồng ăn khuya, trong khi bản thân chỉ có thể chịu đói.

Nỗi ghen tị trong lòng bà cuối cùng biến thành oán khí sau khi bà chết đói.

Khi còn sống thê tử của Lý Đại Đầu cay nghiệt với bà, cho nên bị bà nhập vào thân thể, đến ban đêm, tới giúp bà hoàn thành tâm nguyện.

Tuy nhiên, bà vốn không phải là tà ma lợi hại gì. Sau khi dọa người một phen, oán khí của bà tan biến, nên sự việc cũng kết thúc.

Thê tử của Lý Đại Đầu bị tà ma nhập vào thân thể, lại hiện ra con mắt to lớn, e rằng sẽ phải mắc bệnh nặng một trận.

“Tiểu lão gia, để ngài chê cười. Ai có thể ngờ rằng trong thôn lại xuất hiện loại chuyện bất hiếu đại nghịch này...”

Trường bối trong thôn tận mắt nhìn thấy bộ dạng của Lý đại nương sau khi chết, không thể không tin. Lão dẫn đầu mắng Lý Đại Đầu một hồi, sau đó vội vàng vái chào Hồ Ma: “Ngài yên tâm, chúng ta không thể tha cho hắn.”

“Mẹ hắn từ nhỏ đã nuôi dưỡng hắn tốt, có chút đồ ăn ngon đều nghĩ đến hắn. Hắn thì tốt rồi, lớn lên làm cho mẹ của hắn chết đói!”

“Ta sẽ đến dạy dỗ hắn. Những người nông dân chúng ta cũng không tha cho hắn.”

“...”

Hồ Ma chỉ có thể gật đầu.

Chuyện Lý Đại Đầu làm mẹ ruột chết đói không phải là bí mật trong thôn.

Chỉ là trước đây, chuyện nhà hắn, người ngoài không thèm để ý. Nhưng đến khi mẹ hắn chết đói quấy phá, họ không thể không quản.

Nếu không quản, náo loạn càng lớn thì sao?

“Ngài đúng là nên đến xem một chút, đốt mấy nén hương cho tử tế, và thêm chút lễ vật.”

Hồ Ma trầm giọng nói: “Lúc còn sống không được ăn no, chết đi rồi cũng phải cho người ta ăn một bữa cơm no.”

“Đúng thế, đúng thế...”

Trưởng bối trong thôn liên tục đáp ứng: “Chuyện này âm ỉ, e rằng mười dặm tám hương đều biết thôn ta xuất hiện đũa con bất hiếu...”

“Về sau ai còn dám gả tới làng chúng ta...”

“...”

Hồ Ma cảm thấy lo lắng của họ có Lý, nhưng hắn cũng không thể nói gì thêm.

Đang suy nghĩ, hắn nghe trưởng bối trong thôn thở dài than ngắn, mới rốt cục nói đến trọng điểm: “Lần này nhờ có tiểu lão gia, quay đầu bọn ta nhất định đi miếu Hồng Đăng Nương Nương thắp hương dập đầu. Tuy nhiên, ngài xem lần này, vấn đề tiền công...”

“Tiền công?”

Hồ Ma sức nhớ ra, lúc trước lão chương quỹ đối phó với ỏ hoàng tiên cũng nhắc tới vấn đề này.

Nói là tiền công, kỳ thật chính là thù lao cho việc trang tử đã giúp đỡ người trong thôn giải quyết tà ma.

Theo lý thuyết, đây không phải chuyện gì to tát, mà hắn cũng đã được ăn uống ngon miệng, nên việc thu hay không thu tiền công đều có thể.

Nhưng Hồ Ma nghĩ đến cách làm trước đây của chương quỹ, liền gật đầu, nói: “Cùng nhau tìm Lý trưởng, đưa đến

trang tử là được.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Trưởng bối trong làng liên tục đáp ứng, lại muốn bày rượu mời Hồ Ma và những người khác ở lại.

Nhưng Hồ Ma thấy việc đã xong, nên không muốn nán lại lâu, liền gọi Chu Đại Đồng cùng mọi người lên đường trong đêm.

Trở lại điền trang, thấy nội viện đã tắt đèn, họ không muốn quấy rầy nên đi ngủ sớm. Sáng hôm sau, họ mới vào trang và báo cáo với lão chủ quỹ về việc xử lý tình huống ngày hôm qua.

Lão chủ quỹ nghe chuyện, dường như đã quen thuộc, chỉ vừa uống trà vừa im lặng lắng nghe.

Cuối cùng, lão đột nhiên hỏi Hồ Ma một câu: “Tiền công tính thế nào?”

Hồ Ma ngạc nhiên. Sao lão lại hỏi chuyện này?

Những người nông dân nhỏ bé trong làng chỉ đưa vài đồng tiền. Lão chủ quỹ quan tâm đến chuyện này khiến Hồ Ma có chút bất ngờ.

Nhưng hắn vẫn trả lời: “Lần đầu tiên ta đi, cũng không biết giá cả, nên nói để họ theo lệ cũ, đưa cho Lý trưởng, cùng nhau đưa đến.”

“Làm tốt lắm.”

Lão chủ quỹ nghe vậy, khóe miệng nở ra nụ cười hiểm hoi, nói: “Ngươi đúng là người biết điều.”

Hồ Ma không biết câu này khen ngợi như thế nào, nên không biết trả lời ra sao.

Lão chương quỹ đường như nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, cười một tiếng, nói: “Người có phải tò mò, tại sao phải thu tiền công này?”

Hồ Ma gật đầu nhẹ.

Chương 150. Thu tiền công

Chương 150: Thu tiền công

Đừng nói chương quỹ, ngay cả hỏa kế trong Hồng Đăng Nương Nương Hội, mỗi tháng cũng được cung cấp nuôi dưỡng không ít.

Đương nhiên, hỏa kế bình thường, chưa đến nửa lượng bạc, thật ra không nhiều.

Nhưng so với người bình thường trong thôn và những làng xung quanh, đây là số tiền không nhỏ.

“Vì sao lại phải thu tiền công này?”

Lão chương quỹ thấy tâm trạng mình không tệ, liền giải thích cho Hồ Ma: “Bởi vì không thu, sẽ phiền toái hơn.”

“Bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ, họ đều đến tìm người. Chúng ta là người làm việc cho Hồng Đăng Hội, những chuyện này có quản hay không?”

“Không quản được, còn bị mắng!”

Đối với những chuyện này, Hồ Ma lại tỏ ra thông hiểu, gật đầu nhẹ.

“Hơn nữa...”

Lão chương quỹ nói đến đây, nở nụ cười, nói: “Chúng ta nếu không thu, đối với những thôn trang xung quanh đây, coi như là mang ơn họ rồi.”

“Hiện tại bọn họ thỉnh thoảng đến thôn trang bên ngoài, thắp hương dập đầu trước Hồng Đăng. Nếu chúng ta lại giúp đỡ họ giải quyết mọi chuyện, thậm chí không cho họ đường

sống để kiếm sống, thì không chỉ là thấp hương, mà còn là xây miếu cho Hồng Đăng nương nương?”

“À cái này...”

Hồ Ma vốn có thể hiểu được lý do thứ nhất, nhưng lý do thứ hai này lại khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Xây miếu cho Hồng Đăng Nương Nương, tựa hồ là chuyện tốt mà?

Hương chủ biết được thì cũng chỉ sẽ khen ngợi thôn trang của bọn họ mà thôi?

Hắn cố gắng suy nghĩ, chỉ cảm thấy lời nói của lão chương quỹ ẩn chứa ý tứ khác.

“Ha ha, trong này a, nước sâu lắm...”

Lão chương quỹ chỉ cười nhạt một tiếng: “Xây miếu dễ dàng, nhưng được nàng chấp nhận thì không dễ dàng gì!”

Nhưng câu nói sau đó của lão chương quỹ rất nhỏ giọng, Hồ Ma không nghe rõ. Lão chương quỹ đổi chủ đề, nói: “Đối với những người dân trong thôn xung quanh, chúng ta không thể đắc tội, nhưng cũng không thể quá nuông chiều.”

“Sang năm đầu xuân, có thể cần đến họ. Nếu chúng ta ở quá xa, họ sẽ không phục và không giúp đỡ chúng ta. Nhưng nếu ở quá gần, họ lại có nhiều tật xấu, làm việc cũng không thoải mái.”

“Hồ Ma cảm thấy mình còn phải học hỏi nhiều điều.”

Hắn cười nói: “Còn phải nhờ chương quỹ dạy dỗ thêm.”

Lão chương quỹ cười nhạt, nhìn Hồ Ma và nói: “Ngươi tuy là từ trong thôn ra, nhưng làm việc cũng ổn thỏa.”

Hồ Ma trong lòng hơi lạnh, nhưng phản ứng rất nhanh, liền thản nhiên nói: “Người lớn trong nhà dạy qua, làm việc gì thì

cũng nên cẩn thận.”

Lão chưởng quỹ cười nói: “Đại nhân nhà ngươi, nhìn là một người có kiến thức.”

Câu nói này nói ra đột ngột, nhưng Hồ Ma đã diễn luyện trong lòng nhiều lần, nên liền thành thật trả lời: “Bà bà nhà ta là tẩu quỹ nhân trong thôn. Bà đã qua đời trước khi ta đến đây, nhưng khi còn sống, bà đã dạy ta không ít đạo lý.”

“Ồ”

Lão chưởng quỹ dường như đã đoán trước được điều này, nên không tỏ ra bất ngờ. Lão chỉ hỏi: “Vậy tại sao ngươi không học bản sự của tẩu quỹ nhân?”

“Học không được.”

Hồ Ma nói: “Ta trời sinh nhát gan, cho đến bây giờ thấy tà ma cũng sợ. Huống hồ bà bà cũng nói, vậy thì có cái gì ham học.”

“Chính bà ấy tại trong thôn làm tẩu quỹ nhân hai mươi năm, cũng đều không có kết cục tốt!”

Qua thời gian dài như vậy, Hồ Ma đã sớm hiểu rõ thân phận “Tẩu quỹ nhân”. Mười tám hương bên ngoài, cùng với bên trong Lão Âm Sơn, kỳ thật cũng có không ít Tẩu quỹ nhân. Họ thay người chữa bệnh, cũng liên hệ với tà ma, như là pháp sư ở kiếp trước, nói ra cũng không có gì đặc biệt.

Đương nhiên, trong lòng Hồ Ma cũng rõ ràng, Tẩu quỹ nhân giống như bà bà, có thể một thân một mình đi cắt Huyết Thái Tuế, sợ là không có ai như vậy.

Nhưng bản lãnh này của bà bà, mình đương nhiên sẽ không nói cho người khác.

Thậm chí, nói cho lão chưởng quỹ thì lão cũng chưa chắc đã tin.

“Ha ha, lời này ngược lại là không giả...”

Lão chương quỹ cũng có chút ngoài ý muốn, dường như bị câu nói này của Hồ Ma làm cho xúc động, nhàn nhạt mỉm cười, nói: “Tẩu quỷ nhân, là người dễ dính nhân quả nhất.”

Nghe được lão chương quỹ tựa hồ có chút cảm khái, trong lòng Hồ Ma cũng khẽ nhúc nhích, đánh bạo hỏi: “VẬY...”

... Thủ tuế nhân chúng ta thì sao?”

Lão chương quỹ ngẩng đầu nhìn Hồ Ma, khẽ hít một tiếng.

Hồ Ma bỗng nhiên cảm thấy, ánh mắt của lão chương quỹ lúc này, lại có vẻ hơi nặng nề và phức tạp.

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được, trong căn phòng bên cạnh nội viện, sau cánh cửa sổ gỗ kia, tựa hồ cũng có ánh mắt đang nhìn về phía mình.

Là nữ nhân kia?

“Thủ tuế nhân chúng ta...”

Lão chương quỹ dừng lại một chút, mới khẽ nói: “Trên lý thuyết mà nói, vốn là không dính nhân quả.”

“Nhưng sống trên đời này, ai có thể trốn được?”

“Ngươi phải bỏ nhiều công sức, học thật tốt bản sự đi. Hiện tại vừa mới nhập môn, chuyện phiền phức còn ở phía sau rất nhiều...”

“Làm nhiều một số chuyện là tốt rồi.”

Liên quan đến dính nhân quả, và không dính nhân quả...

Hồ Ma tinh tế suy nghĩ về sự phân biệt này, thấy chương quỹ vô ý nói nhiều, liền vừa phỏng đoán, vừa đi ra ngoài.

Hồ Ma trong lòng lại cảm thấy, Ngô chương quỹ vốn dĩ đã sớm muốn hỏi mình điều này. Bây giờ truyền pháp xong lại

hỏi lại, so với tưởng tượng của hắn thì trẻ hơn một chút.

Trả lời thực tế tình hình hiện tại, lòng hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Bây giờ đã nói rõ mình là cháu trai của Tẩu quý nhân, sau này nói gì cũng dễ dàng hơn.

Bản thân hiện tại đã được truyền pháp, cầm được lão vật, xử lý xong chuyện này khiến vị chương quỹ hài lòng, cũng coi như mọi việc đều thuận lợi.

Chỉ là, trong lòng hắn loáng thoáng cảm thấy có vẻ như đã quên mất chuyện gì đó.

Nghĩ lại một lần nữa...

Không nhớ ra được, có lẽ cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Chương 151. Không đủ huyết thực

Chương 151: Không đủ huyết thực

Sau sự việc nhỏ này, chương quỹ càng yên tâm hơn sau khi hỏi qua Hồ Ma về tình hình trong trang tử.

Lão giao phó tất cả mọi việc lớn nhỏ cho Hồ Ma.

Hồ Ma không chỉ phụ trách việc an bài tuần tra ban đêm, thanh lý tà ma xung quanh, mà còn phụ trách việc thu “tiền công” hàng tháng từ các làng xung quanh, cung cấp huyết thực cho bọn tiểu nhị trong trang tử và thu thuế ruộng.

Trước đây, chương quỹ chỉ lộ mặt một lần, đó là lúc Hứa gia ở trong thành nhờ người thân thích đến đón Hứa Tích. Lão nói vài câu với mọi người, dường như chỉ là một người bà con xa.

Họ không biết gì về chuyện Hồ Ma và Hứa Tích tranh giành chức quản sự. Sau khi nhận một bao thối bạc từ chương quỹ, họ vô cùng vui mừng và đi luôn, thậm chí không thèm cầm thanh kiếm gỗ lim kia.

Sau chuyện này, Hồ Ma mới yên lòng cất kỹ thanh kiếm gỗ lim. Hắn đi mua một con gà trống béo, một con gà mái, bảy tám quả trứng gà và một bao đường đỏ trong thôn. Sau đó, hắn đặt những thứ này vào đầy rổ của Tiểu Hồng Đường và phủ tấm vải lên, để Tiểu Hồng Đường mang đi.

Theo Tiểu Hồng Đường nói, một nhà hoàng tiên kia luôn hối thúc, nếu không đưa qua thì sẽ tính lãi.

Tuy nhiên, Hồ Ma cũng cảm thấy gan của gia đình hoàng tiên này cũng thật là lớn, bọn họ không hề lo lắng lão chương quỹ sẽ tìm bọn họ trả thù.

Hiện tại nhìn lại, lão chương quỹ quả thực không có ý định đó. Lúc trước, hắn nói với gia đình Hứa Tích rằng không báo thù vì gia đình Hoàng Tiên đã chạy đến Lão Âm Sơn, nhưng giờ đây nhìn lại, đó cũng chỉ là lý do thoái thác mà thôi.

Nhưng điều này cũng khiến cho Hồ Ma tò mò, vị chương quỹ này có phải quá lười biếng hay không?

Tuy trong lòng còn chút lo lắng, nhưng Hồ Ma tạm thời không để ý đến những chuyện khác, việc tu hành pháp môn Thủ Tuế mới là quan trọng nhất.

Nhờ có tà ma náo loạn trong làng, Hồ Ma đã có thể sơ bộ cảm nhận được sự lợi hại của pháp môn Thủ Tuế Nhân. Tà ma lão thái thái kia trong lòng mang oán khí vốn là âm uế, thể tử của Lý Đại đầu bị phụ thân e là sau ba năm cũng khó có thể trị khỏi.

Nhưng bản thân mình còn chưa luyện thành tay trái hoàn toàn mà đã có khả năng chống cự âm khí, hắt văng đôi phương, vậy khi luyện thành sẽ như thế nào?

Vì vậy, Hồ Ma xác định rằng pháp môn mà lão chương quỹ truyền cho mình là thật.

Tuy nhiên...

Vấn đề duy nhất là tốc độ tu luyện của mình có vẻ nhanh hơn một chút.

Lúc truyền pháp cho mình, lão chương quỹ nói rằng chỉ mong đến đầu xuân sang năm, mình có thể luyện thành một tay và một chân.

Nhưng thực tế, chỉ mới bảy tám ngày trôi qua, tay trái của mình đã có đạo hạnh.

Nghĩ lại tốc độ này, e rằng nó vượt xa tưởng tượng của lão chương quỹ.

Tuy nhiên, sau khi phân tích nguyên nhân, điều này cũng hợp lý.

Bởi vì những người khác tu luyện pháp môn Thủ Tuế Nhân này thường bắt đầu luyện tập khi đã có một trụ đạo hạnh, nhưng mình lại bắt đầu với ba trụ đạo hạnh, tẩy mạch luyện sống, tốc độ kích phát sinh khí nhanh hơn người khác nhiều.

Hơn nữa, thân thể của mình vốn đã chết, bớt đi một bước công phu, lại có bản mệnh tượng thần để soi sáng tu vi của bản thân, phòng ngừa đi sai đường.

Tất nhiên, ba nguyên nhân này đều liên quan đến bí mật của mình, không thể để chương quỹ biết.

Vì vậy, tốc độ tiến bộ cực nhanh của mình không những không thể nói với chương quỹ, mà ngược lại còn phải cẩn thận che giấu, không thể để cho chương quỹ phát hiện.

Và một vấn đề khác là...

... Hồ Ma thở dài, huyết thực rất nhanh sẽ không đủ dùng!

Bà bà cho mình một hũ huyết thực hoàn, bây giờ đã thấy đầy.

Còn lại ba viên, Hồ Ma biết ăn thêm cũng không có ý nghĩa gì, cho nên trân trọng cất giữ. Thứ nhất là để lưu giữ kỷ niệm, thứ hai là để dành lại món đồ tốt này, phòng trường hợp bất trắc.

Mặc dù tu luyện pháp môn Thủ Tuế Nhân rất nhanh, nhưng đạo hạnh tiêu hao cũng nhanh tương tự.

Theo như pháp môn này ghi chép, trong quá trình tu luyện, thân thể sẽ tiêu hao lô hỏa, làm cho hỏa lực ngày càng ít đi. Ba trụ mệnh hương này có thể giúp mình chống đỡ đến khi luyện sống thân thể, nhưng mình thật sự muốn dựa vào nó để chịu đựng mãi mãi sao?

Không thể tưởng tượng nổi!

Phải hoang phí cỡ nào mới có thể tiêu hao tiền tiết kiệm như vậy!

Hồ Ma vốn chỉ muốn vào, mà không muốn ra. Mỗi lần hao phí ra ngoài một chút cũng khiến hắn đau lòng.

Huống chi, pháp môn Thủ Tuế Nhân này lấy tính mệnh làm chủ yếu, kết hợp với ưu thế của bản thân, nên có một đặc điểm dễ hiểu nhất: Huyết thực càng sung túc, tốc độ luyện tập càng nhanh.

Nhưng mình phải đi đâu để kiếm một hũ huyết thực hoàn đây?

Lặng yên suy nghĩ, bỗng nhiên hắn nghĩ đến cái trang tử này. Sang năm đầu xuân, mấy cái kho hàng trong trang tử đều sẽ chất đầy huyết thực...

“Không được không được...”

Hồ Ma bị ý tưởng của mình làm giật mình, sâu sắc tự kiểm điểm: “Bản lĩnh của ta hiện tại còn kém xa lắm...”

... Chưa đến lúc thực hiện ý tưởng này!

Vậy cũng chỉ có nghĩ cách khác. Mình là Thủ Tuế Nhân, chẳng lẽ còn không giải quyết được vấn đề huyết thực này sao?

Bà bà có thể, ta cũng có thể!

Vừa nghĩ, Hồ Ma vừa rửa mặt qua loa, sau đó mới nằm lại trên giường.

Lòng thầm tính toán, hôm nay là ngày rằm tháng hai, cũng nên đến cảm ơn huynh đệ Nhị Oa Đầu.

Xin người ta giúp đỡ nhiều như vậy, không thể đến cùng lại ngay cả lời chào hỏi cũng không có?

“Chúc mừng chúc mừng...”

Nhị Oa Đầu lão huynh nghe nói Hồ Ma đã học được Thủ Tuế Nhân pháp môn, lập tức luôn miệng nói vui, nhưng lại không cảm thấy bất ngờ.

“Tốt xấu gì cũng là người chuyên sinh, cũng có ta giúp đỡ, nếu như lấy không được, mới là trò cười.”

Chương 152. Huyết thực bị trộm

Chương 152: Huyết thực bị trộm

Vừa nói, Nhị Oa Đầu lão huynh liền hỏi Hồ Ma về tiến độ tu luyện, đồng thời muốn mượn bản mệnh tượng thần của hắn để soi sáng xem pháp môn này thật giả thế nào.

Hồ Ma lúc này mới hiểu ra, việc bản mệnh tượng thần mang đến kinh hỉ cho mình vốn là hiện tượng bình thường đối với những người chuyển sinh khác, ai cũng vô thức làm như vậy.

Hắn kể chi tiết cho Nhị Oa Đầu nghe, cũng là để tránh những chuyện nghi ngờ trong tương lai.

“Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, muốn thực sự học được bản sự của Thủ Tuế Nhân, e rằng ngươi phải trải qua nhiều khổ cực.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Bất quá, rốt cục cũng đợi đến ngày này, hai huynh đệ chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu một khoản buôn bán.”

Hồ Ma có chút bất ngờ: “Mua bán?”

“Làm chút huyết thực để ăn!”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Tu luyện loại pháp môn này của chúng ta, làm sao có thể thiếu huyết thực?”

“Nhất là Thủ tuế nhân các ngươi, đương nhiên phải sống nhờ vào huyết thực.”

...

Tên gọi Thủ tuế nhân này cũng không giống như có ý bảo vệ Thái Tuế lão gia...

Trong lòng của Hồ Ma suy nghĩ, nhưng cũng không để ý tới chuyện này, hắn vội hỏi: “Người tựa hồ đã sớm có suy tính?”

“Đương nhiên.”

Nhị Oa Đầu lão huynh nói: “Từ khi ta biết rõ người đi Thanh Thạch Trấn thì liền có ý nghĩ này.”

“Huynh đệ, người chẳng lẽ đã quên, ta đã nói với người, sự tình đã phát sinh trong thôn trang vào năm ngoái?”

...

“Xảy ra chuyện gì?”

Hồ Ma đột nhiên phản ứng lại, trong lòng không khỏi hơi động.

Bình thường đệ tử thanh hương, tiến vào Hồng Đăng nương nương hội, nếu là thực sự chịu làm, được người coi trọng, liền có cơ hội học được bản sự của Thủ tuế nhân chân chính.

Nhưng cái này, không thể nghi ngờ là một quá trình gian nan, dài đằng đặc, tốt số, sợ cũng phải mất mười mấy năm thời gian.

Bản thân mình có thể có cơ hội trong thời gian ngắn học được pháp môn Thủ Tuế, nguyên nhân không phải là bởi vì chuyện đã xảy ra ở thôn trang này lúc trước hay sao?

Ngô chương quỹ trước kia bị nương nương phái đến nơi này, cũng mang một vài thân tín cùng với hỏa kế đến đây, nhưng kết quả là vào năm ngoái, không biết là tại sao, bị tà ma quấy nhiễu, dẫn đến người ở bên cạnh lão chết thì chết, đi thì đi, cũng chỉ còn thừa lại lão, người lão bộc kia cùng gã sai vặt.

Chuyện này hiện nay vẫn còn có chỗ kỳ lạ?

“Cũng chỉ là suy đoán mà thôi.”

Nhị Oa Đầu lão huynh cười nhẹ một tiếng, nói: “Sự tình phát sinh vào năm ngoái, Hồng Đăng nương nương hội chúng ta có vận khí tốt, tìm được một mỏ huyết thực mới, đào được ngàn cân Thanh Thái Tuế, thậm chí còn có không ít Huyết Thái Tuế.”

“Đây chính là một số tiền vô cùng lớn, nóng lòng chờ về trong thành, nhưng kết quả là, tại thời điểm đám huyết thực kia được vận chuyển đến chi nhánh của Ngô chương quỹ để dừng chân nghỉ tạm, thì lại bị tà ma tới quấy phá, gây ra hỗn loạn lớn!”

“Nghe nói làm âm ỉ cả một đêm, người chết rất nhiều, tổn thương rất nhiều, đám huyết thực cũng không thấy bóng dáng.”

“Đương nhiên, chiếu theo lời của Ngô chương quỹ, là bị tà ma thừa dịp loạn đã cướp đi, trốn vào bên trong Lão Âm Sơn, đương nhiên hương chủ cùng một đám quản sự của Hồng Đăng Nương Nương, cũng không có bản sự chạy đến tám trăm dặm Lão Âm Sơn xác minh lời nói của lão.”

“Lại thêm, lần đó người chết xác thực không ít, hỏa kế tâm phúc của lão, thậm chí con gái ruột, cũng đều bị thương, những người khác ngược lại không còn đi hoài nghi lão.”

Nhưng nghi ngờ này vẫn luôn tồn tại.

...

“Con gái?”

Hồ Ma nghe vậy, giật mình. Chẳng lẽ ánh mắt nhìn trộm hắn là từ trong viện kia?

Lắng nghe tiếp lời của Nhị Oa Đầu lão huynh, Hồ Ma bình tĩnh lại: “Cái nghi ngờ này, đầu tiên là về việc vận chuyển huyết thực.”

“Người cũng chỉ nghe nói thôi đúng không?”

“Hồng Đăng Hội chúng ta tuy hiểu biết nhiều phương pháp vận chuyển, nhưng riêng về huyết thực, nhất là số lượng lớn, rất khó sử dụng pháp thuật vận chuyển. Do đó, chúng ta chỉ có thể thành thật vận chuyển bằng người.”

“Còn về lũ tà ma, cũng tương tự như vậy. Chúng nó náo loạn, xông vào kho, ăn một ít, làm rơi vãi một ít, thậm chí mang đi một phần, chúng ta cũng có thể lý giải được.”

Nhưng một lượng huyết thực khổng lồ như vậy lại biến mất không dấu vết, khiến ai cũng nghi ngờ.

Cho dù là do yêu nhân quấy phá và mang đi, thì trên đường vận chuyển cũng phải để lại dấu vết chứ? Vậy mà không hề có.

Vì vậy...

...

Hồ Ma nghe đến đây đã hiểu ra: “Vậy chỉ có thể là lão chương quỹ biến thủ?”

Đó là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Nhị Oa Đầu cười cười, nói: “Chuyện như vậy trước đây cũng xảy ra không ít.”

Hồ Ma hỏi: “Chẳng lẽ không có người tra hay sao ? ”

Đã điều tra rồi, các đệ tử Hồng Đăng và quản sự đều đã tham gia.

Nhị Oa Đầu lão huynh nói: “Tuy nhiên, đúng là không tìm được chứng cứ gì. Hơn nữa, Ngô chương quỹ ở đây cũng tồn

thất không nhỏ trong sự kiện này. Nếu ép buộc lão quá mức, e rằng những chương quỹ khác sẽ chán nản, không ai giúp Hồng Đăng Nương Nương Hội chúng ta nữa.”

Sau đó, Ngô chương quỹ khắp nơi tìm người nói giúp, quả thực là không chịu nghỉ hưu dưỡng lão, nhất định phải ở lại nơi đó trọng chấn chỗ sản nghiệp này.

Cơ hội học pháp môn Thủ tuế nhân của người cũng chính là như thế mà có.

...

Hồ Ma nghe đến đó mới hiểu được ngọn ngành, hơi trầm ngâm, nói: “Ý của người là...”

Giống như những người khác.

Nhị Oa Đầu nở nụ cười một tiếng, nói: “Ta nghi ngờ, đám huyết thực kia, chính là rơi vào trong tay của Ngô chương quỹ.”

“Người bây giờ đúng lúc có cơ hội. Nếu có thể tìm ra, chúng ta xử lý lão, chia đồng ăn đủ, há chẳng phải là phát tài hay sao?”

Chương 153. Suy đoán

Chương 153: Suy đoán

“Cái này...”

Hồ Ma thâm nghĩ, không thể không động lòng. Mình vừa có được pháp môn này, vốn đang loay hoay tìm cách luyện tập, lo lắng không biết kiếm chút huyết thực ở đâu!

Nghe Nhị Oa Đầu lão huynh nói vậy, hắn chợt nghĩ đến một vấn đề khác, bèn trầm ngâm hỏi: “Trước khi ta đến đây, người đã có chủ ý này rồi sao?”

Lòng Hồ Ma lại dấy lên một tia nghi ngờ. Theo lý, Nhị Oa Đầu lão huynh trước kia thậm chí không biết mình sẽ đến trang tử này.

Hay là hắn chính là vị quân sự rìa mép kia?

Hồ Ma rung mình. Chẳng lẽ món quà của Nhị gia là dành cho tên tiểu tử này?

Đang miên man suy nghĩ, Nhị Oa Đầu nghe câu hỏi của Hồ Ma, liền bật cười: “Ta nào có bản lĩnh thần cơ diệu toán?”

Y giải thích: “Vớ lại, nếu ta trực tiếp sắp xếp người đến chỗ này, vốn là nơi tiềm ẩn nguy hiểm, ta sẽ không làm vậy. Nếu xảy ra chuyện gì, người không hận ta mới là lạ. Ngay cả Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, trong lòng cũng sẽ kiêng kị ta.”

“Loại thân phận như chúng ta, không gặp mặt trực tiếp, lại muốn lấy tin tức từ đối phương, chỉ mong có thể lưu lại ân tình, nào còn dám tính toán nhiều như vậy?”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy lời Nhị Oa Đầu không giống giả dối, bèn cười nói: “Kiếp trước ta không trúng xổ số, nên trong lòng có chút sợ hãi.”

“Nếu ví chuyện này như xổ số, thì e rằng ngươi sắp thất bại rồi.”

Nhị Oa Đầu cười giải thích: “Việc này làm không chu đáo, kiếm được hay không còn phải xem vận khí của chúng ta.”

“Về sau ngươi tiếp xúc nhiều hơn với người chuyên sinh, thì sẽ hiểu, trong Hồng Đăng Hội, bao gồm cả Minh Châu Phủ này, không ít người biết kiếm tiền, và cũng có rất nhiều cơ hội phát tài. Hay nói cách khác, trên khắp thế giới đều có rất nhiều cơ hội như vậy.”

“Nhưng loại hình mua bán này, dù là người chuyển sinh như chúng ta, cũng phải có cơ hội phù hợp mới làm.”

“Trước đây, sau khi ngươi đến trang tử này, ta đã âm thầm tìm hiểu tình hình trang tử, cũng như chương quỹ họ Ngô, và phát hiện ra một cơ hội như vậy.”

“Hiện nay ngươi đã học được pháp môn, với vị trí hiện tại của ngươi và tình báo mà ta đang nắm giữ, rất dễ dàng liên thủ tra xét. Nếu đám huyết thực kia thực sự bị lão chiếm đoạt, chúng ta cũng có thể kiếm được một món tiền nhỏ.”

“Đương nhiên, việc này cũng phải xem ngươi có muốn làm việc này hay không, nó khá mạo hiểm.”

“Ta nói trước, chúng ta chỉ là suy đoán. Làm một hồi, phát hiện huyết thực đúng là bị cướp, rơi vào tay kẻ khác, chúng ta thành công đã tròng cũng là có thể xảy ra.”

“...”

“Làm sao nghe giống như tiền trang có ở khắp nơi, chỉ cần nhà nào có nội ứng của chúng ta...”

Hồ Ma thâm nhủ, nhưng thật sự suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này, trong đầu hiện lên mấy khả năng, mới chậm rãi mở miệng đáp ứng: “Được.”

“Ta sẽ lưu ý một chút.”

“Nhưng nói trước, ta vốn là người nhất gan, lại chẳng có tài cán gì, việc quá mức mạo hiểm hiện tại ta không thể làm.”

“...”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Chỉ cần lưu tâm một chút là được, nếu như thực sự có nhóm huyết thực này, và cơ hội phù hợp, thì làm. Nếu không có, thì tìm cơ hội khác hợp tác là được.”

Nghe y nói vậy, Hồ Ma cũng yên tâm hơn.

Quyền chủ động vẫn nằm trong tay mình là tốt, dù sao cũng không ai có chứng cứ xác thực, mình chỉ cần lưu ý trước một chút.

Việc có nên động tay hay không cũng cần bàn bạc kỹ hơn, xét theo tình huống hiện tại, mình vẫn chưa nắm chắc ý định này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong trang tử này, hẳn cũng xác thực cảm thấy có chút quỷ quyết cổ quái.

Cách làm việc của vị lão chương quỹ này cũng có nhiều điều bí ẩn khiến người ta không thể nhìn thấu.

Trước đây, trong vụ việc này, lão đau lòng vì đồ đệ chết thảm, thậm chí con gái ruột cũng bị thương. Nghe qua thì lão là người bị hại, nhưng nghĩ đến tính tình của vị lão chương quỹ này, Hồ Ma lại cảm thấy rằng có lẽ lão không thoát khỏi chuyện đồ đệ bị hại.

Dù sao, vô luận là Hứa Tích hay hỏa kế bị quỷ ám treo cổ trong rừng hoang vu, lão cũng chẳng quan tâm, dường như không hề có một chút quan tâm nào.

Lão đã cầu xin được ở lại để chuộc tội, nhưng nhìn bộ dạng của lão, cũng không thấy hối hận, thậm chí đối với Hồng Đăng Nương Nương, dường như cũng không trung thành cho lắm.

Và con gái ruột của lão, tại sao lại luôn giấu diếm, không bao giờ lộ mặt?

Đương nhiên, những nghi ngờ này chỉ giấu trong lòng, mỗi ngày hấn vẫn muốn sắp xếp tốt mọi việc và tập trung tu luyện.

Theo thời gian, tay trái của hấn đã trở nên linh hoạt hơn, khác biệt so với trước đây.

Bây giờ hấn đã không còn ăn huyết thực hoàn, mỗi ngày chỉ dựa vào thức ăn thanh đạm trong trang tử để nuôi dưỡng, khí huyết trong người có lúc cũng không đủ.

Mỗi khi đến lúc này, hấn vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Đương nhiên, việc toàn thân lạnh toát hiện tại không thành vấn đề, chỉ cần điều khiển ngọn lửa tinh vi, có thể dễ dàng quay lại trạng thái bình thường.

Chương 154. Ngô Hòa muội muội

Chương 154: Ngô Hòa muội muội

Điều khiến hắn vui mừng là khi toàn thân lạnh toát, chỉ riêng cánh tay trái vẫn ấm áp và tràn đầy sức sống.

Nếu phải hình dung một cách cẩn thận, thì chẳng khác nào gấn một cánh tay người sống lên cơ thể người chết?

... Khá rùng rợn.

Nhưng hình dung kỳ quái này lại hoàn toàn phù hợp với trạng thái hiện tại của hắn.

Càng nhận thức được sự kỳ diệu của pháp môn Thủ Tuế Nhân, động lực tu luyện của Hồ Ma càng cao. Tuy nhiên, bị giới hạn bởi ba trụ mệnh hương, hắn không thể tu luyện một cách vô độ, nếu không, khi ba trụ mệnh hương hoàn toàn tiêu tán, gặp chuyện thì phải làm sao?

Dù sao Hồ Ma hắn không giống như người sống.

Đối phương chỉ có một trụ mệnh hương, cũng có thể tiêu hao toàn bộ, dù sao nó sẽ từ từ tăng lại.

Hồ Ma có ba trụ, nhưng lại phải tính toán kỹ lưỡng, bởi vì không thể quay đầu lại.

Nói cho cùng, vấn đề vẫn nằm ở huyết thực.

Nếu như đúng như Nhị Oa Đầu huynh đệ nói, có thể kiếm được món huyết thực này, vậy hắn không cần phải kiêng kỵ gì, đạo hạnh còn có thể tăng lên.

Quyết định ý định này, hấn lại an phận làm việc mỗi ngày, đồng thời lưu ý động tĩnh xung quanh.

Một ngày nọ, hấn vừa hoàn thành công việc, đi đến tiền viện, thấy mặt trời sắp lặn núi, nên chuẩn bị cho việc tuần tra ban đêm.

Nhưng khi nhìn vào, hấn thấy rằng tất cả đèn lồng trong sân ngoại viện đều không được thắp sáng, chuồng ngựa bên kia cũng không có người làm việc, và trong máng cũng không thấy một chút thức ăn nào.

Cảm thấy kỳ quái, hấn nhìn thấy tất cả đuốc trong sân đều tắt ngấm, từng cái cứng đờ, bất động, nhìn chăm chăm vào chỗ ở bên trong nội viện của lão chương quỹ.

“Bá...”

Cảnh tượng kỳ dị này khiến lòng Hồ Ma chùng xuống, chuyện gì đã xảy ra?

Nơi điện trang này ngày ngày liên quan đến tà ma xung quanh, quả nhiên có kẻ lợi hại nào đó đột nhập vào sao?

Lòng hấn hoảng hốt, muốn lùi lại một bước để tìm hiểu rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đúng lúc này, hấn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng “ừng ực”, theo ánh mắt của bọn tiểu nhị nhìn lại, liền thấy lão chương quỹ ở bên trong nội viện, không biết từ lúc nào, đã có thêm một cô nương mười bảy mười tám tuổi.

Nàng mặc áo ngắn nền đen hoa nhí, tóc đen dài quần quần dài lụa trắng eo thon, cổ tay trắng nõn đeo một vòng ngọc xanh biếc, cả người thanh tao uyển chuyển, lại già dặn tinh tế.

Lúc này, nàng đang ngồi trên băng ghế đá bên cạnh, pha trà cho lão chương quỹ.

Vì sự xuất hiện của nàng, ngay cả cảnh hoàng hôn ảm đạm gần như cũng sáng bừng lên.

“Nữ...”

“... Nữ nhân?”

“...”

Làm sao lại có nữ nhân ở trong điện trang?

Lại là một nữ nhân xinh đẹp như vậy?

Đi tới thế giới này đã không ngắn, Hồ Ma cũng cảm thấy tê dại.

Hắn phong lô, tích lũy dương khí, mặc dù bản thân là “nửa âm thân” trong miệng bà bà, nhưng mỗi ngày ăn Huyết Thái Tuế, cũng là bổ sung dương khí trực tiếp, đương nhiên không đến mức như Nhị gia và các thiếu niên cùng tuổi khác không ăn kiêng, nhưng trong lòng cũng thêm thương.

Chỉ là bình thường nhìn thấy, nam nam nữ nữ, đều mặc quần áo đen thô, bị cuộc sống bào mòn đi vẻ ngoài, khiến hắn không thể không trở thành một chính nhân quân tử.

Vẻ đẹp kia là thứ cần cân nhắc trong điều kiện cơm no áo ấm, mà những gì hắn nhìn thấy trong khoảng thời gian này chỉ là “người” mà thôi.

Nhưng hôm nay, trước mắt lại chính xác xuất hiện một nữ nhân.

Mà dung nhan của nàng phi thường xinh đẹp, ngũ quan mềm mại, dáng người tinh tế, vẻ đẹp rạng ngời.

Cũng đừng trách những hỏa kế trong sân ngoại viện đều chôn chân tại chỗ, ngay cả Hồ Ma cũng không nhìn được nhìn thêm vài lần.

Tuy nhiên, nhờ có kinh nghiệm kiếp trước, Hồ Ma cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Thấy những hỏa kế trong sân ngoại viện đã hơi thất thổ, ánh mắt nhìn chằm chằm càng là vô lễ, hắn nên khuyên nhủ và răn dạy vài câu.

Nhưng lời nói đến bên miệng, hắn lại đột nhiên kịp phản ứng, những thiếu niên này không giống như mình được nhiều thầy dạy dỗ, khát vọng đối với nữ tử vốn là điều hiển nhiên.

Hiện tại chỉ nhìn vài lần như vậy, đã là phúc lợi mà họ chưa từng có trong đời.

Cái này không thể làm khó người khác.

Thế là Hồ Ma dứt khoát giả vờ như không nhìn thấy, liền quay người hướng về căn phòng nhỏ của mình đi đến. Nhưng đột nhiên, chương quỹ mở miệng:

“Hồ Ma đến, tới nhìn một chút.”

“...”

“Nhìn cái gì?”

Hồ Ma có chút ngoài ý muốn, nhưng chương quỹ phân phó, không thể không nghe, liền cũng thu dọn quần áo, đi ngang qua những hỏa kế kia.

Lập tức nghe được Hồ Ma đến, bình thường những hỏa kế kia đều đối với hắn có chút kính sợ, nhưng không có một tên tiểu nhị nào chủ động chạy mở cửa, mà nhìn xem Hồ Ma có tiến vào nội viện hay không, có cơ hội nhìn gần nữ tử kia, bọn hắn từng người đều vô cùng ghen tị, chỉ muốn cầu Hồ Ma mang theo một người.

Nhưng Hồ Ma sao có thể làm trái lời chương quỹ, chỉ đành nhìn không chớp mắt bước vào nội viện, ngồi xuống đối diện chương quỹ.

“Đây là con gái ta, tên có một chữ Hòa.”

Lão chương quỹ rót một chén trà cho Hồ Ma, bình thân nói: “Dù không có danh phận sư đồ, nhưng ta cũng là người dạy dỗ ngươi, kỹ năng cũng do ta chỉ điểm, gọi ta một tiếng lão sư không quá đáng.”

“Từ nay về sau, Tiểu Hòa coi như là muội muội của ngươi.”

“Thân thể của con bé không tốt, bình thường không thể ra ngoài, hiện tại ngươi cũng coi như đã quen biết, về sau có một số việc còn muốn nhờ ngươi trông nom.”

Hồ Ma vội vàng đứng dậy, cung kính nói: “Chào Hòa muội muội.”

Nữ tử kia cũng thận trọng gật đầu chào Hồ Ma, hai tay dâng trà cho Hồ Ma.

Bọn tiểu nhị bên ngoài nhìn thấy, ánh mắt ghen tị như sắp bùng nổ.

Nhưng không ai biết, Hồ Ma lúc này cũng cảm thấy kỳ quái, đây chính là con gái chương quỹ, trước đó vẫn luôn trốn trong phòng nhìn lên mình sao?

Trước đây nàng không ra khỏi cửa, vậy sao giờ lại xuất hiện?

Chương 155. Vị gì?

Chương 155: Vị gì?

“Hồ Ma đại ca nhìn tuy trẻ tuổi, nhưng làm việc lại cực kỳ ổn trọng.”

Lúc Hồ Ma trong lòng thoáng nghi ngờ, vị cô nương tên Ngô Hòa kia cũng giương mắt nhìn lại hắn.

Thế giới này, nữ tử đa phần đều e thẹn, ngay cả trong thôn quả phụ nhìn nam nhân cũng chỉ dám nhìn lên, nhưng nàng lại có vẻ rất táo bạo.

Ánh mắt nàng cẩn thận đảo qua khuôn mặt của Hồ Ma, quan sát vô cùng tỉ mỉ, dường như muốn quan sát toàn bộ hắn, sau đó mỉm cười đầy chén trà lên trước mặt Hồ Ma, cũng nhấp môi, cười nói: “Ta thường xuyên nhìn thấy.”

“Còn có chuyện người trước đó giúp đỡ điền trang xử lý tà ma, phụ thân cũng kể cho ta nghe, ta vô cùng bội phục!”

“...!”

“Quả nhiên là nàng...”

Cảm nhận được ánh mắt của đối phương, Hồ Ma lần nữa được xác nhận.

Nàng đích thực chính là người ngày thường hay lén lút trốn trong phòng quan sát mình, thậm chí lời nói của nàng cũng không hề che giấu.

Cảm thấy càng ngày càng kỳ quái, Hồ Ma liếc nhìn nàng một chút, nhưng vì chưởng quỹ ở bên cạnh nên hắn không tiện nhìn nhiều.

Vừa đứng dậy tiếp trà, vừa cười nói:

“Thật sự là không có gì, ta mới đến đây nên cũng chẳng hiểu gì cả, toàn bộ nhờ chương quỹ chỉ điểm.”

“Hồ Ma đại ca quá khách khí.”

Ngô Hòa muội muội nói: “Nhưng về sau ta cũng sẽ không khách khí với Hồ Ma đại ca, thân thể của ta không tốt, đi ra ngoài không tiện, về sau có chút kim chỉ, son phấn, đồ trang điểm các loại, mong phiền phức Hồ Ma đại ca từ bên ngoài trang tử mang vào cho ta...”

Hồ Ma vội nói: “Đây đều là chuyện nên làm.”

Nói rồi hần nhận lấy trà, nhưng vô tình ngón tay đụng phải gì đó, cúi đầu nhìn lại, tay của nàng đã nhanh chóng rút về.

Hồ Ma hít mũi một cái, cau mày, không nói gì, chỉ là khách khí cùng chương quỹ nói chuyện.

Vốn cho rằng một ngày này, nữ nhân từ trước đến nay trốn trong phòng rốt cục hiện thân, sẽ có chuyện gì xảy ra, kết quả lại chẳng có gì, chương quỹ chỉ là mang nữ nhi này ra sân uống trà, nói vài chuyện nhà, rồi trở về phòng.

Mắt thấy trời đã muộn, Hồ Ma cũng đi ra nội viện, tiếp tục an bài bọn tiểu nhị tuần tra ban đêm và nuôi ngựa.

Bọn tiểu nhị tuy không muốn, nhưng nhìn tiểu sư muội đã tránh vào trong nhà, liền cùng nhau rên rỉ một tiếng, vẫn chưa thỏa mãn mà đi làm việc.

Hồ Ma không biết có phải ảo giác hay không, nhưng lúc sai sứ bọn tiểu nhị làm việc, hần luôn cảm thấy có ánh mắt nào đó nhìn chằm chằm vào mình từ phía sau.

Trước đây chưa từng gặp qua muội muội này, trong lòng đã có chút bất an, bây giờ cảm giác này lại càng nặng nề.

Trong lòng Hồ Ma không dám khinh thường, dứt khoát đi theo hỏa kế đi ra trang tử.

Chỉ cảm thấy người sư muội này nhìn thì thấy xinh đẹp, nhưng lại có chút cổ quái nói không nên lời. Nữ nhân ở đây khác với kiếp trước, nữ nhân khuê tú vốn không ra khỏi cửa.

Chưởng quỹ lại cung chiêu nữ nhi như vậy, không chỉ nhìn mình táo bạo, mà khi bị những hỏa kế nhìn, cũng chỉ cười nhẹ nhàng, không hề ngần ngại.

Cổ quái, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy cổ quái!

Nhưng những hỏa kế khác không có sự cảnh giác như Hồ Ma, vẫn đắm chìm trong việc nhìn lên nàng, trên mặt từng người đều mang theo nụ cười ngốc nghếch, đắm chìm trong hồi ức, không cách nào tự kiềm chế.

Chờ ra khỏi trang tử, Chu Đại Đồng hưng phấn, liên tục hỏi: “Hồ Ma ca, Hồ Ma ca, nói một chút, vị gì?”

“Vị?”

Hồ Ma kinh ngạc nhìn y, cùng mấy tên thèm đến chảy nước miếng bên cạnh, mới hiểu ra.

Có chút bất đắc dĩ, hắn nói: “Không có vị gì cả...”

Chu Đại Đồng, thậm chí Chu Lương, Triệu Trụ bên cạnh, đều là vẻ mặt không tin.

Nhìn bộ dáng của bọn họ, Hồ Ma đoán chừng mình cắt xén bọn họ nửa cân huyết thực, bọn họ cũng sẽ không tỏ ra vẻ mặt bất mãn như thế.

“Thật không có vị gì cả.”

Hồ Ma nghĩ nghĩ, ngược lại đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, duỗi ra ngón tay, hít hà chớp mũi, nói: “Nhưng nói thật,

ngược lại có vẻ như có mùi thối nhàn nhạt, chỉ là bị mùi thảo dược che giấu...”

“Mùi thối?”

Chu Đại Đồng đều sững sốt một chút, chợt quả quyết nói: “Không thể nào!”

“Ta vừa rời cách xa mười trượng, đã ngửi thấy mùi thơm kia, chỉ là không có cách nào đến gần, không biết mùi thơm nồng nàn đến mức nào...”

“.”

“Ừm ừm!”

Hai tên Chu Lương cùng Triệu Trụ trung thực thể mà cũng gật đầu, rất là tán thành: “Nhị gia cũng từng nói, nữ nhân trên người, có mùi thơm như màn thầu...”

“Nhị gia tựa như là nói màn thầu trên người của nữ nhân rất thơm...”

Trong lòng của Hồ Ma suy nghĩ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ba người bọn họ thì hắn liền đem ý định uốn nắn bọn họ nuốt vào trong bụng.

Mình còn có thể nói cái gì đây?

Vũ trụ thiết luật, mùi hương hay hôi thối là phải nhìn xem khuôn mặt!

...”

Theo Hồ Ma ngồi vững vị trí quản sự, bên trong điện trang, hết thảy đều đã đi vào quỹ đạo buồn tẻ và quy củ, nhưng theo người sư muội này xuất hiện, thế mà lập tức tất cả mọi người trở nên linh hoạt.

Bình thường Hồ Ma chi tiền, mời bọn họ uống rượu thịt, cũng không cách nào để bọn họ hưng phấn như vậy, mỗi người

đường như đều bước đi nhẹ nhàng, như có cảm giác như đang bay. Thậm chí khi đi vào nhà vệ sinh, bọn họ cũng không nhận được mà hát những giai điệu nhỏ..

Còn có vấn đề vệ sinh.

Chương 156. Tiếp cận

Chương 156: Tiếp cận

Hiện tại mặc dù Hồ Ma không còn ở trong phòng lớn nữa, nhưng cũng răn dạy qua bọn họ, từng người phải sạch sẽ một chút, đừng để cho toàn thân đầy đất, trên cổ áo dính dày một lớp cáu bẩn, mùi hôi nồng nặc của đồng nam hun Tiểu Hồng Đường thậm chí còn phải đi vòng qua phòng của bọn hắn.

Tắm rửa, không thực tế.

Cần thay quần áo, đối với những người hỏa kế này, cũng không thực tế.

Vậy tối thiểu các người phải rửa chân chứ?

Mỗi lần nghe thấy những lời này, bọn hắn đều làm như là không nghe thấy, những loại chuyện này bọn hắn đều lười nhác không chịu động tay, vô thức cho rằng đây là chuyện tự do của mình, không liên quan đến quản sự. Nhưng bây giờ, Hồ Ma vừa nói, những người này lập tức trở nên sạch sẽ, chỉnh tề...

Không chỉ thích rửa mặt, mà còn thích tắm rửa ngoài phòng.

Thời tiết đã bắt đầu vào mùa đông a...

Tuy nhiên, cũng có vấn đề phát sinh. Trước đây, mọi người đều tranh nhau làm việc tuần đêm, nhưng giờ đây bỗng nhiên không còn ai muốn làm nữa.

Lý do rất đơn giản, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, sư muội kia lại có khả năng ra khỏi phòng và đi dạo trong nội viện.

Nói là “có khả năng” vì nàng không phải ngày nào cũng ra ngoài.

Nhưng chỉ vì khả năng nhỏ bé này, bọn tiểu nhị đều hận không thể ba chân bốn cẳng chạy đi chờ đợi.

Hồ Ma cảm thấy việc đốt lò là một tệ nạn, nhưng cũng phải nhập gia tùy tục. Hắn suy nghĩ một hồi rồi tiện tay chỉ vào một người, nói:

“Đi dọn nhà xí đi, đều sắp đầy rồi. Dọn sạch sẽ và thay bằng đất mới cùng tro bếp.

Mang những thứ khác đến làng bên trong bán cho nhà Lý trưởng, có thể đổi được ba đồng tiền... Tiền đồng người giữ lại, trên đường có thể mua mấy cái bánh nướng vàng khô ăn...

Trước kia việc này thật sự là không người nào nguyện ý làm.

Mặc dù không dám không nghe lời Hồ Ma, nhưng ai cũng nhìn ra được bọn họ không vui vẻ gì.

Nhưng bây giờ, Hồ Ma lại nhìn thấy vẻ mặt không vui của họ, lại nói:

“Làm xong việc trở về, vào nội viện đưa cho chương quỹ một số đồ vật.

“Tất nhiên, phải thay quần áo mới đi!”

“...”

Ngay lập tức, bọn tiểu nhị bỗng dưng hăng hái, như muốn bay lên.

Họ nhìn nữ nhi của chương quỹ, bây giờ nhìn lại, nào có dáng vẻ bị thương nặng như trong truyền thuyết?

Hiện tại, tất cả hỏa kế trong ngoại viện đều bị nàng mê mẩn, Hồ Ma cũng có chút ý muốn tránh nàng. Hắn thực sự

cảm thấy nhìn không thấu nàng. Trước đây, nàng ở trong phòng suốt thời gian dài, không ra ngoài, nhưng bây giờ lại thỉnh thoảng xuất hiện rạng rỡ.

Điều quan trọng nhất là, không biết có phải nàng biết Hồ Ma đang cố ý trốn tránh hay không, mà thậm chí có một lần, nàng trực tiếp chạy đến căn phòng nhỏ của Hồ Ma.

Bình thường vì luyện cách sống, Hồ Ma không cho phép ngay cả Chu Đại Đồng và những người khác vào, có việc cũng chỉ gọi mình ở ngoài cửa.

Bây giờ gặp nàng trực tiếp xông vào, Hồ Ma không khỏi hơi kinh ngạc:

“Sur muội, có việc gì sao?”

Ngô Hòa muội muội đứng ở ngưỡng cửa, cười tủm tỉm nhìn Hồ Ma, nói:

“Không có việc thì không thể đến đây sao?”

Hồ Ma trầm nghĩ một câu trêu chọc, nhưng lại nuốt trở vào, miễn cưỡng cười nói:

“Còn tưởng rằng sur muội có chuyện muốn phân phó.”

Ngô Hòa muội muội nói:

“Nói gì phân phó hay không phân phó chứ? Cha ta là chương quỹ, còn ngươi là quản sự, đều giống nhau, gọi thế nào là phân phó?”

Nàng cười nói:

“Nhưng ta thực sự có việc. Ngươi đã đáp ứng giúp ta mua son phấn, phấn nước rồi mà?”

Hồ Ma có chút xấu hổ, nói:

“Gần đây không thấy có hàng rong nào đi qua, ta cũng không có cơ hội đi vào thành.”

“Vậy được rồi, ta ghi nhớ.”

Ngô Hòa muội muội nói, tiến về phía trước hai bước. Hồ Ma chỉ ngửi thấy một mùi hôi thối thoang thoảng từ người nàng.

Lần này, trong phòng chỉ có hai người họ. Mà khoảng cách giữa nàng và Hồ Ma còn gần hơn so với lần trước ở nội viện, khiến cho mùi hôi thối càng rõ ràng hơn. Hồ Ma trong lòng hơi lạnh, vô thức lùi lại.

Lại đột nhiên nhận ra, hành động này có thể khiến đối phương bất mãn.

Quả nhiên, Ngô Hòa muội muội không biết là Hồ Ma có phát hiện hay không, hay chính nàng ý thức được, một nam một nữ ở trong căn phòng nhỏ này, đứng gần nhau như vậy nói chuyện không ra thể thống gì, nên lui về sau một chút, nói:

“Ta thực ra còn chuyện khác.”

“Ngươi bây giờ...”

“...”

Nàng hơi chần chờ, cắn môi, như hạ quyết tâm, nói:

“Pháp môn Thủ tuế ngươi luyện đến đâu rồi?”

“Ừm?”

Hồ Ma trong lòng hơi kinh ngạc, nàng hỏi cái này làm gì?

Nghĩ lại thì pháp môn này đối với nàng mà nói, hẳn là cũng không tính là bí mật gì, liền từ từ đáp lời:

“Vừa có chút tiến triển, tu luyện không dễ dàng.”

“Ta mới tiếp xúc, luyện rất cẩn thận, sợ sai sót. Với lại tu luyện pháp môn này, đều cần nhờ có huyết thực hỗ trợ...”

“...”

Bản thân đã luyện sống tay trái, đang do dự có nên luyện sống đùi phải hay không, nhưng không thể nói cho nàng biết.

Nhân cơ hội này, đưa ra hai chữ “huyết thực”, âm thầm quan sát phản ứng của nàng.

“Tốt a...”

Nghe thấy Hồ Ma nói tiên cảnh không nhanh, nàng có vẻ hơi thất lạc, phảng phất không muốn nghe đến điều đó, cũng nhường một bước:

“Vậy người có thể cố gắng thêm một chút...”

“...”

Vội vẻ không cam lòng, nàng đi đến ngưỡng cửa, lại như nhớ ra gì, bỗng quay đầu nói với Hồ Ma:

“Hồ Ma đại ca, cẩn thận không sao, luyện pháp môn này, ai cũng sợ đi nhầm...”

“Ta có một bản bút ký, ghi chép lại những tâm đắc của cha ta khi tu luyện hàng ngày. Cha ta rất trân trọng nó và không cho ai xem.”

“Ta đưa cho người, có thể giúp người tu luyện nhanh hơn được không?”

“...”

“A?”

Hồ Ma không khỏi giật mình. Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Chương 157. Tập trung luyện tập

Chương 157: Tập trung luyện tập

Pháp môn Thủ Tuế Nhân vốn là bí pháp, bình thường sẽ không dễ dàng truyền thụ cho người khác.

Mà loại này thân nghiệm ghi chép lại bút ký, không thể nghi ngờ càng là bí pháp bên trong bí pháp, làm sao có thể tùy tiện trộm ra?

Thủ Tuế Nhân pháp môn là bảo bối, không dễ dàng truyền thụ.

Hơn nữa, bút ký ghi chép lại tâm đắc khi luyện tập pháp môn này càng là bảo bối trong bảo bối, không thể tùy tiện lấy ra.

Hồ Ma không tin đây là chuyện tốt.

Hắn mỉm cười, che giấu nghi ngờ trong lòng, thân nhiên nói: “Muội muội đừng nói giỡn, ta cùng chương quỹ từ từ học là được rồi.”

“Hồ Ma đại ca là người thành thật...”

Nhưng Hòa muội muội thấy Hồ Ma cự tuyệt, lại che miệng cười, lui ra ngoài phòng.

Mùi hôi trong phòng bị gió thổi tan, Hồ Ma trầm nghĩ, đây chẳng lẽ là một loại khảo thí trung thành? Cho mình bút ký, nếu mình lấy là chứng minh phẩm hạnh không tốt?

Có chút ngại thơ?

Lão chương quỹ đã đáp ứng truyền lại pháp môn, còn làm trò này làm gì?

Đoán không được, Hồ Ma đành gác lại chuyện này, tập trung luyện tập.

Bây giờ, trong linh miếu bản mệnh, hắn có thể nhìn thấy tay trái của mình đã phát sáng rực rỡ, chứng tỏ tay trái đã luyện thành công.

Đương nhiên, ở phía trên vẫn còn quần vải, còn chưa cởi xuống, sợ bị chương quỹ trông thấy.

Mà không chỉ tay trái, đùi phải của mình cũng đã mơ hồ xuất hiện từng tia từng tia kim ngân, đó là hắn đang thí nghiệm.

Luyện qua tay trái, liền muốn luyện chân phải, lão chương quỹ hiện tại chỉ cho mình hai pháp môn này, lão rất mong đợi đối với mình, cũng hi vọng mình có thể trước đầu xuân sang năm, luyện tốt hai bộ phận này.

Điều này cũng làm cho Hồ Ma lại ý thức được một vấn đề, mình giống như rất nhanh sẽ luyện không còn gì để luyện rồi?

Dựa theo tiến độ của mình bây giờ, chân phải cũng sẽ rất nhanh luyện thành, đến lúc đó làm sao, vẫn như thế dừng lại chờ đợi?

Dù sao các pháp môn khác, chương quỹ cũng không dạy qua!

Cứ như vậy, ưu thế luyện nhanh của mình, cũng sẽ trở nên không còn sót lại chút gì.

Lão chương quỹ nói bốn tháng mới luyện tốt, vậy mà mình chỉ mất bốn mươi ngày đã hoàn thành. Tuy nhiên, không có pháp môn tiếp theo để luyện tập, mình đành phải chờ đợi bốn tháng sau mới có thể học tiếp.

Hồ Ma nhanh chóng nhận ra rằng, theo như ghi chép của pháp môn Thủ Tuế Nhân, việc luyện tập các bộ phận khác nhau có sự tương đồng nhất định, nhưng cũng có những điểm khác biệt hoàn toàn.

Chỉ một chi tiết nhỏ thôi cũng có thể dẫn đến kết quả khác biệt một trời một vực.

Học xong pháp môn luyện tay trái, ta thử áp dụng cho tay phải, sau một thời gian thí nghiệm, kết quả cũng tương đối khả quan.

Có tượng thần bản mệnh soi sáng, Hồ Ma có thể tự mình điều chỉnh một chút cho phù hợp.

Phương pháp luyện tay trái tương tự như phương pháp luyện tay phải, và áp dụng cho cả hai chân.

Tuy nhiên, phương pháp này không thể áp dụng cho việc luyện cơ, màng, tạng phủ.

Vấn đề huyết thực luôn là một bài toán nan giải. Tốc độ tu luyện nhanh đồng nghĩa với việc tiêu hao lửa cũng nhanh chóng.

Nhìn lại, ba trụ đạo hạnh ban đầu của ta đã tiêu hao thành hai trụ rưỡi. Nếu tiếp tục như vậy, e rằng sẽ rất nhanh biến thành hai trụ, thậm chí là một trụ?

Lý thuyết cho rằng, khi luyện tập càng nhiều, lượng lửa tiêu hao sẽ dần dần giảm xuống.

Nhưng cuối cùng, vẫn cần phải có huyết thực cung cấp mới được...

Nghĩ như vậy, có lẽ đề nghị của Nhị Oa Đầu lão huynh cũng rất cần thiết?

“Hồ Ma ca ca...”

Đang mãi suy tư, bỗng một cổ âm phong ập đến, khiến Hồ Ma bừng tỉnh từ trong mơ.

Trước đây, một cổ âm phong như vậy có thể khiến Hồ Ma giật mình thon thót. Tuy nhiên, giờ đây với đạo hạnh thâm sâu và lá gan lớn hơn, hẳn có thể nhận ra rằng âm phong này không mang theo ác ý.

Vừa mở mắt, Hồ Ma đã thấy Tiểu Hồng Đường đang ngồi xồm ở đầu giường. Nàng cảnh giác nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng đặt cây kiếm gỗ lim bên cạnh mình, sau đó trôn ra sau Hồ Ma, lặng lẽ di chuyển không phát ra tiếng động.

“Có người tới?”

Hồ Ma hiểu ra, và biết rằng người đến không phải là Chu Đại Đồng.

Tiểu Hồng Đường vốn rất thông minh.

Nàng cất kiếm gỗ là để không ai phát hiện ra mình. Nếu là Chu Đại Đồng, nàng sẽ chẳng thêm quan tâm.

Hồ Ma chậm rãi ngồi dậy, tiến đến gần cửa sổ. Trong phòng tối đen như mực, không một ngọn đèn, chỉ có bên ngoài le lói chút ánh sáng le lói. Đến gần cửa sổ giấy dán, Hồ Ma nghe thấy mùi hôi nồng nặc và tiếng cười khẽ “Xùy” vang lên.

Thanh âm này rất gần, chỉ cách một lớp giấy dán cửa sổ.

Nếu không có lớp giấy dán này, hai người sẽ đối mặt nhau chỉ cách nhau gang tấc.

“Là nữ nhân kia?”

Hồ Ma thâm kinh hãi, chưa kịp nói gì thì tiếng cười đã đi xa, và giọng nói nhẹ nhàng của Ngô Hòa muội vang lên:

“Hồ Ma đại ca đừng sợ, nhìn kỹ một chút nha...”

“...”

Hồ Ma thở dốc, kéo mở cửa sổ. Trên bề cửa sổ, hai vật đen sì hiện ra.

Chương 158. Bút ký tu hành

Chương 158: Bút ký tu hành

Hắn không vội vàng đụng vào, mà lục lọi tìm cây châm lửa, thắp sáng ngọn đèn. Ánh sáng bập bùng soi rõ hai vật trên bệ cửa sổ: một quyển sổ ghi chép và một bát đen sì.

Hồ Ma liếc mắt nhìn, nhận ra ngay đó là một bát Thái Tuế, vẫn còn nguyên vẹn.

“Nàng ta đến cùng muốn làm gì?”

Hồ Ma cảm thấy một cảm giác kỳ lạ khó tả trong lòng.

Hắn đặt đèn xuống, trầm mặc đứng một lúc, xác định không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào mới quay đầu nhìn về phía Tiểu Hồng Đường.

Tiểu Hồng Đường đang ngồi trong đồng chăn đệm, nói: “Đi rồi!”

Hồ Ma lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhặt quyển sổ lên, lật qua lật lại, cảm thấy kinh ngạc.

Quyển sổ này ghi chép lại phương pháp tu luyện các bộ vị của Thủ Tuế Nhân, từ tay đến chân, đầy đủ không thiếu. Không chỉ có phương pháp tu luyện, mà còn có một sổ kỹ xảo.

Nhìn nét chữ trong sổ, Hồ Ma nhận ra đây là bút ký của Ngô chương quỹ. Tuy nhiên, nét chữ này có chút khác biệt so với bản gốc mà hắn từng thấy qua.

Mơ hồ nhìn kỹ, Hồ Ma nhận ra nét chữ có phần thanh tú và uyển chuyển hơn.

“Tà...”

Hắn càng xem càng kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình.
Nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn càng xem càng giật mình, nữ nhân này là đùa hay thật?

Nàng thế mà thật sự đem bút ký tu luyện của chương quỹ trộm qua cho mình, muốn mình nhanh chóng tu hành thành công?

Thậm chí, có nhiều chỗ giống như nàng còn chính tay viết bổ sung vào.

Điều quan trọng nhất là, ngoài bút ký còn có chén thịt hầm kia. Hồ Ma từng ăn không ít từ Nhị gia, đây là Thanh Thái Tuế.

Mặc dù nửa chén Thanh Thái Tuế này không là gì với Hồ Ma.

Nhưng phải hiểu rằng, đối với bất kỳ tu sĩ nào, đây đều là bảo bối, có thể cung cấp khẩu phần lương thực cho gần một tháng.

Nàng ta vì sao lại tốt với mình như vậy?

Chỉ vì mình có vẻ ngoài tuấn tú sao?

... Loại khả năng này phải loại trừ trước tiên!

Hồ Ma không phải là kẻ ngốc, lại có kinh nghiệm của kiếp trước làm nền tảng, nhưng quả thực hắn suy nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc nàng ta đang mưu đồ điều gì?

Chỉ là trong đêm tối mịt mù, bốn bề vắng lặng, hắn nhìn quyển sổ này, trong lòng lại nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái: Bây giờ đúng là lúc hắn thiếu phương pháp tu hành, lại cứ như vậy bày ra trước mắt mình, vậy hắn rốt cuộc nên xem hay không?

Xem!

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, mở quyển sổ ra, nhanh chóng đọc.

Tiểu Hồng Đường bị đuổi ra ngoài, canh gác trên nóc nhà.

Hồ Ma hoàn toàn không biết những gì ghi chép trong quyển sổ này là thật hay giả, hoặc là có mấy phần thật, mấy phần giả.

Nhưng hắn vẫn quyết định nhanh chóng ghi nhớ, ghi nhớ càng nhiều càng tốt.

Dù sao, đến lúc tu hành, hắn cũng có thể thông qua bản mệnh tượng thần để soi sáng từng phần một.

Còn chén canh thanh ăn kia, hắn không vội vàng động đến.

...

Mãi đến khi ánh bạc xuất hiện ở phương Đông, Hồ Ma mới cất quyển sổ đi, rửa mặt, sắp xếp công việc cho đám tiểu nhị trong ngoại viện, sau đó chờ bọn họ đều bận rộn ra ngoài, thấy không có ai không chú ý, hắn mới tiến vào nội viện.

Lão chương quỹ đã thức dậy từ sớm, đang chậm rãi luyện tập trong sân. Lão cũng không lo lắng Hồ Ma nhìn thấy, cũng không chào hỏi, chỉ là chậm rãi luyện qua một bộ quyền.

Lúc này, Ngô chương quỹ nhận lấy khăn mặt từ tay lão bộc, vừa lau mặt vừa hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Hôm qua, sư muội đã đùa với ta.”

Hồ Ma lấy ra quyển sổ bọc vải, đưa cho lão chương quỹ, cười khỏ nói:

“Nàng ấy đưa cho ta cái này, còn có một bát Thanh Thái Tuế...”

Lão chương quỹ nhìn quyển sổ, không hề ngạc nhiên, hỏi:

“Người đã xem rồi?”

“Lật qua một lượt.”

Hồ Ma nói:

“Thấy không được quy củ lắm nên lại gấp lại.”

Lão chương quỹ nghe vậy, lại cười cười, hỏi tiếp:

“Chén Thanh Thái Tuế thì sao?”

Hồ Ma nói:

“Ăn rồi.”

“Thật là con gái lớn không giữ được a...”

Lão chương quỹ nghe vậy lại nở nụ cười, nói:

“Chén Thanh Thái Tuế kia vốn là ta giữ lại để ăn sáng, bổ dưỡng thân thể, ai ngờ bị con bé trộm đi cho người. Quyền sở này cũng vậy, người không cần hoảng, con bé đưa cho người thì người cứ xem đi.”

“Theo lý thuyết, ta nên là người giám sát và chỉ điểm cho người tu luyện, nhưng ta bận rộn quá, không có thời gian, đành để người tự mình xem...”

“Thanh Thái Tuế...”

Hắn ngừng lại một chút, cười nói với lão bộc bên cạnh:

“Về sau mỗi ba ngày hàm cho hắn một bát.”

“Tránh cho con bé lại đi ăn trộm của ta.”

“...”

Lão bộc đáp ứng. Hồ Ma lại cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Nghe ý tứ của lão chương quỹ, lão hoàn toàn biết chuyện, mà vẫn còn tán thành?

Hắn không chỉ không vui vẻ, mà còn cảm thấy lo lắng. Lão chương quỹ thuận miệng nói câu “Con gái lớn không giữ được” là có ý gì?

Bất kỳ ai nghe lời này cũng sẽ vui mừng khôn xiết, nhưng chỉ có Hồ Ma là không.

Trên trời tự nhiên có đĩa bánh rơi xuống, nào có loại chuyện tốt như vậy?

Mặc dù lo lắng trong lòng, nhưng Hồ Ma vẫn cố gắng biểu hiện ra bên ngoài vẻ vừa mừng vừa sợ, hắn liên tục nói:

“Đa tạ chương quỹ...”

“...”

May mà kiếp trước hắn từng tham gia đội dự bị chỉnh sửa kịch bản của trường đại học, nếu không, hắn không thể diễn xuất tỉ mỉ như vậy.

Cầm quyền sổ ra, Hồ Ma coi như được chính thức cho phép xem.

Hơn nữa, theo ý tứ của chương quỹ, ngược lại là muốn để Hồ Ma tự do thử nghiệm tu luyện, còn được cho huyết thực để bổ sung.

Nhưng Hồ Ma không dám buông lỏng, lại không nói nên lời gì, hắn chỉ có thể ghi nhớ sự cảnh giác này. Trong trang tử đầy hỏa kế, không ai không nhìn sư muội với ánh mắt khác lạ. Hồ Ma thì ngược lại, vô thức muốn trốn tránh.

Đương nhiên, hắn chỉ muốn trốn tránh trong lòng, không thể biểu hiện quá rõ ràng. Mỗi khi gặp sư muội, hắn vẫn phải tươi cười chào đón.

Thậm chí khi nàng đề cập muốn ăn gì, hắn cũng phải nghĩ cách mang cho nàng...

... Đây chính là cuộc sống có nữ nhân sao?

Thật mệt mỏi! Vẫn là cùng Nhị gia và bọn tiểu nhị ở chung vui vẻ hơn.

Chương 159. Hút dương khí

Chương 159: Hút dương khí

Ngoại trừ việc không hiểu thấu người sư muội này, thì mọi việc khác của Hồ Ma đều rất thuận lợi. Mặc dù không xác định hai cha con chương quỹ đang suy nghĩ gì, nhưng bút ký này cùng món huyết thực thì quả thật làm cho Hồ Ma rất có thu hoạch.

Mà tại điền trang này, Hồ Ma cũng càng ngày càng thích ứng với thân phận quản sự.

Hiện tại, không chỉ những tiểu nhị trong ngoại viện cũng phục hần, mà những người tuần tra ban đêm quanh thị trấn thỉnh thoảng đi qua thôn làng cũng nhận biết vị quản sự trẻ tuổi tài ba này. Khi gặp mặt, họ đều gọi hần là “quản sự lão gia”.

Cũng bởi vậy, khi xảy ra chuyện gì trong thôn trấn, người ta thường xuyên mời vị quản sự trẻ tuổi này đến xử lý.

Sau khi giải quyết những chuyện nhỏ như vụ lão thái thái trộm đồ ăn của heo vào ban đêm, hay vụ yêu đương vụng trộm sau khi chết và vụ quỷ trượng phu ngăn cửa, danh tiếng của Hồ Ma cũng lan rộng.

Đương nhiên, với năng lực hiện tại, Hồ Ma chỉ có thể xử lý những tà ma cấp thấp với âm khí nông cạn. Những chuyện phức tạp hơn, như vụ trâu chạy, hần đành phải nhờ cậy chương quỹ. Chương quỹ chỉ khoát tay áo, đuổi khéo đi:

“Ta đây không phải nha môn, hướng hồ cũng chẳng biết gì về chuyện đó...”

Dần dần, mọi người trong trang cũng quen với Hồ Ma, cuộc sống trở nên yên bình hơn.

Nữ nhi của chương quỳ, người đã từng khuấy đảo điện trang, giờ đây ít ra khỏi cửa hơn.

Thỉnh thoảng, Hồ Ma bắt gặp nàng ta nhìn mình từ xa và nở nụ cười.

Nàng ta hỏi hấn về tiến độ tu luyện, hoặc nhắc nhở hấn mua son phấn cho mình.

Hồ Ma không ngại mua son phấn cho nàng ta. Sống trong trang, hấn cũng chẳng có chỗ tiêu tiền. Số thỏi bạc bà bà để lại cho hấn, sau bao năm tháng, đã tăng lên thành bảy tám thỏi...

Nhưng phấn son thực sự không dễ mua, phải vào thành mới có.

Hấn là quản sự của điện trang, cũng không có nhiều cơ hội vào thành.

“Được rồi, uống chút thuốc bổ, bồi dưỡng vài ngày là được. Quan trọng là đừng đi về phía Tây Sơn nữa.”

Một ngày nọ, Hồ Ma được Lý trưởng thôn Tiết gia phái người mời đến để xem một tiều phu bị tà ma xâm nhập. Người này không có vấn đề gì lớn, nhưng khi đi đồn củi ở Tây Sơn, hấn ta đã nhìn thấy một cây hoa đào.

Vào tiết Đông Nguyệt, cây hoa đào này lại nở rộ rực rỡ.

Người bình thường nhìn thấy tà vật này ắt hấn sẽ né tránh, nhưng tiều phu này lại mơ mơ màng màng đi đến gần.

Ngủ dưới gốc cây, hấn ta mơ thấy một nữ tử diễm lệ cười yêu diệu tiến đến gần và dụ dỗ hấn ta giao cấu. Và hấn ta đã làm theo.

Ngày hôm sau, hấn ta lại đến đó và tiếp tục giao cấu.

Ngày thứ ba, hấn ta lại đến và giao cầu hai lần.

Ngày thứ năm...hấn đổ bệnh

Hồ Ma đến xem và biết ngay vấn đề. Cây hoa đào kia rõ ràng khác thường, nhưng trang tử cách xa đó hơn ba mươi dặm. Lười nhác chạy đi trừ tà, Hồ Ma dùng một sợi lô hỏa giúp tiểu phu trừ tà khí trong cơ thể và dặn dò hấn ta bồi bổ sức khỏe.

Trước khi đi, tiểu phu bỗng dôn sức nắm lấy tay Hồ Ma: “Tiểu lão gia, ta còn có thể khỏe mạnh được không?”

Hồ Ma mỉm cười an ủi: “Đương nhiên có thể. Hãy thoải mái tinh thần và bồi bổ sức khỏe.”

Tà ma trên đời có nhiều cách hại người. Có loại hại mạng người, có loại chỉ tác động đến chấp niệm, cũng có loại chỉ lấy đi dương khí của người dương.

Tiểu phu gặp phải loại tà ma may mắn là không hại mạng. Nó chỉ lấy đi một phần sinh khí của hấn ta.

Thực ra, việc bồi bổ sức khỏe không đơn giản như Hồ Ma nói. Thuốc bổ chỉ giúp hấn ta mau khỏe để có thể chẻ củi kiếm sống. Tuy nhiên, sau trải nghiệm này, tuổi thọ của hấn ta có thể giảm đi hai mươi năm. Nhưng Hồ Ma không cần nói ra điều này để dọa người.

Nghe thấy mình có thể khỏe mạnh, tiểu phu càng siết chặt tay Hồ Ma: “Cái thuốc bổ đó... có thể giúp ta mạnh mẽ hơn một chút được hay không?”

“Để ta mau khỏe... để ta lại đi một chuyến nữa!”

Hồ Ma nghe mà ngỡ ngàng. Cái gì mà loạn thất bát tao thế này?

Hấn ta không có bản lĩnh của Nhị gia, nhưng lại có cùng sở thích như Nhị gia sao?

Người tưởng ai cũng giống Nhị gia, không những không bị tổn thương mà còn được đại bổ hay sao?

“Muốn chết thì đi đi.”

Hồ Ma chỉ có thể quăng xuống một câu: “Tuổi thọ của người đã giảm ít nhất ba mươi năm, nếu đi thêm vài lần nữa, sẽ chẳng còn gì.”

Đây không phải là hù dọa. Tuổi thọ và đạo hạnh của người tu luyện Thủ Tuế Nhân đều dựa vào sinh khí của con người. Nhờ đó, họ có thể tính ra tuổi thọ của mình. Đồng thời, họ cũng có thể cảm nhận được sinh khí của người khác và đưa ra phán đoán tương đối chính xác.

Việc giao cấu giữa người và yêu là vô cùng tổn hại thân thể. Lấy tiêu phu này làm ví dụ, nguyên dương của hắn ta vốn dĩ tràn đầy, thân thể cường tráng, có thể sống thêm năm mươi năm nữa. Tuy nhiên, mỗi lần giao cấu, hắn ta lại tổn hại một phần sinh khí, tổn thương căn bản.

Để mặc tiêu phu khóc lóc ở đó, Hồ Ma đi ra ngoài nói chuyện tiền nong với Lý trưởng.

Nhớ lời lão chương quỹ, mỗi lần trừ tà ma, Hồ Ma đều thu tiền. Số tiền này cũng không ít.

Hồ Ma dùng số tiền thu được để trợ cấp cho trang tử, trả lương cho bọn tiểu nhị, cũng là một việc tốt.

Việc giúp đỡ những người trong nhà nghèo sẽ do Lý trưởng xử lý. Hồ Ma không cần nhọc lòng về chuyện này.

Chương 160. Người bán hàng rong

Chương 160: Người bán hàng rong

Hồ Ma chỉ có thể làm được việc không thúc ép và không dọa dẫm họ mà thôi.

Hồ Ma từ chối lời mời dùng cơm của Lý trưởng và thông thả dạo bước về thôn trang. Vừa đến cửa thôn, hắn lại nghe tiếng trống lắc vang vọng. Nhìn xa xa, hắn thấy một người bán hàng rong đang thu hút sự chú ý ở bờ sông nhỏ đầu thôn.

Nhớ đến lời hứa mua son phấn cho sư muội, Hồ Ma liền đổi hướng đi về phía người bán hàng rong kia.

Khi đến gần, hắn thấy xung quanh người bán hàng rong vây quanh rất nhiều trẻ em. Chúng háo hức nhìn vào giỏ hàng đầy bánh kẹo và đồ ngọt.

Những người bán hàng rong này đi khắp nơi, thỉnh thoảng mới đến thôn một lần. Hai bên gánh của họ đều chứa đầy những thứ hữu ích, từ kim chỉ, bát đĩa, chai lọ đến bánh kẹo, bánh bao không nhân, phát trần, tương, dấm, dầu muối... Có thể nói họ là những cửa hàng bách hóa di động ở các thôn trấn.

Vừa nghe tiếng trống lắc, những người trong nhà có nhu cầu đều nhanh chóng ra ngoài. Có người muốn mua hàng ngay, cũng có người dặn người bán hàng rong mang đến lần sau.

Người bán hàng rong dường như đã thu dọn xong việc buôn bán ở thôn này và chuẩn bị gánh hàng rời đi.

Các vị khách đã mua hàng đều đã đi, chỉ còn lại những đứa trẻ thèm thuồng không nỡ rời bước.

Nhưng gia đình nghèo khó, không có nhiều người sẵn lòng mua cho con mình, đành thèm thuồng mà thôi.

“Đừng giơ tay giật lấy, ôi, đừng chùi nước mũi lên người ta...”

“Ngoan ngoan đứng yên, đều có phần ăn...”

Hồ Ma đến đúng lúc, thấy người bán hàng rong trẻ tuổi đang cầm kẹo treu chọc những đứa trẻ chảy nước miếng. Hồ Ma nhìn thấy, hắn ta cầm một viên kẹo đường vàng khô đưa cho một đứa trẻ mập mạp khỏe mạnh, sau đó lại cầm một viên khác treu chọc những đứa trẻ khác.

“Cẩn thận chúng nó ăn hết, cha mẹ chúng nó lại không nhận, người có thể không thu được đồng tiền nào.”

Hồ Ma tiến đến, đột nhiên nở nụ cười nói.

“Chào.”

Người bán hàng rong giật mình quay lại, thấy một thanh niên khỏe mạnh với khuôn mặt tươi tắn đang cười với mình. Hắn ta nói: “Không thu tiền đồng, hôm nay buôn bán tốt, còn lại mấy món đồ này, treu chọc trẻ con chơi thôi, ta cũng muốn bán xong sớm để về nhà.”

“Ta từ nhỏ đã thân thiết với trẻ con, cho chúng ăn kẹo thì không thấy đau lòng gì cả. Vị tiểu lão gia này, không biết muốn mua gì?”

Nhìn thấy Hồ Ma mặc quần áo sạch sẽ, bên hông thắt dây vải màu xanh, đi giày đế bằng vải bố, người bán hàng rong biết rõ thân phận của hắn không tầm thường nên gọi là lão gia.

Hồ Ma cũng không nói nhiều, chỉ cười cười và hỏi: “Người còn son phấn phấn nước không?”

“Có.”

Người bán hàng rong vội vàng ngồi xuống, lấy ra mấy hộp gỗ từ trong giỏ để Hồ Ma lựa chọn.

Hồ Ma tùy ý chọn vài hộp, trả tiền rồi nhét phần son vào trong ngực và trở về thôn trang.

Vì trời đã muộn, Hồ Ma sau khi an bài tuần đêm, vẫn không thấy Ngô Hòa muội muội xuất hiện.

Hắn ta đi vào nội viện, tìm đến lão bộc và đưa đồ cho sư muội.

Sau khi kiểm tra mọi việc trong thôn trang đều ổn thỏa và ăn tối xong, Hồ Ma chờ đến khi bọn tiểu nhị tuần đêm trở về. Hắn ta mang theo kiếm gỗ lim, cùng con dao đeo trên thắt lưng của Chu Đại Đồng và tiểu Hồng Đường, chậm rãi ra khỏi thôn trang.

Đi trong bóng đêm khoảng bảy tám dặm đường, Hồ Ma trở lại ngôi làng ban ngày. Mượn ánh trăng, hắn đến cửa thôn, ngồi dưới gốc cây liễu già bên bờ sông và nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi thứ xung quanh tối đen. Mặc dù có trăng sáng trên cao, nhưng vì hắn ngồi dưới bóng cây nên không ai có thể nhìn thấy.

Hồ Ma đợi hai canh giờ trong bóng đêm ngày càng sâu thẳm.

Làng quê hoang vắng chìm trong giá lạnh của tháng Đông. Tiếng côn trùng kêu vang và tiếng chim hót đều không nghe thấy. Mèo chó trong thôn cũng ngủ say.

Nơi đây quả thực không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, như thể bị thế giới này lãng quên.

Hồ Ma định đợi thêm một canh giờ rồi quay về thôn trang.

Nhưng ngay lúc này, một cơn gió mát thổi qua làng, mang theo tiếng trống lắc mơ hồ.

Âm thanh đó rất xa, rất nhẹ, lẫn trong gió đêm, gần như không nghe thấy.

Hồ Ma mở mắt, nhìn về hướng tiếng trống lắc, nhưng chỉ thấy một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả, chỉ có gió thổi qua, lạnh buốt, lượn lờ trên con đường làng, khiến người ta vô thức cảm thấy rùng mình.

Hắn quay đầu lại, nhú mào.

Mờ mờ nhận ra, trên con đường đất trong thôn xuất hiện vài điểm nhỏ đang di chuyển, từ từ tiến đến gần.

Hồ Ma ngồi im, giữ chặt tiểu Hồng Đường đang tò mò, chỉ im lặng nhìn chăm chăm dưới tán cây.

Chẳng mấy chốc, hắn thấy những điểm nhỏ bé kia đi qua trước mặt mình, đó là những đứa trẻ đang mơ màng ngủ.

Chúng dường như vẫn đang ngủ, mắt nhắm nghiền, hai tay mũm mĩm duỗi ra, mò mẫm đi về phía trước.

Bước đi của chúng lảo đảo, xiêu vẹo như đang mộng du, thỉnh thoảng còn ngã nhào, nhưng vẫn không ngừng bước, xếp thành một hàng dài, chậm rãi đi ra khỏi thôn.

Trong thôn tối mịt, không đèn không đuốc, gà chó không kêu, người lớn đã ngủ say, không ai biết những đứa trẻ này đã chạy ra ngoài.

Hồ Ma chờ bọn trẻ đi qua trước mặt mình mới nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt thanh kiếm gỗ đặt ngang trên đầu gối.

“Đi, về thôn trang đánh thức Chu Đại Đồng, nói cho hắn biết...”

Hắn dặn dò tiểu Hồng Đường nhỏ giọng, từng câu rõ ràng, rồi cầm kiếm đứng dậy, đi theo sau đám trẻ từ xa, từng bước tiến vào hoang địa.

Chương 161. Bắt trẻ con

Chương 161: Bắt trẻ con

Buổi chiều khi nhìn thấy, Hồ Ma đã cảm thấy người bán hàng rong này có vấn đề. Bán những thứ lặt vặt với giá rẻ như vậy, làm sao có thể tốt bụng được?

Hắn bước nhẹ đến gần và mơ hồ nhìn thấy, khi người bán hàng rong cho đám trẻ con kéo đường, bàn tay hắn ta vô tình lướt qua đầu một bé gái, dường như rút một sợi tóc của bé.

Mặc dù lúc đó cách xa, nhìn không rõ ràng, nhưng Hồ Ma từng ném qua loại thua thiệt này ở trong thôn. Thân thể, tóc da, và những vật dụng thường dùng đều có thể bị người khác tác động, hắn sao có thể không lưu tâm?

Chỉ là, hắn không nhìn rõ ràng, người này cũng có khả năng chỉ là một người bán hàng rong bình thường.

Nếu vội vàng chạy về điện trang gọi người, giống trống khua chiêng, đối phương cũng có thể thấy tình thế không ổn mà thu tay lại. Đến lúc đó, người không đứng lại chính là mình, cho nên, hắn quyết định lặng lẽ canh giữ tại chỗ này, xem xem có thực sự có vấn đề gì hay không.

Nếu xác định có vấn đề, hắn sẽ nhanh chóng gọi Tiểu Hồng Đường chạy về báo tin.

Đánh thức Chu Đại Đồng không phải để trông cậy vào khả năng giúp đỡ của hắn, mà là để hắn tranh thủ thời gian chạy vào nội viện gọi chuông quý.

Gặp chuyện bất bình, ai cũng muốn xen vào, nhưng hắn không có ý định mạo hiểm bản thân.

Hành hiệp trọng nghĩa là chuyện tốt, là công đức, cho nên loại công đức này, cần mọi người cùng nhau kiếm mới tốt.

Xác định người bán hàng rong có vấn đề, Hồ Ma cũng không vội vã lộ diện. Hắn lặng lẽ đi theo đám trẻ con, thấy chúng bước đi tập tễnh, lão đảo ra khỏi trang tử, dưới ánh trăng âm đạm trông như những con thú nhỏ vụng về.

Khoảng một nén nhang sau, Hồ Ma chạy đến con đường đất bên ngoài trang tử. Xa xa, hắn nhìn thấy một chiếc xe hai bánh do người kéo đang dừng ở đó. Bên cạnh xe có một người đang lắc chiếc lục lạc trong tay.

Chính là người bán hàng rong ban ngày, nhưng giờ đây khuôn mặt hắn được bôi trắng bệch, nở một nụ cười cứng đờ trên môi.

Giữa màn đêm yên tĩnh, nụ cười này trông có vẻ vô cùng kỳ dị.

Thấy đám trẻ con đi đến trước mặt, nụ cười trên mặt người bán hàng rong càng trở nên rạn rở, tiếng lục lạc trong tay gã cũng lắc mạnh hơn.

Điều kỳ lạ là dù tiếng lục lạc lắc nhanh hơn, nhưng âm thanh phát ra vẫn nhỏ bé, không thể nghe rõ.

Hồ Ma ẩn mình trong bóng tối dưới tán cây ven đường quan sát. Hắn thấy người bán hàng rong vừa lắc lục lạc, vừa khoa tay múa chân, nhảy múa xung quanh chiếc xe.

Đám trẻ con cũng học theo bộ dáng của gã, dang hai tay nhỏ đi theo gã xoay quanh.

Sau một vòng, người bán hàng rong đứng sang một bên, cười hì hì nhìn bọn trẻ, rồi hướng về phía chiếc xe bò đi.

Hồ Ma tập trung nhìn kỹ, mới mơ hồ nhận ra rằng trên xe có đặt một chiếc quan tài đen sì, nắp quan tài được mở một

nửa, lộ ra bên trong tối đen. Bọn trẻ con không hề sợ hãi, vung về leo lên xe ngựa và chui vào trong quan tài.

Hồ Ma chợt nhớ lại lời Nhị gia từng kể về những yêu nhân tà pháp trên giang hồ:

“Có loại yêu nhân tà pháp sẽ đóng giả người bán hàng rong rong ruổi khắp nơi, dụ dỗ phụ nữ và trẻ em, sau đó bán họ cho kỹ viện hoặc kẻ buôn người để kiếm tiền.”

“Loại yêu nhân này tuy bản lĩnh không cao nhưng lại rất giỏi tà thuật, có thể dùng tà thuật ‘đập phách đuổi hồn’, là loại tà pháp hạ lưu nhất trên giang hồ...”

“Nhìn như vậy, thì hôm nay ta gặp phải tên bán hàng rong này cũng là loại yêu nhân như vậy.”

...

Hắn liếc nhìn về hướng trang tử, vẫn không thấy động tĩnh gì, Tiểu Hồng Đường cũng chưa trở về.

Theo lý thuyết, hắn không nên vội vã động thủ, nhưng Hồ Ma không thể đoán được trong quan tài kia có gì, và nếu đám trẻ con chui vào, sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cất tiếng cười lớn:

“Buôn bán tốt thế, sao đêm hôm khuya khoắt lại vội vã nhập hàng?”

Tiếng “Bạch!” vang dội trong màn đêm yên tĩnh.

Tên bán hàng rong giật mình, tiếng lục lạc trong tay bỗng dừng lại, đám trẻ con cũng im bất.

Gã nghiêng tai lắng nghe, rồi đột nhiên nhìn về phía Hồ Ma, nói:

“Vị bằng hữu nào trên giang hồ, sao không ra đây gặp mặt?”

“Có chút bản lĩnh!”

Hồ Ma trầm kinh ngạc. Cách xa như vậy mà hắn ta vẫn có thể phát hiện ra mình?

Hồ Ma cảnh giác trong lòng, liền từ bóng tối dưới gốc cây đi ra, chậm rãi tiến về phía trước, cười nói:

“Ban ngày mới gặp nhau, đã quên rồi sao?”

Tên bán hàng rong cố gắng giữ cơ thể bất động. Khi thấy Hồ Ma đến gần, hắn mới sáng mắt lên và nhận ra người đến.

Gã nở nụ cười trên môi, nói:

“Thì ra là tiểu quân sự của cửa hàng, dọa ta một phen.”

“Đêm hôm khuya khoắt mà ngươi còn hăng hái đi dạo, thật là lạ. Tuy nhiên, hai ta không có thù oán gì. Các hương thân tin tưởng Hồng Đăng Nương Nương, mỗi ngày thấp hương cung phụng. Bây giờ nhìn thấy hài tử của họ bị bắt cóc, ta không thể làm ngơ.”

“Nghe lời khuyên của ta, hãy thả người ra, giải trừ tà thuật, rồi nhanh chóng rời đi!”

...

“Đây là nước sông phạm nước giếng, không phải sao?”

Hồ Ma cười lắc đầu, nói:

“Bằng hữu, làm vậy là quá đáng rồi.”

“Họ tin tưởng Hồng Đăng Nương Nương, mỗi ngày thấp hương cung phụng. Bây giờ nhìn thấy hài tử của họ bị bắt cóc, ta không thể làm ngơ.”

“Nghe lời khuyên của ta, hãy thả người ra, giải trừ tà thuật, rồi nhanh chóng rời đi!”

...

Tên bán hàng rong nhìn chăm chăm Hồ Ma một lúc lâu, rồi nở nụ cười, nói:

“Đoạt bát cơm của người thì như giết phụ mẫu của người đó, đạo lý này huynh đệ người không hiểu sao? Nếu như chưởng quỹ của các người đến, ta cũng phải cho mặt mũi này, nhưng người, vẫn là thôi đi...”

Chương 162. Đàn cô cô

Chương 162: Đàn cô cô

Gã tỏ ra rất nhẹ nhàng, vừa nói vừa lấy ra một cái túi bên trong có một con búp bê nhỏ, để trong cái giỏ trên đầu xe ngựa, sau đó gã cột lên tay.

Quay người hướng về Hồ Ma cười nói:

“Gặp được thì có phần, ta để lại một thỏi bạc nhỏ cho người?”

Vừa nói, hắn vừa giơ tay trái lên. Búp bê trong tay trái hắn lấp ló qua khe hở của chiếc túi, mặt mày rõ ràng, thậm chí còn có thể biểu lộ cảm xúc.

Không biết gã làm gì, chỉ cầm con búp bê trong tay trái hướng về Hồ Ma phát phát tay. Con búp bê bỗng trở nên sống động, cười khúc khích và nháy mắt với Hồ Ma.

“Bánh bạc nhỏ?”

Dưới ánh trăng, con búp bê kỳ dị kia thực sự có chút âm trầm, lòng Hồ Ma hơi lạnh, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Mấy lượng?”

Lời nói còn chưa dứt, hắn đột nhiên rút đao, bước nhanh về phía trước.

Vừa mới bị người phát hiện chỗ ẩn thân, hắn lập tức hiện thân, đi về phía trước, cũng là vì lý do này.

Hắn không biết tên bán hàng rong này mang theo tà thuật gì, càng không biết liệu chúng có giống Thôi gia nãi nãi, có khả năng hại người vô hình hay không.

Nhưng Hồ Ma biết mình có thể làm gì. Bản thân Thủ Tuế Nhân là đao thật thương thật, chỉ có thể phát huy tác dụng khi cận chiến, vì vậy hắn mượn lời nói để từng chút từng chút tiến đến, khi thấy khoảng cách đã không xa, hắn đột nhiên ra tay, không cho đối phương có thời gian phản ứng.

“Hoa...”

Hắn sử dụng kỹ năng “Khai sơn” mà Nhị gia đã dạy khi bước đi này.

Ba thức đơn giản này tuy đơn giản nhưng khi vận dụng nhuần nhuyễn lại vô cùng nhạy bén.

Bước đi này vốn là để nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với đối thủ, nhưng khi rút ngắn, đế giày cày vào đất cũng đồng thời cuốn lên một mảng bụi cát.

Khi thân hình đi qua, Hồ Ma bỗng giơ chân lên, hất mảng cát đá này vào mặt người bán hàng rong, mượn cát che mắt, đao trong tay ngang tàng quét ngang.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Chuyện đột nhiên xảy ra, tên bán hàng rong cũng giật mình.

Vừa nãy còn mang khuôn mặt tươi cười, sao lại trở mặt nhanh như vậy, vừa lên tiếng đã muốn hạ sát thủ?

Gã cầm con búp bê có cơ quan, vốn nghĩ âm thầm dùng ám chiêu để hạ gục đối phương.

Không ngờ tên nhóc này lại nhanh hơn gã, ác hơn hơn gã, còn chưa kịp xuất chiêu, đao của đối phương đã kề sát mặt.

Trong lúc cấp bách, gã vội vàng né sang bên cạnh xe, đồng thời giơ con búp bê trong tay lên, phảng phất như nôn ra thứ gì đó.

“Xùy!”

Hồ Ma cầm đao giao thủ với tên bán hàng rong, ổn định thân hình.

Dưới ánh trăng âm đạm, chỉ thấy lưỡi đao lăm lăm một dải đỏ thẫm, hiển nhiên đã vừa mới đắc thủ.

Nhưng hắn không dám khinh thường, giơ tay trái lên, khẽ nhúu mày, trên tay đã dính mấy cây ngân châm nhỏ không thể thấy.

Hắn vừa mới xuất thủ tuy nhanh, nhưng phản ứng của đối phương cũng không chậm. Bây giờ xung quanh đen kịt, hắn không thể nhìn thấy đối phương phát ra thứ gì, chỉ có thể trong lúc cấp bách, giơ tay trái lên để cản.

“Ha ha, ha ha, nhìn người có chết hay không...”

Tên bán hàng rong tựa vào xe, nhưng cũng đau đến toát mồ hôi lạnh toàn thân. Vừa nãy gã không kịp chuẩn bị nên bị một đao chém trúng cánh tay, suýt chút nữa bị rạch ngực. Nhờ kinh nghiệm giang hồ dày dặn, gã mới có thể tránh được một kiếp.

Mặc dù bị thương, nhưng gã cũng hả hê khi thấy Hồ Ma đã bị trúng chiêu: “Dù có hung tàn thì cũng phải nằm xuống dưới tay của ta!”

Gã chịu một đao, nhưng búp bê đã phun độc châm vào đối phương.

“Có độc?”

Hồ Ma cảm thấy cánh tay hơi nhói nhói. Nghe tiếng la hét của tên bán hàng rong, hắn giả vờ lão đảo, sắp ngã quy.

Nhưng bất ngờ, hắn lợi dụng cơ hội này, đột nhiên đập mạnh và vung đao chém xuống.

“A...”

Tên bán hàng rong tưởng rằng độc dược đã phát huy tác dụng, đang mừng thầm trong lòng thì đột nhiên bị đao phong chém tới mặt.

Gã kinh hãi nhận ra rằng Hồ Ma vẫn bình thường, tay cầm đao nhanh như chớp, cơ bắp trên mặt nổi lên, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Sát khí của Hồ Ma khiến gã rùng mình, không còn thấy dấu hiệu trúng độc nào. Nỗi sợ hãi dâng trào trong lòng, máu chảy đến da đầu, khiến gã tê rần.

Gã không kịp suy nghĩ, lưỡi đao đã kề sát người. Gã vội vàng xoay người, đưa tay về phía quan tài.

“Đàn cô cô cứu ta...”

“...”

“Pháp môn Thủ Tuế Nhân thực sự rất mạnh...”

Hồ Ma thầm mừng rỡ. Tay trái của hắn mới luyện thành, nhưng đã có khả năng bách độc bất xâm, thủy hỏa không sợ, đao kiếm khó làm bị thương. Hắn muốn nhân cơ hội này kết liễu đối thủ.

Hắn dồn hết sức vào đao này, nhưng đột nhiên, hắn cảm nhận được một luồng âm phong ở trước người.

Rõ ràng Hồ Ma đã chém một đao chí mạng vào cổ tên bán hàng rong, nhưng đao lại trượt khỏi cổ hắn một cách kỳ lạ. Lòng Hồ Ma run lên, tai ù ù nghe tiếng cười lạnh lẽo, âm thanh ma quỷ vang vọng xung quanh khiến hắn rùng mình.

Hồ Ma vội vàng rút lui lại.

Nhìn kỹ, hắn thấy tên bán hàng rong đã đưa tay vào quan tài và lấy ra một vật hình tròn. Thoạt nhìn nó như một bình rượu cỡ ba lít, được phủ bằng vải đỏ.

Tên bán hàng rong bị chém mất nửa vai, chỉ còn cánh tay trái dính vào thân. Gã dùng sức vung bình rượu, vẩy máu tươi từ vết thương của gã lên trên bình.

Hồ Ma kinh hãi nhận ra rằng âm khí từ bình rượu ngày càng mạnh, bên trong vang lên tiếng gào thét quỷ dị. Máu của tên bán hàng rong không rơi xuống đất mà ngưng tụ lại ở miệng bình và chảy vào trong.

“Đàn cô cô, đàn cô cô, há miệng lớn ăn, ăn nhiều một chút...”

Kẻ bán hàng rong tay phải cầm dùi trống, tay trái lắc lư chiếc trống, nhìn chằm chằm Hồ Ma với ánh mắt hung tợn, giọng nói đầy oán độc.

Gã lặp đi lặp lại những lời nham hiểm với giọng trầm khàn, như đang nịnh nọt nhỏ nhẹ: “Ăn uống no đủ, ngoại trừ việc này...”

“Hắn là Thủ Tuế Nhân, huyết nhục đều cực kỳ đại bổ...”

Chương 163. Bị thương

Chương 163: Bị thương

Gã có con mắt tinh tường. Lần đầu tiên nhìn thấy Hồ Ma đeo đai lưng, gã đã biết Hồ Ma là đệ tử của Hồng Đăng Nương Nương. Tuy nhiên, vì đai lưng màu xanh không có hoa văn, gã không coi trọng Hồ Ma.

Nhưng gã không biết rằng, mặc dù Hồ Ma hiện đang mặc trang phục đệ tử thanh hương, nhưng thực tế đã được thăng chức làm quản sự. Chỉ là đai lưng tương ứng vẫn chưa được đưa đến điền trang, nên Hồ Ma tạm thời buộc tạm.

Về phần cách gọi của dân làng, họ gọi ai cũng là “tiểu quản sự”, bất kể người đó có thực sự là quản sự hay không, cũng giống như cách họ gọi các tiểu nhị.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn cả là Hồ Ma, tuy còn trẻ tuổi, lại đã học được môn đạo của Thủ Tuế Nhân.

Tất nhiên, trước đây không ai ngờ tới điều này, nhưng giờ đây nhìn thấy Hồ Ma trúng độc mà không ngã, cho nên gã cũng đoán được phần nào.

Theo tiếng niệm tụng lặp đi lặp lại của hắn, tiếng ừng ực uổng máu trong bình càng trở nên rõ ràng hơn.

Tiếng trống lắc vang lên không ngừng, bóng đêm xung quanh càng trở nên lạnh buốt. Ngay cả những đứa trẻ mơ màng bên cạnh cũng như bị ảnh hưởng, từng đứa kêu lên theo gã: “Đàn cô cô, đàn cô cô...”

Giọng nói non nớt vang lên trong đêm tối, vô cùng quý dị.

“Đàn cô cô? Đây rốt cuộc là môn đạo gì?”

Lòng Hồ Ma dấy lên một ý muốn liều lĩnh, muốn vung đao chém tới.

Tuy nhiên, bản năng mách bảo nguy hiểm lại kịp thời cảnh báo hắn.

Cái bình kia tuy chỉ to cỡ hai mươi cân, nhưng ngay cả thả chó vào cũng khó lòng thoát ra. Tuy nhiên, không hiểu vì sao, những thứ bên trong cái bình lại khiến Hồ Ma rùng mình, cảm nhận được nguy hiểm rình rập...

... Tay phải hắn vẫn cầm đao, tay trái đã âm thầm rút kiếm gở ra, giấu sau lưng, thận trọng tiến đến gần.

Tay phải là đao sát nhân, tay trái là kiếm diệt quỷ, cả hai đều sẵn sàng chiến đấu.

“Xùy!”

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, chưa kịp tiếp cận, bất chợt, theo tiếng niệm tụng của kẻ bán hàng rong, một thứ gì đó thò ra từ trong bình.

Nó trông như một bàn tay nhỏ, tóm lấy cánh tay đang rủ xuống của kẻ bán hàng rong và kéo vào trong bình để ăn.

Kẻ bán hàng rong gào thét đau đớn như phát điên, nhưng vẫn không ngừng lắc trống.

“Bạch!”

Hồ Ma chớp lấy thời cơ, không dám chần chừ thêm. Đối mặt với kẻ bán hàng rong tà dị này, càng kéo dài, càng không biết gã sẽ hoàn thành pháp môn tà môn gì.

Hắn lướt nhanh tới gần, tay cầm đao hung hăng chém xuống.

Nhưng bất ngờ, một cơn đau buốt ập đến từ đùi khiến hắn loạng choạng. Vội vàng cúi đầu nhìn xuống, Hồ Ma kinh hãi

phát hiện một mảng da thịt trên chân trái đã bị tước đi, máu tươi tuôn trào.

Bóng tối mịt mù xung quanh khiến hắn không thể nhìn thấy thứ gì đã tấn công mình. Nỗi sợ hãi len lỏi trong lòng, Hồ Ma nén đau, tiếp tục xông lên với con dao trong tay.

Tuy nhiên, cánh tay hắn chưa kịp giơ lên đã tê rần. Một mảng da thịt khác trên cánh tay phải cũng bị cắn xé.

Vết thương buốt rát, cảm giác lạnh buốt len lỏi vào sâu bên trong, khiến Hồ Ma rùng mình.

“Thứ quỷ gì vậy?”

Hồ Ma kinh hãi, cố gắng giữ bình tĩnh, vung vẩy kiếm gỗ trong tay trái.

“Xùy xùy” vài tiếng vang lên, theo từng nhát kiếm, có thứ gì đó vô hình né tránh xung quanh hắn.

Nhưng nó vẫn chưa chịu đi, lần khuất đầu đó gần đó, gắt gao nhìn chăm chăm hắn.

Hồ Ma hoàn toàn không thể nhìn thấy nó là gì, nhưng nó bất ngờ xuất hiện và cắn hắn.

Tình huống kỳ dị này khiến Hồ Ma sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố gắng gượng chịu.

Đôi mắt với tà ma, không thể sợ hãi, vì một khi sợ hãi, sức mạnh sẽ giảm đi ba phần, khiến hắn dễ bị tấn công hơn.

Nếu không thể giữ bình tĩnh, hắn sẽ mất mạng.

Lúc này, hắn chỉ có thể tập trung tinh thần, dùng kiếm gỗ lim che chắn cơ thể, gắt gao nhìn về phía trước.

Hắn nhìn thấy người bán hàng rong nở nụ cười dữ tợn khi nhìn thấy vết thương trên người mình, tiếng trống lắc càng lúc càng dồn dập, khiến đầu óc hắn choáng váng.

Từ trong bình kia vang lên tiếng cười thê lương quỷ dị, từng trận âm phong quần quanh bình, khiến hấn cảm thấy lạnh buốt.

“Cái cổ quái này nằm trong bình...”

Hồ Ma siết chặt kiếm gỗ lim trong tay trái, hai mắt nhìn chăm chăm vào bình, hít sâu một hơi và hung hăng đâm ra.

Lúc này, chỉ có thể liều một phen.

Hoặc là hấn phá hủy cái bình này và tiêu diệt thứ bên trong.

Hoặc là hấn sẽ bị thứ tà môn này cắn chết trong màn đêm đen tối này.

“Hi hi...”

Nhìn thấy Hồ Ma đâm thẳng một kiếm, rót toàn bộ sức mạnh vào đó, thứ bên trong bình dường như cũng biết nguy hiểm, liền phát ra tiếng cười mơ hồ, vô cùng quỷ dị, như muốn chui vào tai người.

Cùng lúc đó, do Hồ Ma tập trung tấn công, phòng thủ sơ hở, eo sườn và bả vai hấn bị thứ vô hình cắn xé liên tục, ba bốn mảng thịt nát vụn rơi xuống.

Nhưng Hồ Ma đã quyết tâm liều mạng, tay trái giữ chặt kiếm gỗ, không hề dao động, tiếp tục đâm thẳng về phía bình.

“Bốp!”

Chương 164. Chó đen

Chương 164: Chó đen

Một kiếm đâm trúng, một cánh tay trắng bệch không xương từ trong bình vuren ra, gắt gao nắm lấy kiếm gỗ.

Lập tức, khói trắng bốc lên từ thanh kiếm, nhưng nó vẫn không chịu buông.

Hồ Ma nhận ra sự nguy hiểm, lửa giận bùng cháy trong mắt. Hắn dồn hết sức mạnh, bước lên một bước và cố gắng đẩy thanh kiếm ra.

“Hồ Ma ca ca...”

Đúng lúc này, một tiếng kêu thất thanh vang lên bên tai hắn, và một bóng hồng lóe lên từ bên cạnh.

Tiểu Hồng Đường lao đến, hai chân đạp vào bình, dùng lực đẩy Hồ Ma ngã xuống đất.

Cái bình lăn văng ra xa hơn trượng, nhưng lại tự đứng dậy một cách kỳ lạ.

Từ trong bóng tối, tiếng rên rỉ vang lên, vô số sinh vật nhỏ bé lao về phía Hồ Ma, cắn xé cơ thể hắn.

“A ô...”

Bỗng nhiên, một tiếng gió rít tanh nồng vang lên bên tai. Hai bên đường mòn, từ trong cánh đồng tối đen, một con chó đen to lớn ập đến. Nó chỉ chậm hơn Tiểu Hồng Đường vài giây, lao vào.

Ngay lập tức, nó húc ngã cái bình xuống đất. Lực va chạm mạnh mẽ khiến cái bình vỡ nát một nửa, những thứ bên trong

kêu lên thảm thiết.

Cô cô trong bình đường như vô cùng đau đớn, chui ra khỏi bình nửa người và cắn xé con chó đen.

Nhưng con chó đen cũng hung hãn vô cùng, vừa cắn vừa xé, vô cùng dữ dội.

“Đúng thế, đúng thế...”

Thấy cảnh tượng này, người bán hàng rong hoảng hốt biến sắc mặt, cố gắng đứng dậy và bỏ chạy.

Nhưng đột nhiên, hắn nhìn thấy một lão giả béo tốt với vẻ mặt u ám xuất hiện trên đường. Lão giận dữ quát: “Lũ yêu nghiệt dám quay lại đây...”

Người bán hàng rong hoảng sợ, định chạy sang hướng khác, nhưng đùi gã bị thương nên không thể chạy được.

Trong tình thế cấp bách, gã giơ con búp bê trong tay lên và chiếu vào lão giả. Bỗng nhiên, con búp bê há miệng phun ra một mảnh phi tiêu.

“Hừ!”

Lão giả hừ một tiếng, thổi tan phi tiêu, vẻ mặt càng thêm tức giận. Bỗng nhiên, lão vung tay chụp lấy con búp bê trên tay người bán hàng rong.

“Lão chương quỹ?”

Nhìn thấy Tiểu Hồng Đường xuất hiện, Hồ Ma cũng có chút phấn khởi.

Sự xuất hiện của lão chương quỹ khiến lo lắng trong lòng hắn tan biến. May mắn lão chương quỹ đến kịp thời!

... Nếu không, hắn sẽ buộc phải lộ ra thực lực của mình.

Hồ Ma không biết Đan cô cô là ai, nhưng pháp lực của bà ta quá mạnh.

Bình thường, hắn chỉ sử dụng một phần ba công lực để che giấu thực lực. Trong lưu hương ở linh miếu bản mệnh chỉ đốt một nén hương, hai nén còn lại chỉ được đặt bên cạnh.

Nhưng chỉ với một nén hương công lực, hắn vẫn không phải là đối thủ của Đan cô cô này. Nếu Tiểu Hồng Đường xuất hiện chậm một chút, hắn buộc phải sử dụng cả ba nén hương.

Việc khôi phục lại sức mạnh rất đơn giản, chỉ cần một niệm, ba nén hương trong lưu hương đồng thời bốc cháy.

Tuy nhiên, lão chủ quỹ đi cùng cũng sẽ nhìn thấy mình che giấu thực lực.

“May mà có Tiểu Hồng Đường...”

Lòng Hồ Ma vừa mừng vừa lo, lại nảy sinh sự tò mò: “Con chó đen kia là gì?”

Lão chủ quỹ thường không nuôi chó trong nội viện mà?

Hồ Ma vội vàng đứng dậy, quan sát xung quanh. Thấy không cần mình hỗ trợ, hắn vội vàng thu gom những đứa bé vẫn đang đứng im bất động, ra hiệu cho Tiểu Hồng Đường canh chừng chúng.

Hắn nhìn về chiến trường, thấy con chó đen hung hãn đã xé nát con quái vật trong bình.

Lão chủ quỹ đang chiếm ưu thế.

Tên bán hàng rong giờ đây đã bị thương nặng dưới tay Hồ Ma. Khi gặp lão chủ quỹ, gã càng thêm khổ sở.

Tất cả phi châm và độc phần trong tay áo của gã đều bị lão chủ quỹ lạnh lùng phá vỡ. Gã liên tục kêu gọi Đan cô cô nhưng không có tiếng đáp lại, chỉ khiến lão chủ quỹ càng thêm tức giận.

Bình thường, Hồ Ma thấy lão chương quỹ luôn không quan tâm đến những chuyện như thế này, thậm chí không có người nào có thể nhờ vào nhân tình mà có thể chạy thoát.

Hồi Hứa Tích và hỏa kế trong ngoại viện bị sát hại, lão chương quỹ cũng không báo thù. Sự cứng rắn của lão khiến người ta không thể nói gì.

Nhưng hôm nay đối mặt với tên bán hàng rong, lão chương quỹ như biến thành một con người khác.

Lão không chỉ bóp chặt cánh tay phải và cái trống của tên bán hàng rong mà còn trực tiếp túm cổ gã nhấc bổng lên.

Lão chương quỹ quát hỏi vài câu, thấy gã không nói, định cắn lưỡi tự sát, liền ném gã ngã lộn nhào xuống đất, đầu va vào ngực.

“Thu thập và thu hoạch sinh mạng, tội đáng chết vạn lần!”

...

Thấy lão chương quỹ nổi giận, Hồ Ma cũng cảm thấy hơi kinh hãi. Định lên tiếng, bỗng nghe thấy tiếng một nữ tử vang lên từ xa: “Phụ thân, bọn hần thật sự đã quay về...”

Hồ Ma vô thức quay đầu, cả người bỗng tê rần da đầu.

Nói chuyện chính là con chó đen kia.

Hoặc nên nói, là con gái của chương quỹ, Ngô Hòa muội muội.

Từ phần eo trở xuống, nàng ta biến thành một con chó đen to lớn. Chỉ có phần đầu người nhô ra khỏi thân chó, đang run rẩy trong bóng đêm, trông vô cùng kỳ dị.

Chương 165. Dọn dẹp

Chương 165: Dọn dẹp

Trong bóng đêm đen kịt, một con chó hung tợn khát máu với khuôn mặt người xuất hiện. Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Ngô Hòa giờ đây dính đầy máu tươi và những mảnh thịt trắng, tạo nên sự tương phản rõ ràng với thân hình chó đen to lớn của nàng.

Chỉ liếc nhìn một cái, Hồ Ma còn cảm thấy kinh hãi hơn cả khi đối mặt với Đàn cô cô quái dị kia.

“Ta...”

Ngô Hòa muội tử cũng nhận ra ánh mắt của Hồ Ma, sắc mặt nàng tái nhợt, biểu hiện vừa xấu hổ vừa sợ hãi, tuyệt vọng. Môi của nàng mấp máy như muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng, nàng không thể nói nên lời. Ngô Hòa bật khóc nức nở, biến thành chó nghịch ngợm và lao vào bóng tối ven đường.

“Chương quỹ, chuyện này...”

Hồ Ma sững sờ tại chỗ, kinh ngạc và hoang mang trước màn vừa diễn ra. Một lúc lâu sau, hắn mới bình tĩnh lại, cố gắng kìm nén trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực. Hắn quay sang nhìn lão chương quỹ, thấy lão cũng đang nhìn về hướng con chó đen chạy đi, trong mắt đầy vẻ thương tiếc và không đành lòng.

Lão chương quỹ quay người lại, nhìn thấy Hồ Ma đang sợ hãi. Lão vẫy tay và nói: “Đừng hỏi gì cả.”

“Và không được nói với bất kỳ ai!”

“Mang những đứa trẻ này về làng. Thu thập tất cả những thứ bị thất lạc ở đây, không được bỏ sót bất kỳ thứ gì.”

“Khi đã sắp xếp xong xuôi, hãy đến chỗ ta. Ta có chuyện muốn nói với người.”

“...”

“Vâng.”

Hồ Ma nén lại những nghi ngờ trong lòng và đáp lời. Lão chưởng quỹ cầm lấy thi thể người bán hàng rong đã bị hủy hoại, bước đi về phía sau những hàng cây ven đường. Đường như lo lắng điều gì đó, lão đi tắt qua cánh đồng thay vì đi theo con đường như con chó đen.

Hồ Ma nhìn theo bóng người của lão chưởng quỹ cho đến khi lão biến mất. Hắn thở dài nhẹ nhõm, vuốt ve đầu Tiểu Hồng Đường và khen ngợi nàng vì đã đến kịp thời. Sau đó, hắn đi đến chỗ những đứa trẻ đang bị thôi miên.

Người bán hàng rong đã chết, chiếc trống lắc cũng đã bị lão chưởng quỹ bóp nát. Phép thuật mê hồn hắn là đã bị phá vỡ.

Tuy nhiên, những đứa trẻ này vẫn còn mơ màng, như đang mộng du.

Có lẽ chúng cần ngủ một giấc để hồi phục tinh thần. Dù sao thì chúng cũng hữu kinh vô hiểm, đã được cứu sống an toàn.

Để Tiểu Hồng Đường trông coi bọn trẻ, đừng để bọn chúng mơ màng rồi đi lạc mất. Hồ Ma quay người, thu dọn lại đồ chơi, bình lọ và mảnh vỡ vương vãi xung quanh chiếc xe ngựa lật nghiêng.

Hồ Ma cẩn thận thu dọn mọi thứ, lo lắng rằng có thể bỏ sót vật dụng nguy hiểm hoặc đồ chơi bị nhiễm tà khí của gã bán

hàng rong kia. Lão chưởng quỹ dặn dò hần phải thu thập tất cả đồ đạc cũng vì lý do này.

Loại tà pháp sư này có thể biến bất kỳ món đồ chơi nào thành vật hại người. Nếu dân làng nhặt được, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Chưa thu dọn được bao lâu, Hồ Ma đã nghe tiếng ồn ào từ xa. Chu Đại Đồng và những người khác cầm đuốc chạy đến.

Tiểu Hồng Đường đã báo tin cho Chu Đại Đồng trước đó. Sau khi biết chuyện xảy ra, nàng đã đi báo cho lão chưởng quỹ. Chu Đại Đồng tuy đã nhìn thấy lão chưởng quỹ xuất hiện nhưng vẫn không yên tâm, nên đã gọi thêm người đến giúp đỡ. Tuy nhiên, tốc độ của bọn họ không thể so sánh với Tiểu Hồng Đường.

Hồ Ma quay đầu lại, nhìn thấy Chu Đại Đồng cầm côn bổng, Triệu Trụ cầm xiên phân, cùng những người khác đang cầm cây chổi, dao phay dưới ánh đuốc.

“Mọi người đến đúng lúc, mọi chuyện đã được giải quyết.”

Hồ Ma quay đầu lại, thấy Chu Đại Đồng cầm côn bổng, Triệu Trụ cầm xiên phân, cùng những người khác đang cầm cây chổi, dao phay dưới ánh đuốc.

Anh ta bắt đắc dĩ nở nụ cười. Nếu những người này đến sớm hơn, có thể mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn.

Thủ đoạn của tên bán hàng rong quỷ dị này không phải những hỏa kế bình thường có thể đối phó được.

Hồ Ma dặn dò bọn họ cẩn thận dọn dẹp hiện trường, không được mắc sai lầm và cẩn thận để không bị mảnh vỡ cắt trúng. Sau đó, hần mang theo những đứa trẻ còn đang mơ màng đi về làng.

Vừa đến gần làng, hấn đã nghe tiếng la hét và tiếng bước chân hỗn loạn. Một người dân trong làng đi tiêu đêm phát hiện đứa trẻ trong nhà đã không thấy nên đã náo loạn.

“Tên bán hàng rong vào làng ban ngày đã bị thu thập rồi.”

Hồ Ma dẫn theo đám trẻ con về làng. Vừa đến nơi, hấn đã bị mọi người vây quanh. Lão tộc trưởng mặt lạnh nói với mọi người:

“Nhanh chóng cho các gia đình đến kiểm tra xem con mình có ở đây hay không. Sau khi trở về, mọi nhà hãy gia cố cửa nẻo cẩn thận, đề phòng cả bên ngoài lẫn bên trong.”

Vì lo sợ ma quỷ quấy phá, nhà nào trong làng cũng đóng cửa cẩn thận.

Tuy nhiên, Hồ Ma vẫn yêu cầu mọi người tăng cường gia cố cửa nẻo là để đề phòng khi xảy ra chuyện tương tự thì những đứa trẻ không đi ra ngoài được.

Lý trưởng nhìn thấy con mình trong đám trẻ, vội vàng ôm lấy nó và cảm ơn Hồ Ma rồi rút. Ông ta quay sang mọi người hô hào:

“Đi đốt đèn, bày tiệc, nhanh bày tiệc...”

Hồ Ma vội vàng từ chối:

“Không cần đâu, ta còn phải về gặp lão chương quỹ.”

Nói rồi, hấn đỡ Lý trưởng và những người khác đứng dậy.

Hồ Ma không kịp nói nhiều lời, vội vàng quay người ra khỏi làng. Hấn nhanh chóng tìm đến Chu Đại Đồng và trả lại con dao cho y. Tuy nhiên, lưỡi dao đã bị mẻ vài chỗ đồng thời cũng đặt trong vỏ. Chu Đại Đồng không nhìn thấy nên hiện tại cũng không cảm thấy đau lòng.

Chương 166. Đàn Nhi Giáo

Chương 166: Đàn Nhi Giáo

Đám người cùng nhau kéo chiếc xe ngựa về trang tử. Cái bình vỡ cùng với những thứ thật kỳ dị bên trong được đốt cháy hoàn toàn.

Khi đến trang tử, Hồ Ma dẫn dò đám người đặt xe ngựa bên tường và canh gác cẩn thận, không cho ai động vào. Sau đó, hắn nhanh chóng bước vào nội viện.

Sân trong không có ai. Ngọn đèn được thắp sáng trong nhà chính, cửa chính mở toang.

Hồ Ma bước vào nhà và nhìn thấy một cái móc treo trên xà nhà, trên đó xâu xác của tên bán hàng rong.

Dưới thi thể có dấu vết của việc thắp hương và hóa vàng mã.

Chưởng quỹ đang ngồi bên cạnh bàn Bát Tiên uống trà, sắc mặt âm trầm, nhìn ra là tâm trạng của lão không tốt.

Nhìn thấy Hồ Ma vào, lão buông chén trà xuống và hỏi với giọng thấp: “Làm sao ngươi phát hiện ra hắn?”

“Ban ngày ta đi đến Cam Tử thôn để giải quyết chuyện người tiều phu bị hoa đào mê hoặc. Sau khi đi ra, thì ta gặp hắn.”

Hồ Ma vội vàng nói: “Hắn không lấy tiền, cho trẻ con ăn kẹo, và có vẻ như lén lút lấy tóc của chúng. Ta cảm thấy nghi ngờ nên đã theo dõi hắn. Vào ban đêm, ta nhìn thấy hắn dùng trống lắc dẫn dắt bọn trẻ đi, lúc này mới xác định có vấn đề.

Ta lo rằng mình không phải là đối thủ của hắn nên đã cho Tiểu Hồng Đường về báo tin...”

“...”

Hồ Ma cố ý nói ra chuyện Tiểu Hồng Đường.

Sau thời gian dài ở đây, hắn đã hiểu rằng việc nuôi một con quý như Tiểu Hồng Đường không phải là chuyện gì quá đáng. Ngay cả việc nuôi một con quý bên người cũng không coi là mạo phạm Hồng Đăng Nương Nương.

Hơn nữa, đây là do bà bà của hắn để lại, coi như là tổ truyền của gia đình hắn.

Nói ra chuyện này cũng giống như cho Tiểu Hồng Đường một cái “hộ khẩu”.

“Người làm rất tốt.”

Chưởng quỹ quả nhiên không quan tâm đến chuyện Tiểu Hồng Đường. Giọng lão trầm ngâm, vẻ mặt có chút âm trầm:

“Bọn Đàn Nhi Giáo này thật là phiền phức, người người đều có thể tru diệt.”

Hồ Ma khẽ động lòng, hỏi: “Đàn Nhi Giáo?”

“Đồ chơi hạ lưu...”

Chưởng quỹ hừ lạnh một tiếng, nói: “Bọn chúng giỏi lừa đảo, dùng yêu pháp hại người. Cái gọi là người bán hàng rong du hành chỉ là ngụy trang, mục đích thực sự là để điều tra địa hình và do thám. Bọn chúng thực sự hoạt động trong lĩnh vực buôn bán trẻ em.”

“Cô Cô trong hũ mà hắn nuôi là một loại tà môn sở trường của Đàn Nhi Giáo. May mà ngươi không khoe khoang, nếu không, ngươi bây giờ có thể không đánh lại tà môn này.”

“Ừm?”

Hồ Ma cũng có chút tò mò, chương quỹ làm sao biết nhiều như vậy?

Thời điểm động thủ, tựa hồ cũng chưa kịp hỏi.

“Hắc hắc...”

Như nhận ra sự tò mò của Hồ Ma, chương quỹ cười lạnh một tiếng, nhìn sang thi thể treo trên xà nhà nói:

“Vừa mới hỏi được từ hắc.”

“Hắc còn sống không nói, chết cũng phải khai ra cho ta.”

“Lý thuyết mà nói, đây không phải là phương pháp chính thống, nhưng đối với những kẻ này, thủ đoạn nào cũng không quá đáng!”

“...”

Hồ Ma cảm thấy rùng mình. Xem ra chương quỹ đã quay lại sớm và tra tấn tên này.

Vết tích nhang nếp trên mặt đất chứng tỏ điều đó.

“Lão thiên không phụ ta...”

Phát tiết vài câu, chương quỹ thở dài nói:

“Cuối cùng cũng chờ được bọn chúng.”

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn chương quỹ:

“Chương quỹ có thù với bọn chúng?”

Hắn nhớ rõ, lúc chương quỹ động thủ, đã ra tay tàn nhẫn với tên bán hàng rong này.

Với tính cách bình thường không quan tâm đến mọi thứ của chương quỹ, hẳn là có lý do khác.

“Ta không thù với tên này, nhưng với Đàn Nhi Giáo...”

Chưởng quỹ từ từ ngẩng đầu lên, giọng lạnh lùng, trong khóe mắt như muốn tóe lửa:

“Ta hận không thể nghiền xương hắc thành tro.”

Nhận ra sự bất thiện trong giọng nói của chưởng quỹ, lòng Hồ Ma cũng chùng xuống.

Hắn muốn hỏi, nhưng lại do dự, chỉ im lặng chờ chưởng quỹ tự nói ra.

Chưởng quỹ cũng có vẻ do dự, khiến căn nhà chính chìm trong im lặng.

“Phụ thân, nói cho hắc đi...”

Ngay lúc này, tiếng của Ngô Hòa muội muội vang lên từ căn phòng bên cạnh, mang theo chút thống khổ.

Hồ Ma nhớ đến con chó to kia và lo lắng cho tình trạng của Ngô Hòa.

Chưởng quỹ càng lộ vẻ thương xót. Sau một hồi im lặng, lão chậm rãi đưa tay ra hiệu cho Hồ Ma:

“Vào xem sư muội của ngươi đi!”

“Ta...”

Hồ Ma tò mò, nhưng cố gắng kìm chế. Khi chưởng quỹ lên tiếng, hắn do dự bước đến căn phòng bên cạnh và vén rèm lên.

Vừa bước vào, hắn đã nhìn thấy một con chó to lớn được treo trên tường.

Bóng tối bao trùm căn phòng bên cạnh, chỉ lờ mờ ánh sáng từ nhà chính hắt hieu qua. Hồ Ma khó có thể nhìn rõ ràng, chỉ thấy Ngô Hòa muội muội ngồi co ro trong một chiếc vạc lớn đặt ở góc tường. Mùi máu tươi, thảo dược và mùi hôi nồng nặc xộc vào cánh mũi.

“Hồ Ma đại ca...”

Giọng Ngô Hòa muội muội nghẹn ngào, xen lẫn tiếng nước sột soạt. Nàng từ từ đứng dậy từ trong vạc, run rẩy:

“Đừng... đừng cười ta...”

Hồ Ma vốn dĩ không muốn nhìn, nhưng khi vô tình liếc mắt qua, hấn bỗng trợn tròn mắt kinh ngạc. Dưới ánh đèn le lói, hấn nhìn thấy thân thể rùng rợn của Ngô Hòa muội muội, khiến da đầu tê dại.

“Cái này...”

Hồ Ma khàn giọng hỏi, cố gắng kiềm chế sự sợ hãi:

“Đây là... cái gì?”

Giọng lão chuông quỹ vang lên từ phía sau, trầm thấp, chậm rãi nhưng đầy phần nộ:

“Tạo súc.”

Chương 167. Thuật Tạo Súc

Chương 167: Thuật Tạo Súc

“Tạo súc?”

Hồ Ma nghe hai chữ này, lòng trào dâng một cảm giác khó tả.

Hắn lén nhìn Ngô Hòa, nhưng lại không dám nhìn kỹ. Dưới ánh sáng mập mờ của căn nhà chính, hắn thấy cơ thể Ngô Hòa không còn một mảnh da nào.

Chỉ có những mảng sẹo chằng chịt cùng những múi cơ cuộn cuộn. Trong mùi thảo dược nồng nặc, hắn còn ngửi thấy mùi hôi thối, thứ mùi tanh nồng nặc từ những vết thương lở loét trên người nàng.

Nàng từng là mỹ nhân khiến bao hỏa kế ở ngoại viện phải say mê, là người nữ nhân xinh đẹp trong mơ của biết bao nhiêu người, nhưng giờ đây lại là một con người không da.

Hay nói đúng hơn, là có da.

Làn da của nàng được treo trên tường ở phía sau lưng, chính là tấm da chó kia.

“Nàng bị người ta dùng thuật tạo súc biến thành súc vật.”

Giọng lão chưởng quỹ vang lên sau lưng Hồ Ma, mang theo sự lạnh lùng, phẫn uất và áy náy: “Là ta có lỗi với nàng. Ta bất lực, dùng hết mọi cách cũng chỉ có thể vấy tấm da chó kia quanh người nàng.”

“Nhưng nàng không thể rời xa thảo dược và dầu cao, cũng không thể ra khỏi phòng. Mỗi ngày, nàng phải chịu đựng sự

đau đớn như thiêu như đốt. Nếu không chịu được...”

Lão chương quỹ im lặng một lúc rồi nói khe khẽ:

“Nàng chỉ có thể khoác lên mình tấm da chó kia, sống như một con súc vật.”

“Nhờ có thanh ngọc cao ngời đưa đến, nàng mới có thể thoải mái hơn trong thời gian này, ít nhất cũng có thể ra ngoài hít thở không khí.”

Hồ Ma im lặng.

“Thanh ngọc cao? Khôi Thái Tuế nhỏ ta tặng trước đây?”

Hồ Ma thầm giật mình. Khi hắn đưa khôi Thái Tuế đó, lão chương quỹ đã không ngần ngại hỏi hắn còn có hay không.

Lúc đó, hắn còn nghĩ lão chương quỹ có chút tham lam.

Nhưng hắn không ngờ rằng, thứ nhỏ bé đó lại quan trọng với Ngô Hòa muội tử đến vậy. Nếu đổi lại là hắn, có lẽ hắn còn tham lam hơn.

Hắn không biết nói gì, chỉ lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lão chương quỹ và hỏi:

“Ai làm?”

“Chính là Đan Nhi Giáo.”

Lão chương quỹ giọng trầm buồn nói:

“Đan Nhi Giáo là một đám người chuyên làm những việc bỉ ổi, hạ lưu. Chúng sử dụng tà thuật để biến người thành súc vật, cắt nội tạng người, trừ tà bằng cách hại người, đều là những tà môn thuật pháp thiếu đạo đức.”

“Có lẽ ngươi cũng từng thắc mắc, tại sao trong đền trang này chỉ còn lại ta, không có lão hỏa kế nào khác?”

Lão chương quỹ cười khỏ:

“Cũng là do bọn chúng.”

“Năm người chết, ba người tàn phế, và vô số hài nhi bị làm huyết thực, tất cả đều do bọn chúng gây ra.”

Hồ Ma nghe vậy, lòng không khỏi chấn động.

Chẳng phải đây chính là vụ án huyết sát mà Nhị Oa Đầu từng đề cập đến? Những con tà ma kia chính là được Đàn Nhi Giáo dẫn đến đây?

Hắn vốn muốn hỏi cho rõ, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. May mắn thay, chương quỹ đã chủ động nhắc đến.

Lão chương quỹ thở dài khe khẽ, nói:

“Chuyện xảy ra năm ngoái, ta vốn nên quay về thành, nhưng ta đã nhờ vả lão hữu nói giúp, để ta ở lại đây. Ta chỉ muốn chờ bọn chúng quay lại.”

“Giờ thì sắp đến rồi.”

“Một tên đã xuất hiện, và ta nghe nói tên kia cũng sắp quay về. Chúng ta không chờ uống phí.”

Hồ Ma không hiểu chuyện gì đã xảy ra năm ngoái và tại sao lão chương quỹ lại nhất quyết phải chờ. Tuy nhiên, hắn biết mình không nên hỏi nhiều vào lúc này.

Lão chương quỹ đột nhiên quay sang Hồ Ma và hỏi:

“Ngươi luyện pháp môn kia đến đâu rồi?”

Hồ Ma cảm thấy hơi lo lắng, vội vàng gỡ băng gạc trên tay trái và đưa cho lão chương quỹ xem:

“Ngài xem.”

“Khi giao thủ với tên bán hàng rong, ta đã dùng tay trái đỡ một đòn.”

“Kim châm tẩm kịch độc, nhưng khi đó ta giả vờ chết, khiến máu ngừng lưu thông, nên độc khí không thể xâm nhập cơ thể. Giờ đây vết thương đã sắp lành.”

“Rất tốt.”

Lão chưởng quỹ nâng ngọn đèn lên, thấy trên mu bàn tay của Hồ Ma chỉ có mấy lỗ kim không đáng chú ý mà thôi.

Lão thở dài, đặt đèn xuống và nhìn Hồ Ma với vẻ chân thành:

“Người tính tình trầm ổn, lại có khả năng quyết đoán, rất phù hợp để tu luyện pháp môn Thủ Tuế Nhân của ta. Tiến độ của người hiện tại không tệ.”

“Luyện xong tay trái, người có thể tiếp tục luyện tập chân phải. Khi người đã thành thạo cả tay và chân, người sẽ có thể giúp ta...”

“Lão đã nói qua chuyện này trước đây.”

Hồ Ma trầm nghĩ:

“Hóa ra mục đích của lão không phải là bái Thái Tuế vào đầu năm sau, mà là nhằm vào những người này?”

Hắn nhanh chóng suy nghĩ và nói:

“Bất kể lúc nào, chỉ cần chưởng quỹ phân phó, ta sẽ làm.”

“Hơn nữa, không nói đến ơn truyền pháp của ngài, chỉ riêng việc...”

Hắn vô thức nhìn sang căn phòng bên cạnh, khựng lại một chút rồi nói:

“Chỉ riêng việc đối xử với những kẻ bất nhân bất nghĩa này, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Lời nói của Hồ Ma xuất phát từ tận đáy lòng. Mặc dù những người chuyển sinh đến thế giới này có nhiều điểm khác

biệt so với người bản địa, nhưng vẫn có một số điều khiến họ đồng cảm và hình thành nên sự gắn kết khó phai.

Con người luôn có những giới hạn đạo đức không thể phá vỡ, bất kể lúc nào.

Ví dụ như việc biến người thành súc vật, cắt nội tạng người, bất kể nhìn thấy hay nghe đến đều khiến cho người ta rùng mình sợ hãi.

Lão chương quỹ nghe Hồ Ma nói vậy, lòng cũng có chút xúc động, đáy mắt hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Chương 168. Kẻ thù của lão chưởng quỹ

Chương 168: Kẻ thù của lão chưởng quỹ

Từ trong phòng bên cạnh truyền đến tiếng nước, có thể là Ngô Hòa sư muội đang rửa mặt, xen lẫn tiếng nước nhỏ khe khẽ.

Lão chưởng quỹ nghe Hồ Ma nói, cũng có chút cảm động. Lâu sau, lão mới nghiêm mặt nhìn Hồ Ma, nhẹ giọng thở dài:

“Nói đến đây, có một số chuyện ta muốn nói rõ với ngươi.”

“Ta truyền cho ngươi pháp môn, lại không làm sư phó ngươi, chính là không muốn danh phận sư đồ này, bằng không, chẳng khác nào lấy danh hiệu này mà ép buộc ngươi, ngươi mới chỉ đến đây thời gian ngắn như vậy, nếu ngươi thật sự gọi ta một tiếng sư phó, sợ cũng không nuôi dưỡng được tình cảm cùng ta lên núi đao xuống biển lửa.”

“Nói toạc ra thì trước đây ta định chọn Hứa Tích làm đệ tử, chứ không phải ngươi.”

Lão chưởng quỹ dừng lại một chút rồi nhìn Hồ Ma, nói:

“Cũng không phải vì hắn tặng lễ nặng hơn, mà bởi vì gia thế của hắn đã lâm vào đường cùng, lại dám thề độc nguyện cống hiến thân mình cho ta. Cho nên khi đám người hạ lưu kia quay lại, ta có thể dùng hắn để liều mạng.”

“Về phần ngươi, ta cũng thấy được tiềm năng. Nếu ngươi có thể sống sót, ta sẽ truyền cho ngươi một đạo quan khiếu trước khi đi, cũng không phải là không thể.”

Hồ Ma im lặng, trong lòng kinh hãi và hoang mang.

Nghĩ lại, những điều lão chương quỹ nói cũng hợp lý với thái độ của lão trước đây.

Lão chương quỹ thở dài:

“Chuyện đã đến nước này, ta chỉ có thể trông cậy vào người.”

“Nếu đám người kia không quay lại, người học được chút bản lĩnh, ở lại Hồng Đăng Hội làm hỏa kế cũng tốt. Nhưng nếu bọn chúng quay lại, người cũng không thể trốn thoát.”

“Lúc đầu ta định không nói, nhưng người đã học được bản lĩnh của ta, lại ở trong điền trang này. Khi bọn chúng đến, người không thể trốn tránh. Tuy nhiên, mọi việc đã đến mức này, nói cho người biết cũng không sao. Ta dạy cho người chính là để đối phó với bọn chúng. Người có nguyện ý giúp ta lần này không?”

“Nếu người đồng ý, ta không chỉ truyền pháp cho người mà còn tạo điều kiện cung cấp huyết thực để hỗ trợ tu luyện của người.”

Hồ Ma cảm nhận được áp lực từ ánh mắt của lão chương quỹ khi lão tiến lại gần mình.

Lời nói của lão chương quỹ như một câu hỏi, nhưng Hồ Ma hiểu rằng mình không thể từ chối.

Suy nghĩ một lát, Hồ Ma trầm giọng nói:

“Lời nói của ta vẫn như cũ.”

“Dù chương quỹ không yêu cầu, ta cũng không thể dung túng cho lũ người bất nhân bất nghĩa kia.”

“Tuy nhiên, chương quỹ cũng biết rõ năng lực của ta. Hiện tại, ta chỉ có thể hứa sẽ cố gắng hết sức, giúp đỡ chương quỹ trong khả năng của mình.”

Hồ Ma nói lời này là thật. Hắn muốn giúp đỡ lão chưởng quỹ, nhưng hắn cũng muốn biết lão chưởng quỹ muốn hắn làm gì.

Lão chưởng quỹ nghe Hồ Ma nói, trầm mặc một lúc rồi thở dài:

“Lời ngươi nói không sai. Đàn Nhi Giáo không dễ đối phó, với đạo hạnh hiện tại của ngươi, e rằng sẽ gặp nhiều khó khăn.”

“Nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều mạng!”

Vừa nói, lão chưởng quỹ vừa mở một ngăn tủ trong nhà chính. Bên trong, ba tầng kệ đầy ắp những ngọn đèn.

Lão chưởng quỹ chọn một ngọn, đặt lên bàn, nhóm lửa rồi đưa cho Hồ Ma:

“Bắt đầu thôi. Luyện tập chân này càng sớm càng tốt. Khi đối mặt với những kẻ đó, nó sẽ là một phần sức mạnh tự vệ của ngươi.”

“Về sau, mỗi tối ngươi đến nội viện ăn một bữa để bù đắp lượng huyết thực đã mất.”

“Vâng!”

Hồ Ma thấy lão chưởng quỹ vẫn không nói rõ ràng, nhưng cũng không tiện hỏi, đành bưng ngọn đèn lên.

Lần này, cảm giác khác hẳn lần trước. Chân phải của Hồ Ma mát lạnh, trái ngược với cảm giác tê liệt ở tay trái.

Hắn nhận ra đây là một phần của pháp môn Thủ Tuế Nhân.

Mỗi ngọn đèn tương ứng với một bộ phận cơ thể mà người luyện tập muốn rèn luyện. Dầu trong mỗi ngọn đèn được pha

chế với độc dược đặc biệt, có khả năng tiêu diệt hoàn toàn một bộ phận tương ứng trên cơ thể người.

Đây cũng là lý do lão chương quỹ chỉ có thể truyền dạy cho một người. Việc chế tạo những ngọn đèn này rất phức tạp, mỗi người cần có loại đèn riêng, sử dụng chung sẽ không hiệu quả.

Nói một cách đơn giản, đối với người luyện tập Thủ Tuế Nhân, việc chính xác và hoàn toàn tiêu diệt một bộ phận cơ thể là một thử thách lớn trong quá trình tu luyện.

Hồ Ma có thể bỏ qua bước này, nhưng không cần thiết phải nói ra.

Hồ Ma bùng ngọn đèn, chuẩn bị rời đi. Đến cửa phòng, hắn quay lại nhìn Ngô Hòa muội tử, nói:

“Hòa muội tử, đa tạ người đã cứu mạng ta hôm nay.”

Ngô Hòa muội tử khẽ cúi đầu, giọng run run:

“Hồ Ma đại ca, không cần khách khí. Ta chỉ làm theo bổn phận thôi.”

Hồ Ma mỉm cười:

“Về sau, nếu muội cần son phấn, đồ trang sức, cứ nói với ta. Ta sẽ giúp muội.”

Ngô Hòa muội tử gật đầu:

“Cảm ơn đại ca.”

Lúc này, Hồ Ma nhớ ra một việc:

“A, đúng rồi. Ta còn một hũ thuốc mỡ do người trong thôn tự tay điều chế. Quay lại ta sẽ đưa cho muội. Chắc hẳn nó sẽ có ích cho muội.”

Ngô Hòa muội tử im lặng một lúc, rồi cất tiếng:

“Tạ... Tạ Hồ Ma đại ca.”

Hồ Ma đáp ứng, định quay người đi ra. Lão chương quỹ đột nhiên lên tiếng:

“Chờ một chút.”

Lão do dự một lát, rồi từ trong tay áo lấy ra một bình sứ tinh xảo, đặt lên bàn.

Thở dài, lão chương quỹ nói:

“Hồ Ma, ta không muốn lợi dụng ngươi. Ngươi đã đồng ý giúp ta, ta cũng không muốn giấu diếm gì. Đây là một loại thuốc quý, ngươi lấy về để điều trị vết thương ở trên người đi.”

Hồ Ma nhìn bình sứ, rồi nhìn lão chương quỹ, cảm động nói:

“Cảm ơn chương quỹ.”

Hắn cầm lấy bình sứ, cất vào trong lòng.

Lão chương quỹ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hồ Ma chào lão chương quỹ và Ngô Hòa muội tử, rồi rời khỏi phòng.

Chương 169. Què chân

Chương 169: Què chân

“Đây là bảo bối gì?”

Hồ Ma tò mò nhìn bình sứ nhỏ mà lão chương quỹ trình trọng trao cho mình. Quay lại phòng, hắn đóng cửa, đặt ngọn đèn lên bàn, rồi nghiêm túc mở nắp bình. Mùi máu tươi nồng nặc quen thuộc xộc vào mũi. Hồ Ma khẽ nhú mày, cẩn thận rút viên thuốc ra lòng bàn tay. Hắn sững sờ, rồi bật cười dờ khóc dờ cười.

Huyết thực hoàn!

Bên trong bình sứ tinh xảo đất tiền này chỉ có một viên huyết thực hoàn, thậm chí còn nhỏ hơn viên mà bà bà đã cho hắn.

Nhìn bình sứ nhỏ tinh mỹ, lại nghĩ đến chiếc bình đựng dưa muối của bà bà, Hồ Ma không khỏi cảm thấy:

... Một cái lòe loẹt, một cái giản dị mộc mạc!

Tuy nhiên, suy nghĩ lại, có lẽ đây là món đồ quý giá nhất trong mắt lão chương quỹ.

Hồ Ma cảm thấy an tâm hơn.

Trước đây, hắn có chút nghi ngờ thái độ của lão chương quỹ đối với mình. Khi Ngô Hòa muội tử bí mật đưa cho hắn bút ký và Thanh Thái Tuế, Hồ Ma càng thêm lo lắng.

May mắn là hắn có thể phân biệt được phương pháp tu luyện thật giả.

Nếu không, ngay cả khi bút ký được đặt trước mặt, hắn cũng sẽ lo lắng có trá và không dám xem.

Giờ đây, khi hiểu được hoàn cảnh và mục đích của lão chương quỹ, Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm.

Thế giới này vốn dĩ là một cuộc trao đổi lợi ích, ai nhanh hơn người đó sẽ chiến thắng.

Điều quan trọng không phải là đối phương có lợi dụng mình hay không, mà là biết được họ đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, sau khi trải qua chuyện này, Hồ Ma lại có chút nghi ngờ. Lời nói của lão chương quỹ không giống như giả tạo.

Chưa kể đến bộ dạng thâm hiểm của Ngô Hòa muội tử.

Chẳng lẽ đám huyết thực kia đã bị Đàn Nhi Giáo lấy đi?

Lão chương quỹ dường như không quan tâm đến chức vị chương quỹ. Có thể thấy được việc lão tìm người giúp đỡ vào năm ngoái, nói là để dựng lại trang trại này, nhưng thực ra là để báo thù. Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề nan giải...

Lão làm sao biết những kẻ đó nhất định sẽ quay lại?

Nếu muốn đối phó với Đàn Nhi Giáo, trực tiếp báo cho quan phủ và nhờ họ giúp đỡ chẳng phải tốt hơn sao? Tại sao lại cần tự tay huấn luyện một đồ đệ để trả thù?

Hồ Ma đã có một số phỏng đoán trong lòng, nhưng hắn muốn âm thầm tìm hiểu rõ ràng. Hắn quyết định đợi đến ngày rằm và trò chuyện với Nhị Oa Đầu lão huynh.

Hắn vẫn chưa quyết định xem có nên tranh giành đám huyết thực này hay không, nhưng hắn nhất định phải hiểu rõ chuyện này.

Hắn ngủ một giấc, đến sáng hôm sau, chân phải đã không còn linh hoạt như trước.

Nói một cách khác, chân phải của hắn đã tê liệt.

Chết mới có thể luyện sống. Mặc dù Hồ Ma không cần trải qua quá trình này, nhưng vẫn phải diễn cho có.

Hắn gọi Chu Đại Đồng vào, bảo y chọn một cây gậy gỗ chắc chắn, mang xiên, và gọt nhánh làm nạng cho mình.

Chu Đại Đồng làm việc rất nhanh. Khi đưa nạng cho Hồ Ma, nhìn thấy hắn nhảy lò cò, y cảm khái nói: “Khó trách gia gia ta nói có việc thì phải tránh phía sau, đi đầu quả thực là không dễ dàng...”

“Trước kia đã mất tay, giờ lại gãy chân.”

“Hồ Ma ca, với bộ dạng này của ngươi, e là không có cô nương nào chịu lấy đâu?”

Hồ Ma tức giận muốn cầm gậy chống quất y.

Hồ Ma vốn có tính nhẫn nại, lại sắp xếp công việc trong viện chu đáo nên mọi người đều tín nhiệm. Hắn bắt đầu việc quan trọng nhất: kiểm tra đồ đạc của người bán hàng rong trên chiếc xe lớn đẩy về hôm qua.

Điều bất ngờ là hắn phát hiện ra một khoản tiền nhỏ.

Dưới đáy sọt, hắn tìm thấy một cái túi tiền. Lật ra xem, bên trong có bảy tám thỏi bạc nhỏ và một ít vàng. Tuy số lượng không nhiều nhưng cũng khá đáng giá.

Hồ Ma thu giữ toàn bộ số tiền và vật dụng.

Kiểm kê kỹ càng, hắn nhận ra thân phận của người bán hàng rong chỉ là ngụ trang. Gã ta mang theo đầy đủ đồ dùng cần thiết, từ bình ngói gương đồng, bánh bột đường nhân, đến giày, lược bí, hầu bao thêu hoa...

Rõ ràng đây là dụng cụ của một yêu tinh chuyên đi đánh nhau.

Hồ Ma cũng có chút mở rộng tầm mắt, liền cho bọn tiểu nhị thu thập toàn bộ sung công. đối với hành vi Chu Đại Đồng vụng trộm cất giấu hầu bao, hắn cũng chỉ làm như nhìn không thấy.

Mặt khác, chiếc trống lắc của người bán hàng rong tuy đơn sơ nhưng lại được làm tinh xảo. Tuy nhiên, nghĩ đến việc gã đã dùng nó để thi tà pháp, Hồ Ma không dám khinh thường. Hắn mang nó vào nội viện để lão chương quỹ xem xét xử lý.

Chỉ liếc mắt nhìn, lão chương quỹ đã nói: “Đây là vật dùng cho tà pháp, cần phối hợp với vu thuật và khẩu quyết mới sử dụng được. Người khác cầm cũng vô dụng, nhưng dù sao cũng không phải là đồ tốt, nên đốt đi.”

Nói rồi, lão lại trầm ngâm, dặn dò: “Còn nữa, tên bán hàng rong này lang thang ở đây, nói không chừng sẽ có đồng bọn đến tìm hắn.”

“Người dặn dò bọn tiểu nhị canh gác cẩn thận, chú ý những kẻ lạ mặt xuất hiện gần đây...”

Chương 170. Âm thầm tập luyện

Chương 170: Âm thầm tập luyện

“Nhưng đừng mạo muội hành động, bọn chúng không phải tay mơ.”

“...”

Hồ Ma gạt đầu, mang chiếc trống lắc ra, không nỡ đốt đi.

Lão chuông quỹ xem qua, thấy không có gì bất thường, hần nghĩ rằng có thể giữ lại, bèn cho vào rổ của Tiểu Hồng Đường để nàng chơi.

Hồ Ma vừa dẫn dò đội tuần tra canh gác cẩn thận, tuần tra quanh các làng xóm, thì nghe tiếng chiêng trống vang vọng từ bên ngoài trang trại. Đó là Lý trưởng và các hương thân của làng có trẻ em bị dẫn đi hôm qua, mang theo một con heo mập đến thấp hương làm lễ tạ ơn.

Việc tìm được những đứa trẻ là đại sự, nên các hương thân tự nhiên mang ơn Hồ Ma.

Họ không chỉ cảm kích Hồ Ma mà còn bày tỏ lòng biết ơn với Hồng Đăng Nương Nương. Họ tụ tập trước trang trại hóa vàng mã, dập đầu tạ ơn không ngừng.

Mặc dù người sống thường kiêng kị việc người khác đốt vàng mã trước cửa nhà, nhất là hướng về phía cổng nhà, nhưng đối với người của Hồng Đăng Hội, thì đây lại là chuyện tốt. Theo lẽ thường, đội hỏa kế không thể đuổi họ đi.

Tuy nhiên, lão chương quỹ của trang tử vốn không thích những việc ồn ào náo nhiệt, nên chỉ liếc mắt ra hiệu cho Hồ Ma tự mình xử lý.

Hồ Ma hiện tại què chân, cũng không thích những việc này, nên ra hiệu cho Chu Đại Đồng. Chu Đại Đồng vốn đã kìm nén không được, lập tức nở nụ cười tươi tắn nghênh đón các hương thân. Khi Hồ Ma trở về phòng, họ đã muốn lôi kéo Chu Đại Đồng đi ăn tiệc trong thôn.

Hồ Ma cũng không phải không thích náo nhiệt, nhưng hắn biết mình nên làm gì.

Đàn Nhi Giáo đã lộ diện, có thể bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay, hắn cần nhanh chóng học được bản lãnh mới để ứng phó.

Lão chương quỹ đã nhiều lần dặn dò, muốn hắn ít nhất phải luyện thành một tay một chân mới có thể giúp đỡ mọi việc.

Đối với Hồ Ma, tiêu chuẩn này cần phải gấp đôi.

Hắn phải luyện thành hai tay hai chân để có thể đối đầu với những tà đạo cổ quái kia.

Tuy nhiên, một tay một chân hắn sẽ luyện công khai, còn lại một tay một chân sẽ luyện âm thầm, không để ai hay biết.

Sau khi nói rõ điều này với Hồ Ma, lão chương quỹ cũng thực hiện lời hứa. Ngoài việc cho hắn một viên huyết thực hoàn, Hồ Ma còn có thể vào viện cùng lão ăn cơm mỗi đêm. Trên bàn luôn có một chén nhỏ Thanh Thái Tuế dành riêng cho hắn.

Trước đây, Hồ Ma đã nhận thức được huyết thực có khả năng thúc đẩy tốc độ nuôi dưỡng và luyện tập, giờ đây điều này càng được minh chứng rõ ràng.

Với tốc độ cung cấp năng lượng mà huyết thực mang lại, việc tu luyện âm thầm hai tay hai chân của hắn đã tiêu hao đạo

hạnh ở mức độ kinh người, điều mà những hỏa kế bình thường không thể tưởng tượng được.

Mỗi đêm, nén hương trong lư hương cháy với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Đổi lại, kinh mạch huyết khí ở hai tay hai chân của hắn dần dần được đả thông, sinh cơ dần nảy nở, và bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân đang được hắn học từng chút một.

Hồ Ma không chỉ học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân mà giờ đây còn không hề e dè khi đặt câu hỏi với chương quỹ.

Có bất kỳ nghi vấn nào, hắn liền đi đến nội viện, gõ cửa phòng của mở...

..Nhưng thực ra hắn cẩn thận gõ cửa, sau đó khiêm tốn cầu học những lý lẽ tu hành tương ứng.

Hồ Ma tuy tỏ ra ham học hỏi, không ngại hỏi han mọi điều, nhưng thực ra cũng là vì hắn muốn chuẩn bị sẵn sàng cho việc nghiên cứu Trấn Tuế Thư của Hồ gia.

Mỗi chữ, mỗi câu trong bản thiên thư này đều được khắc ghi trong tâm trí hắn, nhưng để học được và vận dụng thành thạo, hắn cần phải dồn rất nhiều tâm huyết.

Lão chương quỹ vốn không thích dạy dỗ người khác. Mặc dù đã có giao ước với Hồ Ma là sẽ trả lời bất kỳ câu hỏi nào, nhưng lão tỏ ra không mấy hứng thú. Thậm chí có một lần, khi Hồ Ma hỏi một câu hỏi, trong phòng bỗng vang lên tiếng kêu sợ hãi của Ngô Hòa muội tử:

“Hồ Ma đại ca, ý nghĩa của ba phần tính mệnh, chính là chỉ thân, hồn, mệnh...”

“...”

Hồ Ma có chút bất ngờ xen lẫn vui mừng, liền áp tai vào tường, lắng nghe Ngô Hòa muội tử kiên nhẫn giải đáp thắc

mắc cho mình.

Lão chương quỹ thấy vậy cũng không nói gì, chỉ thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài hóng mát.

Hồ Ma thường xuyên đến trò chuyện với Ngô Hòa muội tử qua vách tường.

Mặc dù Ngô Hòa muội tử không phải là Tẩu Quỷ Nhân, nhưng những kiến thức cơ bản về các môn đạo trên thế gian này đều có sự tương thông, học được cũng có thể áp dụng vào thực tế.

Dần dần, Hồ Ma tích lũy được nhiều kinh nghiệm về các tà môn đạo thuật trên thế giới này. Trong lòng hắn cũng nhen nhóm mong muốn bổ sung kiến thức này, có lẽ sẽ giúp cho hắn sớm hiểu được nội dung trong Hồ thị Trấn Tuế Thư.

...

Nếu không phải lúc nào Đàn Nhi Giáo kia cũng có thể đến, thì hiện tại Hồ Ma cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi để tập trung học tập.

Nhưng nghĩ đến người bán hàng rong sử dụng yêu pháp và Đàn cô cô bí ẩn, Hồ Ma không dám lơ là. Hắn thường xuyên đốc thúc bọn tiểu nhị tuần tra nghiêm túc, và đến ngày rằm này, hắn cũng quyết định chia sẻ những gì mình biết với Nhị Oa Đầu lão huynh.

Tuy nhiên, tình trạng của Ngô Hòa muội tử lại không nói rõ ra, chỉ nói rằng nữ nhi của chương quỹ có vẻ như bị thương.

Hồ Ma giờ đây đã khá chắc chắn rằng tình trạng của Ngô Hòa muội tử, e rằng cao tăng Hồng Đăng Hội cũng không biết.

Có lẽ lão chương quỹ cố ý không nói.

Có lẽ là lão lo lắng người bên ngoài biết thì sẽ chế nhạo, chê cười nữ nhi của lão. Hồ Ma không hiểu được những cảm

xúc vi diệu trong đó, nhưng hẳn tôn trọng điều đó.

“Đàn Nhi Giáo?”

Nhị Oa Đầu nghe Hồ Ma kể lại, cũng có chút do dự.

“Trước đây, Ngô Hồng báo cáo lên trên cũng như vậy, nói về việc Đàn Nhi Giáo dẫn dụ tà ma, trộm cắp huyết thực. Nói trắng ra, chính là lão tổ cáo đám người này. Phía trên truy tra, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

“Ta không ngờ rằng bọn chúng lại dám quay lại, nhưng huynh đệ người gặp phải những người này, ngàn vạn lần không được chủ quan!

“Đàn Nhi Giáo, còn trùng môn, hội ăn mày mắt mù có thể gọi hồn...”

Nhị Oa Đầu trầm giọng thốt lên: “Cả Minh Châu phủ này, có mấy ai dám đụng đến bọn họ?”

Chương 171. Khó hiểu

Chương 171: Khó hiểu

Hồ Ma nghe Nhị Oa Đầu nói, trong lòng thầm lo lắng, vội vàng hỏi cho ra nhẽ.

“Đây là đồng dao ở Minh Châu phủ này, nói về ba loại tai họa của Minh Châu phủ trong mấy chục năm qua.”

Nhắc đến chuyện này, Nhị Oa Đầu liền trầm giọng than thở, cẩn thận nói với Hồ Ma: “Cái Đàn Nhi Giáo này, chính là những người người vừa nói, trước đây náo loạn rất lớn, mười dặm tám hương, kẻ xấu nào cũng làm đồ đệ của bọn họ.”

“Bọn chúng không chỉ bảo kê những việc xấu xa, mà còn học các loại tà pháp, nhất là Đàn cô cô kia, chuyên chọn những nữ oa có thân gia trong sạch, nuốt châm lột da, ngũ hình ba thuật, tra tấn cho oán khí mười phần, nuôi trong bình, có thể mượn oán khí của nó để đả thương người, khó lòng phòng bị.”

“Cái Côn Trùng Môn kia cũng là một đám tà môn, am hiểu dùng trùng cô hại người, có thể nói là khó lòng phòng bị.”

“Còn về hội ăn mày mắt mù kia, nghe là lúc ấy có một tên ăn mày mù, tà tính vô cùng. Hắn nhòm nhà nào thì đến đó đòi ăn ngon uống tốt, thậm chí còn muốn đòi đại cô nương. Chủ nhà tự nhiên không thể đáp ứng, nên đã đánh hắn ra ngoài.”

“Nhưng hắn lại biết yêu thuật gọi hồn, đứng trước cổng hát một đoạn “Hoa sen rơi”, khiến nhà nào cũng gặp rủi ro, thậm chí có người chết, khiến cho hương thân hương lý đều sợ hãi.”

“Lần nào loạn dữ dội nhất, người trong thành phái người tới, đánh chết bao nhiêu ăn mày, rồi chôn họ ngoài thành.”

Hồ Ma nghe Nhị Oa Đầu miêu tả, suy nghĩ một hồi, rồi nhin không được hỏi: “Hiện giờ ba loại tai họa đó đâu?”

“Không còn nữa.”

Nhị Oa Đầu nói: “Từ khi Hồng Đăng Hội chúng ta xuất hiện, ba loại tai họa đó đều mai danh ẩn tích, chỉ còn lại mối đe dọa từ Hồng Đăng Nương Nương.”

“?”

Hồ Ma giật mình, cảm thấy miêu tả này có chút kỳ lạ.

Ngay lúc đó, Nhị Oa Đầu lại nói: “Tuy nhiên, nghe huynh đệ người nói, sự kỳ lạ lại nằm ở đây.”

“Đàn Nhi Giáo vốn rất lợi hại, ngày ngày nghiên cứu tà pháp âm độc không đơn giản. Nhưng hai năm trước, thanh thế của bọn chúng đã suy yếu, còn có người nói bọn chúng đã tan rã, bỏ chạy đến các nơi khác.”

“Nhưng trước đây, khi chuyện xảy ra ở trang tử của các ngươi, Ngô chương quỹ lại nói là do người của Đàn Nhi Giáo quấy phá. Chúng ta đi tra, cũng không thể phân biệt thật giả. Dù sao, trang tử của các ngươi cũng cách Lão Âm Sơn quá gần.”

“Bất kể là yêu nhân tà ma nào, phạm tội thì chui vào Lão Âm Sơn cách đây tám trăm dặm. Đến đó tìm đi?”

“...Lão Âm Sơn của chúng ta thành cái gì rồi?”

Hồ Ma nghe vậy cũng có chút đau đầu. Sau một thời gian dài xa quê, vô thức coi Lão Âm Sơn là quê quán. Không ngờ những kẻ xấu xa này lại chọn nơi đây làm sào huyệt.

“Dù là thật hay giả, trước tiên ngươi hãy chú ý cẩn thận.”

Nhị Oa Đầu cũng không nói nhiều lời, hai người trao đổi một chút tình báo, rồi nói: “Chuyện Đàn Nhi Giáo quay lại, Ngô chương quỹ lại không hề đề cập đến với cấp trên. Việc này thật sự khiến người ta khó hiểu...”

“Nếu thực sự là dư nghiệt của Đàn Nhi Giáo quấy phá, chỉ với bản lĩnh vừa mới nhập môn của ngươi, e rằng sẽ khó đối phó...”

...

Hồ Ma đáp ứng, biểu thị bản thân sẽ không lỗ mắng mạo hiểm.

Lui ra khỏi linh miếu bản mệnh, nhưng trong lòng vẫn đang âm thầm suy nghĩ về nguyên nhân Đàn Nhi Giáo quay lại và việc chương quỹ không hề báo cáo với cấp trên.

Cứ như vậy, áp lực bỗng chốc đè nặng lên vai hắn.

Lúc này, hắn cũng có thể trực tiếp mở miệng nhờ Nhị Oa Đầu giúp đỡ, nhưng lời này lại khó nói ra. Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, gọi Nhị Oa Đầu, thậm chí gọi thêm vài người nữa cũng không sao cả.

Nhưng nếu chỉ là ân oán cá nhân của Ngô chương quỹ, vậy mình lại mang ơn Ngô chương quỹ, không thể trốn tránh.

Gọi Nhị Oa Đầu đến giúp đỡ, lại có chút không được thỏa đáng...

Không phải là không muốn vì Ngô chương quỹ và Ngô Hòa muội tử mà mang ơn Nhị Oa Đầu một lần.

Chủ yếu là loại chuyện cách một tầng này, Nhị Oa Đầu dù đồng ý, trong lòng đoán chừng cũng sẽ không thoải mái.

Ngược lại, chỉ có thể đi từng bước một.

Bây giờ mình đang gấp rút suy nghĩ về bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nhưng người của Đoàn Nhi Giáo vẫn chưa xuất hiện.

Hắn hiện tại không chỉ yêu cầu bọn tiểu nhị tuần tra ban đêm, mà ban ngày cũng thỉnh thoảng đến các làng trong trấn chung quanh đi dạo, một khi gặp nhân vật khả nghi, liền kịp thời báo cáo.

Bây giờ đã gần đến mùa đông, hành thương ít, mà những người tiểu nhị này ở đây lâu, quen biết với hương thân hương lý, nếu có người lạ xuất hiện, rất dễ dàng phát hiện.

Nhưng liên tiếp hơn một tháng trôi qua, quả thực không phát hiện bất cứ thứ gì.

Nhưng ngay lúc Hồ Ma bắt đầu nghi ngờ lão chương quỹ có phải là nghi thần nghi quỷ, lo lắng vô cớ, thì ngày này Chu Đại Đồng từ bên ngoài trở về, lại lén lút tìm đến hắn, hưng phấn nói: “Có, mặt rỗ ca, ta phát hiện một gia đình rất kỳ quặc...”

“Lúc nào đôi gọi ta là mặt rỗ ca rồi?”

Hồ Ma ngơ ngác một chút, nhưng cũng không kịp hỏi nhiều, vội hỏi: “Nơi nào?”

“Thôn độc đá...”

Chu Đại Đồng hạ thấp giọng nói: “Quả phụ Triệu gia bán đậu hũ..”

Chương 172. Triệu quả phụ

Chương 172: Triệu quả phụ

“Tại sao lại là quả phụ?”

Hồ Ma nghe vậy thì cảm thấy kỳ lạ, hẳn biết Đại Đồng thích quả phụ, nhưng bây giờ đây là chuyện chính sự...

“Ta nói thật đây này...”

Chu Đại Đồng lén lút nói: “Người bảo ta chú ý những kẻ khả nghi, ta đúng là không thấy gì, nhưng khuya ngày hôm trước, nhà của Triệu quả phụ bán đậu hũ có một tên nam nhân che mặt treo tường vào... Việc này có bình thường không?”

“Có gì không bình thường?”

Hồ Ma nhìn Chu Đại Đồng với ánh mắt kỳ quái: “Người không được phép dùng, còn không cho người khác dùng à?”

“Không phải...”

Chu Đại Đồng vội vàng nói: “Mẫu chốt là hẳn ta đi vào mà không ra...”

“Hơn nữa, Triệu quả phụ không mở cửa vào ngày hôm sau, chỉ nói là bị bệnh. Người kia hơn phân nửa vẫn đang trốn trong nhà nàng!”

“...”

“Ừm?”

Kiểu nói này quả thực kỳ quái. Đàn ông vào nhà quả phụ mà hừng đông không ra, việc này quá không chuyên nghiệp, không giống với hành vi của người trong thôn.

Hơn nữa, trước cửa nhà góa phụ có rất nhiều thị phi, không phải chuyện có thể tùy tiện bàn luận, nữ nhân sống một mình rất dễ bị ma quỷ và tà linh nhắm tới..

Hồ Ma nhanh chóng suy nghĩ, rồi đột nhiên kịp phản ứng, hỏi Chu Đại Đồng: “Làm sao người biết chi tiết như vậy?”

“Lão thái thái ở đầu thôn nói cho ta biết...”

Chu Đại Đồng nói: “Ta mỗi ngày cùng với các bà ấy nói chuyện phiếm, chuyện gì trong mười dặm tám thôn mà ta không biết?”

“... Không tầm thường!”

Hồ Ma nhất thời không biết nói gì với y. Chu Đại Đồng tuy không trung thực, chỉ toàn làm những việc xảo trá ngoài dự liệu, nhưng bản lĩnh này quả thực rất hữu dụng.

Họ đi vào nội viện, cùng lão chương quỹ vừa nói chuyện. Lão chương quỹ vốn biếng nhác, nhưng nghe vậy cũng nghiêm túc lên, mặc quần áo cùng Hồ Ma đi ra ngoài.

Chương quỹ nóng lòng, muốn dắt ngựa cưỡi đi. Hồ Ma lại nghĩ, nếu họ đi rầm rộ như vậy, đối phương có thể sẽ đề phòng, phát giác không đúng thì sẽ bỏ trốn vào Lão Âm Sơn, lúc đó không ai có thể làm gì được.

Họ liền cho người kéo một chiếc xe lớn, chất lên đó mấy bao lương thực, hai thớt vải. Trên xe giấu bông côn và xiên phân của Triệu Trụ. Họ lấy danh nghĩa đổi dê mà đi đến thôn Dốc Đá.

Bên trong điền trang bọn họ, cứ mỗi cách một đoạn thời gian, liền sẽ có lương thực đưa tới, còn có đưa thêm một ít huyết thực, dùng để cung cấp nuôi dưỡng bọn họ.

Họ cũng đổi hầu hết những thứ khác từ các làng xung quanh, điều này cũng khá phổ biến.

Vì Hồ Ma “què chân”, nên hấn ngồi trên xe, Chu Đại Đồng kéo xe, Chu Lương và Triệu Trụ đẩy xe ở hai bên, lão chương quỹ cũng đi bên cạnh.

Đãi ngộ cũng tốt.

Họ ra khỏi cửa lúc giờ Thân, đi khoảng nửa canh giờ, trời sắp tối thì đến thôn Dốc Đá. Hồ Ma hỏi kỹ Chu Đại Đồng địa điểm, rồi để y mang lương thực đi đổi dê, còn mình thì cùng lão chương quỹ ẩn vào bóng tối.

Chẳng bao lâu, họ đi một trước một sau đến trước một căn nhà ngói ở đầu thôn.

Bây giờ mới vào đêm, trong thôn vẫn còn khá nhiều người, nhà nhà đều thấp đèn, bắt đầu thu mua chuẩn bị cho mùa đông. Tuy nhiên, nhà của Triệu quả phụ bán đậu hũ lại im ắng lạ thường. Đứng bên ngoài nhìn vào, bên trong tối đen như mực, không một tia sáng.

Liếc nhìn chương quỹ, Hồ Ma thấy lão đang cúi đầu trầm ngâm, sau đó lắc tay áo để Hồ Ma lui lại.

Chương quỹ tự mình tiến lên, khẽ gõ cửa vài lần và nói: “Có ai ở nhà không? Xin cho chén nước uống.”

Hồ Ma nghe vậy không biết nói gì.

Mùa đông khắc nghiệt, ít ai ra ngoài, huống hồ là đêm hôm khuya khoắt đến xin nước? Người bình thường nào cũng không dám mở cửa.

Nhưng sau khi chương quỹ gọi cửa, lão chương quỹ liền chấp tay đứng trước cửa, im lặng chờ đợi.

Chẳng bao lâu, từ bên trong nhà vang lên một giọng nữ yếu ớt: “Nhà ta không có nam nhân, ta lại đang bị bệnh, không tiện mở cửa.”

“Xin khách nhân đi nhà khác xin nước!”

“ ... ”

Hồ Ma từng gặp qua Triệu quả phụ bán đậu hũ này ở thôn Đốc Đá, giọng nói của bà ta quả thực rất giống.

Tuy nhiên, lão chương quỹ nghe vậy lại bỗng nhiên cười lạnh: “Bệnh rồi?”

“Tốt vậy, ta là thầy thuốc, vào xem cho ngươi một chút!”

“ ... ”

Trong sân im lặng hồi lâu, không có ai trả lời. Hồ Ma nhận ra có điều không ổn, chống gậy chuẩn bị tiến lên đập cửa.

Nhưng không ngờ, vừa mới chuẩn bị ra chân, cánh cửa đã đột nhiên mở ra.

Trong bóng tối của sân, một người phụ nữ có vẻ yếu ớt đứng trong khung cửa, tay bưng một bát nước. Khi nhìn thấy hai người nam tử đứng trước cổng, bà ta có vẻ sợ hãi, chậm rãi đặt bát nước xuống cạnh cửa và định đóng cửa lại:

“Đêm hôm khuya khoắt không tiện mời khách vào nhà, quý khách uống nước xong thì đi thôi...”

“ ... ”

Lần này, Hồ Ma lại cảm thấy bất ngờ.

Nhưng không ngờ, khi Triệu quả phụ định đóng cửa, chương quỹ bỗng nhiên đưa tay chặn lại cánh cửa, bình tĩnh nhìn bà ta.

Quả phụ giật mình, lão đảo lui về phía sau mấy bước, kinh hoảng nói: “Các người... Các người làm sao...”

Hồ Ma đang nghi ngờ, nghĩ đến việc nếu quả phụ này kêu lên, người trong thôn sẽ chạy đến, chuyện này sẽ rất khó xử.

Ban đêm xông vào nhà quả phụ là điều tối kỵ trong thôn, người đứng đắn đều là leo tường...

Nhưng chương quỹ bất chấp, không nói thêm lời nào, đột nhiên thổi một hơi về phía trước.

Điều khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi là người phụ nữ Triệu gia đứng ở cách đó bốn năm bước, một người sống sờ sờ vậy mà trực tiếp bị một hơi này thổi tới, thân thể bà ta như không có trọng lượng, lão đảo, bay thẳng ra hai ba trượng, mới nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Ngay sau đó, lão chương quỹ sai bước xông vào sân, đi thẳng về phía nhà chính.

Hồ Ma theo sát phía sau, vào sân, đến trước người quả phụ xem xét, thì thấy không có người sống nào ở đây, chỉ có một tấm da người mỏng manh được chống đỡ bởi những thanh tre và dây mây.

Nghĩ đến việc vừa mới trò chuyện với “nàng”, hẳn không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Chương 173. Hình Hồn chi thuật

Chương 173: Hình Hồn chi thuật

Trước cảnh tượng tà dị hiện ra trước mắt khiến Hồ Ma kinh hãi, lão chưởng quỹ với động tác gọn gàng và linh hoạt, không thèm nhìn đến tấm da người kia, bước chân thoăn thoắt đã xông vào nhà chính.

Bóng tối bao trùm, Hồ Ma hoàn toàn không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra trong phòng, thêm vào việc bản thân đang bị thương, hắn cũng không dám mạo muội xông vào.

Chỉ nghe thấy bên trong hỗn loạn, tiếng kêu la xen lẫn tiếng kêu đau và tiếng đồ vật vỡ vụn.

Nhưng chỉ sau vài hơi thở, lão chưởng quỹ đã tóm lấy một người đi ra, thấp giọng nói:

“Cầm đèn!”

“Vâng!”

Hồ Ma trong lòng hơi kinh hãi, vội vàng đáp lời, móc cây châm lửa từ trong ngực ra, tiến vào nhà chính tìm kiếm ngọn đèn.

Ánh sáng lờ mờ của cây châm lửa chiếu sáng mọi vật trong căn phòng, lướt qua một lượt, khiến Hồ Ma kinh hãi đến mức quên cả thở.

Quá tà dị.

Hắn nhìn thấy trên mặt đất tràn đầy máu, có vệt đã khô cạn, có vệt như vừa mới chảy ra.

Cái bàn gỗ nát vụn, cũng là vừa mới bị phá hủy.

Dưới ánh sáng lờ mờ của cây châm lửa, hướng về phía trước soi sáng, hắn thấy trên chiếc bàn gỗ cạnh tường, bày một cái bình. Cái bình này giống hệt cái bình mà hắn đã thấy ở người bán hàng rong, chỉ là to hơn một chút.

Bây giờ cái bình đã bị vỡ, bên trong chảy ra một vật thể trắng bóng kỳ dị, trông giống như một bào thai, nhưng lại to lớn hơn rất nhiều. Nó mơ hồ giống như một bé gái dị dạng, nhìn vào khiến người ta sợ hãi. Thứ này đã bị bóp chết, nhưng phần da thịt vẫn còn hơi run rẩy.

Trước cái bình, có ba loại cúng phẩm đang được đốt hương.

Cúng phẩm đầu tiên là một cái đầu lâu, trên đó còn dính vụn thịt nát, hai hốc mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Cái thứ hai trong mâm bày một bộ tim gan.

Cái thứ ba trong mâm, lại là đầy ắp năm cái bánh bao chay... Đúng là bánh bao chay thật.

Chu Đại Đồng quả nhiên nghe ngóng không sai, bóng người đêm đó chui vào Triệu gia chính là Đàn Nhi Giáo, vụng trộm mưu hại Triệu quả phụ, móc tim gan hiến tế, dùng yêu pháp xử lý da người lừa gạt hàng xóm.

Cái da người đó lại biết cử động và nói chuyện, ngay cả hắn cũng suýt bị lừa, huống chi người sống quanh nhà?

Nghĩ đến sự ác độc tàn nhẫn của Đàn Nhi Giáo, trong lòng Hồ Ma không khỏi run lên.

Nhưng hắn cố nén lại, tìm được ngọn đèn bị quăng sang một bên, may mà không hỏng, dùng cây châm lửa châm, rồi nâng lên.

Lão chưởng quỹ đã ngồi trên phiến đá mài trong sân, người bị lão bắt được thì đang quỳ gối ngay trước mặt lão chưởng quỹ, nhìn không có dấu hiệu bị trói tay chân, nhưng chắc là cũng bị lão chưởng quỹ dùng biện pháp gì đó chế trụ, nên chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Nói!”

Lão chưởng quỹ từ trong sân nhà lấy một chiếc áo đã phơi khô, lau sạch máu trên tay, và ném nó sang một bên..

Lão nhìn chằm chằm vào nam nhân đang quỳ gối trước mặt, cười lạnh nói:

“Tôn lão cửu, rốt cuộc đã trốn đi đâu?”

“Hắn lúc nào sẽ trở về?”

Tên hán tử kia tựa hồ cũng biết mình không sống được, nhắm mắt lại, nửa ngày mới mở ra, cắn răng cười lạnh:

“Ta nói sao không thấy bóng dáng của Hoa Tiểu Tử, có lẽ cũng là rơi vào tay ngươi rồi?”

“Hắc hắc, ta khuyên ngươi đừng chậm trễ thời gian, cho ta một cái chết thống khoái, ta sẽ không nói bất cứ điều gì...”

“Còn không chịu nói?”

Hồ Ma hơi hơi kinh ngạc, quan sát hán tử kia một chút, nhận ra là hình dáng phổ biến ở trong thôn này.

Mặt gã dính máu, mới có vẻ hơi âm lệ. Nếu lau đi những vết máu này, khuôn mặt bên trong đúng là hiền lành, hay cười.

“Học đòi làm anh hùng, giả vờ cứng rắn à?”

Lão chưởng quỹ cười lạnh nhìn gã, thản nhiên nói: “Người bán hàng rong trước kia, hắn tên là Hoa Tiểu Tử đúng không?”

“Hắn cũng giống như ngươi, không chịu nói, nhưng ta đã dùng một nhát dao giết chết hắn, sau đó tra hỏi kỹ lưỡng, hắn

vẫn là nói.”

“... “

“Ha ha, hắc nói... “

Hán tử kia nghe vậy, liền cười lạnh, nhưng bỗng nhiên phát giác có điều không ổn, trong lòng nhất thời giật mình.

Gã nhìn vào mắt của lão chương quỹ, hơi có chút khó tin, thậm chí thanh âm đều run động: “Chết rồi còn hỏi?”

“Ngươi... “

“Thủ Tuế Nhân các ngươi, lúc nào lại có bản lĩnh về môn đạo Hình Hồn này?”

“... “

“Vì các ngươi, mà ta cố ý học.”

Lão chương quỹ thản nhiên nói: “Ta dùng ba cân huyết thực để đổi lấy bí kíp này.”

“Nhưng cũng đáng.”

“Nếu không học được pháp môn này, ta lấy gì để tiếp đón các lão bằng hữu khi các ngươi trở về?”

“... “

Lúc này, biểu hiện của chương quỹ vô cùng bình tĩnh, dường như đang nói chuyện nhà với người quen.

Gã hoảng loạn, giọng nói khàn khàn: “Ngươi... Làm sao ngươi biết chúng ta sẽ trở về?”

“Ha ha... “

Chương quỹ nhìn về phía hai chiếc xe lớn đang đậu trong sân. Triệu gia làm nghề làm đậu hũ, nên có xe là điều bình thường. Dù là đi thu mua đậu nành ở nông thôn hay bán đậu hũ vào thành đều cần dùng đến xe.

Nhưng chỉ là một cửa hàng đậu hũ nhỏ, lại đặt hai chiếc xe lớn như vậy, khiến cho cái sân này trở nên chật chội.

Chương quỹ nhìn gã nam nhân kia, nở một nụ cười lạnh lùng đầy âm trầm: “Giả thần giả quỷ, các người tưởng ta không hiểu bản lĩnh của Đan Nhi Giáo sao?”

“Nói dối trắng trợn! Trên đời này có thể có người hiểu được bản lĩnh này, cũng có thể vận chuyển một lượng lớn huyết thực như vậy.”

“Nhưng tuyệt đối không thể là lũ hạ lưu các người!”

“Cho nên không cần quản các người chơi như thế nào, ta cũng sớm biết các người nhất định sẽ trở về, cho nên vẫn luôn ở đây chờ các người!”

Chương 174. Số mệnh

Chương 174: Số mệnh

“...”

Lời nói này không chỉ khiến tên hán tử kia kinh hãi, mà Hồ Ma cũng lập tức xác nhận phỏng đoán trước đây của mình.

Đám huyết thực kia quả nhiên vẫn còn ở lại thị trấn này?

Nhị Oa Đầu lão huynh trước đây đoán không sai, đám huyết thực kia lúc trước mặc dù dẫn tới tà ma, nhưng căn bản không có bị chở đi.

Chỉ bất quá, không phải lão chương quỹ giấu đi, mà là Đàn Nhi Giáo.

Việc này hiển nhiên cũng là giấu diếm lão chương quỹ. Bọn hán giả vờ như đã chở đám huyết thực kia đi, mục đích là để đợi phong thanh đi qua, rồi sẽ quay lại vụng trộm chở đi. Tuy nhiên, lão chương quỹ đã sớm khám phá ra, và cũng đoán được rằng bọn hán sẽ còn trở lại.

Chỉ bất quá, chương quỹ đã đoán được, vậy tại sao lại không nói cho người phía trên biết?

“Ha ha, ha ha...”

Bỗng nhiên bị chương quỹ nói toạc bí mật trong lòng, tên hán tử kia giật mình không thôi. Cuối cùng, gã cũng không biết nghĩ đến cái gì, bèn đột nhiên cười ha hả: “Cũng giống như khuê nữ của người, người cũng quả thực là một kẻ thông minh.”

“Đáng tiếc, người cũng đừng hòng moi được từ miệng ta thông tin về đám huyết thực kia. Nói cho người biết, đừng hòng mơ tưởng, bởi vì cửu gia gia căn bản là không nói cho ta...”

“Ta chỉ là phụng mệnh tới xem một chút Hoa Tiêu Tử sống hay chết, và chuẩn bị hai chiếc xe lớn mà thôi.”

“Chuyện khác ta không biết gì cả, người coi như có đánh chết ta, muốn tra xét linh hồn, thì căn bản cũng không hỏi ra được gì...”

“...”

Lão chương quỹ gắt gao nhìn gã, hán tử kia trong lòng hoảng hốt, nhưng cố ý uấn ngực, nhìn thẳng vào lão chương quỹ.

Ánh mắt không né tránh, tựa hồ chứng thực mình thực sự nói thật.

Lão chương quỹ trầm mặc một lúc, rồi thở dài, hướng Hồ Ma nói: “Chuẩn bị cho ta ba nhánh hương, một cặp ngọn nến, lấy thêm cái bồn tới để hứng máu.”

“Người... Người...”

Hán tử kia rốt cục không kèm được, lộ vẻ kinh hoàng: “Ta nói, ta thật không biết...”

“Vâng.”

Lão chương quỹ nói: “Nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, không chỉ để hỏi ra đám huyết thực kia, mà chủ yếu là để cho người chịu tội!”

Hán tử kia nghe vậy, mặt cắt không còn giọt máu, một cổ hàn khí ập đến, khiến tâm hồn hắn run rẩy.

Hồ Ma không dám chậm chạp, vội vàng vào nhà lục tìm, quả nhiên tìm được hương và nến mà chương quỹ cần.

Điều kỳ lạ là những thứ này lại được lấy ra từ một chiếc túi đen, mà chiếc túi này rõ ràng không phải của Triệu gia làm đậu hũ, mà giống như của tên Đàn Nhi Giáo kia mang theo.

Khi hắn đưa cho chương quỹ, chương quỹ liền lôi tên kia đi nhanh vào phòng trong.

Hồ Ma không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ biết chương quỹ đã dùng cách nào đó bịt miệng mũi tên kia để tránh cho gã kêu thảm, kinh động hàng xóm.

Nhưng Hồ Ma có thể cảm nhận được từng đợt hàn ý xâm nhập cơ thể, khiến da gà nổi lên, như có thứ gì đó không phải người đang tiến vào nhà. Hắn phải vận dụng công lực mới miễn cưỡng chống đỡ.

“Cái nhà chính này...”

Hắn quay đầu nhìn nhà chính, nhưng lại nhanh chóng dời mắt đi.

Hắn không biết bên trong nhà chính đang diễn ra hình phạt tàn khốc nào, nhưng Hồ Ma hiểu rằng, nó nhất định rất đặc sắc.

Hết một nén hương, chương quỹ mới đi ra.

Hồ Ma nhìn lão từ đầu đến chân, toàn thân dính đầy máu tươi, gương mặt âm trầm, như từ địa ngục trở về.

Hồ Ma im lặng giật lấy tấm vải đang phơi khô, đưa cho lão chương quỹ.

Lau tay xong, lão mới thông thả ngồi xuống cối xay, nhàn nhã châm thuốc hút.

“Ngươi không hiểu kỳ sao?”

Lão bỗng nhiên hỏi Hồ Ma sau một lúc im lặng.

“Không hiểu kỳ.”

Hồ Ma đáp: “Đây không phải là một đệ tử thanh hương như ta có thể nghĩ đến. Ta chỉ đến đây để báo đáp ơn truyền pháp của chương quỹ. Chuyện khác, ta không muốn nghe.”

“...”

Chương quỹ nhìn hẩn, thấy vẻ mặt không giống giả vờ, mới thấp giọng thở dài: “Ngươi là người thông minh.”

“Kỳ thật ta cũng không quan tâm đến chuyện mất trộm huyết thực. Oan ức ta đã gánh chịu, giờ đây ta chỉ muốn chờ đám tạp toái Đan Nhi Giáo quay lại, giết chúng không còn một móng.”

...

Sự im lặng bao trùm lấy sân.

Hồ Ma bỗng lên tiếng: “Nhưng có một vấn đề ta vẫn quan tâm...”

“Hòa muội tử, còn có thể chữa trị không? Có thể những tên thủ hạ kia có giải dược... hoặc là giải pháp nào khác?”

...

Trong bóng đêm, ngọn đèn dầu lay động, nhưng vẫn có thể nhận ra ánh mắt chương quỹ như sụp đổ.

Lâu sau, lão mới cất tiếng, giọng trầm buồn: “Khó, quá khó...”

“Thuật Tạo Súc đó, dùng dầu nóng làm bỏng nát da thịt của con bé, rồi lột sống con ác quỷ, luyện chế bằng bí pháp rồi dán lên người con bé, khiến nó sinh trưởng thành một khối, không thể tách rời...”

“... Đó là số mệnh của con bé!”

“Nhưng ta là phụ thân của con bé, ta không thể khoanh tay đứng nhìn, ta phải thử mọi cách để cứu con bé.”

...

Hồ Ma không hỏi thêm, chỉ thấp giọng nói: “Chúng ta nên trở về, chương quỹ, bên kia hẳn là đã đổi đồ xong rồi.”

Chương 175. Trở về

Chương 175: Trở về

Hồ Ma và chương quỹ lặng lẽ rời khỏi căn phòng lộn xộn, đóng cửa lại.

Chẳng biết bao lâu nữa người trong thôn mới phát hiện ra cảnh tượng tàn khốc bên trong. Chắc chắn sẽ náo loạn âm ỉ.

Nhưng Hồ Ma và lão chương quỹ hiện tại không muốn tiết lộ chuyện này. Bởi vì loại thảm án này đã đạt đến mức độ nhất định phải báo quan trong làng. Khác với Hồng Đăng Hội, nơi có thể tùy tiện trấn an vài câu rồi cho qua chuyện.

Án mạng xảy ra ở những thôn trấn xung quanh khác biệt với những gì xảy ra bên trong trang tử của Hồ Ma.

Trang tử đó là cơ sở của Hồng Đăng Nương Nương. Các tiểu nhị đều như bán mạng cho nương nương. Chết một hai người thì tự xử lý, quan phủ căn bản không quản.

Nhưng làng trại mười dặm tám hương này trên danh nghĩa vẫn thuộc về quan phủ quản hạt. Dĩ nhiên, đây chỉ là nói suông. Bây giờ Hồ Ma đã hiểu rõ, quan phủ châu huyện hiện tại chỉ là cái bình phong.

Từ khi Thái Tuế xuất thế, thiên hạ đại loạn, triều đình chỉ còn trên danh nghĩa. Các nơi tự cai trị, không khác gì tự do. Những nơi này trên danh nghĩa vẫn thuộc về triều đình, nhưng quan lại địa phương còn không lo nổi cho bản thân, sao có thể quan tâm đến nơi xa xôi?

Hồng Đăng Nương Nương tuy là tà ma, nhưng lại giống như người cai quản thực sự của khu vực gần trăm dặm này.

Tại sao ta nói Hồng Đăng Nương Nương là tà ma lớn nhất trong khu vực gần trăm dặm?

Bởi vì ngay cả quan lão gia cũng phải lén lút cống nạp cho Nương Nương!

Hồng Đăng Nương Nương không đồng ý, hẳn sẽ không thể làm quan lão gia, thậm chí còn có thể bị người hại chết.

Hồ Ma đi qua những con đường nhỏ trong thôn, đến đầu thôn thì gặp Chu Đại Đồng và những người khác đang kéo xe chờ.

Họ trao đổi rất thuận lợi. Không chỉ có mấy con dê được buộc bên cạnh xe, trên xe còn có nhiều bình bình lọ lọ, muối ăn rau ngâm các loại.

“Rau ngâm của tiểu nương tử thật ngon...”

Chu Đại Đồng và Chu Lương Triệu Trụ đang trò chuyện rôm rả thì bỗng thấy lão chương quỹ và Hồ Ma đi đến. Lão chương quỹ với khuôn mặt lạnh tanh khiến họ vội vàng im bật.

Hồ Ma khoát tay áo, lên xe và họ nhanh chóng lên đường trở về.

Trên đường đi, họ tò mò về việc Hồ Ma và chương quỹ làm gì, nhưng không dám hỏi. Trong bóng đêm, họ không nhìn rõ ràng, nhưng nghe được mùi máu tươi thoang thoảng trên người chương quỹ. Tuy nhiên, họ giả vờ như không nghe thấy gì.

Trở về trang trại, họ buộc dê, chuyển rau ngâm.

Hồ Ma thấy đội tuần tra đêm đã ra ngoài, liền hoàn thành việc của mình. Chẳng mấy chốc, cơm được nấu dưới lò và các tiểu nhị ăn tối.

Hiện tại, Hồ Ma đều ăn tối cùng chương quỹ. Họ không nấu cơm cho Hồ Ma dưới lò nữa. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi

việc ở ngoại viện, Hồ Ma mới vào nội viện. Thấy đèn vẫn sáng, lão chưởng quỹ đã thay áo dài trắng và lão bộc đã nấu xong cơm.

Trên bàn ăn của Hồ Ma là một chén huyết thực lớn, bóng loáng và bốc hơi nghi ngút.

“Ăn cơm trước đi!”

Lão chưởng quỹ ngồi bên cạnh, phì phèo hút thuốc cán, không vội vàng nói gì, chỉ tay lên mâm cơm.

Hồ Ma đã cùng ăn với lão một thời gian, đương nhiên cũng không hỏi gì, liền im lặng ăn, sau đó chủ động thu dọn bát đĩa, đưa vào phòng bếp nhỏ.

“Ta nghĩ ngươi cũng nhìn ra được gì đó.”

Lão chưởng quỹ lặng lẽ hút thuốc cán bên cạnh, đợi Hồ Ma ăn xong, mới nhàn nhạt nói: “Thấy được thủ đoạn của bọn chúng rồi chứ?”

Lão vừa mở miệng, giọng lão đã toát lên sự căm phẫn. Căn phòng sáng sủa rộng rãi bỗng chốc tràn ngập khí tức báo thù, trở nên u ám và kiềm chế, ngọn đèn trên bàn rung rinh lay động.

Hồ Ma vội vàng nói: “Đang muốn hỏi chưởng quỹ, tẩm da người kia...”

“Bì ảnh kịch mà thôi...”

Lão chưởng quỹ nhàn nhạt nói: “Giết người rút xương, lột da làm mặt nạ, không có gì mà bọn chúng không làm.”

“Đây chỉ là đối với người bình thường thôi. Nếu đặc tội bọn chúng, chúng sẽ sử dụng mọi thủ đoạn ác độc và âm hiểm nhất.”

Từ trong buồng, Hồ Ma nghe tiếng nước vang lên.

Có vẻ như Ngô Hòa muội tử trong vạc đang kích động, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Hồ Ma nhớ đến thảm trạng của Triệu gia nữ tử, không cần chương quỹ nhắc nhở cũng hiểu được sự tàn ác của những kẻ này.

Mà đây chỉ là những giáo đồ bình thường của Đàn Nhi Giáo.

Lòng thâm cảm thán, Hồ Ma nói thẳng: “Loại người như vậy vốn nên sớm trừ khử.”

“Đương nhiên phải trừ, nhưng đó không phải là việc dễ dàng.”

Lão chương quỹ nhìn thấy vẻ e ngại và chần chừ của Hồ Ma, trong lòng thoáng an ủi, cũng có chút thân nhiên mà nói: “Ta đã chờ Đàn Nhi Giáo quay lại đây, chờ đợi hơn một năm

“Một năm qua, ta đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng vẫn không có niềm tin quá lớn.”.

Ta cho rằng bọn họ sẽ quay lại vào năm mới, thừa dịp lúc đó bên trong điện trang không có người. Nhưng bọn họ nóng vội hơn so với ta nghĩ, bọn họ đến sớm hơn một tháng. Vì vậy thời gian để người học bản sự cũng có chút gấp gáp.

“ ”

Hồ Ma im lặng lắng nghe, lúc này mới nói: “Chương quỹ, ngài đừng trách ta lắm miệng.”

“Chuyện này, vì sao không nói với người ở trong thành?”

“ ”

“Trong thành?”

Chương 176. Lão Bạch Kiền kêu gọi

Chương 176: Lão Bạch Kiền kêu gọi

Lão chương quỹ nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói: “Nói cái gì? Nói đám huyết thực kia vẫn còn ở nơi này sao?”

“Ha ha, nếu ta nói, bọn hắc cũng chỉ sẽ phái người đến tìm cho ra đám huyết thực kia, rồi chờ về trong thành mà thôi, người Đan Nhi Giáo biết không còn huyết thực ở đây thì làm sao sẽ trở về?”

“Ha ha, huyết thực có thể tìm về hay không, ta cũng không để ý, thậm chí chức chương quỹ này có làm hay không thì ta cũng không quan tâm, ta chỉ để ý một chuyện, đó là muốn báo đại thù cho nữ nhi của ta!”

“ ”

Hồ Ma nghe vậy, gật đầu nhẹ. Những điều này hắc cũng đã nghĩ đến, nhưng hỏi cho đầy đủ vẫn là tốt hơn.

Hắc trầm ngâm một lát, rồi nghiêm túc nhìn về phía chương quỹ, nói: “Chương quỹ muốn ta làm gì khi bọn chúng đến?”

Lúc này, trong lòng Hồ Ma dấy lên một cảm giác kỳ quái.

Nếu chỉ đơn giản là đối đầu với Đan Nhi Giáo, chém giết một trận, chương quỹ không cần phải nhắc nhở nhiều lần như vậy.

Chương quỹ trầm ngâm một lát khi nghe Hồ Ma hỏi, nhưng không trả lời trực tiếp. Lão hít một hơi thuốc lá, rồi

nhìn Hồ Ma, hỏi: “Người luyện chân phải này đến đâu rồi?”

Hồ Ma đáp: “Đã cảm nhận được hơi ấm.”

Lúc này, chân phải của Hồ Ma đã được tôi luyện bằng hỏa hầu. Thậm chí, tay phải của hắn cũng có thể cử động được vài ngón tay.

Lão chương quỹ không biết tình hình thực tế, nghe Hồ Ma nói chân phải đã cảm nhận được hơi ấm, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn một chút. Lão thở dài một tiếng, nói: “Làm khổ người rồi. Xem ra những huyết thực ta cho người cũng không uổng phí.”

“Nhưng như vậy vẫn là chậm.”

“Đàn Nhi Giáo sẽ không chờ chúng ta. Trong thời gian này, người hãy ăn thêm huyết thực.”

“Luyện thành cái chân này, rồi đến tìm ta.”

Nói đến đây, lão chương quỹ nghiêm túc nhìn Hồ Ma, nói: “Ta dạy dỗ người, chính là để làm việc quan trọng này.”

“Nếu thành công, ân tình giữa chúng ta coi như thanh toán.”

“Nhưng nếu người thất bại, hắc hắc, đó là mệnh của người, cũng là mệnh của ta, và cả mệnh của nữ nhi nhà ta.”

“...”

Nghe lão chương quỹ nói trịnh trọng như vậy, Hồ Ma cũng cảm thấy áp lực đè nặng.

Nửa ngày sau, hắn mới gạt đầu, nói: “Ta sẽ cố gắng hết sức, dù chỉ là để giúp Hòa muội tử trút cơn ác khí này.”

Lão chương quỹ trầm ngâm thở dài, không nói thêm gì.

Đợi Hồ Ma quay người đi ra khỏi nội viện, trong phòng bên cạnh mới vang lên tiếng rung động của Hòa muội tử: “Phụ

thân, Hồ Ma đại ca thực ra là một người rất tốt...”

“Chúng ta, có nên nói rõ với hắn không?”

“...”

Lão chương quỹ chỉ im lặng ngồi, hồi lâu mới lên tiếng:
“Người không muốn tốt cho chính mình sao?”

Bên trong phòng không có tiếng động, chỉ mơ hồ nghe tiếng Ngô Hòa nước nở khe khẽ.

...

...

“Sao có giác Chương quỹ có gì kỳ lạ?”

Hồ Ma ra khỏi nội viện với tâm trạng uể oải. Mọi chuyện tưởng chừng đã sáng tỏ, ít nhất là xác định Đan Nhi Giáo sẽ quay lại, nhưng đối với hắn lại càng mơ hồ hơn.

Hắn học được bản lĩnh từ lão chương quỹ, giúp đỡ lão là lẽ đương nhiên, huống chi là đối phó với loại yêu nhân kia?

Nhưng lão chương quỹ rốt cuộc muốn làm gì, sao lại giấu diếm kín đáo như vậy?

Mặt khác, nếu xác định nhóm huyết thực không bị chuyển đi, thì Đan Nhi Giáo đã giấu nó ở đâu?

Huyết thực không phải là vàng bạc châu báu, tùy tiện chôn xuống đất là được.

Thứ này cực kỳ tà ma, dù người không tìm thấy, để lâu tà ma cũng sẽ bị hấp dẫn đến.

Tất nhiên, vấn đề quan trọng nhất trước mắt Hồ Ma là một lựa chọn: Lão chương quỹ nung nấu ý định báo thù suốt một năm, đang đợi hắn giúp đỡ, còn Nhị Oa Đầu lão huynh cũng đang chờ tin tức về nhóm huyết thực.

Hắn kẹt ở giữa, phải lựa chọn thế nào?

Đây tưởng chừng như là một nan đề, nhưng Hồ Ma rất nhanh đã có quyết định của mình.

Hắn trở lại phòng, chậm rãi luyện tập nửa ngày, tiếp tục rèn luyện đùi phải và tay phải. Sau khi ăn hết một chén lớn thức ăn bổ dưỡng, hắn tiêu hóa thức ăn, chuyển hóa thành năng lượng để bù đắp cho sự hao hụt sau thời gian luyện tập chăm chỉ.

Sau đó, hắn tiến vào giấc ngủ và đến linh miếu bản mệnh.

Bây giờ không phải ngày rằm, nhưng hắn đã quyết định chủ động tiến vào linh miếu để đánh thức Nhị Oa Đầu lão huynh.

Rất đơn giản, phải không?

Lúc này, Hồ Ma không biết mình nên giúp lão chương quỹ báo thù hay tìm kiếm nhóm huyết thực.

Câu trả lời của Hồ Ma là: cả hai.

Trong tình huống chưa rõ ràng, hắn muốn chuẩn bị cho cả hai trường hợp.

Giúp người ta báo thù là lẽ đương nhiên. Dù đối đầu với Đàn Nhi Giáo vô cùng nguy hiểm, nhưng đây là việc Hồ Ma nên làm để trả ơn truyền pháp.

Nhưng nhóm huyết thực kia cũng phải tính toán. Là người chuyển sinh có danh hiệu Lão Bạch Kiên, hắn không thể bỏ qua cơ duyên này.

...

...

Với suy nghĩ này, Hồ Ma xuất hiện trong linh miếu bản mệnh mù sương. Hắn chậm rãi tiến đến hương án, nhìn bức

tượng thần sau hương án. Tay trái của tượng thần đã được những sợi kim ngân quấn quanh, gần như hoàn toàn hiển hiện ra ngoài.

Tay phải cũng xuất hiện một phần kim ngân, nhưng không hoàn chỉnh như tay trái. Chân phải xếp bằng cũng hiển hiện một phần.

Đây là năng lực của hắn, là thứ hắn dựa vào trong thế giới này...

Hồ Ma thầm nghĩ, cẩn thận sắp xếp lại thông tin và kế hoạch của mình trước khi đến trước lư hương, đưa tay đặt lên vách lò.

Hắn hít một hơi thật sâu, giọng trầm thấp vang lên: “Lão Bạch Kiền kêu gọi Nhị Oa Đầu, có chuyện quan trọng thương lượng. Nghe được không?”

Chương 177. Tìm người trợ giúp

Chương 177: Tìm người trợ giúp

“Huynh đệ, vội vã tìm ta như vậy, có phải có tin tức tốt rồi?”

Hồ Ma chăm chú nhìn vào lư hương. Theo lời kêu gọi của hắn, hương trong lư hương bỗng cháy bùng, một sợi hương khí như du như rắn bay vào màn sương đỏ sậm, nhanh chóng xoay tròn như đang tìm kiếm điều gì đó.

Sau một lát, sợi hương khí đột nhiên dừng lại, đồng thời tiếng của Nhị Oa Đầu vang lên. Cùng lúc đó, tốc độ cháy của hương cũng dần chậm lại.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn chính thức gọi người khác, nhưng Hồ Ma đã biết cách sử dụng mệnh hương từ trước.

Nếu là mệnh hương cắm ở bên trong lư hương, mình liền tùy thời có thể nghe được người khác kêu gọi, nếu là lúc trước đã từng kết nối, vậy càng là có thể trực tiếp gọi mình, đương nhiên, cái này cần mình cũng ở trong giấc mộng, mới có thể lập tức bị kéo vào linh miếu.

Nếu tỉnh táo, có lẽ sẽ có chút cảm ứng, nhưng Hồ Ma chưa thử qua.

Nhị Oa Đầu trước đó chỉ hẹn hắn trò chuyện vào ngày rằm, nhưng chỉ cần hắn trong giấc mơ, không phải ngày rằm cũng có thể gọi y.

Tuy nhiên, việc quấy rầy đột ngột như vậy, nếu không phải chuyện gấp thì có phần thiếu lễ phép.

Nghe tiếng Nhị Oa Đầu, Hồ Ma biết mình đã gọi thành công. Hắn thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười: “Chưa hẳn là xác thực, nhưng ta có nắm được một ít thông tin.”

“Tuy nhiên, ta cũng muốn hỏi người một chút. Nếu chúng ta muốn lấy được nhóm huyết thực kia, trước khi động thủ, cần chuẩn bị những gì và làm thế nào để hợp tác suôn sẻ, an toàn và hiệu quả nhất?”

Hắn giờ đây gần như có thể xác định được nhóm huyết thực kia đang ở gần trang trại này.

Nhưng những thông tin này không cần nói ngay từ đầu, hỏi dò trước sẽ tốt hơn.

Hồ Ma làm việc cẩn thận, Nhị Oa Đầu lão huynh cũng là người hiểu chuyện, không nói vòng vo mà chỉ nói: “Đơn giản, đầu tiên là phải thăm dò rõ tình hình, định ra kế hoạch hành động, sau cùng là phải đảm bảo sau khi lấy được, dọn dẹp sạch sẽ, an tâm hưởng dụng.”

“Thăm dò địa hình, hành động, và thủ tiêu tang vật?”

Hồ Ma trầm nghĩ, vội vàng nói: “Bỏ qua những thứ khác, chỉ riêng việc hành động cũng phải cẩn thận.”

“Lão huynh, không phải ta nghi ngờ, nhưng ta muốn hỏi một chút, Đàn Nhi Giáo dễ đối phó không?”

Nhị Oa Đầu nhíu mày, hỏi lại: “Cái nhóm hạ lưu này sao? Thật sự từ Lão Âm Sơn chạy đến đây?”

“Tám chín phần mười là vậy.”

Hồ Ma giải thích: “Hiện tại tin tức còn chưa rõ ràng, nhưng ta có thể xác định một điểm, nếu muốn an toàn lấy được nhóm huyết thực này, chúng ta buộc phải đối đầu với bọn họ.”

Giọng Nhị Oa Đầu trở nên trầm ỏn hơn: “Bao nhiêu người?”

Hồ Ma lắc đầu, nói: “Ta không rõ ràng, nhưng tôi thiểu cũng phải chuẩn bị đối phó với toàn bộ Đàn Nhi Giáo.”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, chìm vào im lặng. Suy ngẫm một hồi, y mới lên tiếng: “Việc này cần phải mưu tính kỹ càng. Đàn Nhi Giáo tuy phần lớn là dân dã, nhưng năm đó có thể ngang nhiên làm loạn ở châu phủ, bản lĩnh của bọn họ không thể xem thường.”

“Còn vị chương quỹ của các ngươi, rốt cuộc có ý đồ gì? Tuy lão có chút tài năng, nhưng làm sao đấu lại được những người này?”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng cũng cười khỏ: “Cái này ta cũng không biết...”

Mình có thể nhận ra sự bất thường, thì sao Nhị Oa Đầu lão huynh lại không thấy vậy.

Việc lão chương quỹ không báo cáo sự tình, dù mình đã giải thích, nhưng nghe vào vẫn vô cùng kỳ quái.

Dù nói thế nào đi nữa, đây là một việc quan trọng, chương quỹ lại có lòng tin như vậy, có thể một thân một mình đối phó được toàn bộ Đàn Nhi Giáo?

Hoặc là, chỉ cần thêm mình là đủ?

“Bất kể như thế nào, việc liên quan đến Đàn Nhi Giáo, còn có vị lão chương quỹ tâm tư khó đoán, lại còn muốn giấu diếm Hồng Đăng Hội, chỉ dựa vào hai chúng ta, e là không an toàn...”

Nhị Oa Đầu trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi nói: “Có lẽ, chúng ta nên tìm người trợ giúp.”

“Giúp đỡ?”

Hồ Ma có chút ngoài ý muốn: “Tìm ai?”

“Đương nhiên là vị Bạch Bồ Đào Tửu tiểu tử...”

Nhị Oa Đầu lão huynh cười nói: “Nàng ta cũng có bản lĩnh không nhỏ, theo ta được biết, nàng vốn không phải người Minh Châu phủ, nhưng có chuyện tới đây xử lý, hiện tại hẳn là vẫn còn ở đây.”

“Bất quá, nàng không thích nói chuyện phiếm. Ta đã gọi nàng mấy lần, có lẽ nàng nghe thấy nhưng không muốn trả lời.”

“Chủ động tìm người ta nói chuyện phiếm?”

Hồ Ma có chút bất ngờ: “Vậy tại sao ta mỗi lần đều phải chờ đến ngày rằm mới có thể tìm người?”

Nhị Oa Đầu trầm mặc một chút, lúng túng nói: “Cùng người nói chuyện đều là chính sự...”

“Nhưng bình thường ai thích nói chuyện với nam nhân chứ? Ta thỉnh thoảng vào đây, đương nhiên là muốn tìm Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nũng nịu, chứ không phải làm ra vẻ đại ca trước mặt người!”

“Cái gì đây...”

Hồ Ma nghe vậy, im lặng một lúc, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ta còn cần tiếp tục tìm hiểu thêm thông tin, hiện tại còn quá nhiều chuyện chưa rõ ràng.”

“Tuy nhiên, nếu đến lúc đó thật sự muốn động thủ, thì nên tìm giúp đỡ sớm. Ta xem chừng Đan Nhi Giáo cũng sắp tới, đại khái là trong khoảng thời gian gần đây.”

Nhị Oa Đầu lão huynh nghe vậy nở nụ cười, nói: “Người yên tâm đi.”

“Ta đã hẹn Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đi uống trà và dạo cửa hàng son phấn. Mặc dù nàng không để ý đến ta, nhưng khi ta nói về nhóm huyết thực này, nàng chắc chắn sẽ động tâm.”

“...”

Giao phó thêm vài câu, Hồ Ma liền rời khỏi linh miếu.

Chương 178. Dọn dẹp

Chương 178: Dọn dẹp

Đã bàn bạc ổn thỏa với Nhị Oa Đầu lão huynh, chuyện tốt sắp đến, vậy không cần chờ đến ngày rằm nữa.

Gần đây, mỗi đêm giờ Tý, hắn đều vào linh miếu bản mệnh, chờ đợi một nén nhang, có tin tức thì trao đổi, không có tin tức thì lui ra.

Còn trong những ngày sau đó, Hồ Ma chỉ tập trung tu luyện và sắp xếp công việc trong trang trại.

Ngủ, hắn là người chuyển sinh. Tỉnh dậy, thì vẫn là Hồ Ma.

Dành thời gian, rèn luyện bản lĩnh.

Lão chương quỹ đáp ứng cung cấp huyết thực cho Hồ Ma, lời hứa đó hoàn toàn không sai.

Mặc dù chương quỹ không bỏ ra được huyết thực hoàn, nhưng mỗi ngày Hồ Ma đều được cung cấp một chén canh huyết thực lớn. Hắn không hề khách khí, ăn hết và cảm nhận rõ ràng khí huyết được bồi bổ.

Trước đây, do tu luyện chăm chỉ, mệnh hương của Hồ Ma tiêu hao rất nhanh. Hắn cảm nhận được mối liên hệ giữa luyện sống và người chuyển sinh, trụ mệnh hương thứ ba của hắn sắp tiêu hao sạch sẽ, đạo hạnh cũng sắp từ ba nén hương giảm xuống hai.

Nhưng giờ đây, nhờ được tẩm bổ bởi canh huyết thực mỗi ngày, trụ mệnh hương thứ ba cũng được bảo toàn. Tuy tiến độ tu luyện không bị ảnh hưởng, nhưng mệnh hương cũng không tiếp tục hao hụt.

Ngoài tu luyện, Hồ Ma chủ động yêu cầu bọn tiểu nhị trong trang trại tăng cường tuần tra, không đi đến những nơi hoang vắng.

Hắn hiểu rõ, nếu gặp phải Đan Nhi Giáo với lô hỏa và vài kỹ năng hiện tại của bọn họ thì e rằng bọn họ không đủ sức chống lại.

Về vụ án mạng ở thôn trước đây, cũng có người đến trang tử báo tin.

Nghe tin ở Triệu gia đã xảy ra vụ án huyết án, mọi người đều sợ hãi.

Họ vội vã chạy vào thành báo quan, nhưng quan phủ không cử người xuống điều tra.

Nghĩ cũng phải, nha sai cũng không ngốc. Nơi đây hoang vắng, gần biên giới của Lão Âm Sơn, chuyện gì kỳ quái cũng có thể xảy ra.

Ta chạy qua chạy lại, lo lắng gặp chuyện chẳng lành.

Mà người dân trong thôn vốn coi Hồng Đăng Hội như người nhà, thấy quan phủ trong thành không quan tâm, liền đến trang trại cầu chương quỹ quản lý. Hồ Ma thấy vậy, không cần hỏi ý chương quỹ, tự mình đi theo họ đến xem xét.

Thực ra, so với vụ án mạng, người dân càng sợ vụ án này quá hung hãn, nghi là do tà ma gây ra.

Nhưng họ đã nghĩ quá nhiều.

Hồ Ma lần nữa bước vào nhà họ Triệu, vẫn là cảnh tượng tàn khốc đầm máu như lần trước, chỉ thêm chút mùi hôi thối.

Tuy nhiên, lại vô cùng sạch sẽ.

Nơi đây so với bất kỳ nơi nào khác đều sạch sẽ hơn về mặt tà dị.

Đàn Nhi Giáo xử lý vị Triệu quả phụ đáng thương một cách sạch sẽ, chường quỹ cũng xử lý hẩn ta rất sạch sẽ.

Vì vậy, đối với Hồ Ma, chỉ cần nói với người dân: “Nhặt hết tay chân đứt lìa, đem đốt đi.”

“Mỗi đêm, đèn đây đốt vàng mã, dâng hương một chút, sẽ bình an.”

“...”

Nhìn vẻ mặt hoang mang của người dân, Hồ Ma cũng suy nghĩ, Đàn Nhi Giáo đã gây mất hai người, e rằng sẽ không chịu dừng lại.

Hẩn cố ý nói: “Vụ án này, các vị không cần tìm quan phủ tra. Chuyện rất đơn giản, có yêu nhân từ nơi khác đến, nhóm ngó Triệu quả phụ, lên vào ban đêm và hại chết bà ta. Các vị nhìn da người kia, đó là do những kẻ dùng tà thuật tạo ra.”

“Bất quá, tên này cũng không có kết cục tốt đẹp, bị oan hồn của Triệu quả phụ lấy mạng, chết thảm hơn nhiều. Cái này gọi là gì nhỉ, lão thiên có mắt, báo ứng xác đáng!”

“Nhưng là, hương thân hương lý của ta cũng phải lưu tâm nhiều.”

“Tà pháp như vậy, mọi người về sau phải tỉnh táo, cẩn thận. Chuyện ở Triệu gia cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra.”

“Trước đây, bên thôn Can Tử kia cũng từng có một người bán hàng rong, nhìn có mày rậm mắt to, nhưng thực ra là một kẻ buôn bán trẻ con. Hẩn suýt chút nữa đã mê hoặc ba đứa trẻ, may mà ta gặp được và giúp chúng tìm về. Nếu không, nghĩ lại cũng thật đáng sợ.”

“...”

Người trong thôn đương nhiên là cũng đã nghe nói việc này, từng người gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Thậm chí còn có người phản nộ nói: “Về sau gặp những kẻ lang thang này, dám vào thôn, trực tiếp đánh chết.”

Hồ Ma giật mình, biết rằng bọn họ không nói đùa. Người trong thôn khi tức giận, đánh chết một hai người rồi ném ra ngoài cho chó ăn, căn bản không sợ gì cả.

Hắn vội vàng nói: “Thế cũng không cần, đa phần bọn họ đều là người tốt, đi khắp nơi kiếm sống. Hương thân cũng thuận tiện giúp đỡ họ, không phải sao? Đáng hận chỉ là những yêu nhân trà trộn trong đó!”

“Hương thân chỉ cần cẩn thận hơn, gặp người khả nghi thì đến trang tử nói với chúng ta.”

“...”

Người trong thôn nghe vậy vô cùng cảm động, một người lớn tuổi nắm lấy tay Hồ Ma, nói lời cảm động.

Hồ Ma lại ần ần cảm thấy, qua mấy lần xử lý sự việc, danh tiếng của mình hiện giờ.

Thậm chí còn cao hơn cả lão chương quỹ thậm trọng và nghiêm túc.

Xử lý xong việc này, Hồ Ma trở về trang trại. Tuy nhiên, lòng hắn ngày càng bất an.

Hắn không chỉ dặn dò bọn tiểu nhị canh gác, mà người dân trong thôn cũng sẽ lưu ý những gương mặt lạ. Theo lý thuyết, mọi việc đã được sắp xếp cẩn thận, nhưng ba ngày trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì. Biết rõ bọn chúng sắp đến, nhưng lại không xuất hiện, khiến Hồ Ma cảm thấy bất an hơn bao giờ hết.

Tuy nhiên, việc cần làm vẫn phải làm. Mặc dù không biết rõ dụng ý thực sự của chương quỹ, nhưng sau bữa trưa hôm đó, Hồ Ma vẫn âm thầm đi vào nội viện.

Đến trước mặt chương quĩ, hắn cười ném cây quả trượng trong tay xuống đất.

“Chương quĩ, ta đã hoàn thành nhiệm vụ!”

Chương 179. Tuyệt chiêu

Chương 179: Tuyệt chiêu

Chưởng quỹ đang ngồi trong viện hút thuốc, vẻ mặt u ám. Thấy Hồ Ma bước vào, lão ngẩn người một chút rồi mới đứng dậy.

Nhìn nét mặt của lão, dường như lo âu tan biến, tràn đầy vui mừng, phảng phất như mây đen trên trời đã tan.

“Tốt tốt tốt...”

Lão trực tiếp đứng dậy, đi đến bên cạnh Hồ Ma, liếc mắt nhìn hai phía, rồi có chút nóng nảy mà nói: “Vừa mới vừa rồi ta còn đang lo lắng, chỉ sợ ngươi không theo kịp tiến độ, không ngờ ngươi đã luyện xong rồi.”

“Có mấy phần hỏa hầu?”

“...”

“Có thể sử dụng, chỉ là còn hơi thô, chưa hoàn toàn luyện tốt.”

Hồ Ma trả lời từng câu, mũi chân xoay chuyển, liền đem một khối gạch xanh trong viện giẫm nát.

“Rất tốt, rất tốt...”

Chưởng quỹ thấy vậy, vẻ mặt vui mừng không giấu được, ngay cả Hòa muội tử đang trong phòng, ánh mắt cũng liếc nhìn qua, thậm chí có thể cảm nhận được, trong ánh mắt này, ngược lại hình như có chút vui sướng.

Mà chưởng quỹ vừa đi vừa về hỏi thêm mấy câu, Hồ Ma cũng nhất nhất trả lời, lại không hề lộ ra sơ hở. Nghe vậy,

chưởng quỹ liên tục gật đầu, cười nói: “Ngươi quả thật là bỏ ra công phu rất lớn, không uổng ta truyền dạy pháp môn này cho ngươi.”

“Thiên phú cũng tốt, ta trước đây dạy ba đồ đệ, đều không có ai luyện tốt như ngươi.”

“Ha ha, nếu không có những sự tình này ảnh hưởng đến ta, ta cũng muốn thu nhận ngươi làm quan môn đệ tử.”

“...”

Nhìn cách lão khen ngợi Hồ Ma, không giống như giả vờ.

Đương nhiên, lúc trước lão thu nhận ba đồ đệ kia, nhưng không hề dụng tâm dạy dỗ như vậy, cũng không cung cấp nhiều huyết thực như vậy để nuôi dưỡng.

“Thực sự đã bỏ ra công phu rất lớn a...”

Trong lòng của Ma không khỏi thầm nghĩ: “Mỗi ngày suy nghĩ làm sao để che giấu trình độ thực sự của mình...”

Bây giờ với nguồn cung cấp huyết thực dồi dào, cùng với sự hỗ trợ của tượng thần bản mệnh, hắn đã luyện thành hai cánh tay, hai đùi. Để che giấu với chưởng quỹ, hắn cố tình làm chậm tiến độ luyện tập chân phải, nhưng thực tế chân trái cũng đã luyện thành từ lâu.

Nhưng điều này không thể biểu hiện ra ngoài, Hồ Ma mỗi ngày đều lên kế hoạch, tính toán xem mình nên tiến đến bước nào trong tình huống bình thường.

Hiện tại, chân phải luyện một nửa, miễn cưỡng coi như luyện thành, là thời điểm thích hợp nhất.

“Trước đây ta đúng là luôn lo lắng, sợ ngươi không học được.”

Lão chương quỹ thở dài, cho Hồ Ma ngồi xuống, rồi gọi lão bộc mang trà lên, nói với Hồ Ma: “Nhưng ngươi không phụ lòng ta đã cho ngươi những huyết thực này, có thể luyện đến bước này, ta cũng có thể truyền cho ngươi tuyệt kỹ của ta...”

“Ngươi phải học xong, ta mới sắp xếp cho ngươi làm việc đó.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, lại có chút hiếu kỳ: “Tuyệt chiêu?”

Ngô chương quỹ gật đầu, nghiêm mặt nói: “Môn đạo của Thủ Tuế Nhân chúng ta, khi đăng giai nhập phủ, đều có các bản lĩnh riêng.”

“Đương nhiên, không chỉ chúng ta, các môn đạo khác cũng đều có thuyết pháp về đăng giai nhập phủ, chỉ là phương pháp của mỗi người đều khác nhau.”

“Nói đơn giản, pháp môn âm thầm từ trong chết cầu sống mà ngươi học được, dù là luyện thành một tay, một chân, hay là những thứ xảo trá hơn như một tai, đều thuộc về nhập môn. Trong nghề được gọi là đăng giai.”

“Mà khi ngươi luyện thành tay chân tứ chi, chính là đăng nhị giai. Nếu thiên phú của ngươi đủ cao, luyện sống tạng phủ ngũ miếu, vậy coi như là đăng tam giai.”

“Đến bước này, tại môn đạo Thủ Tuế Nhân này, cũng coi như là có bản lĩnh thâm sâu.”

“Về phần trí óc thần hồn, thì không dễ luyện, nhưng luyện thành, liền không chỉ là đăng giai, mà là nhập cửa phủ.”

“Đương nhiên, đó cũng không phải là cấp bậc mà ta có thể mơ tưởng được. Ta luyện ba mươi năm, cũng chỉ lên tới tam giai, khai phủ môn thật sự là chuyện mà ta không dám nghĩ.”

“ ... ”

“Nghe giống như đẳng cấp vậy?”

Hồ Ma không khỏi suy nghĩ: “Nếu như trừ Thủ Tuế Nhân ra, các môn đạo khác cũng có cách nói này, vậy...”

“Bà bà lại là ở cấp độ nào?”

“ ... ”

Đang suy nghĩ, lão chương quỹ lại nghiêm túc nhìn Hồ Ma, nói: “Mà trong môn đạo Thủ Tuế Nhân chúng ta, tuy rằng phương pháp luyện tập cho việc đăng giai nhập phủ đều giống nhau, nhưng cách thức lấy hành công trừ tà lại có những kinh nghiệm và lý giải riêng. Nơi độc đáo của nó được gọi là tuyệt chiêu.”

“Ngoài pháp môn Thủ Tuế Nhân, ta còn có một tay tuyệt chiêu do sư phụ truyền lại năm xưa.”

“Lý do ta muốn ngươi mau chóng luyện xong một tay một chân là bởi vì đây là cánh cửa thấp nhất để học tuyệt chiêu này.”

“Tuyệt chiêu này được gọi là Tứ Quỷ Ấp Môn.”

“ ... ”

“Còn có thu hoạch ngoài ý muốn này?”

Hồ Ma không khỏi kinh hãi, vội vàng đứng dậy, hướng chương quỹ nói: “Đa tạ chương quỹ.”

“Đừng vội cảm ơn ta.”

Ngô chương quỹ khoát tay áo, thở dài: “Bởi vì, thời điểm ta cần dùng đến ngươi cũng sắp đến.”

“Dạy ngươi tuyệt chiêu này là để tăng khả năng thành công cho ngươi. Tuy nhiên, thời gian cấp bách, ngươi có thể học được bao nhiêu còn chưa biết.”

“ ... ”

“Đã đến rồi?”

Hồ Ma cảm thấy vô cùng bất ngờ. Máy ngày nay, hẳn luôn cử người canh chừng bên ngoài, nhưng không có động tĩnh gì a.

“Nào, người xem đi!”

Chương 180. Tận lực

Chương 180: Tận lực

Ngô chương quỹ nói đến đây lại thở dài, đứng dậy, đi vào nhà chính, lấy ra một phong thư màu vàng nhạt. Trên phong thư có một cái lỗ thủng, tựa hồ như đã từng được đánh ở đầu đó.

Nơi ký tên chỉ vẽ nguệch ngoạc một cái bình, trên bình còn vẽ một bùa chú kỳ lạ, tựa hồ là chữ “Sắc”.

Hắn liếc mắt nhìn, chỉ thấy trên đó viết nguệch ngoạc “lão huynh, biết ngươi nhớ ta, bảy ngày sau, đến nhà bái phỏng, nhớ chuẩn bị thịt rượu”, liền ngẩng đầu nhìn Ngô chương quỹ với vẻ không hiểu.

“Tối hôm qua, khi ta đang ngủ, nó đã được phi đao ghim vào mặt bàn.”

Ngô chương quỹ chậm rãi lắc đầu, nói: “Bọn này quả thật là của nợ, biến mất một năm, bản lĩnh càng ngày càng cao.”

“Đêm khuya để lại thư?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi giật mình.

Đêm qua mọi thứ đều bình yên, hắn cùng ngoại viện canh gác, nhưng không hề phát hiện ra điều gì.

Ngay cả trong nội viện của lão chương quỹ mà cũng không phát hiện ra?

Nếu đối phương có thể lặng lẽ như vậy xâm nhập vào nội viện, còn ghim thư trong phòng chương quỹ rồi ung dung rời đi, vậy chẳng phải là cũng có khả năng...

“Đừng lo lắng.”

Ngô chương quỹ khoát tay áo, nói: “Bọn chúng lạng lẽ đưa thư đến không khó, nhưng muốn lạng lẽ giết ta cũng không dễ dàng.”

“Ta không lo lắng cho người...”

Hồ Ma trong lòng suy nghĩ: “Nếu bản lĩnh của những người này cao như vậy, chẳng phải là có thể tùy tiện giết người trong điền trang?”

“Thậm chí, bao gồm cả mình?”

“...”

Hồ Ma đương nhiên không thể nói ra suy nghĩ của mình, chỉ hơi chần chờ rồi hỏi: “Nói gì?”

Chương quỹ cười lạnh, nói: “Nói là biết ta nhớ bọn hấn, bảy ngày sau sẽ đến đây bái phỏng.”

“Đương nhiên, còn nói bọn hấn thiếu hai người, cũng tiện đường tìm ta đòi nợ.”

“...”

Chương quỹ nói rất nhẹ nhàng, tựa hồ không quan tâm lắm.

Nhưng Hồ Ma nghe vậy, lại có chút khó chịu không nói nên lời. Hấn không tìm được tung tích Đan Nhi Giáo, nhưng kết quả bọn hấn lại trực tiếp hạ chiến thư?

Nhưng điều này càng kỳ quái hơn, rõ ràng mục đích của bọn hấn là lấy lại huyết thực, lạng lẽ làm việc chẳng phải tốt hơn sao?

Tại sao lại giống trông khua chiêng như vậy?

“Hừ, đây đúng là chỗ bọn chúng tính toán kỹ lưỡng, mưu trí, khôn ngoan...”

Chương quỹ nghe vậy, lại cười lạnh một tiếng, nói: “Ta biết bọn chúng tại sao phải trở về. Lúc đầu, bọn chúng có thể không biết, nhưng sau khi hai người bị gãy, thậm chí hồn phách cũng không thể triệu hồi được, bọn chúng liền đoán ra.”

“Biết ta đang chờ bọn chúng, nên dứt khoát hạ chiến thư này, hẹn ngày. Nhưng liệu chúng có đến hay không, và nếu đến thì đến lúc nào, lại là chuyện không chắc chắn.”

“Có thể bọn chúng sẽ đến đúng hẹn, cũng có thể đã giải quyết xong mọi chuyện từ sớm, hoặc chỉ muốn khiến chúng ta căng thẳng, tiêu hao tâm pháp trong một hai ngày, rồi bất ngờ tấn công.”

“Dù sao, trông cậy vào lòng tin của đám hạ lưu này cũng là điều viễn vông...”

“Càng có thể, đây chỉ là một màn thăm dò?”

Hồ Ma đột nhiên nghĩ đến, có thể bọn chúng hạ chiến thư trước là để xem chương quỹ có báo cáo cho trong thành hay không?

Bởi vì người bình thường sẽ nghĩ đến việc cầu viện cấp trên, chỉ có vị Ngô chương quỹ này, cố chấp để người khác không hiểu.

“Ngươi cũng không cần sợ hãi.”

Ngô chương quỹ nhìn về phía Hồ Ma, nói: “Chúng ta đã chuẩn bị một năm để đối phó với bọn chúng. Bất luận bọn chúng chơi trò hề gì, ta đều không thèm để ý. Mặc kệ bọn chúng lúc nào đến, ta đều sẽ tiếp đón.”

“Nhưng cũng chính vì vậy, ta có chuyện gấp gấp cần giao cho ngươi. Ngay từ đầu, ta dạy cho ngươi bản sự Thủ Tuế Nhân cũng chính là vì chuyện này.”

Hồ Ma lòng hơi chùng xuống, ngẩng đầu nhìn lão chương quỹ, nói: “Ngài nói chính là.”

“Ta được ngài truyền pháp, còn dạy ta tuyệt chiêu, mặc kệ chuyện gì, đều sẽ tận tâm tận lực.”

“...”

“Cái này không sai, đáng tiếc hai người chúng ta gặp nhau không đúng lúc.”

Chương quỹ thấy Hồ Ma nói như vậy, lại than thở một tiếng, khoát tay áo ra hiệu hẳn không cần nói tiếp. Lão ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài trang tử, nơi một ngọn đèn lồng đỏ lớn đang rực rỡ bên cửa sổ, bởi hôm nay trời còn sớm.

“Nói cũng đơn giản, đó chính là giúp ta trông coi ngọn đèn lồng này.”

“...”

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Hồ Ma, lão chương quỹ nói: “Bình thường, oan gia đến thăm đáp lễ, việc đầu tiên là phải dập tắt ngọn đèn lồng đỏ này. Đây là biểu tượng thắng thua biểu hiện ra bên ngoài, tuy nhiên từ một nơi bí mật gần đó, đây cũng là mấu chốt.”

“Ta muốn cùng bọn oan gia này đối đầu, không phải vạn bất đắc dĩ cũng không muốn để phía trên biết. Nhưng nếu ta thật sự đánh không lại, cũng cần phải mời Hồng Đăng Nương Nương đến cứu mạng...”

“Tương tự, người của Đan Nhi Giáo cũng sẽ nghĩ đến việc dập tắt đèn lồng của ta, cắt đứt đường lui của ta.”

“Vì vậy, ta muốn người làm chính là, đến ngày đó, người cần dẫn người ở đây canh gác, không mở cửa lớn, không rời khỏi trang tử. Bất kể xảy ra chuyện gì, đều phải giữ vững ngọn

đèn lồng này, không để nó bị dập tắt. Việc này coi như là xong.”

“Ta canh gác?”

Hồ Ma cảm thấy bất ngờ, lòng nghi ngờ nổi lên, nhưng cố gắng che giấu. Hắn vô thức nói: “Chương quỹ, vậy ngài...”

“Ta đi đâu, ngươi không cần hỏi lại.”

Sắc mặt chương quỹ bỗng nhiên trầm xuống. Thấy lão trầm mặt một chút, biểu lộ có chút lạnh lùng nhìn về phía Hồ Ma: “Tóm lại, như ta đã nói trước đó, chỉ cần ngươi giúp ta làm việc này, ta sẽ không còn nợ nần gì với ngươi.”

Hồ Ma nghe vậy, giật mình nửa ngày, chậm rãi mở miệng nói: “Ta đã sớm đồng ý với chương quỹ, sẽ không chối từ.”

Chương quỹ nghe vậy, sắc mặt thư giãn, nở nụ cười, nói: “Nếu vậy, ta sẽ truyền lại cho ngươi tuyệt chiêu này!”

Chương 181. Tứ Quỷ Áp Môn

Chương 181: Tứ Quỷ Áp Môn

Lão chương quỹ quả thực là người tốt.

Chỉ vài lời giải thích tinh tế, lão đã giúp Hồ Ma lĩnh hội được sự kỳ diệu của pháp môn Thủ Tuế.

Tuyệt chiêu này có tên là Tứ Quỷ Áp Môn.

Nói trắng ra, nó được phát triển từ những kỹ năng luyện tập thường ngày của đám người Hồ Ma.

Tiền thân của Thủ Tuế Nhân là đốt lò. Người đốt lò chỉ cần học các kỹ năng tương ứng, họ có thể dẫn dắt lô hỏa bốc lên, nhờ đó trừ tà đuổi quỷ. Khi giao thủ với người ngoài, dưới sự gia trì của lô hỏa, họ sở hữu sức mạnh phi thường, khiến người thường khó lòng đến gần.

Tuy nhiên, những kỹ năng này đều tiêu hao lô hỏa rất nhiều. Mỗi lần sử dụng kỹ năng, lô hỏa sẽ hao hụt một phần.

Nếu được bổ sung huyết thực thường xuyên, họ có thể bù đắp lượng lô hỏa đã mất, sử dụng kỹ năng liên tục mà không gặp vấn đề gì.

Nhưng nếu thiếu hụt huyết thực, cơ thể sẽ nhanh chóng suy kiệt.

Hơn nữa, nếu bản thân bị tổn hại, đạo hạnh cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng khi tiến giai lên pháp môn Thủ Tuế, họ sẽ trải qua quá trình sinh chuyển tử, từ chết luyện sống, khiến cho các kỹ

năng trở nên mạnh mẽ hơn.

Lão chương quỹ nói rằng tuyệt chiêu này tương đương với kỹ năng mà chỉ Thủ Tuế Nhân mới có thể thi triển.

Hồ Ma đã luyện thành một tay một chân, nhưng tốc độ luyện tập bí mật càng nhanh hơn. Tuy nhiên, hắn chỉ biết rằng sau khi luyện thành, hắn sẽ có khả năng không sợ đao binh độc hỏa.

Phải đến khi nghe lão chương quỹ giải thích, hắn mới nhận ra rằng sự hiểu biết của mình còn quá nông cạn.

Tay chân đều chết, nghĩa là đã bước vào Quỷ Môn quan.

Mượn nhờ pháp môn Thủ Tuế, hắn có thể mượn tới lực lượng của quỷ thần, sử dụng thứ sức mạnh âm quỷ mà người sống khó có thể tưởng tượng.

“Tứ Quỷ Áp Môn, U Minh gia thân!”

Chỉ nói đến ý cảnh của tuyệt chiêu này đã khiến cho Hồ Ma rùng mình.

Đây quả thực là một loại pháp môn có thể mở ra cánh cửa U Minh, mượn tới sức mạnh của quỷ thần. Sau khi mượn được sức mạnh của quỷ thần, hắn có thể sử dụng các bản sự như quỷ đăng giai, tác hồn thủ.

Những bản sự này người khác cũng không phải là không thể học, nhưng nếu không có bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, họ căn bản không thể sử dụng được.

“Mỗi chiêu thức đều là kinh nghiệm, nhất tĩnh nhất động, đều là tổ tiên lấy mạng thử ra...”

Hồ Ma nghe lão chương quỹ chỉ điểm, không khỏi cảm thán.

Nhiều tuyệt chiêu trong số này, hẳn, một Thủ Tuế Nhân, đều hiểu rõ.

Nhưng đừng tưởng chừng đơn giản, nếu tự mình suy nghĩ, không biết phải mất bao lâu mới ngộ ra.

Cái hay của lão chương quỹ nằm ở đây.

Thông thường, khi dạy đồ đệ, Thủ Tuế Nhân chỉ hướng dẫn từng pháp môn, từng kinh mạch một, không biết khi nào dừng lại. Dù có hỏi, họ cũng chỉ trả lời rằng hỏa hầu chưa đủ, rồi lảng tránh.

Đồ đệ vì muốn học đạo nên chịu khó làm trâu làm ngựa cho sư phụ, nhưng cách dạy của lão chương quỹ lại khác biệt. Lão mở toang cánh cửa bí truyền, sau đó để Hồ Ma tĩnh tâm lĩnh hội.

Cả việc tu hành pháp môn Thủ Tuế Nhân và học tuyệt chiêu này đều như vậy.

Về mặt lý thuyết, tuyệt chiêu Tứ Quý Ấp Môn này cần Hồ Ma tu luyện thành hai tay hai chân mới có thể hoàn toàn thi triển ra. Lão chương quỹ chỉ cần hướng dẫn Hồ Ma nhập môn công phu là đủ, nhưng lão vẫn quyết định dạy hết khẩu quyết một lần, lo sợ Hồ Ma không nhớ được. Lão nói rằng đợi đến khi Hồ Ma luyện sống hai tay hai chân, tự nhiên sẽ biết cách sử dụng.

Hồ Ma cảm động vô cùng trước ân tình này. Từ lúc được chỉ điểm đến khi học xong, rồi cầm đèn, hẳn không ngừng cảm ơn lão chương quỹ.

Lão chương quỹ cũng dạy rất hăng say, cười ha hả khoát tay áo: “Ha ha, đi thôi! Đừng quên đem chén canh Thanh Thái Tuế trong bếp mang lên.”

Hồ Ma cười đáp ứng, đi vào bếp nhỏ lấy chén canh Thanh Thái Tuế, rồi vui vẻ đi ra khỏi nội viện. Tâm trạng hẳn phần

chấn, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Khi trở lại phòng nhỏ của mình, hắn đặt chén canh Thanh Thái Tuế lên bàn, quay người đóng cửa lại. Khi xoay người lại, nụ cười trên môi hắn đã biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng sâu sắc:

“Lão chương quỹ, mọi chuyện có thực sự tốt đẹp như vậy?”

“Tốn nhiều công sức như thế, vậy mà cuối cùng chỉ giao nhiệm vụ trông coi đèn lồng trong đền trang thôi sao?”

“...”

“...”

Bên trong nội viện, lão chương quỹ vuốt râu mỉm cười nhìn Hồ Ma bung chén canh ra cửa, rồi chậm rãi thở dài. Nụ cười trên môi của lão cũng dần dần phai nhạt, ánh mắt trở nên âm trầm.

Lão bộc vốn luôn im lặng, sau khi bung cơm canh lên, thấy bầu không khí không ổn, liền quay người lui ra ngoài, kéo gã sai vặt cùng đi ăn cơm trong bếp nhỏ của bọn họ.

Nhà chính chìm trong im lặng. Một lúc lâu sau, trong phòng bên cạnh mới vang lên tiếng Ngô muội muội run rẩy: “chúng ta làm như vậy... Thật được không?”

Lão chương quỹ chỉ im lặng ngồi. Một hồi lâu sau, lão mới nói: “Còn có thể làm gì? Nếu nói thẳng cho hắn, dù là kẻ ngu cũng không thể đáp ứng.”

Ngô Hòa trầm mặc một hồi, rồi nói: “Nhưng hắn là thật lòng muốn giúp chúng ta...”

Chương 182. Thế thân

Chương 182: Thế thân

“Kỳ thật ta cũng thấy hấn không sai.”

Lão chương quỹ thở dài một tiếng, nói: “Hiểu chuyện, chịu khó, có ơn tất báo, lại không thiết đề phòng, bối cảnh lại sạch sẽ, ta vừa nói với hấn cũng không phải là giả. Nếu đổi lại là lúc khác, nói không chừng ta thật sự nguyện ý thu hấn làm đệ tử quan môn.”

“Nhưng nhìn lại hiện tại... Chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu không cần hấn, liệu còn ai có thể dùng được?”

“Dù sao, trong việc dạy dỗ kỹ năng ta cũng không để cho hấn chịu thiệt thòi, cho nên lần này sử dụng hấn... cũng không thể nói là không công bằng!”

“Chỉ có thể chờ xem mạng hấn cứng rắn hay không. Có lẽ, chúng ta cũng có thể không thật sự dùng đến hấn...”

Ngô muội muội im lặng trong vạc, tiếng nước nổi khe khẽ vang lên, nhưng lại cố gắng kìm nén.

...

Ít nhất phải xác định hai chuyện.

Hồ Ma hiện đang ngồi trong phòng của mình, chén canh Thanh Thái Tuế vẫn đặt trên bàn nhỏ, không hề động đũa.

Hấn đang nghiêm túc suy nghĩ về cuộc trò chuyện vừa rồi với chương quỹ và rút ra kết luận:

“Lão chương quỹ biết đám huyết thực kia ở đâu, ít nhất là biết vị trí đại khái, chỉ là không có khả năng lấy được!”

“Có lẽ sau khi Đàn Nhi Giáo cất giấu đám huyết thực, lão ta đã âm thầm tìm kiếm tung tích, nhưng giấu diếm không nói cho ai biết.”

“Cũng chính vì biết được nơi ẩn náu của đám huyết thực nên lão ta mới hoàn toàn không hoảng hốt, cũng không quan tâm đến ý đồ quỷ quyết của Đàn Nhi Giáo, bởi vì với lão ta, chỉ cần ôm cây đợi thỏ, chờ đám Đàn Nhi Giáo tự đưa đến cửa.”

“Chuyện thứ hai...”

Hồ Ma càng nghĩ, sắc mặt càng thêm âm trầm: “Lão ta có một số việc đã không nói thật với ta...”

Nếu Hồ Ma chỉ là một thiếu niên từ trong thôn đi ra, nếu không có ký ức của kiếp trước và kinh nghiệm sống, nếu không từng trò chuyện với Nhị Oa Đầu vài lần, có thể hẳn sẽ tin lời giải thích của lão chưởng quỹ. Tuy nhiên, với những gì đã trải qua, hẳn đoán được rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tất nhiên, hẳn không thể nói ra điều này trước mặt lão chưởng quỹ.

Là một thiếu niên xuất thân từ thôn làng, hẳn không có lý do gì để nghi ngờ.

Nhưng Hồ Ma đã đưa ra một kết luận đơn giản: nếu lão chưởng quỹ thực sự muốn hẳn canh gác đèn lồng đỏ, thì cũng không cần phải phiền toái như vậy.

Hắn cần phải hỏi ý kiến của người hiểu chuyện để biết được lão ta muốn làm gì.

Hồ Ma bình tĩnh ăn hết chén canh Thanh Thái Tuế, sau đó thực hiện các nghi thức trước khi ngủ như thường lệ.

Hắn học theo cách thức của lần trước, gọi Nhị Oa Đầu và nói: “Đàn Nhi Giáo có lẽ sẽ đến sớm thôi. Tuy nhiên, có điều kỳ lạ là chuông quỹ nhà ta rất lo lắng đèn lồng đỏ bị thổi tắt và muốn ta ở đây canh gác.”

“Thủ đèn lồng?”

Nghe vậy, Nhị Oa Đầu lại ngơ ngác một chút, nói: “Làm gì phiền toái như vậy? Nếu sợ đèn lồng tắt, trực tiếp mang theo không phải là xong rồi sao?”

“Nếu thực sự lo lắng chuyện khác, sao không trực tiếp mời Hồng Đăng Nương Nương giảng lâm truyền dạy bản sự cho người? Làm gì phiền toái như vậy?”

“...”

Hồ Ma từ lời nói của Nhị Oa Đầu, ần ần xác minh phỏng đoán của mình, chậm rãi nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Lão chuông quỹ lại truyền pháp môn, lại dạy tuyệt chiêu, còn dùng canh Thanh Thái Tuế giúp ta bồi bổ thân thể...”

“Phần ân huệ này...”

“...”

“Chỉ sợ không phải đại ân, mà là đại thù a?”

Ngay lúc lòng hắn nghi hoặc, lại nghe một tiếng nữ tử thanh thanh vang lên: “Người học chính là pháp môn Thủ Tuế do lão truyền dạy, luyện tuyệt chiêu cũng là lão am hiểu nhất, hiển nhiên là có liên quan mật thiết với lão.”

“Nếu như lão sử dụng thủ đoạn khác sau khi rời khỏi trang tử, vậy chẳng phải người sẽ trở thành thể thân của lão hay sao?”

“Hả?”

Hồ Ma có chút bất ngờ, vội vàng định thần nhìn lại. Hắn nhìn thấy một sợi hương khí mỏng manh tỏa ra từ mệnh hương ở trong lư hương. Hai luồng khói từ sợi hương khí tách ra, mỗi luồng đều hóa thành một hình người nhỏ bé, và người đang nói chuyện chính là một trong hai hình người đó.

“Chẳng lẽ ngươi không nghe ra giọng nói này sao?”

Lúc này, Nhị Oa Đầu cười nói: “Trước khi ngươi đến đây, chúng ta vừa mới nói chuyện với nhau.”

“Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư?”

Hồ Ma lúc này mới nhớ ra giọng nói này là ai, vội vàng cười nói: “Đang nghĩ không biết lúc nào mới có thể gặp lại cô nương.”

“Nếu có lợi ích, gặp ta cũng chỉ là tùy thời.”

Vị Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thản nhiên nói: “Nếu không có lợi ích, vậy ngươi gặp ta để làm gì?”

“...”

Hồ Ma có chút im lặng: “Vẫn là như vậy, không khiến người ta thân cận a!”

Nhìn sang Nhị Oa Đầu huynh đệ tốt bụng hơn nhiều...

Nhưng chuyện quan trọng còn chưa hỏi xong, hắn cũng không nghĩ nhiều, vội vàng nói: “Cô nương nói thế thân là chỉ?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Hiện tại chỉ là suy đoán, đến cùng lão có chủ ý gì, thì cũng phải xem lão có bày ra pháp trận gì sau khi rời khỏi trang tử, để ngươi ở lại hay cho ngươi thứ gì kỳ quái hay không. Nếu không...”

“... Ha ha, cũng không loại trừ khả năng ngươi gặp được một vị sư phụ tốt bụng.”

“ ... ”

Mình tuy gặp được một vị sư phụ tốt bụng, nhưng người ta hiện đang làm thợ mỏ trong Lão Âm Sơn!

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, thở dài một hơi, nói: “Nếu có thì sao?”

“Nếu có, thì người phải cẩn thận.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thân nhiên nói: “Đàn Nhi Giáo có nhiều thủ đoạn hại người, nhưng nếu đối đầu trực diện, chỉ có Đàn cô cô được nuôi dưỡng bằng oán khí mới là lợi hại nhất. Về bản lĩnh, chương quỹ của các ngươi tuyệt không phải là đối thủ của đám yêu nhân Đàn Nhi Giáo đông đảo kia.”

“Nhưng nếu lão có thể tìm người thay thế lão chịu oán khí của Đàn cô cô này, thì dù Đàn Nhi Giáo có đông gấp đôi, e rằng cũng không đủ cho lão giết.”

“ ... ”

Hồ Ma lòng hơi chùng xuống, vội nói: “Vậy ta...”

Lúc này, tiếng cười của Nhị Oa Đầu lại vang lên: “Kia há chẳng phải vừa đúng lúc hay sao?”

“Chúng ta muốn mưu đồ đám huyết thực này, cũng đang thiếu một cơ hội, phải không?”

Chương 183. Áp lực

Chương 183: Áp lực

“Thế đạo này...”

Hiếu được phần nào ý đồ của lão chương quỹ, Hồ Ma cũng muốn thốt lên vài lời cảm khái.

Nhưng lại cảm thấy mình không thể nói nên lời, thất vọng nhưng cũng nhận rõ thực tế, chán nản đến mức chẳng muốn phản nản.

Hắn chỉ khẽ thở dài, lấy lại tinh thần, chia sẻ những phỏng đoán của mình với Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư vừa được mời đến. Cùng nhau, họ vạch ra kế hoạch tương ứng và sau đó lặng lẽ rời khỏi linh miếu bản mệnh của mình.

Trong bóng đêm, hắn mở mắt, lòng thầm suy nghĩ.

Đây là lần đầu tiên hắn hợp tác với người chuyển sinh, không khỏi có chút lo lắng, lo lắng điều này điều kia.

Nhưng suy đi nghĩ lại, lòng hắn lại trở nên kiên định.

Trên đời này nào có kế hoạch nào hoàn hảo? Bất kể làm gì, cũng phải đối mặt với nguy cơ thất bại và thử thách bất ngờ.

Hắn chỉ cần xác định mình cần một lượng huyết thực, vậy còn do dự gì nữa?

Dù sao, nếu không có hai người chuyển sinh này giúp đỡ, e rằng hắn ngay cả đối mặt với kẻ thù là ai cũng không thể hiểu rõ.

Hành động!

Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, Hồ Ma vẫn như thường lệ, sắp xếp mọi việc, nhưng không còn cố ý cử bọn tiểu nhị ra ngoài tuần tra.

Dù sao, Đàn Nhi Giáo đã hạ chiến thư, bảy ngày sau sẽ đến, nói cách khác, trong khoảng thời gian này, bọn chúng có thể đến bất cứ lúc nào, nhất là bọn chúng cho rằng trong trang thiếu nợ hai mạng người của bọn họ, lỡ muốn đòi lại từ những kẻ hỏa kế này thì sẽ rất phiền phức.

Ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng bị hấn cảm tức.

Lũ Đàn Nhi Giáo đều thông thạo tà pháp, lại hay nuôi cô cô. Người ham chơi, chạy lung tung khắp nơi, lỡ bị bắt đi thì sao?

Ngược lại, bọn tiểu nhị ngoại viện lại không ý thức được áp lực vô hình này.

Bọn họ hiện tại đã quen thuộc với công việc trong trang, lại không nặng nhọc, nhàn rỗi đến mức chỉ tách ra ngón tay tính còn bao lâu nữa ăn Tết.

Hồng Đăng Nương Nương có quy củ rất nghiêm, ngay cả mẫu thân ở nhà chết rồi, thì cũng phải xin nghỉ mới có thể về chịu tang.

Nhưng cũng không có đạo lý không cho người ta về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Hiện tại, bọn tiểu nhị trong trang không nắm chắc được điều gì, chỉ biết mình mới đến Nương Nương Hội được sáu tháng cuối năm. Chương quỹ đồng ý cho phép bọn họ về vào những ngày này, hoặc là muốn một số người trong bọn họ lưu lại ở đây để phụng dưỡng. Đương nhiên, còn có một vấn đề khác:

Đến cuối năm, số tiền lương đã được đáp ứng trước đó, liệu có được nhận đủ số mang về hay không?

Đây cũng không phải bọn tiểu nhị khôn khéo, ngược lại là do bọn họ tương đối chất phác.

Bởi vì bọn họ mới đến sáu tháng cuối năm, sang năm đầu xuân mới có huyết thực nhập kho, cho nên cho tới bây giờ, bọn họ tương đương với việc chưa từng phục vụ nương nương.

Mặc dù lúc đến nương nương đã ưng thuận bọn họ mỗi tháng có thể cầm bao nhiêu tiền lương, nhưng đến lúc này, bọn họ lại cảm thấy không làm việc mà ăn không. Ăn Tết còn muốn cầm tiền lương trở về, có chút chột dạ.

Mà đối với những vấn đề này, bọn họ không dám trực tiếp hỏi chương quỹ, cho nên đều lén lút hỏi Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma cũng không biết.

Hắn chỉ có thể nghĩ: “Có thể mang thuê ruộng về nhà ăn Tết hay không còn chưa biết, ta trước tiên phải bảo đảm các người có mạng mà trở về ăn Tết hay không đã!”

Hắn cũng có chút hiếu kỳ: “Thế giới này quá khác biệt so với kiếp trước, nhưng phong tục tập quán lại gần giống nhau.”

“Cũng không biết có người chuyển sinh tiền bối nào nghiên cứu qua quan hệ giữa hai cái này hay không.”

...

Thời gian trôi qua, theo ngày Đan Nhi Giáo đến thăm đáp lễ càng gần, áp lực vô hình cũng càng lớn.

Luôn cảm giác bầu không khí phía trên trang tử này dường như bị bịt kín một tầng bóng tối, khiến người ta thở không nổi.

Hồ Ma vẫn là chịu khó tu luyện, sau khi tu luyện xong, liền tính toán luyện tập tuyệt chiêu mà Ngô chương quỹ đã dạy cho mình.

Bất quá, bây giờ hấn ẩn giấu đi đạo hạnh, cũng không có cách nào thoải mái luyện tập. Hấn có thể rõ ràng cảm giác được, chương quỹ mặc dù mặt ngoài vẫn giống như trước đó, không ra khỏi đại môn, không bước ra nhị môn, nhưng nội tâm bên trong cũng cảnh giác hơn rất nhiều.

Tiểu Hồng Đường hiện tại cũng không dám ra khỏi phòng. Khi hỏi nàng, nàng chỉ lắc đầu nhỏ: “Hiện tại người trong trang đều cảm thấy không thoải mái, mà ca ca lại không cho ta ra khỏi trang tử đi chơi.”

“Vậy chỉ còn cách trốn trong phòng ngủ thôi!”

...

“Đề Tiểu Hồng Đường cũng cảm thấy không thoải mái, vậy áp lực trong trang đã lớn đến mức nào?”

Hồ Ma mơ hồ cảm giác lão chương quỹ có thể đang dùng biện pháp gì đó để theo dõi trang tử, nên càng chú ý hơn một chút.

Thế là, trong bầu không khí kiềm chế khiến người ta cảm thấy không thoải mái, thời gian đã gần đến ngày đã hẹn. Lần lượt có mấy đợt hương thân đến báo tin từ bên ngoài trang, có người nói: “Làng Hoàng Cầu bên kia, có thợ sửa đồ đến, đã ngừng lại được một ngày rồi.”

Hồ Ma không có ý định đi xem, chỉ khuyên: “Có lẽ không có gì đâu, sắp ăn tết, mọi người đều muốn dùng nồi bát mới.”

Lại có người đến báo, thôn Dốc Đá có ba thương nhân đi bán lâm sản và du ngoạn bốn phương, muốn sửa sang lại lâm sản trước khi vào thành, nên đã thuê hai tòa nhà trong thôn.

Chương 184. Chuẩn bị của lão chương quỹ

Chương 184: Chuẩn bị của lão chương quỹ

Ta nhớ rõ lời tiểu quản sự nhà lão gia trước đây đã dặn, bình thường không cho người lạ vào thôn, nhưng mấy người này nhìn có vẻ có tiền... Không, nhìn có vẻ thật thà, cho nên mới cho họ thuê.

À vâng vâng vâng, nhìn có vẻ thật thà, đưa tiền cũng là thật đúng không?

Nếu là thời gian trước, Hồ Ma đã sớm dẫn người đi xem, nhưng hiện tại, hắn làm như không thấy.

Hắn chỉ vào nội viện, báo cáo mọi chuyện cho lão chương quỹ, nhưng lão chương quỹ chỉ chậm rãi gật đầu:

“Tốt lắm, cũng đến lúc rồi.”

...

Hai ngày sau, không nói hai lời, chỉ kiên nhẫn chờ đợi, ngay cả bọn tiểu nhị trong trang cũng cảm thấy bất ngờ:

“Sao Tết năm nay lại náo nhiệt như hội chùa vậy?”

“Kẹo kéo, khi làm xiếc, viết câu đối, làm xiếc, đều chạy đến đây...”

“Chúng ta cũng đi xem một chút?”

...

“Không ai được phép ra khỏi cửa!”

Hồ Ma đang định nhắc nhở bọn tiểu nhị, chợt nghe thấy giọng nói từ trong nội viện truyền ra. Quay đầu nhìn lại, đúng là Ngô chương quỹ, trang phục chỉnh tề.

Lão khoanh tay, sắc mặt lạnh lùng nhìn ngọn lửa trong lò sưởi, trầm giọng nói: “Từ giờ phút này, tất cả mọi người ở lại trong trang. Không ai được phép ra khỏi trang một bước. Việc tuần tra ban đêm cũng tạm dừng. Chỉ cần canh gác cẩn thận trong trang là được.”

“Nếu ai không nghe, không cần ta nói nhiều, thu dọn đồ đạc và ăn Tết ở nhà. Sang năm cũng không cần đến nữa!”

...

Bình thường, việc nhắc nhở và răn đe trong trang đều do Hồ Ma phụ trách. Mọi người hiếm khi được gặp chương quỹ.

Bây giờ thấy lão đột nhiên đích thân đến ra lệnh, ai nấy đều run sợ, không dám không đáp ứng.

“Hồ Ma, ngươi vào nội viện đi!”

Sau khi răn đe bọn hỏa kế, chương quỹ gọi Hồ Ma vào. Đợi đến khi cửa nội viện đóng lại, lão mới liếc nhìn sắc trời, nói: “Thời điểm cũng đã tới rồi, lát nữa ta sẽ ra khỏi cổng, ngươi ở lại trong trang trông coi.”

“Đúng, lát nữa sau khi đèn lồng được thắp lên, không cần treo bên ngoài như trước nữa. Ngươi hãy nhắc nhở mọi người treo bên trong nội viện, nhất thiết phải cẩn thận, ngàn vạn không được...”

“Vâng!”

Hồ Ma nghe lời dặn dò này, biết đã đến lúc, liền cúi đầu đáp ứng.

Lòng hắn cũng có chút run rẩy, nghĩ thầm, chẳng lẽ chỉ cần làm tốt những việc này là được rồi sao?

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư trước đó nói về pháp trận, thiệp mời...

Thấy lão chuông quỹ vẫn chưa nhắc đến chuyện này, lòng hắn đã buông lỏng hơn một chút. Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn thấy người lão bộc kia đi ra từ nhà chính, hướng về lão chuông quỹ nhẹ gật đầu. Lão chuông quỹ liền dẫn Hồ Ma đi về phía căn nhà chính, nói:

“Nhìn nơi đó!”

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn, thấy chiếc bàn bát tiên bên trong được khiêng ra một chút, từ vị trí dựa tường đặt vào giữa nhà chính.

Bên cạnh bàn có đặt vài chén đèn dầu, chậu than, cùng với một số phước gọi hồn, phù triện vàng vàng lục lục.

Lòng hắn hơi lạnh, không hiểu, nhìn về phía lão chuông quỹ.

“Buổi tối hôm nay, e rằng sẽ có thứ gì đó đến thổi đèn lồng...”

Lão chuông quỹ cũng nhìn Hồ Ma, lạnh nhạt nói: “Ta tuy đã dạy ngươi tuyệt chiêu Tứ Quỷ Ấp Môn, nhưng ngươi mới luyện được vài ngày, công lực còn cạn, chưa chắc đã sử dụng tốt được. Cho nên, ta đã chuẩn bị cho ngươi một trận pháp.”

“Đợi đến ban đêm, nếu như những thứ kia đến gõ cửa, ngươi không cần phải đáp lại. Nếu có thứ gì quấy phá, ngươi hãy ứng phó. Nếu như cảm thấy không thể ứng phó được, hãy đi đến bên cạnh chiếc bàn kia và ngồi xuống.”

“Trong trận pháp này, dù công lực của ngươi còn kém, nhưng cũng có thể sử dụng được.”

“...”

“... Vâng!”

Hồ Ma trầm giọng đáp lời, lòng trào dâng cảm xúc khó tả.

Pháp trận, xuất hiện.

“Còn có thứ này!”

Lão chương quỹ nói, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một phong thư màu đỏ, đưa cho Hồ Ma, nói: “Đây là hộ thân thiếp ta viết cho ngươi, mang theo bên mình, ngàn vạn lần đừng vứt bỏ. Nếu có chuyện gì xảy ra, thiếp này có thể bảo vệ mạng ngươi.”

Hồ Ma nhìn lá bùa, cảm thấy cơ thể như rơi vào hầm băng lạnh.

Một hồi lâu sau, hắn mới đưa tay nhận lấy bùa, chậm rãi nở nụ cười trên môi.

Nhìn về phía chương quỹ, hắn thành khẩn nói: “Ta ghi nhớ, xin chương quỹ yên tâm.”

Lão chương quỹ thấy hắn đáp lời, nhét bùa vào trong ngực, ánh mắt có chút trầm định, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

“Hồ Ma đại ca, cẩn thận.”

Bầu không khí đã trở nên ngột ngạt, và ngay lúc này, Ngô Hòa muội tử từ trong phòng đi ra. Nàng cũng thay đổi một bộ xiêm y màu đen, trên lưng cõng một bao quần áo căng phồng, không biết đựng thứ gì.

Lúc này, khuôn mặt nàng được che kín bởi khăn đen, chỉ hở ra đôi mắt ôn nhu như nước.

Nàng khẽ nói với Hồ Ma, giọng có chút do dự: “Có một việc ta muốn nhờ ngươi giúp đỡ. Phiền ngươi giúp ta nấu nước trong vạc...”

“... Cũng chỉ có ngươi mới có thể nấu được.”

...

Hồ Ma thâm thở dài, nở nụ cười: “Được, ta biết rồi.”

Thấy hấn đồng ý, lão chương quỹ mới gật đầu với Ngô Hòa muội tử, cầm một bao quần áo tựa hồ chứa đồ đạc của mình từ bên tường, quay người đi ra khỏi viện.

Lúc này, trong nội viện chỉ còn lại hai người. Vị lão bộc và gã sai vặt kia dường như đã được cho phép rời đi từ trước.

Lòng Hồ Ma có chút bất an, lạnh lùng nhìn lão chương quỹ đang bày pháp trận bên cạnh bàn bát tiên, lại cảm thấy lá bùa trong ngực mình nóng ran.

Thở dài, hấn tiến đến bên cạnh vạc nước, nhìn thấy chiếc vạc mà Ngô Hòa thường dùng.

Lòng hấn dâng lên một cảm xúc uất ức, nhưng ngay lúc này, hấn chợt nhìn thấy một dòng chữ mờ nhạt được khắc bên cạnh vạc: “Hồ Ma đại ca, ngàn vạn lần đừng sử dụng Tứ Quỷ Ấp Môn. Nếu như chống cự không nổi, hãy vứt bỏ bùa hộ mệnh để bảo toàn mạng sống!”

Nhìn nét chữ này, lòng hấn chấn động, cảm xúc vô cùng phức tạp.

Chương 185. Hồ Ma ở lại

Chương 185: Hồ Ma ở lại

Tiếng xì xào bàn tán vang lên khi chuông quỹ và Ngô Hòa muội muội đi ra khỏi cửa.

“Lão chuông quỹ đi đâu thế?”

“Ôi, đại tiểu thư sao lại che mặt đi, đã lâu không ra khỏi cửa, ra ngoài cũng không nhìn thấy mặt...”

“Thơm quá a, hắc hắc, mới vừa đi qua bên cạnh ta...”

Nhìn thấy chuông quỹ và Ngô Hòa ra cửa, đám tiểu nhị cũng cảm thấy kỳ quái. Nhất là không thể nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của Ngô Hoà hiển họ tiếc nuối, dĩ nhiên, cũng có chút nhạy cảm, cảm thấy có gì đó không ổn.

Trước đây chuông quỹ luôn ở trong nội viện, tuy không thường lộ diện, nhưng có một người bản lĩnh như vậy ở đó, trong lòng họ cũng cảm thấy an tâm. Bỗng dung lão đi ra ngoài, lại là vào ban đêm, trong lòng họ liền có cảm giác kỳ quái khó tả.

“Đừng lo lắng.”

Hồ Ma thấy vậy, liền nói: “Buổi tối hôm nay không tuần tra ban đêm, nhưng đèn lồng vẫn phải thắp lên.”

Chuông quỹ vừa đi, Hồ Ma chính là người quyết định trong điện trang này. Đám tiểu nhị không dám khinh thường, vội vàng đi lấy đèn lồng.

Loại đèn lồng này, trong điện trang có tổng cộng ba cái, một lớn hai nhỏ. Hai cái nhỏ dùng để tuần tra ban đêm, cái lớn

thì thường được treo ở cổng trang tử.

Đèn lồng được làm bằng một loại da đặc biệt, cực kỳ cứng cáp nhưng lại mỏng như cánh ve, màu đỏ thẫm như máu. Bên trong mỗi lồng có một ngọn đèn được tẩm bằng dầu đặc chế, chỉ cần thêm dầu một lần là có thể cháy rất lâu.

Lúc này, lượng dầu trong đèn đã cạn, Hồ Ma liền sai người đi thêm dầu thắp.

Rất nhanh, đèn lồng đã được thắp sáng, nhưng Hồ Ma không cho người treo đèn lồng trở lại vị trí cũ mà mang vào nội viện. Hắn chọn một cây cao, treo đèn lồng lên, ánh sáng đỏ rực chiếu rọi khắp xung quanh.

Nhìn lên ngọn đèn lồng đỏ rực treo trên đầu, đám tiểu nhị nhìn nhau, lòng run rẩy.

Mặc dù họ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn thấy lão chương quỹ rời đi, Hồ Ma lại cho người treo đèn lồng trong viện, họ cảm thấy bầu không khí có gì đó kỳ quái.

“Hồ... Hồ quản sự...”

Có một người can đảm, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

Vừa dứt lời, những người bên cạnh vội vàng quay đầu nhìn sang, trong ánh mắt họ lấp lánh vẻ kinh hãi.

“Không có chuyện gì đâu...”

Hồ Ma cười, quay sang đám tiểu nhị và nói: “Chỉ là sắp đến cuối năm, chương quỹ có một số sắp xếp, nên quy củ có thay đổi chút so với trước đây.”

“À, còn chuyện các người quan tâm, ta cũng đã hỏi giúp các người rồi.”

Nói rồi, Hồ Ma nở nụ cười vui vẻ: “Tuy chúng ta đều là người mới đến, nhưng năm nay ăn Tết, chúng ta cũng có thể được về nhà, không chỉ vậy, còn được phát tiền lương nữa. Mỗi người trở về, đều có thể nở mày nở mặt.”

“A?”

Đám tiểu nhị vốn vẫn lo lắng về chuyện này, giờ đây nghe vậy, thì vô cùng mừng rỡ.

Chỉ là được về nhà ăn bữa cơm tất niên thôi đã là điều khó lường, vậy mà còn được mang theo tiền lương trở về?

Trong lúc nhất thời, họ còn tưởng mình đang mơ, mãi đến khi nhìn vào mặt nhau và xác nhận rằng niềm vui này là thật, họ mới cảm thấy vô cùng phấn khích, muốn nhảy cẫng lên.

Hồ Ma rất hài lòng với phản ứng của họ.

Ta cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu nói sớm với bọn họ chuyện sắp xảy ra, bọn họ sẽ suy nghĩ lung tung, tự dọa mình, khiến dũng khí càng yếu đi, hỏa khí cũng theo đó mà không vượng, dễ bị tà ma thừa lúc xâm nhập.

Dù là kẻ gan dạ nhất cũng có thể bị người khác dọa sợ, bởi vì sợ hãi là thứ dễ lây lan.

Nhưng khi ta nói với họ những chuyện vui vẻ, tinh thần họ sẽ phấn chấn, hỏa khí cũng sẽ vượng, có thể trấn áp tà ma.

Người gặp việc vui, tinh thần thoải mái, chính là đạo lý này.

Lúc này, mọi người đều quên đi ngọn đèn lồng trên đầu, chỉ vây quanh Hồ Ma hỏi han náo nhiệt về thời gian được về nhà và số tiền lương có thể mang theo.

Hồ Ma kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của họ, khiến cho đám tiểu nhị mặt mày hớn hở.

Nhưng ngay lúc cảm xúc vui vẻ đang lan tỏa khắp nơi, bỗng nhiên vang lên một tiếng mõ vang từ ngoài tường viện.

Giữa màn đêm tĩnh mịch, tiếng mõ vang lên vô cùng rõ ràng. Đồng thời, nơi phát ra tiếng vang cũng đột nhiên sáng lên một ánh sáng nhạt, vô cùng kỳ quái.

Bọn tiểu nhị vội vàng giẫm lên băng ghế, nhìn ra ngoài trang tử, lập tức kinh hãi.

Giờ đây, trên con đường bùn đất của thị trấn nhỏ này lại xuất hiện mấy ngọn đèn lồng. Nhìn từ xa, dưới ánh đèn lồng lơ mờ, có vẻ như có một lão nhân đang biểu diễn trò xiếc.

Càng xa hơn nữa còn có những người đùa nghịch vặt, khi làm xiếc và bán mút quả.

Thị trấn nhỏ này vốn không có nhiều dân, chỉ có khoảng hơn dưới một trăm hộ gia đình, phần lớn đều làm nghề buôn bán bằng xe ngựa đi lại giữa đây và Minh Châu phủ. Bây giờ, khách thương qua lại ít ỏi, đây cũng không phải trong thành, vậy làm sao lại có nhiều người làm xiếc đến đây như vậy?

Những màn biểu diễn vô cùng náo nhiệt, nhưng lại không có người xem. Vậy họ diễn cho ai xem?

Chương 186. Bữa ăn thịnh soạn

Chương 186: Bữa ăn thịnh soạn

Đặc biệt là, họ diễn náo nhiệt như vậy, nhưng xung quanh lại không có một bóng người, nhà nào cũng đóng chặt cửa sổ.

Sự tương phản mạnh mẽ này vô thức khiến lòng người căng thẳng. Những người bò lên tường nhìn ra ngoài, sắc mặt đều tái nhợt, muốn nói gì nhưng lại không nói nên lời.

Hồ Ma không cần nhìn, chỉ nghe tiếng mõ vang lên, liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Thấy vẻ mặt chán chừ của bọn tiểu nhị, hắn cố ý cười nói: “Diễn trò xiếc cũng phải có đầu óc mới được. Người dân trong trấn này keo kiệt hung ác, không ai cho tiền thưởng, bọn họ diễn cho ai xem, chẳng phải là diễn cho quỷ à?”

Bọn tiểu nhị gượng cười theo hắn, nhưng nụ cười có chút gượng gạo.

Hồ Ma tỏ ra như không để ý, vung tay lên nói: “Ban đầu ta cũng định cho bọn họ tiền thưởng, nhưng chương quỹ không cho ta ra ngoài. Vậy hôm nay ta đành phải nghe tiếng động miễn phí của bọn họ.”

“Oa Tử, Hồ Tử, cơm nấu thế nào rồi?”

Hắn vừa nói vừa nhìn về hướng phòng bếp, lớn tiếng nói: “Hôm nay chương quỹ không có, ta là người làm chủ.”

“Hai người các ngươi đừng nấu canh rau muối đậu hũ bắp nữa, làm thịt dê, cắt thịt. Chương quỹ còn có mấy vò rượu

trong phòng, ta cũng lấy về, hôm nay chúng ta ăn Tết sớm.”

“...”

“Cái gì?”

Bọn tiểu nhị nghe vậy, lập tức choáng váng, tưởng chừng như mình đang nằm mơ.

Đa số những người đến trang tử này đều là người cùng khổ, cho dù gia đình có chút tài sản cũng không thể ăn thịt mấy lần trong năm.

Mặc dù trang tử này nói là cung cấp huyết thực để nuôi dưỡng, nhưng mỗi ngày chỉ có một ít, ăn không được mấy miếng, hương hồ hương vị của huyết thực cũng khác biệt so với thịt heo, dê, bò mà họ thêm thường.

Nói đơn giản, họ đều là những người ăn chay lâu năm, một tháng cũng không nhìn thấy được bao nhiêu thịt tanh. Lần trước Hồ Ma đổi được mấy con dê từ trong làng cũng chỉ để nhìn chứ không phải để ăn.

Nhưng bây giờ Hồ Ma đột nhiên đưa ra quyết định này, niềm vui mừng khiến họ nghi ngờ đây không phải là sự thật.

Đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hồ Ma, xác định hẳn không nói đùa, họ lập tức vui mừng khôn xiết, reo hò một tiếng liền chủ động xông vào bếp.

Họ cầm chậu, mài dao, nấu nước, dồn ép con dê đến trước cái chậu.

Ngay cả Lý Oa Tử và những người khác trong bếp cũng ngẩn người, sau bao nhiêu năm, họ không ngờ rằng hôm nay mình còn có thể nấu một món ăn thịnh soạn như vậy.

Nghĩ đến việc món ăn ngon sắp sửa được nuốt vào bụng, họ cũng vội vàng phấn chấn tinh thần. Bình thường họ không nỡ ăn, không nỡ dùng, tất cả đều được chuẩn bị kỹ càng cho

vào nồi, mà Hồ Ma cũng thật sự mang ra từ trong nội viện mấy vò rượu, còn để họ nấu một nồi nước đường đỏ để giải rượu sau này.

Không chỉ vậy, Hồ Ma còn cố ý đi vào bếp xem xét. Trong lò nung còn lại khoảng hai ba cân thịt đông, đây là Thanh Thái Tuế cung cấp cho bọn tiểu nhị trong trang để ăn.

Nhìn tuy có vẻ nhiều, nhưng thực tế là khẩu phần lương thực của gần như tất cả mọi người trong một tháng. Thế là hấn vung tay lên, bảo Lý Oa tử làm hết, đồng thời cam đoan với bọn tiểu nhị rằng hôm nay cứ ăn uống thoải mái, ngày mai hấn sẽ nói với chương quỹ để lấy thêm một tảng thịt nữa.

Có dê ăn, lại còn có một tảng Thanh Thái Tuế to như vậy, bọn tiểu nhị vui mừng khôn xiết, náo nhiệt hồi hả giúp đỡ.

Giữa bầu không khí náo nhiệt, chỉ có Chu Đại Đồng là có ánh mắt kỳ quái. Y không tiện hỏi, chỉ lén lút nhìn Hồ Ma với ý tứ riêng.

Hồ Ma cũng không giải thích, chỉ gật đầu nhẹ với y. Chu Đại Đồng lập tức hiểu ý, tiến lên đá vào hông một tên tiểu nhị, mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa ăn qua đồ tốt à?”

“Cái gì mà cắt thành khối nhỏ hằm ăn?”

“Hôm nay mặt rỡ ca cho chúng ta hưởng phúc đây, phải nướng nguyên con dê, lại lấy dao cắt ăn, mới thơm!”

“Ai nhà có tiền như thế, dê còn có thể ăn như thế?”

Bọn tiểu nhị nghe cách ăn này, chỉ nghĩ đến thôi, nước bọt đã chảy ròng ròng.

Ngược lại, Hồ Ma nghe vậy, trong lòng cũng xác định một điều, gia gia của Chu Đại Đồng bên trong thôn đoán chừng cũng tham ô không ít, thế mà còn được ăn cả một con dê.

Nhưng đề nghị của Chu Đại Đồng lập tức được mọi người đồng ý, họ trực tiếp dựng lò đá trong sân, bổ củi, nhóm lửa, và đặt dê lên bếp lò.

Bọn tiểu nhị cầm dao, ai cũng cầm dao một cách kích động, chờ cắt thịt dê. Những người không có dao cũng giắt dao phay, Triệu Trữ thậm chí còn lấy cả xiên phân, nhưng bị mọi người buộc phải ném sang một bên.

“Tốt, khui rượu, ăn tiệc!”

Hai cái bàn được bày trong sân, trên mặt bàn là những món ngon mà bình thường trong trang khó được ăn, bên cạnh đốt một đống lửa, trên đó đang nướng dê.

Hồ Ma thâm tính toán thời gian, thấy đã đến lúc liền cười lớn, bung chén rượu lên, dẫn đầu bọn tiểu nhị uống một hớp lớn, sau đó bắt đầu hân hoan ăn thịt.

Bóng đêm dần buông xuống, bốn phía yên tĩnh, trên đỉnh đầu lại treo lơ lửng một ngọn đèn lồng đỏ thắm, bầu không khí vô cùng quý dị.

Nhưng trong lòng bọn tiểu nhị lại vô cùng vui vẻ, họ hô to gọi nhỏ, tranh nhau ăn uống, tiếng cười nói hòa tan bầu không khí âm trầm.

Đến khi bầu không khí náo nhiệt nhất, mọi người đều ăn quên trời đất, chẳng ai còn nhớ đến những người làm xiếc bên ngoài, thì bỗng nhiên cửa lớn vang lên một tiếng cọt kẹt, cánh cửa buộc chặt bị gió thổi mở ra.

Từ trong bóng tối bên ngoài, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt trắng bệch, nhô vào nhìn một cái rồi lại rút trở về.

Bọn tiểu nhị hoảng sợ, tay bung rượu cứng đờ.

Hồ Ma cảm nhận được sự thay đổi trong tâm trạng của mọi người, bèn cười nói: “Ài, đó là cô nương nhà ai, chắc là nhớ

nam nhân, muốn cùng chúng ta về ăn Tết đây!”

Bọn tiểu nhị ngẩn người, rồi lại cười vang.

Chương 187. Chửi ầm

Chương 187: Chửi ầm

Xung quanh hoàn toàn lạnh lẽo, đen tối mịt mù, quỷ khí nồng nặc bao trùm lấy trang tử.

Gió lạnh từ đâu thổi đến, mang theo hơi lạnh như sương đêm, len lỏi vào trong từng ngóc ngách, cỏ hoang ven đường lay động. Bóng tối bao trùm lấy mọi thứ, khiến cho những vật thể xung quanh trở nên mơ hồ và khó nhìn thấy.

Trên trần, nhà nhà đều đóng cửa im ỉm, chỉ có duy nhất một trang trại là vẫn sáng đèn. Ánh đèn lồng đỏ rực rỡ soi sáng một góc náo nhiệt, tạo nên sự đối lập với màn đêm tĩnh mịch xung quanh.

Mùi thơm của rượu thịt nồng nàn bay vào trong không khí, tiếng hô hào vang vọng của các tiểu nhị trong đêm yên tĩnh truyền đi xa xôi, khiến cho những người xiếc đang tụ tập gần trang tử cũng không khỏi cau mày, cảm thấy có điều gì đó cổ quái không nói nên lời.

Trong mắt họ, trang tử kia đang đốt mười lò lửa, dù là mùa đông khắc nghiệt, người bên trong cũng nóng đến mức phải cởi bỏ áo bông dày.

Tiếng mõ vang lên dồn dập từ bên ngoài trang tử, trong bóng đêm mịt mù, có những thứ gì đó đang bị thúc giục, từng chút từng chút, vội vàng chen lấn vào bên trong trang tử.

Nhưng hôm nay, Hồ Ma lại cùng đám tiểu nhị đang uống rượu nói chuyện cười:

“Tứ đại mềm mại, các người đã nghe qua chưa?”

Đám tiểu nhị trợn tròn mắt:

“Cái gì là tứ đại mềm mại?”

Hồ Ma cười nói:

“Đây chính là do Nhị gia trong thôn chúng ta nói, đó là áo bông, cành liễu, quả hồng phơi khô và... eo của nương tử.”

Đám tiểu nhị ồ lên một tiếng, mặt đỏ bừng vì phẫn kích.

Bọn tiểu nhị ồ lên một tiếng, mặt đỏ bừng vì hưng phấn.

Chu Đại Đồng nghe vậy liền cười tiếp lời:

“Mới kể đến đó thôi, còn có đây này, tứ đại cứng rắn, tứ đại non mềm, tứ đại ỉu xiu, ba cái này các người đã nghe qua chưa?”

Bọn tiểu nhị không biết đó là gì, nhưng không hiểu sao, chỉ nghe đến đây, họ đã trở nên hưng phấn, từng người mặt đỏ bừng, trong mắt bốc hỏa.

“Có Đại Đồng ở đây, ổn...”

Hồ Ma nhìn bộ dạng hưng phấn của bọn tiểu nhị, không khỏi trầm nghĩ.

Bản thân cũng nghĩ, hay là đem kim cái gì mai, chọn mấy chỗ trọng yếu nói cho bọn tiểu nhị biết.

Đương nhiên, cách này hiệu quả chắc chắn là có, nhưng hình tượng tiểu quân sự trăm ổn từ trước đến nay của mình, đoán chừng cũng sẽ tan biến ngay lập tức.

Đại Đồng là hảo huynh đệ, mà lại rất có thiên phú a...

Vừa uống rượu, hắn vừa điềm nhiên như không có việc gì liếc mắt nhìn ra bên ngoài trang tử, chỉ thấy bầu trời tựa hồ càng thêm đen tối, xa xa so với trước đó càng lộ ra vẻ hắc ám, âm phong quán quanh trang tử, thổi mạnh, tựa hồ có cái gì vội vàng muốn tiến vào bên trong.

Hết lần này tới lần khác, bọn tiểu nhị ăn ngon, uống tốt, nghe kể chuyện say sưa, chẳng còn tâm trí để ý đến chuyện bên ngoài. Lũ quỷ dữ dù có dụ dỗ thế nào cũng không thể lay chuyển được họ.

May mắn thay, hôm nay đến đây là những đệ tử Đàn Nhi Giáo. Nếu là những mỹ nhân ma kia...

... E rằng cả bọn sẽ bị tiêu diệt sạch.

Tuy nhiên, biện pháp này cũng đã ngăn cản được phần nào. Bọn quỷ dữ bên ngoài càng lúc càng sốt ruột. Hồ Ma nghe tiếng mõ vang dồn dập, vội vàng như sắp bốc khói.

Lại chẳng biết qua bao lâu, một trận âm phong đột ngột nổi lên, thổi thẳng vào người bọn tiểu nhị khiến họ run mình ớn lạnh. Từ trong mơ mơ màng màng và hưng phấn tỉnh lại, họ cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy đồng lửa nướng thịt dê bông bùng bùng cháy mạnh, rung động dữ dội.

Rồi sau đó ngọn lửa nhanh chóng yếu ớt, co lại như thể bị hù dọa. Trên đỉnh đầu, những chiếc đèn lồng đỏ rung rinh nhẹ nhàng trong gió âm phong. Dưới mặt đất, những cái bóng người màu đỏ lay động không ngừng.

“Hử?”

Có người quay đầu nhìn ra ngoài tường, ngơ ngác hỏi:

“Những người xiếc kia sao còn chưa đi?”

“Ba!”

Hồ Ma vốn đã chú ý đến điều này. Thấy bọn tiểu nhị mất tập trung, hắn đột nhiên đứng dậy, đập mạnh bát xuống đất. Tiếng động lớn khiến bọn tiểu nhị hoảng hốt quay lại nhìn.

Sắc mặt của Hồ Ma đầy bất mãn, hướng về trang tử bên ngoài mắng:

“Thật mẹ nó mất hứng! Bọn huynh đệ trong điền trang này ngày ngày mệt gần chết, mấy tháng mới được ăn thịt, uống một bữa rượu.

Chẳng lẽ còn có tà ma nào bị chúng ta làm cho thêm thường, muốn đến đây lẫn lộn một phen?”

“Quả thực quá đáng! Chúng ta dễ trêu chọc lắm à? Mười dặm tám trang quanh đây, tà ma nào mà không bị chúng ta tổng cổ đi?

Ai dám quấy rối nữa, có tin hay không ta phun chết các ngươi bằng Chân Dương Tiễn?”

...

Đầu dê đã ăn gần hết, bọn tiểu nhị cũng đã chệnh choáng bảy tám phần.

Cơn gió âm phong thổi qua khiến họ tỉnh táo hơn một chút, nhưng lại nghe Hồ Ma chửi ầm lên, liền bị kích động.

Say rượu dễ giận, nhất là khi Hồ Ma nói đúng tâm lý họ. Mặc dù họ đều sợ tà ma, nhưng mỗi ngày tuần tra ban đêm, không gặp ai dám đắc tội Hồng Đăng Nương Nương, nên trong lòng cũng có chút kiêu ngạo.

Thêm vào đó, họ vốn tin tưởng Hồ Ma, nên cũng ùa theo chửi ầm lên.

Chương 188. Phụ thể

Chương 188: Phụ thể

Lời chửi rửa tục tũn ra từ miệng họ, có người còn đứng lên, vừa nhảy múa vừa vỗ tay chửi mắng.

Cơn âm phong ập đến như muốn ép sập mọi thứ, nhưng ngọn lửa nướng dê dần dần bùng cháy, khiến âm phong lạnh lẽo tan biến.

“Tốt lắm, đừng dừng lại!”

Hồ Ma nhìn phản ứng của họ, trong lòng vô cùng hài lòng.

Lửa có thể chống lại tà ma, những lời chửi rửa bản thủ và sự tức giận cũng vậy. Nhị gia trong thôn Đại Dương đã nói rằng chửi mắng trong đêm có thể khiến tà ma không dám đến gần.

Huông chi, bây giờ có tới bảy tám lò lửa cùng chửi mắng?

Tất nhiên, hấn cũng hiểu rằng, hiện tại muốn đối mặt trực tiếp với tà ma không phải là điều dễ dàng. Mặc dù cách này tạm thời có hiệu quả, nhưng cũng có khả năng kích động sự tức giận của đối phương.

Nhân lúc bọn tiểu nhị chửi ầm ĩ, hấn nhanh chóng đứng dậy, đi vào bếp, xách ra mấy con gà trống còn sống, một nồi nước đường đỏ vừa được Lý Oa nấu và trứng gà luộc.

Hấn liếc mắt ra hiệu cho Chu Đại Đồng, để y tiếp tục giúp đỡ duy trì bầu không khí, mình thì bước nhanh đến bên cạnh trang tử.

Hắn vung dao cắt cổ gà trống, vẩy máu gà một vòng quanh trang tử, rồi đi đến cổng trang tử, ném con gà trống lớn nhất ra ngoài, đặt nồi nước đường đỏ và trứng gà luộc ở cổng trang, đốt vài nén hương, rồi im lặng chờ đợi.

Bóng đêm đen kịt, bên ngoài trang tử tối đen không thấy năm ngón.

Chỉ nghe tiếng con gà trống bị ném ra ngoài bay nhảy hai lần rồi đột nhiên biến mất, như thể bị thứ gì đó nuốt chửng.

“Có đến không?”

Hồ Ma quay đầu nhìn lại, Tiểu Hồng Đường đang ngồi xổm bên cạnh hắn. Nàng mang vẻ mặt lo lắng, hay đúng hơn là sợ hãi, nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

Vừa mới vào đêm, nàng đã ra khỏi nhà, thỉnh thoảng leo lên nóc nhà hoặc hai bên tường, sau đó lại hoảng hốt chạy trở về, nhưng không dám đến gần chiếc bàn nơi Hồ Ma đang uống rượu.

Những tiếng chửi rủa của đám hỏa kế vừa rồi thực sự đáng sợ.

Mãi đến giờ, nàng mới dám đến bên cạnh Hồ Ma. Khi hắn hỏi, nàng lắc đầu.

Hồ Ma chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi. Hắn cảm nhận được âm khí lạnh lẽo bên ngoài trang tử như càng lúc càng nặng nề, thổi đến tóc gáy dựng đứng.

Hắn cũng phát hiện ra rằng hai bàn bên cạnh, nơi vừa mới còn vô cùng náo nhiệt với tiếng của bọn tiểu nhị, giờ đã chìm trong im lặng. Chỉ có Chu Đại Đồng vẫn cố gắng chửi rủa, nhưng giọng nói đã trở nên vô cùng yếu ớt.

Bên ngoài sân, bụi cỏ lay động, đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau: “Tiểu quân sự, oan gia của ngươi đến

không ít”

Hồ Ma giật mình quay lại, thấy Lý Oa Tử đang nhăn nhó, đôi mắt lão liên chuyển động, giọng nói sắc lạnh, the thé và khàn khàn. Ánh mắt y nhìn Hồ Ma một cách cổ quái.

“Sao lại bị phụ thể nhanh như vậy?”

Hồ Ma kinh hãi, chợt hiểu ra rằng trong toàn bộ trang tử, Lý Oa Tử là người dễ bị phụ thể nhất.

“Đừng ăn...”

Nhìn thấy Lý Oa Tử định đưa ngón tay vào miệng, Hồ Ma vội vàng ngăn lại và nói: “Hàng xóm tốt, đều là người một nhà, mượn thân xác y để trò chuyện cũng được, nhưng tha cho ngón tay này của y đi, nước đường đỏ đều là y nấu cho đấy...”

Lý Oa Tử miễn cưỡng hạ ngón tay xuống và nói: “Ngươi gọi bọn ta đến làm gì?”

“Như vậy vẫn chưa đủ rõ ràng sao?”

Hồ Ma liếc mắt nhìn ra bên ngoài trang tử và nói: “Phiên chợ quỷ cũng đã mở, chúng ta có giao tình, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, nhà các ngươi giúp đỡ ta một chút, được không?”

Lý Oa tử nói: ” Hồng Đăng Nương Nương nhà các ngươi uy phong như vậy, tìm chúng ta giúp đỡ cái gì chứ?”

Hồ Ma vội nói: “Nàng cao cao tại thượng, nào có giao tình sâu với chúng ta?”

“Hàng xóm tốt coi như không giúp ta một tay, nhưng tốt xấu cũng giúp đỡ ta nhìn xem, bên ngoài là thứ gì tới...”

“...”

Đây cũng là điều mà hắn sớm nghĩ kỹ, ngay từ đầu hắn đã biết một đêm này tất nhiên không an ổn, lại càng không biết

Đàn Nhi Giáo có thể đưa tới thứ lợi hại gì.

Nhưng cũng không dám để Tiểu Hồng Đường ra ngoài đi tìm hiểu, hẳn thật sự lo lắng nàng bị Đàn cô cô kia nuốt chửng.

Có thể câu chính là cái ổ hoàng tiên này. Bọn chúng hung hăng vô cùng, trước đây cắn chết Hứa Tích, ngay cả lão chương quỹ cũng nghĩ là chúng sợ hãi, chỉ còn cách chạy vào Lão Âm Sơn. Nhưng thực tế, bọn chúng vẫn lẩn quẩn quanh đây, chỉ là không dám đụng độ với đội tuần tra ban đêm. Đương nhiên, Hồ Ma cũng thường giả vờ không biết chúng tồn tại.

Bây giờ Hồ Ma chuẩn bị cống phẩm đầy đủ, chính là để xem bọn chúng có đến hay không. Nếu đến, thì nói rõ bọn chúng không sợ những thứ bên ngoài, có thể giúp tìm hiểu một chút. Nếu không đến, cũng nói rõ bọn chúng cũng đã bị dọa chạy mất.

“Đồ vật cũng không ít, cống phẩm của bọn họ còn nhiều hơn các người đây...”

Lý Oa Tử nháy mắt, nhìn nồi trứng đường đỏ bên ngoài trang tử thềm thường, nói: “Nhà ta là trượng nghĩa, ăn của người mấy quả trứng, giúp người một việc nhỏ cũng được, nhưng nhiều hơn thì không quản được.”

Hồ Ma vội vàng nói: “Đa tạ, đa tạ.”

Lý Oa Tử không thèm nghe lời cảm ơn, nói thẳng: “Vậy lần sau người cho cái gì?”

Hồ Ma nói: “Mười con gà thế nào?”

Lý Oa Tử mừng rỡ, đột nhiên ngã ngựa ra sau, thứ trên người lại chạy mất.

Hồ Ma chỉ nghe bên ngoài vang động một trận, trong bóng đêm có bóng vàng loé lên, nồi trứng đường đỏ đã bị kéo đi.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám khinh thường, gọi Chu Đại Đồng đến, cùng nhau nhắc Lý Oa Từ đang hôn mê trên mặt đất trở về, quay đầu nhìn đám tiểu nhị đang kinh hãi, sợ hãi đến tỉnh cả rượu, trầm giọng nói:

“Đừng hỏi gì cả, mau về phòng, đóng chặt cửa sổ, nghe thấy gì cũng đừng ra!”

“...”

Bọn tiểu nhị vốn đang hồi hộp xen lẫn nghi ngờ, sững sờ một lát, rồi đồng loạt nhảy ra ngoài, nhao nhao chạy trở về phòng.

Hồ Ma khẽ thở dài, ngồi một mình bên cạnh bàn. Hắn quét hết chén bát bừa bộn xuống mặt đất, sau đó đặt kiếm gỗ và con dao của Chu Đại Đồng lên trên bàn. Một mình, nhìn chăm chăm vào bóng đêm đen kịt.

Đêm nay đã nhòe vả quá nhiều, nửa đêm về sáng, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chương 189. Một đêm dài

Chương 189: Một đêm dài

Đêm nay, chú định sẽ là một đêm dài đằng đẵng.

Hồ Ma ngồi trong sân, lặng lẽ suy ngẫm về những gì mình sẽ phải đối mặt vào tối nay.

Hắn biết rằng yêu nhân Đàn Nhi Giáo hiện tại chỉ đang tập kích quấy rối để thăm dò. Mục đích chính của chúng là đánh yểm trợ cho những kẻ tìm kiếm huyết thực. Hiện tại, bọn chúng còn không biết lão chương quỹ không có trong điền trang, nên trước tiên sẽ thăm dò rõ ràng tình hình bên trong trang trại trước khi dám tung hết sức mạnh thực sự.

Nhưng một khi bọn chúng chạm trán lão chương quỹ, chúng sẽ biết rằng bên trong điền trang chỉ là một cái vỏ rỗng. Lúc đó mới là lúc chúng quyết tâm thực sự, cũng là lúc Hồ Ma chính thức ra sân.

Và tính toán thời gian, cũng đã sắp đến lúc rồi.

Hồ Ma thở dài một hơi, nhắc bình rượu bên cạnh lên, rót một ngụm lớn vào miệng, sau đó lau miệng.

Có một số việc, đứng từ góc độ của mình, căn bản không thể nhìn rõ ràng. Hắn không biết ý đồ của lão chương quỹ, cũng không biết mình thực sự phải đối mặt với điều gì.

Nhưng Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lại có thể dễ dàng nhìn ra mục đích thực sự của lão chương quỹ, và từ một góc độ khác, họ đã chỉ điểm cho Hồ Ma, chỉ là họ không thể thay thế hắn làm gì.

Bên ngoài trang trại, âm phong yếu ớt thổi vào, dường như xen lẫn tiếng động kỳ lạ và tiếng cười khúc khích không nói lên lời.

Bọn tiểu nhị đều co mình trở về trong phòng, không dám thắp đèn. Một đêm này, họ đã làm rất tốt.

Dù sao, lòng dũng cảm của họ cũng có giới hạn. Bây giờ, khí thế ban đầu đã suy yếu, liên tục vượt xa giới hạn bình thường khiến họ lo lắng, lúc này gan dạ còn nhỏ hơn bình thường.

Nhưng không sao, họ chỉ cần cố gắng chống chọi.

“Mặt rõ ca...”

Hồ Ma đang tập trung hồi phục sức mạnh trong lòng, bỗng nghe tiếng gọi, quay lại thấy Chu Đại Đồng xuất hiện sau lưng.

Hồ Ma đã trưng dụng đao của y, nên y lại trưng dụng đao của hai tên tùy tùng của Hứa Tích, Chu Lương cầm một đao, y cầm một đao, còn Triệu Trụ thì cầm cây xiên mà y yêu quý nhất.

Mùi thối nồng nặc xộc vào mũi, chứng tỏ nó đã bị ma ám.

“Các ngươi qua đây làm gì?”

Hồ Ma khẽ hỏi, liếc nhìn quanh sân, thấy hiện tại yên tĩnh hơn so với vừa rồi. Đám Đàn Nhi Giáo kia không biết đang suy nghĩ gì, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy càng nguy hiểm hơn.

“Giúp người một tay.”.

Vừa rồi còn yên tĩnh, giờ đây đám Đàn Nhi Giáo lại rục rịch, khiến người ta cảm thấy càng thêm nguy hiểm.

Chu Đại Đồng nhặt một củ lạc trên bàn, ném vào miệng nhai giòn tan, cười hề hề nói: “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ngay cả người cũng bắt đầu lo lắng, ắt hẳn chuyện này không đơn giản.”

“Đừng giấu diếm huynh đệ! Có chuyện gì cùng nhau giải quyết. Bây giờ chúng ta không giúp người, lỡ người xảy ra chuyện, sau này chúng ta cũng chẳng còn ngày tốt lành ở điền trang này nữa.”

Hồ Ma định đuổi họ về trốn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của họ, lại khựng lại.

Hắn cười cười, khoát tay nói: “Được rồi, ở đây canh gác đi!”

“Nhưng phải nghe lời, không được sợ hãi. Nếu cảm thấy quá sợ, tốt nhất nên về phòng ngủ!”

Chu Đại Đồng, Chu Lương và Triệu Trụ nghe vậy đều đỏ bừng mặt, lớn tiếng đáp: “Không sợ!”

“Nhị gia nói đúng, người sống sao phải sợ người chết?”

“Nhưng...”

Họ vẫn không khỏi lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Hòa cô nương và lão chương quỹ đi đâu rồi? Khi nào trở về?”

Hồ Ma chỉ có thể cười trừ, lắc đầu: “Ai mà biết được?”

...

...

Cũng như vậy, trong điền trang, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với những gì sẽ xảy ra vào nửa đêm về sáng. Bao quanh trang tử, tất cả đều đã chìm vào im lặng hoàn toàn.

Ngay cả những kẻ xiếc trước kia ở bên ngoài trang tử, dường như cũng nghe được động tĩnh gì đó, nhìn nhau một

chút, rồi lặng lẽ thu dọn hàng, tiến vào trong bóng đêm đen kịt. Có kẻ nhìn về phía trang tử, lộ ra nụ cười không thể nhìn rõ.

Bóng đêm vắng vẻ, không một tiếng động, vàng trắng nhợt nhạt lơ lửng giữa không trung, lặng lẽ nhìn xuống vùng hoang dã không người.

Chỉ sau một nén hương, cách trang tử không đầy mười dặm, trên con đường nhỏ đầy cỏ hoang và rễ cây, có hai người lặng lẽ đi tới.

Họ đều mặc thái y, áo vải thô được vá lại từ những mảnh vải vụn. Một người đi bên lề đường, mỗi người ôm một cái bình trong ngực, từ hướng Lão Âm Sơn chậm rãi đi tới, không phát ra một tiếng động nào.

Khi đến ngã tư, họ đồng thời đặt bình xuống bên cạnh.

Họ im lặng ngồi xuống, một người châm một túi thuốc lá sợi, rít từng hơi, người kia ngậm một cọng cỏ trong miệng.

Sau khi hút xong một túi thuốc, hai người đồng thời đứng dậy, vung tay áo ra sau.

Chậm rãi, trong bóng tối, lại xuất hiện thêm vài bóng người, đều là những người mặc áo khoác vải thô, vai gánh đòn gánh.

Bây giờ đã là mùa đông khắc nghiệt, nhưng họ lại cởi trần, da bị đông cứng đến xanh xao, tay chân nứt nẻ, giẫm chân đất lên mặt đất đầy đá vụn và sương lạnh, nhưng lại như không cảm thấy gì, chỉ dờ dẫm gánh đòn gánh, từng bước tiến về phía trước.

Hai người mặc thái y cũng không động dậy, vẫn ôm cái bình chờ lấy.

Chương 190. Quét mộ

Chương 190: Quét mộ

Lại qua một hồi lâu, trong bóng đen dần hiện ra một bóng hình cao lớn, tròn trịa. Tiếng bước chân nặng nề vang lên từng tiếng, chậm rãi tiến đến.

Khi đến gần, họ mới nhận ra đó cũng là một người, đang vác trên lưng một cái bình.

Cái bình kia to lớn như một cái vạc.

Cả hai người ôm lấy bình, dùng dây thừng thô và gậy gỗ làm giá đỡ, cố định chắc chắn trên vai.

“Đại cô cô...”

Hai người chào hỏi “Cửu gia gia”

Hai người thấy người công bình lớn, đều khom mình hành lễ.

Nhưng khi hành lễ, họ lại hướng về phía cái bình trên lưng người kia, hay nói cách khác là hướng về cái vạc chào hỏi, sau đó mới hướng về phía nam nhân đang công cái bình: “Cửu gia gia...”

“Họ Ngô kia còn ở trong điền trang không?”

Người công vạc chậm rãi đứng vững, thở dốc mấy hơi, mới nở một nụ cười lạnh hỏi.

“Đền lòng vẫn chưa tắt.”

Một trong hai người áo đen thấp giọng nói: “Chúng ta vẫn đang cố gắng, chỉ là chưa đến canh giờ mời cô cô động thủ, trước tiên muốn gặp họ Ngô, chào hỏi một chút.”

“Ha ha, đã vậy, ta liền mở kho đi!”

Cửu gia gia công vạc lớn cười lạnh hai tiếng, không nói gì thêm, lại chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Gã công vạc nặng nề, bước đi chậm chạp. Không ai dám thúc giục, chỉ im lặng đi theo sau. Nửa canh giờ sau, họ mới đến một gò đất nhỏ không đáng chú ý trong khu đất hoang.

Gò đất mọc đầy cỏ, không có bia mộ, cũng không có dấu vết của vàng mã hay cờ phướn. Nó chỉ đơn giản là một gò đất nhỏ bé, bình thường.

Đến trước mộ, Cửu gia gia dừng lại và đưa tay ra.

Một người áo đen vội vàng đưa cho gã một cây chổi, người kia nhanh chóng thấp hương bên cạnh.

Cửu gia gia cầm cây chổi, chậm rãi quét dọn đất trên mộ.

Vừa quét, gã vừa lầm bầm:

“Quét qua thần minh nhìn không thấy, Hai quét oan gia đóng mắt. Ba quét bên tai bên trong đều thanh tĩnh, Bốn quét chủ nhân đến trước cửa...”

Gò đất bình thường này, chẳng khác gì bao nhiêu gò đất khác trong làng. Nó không có gì đặc biệt và cũng chưa từng thu hút sự chú ý của ai.

Cửu gia gia quét mộ rất nhẹ nhàng, chỉ như đang phui bụi trên bề mặt.

Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra. Theo từng động tác quét của gã, từng câu niệm chú, một trận âm phong bỗng nổi lên từ gò đất. Bầu không khí xung quanh trở nên tĩnh mịch đến rợn người. Ngay cả vàng trắng khuyết lơ lửng trên bầu trời cũng bị che khuất bởi một đám mây đen dày đặc.

Bóng tối bao trùm, che phủ mọi thứ. Đất trước mộ phần càng được quét càng mỏng, dần dần lộ ra hai cánh cửa gỗ mục nát.

Hai cánh cửa nghiêng nghiêng nằm trên mặt đất, rỉ sét bám đầy hai chiếc bản lề.

Cửu gia gia nhìn thấy cửa đã xuất hiện, liền dừng cây chổi lại, bộ dáng của gã rất đặc ý. Gã nhìn quanh hai bên sau đó mới thấp giọng nói: “Mở kho đi”

Hai người áo đen hân hoan tiến đến, mỗi người nắm lấy một chiếc bản lề, kéo cánh cửa ra.

Bên dưới là một hầm lò tối đen như mực.

“Nhanh lên!” Cửu gia gia thúc giục.

Nhìn thấy lò gạch, hai người áo đen đều có chút kích động. Một người trong số họ lùi lại, lấy ra một chiếc linh đăng từ trong ngực và lắc lắc. Âm thanh thanh mảnh, khẽ khàng vang lên.

Mấy nam nhân khuôn vác có vạm vỡ đi theo sau, như bưng bình, chậm rãi tiến vào lò gạch. Chỉ một lát sau, họ đã mang ra bảy tám cái túi từ bên trong.

Bề ngoài những chiếc túi này có màu vàng óng, không rõ làm bằng chất liệu gì.

Điều kỳ lạ là khi được mang ra, những vật gì đó bên trong túi vãi ngọ nguậy, như muốn chui ra ngoài.

Cửu gia gia và hai người áo đen đều mỉm cười khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Cửu gia gia khoát tay ra hiệu cho những nam nhân khuôn vác vạm vỡ kia: “Xếp lên, rồi đi!”

“Mất cả năm trời, cuối cùng huyết thực cũng đến tay chúng ta rồi...”

....

Những nam nhân vạm vỡ đã sẵn sàng, họ gánh những chiếc túi lên vai, xếp thành một hàng và chuẩn bị rời đi cùng tiếng leng keng của linh đang.

Nhưng bất chợt, trong màn đêm tĩnh mịch vang lên tiếng ho khan, ngay phía sau họ.

Tất cả đều hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy trong bóng tối mịt mù, hai bóng người xuất hiện trên con đường họ vừa đi qua. Một người là lão già đang chấp hai tay sau lưng, người kia miệng gầm gừ khe khẽ, chính là một con chó đen to lớn.

Lão già với khuôn mặt không rõ ràng cất tiếng trầm thấp: “Đêm khuya quét mộ, gọi cửa xin ăn. Kỹ năng của Đoàn Nhi Giáo ngày càng cao siêu.”

“Là ai?” Hai người mặc thái y hoảng sợ ôm bình vào lòng.

Nhưng Cửu gia gia công vạc lớn vẫn bình tĩnh, cười lạnh nói: “Ngô chương quỹ, ông học thông minh rồi nhỉ?”

“Ném một đám hỏa kế làm bia đỡ đạn, còn mình thì trốn ở bên ngoài?”

“Là do các ngươi quá cầu thả.”

Ngô chương quỹ tiến lên, khuôn mặt dần hiện rõ trong ánh sáng. Nụ cười trên môi lão đã tắt, thay vào đó là một nụ cười lạnh: “Nếu không phải ta giúp đỡ che giấu, các ngươi tưởng rằng Hồng Đăng Hội đều là kẻ ngu, không phát hiện ra trò xiếc của các ngươi?”

Chương 191. Túi da người

Chương 191: Túi da người

Huyết thực và bí mật kinh hoàng

Lão chương quỹ liếc nhìn bảy tám chiếc túi vàng óng, xám xịt, giọng trầm xuống: “Hắc hắc, huyết thực khó vận chuyển cũng khó che giấu. Nhưng đối với những kẻ nghiện cứu nó, phương pháp lại đơn giản và tàn ác.”

“Đó chính là túi da người.”

“Giết hại vài người, lột da họ, dùng bí thuật của Đan Nhi Giáo luyện thành túi. Khe hở trên túi có thể ngăn chặn mùi tanh của huyết thực, đúng không?”

Hai người mặc thái y ở bên cạnh Cửu gia gia nghe Ngô chương quỹ nói toạc, không dám trả lời, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm lão.

Cửu gia gia lại không hề bất ngờ, ngược lại cười âm trầm: “Người đoán được chúng ta cất giữ huyết thực ở đây, cũng đoán được cách chúng ta che giấu, vì sao một năm nay không có động tĩnh, kiên nhẫn chờ chúng ta đến?”

“A, đúng, người sẽ không quét cửa, nên không tìm ra được?”

Ngô chương quỹ im lặng.

“Ta xác thực không biết biện pháp quét cửa của các người, nhưng đoán cũng có thể đoán được đại khái giấu ở nơi nào.”

Lão lạnh lùng mở miệng: “Cái trang tử này cách Lão Âm Sơn gần, có đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương treo ở

đây, nhưng tà ma cũng chưa từng biến mất. Vậy mà trong phạm vi mấy dặm này, lại không có chuyện gì kỳ quái xảy ra, chẳng lẽ ta còn nhìn không ra có gì kỳ quái hay sao?”

Mấy nam nhân khuôn vác mê mẩn kinh ngạc, không biết xung quanh chuyện gì xảy ra, cũng bất động.

Người mặc thái y có chút giật mình, nhìn Ngô chương quỹ xuất hiện, trong lòng lo lắng người của Hồng Đăng Hội mai phục tại bên cạnh.

Chỉ có Cửu gia gia một chút cũng không hoảng hốt, chậm rãi xoay xoay thân thể, nói lỏng một chút dây thừng đang siết chặt bả vai đau nhức, nghiêng tai lắng nghe thứ gì.

Đột nhiên cười hắc hắc, biểu lộ đắc ý, nói: “Họ Ngô, ngươi cũng có chút đầu óc, nhưng cũng đừng xem nhẹ Đan cô cô chúng ta!”

“Lúc ta vừa mới tới, liền biết ngươi đang ẩn nấp ở chung quanh, đám hài tử đều được gọi trở về, những đứa lưu lại cũng chuẩn bị thổi đèn lồng, hai người các ngươi lại có thể làm gì chúng ta đây?”

Theo giọng nói của gã vang lên, xung quanh bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, trong bóng đen hiện ra bóng người đông đảo, lại có thêm bảy tám người đến, có người bán hàng rong, có người giống như làm xiếc, chỉ là người người trong ngực đều ôm một cái bình cực lớn.

Lại là những người vừa rồi được triệu đi, bọn hán vừa đến đây, đương nhiên cũng đã thăm dò xung quanh và không thấy Hồng Đăng Hội mai phục, mà số lượng Đan Nhi Giáo cũng lập tức tăng gấp mấy lần.

“Ô...”

Con chó mực lớn lập tức cúi thấp sống lưng, gầm gừ rung động, sẵn sàng lao vào liều mạng.

Nhưng không ngờ, Ngô chương quỳ bỗng nhiên đưa tay đặt lên lưng chó mực lớn, giọng nói cũng đột nhiên hạ thấp:

“Ta biết ngươi có thể phát hiện ta ở đây, nhưng cũng biết ngươi tối nay nhất định sẽ xuất hiện. Các ngươi không được, có thêm túi da người cũng không được việc, huyết khí sẽ tiết lộ...”

“Nhưng ta bây giờ tới đây, không phải là vì cản ngươi.”

“Nhóm huyết thực này, ngươi cũng có thể mang đi, oan ức ta cũng đã gánh chịu.”

“Nhưng...”

Lão ngừng lại một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cửu gia gia, giọng nói trầm xuống: “Ta chỉ cần ngươi, tha cho cô nương nhà ta.”

“Nàng còn trẻ, nàng còn muốn sống...”

Câu nói này vừa dứt, tất cả mọi người xung quanh đều không khỏi kinh hãi, bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Con chó mực lớn cũng ngậy người, quay đầu nhìn lão chương quỳ.

“Lời nói này của ta, thành tâm thành ý. Chỉ cần ngươi có thể bỏ qua cho cô nương nhà ta, ta có thể thề, ta... Ta có thể đập đầu cho ngươi!”

Nói rồi, Ngô chương quỳ quỳ xuống, hướng Cửu gia gia dập đầu.

“Bộp, bộp...”

Mà cảnh tượng này khiến con chó mực lớn bên cạnh nóng nảy, tại vị trí chop mũi của con chó nứt ra một khe hở, Ngô Hòa từ trong đó chui ra, khuôn mặt đầy nước mắt, dùng sức kéo lấy Ngô chương quỳ: “Phụ thân ơi!”

“Người chẳng phải nói sẽ đưa ta đi báo thù hay sao, sao người lại quỳ lạy bọn họ...?”

“Báo thù hay không báo thù, không quan trọng...”

Ngô chương quỳ đưa tay sờ mặt con gái, trong mắt tràn đầy đau khổ, giọng nói trầm thấp: “Nhưng nữ nhi của ta phải sống...”

“Ha ha, nói hay lắm...”

Cảnh tượng này khiến những người Đan Nhi Giáo kinh ngạc, nhưng Cửu gia gia là người phản ứng đầu tiên.

Gã chậm rãi vỗ tay, nói: “Lão Ngô à, người như vậy chẳng phải là xong rồi sao?”

“Năm ngoái người nghe ta, ngoan ngoãn cùng chúng ta nuốt nhóm huyết thực này, giờ ta đã sớm sống sung sướng tại Lão Âm Sơn, không chừng nữ nhi của người đã sớm gả cho người ta, cần gì phải nuôi con chó nghịch ngợm này?”

“Đúng, đúng...”

Ngô chương quỳ như không còn chút sức lực, chỉ luôn miệng nói: “Là ta đối với cô cô bất kính, là ta xem nhẹ thủ đoạn của cô cô.”

“Bây giờ lão Ngô ta biết lợi hại rồi, cầu xin các người giúp nữ nhi nhà ta giải thuật này, được không?”

Chương 192. Cầu xin

Chương 192: Cầu xin

Cửu gia gia của Đan Nhi Giáo cười đắc ý, nói: “Cô cô nhà ta có thể choàng tấm da chó nghich ngợm này lên người nàng, đương nhiên cũng có thể cởi ra. Vậy thế này, người mở cửa cho ta mang nhóm huyết thực này trở về, ba ngày sau đó, ta sẽ đến cứu nàng, thế nào?”

“Không được.” Ngô chương quỹ nói: “Hãy giúp nữ nhi của ta giải thuật ngay bây giờ...”

“Ta thề ở đây, chỉ cần các người giúp nữ nhi của ta giải thuật, ta sẽ tùy các người mang nhóm huyết thực này đi, ta tuyệt không ngăn cản.”

Ánh mắt của Cửu gia gia lóe lên, chậm rãi cười nói: “Nhưng bây giờ ta thiếu hụt nguyên liệu, không thể chữa trị cho nàng ngay lập tức...”

Ngô chương quỹ giọng thấp: “Nếu không, người chỉ cho ta cách giải, ta tự làm cũng được.”

Cửu gia gia nhìn Ngô chương quỹ, im lặng hồi lâu, phía sau chiếc vạc bỗng nhiên nhúc nhích.

Gã đột nhiên nở nụ cười: “Nếu người muốn, ta có thể dạy cho người bí pháp này, nhưng không ai được nghe.”

“Người lại đây, ta sẽ chỉ cho người.”

Gã hơi nghiêng người, hướng chiếc vạc lớn sau lưng về phía Ngô chương quỹ.

Ngô Hòa từ trong da chó đưa đầu ra, liên tục lay động, nhưng Ngô chương quỹ hít sâu một hơi, nói “Được”, rồi từ dưới đất bò dậy.

Chưa kịp phúi bụi đất trên đầu gối, Ngô chương quỹ đã tiến đến trước mặt Cửu gia gia. Lão chậm rãi vươn tay trái ra, sờ vào chiếc bình. Nhưng chưa kịp chạm đến, cánh tay trái của lão đã bỗng nhiên đứt lìa.

Máu thịt trên cánh tay bị mất đi một mảng lớn, tiếng nhai nuốt vang lên từ chiếc bình sau lưng Cửu gia gia.

Lão chương quỹ kêu lên một tiếng đau đớn, lùi lại mấy bước, tay trái rũ xuống bên người, lắc lư không ngừng.

Nhưng lão cố nén đau đớn, sắc mặt không thay đổi, giọng trầm thấp: “Hiếu kính cô cô một khối da thịt là điều nên làm, nhưng...”

“... Các người phải nói cho ta cách giải thuật?”

Cửu gia gia đột nhiên bật cười.

Tiếng cười của gã lan tỏa, những người mặc thái y ở xung quanh cũng cười theo, cả những người xiếc ôm bình trốn trong bóng đêm cũng cười vang.

Cuối cùng, ngay cả những người khuôn vác, khuôn mặt rắn rỏi cũng cười theo một cách ngây ngô.

Tiếng cười của họ xen lẫn tiếng vang kỳ lạ, như thể những thứ trong bình cũng đang cười.

Cửu gia gia thu lại tiếng cười, nghiêm nghị nói: “Ngô chương quỹ ngươi tự xưng là khôn khéo, sao lại nói lời ngốc nghếch như vậy?”

“Tạo ra súc vật dễ dàng, nhưng làm người khó khăn. Da người đã cởi ra, ngươi còn muốn mặc vào?”

Mọi người chế giễu, chỉ có Ngô chương quỹ là không cười.

Lão cố gượng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng không thể che giấu sự tuyệt vọng trên mặt: “Vậy là không còn cách nào sao?”

“Ngay cả các người cũng không có biện pháp?”

Cửu gia gia cười, gắt gao nhìn chằm chằm lão chương quỹ: “Biện pháp giết người, người cũng biết nhưng biện pháp để người chết sống lại, người biết không?”

Lão chương quỹ cất tiếng thở dài, tiếng than đầy tiếc nuối và tuyệt vọng.

Nhưng ngay sau đó, lão đột nhiên ngẩng đầu, mắt trở nên âm trầm, tơ máu đỏ lờm, giọng trầm thấp: “Đã như vậy...”

“... Vậy các người cũng đừng hòng mặc cái bộ da này!”

Lão đột nhiên lao về phía trước, tay phải đưa vào bao quần áo ở sau lưng, sau đó rút ra một cây roi sắt, hung hăng đập vào chiếc bình sau lưng Cửu gia gia.

Là một Tam giai Thủ Tuế Nhân, động tác của lão nhanh lẹ và tàn bạo đến khó tin. Trong bóng tối, roi sắt vung lên vù vù, liên tục đập vào chiếc vạc lớn sau lưng Cửu gia gia.

“Muốn động thủ?”

Cửu gia gia và người bên cạnh đồng thời hét lớn.

Bóng tối che phủ, họ ôm lấy chiếc bình. Âm thanh quái dị vang lên từ bên trong, và ngay sau đó, âm phong cuồng bạo quét qua. Ngay lập tức, tay phải và hai chân của lão chương quỹ vừa vung roi lên bị âm phong cuốn lấy.

Dưới sự vây quanh của Đàn Nhi Giáo, chương quỹ lừng lẩy vừa ra tay đã bị bắt.

Máu tươi bắn tung tóe từ tay phải và hai chân của lão, những mảng thịt lớn đột nhiên biến mất, như thể bị thứ gì đó

găm nhăm.

Nhưng đến lúc này, Ngô chương quỹ dường như không cảm thấy gì, chỉ lặng lẽ nhìn về phía trước.

Lão đột nhiên lao tới, tay trái giơ lên, một quyền đánh vào ngực của Cửu gia gia. Ngay sau đó, lão đá vào vai trái của Cửu gia gia, khiến gã xoay nửa vòng, đồng thời đá vào chiếc vạc lớn sau lưng gã.

Chiếc bình bị đá rung chuyển, xuất hiện vết nứt, bên trong vang lên tiếng kêu thảm thiết như tiếng vật gì đang thống khổ.

Những tên Đan Nhi Giáo ở xung quanh kinh hãi, biến cố này xảy ra quá bất ngờ, khiến họ trở tay không kịp. Cửu gia gia bị Ngô chương quỹ đánh bị thương, nhưng họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chưa kịp suy nghĩ thêm, họ nghe tiếng ghen ngào từ Ngô Hòa tiểu thư. Nàng lại trườn đầu chó lao vào tấn công họ.

“Người...”

Cửu gia gia bị thương nặng, lão đảo né tránh, khóe miệng rỉ máu tươi. Thấp giọng gào thét: “Người muốn tìm thể thân sao?”

“Đối phó với đám người hạ lưu các ngươi, không có chút biện pháp thì sao được?”

Sắc mặt của Lão chương quỹ âm trầm, trong bóng đêm có thể mơ hồ nhìn thấy cơ bắp cuộn cuộn, lão trầm giọng nói: “Nữ nhi, động thủ đi! Chúng ta tiêu diệt đám này, giúp con và các sư huynh đệ báo thù, rồi mang theo huyết thực này cao chạy xa bay!”

Chương 193. Không chừa đường lui

Chương 193: Không chừa đường lui

Vừa mới đây còn mềm yếu như bùn nhão, Ngô chương quỹ đột nhiên trở nên đầy sát khí, khiến người của Đan Nhi Giáo không khỏi kinh hãi.

Đan Nhi Giáo khiến người ta sợ hãi bởi vì họ hiểu yêu pháp.

Bất kể là dùng mê hồn trộm trẻ con, hay leo tường đột nhập nhà hái hoa, hay khiến người ta gặp tai họa dẫn đến ngộ độc, đều khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nếu bọn chúng ẩn núp trong bóng tối, thì người có bản lĩnh cao cũng có khả năng bị trúng chiêu. Năm ngoái, một vụ án lớn xảy ra, chính là trên đường có một đứa bé đi lạc, đứng ở đó khóc, Ngô Hòa thiện tâm tiến lên hỏi thăm, nhưng đột nhiên bị đứa bé này phun ra một luồng âm khí.

Nàng cũng từng học qua pháp thuật, nhưng thực sự không thể chống lại, cứ như vậy bị khống chế, tỉnh lại thì chảo dầu nóng hôi đã được nấu xong, chuẩn bị tưới lên người.

Lão chương quỹ đau lòng cho nữ nhi của mình, mang theo toàn bộ bản lĩnh đi cướp, lại vừa lúc bị Đan Nhi Giáo rình rập vây bắt. Lão vốn là Tam giai Thủ Tuế Nhân, bản lĩnh đã đi đến bảy phần, mới có thể mang theo Ngô Hòa trốn thoát.

Đợi đến khi sắp xếp cẩn thận cho nữ nhi rồi vội vã chạy về trang tử, thì đèn lồng đỏ đã sớm bị thổi tắt, một đám người bị

tra tấn người không ra người, quý không quý, huyết thực cũng đã bị đoạt đi.

Trận chiến trước đây, lão thua thảm hại, từ đầu đến cuối bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nhưng lúc trước là bọn họ ẩn núp trong bóng tối, còn bây giờ là đối đầu trực diện.

Lão chương quỹ đã nhẫn nhục một năm, che giấu bí mật về huyết thực, cuối cùng đã chặn đường bọn họ, coi như là chiếm được tiên cơ.

Lúc này, rất nhiều thủ đoạn sở trường đều không thể sử dụng, bọn họ cũng không lo được gì khác, nhao nhao ôm lấy cái bình, có niệm chú, có cắn nát ngón tay nhỏ máu lên bình, thi triển các loại thủ đoạn.

Trong trận chiến trực diện này, Đan Nhi Giáo có thể dựa vào chính là Đan cô cô.

Mặc dù có ít thủ đoạn, nhưng Đan cô cô này thực sự là một thứ khiến người ta đau đầu.

Đan cô cô được chế tạo bằng yêu thuật, trời sinh mang theo một cỗ hung thần oán khí, lại chịu đủ tra tấn, hận ý càng nặng, oán khí càng mạnh.

Nhưng người mà Đan cô cô hận nhất không phải ai khác, chính là người đã nuôi dưỡng nó.

Cho nên những người này đều hiểu rõ cách để thúc đẩy oán khí của Đan cô cô lên mức cao nhất, có bốn phương pháp.

Loại thứ nhất là niệm chú, có thể khiến Đan cô cô nghe lệnh hành động, kích phát oán khí hại người, nhưng nếu oán khí không đủ, cần dùng máu của mình nuôi dưỡng, mới có thể khiến cho oán khí càng mạnh.

Nếu như vẫn chưa đủ, cần phải hiển dương thân thể, như vậy oán khí có thể lên một bậc nữa.

Đương nhiên, pháp thuật này có hạn chế, chính là chỉ có thể hiển dương một đầu ngón tay mỗi lần, số lần sử dụng cũng sẽ giảm bớt một chút.

Trước đây, Hồ Ma gặp được người bán hàng rong chính là bị ép hiển dương một cánh tay, bởi vậy oán khí đột nhiên tăng vọt.

Niệm chú là thúc đẩy, lấy máu nuôi dưỡng là huyết tế, lấy thân thể nuôi dưỡng là thân tế.

Còn loại cao minh nhất, chính là tạng tế.

Bây giờ bọn họ đương nhiên không nỡ thân tế, cũng không dám tạng tế, bởi vậy chỉ có thể lấy máu nuôi dưỡng, gia tăng oán khí cho Đàn cô cô.

Mặc cho những tên Đàn Nhi Giáo dùng Đàn cô cô kích phát oán khí, sắc bén như dao, cắt đứt thịt máu người, Ngô chưởng quỹ vẫn tỏ ra không hề quan tâm. Hai tay lão ta vung lên, mở ra quỷ môn, bước nhanh xuống dưới, dường như đang đi lại trong âm phủ.

“Xùy” “Xùy” “Xùy”

Bỗng nhiên, xung quanh vang lên tiếng xé gió hỗn loạn, đám Đàn Nhi Giáo không chút do dự, nhao nhao phóng phi châm, ám khí, vôi, khói độc về phía lão chưởng quỹ, muốn bao phủ toàn thân lão ta.

Nhưng lão chưởng quỹ là Thủ Tuế Nhân, đã học được một thân bản lĩnh thực sự, lại thêm đã sớm đề phòng ám chiêu của Đàn Nhi Giáo, nên chỉ cần vung tay áo là đã hóa giải hết.

Thân hình lão di chuyển nhanh nhẹn giữa đám người, lại ra tay tàn nhẫn, đập nát xương cốt của mấy tên.

Đám yêu nhân Đàn Nhi Giáo vừa mới còn phách lối cuồng vọng giờ đây không khỏi hoảng loạn, kinh hô liên tục.

Bên kia, Ngô Hòa muội tử đã được phủ thêm cầu huyết, ban đầu vô cùng căm hận những kẻ này, khi nhìn thấy Ngô chương quỹ dập đầu với bọn chúng, nàng cảm thấy khó có thể chấp nhận. Bây giờ muốn động thủ, lẽ ra phải dốc hết toàn lực.

Nhưng lời nói của Ngô chương quỹ thực sự khiến nàng kinh hãi: “Ý của phụ thân là sau khi báo thù xong, sẽ mang theo đám huyết thực này cao chạy xa bay sao?”

“Chẳng phải ngay từ đầu phụ thân cũng không có ý định cho đám người Hồ Ma đại ca... con đường để đường rút lui sao?”

“... ”

Lòng nàng bỗng dung rối bời, ghen ngào không nói nên lời, nhưng lúc nhào vào căn thì rõ ràng đã chậm.

“Nữ nhi ngốc...”

Ngô chương quỹ nhìn xung quanh, lắng nghe tiếng động, trong vòng vây của đám Đàn Nhi Giáo này, lão thực sự không dám khinh thường. Phát hiện động tác của Ngô Hòa dừng lại, lão sao có thể không hiểu tâm tư của nàng.

Con bé không hiểu vì sao mình lại không nói rõ sự tình, muốn giấu diếm thiếu niên trong thôn kia.

Con bé thực sự coi tất cả những việc này chỉ là để báo thù, lại không hiểu rằng, mạng sống mới là điều quan trọng nhất.

Chương 194. Oán khí đến

Chương 194: Oán khí đến

Nếu như mình ngăn chặn đám người Đàn Nhi Giáo này, dựa vào việc dập đầu cầu xin cùng liều mạng để đám người này đưa huyết thực ra ngoài, có thể đổi lấy biện pháp giải trừ thuật tạo súc, vậy thì liền thôi, không cần phải động thủ cùng với Đàn Nhi Giáo, Hồ Ma tự nhiên cũng sẽ không cần thay mình chịu một thân oán khí.

Có thể cứu nữ nhi, Hồ Ma cũng có thể sống, còn chiếm được đại tiện nghi, nhưng mấu chốt là Đàn Nhi Giáo không có biện pháp giải trừ thuật tạo súc này.

Ngô chương quỹ đã nghĩ đến khả năng này trước đây, chỉ là trong lòng vẫn ôm một tia hi vọng.

Nhưng một phương án dự phòng khác cũng muốn thực hiện, đó chính là, nếu Đàn Nhi Giáo thực sự không có phương pháp giải cứu, mình sẽ đoạt đồng huyết thực này.

Nữ nhi dù sao cũng phải sống, Đàn Nhi Giáo nếu không có giải pháp, vậy mình sẽ mang con bé đi cầu cao nhân ở khắp các nơi, nếu không có huyết thực làm quân cờ đầu, ai lại sẽ để mắt đến mình?

Mà muốn lấy được những huyết thực này, tuyệt đối không thể kinh động Hồng Đăng Nương Nương, chỉ có thể tự mình xử lý những người này.

Nếu như vậy, cần phải dựa vào thiếu niên trong thôn kia.

Từ sau khi thất bại trong tay Đàn Nhi Giáo, lão chương quỹ đã suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc như thế nào mới có thể đối kháng

với oán khí của Đàn cô cô, biện pháp có vô số, nhưng không có cái nào ổn thỏa, càng nghĩ, càng thấy chỉ có thuật thể thân trong môn đạo hình hồn này mới có thể thực hiện được.

Về phần Hồ Ma...

“Nhìn xem hắc có mệnh lớn hay không...”

Lòng thâm suy nghĩ, thân hình Ngô chương quỹ di chuyển như quỷ dữ, mỗi chiêu đều lấy mạng người.

Đám Đàn Nhi Giáo xung quanh cũng bị hù dọa, điên cuồng vận dụng tà thuật, từng luồng oán khí ập đến Ngô chương quỹ.

Nhưng oán khí vốn không có lợi này lại chẳng hề ảnh hưởng đến lão.

“Tiếp nhận nhiều oán khí như vậy, xem ra hắc đã nhập pháp trận, chuẩn bị thi triển tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn...”

Lòng Ngô chương quỹ cũng đang tính toán, đến giờ phút này, trong lòng lại trở nên bình tĩnh.

“Vậy hắc sẽ không thể thoát...”

“Tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn này, một tay mở quỷ môn, tay kia phải chuẩn bị đóng quỷ môn.”

“Bước vào quỷ môn bằng một chân, chân còn lại phải chuẩn bị bước ra.”

Thần sắc lão chương quỹ căng thẳng, cảm thấy mọi việc đều nằm trong dự liệu, động thủ càng thêm bình tĩnh.

Quả thật lão đã giấu diếm một phần với thiếu niên kia.

Bình thường Thủ Tuế Nhân cần tu luyện hai tay trước, chứ không phải một tay một chân.

Tu luyện hai tay là để mở và đóng quỷ môn, nhưng phương pháp lão dạy đều chính xác, chỉ có cách thức lại có ý sai lệch,

bởi vì mục đích chính là khiến hắn chỉ biết mở mà không biết đóng, chỉ biết tiến mà không biết ra.

Chỉ cần thiếu niên kia sử dụng tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn, sau đó hắn sẽ bị khóa chặt, vĩnh viễn chịu đựng oán khí thay mình.

Cho đến khi mình chiến thắng trận chiến này, hoặc là hắn trực tiếp chết.

“Đều là mệnh của hắn!”

“Chẳng lẽ ta đoán không được, thanh kiếm gỗ lim của Hứa Tích kia, sao lại dễ dàng bị hắn nhặt được?”

“Dù là lúc này, ta cũng sẽ dốc hết toàn lực ra tay, tiêu diệt đám dư nghiệt Đàn Nhi Giáo này, nhưng có thể chống đỡ đến lúc đó hay không, hãy xem mạng người cứng rắn hay không!”

“...”

“...”

“Oan gia đến nhanh như vậy...”

Trong trang tử, Hồ Ma cùng Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ đã gỡ hết đèn lồng đỏ ở trên cột cao, cầm đao kiếm bảo vệ bên cạnh đèn lồng.

Đám yêu nhân bên ngoài sớm nhận ra lão chưởng quỹ không còn trong trang trại, nên không còn kiêng dè, xông vào thổi đèn. Tuy nhiên, chúng không ngờ rằng hành động này lại mang đến hậu quả nghiêm trọng.

Lão chưởng quỹ rút cuộc có ý đồ gì, không ai biết, nhưng Đàn Nhi Giáo nhất định phải thổi tắt những chiếc đèn lồng này. Đèn lồng vừa tắt, mọi lo lắng sau này đều tan biến.

Tiếng mõ vang vọng trong đêm tối tĩnh lặng vô cùng rõ ràng.

Cổng trang trại đã bị gió âm thầm tung toé, từng bóng nữ nhân hư ảo uốn éo tiến vào trang trại, hướng về những người đang giữ đèn lồng mà nháy mắt dụ hoặc. Khuôn mặt son phấn đỏ tươi của họ nở ra nụ cười gương gạo, khô khan.

Cùng lúc đó, Tiểu Hồng Đường ở sau lưng đột nhiên lao ra ngoài, xông vào xô ngã một cái bóng đen đang lặng lẽ tiến đến gần người Hồ Ma, tiếng cấn xé dữ dội vang lên.

“Mẹ nó... sao lại có chút tà dị?”

Hồ Ma nóng lòng khi nhìn thấy những nữ nhân này mỉm cười ngó ngán tiến về phía trước, động tác của Chu Đại Đồng và những người khác đều trở nên chậm chạp.

“Bì ảnh kịch!”

Hồ Ma hét lớn nhắc nhở: “Không thấy họ không chạm đất bằng hai chân sao? Đừng để chúng đến gần, nếu không sẽ bị quần đi ngay!”

“A nha, vậy làm sao bây giờ?”

Chu Đại Đồng và những người khác nhìn xuống chân mình, quả nhiên sợ hãi run rẩy.

Hồ Ma hét lớn: “Cởi quần, thử nó...”

Chu Đại Đồng và những người khác ngán người một chút, mới vội vàng phản ứng, nhao nhao kéo thắt lưng, hướng về những bóng ma đang lớn vờn như mấy con thủy long.

Hỏa khí của thiếu niên thực sự mạnh mẽ, nước tiểu ngược gió một trượng.

Mà bọn họ là đồng tử thật, bên trong thôn Đại Dương có tục tiểu hải tè vào chân tường, cũng là bởi vì nước tiểu của đồng tử có thể ngăn chặn tà ma.

Hồ Ma quét kiếm gỗ, quét về phía bóng đen cùng Tiểu Hồng Đường đang cắn xé, sau khi tách được Tiểu Hồng Đường ra, hắn vội vàng dùng một tay ôm lấy nàng, tay kia che mắt của nàng, quay đầu nhìn lại, liền thấy những bóng ma kia cũng không có phòng bị nước tiểu đồng tử, kêu lên thảm thiết lui lại, thân thể xẹp xuống.

Thậm chí có chỗ bị tổn hại một mảng, lộ ra gậy trúc và sợi dây bên trong.

“Tiểu quân sự cẩn thận...”

Còn chưa đợi đám người buông lỏng một hơi, sau lưng đột nhiên xuất hiện Lý Oa tử sắc mặt trắng bệch, nhãn nhó đậm chân, giọng the thé nói:

“Người bên ngoài đang nhả máu lên bình, con to sắp tới rồi...”

“...”

Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy bên trong trang trại có một trận âm phong thổi qua, thỉnh thoảng có những bóng hình hư ảo bò vào, tán loạn đầy sân.

“Oán khí của Đàn cô cô đến...”

Lòng Hồ Ma hơi chùng xuống, quát to: “Lui vào nội viện đi, ta muốn dùng tuyệt chiêu nghênh chiến với mấy kẻ này.”

Chương 195. Sử dụng tuyệt chiêu

Chương 195: Sử dụng tuyệt chiêu

“Tuyệt chiêu? Hồ Ma ca học được ở chỗ nào vậy?”

Chu Đại Đồng và những người khác tuy đã quyết tâm cùng Hồ Ma đồng cam cộng khổ, nhưng khi nhìn thấy những tà thuật này, làm sao lại không sợ hãi.

Thấy Hồ Ma dường như còn có kế sách đối phó, họ mới hơi có chút tin tưởng, vội vàng lui vào trong sân.

Nhưng đến lúc này, Hồ Ma cũng không quan tâm đến họ. Chỉ dựa vào những hỏa kế trong trang trại, và hỏa khí trên người Chu Đại Đồng cùng những người khác, thì họ miễn cưỡng có thể chống đỡ với những tà ma bình thường. Nhưng một khi Đàn cô cô ra tay, thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.

Trước đây, khi gặp người bán hàng rong Hoa Tiểu Tử kia, chỉ với ba nén hương đạo hạnh, mà Hồ Ma đã phải liều mạng.

Vậy Chu Đại Đồng và những người khác đối mặt với loại tà thuật âm trầm ác độc này, làm sao giữ được mạng nhỏ?

Hết cách, hắn chỉ có thể nhìn về phía cái bàn bát tiên ở trong phòng.

Bây giờ, toàn bộ trong trang, chỉ còn lại một chút ánh sáng le lói ở bên trong nhà chính.

Bên ngoài trang trại, âm phong lạnh buốt thấu xương, từng lớp cuộn cuộn, thổi tắt những đuốc đã được đốt trong nội viện.

Tiếng cười âm lãnh vang vọng khắp sân, không biết có thứ gì đang âm âm lao vào trong sân. Bọn họ không biết có phải hoa mắt hay không, chỉ thấy bóng đêm như biến thành vật sống, từng bước tiến vào nội viện.

Mà trong bóng tối bao phủ cả sân, có thứ gì đó lén lút bò qua bò lại.

Tiểu Hồng Đường đã không dám xông ra ngoài nữa, ngay cả con hoàng tiên vừa mới báo tin, thấy tình hình không ổn, cũng đã bỏ chạy...

...Rất có nghĩa khí, chạy trước tiên, ném Lý Oa tử vào chân tường.

“Chỉ có thể như vậy...”

Hồ Ma trầm nghĩ, khẽ quát: “Bảo vệ cẩn thận đèn lồng.”

Nói xong, hấn cắn răng, sai bước tiến vào pháp trận.

Xem ra, mọi chuyện từ đầu đến giờ đều giống như kế hoạch của lão chủ môn. Yêu nhân Đan Nhi Giáo tất nhiên muốn thổi đèn, và Hồ Ma, một Thủ Tuế Nhân mới vào nghề, cùng bọn tiểu nhị, cũng tất nhiên không thể ngăn cản.

Không thể ngăn cản, đương nhiên sẽ phải tiến vào pháp trận đã được chuẩn bị sẵn sàng, để thi triển Tứ Quỷ Áp Môn.

Nếu không có lời cảnh cáo của người chuyển sinh, dù nghi ngờ hay không, Hồ Ma cũng sẽ bước vào.

Nhưng sau đó thì sao?

“Đương nhiên cũng phải đi vào.”

Đây là lời Nhị Oa Đầu nói với hấn lúc trước: “Người không có bất kỳ lý do gì để không vào pháp trận kia, bởi vì người không nên hiểu những thứ này.”

“Cho nên, biết rõ là hổ, cũng phải bước vào.”

“Chỉ là, sau khi bước vào...”

...

Chu Đại Đồng và những người khác cắn răng, ôm lấy đèn lồng, run rẩy cảm nhận được âm khí tràn vào từ bên ngoài, giống như lưỡi dao vô hình quét qua da.

Lòng họ có chút không hiểu, tên mặt rỗ này thật sự trung thành đến vậy sao, nhất định phải che chở cho lồng đèn của Hồng Đăng Nương Nương?

“Gia gia trước đây nói, bình thường phải nhẫn nhịn, gặp phải phiền phức thì phải chạy...”

...

“Đã đến lúc...”

Mà sau khi Hồ Ma lui vào bên trong pháp trận, hắn lại cảm thấy an tâm.

Những cái bình được lão chương quỹ bày xung quanh dường như tỏa ra một loại lực lượng kỳ lạ, bảo vệ hắn, ngay cả âm phong ở bên ngoài tùy thời muốn ủa vào bên trong nhà cũng bị ngăn chặn.

Ngay sau đó, hai chân của Hồ Ma đứng vững, hai tay bắt âm dương ấn, hướng về phía trước khom người, sử dụng tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn.

Ngô Hòa muội tử nhắc nhở hắn không nên sử dụng pháp môn này, nhưng hắn vẫn dùng.

Sau khi khom người, xung quanh dường như trở nên tối tăm mịt mù, phẳng phất như có cánh cửa vô hình nào đó bị mở ra.

Bên tai Hồ Ma vang lên tiếng kêu khóc thê lương, âm phong gào thét bên cạnh, oán khí âm trầm từ ngoài phòng tràn

vào, nhưng bị ánh sáng từ ngọn đèn trong pháp trận chặn lại. Sau khi Hồ Ma vái chào, oán khí yếu đi rất nhiều và rút khỏi phòng.

Trong phòng tạm thời được yên bình.

Chu Đại Đồng và những người khác kinh ngạc và vui mừng quay đầu nhìn về phía Hồ Ma:

“Mặt đỏ ca, biện pháp này dễ dùng...”

“Đúng vậy, đúng là dễ dùng...”

Hồ Ma thâm nghĩ, pháp trận này quả thực có thể giúp đỡ chống lại một phần oán khí của Đàn cô cô.

Có lẽ lão chưởng quỹ đã chuẩn bị rất nhiều chiêu thức trong năm nay để chờ Đàn Nhi Giáo trở về, và pháp trận này là một trong số đó. Nó có thể làm suy yếu oán khí của Đàn cô cô đối với người xâm nhập, và bằng cách này, Hồ Ma cũng có thể giúp lão chưởng quỹ giữ cho ngọn đèn không tắt.

Nhưng chỉ sau một khắc, trên người Hồ Ma đột nhiên vang lên tiếng rắc rắc.

Chu Đại Đồng và những người khác vừa quay đầu lại, đều sợ hãi tái mặt.

Hồ Ma đang ngồi yên lặng bên cạnh bàn bát tiên, bỗng nhiên tay trái và chân phải đồng thời phun ra máu tươi, mảnh xương nhô ra, như bị một lực lượng vô hình tấn công. Máu tươi văng khắp phòng, Âm Phong gào thét xoay tròn không ngừng.

“Mặt đỏ ca, ngươi đây là...”

Chu Đại Đồng và những người khác kinh hãi trước sự thay đổi khó hiểu này, ghen ngào kêu lên với Hồ Ma.

Chương 196. Tạng tể

Chương 196: Tạng tể

“Trả nhân tình.”

Nhưng tay trái và chân phải của hắn bị thương nặng, thậm chí còn có thể cảm nhận được oán khí quỷ dị xâm nhập cơ thể qua vết thương.

Từng tầng từng tầng, như bị lắng trì cạo xương.

Hắn có thể chống lại oán khí của Đàn cô cô bên ngoài trang trại, nhưng lại không thể chống lại oán khí của lão chương quỹ đối với Đàn cô cô. Oán khí của hai bên không cùng cấp độ, dù là trận pháp này hay Tứ Quỷ Áp Môn của hắn cũng không thể chống đỡ được.

Hồ Ma đã tái nhợt, nhưng biểu hiện lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có vẻ trấn định.

Hắn chịu đựng sự xâm lăng của oán khí vào cơ thể, nhìn Chu Đại Đồng và hỏi:

“Đại Đồng, ta thường đi theo lão chương quỹ học bản sự, ngươi có biết ta học được bản lĩnh gì không?”

“Sắp chết đến nơi rồi, còn ham muốn thứ này?”

Chu Đại Đồng đã sợ hãi đến mức không thể thốt nên lời.

“Lúc này còn muốn cầu cạnh vai phụ như ta, quả là quá đáng...”

Hồ Ma lại cười khẩy, hít một hơi thật sâu, nói: “Về sau, đây chính là bản lĩnh của ta!”

Ngay sau đó, hắn lại bị trọng kích vào tay trái và chân phải. Oán khí xé rách từng lớp da thịt, nhưng Hồ Ma vẫn nghiến răng cố gắng đứng dậy. Tuy nhiên, hắn lại cảm thấy tay trái và chân phải của mình như bị mắc kẹt vào thứ gì đó.

Hắn cũng cảm nhận được hai chân bị thương của mình như chìm vào bùn lầy lạnh giá, bị thứ gì đó giữ chặt không thể cử động.

“Lão chưởng quỹ không chỉ bắt ta làm thể thân, thậm chí còn không cho ta cơ hội trốn thoát ở giây phút cuối cùng?”

Đáy lòng của Hồ Ma hiện lên vẻ tự giễu.

Lòng hắn cũng như Ngô Hòa muội tử, sáng tỏ như gương, hiểu rõ nguyên nhân. Đúng vậy, kiếp trước hắn trung thành bảo vệ chủ, đỡ đạn thay họ, nhưng bị kéo qua, dùng dây xích khóa lại để đỡ đạn. Việc đó còn gọi là trung thành sao?

May mắn thay, hắn luyện tập tốt, không chỉ có tay trái và chân phải, nên có thể tránh thoát.

Nhưng giờ đây, hắn không muốn dùng phương pháp đó nữa. Hắn chỉ muốn chịu đựng nỗi đau đớn này, gào lên với Chu Đại Đồng: “Đưa đèn lồng cho ta!”

Chu Đại Đồng không kịp suy nghĩ, vội vàng đưa cho hắn chiếc đèn lồng mà hắn liều mạng bảo vệ.

Hồ Ma nhận lấy đèn lồng, đặt lên bàn bát tiên, sau đó nhanh chóng móc ra lá thiếp từ trong ngực.

Đó là lá thiếp mà lão chưởng quỹ đã đưa cho hắn, dán trên đèn lồng.

“Ân tình đã trả, nhưng mệnh ta không thể cho người.”

Hồ Ma chịu đựng cơn đau dữ dội ở cánh tay và đùi. Đến lúc này, hắn mới lo lắng vận dụng pháp môn Thủ Tuế để chữa trị vết thương bị oán khí ăn mòn trên người. Tuy nhiên, ánh

mắt hắn vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào lá thiếp dán trên chiếc đèn lồng đỏ.

Hắn im lặng chờ đợi. Cho đến khi, đột nhiên, một luồng oán khí từ lá thiếp ập đến, trong nháy mắt thấm vào ngọn đèn lồng màu đỏ bên trong.

Luồng oán khí này mãnh liệt đến mức, nếu Hồ Ma dính phải, e rằng hắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, luồng oán khí này lại trực tiếp thấm vào đèn lồng đỏ, khiến cho chiếc đèn lồng đột nhiên tối sầm lại, ngọn lửa gần như tắt hẳn.

Nhưng ngay sau đó, ngọn lửa bên trong đèn lồng đỏ lại bùng sáng lên, thậm chí còn ngày càng sáng hơn.

Nó không chỉ sáng hơn, mà còn ngày càng đỏ rực.

Phảng phất như có máu tươi từ bên trong đèn lồng đỏ vẩy ra, nhuộm đỏ xung quanh một mảng yêu dị, như biến thành một con mắt.

Tiếng cười khàn khàn của một nữ tử kỳ quái vang lên từ bên trong đèn lồng.

...

...

Khi Hồ Ma nhảy ra khỏi pháp trận, Ngô chương quỹ đã tung một chương đánh lệch mặt cửa gia gia, khiến chiếc vạc trên người gã cũng rơi xuống.

Ngô chương quỹ ra tay tàn nhẫn, không chút do dự, bước lên tiến đánh. Cửa gia gia nhìn thấy, run rẩy như cây sậy, dưới áp lực này, gã cảm thấy cả cơ thể run rẩy, không còn muốn sống mà kêu la thảm thiết...

“Đàn cô cô, Đàn cô cô, ta dâng bụng cho người, ta cho người ăn phủ tạng...”

“Cứu mạng ta...”

...

“Tặng tế?”

Lão chuông quỹ nghe vậy, lòng cũng giật mình.

Phương pháp lợi hại nhất để nuôi dưỡng Đàn cô cô chính là tặng tế, lấy nội tạng của bản thân để nuôi dưỡng Đàn cô cô.

Lễ thường, hiến tế phủ tạng một lần thì người sẽ chết. Tuy nhiên, nuôi dưỡng Đàn cô cô lại khác biệt. Người hiến tế từng bộ phận trong ngũ tạng, cơ thể sẽ bị Đàn cô cô chiếm lĩnh một phần. Nhiều nhất là năm lần, sau đó toàn bộ cơ thể sẽ thuộc về Đàn cô cô.

Cũng chính vì vậy, Đàn cô cô sở hữu sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Lão chuông quỹ cũng không muốn dùng bản thân để chống đỡ oán khí này, nhưng mọi việc đã đến nước này...

“Chỉ có thể nói, là do số mệnh của tên tiểu tử kia...”

Lão nghĩ, rồi đột nhiên cắn răng, không né tránh, hướng về phía trước vái chào. Quý khí âm trầm từ người lão tỏa ra, phóng thẳng đến chiếc bình trước mặt Cửu gia gia.

“Phốc...”

Nhưng vừa tung ra một chuông, cả người lão đột nhiên choáng váng, ngã gục xuống sân.

Lý do là vì khi lão cúi đầu vái chào, trước khi quý khí kịp đến chiếc bình, cơ thể lão bỗng dưng nứt toác thịt da, như bị lăng trì bởi vô số dao vô hình.

“Người...”

Cửu gia gia bị lão chương quỹ đánh trọng thương, ngấn người ra, rồi ho ra máu cười lớn.

“Thế thân của ngươi chết rồi...”

Gã liều mạng bò về phía chiếc bình trên mặt đất, tay bám lấy nó và kêu to: “Đàn cô cô, Đàn cô cô...”

“Giết hẩn đi, ăn hẩn...”

...

“Thật chẳng lẽ cứ như vậy mà không dùng được nữa, đúng là chết rồi?”

Ngô chương quỹ ngơ ngác ngẩng đầu, cũng có chút hoang mang: “Hay là hẩn...”

Chưa kịp suy nghĩ thêm, lão đột nhiên run rẩy toàn thân. Đó là một loại sợ hãi vô hình, không nhìn thấy gì, nhưng lại cảm nhận được sự tồn tại quỷ dị và đáng sợ kia.

Áp lực này đến vô thanh vô tức, khiến cho cả lão và cửu gia gia đều ngấn người, kinh ngạc quay đầu lại. Bọn họ nhìn thấy, ở phương hướng cách trang tử khoảng bảy tám dặm, bỗng nhiên sáng lên một đạo hồng quang quỷ dị, cảm giác âm trầm len lỏi vào tận xương tủy.

Chương 197. Nữ tử thần bí

Chương 197: Nữ tử thần bí

Hồng Đăng Nương Nương...

Dù là Cửu gia gia công bình, lão chương quỹ, hay Ngô Hòa muội tử bị quần trong chó nghịch ngợm, đều hiểu rõ ý nghĩa của tia hồng quang thoáng qua vừa nãy.

Rõ ràng, thứ mang đến áp lực vô tận, thậm chí áp chế cả oán khí của Đàn cô cô, xuất hiện trong chớp mắt đó là ai...

Trong phạm vi mười dặm, chỉ có Hồng Đăng Nương Nương mới có uy phong như vậy.

“Ngươi, thế mà thật sự mời Hồng Đăng Nương Nương đến?”

Tiếng cười của Cửu gia gia còn chưa dứt hẳn đã biến thành kinh ngạc, giọng trở nên khàn khàn. Gã không hiểu, họ Ngô rõ ràng liều mạng bấy lâu nay vì huyết thực, sao cuối cùng lại mời Hồng Đăng Nương Nương?

Nhìn về phía trang tử, lão chương quỹ cũng tuyệt vọng và hoang mang: “Ta làm sao lại mời nàng?”

“Nếu muốn mời nàng, ta thủ lâu như vậy, trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng lại vì cái gì?”

...

Đúng vậy, việc này thật khó hiểu. Rõ ràng để an toàn, lão chương quỹ không hề dạy cho bất kỳ ai trong trang cách thức thỉnh Hồng Đăng Nương Nương. Thậm chí, lượng dầu trong đèn lồng cũng được giảm bớt.

Mấu chốt nhất chính là, nếu Hồng Đăng Nương Nương đến, mọi mưu đồ của ta sẽ tan thành mây khói.

“Họ Ngô, Ngô chương quỹ...”

Sau một lúc im lặng ngọt ngào, vị Cửu gia gia của Đan Nhi Giáo bỗng nhiên phản ứng lại, há miệng kêu to: “Hồng Đăng Nương Nương không phải do người mời đến sao?”

“Người không ngốc đến mức như vậy, kinh động đến nàng, chúng ta đều không có kết cục tốt đẹp. Vẫn là đừng đấu, tranh thủ thời gian chia phần riêng mình đi...”

“Cùng lắm thì chia đôi huyết thực này, trước khi nàng chưa đến, mau đi thôi!”

...

Lời đề nghị này nghe quả thực hoang đường.

Hai bên có mối thù sâu như biển máu, không đội trời chung, nếu thật sự làm như vậy, thì còn lời gì để nói?

Nhưng Ngô chương quỹ cũng thực sự lòng tràn đầy phần hận, trong đầu hiện lên hình ảnh những đồ đệ đã chết và hỏa kế của mình. Hận thù ngút trời, nhưng trong lòng lão cũng khẽ động, ánh mắt khốc liệt nhìn về phía Cửu gia gia, trong lòng đột nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ.

Lão căm hận Đan Nhi Giáo là điều không thể chối cãi, nhưng giờ đây cũng thực sự động tâm.

Thừa dịp hiện tại đi nhanh lên?

Hay là cứ đợi Hồng Đăng Nương Nương đến, dâng lên nhóm huyết thực này, nói mình lấy công chuộc tội?

Cách sau tất nhiên là an toàn hơn, nhưng cách trước lại mang lại lợi ích lớn hơn.

Chỉ có lão biết giá trị của nhóm huyết thực này, phải mất bao nhiêu năm cống hiến cho Hồng Đăng Hội mới có thể kiếm được?

Lại thêm, tuy giờ ta còn sức chiến đấu, nhưng thể thân đã chết.

Dù ta có bản lĩnh Tam Giai Thủ Tuế Nhân, cũng chưa chắc chống đỡ được công kích của Đàn cô cô. Thật sự độ sức, ta chưa chắc trụ được đến khi Hồng Đăng Nương Nương từ điện trang chạy đến.

Ngô Hòa lúc này cũng đưa đầu của mình ra khỏi con chó, hét lên: “Phụ thân, giết bọn hần...”

“Bảo thù cho chúng ta, đem huyết thực giao trở về đi...”

...

“Cửu gia gia, chúng ta nên đi đi, nếu không Hồng Đăng Nương Nương đến, vậy chúng ta...”

Bên cạnh những tên bang chúng Đàn Nhi Giáo đang gào thét, lão chương quỹ đã trọng thương bọn chúng chỉ sau một vài đòn giao thủ.

Tuy nhiên, dù bọn chúng kêu la thảm thiết, cửu gia gia và lão chương quỹ vẫn không ai dám động thủ.

Cửu gia gia lo rằng nếu mình đi, họ Ngô chương quỹ sẽ liều mạng kéo dài thời gian.

Lão chương quỹ thì biết, nếu lúc này động thủ, Đàn Nhi Giáo sẽ liều mạng. Lão không có thể thân, sợ là không chiếm được lợi thế. Huống hồ, cho dù ngăn chặn được đối thủ, chờ Hồng Đăng Nương Nương đến, nhóm huyết thực này, đừng nói một nửa, nửa điểm cũng không thuộc về lão.

Nghĩ như vậy, rốt cuộc phe nào sẽ có lợi hơn?

...

Lão giật mình, quay đầu nhìn Cửu gia gia, ánh mắt hai người như muốn đạt thành thỏa thuận gì đó.

“Ha ha...”

Nhưng đúng lúc này, trong bóng đen vang lên tiếng cười lạnh.

Hai phe lập tức ổn định nhịp thở. Vừa say sưa chiến đấu, họ không biết người này đến lúc nào.

Hoặc là, nàng đã ở đây chờ sẵn rồi?

Xuyên qua bóng đêm, lờ mờ có thể thấy một bóng người tựa hồ là một nữ tử thanh tú, trên vai không biết đang có thứ gì ngồi xồm ở trên, chỉ thấy một đôi mắt sáng quắc.

Nữ tử kia cười lạnh, không nói gì, chỉ chậm rãi móc ra một vật từ trong ngực, nhẹ nhàng rung lên, leng keng vang động. Thì ra là một cái linh đan.

Theo tiếng linh đan, những người khuôn vác vốn dĩ đứng yên từ đầu, không tham gia trận chiến, bắt đầu di chuyển. Từng người bọn họ cầm đòn gánh, cầm lấy những túi huyết thực, bỏ qua mọi người xung quanh, chậm rãi đi về phía nữ tử kia.

“Người...”

Bỗng nhiên nhìn thấy cảnh này, mọi người trong sân mới kịp phản ứng.

Nhìn lại thì thấy cửu gia gia và Ngô chương quỹ đều có vẻ mặt hoang mang. Lúc này, hắn mới đột nhiên nhận ra:

“Có người trộm huyết thực?”

“...”

Hai bên đánh nhau đến mức sinh tử, vậy mà đã có người lấy trộm huyết thực từ lúc nào?

Ngô chương quỹ và Đàn Nhi Giáo đều kinh hãi, cảm thấy vô cùng hoang đường. Họ nghiêm giọng quát:

“Bằng hữu, ngươi là ai?”

Nhưng đôi phương không trả lời, chỉ lẳng lặng đứng đó, mặc cho những người khuôn vác đi qua, hướng về bóng đêm phía sau.

Chương 198. Một đấu hai

Chương 198: Một đấu hai

Cửu gia gia của Đàn Nhi Giáo và lão chương quỹ đều hoảng hốt trước bóng người kỳ dị này. Xác định người này không phải giúp đỡ cho phe nào, bọn họ càng thấy khó tin.

Trong lúc cấp bách, bất chấp mọi thứ, hai người đều đột nhiên nhảy xuống, ra tay với bóng người im lặng kia. Một người tóm lấy chiếc bình đã nứt, nhanh chóng niệm chú ngữ.

Oán khí bỗng dừng cuộn cuộn, len lõi trong gió đêm, bay thẳng về phía bóng người im lặng kia.

Lão chương quỹ xoay người, rút ra một cây dây xích tiêu từ trong bao quần áo. Lão vung mạnh, kinh phong tấp vào mặt, hướng thẳng vào người nữ nhân kia.

Không chỉ lão chương quỹ, các giáo chúng Đàn Nhi Giáo xung quanh cũng kịp phản ứng, đồng thời khu động oán khí của Đàn cô cô.

Hai bên liên thủ, cùng tấn công nhân vật bí ẩn này. Nguy hiểm cận kề!

Nhưng nữ nhân đứng trong bóng tối rung lắc linh đang dường như chẳng quan tâm. Nàng lẳng lặng đứng đó, bất động. Tuy nhiên, vật thể chỉ có đôi mắt sáng trên vai nàng bỗng mở miệng, phát ra tiếng mèo kêu khàn khàn, chói tai, kỳ dị.

Tiếng kêu thê lương vang vọng trong màn đêm, mang theo áp lực vô hình khiến mọi người hoa mắt, chóng mặt, không thể cử động.

Cùng với tiếng mèo kêu, một tiếng nổ vang lên trong không khí. Dây xích tiêu đây uy lực của lão chương quỹ bỗng bay ngược trở về, thậm chí còn nhanh hơn lúc ném ra.

Dây xích quất mạnh vào lão chương quỹ, khiến lão ngã ngửa ra sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Phía Đàn Nhi Giáo còn thảm khốc hơn. Âm phong quay ngược lại, khiến từng chiếc bình trong tay họ nổ tung. Tiếng kêu thảm thiết, tuyệt vọng của Đàn cô cô vang lên, máu đỏ bắn tung tóe khắp nơi.

Chỉ qua lần giao tranh này, cả Đàn Nhi Giáo và lão chương quỹ đều nhận thức được sự đáng sợ của đối phương.

Nếu hai bên đều sung sức, có lẽ còn có thể chiến đấu một trận, nhưng giờ đây cả hai đều là tàn binh bại tướng, còn đâu dũng khí chống cự?

Cửu gia gia của Đàn Nhi Giáo, giọng khàn khàn, tuyệt vọng kêu lên: “Bằng hữu, người đến cùng là ai?”

“Để lại danh hiệu, cũng để cho ta thua tâm phục khẩu phục?”

“...”

“Ha ha...”

Nhưng bóng người trong bóng tối không trả lời, chỉ phát ra tiếng cười lạnh trầm thấp.

Những người khuân vác, theo tiếng chuông, đã đi đến sau lưng nàng, như biến mất trong màn đêm. Nàng ngừng rung linh đang, quay người như muốn đi, nhưng lại bỗng nhiên nhớ ra gì đó, liền tiến về phía trước.

Hành động này khiến Đàn Nhi Giáo và lão chương quỹ run rẩy, tưởng rằng nàng muốn giết người diệt khẩu. Nào ngờ, nàng chỉ đi đến bên Ngô Hòa, nhẹ nhàng nâng tay cầm đi.

Ngô Hòa giật mình, nhảy dựng lên định phản kháng, nhưng không thấy nàng có động tác gì, ngón tay nhỏ nhắn đã khoác lên đầu chó.

Nàng lật tay, vén lên, trực tiếp lôi Ngô Hòa từ bên trong con chó xuống, ném xuống đất.

Ngô Hòa đau đớn tột cùng, nhắm mắt chờ chết. Lão chương quỹ vội vã muốn nhảy lên, nhưng lại bị con mèo quái dị trên vai nữ nhân kia áp sát, cảm thấy thân hình nặng nề vô cùng.

Nữ nhân không làm gì, chỉ lắc ra một cây châm lửa, chiếu vào muội tử Ngô Hòa, cười khàn khàn:

“Đáng thương, quả nhiên là tà thuật tạo súc...”

“Nhưng Đàn Nhi Giáo nuôi cô cô thủ đoạn tuy có, nhưng thuật tạo súc lại học không tới nơi tới chốn.”

“Nếu tìm được người của Thần thủ Triệu gia, có lẽ có thể trị khỏi...”

“...”

Nói xong, không quan tâm gì khác, nàng nhẹ nhàng xoay người, tiếng linh đang lắc lư vang lên, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Khi tỉnh lại, người lắc lư đang cùng đám người khuân vác đã trốn vào bóng đêm từ lâu.

Chuyện xảy ra quá nhanh và kỳ quặc khiến mọi người trong sân nhìn nhau, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phải đến nửa ngày sau, Ngô chương quỹ mới bừng tỉnh. Lão cảm thấy nhân vật bí ẩn này đến đột ngột, đi cũng dứt khoát, toát lên một vẻ bí ẩn khó tả.

Nhưng sự thật không cho phép lão do dự. Huyết thực đã mất, Hồng Đăng Nương Nương sắp đến, điều quan trọng nhất là lão không có thể thân. Vừa giao đấu với Đàn Nhi Giáo, thực lực của lão còn lâu mới là đối thủ của họ...

Nhưng giờ đây, bình của họ đã vỡ hơn phân nửa, còn lão chỉ phun một ngụm máu, vẫn còn sức chiến đấu...

Bỗng nhiên nhận ra điều này, ánh mắt lão trở nên hung tợn, nhìn chăm chăm về phía Đàn Nhi Giáo. Cửu gia gia cùng những tên bang chúng còn sống sót của Đàn Nhi Giáo cũng nhận ra điều này qua ánh mắt của lão chưởng quỹ, lòng thầm kêu không ổn:

“Tên lão già này muốn diệt khẩu...”

“Tất cả các người, liệu mạng...”

“...”

Lại một trận chiến đẫm máu diễn ra, nhưng nhân vật bí ẩn kia đã sớm biến mất không dấu vết.

Chương 199. Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự

Chương 199: Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự

“Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự...”

Hồ Ma giờ cao đèn lồng đỏ, cùng Chu Đại Đồng và Lương Trụ tiến vào sân. Ánh sáng đỏ rực xua tan đi phần nào bóng tối âm u.

Lão bản đã đến, không còn đường lui.

Chiêu thức mà Nhị Oa Đầu huynh đệ chỉ điểm tuy có chút tổn hại, nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Lão chương quỹ không hề dạy cho Hồ Ma cách triệu hồi Hồng Đăng Nương Nương, mặc dù ra lệnh bảo vệ đèn lồng cẩn thận, nhưng thực ra lão lại không mong muốn Hồng Đăng Nương Nương xuất hiện.

Hồ Ma dần nhận ra sự thật này. Lão chương quỹ luôn miệng nói muốn báo thù, nhưng nếu thực sự báo thù, thì mạng sống của mình còn có thể giữ lại được.

Điều khiến Hồ Ma tuyệt vọng nhất là lão chương quỹ không chỉ muốn báo thù đơn thuần, mà còn có ý đồ khác.

Hận thù không thể giữ quá lâu, nếu không sẽ biến chất.

Đây là điểm khác biệt giữa lão và Ngô Hòa muội tử. Ngô Hòa muội tử cũng muốn lợi dụng Hồ Ma, nhưng vẫn cho Hồ Ma cơ hội sống sót. Còn lão chương quỹ thì không.

Điều này có thể được suy đoán từ việc lão chương quỹ không dạy Hồ Ma cách triệu hồi Hồng Đăng Nương Nương.

Lão dạy Hồ Ma nhiều tuyệt chiêu của Thủ Tuế Nhân, nhưng lại không đề cập đến việc này, dù nó không phải là bí mật gì.

Lão chương quỹ không dạy, Nhị Oa Đầu tuy hiểu nhưng cũng không thể âm thầm dạy cho Hồ Ma. Nếu sau này bị hỏi đến, Hồ Ma sẽ khó giải thích được nguồn gốc của chiêu thức này.

May mắn thay, Nhị Oa Đầu dường như rất hiểu biết về Hồng Đăng Nương Nương, nên đã sớm giúp Hồ Ma lập kế dẫn tai họa sang chỗ khác.

Họ không mời Hồng Đăng Nương Nương mà buộc nàng phải xuất hiện.

Hồng Đăng Nương Nương có nhiều địa bàn và đèn lồng. Nàng sẽ không tự mình giáng lâm chỉ vì cảm nhận được tà ma nào đó.

Tuy nhiên, nếu tà ma thôi tắt đèn lồng, tức là nguồn sinh khí của nàng, thì nàng không thể không xuất hiện. Ngay cả khi ngọn đèn trong lồng không tắt, nhưng nếu oán khí mãnh liệt trực tiếp tấn công đèn lồng, Hồng Đăng Nương Nương cũng buộc phải đến.

Tới nhìn một cái là ai to gan như vậy!

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một luồng oán khí dữ dội từ từ thiếp thể thân ập đến đèn lồng. Đèn lồng lập tức đỏ rực lên, khiến Hồ Ma vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng. Dù vậy, hắn vẫn cảm nhận được có gì đó đang đổi theo mình.

Lúc này, toàn thân Hồ Ma be bét máu, thương tích lở loét, vô cùng thâm trọng.

Nhưng dưới ánh sáng hồng quang, hắn lại cảm thấy da thịt dần tê dại, như thể có một sức mạnh kỳ diệu giúp hắn quên đi đau đớn. Những vết thương lành trì hoãn như bong bóc tan biến, không còn ảnh hưởng đến hắn.

Nếu không cúi đầu nhìn những thương thế này, thì giống như thương thế đã lành.

Ngay sau đó, đèn lồng đỏ chậm rãi bay lên, như đang chờ đợi Hồ Ma cầm lấy.

Hồ Ma vội vàng chộp lấy đèn lồng, nhớ lại lời dặn dò của Nhị Oa Đầu về cách đối mặt với Hồng Đăng Nương Nương.

Hắn đá vào người Chu Đại Đồng đang ngẩn ngơ bên cạnh, giục y đi.

Cả đoàn người giờ cao đèn lồng đỏ, từ từ bước ra khỏi nhà chính. Ánh sáng hồng rực lan tỏa khắp sân, xua tan lũ tà ma đang reo hò sung sướng. Cái sân bỗng chốc trở nên tĩnh mịch, im ắng đến đáng sợ.

Sau khi Hồ Ma treo lồng đèn đỏ, bước vào sân ngoài, bầu không khí âm u của nơi đây cũng trở nên tĩnh lặng.

“Đông, đông, đông...”

Chỉ có tiếng mõ từ ngoài sân vẫn vang lên, càng lúc càng dồn dập.

Nhưng Hồ Ma không còn quan tâm nữa, hắn cầm lồng đèn đỏ, bước chậm rãi về phía trước, liền nhìn thấy ba tên yêu nhân của Đàn Nhi Giáo đang ngồi ở cửa chính và hai bên tường.

Tất cả bọn chúng đều mặc những bộ quần áo vá chằng vá đụp, bẩn thỉu. Bên cạnh một số tên đặt dụng cụ vá nôi, một số tên đặt gánh dao cạo râu, còn một số tên đặt giá thổi kẹo.

Điểm chung duy nhất là trước mặt mỗi tên đều đặt một chiếc bình, trên đó dính đầy máu.

Họ bận rộn cả đêm, cuối cùng cũng xông vào sân, nhưng chưa kịp thổi tắt đèn lồng đã thấy đèn sáng rực. Nhìn sắc mặt bọn họ, hoảng sợ và méo mó, dường như cũng muốn chạy

trón, nhưng bị ánh sáng đỏ của đèn lồng chiếu vào, cho nên bọn họ không động đậy được.

Trong lúc cấp thiết, chỉ có thể run run gào thét gì đó ở trong cổ họng.

Lờ mờ có thể nghe được mấy chữ như “Tặng phủ”, chỉ tiếc, bọn họ vẫn còn chưa nói xong

Hoặc nói rằng, khi đèn lồng đỏ chiếu vào họ, cái bình ở trước mặt bọn họ đột nhiên nứt toác.

Ngay sau đó, cái bình trực tiếp tan chảy, bên trong có thứ gì đó run rẩy, thò ra bàn tay nhỏ xíu màu hồng, nhưng bàn tay này cũng đang tan chảy.

Như nén vậy.

Tiếp theo, thứ tan chảy là huyết nhục của ba tên yêu nhân này.

Miệng họ vẫn lẩm bẩm đọc gì đó, nhưng miệng bỗng chảy ra máu, rồi đến mũi, đến mắt, đến tai.

Không chỉ chảy máu, mà là một thứ hỗn hợp gồm máu và thịt, ồ ạt tuôn ra từ bên trong thất khiếu, cơ thể cũng dần dần sụp đổ, cuối cùng biến thành một tấm da người khô quắt, nằm trên một vũng máu đỏ.

Và chiếc đèn lồng đỏ, lúc này, lại trở nên vô cùng kỳ dị, đỏ như máu.

“Quả nhiên là mối hại duy nhất của phủ Minh Châu...”

Hồ Ma thâm nghĩ trong lòng, nhưng không dám nói ra, thậm chí chỉ nghĩ thoáng qua cũng vội vàng đè nén xuống.

Mối hại gì chứ, đây là Hồng Đèn Nương Nương!

Hắn cầm chiếc đèn lồng đỏ, thậm chí không thèm nhìn ba tên yêu nhân chết thảm kia lấy một cái, liền chậm rãi bước ra

khỏi thôn.

Ánh sáng đỏ của đèn lồng chiếu rọi, khiến màn đêm nhuốm lên một vẻ ma mị màu đỏ sẫm.

Phía sau vang lên tiếng xô xao, là người dân trong trấn. Họ bị Đàn Nhi Giáo quấy nhiễu cả đêm, cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, chỉ là cố nén không dám ra ngoài xem náo nhiệt.

Chương 200. Cung nghênh nương nương

Chương 200: Cung nghênh nương nương

Ngay cả những đứa trẻ trước đây náo nức muốn ra ngoài xem “xiếc khỉ” cũng bị tát cho một cái đến mức cả đời không dám nhắc đến hai chữ “xiếc khỉ”, mãi đến khi nghe thấy tiếng mõ đã biến mất, thì mới có người run rẩy thò đầu ra nhìn.

Nhưng nhìn kỹ lại, chỉ thấy Hồ Ma cầm đèn lồng đỏ, khuôn mặt được ánh sáng đỏ ma quái chiếu sáng.

Hồ Ma quay đầu nhìn về phía các hương thân, khẽ gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười, rồi xoay người bước ra khỏi thị trấn.

Cảm thấy cần phải nói gì đó, hần cất tiếng: “Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự...”

Dù sao cũng thường xuyên đi tuần tra ban đêm, nên hần đã quen với việc này.

Bỗng chốc, sự im lặng của màn đêm bị phá vỡ, tiếng “Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự...” vang vọng trong đêm, hần giơ đèn lồng lên, từng bước một, tiến vào bên trong hoang dã.

Đằng sau, người dân trong thị trấn sợ hãi đến mức không dám lên tiếng, chỉ biết quỳ xuống, dập đầu lạy.

Bốn bề vắng lặng, không một tiếng động.

Cả khu vực này bởi vì Đàn Nhi Giáo đại náo, mà trở nên sôi trào cả một đêm, lại bởi vì Hồng Đăng Nương Nương

giáng lâm, nên cũng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Hồ Ma mượn ánh sáng đỏ, nhìn thấy trong bóng đêm sâu thẳm, vô số sinh vật đang vội vã trốn chạy. Những tà ma trước đây được Đàn Nhi Giáo triệu tập đến để thổi tắt đèn lồng, khi nhìn thấy Hồng Đăng Nương Nương, chỉ hận mình không có thêm hai cái chân để chạy nhanh hơn.

Cũng có những sinh vật không kịp trốn thoát, chỉ biết ngơ ngác đứng yên tại chỗ, phủ phục quỳ xuống, hướng về ngọn đèn lồng đỏ dập đầu, không dám ngẩng đầu lên cho đến khi Hồ Ma đi qua.

Hồ Ma hô vang: “Hồng Đăng chiếu đêm, bình an vô sự.”

Lời nói của Hồ Ma như đại diện cho ý chí của Hồng Đăng Nương Nương.

Nơi đây vốn là lãnh địa của Hồng Đăng Nương Nương, mỗi đêm Hồ Ma và những người khác đều thay Nương Nương tuần tra.

Khi Hồng Đăng Nương Nương đã phán bình an vô sự, thì không ai dám sinh sự nữa.

Tuy nhiên, khi đi qua một khu mộ hoang, Hồ Ma nghe thấy tiếng cỏ cây xào xạc. Một con vật nhỏ màu vàng, có lẽ là con chồn, định chạy trốn nhưng đã không kịp. Nó chồm người lên, ngơ ngác nhìn ngọn đèn lồng đỏ. Hai con mắt tròn xoe của nó phát ra ánh sáng hồng.

Hồ Ma không biết con vật này là tiên hay yêu, nhưng rõ ràng nó đang rất sợ hãi.

Hồ Ma phát hiện ra rằng ánh sáng của đèn lồng đỏ có chút dao động, bóng đêm xung quanh trở nên u ám hơn nhiều, như thể muốn nuốt chửng những sinh vật nhỏ bé không chịu khuất phục.

Vội vàng, hắn nói: “Đây là người trong sạch bái lạy Hồng Đăng Nương Nương, đêm nay đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều.”

Ngay lập tức, ánh sáng của đèn lồng lại ảm đạm xuống.

Hồ Ma liếc mắt ra hiệu với con vật màu vàng. Nó lập tức phản ứng lại, vội vàng cúi đầu bái lạy Hồng Đăng Nương Nương, sau đó chỉ về một hướng nào đó và lao vào khu mộ phía sau với tốc độ chóng mặt.

Hồ Ma cầm đèn lồng đi theo hướng con vật màu vàng chỉ, xuyên qua hoang dã, đến trước một khu mộ.

Từ xa, hắn đã cảm nhận được oán khí nồng nặc và tiếng la hét vang vọng.

“Còn đánh nhau?”

Hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, huyết thực bị cướp, Ngô chương quỹ cùng Đàn Nhi Giáo tất nhiên đánh nhau chết sống, không có đường lui.

Trước mặt là oán khí ngút trời, nồng nặc đến mức khiến người ta khó thở. Hồ Ma từng gặp qua oán khí như vậy, suýt chút nữa là mất mạng. Nhưng giờ đây, trong tay cầm đèn lồng đỏ, hắn không hề sợ hãi, dũng cảm tiến bước về phía trước.

Xa xa, hắn nhìn thấy hai bóng người xen lẫn nhau, mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi. Một trong hai người đó, khi nhìn thấy ngọn đèn lồng đỏ từ xa tiến đến, vội vã chạy về hướng Lão Âm Sơn, nhưng lại liên tục bị cuốn vào vòng chiến.

Mãi đến khi ngọn đèn lồng đỏ đến gần, gã mới loáng thoáng nhìn thấy một khe hở, lão đảo muốn trốn thoát. Nhưng chỉ chạy được vài bước, thân thể gã đột nhiên ngã nghiêng, như bị rút cạn máu huyết, da người co quắp lại, ngã gục xuống đất.

Tiếp tục tiến về phía trước, Hồ Ma nhìn thấy Ngô Hòa muội tử đang cuộn mình trong một góc, oán khóc nức nở, cả người đều bị tổn thương.

Hắn lại nhìn thấy Ngô chương quỹ, cánh tay đã bị đứt, ngực bị xé toạc một vết thương khủng khiếp, lộ cả nội tạng. Xung quanh lão là những thi thể với tư thế thê thảm, đầu bị vỡ nát, óc chảy đầy đất.

Khi ánh sáng từ ngọn đèn lồng đỏ chiếu lên mặt Ngô chương quỹ, môi lão run rẩy, kinh hãi và tuyệt vọng: “Hong... Hong...”

Đối mặt với sắc mặt trắng bệch, âm thanh run rẩy của Ngô chương quỹ, dường như cũng muốn cố gắng để cho mình nói ra đầy đủ, nhưng khi lão nhìn thấy cái đầu vươn ra từ phía sau của đèn lồng màu đỏ, thì lời nói tới cửa miệng lại đột nhiên hoàn toàn nuốt trở vào, thậm chí da đầu cũng có chút run lên.

Đó là Hồ Ma, người đáng lẽ đã chết.

Nhưng giờ đây, hắn vẫn còn sống, từ từ bước ra từ sau ngọn đèn lồng đỏ, nhìn Ngô chương quỹ bằng ánh mắt bình tĩnh, trên mặt mang theo vẻ lãnh đạm: “Chương quỹ, ta mang theo Hồng Đăng Nương Nương đến đây để cứu ngài...”

“Ngươi còn không quỳ xuống, cung nghênh nương nương pháp giá?”

Chương 201. Kinh ngạc

Chương 201: Kinh ngạc

Không thể nào diễn tả được vẻ kinh ngạc và tái nhợt trên khuôn mặt lão chương quỹ khi nhìn thấy Hồ Ma.

Rõ ràng, đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện vượt quá dự liệu của lão.

Tuy bị chấn động mãnh liệt khi liếc mắt nhìn qua những thi thể thê thảm của Đàn Nhi Giáo ở xung quanh, nhìn thấy những chiếc bình vỡ tan, và nhìn thấy ánh mắt quỷ dị dường như vẫn đang dõi theo mình từ trong ngọn đèn lồng đỏ.

Lão đột nhiên phản ứng lại.

Lão cố gắng chống đỡ thân thể rách nát, quỳ xuống trước ngọn đèn lồng đỏ và cất tiếng nói:

“Chi nhánh Thanh Thạch Trấn, chương quỹ Ngô Hồng, cung nghênh Hồng Đăng Nương Nương pháp giá, nương nương... nương nương...”

“... Nương nương cứu mạng ta, Ngô Hồng muôn lần chết khó báo đại ân của nương nương!”

“...”

Hồ Ma chỉ cầm đèn lồng, bình tĩnh đứng đối diện lão chương quỹ, ngược lại cảm thấy những cái lạy này là dành cho mình.

Ánh sáng bên trong ngọn đèn lồng đỏ yếu đi mà linh động.

Gió đêm quẩn quanh ngọn đèn lồng đỏ, xoay tròn tạo ra tiếng xào xạc bên tai, như có một nữ tử vô hình đang thì thầm

bên tai hắn.

Hắn bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn Ngô Hồng chương quỳ và nói: “Nương nương hỏi ngài, chuyện gì xảy ra?”

“Là... Là Đàn Nhi Giáo!”

Lão chương quỳ bị thương nặng, giọng nói run rẩy, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, hơi chân chừ khó nhận ra: “Năm ngoái, Đàn Nhi Giáo quấy phá, trộm huyết thực của Hồng Đăng Hội chúng ta.”

“Mặc dù nương nương chưa từng phạt ta, nhưng Ngô Hồng cũng cảm thấy vô cùng hối hận, một năm qua luôn mong muốn lập công chuộc tội. Không ngờ, ta lại phát hiện tung tích của giáo chúng Đàn Nhi Giáo, nên muốn tiêu diệt bọn chúng, mang đến trước mặt nương nương để thỉnh tội...”

Hắn không hổ là lão giang hồ, không hề có thời gian để suy nghĩ, mà vừa nói vừa nghĩ, càng nói càng trôi chảy:

“Chỉ là, Ngô Hồng vốn là người chờ xử tội, không dám trực tiếp thỉnh nương nương pháp giá, nên muốn lặng lẽ hạ gục bọn chúng để lập công chuộc tội cho Hồng Đăng Hội.”

“Nhưng không ngờ bản lĩnh của ta nông cạn, nếu không phải nương nương cứu mạng, ta đã...”

“...”

“Hử?”

Hồ Ma nghe vậy lại nao nao, hắn vẫn chưa nói về chuyện huyết thực. Còn đang nghĩ cách biên thêm lời nói.

Chính lúc chân chừ, giọng nữ nhân lại vang lên từ trong âm phong, nhẹ nhàng bay vào tai hắn.

Hắn lại cúi mặt, truyền lời của Hồng Đăng Nương Nương cho lão chương quỳ: “Nương nương hỏi ngài, chỉ có vậy thôi

sao?”

“... Dạ đúng!”

Lão chương quỹ trả lời gian nan, nhưng vẫn gật đầu.

Bây giờ lão bị thương nặng, đầu óc không còn tỉnh táo, chuyện huyết thực suýt tuột khỏi miệng.

Nhưng cuối cùng, lão vẫn gian nan nuốt trở vào, chỉ nói: “Đàn Nhi Giáo làm nhiều chuyện mê hoặc, không biết vì cái gì.”

“Nhưng thuộc hạ không nghĩ đến những thứ này, chỉ muốn bắt bọn chúng để Hồng Đăng Hội xét xử.”

“...”

Nói xong, lão cúi đầu, không dám nhìn ngọn đèn lồng đỏ.

Bên cạnh, Ngô Hòa muội tử cũng chỉ quỳ xa xa, không dám nhìn ngọn đèn lồng đỏ.

Thậm chí nàng còn sợ hãi rằng Hồng Đăng Nương Nương sẽ hỏi mình điều gì đó.

Nhưng sau khi Hồ Ma thay Hồng Đăng Nương Nương hỏi xong những câu hỏi này, ánh sáng đỏ yêu dị trong lồng đèn dần dần tan biến.

Ngọn lửa trong lồng vẫn sáng, vẫn chiếu rọi mọi thứ xung quanh một màu đỏ sẫm, nhưng khí tức yêu dị trong lồng đèn đã biến mất, áp lực vô hình đè nặng lên người mọi người cũng lặng lẽ tan biến.

“Hồng Đăng Nương Nương đã đi rồi?”

Hồ Ma thầm tính toán trong lòng, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên Nhị Oa Đầu lão huynh nói đúng, Hồng Đăng Nương Nương có thể nhìn thấy mọi động tĩnh trong phạm vi mười dặm quanh ngọn đèn lồng đỏ. Chỉ cần Hồng Đăng

Nương Nương đuổi kịp trước khi Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đi ra khỏi phạm vi mười dặm, thì mọi chuyện sẽ ổn.

Hồ Ma vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt lão chưởng quỹ, thấp giọng hỏi: “Chưởng quỹ, ngài không sao chứ?”

Lão chưởng quỹ đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Hồ Ma, như muốn nhìn ra đáp án cho tất cả nghi vấn của mình.

Mãi một lúc sau, lão mới chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp: “Ngươi... Vừa mới xảy ra chuyện gì trong điền trang?”

Hồ Ma không né tránh ánh mắt của lão chưởng quỹ, nhìn thẳng vào lão với vẻ mặt nghiêm túc.

Một lát sau, hắn mới thản nhiên nói: “Chưởng quỹ nóng vội gì chứ? Về rồi hãy nói!”

Lão chưởng quỹ nhìn vào mắt Hồ Ma, nhất thời chột dạ. Ánh mắt đầy nghi ngờ của lão dần tan biến.

Hồ Ma lúc này biểu hiện quá mức lãnh đạm, nhưng sự lãnh đạm này lại lộ ra sự thản nhiên trong lòng. Ngược lại, sự thản nhiên ấy ẩn chứa sự xa lánh và lạnh lùng khiến người khác có chút chột dạ.

Nói là nói sau, Hồ Ma cũng không có ý định đỡ lão chưởng quỹ dậy.

Hắn chỉ cầm đèn lồng đỏ, đứng sang một bên, nhìn lão chưởng quỹ bị thương nặng cố gắng chống đỡ thân thể mấy lần, nhưng đều không đứng dậy được, còn ngã rất chật vật. Mãi đến khi Ngô Hòa muội tử chạy đến, miễn cưỡng chống người lên đỡ lấy thân thể yếu ớt của lão chưởng quỹ.

Chu Đại Đồng, Chu Lương và Triệu Trụ sau lưng Hồ Ma, khi nhìn thấy bộ dáng của Ngô Hòa muội tử lúc này, đều như

gặp quý.

Chương 202. Uất ức

Chương 202: Uất ức

Kết hợp với cảnh tượng thảm khốc và những chi thể gãy nát xung quanh, bọn họ còn kinh hãi hơn cả lần đầu tiên Hồ Ma nhìn thấy Ngô Hòa muội tử.

“Đại Đồng, Lương Tử, Tru Tử, quay người đi!”

Hồ Ma lưu ý đến Ngô Hòa muội tử đang đỡ lão chưởng quỹ, lại xấu hổ đến mức nước mắt giàn giụa dưới ánh mắt của Chu Đại Đồng và những người khác.

Biết tâm tư của nữ tử này, vốn là hoa dung nguyệt mạo, ai lại muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng xấu xí quái dị của mình?

Vì vậy, hắn sầm mặt lại, lớn tiếng ra lệnh, đồng thời nói: “Ngoài ra, các người cũng phải nhớ, những chuyện xảy ra tối nay là đại sự của Hồng Đăng Hội!”

“Hồng Đăng Nương Nương đã chứng kiến mọi chuyện, các người không được phép tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ.”

“Còn ta, sau khi ngủ một giấc, cũng sẽ quên sạch sẽ.”

“...”

Chu Đại Đồng ngơ ngác, vội vàng kéo hai người kia quay người đi, ai cũng không dám nhìn lại.

Ngô Hòa cũng không hiểu tại sao Hồ Ma đột nhiên ra lệnh như vậy, nhưng nghe những lời này, lòng nàng lại mềm nhũn.

Nước mắt trào ra mi mắt.

Nàng không thể diễn tả được cảm xúc muốn khóc này của mình, cũng không hiểu rõ, hành động nhỏ bé của Hồ Ma lại thể hiện sự tôn trọng lớn lao.

“Mặt rỏ ca, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghe tiếng bước chân của lão chưởng quỹ và Ngô Hòa muội tử đi xa, Chu Đại Đồng nhin không được cẩn thận hỏi.

“Hiện tại đừng hỏi gì hết, chuyện này hơi lớn.”

Hồ Ma hạ giọng dặn dò bọn họ: “Nhanh chóng trở về, sau đó gọi tất cả mọi người trong điền trang ra ngoài dọn dẹp sạch sẽ nơi này.”

“Có cơ hội ta sẽ nói chi tiết với các người!”

“...”

Nói xong, hắc dẫn đầu quay về trang tử. Theo lý thuyết, nơi thăm khốc này cần có người canh gác.

Nhưng bây giờ đã hơn nửa đêm, ai dám?

Hồ Ma ở lại đây thì bản thân hắc cũng đều cảm thấy run sợ, nên không để Chu Đại Đồng và Lương, Trụ chịu tội này.

Trở lại trang tử, hắc gọi những kẻ tiểu nhị đang trốn trong phòng run lẩy bẩy ra, ra lệnh cho họ châm đuốc, phong tỏa hiện trường và chờ người trong thành đến tra xét.

Dù sao Hồng Đăng Nương Nương tuy có hỏi, cũng chỉ là vài câu băng quơ, ít có khả năng người khác đến. Còn Hồ Ma, sau khi treo đèn lồng trước cửa trang tử, liền mang đao nhanh chân đi vào nội viện.

Lão chưởng quỹ được quán băng bó toàn thân, tinh thần vô cùng uể oải.

Thủ Tuế Nhân thân thể cường tráng, ít khi bị thương trong các trận chiến, vậy mà lần này lại bị thương nặng như vậy, quả

là hiếm thấy.

Thấy Hồ Ma bước vào, lão chương quỹ liền sáng mắt lên, dường như muốn hỏi điều gì.

Nhưng Hồ Ma không đợi lão hỏi, mà trực tiếp nhìn lão chương quỹ, nói: “Đêm nay, ta mới cuối cùng hiểu được thế nào là chết.”

Nói rồi, hắn vén tay áo lên, lộ ra cánh tay đầy vết thương và bầm tím.

Lão chương quỹ nhìn thấy, ánh mắt thu lại, muốn hỏi nhưng lại kìm nén.

Hồ Ma đứng thẳng người, nhìn lão chương quỹ, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, nói: “Chương quỹ bảo ta che chở đèn lồng, nói đây là đường lui cuối cùng của ngài, ta liền liều mạng che chở.”

“Chương quỹ bảo ta trốn vào trận pháp, ta liền trốn vào. Chương quỹ nói ngài cho ta bùa hộ mệnh, thời điểm then chốt có thể cứu mạng ta, ta thậm chí không hề do dự, mà áp nó lên đèn lồng.”

Hắn càng nói càng lớn tiếng, giọng điệu bình thản nhưng ẩn chứa sự phẫn uất không che giấu: “Ta xuất thân từ thôn nhỏ, không có nhiều suy nghĩ. Ta chỉ nghĩ chương quỹ đối xử tốt với ta, giao phó cho ta việc quan trọng như vậy, ta phải liều mạng hoàn thành.”

“Nhưng...”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, rồi mới thấp giọng nói: “Chương quỹ, ta cũng không phải kẻ ngu.”

“Nếu không phải Hồng Đăng Nương Nương cảm nhận được, chủ động giáng lâm, mạng nhỏ của ta e rằng đã bỏ mạng dưới tay ngài.”

“ ... ”

Hắn lớn tiếng nói ra những điều này cũng chính là những gì Ngô Hồng chương quỹ muốn biết.

Vị chương quỹ này vốn dĩ có rất nhiều nghi vấn trong lòng. Lão ta không hề dạy Hồ Ma cách triệu hồi Hồng Đăng Nương, vậy nàng ta đến bằng cách nào? Lão chỉ dạy hắn cách tiến vào Quỷ Môn, không dạy cách thoát ra, vậy hắn sống sót bằng cách nào?

Nhưng giờ đây, nghe những lời của Hồ Ma, nghi vấn trong lòng lão chương quỹ tan biến, nhất thời không dám nhìn thẳng vào mắt Hồ Ma.

“Ta học được mọi thứ từ chương quỹ. Chương quỹ bảo ta làm gì, ta cũng sẽ không chối từ.”

Hồ Ma nói đến đây mới ngẩng đầu nhìn chương quỹ, nói: “Ta chỉ có một điều không hiểu...”

“...Tại sao chương quỹ không nói thẳng với ta?”

“Nếu chương quỹ nói thẳng, ta cũng sẽ không từ chối lời dẫn dò của chương quỹ...”

“ ... ”

Câu hỏi này khiến cho sắc mặt âm trầm của lão chương quỹ bỗng trở nên phức tạp. Trong phòng bên cạnh, tiếng nước lã lư vang lên, Ngô Hòa muội tử nức nở không thành tiếng: “Hồ Ma đại ca...”

“...Là chúng ta, là chúng ta có lỗi với người!”

“ ... ”

Tiếng khóc này khiến cho lão chương quỹ cũng có chút chột dạ.

Lão bất lực khoát tay áo, nói với Hồ Ma: “Đừng nói nữa...”

“Lão phu đã cởi ra lớp da người này rồi, còn có thể nói thêm được lời gì nữa đâu?”

Chương 203. Thành công

Chương 203: Thành công

“Vốn không thể như vậy...”

Lúc Hồ Ma rời khỏi phòng, trong lòng cũng có một cảm giác hoang đường. Trên thế giới này, người xấu lại nhiều hơn, chỉ có bản thân mình mạnh hơn thì mới có thể an tâm.

Hắn không hề hối hận với những việc mình làm đối với lão chưởng quỹ, thậm chí cũng không trách lão. Chỉ là trong lòng thanh toán món nợ nhân tình này, vô luận hắn tính toán hay làm gì, cũng sẽ không sai.

Chỉ là mơ hồ, có chút đau lòng cho Ngô Hòa muội tử. Nàng dù sao vẫn là người thiện tâm, với tình hình trước mắt, mà nàng còn biết lưu lại nhắc nhở cho mình.

Bất quá, việc đã đến nước này, người của Đan Nhi Giáo cũng đã chết sạch, cũng coi là vì nàng báo thù.

Về phần nàng cùng Ngô chưởng quỹ ra ngoài chuyên này, đến tốt cùng là đã trải qua những gì, thì chỉ khi vào trong linh miếu thì mình mới có thể biết được.

Bên trong ngoại viện, tất cả mọi người đã được gọi dậy. Đuốc được thắp lên, chiếu sáng rực rỡ cả sân. Chu Đại Đồng đã sắp xếp hỏa kế và chuẩn bị cùng mọi người đi làm việc

Nhưng những tên tiểu nhị vốn dĩ đã hoảng sợ từ trước, giờ đây lại càng lo âu bất an, chen chúc tại cửa sân trước, không dám đi ra ngoài. Hồ Ma liền đi đến, lớn tiếng nói: “Đừng sợ, mọi chuyện đã kết thúc.”

“Các huynh đệ đều làm việc tốt, làm xong mấy ngày nay, đều có thể lĩnh tiền công, trở về vui vẻ đón Tết.”

“...”

Nghe vậy, bọn tiểu nhị an tâm hơn một chút.

Mặc dù vẫn còn sợ hãi, nhưng nghĩ lại một đêm này, ăn ngon, uống tốt, tuy rằng không biết bị thứ quỷ gì dọa sợ, nhưng cũng là có kinh nghiệm mà không gặp nguy hiểm. Lại nghe Hồ Ma nói mọi chuyện đã xong, còn hứa hẹn được nhận tiền công về ăn Tết, dũng khí của họ không khỏi tăng lên.

Chu Đại Đồng lúc này an bài công việc, bớt chút công phu, nhắc đèn lồng, dẫn đầu đoàn người ra cửa.

Hồ Ma tạm thời không đi ra ngoài. Hắn vốn bị trọng thương, nên đi về nghỉ ngơi. Nằm xuống, hắn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi tiến vào linh miếu bản mệnh, tâm trạng hắn liền trở nên vội vàng. Duỗi tay dè chặt lư hương, hắn nói: “Thế nào?”

“Ha ha...”

Chẳng mấy chốc, khói bay ra từ lư hương tách thành hai phần, kết nối với Nhị Oa Đầu và Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư.

Rõ ràng hai người họ đã chờ sẵn từ lâu để chia sẻ thông tin, bàn bạc cách chia chác chiến lợi phẩm và xử lý những việc tiếp theo.

Hồ Ma nghe tiếng Nhị Oa Đầu cười vang: “Kế hoạch như vậy, sao có thể không thành công?”

Nghe được chữ “tốt”, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm.

Huyết thực đã được cướp đoạt thành công, không uống công hắn liệu mình chịu oán khí xâm nhập một ngày này.

“Vừa lúc đang chờ người đến nói.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lên tiếng, giọng điệu vẫn thanh lãnh nhưng êm tai: “Ta đã sớm ở bên trang tử của các người, chờ vị Ngô chương quỹ đi ra ngoài, cùng nhóm Đàn Nhi Giáo quay về lấy huyết thực.”

“Thừa lúc hai bên đánh nhau mệt mỏi, ta mới hiện thân lấy đi huyết thực. Đương nhiên, như lời người nói, ta cũng đã làm bị thương vài tên Đàn Nhi Giáo để tránh chương quỹ của các người không địch nổi.”

“Tiểu nha đầu bị trúng thuật tạo súc có vẻ đáng thương, ta chỉ điểm một câu, còn hậu sự ta không lo được.”

“Bây giờ, nhóm huyết thực này đã được xử lý thỏa đáng.”

“Nói cho các người biết, tổng cộng có hơn ngàn cân huyết thực, trong đó Thanh Thái Tuế chiếm bảy trăm cân, Huyết Thái Tuế cũng có hơn trăm cân, còn lại...”

“...”

Nghe đến Thanh Thái Tuế có bảy trăm cân, Huyết Thái Tuế có hơn trăm cân, lòng Hồ Ma sôi sục.

Số lượng chia cho mình chắc hẳn không ít...

Nhưng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lại bỗng dưng im lặng, hẳn lại hơi kinh ngạc. Nhị Oa Đầu sốt ruột hỏi: “Nói tiếp đi...”

“Tại sao không nói nữa?”

“...”

“Đừng giục!”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói: “Để ta suy nghĩ một chút.”

Hồ Ma và Nhị Oa Đầu đều kinh ngạc, thầm nghĩ lúc này còn suy nghĩ gì nữa?

“Ai...”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư thật sự suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói: “Ta vốn có thể không nói, trực tiếp cho các người nuốt, nhưng thôi, tiện nghi cho hai người các người vậy!”

“Nhóm huyết thực này, ngoài Thanh Thái Tuế và Huyết Thái Tuế, còn có một cái túi kỳ quái. Tuy là chất thịt màu máu nhưng lại có từng tia kim văn, hẳn là vật trân quý. Tuy nhiên, cụ thể là gì, ta cần phải điều tra thêm.”

“Hử?”

Hồ Ma nghe vậy cũng có chút bất ngờ vui mừng.

Ngoài bốn loại Thái Tuế là hắc, bạch, thanh, huyết. Khi cắt từ sơn nhục, người ta thường xuyên phát hiện một số chất thịt kỳ dị khó phân loại. Ví dụ như thanh ngọc cao trước đây cho lão chương quỹ chính là một trong số đó. Nó không phải Huyết Thái Tuế, nhưng cũng có công dụng khác.

Nhóm huyết thực này lại có thứ này?

Tất nhiên, loại Thái Tuế trân dị này thường có giá trị đặc biệt, hoặc là ngàn vàng, hoặc là không đáng một đồng. Cụ thể như thế nào, còn phải xem kết quả.

Chương 204. Phân chia

Chương 204: Phân chia

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thật đáng yêu. Nàng hoàn toàn có thể không nói có những thứ này, tùy tiện lấy một túi Thanh Thái Tuế thay thế là được. Dù sao, bản thân mình và Nhị Oa Đầu lão huynh đều chưa từng thấy qua món đồ này.

Mặc dù tiếc nuối, nhưng vẫn phải nói thật.

“Như vậy cũng là niềm vui ngoài ý muốn...”

Nhị Oa Đầu lão huynh cười nói: “Nhưng dù nó là gì, ba người chúng ta chia đều.”

Hồ Ma và Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đều không có ý kiến gì.

Từ cách phân chia này, Hồ Ma lại nhớ đến quy định bất thành văn mà Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đã nói trước đó: bất kỳ ai tham gia vào việc này, bất kể họ mưu đồ gì, đều phải chia phần.

Ví dụ như vụ huyết thực này, ban đầu Nhị Oa Đầu là người phụ trách. Nếu lão chương quỹ nói ra chuyện bị cướp huyết thực, Hồng Đăng Hội sẽ phải xử lý và đổ lỗi. Bây giờ lão chương quỹ trực tiếp che giấu chuyện này, xem ra trong ba người, Nhị Oa Đầu là người là người xuất ra lực ít nhất. Chẳng lẽ không cho y phần hay sao?

Nhưng nếu như vậy, lại tranh công lao. Minh cung cấp tình báo quan trọng nhất, chẳng lẽ không phải là người có công lao lớn nhất?

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư liêu mạng đến lấy huyết thực, chẳng lẽ cũng không phải người có công lao lớn nhất?

Chi bằng chia đều ba phần cho khỏi tranh cãi.

“Đương nhiên là phải chia.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư nói: “Chuyện đã đến nước này, hai người các người bàn bạc đi!”

“Là trực tiếp chia ba phần huyết thực, hay luyện thành huyết thực hoàn rồi chia?”

“...”

Hồ Ma hiểu ý nàng.

Chia ba phần huyết thực là đơn giản nhất. Tuy nhiên, luyện thành huyết thực hoàn sẽ tiện lợi hơn cho việc bảo quản và phòng ngừa kẻ gian.

Hắn chưa có kinh nghiệm chia “chiến lợi phẩm”, Nhị Oa Đào lão huynh nghe vậy liền cười nói: “Tất nhiên là huyết thực hoàn. Huyết thực hoàn do thánh thủ Tiểu Đông gia của Thảo Tâm Đường luyện chế, bình thường có tiền cũng mua không được, chúng ta còn không tranh thủ cơ hội này?”

“Tùy ý.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư thản nhiên nói: “Dù sao mười cân huyết thực chỉ có thể luyện được tám cân rượu huyết thực hoàn.”

“Một thành rượu còn lại coi như tiền công và hao tổn.”

“Nghĩ đến Hồng Đăng Nương Nương đang được sung ái của Hữu hộ pháp, hắn sẽ không đau lòng vì chút đồ này...”

“...”

“À cái này...”

Nghe hai người họ ám chỉ, Hồ Ma cũng thấy buồn cười, nhưng đột nhiên giật mình.

Chết tiệt, vừa rồi họ nói gì?

Thảo Tâm Đường thánh thủ Tiểu Đông gia, còn có Hồng Đăng Nương Nương được sủng ái nhất của Hữu hộ pháp?

Chết tiệt...

Hai người họ cứ thế mà tiết lộ thân phận với nhau?

Chuyện vui đến bất ngờ quá, lúc đầu trong ba người, Hồ Ma bị hai người kia biết thân phận, nhưng hẳn chỉ có thể đoán đại khái thân phận của họ chứ không biết chính xác.

Bây giờ, hai người này vô tình tiết lộ hết ra rồi?

Nhưng trong lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, Nhị Oa Đầu lại cười hắc hắc, như không để ý gì, hỏi Hồ Ma: “Lão Bạch Kiền huynh đệ, chuyện bên kia người xử lý ổn thỏa rồi chứ?”

“Ổn thỏa rồi.”

Hồ Ma thở dài đáp: “May mà Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nhắc nhở sớm, lại thêm có người bày cho kế hiểm, ta không chỉ giữ được mạng mà chương quỹ cũng không nghi ngờ gì...”

“... Tuy nhiên, có một chuyện khiến ta tò mò. Khi Hồng Đăng Nương Nương hỏi, lão chương quỹ lại không hề đề cập đến chuyện huyết thực. Ta đã chuẩn bị sẵn lời nói, nhưng lại chẳng có cơ hội dùng.”

“Ha ha, lão đương nhiên sẽ không nói.”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, cười lạnh nói: “Lão mà nói, Hồng Đăng Nương Nương chẳng lẽ sẽ không hỏi huyết thực đã đi đâu? Lão nói thành linh xuất hiện một người lấy đi huyết thực, vậy cũng phải có người tin mới được!”

Huống hồ, cho dù có người tin lão, khi nhóm huyết thực này bị người khác cướp mất, lão cũng chẳng được lợi gì. Nhóm huyết thực bị mất trộm này, lão đã chịu liên lụy một lần, nếu lại để mất lần nữa, chẳng phải lại chịu thiệt một lần nữa hay sao?

Nói ra thì sẽ gặp phiền toái lớn hơn, còn không nói thì lại có chút công lao nhỏ...

...

Hồ Ma nghe vậy, hơi yên tâm, liền hỏi Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư: “Bọn họ giao thủ với Đàn Nhi Giáo, kết quả thế nào?”

Ha ha, kết quả khá giống với dự đoán của chúng ta.

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cười nhạt, nói: “Chương quỹ của các ngươi rất thông minh, nhìn thấy người của Đàn Nhi Giáo đến, chỉ muốn xác định xem họ có cách giải tà thuật cho khuê nữ của lão hay không.”

Kết quả đương nhiên là không thể khác được. Tạo súc chi pháp, nếu dễ dàng giải như vậy, cũng không khiến người nghe phải biến sắc.

Lão đã quyết tâm, sau khi cướp được nhóm huyết thực này sẽ cao chạy xa bay.

Đương nhiên, trận chiến này sẽ là một cuộc chiến không đội trời chung. Nếu không có người làm thế thân, lão cũng không có chút tự tin nào để chiến thắng.

Theo ý lão, chỉ cần có thể chiếm được nhóm huyết thực này và rời đi, thì lão hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của người hay số phận của những người trong điền trang.

...

Hồ Ma lúc này mới hiểu rõ ngọn nguồn của toàn bộ sự việc, không khỏi thở dài thườn thượt, không biết nên nói gì.

Nhị Oa Đầu như đoán được tâm tư của Hồ Ma, liền lên tiếng: “Lão Bạch Kiền huynh đệ, đừng suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa.”

“Bây giờ, việc quan trọng là phải vớt vớt một chút để Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thu thập nhóm huyết thực này, chúng ta mới có thể yên tâm.”

“Người cũng đừng chủ quan, còn có chuyện phải xử lý.”

“Ngày mai trời vừa sáng, trong thành tất nhiên sẽ phải người đi qua, nhưng chỉ cần theo kế hoạch của chúng ta, sẽ không có vấn đề gì.”

“Ngược lại, người còn có công lao, sẽ được ban thưởng.”

...

Hồ Ma nghe vậy, lòng khẽ động, liền hỏi: “Ban thưởng này, ta có thể tự mình lựa chọn không?”

Chương 205. Phái người tới

Chương 205: Phái người tới

Giải quyết xong vấn đề phân chia nhóm huyết thực, Hồ Ma mới an tâm chìm vào giấc ngủ. Đêm qua quả thực là một đêm kinh hoàng, hao tổn không ít tâm trí.

Sáng ngày thứ hai, khi bước ra khỏi phòng, Hồ Ma nhìn thấy mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Chu Đại Đồng cùng các huynh đệ trong trang trại vẫn làm việc rất cẩn thận. Theo phân phó của Hồ Ma, họ dùng chiếu quần thi thể của những tên dư nghiệt Đan Nhi Giáo, những thi thể không còn nguyên vẹn thì xếp thành một đống.

Hơn phân nửa số quái vật trong bình tan rã thành tro bụi dưới ánh mặt trời, chỉ còn lại một ít xương khô. Một số còn lại bị thiêu hủy hoàn toàn.

Về phần đồ đạc còn lại của Đan Nhi Giáo, bao gồm binh khí, quần áo, mảnh vỡ bình, đều được xếp chồng lên nhau.

Đây là những vật chứng để chờ người trong thành đến hỏi.

Hồ Ma hỏi kỹ Chu Đại Đồng mới biết được, lão chương quỹ đã thức dậy vào lúc rạng sáng và đi kiểm tra mọi thứ. Bọn tiểu nhị không biết lão muốn làm gì.

Hồ Ma hiểu rõ, vị lão chương quỹ này cố ý che giấu việc huyết thực để tránh liên lụy càng lớn, nên mới muốn xác định Đan Nhi Giáo đã bị tiêu diệt hoàn toàn, không để tin tức tiết lộ ra dẫn đến rắc rối.

Hắn biết rõ ý đồ của lão chương quỹ nên cũng không nói gì.

Dù cho mỗi ngày trước đây đều đến thỉnh an, lão chương quỹ cũng không hề tức giận.

Sau một đêm bốn ba, bọn tiểu nhị đều có chút mệt mỏi, nhưng vì đang trong thời điểm quan trọng, Hồ Ma không cho họ nghỉ ngơi mà còn dặn dò người quét dọn sạch sẽ sân viện, kiên nhẫn chờ đợi.

Trong lúc đó, không ít hàng xóm láng giềng tò mò đến cửa để dò hỏi tin tức.

Hồ Ma biết, động tĩnh đêm qua quá lớn đã làm kinh động đến mọi người, nên liền trấn an họ.

Chẳng mấy chốc, đã đến giờ trưa, nên nấu cơm.

Nhưng Hồ Ma bảo bọn tiểu nhị tạm thời nhìn lại, quả nhiên, rất nhanh sau đó, họ nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên từ phía thị trấn.

Cánh cổng lớn mở ra, mấy con ngựa phi nhanh vào trang trại. Nhìn kỹ, Hồ Ma nhận ra hai vị quân sự, dẫn theo ba bốn hỏa kế.

Điều đặc biệt là những hỏa kế này có khuôn mặt non nớt, giống như thuộc hạ của Hồ Ma, và đeo thắt lưng màu đỏ.

“Hỏa kế hỏa hương?”

Hồ Ma trầm nghĩ, thậm chí còn nhận ra một hai người quen mặt.

Lúc này, các đệ tử thanh hương của nhà mình còn chưa biết cưỡi ngựa, nhưng những hỏa kế này đã cưỡi ngựa phi như gió.

Nhìn thấy những nhân vật quan trọng đột nhiên xuất hiện, các hỏa kế trong ngoại viện đều cảm thấy lo lắng, im lặng đứng sang một bên.

“Tôn huynh, Lưu huynh, hai vị đến đây, ta thật là yên tâm...”

Lão chương quỹ nghe tiếng vó ngựa liền từ nội viện đi ra. Qua một đêm, thương thế của lão không những không tốt lên mà còn có vẻ nặng hơn.

Hốc mắt sâu hoắm, mùi thuốc nồng nặc trên người, di chuyển chậm chạp.

Đối với Thủ Tuế Nhân mà nói, đây là điều cực kỳ hiếm gặp. Dù sao, họ luyện tập theo phương châm “chết mà sinh”, có sức sống mãnh liệt, tốc độ hồi phục thương tích nhanh hơn người thường rất nhiều, được mệnh danh là môn phái có mệnh cứng rắn. Vậy mà, lão chương quỹ bị thương nặng như vậy, chỉ sau một đêm đã có thể hồi phục phần nào.

Rõ ràng, thương tích của chương quỹ không phải giả vờ. Có thể thấy, trận chiến đêm qua vô cùng ác liệt, khiến lão bị tổn thương đến căn cơ.

“Ngô chương quỹ...”

Hai vị quân sự xuống ngựa, chấp tay từ xa, lên tiếng than thở: “Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Đêm qua, sau khi nhận được tin của phu nhân, chúng ta mở cửa thành và lập tức đến đây.”

“...”

“Có phải do dư nghiệt của Đan Nhi Giáo gây náo loạn hay không?”

Lão chương quỹ cười khò, nói: “Có thể giữ được mạng này là nhờ ơn bảo hộ của nương nương...”

“Mời vào trong ngôi, ta sẽ từ từ kể cho các người nghe.”

“...”

Hai vị chương quỹ muốn dẫn mọi người vào nội viện, nhưng vài vị đệ tử Hỏa Hương đi cùng lại cau mày, nhìn lướt qua những hỏa kế trong ngoại viện và thi thể Đàn Nhi Giáo trên lưng ngựa.

Bỗng nhiên, một người lên tiếng: “Tại sao không hỏi ngay tại đây? Nếu có chuyện gì, hỏi những hỏa kế trong điện trang này cũng tốt.”

Ngô chương quỹ nghe vậy, có chút khó khăn, nhìn hai vị quản sự.

“Ha ha, hay là vào trong nói chuyện đi!”

Một vị quản sự cười nói, cách nói chuyện với những đệ tử Hỏa Hương không được khách khí: “Bọn hỏa kế này biết gì chứ? Dù sao cũng có chuyện bí mật, giam lại tra hỏi mới ổn thỏa nhất...”

Vị quản sự kia cũng cười nhìn về phía Hồ Ma: “Các người đừng lo lắng.”

“Mang những thi thể này ra ngoài, rồi cử người đi chuẩn bị thức ăn trưa. Bọn ta đến đây cũng đói bụng rồi.”

...”

Thấy hai người họ đều nói vậy, mấy đệ tử Hỏa Hương không nói lời nào, xuống ngựa và đi theo vào nội viện.

Hồ Ma biết, bọn họ là phụng mệnh của Hồng Đăng Nương Nương đến hỏi lão chương quỹ về sự việc xảy ra vào tối hôm qua, những chuyện khác đều dễ nói, chỉ có việc huyết thực thì không biết lão chương quỹ sẽ che giấu như thế nào. Nhưng đó là chuyện của lão.

Chương 206. Ban thưởng đặc biệt

Chương 206: Ban thưởng đặc biệt

Hồ Ma nghĩ đêm qua lão chương quỹ hẳn đã nghĩ kỹ cách nói rồi, nên cũng không lo lắng gì, chỉ an bài bọn tiểu nhị chuyển thi thể ra ngoài và chuẩn bị thức ăn, rượu.

Lý do mang thi thể ra là để cho những người này xem, nhưng họ không quan tâm lắm, chứng tỏ người bề trên cũng không coi trọng chuyện này.

Dọn dẹp thi thể xong, họ trực tiếp bày bàn ghế trong ngoại viện, giết dê nấu cơm. Vội vàng bận rộn đã hơn một canh giờ trôi qua.

Mấy người vào nội viện cùng lão chương quỹ không biết hỏi gì, nhưng khi trở ra, mọi người đều nở nụ cười thần nhiên, ngay cả những đệ tử Hỏa Hương nghiêm túc cũng buông lỏng sắc mặt.

Có người qua kiểm tra thi thể, nhưng chỉ nhìn qua loa cho có lệ, không nói gì thêm.

Xem ra lão chương quỹ vẫn có bản lĩnh, đã lừa dối qua chuyện này.

“Ai là Hồ Ma?”

Sau khi ra khỏi nội viện, chương quỹ, hai vị quản sự và các đệ tử Hỏa Hương đã ngồi vào bàn.

Một vị quản sự quay đầu cười hỏi đám người.

Hồ Ma từ đám người đi ra, cung kính hành lễ với vị quân sự này.

Lão quân sự này cũng giỏi giả vờ, lại giả bộ không nhận ra hắn.

Hắn chính là do vị quân sự này đưa đến trang trại này, chỉ là râu ria đã dài hơn sau mấy tháng không gặp.

Về thân phận hiện tại, mình cũng là quân sự, nhưng người ta làm việc bên cạnh hương chủ, tương đương với chương quỹ, mình không thể sánh được, kém xa.

Quân sự trong thành và ngoài thành vốn không cùng đẳng cấp.

“Người không tệ...”

Quân sự họ Từ, khi nhìn thấy Hồ Ma, cũng nhận ra hắn. Trên mặt ông nở nụ cười hài lòng, nhẹ gật đầu: “Ta đã biết, tối hôm qua, yêu nhân Đan Nhi Giáo đột kích, gây ra không ít náo loạn.”

“Chương quỹ nhà ngươi bận rộn không thể xoay sở, là ngươi liều mạng che chở Hồng Đăng bắt diệt, mới có nương nương nhà ta giáng lâm giải quyết đám dư nghiệt này, hiển thị uy phong của Hồng Đăng Nương Nương.”

“Đây là đại công, phải thưởng cho ngươi!”

“Nói đi, ngươi muốn ban thưởng gì?”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma hơi chần chờ, trên mặt lộ vẻ lúng túng.

Nhưng trong lòng hắn lại sáng tỏ, xem ra bọn họ vào nội viện nói chuyện, chương quỹ đã nói tốt cho hắn.

Hắn biết mình phải biểu hiện thế nào, liền giả vờ có chút kinh hoảng, dừng lại một chút rồi mới nói: “Ta cái gì cũng không hiểu, chỉ là chương quỹ muốn ta nhất định phải trông coi Hồng Đăng, không thể để những tà ma kia thổi tắt. Ta chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.”

Nghe Hồ Ma nói vậy, vị quản sự họ Từ càng hài lòng hơn.

Ông ta cười ha ha, gật đầu với Ngô chương quỹ, như đang khen ông ta dạy dỗ ra một quản sự tốt.

Sau đó, ông ta quay sang Hồ Ma nói: “Chương quỹ nhà ngươi phân phó là chuyện của lão, nhưng việc ngươi thủ Hồng Đăng bắt diệt là do lòng tận tâm của ngươi.”

“Ban thưởng là không thể thiếu, nếu không truyền đi, người ngoài sẽ cười ta Hồng Đăng Hội thưởng phạt không rõ ràng.”

“Ài, để ta suy nghĩ một chút. Lập được công lao này, ngươi vốn nên được thăng chức quản sự, nhưng chương quỹ nhà ngươi nói ngươi làm việc cần cù chăm chỉ chu đáo, nên đã thăng chức cho ngươi rồi.”

“Vậy cứ như vậy đi. Theo lệ cũ của Hồng Đăng Hội, ta thưởng ngươi ba mươi lượng bạc, hai mươi cân Thanh Thái Tuế. Ha ha, công lao của ngươi không nhỏ, nếu ngươi muốn huyết thực hoàn, ta báo lên cũng có thể cho ngươi mấy viên.”

“...”

“A?”

Nghe vị quản sự nói vậy, các hỏa kế xung quanh không khỏi mở to mắt nhìn.

Ba mươi lượng bạc là một số tiền lớn như thế nào?

Kiểm được số tiền thưởng này, họ có thể trực tiếp về quê lấy vợ, thậm chí còn có thể dư dả để tiêu xài trong một thời

gian dài.

Hai mươi cân Thanh Thái Tuế cũng là một món quà vô cùng quý giá. Bình thường, mỗi tháng họ chỉ được cấp nửa cân.

Hồ Ma đây chẳng phải là kiếm được lương bổng của ba bốn năm trong nháy mắt?

Không chỉ các hỏa kế trong trang trại mà cả các đệ tử Hỏa Hương cũng đều kinh ngạc và ghen tị nhìn Hồ Ma.

“Nếu như vậy...”

Hồ Ma thấy lửa đã gần đúng, liền nói: “Nếu như có thể...”

“Ta muốn cầu xin quản sự khai ân. Ta không cần tiền bạc và huyết thực. Huyết thực hoàn là thứ tốt, ta cũng không dám mơ tưởng...”

“Liệu ta có thể đổi phần thưởng này thành Thanh Ngọc Cao được không?”

“...”

“Ừm?”

Quản sự nghe vậy, không khỏi kinh ngạc: “Vật kia không bỏ cho thân thể, ngươi muốn lấy nó làm gì?”

Hồ Ma nhìn về hướng nội viện, dừng lại một chút, rồi nói: “Ta có muội muội bị thương, muốn lấy thanh ngọc cao để trị bệnh cho nàng.”

Nghe được lời này, lão chương quỹ đang ngồi bên cạnh bàn, đột nhiên con ngươi mở to, khó mà kiềm chế được.

Còn bên trong nội viện, ánh mắt lạng lẽ nhìn về phía ngoài phòng kia cũng lập tức trở nên hỗn loạn, mơ hồ có tiếng nước nổ.

Hồ Ma chỉ ngẩng đầu nhìn về phía chương quỹ, sắc mặt nghiêm túc. Yêu cầu này là do hắn đã suy nghĩ kỹ lưỡng và cũng đã bàn bạc với Nhị Oa Đầu lão huynh.

Việc này không liên quan đến chương quỹ, chỉ vì câu nói mà Ngô Hòa muội tử đã lưu lại.

Chương 207. Dương Cung

Chương 207: Dương Cung

“Lại đây ngồi đi!”

Trước yêu cầu của Hồ Ma, lão chưởng quỹ chỉ im lặng đáp lại. Dù sắc mặt lão biến đổi dữ dội, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường.

Vị quản sự họ Từ thì không giấu được vẻ kinh ngạc trên mặt. Ông ta liếc nhìn lão chưởng quỹ, rồi vô thức muốn nhìn về phía trong phòng. Tuy nhiên, ông ta lại không dám nhìn thẳng, chỉ nhìn không được cười lên. Cùng lúc đó, ông ta liếc nhìn vị quản sự kia, nhưng cả hai đều im lặng không nói gì.

Vị quản sự họ Từ không nói đồng ý hay từ chối, cũng không tiếp tục đề cập đến chuyện này. Thay vào đó, ông ta gật đầu nhẹ với Hồ Ma, ra hiệu cho hắn đến ngồi bên cạnh mình.

Theo quy tắc yến hội, vị trí đó là thủ tọa. Cái bàn này chỉ dành cho lão chưởng quỹ, bốn vị đệ tử Hỏa Hương, hai vị quản sự. Nếu có thêm bàn khác, những người còn lại sẽ theo thứ tự ngồi xuống. Nếu không, họ chỉ có thể đứng hầu hạ bên cạnh.

Bàn bát tiên có thể ngồi tám người, hiện tại còn thiếu một người. Khi Hồ Ma được gọi đến, cái bàn này đã đầy đủ. Tuy nhiên, Hồ Ma cũng không nghi ngờ gì mà ngồi vào vị trí cuối cùng.

Tuy nhiên, vì Hồ Ma là quản sự trong trang trại này, nên khi hắn ngồi xuống, cũng tương đương với việc ngồi bồi ghế.

Các hỏa kế bên cạnh thấy đáng vẽ Hồ Ma ngồi xuống, trong lòng không khỏi ghen tị. Chu Đại Đồng cùng những người của thôn Đại Dương nhìn nhau, trong lòng dấy lên niềm vui sướng mãnh liệt.

Ngay cả Lý Oa tử trong bếp, vì công việc chính hiện tại là nấu cơm, mua thức ăn và chuẩn bị nước nóng nên không thể ngồi xuống, cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Đa tạ quản sự lão gia, mời...”

Hồ Ma im lặng ngồi xuống, ngầm thừa nhận đối phương đã đáp ứng thỉnh cầu của mình.

Lời cảm ơn phát ra từ phế phủ khiến vị quản sự họ Từ cảm thấy yên tâm.

Nhưng đúng lúc này, trước khi yến hội thực sự bắt đầu, một vị đệ tử Hỏa Hương ngồi bên tay trái, bỗng nhiên nhìn về phía Hồ Ma, giọng cứng rắn nói: “Lúc ngươi vừa gia nhập Hồng Đăng Hội, có phải là vào thành, ở qua tòa nhà có một gốc cây Dương Thụ lớn hay không?”

Hồ Ma nhìn về phía hắn, lục lại ký ức, cũng cảm thấy nhìn quen mắt.

Hắn lơ mờ nhận ra, vị đệ tử Hỏa Hương này chính là thiếu niên áo quần lam lũ trong trạch viện ở thành lúc trước.

Tuy nhiên so với lúc đó, hiện tại hắn ta lại vô cùng khí phách, sạch sẽ và tươi tắn.

Đương nhiên, khi nói chuyện, hắn ta mất cân bằng, không thể hiện được chút lễ nghi nào.

Hắn cười gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta đã ở tây sương vài ngày. Ngươi đây?”

Vị đệ tử Hỏa Hương kia thần sắc lạnh nhạt, trực tiếp dùng đũa gấp thức ăn, nói: “Lúc đó ta ở chuồng ngựa.”

Ngay cả Ngô chương quỹ và hai vị quản sự còn chưa động đũa, hành động của y có vẻ hơi vô lễ. Tuy nhiên, hai vị quản sự chỉ giả vờ như không thấy, còn các đệ tử Hỏa Hương khác thì tỏ ra bình thản. Bầu không khí của bữa tiệc trở nên lạnh lẽo ngay trước khi bắt đầu.

Hồ Ma cười nói: “Hôm qua ở chuồng ngựa, hôm nay đã cưỡi ngựa lớn. Nếu những người ở nhà chính nhìn thấy người bây giờ, họ sẽ ghen tị biết bao.”

Nghe vậy, vị đệ tử Hỏa Hương đang gấp thức ăn khựng lại.

Hắn nhìn Hồ Ma với ánh mắt phức tạp, nói: “Người cũng rất tốt, đã trở thành quản sự.”

“Ta chỉ được chương quỹ đề bạt.”

Hồ Ma cười nói: “Huống hồ, làm quản sự trong trang trại này cũng không biết phải trải qua bao nhiêu gian nan. Càng không cần phải nói đến các người ở lại trong thành.

Vị đệ tử Hỏa Hương nghe vậy, động tác khựng lại. Nửa ngày sau, y buông đũa xuống. Tựa hồ là y có chuyện muốn nói, nhưng lại có chút nói không nên lời. Cuối cùng, y chỉ gật đầu nhẹ với Hồ Ma và nói: “Chúng ta kiếm ăn, xác thực không dễ dàng.”

Hồ Ma nói: “Dễ dàng học được bản sự, vậy còn gọi bản sự sao?”

Lúc này, ánh mắt của vị đệ tử Hỏa Hương lại lóe lên tia sáng. Rõ ràng có chút do dự, nhưng cuối cùng y vẫn giong chén rượu lên.

Hướng Hồ Ma giong chén, y nói: “Ta tên Dương Cung, làm việc dưới trưởng Trịnh hương chủ.”

“Là muốn tỏ thiện ý?”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, cũng gật đầu nhẹ với đôi phương, cười nói: “Có thể lưu lại trong thành đều là người có bản lĩnh. Về sau chúng ta có cơ hội, hãy thân cận hơn.”

Nói rồi, hắn liếc mắt nhìn Ngô chương quỹ, nâng chén mời mọi người. Bầu không khí nhất thời trở nên náo nhiệt, mọi người đều giơ chén rượu lên.

Buổi tiệc trưa kéo dài đến khi mặt trời ngả về tây mới kết thúc.

Trải qua bữa ăn uống linh đình, cả vị quân sự họ Từ và các đệ tử Hỏa Hương đều đã say khướt. Chương quỹ tuy vẫn ngồi đó tiếp khách nhưng tinh thần không tốt, không nói chuyện nhiều mà chủ yếu để Hồ Ma tiếp chuyện.

Chén rượu ngồn ngang, thức ăn đầy bàn. Hồ Ma mời họ ở lại nhưng họ đều từ chối, nói muốn về báo cáo với nương nương.

Hồ Ma cùng các hỏa kế dìu họ lên ngựa.

Trước khi đi, vị quân sự họ Từ cười nắm tay Hồ Ma, nói: “Ta nhớ kỹ ngươi rồi. Làm việc tốt, ngươi cũng có phúc khí. Khi về thôn, cũng đừng quên thay ta hỏi thăm đại nhân nhà ngươi.”

Chương 208. Vị trí chưởng quỹ

Chương 208: Vị trí chưởng quỹ

Hồ Ma cũng cười nói: “Quản sự dẫn dắt ta, ta vẫn nhớ. Huynh đệ Dương Cung, cuộc sống không dễ dàng, chúng ta hãy trân trọng bản thân.”

“Người học được bản lĩnh lớn, chúng ta chỉ là chân chạy làm việc vất vả, vốn không nên trèo cao. Nhưng ta thấy hợp ý với người, khi nào rảnh rồi, hãy đến trang tử tìm ta uống một chén.”

Dương Cung gật đầu nhẹ, nói: “Chúng ta đều học bản lĩnh, sợ những người kia làm gì?”

Hồ Ma cười nói: “Con người người rất tốt, ta sẽ đến tìm người chơi.”

Hai vị quản sự và bốn vị đệ tử Hỏa Hương đánh ngựa rời đi.

Các hỏa kế trong trang trại thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút không hiểu.

Vội vàng bận rộn đến đây, say khướt rời đi, chính sự cũng không nói vài lời, đến tột cùng là chuyện gì?

Lão chưởng quỹ nhìn Hồ Ma một chút. Lão vốn bị trọng thương, lại phải cố gắng tiếp chuyện với các vị quản sự và đệ tử Hỏa Hương, nên giờ đã rất mệt mỏi.

Hồ Ma không cần chưởng quỹ dặn dò, vẫn an bài các tiêu nhị tuần tra ban đêm như thường lệ.

Hắn ra lệnh đốt xác và tàn chi của Đoàn Nhi Giáo dư nghiệt ngay trong đêm.

Việc đốt xác khá tốn công, mãi đến nửa đêm mới xong. Mùi tanh hôi nồng nặc vẫn còn thoang thoảng trong không khí.

Hầu hết các tiểu nhị trong trại Thanh Thạch đều không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Họ chỉ mơ hồ cảm thấy có điều gì đó khác lạ.

Nhìn kỹ thì không thấy có gì thay đổi rõ ràng. Họ chỉ cảm thấy chương quỹ xuất hiện ở nội viện ngày càng ít, còn vị tiểu thư Ngô Hòa xinh đẹp như hoa kia càng là không lộ mặt.

Tuy nhiên, những nghi ngờ này cũng chỉ khiến họ bận lòng một chút, rồi lại nghĩ đến chuyện khác.

Cuối năm đã gần kề, họ cũng nên về nhà để đón năm mới. Hiện tại công việc không nhiều, sang năm đầu xuân báai Thái Tuế mới bận rộn.

Việc họ quan tâm nhất hiện tại là chương quỹ khi nào sẽ phát thiện tâm, cho họ mang nhiều tiền lương về nhà.

Hồ Ma cũng không vội vàng. Sau khi các vị quản sự trở về, chưa đầy ba ngày, lại có người cưỡi ngựa đến, mang theo ban thưởng cho Hồ Ma.

Mở nắp chiếc hũ xanh lớn, bên trong đầy ắp Thanh Thái Tuế, hẳn là ban thưởng cho mình. Bên cạnh còn có một gói quần áo, mở ra, bên trong toàn là thịt khô màu hồng phớt, óng ánh trong suốt.

“Thanh ngọc cao...”

Hồ Ma khẽ thở dài.

Trước khi nhận yêu cầu, hắn đã hỏi Nhị Oa Đầu và biết rằng cửa hàng vẫn còn thanh ngọc cao này.

Loại vật hiếm này giá trị không cao, ít nhất không bằng Huyết Thái Tuế.

Nhưng tác dụng của nó lại rất đặc biệt, có hiệu quả cực tốt đối với người bị hỏa độc.

Tất nhiên, nếu cho người ăn trực tiếp, nó sẽ trở thành độc dược, từng chút từng chút hủy hoại đạo hạnh của người đó.

Lúc ấy, Hồ Ma không muốn tiền bạc hay huyết thực, chỉ cần thứ này. Đối với hai vị quan sự kia, đây lại là chuyện tốt, bởi vì họ chỉ cần lấy những thứ không ai hỏi trong kho ra làm ban thưởng.

Còn tiền bạc và huyết thực, biết bao nhiêu người tranh giành?

Hồ Ma cũng không nhìn nhiều, hắn đặt bao đồ lên trên bàn bát tiên ở trong nội viện, rồi quay người rời đi.

Nhưng lão chương quỹ đang uống trà bên cạnh bàn bát tiên bỗng gọi hắn lại. Lão chương quỹ có vẻ hơi khó xử.

Lão chương quỹ ngừng lại một chút, rồi nói: “Gần cuối năm rồi, người cũng nên về thôn. Trước khi đi, hãy tính toán rõ ràng tiền công của các tiểu nhị, sắp xếp ổn thỏa việc đi lại, để họ trở về trước đầu xuân...”

Lão chương quỹ nói tiếp: “Theo lệ cũ, đầu năm không trả tiền lương, không cho họ về ăn Tết, cũng được.”

Hồ Ma nghe vậy, xoay người nói: “Hiện tại việc trong trang không nhiều, các tiểu nhị cũng đã quen với quy củ. Họ muốn về nhà, mang theo chút tiền lương, cũng vui vẻ hơn.”

Lão chương quỹ vẫy tay: “Người cứ làm chủ đi! Chỉ cần nhớ rằng, trước đầu xuân sang năm, quay lại thành lấy đồ, còn có việc tu sửa, thanh toán sổ sách, thuê người khuôn vác, xe ngựa, tiền công cũng phải lưu tâm thêm.”

Hồ Ma đáp ứng, lòng hơi cảm thấy kỳ quái.

Hồ Ma trầm nghĩ, những chuyện này đều là trọng sự trong trang, cần gì đến mình, một tên quân sự?

Lão chương quỹ như nhìn thấu nghi hoặc của Hồ Ma.

Lão không ngắc đầu, chỉ bung chén trà lên, thản nhiên nói: “Lần này xử lý Đàn Nhi Giáo, mặt ngoài ta là người có công, trên thực tế nương nương đã nghi ngờ ta. Ta tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.”

Lão chương quỹ tiếp tục: “Hiện tại ta không đi, chỉ sợ đi quá gấp, người trong thành sẽ nghi ngờ ta có mưu đồ khác.”

Nhưng ta đã muốn đi, trang trại này phải cần có người chương quản.

Chương quỹ thay thế có thể cử người từ trong thành ra, hoặc để người của chúng ta tiếp quản.”

Hồ Ma nghe những lời này, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Hắn im lặng một chút, không tiếp tục đề tài này, chỉ nói: “Chương quỹ không cần lo lắng, cứ để Hòa muội tử dưỡng bệnh cho tốt đã.”

Thế gian này có tà thuật hại người, ắt cũng có phương pháp cứu người. Nhất định sẽ trị khỏi.”

Chương 209. Vào thành mua đồ

Chương 209: Vào thành mua đồ

Đã giải quyết xong chuyện Đàn Nhi Giáo, giờ là lúc chuẩn bị trở về thôn ăn Tết.

Hồ Ma hiểu rõ ý tứ trong lời nói của chương quỹ. Nếu có cơ hội trở thành chương quỹ của trang trại này, vô luận là tiền công hay cung cấp huyết thực nuôi dưỡng tự nhiên sẽ dồi dào hơn nhiều.

Hơn nữa, chức chương quỹ của chi nhánh này có quyền cao chức trọng, thời gian rảnh rỗi, làm việc gì cũng thuận tiện. Tuy nhiên, hắn lại kiềm chế ý nghĩ này trong lòng.

Trước đây, hắn vốn định sau khi học được pháp môn Thủ Tuế Nhân, sẽ tìm cách rời khỏi đây, mai danh ẩn tích.

Bây giờ, vì biết được thân phận của Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu, ba người tạo nên một sự cân bằng vi diệu, việc rời khỏi cũng không cần vội vàng như vậy.

Nhưng sau khi phân tích bản thân, Hồ Ma vẫn cảm thấy rằng ra mặt quá sớm cũng không phải là chuyện tốt.

Dù sao, đến giờ phút này, hắn thật ra còn chưa từng báỉ Thái Tuế một lần nào. Cứ như vậy mà trở thành chương quỹ, nghĩ lại cũng có chút luyến tiếc.

Tuy nhiên, dù chương quỹ có ý định rời đi, nhưng đó cũng không phải chuyện trong vài ngày. Việc trước mắt vẫn là sắp xếp cho các tiểu nhị trở về ăn Tết.

Trước đây Hồ Ma đã hứa với các tiểu nhị, giờ được chương quỹ phân phó, hắn liền nghiêm túc tính toán tiền lương còn lại trong trang.

Hắn trừ ra số tiền cần thiết cho đầu xuân năm sau, còn lại dự định phát cho các hỏa kế trong trang.

Ngoài ra, hắn còn cho giết những con dê mà trang trại đổi lấy trước đó, và đặt mua một con heo trong làng. Sau đó, hắn phân chia thịt cho các tiểu nhị để họ mang về. Đầu năm nay, họ có thể mang theo một khối thịt heo lớn về ăn Tết, đây là chuyện rất có thể diễn.

Theo lý thuyết, trang trại này không thể thiếu người, và ngay cả khi cho người về ăn Tết, cũng phải có người trông coi.

Tuy nhiên, chương quỹ cũng nói rằng năm nay lão sẽ ở lại trang trại, ngược lại sẽ bớt công phu.

Vì lòng biết ơn việc lão chương quỹ truyền pháp cho mình, Hồ Ma thực ra nên ở lại cùng lão chương quỹ ăn Tết. Tuy nhiên, sau sự kiện xảy ra trước đó, Hồ Ma không muốn tiếp tục thân thiết quá mức với những người trong nội viện.

Sự xa lánh này ngược lại khiến cả chương quỹ và Hồ Ma đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bây giờ, mọi người chỉ ngăm hiểu nhau. Việc Hồ Ma có thể làm chỉ là chuẩn bị tốt tiền công và thịt cho hỏa kế.

Cũng không cần lo lắng lão không có người chăm sóc, người lão bộc và gã sai vặt kia đều đã về trang trại.

Nói ra cũng buồn cười, hai người này, lúc đầu khi người Đàn Nhi Giáo đến, đã rời đi. Lúc đó lão chương quỹ có lẽ đã định sau khi cướp đoạt được huyết thực thì sẽ không quay về trang trại nữa. Chỉ là không ngờ rằng sự việc lại xảy ra ngoài ý muốn, khiến họ phải quay trở lại.

“Hồ Ma ca, ta thật sự có thể mang nhiều thứ như vậy về nhà sao?”

Khi Hồ Ma phân chia tiền công cho các tiểu nhị và định thời gian cho họ về nhà, không chỉ các tiểu nhị reo hò vui sướng, mà ngay cả Chu Đại Đồng cũng cảm thấy như đang mơ.

Nửa con heo lớn, dê, hai tấm vải và ba bao gạo trắng khiến y tròn tròn mắt.

Chưa kể, hiện tại mọi người đều ôm trong ngực vài thỏi bạc nhỏ.

“Vẫn chưa đủ.”

Hồ Ma nhìn một lượt, rồi nói: “Phải thuê một chiếc xe lớn, đi về thôn Đại Dương phải mất mấy ngày, chúng ta làm sao mang vác nổi?”

Chu Đại Đồng nói: “Mang theo những thứ này, cho ta đi một tháng cũng không thấy mệt.”

Không chỉ Chu Đại Đồng gật đầu, mà cả Chu Lương, Triệu Trụ, thậm chí Lý Oa Tử gầy đến da bọc xương cũng liên tục gật đầu.

Họ không phải không nghĩ đến việc kiếm tiền, áo gấm về quê, khoe khoang trước mặt cha mẹ, thúc bá và các chị em dâu trong trang, chỉ là không nghĩ đến lại nhanh như vậy.

Mới ra ngoài mấy tháng mà đã có thể mang nhiều thứ như vậy về thôn rồi?

Nhanh hơn cả cướp đường!

Nhưng Hồ Ma hiểu rõ trong lòng, mang những thứ này về thôn, tuy là phong quang nhưng cũng là do đánh đổi mà có.

Nếu không phải có người chuyên sinh giúp đỡ, nếu không phải lão chưởng quỹ đào hố cho mình, thì đừng nói đến việc mang những thứ này về thôn, mà ngay cả việc cả năm người này có thể còn sống hay không cũng là vấn đề.

Cái vẻ phong quang như mơ này, đằng sau đều là học phí đắt giá.

Đương nhiên, cũng bởi vì đây là năm đầu tiên làm quản sự, hẳn không muốn cay nghiệt với người ở phía dưới.

Nếu không, nếu cắt xén của người khác, mang tất cả về thôn, thì số tiền này ít nhất cũng gấp ba lần.

Kho đồ cũng không có nhiều thứ tốt.

Bọn họ chia tiền theo quy định, thường một năm chia sổ sách một lần, lợi nhuận chính là để trang trải chi phí cho trang trại.

Vì tình huống đặc thù của việc chia tiền này, cơ bản không chia tiền mặt, chỉ chia thịt, vải và tiền công, đã là keo kiệt.

“Người muốn tự mình khiêng về, ta cũng không có ý kiến.”

Nghĩ đến những điều này, Hồ Ma cười nói với Chu Đại Đồng: “Nhưng ta muốn đi vào thành thuê xe lớn, các người có đi hay không?”

Chu Đại Đồng lập tức giơ tay cao: “Đi, ta đi...”

“Hôm nay, rốt cục ta có thể chui hẻm rồi?”

“...”

Lời này nghe được khiến mặt Hồ Ma đen lại, Chu Đại Đồng này thật là không muốn tốt đẹp.

Lúc này chỉ mới vừa vào Hồng Đăng Hội, sang năm đầu xuân còn nhiều việc quan trọng cần làm, nếu giờ phút này “phá thân”, e rằng sang năm sẽ gặp nhiều xui xẻo!

Bất quá...

... Có vẻ như luyện thành chỗ kia, ta sẽ tự do!

...

Chương 210. Giao tình

Chương 210: Giao tình

Dần xuống những mơ mộng trong lòng, Hồ Ma chọn một ngày sáng sớm, mang theo Chu Đại Đồng cùng tiền lương, lương thực, cùng nhau tiến vào thành. Họ mua một số trò chơi mới, câu đối liễn, pháo hoa, sau đó đến chỗ cho thuê ngựa, dùng hai lượng bạc thuê một chiếc xe lớn.

Họ hẹn hai ngày sau, chiếc xe ngựa sẽ đến trang trại đón người chở về thôn Đại Dương.

Chu Đại Đồng và những người khác chưa từng có kinh nghiệm chi tiêu tiền bạc như vậy. Nhìn thấy những thứ mới mẻ rực rỡ trên phố, họ hoa cả mắt. Có người mua mũ hồ đội đầu, có người mua điều ngũ sắc, lược và các vật dụng khác cho muội muội của mình.

Hồ Ma cũng mặc kệ họ, chỉ dặn dò không nên vội vàng đi chui hẻm, đồng thời hứa hẹn với họ: “Chờ huynh đệ chúng ta kiếm thêm tiền, sang năm sẽ đưa các ngươi đi nghe hát ở nhà thờ!

Có sao nói vậy, thế giới này vật tư thiếu thốn, dù trong thành náo nhiệt cũng chẳng có nhiều thứ để mua.

Đương nhiên, niềm vui chiến thắng trở về là điều không thể phủ nhận.

Giữa trưa, họ dừng lại tại một quán bánh bao và ăn no nê. Sau đó, Hồ Ma đến khu bán thịt trong thành mua hai lồng gà, nhờ Chu Lương và Triệu Trụ khiêng. Chu Đại Đồng thấy vậy tò mò hỏi:

“Mua heo mua dê thì tốt hơn, mua nhiều gà như vậy để làm gì?”

“Đương nhiên là có tác dụng của ta.”

Hồ Ma không nói nhiều, chỉ mang họ về và đặt hai lồng gà lên xe nhỏ.

Trước đây, những thứ này đều được Tiểu Hồng Đường mang đi, nhưng giờ đây hai lồng gà quá nặng, Tiểu Hồng Đường không thể cầm được, nên Hồ Ma quyết định tự mình mang đi.

Trước khi đi, Hồ Ma suy nghĩ một hồi rồi quyết định mang theo Lý Oa Tử.

Lý Oa Tử vừa kích động vừa hưng phấn. Mặc dù Hồ Ma đối xử tốt với y, nhưng y vẫn không thể hòa nhập với mọi người. Hiện tại được đi theo Hồ Ma, y không biết mình sẽ làm gì.

Hồ Ma nhìn thấy vẻ lo lắng của Lý Oa Tử, liền cười nói:

“Đi theo ta, không có nguy hiểm gì đâu.”

Lý Oa Tử ưỡn ngực lên, nói:

“Đi theo mặt rồng ca, ta cái gì cũng không sợ.”

Tuy nhiên, sắc mặt y có chút trắng bệch, cho thấy y vẫn đang sợ hãi.

Một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, y hiện tại đừng nói là lô hỏa bị phế, coi như không có phế, thì cũng không vượng dậy nổi. Lá gan cũng bị dọa cho nát.

Hồ Ma cùng Lý Oa tử, nhân lúc hoàng hôn buông xuống mà ra khỏi cửa. không lâu sau, Tiểu Hồng Đường đi phía trước dẫn đường, kéo theo chiếc xe đẩy nhỏ, đến bên một tảng đá

lớn trong hoang dã. Hồ Ma dừng lại, cho Lý Oa tử ngồi sang một bên, hai người nghỉ ngơi.

Dần dần, bóng đêm buông xuống, tiếng gà trong lồng vang lên ồn ào. Hồ Ma ngẩng đầu, biết rằng khách nhân đã đến.

“Ai nha...”

Một luồng Âm Phong thổi qua, hần nghe tiếng của Lý Oa tử the thé, sắc lạnh.

Chỉ thấy Lý Oa tử đã nhảy dựng lên, khom người ngồi bên cạnh chiếc lồng, reo lên vui mừng: “Nhiều như vậy sao?”

Hồ Ma cười nói: “Ta đã hứa với các người mười con mà?”

“Tiểu quân sự đúng là người biết giữ lời...”

Ven đường, trong đám cỏ hoang, những bóng hình màu vàng nâu nhanh chóng chạy tới chạy lui, tiếng kêu gấp gấp vang lên. Bị tiếng động hù dọa, đàn gà trong lồng nháo nhác bay nhảy, mười phần bất an.

“Một con, hai con, ba con, một con, hai con...”

Lý Oa tử đang đếm từng con gà trong chiếc lồng, nhưng dường như không thể đếm xuể.

“Đủ số rồi.”

Hồ Ma cười nói: “Nhưng ta phải nói với các bằng hữu hàng xóm một tiếng. Ta cũng phải về thôn ăn Tết. Trong khoảng thời gian này, các người không nên quá hung hăng, đừng làm hại người dân hay xông vào nhà dân.”

“Hơn nữa, đạo này không có người tuần tra ban đêm, nhưng các người cũng phải cẩn thận. Tốt nhất là không nên đến gần trang trại. Chương quỹ của chúng ta đang ở trong trang trại. Nếu để lão nhìn thấy các người, đoán chừng sẽ không dễ nói chuyện như ta đâu.”

“Lão chỉ là một chương quỹ, sợ lão làm gì?”

Lý Oa Tử ngoảnh đầu, ngẩng cao đầu, đắc ý nói: “Bọn ta có giao tình với Hồng Đăng Nương Nương!”

“Cái gì?”

Hồ Ma giật mình: “Lúc nào các người lại có giao tình với vị kia?”

“Mới mấy ngày trước...”

Lý Oa Tử nói: “Lúc người cầm đèn lồng đi qua, tiểu tam nhà ta còn giúp Hồng Đăng Nương Nương chỉ đường...”

“Là chuyện này sao?”

Hồ Ma nghe xong thì giật mình: “Tiểu tử kia trở về đã khoác lác gì vậy?”

Rõ ràng lúc ấy thiếu chút nữa thì mạng nhỏ không còn, hiện tại vẫn còn cảm thấy mình lại có quan hệ với Hồng Đăng Nương Nương?

Có chút buồn cười, nhưng Hoàng Tiên gia này cũng quen kiêu ngạo, ngạo mạn, một hang ổ hỗn hào không coi ai ra gì, chắc chắn sẽ không nghe mình.

Mình cũng chỉ có thể nhắc nhở một chút.

Đưa xong đồ vật, liền đẩy xe đẩy nhỏ, mang Lý Oa Tử cùng Tiểu Hồng Đường rời khỏi. Lý Oa Tử đi được vài chục trượng mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, hoàn toàn không biết vừa mới xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe thấy sau lưng tiếng gà bay chó sủa, tiếng gà bị cắn xé và tiếng lông gà bay lả tả, trong đêm khuya vắng lại càng khiến người ta sợ hãi. Vội vã đuổi theo Hồ Ma.

“Chương quỹ, chúng ta lên đường, qua năm mới, ngày 15 ta mới trở lại.”

Đến trang trại, để Chu Đại Đồng và những người khác thu dọn đồ đạc, Hồ Ma vẫn vào nội viện một chuyến, hướng lão chương quỹ bẩm báo: “Gạo và mì ở dưới bếp, ta đều đã mài xong, trong làng cũng đã nói xong, khi nào giết heo, sẽ đưa nửa con đến đây.”

“Nếu như có phân phó khác, ta trước khi đi cũng sẽ an trí thỏa đáng.”

“...”

“Không có.”

Lão chương quỹ im lặng một lát, mới lên tiếng: “Chỉ là đừng tới ngày 15 mới quay lại, đi sớm về sớm!”

“Đầu xuân còn có rất nhiều việc, ta muốn giao phó cho người.”

“...”

“Hồ Ma đồng ý!”

Chương 211. Bị đuổi về?

Chương 211: Bị đuổi về?

Sáng sớm ngày thứ ba, cùng Chu Đại Đồng và những người khác, Hồ Ma lên chiếc xe ngựa thuê. Người đánh xe là một nam tử lão luyện, dày dặn kinh nghiệm đi lại Nam Bắc, bằng không cũng không dám nhận việc đưa người sống vào Lão Âm Sơn.

Tuy vậy, nam tử lão luyện này vẫn thỏa thuận trước với Hồ Ma có tuổi tác không lớn cùng hào phóng này, theo lời của y nói, mỗi ngày chỉ đi đường vào ban ngày, ban đêm và ngày mưa dầm nhất định phải dừng lại nghỉ ngơi.

Hồ Ma không cần y dặn dò, lúc trước đi cùng Nhị gia đã học được quy củ này.

Hắn hiểu rõ Lão Âm Sơn không bằng Nhị gia, thậm chí còn không bằng nam tử lão luyện này, nhưng cẩn thận một chút thì không bao giờ là sai.

Cũng chính vì sợ xảy ra chuyện trên đường, hắn thậm chí không mang theo Thanh Thái Tuế, vì sợ thu hút tà ma.

Cứ như vậy, buổi sáng đi buổi tối nghỉ ngơi, dần dần xâm nhập vào địa giới của Lão Âm Sơn, những thiếu niên đều cảm nhận được hơi thở của quê hương.

Điều họ không ngờ là khi đi qua một khu rừng, họ lại gặp người quen.

“Khách quan đi qua, hãy phát lòng thiện tâm, làng chúng ta gặp phải tai ương, ngay cả năm nay cũng không qua nổi...”

“...”

Nhìn thấy một tốp người cầm cuốc, xiên phân, côn bồng cùng tảng đá chặn đường, mấy thanh niên ở trên xe đều nhìn nhau, xa phu vội vàng kéo dừng lại xe ngựa, quay đầu nhìn về phía Hồ Ma.

Y đã nói trước, gặp cản đường cướp bóc hay lưu dân đều do Hồ Ma giải quyết, y chỉ là phụ trách đánh xe, chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến y.

“Nhị gia lúc trước vừa xuống xe đã khóc?”

Hồ Ma nhớ lại cách làm của Nhị gia lúc ấy, cảm thấy có chút khó xử, khóc không được a.

Vì vậy, hắn vừa xuống xe, liền nở nụ cười, hướng về phía những người cản đường chấp tay: “Mọi người năm mới phát tài nha!”

“Có lẽ các vị quý nhân hay quên, mấy tháng trước, chúng ta cùng đại nhân trong nhà đi qua đây, nhờ các vị chỉ đường, tránh được tà ma. Nghĩ đến việc có thể gặp lại các vị ở đây, chúng ta đã sớm chuẩn bị chút quà Tết, mong các vị giúp đỡ chuyển một chút!”

Nói xong, hắn liền bảo Chu Đại Đồng lấy xuống một túi gạo lứt và một tảng thịt heo nặng bảy, tám cân đã chuẩn bị sẵn.

Nhóm người này thấy Hồ Ma mặt non trẻ, nhưng nói chuyện lại không hề lúng túng, cũng nhìn nhau.

Hồ Ma thấy vậy, trực tiếp một tay cầm lấy túi gạo lứt, đầu ngón tay khẽ nhắc, lại nhắc lên tảng thịt heo, lập tức tiến về phía trước, mỉm cười ra hiệu cho bọn họ nhận lấy.

Tên đầu lĩnh thấy thế, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng ném cuốc xuống, chấp tay:

“Được, được, đa tạ các người vẫn còn nhớ...”

Y muốn bảo người bên cạnh nhận lấy, nhưng lại có người liếc mắt nhìn lên xe, thấy còn có không ít vải vóc, lương thực, liền có chút ý động.

Lặng lẽ tiến đến, ghé vào tai y nói nhỏ.

Nhưng tên đầu lĩnh này hất tay ra: “Nói gì vậy, đây là hàng xóm láng giềng có giao tình!”

“Chúng ta muốn ăn tết, còn người ta không muốn ăn tết hay sao?”

Người bên cạnh vội vàng thiên ân vạn tạ tiếp nhận, còn bảo đảm sẽ ghi nhớ Hồ Ma, khi gặp lại cũng sẽ không lấy đồ vật nữa.

Khách khí qua cửa này, ngay cả người đánh xe cũng có chút bội phục Hồ Ma. Một đoàn người như thế bình an vô sự tiến vào rừng, lại càng ngày càng thanh tĩnh, người cũng càng ngày càng ít.

Nói trắng ra, cản đường cướp bóc chỉ xảy ra khi đến gần biên giới Lão Âm Sơn, tiến vào Lão Âm Sơn, chủ nhân trong rừng này không phải người, tất cả mọi người cẩn thận sống qua, lòng tràn đầy kính sợ.

So với các địa phương khác, Lão Âm Sơn có đặc điểm chính là tà ma nhiều, nhưng nhân họa lại ít.

Vì Lão Âm Sơn quá mức thần bí, thanh danh bên ngoài không tốt. Người ngoài lần đầu vào đây, tất nhiên sẽ nghi thần nghi quỷ, lo lắng bất an.

Nhưng đối với những thiếu niên xuất thân từ thôn Đại Dương, đây chính là trở về nhà, trong lòng họ càng thêm hưng phấn.

Lại đi thêm hai ngày, họ đã đến trước thôn Đại Dương. Con đường nhỏ bị cỏ hoang che lấp, chia thành hai nhánh. Một

nhánh thông trực tiếp vào thôn, nhánh còn lại đi đến nhà Nhị gia. Hồ Ma không chút do dự chọn nhánh thứ hai.

Khó khăn trở về một chuyến, đương nhiên phải gặp thân nhân trước.

Các thiếu niên đều không nói lời nào, nghĩ đến việc sắp gặp được Nhị gia, nụ cười nở rộ trên môi.

Kít kệt kệt, vào đầu buổi trưa, họ nhìn thấy ở phía xa xa, trang tử của Nhị gia nằm trên ngọn núi nhỏ. Xe ngựa dừng lại dưới chân núi, Hồ Ma cùng Chu Đại Đồng và những người khác nhảy xuống xe, cùng nhau hướng về phía trang tử đi đến.

Xa xa chỉ nghe tiếng Nhị gia đang kéo cổ họng chửi mắng trong trang:

“Chịu khó! Chịu khó các người hiểu không? Lúc này không chịu khổ cực, đầu xuân làm sao kiếm tiền?”

“Hồ Ma ở trong thôn, các người không biết? Chu Đại Đồng các người biết không?”

“Hai người đó đã vào bên trong Hồng Đăng Nương Nương hội, đi kiếm tiền lương, lúc người ta cùng học với ta, chính là người chịu khó nhất!”

“Hả?”

Hồ Ma và Chu Đại Đồng nghe vậy, đều ngẩn người ra.

Đối mặt với lời khen bất ngờ này, hai người cũng có chút ngượng ngùng.

Hồ Ma lấy hết can đảm, tiến lên đẩy mở cánh cửa khép hờ, đứng ở ngoài cửa, hướng Nhị gia cười nói:

“Nhị gia, vẫn còn bận rộn?”

Nhị gia quay đầu nhìn lại, ngơ ngác một chút, dụi dụi mắt.

Cán thuốc lá trong tay lão chậm rãi hạ xuống.

Đợi khi nhận rõ đúng là hai người bọn họ, sau lưng còn có Chu Lương, Triệu Trụ cùng Lý Oa Tử thò đầu ra nhìn, tròn mắt Nhị gia liền trừng lớn:

“Mẹ của ta ơi, mới mấy ngày mà các người đã bị đuổi trở về rồi à?”

Chương 212. Làm tốt lắm

Chương 212: Làm tốt lắm

Đám người Hồ Ma ngẩn người, mắt thấy Nhị gia giống như một con sư tử đang nổi giận, vọt lên liền muốn đánh người.

Hồ Ma vội vàng lùi về phía sau một bước, Hồ Ma lấy Chu Đại Đồng ra làm bia đỡ đạn, cười nói:

“Không phải bị đuổi về, là về ăn Tết.”

“Đúng vậy...”

Chu Đại Đồng không tránh kịp, lãnh trọn một bạt tay, vội vàng nhảy sang bên cạnh, vừa kêu oai oái vừa nói:

“Là thật mà, về ăn Tết...”

“Ta cũng mua cho ngài thuốc lá ngon đấy...”

“...”

“Cái gì ăn Tết?”

Nhị gia vẫn không nguôi giận, chửi mắng:

“Nương nương kia cũng không phải mở thiện đường, mới mấy ngày đã cho các người về ăn Tết? Nhất định là mấy đứa các người không học tốt...”

“Là thật mà...”

Mấy người vội vàng khuyên can, còn châm thuốc cho Nhị gia, chỉ xuống xe ngựa dưới núi cho lão nhìn.

Nhị gia lúc này mới nửa tin nửa ngờ, lại nhìn Hồ Ma một chút:

“Tiểu Hồ, mấy người tiểu tử các người không phải lừa ta đây chứ?”

“Dĩ nhiên là không phải.”

Hồ Ma cười nói: “Qua năm liền phải trở về, bên trên còn chờ chúng ta trở về đó!”

“Người ở Nương Nương Hội thật sự rất tốt...”

Nhị gia rốt cục cũng nguôi giận, nhìn mấy người bọn họ, lại cảm thấy so với trước đây mình đưa đi, khỏe mạnh hơn nhiều. Nện một quyền vào người này, nện một quyền vào người kia, quả nhiên thấy Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ đều thể cốt rắn chắc, chịu một quyền của mình mà không hề hấn gì.

Đến lượt Lý Oa tử, Nhị gia chỉ hơi dùng sức, Lý Oa tử đã kít một tiếng bị đánh bay ra ngoài.

“Tiểu tử này sao lại còn yếu hơn trước kia?”

Nhị gia há hốc mồm ngạc nhiên. Hồ Ma vội vàng khuyên nhủ lão, nói trước tiên phải đưa Lý Oa tử về thôn, rồi tính sau.

“Ừ, đúng vậy, về thôi, ta cũng đi theo về.”

Nhị gia vui vô cùng, đi theo lên xe ngựa, rút lấy thuốc lá mà bọn thiếu niên hiếu kính cho lão, cảm thấy như đang ở trong mơ.

Rất nhanh, họ đến phía trước thôn. Thôn vẫn như vậy, chỉ có điều phẳng phất như xa cách hơn một chút. Lão tộc trưởng dắt con lừa đi đầu, hai bên hông lừa chở hai túi sơn dược trở về.

Xa xa nhìn thấy Nhị gia ngồi trên xe ngựa, bên cạnh là Hồ Ma, Chu Đại Đồng và mấy đứa trẻ trong thôn, lão tộc trưởng sững sờ tại chỗ, chớp mắt mấy cái rồi òa khóc nức nở:

“Không tốt...”

“Mới mấy ngày mà đám tiểu tử các ngươi đã bị đuổi về rồi...”

“Tiếc cho túi Thanh Thái Tuế của ta...”

“...”

“?”

Không chỉ có Hồ Ma, ngay cả Chu Đại Đồng và những người khác đều im lặng. Có phải thôn không tin tưởng họ?

Bọn họ vội vàng đánh xe ngựa chạy tới, rồi nhảy xuống. Nhị gia giúp đỡ và nói chuyện với lão tộc trưởng một hồi mới khiến ông ngừng khóc.

“Bị đuổi về gì chứ, chúng ta về ăn Tết.”

“Không những không bị đuổi về, mà gia gia còn không biết, mặt rỡ ca của ta hiện tại còn làm quản sự cửa hàng đây...”

Lão tộc trưởng tin bọn họ không bị đuổi trở về, nhưng nghe lời này thì vẫn không tin:

“Khoác lác gì thế?”

“Ly Tử ở thôn sát bên, vào làm trong Nương Nương Hội cũng được năm sáu năm rồi, nhưng cũng không có lên được cái chức quản sự kia...”

“...”

“Chuyện này còn không tin?”

Chu Đại Đồng liền hô hào: “Mặt rỡ ca, lấy ra y phục quản sự của ngươi, lấy ra cho gia gia của ta nhìn xem...”

Tiếng ồn ào của họ ở cổng trại đã thu hút sự chú ý của những người trong thôn. Từ xa, mọi người đã ủa đến xem, đặc

biệt là Chu Lương, Triệu Trụ và những người lớn trong gia đình, vội vàng chạy ra ngoài thôn.

Nhìn thấy hài tử của mình bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, lại còn khỏe mạnh, họ vô cùng vui mừng, cũng không quan tâm đến đồ đạc trên xe kéo.

Chỉ có nhà Lý Oa tử, như ong vỡ tổ lao qua. Khi nhìn thấy Lý Oa tử gầy yếu, ốm yếu, họ không nhận được mà bật khóc. Lý Oa Tử thấy cha mẹ mình cũng lập tức khóc lên: “Cha ơi, mẹ ơi, con suýt chết rồi...”

Tiếng khóc của họ khiến những người hàng xóm xung quanh, cả tộc trưởng và Nhị gia đều lo lắng nhìn lại.

Lý Oa Tử khóc không ngừng, trước đây ở điền trang không khóc, nhưng lần này lại khóc nức nở.

“Ta bị bắt nạt, bị ném xuống giếng, ta còn gặp Âm Quỷ...”

Y khóc nức nở: “Là mặt rồ ca, đêm hôm khuya khoắt, cởi quần áo xuống giếng, từ chỗ âm u đó, vớt ta lên.”

“Cha mẹ, lô hỏa của ta không còn vượng nữa...”

“Nếu không phải mặt rồ ca làm quỷ sự, an bài cho ta được sống thoải mái, giúp ta nói chuyện với chương quỹ thì ta sợ là đã bị chương quỹ đuổi về rồi...”

“...”

Y khóc nức nở, nói lảm nhảm, không theo thứ tự, nhưng những người trong thôn dần dần nghe rõ, tiếng ồn ào cũng dần nhỏ lại.

Từng ánh mắt nhìn về phía Hồ Ma, có vui mừng, có cảm khái, có chút phức tạp.

“Ai...”

Sau lưng vang lên tiếng thở dài tiếc nuối, một đôi bàn tay rần rở vỗ vai Hồ Ma, nói: “Làm tốt lắm.”

Là Nhị gia.

“Còn lo lắng gì nữa?”

Vào lúc mọi người trong trại đang ồn ào náo động chen chúc nhau ở cổng trại, một câu nói của lão tộc trưởng đã khiến họ lập tức nhận ra việc cấp bách nhất lúc này là gì:

“Đi báo cho mẹ của Đại Đồng, giết gà, luộc rượu, hấp bánh màn thầu...”

“Lũ trẻ đã về rồi, ta muốn bày tiệc linh đình, mọi người cùng đi ăn, cùng đi ăn!”

“...”

Mọi người trong trại reo hò vui mừng, ôm lấy Hồ Ma và những người khác cùng chiếc xe ngựa tiến vào thôn. Sớm có người đã báo tin cho mẹ của Chu Đại Đồng và người cha chất phác của y. Lúc này, họ đã mở toang cửa sân, mượn bàn ghế từ nhà hàng xóm, dựng lều để chuẩn bị bày biện bàn tiệc.

Chương 213. Đãi tiệc

Chương 214: Đãi tiệc

Theo lý thuyết, đây là hài tử trong nhà trở về ăn Tết, không thể coi là đại sự của cả thôn, không thể lấy danh nghĩa của thôn để chiêu đãi.

Nhưng lão tộc trưởng trong lòng vui mừng, lại không thể để đám hài tử vừa trở về liền tách ra ai về nhà nấy, về nhà ăn cơm, thế là thêm một bàn lại thêm một bàn, tổ chức hẳn một bữa tiệc chào đón.

Mà ngay cả hỏi cũng không cần, những người nhà của Chu Lương, Triệu Trụ, Lý Oa Tử liền chủ động mang đồ ăn, thịt kho tàu, hủ tiếu qua giúp đỡ. Những người phụ nữ trong quê cũng đều vội vàng chủ động tới giúp, chưng màn thầu, thịt viên chiên, mang rượu đến.

Những người có địa vị trong thôn, đều không cần mời, liền chủ động tới, ngồi bên cạnh bàn hút thuốc, nói chuyện:

“Sớm biết Đại Đồng cùng tiểu Hồ Ma rất có tiền đồ.”

“Bên trong thôn nhiều năm như vậy, chỉ có hai người bọn họ tuổi còn nhỏ đã biết nhìn lên quả phụ tám rửa!”

“Lương Tử cùng Trụ Tử cũng không tệ, chân thật, hiện tại người của hai nhà này rất có mặt mũi ở bên trong thôn.”

“Nhìn Lý Oa Tử, mặt mũi phúc hậu, đại nạn không chết, sau này sẽ được hưởng phúc...”

Không chỉ bên trong thôn náo nhiệt, mà ngay cả người đánh xe đưa Hồ Ma và những người khác về thôn cũng được mời lên bàn. Đây là một người trung thực, mặt đỏ tai bừng,

liên tục nói rằng mình chỉ là người đánh xe, nhận tiền của Hồ Ma để đưa người về quê, không nên ngồi trên bàn tiệc.

Nhưng những người trong thôn đang vui mừng, thực lòng muốn mời y lên bàn ngồi. Khách đến chơi nhà đều là quý khách, đưa hài tử của họ trở về là đại công.

Khi đãi khách vui, mọi người đều hào phóng, ăn mỳ đến cũng có thể được ăn thịt.

Trước đây, Hồ Ma, Chu Đại Đồng và những đứa trẻ khác không được lên bàn trong những bữa tiệc như vậy. Chu Đại Đồng chỉ có thể đi theo để xin vài miếng thịt, cũng là nhờ có ánh sáng của tộc trưởng.

Nhưng lần này thì khác, tất cả bọn họ, kể cả Lý Oa tử, đều được mời lên bàn. Tộc trưởng, Nhị gia và các vị trưởng bối trong thôn đều rót rượu cho họ, thậm chí còn đặt bát rượu trước mặt họ.

Đến khi thức ăn được dọn lên, càng có thể thấy được sự coi trọng của thôn đối với họ.

Mặc dù bên trong thôn nghèo, nhưng các món ăn như gà, cá, thịt không thể thiếu trong bữa tiệc. Thiếu những món này thì không thể coi là một bữa tiệc.

Tuy nhiên, bình thường điều kiện trong thôn có hạn, những món chính như vậy thường chỉ là gà luộc, tưới thêm chút nước cho có ý nghĩa.

Nhưng hôm nay lão tộc trưởng lên tiếng, họ đã thực sự giết gà, mổ cá, và thậm chí còn có một khối thịt vuông vức được bày ở chính giữa mâm. Mặc dù kích thước không lớn, nhưng đó là Bạch Thái Tuế chính hiệu, một món ngon tuyệt vời!

Nói về sự long trọng, bữa tiệc này không thua kém gì lần trước thôn tiếp đãi quân sự của Nương Nương Hội.

Ủm, chỉ thiếu quả phụ Lý gia. Hiện tại, quả phụ Lý gia đang ở trong bếp nhà Chu Đại Đồng, giúp chiên cá...

Chẳng mấy chốc, ba món ăn đầu tiên đã được dọn lên. Lão tộc trưởng cầm đầu rót rượu, và bữa tiệc bắt đầu.

Mọi người trong thôn chen chúc nhau ngồi vào năm sáu bàn. Ngay cả những người không có chỗ ngồi cũng đứng xa xa để xem náo nhiệt.

Lão tộc trưởng vui mừng khôn xiết, liên tục rót rượu cho mọi người. Khi hơi men đã ngà ngà, ông bắt đầu lấy ra từng món đồ mà Hồ Ma và những người khác mang về thôn. Thấy món nào ông cũng khen ngợi.

Thịt lợn mang về từ trong thành nhìn thấy rất béo, gạo trắng tinh, đều là những đồ ăn của người có tiền

Vải vóc...

... Đừng ai đụng vào, đây là Đại Đồng nhà ta mang về hiếu thuận ta, ta muốn giữ lại để may áo chúc thọ.

Lúc đầu, khi thấy Hồ Ma và những người khác đi không bao lâu đã vội vàng trở về, còn nói có người làm quản sự, mọi người trong thôn không tin lắm. Nhưng khi nhìn thấy những món đồ tốt này, họ cũng không khỏi tin tưởng.

Trước đây, cũng có người đi ra ngoài kiếm ăn trong thành, nhưng chỉ có thể kiếm sống, lấy chút lương thực về ăn Tết và nuôi dưỡng cha mẹ vợ con là tốt rồi.

Ai có thể ngờ rằng những đứa trẻ này sau một năm có thể mang về nhiều đồ tốt như vậy?

Nói nhiều lời hoa mỹ cũng không bằng những món đồ tốt thực sự này có sức thuyết phục hơn. Những thứ này đều là những thứ mà người trong thôn hiếm có được.

Ngược lại, khi nhìn thấy đồ vật mà Hồ Ma mang về, mọi người lại thấy lạ. Vải vóc, đường, thậm chí cả thuốc lá thượng hạng và rượu ngon, đều là những thứ mà người ta nhìn mà thèm, lại có chút không hiểu. Hồ gia hiện tại không có người thân ở trong thôn, mang nhiều thứ như vậy cho ai?

Hồ Ma thấy vậy chỉ cười nói: “Ta mang đồ vật về, đương nhiên là hiếu thuận Nhị gia. Nhị gia đã dạy dỗ chúng ta nên người, đây chính là điều không dễ dàng, chẳng lẽ không nên hiếu kính?”

Câu nói này vừa nói ra, không chỉ khiến Nhị gia cảm động đến mức suýt đỏ vành mắt, mà ngay cả tộc trưởng cũng nghiêm túc đứng dậy, nâng chén rượu lên:

“Lão nhị, mỗi năm ngươi đều dạy hài tử trong thôn ta bái Thái Tuế, lại còn dạy dỗ ra được mấy đứa có tiền đồ.

Ngươi là đại công thần của thôn ta, chén rượu này ta kính ngươi...”

...

Chương 214. Vui vẻ

Chương 214: Vui vẻ

Nhị gia vốn là một hán tử cầu thả, nay vừa cảm động, lại bị tộc trưởng nói khiến cho tay chân luống cuống, hoảng hốt không lựa lời:

“Đều là người nhà mình, việc này không nên? Khách khí với đại gia ta làm gì?”

“...”

Tộc trưởng nghe vậy, sắc mặt tối sầm: “Ta là đại gia, không phải ngươi là đại gia?”

Mọi người trong thôn nhất thời cười vang.

Bình thường ai dám chê cười Nhị gia và tộc trưởng, nhưng hôm nay, không ai kiêng kị.

Từ lão tộc trưởng dẫn đầu, cho đến Nhị gia, đều mời rượu Hồ Ma rất nhiều, ngay cả Hồ Ma và những người mới trở về cũng bị ép uống mấy bát.

Nhị gia càng uống càng say, khuôn mặt đen nhẻm lộ ra vẻ hồng quang, cảm khái nhìn những thứ Hồ Ma mang về hiếu kính mình, thở dài: “Sớm biết tiểu tử ngươi có tâm, có tiền đồ khẳng định sẽ hiếu thuận ta, ngược lại ta không nghĩ tới ngươi tiến bộ như thế, năm nay liền để cho ta thấy.”

Hồ Ma cười nói: “Chỉ là vừa bắt đầu, sau này mỗi năm đều hiếu kính, sao có thể thiếu phần của người?”

“Đừng chỉ cô lấy về khoe khoang.”

Nhị gia lấy thân phận trưởng bối răn dạy Hồ Ma: “Kiếm ăn ở bên ngoài nào có dễ dàng?”

“Ở bên kia phải tăng cường làm việc, nhưng cũng đừng để bị thiếu thốn trong chi tiêu.”

“...”

Răn dạy xong, Nhị gia lại nhẹ nhàng thở dài: “Nhưng mà, năm nay người trở về cũng đúng lúc.”

“Bà bà người năm nay vừa nhập Lão Hỏa Đường Tử, đầu năm không có văn bối hoá vàng mã, nói thế nào cũng là chuyện không hay.”

“Nếu lần này người không trở về, mọi người sẽ nghĩ rằng người mãi học hành ở bên ngoài, cũng coi như có lý do. Bà bà nhà người có lẽ không trách tội, nhưng những người trong thôn sẽ cảm thấy thiếu ý tứ. Người trở về, ta cũng yên lòng...”

“...”

Hồ Ma gật đầu: “Ta hiểu.”

Kỳ thật Nhị gia không biết tình trạng thực sự của bà bà, chỉ nghĩ bà bà đã qua đời. Lão rất coi trọng việc hương hỏa.

Nếu Hồ Ma không trở về, lão sẽ không trách móc, nhưng trong lòng sẽ cảm thấy thiếu sót.

Về phần những người trong thôn, họ lại càng không biết sẽ có những lời đàm tiếu gì. Một người già đầu năm qua đời mà không có văn bối hoá vàng mã, ắt hẳn sẽ bị người ta chê cười.

Uống rượu suốt đêm, mãi đến khi màn đêm đen kịt mới tàn, mọi người trong thôn ai về nhà nấy. Hồ Ma trở về căn phòng nhỏ của mình.

Mới đi mấy tháng, căn phòng nhỏ đã có vẻ hơi quạnh quẽ, bụi bặm cũng bám đầy. Hồ Ma quét dọn sạch sẽ, sau đó màn

đêm buông xuống, hắn nằm ngủ trong căn phòng nhỏ.

Lơ mơ trong cơn mơ màng, hắn lại cảm thấy như bà bà vẫn ở gian ngoài, đang niệm chú canh gác cho mình.

Tính ra hắn đã đến thế giới này được một thời gian không ngắn, cũng trải qua nhiều chuyện, vậy mà vẫn như mơ một giấc chiêm bao.

Nhưng dù thế nào đi nữa, con đường hắn đã chọn, đã bắt đầu, thì phải tiếp tục đi cho tốt.

Ngày thứ hai, thôn vẫn náo nhiệt như thường.

Có vẻ như những người từ thành phố trở về đã mang đến một luồng sinh khí mới cho thôn.

Tất nhiên, Hồ Ma và những người khác thực ra không phải từ thành phố trở về, họ chỉ ở một thị trấn nhỏ, nhưng những người trong thôn không quan tâm đến điều đó. Hồng Đăng Nương Nương là người trong thành, vậy những người từ nhà Nương Nương trở về cũng đều được xem là người trong thành.

Bây giờ đã là cuối năm, việc nhà nông nhàn rồi, đây là khoảng thời gian thanh nhàn nhất trong năm của người dân trong thôn.

Uống rượu, đánh bài, tiếng cười nói vang khắp nơi.

Chỉ tiếc là lão Tam không còn nữa, nên ván bài chín người lại thiếu một.

Tuy nhiên, vì những người trẻ tuổi như bọn tiểu nhị trở về, nên số người tụ tập la cà nói chuyện phiếm lại tăng lên rất nhiều. Cánh cửa nhà Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ, Lý Oa tử suất bị giẫm nát.

Đám hài tử trong nhà, cả nam lẫn nữ, đều đến nghe ngóng chuyện trong thành thế nào, học được những gì, mong muốn

sau này cũng có thể giống như những người có tiền đồ này, được đi làm công cho Nương Nương.

Hồ Ma lại không được hưởng đãi ngộ này, bởi vì mấy ngày nay hắn liên tục được người khác mời đi mời lại.

Lúc đầu nghe tin Hồ Ma thế mà lẫn lộn lên làm quản sự, người trong thôn đều khó tin. Nhưng sau khi Chu Đại Đồng, Chu Lương và Triệu Trụ kể lại chuyện ở điền trang, bọn họ cũng tin, hóa ra tên tiểu tử nhà họ Hồ này không chỉ có tiền đồ mà bản lĩnh còn lớn như vậy.

Nghĩ đến con mình sau này sẽ dựa vào hắn nhiều, thậm chí cả thôn cũng có thể dựa vào hắn, nên người người đều tranh nhau mời hắn uống rượu.

Đây là cảnh tượng hiếm thấy trong thôn. Vào những năm trước, gần cuối năm, chỉ có nhà của những người giàu có trong thôn mới náo nhiệt.

Nhưng năm nay nhìn lại, nhà náo nhiệt nhất chính là nhà họ Hồ.

Hồ Ma tuy hiểu rõ ý nghĩ của người trong thôn, nhưng cũng không quá thích ứng với việc mỗi ngày cứ như vậy.

Chỉ có thể trách kiếp trước hắn chưa lên tới chức đội trưởng bảo an, nên chưa học được cách giao tiếp với những người có chức sắc này.

May mắn là có Nhị gia. Thấy mọi người mời rượu quá nhiều, Nhị gia liền lên tiếng giáo huấn: “Các người cũng đừng khách khí quá. Tiểu Hồ Ma tuy là quản sự được Nương Nương Hồng Đăng tin tưởng, nhưng cũng chỉ là con nít, lông mọc chưa đầy đủ. Các người mỗi ngày mời hắn uống rượu làm gì?”

“Mời nữa, chẳng phải muốn mời đến trên giường của quạ phụ sao?”

Nghe Nhị gia nói vậy, mọi người trong thôn mới bớt phóng túng đi một chút.

Bây giờ Nhị gia cũng không phải là người bình thường. Hồ Ma là quản sự được Nương Nương Hồng Đăng tin tưởng, vậy Nhị gia chính là người dạy dỗ quản sự cho Nương Nương Hồng Đăng.

Cũng bởi vì hiểu được điều này, Hồ Ma mới dọn dẹp lại phòng ốc trong ngoài, cùng Nhị gia học cách tế Lão Hỏa Đường Tử.

Đây là việc quan trọng nhất mà hấn muốn làm sau khi trở về thôn.

Chương 215. Tế bái

Chương 215: Tế bái

Càng sống lâu trong thế giới này, Hồ Ma càng thêm tôn trọng nó.

Hắn không tôn trọng bất kỳ ai cụ thể, mà là nhận thức được rằng, để tồn tại trong thế giới tà quỷ này, bản thân cộng đồng nhân loại đã xứng đáng được tôn trọng.

Cũng chính vì lý do này, hắn biết rằng thôn rất coi trọng việc tế lễ Lão Hỏa Đường Tử.

Kiếp trước, Hồ Ma cũng biết những điều này, nhưng khi đó, hắn không thực sự tin tưởng vào những thứ này. Đôi khi, hắn thấy những người lớn tuổi luôn luôn cẩn thận chuẩn bị, luôn luôn coi trọng những việc “hư đầu ba não” này, và cảm thấy khó hiểu.

Thậm chí, hắn còn cho rằng họ đang lãng phí sức lực và tiền bạc vào những thứ hư vô không xác định, nhưng giờ đây, hắn dần dần hiểu ra.

Đối với những điều chưa biết, việc thể hiện sự tôn trọng chính là một thái độ sống.

Mà ở thế giới này, những quy củ và nghi thức này càng mang một màu sắc bí ẩn và nghiêm cẩn hơn.

Nhất là, bà bà với bản lĩnh cao cường như vậy, tại sao nhất định phải lưu lại trong Lão Hỏa Đường Tử?

Có phải bà chỉ muốn nhận được sự bảo hộ của Lão Hỏa Đường Tử, để mình có được tổ tro hộ thân?

Chưa chắc.

Đi ra ngoài mở rộng tầm nhìn, học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma đã biết rằng trên thế giới này có rất nhiều phương pháp sinh tồn.

Ví dụ như những trang tử xung quanh thị trấn và làng, họ không có Lão Hỏa Đường Tử, nhưng dựa vào việc thờ cúng Hồng Đăng Nương Nương, họ cũng có thể tránh được tà ma.

Lão Hỏa Đường Tử, tựa hồ như ở thế giới này, là một loại phương thức trừ tà tế tổ cổ xưa và truyền thống.

Càng học bản lĩnh, Hồ Ma càng phát hiện bà bà thâm sâu khó lường.

Đối với mỗi quyết định bà đưa ra, hần đều duy trì sự kính sợ sâu sắc.

Vì vậy, Hồ Ma vô cùng cẩn trọng đối với việc tế Lão Hỏa Đường Tử.

May mắn là có Nhị gia dạy dỗ và giúp đỡ chuẩn bị.

Tế Lão Hỏa Đường Tử là một sự kiện trọng đại trong thôn. Mỗi nhà đều phải cẩn thận chuẩn bị, và Nhị gia cũng có những việc riêng cần bận rộn.

Tuy nhiên, Nhị gia là người của Chu gia, và Chu gia là tộc trưởng chủ trì tế Lão Hỏa Đường Tử. Do đó, Nhị gia cũng dành thời gian để dạy Hồ Ma những thứ cần chuẩn bị, thời gian nào nên hướng về Lão Hỏa Đường Tử, lúc đó nên mặc gì và nên nói những lời gì.

Hồ Ma ghi chép cẩn thận từng lời dặn dò của Nhị gia và chuẩn bị chu đáo mọi thứ.

Chỉ vài ngày sau, đã đến cuối năm. Tiếng rệu tiếng đánh bài trong thôn bỗng dừng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng trên khuôn mặt mọi người.

Vừa qua buổi trưa, người trong thôn đều mang theo bao đồ, mang theo hài tử nhà mình, dìu dắt người già trong nhà, lặng lẽ hướng về Lão Hỏa Đường Tử ở giữa thôn. Nhìn từ xa, người người chen chúc nhau, tạo nên một bầu không khí bí ẩn và trầm mặc.

Lão tộc trưởng đứng bên cạnh Lão Hỏa Đường Tử, giọng trầm thấp ra lệnh cho người trong thôn quỳ xuống theo quy củ trong thôn, không được tranh cãi.

Vì để được gần tổ tiên hơn, chuyện tranh giành vị trí đã xảy ra không ít lần.

“Tiểu Hồ Ma, đến phía trước.”

Nhìn thấy con đường bên cạnh đã quỳ đầy người, lão tộc trưởng thấy Hồ Ma cũng bao phục đi đến, lại thấp giọng nói một câu

Hồ Ma chen qua đám người, quỳ xuống trước một vị lão giả. Vị lão giả ra hiệu cho người nhà lui về sau, nhường chỗ cho Hồ Ma.

Hồ Ma cảm kích gật đầu với vị lão giả, không nói lời nào.

Vị trí này thuộc về nhà họ Thôi.

Thôi gia vốn là một trong bốn họ lớn trong thôn, có thể coi là nhà giàu thứ hai. Tuy nhiên, vì Thôi lão thái thái hại người nên bị cấm cửa, liên lụy khiến cả nhà họ Thôi không ngẩng đầu lên được.

Lần này hài tử từ Hồng Đăng Hội trở về, tiệc cơ động náo nhiệt như vậy, nhưng nhà họ Thôi không ai có ý tốt tới.

Sau đó, mọi người nghe ngóng cách đưa búp bê nhà mình vào, nhưng họ cũng không thể hỏi.

Đến tế tổ lần này, theo thường lệ, người ta phải quỳ ở phía trước. Khác biệt là trước đây vị trí này thuộc về Thôi gia nãi

nãi và bốn đứa con trai cường tráng ngang ngược của bà, nhưng năm nay lại được thay thế bởi một vị trưởng bối khác của nhà họ Thôi.

Tuy nhiên, đây là quy củ năm nay, có hai điểm khác biệt. Thứ nhất là có thêm một vị Hồ Bạch thị bà bà tiến vào đường tử. Thứ hai là nhà họ Hồ xuất hiện một vị tiểu quản sự trẻ tuổi.

Vị trí không tốt, đôi chỗ sẽ dẫn đến tranh cãi.

Tuy nhiên, trong trường hợp đặc biệt này, vị trí cần được điều chỉnh để Hồ Ma đứng phía trước. Việc này không chỉ thể hiện sự tôn trọng đối với Hồ Ma mà còn là sự kính trọng đối với bà bà và gia đình họ Hồ.

Tất nhiên, thân phận quản sự của Hồ Ma cũng đóng vai trò quan trọng trong việc này.

Nhà họ Thôi có thể không nhường vị trí và náo loạn cũng không có gì quá đáng. Tuy nhiên, vị trưởng bối nhà họ Thôi đã trực tiếp đồng ý nhường chỗ.

Lão tộc trưởng sắp xếp Hồ Ma đứng vị trí này cũng có ý đồ riêng.

Đây là cơ hội để hòa hoãn quan hệ và giải quyết mối thù hận giữa hai gia đình.

Tuy chỉ là thay đổi vị trí đứng, nhưng đối với người trong thôn, đây là một sự kiện quan trọng.

Nếu Hồ Ma sau này trở nên kiêu ngạo và gây phiền phức cho nhà họ Thôi thì sẽ không tốt.

Và nhà họ Thôi cũng có thể mượn cơ hội lần này, cùng Thôi gia nãi nãi giải quyết mối quan hệ, không để bị bà làm liên lụy.

...

Chương 216. Mời tổ tiên

Chương 216: Mời tổ tiên

“Mời tổ tiên mở mắt ra...”

Ngay phía trước, tại vị trí gần nhất với Lão Hỏa Đường Tử, lão tộc trưởng kéo dài giọng gọi. Xung quanh, trên sườn núi, người dân trong thôn đã quỳ xuống, lấy gia chủ làm chủ, đều cởi bỏ bao phục trước người, đặt trên mặt đất, bên trong lấy ra hương, bát, giấy sớ,...

Họ nhao nhao châm lửa cho ba nén hương trong tay, sau đó giờ cao hương về phía Lão Hỏa Đường Tử, hương khí lan tỏa khắp sườn núi.

Lão tộc trưởng chờ một chút, thấy mọi nhà đều đã châm hương, mới giờ cao hương trong tay và hô:

“Cúi đầu bái tổ tiên phù hộ bình an, âm uế yêu quỷ không xâm hại.”

“Hai lần bái tổ tiên bảo vệ ruộng vườn, xua đuổi tà ma, bảo vệ thôn.”

“Ba lần bái tổ tiên mang đến phúc khí, Ngũ Cốc Phong Đăng đầy ắp tiền tài.”

“Bốn bái tổ tiên sớm thành tiên, con cháu không phụ lòng, tổ tông cũng an tâm...”

...

Lão tộc trưởng mỗi lần hô một câu, liền cầm ba nén hương, hướng Lão Hỏa Đường Tử cúi đầu.

Mà phía sau lão, người dân trên khắp sườn núi cũng đều theo lão tộc trưởng bái xuống. Nhất thời, khói hương lượn lờ, phủ đầy núi đồi. Âm Phong không dậy nổi, tiếng côn trùng cũng không nghe thấy. Ngay cả những đứa trẻ trong đám người cũng bị bầu không khí trang nghiêm này lây nhiễm, không hề khóc lóc.

Bái thần ba, bái quỷ bốn, cho dù là bái tổ tiên trong Lão Hỏa Đường Tử, cũng là bái bốn phương.

Hồ Ma cùng với mấy vị trưởng bối xung quanh đi theo sát phía sau lão tộc trưởng, từng người từng người, trong lòng cũng yên lặng suy nghĩ.

“Lão tộc trưởng đọc lời bái này, là do ông tự nghĩ ra hay là được truyền lại?”

“Lời nói trong quy củ cổ lão này đều rất giản dị dễ hiểu, nhưng lại như ẩn chứa một loại ý nghĩa cầu khẩn...”

...

Bái xong Lão Hỏa Đường Tử, tiếp theo là dâng tế phẩm.

Theo tiếng ra lệnh của lão tộc trưởng, mọi người trong đám người nhao nhao cầm những con cá, thịt, gạo, lương đã chuẩn bị sẵn từ trước, hướng về Lão Hỏa Đường Tử đi tới. Họ đặt những cống phẩm mình chuẩn bị xuống, sau đó mới quay trở lại trong đám người.

Trong lúc nhất thời, xung quanh Lão Hỏa Đường Tử tràn đầy bát đĩa, bên trong đều là thức ăn đầy ắp. Tất cả đều là những món ăn mà mọi người trong nhà thường không nỡ ăn, dành dụm để dâng cúng tổ tiên.

“Xin tổ tiên yên tâm, năm nay thôn Đại Dương của chúng ta không có tai nạn gì, con cháu đều bình an...”

Bày xong tế phẩm, lão tộc trưởng mới lại đứng thẳng người, hướng về Lão Hỏa Đường Tử nói. Khói hương thoang thoang, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói của ông, như đang kể về những chuyện lớn trong thôn, thậm chí cả chuyện tương lai của Hồ Ma và những người khác.

“Hoá vàng mã đi...”

Lão tộc trưởng nói xong, dập đầu một cái, rồi quay lại, cao giọng hô một tiếng.

Bỗng chốc, bầu không khí trang nghiêm, túc mục của đám người trở nên náo nhiệt. Những người vừa dâng công phẩm nhao nhao chạy tới, tranh nhau lấy những tế phẩm mà họ đã chuẩn bị.

Tế phẩm là để cho những người đi trước hưởng dụng, chứ không thực sự để ăn, nên các nhà đều muốn mang về.

Tuy nhiên, quy củ trong thôn Đại Dương có những đặc điểm riêng. Việc lấy lại tế phẩm không phân biệt, thấy gì lấy nấy.

Nhưng người trong thôn không quan tâm điều đó, họ vui vẻ trao đổi với nhau, coi đây như một phần thưởng của những người đi trước.

Có nhà mang về đầu heo của nhà khác, có nhà chỉ mang về ba cái bánh bao, nhưng họ không hề để ý.

Ngược lại, họ còn cảm thấy đây là điều tốt lành.

Cùng lúc đó, các trưởng bối bắt đầu hóa vàng mã. Giấy tiền bay lả tả, ánh lửa lấp lánh, hun đỏ cả mắt người.

Tộc trưởng đã sớm an bài người canh gác ở bốn phía để phòng ngừa tia lửa bắn lên những đồng củi. Tuy nhiên, những người kia dường như không hề lo lắng, bởi vì năm nay đốt vàng mã có vẻ linh nghiệm hơn mọi năm.

Tùng đợt gió nhẹ thổi qua, cuốn những tia bay trở về, như thể tổ tiên trong Lão Hỏa Đường Tử không muốn con cháu mình đốt vàng mã cho người khác.

“Tốt, mời những người đi trước về nhà ăn Tết!”

Lão tộc trưởng xoay người lại, hướng về các hương thân trong thôn cười nói. Sau khi đốt xong vàng mã, bầu không khí đã trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Các hương thân vẫn không nói nhiều, họ cẩn thận cầm hương lên đốt, miệng lầm bầm những lời như “Cha, mẹ”, “Gia gia, nãi nãi”, “Đại ca, tiểu đệ”, mời họ cùng hưởng hương hỏa, đi theo mình về nhà ăn Tết.

Vừa đọc, họ vừa tản ra từ Lão Hỏa Đường Tử. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy những tàn hương bay về phía các nhà.

Ngày này, trong thôn, các gia đình đều bày biện thức ăn ngon trên bàn, lau chùi sạch sẽ bàn bát tiên và ghế bành.

Tuy nhiên, không ai ngồi vào ghế thái sư, bên cạnh bàn đều trống không.

Thịt rượu bày trên bàn, nhưng người sống không động đũa.

Hồ Ma cũng làm theo quy củ, cầm ba nén hương chưa cháy hết để mời bà bà về ăn Tết. Hắn biết bà bà không giống người bình thường, nên trong lòng cũng không chắc mình có thể mời bà bà đến hay không.

Nhưng quy củ này không sai sót gì cả. Hồ Ma bày biện thịt rượu, ghế bành trong phòng nhỏ, rồi cắm ba nén hương vào chén hương trên mặt bàn.

Hắn liếc mắt nhìn ra ngoài, trời đã tối.

Mọi người đều canh giữ ở nhà mình, ngay cả Nhị gia cũng không thể đến nhà hắn vào hôm nay. Nơi đây chỉ có hắn và Tiểu Hồng Đường.

Nhìn chiếc ghế bành trống rỗng và những nén hương cháy thẳng, hắn không biết bà bà có về hay không.

Ngay lúc hắn đang chuẩn bị cho sủi cỏ vào nồi, hắn chợt thấy Tiểu Hồng Đường đứng ở ngưỡng cửa, như đang chờ đợi điều gì đó. Nàng lập tức nhìn ra ngoài cửa.

Trên mặt nàng nở nụ cười ngây thơ, cất tiếng gọi Hồ Ma:

“Bà bà về ăn cơm...”

Chương 217. Tế núi

Chương 217: Tế núi

Bà bà đã thực sự trở về?

Hồ Ma nhìn sang chiếc bàn bên cạnh, nhưng không thấy gì cả. Trong mắt hắn chỉ có một mảng không khí hòa vào với màn đêm bên ngoài cửa sổ.

Nhưng hắn nhìn thấy niềm vui sướng và sự thân thiết trên khuôn mặt của Tiểu Hồng Đường, không thể nào là giả.

Nếu bà bà thực sự trở về, lẽ ra hắn cũng phải nhìn thấy. Nếu bà bà trở về bằng một hình thức khác, theo lý bà cũng sẽ để hắn nhìn thấy. Điều này khiến Hồ Ma cảm thấy hơi nghi hoặc, nhưng hắn lại không thể hỏi. Nhị gia đã dặn hắn, lúc này không thể hỏi những câu hỏi như vậy, nếu không sẽ là thiếu tôn trọng.

Hắn không nhìn thấy, không có nghĩa là bà bà không trở về. Những người khác trong thôn không nhìn thấy tổ tiên, nhưng họ vẫn luôn giữ lòng thành kính.

Vì vậy, Hồ Ma cũng nở nụ cười, bước đến bên bàn rót rượu cho bà bà, sau đó tự mình múc sủi cảo.

Hắn múc ba chén, trước tiên múc cho bà bà một chén đầy, đặt bên cạnh bàn. Sau đó, hắn múc một chén nhỏ cho Tiểu Hồng Đường và một chén lớn cho mình.

Cả nhà quây quần bên mâm cơm trong căn phòng nhỏ, dưới ánh đèn u ám, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Trong khoảnh khắc, Hồ Ma chợt cảm thấy mình nhìn thấy bà bà đang ngồi trên ghế bành, nhìn mình và Tiểu Hồng

Đường bằng ánh mắt triu mến. Lòng hẳn cảm thấy vô cùng bình yên.

Đêm nay, nhà nhà đốt đèn, không nhà nào tắt đèn. Mỗi gia đình đều có tổ tiên của mình trở về.

Nhân quỷ chung sống, nhưng người dân trong thôn đêm nay lại ngủ vô cùng yên ổn.

Ai cũng sợ quỷ, nhưng có ai sợ người đã sinh ra mình?

...

“Bà ơi, đừng đi, ta học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân nhưng chưa học hết, nhưng cũng có thể tự chữa khỏi cho mình.”

Sau khi đưa bà về nhà, vào ngày thứ hai Hồ Ma lại đưa bà về Lão Hỏa Đường Tử.

Vẫn như khi đưa bà về, đốt ba nén hương dẫn đường, cùng với những linh hồn người khác trong thôn nối liền không dứt, đi đến Lão Hỏa Đường Tử. Mọi người cắm những nén hương trong tay vào bên trong Lão Hỏa Đường Tử, sau đó lấy ra chiếc hàu bao, đổ tro bên trong ra và đổi lấy một nắm tro mới.

Đây là thời điểm để chuẩn bị cho việc thăm người thân giữa các thôn với nhau.

Khi đi lại trong khu rừng Lão Âm Sơn, tổ tro là thứ không thể thiếu.

Chỉ có điều, người trong thôn có rất nhiều người thân đã khuất, nhưng nhà họ Hồ lại không có.

Hồ Ma vừa mới tế Lão Hỏa Đường Tử, nhưng trong lòng cũng lo lắng lúc nào sẽ quay trở về.

Đây là năm đầu tiên hẳn gia nhập Hồng Đăng Hội, tuy có cơ hội về ăn Tết, nhưng dù sao cũng là trường hợp đặc biệt,

hắn còn phải quay về làm việc.

Đặc biệt là, huyết thực hoàn cũng đã được Bạch Bò Đào Tửu làm xong, hắn cũng phải quay về để chia...

... Không, là để gặp gỡ người trong mộng.

“Tiểu Hồ à, đừng vội vàng, ta và Nhị gia có chuyện muốn nói với ngươi.”

Tuy nhiên, ngay khi Hồ Ma bắt đầu thu dọn đồ đạc, tộc trưởng và Nhị gia lại đến.

Lão tộc trưởng cũng đi theo đến nhà hắn, ông ngồi xuống ghế bành, châm lửa cho tẩu thuốc và nói:

“Năm nay có mấy tên tiểu tử các ngươi ra ngoài, quả thực đã làm rạng danh cho thôn của chúng ta. mấy ngày nay, người dân trong thôn đến thăm người thân, họ đều nói về chuyện của các ngươi, khiến các thôn xung quanh đều ghen tị.”

“Đều nói bên trong Lão Hỏa Đường Tử của chúng ta rất cuộc đã bốc lên khói xanh...”

“Lập tức có năm người được vào Hồng Đăng Nương Nương, bên trong năm người đó còn có người được làm tiểu quản sự,!”

“Đây là chuyện đầu tiên trong mười dặm tám hương, lúc trước thôn kia, tiểu cử trở thành quản sự cũng đã khoe khoang khắp nơi!”

“Đây là chuyện tốt cho thôn của chúng ta, ta cũng không thể không tiếp tục phần nhân tình này.”

...

Lão tộc trưởng đắc ý một hồi, sau đó gõ gõ tẩu thuốc, nghiêm mặt nói với Hồ Ma:

“Cho nên ta và Nhị gia đã bàn bạc, năm nay ta chỉ cúng tế Lão Hỏa Đường Tử là chưa đủ. Ta muốn nhân lúc các người sắp đi, cũng cúng tế cho toàn bộ khu rừng núi xung quanh thôn chúng ta, đốt nhang cầu nguyện, mong mọi điều tốt lành.”

“Dù sao các người có thể thành tài, không chỉ là nhờ vào tổ tiên phù hộ, mà còn nhờ Lão Âm Sơn che chở...”

...

“Tế núi?”

Hồ Ma giật mình, lão tộc trưởng này quả thực có gan a...

Theo trí nhớ kiếp trước của hắn, những người dám tế núi đều không phải là nhân vật đơn giản, ngay cả hoàng đế cũng không chắc chắn có thể chống lại được.

Đặc biệt là trong thế giới này, núi càng là nơi tà dị hung hiểm.

Hiện tại tuy hắn được coi là có tiếng nói trong thôn, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một tiểu quản sự của Hồng Đăng Nương Nương, nào có tư cách tế núi?

Ngay cả Hồng Đăng Nương Nương tự mình đến, e rằng cũng không có tư cách này...

“Không phải đại tế.”

Lão tộc trưởng nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Hồ Ma, liền giải thích:

“Chỉ là đến khu vực bên ngoài thôn, hướng ngọn núi này cầu nguyện một chút, mong bình an.”

“Việc này người cũng không nên từ chối, ta và Nhị gia, cùng với các vị trưởng bối trong thôn đều đã bàn bạc qua.”

“Hiện tại, các thôn làng xung quanh đây, đều biết thôn Đại Dương của chúng ta phát triển nhất. Nếu không nhân lúc này cầu nguyện, thì đợi đến lúc nào?”

“Nhất là, tế lễ cho khu rừng này, thôn Đại Dương của chúng ta chính là nơi phát triển nhất trong khu vực.”

“Ngay cả việc cắt huyết thực, người ta cũng sẽ chọn từ chỗ chúng ta trước...”

...

Chương 218. Mẹ nuôi run rẩy

Chương 218: Mẹ nuôi run rẩy

“Hóa ra không chỉ là vấn đề thể diện, mà còn có lợi ích thực tế. Vừa rồi còn nói sẽ không làm việc bốc đồng...”

Hồ Ma nghe rõ ý tứ của lão tộc trưởng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, quay đầu nhìn về phía Nhị gia.

Bây giờ bà bà không ở trong thôn, Nhị gia chính là trưởng bối của mình, với lại Nhị gia cũng là người có kiến thức, gặp vấn đề nghe theo Nhị gia khẳng định không sai.

“Đây cũng không phải là tệ lễ lớn.”

Nhị gia thấy ánh mắt nhìn lại của Hồ Ma, liền buông tẩu thuốc xuống và nói:

“Thôn của chúng ta từ xưa đã có truyền thống tế núi.”

“Những năm được mùa, nhiều người cắt huyết thực, hài tử trong thôn nhiều, cũng cần phải tế.”

“Mấy năm gần đây, tuy các thôn xung quanh còn tương đối thái bình, nhưng cũng không có chuyện gì khẩn yếu, nên việc tế núi dần dần nhạt phai.”

“Hơn nữa, nói là tế núi, kỳ thực cũng chỉ là nghi thức đơn giản.”

“Người không phải còn có mẹ nuôi trong rừng sao? Chúng ta chỉ cần cúng bái cho mẹ nuôi, con nuôi cúng bái cho mẹ nuôi, chẳng phải là lẽ đương nhiên hay sao?”

“Còn nữa, bà bà của nhà người lúc còn sống hay giúp đỡ người khác, bà quen biết nhiều người trong rừng già, cũng giúp đỡ người hái thuốc trong thôn. Người đi theo bà đập đầu, bây giờ trở về, dâng cống phẩm, đốt nén hương cũng là điều nên làm.”

...

Nghe Nhị gia nói, Hồ Ma cảm thấy yên tâm hơn.

Nhị gia tuy là người thô lỗ, nhưng lại là người hiểu quy củ. Lão cảm thấy việc gì có đạo lý thì có thể làm.

Hơn nữa, Hồ Ma còn nghe ra một ý tứ khác trong lời nói của Nhị gia.

Trước đây, khi bày đồ cúng cho mẹ nuôi, Nhị gia liền lập tức chuyển cống phẩm sang cho những “vật thần bí” trong rừng và bảo hấn đập đầu.

Chuyện này trong thôn không ai biết, Nhị gia muốn ghi nhận công lao của hấn.

Cái gọi là tế núi này, thực ra không phải tế núi, mà là cúng bái những “vật thần bí” giống như cúng bái tổ tiên ở Lão Hỏa Đường Tử.

Trước đây là vì họ nể tình của bà bà, nên cũng có chiếu cố cho hấn một chút, nhưng chỉ cần năm nay hấn chủ động cúng tế, đây chính là nối lại tình xưa, tiếp tục mối quan hệ.

“Ta nghe theo Nhị gia.”

Nghĩ rõ ràng điều này, Hồ Ma gật đầu, nhưng vẫn nhin không được nói, muốn khiêm tốn một chút.

Hấn luôn cảm thấy chuyện này quá lớn, hấn không thể gánh vác trách nhiệm.

“Yên tâm, Nhị gia ta có chừng mực.”

Nhị gia hiểu ý của Hồ Ma, liền cùng lão tộc trưởng đi chuẩn bị.

Việc này bọn họ không làm giả, tuy tế rừng là việc lớn hơn tế Lão Hỏa Đường Tử, nhưng quy mô lại nhỏ hơn nhiều.

Đầu tiên là không để phụ nữ và trẻ em tham gia, cũng không kêu toàn bộ thanh niên tráng hán trong thôn, chỉ có một số trưởng bối dẫn đầu, cùng với Hồ Ma, và một số hỏa kế khác đã vào Hồng Đăng Nương Nương. Ngay cả Lý Oa Tử cũng được cố ý giữ lại.

Vào ngày 8 tháng này, một đoàn người mang theo cống phẩm, hương nến, mặc quần áo mới, ra khỏi thôn.

Đi qua một vòng trong rừng, họ tìm đến mẹ nuôi của Hồ Ma. Lúc này là mùa đông lạnh giá, cây cối trơ trụi lá.

Mẹ nuôi đang đuổi thân mình trong khu rừng thưa thớt vào ngày hè, bỗng thấy nhiều người như vậy, run lẩy bẩy.

“Mẹ Liễu Nhi, con nuôi của mẹ hiền hách, nhân dịp ăn Tết về thăm mẹ...”

Nhị gia là người quen thuộc nhất với mẹ nuôi, thân thiện chào đón, miệng nói đông dài, dán giấy đỏ lên người mẹ nuôi.

Mẹ nuôi dường như không nhớ đứa con nuôi này, nhưng cuối năm cũng không thể đuổi người đi đúng không?

Nhị gia dán giấy đỏ lên người mẹ nuôi, rồi bảo mọi người dọn dẹp cỏ hoang, cành khô xung quanh, chừa lại một khoảng đất sạch sẽ, bày biện các loại cống phẩm.

Mẹ nuôi nhìn những bát gà, cá, bánh màn thầu, thịt viên, thậm chí còn có một đầu heo, cùng với hương thượng hạng, cả người như mơ.

Một cây liễu già nua lại có vẻ hơi rụt rè.

“Hồ ma là cháu trai của Tàu quý nhân Hồ Bạch thị ở thôn Đại Dương, đã gặp đại nạn, suýt chết. May mắn thay, Hồ gia có phúc dày, các trưởng bối trong rừng già đã nhớ đến tình cũ, nhờ có các trưởng bối đã phù hộ. Giờ đây, đã khỏe mạnh, thoát khỏi đại nạn. Hôm nay, đến đây để tạ ơn và hoàn nguyện. Mời các trưởng bối vui lòng nhận...”

...

Bày xong cỗ cúng, Nhị gia cầm một tấm giấy đỏ ghi tên Hồ Ma, vừa đọc, vừa đốt.

Chưa đầy một giây, bầu không khí xung quanh bỗng trở nên u ám hơn hẳn.

Sâu trong rừng, tiếng xột xoạt vang lên liên hồi, bóng người lắt lư, cành cây rung động, như thể đã đổi sang một thế giới khác.

Nhìn bằng mắt thường, chỉ cảm thấy âm khí lồng lộng, không nhìn thấy gì cả, nhưng nếu nhìn bằng con mắt âm, lại cảm thấy sau khu rừng kia như có vô số người đang đứng.

Tất cả đều có ánh mắt khác nhau, có vui mừng, có cười hi hi, nhao nhao nhìn về phía Hồ Ma.

Trước vô số ánh mắt này, mẹ Liễu Nhi run lấy bầy.

“Đồ chết tiệt, các người lấy tư cách gì mà nói đến tể ta?”

...

“Quả nhiên đến...”

Cùng lúc đó, sau khi nhận ra những ánh mắt này, lòng Hồ Ma cũng run lên.

Là những người đó.

Là những người đã từng đưa tiễn bà bà, cũng là những người sang đây xem hẩn, được hẩn cúi đầu chào khi hẩn rời

khỏi trại.

Hắn hiện tại không nhìn rõ những “người” này, nhưng hắn có thể nhận ra ánh mắt quen thuộc đó.

Nhất là, khi hắn hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn, quả thực lại nhìn thấy thứ gì đó trong sâu thẳm khu rừng kia.

Cái gốc cây đó.

Lão tộc trưởng và Nhị gia bàn bạc chuyện tế núi này, chính mình cũng cảm thấy có chút không chắc chắn.

Nhưng bọn họ, nhưng lại giống như... chờ đợi đã lâu rồi?

Hít một hơi thật sâu, định cúi đầu vái chào, lại chợt nghe tiếng cãi vã từ xa, mơ hồ có tiếng quát mắng truyền đến:

“Thôn Đại Dương các người lớn bao nhiêu, mà phải chạy ra đây tế rừng?”

Chương 219. Giương cung bạt kiếm

Chương 219: Giương cung bạt kiếm

“Ai?”

Một tiếng quát tháo bất chợt vang lên, xua tan bầu không khí bí ẩn và u ám trong sân.

Mọi người trong thôn Đại Dương vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một đám người già trẻ trai gái mặc quần áo giản dị, tay cầm gậy gộc cuốc xẻng, hùng hổ chạy tới.

Dẫn đầu là một lão nhân đội mũ da dê, tay cầm một con dao phay thô sơ.

Mặt lão ta đỏ bừng bừng, lớn tiếng mắng mỏ:

“Không nói một tiếng, không báo một câu, tự dưng chạy đến đây tế rừng, là có ý gì?”

“Các người muốn cướp hết phúc khí của tất cả các thôn làng xung quanh đây sao?”

“Hay là muốn mang thứ đồ hồng hóc gì đó đến đây hại chết những người kiếm ăn trong rừng già này?”

...

Thấy bọn họ đến không có ý tốt, những người dân trong thôn Đại Dương đi theo cũng nhao nhao nhảy dựng lên, tiện tay cầm lấy vũ khí.

Ngay cả lão tộc trưởng đã có tuổi cũng rút ra cây gậy vừa mới dùng để gánh cống phẩm tới, vươn cổ hướng đối phương

hét lớn:

“Lão Dương Phi, người muốn làm gì?”

“Ta lại không đi thấp hương ở cổng thôn của các người, người dẫn người đến đây là muốn đánh nhau phải không?”

...

“Đánh nhau thì thế nào?”

Lão Dương Phi khẽ vung tay, đám người bên cạnh lập tức giờ cao vũ khí, gầm thét:

“Là các người ở thôn Đại Dương các người không tuân theo quy củ trước!”

“Các người không cho chúng ta đường sống, chúng ta sẽ liều mạng với các người!”

...

“Không tốt...”

Bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở, chỉ cần một lời không hợp là hai bên có thể lao vào đánh nhau.

Hồ Ma lo lắng trong lòng. Nơi thôn làng này, có những nơi coi trọng quy củ lễ nghi, nhưng cũng có những nơi một lời không hợp là đánh nhau. Thậm chí không thiếu những nơi vì những lý do hoang đường mà động dao thương.

Vì một người gặp được, còn có thể vì sợ hãi mà nể nang, nhưng liên quan đến chuyện cả thôn, thì không thể nói rõ ràng.

Một câu khó nói, trước hết đánh một trận.

Mà loại đánh nhau giữa các thôn này, thế nhưng là sẽ hạ tử thủ.

Trước kia, các thôn trại đánh nhau vì nguồn nước, vì đất đai, vì Thái Tuế lão gia, coi như cũng có lý do chính đáng.

Nhưng cũng không thiếu những trường hợp vì nghi ngờ thôn kia có hài tử ăn trộm trâu của thôn mình, không nói rõ ràng mà trực tiếp đánh nhau.

Một trận hỗn chiến xảy ra, cả hai thôn đều chết vài người, mới phát hiện ra trâu là chạy vào bên trong núi ăn cỏ.

Thế là bên bị hiểu lầm trộm trâu tức không nhịn nổi, lại đi tìm, nhưng thôn đối phương đâm lao phải theo lao, cũng không thể nhận, thế là lại đánh.

Lại chết thêm vài người.

Chỉ vì Một đợt hiểu lầm thế là trực tiếp kết thù truyền kiếp.

Giữa các thôn, tuy cũng giảng ân tình, đạo lý, nhưng nói thật là không nhiều.

Chuyện nói đạo lý chỉ khi đạt đến một độ cao nhất định mới có thể làm được, còn trong thôn chỉ sẽ nhận oán trách.

Hồ Ma còn chưa hiểu rõ tình huống, cũng không muốn trước hết vì chuyện này mà chết đến mấy người.

Đang lúc gấp gáp, hần nhìn về phía Nhị gia, đã thấy Nhị gia sớm đã đi ra đứng ở giữa hai bên.

Nhị gia thân cao chân dài, khí thế lại mạnh mẽ, lô hỏa lại vượng người hai bên cũng có cảm giác áp bách.

Nhưng lão không hề hung hăng dọa người, hướng về lão nhân mang mũ da dê kia nói:

“Đừng nóng nảy, đừng nóng nảy, lão Dương Phi lão ca, người đây là thế nào, có gì không thể nói chuyện trước một chút?”

“Còn nói gì nữa? Muộn một chút nữa là các người tể xong rồi... Lúc đầu các người ở thôn Đại Dương đã chiếm hết phúc phần, bây giờ còn muốn ra tể rừng nữa. Nếu như phúc khí ở

trong rừng đều bị các người cướp sạch, thì chúng ta uống gió tây bắc à? Nếu không phải có người sớm tới báo tin, ta cũng không biết các người là lũ trộm cắp!”

“Ai lạnh mồm lạnh miệng như vậy, lại chạy tới chỗ của người nói bậy bạ?”

Nhị gia nghe vậy, cũng nhú mày, nói:

“Đây không phải là nói bậy sao?”

“Người nhìn xem đây là ai?”

...

Nói rồi, lão Dương Phi vẫy tay gọi Hồ Ma. Hồ Ma liền đi tới, đứng bên cạnh Nhị gia.

Nhị gia hướng lão Dương Phi nói:

“Đây là Hồ Ma, cháu trai của tẩu quý bà bà. Trước kia nó bị lạc trong rừng, các người ở mãng thôn còn giúp đỡ tìm kiếm.”

“Hiện tại nó đã tốt đẹp, cũng có tiền đồ. Mới vào Hồng Đăng Nương Nương được bao lâu, đã học được bản lĩnh, còn được quý nhân nhìn trúng, đề bạt làm quản sự.”

“Nhưng dù hấn tốt bụng đến đâu, về thôn cũng không thể quên nguồn gốc của mình...”

“Trước đây hấn vì muốn đốt lò mà nhận mẹ nuôi, bây giờ chúng ta mang hấn đến tế mẹ nuôi.”

“Chẳng lẽ việc này còn không được sao?”

...

Lão Dương Phi lại bị lời nói của Nhị gia làm cho á khẩu không trả lời được.

Lão tộc trưởng thôn Đại Dương quả thực là gian xảo! Lão không phải không biết ra tể rùng thì rất dễ xảy ra chuyện.

Bất kể thôn Đại Dương có có tư cách tể rùng hay không, chỉ cần các người chọn ngày này, các thôn làng khác sẽ có người không cao hứng.

Nhưng Nhị gia đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác để chặn miệng người khác.

Lão Dương Phi nếu như thuận theo lời này, căn bản không thể nói lại người khác. Tuy nhiên, lão ta cũng không chấp nhận lý lẽ cứng nhắc, cũng không quan tâm đến gốc rễ vấn đề.

Chương 220. Tuyệt Hậu Thôn

Chương 220: Tuyệt Hậu Thôn

Lão Dương Phi hướng về phía Hồ Ma nói:

“Tiểu tử, còn nhận ra lão Dương Phi gia gia không?”

“Thời điểm bà bà ra đi, ta cũng đi qua đập đầu. Ta từng gặp qua người. Bà bà nhà người là người tốt, Mãng thôn bọn ta cũng biết bà. Nhưng việc nào ra việc đó, các người có chủ ý gì, chúng ta còn có thể không biết sao?”

“Các người muốn tể rừng, làm náo động, cũng được.”

“Nhưng không thể chạy đến tể cây liễu trước. Muốn tể, hãy tể Tuyệt Hậu thôn đi!”

...

“Tuyệt Hậu Thôn?”

Cái tên này vừa ra khỏi miệng lão Dương Phi, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên âm u, lạnh lẽo.

Ánh sáng như bị che lấp, từng cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh buốt, khiến đám người ở đây không khỏi rùng mình.

Ngay cả Nhị gia cũng biến sắc, giọng điệu trở nên nghiêm trọng:

“Lão Dương Phi, người quá đáng rồi!”

“Hắn mới bao nhiêu tuổi, người lại muốn đưa hắn đến Tuyệt Hậu Thôn?”

...

Lão Dương Phi không nhìn Hồ Ma, chỉ nhìn Nhị gia, nói:

“Các người đều đến tế rừng, sao Tuyệt Hậu Thôn lại không thể?”

“Hắn là cháu trai bà bà, đi Tuyệt Hậu Thôn, chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?”

...

Nhị gia lập tức im lặng, ngay cả lão tộc trưởng đứng sau cũng lộ vẻ khó xử, khí thế không còn mạnh mẽ như trước.

Hồ Ma thấy phản ứng của họ, lại nghe cái tên kỳ lạ này, lòng cũng hơi chùng xuống vì tò mò. Hắn ngẩng đầu nhìn Nhị gia, ném ra một ánh mắt dò hỏi.

Nếu không phải vì lúc này hai bên đang căng thẳng, hắn đã trực tiếp hỏi ra.

Nhị gia cũng hiểu rõ sự tò mò của Hồ Ma, nhưng lão Dương Phi không chịu nhượng bộ. Huống hồ, bọn họ là vôi vãi đến đây, cho nên nhóm người này chỉ là quân tiên phong.

Có thể sẽ còn có người đến sau, nếu người tới đông, làm náo loạn, nếu xử lý không tốt sẽ dẫn đến xung đột giữa các thôn.

Suy nghĩ một chút, Nhị gia hướng lão Dương Phi nói:

“Lão ca, đừng vội, ta có vài lời muốn nói.”

Thấy lão Dương Phi gật đầu, Nhị gia mới kéo Hồ Ma sang một bên, thấp giọng nói:

“Trước đây ngươi bị bệnh, đầu óc hồ đồ, không nhớ rõ chuyện trước kia. Người này nhắc đến Tuyệt Hậu Thôn, đó là thôn mà bà bà của ngươi trước đây đã xử lý qua một vụ đại sự, nhưng vô cùng tà môn.”

“Nói là Tuyệt Hậu, nhưng thật ra là thôn chết.”

“Thôn này lúc đầu gọi là Thạch Hạp Thôn, ngay tại bên cạnh Mãng Thôn. Vài năm trước xuất hiện nạn đói, các thôn đều không có lương thực, lại có người Thạch Hạp Thôn phát hiện ra một loại Thái Tuế, nhìn giống như Bạch Thái Tuế, liền cắt về nhà ăn.”

“Kết quả đây không phải là Bạch Thái Tuế, mà là một tà vật. Những người trong thôn đều bị thứ này hại chết, sau khi chết không cam lòng, biến thành Âm Quỷ, quấy nhiễu các thôn xung quanh không được an bình.”

“Bà bà của người đi qua, giúp đỡ trấn âm túy, phong làng.”

“Nhưng bà bà người lúc ấy cũng nói, bên trong thôn này đều là người đáng thương, không thể đánh tán bọn họ. Thế là chỉ phong làng, không để bọn họ ra quấy phá, nghĩ qua vài năm, tiêu tan oán khí, sau đó lại nghĩ biện pháp đưa bọn họ rời khỏi...”

“Nhưng không ngờ, thời gian chưa tới, bà bà của người lại...”

“Ai...”

Lão thờ dài một tiếng, nói: “Mãng thôn cách Tuyệt Hậu Thôn gần đây, chúng ta luôn lo sợ chúng nó trở ra quấy phá. Lão Dương Phi bản lĩnh không đủ, nghĩ không ra phương pháp giải quyết, đây là tâm bệnh của cả thôn...”

“Là chuyện mà bà bà lưu lại?”

Hồ Ma nghe đến đó, cũng hiểu ra nguyên nhân lão Dương Phi đến đây nháo sự.

Trước kia chương quỹ đã nói, Tẩu Quỷ Nhân là người dính nhân quả nhất, lời này quả thực không sai.

Bà bà lúc đầu không liên quan gì đến thôn kia, nhưng vì ra tay giúp đỡ, nên dính vào nhân quả.

Suy nghĩ một lát, Hồ Ma hướng Nhị gia nói: “Ta là cháu trai bà bà. Nếu không học được bản sự thì thôi, nhưng đã học rồi mà còn làm náo động, bọn họ cũng sợ ta không nhận giải quyết chuyện này, cho nên mới đến đây náo loạn. Nhưng không sao, chuyện mà bà bà đã lưu lại, vậy đương nhiên ta phải giúp đỡ giải quyết.”

“Nhị gia, ta nghĩ, hay là chúng ta cùng ông ta đi đến thôn kia xem một chút đi?”

Nhị gia nghe vậy, lập tức có chút lo lắng, nói: “Người mới học được mấy ngày bản sự, có thể giải quyết được chuyện này không?”

“Chỉ là đi xem thôi.”

Hồ Ma nói: “Theo lý thuyết, chuyện mà bà bà chưa làm xong, thì nên để ta giải quyết. Nhưng ta không dám chắc chắn sẽ thành công.”

Nhị gia suy nghĩ một chút, nhìn Hồ Ma với ánh mắt vui mừng, khích lệ nói:

“Tiểu tử ngươi, không hổ là con nhà nòi, đầu óc linh hoạt lắm!”

...

Hồ Ma đồng ý đi xem, chỉ là biểu thị không trốn tránh trách nhiệm, có đảm đương.

Nhưng cam đoan, đó chính là nợ.

Hồ Ma sẽ không tùy tiện thiếu nợ người ta, nhưng trong chuyện này, Nhị gia cần phải hiểu rõ.

“Lão Dương Phi gia gia, chuyện Tuyệt Hậu Thôn là chuyện của tất cả mọi người ở Lão Âm Sơn.”

Trên đường trở về, Hồ Ma hướng lão Dương Phi nói: “Bà bà nhà ta thiện tâm, giúp đỡ phong ấn âm túy cho thôn kia. Hiện tại bà bà không còn, ta cũng muốn đi qua xem có thể giúp đỡ gì không, nhưng bản sự của ta kém xa bà bà, cũng không dám đánh cược!”

“Hảo hài tử, có thể nghĩ đến chuyện đi qua nhìn một chút, là được...”

Lão Dương Phi nghe Hồ Ma nói vậy, lập tức như biến thành một người khác, cảm kích cười theo.

Chỉ cần đi qua nhìn, cũng đồng nghĩa với việc tiểu tử này nhận nợ thay bà bà.

Miễn là người nhận nợ cũ, thì không sợ hấn tạo dựng danh tiếng trong khu rừng này.

Thật ra, ngay từ lần đi phúng viếng trước đó, bọn họ cũng đã lo lắng về việc này. Dù sao, chỉ có bà bà mới có thể giải quyết vấn đề của Tuyệt Hậu Thôn. Nếu bà bà không còn thì phải làm sao?

Nhưng nhìn thấy Hồ Ma còn nhỏ, họ không tiện nói ra. Bây giờ thấy tiền đồ của hấn, họ mới nhen nhóm hy vọng.

Chương 221. Trấn môn thạch

Chương 221: Trấn môn thạch

Vừa mới vừa rồi còn giương cung bạt kiếm, hai phe đối đầu, giờ đây lại lập tức hợp thành một, chậm rãi từng bước hướng về phía Tuyệt Hậu Thôn.

Những người quen biết nhau tiến đến chào hỏi: “Huynh đệ, ngươi cũng đến đây à? Ta còn tưởng chiều nay sẽ đến thôn của ngươi để chúc tết...”

“Ta đang trên đường đến nhà ngươi để thăm cô nãi nãi thì bị gọi đến đây. Ngươi nhìn kia, đường đỏ vẫn còn trên người ta đây.”

“...”

Hồ Ma đi ở phía trước, nghe những lời đối thoại sau lưng, cảm thấy vừa mới mẻ vừa hoang đường.

Cũng may Nhị gia đứng ra, ngăn chặn hai bên đánh nhau. Nếu không, những người huynh đệ này, không chừng nhà ai đó sẽ phải phát tang.

Càng đi, họ càng thấy nhiều người mang theo vũ khí đến chi viện. Nhưng sau khi nhìn thấy nhau và trò chuyện, họ đều thu hồi vũ khí, chào hỏi nhau. Số lượng người càng lúc càng đông, khí thế càng lúc càng mạnh mẽ, họ nhanh chân tiến về phía trước, khiến cho những con chim trong rừng bay tán loạn.

Nhưng đoàn người vừa cười nói vui vẻ, bầu không khí náo nhiệt trước đó dần dần im bật theo từng bước chân tiến đến Tuyệt Hậu Thôn.

Chỉ một lát sau, khi họ đi đến dưới chân một dốc núi, một trận âm phong ập tới, khiến cho tất cả mọi người rùng mình, không ai dám nói lời nào.

Lão Dương Phi hạ giọng, như sợ kinh động điều gì, nói khe khẽ: “Đến rồi.”

Hồ Ma không cần nhắc nhở cũng đã ngược mắt nhìn lên. Phía trước là những cánh đồng cỏ hoang um tùm, những tảng đá lởm chởm, xa xa có thể nhìn thấy vài mái nhà tranh xiêu vẹo.

Nơi đó hẳn là Tuyết Hậu Thôn, nhưng do quá lâu không ai lui tới nên cánh đồng và đường đi xung quanh đều đã hoang phế. Con đường mòn do tổ tiên giẫm đạp cũng gần như không còn dấu vết. Bầu không khí xung quanh tĩnh mịch đến mức không nghe thấy tiếng côn trùng kêu, khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Hồ Ma không dám vội vàng vào thôn, mà đi vòng quanh quan sát. Lúc này, hắn mới phát hiện ra xung quanh làng có dựng mấy tấm bia đá.

Tất cả đều là những tảng đá vuông vức màu xanh, trên đó khắc đầy tên người.

Nhị gia tiến đến, giọng trầm thấp nói với Hồ Ma: “Những bia đá này là do bà bà của ngươi trước đây tìm thợ đá trong vùng đến khắc. Bốn phía Tuyết Hậu Thôn đều có một bia đá như vậy, trên đó khắc tên những người đã khuất trong thôn.”

“Bà bà của ngươi trước đây từng nói, chỉ cần tên người được khắc lên bia đá, vong linh của họ sẽ không tùy tiện đi hại người.”

Hồ Ma im lặng lắng nghe Nhị gia giải thích, ghi nhớ từng câu từng chữ.

Phương pháp bà bà sử dụng rất khéo léo. Tuy nhiên, vì tất cả người dân trong thôn trước đây đều đã chết, nên bà dựa vào trí nhớ của những người từ bên ngoài thôn đi lại để ghi nhớ những người đã từng sống ở đây, họ tên gì, rồi khắc lên bia đá.

Nhưng trí nhớ của con người dù tốt đến đâu cũng có lúc sai sót, cho nên thỉnh thoảng vẫn có cô hồn dã quỷ từ trong thôn chạy ra quấy phá.

Mãng thôn vì nằm gần Tuyệt Hậu Thôn nhất nên chịu ảnh hưởng nặng nề nhất. Tuy nhiên, cũng chính vì vậy mà nơi đây xuất hiện một người tài ba.

Lão Dương Phi, người gây náo loạn lúc này, vốn chỉ là một người chăn dê trong thôn. Tuy nhiên, do Mãng thôn thỉnh thoảng xuất hiện ma quỷ, mà bà bà của Hồ Ma là Tẩu Quỷ Nhân, dù sao cũng không phải người trong thôn, không thể lúc nào cũng kịp chạy tới, thế là suy nghĩ để tự mình đi xử lý.

Càng xử lý nhiều, thì lão càng tích lũy được nhiều kinh nghiệm, trở thành thầy cúng trong thôn.

...

Lúc này, người của hai bên thôn không dám đến gần, chỉ đứng xa xa nhìn Hồ Ma.

Ngay cả khi đứng bên ngoài thôn, họ vẫn cảm thấy rờn rợn, luôn cảm giác có những ánh mắt kỳ dị nhìn từ trong làng ra ngoài.

“Bà bà dùng biện pháp quả thật là xảo diệu.”

“Bốn tám bia đá này chỉ là một phần nhỏ trong công trình lớn, không biết bà còn dùng bao nhiêu biện pháp khác để trấn an bọn họ nữa!”

Hồ Ma càng xem càng cảm thấy kinh ngạc.

Có thể phong bế âm khí của một ngôi làng trong nhiều năm như vậy mà không gây ra náo động lớn, có thể thấy được bà bà có thủ đoạn cao minh như thế nào.

Hồ Ma học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nhưng không hiểu rõ về thủ đoạn của Tẩu Quỷ Nhân nên không thể hiểu hết. Tuy nhiên, khi đi quanh làng, lòng hấn cũng khẽ động.

“Tứ phương trấn môn thạch?”

Càng nhìn những bia đá này, Hồ Ma càng cảm thấy quen thuộc, nhưng lại khẳng định mình chưa từng gặp qua.

Bỗng nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu hấn, hấn nhớ đến pháp môn được đề cập trong Thanh Nguyên Hồ thị Trần Tuế Thư mà bà bà để lại cho mình.

Hấn đã ghi nhớ Trần Tuế Thư vào đầu nhưng không hiểu được. Sau này, khi đi theo Ngô Hòa muội tử học một số lý luận cơ bản, hấn mới dần dần lĩnh hội những pháp môn cao thâm trong sách.

Bốn tấm bia đá này chính là một trong những pháp môn đó. Lúc đầu, Hồ Ma chỉ tưởng tượng từ trên sách, không thể hình dung được Tứ phương trấn môn thạch thực sự như thế nào. Bây giờ nhìn thấy bia đá, hấn lại liên tưởng đến những gì mình đã đọc.

“Nếu như bên ngoài làng đều dựng Tứ phương trấn môn thạch, thì trong thôn chẳng phải là có một vật hóa giải oán khí sao?”

Dần dần, mạch suy nghĩ của Hồ Ma trở nên rõ ràng.

Tứ phương trấn môn thạch chỉ là một phần của pháp môn này. Nếu như đúng như lời ghi trong Trần Tuế Thư, thì vật quan trọng nhất hấn là ở trong thôn, phối hợp với Tứ phương trấn môn thạch để hóa giải oán khí trong làng.

Và vật đó hẳn là một “pháp bảo” vô cùng lợi hại.

Hồ Ma có chút tâm động, nhưng không vội vàng. Hắn cẩn thận quan sát một chút, hiểu rõ mức độ âm khí trong thôn, rồi âm thầm so đo trong lòng, dần dần lấy lại tự tin.

Chương 222. Vào thôn

Chương 222: Vào thôn

Hắn dừng bước, quay sang Nhị gia nói: “Ta vào xem!”

“A?”

Không chỉ Nhị gia, mà cả lão Dương Phi đi theo cũng giật mình.

“Cũng đừng nóng vội...”

Mọi người vội vàng nói: “Tuyệt Hậu thôn này, ban ngày mà muốn đến gần cũng đã xảy ra chuyện, nói gì đến việc đi vào?”

“Cách đây vài năm cũng có người bị đưa vào, đi vào rồi thì không có đường ra, người ngoài ngay cả tìm cũng không dám bước vào.”

“Người có thể đến nhìn một chút là tốt rồi, đừng vội vàng giải quyết...”

“...”

“Ta hiểu.”

Hồ Ma nhẹ gật đầu, hắn sao có thể không nhìn ra sự nguy hiểm của ngôi làng này?

Hắn cũng hiểu rõ ràng, hiện tại giải quyết phiền phức của làng này còn quá sớm, nhưng vật bên trong kia, hắn lại muốn vào xem trước một chút, chỉ có như vậy, mới có thể nhắm vào trong Trấn Tuế Thư tìm kiếm pháp môn tương ứng.

Hướng hồ, theo lời ghi trong Trấn Tuế Thư, chỉ cần không động vào bia đá thì sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

“Có dây thừng không? Tìm một sợi dài đến đây.”

Hồ Ma tuy biết nguy hiểm nên cũng không dám khinh thường, quay sang hỏi người khác.

Hắn biết rằng vào thôn này, theo lý thuyết chỉ gặp nguy hiểm một lần là có thể quay ra, nhưng vẫn phải cẩn thận hơn. Vì vậy, hắn nhờ người tìm một sợi dây thừng, thắt vào eo của mình. Nếu gặp vấn đề gì, người bên ngoài có thể kéo hắn ra.

“Có.”

Mấy người đi theo đều có mang theo đồ, họ góp lại được một vài sợi dây thừng và thắt thành một sợi dài.

Hồ Ma thắt một đầu dây vào eo mình, cùng Nhị gia ước định, nếu hắn kéo dây thừng ba lần thì Nhị gia sẽ kéo hắn ra. Lúc này, tinh thần hắn mới phấn chấn hơn một chút, vận hỏa lực trong cơ thể.

Đề đề phòng, hai trụ rươi mệnh hương được cắm vào lư hương, Hồ Ma còn nhờ Chu Đại Đồng chạy về lấy cho mình thanh kiếm gỗ lim, cắm bên hông. Sau đó, hắn mới chậm rãi bước từng bước tiến vào làng.

Một luồng âm phong đột nhiên thổi tới, Hồ Ma cảm thấy hỏa khí trên người bỗng chốc tiêu tan hơn phân nửa.

Giữa ban ngày mà đến gần nơi này, quả thực còn đáng sợ hơn cả gặp quỷ vào ban đêm.

Nếu là người có đạo hạnh dưới một trụ, chỉ sợ luồng âm phong này thổi tới sẽ trực tiếp thổi tắt toàn bộ lô hỏa trong người.

Nhưng Hồ Ma có đạo hạnh cao thâm, lô hỏa bốc lên, nhanh chóng bùng cháy trở lại.

Cứ như vậy, hắn từng bước vượt qua bia đá, tiến vào làng. Những ngôi nhà thấp bé rêu phong, những con đường nhỏ mọc

đầy cỏ hoang, những cối đá quăn đầy dây leo, những guồng quay tơ chẳng chịt mạng nhện, tất cả đều hiện ra trước mắt hắn.

Không khí đặc quánh, trong tai mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào như thật như ảo.

“Kẹt kẹt...”

Bỗng nhiên, Hồ Ma dừng bước.

Hắn nhìn thấy trong một gian nhà cỏ tới tám phía trước, có một nữ tử mặc mặc nhưng thanh tú đang bung một chậu sành, lằm bằm gọi, dường như muốn đi cho gà ăn.

Hồ Ma đứng im, nữ tử kia cũng nhìn thấy hắn, quay đầu lại.

Bỗng nhiên một luồng âm phong thổi qua, Hồ Ma định thần nhìn kỹ, lại thấy nơi đó không còn bóng người, chỉ có cánh cửa gỗ mục nát bị gió thổi lắc lư, bên cạnh cửa là chiếc bình gốm vỡ nát, trước phòng chất đống xương gà khô.

“Quả nhiên là quỷ làng, thật quái dị...”

Hồ Ma khẽ thở dài, cố gắng không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục tiến về phía trước.

Tại nơi tà môn này, hắn không thể chần chừ quá lâu.

Nếu không, âm khí ngày càng nặng nề, dù đạo hạnh của hắn cao cũng có khả năng bị bào mòn sạch sẽ, rất phiền phức.

Trước khi đến, hắn đã xem qua vị trí của bốn tấm bia đá, biết rằng nếu vật hóa oán kia tồn tại, nó nhất định sẽ ở vị trí trung tâm của bốn tấm bia đá. Hắn không cần làm gì khác, chỉ cần nhìn một lần là có thể quay về.

Nhưng khi hắn tăng tốc bước chân, xung quanh lại càng náo nhiệt hơn.

Dư quang trong tầm mắt của hắn lướt qua những bóng đen kỳ quái, lần lượt qua lại.

Hắn vốn muốn tốc chiến tốc thắng, vào trong nhìn một chút rồi ra, nên không để ý đến những âm thanh kỳ quái xung quanh.

Nhưng hắn không ngờ rằng, càng đi vào bên trong, hắn càng cảm thấy nặng nề, như bị đè nặng bởi hàng trăm cân, hai chân bủn rủn, thở hồng hộc, như đang cõng một ngọn núi.

Hồ Ma cảm thấy hơi rờn rợn, chậm rãi bước đến một cái máng đá bên đường.

Cái máng này có vẻ như vốn được dùng để cho lừa uống nước, bên trong có vài cọng cỏ dại mọc lên, nước mưa đọng lại từ nhiều năm như một tấm kính khô nứt.

Hồ Ma quay đầu nhìn lại, trong lòng bỗng giật mình, suýt nữa hét lên.

Qua hình ảnh phản chiếu mơ hồ trên mặt nước, hắn bỗng thấy trên vai và trên lưng mình có bảy tám bóng đen sì, mặt mũi không rõ ràng.

Lưng hắn không biết lúc nào đã bị đè cong xuống.

“Năm mới không đập đầu, sao lại nhảy lên người ta?”

Lòng Hồ Ma thực sự hoảng hốt, nhưng hắn cố gắng giữ bình tĩnh, thậm chí còn lầm bầm những câu hài hước.

Dù sao, quỷ bò vai hay quỷ đập đầu cũng chẳng có gì đáng sợ hơn nhau.

Vừa nói, hắn vừa rút thanh kiếm gỗ lim bên hông ra, cầm trong tay, thăm vận lô hỏa, rót vào kiếm gỗ.

Lập tức, thanh kiếm gỗ tỏa ra một luồng khí nóng rực, khiến những bóng đen trên vai hoảng sợ và tan biến.

Hồ Ma cảm thấy nhẹ nhõm, đứng thẳng người dậy, cầm kiếm gỗ tiến nhanh về phía trước.

Ánh sáng tối tăm mờ mịt trước mắt đột nhiên biến mất, hắn nhìn thấy giữa làng có một Cối Xay Khổng Lồ, trên đó đặt một khối đá hình hộp được quấn bằng xích sắt.

“Đây chính là vật hóa oán của bà bà?”

Hắn mở to mắt, ghi nhớ kỹ kích thước, hình dạng và hoa văn trên vật kia, sau đó quay người rời đi.

Chương 223. Âm khí dày đặc

Chương 223: Âm khí dày đặc

“Ồ...”

Hồ Ma lúc đi vào, tuy âm khí âm u, nhưng vẫn dễ dàng di chuyển. Nhưng khi muốn đi ra ngoài, lại trở nên khó khăn.

Lúc hắn quay người, một luồng Âm Phong thổi tới, khiến hắn hoa mắt và nhìn thấy cảnh tượng khó quên suốt đời.

Hắn nhìn thấy ngôi làng này, không biết lúc nào đã sống lại, tràn ngập ánh nắng tươi sáng. Người dân đi lại, trên mặt mang nụ cười. Có người đang trải những thứ màu trắng như thịt động vật lên mái nhà để phơi nắng, có người đang dùng cối đá xay ngô.

Có người đang bô củi, có người đang đeo tượng, có người mang cơm cho người đàn ông đang ngồi trò chuyện ở cửa ra vào.

Sinh cơ bừng bừng, ánh sáng lưu chuyển. Chỉ một lần xoay người, hắn như đã đặt chân đến một thế giới khác.

Nhưng chỉ thoáng nhìn, Hồ Ma cảm thấy mắt mình đau nhức. Khi hắn chớp mắt, nhìn lại lần nữa, tất cả mọi người trong làng đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm vào hắn. Thần thái người sống trên khuôn mặt họ đang nhanh chóng biến mất.

Như thể màu sắc bị bóc ra theo thời gian, chỉ còn lại đôi mắt xanh xám và hai gò má khô héo.

Hồ Ma cố gắng kiềm chế sự rung động trong lòng trước hình ảnh này.

Bị âm khí thổi liên tục trong thôn này, dù đạo hạnh cao cường, nhiệt ý trong cơ thể cũng sẽ bị bào mòn.

Nhưng dù sao đây cũng là một quá trình.

Nếu hấn sợ hãi, dũng khí suy yếu, quá trình này sẽ tăng tốc gấp mười lần.

“Chư vị, ta chỉ đến để xem.”

Hấn chậm rãi vái chào: “Biết được mọi người đang gặp khó khăn, sau khi ta ra ngoài, nhất định sẽ tìm cách giúp đỡ.”

Đến lúc này, hấn không biết phép tắc còn có tác dụng hay không, nhưng luôn luôn nên nói trước.

Hấn không chỉ hy vọng khơi gợi chút linh tính cuối cùng của họ, mà còn để tăng thêm lòng dũng cảm cho bản thân. Con người luôn tự tin hơn khi đối mặt với những thứ có thể giảng đạo lý và giao tiếp.

Hồ Ma thở dài, bước những bước dài hướng ra khỏi làng.

Khi hai tay hạ xuống sau khi chào, hấn lại cầm kiếm gõ lim, rót một luồng hỏa lực vào trong, để ngang trước ngực.

Luồng hỏa lực này là để mở đường chứ không phải để giết người.

Thứ nhất, âm khí trong thôn này rất nặng nề, bọn chúng bị vây ở đây, ít ra ngoài hại người, nếu ta đánh giết bừa bãi thì cũng không hợp lý.

Thứ hai, đánh giết trên địa bàn của họ chẳng phải là dẫn đến sự phẫn nộ của bọn họ hay sao?

Chỉ tiếc, dù không muốn làm tổn thương người hay khiến họ phẫn nộ, nhưng...

Ngay khi nhìn thấy Hồ Ma bước ra ngoài làng, âm phong trong làng đột nhiên nổi lên dữ dội. Những bóng người vừa

nãy còn có thể thấy rõ ràng giờ đây đều biến mất không dấu vết. Trong khung cảnh bi thảm, chỉ thấy vô số bóng đen lượn lờ bay về phía Hồ Ma.

“Bạch!”

Hồ Ma đã có đề phòng, vội vàng né người, lao về phía trước.

Vừa bước ra ngoài, hắn lập tức vận dụng pháp môn Thủ Tuế Nhân của mình. Một tay cầm kiếm gỗ lim, tay kia hóa thành tử vật che trước mặt, dùng tử vật đối kháng âm khí, tránh bị thổi vào đầu.

Đồng thời, hắn đạp mạnh xuống đất, nhảy vọt lên nóc nhà rêu phong. Nhún chân trên nóc nhà, hắn như di chuyển trên đất bằng, nhanh chóng chạy ra khỏi làng.

Đây là công phu Quỷ Đăng Giai, còn huyền ảo hơn Bích Hồ Du Tường trên giang hồ.

Đặc biệt trong làng quỷ này, nếu người sống dùng Bích Hồ Du Tường, họ sẽ bị âm khí thổi cho mềm nhũn hai chân. Tuy nhiên, Quỷ Đăng Giai lại không bị ảnh hưởng.

Thân hình hắn thoát ần thoát hiện, né tránh các đòn tấn công của quỷ ảnh, nhưng vẫn cảm thấy lạnh buốt thấu xương.

Mặc dù dùng tay trái che mặt, không bị thổi vào đầu, nhưng bên trong tạng phủ vẫn bị thổi đến lạnh toát. Cảm giác như thân thể không còn là của mình. Tuy nhiên, nhờ luyện tập thân thể nên ảnh hưởng không đáng kể, hắn vẫn kiên trì chạy, nhìn thấy bia đá từ xa.

Nhìn thấy Hồ Ma muốn xông ra khỏi làng, âm khí trong thôn như sôi sục, dày đặc bay tới.

Tiếng rên rĩ thảm thiết vang lên trong tai, xung quanh như chìm vào bóng tối trong nháy mắt.

Hồ Ma hiểu rõ mấu chốt, vội vận dụng Lô Hỏa. Không chỉ sưởi ấm tạng phủ bị âm khí làm lạnh, mà còn thổi ra một luồng Chân Dương Tiễn về phía trước.

Hiện giờ hắc có đạo hạnh tam trụ, dù luyện tập gần đây có tổn hao một chút, cũng còn hai trụ rưỡi.

So với người ngoài, đây là công lực gần một giáp, cao hơn cả chương quỹ. Bình thường hắc giấu hai trụ, chỉ dùng ba thành, đến lúc cần thiết mới dùng hết. Uy lực to lớn khiến chính hắc cũng không thể tưởng tượng, và đây cũng là lý do hắc dám vào thôn này.

Luồng Chân Dương Tiễn phun ra như một ngọn lửa rực rỡ trong đêm tối, chiếu sáng xung quanh, đẩy lùi âm khí đang cản đường.

Mà Hồ Ma thì mượn cơ hội hai chân đạp một cái, thân thể như mũi tên, chọt nhảy đến bia đá ở phía sau

Thoát khỏi...

Hồ Ma ra khỏi thôn, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Tuyệt Hậu thôn này quả thực đáng sợ, lần này nếu không có đạo hạnh cao thâm, e rằng khó mà thoát thân.

“Nhị gia và những người khác đâu?”

Hắc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tìm kiếm Nhị gia và mọi người, nhưng lại phát hiện xung quanh không một bóng người.

Vừa mới còn ở bên ngoài thôn chờ mình, vậy mà giờ đây lại không biết đi đâu...

Chương 224. Gốc cây cổ thụ

Chương 224: Gốc cây cổ thụ

Hắn giật mình thon thót, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn kỹ xung quanh mới đột nhiên hiểu ra: “Đây là thôn nam...”

Vừa mới rời khỏi làng, hắn đã đi theo con đường quen thuộc hướng ra ngoài, dù sao đây là con đường gần nhất. Nhưng không ngờ, dù đã cảnh giác cao độ, nhưng hắn vẫn bị đánh lừa.

Thoạt nhìn như đang đi theo đường trở về, nhưng thực tế Hồ Ma đã đi lòng vòng hơn nửa vòng trong thôn. Rõ ràng hắn đi vào từ thôn bắc, nhưng khi đi ra lại đến tấm bia đá ở thôn nam.

Dù đạo hạnh cao thâm giúp hắn bảo vệ bản thân khỏi sự xâm hại của Âm Quỷ, nhưng hắn vẫn bị ảnh hưởng.

Nếu không phải vì đạo Chân Dương Tiễn lợi hại cuối cùng, có lẽ hắn vẫn đang xoay vòng trong thôn mà không biết đường ra.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng kéo sợi dây cỏ buộc bên hông, nhưng lại thấy nó lỏng lẻo. Kéo dài thêm mấy trượng, hắn nhìn thấy phần cuối là một đoạn đứt.

Bốn năm bóng trắng bệch bám chặt lấy dây thừng, như muốn đi theo hắn ra khỏi thôn.

“Không ổn.”

Hồ Ma bỗng hiểu ra điều gì, thảm kêu lên. Những thứ lợi hại trong thôn này bị bia đá ngăn chặn, không thể ra ngoài, nên muốn mượn sợi dây thừng của hắn để leo ra khỏi thôn.

Hồ Ma siết chặt thanh kiếm gỗ lim trong tay, liếc nhìn bầu trời, cảm nhận bóng tối đang dần bao trùm.

Hắn tế bái mẹ nuôi Liễu Nhi vào lúc chạng vạng, sau đó đi đến Tuyệt Hậu thôn này, mới chỉ khoảng một canh giờ. Nhưng nhìn ánh sáng ban ngày, lại càng ảm đạm, như thể đã đến hoàng hôn, sắp bước vào màn đêm, thời điểm mà bảy quỷ hoành hành.

“Quý che mặt trời...”

Hắn nghĩ đến hiện tượng mà Ngô Hòa muội tử đã nói với mình.

Hoàng hôn phân chia ranh giới âm dương, ban ngày thuộc về người sống, ban đêm thuộc về tà ma.

Bên trong Lão Âm Sơn, tuy âm dương lẫn lộn, nhưng ít nhiều cũng tuân theo quy luật này. Ban ngày, người sống thường an toàn hơn, nhưng cũng có một số tà ma âm vật mạnh mẽ, pháp lực cao thâm có thể che lấp ban ngày, biến buổi sáng thành buổi chiều.

Hắn vừa mới ở trong thôn gặp hiện tượng này thì còn hợp lý, nhưng bây giờ đã ra khỏi thôn, bọn chúng thế mà cũng có thể làm được?

Hồ Ma kinh hãi, dù không rõ nguyên nhân, nhưng hắn ý thức được mình đang gặp nguy hiểm lớn.

Lúc đầu hắn không muốn động võ, nhưng lần này không do dự nữa. Nắm chặt thanh kiếm gỗ lim, vận dụng toàn bộ đạo hạnh, hắn muốn bứt phá về phía trước, quay lại và chém.

Nhưng ngay lúc này, một trận gió quái dị đột nhiên thổi tới.

Vừa mới ra khỏi thôn Tuyệt Hậu, Hồ Ma với thần thức nhạy bén đối với âm phong cảm thấy toàn thân lạnh toát. Lúc

này, hẳn rõ ràng cảm nhận được cổ âm phong này khác biệt với trong thôn.

Gió thổi vào người mang theo hơi ẩm, đồng thời có mùi hương thoang thoảng, cùng âm thanh kỳ diệu như vô tình khơi gợi cảm xúc. Chưa kịp phản ứng, những thứ nằm sắp trên lưng hẳn đã bị thổi bay về trong thôn.

Bên tai chỉ nghe tiếng gọi mơ hồ, những thứ kia hoàn toàn không hề phản kháng.

Hồ Ma cảm thấy vai nhẹ bỗng, nhưng vẫn không dám coi thường. Dư quang liếc nhìn, bầu trời vẫn tối đen.

Hồ Ma suy đoán trong lòng, chậm rãi xoay người, hướng về nơi có luồng gió ẩm thổi tới. Hạ kiếm xuống, hẳn chấp tay thở dài.

“Không biết vị ân nhân nào đã giúp đỡ ta, có thể cho ta gặp mặt một lần không?”

“...”

Hắn nói xong, vái chào, rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước. Bỗng nhiên, hắn khẽ giật mình.

Cảnh tượng trước mắt như hóa ảo, toàn bộ khu rừng chìm trong bóng đêm.

Chỉ có trước mặt hắn khoảng ba trượng, có một gốc cây cô thụ yên tĩnh xuất hiện. Trên gốc cây kia, lơ mờ có một thân ảnh. Kỳ quái thay, khi hắn cố gắng nhìn kỹ, lại không thể thấy rõ hình dạng của người đó, thậm chí như thể người đó không tồn tại.

Chỉ bằng ánh mắt còn lại, hắn mới có thể nhìn rõ người đó. Khoác áo bào rộng tay, ngũ quan khó phân biệt, nhưng người đó như đang mỉm cười thản nhiên, yên tĩnh nhìn hắn.

“Là hắn?”

Hồ Ma trong lòng run lên, vội vàng vái chào lần nữa, nói: “Tiền bối.”

Cây cỏ thụ này, trước kia hẳn đi theo bà bà gặp một lần. Sau đó, khi bà bà trốn chạy, nó cũng xuất hiện lúc hẳn rời khỏi thôn.

Gọi nó là “hắn”, nghĩa là nó không thể là bạn tốt. Nó có giao tình với bà bà, là trưởng bối của mình.

“Người còn chưa học được những thứ cần học...”

Hồ Ma vừa vái chào xong, liền cảm thấy gió bên người ôn hòa, như có âm thanh nam nhân ôn nhu vang lên bên tai:

“Những chuyện này, vốn là do bà bà của người lưu lại cho hậu nhân của Hồ gia giải quyết. Vật trong hộp đá cũng là dành cho hậu nhân của Hồ gia.”

“Bây giờ người tuy có bản sự, nhưng không học được bản sự của Hồ gia, cũng không được coi là hậu nhân của Hồ gia. Cái vật trong hộp sẽ không nhận người.”

“Nhưng ta muốn nói, bà bà của người đã đi xa, giúp người gánh vác áp lực, tranh thủ thời gian. Nếu người để bà ấy phải đợi quá lâu, cũng không biết sẽ có chuyện gì phát sinh. Cho nên, vẫn là sớm đi học những thứ cần học, rồi đi tiếp!”

“...”

“Ừm?”

Hồ Ma trong lòng run lên, vội vàng ngẩng đầu lần nữa. Nhưng chỉ trong một động tác nhỏ bé ấy, cảnh vật xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

Trời đã sáng, ánh nắng rực rỡ từ trên cao chiếu xuống.

Trước mặt hẳn chỉ có vài cây đại thụ ôm hết, nào có gốc cây cỏ thụ nào tồn tại?

Chương 225. Lạc đường

Chương 225: Lạc đường

“Đã đến giờ rồi, mau kéo ra...”

Lúc này, ở phía bắc thôn, Nhị gia lo lắng đi vòng quanh, thấy chờ mãi mà không thấy ai kéo dây thừng, cuối cùng không nhìn được nữa, bước tới.

Mọi người xung quanh vẫn đang do dự, dù sao đã hẹn trước là bên trong có người kéo dây thừng thì bên ngoài mới kéo, Nhị gia sốt ruột nói: “Cái thôn Tuyệt Hậu này chỉ to cỡ nào, đi ngang qua cũng đến lúc rồi, chẳng phải là xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Nói rồi lão dùng sức kéo, nhưng không ngờ càng kéo càng lỏng, chỉ kéo ra một đầu dây.

Bất kể là Lão Dương Phi, hay tộc trưởng, hay Chu Đại Đồng và những người hàng xóm đi theo sau, đều ngây người ra.

“Mẹ kiếp...”

Nhị gia rên rỉ, thân thể run rẩy, xé toạc y phục bên ngoài, gào thét lao về phía thôn Tuyệt Hậu.

“Ta phải tìm hấn!”

“...”

“Ngươi bình tĩnh lại, lão nhị...”

Lão Dương vội vàng ngăn cản Nhị gia, hoảng hốt nói: “Ngươi điên rồi à, sao dám xông vào Tuyệt Hậu thôn?”

“Năm xưa lô hỏa cũ của ngươi cũng là bị thổi tắt...”

“ ... ”

“Có chết ta cũng phải đi vào tìm...”

Nhị gia gầm lên, nước mắt giàn giụa: “Tiểu Hồ nếu xảy ra chuyện, ta còn mặt mũi nào gặp lại bà bà?”

“Đừng cản ta, ta mà chết cũng đừng chôn ta trong Lão Hỏa Đường Tử...”

“ ... ”

Vừa nói, Nhị gia đã thực sự nhanh chân xông vào trong thôn, mặc dù hai người trong thôn đã liên tục kéo lùi lại.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Cái gì chết sống?”

Đám người hoảng hốt quay đầu lại, thấy Hồ Ma bình an vô sự từ con đường nhỏ bên cạnh đi về. Mọi người vừa mừng vừa sợ, vội vàng nghênh đón hẳn. Nhìn kỹ hai bên, thấy quả thật là Hồ Ma, họ nhao nhao nói: “Người đi từ hướng nào vào, sao lại quay về từ chỗ đó?”

“Lạc đường.”

Hồ Ma nói: “Đi vòng ra xa mới về được.”

Mọi người nghe xong đều ngạc nhiên: “Xông vào quỷ làng mà còn lạc đường được sao?”

Nhưng thấy Hồ Ma đã bình an trở về, họ đều thở phào nhẹ nhõm. Lão tộc trưởng cũng nhân cơ hội khoác áo bông cho Nhị gia.

Chỉ có lão Dương Phi là cẩn thận, thấy nhiều tà ma trong thôn, lòng vẫn cảnh giác. Lão lặng lẽ néo néo tay Hồ Ma. Hồ Ma biết lão đang suy nghĩ gì, cố ý rút sinh khí khỏi tay, khiến lão cảm thấy lạnh buốt thấu xương, không giống người sống.

“A nha...”

Lão Dương Phi sợ hãi, lão đảo lui lại. Hồ Ma đưa tay kéo lão lại, cười nói: “Cẩn thận chút.”

Lúc này, sức sống đã trở về, bàn tay ấm áp ôn nhuận. Lão Dương Phi ngây ngốc một chút.

Lão mới đột nhiên hiểu ra, là tiểu tử này đùa nghịch mình. Lòng lão ngược lại thoáng trấn an: “Không có việc gì, không có việc gì...”

“Âm túy nào có nghịch ngợm như thế?”

“...”

“Xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng dù sao cũng thuận lợi ra ngoài.”

Hồ Ma giải thích với mọi người: “Hiện tại bản lãnh của ta còn chưa học thành, muốn giải quyết vấn đề nơi đây quả thật là nói mạnh miệng. Tuy nhiên, ít nhất chúng ta cũng đã hiểu rõ tình hình. Quay về chuẩn bị kỹ càng, xem có thể tìm được biện pháp hay không.”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Nhị gia vội nói: “Trước kia bà bà nói, trước khi phong làng, cần tiêu trừ mười năm oán khí. Lúc này mới bảy tám năm mà thôi.”

“Còn sớm, nếu không phải lão Dương nóng vội, cần gì phải mạo hiểm như vậy?”

“...”

Vừa rồi còn lo lắng hai thôn đánh nhau, lão Dương Phi mở miệng một tiếng đã vạch trần nội tình của mình. Nhị gia không hề khách khí, khiến lão Dương ghen hờn.

Lão Dương vốn không phải người ngay thẳng, lại không có sư thừa trong việc làm thầy cúng. Lúc đầu, lão đặc biệt không thích người khác nói như vậy. Nhưng bây giờ, trong lòng lão rất áy náy, nên chỉ biết mềm giọng nói: “Oa tử, lão nhị nói rất đúng, là bọn ta lòng dạ hẹp hòi.”

“Sớm nên biết, cháu trai của tẩu quý bà bà, cũng không kém cỏi...”

“...”

Câu nói này như bình định cho chuyện lần này.

Từ đó, quan hệ giữa người trong Mãng thôn và Hồ Ma đều thay đổi. Sau này, người trong Mãng thôn thấy Hồ Ma đều phải kính nể.

Lão tộc trưởng cười cong mắt, nói: “Đừng ở đây cãi vã nữa, trời sắp tối rồi.”

“Mẹ nuôi của Tiểu Hồ Ma còn chưa hưởng hương hỏa, chưa thấy ai tế một nửa lại đi làm chuyện khác.”

“...”

“Đúng đúng đúng...”

Lão Dương Phi cũng vội nói: “Mẹ nuôi thu nhận một người con nuôi như người, cũng không phải chuyện riêng của một nhà, mà là đại sự của quê hương ta.”

“Đi đi đi, đều đi theo dập đầu đi.”

“...”

“Xong rồi...”

Lời nói này đuổi theo lời trước mượng mà đến mức cả Nhị gia và lão tộc trưởng đều bất ngờ. Nhìn lão nhân tinh khoác áo da dê này, họ thậm nghĩ, lão ta định leo lên cành cao à?

“Này cũng xem nhẹ lão chẵn dê này, ngay từ đầu đã có ý đồ như vậy sao?”

Lão lao tới quỳ lạy mà không hề xấu hổ, không nén được sự tò mò, tiện thể nhìn xem tiểu tử họ Hồ này có phải là người nhận nợ cũ hay không...”

Lại nói về mẹ Liễu Nhi, vốn dĩ bất đắc dĩ, không hiểu rõ tình huống gì cả, thấy những người này đi, còn cho là mình đã qua khỏi một kiếp nạn.

Thình lình, lại nhìn thấy đám người ủ rũ trở về, mà lại còn đông hơn so với buổi trưa, vừa đến liền dập đầu lia lịa, thấp hương liên tục, nó vốn dĩ chưa từng gặp qua trận chiến lớn như vậy, mấy cành cây đáng thương run rẩy không ngừng.

Chương 226. Tiệc nuôi của Nhị gia

Chương 226: Tiệc nuôi của Nhị gia

Dù sao thì đám người này tể xong, liền hẹn nhau đi đến thôn Đại Dương uống rượu, cũng không ai quan tâm đến nó.

Nhưng Nhị gia lại nhân lúc người ta không để ý, lại lặng lẽ đến, cột dây đỏ trên người của cây liễu. Lần trước buộc chỉ là một sợi dây màu đỏ, nhưng lần này lại là dày như ngón tay.

Đây là sợ mẹ Liễu Nhi bị dọa cho phát sợ, lặng lẽ chạy trốn.

Nàng cũng không thể chạy trốn. Lần này chỉ là mở đầu mà thôi. Sau này đám tiểu tử có tiền đồ, đường đường chính chính tể rừng, tể Thái Tuế, thậm chí tể Lão Âm Sơn, thì nàng đều phải ở đó...

Trong đêm, bên trong thôn lại bày lên tiệc cơ động, chiêu đãi hàng xóm láng giềng là Mãng thôn.

Đối với nhà cùng khổ trong thôn, đây thật là quá xa xỉ. Quanh năm suốt tháng, cũng chỉ có mấy bữa tiệc như vậy, vào dịp ăn tết hoặc có việc cưới tang gả cưới. Nhưng năm nay, yến hội liên tục diễn ra, ngay cả con dâu tộc trưởng cũng đau lòng.

Những thứ đang ăn uống này, năm sau nàng muốn để con trai cùng bọn họ mang vào thành đi bán kiếm tiền, bù đắp lại những lỗ thủng này.

“Nữ tử thôn Mãng các người gả tới, vậy là không phóng khoáng.”

Lão tộc trưởng thấy con dâu xụ mặt, liền cười ha hả răn dạy: “Thu không đủ chi, vậy đúng là không tốt.”

“Nhưng cũng phải nhìn xem năm nay có gì phát tài chứ.”

“Người biết gì chứ, ăn đi, nhìn đi, không đến một năm sẽ trở lại...”

“...”

“...”

“Trong hộp đá lưu lại đồ vật, là có ý gì?”

Hồ Ma cũng có chút nghĩ đến chuyện này trên bàn tiệc.

Bây giờ, hắn đang ứng phó với trận náo nhiệt này, nhưng trong lòng lại nghĩ đến gốc cây cổ thụ ở đầu thôn và lời của y nói.

Bà bà xưng đoạn gốc cây kia là “Người quen”, mà lần đầu tiên gặp mặt, nó lại muốn quy củ hành lễ. Nó cố ý tìm đến mình, nói vài câu thuận lời, rốt cuộc có ý gì?

Mình là cháu trai của bà bà, nhưng lại không được tính là hậu nhân của Hồ gia...

Chẳng lẽ, cái gọi là hậu nhân của Hồ gia nhìn chính là bản sự, mà không phải là huyết mạch?

Hồ Ma cảm thấy, sự việc mà bà bà đối mặt phức tạp hơn nhiều so với hắn nghĩ, và sự bố trí của bà cũng nhiều hơn so với hắn tưởng tượng.

Tựa như việc ở Tuyệt Hậu thôn này, ở các thôn làng xung quanh xem ra, bà bà là đột nhiên qua đời, nên lưu lại những chuyện như vậy, không kịp giải quyết, trong lòng họ cũng liền sợ hãi.

Nhưng Hồ Ma vừa mới nghe nói, liền ý thức được không đơn giản như vậy.

Bởi vì bà bà căn bản không phải là đột nhiên qua đời, bà chỉ là về tổ từ, thời gian vẫn là do bà nắm giữ. Lấy tính cách thiện tâm của bà, nếu như Tuyết Hậu thôn này thật sự có tai hoạ ngầm lớn như vậy, bà nhất định sẽ sớm giải quyết, tối thiểu cũng sẽ lưu lại phương pháp.

Vốn không nên lưu lại, lại hết lần này tới lần khác lưu lại, chỉ có thể nói là, lưu lại cho mình.

Lại nghĩ tới lúc bà bà về tổ từ, nói muốn đi giúp mình ngăn cản Mạnh gia, nhưng chính bà cũng không biết có thể ngăn cản được bao lâu, chỉ mong có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho mình, chờ mình học thành một thân bản sự...

... Minh bây giờ, vẫn còn quá chậm.

Trong lòng hần đang lặng yên suy nghĩ, áp lực lại càng lớn lên. Nhưng tóm lại, việc nơi này, mình cũng nên sớm một chút trở về điền trang.

Lấy trước đám huyết thực kia rồi lại nói, dù sao đó làq là căn bản của mình.

Yến hội xong, không ít người trong thôn Mãng đến thôn Đại Dương có thân thích đều tự đi tìm thân thích ở. Những người không có thân thích thì tìm mấy gian phòng trống để ngủ. Hồ Ma cũng đỡ Nhị gia say khướt về nhà mình, pha trà cho lão uống.

Bà bà lưu lại đồ vật, có chút rất sâu xa, mình không phát hiện được.

Nhưng may mắn có Nhị gia ở bên người, lão tuy không biết bà bà lưu lại những gì, nhưng sẽ chỉ điểm cho mình hướng đi chính xác.

Hồ Ma đối với Nhị gia một mực đầy lòng cảm kích, và biết tâm bệnh của lão là gì.

“Ôi...”

Thế nhưng, khi nghe đến Hồ Ma nhắc đến “Thủ Tuế Nhân”, Nhị gia bỗng tỉnh rượu.

Lão hoảng vội nhìn chăm chăm Hồ Ma, nghiêm khắc nói: “Hồ tiểu tử, ngươi chớ nói lung tung! Nhị gia ta cái gì cũng không nghe thấy... Không phải, tiểu tử ngươi tỉnh táo lấy chút đi. Ta biết ngươi học bản sự, nhưng vì sao ta vẫn luôn không hỏi?”

“Sur phụ truyền nghệ là ân tình. Nếu không được sur phụ cho phép mà truyền ra ngoài, chính là muốn mệnh.”

“Ngươi há miệng liền nói, không muốn sống nữa hay sao?”

“...”

“Không có việc gì.”

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Nhị gia, Hồ Ma cười nói: “Kỹ năng trên người chúng ta, chính là của chúng ta.”

“Sur phụ nơi đó, ta đã từng gặp qua, không nợ ai.”

“...”

Nhị gia thấy hắn nói chắc chắn, lại có chút do dự. Biết Hồ Ma trải qua nhiều chuyện, nên nghĩ rằng hắn biết nhiều hơn bọn họ.

Huống hồ, cái bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân này, đúng là tâm bệnh cả đời của lão.

“Nhị gia, nói trắng ra chỉ là một chữ ‘quan khiếu’.”

Hồ Ma cười, tiến đến bên tai Nhị gia, thấp giọng nói một câu. Nhị gia liền tròn tròn mắt.

Chỉ một câu nói như vậy, đối với Nhị gia, như sét đánh ngang tai.

Trên mặt lão hiện lên vẻ bàng hoàng, nghi hoặc, rồi dần dần sáng tỏ. Cuối cùng, đôi mắt già nua ươn ướt.

Lão quay lưng đi, không để Hồ Ma nhìn thấy mình khóc, nhưng giọng nói nghẹn ngào: “Suy nghĩ cả một đời, rờn rã cả một đời...”

“Nhưng chẳng ai ngờ rằng, đúng là con đường này...”

“...”

Hồ Ma nhìn thấy Nhị gia như vậy, trong lòng cũng cảm khái, liền muốn truyền thụ pháp môn cho lão. Nhưng Nhị gia lại khoát tay áo.

“Trễ rồi...”

“Hồ tiểu tử, ngươi nghĩ nhiều. Sớm hai mươi năm trước, ta còn có thể luyện. Hiện tại, thân thể này đã không thể gánh nổi...”

Chương 227. Đưa tiễn

Chương 227: Đưa tiễn

Bỗng dưng nghe Nhị gia nói muộn, Hồ Ma giật mình thon thót. Tưởng chừng chỉ mới đi mấy tháng, vậy mà Nhị gia đã... Nhưng khi nghe Nhị gia giải thích lý do, lòng Hồ Ma lại chùng xuống.

Nhị gia thủ cả đời hỏa lô thuần dương, cũng suy nghĩ cả đời. Lão luôn băn khoăn, khi hỏa lô đã đến hồi tàn, những người có bản lĩnh hơn mình sẽ ra sao, sẽ đi về đâu?

Giờ đây, chỉ một câu nói của Hồ Ma đã giải đáp thắc mắc của Nhị gia, nhưng cũng khiến lão cảm khái vô ngần.

Chính bởi suy nghĩ cả đời, Nhị gia hiểu rõ thân thể mình hơn ai hết. Loại pháp môn từ sống luyện chết này không chỉ đòi hỏi lò vượng mà còn cần thân thể cường tráng. Mà giờ đây, tuổi tác đã cao, thọ nguyên đã qua hơn nửa, lão không thể nào chịu đựng nổi sự giày vò của con đường này.

Điều khiến Nhị gia càng thêm kinh ngạc là, năm đó, khi gặp được sư phụ, chỉ được dạy dỗ vài năm, lão đã được cho phép trở về.

Lúc đó, lão trở về, kỳ thực cũng là lúc đã không còn hy vọng học tập thêm nữa.

Lão đã tận khả năng, hiện tại không cần phải để ý đến nữa.

Hồ Ma không rõ Nhị gia trong lòng nghĩ ngợi nhiều chuyện như vậy, mượn rượu men khơi gợi chút cảm xúc, nhưng cũng nhận ra Nhị gia đang phiền muộn, nên cố gắng giữ vững tinh thần, nói vài câu để lão vui vẻ.

Ví dụ như, mình vốn dĩ không nói, mình bây giờ, không chỉ là quân sự trong điền trang, nếu thật sự không chịu thua kém, không chừng sang năm trở về, mình sẽ trở thành một vị chưởng quỹ đây...

Còn nói với Nhị gia, trước kia khi ta đưa nhóm người đi qua, vị quân sự rìa mép kia còn nhắc đến Nhị gia, nói có cơ hội sẽ mời Nhị gia uống rượu.

Nhị gia chẳng quan tâm đến cái chức chưởng quỹ gì, chỉ coi là Hồ Ma khoác lác.

Nhưng nhắc đến vị quân sự rìa mép kia, Nhị gia lại trở nên hăng hái: “VẬY, chuẩn bị ít đồ, sang năm lại để người mang hộ trở về.”

“VỚI thân phận của người ta, mà lại quan tâm đến một lão thợ mỏ như ta, phân tình này lớn như thế nào?”

“...Huống chi đây là một người tốt bụng, nhận tiền và làm việc. Mỗi quan hệ này, bạn phải trân trọng, sau này sẽ có ích!”

“...”

Thấy Nhị gia đến lúc này còn nghĩ cho mình, Hồ Ma cảm động trong lòng, nhưng trước mặt các lão gia, không muốn nói quá nhiều, chỉ nghiêm túc nói với Nhị gia: “Nhị gia, ta có thể thành công, về sau ngài cũng đừng đi cắt Thái Tuế, ta sẽ cho người dưỡng lão...”

“Chỉ toàn nói ngốc nghếch.”

Nhị gia nghe, chỉ cười: “Người nuôi ta, vậy ai sẽ mang theo đám tiểu nhân trong trại đi kiếm tiền?”

...

...

Ngày thứ hai tiễn đưa người Mãng thôn, Hồ Ma cùng một nhóm hỏa kế chuẩn bị lên đường về trang tử.

Theo thường lệ, thôn lại đầy ắp đồ đặc: đậu phộng sấy, bánh bao không nhân hấp, trứng muối, và cả thịt gà, thịt vịt giữ lại từ những lần bàn tiệc trước do mẹ Chu Đại Đồng lặn lẽ mang đến, tất cả đều được nhét vào bình, đông lạnh để có thể ăn được lâu trong mùa đông.

Ngoài ra còn có áo choàng ngắn, giày, quần áo mới làm cho mọi người. Những thứ này cũng không phải được làm vội vàng.

Vốn dĩ đã chuẩn bị từ lâu, nghĩ đến nếu mấy tiểu hài tử không về ăn Tết thì năm sau sẽ tìm người mang đến cho chúng.

Từng nhà đều rất hào phóng, mang những thứ tốt nhất cho họ mang theo.

Nhị gia đặc biệt quan tâm. Những lời Hồ Ma nói với lão đêm hôm trước, lão có thể đã quên, dù sao sau khi tỉnh lại, lão cũng không nhắc lại chuyện “Thủ Tuế Nhân” nữa, sự phiền muộn trước đây cũng không thấy đâu, vẫn vui vẻ cười ha hả như trước.

Nhưng lão lại ghi nhớ lời dặn dò của vị quản sự rìa mép, thu thập thịt rừng, thảo dược và thuốc mỡ trong thôn để Hồ Ma mang theo.

Có người lẩm mồm trong thôn trêu ghẹo lão: “Lại không phải con ruột của ngươi, ngươi vội vàng cái gì?”

Nhị gia nghe vậy, lại dương dương tự đắc: “Ta không phải chuẩn bị cho mấy thằng nhãi con này, ta là chuẩn bị cho Từ quản sự trong thành.”

“Đó là lão ca của ta.”

“ ... ”

Lần này trở về, cũng không cần Nhị gia đưa đi.

Dù sao đã đến lúc bái Thái Tuế, lão cần dặn dò người trong thôn một số chuyện, còn muốn sớm dẫn họ lên núi. Năm trước, người lái xe đưa Hồ Ma và những người khác trở về cũng đúng hẹn đến thôn chờ.

Năm trước, y được tiếp đãi nồng hậu trong thôn, trong lòng nhớ nhung, lần này trở về, vẫn mang theo một ít bánh kẹo trong thành để chia cho trẻ con trong trại.

Khi đi đầy ắp, lúc về cũng đầy ắp, đi nhanh ngày đêm, không mấy ngày đã về đến trang trại.

Hồ Ma dẫn người dỡ đồ xuống, chỉ thấy trong trang trại lạnh lẽo, thị trấn trên tuy ít người, nhưng qua năm mới, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy chút không khí Tết, ngay cả trước cổng trang trại, đốt tiền giấy hương nến, cũng nhiều hơn nhiều so với lúc đi.

Nhưng bước vào trang trại, lại không có chút không khí Tết nào.

Hồ Ma và những người khác trở về sớm, những hỏa kè khác vẫn chưa về.

Hắn dẫn Chu Đại Đồng và những người khác vào nội viện để chúc Tết chương quỹ và Ngô Hòa muội tử. Lão chương quỹ không giống như những chương quỹ khác cho họ lì xì, chỉ bảo lão bộc rót rượu cho họ uống.

Lão ta nói: “Trở về là tốt rồi, hãy kiềm chế lại, sắp đến Tết rồi, đến lúc đó sẽ có nhiều việc bận rộn. Hồ tiểu tử, nhớ phát phong lì xì cho bọn tiểu nhị, vui vẻ lên.”

“Đây là cách sống của chương quỹ...”

Hồ Ma nghe vậy, tuy đáp ứng, nhưng cũng âm thầm suy nghĩ.

Điều kỳ quái hơn là trong mười ngày xa cách, chàng quỹ mặc một bộ miên bào, sắc mặt vàng vọt, giọng nói yếu ớt, trông có vẻ suy yếu hơn.

Là Thủ Tuế Nhân, theo lý thuyết, vết thương trên người ông ta đã nên lành.

Hắn lấy đồ từ trong thôn mang tới, định mang qua cho Ngô Hòa muội tử, thì cũng nhìn thấy Ngô Hòa muội tử từ trong nhà đi ra.

Nàng mặc một bộ áo bông màu đỏ, không còn vẻ gầy gò như khi mặc áo mỏng, trông có vẻ đầy đặn và khỏe khoắn hơn. Đứng bên cây khô gầy guộc, nhan sắc của nàng càng thêm rạng rỡ, thậm chí mùi hôi trên người trước đây cũng phai nhạt đi nhiều.

Nàng trò chuyện vài câu với Hồ Ma và những người khác, nhận lễ vật rồi trở về nhà.

Chu Đại Đồng và những người khác đã từng gặp qua dung mạo của nàng, nhưng giờ đây nhìn lại, vẫn không khỏi cảm thán.

Chương 228. Cát giấu huyết thực

Chương 228: Cát giấu huyết thực

Đêm xuống, họ lại bắt đầu tuần tra. Một ngày trước, chỉ có mấy người bọn họ tự mình lên trận.

Nhưng sau đó, các tiểu nhị dần dần trở về, nhân lực cũng dần dần đầy đủ.

Mọi thứ đều như năm ngoái, dần dần đi vào quỹ đạo.

Cũng là đến lúc này, thừa dịp người trong thành còn chưa tới, Hồ Ma tìm một thời gian, nhân lúc người ta không để ý, thay đổi áo bông thành áo bào đen, mang theo Tiểu Hồng Đường, lặng lẽ đi ra khỏi trang tử.

Ra đến bên ngoài, hắn mới nâng vành mũ vải bông lên, che khuất đi mặt mũi của mình, chậm rãi đi tới phía tây của thị trấn. Đến trước một căn nhà, hắn khom người xuống, lấy chìa khóa từ dưới tảng đá bên cạnh ra, mở cửa bước vào.

Căn nhà này vốn là của một người thợ đóng móng ngựa, nhưng ông ta đã lớn tuổi, năm ngoái về quê dưỡng lão và không quay lại nữa.

Căn nhà này đã được cho thuê, năm nay cũng có người đến xem qua.

Hồ Ma sau khi đi vào bên trong, liền nhìn thấy một cái giếng nước, một gốc cây lựu, trong viện có bàn đá băng ghế đá, hắn cũng không vội vàng, trước vào trong nhà nhìn bốn

phía một chút, dường như đang nhìn bố trí phòng ở, sau đó mới đi ra, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Tiểu Hồng Đường ngồi im lặng một lúc lâu, vẫn luôn cảnh giác xung quanh.

Xác định không ai nhìn thấy, Hồ Ma mới bảo Tiểu Hồng Đường tiếp tục cảnh giác, rồi đứng dậy đi đến bên giếng nước, kéo lấy dây thừng.

Dây thừng của giếng này không bị cản trở bởi bất cứ thứ gì, rất là rắn chắc.

Hồ Ma vận lực hai tay, từng chút từng chút kéo nó lên. Cuối cùng, một cái bao phục lớn xuất hiện, bên trong có đồ vật va đập vào nhau, phát ra tiếng va chạm của đồ sứ.

Hồ Ma nhắc bao phục lên, vẫn không vội vàng, quay đầu nhìn Tiểu Hồng Đường một chút. Nàng nhanh chóng nhìn xung quanh, quay đầu nói với Hồ Ma: “Không có gì, xung quanh đều không có người, Tiểu Hồng Đường thật thông minh...”

“Ngoan.”

Lúc này Hồ Ma mới yên tâm, cầm đồ vật đi vào nhà chính, cũng không đốt đèn, mượn ánh sáng mờ mờ của trời để mở ra.

Chỉ thấy trong bao phục, có mấy cái vò, một cái bình màu trắng, và một khối đồ vật được bọc bằng nhiều lớp giấy dầu.

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, mở nắp mấy cái vò ra. Bên trong đều là những khối thịt màu hồng, đã được tẩm mỡ đông.

Ngay khi Hồ Ma mở nắp một cái vò, Tiểu Hồng Đường đột nhiên lộ đầu từ trên mái nhà xuống, trừng to mắt nhìn.

Hồ Ma đưa ngón tay lên ra hiệu cho nàng im lặng, rồi mở nắp cái bình.

Một tiếng kêu hài lòng khe khẽ vang lên từ trong lồng ngực, nhưng cố gắng kìm nén, không dám phát ra tiếng quá lớn.

Từng viên huyết thực hoàn màu đỏ như máu, cuối cùng cũng được tìm thấy, kích cỡ của những viên này cũng gần bằng với những viên mà bà bà đưa cho hắn lúc trước.

Tiểu Hồng Đường trên mái nhà, hai mắt trừng to như chuông đồng.

Hồ Ma lúc này mới cảm lấy khối đồ vật được bọc bằng giấy dầu, trầm ngâm suy nghĩ, nhưng không mở ra ngay.

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư làm việc quả thật rất chu đáo.

Trước đây, bất kể là huyết thực màu thanh hay màu đỏ, nàng đều luyện thành huyết thực hoàn hoặc cô đặc lại. Thậm chí, một phần tương đối lớn được nàng trực tiếp dùng để bổ sung cho các sản phẩm của Thảo Tâm Đường.

Việc này có một số ưu điểm: thứ nhất, thể tích nhỏ, chiếm ít chỗ, dễ dàng bảo quản và không dễ bị tà ma chú ý.

Thứ hai, số lượng Thanh Thái Tuế quá lớn, nếu để Hồ Ma mang theo một lúc sẽ rất dễ bị phát hiện. Vì vậy, một phần trong số đó được nàng chuyển đổi thành Huyết Thái Tuế dạng viên. Tất nhiên, nàng cũng đã trừ đi phần hao hụt.

Một ưu điểm rõ ràng khác là đề phòng trường hợp có người nghi ngờ chuyện trước đây, tuy người cướp đi huyết thực rất bí ẩn. Nhưng Vạn nhất tra được đến đầu mình thì sao?

Nhưng những viên huyết thực hoàn này đều do Thảo Tâm Đường luyện chế, đều có thể truy ra nguồn gốc, tìm được nơi xuất phát. Cho dù có bị phát hiện, thì đó cũng là do Thảo Tâm Đường bán hàng ra ngoài, liên quan gì đến Hồng Đăng Hội?

Điều tra quan sát, hành động, thủ tiêu tang vật... Mỗi khâu đều vô cùng quan trọng, không thể sai sót dù chỉ một chút.

“Tiểu Hồng Đường, đào lò dưới đất.”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, tâm trạng càng thêm sượng rờn, đến nỗi nước bọt chảy ra. Hắn cúi đầu cười nói với Tiểu Hồng Đường: “Người biết điều này có nghĩa là gì không?”

Tiểu Hồng Đường vui vẻ chạy đến, ngồi xổm trên mặt đất, mắt sáng lấp lánh, lắc đầu.

Hồ Ma cười nói: “Có nghĩa là, ngày tốt lành của chúng ta đã đến...”

“Người có muốn mỗi ngày đều ăn thanh đạm không?”

“...”

“Không...”

Tiểu Hồng Đường lắc đầu, nói: “Ta muốn mỗi ngày đều ăn huyết thực!”

“...”

Hồ Ma hơi xấu hổ: “Điều kiện này hiện tại ta vẫn chưa đáp ứng được...”

Chương 229. Truyền thừa Thủ Tuế

Chương 229: Truyền thừa Thủ Tuế

Tu hành có gì khó?

Có được nhóm huyết thực này, lòng Hồ Ma vô cùng an tâm, thậm chí có cảm giác như trút được gánh nặng.

Theo môn đạo của Thủ Tuế Nhân, thì bản thân hắn đã chiếm được hai lợi thế: thứ nhất là thân thể đã chết, thứ hai là có b tượng thầnnảm mệnh chiếu rọi. Bây giờ, thứ hạn chế tốc độ tiến bộ của hắn chỉ đơn giản là đạo hạnh hỏa hầu của bản thân.

Mà nhóm huyết thực này chính là giải pháp cho tình hình cấp bách. Chỉ cần bổ sung đạo hạnh, hắn có thể tu hành mà không lo lắng về sau, thậm chí có thể tu luyện toàn bộ tam giai.

Luyện sống một tay, hắn đã bước vào nhất giai.

Bây giờ, hắn đã âm thầm luyện sống tứ chi, trên lý thuyết đã bước vào nhị giai.

Luyện sống ngũ tạng, hắn sẽ bước vào tam giai. Khi đó, bản lĩnh của hắn sẽ không thua kém gì Ngô chương quỹ.

Lòng hắn vô cùng vui mừng, hận không thể ăn hết những huyết thực này. Tuy nhiên, đó chỉ là suy nghĩ trong đầu. Trước tiên, hắn nhét một viên huyết thực hoàn vào miệng, sau đó chuẩn bị cất giấu phần lớn huyết thực này, để dành từ từ luyện thành đạo hạnh.

Đương nhiên, việc giấu giếm chủ yếu là đối với đám Thanh Thái Tuế. Còn Huyết thực hoàn quá quý giá, nên ta muốn mang theo bên mình.

May mắn là huyết thực hoàn chiếm chỗ nhỏ, nên rất dễ cất giữ.

Sau khi đút cho Tiểu Hồng Đường một khối Thanh Thái Tuế, con bé đặc biệt hăng hái. Không cần dụng cụ gì cả, ngồi xổm trước lò, chổng mông lên đào suốt nửa ngày, khiến khuôn mặt nhỏ xíu của nó đen nhẻm. Sau đó quay đầu cười, chỉ để lộ một hàm răng trắng nhọn, trông vừa kỳ quặc vừa đáng yêu.

Hồ Ma cất kỹ huyết thực hoàn, vội vàng đi qua giúp Tiểu Hồng Đường, chôn cái túi xuống hố lò, lấp đất và trải gạch lên trên.

Lại dùng bùn trát một lớp, phủ tro than lên, thế là hoàn thành cái kho nhỏ bé này.

Mặc dù đã được luyện qua, nhưng việc cất giữ huyết thực an toàn cũng là một vấn đề quan trọng. Đàn Nhi Giáo làm việc tàn ác, trực tiếp lột da người làm túi để giữ được huyết thực trong một năm mà không bị bay mùi.

Hồng Đăng Hội lại khác biệt. Hồng Đăng Nương Nương tuy cũng là một nhân vật nguy hiểm, nhưng không thể làm những chuyện kinh hoàng như giết người lột da...

... Ít nhất bây giờ người ta không làm như vậy.

Thông thường, người ta dùng vạc lớn để đựng, bịt miệng bằng huyết phù và cử người canh gác.

Về lý thuyết, nhóm huyết thực của Hồ Ma đã được luyện qua nên an toàn hơn nhiều, nhưng trong số đó cũng có một khối Thái Tuế hiếm lạ chưa được luyện. Do vậy, Hồ Ma không dám chủ quan, hẩn dùng một phương thuốc dân gian mà Nhị gia đã dạy để giấu nó dưới lò.

Dưới lò là nơi chứa đựng gốc rễ của các loài thảo mộc, tinh hoa của bách thảo, đặc biệt là khí hỏa của nhân gian, có thể che lấp khí tức của huyết thực. Đây là lựa chọn tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra lúc này.

“Khởi kim tuyến Thái Tuế mà Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói là gì nhỉ?”

Làm xong những việc này, Hồ Ma lại cảm thấy kỳ quái. Khởi kim tuyến Thái Tuế kia được bọc trong giấy dầu, màu sắc như máu, lại có những đường vân kim văn hiếm lạ.

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã huyết thực luyện thành huyết thực hoàn cùng ngưng giao để bảo tồn cùng dễ dàng mang theo bên người. Duy chỉ có khối này, không được gia công gì cả, chỉ được chia đều thành ba phần và dặn dò hắn cùng Nhị Oa Đầu phải bảo quản cẩn thận.

Bao bọc khối kim tuyến Thái Tuế này là một loại vải dầu đặc chế, có thể ngăn chặn khí huyết của Thái Tuế thoát ra ngoài. Loại vải này thậm chí còn tốt hơn cả túi da người, chỉ có điều giá thành quá cao.

So với việc lột da người để làm túi thì tiện lợi và hiệu quả hơn nhiều, nhưng lại vô cùng tàn ác.

“Hoặc là không cần đến, hoặc là chính là vật cứu mạng.”

Lúc Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư chia khối Thái Tuế này cho Hồ Ma và Nhị Oa Đầu, giọng điệu của nàng có phần miễn cưỡng, tâm trạng cũng không tốt.

Hồ Ma đoán rằng trong lòng nàng cũng đang đau khổ, rõ ràng có thể giấu nó đi...

Sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Hồ Ma mới mang Tiểu Hồng Đường ra ngoài, khóa cửa lại.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen nặng nề, bước đi trên con đường lát đá trong trấn, nhìn bầu trời đầy sao, hần cảm thấy sáng khoái như vừa trút được gánh nặng.

Có lẽ, sau này hần cũng phải tìm một lý do hợp lý để chuyển đến đây sinh sống.

Đương nhiên, việc này không thể vội vàng, nếu hành động quá nóng vội sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Trở về điền trang, nghỉ ngơi một đêm. Ngày thứ hai, Hồ Ma bắt đầu sắp xếp việc đốt lò trong điền trang, dọn dẹp một căn nhà kho đã khóa cửa một năm trong hơn mười căn nhà, lắp lại hang chuột, sửa chữa cửa sổ hỏng, kiểm tra xe ngựa, binh khí và những thứ cần dùng vào đầu xuân.

Vội vã đến buổi chiều, chương quỹ bất ngờ cho lão bộc đến gọi Hồ Ma. Khi đến nội viện, hần thấy trên bàn đá đặt hai chén đèn dầu, bên chân lão chương quỹ là một chiếc rương bằng mây tre đan có vẻ cũ kỹ.

Lão chương quỹ đang uống trà, không mời Hồ Ma ngồi xuống, chỉ nói:

“Ta nói, ngươi nghe.”

“Chuyện trước đây, ta không giải thích nhiều.”

“Nhưng ta dạy cho ngươi pháp môn là thật, tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn cũng là thật.”

“Ngươi bây giờ chỉ luyện thành một tay một chân, hỏa hầu còn non kém, làm chương quỹ trang tử này e rằng không thể ứng phó được. Cho nên, ngươi cũng nên bắt đầu lĩnh hội cách luyện tập tay chân còn lại. Hai ngọn đèn này ngươi mang đi, thời điểm tới thì hãy sử dụng.”

“Tính cả trong rương này, cùng với hai ngọn ngươi đã lấy trước đó, dùng xong không cần phải trả lại.”

“ ... ”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi kinh ngạc. Xuyên qua khe hở nhỏ bé của rương mây tre, hẳn có thể nhìn thấy bên trong là từng chiếc ngọn đèn.

Trước đây hẳn đã từng thấy những ngọn đèn này trong ngăn tủ của chương quỹ.

Đây là những ngọn đèn mà Thủ Tuế Nhân luyện ra để cầu sống, vậy mà lão lại muốn cho mình?

Trước sự nghi hoặc của Hồ Ma, lão chương quỹ không giải thích nhiều, chỉ nhú mày, hỏi:

“Người trước đây nói bà bà ngươi là Tẩu Quỷ Nhân, hẳn cũng có chút kiến thức. Vậy ngươi có từng nghe nói về Thần thủ Triệu gia hay không?”

Chương 230. Triệu gia thần bí

Chương 230: Triệu gia thần bí

“Thần thủ Triệu gia?”

Hồ Ma trong lòng hơi chùng xuống, chậm rãi lắc đầu.

“Ai...”

Lão chương quỹ cũng không nói thêm lời nào, chỉ nhẹ nhàng thở dài, nói: “Nói với bọn tiểu nhị, có cơ hội thì giúp ta lưu ý một chút.”

“Khoảng thời gian này người tâm tư linh hoạt chút, ta sợ là dạy không được người bao lâu.”

“...”

Hồ Ma nhìn lão với ánh mắt nghi hoặc.

Năm trước, lão chương quỹ đã từng ám chỉ muốn tiến cử mình làm chương quỹ kế tiếp, còn nói lão đã gây nên nghi ngờ cho người bề trên, sợ tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

Hiện tại nghe thấy những lời này của lão thì chuyện lão muốn rời khỏi là thật. Không chỉ vì Hồng Đăng Hội không lưu người, mà là lão muốn đi tìm Thần thủ Triệu gia kia, cầu chữa bệnh cho Ngô Hòa muội tử. Chỉ là bây giờ còn chưa có dò nghe được tin tức gì.

Nhưng mấu chốt là, mình kỳ thật cũng không biết.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư cũng có nói việc này, nhưng lại không có lộ ra tin tức khác. Thứ nhất, một ít tin tức là đặc biệt, mình coi như biết cũng không thể nói lung tung, bởi vì những chuyện này không thuộc về chuyện mà mình nên biết. Thứ hai, Bạch Bồ Đào Tửu cũng không biết Thần thủ Triệu gia đang ở đâu.

Nàng biết có Triệu gia, cũng biết bọn hắn có thể chữa trị cho Ngô Hòa muội tử, nhưng người của Triệu gia quá thần bí, ở chỗ nào thì ai cũng không biết.

Mang chiếc rương mây tre trở về, mở ra xem, quả nhiên bên trong là tràn đầy ngọn đèn.

Kiểm tra lại, tổng cộng có mười ngọn đèn.

Xem ra lão chương quỹ thực sự truyền cho mình pháp môn Thủ Tuế Nhân.

Thông thường, người tu luyện pháp môn Thủ Tuế Nhân không thể thiếu những ngọn đèn này. Bốn chi, ngũ tạng, tai, mắt, mũi, lưỡi đều có những ngọn đèn đặc biệt tương ứng.

Nói cho cùng, đây đều là những loại độc dược có thể định hướng chính xác, giết chết một bộ phận nào đó trên cơ thể. Tuy nhiên, đây lại là loại độc dược mà Thủ Tuế Nhân cần nhất, không biết chứa đựng bao nhiêu tâm huyết của người trước. Dù bản thân không cần, nhưng cũng biết giá trị của nó.

Tuy nhiên, theo ghi chép, bộ pháp môn này vốn có mười bảy ngọn đèn.

Lão chương quỹ truyền cho mình một bộ này, đã coi như là rất tốt rồi, chỉ thiếu hai ngọn quan trọng nhất là đầu óc và bí khiếu.

Đây không phải lão chương quỹ giấu diếm, mà là do bản thân lão cũng không được truyền lại.

Mặt khác, yêu pháp của Đản Nhi Giáo tuy nhiều, nhưng pháp môn của Thủ Tuế Nhân cũng có rất nhiều bản sự. Bất kể tay chân, tạng phủ, tai mắt mũi lưỡi, đều có thể tu luyện ra những bản sự đặc biệt riêng.

Tuy nhiên, mỗi một bản sự đều cần phải tốn rất nhiều công sức để suy nghĩ. Lão chương quỹ tuy chỉ là chương quỹ nhân tảo của Hồng Đẳng Nương Nương, nhưng cũng có tuyệt chiêu không tẻ.

“Chỉ mong Ngô Hòa muội tử có số may mắn, có thể thuận lợi tìm được Thần thủ Triệu gia...”

Hồ Ma trong lòng than thở, mơ hồ cảm thấy hai chữ ân tình thật phức tạp.

Kỳ thật, theo suy nghĩ trước đây của hấn, Bạch Bò Đào Tửu chỉ điểm Ngô Hòa muội tử một phương hướng, coi như đã trả xong ân tình việc nàng đã để lại lời nhắc nhở mình bảo toàn tính mạng lúc trước. Nhưng cuối cùng, vì không đành lòng nhìn nàng chịu khổ, nên đã giúp nàng cầu đến một vò thanh ngọc cao. Không ngờ việc này lại mang lại lợi ích cho bản thân.

Lão chương quỹ hiện tại đối với mình còn tốt hơn cả đối với đồ đệ.

Nhưng giữa hai người đã sinh ra hiềm khích, rốt cuộc không thể trở lại sự thành thật với nhau như trước.

Hấn thu tất cả ngọn đèn vào, nhưng cũng quán vãi lên tay phải. Dù sao lão chương quỹ vẫn còn ở trong điện trang, nên hấn cần phải đề phòng một chút. Nhưng tứ chi của hấn đã thành, bước tiếp theo nên cân nhắc luyện pháp ngũ tạng.

Quyển sổ của lão chương quỹ có ghi chép liên quan đến việc luyện tập ngũ tạng, mình đã ghi nhớ trong đầu. Tuy nhiên,

đó chỉ là ghi chép đơn thuần, không bằng được trực tiếp hướng dẫn. Hơn nữa, việc luyện tập này cần phải cẩn thận.

Mình không thể lại đi cầu cạnh lão chương quỹ như trước đây. Thứ nhất, mình có tượng thần bản mệnh chiếu rõ, không lo đi lầm đường. Thứ hai, lão chương quỹ cũng sắp rời đi.

Vấn đề hiện tại là mình cần xác định bắt đầu luyện tập ngũ tạng từ đâu.

...

Ban đêm Hồ Ma suy nghĩ về việc tu luyện, ban ngày lại bận rộn với công việc. Bây giờ đã đến thời điểm thu hoạch, những người từ trong thành trước đây đã quay lại, họ khảo sát đường sá, xem xét gia súc có khỏe mạnh hay không, nhà kho tu sửa thế nào, khoản thanh toán có rõ ràng hay không.

Hiện tại, bảy mỏ huyết thực thuộc về Hồng Đăng Nương Nương đều đã bái Thái Tuế. Nhân lực trong thành cũng đã được phái xuống các mỏ.

Chắc hẳn nhóm huyết thực đầu tiên sẽ đến rất nhanh, các điền trang cũng phải bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng.

Mỗi khi những người này đến, chương quỹ đều ra tiếp đón, nhưng không biết dùng biện pháp gì, nhìn thấy tinh thần của lão vô cùng uể oải, ủ rũ.

Lão chỉ tiếp khách, còn lại hầu hết mọi việc đều để Hồ Ma tham dự, chủ trì. Vừa trở về, lão liền bước nhanh về nội viện, tựa hồ mỗi lần cố gắng duy trì trạng thái bình thường như thế một hồi đã khiến lão cảm thấy phi thường phí sức.

Nhưng theo thời gian, Hồ Ma càng ngày càng thuần thục trong việc xử lý những sự vụ này và giao tiếp với những người liên quan.

Đặc biệt là một lần Từ quân sự từ trong thành xuống, đem đồ vật của Nhị gia tặng cho lão. Đối mặt với món đồ chơi không đáng giá này, lão lại mừng rỡ không thôi.

Từ đó về sau, Từ quân sự và Hồ Ma bắt đầu có mối quan hệ cá nhân.

Ngay cả Hồ Ma cũng không nhận được nghĩ: “Chẳng lẽ ta còn thực sự có thể trở thành chưởng quỹ?”

Chương 231. Sắp xếp

Chương 231: Sắp xếp

Ba tháng sau, toàn bộ trang tử đón chào nhóm huyết thực đầu tiên.

Một vị quản sự dẫn theo hai đệ tử hương đỏ và bảy tám đệ tử thanh hương áp tải một cỗ xe ngựa được niêm phong cẩn mật đến trang.

Hồ Ma lập tức dẫn người ra nghênh đón, đưa xe ngựa trực tiếp vào kho hàng. Ngựa được dắt ra, cho ăn cỏ khô và uống nước.

Sau đó, kho hàng được niêm phong bằng giấy và treo một chiếc đèn lồng đỏ lớn trước cửa.

Hỏa kế trong trang cầm vũ khí canh gác kho suốt đêm. Hồ Ma an bài người dọn cơm cho vị quản sự, đệ tử hương đỏ và thanh hương. Món ăn toàn là thịt ngon cơm trắng, nhưng không có rượu.

Đến ngày thứ hai, đoàn người gỡ niêm phong, lên ngựa và rời khỏi trang tử, hướng về thành.

Hồ Ma không hề nhìn thấy huyết thực có hình dạng gì.

Hắn phân tích, có lẽ là do những chuyện trước đây xảy ra ở trang tử, khiến cho bên trên vẫn còn nghi ngờ.

Không phải bất đắc dĩ, huyết thực cũng không chờ đến trong trang tử, mà có tới thì cũng vội vàng lên đường, hoặc là số lượng ít

Nhân viên áp giải luôn luôn là một nhóm người, một hơi áp tải đến thành để ngăn chặn mọi phong hiểm.

Dù sao, trang tử này có lịch sử không tốt.

Trước đây, khi lão chương quỹ gặp chuyện, những người ở mỏ này cũng áp giải huyết thực đến trang tử. Sau khi lão chương quỹ kiểm tra, họ sẽ sắp xếp nhân thủ đưa vào thành, người khác tiếp tục đưa về mỏ để làm việc. Hiệu suất của cách này cao hơn nhiều.

Nhưng như vậy, cuộc sống lại nhàn hạ hơn so với Hồ Ma tướng.

Hơn hai tháng trôi qua vội vã, chỉ chớp mắt đã bận rộn xong một mùa.

Trước sau đó, hắn cũng không thực sự làm gì nhiều, chỉ là chuẩn bị xe ngựa khi cần thiết, mở kho khi cần thiết, đi tiếp ứng khi cần thiết, và những việc khác như đãi cơm và xuất nhập kho.

Cái này giống như một người quản kho hơn là một chương quỹ.

Mặc dù nói đây cũng là một công việc nhàn hạ, ít nguy hiểm hơn nhiều, nhưng tâm tư làm chương quỹ của hắn cũng nhạt dần.

Chương quỹ trước đây từng nói muốn để hắn làm chương quỹ, nhưng suy nghĩ kỹ lại, trong một năm chịu nhiều khổ, không có công lao, nội tình của hắn thực sự quá mỏng manh. Nghĩ đến vị trí chương quỹ này, hắn vẫn cảm thấy quá khó.

Lại nói về việc Hồng Đăng Nương Nương thu hoạch mỗi năm một lần, quả thực là có thể ...

Sau khi bắt đầu công việc, Hồ Ma âm thầm tính toán một phen, trong lòng không khỏi có chút kinh hãi.

Trang tử của mình, lượng huyết thực ra vào tuy xem như ít, nhưng Hồ Ma lặng lẽ quan sát, trước sau cũng phải có hai ba ngàn cân huyết thực được vận chuyển qua trang tử vào thành.

Hồ Ma biết, trang tử của mình chỉ là một trong những chi nhánh nhỏ nhất của Hồng Đăng Nương Nương. Tính ra, cộng thêm các trang tử khác, Hồng Đăng Nương Nương thu hoạch được lượng huyết thực mỗi năm không dưới năm sáu vạn cân?

Theo giá thị trường hiện tại, một cân Thanh Thái Tuế có thể bán được đến mấy lượng bạc. Vậy Hồng Đăng Nương Nương thu nhập mỗi năm lên đến mấy chục vạn bạc?

Cái này còn chưa bao gồm Huyết Thái Tuế, một số loại Thái Tuế quý hiếm đặc biệt.

Hồng Đăng Nương Nương khởi nghiệp tại Minh Châu phủ này cũng đã mười năm, tích lũy được bao nhiêu vốn liếng a...

Hồ Ma không cảm thán, không phải nhớ thương gì, chỉ là thốt lên một tiếng.

Nhìn thấy lượng huyết thực đưa đến trang tử ngày càng ít, hần cũng nhẹ nhõm thở ra. Tuy không có công lao, nhưng khổ lao một năm nay đã được đền đáp.

Vào một ngày nọ, khi hoàng hôn sắp tắt, tiếng vó ngựa vang lên dồn dập bên ngoài trang tử. Một người vội vã chạy đến báo với Hồ Ma rằng có một đệ tử đeo dây lưng đỏ đến và muốn gặp quản sự.

“Trời sắp tối rồi, sao họ mới đến?”

Hồ Ma trong lòng run lên.

Việc vận chuyển huyết thực thường được thực hiện vào ban ngày, và nhất định phải được cất giữ trong các điền trang vào ban đêm.

Tuy nhiên, con đường di chuyển phức tạp, luôn có những sự việc ngoài ý muốn xảy ra. Nếu những cỗ xe ngựa này gặp sự cố trên đường và trời tối, đây sẽ là một tình huống vô cùng nguy hiểm. Lúc này, họ thường sẽ cử người đến các điền trang gần đó để cầu viện, tăng cường nhân lực.

Nhưng việc tăng cường nhân lực cũng đồng nghĩa với việc vận chuyển huyết thực vào ban đêm sẽ không an toàn, nguy cơ xảy ra chuyện sẽ cao hơn.

Hắn vội vã chạy ra ngoài, có chút bất ngờ khi thấy đệ tử áo đỏ đến là người quen.

Nói là quen cũng không hẳn, trong thời gian qua lại tiếp ứng, hắn đã gặp gỡ không ít đệ tử áo đỏ, và có vài người đã gặp vài lần.

Người này hắn chỉ gặp qua một lần, là lúc trước sau sự việc Đàn Nhi Giáo náo loạn. Y là một trong bốn đệ tử áo đỏ mà Hồ Ma gặp khi đi cùng Từ quản sự đến điền trang điều tra. Hồ Ma còn nhớ rõ tên của Y, đây là một nhân vật kiêu ngạo.

Dường như Dương Cung không đến để tìm nhân thủ. Vừa gặp Hồ Ma, y liền nói: “Ta đến đây để nhờ người giúp một việc gấp.”

“Việc gì gấp vậy?”

Hồ Ma có chút bất ngờ, mời y vào điền trang và nói: “Hắn là chưa ăn cơm đúng không? Vào trang ăn cơm trước đã.”

“Không vào trang ăn.”

Dương Cung liếc nhìn điền trang và nói: “Bên ngoài có gì ăn cũng được, ta đã đói một ngày rồi.”

Mặc dù điều kiện của y khá kỳ quái, nhưng Hồ Ma vẫn đồng ý: “Được, ta đưa người vào trấn ăn.”

Hắn bảo người dắt ngựa của Dương Cung vào chuồng ngựa cho ăn và nghỉ ngơi, rồi cùng y sóng vai đi ra khỏi trang tử, đến một quán rượu trong thị trấn.

Thị trấn này chỉ có trên dưới một trăm hộ gia đình, nhưng cũng đầy đủ các nhu cầu thiết yếu. Có quán rượu, nhà hàng, cửa hàng tạp hóa, chủ yếu phục vụ du khách qua lại từ Minh Châu phủ. Vào mùa đông, hầu hết các cửa hàng đều đóng cửa, chỉ đến đầu xuân mới có chút sinh khí.

Chương 232. Cùng nhau lập công

Chương 232: Cùng nhau lập công

Vào quán rượu, chủ quán quen biết Hồ Ma, vội vàng chào hỏi.

Hồ Ma gọi món trước, rồi cùng Dương Cung ngồi vào bàn vuông, hỏi y có chuyện gì.

“Ta phụ trách một nhóm huyết thực, muốn đi qua trang tử của ngươi. Ta không yên tâm giao cho người khác.”

Dương Cung đợi thịt được cắt ra, ăn vài đĩa, rồi mới thấp giọng nói với Hồ Ma: “Nhưng ta không có người hỗ trợ. Lúc quan trọng, ta cần người dẫn hỏa kế đi tiếp ứng. Ta đến đây sớm để nhờ ngươi giúp đỡ.”

“Huyết thực?”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy có chút kỳ quái.

Dương Cung vào Hồng Đăng Nương Nương cùng năm với hắn, nhưng thời hạn một năm vẫn chưa đến.

Hầu hết các đệ tử áo đỏ hiện nay chỉ phụ trách hỗ trợ quản sự ở các nơi, áp giải huyết thực hoặc canh gác mỏ để đề phòng bắt trộm. Tuy nhiên, nghe ý tứ của Dương Cung, chính y muốn phụ trách một nhóm huyết thực.

Điều này khiến Hồ Ma tò mò. Y có năng lực lớn, nhưng chưa từng phụ trách một nhóm huyết thực riêng lẻ. Hơn nữa, nếu có quyền lực đó, tại sao y lại thiếu nhân thủ?

“Hừ, ta nuốt không trôi cục tức này!”

Dương Cung hung hăng rót một chén rượu vào miệng, đập mạnh xuống bàn và nghiêng răng nói: “Cha mẹ ta mất sớm, các thúc bá bán ta cho người môi giới. May mắn được vào Hồng Đăng Hội, ta liều mạng chịu khổ, chỉ mong có ngày thành danh trở về trừng trị mấy tên thúc bá kia.”

“Nhưng hết lần này tới lần khác, ta chịu khổ, dám liều mạng, nhưng những người kia vẫn xem thường ta. Bọn họ để huynh đệ chúng ta liều mạng xông pha, nhưng lại vớt công lao cho thủ hạ của bọn họ.”

“Lúc phân chia huyết thực chúng ta sắp xếp ở phía sau, chọn Tiểu sử quỷ, thì chỉ đưa cho một kẻ què chân...”

“Cái lũ khốn nạn!”

“...”

Hắn nhìn chằm chằm Hồ Ma, mắt đỏ ngầu tơ máu, nói: “Hồ quản sự, ta vào Hồng Đăng Hội này, chỉ nhìn mỗi người là thuận mắt. Ta không sợ người chê cười.”

“Lúc đầu ta không phải tên là Dương Cung, ta tên là Dê Viên. Chẳng ai cho ta một cái tên đảng hoàng, nhưng sau khi ta đốt hương đỏ, ta đổi tên mình thành Dương Cung. Ai dám khi dễ ta, ta sẽ bắn chết tên khốn nạn đó...”

Hồ Ma cảm nhận được sát khí trên người y, nhưng cũng nghe ra sự kiềm chế và ủy khuất trong lòng y.

Hắn khẽ thở dài, rót rượu cho Dương Cung, nói: “Dương Cung huynh đệ, ta cũng như ngươi, chỉ có một bà bà thương ta. Bà ấy cũng đã qua đời năm ngoái. Nhưng thế đạo này vốn dĩ như vậy, bị tính kẻ, bị người khi dễ, nào có thiếu được?”

“Làm gì làm khó mình, nhìn thoáng chút đi.”

“...”

“Ta không thể nhìn thoáng!”

Dương Cung vỗ mạnh xuống bàn, khiến cả quán rượu rung lên.

Hồ Ma liếc mắt ra hiệu, chủ quán rượu lập tức hiểu ý, vội vã chạy vào bếp sau, không dám nghe lén cuộc trò chuyện của họ.

Dương Cung cũng nhận ra mình đã quá khích, mặt đỏ bừng, giọng nói hạ thấp xuống: “Bọn chúng áp bức ta, không cho ta ra mặt, nhưng ta không cam chịu số phận này. Ta chỉ là kẻ sai vặt, làm việc vặt vãnh ở mấy mỏ huyết thực ở trong hội.”

“Vì vậy, ta tìm vài người, quyết định đi chiếm một mỏ huyết thực vô chủ. Chỉ cần thành công, đó sẽ là một công lao lớn...”

“Mỏ huyết thực vô chủ?”

Hồ Ma không khỏi kinh hãi.

Trong phạm vi gần trăm dặm này, tuy có không ít sơn nhục, nhưng phần lớn là Hắc Thái Tuế. Bất kỳ nơi nào có thể khai thác Thanh Thái Tuế, Huyết Thái Tuế, thậm chí Bạch Thái Tuế đều đã bị người khác chiếm giữ, đa số là các gia tộc lớn.

Ngược lại, cũng có tin đồn rằng những mỏ huyết thực vô chủ thường có trữ lượng ít hoặc quá khó khai thác và vận chuyển, nên thường bị các thành phần bất hảo tranh giành.

Vậy mà Dương Cung lại nảy sinh ý định này?

“Ha ha, ngươi không cần lo lắng, ta đã tìm hiểu kỹ rồi, có niềm tin tuyệt đối.”

Dương Cung tưởng rằng Hồ Ma sợ hãi, cười nói: “Hiện tại vấn đề duy nhất là ta không tin tưởng mấy tên hương chủ quán

sự trong hội. Hơn nữa, chúng ta chỉ có vài người, lại không đủ sức để khai thác huyết thực và vận chuyển vào thành.”

“Ta suy nghĩ mãi, cũng chỉ có con đường của ngươi là có thể sử dụng. Cho nên ta dự định đưa đến trang tử của ngươi trước, sau đó lại vận chuyển vào thành. Ngươi có nguyện ý giúp ta không?”

“Nhóm huyết thực này được đưa về, những kẻ kia sẽ không còn dám coi thường ta nữa. Ngươi cũng sẽ có công lao lớn!”

“...”

Hồ Ma nhìn thấy Dương Cung kích động đến mức mặt đỏ bừng, trong lòng lại thâm than thở.

Nhưng trên mặt, hắn vẫn giữ vẻ nghiêm túc, nói: “Đây đâu phải chuyện gì to tát, chỉ là việc nhỏ thôi. Nếu ngươi có thể thành công, vận chuyển về đây, ta không có lý do gì không thu.”

Trong lòng Hồ Ma lại sáng tỏ, Dương Cung chỉ là một thiếu niên, làm việc dễ xúc động, nóng vội dẫn đến hơn phân nửa sẽ thất bại.

Cho dù hắn thành công, vận chuyển nhóm huyết thực này đến điền trang, Hồ Ma chỉ cần làm theo quy trình, niêm phong kho lại là xong. Việc này trước sau chỉ cần giải quyết theo đúng quy định chung.

Hồ Ma không thể từ chối, vì như vậy sẽ trái với quy củ của Hồng Đăng Hội.

Lúc này, trong lòng Hồ Ma lại cảm khái, những đệ tử áo đỏ này tuy phần nộ nhưng lại rất đơn thuần. Hắn và Dương Cung chỉ gặp nhau một lần, nhưng Dương Cung lại tin tưởng hắn như vậy.

“Quá tốt, ta biết ngay ngươi là người đáng tin.”

Dương Cung nghe vậy mừng rỡ, giờ chén rượu lên, hướng về Hồ Ma nói: “Huynh đệ, chúng ta cùng nhau lập công, cùng nhau tiến tới tương lai tươi sáng!”

Chương 233. Gõ cửa

Chương 233: Gõ cửa

Hồ Ma thật không tin tưởng Dương Cung có thể thành công. Bọn đệ tử Hồng Đăng, trừ trường hợp cá biệt, đa phần đều xuất thân từ gia đình bần cùng.

Như Dương Cung, biết mình ở đâu, họ gì tên gì, đã là số ít.

Đại đa số mờ mịt, thậm chí quên quê hương mình. Họ đến Hồng Đăng Nương Nương, liều mạng đổi tiền đồ, dùng máu đổi cơm ăn.

Chớ nhìn bọn họ trong hội có địa vị cao, được cung cấp nuôi dưỡng tốt, nhưng thường mạng ngắn.

Hôm nay còn cười nói, hùng tâm tráng chí, ngày mai có thể chết trong khe cống không ai hỏi han.

Dương Cung là điển hình. Y tâm cao khí ngạo, phụng dưỡng Hồng Đăng Nương Nương một năm, còn sống được, chứng tỏ bản lĩnh không tầm thường. Những đệ tử Hồng Đăng sống sót sau hơn một năm đấu đá với nhau này, bản lĩnh có thể còn mạnh hơn hẳn. Nhưng lúc này, y muốn đơn độc làm nhân vật chính, cùng tranh đoạt huyết thức với bọn hung ác thì vẫn còn miễn cưỡng.

Hồ Ma thậm chí cảm thấy, hơn phân nửa mạng của Dương Cung sẽ bỏ lại nơi đây.

Nhưng không thể khuyên nhủ, Dương Cung mang theo ý chí kiên cường, nếu khuyên, có thể y còn đối với mình giận chó đánh mèo.

Vì vậy, Hồ Ma chỉ mời Dương Cung một bữa cơm, giúp y chuẩn bị đầy đủ. Đêm đã khuya, Hồ Ma muốn giữ y lại một đêm, nhưng Dương Cung không quan tâm, dắt ngựa đi ngay trong đêm. Dù sao, những người phụng dưỡng Hồng Đăng Nương Nương như họ vốn không sợ những thứ lén lút trong đêm.

Hoặc là nói, so với người sống, y bây giờ lại càng giống kẻ lén lút.

Sau chuyện này, Hồ Ma vội vàng chuẩn bị sổ sách, sau đó vào thành để bàn giao.

Hồng Đăng Hội có rất nhiều người, kiểm tra xuất nhập huyết thực trong các điền trang vô cùng nghiêm ngặt, e là sợ có người nuốt riêng.

Tất nhiên, trang tử của Hồ Ma không cần lo lắng.

Những người trong điền trang này, ngay cả huyết thực là gì cũng ít khi nhìn thấy, mỗi lần đến bọn hắn đều vô cùng cẩn thận.

“Trong điền trang có mỗi ta là nhớ thương huyết thực nhưng...”

“... Những huyết thực chuyên đến đây không phải bạch thì chính là thanh, ai mà coi trọng chứ?”

“...”

Việc tạo sổ sách vốn nên do chương quỹ tự mình làm, nhưng chương quỹ của trang này tâm trí đã sớm bay đi.

Lão vốn định cố gắng chống đỡ một năm, ứng phó qua chuyện Hồng Đăng Hội, rồi sẽ xin từ chức, mang Ngô Hòa muội tử ra ngoài tìm Thần thủ Triệu gia cầu y.

Hồ Ma không biết lão đã có manh mối hay chưa, nhưng nghe nói Ngô chương quỹ đã bán nhà cửa trong thành để lấy

tiền.

Hiện tại, Hồ Ma tự mình xử lý mọi việc trong điền trang, không cần hỏi ý kiến chương quỹ.

Tuy nhiên, với Hồ Ma mà nói, việc trong điền trang chỉ cần không xảy ra sai sót là được, mấu chốt vẫn là tu hành.

Theo chương quỹ, Hồ Ma đã tu thành hai tay một chân, tu hành sắp hoàn thành bước lên nhị giai, nhưng kỳ thực hắn đã bí mật bắt đầu tu luyện ngũ tạng.

Nhưng vì đây là việc trọng đại, Hồ Ma không dám lơ là, mỗi bước đều cân nhắc kỹ lưỡng.

Trái tim tất nhiên là phần cuối cùng, bởi vì nơi đó cần thiết nhất, cũng là dấu hiệu cho thấy đã bước vào tam giai viên mãn.

Bốn bộ phận còn lại do Hồ Ma quyết định thứ tự.

Mặc dù có tượng thần bản mệnh soi sáng, toàn thân đã chết, giúp việc tu luyện trở nên dễ dàng hơn, nhưng sau một hồi suy tư, Hồ Ma vẫn quyết định bắt đầu từ phổi.

Lý do là vì lão chương quỹ cũng bắt đầu từ đây, và sổ ghi chép của lão cũng chi tiết nhất.

Hơn nữa, phổi là nơi nạp và thải khí dương, vô cùng quan trọng. Sau khi luyện thành, uy lực của chiêu thức Chân Dương Tiễn của hắn sẽ tăng lên đáng kể.

Hiện tại, Hồ Ma chỉ có thể dùng Chân Dương Tiễn để làm bị thương tà ma trong phạm vi nửa mét.

Nhưng nếu luyện thành phổi, khí thôn sơn hà, có thể phun ra xa hơn một trượng.

Ngoài ra, luyện thành phổi cũng giúp tăng cường sức mạnh và sự dẻo dai.

“Ai...”

Tuy nhiên, ngay khi bắt đầu tu luyện, hắn đã gặp không ít khó khăn.

Bình thường, nhờ có Huyết Thái Tuế cung cấp dinh dưỡng cho toàn thân, Hồ Ma không cảm thấy gì. Nhưng khi tu luyện, hắn phải rút hết khí huyết từ phổi, khiến cơ thể lập tức suy yếu, sắc mặt tái nhợt, đi vài bước đã cảm thấy kiệt sức, giống như mắc bệnh lao.

Nhiều người thường hiểu lầm rằng Thủ Tuế Nhân hay gặp tai nạn, như thể mang trong mình trăm bệnh. Kỳ thực, đây chỉ là một giai đoạn trong quá trình tu luyện của họ.

Tuy nhiên, chính vì lý do này, Hồ Ma không dám luyện vào ban ngày, sợ chương quỹ nhìn thấy.

Chỉ có lúc nửa đêm không người, hắn mới có thể yên lặng tu luyện một lúc. Ban ngày, hắn lại dựa vào Huyết Thái Tuế để bồi bổ khí huyết cho phổi, che giấu việc tu luyện.

Cứ như ban ngày liêu mạng chơi game, ban đêm lén lút học bài của học bá trà xanh.

Hắn thầm nghĩ, nếu mình có thể trở thành chương quỹ thì tốt, ít nhất sẽ không cần lén lút tu luyện.

Vài ngày sau, thời điểm cất Thái Tuế trong năm đã qua. Tối hôm đó, Hồ Ma đang chuẩn bị hành công thì bất chợt, một trận gió mát thổi qua ngoài cửa sổ, làm rung lên những mảnh giấy dán trên khung cửa. Hồ Ma cảm thấy da nổi gai ốc, bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn về phía cửa sổ. Hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó đang đứng ở đó.

“Ai đó?”

Hắn cau mày, khẽ hỏi, nhưng không ai trả lời. Chỉ có tiếng gõ cửa vang lên yếu ớt.

“Nói!”

Hồ Ma cau mày nói, nhưng vẫn không ai đáp lại. Tiếng gõ cửa lại vang lên một lần nữa.

Đây không phải là người trong điền trang.

Hồ Ma trầm nghĩ, người trong điền trang không thể không trả lời, cũng không thể ngốc nghếch đứng đó gõ cửa.

Hắn tỉnh táo lại, nhìn Tiểu Hồng Đường đang ngủ trên xà nhà. Nàng cũng đã tỉnh dậy, tò mò nhìn về phía cửa sổ. Hồ Ma biết, đây chắc chắn không phải là người.

Chương 234. Tiểu quỷ què chân

Chương 234: Tiểu quỷ què chân

Hắn đưa tay nhận lấy thanh kiếm gỗ lim mà Tiểu Hồng Đường ném cho, rồi chậm rãi đi đến cạnh cửa. Hắn đột nhiên kéo cánh cửa phòng ra.

“Ô...”

Cánh cửa vừa mở, một luồng khí lạnh ập vào mặt.

Hồ Ma hoa mắt, bỗng nhìn thấy một con quỷ nhỏ cao đến ngang hông mình, đầu tròn vo, một khuôn mặt trắng bệch và kỳ dị.

Nó què một chân, méo mó đứng cạnh cửa. Bị cánh cửa mở ra bất ngờ, nó cũng giật mình.

Nó lùi lại hai bước, rồi đột nhiên cúi đầu, quỳ xuống trước mặt Hồ Ma, dập đầu xuống đất.

“Cái thứ gì?”

Hồ Ma giật mình, suýt nữa thì chém nó bằng kiếm.

Bỗng nhiên, giữa đêm khuya, có con quỷ gõ cửa, lại còn dập đầu trước mặt mình, ai mà không sợ?

Nhưng không ngờ, khi thanh kiếm đã vung đến nửa đường, con quỷ này lại ú ớ mở miệng: “Dương Cung lão gia cho ta đến tìm Hồ quản sự.”

“Dương Cung?”

Hồ Ma suýt nữa vung kiếm chém chết tiểu quỷ này.

Nhưng tiểu quỷ ngốc nghếch kia lại không hề hay biết vừa trải qua nguy hiểm, tiếp tục nói:

“Dương Cung lão gia sai ta mang lời nhắn, nói hắn đã đắc thủ, đang trên đường đến thủy thần miếu, nhưng nước sông quá xiết không qua được, bên người lại bị truy đuổi gấp gáp, mong Hồ quản sự hỗ trợ tiếp ứng một chút...”

Vừa nói, tiểu quỷ vừa móc ra một mảnh vạt áo, hai tay dâng lên, trên đó viết hai chữ đầy máu “Cứu mạng”.

“Dương Cung thế mà thực sự thành công rồi?”

Hồ Ma nghe vậy không khỏi kinh hãi, đồng thời liếc nhìn tiểu quỷ què chân kia, trong lòng đã hiểu rõ.

Đây chính là con tiểu quỷ của Dương Cung, y hệt như Tiểu Hồng Đường...

... Nghĩ đến đây, hắn quay người liếc mắt nhìn lên xà nhà. Tiểu Hồng Đường thật xinh đẹp, đỉnh đầu búi tóc hai sừng dê, tò mò duỗi đầu nhìn xuống.

Ừ, vẫn có điểm khác biệt. Tiểu Hồng Đường xinh đẹp hơn nhiều.

Nhưng chưa kịp kiêu ngạo, Hồ Ma đã vội vàng tiếp nhận tấm vải từ tay tiểu quỷ.

Nhìn hai chữ xiêu vẹo trên đó, quả thực giống như chữ viết nguệch ngoạc của Dương Cung lúc ban đầu, mới học được phong cách viết chữ của người trong Hồng Đăng Hội.

Hắn vội vàng hỏi tiểu quỷ vài câu, nhưng nó nói năng lúng túng, lải nhải ba lảng nhăng, mãi mới hỏi rõ ràng.

Chuyện này quả thật là bất ngờ, Dương Cung thế mà lại cướp được đám huyết thực.

Theo như kế hoạch ban đầu, Dương Cung sẽ đi qua vịnh Ngưu Gia, hướng về phía bắc, trước khi trời tối đưa huyết thực đến trang trại của Hồ Ma.

Nhưng hôm nay, hắn là gặp phải một số nguy hiểm, không chỉ trì hoãn hành trình mà còn bị vây ở vịnh Ngưu Gia.

Bây giờ không thể thoát thân, đành phải sai khiến tên quý nhỏ đi đến trang trại cầu viện.

“Người về trước đi, nói cho hắn ta biết.”

Hồ Ma thấp giọng nói một câu, rồi xoay người sang chỗ khác, chậm dần tìm kiếm địa đồ.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy tên quý què chân vẫn đang đứng bên cửa. Thấy hắn quay đầu, nó liền đập đầu: “Tạ Hồ lão gia.”

“Cám ơn ta làm gì?”

Hồ Ma nhíu mày. Tên quý kia lại đập đầu lần nữa: “Hồ lão gia cát tường.”

Nó ngẩng đầu nhìn Hồ Ma, thấy hắn có vẻ vẫn chưa hiểu, liền tiếp tục đập đầu: “Hồ lão gia vạn phúc kim an.”

“?”

Lúc này Hồ Ma mới hiểu ra, đây là tên quý con đang đòi thưởng.

Hắn liền lấy một miếng thịt khô từ trong hũ ở trên giường, ném vào tay nó.

Con quý què chân vui vẻ hơn hở đi.

“Khó trách Dương Cung ghét bỏ con tiểu quý này, truyền lời không rõ ràng, nhưng lại rất am hiểu chuyện đòi thưởng...”

Hồ Ma bắt đầu dĩ lắc đầu cười, rồi tiếp tục tìm kiếm địa đồ khu vực vịnh Ngưu Gia.

Vì bọn họ thường xuyên vận chuyển hàng hóa, nên không thiếu địa đồ, tất cả đều do tự vẽ. Tuy thô sơ nhưng cũng khá rõ ràng.

Hồ Ma tiến lại gần ngọn đèn, nhanh chóng tìm đến địa điểm mà con tiểu quỷ què chân đã nói.

“Vịnh Ngưu gia, miếu thủy thần...”

Hắn trầm ngâm suy nghĩ một chút. Nơi này cách trang trại của hắn khoảng bảy tám chục dặm, không gần cũng không xa.

Bình thường, khi điền trang cử người ra ngoài tiếp ứng, cũng chỉ đi xa khoảng này.

Nhưng vịnh Ngưu Gia lại không thuộc phạm vi hoạt động của Hồng Đăng Nương Nương, cách Minh Châu phủ quá xa.

Có nên đích thân đi tiếp ứng Dương Cung hay không?

Hồ Ma trầm ngâm suy nghĩ, gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn, rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

Đi! Nơi đó không xa, với tốc độ của mình, chỉ mất một canh giờ là đến.

Nếu việc Dương Cung làm là thật, đó sẽ là một công lao lớn, mà hiện tại mình đang cần. Lão chương quỹ muốn đề cử mình làm i chương quỹ, nhưng mình gia nhập hội chưa lâu, lại không có công lao gì to tát. Việc này tuy lão chương quỹ có lòng, nhưng cũng không thể vội vàng.

Ngược lại, nếu mình lập được công lao, mọi chuyện sẽ có hi vọng hơn.

Bản thân mình không quá hứng thú với vị trí chương quỹ, nhưng không thể phủ nhận rằng nó có tác dụng rất lớn.

Dù sao, hiện tại có Ngô chương quỹ ở đây, mình làm gì cũng phải cẩn thận. Nếu lại đến một người lạ lẫm, ai biết sẽ

xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, nếu Dương Cung có trong tay huyết thực giá trị cao, mình có thể kiếm thêm một khoản ngoài kế hoạch.

Ai mà ngại tiền nhiều chứ?

Tất nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng có chuyện mờ ám trong đây, có thể đây là một cái bẫy.

Chương 235. Trợ giúp

Chương 235: Trợ giúp

Nghĩ xong chủ ý, Hồ Ma gọi Tiểu Hồng Đường đi gọi Chu Đại Đồng ra.

Mang vớ giày xong, Hồ Ma nghe tiếng “Ba” vang lên từ phòng bên cạnh. Chẳng mấy chốc, Chu Đại Đồng che nửa bên mặt đi ra khỏi nhà.

Hồ Ma phàn nàn: “Ai bảo ta là mặt rỗ? Lần sau gọi tên ta trực tiếp được không?”

Chu Đại Đồng lẩm bẩm: “Mơ thấy một cô nương nũng nịu, đang định hôn nàng thì bỗng nàng quay ngoắt lại tát ta một cái...”

“Đây không phải chuyện tốt sao? Tránh khỏi người ở trong mộng tiết hỏa hầu ra ngoài!”

Hồ Ma nín cười, nghiêm giọng nói: “Gọi người ra có chuyện quan trọng.”

Chu Đại Đồng nhú mày: “Ta cần ra ngoài một chuyến, giải quyết chút chuyện, chưa biết khi nào thì về. Chuyện ngày mai, người lo liệu giúp ta.”:

“Có thể giải quyết thì giải quyết, nếu có việc gì không giải quyết được thì vào nội viện tìm lão chủ quỹ. Nếu lão ta hỏi ta đi đâu, chỉ nói ta ra ngoài làm chút việc nhỏ, một ngày sẽ trở lại.”

“Mặt khác, cho ta mượn tạm con dao của người.”

“...”

Chu Đại Đồng gật đầu, quay về phòng lấy dao ra, nói: “Đây là dao của ta, sao không dùng dao của ngươi?”

Hồ Ma nghe vậy, cười nói: “Dùng quen rồi, quay về ta trả lại ngươi một thanh không bị mẻ.”

Thực ra, bọn tiểu nhị trong điền trang đều được trang bị dao, nhưng Hồ Ma xử lý mọi việc đều dùng dao của Chu Đại Đồng, dùng rất thuận tay.

Hơn nữa, dao được trang bị trong điền trang đều có ký hiệu của Hồng Đăng Hội.

Lần này Hồ Ma ra ngoài làm việc, còn chưa nghĩ ra mình sẽ hành động công khai hay bí mật, nên dùng tạm con dao không có ký hiệu của Chu Đại Đồng, gặp chuyện sẽ ổn thỏa hơn.

Đeo yêu đao bên hông, Hồ Ma lại dùng vải quần chuỗi kiếm gỗ lim, vắt lên lưng.

Sau đó, hấn buộc chặt bắp chân, đội mũ rộng vành, gọi Tiểu Hồng Đường, nhanh chóng rời khỏi trang trại.

Theo Dương Cung nói, hấn cần dẫn theo bọn tiểu nhị đi tiếp ứng.

Nhưng Hồ Ma cảm thấy tình hình không rõ ràng, mà chuyến đi này lại có phần nguy hiểm, nên muốn đích thân đi xem trước.

Có ngựa trong chuồng, hiện tại Hồ Ma dắt một con ra cưỡi đi làm việc cũng không sao, nhưng hấn vẫn quyết định đi bộ.

Bây giờ vẫn là ban đêm, tà ma liên tục xuất hiện, ngựa là loài vật nhạy cảm, một khi chạy, nhiệt huyết sôi trào, sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết.

Ra khỏi trang trại, hấn xác định phương hướng, sải bước tiến lên, nhanh nhẹn nhưng cũng đầy cẩn trọng.

Trên con đường quê vắng, gió đêm thâm thi, tiếng bước chân của hấn vang lên, cũng không biết kinh động bao nhiêu thứ âm thầm trong bóng tối.

Nhưng nhờ sử dụng bản sự của Thủ Tuế Nhân, tốc độ của Hồ Ma tăng vọt, khiến cho những sinh vật ẩn nấp không thể phân biệt được hấn là ai.

Hấn đi qua một cách nhanh chóng, không kịp thăm dò gì, đến khi trời vừa tờ mờ sáng thì đã tới vịnh Ngư gia.

Xa xa, Hồ Ma nhìn thấy một con sông lớn mù sương uốn lượn từ tây sang, chảy qua đây rồi đổ xuống dưới.

Vịnh có vài chục hộ ngư dân sinh sống, đang phơi lưới cá và neo đậu vài chiếc thuyền gỗ.

Hồ Ma cố gắng so sánh những gì mình nhìn thấy với những gì trên bản đồ, suy nghĩ thầm: “Miếu Thủy thần ở bờ bên kia sao?”

Việc có một ngôi miếu ở nơi có thể xuống sông lấy nước là hoàn toàn hợp lý.

Tuy nhiên, miếu rất ít trong thế giới này, Hồ Ma chưa từng thấy qua mấy cái, nên cũng có chút tò mò.

Hấn đề thấp mũ rộng vành, bước vào làng chài, suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.

Vào lúc này, một số ngư dân đang phơi lưới và cá khô, không ai xuống sông đánh bắt.

Thấy Hồ Ma với khuôn mặt lạ lẫm bước vào làng, họ đều tò mò nhìn lại, nhưng không ai chủ động chào hỏi hay hỏi han, chỉ nhìn hấn từ trên xuống dưới.

Hồ Ma đón lấy ánh mắt của họ, chủ động mở lời với một người đàn ông da đen đang đứng cạnh chiếc thuyền đen: “Lão

ca, ta từ Minh Châu Phủ đến, thay chủ nhà đi đưa thư đến Tiểu Lương Huyện.”

“Đi đường vội vã, phải đi vào đêm khuya, mới đến đây.”

“Ta muốn hỏi, đi Tiểu Lương Huyện phải qua sông từ đây phải không? Con sông lớn thế này mà sao ta không thấy bến đò nào?”

Người ngư dân này ban đầu chỉ nhìn Hồ Ma, nhưng khi nghe Hồ Ma nói chuyện, vội vàng đứng dậy trả lời: “Đi Tiểu Lương Huyện, phần lớn đều qua sông ở đây. Bình thường có khách, chúng ta cũng đưa qua.”

“Nhưng hôm nay người không thể qua được, bên kia bờ sông đang có náo loạn, hôm nay chúng ta không dám xuống nước. Nếu người muốn qua sông, trừ phi đi về phía đông bốn mươi dặm, tìm đến làng phía dưới...”

“Chuyện này không kịp rồi...”

Hồ Ma tỏ ra lo lắng: “Đây là tin gấp, bằng không ta cũng không thể lên đường khi trời chưa sáng.”

“Hay là lão ca thương tình đưa ta qua một chuyến?”

“...”

“Không dám, không dám...”

Người ngư dân xua tay: “Bọn người kia hung hãn vô cùng, ta không dám đụng độ với bọn họ.”

Hồ Ma cau mày hỏi: “Bọn họ là ai đang náo loạn vậy?”

“Không biết rõ ràng lắm.”

Ngư dân hạ thấp giọng nói: “Bọn họ cầm đao cầm thương, hung hãn vô cùng. Hôm qua, lão Ngô Hà ở đầu thôn gặp phải bọn họ, thuyền bị cướp. Bọn họ nói sẽ trả lại sau khi xong

việc, nhưng lão Ngô thương tiếc chiếc thuyền, suýt khóc thành tiếng. Bọn họ còn lăm lăm con dao...”

“Nghĩ đến chuyện này có liên quan đến Dương Cung...”

Hồ Ma trầm ngâm suy nghĩ, nhìn xa xa dòng sông trắng xóa, ước chừng rộng hơn mười trượng, không thể nhìn rõ bờ bên kia.

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, rồi hạ giọng nói với người ngư dân: “Chuyện của ta thực sự rất gấp, nếu chậm trễ, e rằng chủ nhà sẽ trách ta.”

“Hay là thế này đi, lão ca, ta có năm lượng bạc ở đây, trước tiên để lại cho ngươi.”

Chương 236. Dương Cung bị vây khốn

Chương 236: Dương Cung bị vây khốn

“Người cho ta mượn thuyền, ta tự mình qua sông. Qua sông xong, ta sẽ buộc thuyền ở bờ bên kia, khi nào yên ổn thì người qua lấy thuyền trở về.”

Vừa nói vừa nghĩ, lại cảm thấy mình quá hào phóng, ngược lại giả tạo, nên lại nói: “Ta sẽ quay lại trong vài ngày nữa. Chúng ta đều là người thật thà, người giữ lại ba lượng bạc, hai lượng coi như tiền công, được chứ?”

“Còn có chuyện tốt như vậy?”

Thấy Hồ Ma lấy ra một thỏi bạc nhỏ, người ngư dân cũng ngần ra một chút.

Y không ngờ tới lại gặp được chuyện này.

Nghĩ rằng nếu có năm lượng bạc này, cho dù chiếc thuyền bị người ta lấy đi cũng không đáng tiếc, nên y nói: “Người chờ một chút.”

Hồ Ma cũng có chút bực bội, không biết y muốn mình chờ cái gì.

Người ngư dân quay vào căn phòng nhỏ, một lát sau đi ra cùng một lão già. Lão già cầm trong tay một nén hương và một tờ giấy, đưa cho Hồ Ma và nói: “Cầm lấy nén hương này, người không phải người ở vịnh này, chớ kinh động đến những thứ trong nước.”

“Khi đến giữa sông, nếu cảm thấy bất an, hãy đốt nó lên, nói lời cầu nguyện... Ta không biết chữ, nên chỉ có thể để người ấn dấu tay lên tờ giấy này.”

“Khi quay lại, mang dấu tay này đến đây để lấy ba lượng bạc còn lại.”

“... Kỳ thật, kỳ thật không cần hai lượng, một lượng cũng đủ.”

“...”

“Người thật thà a...”

Hồ Ma thở dài, vẫn kiên trì nói chuyện hai lượng bạc với lão già, sau đó tiếp nhận nén hương, hỏi kỹ về những điều cần lưu ý khi qua sông.

Ngư dân trả lời từng câu hỏi, không dám lừa gạt người mới.

Lý do họ giúp đỡ Hồ Ma có thể là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, họ là người tốt bụng. Thứ hai, có thể họ thấy Hồ Ma mang theo đao, phong trần mệt mỏi, giống như một người trong giang hồ.

Hồ Ma đẩy thuyền ra sông, leo lên, cầm mái chèo gỗ kéo tới lui hai lần, chiếc thuyền cũng tiến lên phía trước.

Kiếp trước, may mắn là hắn cũng từng bơi qua hồ trong công viên, nên biết cách chèo thuyền.

Tất nhiên, trình độ chèo thuyền của hắn không thể bằng những người ngư dân sống trên sông nước, nhưng con sông này dòng nước chảy chậm, không gió không sóng, hắn qua sông không thành vấn đề. Hắn chèo thuyền chậm rãi, dần dần hướng về bờ bên kia.

Nhớ lại lời nhắc nhở của người ngư dân lúc nãy, hắn biết rằng trong sông có những thứ kỳ lạ, nên luôn cảnh giác.

Nhưng mọi việc diễn ra rất thuận lợi, hắn không gặp phải bất kỳ điều gì bất thường. Hắn ngồi xôm ở mũi thuyền, nhìn xuống dòng nước đỏ au, cũng không thấy có phản ứng gì.

Không lâu sau, hắn đã đến gần bờ bên kia. Xa xa, hắn nhìn thấy trên sông có vài chiếc thuyền nhỏ đang vây quanh một tòa nhà bằng gỗ trên bờ sông.

Tòa nhà bằng gỗ kia chắc hắn là miếu thờ thủy thần, được xây dựng bên cạnh cửa sông, một mặt hướng ra sông.

Những chiếc thuyền nhỏ vây quanh miếu thờ thủy thần, mỗi thuyền đều có người đứng, một người trong số đó hướng vào trong miếu gọi:

“Huynh đệ, người cố gắng chống chọi suốt đêm, hắn cũng mệt mỏi và đói rồi, chúng ta cũng không muốn dây dưa với người?”

“Hay là người đem đồ vật lấy ra, chúng ta cho người rượu và thức ăn, rồi người tự mình đi đi?”

“...”

“Cút mẹ người đi!”

Vừa dứt lời, từ bên trong miếu thủy thần vang lên tiếng quát lớn, nghe chính là giọng của Dương Cung.

Y trực tiếp chửi ầm lên: “Huyết thực là ta liều mạng giành lại, tên núi thịt kia không có tư cách gì, dựa vào cái gì mà chỉ bằng một câu của các người liền muốn lấy đi?”

“Có bản lĩnh thì xông lên đây! Ta ném huyết thực này xuống nước, các người vớt đi thôi!”

“...”

“Hắc hắc...”

Người trên thuyền nhỏ bị mắg cũng không giận, cười lạnh nói: “Người ném xuống nước, chúng ta vớt không được.”

“Nhưng cái đầu trên cổ người cũng đừng hòng giữ lại để ăn cơm.”

“...”

Dương Cung không hề sợ hãi, lớn tiếng nói: “Các người muốn cướp huyết thực chính là đoạt mạng của ta, người nghĩ ta có bỏ nó xuống nước hay không?”

“...”

Hồ Ma vừa cập bờ, nghe loáng thoáng, liền hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng không khỏi giật mình.

Việc huyết thực quả nhiên là thật.

Nhìn tình hình này, hai bên đang giằng co căng thẳng.

Dương Cung trốn trong miếu thờ thủy thần, không nhìn thấy diện mạo, cũng không biết bên cạnh hắn có bao nhiêu người, nhưng bên ngoài, trên thuyền nhỏ và trên bờ, lại có mười tên hung hãn, tay lăm lăm đao thương.

Nếu muốn đánh nhau, Dương Cung đương nhiên không địch lại. Nhưng Dương Cung lại có một kế hiểm, dùng việc ném huyết thực xuống sông để uy hiếp bọn họ, khiến họ không dám manh động.

Nước sông này rất sâu, không biết có thứ gì kỳ quái. Ngay cả tôm cá, ngửi được mùi huyết thực, cũng sẽ phát cuồng.

Vì vậy, một khi Dương Cung thực sự ném huyết thực xuống sông, e rằng mọi người sẽ toi công một phen.

“Nhưng làm thế nào để tiếp ứng cho y đây?”

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn Tiểu Hồng Đường đang ngồi sau lái thuyền, đưa lưng về phía hắn, hai bàn chân nhỏ

đúng đưa.

Nuôi Hồng Đường lâu như vậy, cũng nên sai sử nàng làm chút việc.

Chương 237. Tìm cách

Chương 237: Tìm cách

“Tiểu Hồng Đường, người biết bơi không?”

Cách bờ còn vài chục trượng, Hồ Ma cố ý giảm tốc độ, khẽ hỏi.

Lần trước Dương Cung dùng con quỷ nhỏ này đưa tin cho hấn từ điện trang, cả người nó ướt sũng. Không biết là do bản thân nó vốn như vậy hay do đi qua sông mà ướt.

Hồ Ma đương nhiên biết việc sử dụng quỷ nhỏ để đưa tin, hay đưa đồ vật là chuyện rất phổ biến trong thế giới này.

Nhưng hấn chưa từng sai Tiểu Hồng Đường đi đưa đồ hay đưa tin tức, cũng không biết khi nhận đồ từ họ, có ý nghĩa gì và có điều cấm kỵ nào hay không.

Tiểu Hồng Đường nghiêng đầu, gật đầu nhẹ, nói: “Tiểu Hồng Đường không sợ nước, còn biết lặn nữa.”

“Thật lợi hại...”

Hồ Ma khen ngợi nó một câu, đang suy nghĩ sắp xếp việc gì cho nó làm, lại không ngờ Tiểu Hồng Đường lo lắng, nói tiếp: “Nhưng bây giờ không thể xuống nước, trong nước có thứ gì đó.”

“Vớ lại trên bờ có người thấp hương đâu, bọn hấn hung ác như vậy, đây là nói cho chúng ta biết, không thể đi đưa tin, vạn nhất bị phát hiện thì sẽ bị đánh chết.”

“Hiện tại nếu ta xuống nước, bọn hấn liền sẽ nhìn thấy ta, ta không muốn bị bọn hấn đánh...”

“Đó là đương nhiên...”

Hồ Ma cũng không muốn Tiểu Hồng Đường bị đánh, huống chi nếu bị bắt, hậu quả sẽ không chỉ là bị đánh.

Hắn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy nhóm người trên bờ đang lập một bàn hương án. Trên án bày biện nhiều thứ, tỏa ra làn khói mỏng.

Có lẽ đây là phương pháp họ đang sử dụng để cảnh cáo tà ma âm linh, có điểm giống như việc huynh đệ chúng ta đang chém người, người không liên quan thì tránh xa.

Nhưng như vậy, làm thế nào để hắn liên lạc với Dương Cung?

“Nhưng Tiểu Hồng Đường có thể không để bọn chúng nhìn thấy.”

Đang suy nghĩ, hắn nghe Tiểu Hồng Đường suy tư một chút rồi bỗng nhiên nói: “Có thể trốn ở trên lão vật.”

“Lão vật?”

Hồ Ma hơi giật mình, nghĩ đến cây kiếm gỗ lim. Dù sao đây cũng là kiếm gỗ, không chìm trong nước và cũng không dễ bị chú ý.

Nhưng như vậy độ khó sẽ cao hơn một chút.

Hắn lập tức cảm thấy thoải mái, cười khẽ: “Vậy ngươi có muốn giúp ta đưa ít đồ không?”

Tiểu Hồng Đường nháy mắt, vẫn đứng đưa hai chân nhỏ.

Hồ Ma nói: “Hoàn thành, ta sẽ cho ngươi một khối Thanh Thái Tuế thật lớn.”

Tiểu Hồng Đường mím môi, dường như không nghe thấy lời Hồ Ma.

Hồ Ma bất đắc dĩ thở dài, nghiêng răng trong lòng, hứa hẹn thêm lần nữa: “VẬY cho người hai khối Thanh Thái Tuế thật lớn.”

Tiểu Hồng Đường lập tức cười tít mắt: “ĐƯỢC.”

Ăn hàng quả thật đơn thuần, cũng như lão sắc nhóm có thể mang lại cảm giác an toàn cho người ta...

Hồ Ma yên tâm, dặn dò Tiểu Hồng Đường cẩn thận, rồi đặt đồ đã chuẩn bị sẵn vào chiếc rỏ nhỏ mà nó mang theo.

Thừa dịp cách bờ còn có chút khoảng cách, liền lặng lẽ lấy thanh kiếm gỗ lim xuống, tới đuôi thuyền sau đó bỏ vào trong nước.

Nhìn thấy Tiểu Hồng Đường ngồi trên thanh kiếm gỗ màu đỏ, lặng lẽ hướng về miếu thủy thần mà đi, Hồ Ma thu liễm tầm mắt, vắn mái chèo, hướng về bờ bên kia tiến đến.

Mọi người không nhìn thấy Tiểu Hồng Đường, càng không chú ý đến thanh kiếm gỗ nhỏ bé này, nhưng lại nhìn thấy hắt từ xa.

Chưa cập bờ, đã có người trên bờ vây quanh, quát: “Làm gì? Đem thuyền cập vào đây nói chuyện!”

Hắn hít một hơi thật sâu, nở nụ cười trên môi, nghênh đón.

...

...

“Dương Cung đại ca, thư vẫn chưa tới sao?”

Bên trong miếu thủy thần, trước hương án rách nát, có ba người đang ngồi hoặc nằm.

Một người trong số họ, sắc mặt tái xanh, đã chết từ lâu. Trên ngực có một vết thương khủng khiếp, như thể bụng bị moi ra.

Hai người còn lại đều đeo dây lưng đỏ. Một người trong số đó có cánh tay được băng bó bằng vải, trông cũng bị thương, sắc mặt tái nhợt, đang hướng về phía Dương Cung ở bên cửa sổ hỏi.

“Bọn chúng đốt hương, khiến tiểu quý không thể về, không biết thế nào.”

Dương Cung công trên lưng một cái bình được che bằng vải, mắt liên tục nhìn chăm chăm ra ngoài, giọng trầm thấp.

“Nhưng tiểu quý nhỏ đã đi ra ngoài, có thể đưa lời nhắn đến, chắc hẳn sẽ có người đến giúp đỡ nhanh thôi...”

“...”

“Người đưa thư cho ai? Trịnh hương chủ à?”

Đệ tử áo đỏ bị thương, giọng lo lắng: “Hắn có con ngựa khoái mã, nếu đi thì chắc đã đến rồi...”

“Trịnh hương chủ?”

Dương Cung nghe vậy cười lạnh: “Nếu mời hắn đến, nói cho hắn biết trên người chúng ta có thứ này, ha ha...”

“Người tin hay không, hắn nhất định sẽ đến, bình huyết thực này cũng sẽ trở lại nương nương hội.”

“Nhưng là, chúng ta khẳng định không thể quay về!”

“...”

Sắc mặt đệ tử áo đỏ bị thương đã tái nhợt thêm mấy phần, dường như không hiểu lời Dương Cung.

Hắn và Trịnh hương chủ xưa nay không hòa thuận. Nếu thực sự mời hắn đến, những thanh y giúp người bên ngoài có thể bị đánh lui.

Nhưng, Trịnh hương chủ tám chín phần mười sẽ thuận tay diệt trừ hai người bọn họ, một mình mang bình huyết thực này

trở về lĩnh công.

Dù sao, Trịnh hương chủ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn bọn họ lập được công lao to lớn như vậy.

Chương 238. Thứ đáng tiền

Chương 238: Thứ đáng tiền

“VẬY... VẬY NGƯỜI MỜI AI?”

Đệ tử áo đỏ bị thương trên cánh tay có chút tuyệt vọng nói: “Chúng ta chịu không được nữa rồi...”

“Chúng ta đều bị thương, lại không có gì ăn uống, chỉ cần mất tập trung một chút, bọn chúng sẽ xông vào...”

“...”

“Cố gắng chống đỡ thêm một chút...”

Dương Cung nghiêng răng, giọng trầm thấp: “Ta nhờ tiểu quỷ đi tìm, là một huynh đệ của ta...”

“Hắn có phải là người đáng tin cậy không, hắn là... sẽ đến chứ?”

“...”

“Huynh đệ...”

Đệ tử áo đỏ bị thương trên cánh tay vội vàng hỏi: “Hắn là thân phận gì, dựa vào đâu... đáng tin cậy?”

Câu hỏi này khiến Dương Cung nghẹn lời.

Y vô thức cảm thấy Hồ Ma là người có thể kết giao, cũng cùng hắn thương lượng việc lấy huyết thực xong sẽ chuyển đến trang trại của hắn, nếu xảy ra chuyện cũng sẽ tìm cách cầu viện binh.

Tuy nhiên, cho đến hôm nay, mới nhận ra, mình cùng vị Hồ quân sự kia, cũng chỉ là gặp qua hai lần mà thôi.

Huống hồ, bọn họ là đệ tử hương đồ, đều biết mình học mới là bản lĩnh thật sự, còn những người đốt thanh hương kia, bất quá là hỏa kế làm chân chạy vật, có thể giúp ích gì vào lúc này?

“Vị nào là Dương Cung ca ca...”

Cũng đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng giòn tan vang lên.

Dương Cung cùng một hỏa kế khác giật mình, quay người, trong tay đều cầm vũ khí lên.

Nhưng nhìn kỹ lại, lại phát hiện ra chính là cô bé cột hai bím tóc như sừng dê, mặc một thân váy hồng, trên cánh tay còn đeo một cái giỏ.

Nàng như ẩn như hiện, toàn thân tỏa ra âm khí quỷ dị, rõ ràng không phải người sống, nhưng lại không có vẻ gì là địch ý.

“Hồ Ma ca ca nhờ ta mang đồ ăn đến cho ngươi...”

Tiểu Hồng Đường xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Dương Cung, sau đó vén mở tấm vải đen che rỗ nhỏ của mình.

Dương Cung và một hỏa kế áo đỏ khác nhìn thấy, đều khẽ giật mình, sau đó mừng rỡ.

Trong giỏ có đặt mấy khối thịt khô lớn nhỏ bằng nắm tay, rõ ràng là Thanh Thái Tuế, cộng lại có thể hơn một cân.

Làm quỷ, việc mang hộ lờ nhẩn và tặng đồ rất thuận tiện, nhưng chỉ có huyết thực là không dễ làm. Dù sao, bản thân quỷ cũng là tà ma, khi đụng đến huyết thực sẽ phát điên, càng mang nhiều huyết thực càng cuồng bạo. Dương Cung rất xác định, con quỷ què của mình đừng nói đưa một cân Thanh Thái Tuế, mà chỉ đưa nửa cân thôi, nó cũng có thể ăn luôn.

Nhưng hôm nay, con quỷ nhỏ áo đỏ này lại mang đến một cân Thanh Thái Tuế?

Hai người bọn họ bị vây ở đây, điều sợ nhất chính là đói khát, sợ bản thân không chịu được. Có được một cân Thanh Thái Tuế này, đơn giản là vật cứu mạng.

Nếu muốn sống sót, mỗi ngày chỉ cần ăn một miếng Thanh Thái Tuế cũng có thể khiến tinh thần con người sáng khoái cả ngày.

“Người là Sử Quỷ của của Hồ quản sự sao?”

Dương Cung nhìn qua Thanh Thái Tuế, không hề nghi ngờ, nhận lấy Thanh Thái Tuế trong giỏ, lại hỏi: “Người làm sao vào được?”

“Hồ Ma ca ca đưa ta vào, hắn đang ở bên ngoài.”

Tiểu Hồng Đường nói với giọng giòn tan, thấy họ lấy ra Thanh Thái Tuế, liền lấy lại cái rổ.

Đây là đồ bà bà cho, nàng không nỡ vứt đi.

“Hắn bảo ta vào hỏi xem người bên ngoài là ai, thương lượng cách đưa các người ra ngoài.”

“...”

“Quá tốt...”

Nghe Tiểu Hồng Đường nói, Dương Cung nhất thời hốc mắt đỏ hoe.

Y quay đầu nhìn một đệ tử áo đỏ khác, thấy hắn đang cắn thanh ăn nhưng vẫn cảnh giác đề phòng, liền có chút kiêu ngạo nói: “Nghe thấy rồi chứ?”

“Vị Hồ quản sự này chính là huynh đệ tốt mà ta nói, lần đầu tiên gặp hắn, ta đã biết hắn là người đáng tin cậy.”

“Được ta tin tưởng, trong đêm liền chạy đến giúp đỡ, người nói đây không phải là huynh đệ tốt?”

Đệ tử áo đỏ kia cũng liên tục gật đầu: “Nghĩa khí như vậy, đương nhiên là huynh đệ tốt...”

“... Hẳn mang đến bao nhiêu người?”

“...”

Tiểu Hồng Đường nói: “Một mình Hồ Ma ca ca đến.”

“A?”

Hai người này nghe vậy, lại khẽ giật mình: “Một mình tới đây thì có ích lợi gì?”

“Có lẽ hẳn suy nghĩ chu toàn.”

Dương Cung cũng ngần ngại một chút, thấp giọng nói: “Trang trại của bọn họ ít hỏa kế, mang đến cũng vô dụng.”

“Huống hồ bây giờ trong tay chúng ta có Thanh Thái Tuế, cũng có thể chống đỡ thêm một chút thời gian...”

“Ha ha, nếu không phải lo lắng cái bình này bị đánh vỡ, mùi vị huyết thực bên trong kinh động con quái vật trong sông, chúng ta có thể cùng bọn chúng hao tổn từng chút một...”

Nói giọng trầm ngâm, Dương Cung dặn dò vài lời với Tiểu Hồng Đường để nàng trở về chuyển cáo cho Hồ Ma.

Nghĩ đến con quỷ nhỏ này ngoan ngoãn, y lục lợi trong ngực, móc ra một miếng thịt khô đưa cho Tiểu Hồng Đường.

Đây là Bạch Thái Tuế, vốn là khẩu phần lương thực cuối cùng của hắn, cả đêm y cũng không dám ăn.

Theo lẽ thường, y muốn thưởng cho con quỷ nhỏ này.

Nhưng Tiểu Hồng Đường nhìn miếng thịt khô trên tay y, lắc đầu, không tiếp nhận, cầm lấy cái rô nhỏ và xoay người rời đi.

“?”

Dương Cung ngưng ngẩn: “Hồ quản sự dạy dỗ con quý này thế nào? Con quý nhỏ này thế mà không muốn thưởng?”.

...

...

Khi đến bên bờ, Hồ Ma đã lộ ra một gương mặt trắng bệch, gần như trong suốt, vô cùng suy yếu, hoàn toàn khác biệt so với bình thường.

Cái này so với bất kỳ kỹ thuật cải trang nào cũng đơn giản và tiện lợi hơn. Khi nhìn thấy hắn suy yếu như vậy, những người trên bờ cũng không nghi ngờ gì.

Họ chỉ quát hỏi hắn vài câu về lai lịch và đi đâu, rồi để hắn giữ thuyền lại và nhanh chóng rời đi.

Hồ Ma không tranh cãi, trả lời vài câu rồi đến bên một tảng đá lớn phía sau, định buộc thuyền lại, lặng lẽ cầm lấy cây kiếm gỗ lim trôi theo dòng nước.

“Cái gì vậy?”

Đi ra được vài bước, hắn vừa đi vừa nghe Tiểu Hồng Đường nói, suýt chút nữa thì thất thố: “Huyết Thái Tuế?”.

“Cái bình đó to cỡ nào?”

“...”

Tiểu Hồng Đường vung tay ra hiệu, khiến tim Hồ Ma đập thành thạch, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chết tiệt, Dương Cung làm gì mà tìm thấy thứ đáng tiền như vậy chứ?

Chương 239. Thanh Y Bang

Chương 239: Thanh y Bang

Dương Cung quả thực không thể coi thường!

Hồ Ma vốn tưởng hắn chỉ tìm đến một mỏ Huyết Thái Tuế vô chủ, tranh đoạt chút Bạch Thái Tuế, Thanh Thái Tuế với đám người tam giáo cửu lưu. Hắn cho rằng việc này chẳng đáng là bao, thậm chí còn lo lắng tính khí hấp tấp của Dương Cung sẽ dẫn đến thất bại.

Nhưng ai ngờ, Dương Cung không chỉ thành công, mà còn cướp được một hũ Huyết Thái Tuế đầy ắp?

Theo cách miêu tả khoa trương của Tiểu Hồng Đường, hũ này to cỡ nào?

Bốn mươi cân?

Sáu mươi cân?

Nếu bên trong toàn là Huyết Thái Tuế, chẳng lẽ còn vượt quá trăm cân?

Trời ơi, đây quả là món hời lớn!

Năm nay Huyết Thái Tuế vô cùng khan hiếm.

Hồng Đăng Nương Nương những năm qua đều đặn cắt Huyết Thái Tuế từ Lão Âm Sơn mỗi năm.

Lão Âm Sơn tuy nhiều tà ma, hung hiểm, nhưng lại là nơi có nguồn huyết thực dồi dào. Đây cũng là lý do khiến các bang phái trong thành tranh giành nhau đến Lão Âm Sơn để bái Thái Tuế.

Nhưng năm nay lại khác biệt.

Hai năm trước là được mùa, Huyết Thái Tuế được cắt, đến nay đã hai năm trôi qua, theo lý thuyết thì Huyết Thái Tuế sẽ không ít.

Nhưng lại không cắt được chút nào.

Hồ Ma cũng không rõ nguyên nhân... Không phải là ta ăn đầy chứ!

Điều này dẫn đến một vấn đề, đó là năm này Huyết Thái Tuế cực kỳ khan hiếm trên toàn bộ phủ Minh Châu, dẫn đến giá cả tăng cao. Khi Huyết Thái Tuế dồi dào, một hai Thái Tuế có thể bán được một lượng vàng, vậy bây giờ giá sẽ tăng đến mức nào?

Dù sao, một viên huyết thực hoàn luyện tốt cũng có thể khiến các lão gia giàu có trong thành mua không tiếc tay với giá ba mươi lượng một viên.

Dù sao cũng là vật cứu mạng.

Còn với Hồng Đăng Nương Nương, không đào được Huyết Thái Tuế cũng không đáng sợ, nhưng nếu để người khác biết ngay cả Hồng Đăng Hội cũng không có Huyết Thái Tuế thì mới thật đáng sợ. Do đó, hiện tại toàn bộ hội đều vô cùng quan tâm đến Huyết Thái Tuế.

Nếu bình kia của Dương Cung toàn là Huyết Thái Tuế, Hồ Ma không thể tưởng tượng được việc đưa về cho nương nương sẽ là một công lao to lớn như thế nào.

... Nếu rơi vào tay mình, cũng sẽ là một món hời lớn?

Theo lý thuyết, chỉ riêng bình Huyết Thái Tuế này cũng đáng để nhóm người chuyên sinh hợp tác, chơi một ván lớn.

Đáng tiếc, thời gian cấp bách, không kịp đưa ra kế hoạch.

Người chuyên sinh thích tính trước làm sau, ít khi quyết định đột xuất.

...

“Nếu vậy, ta phải tiếp ứng y thế nào?”

Nhận thức được tầm quan trọng của nhóm Huyết Thái Tuế này, Hồ Ma âm thầm bắt đầu cân nhắc.

Dương Cung đã mượn miệng Tiểu Hồng Đường truyền lại một số thông tin quan trọng: chặn hấn bên ngoài là một nhóm người của Thanh Y Bang, là một thế lực Huyết Thực Bang khá mạnh ở Minh Châu Phủ.

Mặc dù không thể so với Hồng Đăng Nương Nương, chiếm lĩnh Minh Châu Phủ, gia đại nghiệp lớn, nhưng số lượng đệ tử trong bang cũng không ít.

Hai bên tuy là oan gia, thường xuyên xung đột với nhau, nhưng mặt ngoài vẫn chưa đến mức trở mặt.

Thêm vào đó, Huyết Thái Tuế mà bọn họ thu hoạch được nằm ở ngọn sơn nhục không thuộc phạm vi hoạt động của cả hai bên, giống như vật vô chủ, nên dù bên ngoài tranh cãi thế nào, ai mang được huyết thực về trước thì bên kia sẽ phải chịu thua.

Dù sao, nếu náo loạn ra ngoài, Hồng Đăng Nương Nương Hội cũng không thể vì những thứ này mà vạch mặt với Thanh Y Bang.

Nhận thức được điểm mấu chốt, Hồ Ma nhanh chóng nghĩ ra mấy ý tưởng.

“Bảo cho Hồng Đăng Nương Nương?”

“Hay là mời người từ điện trang đến?”

...

Nghĩ ra hai ý tưởng, nhưng đều cảm thấy không đáng tin cậy. Minh Châu Phủ cách nơi này hai trăm dặm, người đến sẽ

rất chậm.

Huống hồ, Tiểu Hồng Đường không quen thuộc Minh Châu Phủ, đi đưa tin có thể lạc đường hoặc bị bắt cóc.

Gửi tin đến điền trang cũng không ổn. Lão chương quỹ tuy bản lĩnh cao cường, nhưng hiện tại thân thể suy yếu, vết thương năm trước khi đối phó Đan Nhi Giáo chưa lành hẳn, chưa chắc có thể giúp được gì.

Gọi hỏa kế đến cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Thứ nhất, số lượng người của hỏa kế ít hơn Thanh Y Bang. Thứ hai, việc tranh giành này quá mức hung tàn, đánh nhau vì một hũ huyết thực mà chết người thì không đáng.

Có lẽ, chỉ có thể...

Trong lòng hần khê động, mơ hồ nghĩ đến một khả năng.

...

...

“Tiểu Hương chủ, theo ta thấy, chỉ có thể mời oan gia trong sông giúp đỡ...”

Ngay lúc Hồ Ma vừa đến bờ bên kia của làng chài, chuẩn bị chèo thuyền qua sông, thì nhóm người Thanh Y Bang đang bao vây miếu thủy thần cũng đang bàn bạc.

Bọn họ biết rõ giá trị của hũ huyết thực bị đối phương cướp đi, cũng không muốn dây dưa dài dòng, nhưng Hồng Đăng Hội xảo quyết lại nghĩ ra kế vò đã mẻ không sợ rơi, khiến bọn họ không thể làm gì.

Nhưng khi thấy thời gian đã gần đến bình minh, vẫn không có động tĩnh gì, trong đám người có một thanh niên mặc y phục xanh, đầu chải búi tóc liền tìm đến một lão nhân có nốt ruồi trên mặt và vài sợi lông đen lơ thơ trên mặt để thương lượng.

Lão nhân này cũng do dự, nhìn về phía mặt sông mênh mông, thở dài nói: “Oan gia ở miếu này hơn phân nửa không thông minh.”

“Bình thường ta không muốn liên quan đến loại oan gia này.”

“Nhưng càng kéo dài càng dễ xảy ra chuyện, không biết Hồng Đăng Hội có viện thủ đến hay không, chỉ có thể đi đường này.”

“...”

Chương 240. Tể phẩm đồng nam đồng nữ

Chương 240: Tể phẩm đồng nam đồng nữ

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Tiểu Hương chủ giọng thấp nói: “Đồ vật trong bình kia quá quý giá, ai mà ngờ được, cái mỗ huyết thực bé nhỏ này, bình thường cắt chút Thanh Thái Tuế cũng khó khăn, lại đột nhiên đào ra một khối Huyết Thái Tuế lớn như vậy?”

“Nếu tin tức truyền ra, sợ là Minh Châu Phủ sẽ lập tức náo loạn.”

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể thừa dịp tin tức còn chưa truyền ra ngoài, nhanh chóng lấy được hũ huyết thực này, đưa đến trước mặt lão tổ tông.”

“Tiền tiên sinh là Tẩu Quỷ Nhân, làm phiền ngài nói chuyện với oan gia trong sông này.”

“...”

“Tiểu Hương chủ yên tâm, lão Tiền được ngài nuôi dưỡng lâu như vậy, cũng nên ra sức.”

Lão đầu mặt nốt ruồi cười sáng khoái, nói: “Chuẩn bị thuyền cho ta, ta còn phải chuẩn bị một chút.”

Nói rồi, lão ta lấy bao phục của mình từ trên xe ra, lấy ra phù chú thiệp mời, gà trống kiếm gỗ, bát gạo, tiền giấy, phước gọi hồn,...

Chờ thuyền được đưa đến bờ, lão chuyển hết đồ lên thuyền, một mình trèo lên, chèo thuyền ra cách bờ ba trượng, đốt phù,

niệm chú, rồi nhìn chăm chăm xuống mặt sông chờ động tĩnh.

Nửa ngày không thấy gì, lão lại chèo thuyền tiến vào sông năm trượng, niệm chú lần nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

Tầu Quỷ Nhân đành thở dài, im lặng chèo thuyền ra giữa sông.

Lúc này, thuyền đã cách xa bờ và các thuyền khác. Nếu xảy ra chuyện gì, cũng không ai có thể giúp được.

Tiền tiên sinh nghiêm túc, thả mái chèo, đứng lên từ thuyền. Lão cắt cổ gà, ném xuống sông, máu gà hòa vào nước, tạo thành một vòng xoáy.

Sau đó, lão nắm một nắm gạo, vung tay rải xuống xung quanh thuyền.

Lúc này, lão cầm lấy lá bùa, đốt lên và hướng về mặt sông nhẹ nhàng đọc:

“Thiên linh linh, địa linh linh, người tinh thần, thần hóa thân.”

“Ta lễ bái, Quán Hà thần!”

“Cầu xin thần sông đến gặp nhau, trọng ân hậu lễ tạ thần sông!”

...

Lá bùa cháy thành tro tàn, rơi vào mặt nước phẳng lặng. Lão cầm lấy phướn gọi hồn và dùng sức đung đưa.

Chẳng bao lâu, lão nhận ra bầu trời xung quanh đã tối. Vừa mới sáng sớm, mặt trời mọc, nhưng theo động tác lay phướn gọi hồn của lão, bình minh qua đi, quy luật sáng dần của bầu trời lại bị đảo ngược, trở nên càng ngày càng u ám.

Mặt nước xung quanh như nổi sóng gió, cuộn trào dữ dội, khiến chiếc thuyền nhỏ của lão chao đảo, như muốn lật

nghiêng bất cứ lúc nào.

“Thần sông khai ân...”

Tiền tiên sinh hoảng sợ ném phướn gọi hồn, vội vàng ngồi xổm xuống, hai tay bám chặt mạn thuyền, giọng run rẩy cầu xin:

“Hãy nói ở đây thôi.”

“Ta không biết bơi...”

...

Nhưng tiếng động xung quanh vẫn không hề thuyên giảm vì lời cầu xin của lão. Tầng tầng hàn khí bao quanh càng thêm nặng nề.

Lão mơ hồ nhìn thấy hai bên mạn thuyền, trong làn nước đen kịt, lơ mơ hiện lên những khuôn mặt trắng bệch, trừng mắt vô hồn nhìn chằm chằm lão.

Tiền tiên sinh vội vàng thấp hương, liên tục vái lạy bốn phía thuyền, giọng run rẩy:

...

Cùng lúc đó, những người xung quanh, bao gồm cả Tiểu Hương chủ và các đệ tử, đều đổi mắt nhìn vị Tẩu Quỷ Nhân bí ẩn chèo thuyền ra giữa sông, tò mò muốn biết lão sẽ làm gì.

Thanh Y Bang cũng có bản lĩnh riêng, nhưng đối mặt với những điều bí ẩn như thế này, Tẩu Quỷ Nhân sẽ phù hợp hơn. Tiếc là lão đã đi khá xa vào giữa sông, khiến mọi người không thể nhìn rõ, chỉ thấy lão thỉnh thoảng thấp hương lại thở dài.

Sương mù dày đặc bỗng dung xuất hiện trên sông, che khuất cả chiếc thuyền của lão.

Đang nóng lòng chờ đợi, Tiểu Hương chủ bỗng thấy chiếc thuyền lão đảo trở về. Tiền lão dùng hết sức lực cuối cùng để

chèo thuyền đến bên bờ, toàn thân ướt đẫm, nhưng không giống như là do rơi xuống nước, mà là do sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

“Nhanh đi pha trà cho Tiền lão!”

Tiểu Hương chủ quát to với thuộc hạ, vội vàng tiến đến đỡ Tiền lão, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Khó trách bọn họ lại xây miếu thờ oan gia này.”

Tiền lão được dìu lên bờ, vẫn run rẩy, sợ hãi nhìn về phía mặt sông, rồi mới hạ giọng nói: “Oan gia này khẩu vị rất lớn, ta nói rõ mọi chuyện với nó, nó cũng đồng ý giúp đỡ, nhưng...”

“Muốn cống nạp...”

Tiểu Hương chủ nghe vậy, sắc mặt hơi dịu lại, cười nói:

“Có chịu giúp là tốt rồi.”

“Oan gia nào mà không muốn cống phẩm?”

...

“Nhưng...”

Tiền lão cũng có chút hoảng, vội vàng liếc mắt nhìn xung quanh, giọng gấp gáp:

“Nhưng thứ nó muốn cống nạp rất không bình thường...”

Tiểu Hương chủ cũng đột nhiên nhận ra vấn đề, thấp giọng hỏi:

“Nó muốn cái gì?”

“Nó muốn...”

Tiền lão khó khăn mở miệng:

“Một đôi đồng nam đồng nữ...”

...

Tiểu Hương chủ nghe vậy, lập tức nhúc nhúc, có chút không cam lòng nói:

“Không còn cách nào thương lượng được sao?”

“Ta đã cố gắng hết sức...”

Tiền lão thở dài:

” Tâu Quý Nhân chúng ta mời linh, hỏi linh, hàng linh, đối với oan gia đều là kính trọng, cúng bái, thậm chí không dám nói lời nặng. Nó chịu đáp lời ta, đồng ý giúp đỡ, là đã nể mặt ta.”

“Nếu ta cò kè mặc cả, với công lực của ta, e rằng sẽ trực tiếp đắc tội nó...”

Chương 241. Người có hôn phối chưa?

Chương 241: Người có hôn phối chưa?

“Đừng lo lắng.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiền lão, Thiếu Hương chủ phát tay áo. Y hiểu rõ năng lực của Tẩu Quỷ Nhân sau thời gian dài hợp tác.

Tẩu Quỷ Nhân thường xuyên phiêu bạt khắp nơi, chịu nhiều gian khổ. So với những kẻ được Huyết Thực Bang nuôi dưỡng sung túc, trình độ của họ có hạn.

Huống chi, Thiếu Hương chủ cũng nhận ra sự khác thường của oan gia nơi đây. Ngay cả hương cầu nguyện cũng không thể bay đến mặt sông, chứng tỏ lời nói của Tiền lão không sai.

Cau mày suy nghĩ một lát, y thấp giọng nói:

“Nếu cần một đôi đồng nam nữ, cũng không phải chuyện khó khăn.”

Hắn liếc nhìn hai bên bờ sông làng chài, rồi lắc đầu:

“Nhưng giờ là ban ngày, hành động sẽ bất tiện.”

Tiền lão nghe y nói đơn giản nhẹ nhàng như vậy thì trong lòng không khỏi giật mình, nhưng lão nhanh chóng che giấu cảm xúc.

Tiền lão trầm nghĩ: “Nếu vậy, chỉ còn cách nghĩ ra biện pháp khác, hoặc là... ban đêm?”

“Việc này không nên chậm trễ. Đợi đến ban đêm, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

Thiếu Hương chủ nghe vậy, đột nhiên hạ quyết định. Tuy lúc đầu nghe Tiền lão nói, y cũng do dự, nhưng tốc độ điều chỉnh lại nhanh hơn Tiền lão nhiều.

Ánh mắt y đảo qua, rồi nói:

“Tiểu nha đầu tóc vàng kia giờ ở đâu?”

Tiền lão hơi kinh hãi, đáp:

“Đang ở trong làng, giúp bọn tiểu nhị nấu cơm!”

Thiếu Hương chủ thản nhiên nói:

“Gọi nàng đến đây đi!”

Tiền lão nhìn y với vẻ mặt hoảng hốt, không khỏi giật mình:

“Ý ngươi là...”

“Chỉ mười lượng bạc mua được, nhìn con bé cũng xinh xắn, hiến cho lão tổ tông thôi. Ta cũng chưa bao giờ thử qua.”

Thiếu Hương chủ thản nhiên nói:

“Dùng ở đây, cũng không uổng phí.”

“A...”

Tiền lão nghe y nói ra quyết định sinh tử của một người một cách bình thản như vậy thì trong lòng bỗng lạnh toát. Nhịn không được, lão nhỏ giọng nhắc nhở:

“Nhưng mà, gọi nàng đến cũng chỉ là một người. Còn thiếu... Còn thiếu một đồng nam tử, chẳng lẽ ngươi...”

Vừa nói, lão vô thức nhìn quanh những đệ tử Thanh Y Bang.

Trong đám đệ tử này, quả thực không thiếu đồng nam tử. May mà lão đã phá thân từ sớm.

“Nghĩ gì vậy?”

Nhận ra ánh mắt của Tiền lão, Thiếu Hương chủ cười lạnh:

“Bọn họ đều là người bán mạng cho ta, ta làm sao lại nỡ lòng hại họ?”

“Ngược lại, quanh đây nếu có ngư dân đơn độc ra đánh cá...”

...

Thiếu Hương chủ chìm ngâm suy nghĩ, nhìn về phía mặt sông trống rỗng. Ngư dân bị bọn họ hù dọa, không dám xuất thuyền. Hôm nay, có lẽ cũng chẳng có ai ra.

Bất người trực tiếp trong làng sẽ dễ dàng khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, dẫn đến việc xử lý sẽ phiền phức.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, Thiếu Hương chủ bỗng quay đầu nhìn thấy một nam tử đội mũ rộng vành đang rời khỏi bờ sông. Người này chính là Hồ Ma vừa mới đón Tiểu Hồng Đường đang chuẩn bị đi qua.

Thiếu Hương chủ vô tình nhìn thấy hấn, ánh mắt của y hơi thay đổi:

“Đó là ai?”

“Có vẻ là một vị khách qua đường. Xem ra là thủ hạ của chúng ta đã thâm vắn qua rồi.”

Lòng Thiếu Hương chủ khẽ động, ra lệnh:

“Gọi hấn ta lại đây.”

Phía bên kia Hồ Ma, vừa nghe Tiểu Hồng Đường miêu tả cái bình kia lớn đến cỡ nào, vừa đang nghĩ đối sách, một bên

vừa ra vẻ là rời khỏi, nhưng đi chưa được mấy bước, chợt lại bị người ta gọi lại.

Quay đầu nhìn lại, Hồ Ma thấy một nhóm người mặc y phục màu xanh lam, khí chất tao nhã, dẫn đầu bởi một nam nhân tuấn tú với mái tóc búi cao. Nhóm người này tiến đến, người dẫn đầu mỉm cười chào hỏi:

“Huynh đài, xin chào!”

“Nhìn huynh đài vội vã như vậy, không biết là định đi đâu?”

...

Hồ Ma thấy y khách khí, cũng chấp tay đáp lễ, mỉm cười nói:

“Ta đang đi đưa tin cho chủ nhà ở Huyện Tiểu Lương.”

Nam tử áo xanh cười nói:

“Thất kính, thất kính.”

Y hỏi vài câu, chủ yếu là những câu hỏi của đám bang chúng vừa mới hỏi Hồ Ma. Sau đó, y đột nhiên hỏi:

“Nhìn huynh đài tuổi còn trẻ, không biết đã từng có hôn phối hay chưa?”

...

Hồ Ma hơi chột dạ, đáp:

“Chưa...”

Vừa nói, hần liếc thấy đối phương có đôi lông mi cong dài, liền cười nói:

“Nhưng ta cũng có hai mối tình trong hẻm nhỏ. Huynh đài hỏi vậy để làm gì?”

Nghe vậy, lão già bên cạnh nam tử áo xanh có chút thất vọng.

Nhưng nam tử áo xanh lại nhìn chăm chăm vào lông mi của Hồ Ma, mỉm cười nói:

“Ta thấy huynh đài có vẻ là một thân Nguyên Dương chưa tiết. Vậy thế này, ta có việc cần gấp, muốn mời huynh đài giúp đỡ. Sau đó ta sẽ hậu tạ...”

“Cái này mà cũng có thể nhìn ra được sao?”

Hồ Ma im lặng một lúc rồi nói:

“Không cần hậu tạ. Ta còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ.”

Nói rồi hắn quay người định đi, nhưng nam tử áo xanh ra hiệu cho hai đệ tử Thanh Y Bang sau lưng.

Hai tên đệ tử này, một tên tóm lấy vai Hồ Ma, tên kia tóm lấy cánh tay hắn. Động tác của chúng thành thạo và hung hãn, hiển nhiên đã quen với việc này.

Nhưng không ngờ khi vừa chạm vào quần áo Hồ Ma, hai cánh tay của hắn đột nhiên mềm nhũn, thoát khỏi tay của hai tên đệ tử kia. Hắn thuận tay tóm lấy đai lưng của chúng, ném ra ngoài.

Hai tên đệ tử ngã lăn ra hơn trượng, mặt mày tái nhợt, đau đớn bên hông, không thể đứng dậy.

Bên trong chiêu này, Hồ Ma đã sử dụng bản sự tác hồn thủ của Thủ Tuế Nhân.

Hai cánh tay hóa thành tay người chết, không chỉ không chịu lực mà khi chạm vào cơ thể, còn có thể gây tổn thương đến thần hồn.

Hồ Ma cố ý lưu thủ, nếu hấn dùng đòn hiểm, có thể trực tiếp kéo hồn hai tên này ra ngoài.

Mọi người xung quanh thấy vậy đều kinh hãi, rút đao ra, chuẩn bị chiến đấu.

Chương 242. Hiến tế

Chương 242: Hiến tế

Sắc mặt nam tử áo xanh cũng biến đổi, tiến đến gần Hồ Ma, thấp giọng nói:

“Thì ra là người luyện võ...”

Hồ Ma nhìn hắn, cười nói:

“Các người vội vàng tìm người giúp đỡ, sao lại còn sai người lôi kéo ta?”

“Chỉ là hiểu lầm thôi.”

Nam tử áo xanh thông thả nói, vừa nói vừa suy nghĩ:

“Huynh đài đừng hiểu lầm, là chúng ta lỡ mãng. Xin mời đi!”

“Hiểu lầm thì thôi, cáo từ.”

Hồ Ma cười, vái chào nam tử áo xanh, xoay người bước đi, lướt qua những đệ tử Thanh Y Bang đang giờ đao, tiến về phía trước.

Họ cảnh giác cao độ, sẵn sàng rút đao.

Nhưng dọc đường đi, Hồ Ma cảm nhận được ánh mắt soi mói của mọi người nhưng không ai động thủ.

Cho đến khi hắn đi khỏi tầm mắt, cả hai bên mới thở phào nhẹ nhõm. Lão già này giờ vẫn còn ngơ ngác nhìn lại.

Liền thấy nam tử mặc áo xanh kia, cũng là nhú mảy, nói khẽ: “Xúi quẩy, không nghĩ tới tiện tay bắt lấy một người, vậy mà là một người khó giải quyết, người này xem ra bản sự

không kém, hiện tại chúng ta không nên thêm cừu địch, miễn cho bị mấy tên ở trong miếu lợi dụng sơ hở mà trốn thoát...”

Tiền lão gật đầu lia lịa, lo lắng nói:

“Nhưng người này giấu tài, có thể là kẻ bất lương.”

“Đừng lo.”

Thiếu Hương chủ giọng trầm ngâm:

“Chỉ cần nhanh chóng lấy được đồ vật, đưa các huynh đệ đi chữa thương, nếu không sẽ càng thêm rối ren.”

“... Vài huynh đệ bị thương hiện giờ ở đâu?”

“...”

Lòng Tiền lão thất lại khi nghe câu hỏi này.

Tối hôm qua, Thanh Y Bang đuổi theo mấy tên đệ tử hương hỏa của Hồng Đăng Nương Nương Hội, song phương đều có tử thương, Thanh Y Bang cũng có mấy người bị trọng thương, bây giờ đang nằm ở trong xe ngựa, vết thương đã tốt, nhưng vẫn còn mê man ở bên trong xe..

Thiếu Hương chủ cùng Tiền lão đi đến, nhìn vết thương trên đùi của một nam tử. Khi nam tử này phát hiện có người tới gần, hấn cố gắng mở mắt, thấy Thiếu Hương chủ thì muốn đứng dậy.

“Không cần, ngươi bị thương quá nặng, ngươi hãy yên tâm mà đi. Mẫu thân và muội muội của ngươi ta sẽ chăm sóc chu đáo.”

Thiếu Hương chủ tiến đến bên cạnh hấn, giọng trầm ngâm nói. Người nam tử trên xe ngựa sững sờ, khó tin nhìn lại.

Nhưng chưa kịp nói gì, bàn tay của Thiếu Hương chủ đã đặt lên trên mặt của hấn, vận một luồng nội công, khiến hấn hôn mê bất tỉnh.

Tiền lão đứng bên cạnh, trong lòng run sợ.

Thiếu Hương chủ nhìn lão nhàn nhạt, nói:

“Bọn họ bán mạng cho ta, ở đây dùng cũng tốt.”

Tiền lão cúi đầu, không dám nói gì.

Thiếu Hương chủ thản nhiên nói:

“Đi an bài đi!”

...

...

“Đám người này đang có ý định quỷ quái gì?”

Lúc này, Hồ Ma ở trước mặt đối phương lộ ra một ít bản lĩnh của mình, hiện tại cũng đang đề phòng đối phương lại ra tay lần nữa, nhưng bọn họ thế mà không có thật sự đuổi theo, trong lòng cũng yên lặng suy tư.

Đối phương thành lĩnh bắt mình lại nhưng khi mình thể hiện ra bản sự thì họ đã thả mình đi, không ép mình ở lại, nói rõ là bọn họ không phải nhìn ra thân phận của mình, nhưng vô duyên vô cớ, lại không phải là cướp đường, vậy trêu chọc mình làm cái gì?

Hồ Ma chợt nhớ lại câu hỏi về việc mình đã từng hôn phối hay chưa...

...

Có phải họ muốn hỏi xem mình có phải là đồng nam hay không?

Hắn vừa nghĩ, vừa đi một vòng hướng về phía làng chài bên sông, ngư dân hai bên sông ở đây đều dựa vào nước mà kiếm sống, làng bên này lại so với làng bên kia sông lớn hơn một chút.

Khi Hồ Ma đi đến, đã thấy khói bếp lượn lờ, ngư dân đang nấu cơm.

Xa xa, hắn nhìn thấy hai bóng người mặc áo xanh đang đi cùng những người khác trên bờ sông. Hắn lặng lẽ đứng sang một bên.

“Thiếu gia gọi ta qua đây làm gì?”

“Ta... ta đang nấu cơm cho thiếu gia, ta... ta nấu cơm rất ngon, và không bao giờ ăn vụng.”

“...”

Lại gần hơn, hắn mới phát hiện hai tên Thanh Y Bang đang dẫn một tiểu nha đầu xanh xao vàng vọt, đi như con rối về phía bờ sông. Tiểu nha đầu này dường như rất sợ hãi, không ngừng hỏi hai người kia, nhưng họ đều không trả lời.

Vừa nhìn thấy cô bé, Hồ Ma bỗng hiểu ra mọi chuyện:

“... Đồng nam đồng nữ, chẳng lẽ là để hiến tế?”

“...”

Từ khi trở về từ trang trại, ngoài tu luyện môn đạo “Thủ Tuế Nhân”, thì hắn vẫn dành thời gian nghiên cứu “Trần Tuế Thư”. Nhờ vậy, hắn dần hiểu được nhiều hơn về các nghi lễ cúng tế và chiêu tà dẫn quỷ.

Hắn biết rằng vật phẩm cúng tế rất đa dạng, từ gạo, rau quả, gà cá đến các loài vật hiếm lạ. Ngoài ra, còn có một số loại tế lễ tà đạo, sử dụng đồng nam đồng nữ như một trong những vật cúng.

“Lũ người Thanh Y Bang này bắt tiểu nha đầu này đi, lúc này lại đột nhiên cản đường ta, hỏi ta có phải là đồng nam...”

“... Chúng muốn tế thần sông?”

“...”

Nghĩ đến đây, Hồ Ma hít một hơi thật sâu. Lũ khôn kiếp này, đúng là như hắc đã nghĩ.

“Trần Tuế Thư” cũng ghi chép phương pháp tế thần sông.

Chương 243. Hỏi thăm

Chương 243: Hỏi thăm

Đều muốn ra sức đối phó với vật trong sông...

Hồ Ma hiểu rõ, hiện tại đây không phải là cuộc chiến giữa hai phe thế lực, mà là ba phe thế lực.

Nếu không phải trong sông có vật kia uy hiếp, như vậy người của Thanh Y Bang cùng nhau tiến lên, liền có thể trực tiếp loạn đao chém chết Dương Cung cùng những đồng bạn của y ở trong thần miếu.

Hai đệ tử hương đỏ của Hồng Đăng Nương Nương tuy học được chút pháp môn, nhưng hiện tại cách xa Hồng Đăng Nương Nương, làm sao có thể chống đỡ được nhiều người như vậy?

Hồ Ma cũng vừa nghĩ, về mặt nhân thủ, phe mình kém xa đối phương, cũng không muốn vì công lao này mà liều mạng với người của Thanh Y Bang. Cho nên, may mắn duy nhất chính là mượn sức mạnh của vật trong sông.

Nếu chỉ học được bản sự Thủ Tuế Nhân, e rằng không thể làm gì được vật trong sông, nhưng Trần Tuế Thư thì có biện pháp.

Cuốn Trần Tuế Thư mà bà bà để lại cho mình hẳn là liên quan đến bí mật rất lớn. Hồ Ma học cũng rất cẩn thận, nhưng lần này về thôn, đầu tiên nhìn thấy bà bà để lại chuyện chưa xử lý xong ở Tuyệt Hậu thôn, lại lấy được cây cỏ thụ nhắc nhở, hẳn cũng biết mình nên dành tâm huyết cho Trần Tuế Thư.

Lời nói của lão nhân gia trước khi đi lại hiện lên bên tai, bà còn chờ mình học xong bản sự trong sách này, rồi trở về giúp bà.

Cần phải học, nhưng không thể không thừa nhận, những phương pháp trong Trấn Tuế Thư rất kỳ lạ. Nó không giống như bản sự của Thủ Tuế Nhân, là thứ thực sự, có thể nhìn thấy và sờ được, mà liên quan đến những nội dung bí ẩn và mơ hồ.

Bình thường mà nói, Tẩu Quỷ Nhân cũng cần có trường bồi dẫn dắt, để vẫn bồi nhìn nhiều, học hỏi nhiều, tích lũy kinh nghiệm, chờ đến khi nắm chắc, mới có thể để họ thử bắt đầu tự mình thực hành.

Nhưng Hồ Ma không còn cách nào khác, Trấn Tuế Thư không thể cho người khác xem. Hắn muốn học, chỉ có thể tự mình suy đoán.

Trước đó, hắn học được một số kiến thức cơ bản về từ chỗ của Ngô Hòa muội tử, lại bổ sung thêm một số kiến thức chuyên môn, sau đó bắt đầu nghiên cứu Trấn Tuế Thư, học cách sử dụng các phương pháp trừ tà trong sách.

Nhưng hắn chỉ mới ghi nhớ và hiểu cách làm, chưa thực hành qua.

Cũng không có cách nào khác, Trấn Tuế Thư là sách bí truyền, chỉ có thể sử dụng các phương pháp đối phó tà ma trên người tà ma, không có cách nào thử nghiệm.

Hồ Ma vừa suy nghĩ vừa đi dọc bờ sông đến làng chài, tìm một nhà ngư dân đang nấu cơm ngoài cửa, nở nụ cười tươi chào hỏi:

“Chào hương thân, ta là người từ huyện Tiểu Lương đến, mang một phong thư gấp đến phủ Minh Châu.”

“Ta cần qua sông gấp, nhưng không biết tình hình phía trước thế nào?”

“Ta thấy có nhiều người hung hăng hung hãn ở đó, ta nhát gan, không dám qua.”

...

Ngư dân nghe hỏi, vội khoát tay, hạ giọng nói:

“Khách nhân đến không đúng lúc rồi.”

“Bọn người này hung hãn lắm, hôm qua náo loạn cả đêm ở thôn, giờ tụ tập ở miếu Thủy thần!”

...

“Miếu Thủy thần?”

Hồ Ma kinh hãi, giọng thấp nói:

“Bọn người này thật to gan, miếu Thủy thần không phải là nơi của Tiên gia sao?”

“Bọn chúng dám đến đó động thủ?”

...

Ngư dân nghe Hồ Ma nói vậy, bất đắc dĩ thở dài, khoát tay nói:

“Khách nhân không biết, miếu Thủy thần này đã hoang phế từ lâu rồi.”

“Bọn họ muốn náo loạn thì cứ náo loạn, ta cũng không quản được, chỉ sợ sẽ làm chậm trễ việc đánh cá.”

“...”

“Hoang phế rồi?”

Hồ Ma kinh ngạc hỏi: “Vậy trong sông không còn Tiên gia nữa sao?”

Có lẽ vì thấy hần hỏi quá nhiều, ngư dân không trả lời, chỉ cúi đầu nấu cơm.

Hồ Ma thấy vậy, liền trực tiếp mở đường bằng bạc.

Hắn lấy ra một ít bạc vụn, chia thành hai phần nhỏ, lặng lẽ đưa cho ngư dân và nói: “Hương thân, ta đi đường từ sáng sớm, bụng đang đói, xin hãy nhận lấy số bạc này để mua chén cháo cho ta...”

“A?”

Ngư dân không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, vội vàng chối từ không dám nhận tiền, còn nói cháo chỉ là món ăn bình thường, không cần trả tiền.

Hồ Ma kiên quyết nhét tiền vào tay ngư dân và được mời vào phòng. Ngư dân lau sạch bàn, bày ra một bát cháo đầy đặn cùng một đĩa cá muối để Hồ Ma ăn kèm.

Hồ Ma vừa ăn vừa hỏi chuyện. Đối mặt với ngư dân chất phác này, hắn không cần nói dối, chỉ nói rằng sau này sẽ thường xuyên qua lại trên con sông này, muốn hỏi rõ thông tin để yên tâm hơn.

Ngư dân nhận tiền, không nói gì nhiều, chỉ than thở: “Vật ở trong sông này, là có lai lịch...”

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Theo lời ngư dân, trong sông thực sự có “đồ vật”, và nó luôn tồn tại.

Trước đây, nơi đây thường xảy ra chuyện quỷ nước, thậm chí có cả “hầu tử nước”. Các ngư dân sống đời đời trên con sông này kiếm ăn, đều hiểu biết một số phương pháp dân gian và có thể đối phó với những chuyện như vậy.

Nhưng không rõ từ năm nào, trong sông bỗng xuất hiện một thứ lợi hại, khiến cho việc đánh bắt cá ngày càng khó khăn. Thỉnh thoảng có người rơi xuống sông, không ai có thể

sống sót trở lại, khiến hai bên bờ sông đều chìm trong nỗi sợ hãi.

Để cầu bình an, người dân bắt đầu dâng tế phẩm cho “đồ vật” trong sông. Ban đầu là máu gà, sau đến heo dê, thậm chí dóc hết tiền vốn.

Chương 244. Lập đàn gọi thần sông

Chương 244: Lập đàn gọi thần sông

Tuy nhiên, việc này không những không hiệu quả mà còn khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn. Vào thời điểm hung hãn nhất, đã có không ít người chết, thậm chí trẻ em trong làng cũng bị trộm mất.

Cuối cùng, có một người tài ba đi qua đây, sau khi hỏi rõ tình hình, đã bí mật đưa ra một kế sách. Ông khuyên người dân xây dựng một ngôi miếu trên bờ sông để thờ cúng “đồ vật” trong sông, với hương hỏa bốn mùa không thiếu.

Ban đầu, người dân không vui vẻ gì, nhưng sau khi trưởng bối trong làng giải thích, họ đã nghe theo và dựng lên ngôi miếu. Lúc đầu, “đồ vật” trong sông tỏ ra rất hài lòng.

Có ngư dân đi thả hương còn kể rằng, thỉnh thoảng họ thấy vệt nước xuất hiện trong miếu, và đồ tế phẩm cũng có dấu hiệu bị gặm nhấm.

Đoạn thời gian đó, như thể “đồ vật” trong sông đã trở nên nhân từ, khiến số lượng cá đánh bắt được cũng tăng lên.

Nhưng không lâu sau, vào một đêm nọ, bỗng nhiên sấm sét đùng đùng, gió rít âm u. Đến bình minh, người ta nhìn thấy thủy thần miếu bị phá nát một nửa, trên sông còn loang lổ những vệt máu.

Dân làng giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, sửa chữa lại thủy thần miếu và vẫn tiếp tục cúng bái. Tuy nhiên, đồ cúng trong miếu không còn bị ai động đến nữa. “Đồ vật” trong

sông từ đó cũng trở nên hiền lành hơn, ít gây sóng gió và không còn đòi hỏi cúng phắm.

Vài năm trôi qua, miếu thủy thần dần dần hoang phế. Ngược lại, hai bên bờ ngư dân và “đồ vật” trong sông lại chung sống hòa bình.

Thỉnh thoảng, người dân cũng thả hương và thả gà vịt xuống sông, nhưng không còn náo nhiệt như trước kia.

“Gia hỏa này bị người ta lừa gạt rồi...”

Hồ Ma nghe xong, trong lòng cũng có chút hiểu ra.

Trước đây hẳn đã nghĩ, sự xuất hiện kỳ quái của miếu Thủy thần này thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Chưa nói đến chuyện yêu ma quỷ quái trong sông, chỉ nói riêng Hồng Đăng Nương Nương hung ác hay không?

Đây là mối đe dọa duy nhất trong phủ Minh Châu.

Hồng Đăng Nương Nương không chỉ hung ác, mà còn giúp đỡ nhiều gia đình trong các điền trang, có biết bao người thành tâm đến dập đầu thả hương cho bà ta. Nhưng dù vậy, Hồng Đăng Nương Nương cũng không dám xây miếu.

Các nơi đặt trang tử là nơi để “cất giữ”, dùng để làm ăn chứ không phải để thu hương hỏa. Theo lời lão chương quỹ, dựng miếu lên dễ dàng, nhưng phải có khả năng “kháng” mới được.

Yêu ma quỷ quái trong sông lại công khai xây miếu cho mình, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Nghĩ đến người tài ba ở làng chài kia, không nói đến đạo hạnh, chỉ riêng kiến thức đã hơn người. Không cần động đao thương, chỉ dùng lời nói đã diệt trừ uy phong của yêu tinh kia.

Hiểu rõ những điều này, Hồ Ma trong lòng đã nắm chắc, nhưng vẫn không thể nóng vội. Hắn không ngại phiền phức, tỉ mỉ hỏi rõ ràng tình hình xung quanh sông, cùng với những tin đồn về các sinh vật dưới nước khác, không câu nệ thật giả, hỏi rất chi tiết.

Mãi đến khi ăn xong cháo, hắn mới hiểu rõ nhất định về sinh vật dưới nước này. Hắn mới đứng dậy chào tạm biệt người dân nơi đây, và mua một vài thứ.

Trong đó bao gồm một cái chậu, một bát gạo. Hắn nhìn thấy trong phòng hẻo lánh còn sót lại giấy đỏ viết câu đối từ những năm trước, hắn cũng lấy một ít. Hương thì hắn có mang theo bên người cho nên cũng không cần hỏi ngư dân, vì làng chài không có bút mực, nhưng hắn có thể dùng những phương pháp khác để thay thế.

Hồ Ma mang theo đồ đạc, đi ra khỏi làng chài. Tại đồng lúa bên cạnh thôn, hắn rút một bó rơm, vừa dùng tay bện lại, vừa chậm rãi đi về phía bờ sông.

Nơi này cách miếu Thủy thần miếu kia còn một đoạn nữa, nhưng hai bên đều không nhìn rõ nhau.

Hồ Ma đổ gạo ra, dùng bát múc thêm một chén nước sông, sau đó quay lại tìm một chỗ yên tĩnh.

Bát nước sông được đặt dưới đất, gạo rải xung quanh, hướng về phía bờ sông, chừa lại một khoảng trống.

Hắn vừa mới làm xong hai người bù nhìn và đặt ở hai bên.

Hắn vốn có hứng thú với những đồ thủ công, nên lúc còn học đại học đã tham gia câu lạc bộ thủ công. Nhờ vậy, tay nghề của hắn khá tốt.

Tuy nhiên, để phù hợp với mục đích sử dụng, hắn đã thay đổi một số chi tiết trên người bù nhìn.

Bình thường, người ta thường dùng người giấy để cúng bái, và bà bà của hắn cũng có kỹ năng làm người giấy rất tốt. Tiếc là Hồ Ma không có cơ hội học hỏi.

Làm xong những việc này, hắn lấy cây châm lửa, nhóm bếp than trước mặt, rồi dùng nhánh cây nhúng vào tro than và viết chữ “Sắc” lên từng mảnh giấy đỏ. Sau đó, hắn dán những mảnh giấy này lên thân người rơm và quay mặt về hướng sông ngồi xuống.

“Tiểu Hồng Đường, ngươi phải cẩn thận!”

Hồ Ma dặn dò Tiểu Hồng Đường sau khi đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, đồng thời đưa cho nàng cây kiếm gỗ lim.

“Nếu mọi chuyện suôn sẻ thì tốt, nếu không suôn sẻ, thì ngươi rút nó đi!”

“...”

Nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Ma vẫn cảm thấy không yên tâm, dặn dò Tiểu Hồng Đường thêm một câu: “Nếu mọi chuyện quá tệ, không thể trấn áp được con yêu quái này, vậy ngươi hãy chạy đi.”

“Đừng quay đầu lại, chạy càng nhanh càng tốt, không cần lo lắng sẽ bỏ rơi ta, quay đầu lại ta sẽ thấp hương gọi ngươi trở về...”

“... Lúc đó, ta cũng sẽ chạy, không cần lo lắng cho ta.”

Tiểu Hồng Đường ôm cây kiếm gỗ lim, gật đầu nhẹ: “Ừm, ta sẽ chạy, mặc kệ ngươi.”

“Sao trong lời nói của tiểu nha đầu này, hắn thấy có gì đó quái quái?”

Hồ Ma phân biệt lại một chút, thấy lý giải của Tiểu Hồng Đường không có vấn đề gì, nên không nói thêm, chỉ im lặng suy nghĩ về cách thức trong Trấn Tuế Thư.

Lặng lẽ suy tư một hồi, sau khi đã chuẩn bị xong các phương án dự phòng, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đốt ba nén hương, miệng bắt đầu niệm chú:

“Trời tối mịt, âm u tĩnh mịch, người sống lánh xa, nhật nguyệt lu mờ!”

“Ta lập đàn, gọi thần sông!”

“Nhanh chóng đến đây gặp ta, đừng chần chừ, đừng lỡ mất canh giờ!”

“... Ta đã nói đến đây, sao còn chưa đến?”

Chương 245. Chiêu tà

Chương 245: Chiêu tà

...

Liên tục niệm hai lần, Hồ Ma ngưng thần nhìn về phía vòng gạo ở trước mắt.

Chỉ thấy trong chén nước sông, đột nhiên nhận một loại lực lượng thần bí nào đó, khẽ run lên, phát ra từng gợn sóng.

Cái này tuy chỉ là một bát nước, nhưng cũng dính khí tức tà ma ở trong sông, bây giờ, khí tức bên trong này, giống như có vật gì bị dẫn động, lặng yên bốc lên, bay về phía sông lớn.

Mặt trời mọc rạng rỡ, nhuộm cả bầu trời và vạn vật một màu vàng óng ả. Tuy nhiên, ẩn trong vẻ đẹp ấy là bầu không khí âm u, lạnh lẽo. Ngọn lửa trong chậu than trước mặt Hồ Ma bập bùng cháy, nhưng không thể xua tan đi sự rờn rợn. Hắn cảm thấy mình như đang lạc vào một con đường cao vút, hai bên là những tòa nhà cao tầng sừng sững, mái ngói cong cong.

Lòng Hồ Ma dấy lên một cảm giác kỳ quái. Bỗng nhiên, tiếng gió rít vang lên, một luồng khí lạnh thấu xương từ sông thổi tới, khiến hắn rung mình, suýt ngạt thở.

Nhờ có bản lĩnh và đạo hạnh của Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma cố gắng kiềm chế sự sợ hãi, mở to mắt nhìn về phía trước.

Màn sương mờ ảo dần tan đi, hiện ra một thứ gì đó đang bay lơ lửng trong vòng tròn gạo. Nó lơ mờ, khiến hắn không thể nhìn thấy rõ ràng.

Hồ Ma gạt bỏ sự e dè trong lòng, trầm giọng thét lớn: “Kẻ nào đến đây, mau xưng tên họ!”

Hét lên một câu, Hồ Ma cũng cảm thấy mình có hơi quá nghiêm khắc, nhưng hẳn biết lúc này tuyệt đối không thể lộ ra chút xiu sợ hãi nào, nếu không thuật này sẽ thất bại.

Mà vật kia, dường như cũng bị Hồ Ma hù dọa, nhất thời xoay tròn trong vòng gạo, tựa hồ muốn tìm đường thoát khỏi nơi này. Nhưng Hồ Ma đã vẩy gạo thành vòng, chỉ có một cửa ra vào, nó có thể đi ra ngoài, nhưng không thể thoát ra khỏi vòng.

Càng xoay càng gấp, ngay cả những hạt gạo trên mặt đất cũng rung nhẹ.

Lúc này, tâm trí Hồ Ma căng thẳng đến cực điểm, ánh mắt liếc nhìn ba nén hương đang cháy trước mặt.

Trong lòng chỉ có một nỗi sợ hãi, là ba nén hương này cháy thành hai ngắn một dài.

Hồ Ma dám thử lần này là bởi vì trong Trấn Tuế Thư có ghi chép kỹ càng về một loại “Thuật xem hương”.

Thông qua việc quan sát hương cháy thành hình dạng gì để phán đoán thuật pháp này tiến hành như thế nào.

Nói cách khác, nếu gặp phải điều không ổn, vẫn có cơ hội để chạy trốn.

Dáng vẻ của hương khi cháy có ba loại: hung, cát và trung. Theo như Trấn Tuế Thư ghi chép, nếu là hung tượng, thì không thể tiếp tục thực hiện pháp thuật. Tuy nhiên, Hồ Ma lại nghĩ rằng, nếu không phải là cát tượng trung thượng đẳng, thì hẳn cũng sẽ chạy.

Bất đắc dĩ, bản lĩnh có hạn, chỉ có thể xin lỗi Dương Cung huynh đệ.

May mắn là, trong khi vật thể trong vòng gạo xoay chuyển, ba nén hương này tuy cháy nhanh hơn bình thường, nhưng đều

không chênh lệch nhiều. Chỉ có nén hương bên trái cháy nhanh hơn hai nén ở giữa và bên phải một chút, vẫn thuộc về “cát tượng”, có thể tiếp tục.

Hồ Ma giữ vững tinh thần, một lần nữa tiến sát lại vật thể trong vòng gạo, cách xa chậu than, thần sắc lộ ra vẻ âm tình bất định, thần bí sâm nhiên.

“Đã triệu hoán, sao còn không hiện thân?”

...

Giọng hần nghiêm khắc, vật thể trong vòng gạo càng thêm hỗn loạn, gào thét âm ỉ khuấy động, dường như muốn lao về phía Hồ Ma.

Làn sóng âm khí ập đến, ngọn lửa trong chậu than trước mặt như sắp tắt.

“Thứ này đang nhìn ta?”

Hồ Ma biết, chậu than trước mặt là bảo vệ bản thân, một khi lửa trong chậu yếu đi, vật kia sẽ nhìn rõ hần, phiền phức sẽ lớn hơn.

Lòng hoảng hốt, hần quyết định dứt khoát, đột nhiên niệm chú.

Hần chỉ dựa theo chú ngữ ghi trong Trấn Tuế Thư mà niệm nhanh, yêu cầu âm điệu chuẩn xác, liên tục không ngừng. Hồ Ma đã ghi nhớ chú ngữ này một cách hoàn hảo.

Nhưng chính bản thân hần cũng không biết mình đang đọc gì, trước đây hần đã bí mật tìm cơ hội, thử niệm chú ngữ này cho một con quỷ nhỏ trong mộ phần, nhưng con quỷ không có bất kỳ phản ứng nào, còn ngẩng đầu hỏi Hồ Ma muốn làm gì.

Nhưng từng chữ từng chữ được phun ra khỏi miệng lại như dẫn động một loại lực lượng thần bí, Âm Phong gào thét xung quanh, vang lên âm thanh uy vũ sâm nghiêm.

Mơ hồ trong đó, Hồ Ma càng nhìn càng thấy hai bên người bù nhìn biến thành mây bóng người cao lớn, có cầm đao, có cầm trượng, có cầm dây xích, tiến về phía bóng đen trong vòng.

Điều kinh ngạc nhất là, tốc độ ba nén hương trước mặt thiêu đốt rõ ràng tăng nhanh khi hấn niệm chú.

Hấn chỉ lo sợ rằng vật kia không sợ hãi trước khi hương đốt cháy hết, miệng lầm bầm không ngừng, tim đập lên cổ họng.

May mắn thay, khi hấn niệm chú, vật thể trong vòng gạo cũng tỏ ra vô cùng sợ hãi. Nó trốn thoát trong vô vọng, nhưng loay hoay mãi không tìm ra đường thoát, dần dần trở nên sợ hãi, thu mình thành một đoàn. Mơ hồ có thể thấy đó là hình dạng một nam tử trẻ tuổi.

Nó cúi đầu trước Hồ Ma, giọng khàn khàn như lão già, nghe âm lãnh như có như không.

Chương 246. Lão ba ba

Chương 246: Lão ba ba

“Đại nhân tha mạng, ta vốn là một con ba ba già trong sông, sống ở đây lâu năm. Do ăn nhiều xác chết nên nhiễm âm khí, có được linh tính đạo hạnh, ghen tị với con người, học theo người ta đòi hỏi súc vật cống phẩm. Nhưng trước đây đã ăn phải một thiệt thòi, đã sớm hối cải.”

“Bây giờ hàng xóm láng giềng đều hòa thuận, không cần bọn chúng dùng mạng người tế ta. Bình thường nếu ta bắt được người đi vào trong sông, chỉ cần đốt một nén hương, ta sẽ thả chúng đi.”

“...”

“Ngươi đã giải thích xong rồi?”

Hồ Ma khẽ nhúc nhích trong lòng, cảm thấy có chút kinh hãi.

Muốn đối phó với những tà ma này, điều quan trọng nhất là phải tìm được nơi trú ẩn và nguồn gốc của chúng.

Nhưng đây thường là điều khó khăn nhất. Không biết bao nhiêu pháp sư đã gặp khó khăn, vậy mà giờ đây chỉ một câu hỏi của mình đã có câu trả lời?

Đặc biệt là khi nghe nó nói về chuyện đã ném qua thua thiệt, Hồ Ma biết rằng mình đã tìm được chủ nhân chính thức.

Tuy trong lòng suy nghĩ nhưng khí thế không hề giảm sút. Nhìn chằm chằm vào con tà ma ở khoảng cách gần như vậy, dù có vòng gao và chậu than ngăn cách, Hồ Ma vẫn cảm nhận được âm khí phả vào mặt, sắc bén như lưỡi dao. May mắn là

bản thân có năng lực của Thủ Tuế Nhân, nếu không e rằng không thể chịu đựng được.

“Ta không hỏi những chuyện đó. Ta triệu người đến đây là vì có việc cần người.”

“Sau một lát, ta muốn đón người. Mượn thủy phủ của người một lát, thắp một nén hương bên trong. Khi thấy thuyền giấy đỏ, người hãy tránh đi!”

“...”

Bóng đen run rẩy, không hề tỏ ra không muốn.

Nói đến đây, Hồ Ma cũng hơi thả lỏng trong lòng. Uy thế vẫn giữ nguyên, nhưng giọng nói lại chậm rãi hơn: “Phải có quy củ mới thành việc. Muốn tế phẩm gì?”

“...”

Bóng đen run rẩy, nói: “Chỉ cần ba...”

Hồ Ma nhíu mày: “Ừm?”

Bóng đen đột nhiên đổi giọng: “... Ba bát tế phẩm: một bát gạo, một bát cá, một bát thịt là được. Không cầu gì khác!”

Hồ Ma nhẹ nhàng thở ra, nói: “Được.”

Tưởng rằng nó muốn tam sinh. Tam sinh là chính tế, lại còn là chính tế hạng thượng phẩm trong những cống phẩm đứng đầu, dùng để cung cấp cho tà ma, quả thực là quá đáng.

Sau khi được đáp ứng, bóng đen như được đại xá, lặng lẽ lui lại.

Nó vừa đổi tới đổi lui, từ đầu đến cuối chỉ quanh quẩn trong vòng gạo. Bây giờ nó lặng lẽ lui lại, không thấy động tĩnh gì. Không ngờ nó lại trực tiếp lui ra ngoài, hóa thành một đạo bóng tối vội vã lao về phía dòng sông.

Như vậy xem ra, dù nó có trốn thế nào cũng không thoát được. Chỉ khi Hồ Ma đồng ý thả nó, nó mới có thể rời đi.

Ngay sau khi nó rời đi, xung quanh đột nhiên trở nên thanh bình. Âm phong không còn, những tòa nhà cao tầng, ngọn lửa rực cháy và những người cầm đao cầm dây xích cũng biến mất. Chỉ còn lại chậu than, vòng gạo và hai bù nhìn có dán giấy đỏ.

Hồ Ma kinh ngạc nhìn xung quanh, mãi lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm và thầm nghĩ: “Cái Trần Tuế Thư này thật bá đạo!”

Rõ ràng, thứ trong sông này không cùng đẳng cấp với bản thân mình bây giờ.

Nhưng liệu dùng phương pháp đó có thực sự là cưỡng ép đạt thành hiệp nghị với nó?

Hồ Ma ngẩng đầu lên, nhìn thấy bầu trời xung quanh đã trở lại bình thường. Cành cây khô được thả vào chậu than trước mặt đã cháy hết. Ba nén hương cũng sắp cháy hết, chỉ còn lại hai nén hương hơi dài và một nén hương đã cháy sạch.

Cuối cùng, nén hương cuối cùng cũng cháy hết, hoàn thành nghi thức pháp thuật.

Hồ Ma nhẹ nhàng thở phào trong lòng, vừa quay đầu lại thì thấy Tiểu Hồng Đường đang trừng mắt nhìn mình, người run lẩy bẩy.

Hồ Ma nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Hồng Đường run rẩy nói: “Ta... Ta sợ hấn đánh người...”

“Lão gia vừa nãy lợi hại thật, nhưng hình như hấn rất sợ Hồ Ma ca ca.”

“Hắn rõ ràng có thể nhảy qua đánh ngươi, nhưng hắn lại không...”

Nghe được lời nói kỳ quái này, lòng Hồ Ma khẽ động, hỏi Tiểu Hồng Đường: “Bà bà trước đó không phải cũng làm như vậy sao?”

Theo lý thuyết, những pháp thuật trên Trấn Tuế Thư này đều là bản sự của nhà họ Hồ.

Hành động của mình hiện tại hắn là giống với bà bà, đều thuộc về bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân.

Tuy nhiên, chính bản thân Hồ Ma lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Đúng như dự đoán, Tiểu Hồng Đường nghe Hồ Ma nói xong chỉ lắc đầu: “Bà bà chưa từng làm chuyện như vậy...”

“Bà bà đối xử với mọi người đều rất tốt, xưa nay không bắt nạt ai...”

“...”

Hồ Ma nghe lời này, lòng càng thêm nghi hoặc: “Rõ ràng ta là từ tay bà bà tiếp nhận Trấn Tuế Thư.”

“Nhưng bản lĩnh hiện tại ta xuất ra, lại hoàn toàn khác biệt với bà bà?”

“...”

Lòng Hồ Ma ẩn ẩn cảm thấy có chút không hiểu.

Những thứ ghi chép trên Trấn Tuế Thư này hoàn toàn không liên quan đến Thủ Tuế Nhân. Vừa rồi, dường như ta đã triệu hồi một sức mạnh to lớn để hù dọa con quái vật trong sông.

Nó giống như kẻ dao vào cổ ai đó và thương lượng các điều khoản!

Nhưng người trong nhà hiểu rõ chuyện nhà mình. Vừa rồi, việc triệu hồi lực lượng vô cùng bá đạo hung hãn kia tuy mang lại hiệu quả, nhưng bản thân Hồ Ma lại phải gánh chịu rủi ro.

Giống như lúc niệm chú ngữ, hương cháy rất nhanh, nếu tà ma không khuất phục trước khi hương cháy hết, Hồ Ma sẽ lâm vào tình thế nguy hiểm.

Hồ Ma thầm trách móc bản thân: “Giá như bà bà có thể dạy ta pháp môn này...”

Hắn vội vã quay lại làng, tìm thôn dân mua một bát gạo, một bát thịt, một bát cá. Đây đều là những thứ phổ biến, dễ tìm. Cuối cùng, đi tới bên bờ, nhân lúc người ta không để ý, đem ba bát tể phẩm đổ vào trong sông.

Hồ Ma tìm một chiếc thuyền, dán giấy đỏ lên mũi thuyền, rồi thắp một nén hương cầm trên tay. Cuối cùng, hắn lặng lẽ đẩy thuyền ra sông.

Lúc này, Hồ Ma nhìn thấy thuyền của người Thanh Y Bang cũng đang từ từ tiến vào trong sông. Trên thuyền lơ mơ có bóng người.

Mà trước đó bang chúng của Thanh Y Bang còn canh giữ ở trong sông, vây quanh miếu thủy thần, thì hiện tại đều quay lại gần bờ.

Nhìn thấy một chiếc thuyền bất ngờ xuất hiện, tiến đến gần miếu thủy thần, bọn họ giật mình, vội vàng hô to:

“Trở về! Đang tể thần sông? Đừng xuống nước...”

Nhưng Hồ Ma không quan tâm đến họ. Hắn cầm nén hương, hướng về phía miếu thủy thần ven sông, cất cao giọng nói:

“Dương Cung huynh đệ, mau nhảy xuống thuyền, ta sẽ đưa các ngươi qua sông.”

Chương 247. Thần sông nổi giận

Chương 247: Thần sông nổi giận

“Kẻ nào?”

Tiếng gọi của Hồ Ma khiến những người Thanh Y Bang khác kinh hãi, họ vội vàng giương cung bắn tên.

Hồ Ma nghe tiếng xé gió “Huu Huu” vang lên, lòng cũng giật mình. Nơi này cách bờ chỉ khoảng ba bốn trượng, mũi tên bay đến rất nhanh.

Mặc dù đã học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nhưng Hồ Ma không có bản lĩnh như trên TV, vung tay áo một cái chụp được tất cả mũi tên. Thật ra, nhìn bằng mắt thường, tốc độ của mũi tên không thua kém gì đạn.

Trong lúc cấp bách, Hồ Ma định giơ hai tay lên che mặt, chỉ cần bảo vệ được đầu và thân, hẳn có thể chịu được.

Nhưng không ngờ, Tiểu Hồng Đường thấy tình thế không ổn, liền đột nhiên quán lấy Hồ Ma xoay tròn. Hai chân ngắn nhỏ của nó đạp mạnh, tạo ra một trận âm phong mãnh liệt, quét bay tất cả mũi tên.

Hồ Ma mừng rỡ: “Tiểu Hồng Đường còn có bản lĩnh này?”

Bên kia, Dương Cung và một đệ tử áo đỏ trong miếu nghe tiếng của Hồ Ma gọi, đưa đầu nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy Hồ Ma đã chống thuyền đến dưới cửa sổ để đón họ.

Cả hai đều bất ngờ: “Chẳng lẽ cứ thế chèo thuyền xông vào ư?”

“Thanh Y Bang chẳng phải sẽ lập tức đuổi theo sao?”

“...”

Dương Cung cắn răng, quát: “Hồ huynh đệ là hy vọng duy nhất của ta, không tin hắc thì tin ai?”

“Hắc không phải kẻ lỗ mãng, ắt hắc có chủ ý.”

“...”

Dứt lời, Dương Cung dứt khoát nhảy lên, đẩy cửa sổ và nhảy xuống thuyền.

Dù bình Huyết Thái Tuế vẫn còn trên người Dương Cung, nhưng thấy vậy, đệ tử áo đỏ cũng không do dự, nhảy theo xuống.

Hai người thân thủ khá tốt, nhảy thẳng lên thuyền cao hai trượng mà không làm thuyền lật, chỉ lắc lư một chút. Hồ Ma không kịp chào hỏi hai người đã vội vã vãn mái chèo, hướng về giữa sông phóng đi.

“Không ổn, bọn chúng muốn trốn...”

Thấy tên bắn không làm Hồ Ma bị thương, đám đệ tử Thanh Y Bang vội vã thu cung, vừa tức giận vừa la hét.

Họ muốn nhanh chóng lên thuyền đuổi theo.

Nhưng vị Thiếu Hương chủ thấy vậy, tuy cũng tức giận nhưng vẫn ra lệnh cản họ lại:

“Đừng xuống nước vội! Chúng ta sắp té thân sông. Bọn chúng qua sông lúc này là muốn chết!”

...

Cùng lúc đó, Tiên lão đã chèo thuyền đến giữa sông. Trên thuyền là một đệ tử Thanh Y Bang bị thương đang hôn mê và một tiểu nha đầu tóc vàng bị trói hai tay hai chân, bịt miệng, chỉ còn đôi mắt mở to đầy sợ hãi.

Tiền lão chú ý đến tiếng ồn ào bên bờ nhưng không quan tâm.

Ông ta nhắm mắt niệm chú, sau đó đột ngột mở mắt, ngẩng đầu và ném hai người trên thuyền xuống nước.

“Bùm!”

Đệ tử Thanh Y Bang đang hôn mê không kịp giãy giụa đã chìm xuống nước.

Tiểu nha đầu tóc vàng sợ hãi tột độ, cố gắng giãy dụa nhưng tay bị trói chặt nên không thể làm gì được.

Tiền lão trên thuyền không quan tâm đến hai người họ, chỉ chăm chú nhìn dòng sông bên cạnh.

Ban đầu, ông ta đầy mong chờ, nhưng sau vài hơi thở, ông ta bỗng sững sờ, gai ốc nổi lên:

“Nước sông không xoay chuyển? Chuyện gì thế này?...”

...

Thông thường, khi tế thần sông, mặt nước sẽ đột nhiên xuất hiện xoáy nước và cuốn tế phẩm xuống sông.

Nhưng bây giờ, hai người này rơi xuống nước chỉ giãy dụa, chìm nổi, chẳng khác gì thần sông không chịu nhận tế phẩm.

Rõ ràng đã nói trước, sao lại không giữ lời?

Cùng lúc đó, đám người Thanh Y Bang thấy Hồ Ma và đồng bọn đã cách bờ càng xa, họ càng nóng vội. Nhìn xa xa, họ thấy Tiền lão có vẻ đã đẩy tế phẩm xuống sông, họ vội vàng đẩy thuyền ra sông, nhảy lên và đuổi theo.

Bỗng nhiên, khi cách bờ sông chưa đầy ba trượng, mặt sông phẳng lặng như gương bỗng nổi lên sóng lớn, như có cơn gió lớn ập đến bất ngờ.

Thuyền của bọn chúng chao đảo trên mặt nước, có chiếc quay vòng tại chỗ không thể tiến lên, có chiếc trực tiếp bị lật úp.

Những người trên thuyền rơi xuống nước, bất kể biết bơi hay không đều chìm ngấm xuống đáy sông một cách bí ẩn, như bị thứ gì đó kéo xuống.

Tiếng kêu thất thanh vang lên, tiếng gió rít gào bên tai càng thêm dữ dội.

Có người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu không khí trên mặt sông âm u, sóng cao ngút đầu.

Càng kỳ dị hơn là những đóm trắng lơ mờ trên mặt sông, đó là những bộ xương khô của những người chết đuối trong sông mấy năm qua, giờ đây đều nổi lên trên mặt nước.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thiếu Hương chủ Thanh Y Bang chật vật trón lên bờ, quay đầu nhìn lại, sắc mặt tái nhợt.

Hai bên bờ sông, người dân chài nhìn thấy bầu trời bỗng tối sầm, âm khí nồng nặc từ sông tỏa ra, tiếng sóng vỗ và tiếng khóc than vang vọng bên tai, họ hoảng sợ tột độ, vội vã lấy tiền giấy và hương nến ra, hướng về phía sông cầu khẩn.

“Thủy thần nổi giận rồi...”

Bình thường, sông ở đây thường phẳng lặng, nhưng một khi sóng nổi lên, không biết sẽ ồn ào đến bao giờ.

Thông thường, người ta phải dâng hiến dê bò mới có thể xoa dịu cơn giận của thần sông.

Nếu không, trong khoảng thời gian này, ra ngoài đánh bắt sẽ không chỉ không bắt được cá mà còn có thể bị lật thuyền, chết vài người.

“Chúng ta xong rồi...”

Hai bên bờ, người dân đều sợ hãi, những người trên thuyền càng hoảng hốt.

Chương 248. Quỷ nước

Chương 248: Quỷ nước

Dương Cung và đệ tử áo đỏ run rẩy trong bầu không khí âm u lạnh lẽo, không biết lúc nào thuyền sẽ lật.

Nếu rơi xuống sông, mọi võ công của họ đều vô dụng.

“Chèo thuyền!”

Lúc này, Hồ Ma trầm giọng ra lệnh, đưa mái chèo cho họ và đứng dậy đi đến đầu thuyền.

Hắn cầm lấy nén hương cắm ở đầu thuyền.

Gió âm từ sông thổi đến, phấp phới tà áo của hắn, lạnh thấu xương, nhưng hắn vẫn đứng im, tay cầm nén hương.

Thật kỳ lạ, mặc cho sóng vỗ xung quanh, chiếc thuyền nhỏ vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Dương Cung và đệ tử áo đỏ cũng kịp phản ứng, vội vàng cầm lấy mái chèo, dùng sức chèo về phía bờ bên kia.

“Ừng ục ục...”

Ngay khi họ đi đến giữa sông, họ đột nhiên nghe thấy tiếng sủi bọt.

Hồ Ma cúi đầu nhìn xuống và thấy một người bám vào mạn thuyền. Đó chính là tiểu nha đầu tóc vàng mà hắn đã gặp trước đây. Bọn Thanh Y Bang đã biến nàng thành tế phẩm và ném xuống sông, nhưng thần sông không nhận, nên nàng không bị cuốn xuống đáy nước.

Tuy nhiên, vì bị trói hai tay hai chân, nếu không có gì bất ngờ thì cuối cùng sẽ chết đuối. Dù có khả năng bơi lội tốt,

cũng chỉ có thể chống đỡ được một thời gian ngắn. Có lẽ là do được trời thương, tiểu nha đầu này đã gặp được chiếc thuyền nhỏ của họ.

Tiểu nha đầu cố gắng vung hai tay bị trói, và sợi dây trên tay quấn vào móc của thuyền.

Bây giờ, nàng bị kéo lê về phía trước, mặt úp xuống nước, dần dần chìm xuống. Tình hình nguy cấp, không còn thời gian để suy nghĩ nhiều.

Muốn cứu tiểu nha đầu này thì chỉ cần đưa tay kéo một cái, hoặc đạp xuống nước.

Hồ Ma không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn đưa tay nắm lấy hai tay của tiểu nha đầu và kéo lên thuyền.

“Hô!”

Tuy nhiên, Hồ Ma không ngờ rằng tiểu nha đầu này tuy gầy gò xanh xao nhưng lại nặng đến bất ngờ.

Khi hắn kéo tiểu nha đầu kia lên, thì hắn phát hiện dưới chân nàng có một bàn tay trắng bệch nhô ra, đồng thời nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai, cố gắng kéo nàng xuống nước.

“Là quỷ nước ở dưới sông?”

Hồ Ma thâm giật mình, hiểu ra mọi chuyện.

Mặt sông rộng lớn này ẩn chứa vô số bí ẩn, không chỉ có con ba ba già kia.

Thanh Y Bang ném tể phẩm xuống sông, ba ba già không nhận, nhưng quỷ nước trong sông lại để mắt tới, muốn kéo tiểu nha đầu kia xuống làm thể thân.

Nếu hắn không đưa tay ra, mọi chuyện đã khác, nhưng giờ hắn đã đưa tay kéo lên chẳng lẽ bây giờ lại ném nàng xuống

dưới?

Không còn thời gian suy nghĩ, hấn hít một hơi thật sâu, phun ra một ngụm Chân Dương Tiên, đánh thẳng vào con quỷ nước đang chui ra từ sông.

“Xùy...”

Con quỷ nước run rẩy, như bị thiêu đốt bởi ngọn lửa, chìm xuống đáy sông một lần nữa.

Nhưng ngay khi nó chìm xuống, hấn nghe thấy tiếng va đập vang lên từ thân tàu.

Dương Cung nhìn ra ngoài, kinh hãi tột độ, nghẹn ngào kêu lên: “Sao lại có nhiều người chết vậy?”

Không biết từ lúc nào, những xác chết trương phồng xuất hiện xung quanh thuyền, bao gồm cả đệ tử Thanh Y Bang vừa chết đuối, đang lơ lửng bên mạn thuyền, mở to mắt nhìn họ.

Những bàn tay trắng bệch bám vào mạn thuyền, như muốn giữ họ lại.

Kẻ chết vốn chẳng biết lý lẽ. Đệ tử Thanh Y Bang này lập công bị thương, lại bị ném xuống sông chết đuối, oán khí ngút trời. Nhưng hấn không đi tìm hương chủ đã hại chết mình báo thù, mà lại kéo thuyền đi ngang qua, muốn kéo người trên thuyền xuống cùng.

“Có gì đó không ổn...”

Nhìn thấy thuyền nhỏ di chuyển chậm chạp, Hồ Ma đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Hấn đã thỏa thuận với thứ trong sông, vậy tại sao nó không giúp hấn xua đuổi những âm hồn này?

Đang suy nghĩ, xung quanh bỗng nổi lên sóng gió dữ dội.

Bên tai vang lên âm thanh già nua âm trầm, giống như âm thanh lúc hắc nghe được khi làm pháp thuật ở bờ sông. Trong sương mù mịt mờ trên mặt sông, lờ mờ có thể thấy một bóng đen khổng lồ đang di chuyển chậm rãi trên mặt nước, tạo ra gợn sóng, hướng về phía thuyền nhỏ.

Gió âm rít gào bên tai, xen lẫn tiếng nói mơ hồ: “Trên thuyền, có phải là tiểu lão gia ở sau chấu than hay không?”

“Sao không dừng lại, xuống nước cho mát mẻ?”

“...Cái gì?”

Hồ Ma thâm kinh hãi, không ngờ lại gặp phải tình huống này.

Nhưng nghĩ đến bốn chữ “Sâm nghiêm chuẩn mực” trong Trần Tuế Thư, hắc cố gắng giữ bình tĩnh, cầm nhang quay đầu, trầm giọng niệm chú: “Lời ta nói chính là lệnh, Lời ta khiến tức pháp!”

“Một nén hương chưa hết, người dám cản ta?”

“...”

“Cái gì?”

Dương Cung và người kia không nghe rõ Hồ Ma đang nói gì, cũng không biết hắc quay đầu nhìn ai, nhưng họ thấy hắc lúc này sắc mặt nghiêm nghị, uy nghiêm, nhìn một cái, sóng gió bên thuyền bỗng dừng lắng xuống.

Hai người không kịp hỏi, vội vàng bám vào mái chèo, chèo thuyền lao về phía trước như mũi tên.

“Thứ trong sông kia vẫn sợ...”

Hồ Ma siết chặt nhang trong tay. Rõ ràng đây chỉ là nhang bình thường, là vật dụng cần thiết cho người đi giang hồ,

nhưng giờ đây, nó lại có khả năng đẩy lùi tà lực của thứ trong sông.

Hắn không nghi ngờ gì nữa, chỉ cần nhang này chưa cháy hết, thứ trong sông kia sẽ không thể trực tiếp tấn công hắn.

Nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên, nước sông xung quanh bỗng cuộn lên, như muốn kéo thuyền nhỏ trở lại.

Chương 249. Nhảy xuống nước

Chương 249: Nhảy xuống sông

Hồ thị Trấn Tuế Thư ẩn chứa nội dung thần bí và bá đạo, nhưng dường như cũng đi kèm với rủi ro lớn.

Có thể là do đạo hạnh của mình hiện tại còn thấp, việc thực hiện pháp môn này có phần miễn cưỡng. đúng là chẳng biết lúc nào đã lộ ra sơ hở. Trước đây, những đồ vật cống phẩm mình đã thả trong sông lúc trước cũng coi như là nó đã đáp ứng điều kiện của mình.

Nhưng giờ đây, nó lại tỏ ra nghi ngờ rõ ràng.

Tuy nhiên, thi pháp đã thành thì coi như thành công. Trong vòng một nén nhang này, nó không dám trực tiếp động thủ, nhưng lại muốn ngăn cản ta cập bờ trước khi nhang cháy hết.

Có thể những bóng ma lớn vờn trong sông, cản trở thuyền tiến lên là do nó dung túng.

Hồ Ma thâm kinh hãi và vội vã suy nghĩ đối sách.

Cùng lúc đó, Dương Cung và một đệ tử áo đỏ khác nhận thấy sự bất thường của những bọt nước xung quanh thuyền. Hai người đồng thời nhảy cao lên, nhìn về phía bờ bên kia. Mặc dù tầm nhìn mờ hồ và không rõ ràng, nhưng họ vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy thuyền và nhà cửa ở bờ bên kia.

Biết rằng khoảng cách đến bờ đã không xa, hai người liếc nhìn nhau, đồng thời bắt pháp ấn và giơ chân lên.

“Có gì đó không ổn...”

Vừa giờ chân lên, vị đệ tử áo đỏ kia đột nhiên nhận ra điều gì đó và hét lên với Dương Cung: “Đại ca, không ổn rồi, không thể thỉnh cầu được pháp lực của nương nương!”

Dương Cung cũng nghiêng răng, gầm lên: “Liều mạng!”

Nói rồi, y bóp nát pháp ấn trong tay, đưa lên miệng và cắn nát đầu ngón tay. Y cắn rất mạnh, sợ rằng máu không đủ. Khi máu tươi tuôn ra, y vội vàng bôi lên mặt mình.

Y nhanh chóng vẽ những hình thù kỳ quái, chỉ vài lần đã biến khuôn mặt thành một mớ hỗn độn, máu me be bét. Trên mặt sông sương mù mịt mù, hình ảnh này càng trở nên quỷ dị không nói nên lời.

Vị đệ tử áo đỏ kia thấy vậy, trong lòng run lên, biết y muốn làm gì. Không chần chừ, hắn cũng vội vàng học theo.

Cả hai cùng hô vang: “Hong Đăng Nương Nương phù hộ, lấy máu làm dầu, soi sáng đường đi!”

Hai người vẽ xong bùa máu trên mặt, đồng thời cất tiếng gầm lên, âm khí cuộn cuộn tuôn ra từ cơ thể họ.

Cảnh tượng quỷ dị xuất hiện. Theo tiếng niệm chú, bùa máu trên mặt họ như sống lại, vặn vẹo không ngừng. Sau một khắc, họ đồng thời đưa tay vào ngực, móc ra một cây đinh đồng sáng bóng, đâm vào má phải của mình.

Đinh đồng xuyên qua hai bên gò má, máu tươi chảy ròng. Họ hướng mặt về phía sông, lắc đầu, máu văng tung tóe, trông như hai con quỷ dữ từ địa ngục đến.

Tích tách...

Máu tươi của họ rơi xuống sông, dường như sinh ra một loại ma lực nào đó.

Những bóng ma lớn vờn xung quanh thuyền, có màu xanh xám cứng đờ hoặc sung vù, bị máu tươi của họ đốt cháy, thân

thể run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng lui tán, nhường đường cho họ.

Ngay cả những con sóng dữ đang cuộn lên, muốn kéo thuyền nhỏ về giữa sông, cũng bỗng trở nên lặng yên khi máu của họ rơi xuống nước.

“Đây là thứ gì?”

Hồ Ma đang quay lưng về phía hai người kia, bỗng nhiên cảm thấy một luồng âm khí lạnh buốt ập đến sau lưng, khiến hắn rùng mình.

Cảm giác này thoáng chốc khiến hắn tưởng chừng như mình đang quay trở lại Đàn Nhi Giáo, khi Hồng Đăng Nương Nương giáng lâm trước mặt.

“Đây là bản lĩnh mà bọn họ học được từ Hồng Đăng Nương Nương sao?”

Hồ Ma liếc mắt nhìn, không khỏi giật mình.

Hai người kia vừa ra tay đã khiến cho hắn kinh hãi. Hành động của họ tà dị và đáng sợ vô cùng.

Rõ ràng là sử dụng sức mạnh không thuộc về bản thân, nhưng chỉ trong chớp nhoáng đã tiêu hủy một mảng lớn.

Tuy nhiên, đây không phải lúc để cảm khái. Hồ Ma nắm lấy cơ hội này, thực hiện kế hoạch của mình.

Hắn cảm nhang còn lại trên thuyền, hít một hơi thật sâu, bắt đầu vận dụng công pháp luyện tập phổi. Nhờ vậy, hắn có thể dung nạp nhiều dưỡng khí hơn người bình thường.

Hít đầy khí vào ngực, Hồ Ma không chút do dự lao xuống dòng sông đen kịt, ai cũng không biết bên trong sông có cái gì, cả người hắn nhảy xuống tung lên một đoàn bọt nước, sau một khắc, cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

“Dương Cung đại ca, tên đó chạy rồi ư?”

Trên thuyền, đệ tử áo đỏ hoảng hốt kêu lên với Dương Cung, cổ nén cơn đau nhức dữ dội ở hai bên gò má.

Dương Cung trừng mắt đỏ ngầu, giọng nói mơ hồ:

“Câm miệng! Nếu hấn đã chạy, sao lại quay lại đây?”

“Cố gắng chống đỡ, đừng để những thứ đó đến gần...”

...

Dưới thuyền, Hồ Ma lao xuống nước, cảm giác như đang chui vào hầm băng. Cái lạnh gai góc len lỏi khắp cơ thể. Mắt không thể nhìn thấy gì, chỉ cảm nhận được dòng nước trong sông không có lực đẩy, nặng nề kéo hấn chìm xuống. Hấn cố gắng cử động tay chân để bơi lên, nhưng lại vướng víu bởi thứ gì đó như cỏ dưới nước, khiến hấn không thể di chuyển.

“Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào!”

Chương 250. Áp đảo sóng dữ

Chương 250: Áp đảo sóng dữ

Hắn ép buộc bản thân tỉnh táo. Nếu hoảng loạn, hít phải một ngụm nước, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng bết bát. May mắn thay, nhờ luyện tập, cơ ngực của hắn đã có sức chịu đựng hơn người bình thường. Hắn cố gắng mở mắt nhìn xuống, và thấy những bàn tay trắng bệch đang bám lấy hai chân mình.

Mờ mịt nhìn qua, đáy sông ẩn hiện những hình thù kỳ dị, không biết có bao nhiêu thứ đang bò trên hai chân và hướng lên người hắn. Âm khí từng lớp, từng lớp một bò lên lồng ngực.

“Tam trụ đạo hạnh...”

Hồ Ma không dám chân chừ, biết cơ hội của mình không nhiều. Dưới nước, không ai nhìn thấy, hắn vận dụng cả ba trụ đạo hạnh.

Lửa trong lô hỏa bồng bùng lên dữ dội, hỏa lực lan tỏa khắp cơ thể, khiến toàn thân của hắn nóng rực như than lửa.

Tất cả những thứ trong sông đều bị lửa thiêu đốt, kêu rên thảm thiết.

Mà hắn thì thừa dịp cơ hội này, đột nhiên tứ chi hóa chết, băng lãnh một mảnh, cái lạnh lẽo này tại bên trong dòng nước u hàn lại ít bị ảnh hưởng.

Hắn dốc hết sức bơi về bờ bên kia. Hít một hơi trên mặt nước, hắn lặn xuống, bơi bảy tám trượng, vọt tới bờ. Lúc này, hắn mới nhô đầu lên khỏi mặt nước, tìm được dây thừng trên thuyền.

Trên thuyền có rất nhiều dây thừng, dùng để kéo lưới, kéo cá và buộc hàng.

Hồ Ma cầm một bó dây thừng dài nhất, vận hết sức lực ném xuống sông và hét lớn:

“Kéo lấy!”

Sóng gió trên sông âm phong cuộn trào, dây thừng suýt chút nữa là rơi xuống nước.

Tiểu Hồng Đường trên thuyền vội vàng nhảy xuống, túm lấy đầu dây thừng kéo vào trong. Dương Cung lúc đầu quay lưng về phía bờ, không ngờ tới sợi dây thừng lại được ném qua, vô thức vồ lấy nó, sau đó quấn hai vòng quanh hông.

“Đến đây!”

Hồ Ma quấn dây thừng quanh một gốc cây bên bờ, hai tay nắm chặt, ra sức kéo.

Lúc này, hấn sử dụng bản lĩnh sở trường nhất của Thủ Tuế Nhân. Hai chân bám chặt vào bùn, hai tay bộc phát sức mạnh kinh người, từng chút một kéo thuyền về.

Nhờ sức kéo của Hồ Ma, chiếc thuyền nhỏ chở Dương Cung và đồng bọn cuối cùng cũng thoát khỏi sóng gió, nhanh chóng cập bờ.

Khi còn cách bờ hơn một trượng, họ không kịp được, nhảy xuống thuyền.

Nhưng cũng tại thời khắc này, tàn hương cuối cùng trên thuyền bỗng rơi xuống, cháy đến phần cuối.

Ngay lập tức, một cột nước cao ba thước bỗng nhô lên từ mặt sông, cuộn cuộn trào về phía bờ.

Dưới mặt sông, mơ hồ hiện ra hình ảnh một con quái vật khổng lồ, toàn thân bủa vây bởi âm khí dày đặc, trừng mắt

nhìn họ bằng đôi mắt nâu hung dữ.

Dòng sông cuộn trào như bị một lực lượng vô hình khuấy động, hàng loạt bàn tay tái nhợt, cứng ngắc vươn lên bờ.

Ngay khi cảm thấy toàn thân sắp bị âm khí vô hình bao phủ hoàn toàn, thậm chí bị cuốn trở lại dòng sông, Hồ Ma buông dây thừng, đứng vững trên bờ.

Đối mặt với con sóng dữ dội và những sinh vật kỳ dị ẩn hiện trong đó, Hồ Ma không hề nao núng. Hai chân trụ vững, dung hòa âm dương.

Hắn từ từ giơ hai tay lên trước người, hướng về dòng sông vái chào một cách nhẹ nhàng.

Tứ Quỷ Áp Môn.

Hắn bây giờ, tại ngoài sáng cũng đã luyện thành hai tay hai chân, lại thêm lão chương quỹ cảm thấy hồ thẹn, nên cũng nghiêm túc dạy hắn tuyệt chiêu này.

Lúc này, Hồ Ma thi triển Tứ Quỷ Áp Môn, toàn thân như chìm trong âm khí, một lực lượng vô hình từ u minh theo động tác vái chào của hắn mà tỏa ra, áp chế con sóng dữ.

Dòng sông sôi trào, một con sóng cao ba thước dâng lên, hung hãn muốn trào lên bờ. Trong màn sương mù, vô số sinh vật kỳ dị ẩn hiện, vươn những bàn tay tái nhợt và phun ra âm khí u ám.

Lực lượng vô hình từ động tác vái chào của Hồ Ma áp đảo con sóng dữ, khiến nó sụp đổ và lùi trở lại dòng sông. Những sinh vật kỳ dị bên trong kêu thảm thiết, theo nước sông rút lui.

Dân chúng đang mức nước sông ở gần đó hoảng sợ tột độ khi nhìn thấy con sóng dữ. Khi họ nhìn thấy Hồ Ma nhẹ nhàng vái chào và đẩy con sóng trở lại sông, họ trừng lớn mắt, tưởng rằng mình đang chứng kiến một vị thần tiên.

Nhân cơ hội này, Dương Cung và một đệ tử áo đỏ khác quay người lại.

Hai chân họ bám chặt mặt đất, khí chất bỗng trở nên khác biệt. Họ hung hăng nhìn vào dòng sông, đồng thời rút ra cây đinh bằng đồng ở trên mặt, ánh mắt đỏ ngầu hung tợn lóe lên.

Bọn quái vật trong sông tức giận khi thấy con sóng bị đẩy lùi. Chúng muốn tạo ra một con sóng lớn hơn xoáy tới.

Nhưng khi nhìn thấy những người đứng trên bờ, chúng sững sờ. Hồ Ma đang chấp tay vái chào, thân hình u ám như không phải người sống. Trên vai hắn là một tiểu nha đầu mặc váy đỏ, tóc cột thành hai sừng dê, đang nheo mắt nhìn chúng với vẻ mặt hung ác.

Bên cạnh có hai nam nhân có khí chất quý dị, tay cầm đinh đồng nhuốm máu, trong thể nội như cất giấu lực lượng quý tà, lại khiến cho nó cũng nhất thời do dự, sóng gió trong sông cũng có chút dừng lại.

“Đi!”

Nhìn thấy nước sông dần bình lặng, Hồ Ma hiểu ý, liền cõng tiểu nha đầu tóc vàng, cùng Dương Cung và đồng bọn chậm rãi lui lại, mắt không rời khỏi dòng sông.

Lùi lại đến ba bốn trượng, thấy nước sông không còn động tĩnh lớn, họ mới quay người chạy như điên.

Dân chúng xung quanh ngơ ngác nhìn họ, không dám hỏi han hay ngăn cản.

Bên kia bờ sông, người của Thanh Y Bang nhìn thấy con sông bỗng nhiên cuộn trào dữ dội, trong lòng không cam lòng, nhưng không ai dám xuống sông lúc này.

Dưới mặt nước, một bóng tối khổng lồ lượn lờ, áp sát mặt sông.

Hai con mắt xanh u ám ẩn hiện dưới đáy sông, gắt gao nhìn chăm chăm đám người đang chạy trốn trên bờ.

Bên cạnh, là từng đợt âm phong u hàn thấu xương, từng bóng ma lạnh lẽo không nơi nương tựa, lẳng lẳng lơ lơ ở trên mặt nước.

Lại nương theo sương mù trên mặt sông dần tán đi, cũng chậm rãi biến mất tại trong nước sông.

Chỉ còn ánh nắng chiều vào mặt sông, cũng đã trống rỗng, không còn gì cả.

Chương 251. Trở về

Chương 251: Trở về

“Sợ rằng ta sẽ không thể quay lại vịnh Ngu gia này trong một thời gian ngắn...”

Mặc dù may mắn thoát chết, nhưng lòng Hồ Ma vẫn không thể bình tĩnh, đầu óc không ngừng suy nghĩ.

Hắn cảm nhận sâu sắc sự bá đạo của pháp môn Hồ thị Trần Tuế, nhưng cũng ý thức được sự nguy hiểm tiềm ẩn trong đó. Con quái vật trong sông kia chắc hẳn đã hận hắn thấu xương. Mặc dù lần này may mắn trốn thoát, nhưng nếu lần sau gặp lại, e rằng sẽ không dễ dàng.

Lòng Hồ Ma nặng trĩu, nhưng chân không dám dừng.

Bọn họ liên tục chạy thêm bốn năm dặm, xung quanh ánh nắng đã sáng rực, chiếu lên mặt vô cùng ấm áp. Không thấy tiếng quỷ khóc sói gào hay động tĩnh truy đuổi của Thanh Y Bang, Hồ Ma và đồng bọn mới dám dừng bước, nhìn nhau.

Họ đều nhìn thấy bộ dạng chật vật của nhau. Từ lúc chạy đến đây, Hồ Ma còn chưa có cơ hội chào hỏi Dương Cung đằng hoàng. Lúc này, lời nói đã đến đầu môi, nhưng lại không biết nói gì.

“Chật vật quá...”

Hồ Ma dừng một chút, mới cười gượng gạo nói: “Dương huynh đệ, chúng ta cùng nhau uống một bữa rượu. Ngươi hốt ta một vó lớn, không tử tế gì cả!”

Dương Cung vốn cũng không biết nói gì cho phải, nghe hắn nói vậy, mới bật cười: “Nói thế nào là hốt ngươi? Chẳng

phải trước đó đã nói muốn cùng nhau lập đại công sao?”

“Không liều mạng thì làm sao có công lao?”

“...”

Hai người cùng cười ha ha, tiến lên ôm lấy nhau, vỗ vai đối phương.

Theo lý thuyết, mối quan hệ của hai người không đến mức thân thiết như vậy. Nhưng sau khi trải qua sự tình thoát chết trong gang tấc vừa rồi, họ lại trở nên gần gũi hơn.

“Đây là huynh đệ của ta, Trầm Bồng Tử.”

Sau khi ôm nhau, đám người không dám dừng lại nghỉ ngơi, vẫn tiếp tục bước nhanh về phía trước. Dương Cung giới thiệu người đệ tử áo đỏ bên cạnh, nói: “Ta cùng hắn còn có Ngưu Lão Giác, Chu Đại Tràng Tử, kết nghĩa huynh đệ, cùng nhau đến đây làm phi vụ này.”

” Ngưu Lão Giác chết ngay tại mỏ huyết thực, Chu Đại Tràng Tử cũng chết tại miếu thủy thần. Bây giờ chỉ còn hai chúng ta.”

“Hiện tại trong bốn huynh đệ của chúng ta thiếu hai người, Hồ huynh đệ, ngươi có muốn gia nhập không?”

“...”

“Thôi bỏ đi, điềm xấu.”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, quay người gật đầu chào Trầm Bồng Tử, miệng vẫn cười nói: “Cái trò này còn chỗ cho người khác à? Thôi, ta không chiếm tiện nghi này.”

Miệng nói đùa, nhưng lòng lại nghĩ đến việc hai huynh đệ của Dương Cung đã chết vì hũ huyết thực này, không khỏi có chút chùng xuống.

Hắn biết rằng lấy được hũ huyết thực này là đại công, nhưng đánh đổi bằng hai mạng người, liệu có đáng?

Giống như bản thân mình, nếu vì hũ huyết thực nặng hơn trăm cân này mà phải hy sinh Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ, vậy mình...

... Loại nan đề này thực sự khiến người ta suy ngẫm!

“Huynh đệ chúng ta đã thề, ai chết đều đáng giá. Huynh đệ còn lại chỉ cần còn sống, sẽ thấp hương cho hắn cả đời.”

Dương Cung nhìn ra vẻ lo lắng trên mặt Hồ Ma, khẽ nói: “Huống hồ, cầu phú quý trong nguy hiểm, đem mạng sống đặt cược vào việc mưu cầu phú quý, dù sao cũng tốt hơn là chết lặng lẽ trong xó xỉnh.”

“Hồ huynh đệ có lẽ không biết, lúc ấy chúng ta có mười lăm mười sáu người bị mua vào, bây giờ cũng chỉ còn bảy người là sống sót.

...”

“Cái này...”

Hồ Ma nghe vậy, lòng không khỏi run lên. Lời nói của đệ tử áo đỏ về việc lấy mạng đổi lấy phú quý quả nhiên không sai!

“Về trang tử trước rồi nói sau!”

Lúc này, Hồ Ma không dám khinh thường nữa, chỉ dừng lại nhẹ nhàng thở ra.

Lòng hắn cũng lo lắng. Lữ Thanh Y Bang qua sông đuổi tới thì sao? Do đó, họ lại nhanh chóng lên đường. Hồ Ma cử Tiểu Hồng Đường đi trước báo tin, để Chu Đại Đồng chuẩn bị ngựa ra tiếp ứng.

Hai bên nhanh chóng gặp nhau cách trang tử bốn mươi dặm, sau đó không ngừng nghỉ, cưỡi ngựa phi thẳng vào trang.

“Đốt đèn!”

Hồ Ma vừa vào trang đã lập tức ra lệnh cho bọn tiểu nhị.

Mặc dù ban ngày đốt đèn không hợp quy củ, nhưng bọn tiểu nhị không dám hỏi nhiều, vội vàng treo đèn lồng đỏ lên.

“Yên tĩnh.”

Lúc này, Hồ Ma mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Tiến vào trang tử, lại thắp lên đèn lồng đỏ, thì bất kể là người sống hay tà ma đều không thể cướp đi bình huyết thực này.

Trước kia ở bên ngoài, là địa bàn ở bên ngoài không thuộc phạm vi của ai, nếu người có thể cướp đi, đó là bản lĩnh của người. Sau đó, hai bên có thể đánh nhau một trận, đệ tử của ta giết người, ta đoạt đồ vật của người, chỉ là chuyện tranh giành lợi ích. Nhưng nói về quy củ, ai cũng không thể nói gì.

Nhưng hôm nay, nếu còn dám tiến vào trang tử để đoạt huyết thực, đó là không để ý mặt mũi. Chuyện này không còn là vấn đề huyết thực nữa.

Người đây là đánh trang tử nhà ta?

Người đây là đánh mặt Hồng Đăng Nương Nương chúng ta!

Mà Dương Cung vẫn ôm bình lớn, mãi đến khi nhìn thấy Hồ Ma đốt đèn lồng mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

“Chương quỹ của điền trang này đâu?”

Y vẫn ôm bình, không rời tay khỏi huyết thực, nhưng lại tùy tiện xoay người nhìn xung quanh: “Sao không ra gặp ta?”

Chương 252. Hương tổ truyền

Chương 251: Hương tổ truyền

Dương Cung là đệ tử áo đỏ, có địa vị siêu nhiên trong Hồng Đăng Hội. Theo lý thuyết, dù là chưởng quỹ của điền trang này hay quản sự trong thành, thân phận và địa vị đều cao hơn hẳn, thậm chí bản lĩnh cũng có thể cao hơn hẳn, nhưng hẳn cũng không coi những người này ra gì.

Vốn là tính tình ngạo mạn lại thẳng thắn, lại thêm lập công lớn, tính tình càng thêm kiêu căng, mới mở miệng đã muốn nói chuyện thẳng thắn với chưởng quỹ của điền trang này.

“Đừng la hét.”

Hồ Ma nói: “Chưởng quỹ đang dưỡng thân thể, lão biết chuyện ngươi đến đây. Nếu muốn gặp ngươi, thì lão đã ra ngoài từ sớm. Việc không ra mặt là không muốn gặp. Chẳng lẽ trang tử này để ta ra mặt tiếp đãi ngươi còn không được sao?”

Dương Cung tính tình nóng nảy, không thích chú ý đến những ân tình qua lại giữa các cửa hàng của Hồng Đăng Hội.

Tuy nhiên, y lại nghe lời Hồ Ma. Bị oán trách, y chỉ cười nói: “Ta muốn cho lão nhìn xem công lao của ngươi.”

“Về sau cũng nên biết chuyện hơn một chút, đừng đến bắt nạt ngươi.”

“Nhưng ngươi đã nói vậy, vậy ta cũng không tìm lão nữa, được không?”

“Dù sao cũng phải cho ăn một bữa chứ?”

“...”

“Nấu cơm, mang thức ăn trong trang đến cho Dương đại sư huynh.”

Hồ Ma nghe vậy, cũng cười nói với Lý Oa tử. Chương quỹ không ra mặt, hẳn cũng không dẫn Dương Cung vào nội viện mà trực tiếp đến phòng nhỏ của mình.

Nhưng ngay lúc họ định mở cửa, một trận âm phong yếu ớt đột nhiên thổi qua từ dưới chân tường phòng đối diện. Một con quỷ nhỏ đầu to, chân què vui mừng hơn hờ chạy về phía họ.

“Dương Cung lão gia cát tường...”

“...”

Hồ Ma và Lý Oa tử đều ngơ ngác: “Là con quỷ nhỏ của Dương Cung?”

Hóa ra Dương Cung đã phái con quỷ nhỏ đi báo tin, nhưng vì Thanh Y Bang đốt hương, cho nên con quỷ nhỏ không dám trở về. Nó chỉ quanh quẩn trong trang tử, bị một tổ du côn đánh cho một trận, giờ mới dám đến gặp chủ nhân.

“Phi, hóa ra tiểu tử ngươi trốn ở đây...”

Dương Cung cũng nhìn thấy con quỷ nhỏ của mình, nhắc chân đá nó sang một bên, không thèm nhìn, đi vào phòng.

Hồ Ma tò mò liếc nhìn con quỷ nhỏ què chân, bất đắc dĩ bị đá sang một bên, sau đó cười nói với Dương Cung: “Dù sao con quỷ này cũng báo tin, sao ngươi lại không thương nó?”

“Nói đến là tức giận.”

Dương Cung vào phòng, ôm bình, nằm xuống giường, thở dài thườn thượt, nói với Hồ Ma: “Ngươi không biết nó làm ta

tức giận đến mức nào. Bình thường nó chỉ có thể báo tin, truyền vật, lấy đồ gì đó, mà việc đó chẳng an toàn gì cả.”

Hồ Ma hơi kinh ngạc, nghĩ đến Tiểu Hồng Đường của mình, tò mò hỏi: “Tiểu sử quỷ còn có thể làm nhiều việc như vậy?”

“Đương nhiên.”

Dương Cung nói: “Tiểu sử quỷ được luyện thành từ những con quỷ nhỏ và tà ma có thể sờ nắm được. Chúng có thể chiêu tài, trừ tà, cầu phúc, phòng thân.”

“Vì cần chủ nhân cung cấp nuôi dưỡng, dých dương khí, nên chúng mới có thể hiện hình vào ban ngày.”

“Nhưng ngu ngốc nhất là loại chỉ có thể mang lời nhắn. Con của ta đây, lời nhắn cũng không mang được trọn vẹn.”

“Nói với nó mười chữ, nó có thể quên tám chữ.”

“Nó đã trải qua bao nhiêu chủ nhân, đều là những đệ tử áo đỏ của ta trước đây. Sau khi chết, chúng được nướng nướng phù hộ và lang thang trong thành. Chúng ta đốt hai nén hương để tùy ý chọn trong số chúng.”

“Chỉ tiếc, họ Trịnh hẹp hòi, cố ý nhắm vào ta. Mọi người đều chọn những con còn lại, nên ta chỉ nhặt được con què quặt này. Ta muốn đổi mà chưa có cơ hội...”

“...”

Hồ Ma liếc mắt ra ngoài, thấy con quỷ nhỏ què quặt đang ngồi xồm trong bóng tối dưới đầu tường, trung thực, im lặng. Hắn bắt đắc dĩ thờ dài, lấy một miếng Thanh Thái Tuế từ trong cái bình ở trên đầu giường, ném lại cho nó.

Con quỷ ngẩn người, thấy có thịt, mới phản ứng lại, vội vàng cầm lấy, cúi đầu:

“Hồ lão gia cát tường...”

“...”

Hồ Ma cũng có chút bất đắc dĩ, cười nói với Dương Cung: “Tuy vậy, nhưng nó cũng khá lành lợi. Dù sao cũng là sinh vật nhỏ đáng thương.”

“Chỉ khi ăn huyết thực mới lành lợi, lời cát tường nói vanh vách, không biết học ở đâu.”

Dương Cung lắc đầu, vẻ mặt đầy vẻ bất mãn, nói với Hồ Ma: “Hồ huynh đệ, nhà người nuôi quỷ nhỏ tốt hơn.”

“Hiểu chuyện, không cần thưởng, làm sao dạy dỗ được?”

“...”

“Nhà ta không giống.”

Hồ Ma nói: “Bà bà ta là Tẩu Quỷ Nhân, nuôi quỷ nhỏ là nghề gia truyền.”

“Tẩu Quỷ Nhân?”

Dương Cung tỏ ra tôn kính, nói: “Đây chính là môn đạo không tầm thường, nghe nói rất lợi hại, khó trách người có thể trị tà ma.”

Hồ Ma đã sớm nghĩ sẵn cách trả lời, chỉ cười cười một cách hờ hững: “Đừng nói lợi hại hay không, bà bà ta tích lũy cả đời cũng chỉ để lại cho ta món đồ tốt này.”

“Chỉ cần đốt nén hương đó, tà ma bình thường không dám đến gần người.”

“Nhưng nói vậy cũng chẳng có nghĩa lý gì, hương đã đốt xong rồi. Dù sao, ta cũng giúp các người việc này, cũng không tính là chịu thiệt.”

“Cái này...”

Dương Cung nghe vậy, biểu lộ trở nên có chút xấu hổ, lúng túng nhìn sang Trầm Bồng Tử ở bên cạnh, cũng không biết nói gì cho phải.

Trước đây khi trốn qua sông, bọn họ đều nhìn thấy Hồ Ma luôn nắm chặt cây hương kia.

Đồ vật trong sông kia vô cùng hung tàn, bọn họ có thể trốn qua sông hoàn toàn nhờ nén hương đó. Bây giờ biết được đó là tổ truyền của Hồ Ma, trong lúc nhất thời đều ngơ ngẩn.

Đồ vật trong sông hung ác như vậy, mà nén hương đó lại có thể khiến nó không dám đến gần, đây quả thực là bảo vật quý giá. Bọn họ từ dưới đáy bò lên, thiếu nhất là bảo bối, làm sao có thể không đau lòng?

Chương 253. Tiểu nha đầu tóc vàng

Chương 253: Tiểu nha đầu tóc vàng

Dương Cung trầm mặc hồi lâu, mới nhìn Hồ Ma, nói: “Hồ huynh đệ, ta không giỏi ăn nói.”

“Dương Cung ta không có nhiều bằng hữu, chỉ có vài người huynh đệ. Mọi người đều chẳng biết lúc nào sẽ mất mạng.”

“Ngươi là người bằng hữu đầu tiên của ta. Ta chỉ gặp ngươi một lần, nhưng đã cầu cứu ngươi. Nghe thật khó tin, nhưng ngươi thật nghĩa khí, đi suốt đêm, dùng bảo bối này cứu mạng huynh đệ của ta. Ta...”

Dừng lại một chút, y đột nhiên đứng dậy, muốn trực tiếp quỳ xuống: “Nhân tình này, ta ghi nhớ...”

“Ai, đừng làm vậy...”

Hồ Ma chú ý đến động tác của Dương Cung, vội vàng ngăn y lại. Một tay khác ngăn Trầm Bồng Tử cũng muốn quỳ xuống, nói: “Nói đùa thôi mà, tóm lại chỉ là một nén hương. Làm sao có thể so sánh với mạng của huynh đệ?”

“Ngươi nếu thật sự coi ta là bằng hữu, về sau đừng nói lời như vậy nữa.”

“...”

Dương Cung nghe lời này, không biết nói gì, hốc mắt đỏ lên, cố nở nụ cười: “Ngươi không đau lòng chứ ta thì đau lòng. Đôi lại là ta, ta cũng không nở.”

“Nhưng Dương Cung ta theo nương nương lâu như vậy, cuối cùng gặp được một vị huynh đệ tốt. Lão thiên gia xem như không tệ với ta.”

Trầm Bồng Tử im lặng lắng nghe, cũng hướng Dương Cung nói: “Hò quản sự đúng là huynh đệ tốt.”

“Trong thành không ai đáng tin cậy, vẫn là chúng ta cùng nhau bò lên thì đáng tin hơn.”

“...”

Thấy hai vị huynh đệ, tuy cố nén cảm xúc, nhưng ý tứ lại vô cùng nghiêm túc, Hồ Ma cũng biết điều nên thuận theo. Hắn khoát tay áo, nói: “Thôi được rồi, sau này ít nói những lời này. Có thể giúp được gì thì cứ giúp.”

“Hiện tại đưa vò huyết thực này về trang tử, các người có thể lập đại công rồi chứ?”

“...”

“Đâu chỉ như vậy?”

Dương Cung thấy Hồ Ma chủ động đổi chủ đề, trong lòng cảm kích, chỉ mỉm cười vỗ vỗ bình trong lồng ngực, nói: “Năm nay cấp trên cần bao nhiêu Huyết Thái Tuế, ta biết cả.”

“Theo tình hình trước đây, e rằng số lượng giao nộp lên trên không đủ nữa. Hai huynh đệ chúng ta mang vò này về, chỉ sợ tối thiểu cũng có thể đổi được ba nén hương.”

“Hắc hắc, họ Trịnh có mắt không trông, ta cũng phải nhìn xem, từ nay về sau, hắn còn dám làm khó chúng ta thế nào!”

“...”

“Giao nộp lên trên?”

Hồ Ma nghe ra chi tiết trong lời nói của Dương Cung, trong lòng hơi động một chút: “Hồng Đăng Nương Nương tu

vì cao thâm như vậy, còn cần giao nộp lên trên sao?”

“Nàng đã có đạo hạnh lớn như vậy, vậy mà phải giao nộp cho ai?”

“...”

Tuy nhiên, những lời này không tiện hỏi, hắn chỉ có thể ghi nhớ trong lòng. Khi xác định đây là đại công, hắn cũng yên tâm.

Kỳ thật trước đó, hắn lo lắng việc lập công không đủ lớn. Dù sao, bọn họ đã mất hai người, nếu công lao không đủ, đưa trước có thể dẫn đến công tội bù nhau hoặc không đủ, khiến mọi nỗ lực trở nên vô ích.

“Có thể giúp đỡ là tốt rồi. Huynh đệ ta kiếm đường sống cũng không dễ dàng, chỉ thiếu một cơ hội như vậy.”

Hồ Ma trầm nghĩ, Dương Cung này vận khí quả thực tốt.

Theo kế hoạch ban đầu của y, chỉ là đi đoạt chút Thanh Thái Tuế mà thôi. Huyết Thái Tuế vô cùng khó được, chỉ có người có vận khí thì mới có thể có được..

Đương nhiên, hiện tại chỉ có thể chúc mừng Dương Cung. Nếu như theo dự định ban đầu, Hồ Ma sợ là cũng không lập được công lao này, nhưng cũng đồng thời, hai huynh đệ kia có lẽ sẽ không chết.

“Đúng vậy, đều là một cái đầu, dựa vào cái gì người khác ăn ngon uống sướng?”

Dương Cung càng cảm thấy rất thích nghe lời này của Hồ Ma, trầm giọng nói: “Huynh đệ chúng ta, chiếu ứng lẫn nhau, chung quy sẽ không kém người khác.”

Đang nói, bên ngoài Lý Oa tử gõ cửa: “Làm cơm xong rồi!”

Hồ Ma liền mời Dương Cung cùng Trầm Bồng Tử đi ra ăn cơm. Trong viện đã bày một cái bàn vuông, phía trên đặt một chén lớn Thanh Thái Tuế, một mâm đầu thịt heo, mản thầu nóng hôi hổi, và mấy món xào, thậm chí còn có một vò rượu.

Nhưng trong trang hỏa kế, không thấy một ai. Nhìn ra xa, họ mới có cảm giác dở khóc dở cười.

Từ khi Hồ Ma đi một đêm và trở về vào hừng đông với vài người, những người trong điền trang này không biết trong bình kia là gì, chỉ thấy bí ẩn nên tò mò vô cùng.

...

Tất cả là do tiểu nha đầu tóc vàng mà Hồ Ma mang về.

Họ không thèm quan tâm đến việc Hồ Ma và Dương Cung làm gì, chỉ nhìn chăm chăm vào tiểu nha đầu. Lý Oa Tử thấy buồn cười: “Nữ nhân có gì tốt mà nhìn? Các ngươi không lo mặt rỗ ca không có cơm ăn à?”

Hồ Ma và Dương Cung bận rộn cả đêm nên đều mệt mỏi, họ ngồi xuống và bắt đầu ăn.

Dương Cung vốn cao hứng muốn uống rượu, nhưng Hồ Ma ngăn lại:

“Đừng vội uống rượu.”

Dương Cung không phục:

“Uống một hớp rượu có sao?”

Hồ Ma nói:

“Việc này lớn như vậy, ta nghĩ người trong thành sẽ đến trước trưa. Ngươi uống say, nói năng linh tinh thì sao?”

“Chờ mọi chuyện xong xuôi, đến điền trang tìm ta uống!”

...

Chương 254. Người trong thành tới

Chương 254: Người trong thành tới

Dương Cung vốn không thích những chuyện này, nhưng nghe Hồ Ma nói có lý nên đành đồng ý:

“Được rồi, nghe người.”

Vị đệ tử hương đỏ là Trầm Bồng Tử đi cùng Dương Cung, vốn cũng giống như những đệ tử hương đỏ khác, tâm cao khí ngạo, tâm tư cố chấp, đối với mấy đệ tử mặc thanh y trong các điền trang đều cảm thấy chướng mắt.

Tuy nhiên, sau khi được Hồ Ma cứu mạng và nghe cuộc trò chuyện giữa Dương Cung và Hồ Ma, y đã có cái nhìn khác.

Y gọi Dương Cung là đại ca, và vì Dương Cung và Hồ Ma không phân biệt lớn nhỏ, xưng hô ngang hàng, nên y cũng gọi Hồ Ma là đại ca.

Hồ Ma vừa về đến điền trang đã sắp xếp một hỏa kế canh gác bên ngoài. Quả nhiên, sau khi ăn xong bữa cơm và chưa uống hết trà, hỏa kế đã vội vã chạy về báo tin: “Có rất nhiều người đến, họ còn mang theo lồng đèn lớn!”

Hồ Ma mỉm cười, nhìn Dương Cung đang ngồi xôm bên cạnh uống trà, nói: “Đi ra thôi.”

Hắn đoán không sai, sau khi bình huyết thực được đưa về trang, tin tức đã được thông báo cho trong thành. Bình thường, đây chỉ là báo cáo chuẩn bị của điền trang. Nếu là vật phẩm

thông thường, họ sẽ chờ thêm một đêm để người trong thành đến đón hoặc cử người trong trang đưa vào thành.

Tuy nhiên, khi biết được số lượng Huyết Thái Tuế nhiều như vậy, những người trong thành cũng không thể ngồi yên. Họ lập tức cử ra một số nhân thủ đặc lực cưỡi ngựa nhanh đến trang trại bên ngoài thành để tiếp ứng và đưa về thành mới an tâm.

Nhưng khi nhìn thấy Dương Cung, thấy y cũng đang vô cùng phẫn khích, nhưng lại giả vờ là không hề quan tâm, ôm bình trong ngực, trợn mắt nói: “Tại sao ta phải đi gặp bọn họ?”

“Để bọn họ vào đây gặp ta!”

“Bọn họ năm người sáu người, nhưng chưa chắc đã đào được nhiều Huyết Thái Tuế như ta trong năm nay.”

Hồ Ma cau mày khi nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của y, thì cau mày nói: “Người đang bày trò gì vậy?”

“Nghe lời khuyên của ta, hãy ra ngoài chào đón họ một cách lịch sự và báo cáo công lao trước.”

Trầm Bồng Tử bên cạnh cũng không khỏi liếc nhìn, biết rằng Dương Cung bình thường không phải là người nghe lời khuyên.

Nhưng ngoài dự đoán, Dương Cung nghe lời Hồ Ma, chỉ cười. Mặc dù miệng thì hắn nói là không quan tâm, nhưng khi nghe tiếng vó ngựa vang lên từ bên ngoài trang trại, biết rằng người đã đến, hắn liền nói với Hồ Ma: “Nói đúng, trước tiên hãy cho bọn họ chút thể diện.”

“Đi thôi, Hồ huynh đệ, cùng chào đón đại công lao của chúng ta.”

“Đây là các người liều chết mà kiếm được, ta chỉ là tiếp ứng một chút, công lao này ta không lĩnh!”

Hồ Ma cười lắc đầu, nói với họ: “Đi thôi, đừng khoa trương quá.”

Dương Cung nghe vậy, nao nao trong lòng, nhìn Hồ Ma một lúc rồi thở dài: “Hảo huynh đệ, con người này của người cái gì cũng tốt, nhưng lại quá chân thật.”

“Bộ dạng này tại Hồng Đăng Hội, chỉ tổn hại bản thân.”

“Trước kia người chịu thiệt thòi, tổn hại, bất lợi tại điền trang này, kỳ thật trong thành đều biết, mọi người còn bí mật bàn tán...”

Vừa nói, Dương Cung ôm bình ra ngoài, vẻ mặt tiếc nuối nhìn Hồ Ma lắc đầu, ngay cả Trầm Bồng Tử cũng kinh ngạc liếc mắt nhìn Hồ Ma, sau đó vội vã đi ra ngoài.

Lý Oa Tử im lặng lắng nghe bên cạnh, hơi kinh ngạc nhìn Hồ Ma.

Y cũng không ngờ rằng, đây rõ ràng là một công lao lớn, nhưng Hồ Ma lại không muốn cướp công, còn những lời của Dương Cung như “chịu thiệt thòi, tổn hại, bất lợi”, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Hồ Ma chỉ im lặng ngồi trước bàn, biết đây là đang nói đến chuyện giữa mình và chương quỹ.

Trước đây, khi chương quỹ giết người của Đan Nhi Giáo, mình cũng đi theo lập công. Mọi người bên ngoài đều tỏ ra tốt đẹp, nhưng trong thành có không ít người đoán được chương quỹ đang lợi dụng mình, chắc hẳn cũng biến thành chuyện nhàn thoai để nói.

Lòng lo lắng của Dương Cung dành cho mình, một người thật thà thì hay chịu thiệt thòi, cũng xuất phát từ đây.

Hắn đương nhiên cũng không giải thích nhiều, chỉ nghe tiếng vó ngựa hỗn loạn và tiếng trò chuyện ồn ào từ bên ngoài

trang trại.

Cụ thể họ nói gì, không nghe rõ, cho đến khi giọng Dương Cung vang lên:

“Bình huyết thực này là do huynh đệ chúng ta liều mạng kiếm được.”

“Không chỉ riêng ta và Trầm Bồng Tử lập công, Ngưu Lão Giác, Chu Đại Tràng Tử hai huynh đệ cũng đều liều mạng. Trước mặt Hồng Đăng Nương Nương, nên có một nén hương tưởng nhớ họ.”

“Đương nhiên, không thể quên Hồ Ma huynh đệ. Nhờ có hấn tiếp ứng, liều chết dẫn chúng ta qua sông, nếu không, đừng nói bình huyết thực này, mạng nhỏ của hai huynh đệ chúng ta cũng bị Thanh Y Bang hủy!”

...

Hồ Ma trong trang uống trà, thâm than một tiếng. Dương Cung tính tình xấu, lỗ mǎng, nhưng vẫn là người nghĩa khí.

“Người tài ba muốn ra mặt, ai cũng không ép được.”

Cùng lúc đó, trong nội viện, lão chương quỹ vốn không lộ diện, đang chăm chú lắng nghe tiếng trò chuyện bên ngoài, không khỏi xúc động. Lão tuy không quan tâm, nhưng cũng biết giá thị trường năm nay.

Ai ngờ, nhóm huyết thực lớn nhất lại do mấy vị đệ tử hương đồ mới nhập hội năm ngoái đoạt được. Càng không ngờ, tiểu quản sự nhà mình cũng lập được đại công.

“Con gái...”

Lão ngẩng đầu hướng vào buồng trong, thở dài: “Không cần lo lắng, hai người chúng ta có thể yên tâm rời khỏi.”

Chương 255. Bị lừa bán

Chương 255: Bị lừa bán

Hồ Ma được gọi tên, đành phải ra mặt.

Đến cổng trang trại nhìn ra, lòng hấn hơi kinh hãi. Người từ trong thành đến không ít, có ba tên quân sự, cùng với mấy vị đệ tử hương đồ. Họ không chỉ cưỡi ngựa mà còn dắt theo vài con khác.

Hồ Ma khẽ giật mình, hiểu ra rằng họ không có ý định lưu lại trang trại qua đêm mà muốn đi trong đêm để dâng hiến cho Hồng Đăng Nương Nương.

Từ trang trại của họ đến trong thành, cưỡi ngựa cũng mất hai canh giờ. Hiện tại xuất phát, đến nơi trời cũng sẽ tối. Bình thường để an toàn, họ sẽ không vội vã như vậy, nhưng với số lượng người đông đảo, mạo hiểm như vậy cũng không thành vấn đề.

“Đều là nhờ Dương Cung huynh đệ dũng mãnh, ta chỉ hoàn thành trách nhiệm của mình, hỗ trợ họ một chút thôi.”

Hồ Ma đi ra ngoài trang trại, chào hỏi những quân sự từ trong thành đến với thái độ khiêm tốn.

Công lao mình muốn hay không, đều có phần của mình, đã như vậy thì nói chuyện cũng không cần thiết quá mức kiêu căng.

“Ha ha, mang về một nhóm huyết thực như vậy, người không cần khiêm tốn.”

Một người cười nói, chính là Từ quân sự mà Hồ Ma quen biết. Hồ Ma được lão đưa đến trang trại, cũng coi như được

lão đề bạt. Hơn nữa, hiện tại lão có mối quan hệ tốt với Nhị gia trong thôn, nên cũng coi mình như trưởng bối của Hồ Ma.

Lúc này đột nhiên thấy Hồ Ma lập được công lớn, Từ quân sự vui mừng ra mặt, nói: “Ta thật sự biết người không tầm thường, nhưng không ngờ người lại tiến bộ nhanh như vậy.”

“Hôm nay chúng ta muốn về thành sớm để tránh nung nung lo lắng, quay lại sẽ cùng người nói chuyện sau!”

...

Mọi người đều biết đạo lý, vội vàng xuống ngựa, nhường hai con ngựa tốt cho Dương Cung và Trầm Bồng Tử. Họ bảo vệ Dương Cung đang công huyết thực đi ở giữa đội hình và hướng về Hồ Ma gật đầu chào.

Tiếng hò vang lên, đoàn người giục ngựa phi nước đại hướng về thành.

Hồ Ma nhìn họ đi xa, trong lòng nhẹ nhõm. Nhóm huyết thực này tuy có một phần công lao của hắn, nhưng nhìn thấy chúng bị mang đi, hắn không hề cảm thấy tiếc nuối.

Giá như...

... Không được, không được nghĩ như vậy.

Nhóm huyết thực này tuy quý giá, nhưng đổi lấy tình hữu nghị của Dương Cung và công lao này cũng không tệ.

Mình vốn là bởi vì bí mật ở trên người quá nhiều, cần có địa phương do mình làm chủ, để thuận tiện cho việc tu hành, cho nên vị trí chưởng quỹ này, hắn vẫn luôn đặt ở trong lòng.

Trước đây, vì tư lịch còn thấp, dù chưởng quỹ muốn tiến cử cũng không dễ dàng. Bây giờ, có lẽ hắn đã có hy vọng.

“Một công lao là che chở đèn lồng đỏ vào năm trước và một công lao là giúp đỡ thu thập huyết thực, hắn là có thể bù

đáp cho điểm yếu về tư lịch của ta?”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng rồi quay người về trang trại.

Chuyện lớn như vậy vừa xảy ra, có mấy nhân vật trong thành đến như vậy, nhưng đám tiểu nhị lại có chút không tập trung, túm tụm bên cạnh căn phòng nhỏ của Hồ Ma, nghển cổ nhìn vào bên trong phòng, cố gắng nín thở, sợ làm kinh động ai đó.

“Đi đi đi...”

Bên trong, tiếng Chu Đại Đồng xua đuôi vang lên: “Đừng đứng đây, cũng đừng nhìn...”

“Đây là nhân tình của mặt rỗ ca của chúng ta, các người nhìn nhiều, chúng ta đều sẽ phải chịu thiệt...”

“...”

“Chuyện gì thế này?”

Hồ Ma vừa bực mình vừa buồn cười, có thời gian phải nói chuyện với Chu Đại Đồng.

Rõ ràng là đồng nam tử, Nguyên Dương chưa tiết, nhưng mới mở miệng đã toàn lời nói thô tục...

Tất nhiên, việc này đổ lỗi cho ai, vẫn là do Nhị gia.

Chu Đại Đồng đuổi mãi, thực ra không ai nhúc nhích, nhưng khi thấy Hồ Ma đến, các tiểu nhị mới vội vàng mở đường cho hắn đi qua.

Hồ Ma đi đến trước gian phòng của mình, đuổi Chu Đại Đồng ra ngoài, sau đó nhìn tiểu nha đầu tóc vàng đang nằm mê man bất tỉnh trên giường, quần áo vẫn chưa thay.

Hồ Ma đứng trước giường, nhìn nàng một lúc rồi nói: “Tỉnh rồi thì đừng nằm nữa.”

Là Thủ Tuế Nhân, cảm ứng khí tức nhạy bén, nàng tỉnh hay ngủ đều dễ dàng nhận biết.

Nhưng dù đã tỉnh, khi nghe câu nói này, đôi phương vẫn nhắm chặt mắt, chỉ có thân hình gầy guộc run rẩy.

Hồ Ma nhú mày, nói: “Ta chỉ tiện tay cứu ngươi từ trong nước lên, dù sao cũng là một mạng người, không cầu báo đáp gì. Trang trại này toàn là nam nhân, giữ một cô nương như ngươi cũng không tiện. Ngươi nên về nhà đi!”

Nói xong, hắn định quay người ra khỏi phòng.

Nhưng đột nhiên, khi hắn vừa quay người, liền nghe sau lưng có động tĩnh.

Tiểu nha đầu tóc vàng trên giường nghe lời Hồ Ma, đột nhiên tuột xuống khỏi giường, quỳ xuống dập đầu.

“Công tử tốt bụng, cầu xin người, đừng đuổi ta đi...”

“...”

“Cái gì gọi là đuổi ngươi?”

Hồ Ma nhìn vẻ sợ hãi của nàng, hỏi: “Ngươi là người ở đâu? Tên gì? Có phải người trong Ngưu gia vịnh không?”

“Ta... Ta họ Lý, tên Hương Ngọc, nhà... nhà tại sườn núi đá lớn...”

Nghe Hồ Ma nói nghiêm túc, tiểu nha đầu tóc vàng càng run rẩy: “Lúc ta đi theo quán gia đi xem hoa đăng thì gặp được mẹ nuôi, mẹ nuôi nói, người trong nhà không quan tâm ta, muốn mang ta đi ngấm hoa. Sau đó nàng mang ta đi thật xa, dạy ta quy củ.”

“Nàng nói, nói ai mua ta, liền để ta hiệu kính họ, thấy đẹp mắt, liền gọi là công tử, thấy giàu có, liền gọi là thiếu gia, nếu như... nếu có người muốn thân thể ta...”

“... Liên gọi tướng công.”

Nói rồi, nàng nhìn trộm Hồ Ma, xác nhận mình gọi không sai, lại vội vàng dập đầu nói: “Công tử đừng đuổi ta, ta biết nấu cơm, may quần áo, và quét dọn sân vườn...”

“Gặp mẹ nuôi khi đi xem hoa đăng?”

Hồ Ma nghe vậy, nhúu mày, mơ hồ hiểu ra, đây cũng là một cô gái bị lừa bán.

Chương 256. Lão chương quỹ mời rượu

Chương 256: Lão chương quỹ mời rượu

Hỏi nàng nhà ở đâu, thấy nàng mơ mơ màng màng, chỉ nhớ rõ sườn núi đá lớn, nhưng không nói rõ được châu huyện cụ thể. Có thể do bị lừa bán đã lâu, hoặc bị trúng pháp thuật mê hồn.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Không cần gọi ta là tướng công, cũng không cần gọi ta là thiếu gia.”

“Ta không đuổi ngươi đi, nhưng cũng không thể lưu ngươi ở trang trại. Ta sẽ cho ngươi ra ngoài tìm chỗ an thân trước, sau đó sai người hỏi thăm về sườn núi đá lớn kia. Nếu tìm được người nhà của ngươi, ta sẽ nhắn họ đến đón ngươi về.”

Nha đầu tóc vàng nghe vậy, mừng rỡ dập đầu tạ ơn.

Hồ Ma thầm thở dài, mình tối đa cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hắn không thể đuổi nàng ra ngoài. Thú thực, ngay cả đại lão gia đi một mình cũng khó sống sót trong thế đạo này, huống chi là một nha đầu nhỏ như vậy?

Bạch Bồ Đào Tử từng nói, đây là loạn thế, yêu thế, hung thế. Tình huống như vậy không hiếm thấy, thậm chí là phổ biến.

Hắn không phải thánh nhân, không thể giả vờ không biết những chuyện xấu xảy ra trước mắt. Nhưng hắn cũng không

lạnh lùng đến mức có thể nhắm mắt làm ngơ trước những cảnh thương tâm như vậy.

Tuy nhiên, hắn không có ý định giữ nha đầu này bên mình. Mặc dù cũng là đồng tử thân, nhưng hắn không thêm đến mức đó, động một chút lại nghĩ đến nhặt nha đầu về làm âm giường.

Hơn nữa, thân phận của nha đầu này còn nghi vấn, không rõ nguồn gốc. Giữ nàng bên người chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức hay sao?

Cho dù có thêm, hắn cũng có thể chuẩn bị vài lượng bạc, đến chỗ người môi giới tùy ý chọn, muốn dạng gì mà không có?

Dù sao, loạn thế, nhân mạng không đáng tiền. Loại nha đầu này còn không quý bằng dê.

Còn không bằng làm việc thiện, dò hỏi thông tin rồi đưa nàng về nhà.

Hắn dẫn nha đầu ra khỏi phòng. Bên ngoài, ánh mắt của đám hỏa kế đều nhìn chòng chọc. Nàng cúi đầu, cả người đều run rẩy, không dám nhìn bất kỳ ai. Cho đến khi Hồ Ma đưa nàng ra khỏi trang trại, đến quán rượu trên trấn.

Hồ Ma nói với chủ quán rượu: “Ta có người thân ở trại đến, muốn làm công cho nhà đại hộ trong thành. Trang trại của ta không có chỗ ở, nên tạm thời cho nha đầu đó ở đây.”

“Đây là một ít ngân lượng, mỗi ngày ngươi cho nha đầu này ăn uống đầy đủ, và tìm quần áo của thê tử ngươi cho nàng thay.”

...

Hồ Ma vốn hay uống rượu ở đây, lại thêm Hồng Đăng Nương Nương là người có tiếng nói trong vùng. Chủ quán

nào dám không đáp ứng, nghe vậy liền gọi thê tử của mình ra dẫn người đi, thậm chí không lấy tiền.

Nhưng Hồ Ma vẫn dặn dò chương quỹ, bảo nha đầu tóc vàng ở lại đây ngoan ngoãn, đừng đi lung tung, và cố nhớ lại những chuyện ở trong nhà trước kia.

Nói xong, hắn mua hai cân rượu rồi trở về trang trại.

Lần này hắn tiếp ứng Dương Cung là một việc làm đại công. Chu Đại Đồng dẫn người đi ra ngoài tiếp ứng cho hắn, cho nên cũng có công lao.

Ít nhất cũng phải thưởng cho y một món quà ra trò.

Khi trở lại trang trại, bọn tiểu nhị thấy Hồ Ma trở về, đều tỏ ra thất vọng.

Hồ Ma nhìn bộ dạng của họ, không nhịn được cười thâm: “Cũng không dễ dàng gì!”

Cũng khó trách cùng Nhị gia học bản sự, nếu là không học pháp môn Thủ Tuế Nhân thì nhiều nhất cũng chỉ có thể làm mấy năm.

Vẫn phải mau chóng tìm đường ra cho bọn họ, nếu không, sau này trang trại này cũng không thể nuôi dê được nữa.

“Chu Đại Đồng và những người khác có thể thử học pháp môn Thủ Tuế Nhân.”

Trở về nhà, hắn thâm suy nghĩ: “Nhưng những hỏa kế khác, nếu không kiểm chế được, vẫn phải chui vào hẻm nhỏ. Chỉ cần Hồng Đăng Nương Nương cung cấp huyết thực, dù có phá thân thể, kỹ năng của họ vẫn có thể duy trì, vẫn có thể làm việc.”

“Nhưng nói như vậy, bản chất họ khác gì là người nển?”

...

Hắn im lặng thờ dài, không nghĩ ngợi thêm. Việc của mình đã lo tốt, nhiều nhất chỉ suy tính thêm cho Chu Đại Đồng và những người khác.

Những hỏa kế khác, gia nhập Hồng Đăng Hội, vốn dĩ đã là số mệnh.

Qua ba năm ngày, cũng không có chuyện gì khác xảy ra. Tin tức chính xác từ trong thành vẫn chưa đến, lão bộc trong nội viện đột nhiên xuất hiện, đến quán rượu trên trần đặt mua một bàn rượu và thức ăn, rồi quay sang nói với Hồ Ma:

“Tiểu lão gia, lão gia ở bên trong chờ ngài, muốn mời ngài uống rượu...”

“Sao đột nhiên muốn uống rượu?”

Hồ Ma nghĩ đến điều gì đó, vội vàng đứng dậy, bước vào nội viện. Hắn thấy lão chương quỹ và Ngô Hòa muội tử đang ngồi trước bàn, trước mặt là một bàn đầy thịt và rượu.

Lão chương quỹ lộ ra vẻ mệt mỏi, thờ dài nói với Hồ Ma: “Chúng ta phải đi rồi!”

Chương 257. Dặn dò

Chương 257: Dặn dò

“A?”

Hồ Ma biết lão chưởng quỹ đã có ý định rời đi, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Thấy vẻ mặt hơi kinh ngạc của Hồ Ma, lão chưởng quỹ chỉ cười cười, gật đầu với người bên cạnh. Ngô Hòa muội tử liền bung lên bầu rượu, rót đầy chén cho Hồ Ma và lão chưởng quỹ.

Lão chưởng quỹ bung chén rượu lên, nhìn về phía Hồ Ma, nhẹ giọng thở dài: “Ta đã sớm muốn đi, nhưng đi vội vàng thế này, e rằng phía trên không hài lòng. Với lại ta cũng luôn cảm thấy thiếu nợ người, cho nên muốn giúp người mưu cầu tiền đồ.”

“Bây giờ đại sự đã định, ta không còn lo lắng, hiện tại còn không nhanh đi?”

“...”

“Đại sự đã định?”

Hồ Ma phát hiện điểm mâu chốt trong lời nói của lão chưởng quỹ, lập tức nhìn lão với ánh mắt tò mò.

“Ha ha, người lập được đại công lần này.”

Lão chưởng quỹ cười nhìn Hồ Ma, tán dương: “Người trẻ tuổi làm việc quả nhiên càng quyết đoán hơn. Đổi lại là ta lúc còn trẻ, chưa chắc đã có gan liều mạng tranh giành một nhóm

huyết thực như vậy. Việc này cũng coi như người tự giúp chính mình.”

Lão giải thích cho Hồ Ma: “Trước đây ta đã gửi tin lên trên, nhưng bị đè ép xuống, không ai cho câu trả lời chắc chắn. Có lẽ người bề trên không yên tâm giao trang trại này cho một người trẻ tuổi như ngươi.”

“Nhưng lần này, ta lại nhận được tin tức, mấy vị đệ tử hương đồ lập được đại công này, đồng thời thanh danh của ngươi cũng đến tai của người bề trên.”

“Từ đó, việc ta đề cử ngươi trở nên dễ dàng hơn nhiều.”

“Có ta bảo đảm, lại có hai đại công này làm nền tảng, tuy ngươi còn trẻ, nhưng cũng đủ sức quản lý trang trại này.”

“...”

“Quả nhiên...”

Nghe lời lão chương quỹ, lòng Hồ Ma nhất thời có chút buông lỏng.

Cũng khó trách, nhóm huyết thực này tiến vào thành bốn năm ngày, đều không có động tĩnh gì về việc thưởng.

Đúng vậy, có thể là do lão chương quỹ tiến cử hiền tài đúng lúc, nên hai chuyện được gộp chung lại.

“Ngươi có bản lĩnh, đây là chuyện tốt, chỉ bất quá...”

Lão chương quỹ thấy Hồ Ma trầm tư suy nghĩ, không hề đặc ý quên mình, cũng chìm vào im lặng một lúc. Đôi mắt thâm trầm của lão nhìn về phía Hồ Ma, hồi lâu sau mới thấp giọng thán một tiếng, nói: “Trước khi đi, ta cũng phải dặn dò ngươi một câu.”

“Làm chương quỹ, chỉ cần an ổn tu hành, ít tham gia vào những chuyện khác...”

“...”

Nghe giọng điệu khác thường của lão, Hồ Ma ngẩng đầu nhìn lại, chân thành nói: “Mời chương quỹ chỉ thị.”

“Không có gì chỉ thị, chỉ là một câu đóng cửa lại thôi.”

Lão chương quỹ khoát tay áo, thở dài: “Hiện tại thế đạo này, tà ma bộc phát, thiên hạ đại loạn. Quan nha trong châu huyện, cùng với những thế gia lão gia có ruộng tốt vạn mẫu, tự vệ còn gian nan, huống chi là loại người Huyết Thực Bang chúng ta, chuyên bán tà ma cắt huyết thực kiếm ăn?”

“Những đệ tử Hồng Hương bán Hồng Đăng Nương Nương, từ khi nhập hội, mạng sống đã giao cho nương nương. Muốn có hai lòng cũng khó, chỉ có thể liều mạng kiếm sống.”

“Nhưng Thủ Tuế Nhân chúng ta bản lĩnh nằm trên người mình, không cần thiết cứng rắn chui vào hội của bọn họ...”

“Hồng Đăng Nương Nương lợi hại hơn nữa, có uy phong...”

Lão chương quỹ dừng lại một chút, mới chậm rãi nói ra: “Nhưng nàng cuối cùng không phải...”

“Con người.”

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn lão chương quỹ. Vị lão chương quỹ này tâm tư thâm trầm, lại gánh đại thù, luôn quan tâm đến khuê nữ nhà mình. Mặc dù dạy mình Thủ Tuế Nhân bản sự, nhưng cũng có tính toán, lợi dụng chiếm đa số.

Lời nói này, cũng tính là câu chân thật nhất giữa hai người từ khi quen biết.

“Chương quỹ, ta hiểu.”

Hắn nghiêm túc vái chào lão chương quỹ, nói: “Ta chỉ tin tưởng bản lĩnh của mình, không ham muốn thứ khác.”

Lão chương quỹ nghe vậy, lại an tâm, nhìn Hồ Ma một lúc lâu.

Có lẽ trong lòng ông đang hồi hận vì một ý nghĩ sai lầm trước đây.

“Hồ Ma đại ca, chuyến đi này, không biết khi nào mới gặp lại được người...”

Trong lúc im lặng, Ngô Hòa muối tử nhẹ nhàng lên tiếng. Nàng mặc một chiếc áo bông màu đen viền lông nhung, buộc đai lưng. Nếu che trùm đầu mặt, trông nàng chẳng khác nào một tiểu tử.

Hôm nay khí trời dần nóng, vào mùa đông, việc nàng mặc áo bông là bình thường. Tuy nhiên, lúc này mặc lại có vẻ hơi dày. Nhưng nghĩ đến tình trạng của nàng, ai cũng biết chỉ có thể che đây như vậy.

Nàng nhắc bầu rượu, cẩn thận rót rượu cho Hồ Ma, mắt đỏ hoe.

“Nói gì vậy?”

Hồ Ma cười nói: “Chờ người chữa khỏi tổn thương, chẳng phải sẽ gặp lại sao?”

Nói rồi, hắn quay sang lão chương quỹ hỏi: “Chương quỹ, đã có tin tức về Thần thủ Triệu gia chưa?”

“Hiện tại vẫn chưa xác định được.”

Lão chương quỹ nghe vậy, cười khỏ một tiếng: “Thập tộc bốn gia, nào dễ tìm được như vậy?”

“Nhưng dù sao cũng mất mặt, nhờ bạn bè trong thành nghe ngóng, có một chút manh mối. Chúng ta phải nhanh chóng đi thử vận may. May mà trước đây người cầu xin thanh ngọc cao từ nương nương, con bé mới có thể chịu đựng được nỗi khổ đi đường.”

“Nhưng Thần thủ Triệu gia này, nói là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, có thể tìm được hay không, còn phải xem mạng của chúng ta.”

“...”

Chương 258. Chuẩn bị

Chương 258: Chuẩn bị

Hồ Ma yên lặng suy nghĩ, nhưng thấy cha con họ tâm trạng không tốt, cũng không nói nhiều, chỉ an ủi vài câu.

Người đã muốn rời đi, cũng muốn tranh thủ đãi ngộ tốt nhất cho mình. Hồ Ma tạm thời gác lại những chuyện khác, bồi tiếp họ dùng bữa cơm.

Ban đầu, hắn là người được mời, nhưng Ngô chương quỹ tâm tư đã rối, không có hứng thú. Ngô Hòa muội tử lưu luyện không rời, nhưng lại là nữ nhi gia, nên cuối cùng vẫn là Hồ Ma bồi tiếp họ nói chuyện. Hắn cố ý đổi chủ đề, trò chuyện về tu hành và chuyện trong chốn giang hồ để xua tan lo lắng cho họ.

Phải thừa nhận rằng, Ngô Hòa muội tử hiểu biết rất nhiều về âm dương tu hành.

Trước đây, Hồ Ma theo chân nàng học những kiến thức cơ bản về âm dương, mới lĩnh hội được một ít pháp môn trong Trấn Tuế Thư. Bây giờ sắp chia tay, Ngô Hòa muội tử càng là biết gì nói vậy.

“Nhà đầu này trước kia cũng lành lợi, còn có người muốn thu nàng làm đệ tử chân truyền...”

Ngay cả lão chương quỹ, nghe được Hồ Ma khen Ngô Hòa muội tử hiểu biết nhiều, cũng khẽ thở dài, biểu lộ có chút kiêu ngạo, nhưng vừa quay đầu, lại thở dài tiếc nuối.

Uống mấy chén rượu, tiễn đưa tận tình.

Trở về trang tử, trăng đã lên ngọn liễu. Hồ Ma trong lòng lặng yên suy nghĩ.

Mình có thực sự có thể mưu cầu vị trí chương quỹ này?

Hắn nhất thời cảm thấy có chút không ổn, dù sao mới nhập hội chưa đến một năm, làm công một mùa, trực tiếp nhảy hai cấp từ hỏa kế lên chương quỹ, có chút khoa trương.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy hợp lý.

Mình tuy chỉ là mới vào nghề, nhưng đã giúp tổ chức thực hiện được một vụ lớn, lại được lão đại tiến cử, làm lão đại ở địa phương, chẳng lẽ quá đáng sao?

Nhưng...

Hắn đột nhiên nhận ra một vấn đề cuối cùng. Nếu đã được đề cử, vậy mình cũng nên chuẩn bị.

Chương quỹ không thể so với quản sự.

Quản sự chỉ là quản lý các trang tử, do mình định đoạt. Chương quỹ lại là vị trí cao cấp, được cung cấp và nuôi dưỡng rất tốt. Mỗi tháng có hai mươi lượng bạc, ba mươi cân thanh ăn, một trăm hai mươi cân Bạch Thái Tuế.

Ngoài ra, mỗi ba tháng hoặc ngày lễ tết, còn có huyết thực ban thưởng.

So với quản sự, không biết cao hơn bao nhiêu cấp bậc.

Quản sự trong trang tử của Hồng Đăng Hội, hoặc là luyện chế huyết thực hoàn cùng với các bí dược khác, trong đó không ít người đều là thành danh đã lâu, được mời tới.

Nghĩ từ phía dưới bò lên, thực sự phải mất mười năm tám năm, lăn lộn qua mấy tầng.

Bản thân mình tính là may mắn, được chương quỹ trong lòng cảm thấy hổ thẹn cho nên đề cử mình lên vị trí chương

quỹ, lại vừa lúc giúp đỡ Dương Cung lập công lớn, mới có chút cơ hội.

Tuy nhiên, được đề cử không có nghĩa là có thể an tâm. Việc tặng lễ vẫn là điều cần thiết.

Nhưng vấn đề là tặng như thế nào?

Hiện tại không phải lúc mới gia nhập Hồng Đăng Nương Nương, vài miếng Thanh Thái Tuế cũng không thể khiến các quản sự vui vẻ.

Nếu mình đi vào trong thành mang theo vài đầu Thanh Thái Tuế, có thể bị đuổi ra ngoài...

Nhưng muốn tặng lễ vật quý giá...

... Mình cũng có một số đồ tốt, nhưng một là không muốn cho đi, hai là không thể lộ ra ngoài.

Mấy tháng nay mình dành dụm được hơn mười lượng bạc, và có thể lấy khoảng mười cân Thanh Thái Tuế từ điền trang.

Đừng nói là chuẩn bị cho từng người, cho một người cũng không đủ.

Hắn tuy không quen thuộc với người trong thành, nhưng dựa vào kinh nghiệm kiếp trước, để ngồi vững vị trí chưởng quỹ này, chỉ riêng việc chi cho người trong thành e rằng cần đến ba trăm lượng bạc ròng.

Mình lấy đâu ra số tiền lớn như vậy?

Đang suy nghĩ, hắn đi vào phòng thì bất ngờ nhìn thấy một bóng đen lao tới.

Hai người giật mình, mới thấy là Chu Đại Đồng cầm quần từ nhà xí đi ra. Thấy là Hồ Ma, y thở phào nhẹ nhõm, nói: “Dọa ta một phen, mặt rỗ ca, người muộn thế này còn không ngủ? Ở đây tìm quỷ à?”

“Không có gì.”

Hồ Ma đang tâm sự đầy bụng, thuận miệng hỏi: “Đại Đồng, ngươi có tiền không?”

Chu Đại Đồng nói: “Có a.”

Hồ Ma nói: “Có bao nhiêu?”

Chu Đại Đồng nói: “Mấy lượng bạc, còn có mấy tiền đồng.”

Hồ Ma thở dài: “Thôi, về ngủ đi!”

Ngay cả người giàu thứ hai trong thôn cũng không thể giúp mình, xem ra việc vay tiền tặng lễ không khả thi.

“Lão Bạch Kiền huynh đệ, chúc mừng vinh thăng a...”

Bất đắc dĩ trở về phòng nằm ngủ, không ngờ Nhị Oa Đầu, người mà đã lâu không liên lạc, đột nhiên tìm đến mình.

Từ khi hợp tác với Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, ba người ít liên lạc với nhau. Một là muốn tiêu hóa số huyết thực trên tay, hai là để tránh lộ ra sơ hở.

... Tuy nói người chuyển sinh có cách liên lạc bí mật, nhưng dù sao cũng phải tuân theo quy tắc chung.

Ai đã từng đi cướp đều biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cần phải im lặng một thời gian.

“Ngươi cũng biết rồi?”

Hồ Ma nghe thấy giọng Nhị Oa Đầu, tâm trạng tốt lên rất nhiều.

“Ta không chỉ biết, mà còn là người trực tiếp nhận huyết thực của các người mang tới rồi giao nộp lên phía trên. Ta còn phải gánh chịu trách nhiệm đây...”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Nhưng ta đến đây là để hỏi người đã chuẩn bị gì cho vị trí chương quỹ này chưa?”

Hồ Ma ngân ra, cười nói: “Tự do tự tại, tại sao không làm?”

“Thật khéo...”

Nhị Oa Đầu nói: “Tôi nay ta đến đây là để nhắc nhở người chuyện này, đừng vội vàng nhận chức chương quỹ.”

Chương 259. Nhiệm vụ của chương quỹ

Chương 259: Nhiệm vụ của chương quỹ

“Ừm?”

Hồ Ma ngạc nhiên khi nghe Nhị Oa Đầu nói vậy.

Nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, hạ giọng nói: “Chẳng lẽ có chuyện gì?”

Lòng Hồ Ma cảnh giác.

Nếu một thiếu niên bình thường từ thôn đi ra, có cơ hội được trở thành chương quỹ, e rằng người đó sẽ mừng rỡ đến mức muốn dâng cả mạng sống.

Bởi vì đây không chỉ là có tiền đồ, mà là một bước lên mây, đúng là việc khiến tổ tiên mỉm cười. Tuy chỉ là chương quỹ một chi nhánh nhỏ, nhưng có thể nhờ đó mà quen biết với người ở trong Hồng Đăng Hội, nhờ họ chiếu cố cho thôn của mình hay không?

Có thể chờ đến khi Hồng Đăng Hội muốn nhận người, đưa thêm vài hài tử trong thôn đi theo con đường tiền đồ hay không?

Hồ Ma chỉ là thành quản sự, nhưng ở thôn là hài tử có tiền đồ nhất trong mười dặm tám hương.

Nếu còn làm chương quỹ, thì ngay cả lão tộc trưởng còn không phải cũng phải nhìn sắc mặt hắn hay sao?

Nhưng Hồ Ma dù sao cũng là người chuyển sinh, trời sinh tâm hoài quỷ thai, đối với thân phận này, hắn không thể hành

động bỗng bật. Nghe có vấn đề, hấn lập tức cẩn trọng.

“Ha ha, lũ chương quỹ này thường cũng không phải là tâm phúc của nương nương. Dĩ nhiên, tâm phúc nương nương cũng chẳng thể nào làm gì được bọn chúng. Nhưng mỗi tháng thuế ruộng, huyết thực nuôi béo bọn chúng, dễ kiếm như vậy sao?”

Nhị Oa Đầu cười lạnh: “Biết đâu một lúc nào đó, lại cần dùng đến bọn chúng.”

“Vừa hay, tháng sau lại có một đợt như vậy, cho nên ta nghĩ, ngươi nên chờ cho qua đợt này, rồi hãy đánh vào vị trí chương quỹ.”

“...”

Nghe Nhị Oa Đầu nói, Hồ Ma trong lòng hơi rét, hỏi: “Cụ thể là chuyện gì, ngươi nói rõ hơn đi.”

“Cụ thể...”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, lại do dự một chút, mới thấp giọng nói: “Ngàn vạn lần đừng để lộ chuyện này.”

“Hiện tại trong Hồng Đăng Hội, chỉ có ba người biết chuyện này, bao gồm cả ta. Một khi tiết lộ tin tức, rất dễ bị kẻ bên ngoài phát hiện.”

“...”

Hồ Ma trịnh trọng nói: “Ta hiểu rõ.”

Nhị Oa Đầu lúc này mới thở dài, nói: “Tháng sau, các điền trang đều phải cử chương quỹ vào thành làm nhiệm vụ.”

“Bọn ác quỷ Thanh Y Bang bị Hồng Đăng Nương Nương áp bức bấy lâu nay, giờ đây cuối cùng cũng nhịn không được...”

“...”

“Cái gì?!”

Hồ Ma nghe xong, mồ hôi lạnh tuôn ra cả người, thậm chí Nhị Oa Đầu vừa tiết lộ cho mình một chuyện trọng đại.

Vừa nãy, lòng hắn còn tràn đầy vui mừng, nào ngờ suýt chút nữa đã gặp phải xui xẻo.

Hắn trầm ngâm một hồi, rồi nghiêm mặt nói với Nhị Oa Đầu: “Lão huynh, tin tức này của người quả thực đã cứu mạng ta.”

“Ta không thể nhận không, xem như thiếu người một ân tình.”

“...”

Nhị Oa Đầu nói: “Khỏi cần nói, đây mới là hình thức hợp tác cơ bản nhất của người chuyển sinh, có chuyện gì thì đưa ra một ít tin tức, không phải động một chút lại làm phi vụ.”

Tuy y nói vậy, nhưng Hồ Ma vẫn ghi nhớ ân tình này.

Chuyện này thật kỳ diệu, chỉ một câu nói của người khác đã có thể xoay chuyển vận mệnh của chính mình.

Trầm mặc một lúc, Hồ Ma mới hỏi: “Vậy ta cần phải từ bỏ vị trí chương quỹ này sao?”

“Cũng không phải từ bỏ, làm chương quỹ ở các điền trang bên ngoài thực sự dễ chịu, sau này chúng ta hợp tác cũng thuận tiện.”

Nhị Oa Đầu nói: “Nhưng người bây giờ đừng lộ danh tiếng, thậm chí có thể ra ngoài tránh một thời gian, cũng đừng lo lắng vị trí chương quỹ này sẽ không còn, tuyển một chương quỹ cho một trang tử còn phiền phức hơn đây.”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ta hiểu.”

Nhị Oa Đầu thấy Hồ Ma ngoan ngoãn nghe lời, cũng nở nụ cười: “Nói thật, ta cũng không nghĩ tới người nổi lên nhanh

như vậy.”

“Tên tiểu tử Dương Cung kia, người gặp người khen, thấy ta đều trợn mắt, không ngờ hắn lại đặc biệt coi trọng người. mấy ngày trước khi ban thưởng cho hắn, hắn vẫn nhắc đến công lao của người, nói các chương quỹ khác đều không bằng người, còn ra sức giúp người nâng cao danh tiếng...”

“Ta cũng không muốn cái danh tiếng này, không muốn đắc tội với ai...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Kỳ thật trước kia ta chỉ thuận tay giúp hắn một chút, vốn cũng lo lắng, nhưng công lao đó quá hấp dẫn, suy nghĩ một hồi, ta vẫn quyết định làm việc này.”

“Cái công lao này quả thực đáng giá, năm ngoài trong nhóm người tiến vào Nương Nương Hội của các người, chỉ có mấy người lộ ra tài hoa, mà trong hàng đệ tử thanh hương, người là người duy nhất.”

Nhị Oa Đầu nói, giọng điệu cũng không giấu được sự tiếu nuối: “Nhưng dù sao cũng là một lượng lớn huyết thực như vậy, nếu chúng ta đoạt được, thì tốt biết bao...”

Hồ Ma cười nói: “Ta cũng không phải không đau lòng, chỉ là sự tình quá gấp gáp, thực tế không kịp sắp xếp...”

“Cũng đúng, ra tay không thể quá nhiều lần, nếu không sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Nhị Oa Đầu suy nghĩ một chút, rồi gật đầu tán thành: “Nhìn chung cũng không lỗ, tên đệ tử hương đỏ Dương Cung kia, không biết trời cao đất rộng, ngang ngược hung hăng, hoàn toàn không biết giấu diếm.”

Chương 260. Dò hỏi

Chương 260: Dò hỏi

Lúc đầu tưởng hấn chỉ là pháo hôi nhanh chết, không ngờ lại như điều gặp gió, lập được đại công, lọt vào mắt nương nương. Bây giờ người giao hảo với hấn cũng tốt, biết đâu sau này có thể nhờ vả được hấn.

...

Hồ Ma nghe vậy, vô cùng tán thành.

Dương Cung là điển hình của loại người này, cũng là trường hợp đặc biệt. Không chỉ Nhị Oa Đầu, ngay cả bản thân hấn trước đây cũng không coi trọng y.

Nhưng hết lần này tới lần khác, kẻ không được coi trọng, bị cho là có nhiều khuyết điểm, đôi khi lại có thể dùng cái đầu óc đơn giản và một hơi làm nên chuyện kinh người, dĩ nhiên cũng có khả năng ngày mai sẽ chết.

Lòng Hồ Ma cảm khái, bỗng dừng hiếu kỳ một chuyện, hỏi: “Bọn họ, những đệ tử hồng hương này, là gì vậy?”

Nhị Oa Đầu cười nói: “So với đệ tử thanh hương, bọn họ trải qua nhiều hiểm nguy hơn.

Những đệ tử đốt hương đỏ này, khi nhập môn, việc đầu tiên là hưởng phúc, được cung cấp huyết thực thượng hạng, ăn ngon mặc đẹp.

Bởi vì phần lớn bọn họ xuất thân cùng khổ, tiên thiên không đủ, cần bồi bổ thân thể, nếu không ngay cả Hồng Đăng Nương Nương cũng không nhìn trúng, sẽ bị một cỗ âm khí thổi mất hồn.

Nuôi dưỡng tốt chính là bước đầu tiên gọi là ‘Bái Hồng Đăng’.”

Trong đêm khuya, tay cầm ba nén hương, quỳ gối trước đèn lồng đỏ, bị ánh đèn chiếu rọi suốt đêm. Nếu không chịu đựng được, sẽ chết.

Ngay cả khi không chết, bị âm khí xâm nhập cơ thể, cũng sẽ bệnh nặng một trận.

Còn nếu có thể chống đỡ được, sẽ trở thành âm thể. Lúc này, bọn họ chỉ cần học được pháp môn chú thuật, là có thể triệu thỉnh pháp lực của Hồng Đăng Nương Nương trong lúc gặp nguy hiểm...

Người có thể hiểu bọn họ là những cái lồng đèn đỏ có thể di chuyển.

Đương nhiên, như vậy vẫn chưa đủ. Học xong cách triệu thỉnh pháp lực của Hồng Đăng Nương Nương chỉ có nghĩa là bọn họ có thể làm việc. Ngoài ra còn có một loạt tình huống đặc biệt, như cách tế bái, cách điều dưỡng cơ thể, cách bí mật thực hiện những công việc bẩn thỉu, v.v.

Nếu học tốt và chịu làm việc, được Hồng Đăng Nương Nương nhìn trúng, có khả năng được điều đến hầu hạ trước đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương, trực tiếp nghe theo ý chỉ của nương nương, thi hành ý chí của Hồng Đăng Nương Nương...

Kỳ thật, loại đệ tử này, nếu vượt qua ba cửa ải, cũng thuộc về một môn đạo, gọi là Phụ Linh nhân.

Hiện nay trong giang hồ, loại người này xuất hiện nhiều nhất, đi vào nơi nguy hiểm nhất, cũng tranh giành vinh hoa phú quý lớn nhất.

Cho nên, Dương Cung này nếu không sống nổi thì thôi, nếu sống sót, không thể coi thường.

...

Hồ Ma nghe vậy, cũng hơi xúc động, thấp giọng nói: “Thủ Tuế, Tẩu Quỷ, Phụ Linh...

Thế gian này đến tột cùng có bao nhiêu môn đạo?”

...

Nhị Oa Đầu cười nói: “Nói đến vấn đề này rất rộng lớn. Đời trước của ngươi, có thể hiểu rõ thế gian có bao nhiêu ngành học?”

Y hỏi ngược một câu, rồi mới nói tiếp: “Nói tóm lại, những môn đạo lớn thường thấy nhất trên giang hồ chính là Thủ Tuế, Tẩu Quỷ, Phụ Linh, Hình Hồn, hại thủ Tứ Mệnh, thông âm đạo tai, tạp kỹ, v.v.”

“Nhưng trí tưởng tượng của con người là vô hạn, ngay cả trong những môn đạo này cũng vậy.”

“Mỗi một đại môn đạo trong quá trình phát triển và giao thoa, lại xuất hiện bao nhiêu tiểu môn đạo, bao nhiêu thiên môn, đó là điều chúng ta không thể tưởng tượng.”

“...”

“Hiểu biết của ta về thế giới này chỉ là một góc của tảng băng trôi...”

Hồ Ma suy nghĩ thầm trong lòng: “Bây giờ ta đi theo môn đạo Thủ Tuế, nhưng lại muốn học bản lĩnh của Trấn Tuế Thư. Vậy nội dung trên Trấn Tuế Thư thuộc môn đạo nào, Tẩu Quỷ, hay là một loại khác mà ta không biết?”

Vì không tiện trực tiếp hỏi Nhị Oa Đầu về Trấn Tuế Thư, Hồ Ma chỉ khẽ động lòng, nói: “Lần này cùng Dương Cung đi làm việc, ta gặp phải Tẩu Quỷ Nhân của Thanh Y Bang. Lão huynh, ngươi có hiểu biết gì về môn đạo Tẩu Quỷ Nhân này không?”

“Tẩu Quỷ Nhân?”

Nhị Oa Đầu nghe vậy khẽ giật mình, sau đó cười nói: “Đây là môn đạo dễ nhập môn nhất, trên giang hồ rất nhiều.”

“Bất quá người cũng không cần lo lắng, đại bộ phận Tẩu Quỷ Nhân vẫn là rất dễ dàng đối phó. Bởi vì môn đạo Tẩu Quỷ Nhân này, người bình thường không thể học được tinh túy...”

“... Đốt tiền!”

“...”

Nhị Oa Đầu liền cùng Hồ Ma trò chuyện về Tẩu Quỷ Nhân, giải thích rõ ràng đạo lý, khiến Hồ Ma mở rộng tâm mắt.

Hai người trò chuyện tận hứng. Nhị Oa Đầu mới lưu luyến không rời, rời khỏi kết nối, còn có chút bất đắc dĩ cảm khái: “... Ai, nếu mỗi lần cùng Bạch Bò Đào Tửu tiêu thụ nói chuyện phiếm đều có chủ đề giống như người như thế này thì tốt biết bao.”

“...”

Hồ Ma nghe xong thì im lặng, sao còn không hiểu mình bị ghét bỏ?

Chỉ là sau khi rời khỏi linh miếu bản mệnh, trong lòng hắn lại bất đắc dĩ nghĩ đến: Kỳ nhân dị sĩ, các loại môn đạo...

Thế giới này thực sự là thâm sâu quỷ dị lại phức tạp...

Mình và Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tửu, một loại người chuyển sinh, lại đến tột cùng là vì cái gì mới đi đến thế giới này?

Chỉ là vì ở cái thế giới này sống sót thôi sao?

Cho dù học được một chút bản lĩnh, đứng vững bước chân, cuối cùng đợi chờ mình, lại là cái gì?

Cho dù học được chút bản lĩnh, đứng vững bước chân, thì cuối cùng điều gì đang chờ đợi mình?

Hồ Ma trước đây chưa từng có thời gian suy nghĩ về vấn đề bản chất nhất này. Bây giờ nghĩ lại, càng cảm thấy đau đầu và mê mang.

Cuối cùng, hắn chỉ biết thở dài, chôn vùi nghi vấn ban đầu vào nơi sâu nhất trong mộng cảnh.

Cho đến khi trời chưa sáng, nghe tiếng động ở cửa sân, hắn mới bò dậy từ trên giường. Vừa ra ngoài đã thấy lão bộc của Ngô chương quỹ đang dắt một chiếc xe ngựa vào trong, dừng ở bên cạnh nội viện, đang chuyển đồ đạc lên xe.

Hồ Ma tiến lên giúp đỡ, cất giữ đồ đạc, không kinh động bọn tiểu nhị. Khi trời tờ mờ sáng, hắn đưa hai người bọn họ đi ra khỏi trang tử.

Lờ mờ nhìn xe ngựa đi xa, trong sương mù, Ngô Hòa muội tử còn vén mở rèm nhìn lại.

Nhưng mình ngoài phát tay tạm biệt với nàng, còn có thể làm gì khác?

Trong lòng hắn lại trở nên sáng suốt: Giang hồ đường xa, vận mệnh gợn sóng, vô luận là người chuyên sinh hay dân bản địa của thế giới này, đều chỉ là gian nan cầu sinh mà thôi.

Làm gì nghĩ xa xôi, trước tiên hãy sống sót, rồi hãy nghĩ đến việc sống minh bạch...

Chương 261. Tăng tốc tu luyện

Chương 261: Tăng tốc tu luyện

Đợi đến hừng đông, bọn tiểu nhị thức dậy, thấy trong nội viện không một bóng người, đều hai mặt nhìn nhau, hơi kinh ngạc.

Vừa nhìn thấy Hồ Ma xuất hiện, tiếp tục an bài người làm việc, vẩy nước quét nhà, họ mới giật mình hiểu ra, vội vàng cúi đầu làm việc.

Cái điền trang này đã đổi chủ.

...

Có đôi khi, hoán thiên không phải là phong lôi phích lịch, mà là lặng yên không một tiếng động, khó mà phát giác.

Nhưng bây giờ, mạng sống của cả trang tử này lại thực sự nằm trong tay Hồ Ma.

Không chỉ Chu Đại Đồng trong lòng vui sướng, đi đường đều mang gió, mà hai hỏa kế trước kia cùng đi với Hứa Tích tiến vào trang tử, mới là kinh hãi không thôi, âm thầm tính toán:

“Trước đó ta là đặc tội Hồ chương quỹ, nhưng về sau họ Hứa kia chết rồi, hai ta cũng trung thực, đao của hai ta bị Đại Đồng ca đoạt đi, chúng ta cũng không nói qua cái gì, còn vụng trộm đưa rượu thịt cho hắn... Cho nên, sẽ không làm khó gì chúng ta?”

Hồ Ma cũng quả thực không nghĩ sẽ làm khó hai người bọn họ, bất quá bọn hắn cũng phải mất một đoạn thời gian ngắn nữa mới có thể buông xuống lo lắng ở trong lòng.

Cũng từ lúc này, Hồ Ma điều chỉnh tâm trạng, vẫn là an tâm làm tốt vai trò chương quỹ nhân tài này.

Lão chương quỹ vừa đi, nhiều chuyện không còn cần phải đề ý.

Ví dụ như việc tu hành.

Bản thân vốn tu hành nhanh hơn người khác, chỉ là trước đây cần che giấu tài năng, không thể tu luyện chuyên tâm.

Cho đến nay, Hồng Đăng Hội vẫn cho rằng mình chỉ là tâm thủ ngay cả tứ chi cũng chưa thể luyện xong, chưa bước vào nhị giai.

Lại không biết mình đã hoàn thành tu luyện đẳng nhị giai, bắt đầu luyện sống ngũ tạng, thuộc về tam giai.

Sự việc xảy ra ở vịnh Ngưu gia cũng làm cho Hồ Ma ý thức được sự kỳ diệu của pháp môn luyện phổi. Lúc này có cơ hội, tự nhiên liền tăng tốc độ.

Hắn không chỉ không ngừng nghỉ, âm thầm hành công, mà mỗi ngày còn ăn một chén lớn canh Thanh Thái Tuế. Đây là thức ăn nhất định phải có, ngoài ra còn định kỳ ăn huyết thực hoàn để bù đắp chỗ thua thiệt khi luyện sống. Thậm chí, hắn còn nghĩ đến việc đẩy đạo hạnh lên tam trụ trở lên.

Tuy nhiên, điều này cũng gian nan.

Người tu đạo hạnh, tu đến ba nén hương, liền mơ hồ chạm đến cực hạn, không thể tiến thêm.

Bởi vì trên lý luận, tam trụ đạo hạnh đã tương đương với cùng một giáp thuận dương công lực, thuộc về cực hạn của con người.

Lão chương quỹ tuy nhìn động thủ lợi hại, nhưng kỳ thật chỉ có hai trụ đạo hạnh, so với Hồ Ma dựa vào Huyết Thái Tuế còn hơi kém.

Đương nhiên, nghe nói cũng có một số người có thể đột phá tu vi tam trụ.

Nhưng đó đều là dựa vào bí pháp hoặc tạo hóa mới có thể vượt qua giới hạn này.

Vì vậy, Hồ Ma cũng không cưỡng cầu, chỉ duy trì tam trụ tu vi đồng thời tăng tốc độ luyện sống ngũ tạng.

Bây giờ được tự tại, không cần cố ý làm chậm tốc độ, hắn chỉ dùng bảy ngày thời gian, tiến độ đã vượt xa so với trước đây mình lén lút tu luyện một tháng. Rất nhanh, hắn đã cảm giác lá phổi của mình luyện sống, dần dần đạt đến hỏa hầu, hay là nói:

Hoàn thành.

Cảm giác rất kỳ quái, chỉ trong nháy mắt, Hồ Ma liền cảm thấy suy nghĩ trong lòng rộng mở, hô hấp thông suốt, khí lực kéo dài, phảng phất có thể nuốt trọn cả thiên địa. Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng, nhưng trên thực tế, năng lực hô hấp của hắn đã thực sự mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hắn chưa thử qua mình có thể nín thở bao lâu trong môi trường ít nước, nhưng ước tính cũng phải đến một nén hương thời gian trở lên.

Mặt khác, hắn có thể chuyển phổi thành âm, phun ra một ngụm âm khí.

Cái này có điểm giống như tà ma trên đường ban đêm thường dùng để hại người. Chúng thường lợi dụng lúc người không chú ý, đột nhiên phun ra một ngụm âm khí vào mặt, người sống có thể trực tiếp mê man, thậm chí thối mất hồn

phách. Ngay cả người có đạo hạnh cũng có thể bị gọt đi ba thành pháp lực.

Hồ Ma bây giờ có thể phun ra một ngụm âm khí, chỉ là không biết có thể thổi chết người bình thường hay không.

...

Hắn không phải không nghĩ đến việc tìm Lý Oa tử thử một chút, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy hay là thôi đi.

Lý Oa Tử cũng không dễ dàng, làm phòng bếp nhưng chịu khó, lại thanh tâm quả dục, không giống như người khác chỉ nhớ thương hẻm nhỏ.

“Luyện sống phối, đại biểu cho việc ta vượt qua Thủ Tuế Nhân nhị giai phổ thông. Đương nhiên, còn không thể tự xưng là tam giai, phải luyện xong ngũ tạng, tối thiểu luyện xong hơn phân nửa, mới có thể tự xưng là tam giai...”

Cảm giác thành tựu này không ai có thể nói, Hồ Ma chỉ có thể nhìn về phía Tiểu Hồng Đường, mang theo mừng rỡ cùng kiêu ngạo.

“Nha.”

Tiểu Hồng Đường đáp ứng, tiếp tục ôm kiếm gỗ lim đi ngủ.

“?”

Hồ Ma im lặng

Đương nhiên, luyện sống phối cũng chỉ là bước đầu tiên. Hồ Ma còn muốn nhanh chóng tu luyện ngũ tạng.

Hắn không hề tiếc nuôi khi sử dụng huyết thực. Dù sao đây cũng là “tạng vật”, giữ lại cũng có thể gây họa. Tốt hơn hết là nhanh chóng sử dụng chúng để tăng cường bản thân.

Hồ Ma cũng hiểu rõ rằng nhu cầu của bản thân đối với Huyết Thái Tuế đang không ngừng thay đổi.

Lúc mới bắt đầu, hắn không thể sống thiếu Huyết Thái Tuế dù chỉ một ngày.

Nhưng khi bước vào môn đạo Thủ Tuế Nhân, nhu cầu đối với Huyết Thái Tuế của hắn cũng dần giảm xuống.

Chương 262. Ban thưởng

Chương 262: Ban thưởng

Càng luyện sống nhiều bộ phận cơ thể, nhu cầu đối với Huyết Thái Tuế càng thấp. Tuy nhiên, trong quá trình luyện sống, hần lại cần tiêu hao một lượng lớn Huyết Thái Tuế.

Hồ Ma không thể đột phá tam trụ đạo hạnh, nhưng hần muốn bảo trì nó, để đạo hạnh của mình luôn ở trạng thái đỉnh phong ba nén hương. Nhờ có tam trụ đạo hạnh mà hần đã vượt qua được nhiều nguy hiểm trước đây.

Vì vậy, hiện tại Hồ Ma vừa bảo trì tam trụ đạo hạnh, vừa sử dụng một lượng lớn huyết thực hoàn để tu luyện.

Điều quan trọng là phải nắm bắt được một điểm, đó là mỗi ngày mình có thể ăn bao nhiêu huyết thực, thì dùng lượng mệnh khí chuyển hóa tối đa đó để tu luyện ngũ tạng.

Ăn nhiều quá sẽ lãng phí mệnh khí, ăn ít quá sẽ lãng phí thời gian.

May mắn là hiện tại huyết thực đầy đủ, có thể chống đỡ một đoạn thời gian.

Mặt khác, sau khi tu luyện môn đạo Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma cũng không dám buông lỏng nội dung trên Trấn Tuế Thư.

Tu luyện Thủ Tuế ngũ tạng tuy chịu khó, nhưng bị giới hạn bởi huyết thực, hần mỗi ngày vẫn có thể để trống một chút thời gian, vừa vận dụng để tiến hành lý giải và lĩnh hội pháp môn trên Trấn Tuế Thư.

Đơn giản là, học toán học, khi nào học mệt mỏi, thì chuyển sang học ngữ văn, thay đổi đầu óc.

Trước đây khi tán gẫu với Nhị Oa Đầu về môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, hắc mớ hồ xác định một điểm: những gì ghi chép trên Trấn Tuế Thư kỳ thật chính là pháp môn Tẩu Quỷ Nhân.

Chỉ bất quá, hai bản chất giống nhau, biểu hiện lại rất khác nhau.

Ví dụ như người ta mời linh, hỏi linh, hàng linh, vậy trên Trấn Tuế Thư sao lại là chiêu linh, sắc linh, câu linh?

Quả thực bá đạo giống như thu phí bảo hộ lưu manh!

... Có thể vì sống trong thế đạo này, nên Hồ Ma càng tin tưởng rằng những gì ghi chép trong Trấn Tuế Thư là đồ tốt, là bản lĩnh thực sự. Do đó, động lực của hắc càng thêm mạnh mẽ.

Sau trận chiến thử nghiệm tại vịnh Ngưu gia, Hồ Ma đã được chứng kiến sức mạnh bá đạo của Trấn Tuế Thư. Sau sự việc đó, hắc cũng tiến hành tự nhìn nhận lại bản thân và phân tích ra những điểm chưa hoàn thiện.

Thứ nhất, thời gian chuẩn bị vẫn còn ít.

Trấn Tuế Thư không giống như môn đạo Thủ Tuế Nhân, nó đề cao việc chuẩn bị kỹ lưỡng, cẩn thận từng bước, không thể chủ quan khinh địch.

Thứ hai, khi học nội dung trong Trấn Tuế Thư, cần phải có tâm lý chuẩn bị cho sự khác biệt so với Thủ Tuế Nhân. Những gì được viết trong sách là “pháp”, không phải nghệ thuật.

Cùng một loại pháp, cách thức thi triển khác nhau sẽ dẫn đến hiệu quả khác biệt lớn.

Ví dụ như lần trước mình dùng đồ vật trong sông, sử dụng những thứ bình thường nhất được ghi chép trong Trấn Tuế Thư như gạo, châu, hương, rơm rạ, tế phẩm. Tuy nhiên, những

vật này quá mức bình thường, bản thân mình không có pháp lực, chỉ dựa vào “chú” trong Trấn Tuế Thư để thi pháp.

Mặc dù pháp này có thể thành công, nhưng uy lực thực sự yếu, dẫn đến việc đồ vật trong sông nghi ngờ mình và gây ra phiền toái không cần thiết.

Nhưng nếu mình nâng cấp những vật này một chút, sử dụng vật liệu tốt hơn thì sao?

Ví dụ như, thay vì dùng gạo thông thường, ta có thể dùng loại gạo được cúng cho các tà ma trong thời gian dài, dính âm khí, thậm chí là loại mọc ra từ “ác địa”.

Chậu có thể dùng cái đã chứa qua xương cốt người chết.

Hương có thể được tắm máu của Thái Tuế hoặc chu sa để luyện chế.

Rơm rạ thay thành người giấy, tế phẩm cũng được chuẩn bị kỹ càng?

Cùng một loại pháp, nhưng sử dụng vật liệu khác nhau để thi triển sẽ dẫn đến hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Những vật này được gọi chung là “Vật” trong Trấn Tuế Thư, bản chất tương tự như kiếm gỗ lim mà ta thường dùng.

Tuy nhiên, sự khác biệt giữa Thủ Tuế Nhân và Trấn Tuế Thư nằm ở chỗ, kiếm gỗ lim chỉ đủ dùng cho Thủ Tuế Nhân, nhưng đối với môn đạo Tả Quỷ Nhân thì còn lâu mới đạt yêu cầu.

Vì vậy, Nhị Oa Đầu lão huynh nói rất đúng...

...

Có một điểm chung giữa Trấn Tuế Thư và Tả Quỷ Nhân, đó là: Đốt tiền!

...

...

Có mục tiêu trong lòng, cuộc sống trong điền trang này trở nên thanh nhàn và mỗi ngày trôi qua đều an tâm, sung mãn.

Điều duy nhất khiến Hồ Ma không hiểu là chương quỹ đã đi được một thời gian, nhưng việc bổ nhiệm và ban thưởng huyết thực vẫn chưa được thực hiện.

Hồ Ma cũng hơi nghi hoặc trong lòng, có lẽ người ở phía trên đang đợi mình đến tặng lễ?

Nhưng hiện tại không thể đưa lễ được, tình hình trước mắt rất nghiêm trọng, việc di chuyển quá nhiều sẽ khiến mình trở nên nổi bật, không phải là chuyện tốt.

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, một ngày nọ, một vị hỏa kế đến và thông báo cho Hồ Ma rằng trang tử hãy chuẩn bị thức ăn cẩn thận, vì trưa mai sứ giả từ trong thành sẽ đến.

Vừa nghe tin này, không cần ai phân phó, bọn tiểu nhị trong điền trang đã vui mừng hớn hở, vội vàng đi mua rượu và thức ăn. Các loại cá thịt ngon đều được chuẩn bị sẵn sàng để ăn mừng và chờ đợi sứ giả từ trong thành đến thưởng công.

Mãi đến trưa, tiếng chiêng trống vang lên, bọn tiểu nhị vội vàng ra ngoài đón. Họ thấy vài thớt ngựa cao to cùng một chiếc xe ngựa tiến đến. Trên xe có hai vị quân sự, mấy vị thị vệ, và phía trước là một vị sứ giả mặc áo choàng màu đỏ.

Đến trước trang tử, thấy bọn tiểu nhị đã ra đón, sứ giả cũng vui vẻ, nhìn mọi người và hỏi:

“Ai là Hồ Ma?”

...

Hồ Ma vội vàng vượt qua đám người, ra chào vị sứ giả.

Vị sứ giả ngồi trên ngựa cũng chào Hồ Ma, sau đó cười nói:

“Ta phụng theo ý chỉ của Hồng Đăng Nương Nương đến đây ban thưởng cho ngươi.”

“Trước đây ngươi đã trợ giúp cho Tam Hương Sử Dương Cung, thu hoạch được đám huyết thực, lập công lớn. Nương nương hạ lệnh cho ta đến ban thưởng cho ngươi. Nơi đây có ba cuộn vải tơ, mười hũ huyết tửu, ba mươi cân Thanh Thái Túe, và quan trọng nhất là... ba viên bí chế huyết thực hoàn.”

“Ngươi có hài lòng không?”

...

Chỉ có ba viên, coi thường ai đây?

Chương 263. Tôn Ngưu Tử

Chương 263: Tôn Ngưu Tử

“A?”

Vừa nghe đến phần thưởng này, mọi người trong điền trang đều xôn xao, như đang mơ.

Vải tơ, Thanh Thái Tuế đã là những thứ tốt, huyết tửu lại được Hồng Đăng Nương Nương dùng máu của Thái Tuế luyện chế. Uống vào có thể tăng cường sức mạnh, khí huyết tràn đầy, miễn nhiễm thương tích thông thường. Nếu bị thương, bôi lên vết thương cũng có hiệu quả giảm đau kỳ diệu.

Giá bán ra ở trong thành không dưới mười lượng bạc một vò.

Quan trọng nhất chính là huyết thực hoàn... Dùng Huyết Thái Tuế luyện chế thành đan hoàn?

Thứ này còn đắt hơn cả vàng a...

Trước đây, họ thấy Hồ Ma nửa đêm đi ra ngoài, mang Dương Cung và những người khác trở về, cũng biết đây là chuyện quan trọng, nhưng Hồ Ma sau đó không nói gì, họ cũng không biết trong bình kia là gì.

Bây giờ đột nhiên nghe đến phần thưởng này, mọi người mới lập tức kinh ngạc. Nhìn từ góc độ nào, thì phần thưởng này cũng không giống như dành cho quân sự, mà giống như dành cho chương quỹ...

“Dương Cung kia đã thăng thành tam hương rồi?”

Hồ Ma thâm nghĩ trong lòng. Các đệ tử Hồng Hương vừa nhập hội sẽ đốt một nén hương đỏ.

Lập công sẽ được thăng nhị hương. Trước đây Dương Cung chỉ là nhất hương, lập công lần này, vậy là thăng liền hai cấp?

Đệ tử tam hương đã có thể coi là người bên cạnh Hồng Đăng Nương Nương...

“Tạ nương nương ban thưởng.”

Trong lòng Hồ Ma tuy không vui mừng vì chỉ được ba viên huyết thực hoàn, nhưng trên mặt vẫn phải tỏ ra vô cùng hài lòng, thậm chí còn phải tạ ơn nương nương.

Tuy nhiên, nghĩ lại thì những món đồ này cũng không tệ.

“Ha ha, đây chỉ là chuyện nhỏ.”

Người ngồi trên ngựa cười nói: “Ta đến đây là vì một chuyện khác.”

“Các người hẳn đã biết, Ngô chương quỹ của điện trang các người đã bàn giao và từ giã không lâu trước đây. Lão đi rồi, điện trang không thể không có người trông coi. Trước khi đi, lão đã tiến cử người thay thế lão làm chương quỹ. Người có biết không?”

“...”

Mặc dù đã sớm có dự đoán, nhưng khi chính tai nghe sứ giả nói ra, các tiểu nhị vẫn không khỏi kinh ngạc và vui mừng.

Chu Đại Đồng vui mừng đến mức suýt nhảy dựng lên, đâm vào Lý Oa Tử một quyền.

Hồ Ma nghe đến đây, hơi chần chờ, trầm giọng nói: “Chương quỹ đã đề cập qua, nhưng ta mới nhập môn, tư lịch còn cạn...”

“Ha ha, không sao.”

Sứ giả mỉm cười nói: “Ngươi là đệ tử của môn đạo Thủ Tuế Nhân à?”

Hồ Ma đáp: “Thủ Tuế Nhân sư phụ truyền lại cho đệ tử, đây cũng là quy củ cũ.”

Sứ giả nói: “Ngô Hồng lão chương quỹ được Hồng Đăng Nương Nương ta từ bên ngoài mời đến làm chương quỹ. Nhiều năm qua, lão dùng tiền và huyết thực của Nương Nương Hội cung cấp nuôi dưỡng lão, lão vốn là phạm sai lầm nhưng ta cũng không truy cứu lão, vì việc này vốn có đạo lý.”

Sứ giả tiếp tục: “Lão có việc chào từ giã, ta không làm khó dễ lão. Tuy nhiên, lúc đầu lão cũng có một cái nghĩa vụ, đó chính là thay Hồng Đăng Nương Nương ta dạy dỗ ra đệ tử tới.”

Bọn tiểu nhị nghe vậy, kinh ngạc đến mức không khép được miệng.

Hồ Ma nghe cũng có chút ngoài ý muốn. Nếu không phải có Nhị Oa Đầu nhắc nhở, e rằng hắn cũng sẽ vui mừng nhảy cẫng.

Nhưng bây giờ...

Hắn đang suy nghĩ trong lòng, thì lại nghe sứ giả nói: “Tuy nhiên, chương quỹ của một trang tử không thể coi thường. Trình hương chủ cũng nói, ngươi dù sao tuổi tác còn quá nhỏ, vào hội thời gian cũng ngắn, sợ là còn chưa học được nhiều quy củ.”

Sứ giả nói tiếp: “Lường trước việc để ngươi một mình chiếu khán một trang tử, sợ rằng cũng là lực bất tòng tâm. Cho nên, ta sẽ trước tiên phân phối một người qua đây giúp ngươi. Chờ ngươi học tốt, ta sẽ buông tay cho ngươi. Như thế nào?”

Bỗng dung một câu nói khiến đám tiểu nhị đang chuyện trò sững sờ, như sét đánh ngang tai.

Nhất thời không kịp phản ứng, lúc định thần lại, mọi người đều ngớ ngàng.

Lời sứ giả nói mập mờ khó hiểu, lúc thì bảo mặt rỗ ca là chương quỹ là hợp tình hợp lý, lúc lại nói hẳn không đủ tư cách, cần người khác hỗ trợ...

Vậy rốt cuộc, chương quỹ còn là chương quỹ hay không?

Đi theo sứ giả còn có một nhóm người không nhỏ, trên mặt ai cũng nở nụ cười bí ẩn.

Có vẻ như họ đã nghe ngóng từ lâu, chỉ chờ đợi câu nói cuối cùng này. Biểu cảm trên mặt họ đầy ẩn ý.

“Trịnh hương chủ?”

Hu Ma nghe những lời này, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng.

Hóa ra bản thân vô hình trung đã đắc tội với người khác.

Đúng là Dương Cung đã phát lên, nhưng trước khi phát lên, y luôn bị một tên cấp trên áp bức. Giờ đây y lập được đại công, tên cấp trên kia cũng không dám vào lúc này trêu chọc vào y.

Thật không nghĩ đến, tên cấp trên kia lại đưa ánh mắt nhìn về phía mình, dưới tình huống mình không biết, cũng đã đem sự tình mình trở thành chương quỹ quấy rối...

Mình muốn làm chương quỹ, là vì tiêu dao tự tại, thuận tiện làm việc.

Kết quả hẳn lại phải người tới, vậy cùng trước đó lão chương quỹ vẫn còn ở đây thì có gì khác biệt?

Có lẽ, còn tệ hơn!

Lão chương quỹ trước đây ít nhất cũng giao hết mọi việc cho mình, không bao giờ ra lệnh, bây giờ người này, e rằng sẽ không dễ đối phó như chương quỹ lão.

Nghĩ lại những điều này, ngược lại nhất thời cảm thấy Hồng Đăng Nương Nương này, cũng chỉ là một Huyết Thực Bang bái tà ma, nhưng bên trong mờ ám lại không hề ít, nhất thời chợt nghĩ tới chuyện Nhị Oa Đầu nói với mình, trong lòng không khỏi mỉm cười.

“Tôn Ngưu Tử, ngươi ra đây!”

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, vị sứ giả kia đã cười gọi một cái tên.

Từ trong đám người phía sau, có một người nhấc cương ngựa, chậm rãi tiến lên mấy bước, lại là một nam nhân vóc người mập lùn.

Chương 264. Phách lối

Chương 264: Phách lối

Gã nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc trên người một bộ quần áo rộng, gã cũng không xuống ngựa, liền trên ngựa nhìn Hồ Ma, cười tủm tỉm nói:

“Hồ chương quỹ, Trịnh hương chủ đề ta tới giúp đỡ người chút, nhắc nhở người những quy củ trong Hồng Đăng Hội.”

“Về sau, hai ta phải thân cận hơn một chút...”

Trên mặt gã mang theo biểu tình tự tiếu phi tiếu, khiến cho Chu Đại Đồng và những hỏa kế xung quanh đều nhất thời sợ hãi trong lòng.

Kẻ đó chưa xuống ngựa bước vào trang trại, cũng đã phủ lên một tầng u ám lên trên đầu của những người phía dưới.

Nhưng khi nghe người này bắt âm bắt dương, Hồ Ma cũng chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn gã, trên mặt lộ ra nụ cười: “Đúng vậy, xác thực là phải thân cận hơn một chút.”

“...”

Nụ cười này, cũng làm cho Tôn Ngưu Tử ngây ngốc một chút, mơ hồ cảm giác không đúng chỗ nào.

Nụ cười trên mặt của người này, liệu có xuất phát từ tâm hay không?

...

Nhưng trừ Hồ Ma, những hỏa kế trong điền trang này, tâm tình xác thực đều có vẻ hơi âm u. Sau khi hoàn thành việc tiếp đón sứ giả, liền muốn mời những sứ giả này tiến vào trang tử

dùng cơm. Ban đầu, bọn họ vui vẻ bày biện tiệc lớn, nhưng giờ đây khi bắt đầu ăn uống, ai cũng ủ rũ không vui.

Ngược lại là Tôn Ngưu Tử kia giống như là về nhà mình, mời người sứ giả kia ngồi lên ghế thủ tịch, tự mình tiếp khách, ăn uống thật vui vẻ.

Sắc mặt của Hồ Ma bình thường, rót thêm hai chén rượu, đối với ánh mắt dò xét của những người xung quanh cũng không phản ứng chút nào.

Mãi đến vài chén sau, mới có một người mượn cớ đi vệ sinh, cùng Hồ Ma tránh sang một bên, nhỏ giọng nói: “Hồ huynh đệ, ta là người làm việc cùng Từ quản sự, người còn nhớ ta chứ?”

“Lão nhân gia bảo ta đi theo, nhắc nhở người một câu, chuyện chương quỹ trang tử này, vốn dĩ ông ta muốn giúp người thúc đẩy, chỉ tiếc Trịnh hương chủ đã lên tiếng, phái em vợ hấn tới, vị Trịnh hương chủ này vốn là chủ quản nhân sự, người khác cũng không nói được gì.

“...”

Người này chính là Từ quản sự rìa mép, người trước đây từng nhận Thanh Thái Tuế của Nhị gia.

Đương nhiên, giờ đây râu ria đã dài, đã là người lão làng trong các quản sự.

Lão thấy được tiền đồ của Hồ Ma, cho nên kết giao thân thiết với Hồ Ma, coi Hồ Ma như người một nhà.

Mà trong Hồng Đăng Nương Nương Hội, có ba vị hương chủ: một vị chủ quản mỏ huyết thực lớn, là người có thực quyền lớn nhất và được tín nhiệm nhất, xuất thân từ đệ tử Hồng Hương, nhưng thường xuyên ở bên ngoài.

Một vị là chủ quản về tài chính, vận chuyển huyết thực.

Còn vị Trịnh hương chủ này chính là người từng lãnh đạo trực tiếp Dương Cung, lão cũng quản lý mọi việc trong trang tử này, có lời của lão, Từ quản sự đương nhiên không nói được gì.

Nhưng Từ quản sự này cũng không tệ, còn cố ý gọi người qua nhắc nhở mình một tiếng.

Nói lại, nếu mọi việc suôn sẻ, đại khái Từ quản sự sẽ tự mình đến báo tin tốt cho Hồ Ma.

Hồ Ma liền cười nói: “Ta hiểu được, thay ta cảm ơn Từ thúc.”

“Là ta chưa có thời gian đi lại trong thành, quay đầu có cơ hội, sẽ đi vào thành một chuyến.”

“...”

“Vâng, người đi vào thành thì trước tiên hãy đến chỗ quản sự đại gia ngồi một chút.”

Hai người nói chuyện xong xuôi, mới lại trở về uống rượu.

Đêm đến, sau khi tiễn các vị sứ giả về, trang tử lại trở nên yên tĩnh.

Còn vị Tôn Ngưu Tử, em vợ của Trịnh hương chủ...

... Cha mẹ vợ của Trịnh hương chủ đặt tên thật hay!

Ngay từ khi bước vào trang tử, gã đã lập tức phá tan bầu không khí nhàn nhã sau khi lão chương quỹ rời đi, không còn sót lại chút gì.

Gã đến trang tử, đương nhiên phải được sắp xếp chỗ ở, gã liền liếc nhìn nội viện của lão chương quỹ, tuy lão chương quỹ đã đi vài ngày, nhưng Hồ Ma vì để tỏ lòng tôn trọng, vẫn chưa chuyển vào nội viện này.

Nhưng bây giờ Tôn Ngưu Tử đến, lại cười nói: “Thu dọn lại cũng phiền phức, ta ở đây luôn!”

“Dù sao ta sớm muộn cũng phải trở về thành, chờ ta đi, các người lại chuyển vào cũng không muộn?”

“...”

Nói xong, gã liền sai người thu dọn đồ đạc. Các tiểu nhị tức giận nhưng không dám nói gì, chỉ có thể rầu rĩ thu dọn.

Tuy nhiên, đây đều là do Hồ Ma cho họ dừng khí, trước đây, khi đối mặt với người từ trong thành đến, họ thậm chí còn không dám có một chút tức giận nào.

Mà sau khi gã cùng một tùy tùng vào ở trong nội viện, lại bắt đầu gây ra nhiều chuyện.

Lúc ăn cơm, gã luôn sai tùy tùng vào bếp xem có gì ngon, mỗi bữa ăn, gã đều trực tiếp cắt một nửa mang về nội viện. Một con gà béo lớn, gã lấy hai cái đùi và nửa thân gà, còn lại phao câu, đầu gà thì cho các hỏa kế trong trang trại.

Ngoài ra, gã còn muốn nước nóng mỗi sáng tối, khiến Lý Oa tử trong bếp phải chạy đôn chạy đáo.

Nhìn bộ dạng này, gã hận không thể để bên trong điện trang đặc biệt phái ba hỏa kế đến cho gã.

Hai người chuyên môn hầu hạ gã, còn một người làm tùy tùng hầu hạ gã.

Nhưng nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, mỗi ngày khi làm việc, gã lại khoanh tay đứng nhìn từ trong nội viện ra.

Lúc thì nói chỗ này quét dọn không sạch sẽ, yêu cầu quét lại, lúc thì nói ngựa không béo, nghi ngờ bọn tiểu nhị ăn bớt thức ăn, bán cho dân làng xung quanh để vỗ béo heo, lúc thì nói sắp xếp nhân lực tuần tra ban đêm không hợp quy củ.

Bọn tiểu nhị làm việc ở đây một năm, vốn đã quen thuộc, lập tức bị gã quấy rối.

Chương 265. Tôn chương quỹ

Chương 265: Tôn chương quỹ

Tôn Ngưu Tử tại trang trại làm mưa làm gió, khiến mọi người oán trách. Tuy nhiên, có một điều không thể phủ nhận, đó là đám hỏa kế trong trang trại chỉ chịu đựng, nén giận trong lòng, cũng không có ai tới nơi đó nịnh hót lấy lòng gã.

Ngay cả hai hỏa kế do Hứa Tích lưu lại cũng vậy, họ thường xuyên trốn tránh Tôn Ngưu Tử chứ không hề nghĩ đến việc nịnh nọt gã.

Lý do là vì trong một năm qua, Hồ Ma làm việc rất tốt, đối xử với mọi người ôn hòa, nên uy tín của hắn trong trang trại rất cao.

Mọi người đều nghĩ rằng Hồ Ma sẽ không chịu thua thiệt trước Tôn Ngưu Tử. Tên này quá mức tùy tiện, có lẽ vài ngày nữa sẽ bị Hồ chương quỹ đuổi về thành. Do đó, họ đều ôm tâm lý xem kịch hay.

Nhưng họ không ngờ rằng, Hồ Ma mặc dù nhìn thấy Tôn Ngưu Tử náo loạn nhưng vẫn giữ im lặng.

Hồ Ma mắt nhìn thấy Tôn Ngưu Tử náo loạn đến gà chó không yên, nhưng lại vẫn lặng lẽ nhìn.

Cứ như thể hắn vẫn là quản sự như trước đây, không hề có thay đổi gì.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu. Hồ Ma trước đây làm quản sự đã kiêm nhiệm cả chức chương quỹ, bây giờ có cơ hội

làm chương quỹ chính thức, nhưng lại muốn lui về làm quản sự?

Tuy nhiên, Hồ Ma không làm khó Tôn Ngưu Tử, nên bọn họ là hỏa kế lại càng không dám.

Cuối cùng, sau khoảng bảy tám ngày, vào một ngày đầu tháng sáu, Hồ Ma chủ động đến nội viện, nở nụ cười tươi tắn với Tôn Ngưu Tử đang cùng tùy tùng uống rượu trên bàn đá và nói: “Tôn chương quỹ, ta có chút chuyện muốn nói với ngài.”

Tôn Ngưu Tử đang bung chén rượu, đột nhiên khựng lại và hỏi: “Người gọi ta là gì?”

Hồ Ma cười nói: “Là chương quỹ!”

Tôn Ngưu Tử vội vàng buông chén rượu xuống, khoát tay áo và nói: “Đừng gọi như vậy, ta chỉ là quản sự thôi.”

“Mấy vị đại nhân trong thành muốn cất nhắc người làm chương quỹ là người.”

“...”

Hồ Ma cười nói: “Ta mới gia nhập hội được vài ngày, hiểu biết gì được chứ. Chúc chương quỹ này nên do người đáng tin cậy đảm nhiệm.”

“Hôm nay ta đến đây là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Tôn chương quỹ. Việc thu thập huyết thực đầu xuân đã hoàn thành, lão chương quỹ đã xử lý sổ sách thỏa đáng, ta ở lại đây cũng không còn việc gì làm.”

“Mỗi tháng ta đều nhận tiền công của Hồng Đăng Nương Nương, cho nên trong lòng cảm thấy không yên.”

“Vì vậy, ta muốn cùng mấy huynh đệ ra ngoài một chuyến, xem có thể giúp Hồng Đăng Nương Nương làm gì hay không.”

“Trước đây vì có trang trại ràng buộc nên ta muốn đi cũng không thể đi được. Bây giờ có Tôn chương quỹ ở đây, ta cũng yên tâm hơn.”

...

“Người muốn đi ra ngoài ư?”

Tôn Ngưu Tử nghe Hồ Ma gọi mình là chương quỹ, lòng vô cùng thoải mái. Gã thông thả ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, thậm chí còn không mời Hồ Ma ngồi xuống, bắt chước dáng vẻ của tỷ phu mình, nói: “Người muốn ra ngoài giúp Hồng Đăng Nương Nương, điều đó là đúng.”

“Chỉ là ta không biết, người muốn làm gì?”

...

Hồ Ma cười nói: “Chính vì vậy ta mới đến đây hỏi người biết chuyện.”

“Vậy người đúng là tìm đúng người rồi. Ta vẫn luôn theo học việc ở chỗ Trịnh hương chủ, hiểu rõ nhất về việc này.”

Tôn Ngưu Tử nhất thời hưng phấn, kéo Hồ Ma ngồi xuống, thao thao bất tuyệt kể cho hắn nghe về việc đệ tử Bạch Hương, Thanh Hương và Hồng Hương trong Hồng Đăng Hội đều làm những gì.

Hồ Ma nghiêm túc lắng nghe, chỉ nói mình muốn lập công lao để được đề cử. Tôn Ngưu Tử liền mượn cơ hội cười nói: “Công lao ngược lại có một việc, chỉ xem người có muốn làm hay không.”

Hồ Ma vội nói: “Xin hãy nói cho ta biết. Không lập công lao, ta không thể đứng vững gót chân, không có gì là không dám làm.”

Tôn Ngưu Tử cười to, liền kể lại một sự kiện.

Cách nơi này hơn hai trăm dặm có một phú hộ, tuy không sống trong phạm vi châu phủ, nhưng lại là tín đồ của Hồng Đăng Nương Nương. Trước đây, huyết thực hoàn bí chế của Hồng Đăng Hội có một phần là do y cung cấp, thông qua cửa hàng của mình bán cho các nhà giàu có xung quanh.

Nhưng vào năm ngoái, cả nhà phú hộ này bị sát hại một cách bí ẩn, vụ việc vẫn chưa được giải quyết, khiến mọi người qua đường đều lo sợ.

Hồ Ma ở bên cạnh lắng nghe lại đột nhiên gật đầu, nói: “Ta nguyện ý thử một chút.”

“Nếu thật sự có thể giải quyết việc này, nhưng đây chỉ là công lao nhỏ, e rằng không thể so với công lao của Dương Cung huynh đệ.”

“Đương nhiên, phải viết rõ ràng trong thư hồi thành, có danh phận mới có thể đi làm việc.”

...

Tôn Ngưu Tử nghe vậy vô cùng vui mừng: “Rất tốt, rất tốt.”

Hồ Ma nhìn gã, cũng nở nụ cười thân thiết và chân thành.

Tuy nhiên, khi chuyện này lan truyền ra, mọi người trong trang trại đều không hiểu. Tại sao Hồ Ma lại nhận việc này? Sống bình an ngày tháng là đủ rồi, sao lại muốn đi ra ngoài tìm phiền toái?

Việc hãn nhượng bộ Tôn Ngưu Tử khiến mọi người đều không thể hiểu nổi.

Hắn không chỉ luôn nhún nhường trước những lời nói của Tôn Ngưu Tử, mà đến thời điểm quan trọng này, hắn lại cam nguyện nhường ra danh tiếng chương quỹ, thậm chí còn bị đối phương sắp xếp.

Tượng đất còn có ba phần lửa giận, nhưng nhìn xem Hồ Ma, hấn ngay cả tượng đất cũng không bằng...

Giữa lúc mọi người nghi hoặc, Chu Đại Đồng đột nhiên im bật.

Hồ Ma không hề giải thích, chỉ lộ ra bộ dáng ngoan ngoãn, muốn lập đại công.

Chương 266. Người thấp hương

Chương 266: Người thấp hương

Hắn nhìn Tôn Ngưu Tử viết thư trong đêm, nhận việc này, đóng dấu trang trại, định đoạt ai ở lại, ai đi ra ngoài, sau đó gọi tiểu sứ quý đưa thư về thành.

Điểm mấu chốt trong thư này là, khi Hồ Ma viết đến chỗ Tôn Ngưu Tử là người ở lại trang trại, hắn đã viết thêm hai chữ chương quý ở phía trước tên của Tôn Ngưu Tử. Việc này khiến cho Tôn Ngưu Tử vô cùng vui vẻ, cảm giác thiện chí với Hồ Ma tăng lên nhiều bậc, thậm chí không còn nghĩ đến việc làm khó hắn nữa, mà còn nói với tỷ phu rằng Hồ Ma là người tốt.

Hồ Ma sau khi hoàn thành mọi việc, lập tức bắt đầu thu thập đồ đạc, chuẩn bị lên đường, lãnh tiền công.

Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ đều được triệu tập, thậm chí cả Lý Oa tử cũng được chuẩn bị mang theo.

Nhưng Lý Oa tử lại nói: “Mặt rỗ ca, ta không đi được. Lô hỏa của ta không vượng, nếu đi trên đường gặp tà ma thổi một hơi, thì ta sẽ xong đời. Cùng các người ra ngoài, ta chỉ là gánh nặng.”

Y nói nhỏ: “Hơn nữa, các người đi rồi, trang trại cũng không thể thiếu người của chúng ta ở lại đây.”

“Ta ở lại đây, giúp người canh chừng.”

...

Nghe Lý Oa tử nói vậy, Chu Đại Đồng và những người khác đều do dự.

Lý Oa Tử này vốn có tiền sử không tốt, người bây giờ là người một nhà, nhưng ai biết khi họ trở về, y có trở thành người của Tôn Ngưu Tử hay không?

Nhưng Hồ Ma nhìn Lý Oa Tử, lại cảm thấy lúc này hắn có thể tin tưởng, liền đáp ứng và dặn dò cẩn thận.

Đến ngày thứ hai, họ mang theo đồ đạc, bao gồm tiền công, thức ăn, thuốc men, vũ khí,... thu thập từ trang trại. Họ còn dắt theo một con ngựa từ chuồng ngựa.

Biết chuyến đi này của Hồ Ma đầy gian nan, Tôn Ngưu Tử không những không ngăn cản mà còn cho phép họ tùy ý lấy đồ. Mấy người thay quần áo, buộc ống quần, rồi hướng về phía mặt trời mọc, nhanh chân rời khỏi trang trại.

Đi được vài dặm, Hồ Ma mới quay đầu nhìn về hướng trang trại, khóe miệng nở một nụ cười mỉm.

“Người tốt ư...”

...

“Chương quỹ, người trong trang trại này đúng là ngốc thật...”

Ngay sau khi Hồ Ma và những người khác rời khỏi trang trại, Tôn Ngưu Tử và tùy tùng của gã lại vui mừng khôn xiết.

Gã lập tức ra lệnh cho Lý Oa tử trong bếp nấu nướng thịt rượu ngon, mang vào nội viện, đồng thời cười nói về chuyện này.

Tôn Ngưu Tử học theo dáng vẻ của Trịnh hương chủ, gật đầu đắc ý, nói: “Ha ha, người nhìn hắn ngốc, ta nhìn hắn tỉnh lắm.”

“Hắn cũng biết rằng có ta ở đây, hắn không thể ngồi yên vị trí chương quỹ này, nên muốn học theo Dương Cung, lập công lớn để củng cố vị trí.”

“Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, chuyện diệt môn đã xảy ra lâu như vậy, tại sao không ai đến xử lý?”

“Thanh Y Bang người ta đóng quân ngay đó, há lại dễ dàng giải quyết như vậy?”

...

Tùy tùng cười nói: “Nói như vậy, hắn không những không thể lập công, mà có thể còn không trở về được?”

Tôn Ngưu Tử cười nói: “Nhưng không phải vậy là rất tốt hay sao?”

Trong lòng gã âm thầm tính toán, nếu Hồ Ma không về được, danh phận của trang trại này sẽ được định đoạt như thế nào?

Cũng may lão trời chiếu cố, tên họ Hồ này gan dạ nhỏ bé, vì lợi ích cá nhân, hắn thực sự cam tâm làm tiểu nhân, nâng ta lên làm chương quỹ. Tuy nhiên, miệng lưỡi hắn trơn tru, chưa chắc đã giữ lời hứa, vẫn phải xem tỷ phu sắp xếp thế nào.

Càng nghĩ càng vui, Tôn Ngưu Tử lại sai Lý Oa tử hãm gà để nhắm rượu.

Nhưng những ngày tháng bình an không kéo dài được bao lâu. Một ngày nọ, sau khi đi tuần tra đêm, gã đang cùng tùy tùng uống rượu trong nội viện, còn gọi vài tên hỏa kế ưa nhìn đến nghe gã khoác lác.

Đang lúc ăn uống no nê, đột nhiên một trận gió mát thổi vào trang trại, khiến đèn lồng đỏ treo trước cửa tỏa ra ánh sáng hồng kỳ dị khác thường.

“Là ai?”

Trận gió âm này thổi đến khiến những người trong trang trại đang choáng váng bỗng nhiên tỉnh táo.

Họ vội vàng giờ cao đao thương, chạy ra trang trại, nhưng lại bị dọa đến suýt ngất xỉu, vội vàng quỳ xuống đất.

“Người thấp hương?”

Thấy Tôn Ngưu Tử trực tiếp quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, những tên hỏa kế khác cũng vội vàng quỳ theo.

Họ không biết lai lịch của những người này, chỉ thấy họ cưỡi ngựa cao lớn, mặc quần áo đen, che mặt bằng vải đen, chỉ lộ ra đôi mắt âm u.

Bên hông họ đeo đao, tay cầm đèn lồng đỏ, nửa người ẩn trong màn đêm, trông như một nửa ở nhân gian, một nửa ở địa ngục.

Những tên hỏa kế khác không biết lai lịch của những người này, thấy họ cầm đèn lồng đỏ, tưởng là người nhà, nhưng lại cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có Tôn Ngưu Tử biết, họ là những người được Hồng Đăng Nương Nương sủng ái nhất, bí ẩn nhất.

Họ đều là đệ tử xuất thân từ Hồng Hương, mang theo bí pháp, hành tung bí ẩn, chỉ khi Hồng Đăng Nương Nương đích thân truyền lệnh, họ mới xuất hiện. Khi họ xuất hiện, không chỉ trang trại này mà ngay cả hương chủ cũng phải quỳ xuống hành lễ chào hỏi.

Điều họ chào hỏi không phải là những người này, mà là Hồng Đăng Nương Nương mà họ đại diện.

Tên cầm đầu cưỡi ngựa, ngửi thấy mùi rượu trên người họ, híps mắt nhìn Tôn Ngưu Tử, giọng u lãnh trầm thấp vang lên: “Ai là chương quỹ của trang trại này?”

Tôn Ngưu Tử ngẩng ra, vội vàng nói: “Là ta. Xin hỏi các vị đại nhân có gì phân phó?”

“Đi thôi!”

Tên cưỡi ngựa lạnh lùng nói: “Nương nương hạ lệnh triệu tập các chương quỹ trong đêm vào thành, có chuyện khẩn yếu cần truyền đạt.”

Chương 267. Hồng Đăng đấu pháp

“Vào thành?”

Tôn Ngưu Tử nghe vậy, lòng bỗng dấy lên sự kinh hoàng xen lẫn chút may mắn.

Kinh hoàng vì việc này nghe có vẻ to lớn, người thấp hương đích thân xuống, trong đêm triệu tập mọi người vào thành, bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra.

May mắn là vì Hồ Ma đã đi, nếu không thì không đến lượt gã.

Trước đây, tỷ phú sắp xếp gã đi là để đấu pháp với Hồ Ma, gã đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng đối phương không chịu nổi một đòn, trực tiếp nhượng bộ, nhường lại cơ hội này cho gã.

Phải biết rằng, đại sự như vậy, chỉ cần gã tham gia, chẳng khác nào củng cố vị trí chương quỹ, cho dù Hồ Ma trở về, sau này cũng khó lòng tranh cãi với gã.

Nghĩ vậy, hắn quay đầu nhìn quanh, định mang theo ai, nhưng lại không muốn có lợi cho bọn họ, nên chỉ gọi tùy tùng của mình, nhanh chóng dắt ngựa.

Dưới màn đêm mờ ảo, gã cùng đoàn người với đèn lồng đỏ rực trên tay, thúc ngựa phi nhanh về hướng minh châu phủ.

Trên đường đi, không biết bao nhiêu tà ma gặp phải, đều sợ hãi né tránh.

Tôn Ngưu Tử càng nghĩ càng vui mừng, nhưng nhìn những chiếc đèn lồng đỏ lấp lánh phía trước, lòng gã lại có chút u ám.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, có lẽ đây không phải là chuyện tốt?

Nhưng gã lại tự an ủi mình, nếu không phải chuyện tốt, tỷ phu chắc chắn đã sớm nhắc nhở gã. Không nhắc nhở nghĩa là không phải đại sự gì, sau khi vào thành gặp tỷ phu, gã sẽ hỏi cho rõ ràng.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến minh châu phủ. Lúc này đã là đêm khuya, cửa thành vốn nên đóng chặt, nhưng lại có một cánh cổng Tây Môn mở toang, để họ đi vào. Vào thành rồi, họ không chần chừ, trực tiếp hướng đến một đại trạch viện rực rỡ đèn lồng đỏ.

Bước vào viện, Tôn Ngưu Tử thấy nơi đây đã bày sẵn ba bốn cái bàn, xung quanh đã chật kín người.

Có người già, có người trẻ, nhưng đều toát lên vẻ uy nghiêm, chính là các chương quỹ từ các nơi.

Đệ tử Hồng Hương đứng xung quanh, im lặng không nói, khiến cho bầu không khí trong viện trở nên căng thẳng.

Tôn Ngưu Tử ban đầu có chút chột dạ, không dám ngồi xuống, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, gã liền ưỡn ngực, đi về phía bàn bên kia.

Gã mơ hồ ngồi xuống, lòng còn thấp thỏm. Khi đã ngồi vững, gã lại cảm thấy mình ngang hàng với các chương quỹ khác, có chút tự hào.

Bỗng nhiên, gã nghe tiếng cười lạnh.

Quay đầu nhìn lại, gã thấy chính là Dương Cung. Khi nhìn thấy gã đến, Dương Cung hơi kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi lại đột nhiên cười lạnh.

Tôn Ngưu Tử từng bị gã đánh, không dám chọc gã, nên chỉ quay đầu lại.

Đang nghĩ ngợi nên lúc nào đi tìm tỷ phu, gã đột nhiên nhìn thấy một nam nhân có khuôn mặt chữ quốc, ăn mặc sang trọng, đi đến bên cạnh mình. Nam nhân này tập trung nhìn vào, thấy là Tôn Ngưu Tử đang ngồi đằng hoàng ở bàn trước mặt, vẻ mặt như gặp quý, biểu lộ lập tức thay đổi:

“Làm sao lại là ngươi?”

...

“Tỷ phu...”

Gặp người được người này, Tôn Ngưu Tử lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy, cười nói: “Cuối cùng cũng tìm được ngươi.”

“Họ Hồ mấy ngày trước bị ta đuổi đi làm việc bên ngoài, nên ta thay mặt chương quỹ của trang trại đến đây.”

“Sao lại có nhiều người đến vậy, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

...

“Ngươi...”

Nam nhân mặt chữ quốc chính là Trịnh hương chủ. Nghe Tôn Ngưu Tử nói, sắc mặt ông ta trở nên tuyệt vọng: “Ngươi đuổi hần ra ngoài?”

“Đúng vậy.”

Tôn Ngưu Tử nói: “Hần gan nhỏ, không dám trái lời ta.”

“Nếu hần không đi, ta còn chẳng có cơ hội đến đây...”

...

Ban đầu, Trịnh hương chủ chỉ định đến đây để xem qua tiểu Hồ chương quỹ trẻ tuổi kia. Cả đêm nay, ông ta bận rộn không ngơi tay, giờ đây thấy Tôn Ngưu Tử xuất hiện, lòng đã nguội lạnh một nửa.

Nhìn vẻ đắc ý trên mặt gã, Trịnh hương chủ hận không thể tát cho gã một cái.

Nhưng thời gian cấp bách, không kịp nói nhiều, ông ta chỉ đành kéo cánh tay Tôn Ngưu Tử, định tranh thủ thời gian dẫn gã rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ, vừa mới đưa tay ra, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Đây là những chưởng quỹ chúng ta từ các trang trại tiếp đón về, Hồng Đăng Nương Nương có chuyện khẩn yếu cần nhờ họ. Trịnh hương chủ muốn làm gì?”

Trịnh hương chủ run lên, trái tim lạnh toát.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Tôn Ngưu Tử, ông ta chỉ hận không thể tát vào mặt mình:

“Ngươi qua đây! Tên kia... lại đi đâu rồi?”

...

...

Hồ Ma lúc này đang ở trong một quán trọ dã ngoại cách đây trăm dặm, vây quanh là lửa trại, đang lạng lẽ uống rượu quê.

Tính toán thời gian, đã năm sáu ngày kể từ khi hắn rời khỏi trang trại. Chuyện lớn mà Nhị Oa Đầu nói với hắn chắc hẳn đã bắt đầu, chỉ không biết Tôn Ngưu Tử có ngu ngốc đến mức lao đầu vào chỗ tai họa hay không.

Đương nhiên, nếu gã không tham gia cũng không sao, đợi sau khi chuyện này kết thúc, hắn cũng sẽ có cách đuổi gã ta đi.

“Hồng Đăng thanh y, hoang đòi đấu pháp!”

...

Chương 268. Tiểu quý của Dương Cung tới

Chương 268: Tiểu quý của Dương Cung tới

Cho đến hôm nay, khi nhớ lại chuyện này, lòng hấn vẫn còn sợ hãi.

Lăn lộn trong Huyết Thực Bang không dễ dàng gì. Không chỉ phải hoàn thành tốt nhiệm vụ, thỉnh thoảng lập công là được, mà các chương quỹ ở chi nhánh có thể nhận được mức lương cao như vậy, được cung cấp nuôi dưỡng bằng huyết thực, cũng không phải là không có lý do.

Có thể bất cứ lúc nào, vì một chuyện gì đó, họ sẽ phải liều mạng với người khác.

Bản thân hấn hiện tại cũng chỉ là tầng lớp thấp nhất trong Hồng Đăng Hội, có quá nhiều nguy hiểm và cạm bẫy mà hấn không thể nhìn thấy.

Trước đây, hấn chỉ nhìn thấy Hồng Đăng Hội làm ăn phát đạt, mỗi ngày thu nhập nhiều huyết thực như vậy, như ngôi trên mỏ vàng, không chỉ người bề trên mà ngay cả bọn tiểu nhị cũng có thể kiếm chác được.

Nhưng mãi đến khi nghe Nhị Oa Đầu nói, hấn mới nhận ra rằng Hồng Đăng Nương Nương cũng không phải kê cao gối không lo, hiện tại đang gặp phải sự khiêu khích của một Huyết Thực Bang khác trong minh châu phủ, chính là Thanh Y Bang mà hấn từng đụng độ.

Thanh Y Bang vốn là một bang hội lớn khác trong minh châu phủ, chỉ bị Hồng Đăng Nương Nương đàn áp.

Hai bên trong nhiều năm qua, âm thầm đấu đá không ngừng, không biết đã chôn vùi bao nhiêu tính mạng đệ tử Hồng Hương. Nhưng lần này, không còn là âm thầm đấu đá, mà là Thanh Y Bang đưa ra chiến thư, quang minh chính đại hẹn Hồng Đăng Nương Nương đấu pháp.

Nguy hiểm chính là nằm ở chỗ này.

Nếu là âm thầm đấu đá, chém giết, bắt người hành thích, thì mạng sống của đệ tử Hồng Hương cũng không đáng giá là bao.

Nhưng loại đấu pháp công khai này lại muốn đặt lên vai các vị chương quỹ của Hồng Đăng Nương Nương.

Dù sao, đệ tử Hồng Hương chỉ là lớp lót bên ngoài, còn những người bên cạnh Hồng Đăng Nương Nương chính là các chương quỹ và đội người cầm đao cắt thịt.

Mỗi khi hai bên đấu pháp, người được chọn phần lớn đều là từ những chương quỹ này.

Nhất là Thủ Tuế Nhân, càng là không thể tránh khỏi.

Tình báo trọng yếu của Nhị Oa Đầu nằm ở chỗ này. Nếu như trước đây mình không biết, không chuẩn bị lễ vật, đi lại trong thành, có thể vị trí chương quỹ này sẽ rơi vào đầu mình.

Không chỉ vậy, có thể người ta đã xem mình như quân cờ, thuận thế giao cho mình việc đấu pháp này.

Sẽ còn lấy tên đẹp: “Người không phải muốn làm chương quỹ sao? Công lao này đến ngay đây.”

Nhưng sau khi nghe lời nhắc nhở của Nhị Oa Đầu, Hồ Ma đã hiểu rõ.

Loại đấu pháp này, đừng nói với đạo hạnh hiện tại của hắn, phần thắng không cao, mà cho dù thắng, cũng hơn nửa là bị phé.

Chính vì vậy, hắn mới mong Tôn Ngưu Tử tùy tiện một chút, mong tên này mau chóng nhận lấy danh hiệu chương quỹ.

Còn về phần mình?

Chạy!

Ngay sau khi rời khỏi trang trại, hắn không dừng lại một khắc nào, trực tiếp hướng về phía xa thành Minh Châu mà chạy.

Hắn không chỉ chạy gấp, mà còn lo lắng người trong Hồng Đăng Hội sẽ nghĩ cách triệu hồi hắn. Cân nhắc mọi khía cạnh lo lắng, hắn cố ý dặn dò Tiểu Hồng Đường: “Lần này ta sẽ không tiếp nhận tin tức của Hồng Đăng Hội trong một thời gian ngắn. Nếu có kẻ nào đến...”

“... Đánh hắn!”

...

Nói thật, hắn thực sự lo lắng rằng người trong Hồng Đăng Hội sẽ phái tiểu sứ quý đến gọi hắn trở về.

Tiểu Hồng Đường không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hồ Ma, lại được ăn một khối Thanh Thái Tuế lớn, cho nên cũng hăng hái, hai mắt mở to.

Vào ngày thứ hai sau khi họ rời khỏi trang trại, khi họ vừa mới ngủ dậy, Hồ Ma đột nhiên bị một tiếng ồn ào đánh thức. Vội vàng bò dậy nhìn lên, thế mà chính là Tiểu Hồng Đường đang bắt một con tiểu quý, đè xuống đất và đánh đập.

Hắn nhìn kỹ một chút, vội vàng ngăn cản Tiểu Hồng Đường, nắm lấy con tiểu quý kia xem xét, quả nhiên là quen mặt.

Chính là con tiểu quý què chân của Dương Cung.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hồng Đường chiến thắng đối thủ, lại còn đánh người quen, mà con quỷ này cũng không hề phản kháng.

Hồ Ma kéo nó lên, nó sợ hãi rụt đầu lại, nói: “Dương Cung lão gia bảo ta đến tìm Hồ lão gia, để mang lời nhắn tới. Lão gia bảo Hồ lão gia tranh thủ thời gian trốn đi, trong thành không lâu sau nữa sẽ xảy ra đại sự, ở lại trang trại sẽ gặp phiền phức.”

“Ta đến điền trang nhưng Hồ lão gia không có ở điền trang, ta liền ngửi theo mùi của Hồ lão gia mà tới đây...”

...

“A?”

Hồ Ma nghe vậy, có chút xúc động.

Dương Cung quả là người nghĩa khí. Chắc hẳn y đã sớm biết tin tức, biết đây là chuyện nguy hiểm nhưng vẫn tự mình đến báo cho ta.

Phải biết, chuyện này tin tức phong tỏa nghiêm ngặt như vậy, chính là lo lắng có người âm thầm thông báo. Những chương quỹ các chi nhánh đều có quan hệ với nhau, nếu một người thông báo, rồi người khác cũng thông báo, tất cả mọi người đều chạy trốn, thì ai sẽ thay Hồng Đăng Nương Nương lên lời đài đầu pháp?

Cho nên, trừ Nhị Oa Đầu ra, việc Dương Cung nghĩ đến thông báo cho ta đã là liều mạng.

“Thay ta cảm ơn lão gia nhà ngươi.”

Hồ Ma cảm động, lại quay sang con quỷ què chân đột nhiên xuất hiện kia, nói: “Uỷ khuất ngươi rồi.”

Con quỷ què chân đảo mắt, lập tức cúi đầu: “Hồ lão gia cát tường!”

“Tốt, tốt, cát tường cát tường...”

Hồ Ma bắt đắc dĩ, xé một miếng Thanh Thái Tuế dài bằng ngón tay từ trong túi quần cho nó. Con quỷ què chân lập tức vui mừng hớn hở đi.

Tuy Dương Cung cho ta biết tin tức mà ta đã biết, nhưng Hồ Ma vẫn ghi nhận lại ân tình này.

Chạy, chạy càng xa càng tốt!

Theo lời Nhị Oa Đầu, chuyện này e rằng sẽ được định đoạt trong vài ngày tới. Dương Cung đã nhận được tin tức, có lẽ vị Trình đại hương chủ kia cũng sẽ sớm nhận được tin tức và tìm ta trở về. Vậy thì ta đương nhiên phải chạy càng xa càng tốt.

Hồng Đăng Nương Nương đấu pháp với ác quỷ thanh y là chuyện của các chương quỹ, liên quan gì đến Hồ đại quân sự ta?

Chương 269. Thúc ngựa không nghỉ

Chương 269: Thúc ngựa không nghỉ

Từ lúc ra cửa, Hồ Ma liền điên cuồng thúc ngựa, hận không thể ngày đêm không nghỉ. Ngay cả Chu Đại Đồng và đồng bọn cũng cảm thấy mặt đỏ ca lần này ra ngoài sao lại gấp gáp như vậy, có lẽ muốn lập đại công.

Lúc đầu Hồ Ma nói là đi điều tra vụ án mạng của một hộ phú thương thân cận với Hồng Đăng Nương Nương, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đi chệch hướng rồi.

Tuy nhiên, Hồ Ma không giải thích gì, dẫn bọn họ chạy ba năm trăm dặm mới giảm tốc độ, thái độ cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Vào buổi trưa một ngày nọ, hắn dẫn bọn họ đến một quán trọ dã ngoại để nghỉ ngơi.

Quán trọ này nằm bên cạnh một ngôi làng ven đường, có năm sáu gian nhà cỏ lớn và một chuồng ngựa rộng rãi.

Đám người Hồ Ma bỏ ra một lượng bạc để thuê một căn phòng lớn có thể ngủ mười mấy người, không cho ai vào, sau đó lại mua chút mì và củi từ chủ quán, tự đốt nước nấu mì trên lò đất ngoài phòng.

Thịt muối họ mang theo, lại mua thêm dưa muối và tỏi từ chủ quán để ăn kèm.

Loại quán trọ này cũng chỉ có thể phục vụ như vậy, chủ yếu là phục vụ khách đi đường cưỡi ngựa, chỉ cần ăn uống tiện lợi,

không cầu kỳ nhiều.

Loại khách sạn sang trọng như trong phim chỉ có ở trong thành, muốn tìm ở ngoài thành rất khó, chỉ có thể ở dịch trạm, mà dịch trạm là của quan phủ, người trong bang phái như bọn họ không có tư cách vào ở.

Tuy triều đình hiện nay chỉ còn trên danh nghĩa, tân chủ chưa xuất hiện, các nơi đều đã hoang phế, Hồ Ma có đủ tiền để ở dịch trạm, nhưng vì lý do an toàn, hắn vẫn chọn cách hành động điều thấp.

Lỡ như Hồng Đăng Nương Nương có thần thông quảng đại, tìm được hắn từ dịch trạm thì sao?

Ăn xong bữa tối, Hồ Ma tự nấu nước rửa chân. Trời đã tối, hắn chuẩn bị đi ngủ trên giường chung.

Hồ Ma không muốn nghỉ ngơi sớm. Thấy thời gian còn sớm, hắn cho Chu Đại Đồng một lượng bạc, bảo y đi mua chút rượu và đồ nhắm cùng bọn tiểu nhị giải khát. Hồ Ma đi đến sảnh của quán trọ, gọi một bầu rượu và một đĩa đậu phộng, ngồi bên lò sưởi uống rượu.

Sảnh của quán trọ rất đơn sơ, chỉ có một chiếc tủ gỗ thô kệch. Trong phòng có năm ba cái bàn, nhưng chỉ có vài người lơ thơ gọi rượu và đồ ăn.

Hầu hết mọi người chỉ gọi một bầu rượu, một nắm đậu phộng, hoặc cắt đôi quả trứng muối mang theo, rồi vây quanh lò sưởi, vừa uống rượu vừa trò chuyện rôm rả.

Hôm nay trời ấm dần, mọi người vây quanh lò sưởi không phải để sưởi ấm, mà là để ngắm nhìn đồng lửa, cảm thấy tâm hồn bình yên hơn.

Hồ Ma đến đây cũng là để nghe ngóng tin tức.

Thời đại này không giống kiếp trước, khách sạn và quán ăn mọc lên khắp nơi. Đặc biệt là ở bên ngoài thành, trong phạm vi vài chục dặm có thể chỉ có một quán trọ như vậy. Người đi Nam về Bắc đều sẽ tụ tập ở đây, họ trò chuyện với nhau, có thể nghe được rất nhiều điều.

Những người này không quen biết nhau, nhưng khi đi ra ngoài đều coi trọng việc kết bằng hữu, nên họ trò chuyện rất vui vẻ.

Vào lúc chập tối, còn có người nói về những tin đồn thú vị về tà ma ở các nơi, nơi nào có cương thi, nơi nào bị oan quỷ lấy mạng, nhưng khi màn đêm buông xuống, họ cũng không dám nói nữa.

Có người về giường chung ngủ, cũng có người nằm nghiêng trên đồng cỏ khô, mượn men rượu chìm vào giấc ngủ.

“Lão trượng, rượu của tôi cạn rồi, muốn thêm một chén. Mời lão một chén.”

Lúc này, Hồ Ma mới chào hỏi một thương nhân hay nói chuyện đang ngồi bên lò sưởi.

Người thương nhân này ngoài năm mươi tuổi, vừa nghe giọng nói cũng biết là đi Nam về Bắc, rất có kiến thức. Hồ Ma nhìn thấy dáng vẻ của Nhị gia trong người thương nhân này, nghĩ đến lúc tuổi trẻ Nhị gia cũng giống như vậy, chỉ là sau này về thôn, dẫn người đi cắt Thái Tuế.

Lão già đã uống hết một bầu rượu, nhưng dường như vẫn chưa thỏa mãn.

“Ôi, vậy thì đa tạ...”

Lão già nghe Hồ Ma muốn mời rượu, vui vẻ ra mặt, nhưng không cần Hồ Ma rót, tự đi đến quầy hàng lấy chén.

Lão đúng là thèm rượu, nhưng cũng là người từng trải. Lấy được chén, Hồ Ma rót rượu vào, lão liếc mắt nhìn màu rượu, rồi đưa lên mũi ngửi, cười nói: “Rượu ngon a, lão hán ta hôm nay được nhờ tiểu ca người...”

Nói rồi, lão mới uống một ngụm.

Kỳ thực, loại rượu này cũng không ngon gì, là rượu mới được mua ở quầy rượu, giống như loại lão vừa uống.

Lão già để Hồ Ma rót rượu vào chén là để nhìn màu sắc, ngửi mùi, xem có gây hại hay không, hương vị có ổn hay không.

Đây cũng là để đề phòng Hồ Ma hạ độc trong rượu.

Tuy trong truyền thuyết có loại độc dược vô sắc vô vị, nhưng đó chỉ là trong truyền thuyết. Loại thuốc thường được sử dụng trên giang hồ đa phần là thuốc mê, một khi cho vào rượu, dù là màu sắc hay mùi vị đều rất rõ ràng.

“Ai, ta cũng cạn chén rồi, chỉ là lòng buồn phiền, mới uống rượu giải sầu.”

Hồ Ma đương nhiên không nói ra, chỉ than thở nói: “Ta từ Lão Âm Sơn ra, năm nay thôn gặp nhiều tai ương, thu hoạch chắc chắn không tốt. Các trưởng bối trong nhà đuổi ta và mấy huynh đệ ra ngoài, bảo kiếm tiền về cứu mạng.”

“Chỉ là không biết trong thời buổi này, kiếm tiền kiếm sống ở đâu?”

...

Chương 270. Thị trấn Mãn Thương

Tập 270: Thị trấn Mãn Thương

“Hậu sinh, lão không phải nói khó nghe, nhưng kiếm tiền là việc khó khăn...”

Lão già uống rượu, thở dài nói: “Chạy đến đi giang hồ, có thể kiếm được cơm ăn đã là không tệ rồi , nào có kiếm được tiền mang về?”

“Ta xem chừng, đại nhân nhà ngươi cũng không phải chỉ vì muốn các người kiếm tiền mà đuổi các người ra. Một là để nhà bớt đi một ít khẩu phần, hai là, lỡ như gặp hạn hán, cũng không cần người trong nhà nhìn nhau chết đói...”

“Đúng vậy.”

Nghe lão già nói thực tế, Hồ Ma gật đầu, rót thêm rượu cho lão và nói:

“Nhưng chúng ta, lúc ở trong thôn, cũng học được vài kỹ năng từ các trưởng bối, có chút kỹ nghệ ở trên người.”

“Chỉ là không biết đi đâu tìm cách đổi lấy tiền bạc.”

...

“Có kỹ năng ư?”

Lão già liếc nhìn con dao bên hông Hồ Ma, cười cười, nói chuyện cũng khách khí hơn: “Vậy thì dễ kiếm sống hơn người ngoài rồi. Có thể đi làm hộ vệ cho nhà giàu.”

“Đầu năm nay a, loạn lạc, nhà giàu nào cũng không yên lòng.”

“Đương nhiên, tốt nhất là có thể vào Huyết Thực Bang. Các lão gia kia dựa vào việc cắt huyết thực để sinh sống, quan phủ cũng không dám chọc vào bọn hán, bọn hán sống là tương đối thoải mái...”

“... Bất quá cũng khó, Huyết Thực Bang có quy củ, không tùy tiện thu nhận người.”

...

“Huyết Thực Bang của chúng ta, ra ngoài cũng có tiếng tăm...”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, sau khi trò chuyện thêm vài câu, mới hỏi lão già: “Vừa mới nghe lão nhân gia ngài nói, thị trấn Mãn Thương ở bên kia núi, bây giờ có đang xảy ra hạn hán phải không?”

“Người ta góp bạc mời người tới giải quyết vấn đề, nhưng không biết hiện tại treo thưởng bao nhiêu?”

...

“Ta nói sao người lại muốn mời lão hán ta uống rượu?”

Lão già nghe vậy, lúc này mới cười nhìn về phía Hồ Ma, nói: “Thì ra là nghe ngóng tin tức.”

“Việc này là thật. Thị trấn Mãn Thương kia, lão hán ta buôn bán, đi qua mấy lần, trước đây vốn là nơi tốt, nước đẹp ruộng nhiều, mọi nhà đầy kho. Nhưng cũng từ mấy năm trước bắt đầu, nơi đó mưa ít dần, mỗi năm ít hơn năm trước.”

“Năm nay chỉ có hai trận mưa nhỏ, sông suối đều cạn kiệt. Người hiểu chuyện nói là do Hạn Bạt*, nhưng không diệt trừ, e rằng sang năm sẽ không có lấy một giọt mưa.”

(*Hạn Bạt: Quái vật gây ra hạn hán)

Chờ đến khi thứ kia ở dưới đất thành hình, e rằng sẽ gây ra tai họa!

Bọn họ cũng đúng là hết cách, đành phải góp bạc mời người tài ba, vì tìm con tà ma này mà đã đào bao nhiêu mộ phần, nhưng vẫn không tìm được, còn gây ra mấy trận hỗn chiến, chết không ít người.

Bây giờ đã kiếm được hơn hai trăm lượng bạc, nhờ những người buôn bán như chúng ta đi nói khắp nơi, nếu có thể mời được người tài ba, đến đây trừ khử, đây chính là việc làm phúc lớn!

Tuy nhiên, ta thấy hậu sinh người vẫn là đừng tham gia vào chuyện này.

Đây là việc chỉ người trong nghề mới có thể làm, người đến đó, nếu như xử lý không được, không những không giải quyết được vấn đề mà còn khiến người ta oán trách.

...

Cảm ơn lão trượng, ta cũng chỉ là hỏi thăm một chút, với mấy thứ nghề của mình, ta vẫn còn tự tin.

Hồ Ma cảm ơn lão trượng, lại trò chuyện một hồi, rồi trở về ngủ.

Bây giờ mọi việc tạm ổn, ngược lại có thể đi xem thử.

Miệng thì nói chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng Hồ Ma lại ghi nhớ việc này trong lòng.

Số tiền mấy trăm lượng bạc này, thật ra có thể kiếm được.

Đúng vậy, Trần Tuế Thư có ghi chép về cách tìm và trừ khử Hạn Bạt.

Mà cách này so với tư duy truyền thống của người chuyên sinh như hấn, lại khác biệt chính là, nó thực ra còn rất đơn giản.

Kiếp trước của hấn bị ảnh hưởng bởi phim ảnh TV, đều cho rằng Hạng Bạt phi thường lợi hại.

Còn hình dung thành đại thần thượng cổ, phi thiên độn địa, nhưng theo Trần Tuế Thư đã nói, Hạng Bạt này, kỳ thật chính là một loại tà ma, do thi thể ở dưới đất bị phong thuỷ ảnh hưởng, sản sinh biến hóa.

Đã thành hình, tự nhiên lợi hại. Nếu chưa thành hình, chỉ là người bình thường trong thôn, nếu tìm được, cũng chỉ cần thiêu hủy là xong.

Trên đời này có tà ma, gồm uế khí, tà ma và ác vật. Con lão ba ba ta gặp ở vịnh Ngưu Gia trước đây là con ta từng thấy lợi hại nhất, có thể xếp vào loại ác vật. Còn Hạng Bạt chỉ là tà ma, thuộc loại yếu kém.

Nếu trừ được nó, kiếm được mấy trăm lạng bạc, ta cũng không lỗ.

Về vụ án Hồng Đăng Nương Nương được phân công trong hội, Hồ Ma ngay từ đầu đã không có ý định nhận.

Lý do rất đơn giản, vụ án này chết người rất kỳ quặc.

Cả nhà mấy chục người, từ lão gia đến nha hoàn, một đêm chết sạch, trên mặt đều dán một tờ giấy vàng, nghe vừa quỷ dị vừa kinh khủng... Chỉ có kẻ ngốc mới đi điều tra vụ này.

Về việc này thì quay về giao nộp thế nào?

Thừa dịp lần này ra ngoài, kiếm nhiều tiền một chút, quay đầu về thành chuẩn bị, cái gì mà không thể giao nộp?

Bất quá chỉ là để người bề trên gật đầu, mình làm tốt hay làm kém, miễn bọn họ gật đầu là được. Cho họ tiền để họ gật

đầu, hay làm tốt nhiệm vụ để họ gặt đầu, bản chất có gì khác nhau?

Hồ Ma cảm thấy không có.

Đương nhiên, nhàn rồi cũng không thể nhàn rồi. Mình muốn nhận thêm vài nhiệm vụ, kiếm nhiều tiền một chút. Dù sao quay đầu về thành chi tiêu đắt đỏ, lại thêm mình muốn học tập pháp môn trong Trấn Tuế Thư, cần mua rất nhiều vật phẩm...

Tất cả đều cần tiền!

Càng tính áp lực càng lớn. Chuyến này ra ngoài, không kiếm được hơn một nghìn lượng bạc trở về, quả thực là quá thua thiệt.

Nghĩ vậy, Hồ Ma liền về phòng, thấy Chu Đại Đồng và những người khác uống đến mặt đỏ bừng, chỉ cười phân phó: “Uống xong ngủ sớm đi, sáng sớm ngày mai xuất phát.”

“Chúng ta đi kiếm tiền ở thị trấn Mãn Thương.”

Chương 271. Chu đại sư phụ

Chương 271: Chu đại sư phụ

Sáng sớm hôm sau, Hồ Ma dẫn Chu Đại Đồng và những người khác rửa mặt, ăn sáng no nê rồi vội vã lên đường.

Hắn đã tính toán lộ trình. Hắn và Chu Đại Đồng đều là Thủ Tuế Nhân, chân nhanh. Bình thường, nếu không chậm trễ, không đi sai đường, họ có thể đến thị trấn Mãn Thương trước khi mặt trời lặn.

Vì vậy, họ ăn sáng no nê vào buổi sáng và không dừng lại vào buổi trưa. Một đám “tiểu hỏa tử” chạy núi mỗi ngày, tự nhiên không có vấn đề gì. Họ không cưỡi ngựa mà cùng nhau chạy đến.

May mà họ không mang theo Lý Oa tử, nếu không, với sức lực hiện tại của y, y sẽ không theo kịp đám người.

Vượt qua núi non, con đường này ít người qua lại. Hôm trước Hồ Ma đã hỏi rõ đường nên không đi đường vòng. Khi mặt trời sắp lặn, họ vượt qua một sườn núi và nhìn thấy một bình nguyên trước mắt. Trong sương chiều, một ngôi làng gọn gàng hiện ra.

“Chuẩn bị một chút trước đã.”

Hồ Ma gọi lại Chu Đại Đồng và những người khác đang muốn vội vã vào làng, dặn dò một chút, sau đó lấy con ngựa từ trang trại dắt đến, mình cưỡi lên.

Đồng thời, hắn lại làm rối tóc, quấn khăn quàng cổ trên mặt, treo mấy con búp bê rơm rạ hắn bện ở trên đường lên

người, vẽ bùa lung tung trên thắt lưng, rồi mới hướng về phía làng đi.

Hồ Ma sớm đã nghĩ đến, người nơi đây góp hai trăm lạng bạc để trả cho người trừ khử Hạng Bạt, nhưng số tiền này không dễ dàng kiếm được.

Hắn ra ngoài là để kiếm tiền, nhưng không hiểu rõ lắm về giá cả ở đây. Tuy nhiên, dù nhìn từ góc độ nào, hai trăm lạng bạc cũng là một số tiền không nhỏ.

Ở đây ít chỗ tiêu tiền, đa số người dân đều tự cấp tự túc. Với họ, hai trăm lạng bạc có thể xây một căn nhà nhỏ cho Nhị gia ở trong thôn, mua sắm đồ đạc cưới thê tử, hoặc mua thêm gia súc.

Nơi đây tuy đang tìm người tài ba để diệt trừ Hạng Bạt, nhưng muốn nhận được số tiền này cũng không dễ dàng.

Bọn họ đều là người mặt mỏng, dù có bản lĩnh, người ta cũng không nhất định tin tưởng. Bây giờ cải trang một chút, ngược lại sẽ có vẻ đáng tin hơn.

“Đại Đồng, lát nữa đến làng, người thay ta thổi kèn. Ta hóa trang thế này, không tiện nói nhiều.”

Vừa đi, Hồ Ma vừa dẫn dò Chu Đại Đồng cách nói chuyện, cách nâng cao uy tín, và bảo y lộ ra những món hung khí mang theo...

... Chỉ riêng xiên phân của Triệu Trụ thì không cần, vẫn nên giấu đi.

“Ta lúc đầu còn tưởng cùng mặt rỗ ca đi phá án, không ngờ lại đến đóng vai vỡ kịch?”

Chu Đại Đồng không nghịch ngợm thì khó chịu. Dù dám giễu cợt cả Hồ Ma, nhưng khi thấy làng ở trước mắt càng ngày

càng gần, y cũng nghiêm mặt lại. Y dắt ngựa một tay, tay kia đặt lên chuôi đao, bước đi uy phong lẫm liệt.

Hình ảnh một ngựa ba người tùy tùng, giơ cao đao kiếm, lại thêm tạo hình kỳ quặc, lập tức thu hút sự chú ý.

Vốn dĩ người dân trong làng cảnh giác với người lạ, lại thêm trời sắp tối, khi bọn họ tiến đến, mấy nam nhân đang ăn cơm ở cửa nhà đều nhìn nghi ngờ.

“Đại tỷ, chào người...”

Chu Đại Đồng biết lúc mình ra mặt đã đến. Trong thôn có ông lão hút thuốc, cũng có nam tử đang ăn cơm. Y lần lượt nhìn thấy một phụ nhân ôm đứa trẻ mập mạp, liền cười hỏi: “Chẳng biết trong thôn này có lý trưởng hay tộc trưởng không?”

“Có trưởng bối nào cũng được, đại sư phó nhà ta đi ngang qua đây, có chuyện khẩn yếu muốn trao đổi với người dân trong thôn...”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chất phác của Chu Đại Đồng, người phụ nhân ôm con trực tiếp sợ hãi trốn vào trong nhà.

Ngược lại, ông lão hút thuốc bên cạnh đứng lên, hỏi: “Các người làm gì vậy?”

“Ha ha, đại sư phó nhà ta là Tẩu Quỷ Nhân, chuyên đi trừ yêu diệt tà khắp Nam Bắc. Mấy năm nay, ngài ấy đã trừ tám trăm đại tà ma, ba nghìn tiểu tà ma, bình thường chỉ cần thổi một hơi là oan quỷ cũng tan biến. Hôm nay, tình cờ đi ngang qua thôn này...”

Hồ Ma nghe mà thấy buồn cười. Chu Đại Đồng mới nói đến trọng điểm: “Nhìn thấy nơi này có yêu khí!”

“Đại sư phó lòng tốt, nên dẫn chúng ta đến đây xem có chuyện gì xảy ra.”

“...”

“Ai nha...”

Nghe Chu Đại Đồng nói vậy, ông lão hút thuốc lại hoảng sợ, vội vàng chấp tay: “Lão đây đang đợi sư phó đến. Các vị chờ một chút, lão đi mời Triệu lão gia trong thôn đến nói chuyện.”

Nói rồi, ông lão vội vã đi vào thôn. Hồ Ma và mọi người buộc phải cười ngượng chờ ở đó.

Nghe thấy tiếng động, người dân trong thôn đều thò đầu ra nhìn, nhưng chỉ đứng xa quan sát, không ai tiến đến hỏi han.

Thấy người phụ nhân lúc nãy lại lộ nửa khuôn mặt sau cánh cửa, Chu Đại Đồng cười nói: “Đại tỷ, đứa trẻ nhà ngươi rất khỏe mạnh. Ngươi nuôi nó thế nào vậy?”

Kẹt kẹt!

Vừa đóng cửa, người phụ nhân kia lại trốn đi.

Chương 272. Quỷ đào góc tường

Chương 272: Quỷ đào góc tường

Chẳng mấy chốc, họ thấy xa xa trong làng có mấy ngọn đèn lồng được treo lên, bay tới. Khi đến gần, họ nhận ra đó là một vị nam tử trung niên phúc hậu, dẫn theo mấy thanh niên trai tráng, tiến đến trước mặt của Hồ Ma, chấp tay chào:

“Không đón tiếp từ xa, thật là thất lễ. Xin hỏi đại sư phó xưng hô thế nào?”

“Hừm...”

Hồ Ma hắng giọng một cái, cố gắng làm cho giọng mình trở nên thô ráp hơn, nói: “Ta họ Chu, tên là Chu Đại Tráng.”

Bên cạnh, Chu Đại Đồng ngẩn người, y nhìn Hồ Ma, thầm nghĩ: “Sao lại báo tên của cha ta?”

“Chu sư phó hữu lễ.”

Triệu lão gia vội vàng lại hướng Hồ Ma hành lễ, đến gần con ngựa của Hồ Ma, nhỏ giọng nói: “Sư phó nhìn ra nơi đây có yêu khí?”

“Chỉ sợ không chỉ là yêu khí?”

Hồ Ma giả giọng trầm, cười một tiếng, nói: “Nhìn từ xa, nơi đây yêu khí trùng thiên. Ta đoán rằng nơi đây có lẽ đã gần một năm không thấy mưa?”

“Đúng vậy, và còn chết qua mấy người?”

“Đúng vậy...”

Triệu lão gia thở dài, vội vàng ra lệnh cho những người sau lưng: “Mau đưa sư phó vào trong.”

Một đoàn người dắt ngựa cùng Triệu lão gia hướng về trong thôn đi. Tuy nhiên, trong lòng Hồ Ma lại nghĩ rằng, mặc dù Triệu lão gia tỏ ra khách khí, nhưng rõ ràng là một người khôn khéo, không nhất định đã tin tưởng họ.

Giao tiếp với người trong thôn cần phải cẩn thận. Muốn hoàn thành nhiệm vụ này, có lẽ phải thể hiện tài năng của mình.

Nghĩ ngợi trong lòng, họ cũng đã đến trước trạch viện rộng rãi của Triệu lão gia. Hồ Ma cảm thấy có chút không thoải mái, nhìn trái nhìn phải nhưng không thấy gì, lòng hơi chần chừ.

Tiểu Hồng Đường ngồi trên lưng ngựa sau Hồ Ma như phát hiện ra điều gì, nó leo lên vai hắn, hai bàn tay nhỏ bé lạnh như băng che mắt hắn. Hồ Ma lập tức chìm vào bóng tối, sau đó lại nhìn thấy gì đó.

Bên cạnh tường viện nhà Triệu lão gia, một bóng đen đang cúi mình đào tường. Tuy nhiên, những người xung quanh đi lại tấp nập lại không ai nhìn thấy nó.

Thấy Hồ Ma dừng lại và nhìn chằm chằm vào góc tường, những người khác cũng tò mò, không biết hắn đang làm gì.

“Tiểu Hồng Đường thật sự lợi hại a...”

Hồ Ma thầm khen ngợi, thu hồi ánh mắt, cười nói: “Triệu lão gia, đừng trách ta nhiều lời, tòa nhà này của ngài e rằng không được sạch sẽ cho lắm...”

“Có lẽ trong phủ đã từng tổ chức tang lễ cách đây không lâu?”

“...”

Triệu lão gia nghe vậy kinh hãi, trong lòng nhất thời nghi ngờ: “Lại là kẻ lừa đảo đến đây vò tiền?”

Nơi đây đang gặp hạn hán, ông muốn mời người trừ Hạng Bạt, không ngờ lại gặp phải mấy đợt lừa đảo. Lũ lừa đảo thường dọa nạt người dân, nhưng thực tế chẳng làm được gì.

“Việc tang lễ...”

Triệu lão gia miễn cưỡng nở nụ cười, biểu lộ nghi hoặc: “Không có ...”

“Có lẽ không phải nhà ngài.”

Hồ Ma cười nói: “Nhưng chắc chắn có liên quan đến ngài. Có người không hài lòng với ngài nên đang đào góc tường nhà ngài!”

“Đào góc tường nhà ta?”

Triệu lão gia nghe vậy kinh hãi. Ông từng nghe qua chuyện cô hồn dã quỷ đào góc tường khiến người ta sinh bệnh hoặc gặp xui xẻo. Nghĩ đến việc gần đây mình hay ốm vặt, ông hoảng hốt hỏi: “Là thứ gì vậy?”

Hồ Ma nhìn bóng đen trong góc tường, nói: “Nhìn tuổi tác không lớn, nên không phải chết già. Thân hình còn tráng kiện, cũng không giống là chết bệnh.”

“Ai nha...”

Triệu lão gia lúc này thực sự sợ hãi, suy nghĩ một chút, hoảng hốt nói: “Có lẽ là Triệu lão tam a?”

“Đoạn thời gian trước có người muốn đào mộ tổ tiên nhà ta, lão tam phúc hậu, thay ta trông coi, kết quả bị người trong thôn đánh một gậy vào trán...”

“Hắn... Hắn đây là không hài lòng với ta rồi?”

“...”

“Nghĩ đến cũng đúng.”

Hồ Ma nói: “Người ta vì người mà chết, người phải chăm sóc họ, nếu không sẽ mất đi âm đức.”

Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn những người dân đang hoảng sợ xung quanh. Biết rằng đây là lúc thể hiện tài năng, hắn liền nói: “Ta đã tới đây, vậy trước tiên ta sẽ giúp ngài giải quyết phiền toái này. Sau này nếu muốn làm đại sự, để nó ở lại đây cũng không thích hợp.”

Nói rồi, hắn im lặng niệm chú một lát, đột nhiên chỉ tay vào và quát: “Phi kiếm!”

“Xoạt!”

Dân làng xung quanh hoảng sợ lùi lại hơn mấy trượng, ai nấy đều mở to mắt nhìn.

Ngay cả Chu Đại Đồng và những người khác cũng sửng sốt. Họ biết Hồ Ma có bản lĩnh, nhưng phi kiếm là gì?

Đang suy nghĩ, họ thấy Hồ Ma rút ra thanh kiếm gỗ lim bọc trong vỏ bọc màu đỏ sau lưng, tùy ý ném lên không trung. Tiểu Hồng Đường nhanh chóng phản ứng, nhảy lên và tiếp được phi kiếm.

Hồ Ma cùng Tiểu Hồng Đường vận dụng kiếm quyết, chỉ về phía trước. Tiểu Hồng Đường ôm lấy chuôi kiếm gỗ, lao thẳng về phía bóng đen đang cúi mình trong góc tường.

Mọi người không nhìn thấy Tiểu Hồng Đường, họ chỉ thấy Hồ Ma chỉ tay, thanh kiếm bay lên, cong cong hướng về góc tường.

Mọi người kinh hãi, mở to mắt nhìn.

Bóng đen trong góc tường chỉ là một con ma nhỏ yếu, vì trong lòng có oán khí nên mới đến đào góc tường nhà Triệu lão gia.

Hồ Ma nhìn ra được rằng nhà Triệu lão gia có tổ tiên phù hộ, chắc là trong nhà có cúng bái bài vị tổ tiên. Do đó, dù con ma đào bới mấy năm cũng chỉ khiến Triệu lão gia sinh bệnh nhẹ, mà bản thân nó có khả năng chọc giận tổ tiên nhà Triệu gia và bị đánh tan.

Bây giờ Tiểu Hồng Đường xông đến, con ma sợ hãi, lập tức hóa thành một luồng âm phong tan biến.

Mọi người xung quanh chỉ nhìn thấy “phi kiếm” chỉ về phía đó, lập tức xuất hiện một luồng âm phong, cỏ khô rung rẩy, vô cùng kỳ dị. Họ sợ hãi đến mức không dám thở mạnh.

Hồ Ma thấy vậy, lại vạch tay một cái, thanh kiếm gỗ lim bay trở lại tay mình.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này, không còn nghi ngờ gì nữa. Triệu lão gia lớn tiếng hô hào: “Giết gà, giết gà, chuẩn bị rượu, chuẩn bị rượu.”

“Thật có người tài ba đến, làng của chúng ta có thể được cứu rồi...”

Chương 273. Chiêu đãi

Chương 273: Chiêu đãi

Làm việc đúng là cần có phương pháp.

Hồ Ma hiểu rằng nếu họ trực tiếp đến đây, người trong thôn chưa chắc đã tiếp đón họ tử tế. Có thể họ sẽ nhìn bộ dạng của họ mà chỉ cho mỗi người hai chiếc bánh màn thầu và một ít dưa muối, rồi đuổi đi.

Như một vị họ Âu Dương từng nói, đi giày sắt thủ và không mang giày, giá cả sẽ khác nhau.

Nhưng bây giờ, họ được nghênh đón nồng nhiệt vào nhà, được phục vụ rượu ngon thức ăn ngon. Vị Triệu lão gia còn chủ động mời Hồ Ma ngồi trên, còn mình ngồi bên cạnh trò chuyện.

Chu Đại Đồng và những người khác đã đói meo sau một ngày đường, họ không khách khí mà ăn uống ngon miệng. Hồ Ma muốn chú ý cách ăn uống nên chỉ ăn hai ngụm. Lúc này, hẳn nghe Triệu lão gia kể chuyện về hạn hán.

Quả nhiên, làng bắt đầu hạn từ năm trước. Năm ngoái, lượng mưa ít hơn, khiến cho thu hoạch giảm sút. Năm nay, đến giờ vẫn chưa thấy mưa.

Nhìn cánh đồng lúa héo úa, ai cũng xót xa, chỉ mong được cứu giúp trước khi con đói ập đến.

Nhưng hạn hán chỉ xảy ra trong phạm vi vài chục dặm quanh đây.

Huyện bên cạnh vẫn mưa thuận gió hòa, hai năm nay đều được mùa bội thu.

Một số người trong thôn có chút kiến thức cho rằng cần phải tìm ra Hạng Bạt, đào mộ rồi thiêu đốt thì mới có thể giải được hạn này. Tuy nhiên, họ đã đào bới vô số ngôi mộ mà vẫn không có kết quả.

Hiện nay, trong làng đã đào bới điên cuồng, thậm chí cả mộ tổ nhà Triệu lão gia cũng suýt chút nữa là bị đào lên. Nam tử ngồi xỏm ở góc tường trước đây chính là vì giúp Triệu lão gia canh mộ tổ mà chết.

Bây giờ, tình hình càng ngày càng tồi tệ, có lẽ người dân trong thôn sẽ không chết đói mà là vì đánh nhau mà chết trước.

Đây cũng là lý do khiến các hộ phú quý trong làng bỏ tiền ra mời Hồ Ma.

“Đây chính là đại công đức cứu mạng người...”

Triệu lão gia càng nói càng chua xót, suýt rơi nước mắt, nắm lấy tay Hồ Ma và thành khẩn nói:

“Thực không dám giấu diếm, chúng ta đã cầu khẩn khắp nơi. Nếu ngài có thể giúp giải quyết cơn hạn này...”

“... Chúng ta sẽ dâng ngài năm mươi lượng bạc làm thù lao!”

“...”

“?”

Hồ Ma nghe mà choáng váng: “Mẹ kiếp, rõ ràng bên ngoài họ đồn là hai trăm lượng!”

Nhưng hắn không thể nói thẳng ra, chỉ liếc mắt ra hiệu cho Chu Đại Đồng. Chu Đại Đồng hiểu ý, lau miệng bóng nhẫy, cười lạnh nói: “Năm mươi lượng? Đại sư phó nhà chúng ta, thấp hơn năm trăm lượng thì sẽ không ra tay.”

Hồ Ma thở dài trong lòng: “Thôi giá cao quá...”

Triệu lão gia nghe xong, hơi khó khăn, nhưng không trả giá mà trầm ngâm hỏi Hồ Ma:

“Chuyện này, thù lao cũng dễ nói, ta có thể bàn bạc với người trong thôn, nhưng...”

“... Ngài có thực sự nắm chắc không?”

“...”

“Không có.”

Hồ Ma lắc đầu, khiến Triệu lão gia ngẩn người.

“Còn chưa có xem, ai dám nói có nắm chắc?”

Hồ Ma cười lạnh: “Ta đến đây để giải quyết vấn đề, không phải lừa đảo, hống hách làm gì?”

Triệu lão gia nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, càng yên tâm hơn.

Nhìn mấy người này, tuổi tác không lớn, nhưng không giống như những kẻ lừa đảo trước đây, ăn nói liều lĩnh, miệng đầy cam đoan.

Triệu lão gia càng vội vàng mời rượu, nói với Hồ Ma: “Vậy xin nhờ đại sư phó. Hôm nay trời đã muộn, ngài hãy nghỉ ngơi ở đây. Sáng mai, ta sẽ cho người đi khắp làng báo tin, gom đủ thù lao cho ngài...”

“Còn ngài...”

“...”

“Người cứ từ từ thương lượng.”

Hồ Ma nói: “Ngày mai ta cũng phải đi xem xét xung quanh trước, nắm chắc mọi việc rồi mới động thủ.”

Triệu lão gia nghe vậy, yên tâm hơn. Ông sai người dọn cơm nhanh chóng, sau đó đưa các vị đại sư phó, tiểu sư phó đến phòng nghỉ, đun nước nóng rửa chân, để họ ngủ ngon giấc.

Ăn xong, thu dọn, thời gian đã không còn sớm. Chu Đại Đồng và những người khác đi ngủ trước, chỉ có Hồ Ma đi theo Triệu lão gia uống trà, hỏi han kỹ càng mọi chuyện mới trở về phòng. Vừa về, hắn đã thấy Chu Đại Đồng và những người khác xông tới, vội vàng hỏi:

“Thế nào?”

“Mặt rõ ca, người thực sự có biện pháp chứ?”

“Nếu không làm được trò này, chúng ta tìm cơ lấy tiền đặt cọc, rồi tìm cơ hội chuồn đi?”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma nhìn Chu Đại Đồng, ánh mắt thay đổi. Cái trò lừa đảo này y là học ở đâu?

“Chạy không được.”

Lúc này, Chu Lương, người tương đối bình tĩnh, lắc đầu nói với mọi người: “Vừa nãy ta thấy, người nhà bọn họ dắt ngựa của ta đến chuồng ngựa phía trước. Đây là họ đang theo dõi chúng ta...”

“Ha ha, không ai ngốc cả.”

Hồ Ma nghe vậy, cười lạnh một tiếng: “Nhưng ta đến đây lần này, vốn là để kiếm tiền.”

“Việc này ta có nắm chắc. Trước kia ta nghe Nhị gia nói qua về việc đánh hạn xương cộc. Chỉ cần tìm ra Hạn Bạt và đốt nó, mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

“ ... ”

Mọi người xung quanh đều ngẩn người, Chu Đại Đồng càng nói: “Sao Nhị gia không nói với chúng ta?”

“Còn cần phải nói sao?”

Hồ Ma nhìn hẩn tức giận: “Các người vừa đến bên cạnh Nhị gia, chỉ toàn nghĩ đến chuyện ăn uống...”

Chu Đại Đồng nhất thời chột dạ, ngay cả Chu Lương và Triệu Trụ cũng không nhận được.

... Đúng là vậy.

Nhưng Hồ Ma nhìn bộ dạng của họ, cũng không giải thích, chỉ bảo họ nhanh nghỉ ngơi, sáng mai dậy sớm giúp việc.

Chương 274. Tìm kiếm

Chương 274: Tìm kiếm

Kỳ thật, hắn nói ba phần thật bảy phần giả. Việc đánh hạn xương cọc, hắn đúng là nghe Nhị gia nói qua. Khi mới đến thế giới này, hắn không hiểu gì, nên dựa vào những câu chuyện kỳ văn ít người biết đến của Nhị gia để hiểu hơn về thế giới này.

Nhưng Nhị gia chỉ là thuận miệng nói về kiến thức và truyền thuyết ở các nơi, còn việc giải quyết Hạn Bạt thực sự, hắn học được từ Trần Tuế Thư.

Chỉ là, Trần Tuế Thư chỉ nói sơ lược về việc giải quyết Hạn Bạt, nhất là loại Hạn Bạt chưa thành hình. Nội dung chỉ vồn vện vài câu.

Nhưng bây giờ, hắn phải dựa vào vài câu đó để giải quyết cơn hạn này.

Thực hành giúp ta hiểu rõ hơn lý thuyết.

Ngày thứ hai, người nhà họ Triệu gọi Hồ Ma dậy rửa mặt. Bếp dưới đã nấu sẵn bánh bao trắng tinh. Hồ Ma và các tiểu nhị ăn no nê, rồi theo Triệu lão gia ra khỏi trang trại để xem xét xung quanh, thu hút một đám người hiếu kỳ đi theo.

Đi một vòng quanh làng, Hồ Ma không khỏi kinh hãi.

Mọi người trong làng như đang sống trong một lò lửa nóng bức. Mới chỉ là tháng Sáu, nhưng thời tiết đã khô nóng như tháng bảy tháng tám.

Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là những cánh đồng hoang và khu đất hoang xung quanh làng, nơi đâu cũng có những

ngôi mộ bị đào bới, quan tài và thi cốt bị vứt bừa bãi dưới ánh mặt trời, hoặc bị chó hoang tha đi.

Có vẻ như người dân trong làng đã quá sợ hãi và bắt đầu tấn công bừa bãi. Bất kể đúng sai, họ đều đào bới mộ phần, bắt chập tổ tiên, đập phá tất cả.

Chỉ có nhà của các hộ phú quý, bao gồm nhà Triệu lão gia, mới thuê người canh gác để bảo vệ mộ tổ.

Tuy nhiên, người dân trong làng vẫn luôn lăm le, chỉ chờ thời cơ để xông vào đào bới.

Trời hanh vật vả, lo lắng về nạn hạn hán, ăn bữa hôm lo bữa mai, khiến cho tâm trạng của người dân càng thêm tồi tệ.

“Đại sư phó, thế nào?”

Họ đi xem xét suốt cả buổi sáng, đến trưa thì nghỉ ngơi trong ruộng. Người trong thôn đã mang thức ăn đến cho họ.

Số người đi theo Hồ Ma ngày càng đông. Triệu lão gia đã hẹn những người phú hộ khác trong làng đến để bàn về vấn đề thù lao. Tuy nhiên, mọi người không quan tâm nhiều đến vấn đề này, họ chỉ lo lắng liệu vị Chu sư phó này có thể giải quyết được vấn đề hay không.

Hồ Ma trả lời thành thật: “Ta vẫn chưa nhìn thấy gì khả nghi.”

Triệu lão gia nghe vậy, vừa lo lắng vừa có chút may mắn.

Lo lắng là vì sợ không tìm thấy Hạng Bạt, may mắn là vì ông ta cũng lo lắng người trong thôn nổi giận sẽ đào mộ tổ tiên nhà mình. Do đó, sáng sớm ông ta đã cố ý dẫn Hồ Ma đi xem mộ nhà mình trước.

Nhưng Hồ Ma xem xét một hồi rồi nói rằng Hạng Bạt không có khả năng xuất hiện ở đây.

Từ đó, Triệu lão gia cũng có cơ để răn đe những người muốn đào mộ nhà hàng xóm láng giềng: “Sur phó đã nói chưa có vấn đề gì, các người không thể cứ thế đào bới lung tung được!”

Nhưng Hồ Ma không cố ý chiêu cô nhà Triệu lão gia. Hắn nhìn mộ phần của tổ tiên nhà họ Triệu và thấy không có vấn đề gì.

Trần Tuế Thư đã nói rất rõ ràng: “Hạn Bạt làm trái, như đằm như lửa đốt.”

Một khi Hạn Bạt sinh ở dưới đất, xung quanh sẽ trở thành một mảnh đất chết. Nhưng trong trường hợp Hạn Bạt sinh trong mộ, thì hơi khác biệt, xung quanh sẽ có cỏ xanh óng ánh xuất hiện. Mộ tổ nhà Triệu lão gia sắp bốc khói, chứng tỏ chắc chắn không có Hạn Bạt xuất hiện.

Nhưng vấn đề là, hắn tìm kiếm bao nhiêu mộ khác mà cũng không thấy dấu hiệu phù hợp cho Hạn Bạt sinh trưởng.

“Có lẽ cách tìm kiếm này không hiệu quả.”

Hồ Ma trầm nghĩ, có lẽ nên thay đổi phương pháp.

Đã sáu ngày trôi qua kể từ khi hắn đến trang trại. Hắn không biết trận đấu pháp bên kia đã bắt đầu hay chưa, nhưng nghĩ đến thời gian cấp bách, hắn không thể vì hai trăm lạng bạc mà mãi ở đây.

Hướng hồ, người dân trong thôn không hiểu biện pháp trong Trần Tuế Thư, nhưng họ cũng có cách riêng. Họ đào bới tất cả những nơi khả nghi nhưng không thu được gì.

Điều này cho thấy, nơi chôn xác Hạn Bạt thực sự ẩn nấp và khó tìm. Vậy nên...

“Nếu không tìm ra nó, ta sẽ nghĩ cách dụ nó ra.”

“...”

Mọi người xung quanh nghe vậy đều giật mình.

Vừa mới lo lắng Hồ Ma không có cách nào, ai ngờ biện pháp của hắn lại đáng sợ như vậy?

“Làm sao...”

Triệu lão gia mới mở miệng, miệng đã cà lăm: “Làm sao tìm được?”

“Bắt đầu từ thôn của các ngươi.”

Hồ Ma suy nghĩ rồi nói: “Ngươi thừa dịp thời gian còn sớm, trước về làng phân phó một chút, từng nhà, đều phải lấy mấy con gia súc về nuôi, có điều kiện, cũng sửa chữa lại cửa sổ cùng cửa phòng một chút, dùng giấy dán lên trên.”

“Đêm đến, đóng cửa phòng, mở cửa chính, rắc vôi trắng lên chỗ cửa ra vào, sau đó đóng cửa đi ngủ. Nếu như trong đêm nghe thấy tiếng động, không được ra ngoài, cũng đừng lên tiếng.”

“Kể từ đó, ta sẽ thi pháp trong đêm, chúng ta có thể tìm ra thứ đó.”

Chương 275. Mời nhử

Chương 275: Mời nhử

Mặc dù lời nói của Hồ Ma nghe có vẻ kỳ quặc và đáng sợ, nhưng Triệu lão gia và những người xung quanh liếc nhìn nhau, vẫn cắn răng đồng ý.

Thời gian trôi qua, hạn hán ngày càng nghiêm trọng, làng mạc như chìm trong khủng hoảng, lo sợ một trận nạn đói lớn sẽ ập đến.

Họ không chỉ đồng ý, mà còn nhận thấy Hồ Ma không giống những kẻ lừa đảo trước đây, mà là thực sự muốn tìm cách giải quyết. Do đó, họ dần dần tin tưởng hẳn và đồng ý với đề xuất của hẳn. Chu Đại Đồng nói rằng tiền thù lao là năm trăm lượng thì bọn họ không đưa ra nổi số đó, nhưng nếu thành công, họ sẽ thu thập từ các thôn lân cận và gom đủ hai trăm lượng theo đúng như số tiền, mà lúc trước mọi người trong thôn đã thống nhất và nhờ những thương nhân truyền lời ra bên ngoài.

“Nếu vậy, ta cũng đành phải bỏ vốn liếng ra...”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, rồi quay trở lại làng, dặn dò cẩn thận người dân cách thực hiện.

Hẳn không chỉ vậy, mà còn phối hợp với Triệu lão gia, đi kiểm tra từng nhà. Nếu nhà nào có súc vật thì phải chăm sóc cẩn thận, nếu không có thì phải mượn hai con từ nhà hàng xóm. Tóm lại, trong nhà ngoài người phải có sinh vật khác.

Ở cửa ra vào phải được rắc vôi, cửa phòng phải sửa cho xong, cánh cửa càng cao càng tốt.

Nếu như trong nhà cánh cửa đã hỏng, hãy chặt một cành cây thô, lấy đầu gối làm tiêu chuẩn, đặt ngang ở trước cửa nhà.

Bận rộn hoàn thành những việc này, trời đã tối. Hồ Ma cho Triệu lão gia và mọi người nghỉ ngơi, mang theo Chu Đại Đồng và một ít hỏa kế đi ra ngoài. Đầu tiên, hắn cho người giết gà vịt mà Triệu lão gia kiếm được trong thôn, lấy máu hứng đầy một thùng lớn.

Sau đó, hắn nhắm tâm lấy ra từ trong ngực một cái bình sứ nhỏ, bên trong là một viên huyết thực hoàn.

Viên huyết thực hoàn này là do Hồng Đăng Hội thưởng cho hắn trước đó, là thứ có thể dụ tà ma ra ngoài.

Đừng nhìn nó nhỏ bé, giá trị của nó lên đến ba lượng vàng, đổi thành bạc là ba mươi lượng.

Dùng biện pháp này, hắn cũng coi như là dốc hết vốn liếng.

Hồ Ma làm một chút công tác tư tưởng, mới rót viên huyết thực hoàn vào tay mình. Mùi huyết khí xộc vào mũi, viên thuốc to bằng trái nhãn, tươi non, mọng nước. Huyết khí theo gió bay xa mười dặm, lập tức khiến Tiểu Hồng Đường đang ẩn náu dưới mái hiên thò đầu ra.

“Tiểu Hồng Đường tới đây...”

Hồ Ma vẫy tay ra hiệu Tiểu Hồng Đường, nó lập tức chạy đến ngoan ngoãn.

Hồ Ma đầu tiên ép lấy chất lỏng bên trong viên huyết thực hoàn, trộn vào thùng máu, sau đó đem phần thịt còn lại cho Tiểu Hồng Đường.

Để giải quyết nạn hạn hán cho thôn này, hắn đã dùng một viên huyết thực hoàn... cũng không phải là bỏ hết vốn liếng?

Nhìn thấy Tiểu Hồng Đường vui vẻ đến mức mắt cong cong, tâm trạng Hồ Ma cũng tốt hơn.

“Ăn đi!”

Cho Tiểu Hồng Đường ăn không khiến hấn đau lòng, về sau hấn còn phải dựa vào tuyệt chiêu phi kiếm này!

Hoàn thành những việc này, Hồ Ma lại sai Chu Đại Đồng lấy đến một bình rượu.

Đây cũng là phần thưởng của Hồng Đăng Hội trước đó, là một bình huyết tửu. Bên trong cũng có mùi Thái Tuế, nhưng được ủ trong rượu, khiến khí huyết càng đậm đà và dữ dội hơn. Hấn trực tiếp đổ ra nửa bình, bảo Chu Đại Đồng đập kín nắp, thu phần còn lại.

Làm xong những việc này, hấn mới sai người thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, đem máu vẩy quanh làng.

Bọn tiểu nhị không rõ nguyên do, nhưng vẫn nghe lời. Mỗi người chia một thùng, tranh thủ thời gian đi vẩy, vẩy xong chạy trở về.

Lúc này trời đã tối đen. Hồ Ma và mọi người trở lại nhà Triệu lão gia.

Triệu lão gia theo thường lệ bày một bàn tiệc, vẫn có rượu có đồ ăn. Tuy nhiên, không khí không còn nhẹ nhàng như đêm trước. Bao gồm cả Chu Đại Đồng, mọi người đều lo lắng, ăn cơm cũng không dám lớn tiếng.

Cả làng không ai dám đi ra ngoài, đèn cũng không dám thắp. Khi trời tối, mọi người thúc giục người trong nhà nhanh chóng đi ngủ.

“Ô...”

Không biết qua bao lâu, bên ngoài làng vang lên từng đợt âm phong rít qua, mang theo âm thanh quỷ khóc sói gào.

Triệu lão gia cũng không ngủ, canh giữ bên cạnh Hồ Ma. Nghe thấy tiếng động, sắc mặt ông ta tái nhợt.

“Không sao, một lát nữa sẽ yên tĩnh.”

Hồ Ma lắc đầu với ông ta, ra hiệu ông ta tiếp tục uống rượu, không cần lo lắng. Hắn giải thích rằng máu mà hắn sai người vẩy trong thôn đều là đồ tốt, chắc chắn sẽ thu hút tà ma.

Nhưng hắn chỉ vẩy ở bên ngoài thôn, không tăng thêm nhiều đồ vật, nên mùi sẽ nhanh chóng tan đi. Những tà ma bị thu hút đến cũng sẽ không vào thôn, chỉ quanh quẩn bên ngoài một hồi rồi tự trở về.

Quả nhiên, không đến nửa canh giờ, bên ngoài làng lại trở nên yên tĩnh.

Thậm chí còn yên tĩnh đến mức bất thường, hoàn toàn im ắng. Ngay cả tiếng động của ngựa và gia súc trong làng cũng không còn chút nào.

“Hắn là sắp đến rồi.”

Hồ Ma im lặng chờ đợi. Khoảng nửa đêm, đám người vốn đã không thể chịu đựng được, nhưng vẫn kiên nhẫn cùng canh gác với Hồ Ma ở đây.

“Mẹ ta ơi...”

Nhưng đột nhiên, khi mọi người đang cảm thấy buồn ngủ mệt mỏi, một tiếng thét hoảng sợ vang lên từ một tòa nhà cách nhà Triệu gia không xa.

Giữa đêm yên tĩnh, tiếng thét này lại kinh hoàng và sợ hãi, mang theo tiếng ghen ngào, khiến tất cả mọi người trong sân đều run lên.

“Bạch!”

Chu Đại Đồng và đồng bọn giật mình, lập tức nhảy dựng lên, rút đao trong tay.

Chương 276. Thi thể lông trắng

Chương 276: Thi thể lông trắng

Triệu lão gia cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ, suýt ngã quỵ, mặt tái nhợt như tờ giấy, run rẩy nhìn về phía Hồ Ma.

Khác với tiếng quỷ khóc thần hào lúc nãy, tiếng gọi này rõ ràng là do người phát ra, và hơn nữa, trận âm phong lúc nãy nghe xa xôi, chỉ ở bên ngoài thôn.

Bây giờ tiếng gọi này lại do người trong thôn phát ra, dường như chỉ cách đây vài hộ gia đình.

Nhiệt độ trong không khí không biết lúc nào đã giảm xuống, thức ăn ần ần nổi lên một lớp dầu mỡ, ngọn đèn trên bàn rõ ràng không có gió nhưng lại dần dần nhỏ xuống, chỉ còn to bằng hạt đậu.

Da gà nổi lên trên cánh tay của mọi người, ai cũng không dám thở mạnh.

“Đừng hoảng, tiếp tục uống rượu.”

Hồ Ma chỉ nói nhỏ: “Đợi đến hừng đông rồi nói, hừng đông sẽ sáng tỏ.”

Nghe nói không cần đi ra ngoài, Chu Đại Đồng và đồng bọn nhìn nhau, có chút yên tâm, nhưng ai cũng không dám chủ quan. Họ không còn tâm trí ăn uống, chỉ chịu khổ, khó khăn mới chờ đến canh tư sáng, tiếng gà gáy vang lên từ xa xa. Lúc này Hồ Ma mới đứng lên, nói: “Đi thôi!”

Đám người không ngủ suốt đêm vội vàng lên tinh thần. Trời còn chưa sáng, họ đã đốt đèn lồng.

Ngay cả Triệu lão gia cũng cố gắng chống đỡ, cùng đi đến nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết đêm qua.

Trên đường đi, họ gặp những người mở cửa phòng, đi theo trà trộn vào đám người. Xem ra người trong thôn đêm qua cũng không ngủ ngon, đều đang nghe động tĩnh. Hồ Ma và đồng bọn vừa ra ngoài, họ cũng liền theo tới giúp đỡ.

Dần dần tụ tập được mấy chục người đàn ông khỏe mạnh. Khi đi đến đầu thôn tây, họ nghe thấy tiếng khóc run rẩy, kinh hoàng từ bên trong.

“Mọi người tản ra, chờ ở bên ngoài, đừng giẫm lên cổng vôi.”

Hồ Ma lớn tiếng nhắc nhở mọi người, rồi nhảy qua cổng vôi, nhìn vào bên trong.

Khi bước vào nhà, họ phát hiện một con dê đã chết. Cả đầu dê gần như bị xé nát, bụng bị đào bới, gan ruột thiếu mất một phần, còn có thể nhìn thấy dấu vết móng vuốt và răng cắn.

Một nữ nhân trẻ với vẻ mặt hốt hãi ôm con nhỏ núp trong góc cửa khóc nức nở.

Người nam nhân trong nhà cầm cuốc trong tay, run rẩy. Khi thấy cửa mở, hắn ta vùng cuốc đập tới:

“Ta liều mạng với người...”

“...”

“Nhìn cho kỹ rồi hẵng động thủ.”

Hồ Ma đưa tay đỡ lấy cuốc, cau mày nói: “Tà ma kia đêm qua đã đến đây sao?”

“Đến... Đến...”

Người nam tử kia vội vàng nhìn kỹ người tới, nhưng bị Hồ Ma trừng mắt nhìn, lập tức sợ hãi rụt rè, run giọng nói: “Đến rồi... Thật là dọa người...”

“Trên thân nó... mọc lông trắng, con mắt... con mắt giống lòng đỏ trứng gà, đi đường... không biết đi đường, chỉ là nhảy, sau khi đi vào, liền đem... đem dê cắn chết rồi...”

“Trước khi đi, nó còn hướng vào trong nhà đập đầu... Ta sợ nó sẽ xông vào...”

“...”

“Tìm được rồi.”

Hồ Ma nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười khoát tay áo.

Xác định là món đồ kia, coi như kiếm được tiền rồi.

Hạn Bạt này được chôn cùng thi thể. Do phong thủy không tốt hoặc có oán khí, nó biến đổi và sinh trưởng. Khi trưởng thành, nó sẽ phá đất chui lên, khiến xung quanh gặp đại hạn.

Lúc mới sinh ra, nó sẽ hại người thân cận trong nhà trước. Đêm đầu tiên nó ăn gia súc trong nhà, đêm thứ hai sẽ ăn người.

Hồ Ma dùng huyết khí dẫn dụ để kích thích hung tính của nó, khiến nó nhanh chóng chui lên khỏi mặt đất.

Vì đêm đầu tiên nó không hại người, nên chỉ cần nhà nào nuôi gia súc mà gia súc chết, là biết nhà đó xảy ra chuyện. Lúc đó, chỉ cần tìm theo dấu vết là có thể tìm được mộ phần.

Để đảm bảo an toàn, Hồ Ma còn cho người vãi vôi tại các cửa nhà.

Đến hừng đông, họ sẽ theo dấu vôi để tìm ra nơi chôn cất của nó, đào ra, phơi dưới ánh mặt trời là có thể giải quyết.

...

Nhưng không ngờ, Hồ Ma vừa mới yên tâm, những người hàng xóm đi cùng lại xôn xao bàn tán:

“Là nhà lão Vệ này à? Không đúng, nhà lão Vệ mấy năm gần đây không chôn cất ai cả? Cha mẹ hắn ta không phải đã chết hơn mười năm trước rồi sao?”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe họ bàn tán, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái. Bỗng nhiên quay đầu lại, hắn nhìn thấy ánh mắt lấp lóe của nam nhân nhà này. Khi thấy hắn nhìn sang, nam nhân kia lại cúi đầu.

Hồ Ma cảm thấy có điều không ổn, nhìn ra cửa và tức giận.

Lúc họ đến đây trời vẫn còn tờ mờ sáng, không nhìn rõ. Bây giờ trời đã sáng rõ ràng hơn, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

Cánh cửa nhà này bị phá hỏng. Nghĩ lại hôm qua, nam nhân này không hề mở cửa như hắn nói.

Điều quan trọng hơn là, đêm qua hắn dặn người dân trong thôn là phải rắc vôi ở cửa ra vào, nhằm để lại dấu chân của con vật kia. Nhưng bây giờ nhìn lại, trước cửa chỉ thấy được quét sạch sẽ, không hề có dấu vết của vôi.

Nếu không có vôi, làm sao hắn có thể theo dấu vết tìm được con vật kia?

Hồ Ma mơ hồ đoán được điều gì đó, nhíu mày nhìn nam nhân kia:

“Ta bảo người rắc vôi ở cửa, vậy vôi đâu rồi?”

“À...”

Người đàn ông ngo ngắc, lắc đầu liên tục:

“Ta có rắc vôi ở cửa ra vào, có lẽ là... có lẽ là bị gió thổi bay mất?”

“Ha ha...”

Hồ Ma cười khẩy, không nói lời nào.

Nhà ai mà lại có gió dữ dội đến mức thổi bay cả lớp vôi dày ở cửa ra vào chứ?

Hồ Ma biết người này có vấn đề, nhưng đây không phải là chuyện nhà mình, hấn đến để trừ tà ma chứ không phải để quản lý chuyện nhà người ta. Hấn chỉ cười nhìn Triệu lão gia và nói:

“Việc của ta đã xong, nhưng người trong thôn không nghe lời khuyên, để lỡ việc. Ngài xem xử lý thế nào?”

Chương 277. Tức giận

Chương 277: Tức giận

Triệu lão gia không cần Hồ Ma nhắc nhở, ông ta đi theo thủ suốt đêm cũng hiểu rõ đầu đuôi sự việc. Ông ta tức giận dùng dùng vọt lên, đưa tay muốn tát vào mặt của hán tử kia:

“Tên khốn kiếp, ngươi còn chối!”

Triệu lão gia giơ tay định tát, nhưng lại khựng lại. Ông ta đã già, đánh nhau chỉ tổ làm đau tay.

“Ta đêm qua còn sai người đến xem ngươi có rắc vôi hay không. Nhà nào cũng có vôi, sao chỉ nhà ngươi không có?”

Hán tử kia ôm đầu, không dám nói gì. Người phụ nhân ôm con nhỏ bên cạnh run giọng:

“Hắn... hắn đã quét sạch vôi...”

Lời chưa dứt, hán tử kia hung hăng trừng mắt nhìn phụ nhân, khiến phụ nhân kia im bật.

Triệu lão gia càng tức giận:

“Còn dám cãi?”

Triệu lão gia vốn là một trong những phú hộ trong làng, đâu có dễ bị qua mặt. Nhìn vào ánh mắt lạnh tránh của tên hán tử kia, ông đã đoán được phần nào sự thật. Trong lòng ông càng thêm tức giận.

Nện tên hán tử kia hai lần, cảm thấy tay đau, ông ta bèn ngừng lại. Quay sang đám người phía sau, ông ta hét lớn:

“Còn đứng ngây đó làm gì? Tên khốn này muốn hại cả làng chúng ta! Đánh cho ta, đánh cho đến khi hắn khai thật!”

Mọi người nghe Triệu lão gia nói, nhất là khi nghe đến chuyện hại cả làng thì tất cả đều phẫn nộ. Họ xông vào, hung hăng đánh đập tên hán tử kia.

Vùng đất này vốn đã hạn hán nhiều năm, nước càng ngày càng ít. Ngay cả nấu cơm, người ta cũng phải dùng nước bùn pha loãng. Nỗi uất ức trong lòng người dân như ngọn lửa âm ỉ, chỉ chờ một tia lửa để bùng phát. Lần này, lời nói của ông chính là tia lửa làm bùng nổ lên sự giận dữ của mọi người trong làng.

Trước sự phẫn nộ của dân làng, cấm hẳn hành động của tên hán tử này, lo sợ cho Hạn Bạt, cho nên họ xông vào đánh đập hắn ta.

Hồ Ma chỉ đứng nhìn từ xa, ra hiệu cho Chu Đại Đồng và những người khác không nên can thiệp.

Là người ngoài, họ phải biết giữ chừng mực. Việc xử lý Hạn Bạt là chuyện của họ, nhưng không nên xen vào chuyện nội bộ của làng.

Bị dân làng xông tới, tên hán tử kia run lẩy bẩy, sợ hãi kêu lên:

“Ta không biết, ta thật không biết...”

“Có lẽ do sự phò các người mời đến làm mất linh. Ta không liên quan!”

“...”

“Còn nói mất linh?”

Triệu lão gia tức giận, dùng chân đạp vào tên hán tử kia:

“Khôn kiếp, mất linh mà dê của nhà ngươi chết như thế nào? Mất linh thì ngươi quét vôi làm gì? Mất linh... ngươi còn nhớ thương mộ phần của Thái gia gia của chúng ta để làm gì?”

“ ... ”

Triệu lão gia vốn là người hiền lành, là người tốt trong làng. Sống cả đời, ông chưa từng để ai nhìn thấy mình làm hại người khác.

Nhưng lần này, vì thể diện và vì cả làng, ông buộc phải ra tay. Đám thanh niên trai tráng càng không khách khí, xông vào đánh đập tên hán tử kia.

Tên hán tử kia biết rằng người trong thôn ra tay có thể đánh chết người, nên y sợ hãi van xin: “Đừng đánh, đừng đánh, ta nói...”

“Đến, tới là... Là đường huynh của ta...”

Người trong thôn lúc này mới dừng tay, nhưng nghe vậy, lại chỉ là hai mặt nhìn nhau.

Nhất là phụ nhân ôm đứa bé, nghe vậy thì cũng ngẩn ngơ, sau đó nhảy dựng lên, nhào vào đánh trên đầu của y.

Triệu lão gia càng là tiến lên quát hỏi, Hồ Ma thì cùng đám người Chu Đại Đồng chỉ đứng ở bên ngoài nhìn, nghe người chung quanh nghị luận âm ỉ, giờ mới hiểu được.

Hóa ra đường huynh mà y nói đến là người cùng làng. Mấy năm trước, hai huynh đệ cùng nhau vào thành làm ăn, kiếm được một số tiền nhỏ. Người này trung thực, mang tiền về quê, nhưng đường huynh của hắn lại bỏ trốn với Diêu tử trong thành.

Nói cách khác, người phụ nhân ở trong nhà không phải là thê tử của y mà là đường tẩu.

Vì nhà không có nam nhân, cuộc sống khó khăn, nên y thường qua chăm sóc, dần dần ở lại luôn.

Việc này không chỉ người trong thôn không nói gì mà cả cha mẹ chồng của đường tẩu cũng không nói gì.

Dù sao, trong ruộng cần có người làm, trong nhà có con nhỏ cần người nuôi. Ở trong thôn, có quy củ “huynh chết đệ kế”, đường huynh bỏ trốn cũng không khác gì chết, người sống thì vẫn phải tiếp tục sống.

“Nhưng đường huynh nhà ngươi không phải đã cùng Diêu tử bỏ trốn rồi sao?”

“Sao lại thế... Làm sao lại trở về trong đêm?”

“...”

Lúc này, Triệu lão gia thở hôn hển, cũng đã thăm vắn ra sự thật.

Hóa ra chuyện đường huynh cùng Diêu tử bỏ trốn là do y bịa ra. Lúc trước hai huynh đệ cùng nhau ra ngoài làm ăn, nói trắng ra cũng không phải công việc đảng hoàng gì, mà là đi ăn trộm.

May mắn là hai người có chút kỹ năng, trộm được một nhà giàu có. Y nổi lòng tham, trên đường về quê đã đánh chết đường huynh rồi vùi xác ở một nơi bí mật.

Y giết chết đường huynh không chỉ vì muốn độc chiếm số tiền kia, mà còn vì ham muốn đường tẩu xinh đẹp trong nhà. Sau khi trở về, y tung tin đồn, sau đó thường xuyên đến đây, lại chịu khó chi tiêu, dần dần chiếm được tình cảm của đường tẩu.

Tuy nhiên, vì lo lắng đường huynh trở về, đường tẩu vẫn chưa chịu chính thức thành thân với y.

Về sau, y cũng thường hối hận, không nên nói đường huynh cùng Diêu tử bỏ trốn, mà nên nói là không biết chết ở đâu.

Chương 278. Cọc người sống

Chương 278: Cọc người sống

...

“Khó trách.”

Lúc này, người trong thôn, ai cũng im lặng, không nói gì. Hồ Ma cũng rất cuộc hiểu rõ mọi chuyện.

Chả trách không tìm ra Hạng Bạt ở đâu!

Căn bản nó cũng không có mộ phần, mà bị y chôn vùi ở một nơi nào đó không ai biết. Hơn nữa, khi đường huynh của y chết có oán khí, lại thêm nơi chôn giấu thi thể không đúng phong thủy, nên dần dần biến thành tà ma?

Mà tên này trong lòng có quỷ, cho nên không muốn bị mình tìm ra. Do đó, y đã lén lút quét sạch vôi vào đêm hôm qua. Thậm chí, lúc sáng y vùng cuốc lên đánh mình...

... Không phải là bị dọa sợ, mà thật ra y là muốn đánh chết mình.

“Sur phó” như mình chết rồi, thì không ai tiếp tục quản việc này, mới có thể che đậy mọi chuyện?

Chuyện này cũng thực sự là...

Mình đến đây để giúp người ta giải quyết vấn đề, không ngờ suýt chút nữa là bị người ta hại.

“Được rồi, những chuyện này là việc của các người trong thôn, còn chưa đến lúc nói. Trước tiên, để cho y dẫn bọn ta đi xem thi thể kia ở đâu đi!”

Chờ bên kia thăm vấn xong, Hồ Ma mới đi lên phía trước, hướng Triệu lão gia nói:

“Nếu là y tự tay chôn, vậy tất nhiên là y biết ở nơi nào. Thừa dịp hiện tại trời đã sáng, đào thi thể ra, phơi thi thể dưới ánh nắng mặt trời, như vậy thì việc này cũng đã xong.”

Triệu lão gia tức giận toàn thân run rẩy, nghe xong lời này, mới phản ứng được.

Oán hận đá vào mặt tên hán tử đang nằm trên mặt đất:

“Còn không đi?”

“Đi, đi...”

Tên hán tử lè mề mãi mới bò dậy, cúi đầu, chỉ thấy ánh mắt hận thù của người dân trong thôn xung quanh. Y không dám nhìn ai, chỉ giả vờ đi ra ngoài. Khi đi qua đám người, y bắt ngờ xông ra khỏi đám người sau đó vọt ra ngoài.

Y biết rõ rằng việc này bại lộ, người trong thôn sẽ không tha cho mình. Chắc chắn y sẽ bị treo cổ trên cây, nên y không còn tâm trí nào đi tìm thi thể mà chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng y không ngờ rằng bên ngoài cửa cũng có dân làng. Khi y vội vã chạy ra, có người vội vàng lao đến chặn y lại.

Y vừa mới bị dọa sợ suýt mất mạng trong đêm, lại bị thanh niên trai tráng trong thôn vây quanh đá và đập liên tục, chân tay của y đã không còn linh hoạt, lại bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó vô hình, khiến cho y té ngã, cầm bị cắm vào trong cái cuốc, bị đâm xuyên qua.

Mọi người hoảng hốt tản ra, rồi đột nhiên nhớ tới, xông tới hỏi y chôn thi thể ở đâu.

Nhưng miệng của y ngáp ngừng, không nói được lời nào, ánh mắt dần dần ảm đạm.

Mới vừa rồi còn náo nhiệt ồn ào, giờ đây lại trở nên im lặng.

Mọi người nhìn nhau, vẻ phần nộ trên mặt dần biến thành hoang mang.

Kẻ duy nhất biết nơi chôn thi thể đã chết đột ngột, vậy vấn đề phải giải quyết thế nào?

Ai cũng bó tay, không biết phải làm gì.

Tất cả ánh mắt kinh ngạc đều đổ dồn về phía Hồ Ma.

Hồ Ma tiến đến trước mặt tên hán tử kia, nhìn vào cằm hắn bị cắm sâu vào cái cuốc, lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng chỉ cần theo dấu chân kia, tìm ra thi thể phơi nắng là xong chuyện...

Giải quyết con tà ma này không khó, nhưng vì liên quan đến mạng người nên trở nên khó giải quyết.

Hắn suy nghĩ một hồi, đành phải đi đến chỗ người phụ nhân đang khóc nức nở, giọng trầm thấp nói:

“Chuyện đã đến nước này, không còn cách nào khác.”

Hắn trầm ngâm một lúc, rồi bước đến chỗ người phụ nhân đang khóc nức nở trong phòng, sắp ngất đi, thấp giọng nói: “Chỉ có cách thừa dịp ban ngày đi tìm, đến những nơi vắng vẻ tìm kiếm, xem có thể tìm thấy nó hay không. Nếu không tìm được...” “... Thì phải dùng cọc người sống.”

“...”

“A?”

Triệu lão gia và mọi người xung quanh đều kinh hãi, vội hỏi cọc người sống là gì.

Hồ Ma lúc này thật ra cũng chỉ là kẻ học nửa vơi, hiểu biết về Hạng Bạt chỉ là nghe Nhị gia kể lại, đọc được một chút giải

thích ở trên Trần Tuế Thư, cùng với những câu chuyện phiếm về đạo lý huyền môn lúc nghe được từ chỗ của Ngô Hòa muội tử và Ngô Hồng chương quỹ trước đây

Tuy nhiên, đối mặt với ánh mắt kinh sợ và hoảng hốt của dân làng, hẳn biết điều đáng sợ nhất lúc này là gây ra khủng hoảng, nên chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn đứa bé ở trong tay của người phụ nhân ở trong phòng, chậm rãi nói:

“Người chết rồi, sẽ không biết gì nữa. Tà ma tôi hôm qua quay về hại gia súc, tối nay nhất định sẽ quay về hại người

“Lúc còn sống, tất nhiên sẽ lấy người thân làm trọng, nhớ đến huyết thống gia tộc, nhưng người chết rồi, biến thành tà ma, lại bắt đầu hại người thân trước tiên, oan gia trái chủ chính là nói như vậy.”

“Hiện giờ, đứa bé này là người thân cận nhất của nó ở trên đời, cho nên tối nay nó sẽ quay về, người đầu tiên muốn hại chết chính là đứa bé này.”

“Hơn nữa, vào ban đêm, ai cũng không dám đảm bảo có thể bảo vệ đứa bé này chu toàn trong lúc chiến đấu với tà ma hay không, chỉ có thể dùng bát tự của nó, lấy một chút tinh huyết để làm thế thân.”

“Thừa dịp thế thân thu hút sự chú ý của nó, tập hợp nhân thủ tiêu diệt nó mới có thể giải trừ nạn hạn hán cho thôn làng này.”

“Chỉ có điều...”

“...”

Hắn nói rồi nhìn về phía Triệu lão gia. Triệu lão gia cũng đang bị lời nói của hắn khiến cho tim nhảy lên tận cổ họng, vô thức hỏi:

“Làm sao?”

“ ... ”

Hồ Ma thở dài một hơi, nói: “Phải thêm tiền!”

Chương 279. Cùng nghề

Chương 279: Cùng nghề

Tà ma không phải là người thân hay bạn bè thân thiết của chúng ta, mà vốn là một chuyện đơn giản lại trở nên phức tạp như vậy, độ khó và rủi ro cũng theo đó tăng lên. Do đó, nếu muốn ta tiếp tục giúp giải quyết chuyện này, tiền thù lao cũng phải tăng lên.

Hồ Ma không hề trả giá mà nói một cách chân thành.

Ngay cả Triệu lão gia cũng hiểu rõ điều này, nhưng khi nghe đến việc phải thêm tiền, lòng ông không khỏi có chút khó chịu.

Trước đây, ông đã nói chuyện với các làng phú hộ xung quanh rằng, bất kể cuối cùng điều tra ra thứ này từ làng nào, ba trăm lượng tiền thù lao sẽ được chia đều cho mọi người.

Nhưng bây giờ, xác định hung thủ là từ làng của mình, lại còn yêu cầu thêm tiền, e rằng các làng phú hộ xung quanh sẽ không nỡ.

Chẳng lẽ ông phải tự bỏ tiền túi ra sao?

Về lý thuyết, gia chủ là người nên trả tiền, nhưng ông cũng biết rõ rằng gia chủ như ông là không đủ khả năng trả nổi món tiền kia.

Hồ Ma không ép buộc ông ta, chỉ nói với Triệu lão gia: “Oan nghiệt từ trong đất chui lên hại người, trước tiên sẽ bắt đầu từ nhà mình. Nó hại càng nhiều người thì càng lợi hại. Hôm nay nó ăn gia súc, ngày mai sẽ muốn hại người thân

trong gia đình nhà ngươi. Ngươi đoán ngày thứ ba nó sẽ làm gì?”

Triệu lão gia giật mình: “Hại... Hại người trong làng?”

“Không chỉ là hại người trong làng.”

Hồ Ma kết hợp nội dung trong Trấn Tuế Thư và lời đồn Nhị gia kể cho mình nghe, nói: “Nó còn sẽ phát tán độc khí, dẫn phát ôn dịch. Lời đồn trước đây nói rằng sau hạn hán sẽ có đại dịch, chính là vì lý do này.”

“Về phần ta, không kiếm được tiền thì không được, ngài cũng thấy đấy, vì chuyện này ta đã thức trắng đêm, nhưng không thể chịu đựng được việc làng này xảy ra chuyện không hay.”

“Còn ngài, cần phải suy nghĩ kỹ.”

Triệu lão gia nghe vậy, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Bị người ngoài nói chuyện không hay trong làng, ông ta cũng không thể nhịn được.

Nhưng vì chuyện này, ông ta không tiện nói gì, chỉ cố gắng chống đỡ nói: “Đại sư đã tốn nhiều tâm trí, ta sẽ nghĩ cách lo liệu tiền thù lao.”

Tiếng cười lạnh vang lên từ đám đông, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hồ Ma quay đầu nhìn, thì thấy một lão già rách rưới, trên vai của lão có một con khỉ đang ngồi xồm, lão rút thuốc tẩu và nhìn về phía họ.

Hồ Ma phớt lờ lão già, hướng Triệu lão gia nói: “Việc này tùy ngài quyết định, ta chỉ nói lời thật.”

“Hiện tại thừa dịp bình minh, vẫn là trước phái người đi tìm một chút đi, nếu là có thể tìm được, đốt một mồi lửa thì

việc này cũng coi như xong.”

“Nếu như tìm không thấy, buổi tối hôm nay còn phải bận rộn một trận.”

“Ta đêm qua canh giữ cả một đêm, đêm nay thức khuya sợ là không kiên trì nổi, ta về trước nghỉ ngơi một chút.”

“...”

“Vâng, vâng, vâng...”

Triệu lão gia liên tục đáp lời, sai người đưa đại sư phó và các vị tiểu sư phó đi nghỉ ngơi.

Hồ Ma cũng đưa ra an bài: Chu Đại Đồng và Triệu Trụ sẽ nghỉ ngơi cùng mình, còn Chu Lương sẽ vất vả hơn một chút.

Y làm việc cẩn thận, ban ngày sẽ cùng Triệu lão gia an bài người đi tìm kiếm thứ đó. Nếu không tìm thấy, tối đến ba người họ, gồm Hồ Ma, Chu Đại Đồng và Triệu Trụ sẽ phụ trách đối phó với tà ma. Chu Lương sẽ nghỉ ngơi vào ban đêm.

Việc này cũng là để mọi chuyện được xử lý ổn thỏa. Nếu họ tìm thấy và đốt thứ đó vào ban ngày, mà đám người của Hồ Ma không có ai tham gia, không chừng thôn này sẽ quyết nợ.

Rửa mặt bằng khăn nóng, Hồ Ma lên giường ngủ.

Tỉnh dậy đã là xế chiều. Trong nhà lớn của Triệu gia, mọi người đang bận rộn chuẩn bị cơm tối cho họ. Biết rằng tối nay có việc quan trọng, họ ăn cơm sớm để có sức khỏe canh gác và chuẩn bị cho một đêm dài.

Hồ Ma rửa mặt xong bước ra khỏi phòng. Vừa hay nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt ở cổng.

“Chuyện gì vậy?”

Hắn tò mò hỏi Chu Lương. Chu Lương cau mày, nói:

“Tìm con tà ma kia cả nửa ngày mà không thấy, lúc quay về thôn thì gặp lão già mang khí này.

“Lão ta nói nghe tin của mấy người hành thương nên đến giải quyết vấn đề. Nhưng người trong thôn không ai để ý đến lão, cho nên lão muốn cùng chúng ta ăn bữa cơm. Mọi người chỉ muốn cho một người một khi ít bánh ngô để ăn.

“Nhưng lão không chịu, nhất quyết đòi vào ăn cùng.

“...”

“Lại là người cùng nghề sao?”

Hồ Ma tò mò suy nghĩ một lát rồi nói:

“Đều là khách giang hồ, chỉ một bữa cơm cũng không sao. Gọi lão ta vào đi!”

“...”

Chu Lương nghe vậy liền đi nói với gia đình, để lão già kia vào.

Hồ Ma quan sát lão già ăn mỳ với mái tóc bù xù, một con mắt đục ngầu và nụ cười hở hai hàm răng. Trên vai lão là một con khỉ rõ ràng đã được thuần hóa.

Dù không thể nhìn thấu lão già, Hồ Ma không muốn đắc tội nhưng cũng không muốn dây dưa. Hắn chỉ im lặng ngồi xuống.

Triệu lão gia thì thầm với Hồ Ma, nói rằng ông đã vất vả thuyết phục dân làng cùng góp sức. Sau khi diệt trừ con tà ma kia, họ sẽ thưởng thêm cho Hồ Ma một trăm lạng bạc ròng nữa. Hỏi Hồ Ma hài lòng hay không.

Hai trăm lạng bạc ròng cho một nhiệm vụ, quả là không tồi.

Hồ Ma gật đầu đồng ý và cầm đũa lên ăn cơm.

Chương 280. Hạng Bạt đến

Chương 280: Hạng Bạt đến

Lão già mang khỉ cười hì hì nhìn Hồ Ma và những người khác, chủ động bắt chuyện:

“Tiểu huynh đệ, các người thật sự chuẩn bị đối đầu với thứ đó vào tối nay ư?”

“Lấy tiền làm việc, dẹp bỏ phiền phức, có gì đáng nói?”

Hồ Ma vừa ăn vừa đáp lời lão già:

“Lão tiên sinh chẳng lẽ có ý kiến hay hơn?”

Lão già cười ha hả:

“Ha ha, ta chỉ là đến ăn ké bữa cơm no, nào có ý kiến gì?”

Lão ta cười toe toét, gần như thừa nhận mình là kẻ lừa đảo, rồi hỏi Hồ Ma:

“Tiểu huynh đệ thuộc môn phái nào?”

Hồ Ma cảnh giác:

“Đây là đang dò xét nguồn gốc của ta?”

Hắn biết người cùng nghề gặp nhau là oan gia, mọi người đều để mắt tới chuyện xui xẻo này, nên không thể không cẩn thận. Mời lão già vào là để đẹp mặt, không muốn đắc tội người.

Bị lão già thăm dò, Hồ Ma cười nói:

“Ta tuổi còn trẻ, hiểu gì về môn phái? Ngược lại, lão tiên sinh nhìn rất có bản lĩnh, có biện pháp tốt hơn không?”

Lão già cười hì hì:

“Ta chỉ là kẻ lặn lội trên giang hồ kiếm cơm ăn, sao có biện pháp gì?”

Hồ Ma thấy lão già không chịu nói, cũng không hỏi thêm, chỉ âm thầm đề phòng.

Lên giang hồ, mình trước tiên phải giữ lễ, nhưng cũng phải nhìn đôi phương. Việc này mình đã làm một nửa, muốn làm tiếp thì phải xem tiếp diễn biến thế nào.

Ăn cơm xong, họ cùng Chu Đại Đồng thu thập đồ vật, tìm đủ người, lấy gỗ thô, phá chẵn bông. Lưới cá khó kiếm, nhưng họ cũng tạm thời dùng dây thừng lớn bện thành một tấm, cùng nhau thu thập và hướng đến nơi xảy ra chuyện.

Chu Lương ban đầu có thể không tham dự vào ban đêm, nhưng y nói mình không mệt và cũng đi theo.

Đến nơi, họ thấy chen chúc toàn là người, trong nhà có tiếng khóc rống của phụ nhân:

“Đừng cản ta, ta muốn về nhà ngoại.”

“Các người sợ hãi, ta về nhà ngoại đi, người nhà mẹ đẻ nhiều, mới không sợ thứ kia đấy!”

“...”

Hồ Ma nghe vậy thì bất đắc dĩ, lại là phụ nhân này dọa sợ không muốn phối hợp.

Hắn không muốn xử lý việc này, liền liếc mắt nhìn Chu Đại Đồng, ra hiệu cho y đi giải quyết.

Chu Đại Đồng vung tay vung chân, tiến đến trước mặt phụ nhân có nhan sắc, nghiêm túc nói:

“Đại tỷ, ngươi nghĩ sai rồi.”

“Nếu là ban ngày, thì không cần sợ, nhiều nam nhân khỏe mạnh cùng nhau đốt lửa là xong. Nhưng tà mà chỉ ra ngoài vào

ban đêm, người nhà mẹ đẻ của người nhiều thì làm được gì?”

“Có chạy trốn, người cũng nên nghĩ lại, một đêm tối đen như mực, người có thể chạy được bao xa?”

“Người thật sự cho rằng tà ma giống chúng ta, đều không thấy đường trong đêm tối, không tìm ra hai mẹ con nhà người hay sao.?” “...”

Người phụ nhân kia bị y hỏi cho sợ hãi, nức nở nói: “Vậy ta phải làm sao?” Chu Đại Đồng vỗ ngực trấn an: “Yên tâm, có ta ở đây. Đêm nay người cứ ngủ yên trên giường, ta sẽ canh gác cho.”

Người phụ nhân kia nhìn y, thút thít đáp ứng.

“Mình cảm thấy trước đây Nhị gia phong bế lô hỏa cho Chu Đại Đồng, đó là làm một việc trừ hại cho dân...” Hồ Ma vẫn luôn quan sát bên cạnh, trong lòng không khỏi cảm khái

Hắn yên tâm, trước tiên bảo người trong sân đào một cái hố lớn, chôn một nửa cái cọc gỗ đã chuẩn bị sẵn, lấp đất lên trên, sau đó nén chặt lại.

Sau đó, hắn tìm một chiếc khăn rách, phủ lên trên, lại lấy một chút máu tươi từ đầu ngón tay của đứa trẻ, rưới lên giấy đỏ, hỏi nhỏ ngày sinh tháng đẻ của đứa trẻ, viết lên mặt sau của giấy đỏ, dán lên trên cọc gỗ.

Làm xong những việc này, chỉ có thể chờ đợi.

Ban ngày, thôn xóm náo nhiệt, người người chen chúc nhau xem náo nhiệt, bàn tán xôn xao về thảm kịch dê chết.

Nhưng vừa khi hoàng hôn buông xuống, mọi người bỗng trở nên sợ hãi, vội vã đóng chặt cửa nhà, trốn về nhà.

Ngay cả Triệu lão gia cũng không dám chủ quan, ông muốn sắp xếp vài tráng hán trong làng canh gác ở đây, đồng thời tìm sách vở tra cứu cách giải quyết. Tuy nhiên, đám tráng

hán cũng sợ hãi, cuối cùng phải hứa hẹn mỗi người một xâu tiền mới thuyết phục được vài người, lén lút trốn trong phòng chờ đợi.

Hồ Ma biết đây là một trận chiến ác liệt, liền trực tiếp để người mở cửa, bày một chiếc bàn nhỏ.

Hắn sai người pha trà đặc, tự mình uống để nâng cao tinh thần.

Bên cạnh hắn, một thanh đao thép và một thanh kiếm gỗ được đặt sẵn. Tiểu Hồng Đường cũng leo lên nóc nhà, ngồi xồm quan sát.

Chu Đại Đồng và Triệu Trụ thì trốn ở hai bên, mỗi người nắm một đầu sợi dây, ở giữa là một cái lưới.

Ngày hôm đó, màn đêm buông xuống đặc biệt sớm, bầu không khí xung quanh nhanh chóng trở nên im ắng.

Hai ngọn đèn lồng được treo trong sân, một trái một phải, soi sáng cảnh vật xung quanh bằng một mảng sương mù ảm đạm.

Hồ Ma lấy hết dũng khí chờ đợi ở đây, nhưng từ đầu đến cuối không có gì xuất hiện. Càng lúc mọi người càng nhàm chán, những tráng hán canh gác trong phòng cũng bắt đầu buồn ngủ, cảm giác như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngay lúc màn đêm đen đặc nhất, cánh cửa lớn đột nhiên mở ra, một cơn gió cuồng bạo thổi vào.

Cơn gió mang theo mùi hôi thối, thổi tắt cả hai ngọn đèn lồng trong sân.

Một ngọn tắt hẳn, ngọn còn lại bùng cháy dữ dội.

Nhờ ánh lửa bùng bùng, Hồ Ma tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa lớn. Bỗng nhiên, một bóng hình kỳ dị bò vào,

toàn thân mọc đầy lông trắng dài hơn thước, da mặt bong tróc từng mảng, lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn cao thấp không đều.

Nó xông vào sân, lao thẳng đến cọc gỗ dựng ở bên kia.

Miệng nó phát ra tiếng kêu rên rỉ kỳ quái, như thể đang khóc, nhưng hành động lại vô cùng hung hãn, hung hăng cắn xé cọc gỗ.

Chương 281. Vây đánh

Chương 281: Vây đánh

“Vật kia đến rồi...”

Ngay khi vật kia xông vào sân và cắn xé cọc gỗ, Hồ Ma đứng dậy.

Nhưng hắn không vội vã hành động mà trầm giọng hô lớn.

Đây là kế hoạch đã được hắn bàn bạc trước với Chu Đại Đồng và những người khác. Họ dựng cọc gỗ này vì biết Hạng Bạt xuất hiện sẽ làm hại đến người thân trong gia đình.

Vì vậy, đêm nay khi nó xuất hiện, việc đầu tiên nó nhất định sẽ làm là hại cốt nhục của mình. Do đó, họ dựng cọc gỗ này để dụ nó một chút. Mặc dù cọc gỗ này làm khá sơ sài, không thể lừa gạt được nó hoàn toàn, nhưng hắn cũng có thể thu hút sự chú ý của nó.

Lợi dụng lúc nó đang cắn xé cọc gỗ, Chu Đại Đồng và những người khác sẽ ra tay.

“Trụ Tử, tóm lấy nó!”

Quả nhiên, Chu Đại Đồng đã phản ứng ngay khi vật kia tiến vào sân, thậm chí không cần Hồ Ma nhắc nhở.

Y vội vàng nhảy lên, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Khi vật kia cắn vào cọc gỗ, y hét lớn và cùng Triệu Trụ lao ra.

Hai người kéo tấm lưới bằng dây thừng từ dưới đất lên, trùm lên người vật kia. Sau đó, họ đồng thời xông vào, trái một người, phải một người, quăng chặt lưới quanh vật kia và trói nó vào cọc gỗ.

Họ không ngừng bước chân, quần lưới quanh cọc gỗ vài vòng, trói chặt nó lại. Hai chân họ bám mặt đất, gắt gao nắm lấy dây thừng, cố định thân hình nó.

Cùng lúc đó, Hồ Ma tay trái cầm đao, tay phải cầm kiếm gỗ, lao về phía cọc gỗ.

“Hà hà...”

Vật kia phát ra âm thanh kỳ lạ, không giống như tiếng từ miệng mà như tiếng từ lồng ngực.

Nó phát hiện cọc gỗ là giả, liền giãy dụa mạnh mẽ, cố gắng xé toạc lưới.

Chu Đại Đồng và Triệu Trụ, hai thiếu niên cường tráng, được bổ sung huyết thực từ sớm, thể lực vượt xa người thường, mỗi người đều có sức mạnh tương đương hai ba người trưởng thành. Tuy nhiên, họ vẫn bị vật kia kéo trượt về phía trước.

Ngay lúc này, Hồ Ma đã đến, tay cầm đao thép, tung một đòn “Khai sơn”.

Đòn đao này được rót vào một luồng hỏa lực, bình thường tà ma chỉ cần gặp đao phong cũng sẽ tiêu tán.

Nhưng không ngờ, đòn đao này chỉ chém vào đầu sinh vật kia ba phần, sau đó lưỡi đao bị kẹt lại bởi hộp sọ của nó.

Bị hỏa ý trong đao kích động, vật kia toát ra một luồng âm khí quái dị. Âm khí này nhuộm đen lưới, khiến nó nhanh chóng khô héo và chùng xuống.

Chu Đại Đồng và Triệu Trụ mất đi lợi thế, đồng thời bị hất ngược ra sau.

Vật kia vung vẩy cánh tay, phá nát cọc gỗ, móng vuốt sắc nhọn hướng về phía căn phòng.

Ánh lửa từ ngọn đèn lồng trong sân soi rõ móng tay đen nhánh của nó, sắc bén như lưỡi dao.

Hồ Ma giật mình, đao bị kẹt trong đầu sinh vật kia, không thể rút ra.

Móng vuốt gầy guộc của sinh vật kia chĩa về phía trước, với lực đao xé nát cọc gỗ, có thể dễ dàng xé toạc ngực bụng của hắn.

Hắn nghiêng rặng, vung đao và đưa tay ra.

Ngay khi tay trái vươn ra, nó đã chuyển sinh thành tay chết, lạnh lẽo và cứng rắn, va chạm với móng vuốt sắc nhọn của sinh vật kia.

Năm ngón tay của hai bên quấn lấy nhau, khó phân biệt.

Móng vuốt khô quắt của vật kia toát ra khí độc và âm khí dày đặc. Người thường chỉ cần chạm vào sẽ bị tổn thương, đụng vào sẽ mục nát, khí độc xâm nhập vào da thịt. Tuy nhiên, Hồ Ma đã chuyển sinh thành tay chết, bàn tay như tử thi, không khác gì đối phương, da thịt bị tổn thương cũng không hề cảm thấy đau đớn.

Thân thể của vật kia cứng rắn và có lực đao vô cùng lớn, nhưng Hồ Ma sau khi chuyển sinh thành tay chết cũng có được sức mạnh phi thường.

Hai bên giao tranh bằng móng vuốt, Hồ Ma lấy thân thể người sống chiến đấu với sinh vật âm lãnh cứng rắn này, không phân cao thấp, ai cũng không lùi bước.

Hơn nữa, Hồ Ma dù sao cũng là người sống, tâm trí linh hoạt. Sau một hồi giằng co, hắn thừa cơ bắt lấy ngón tay của sinh vật kia, dùng sức bẻ ra ngoài. Rắc rắc vài tiếng, ngón tay của con quái vật bị gãy mất mấy ngón.

Nhưng vật kia không hề nao núng, ngược lại từ thân thể bỗng toát ra một luồng âm khí nồng nặc, kèm theo mùi hôi thối nồng nặc, xộc vào mặt Hồ Ma.

Hắn phản ứng cực nhanh, từ lúc lao đến đã đề phòng việc hít phải khí độc. Hắn nín thở trong lồng ngực, không hề hít vào. Khi sinh vật kia phun ra âm khí, hắn cũng phun ra một luồng Chân Dương Tiễn từ miệng, giống như một thanh kiếm khí thực sự.

Luồng khí này lao thẳng vào luồng âm khí độc hại, đánh vào mặt vật kia.

Hắn đã luyện tập phối, tăng thêm đạo hạnh cao thâm. Luồng Chân Dương Tiễn này vô cùng mạnh mẽ, uy lực to lớn.

Vật kia đã thành cương thi, lực lớn vô cùng, một quyền của Hồ Ma nện vào ngực của nó cũng không lay chuyển được nó. Nhưng khi bị luồng khí này thổi vào mặt, nó lão đảo lui lại mấy bước.

Lớp thi khí trên người nó cũng bị tách ra không ít.

Mà Hồ Ma thì mượn cơ hội xông về phía trước, hiển nhiên vật này vừa lui về sau, lại lần nữa nhào về trước đến, lại thuận theo đà xông tới của nó, hắn đánh ra một thức chuyển căn chùy, cánh tay quét ngang, tùy ý để nó bắt lấy, dựa thế hướng về phía trước kéo một cái.

Sinh vật kia vốn dĩ cứng rắn, hành động bất tiện, bị Hồ Ma kéo một cái liền ngã nhào xuống đất.

Hắn vẩy mũi chân, nhặt thanh kiếm gỗ lim vừa ném xuống đất, đồng thời rót hỏa lực vào thân kiếm.

Hắn nhắm ngay gáy sinh vật kia và đâm thẳng vào.

Hắn biết, lúc này nhất định phải chính xác.

Chương 282. Hỏa thiêu Hạng Bạt

Chương 282: Hỏa thiêu Hạng Bạt

Kiểm gỗ tuy có hiệu quả đối phó với tà ma, nhưng không rắn chắc như sắt thép. Muốn đối phó với vật này, hắc cần phải đâm vào điểm yếu của nó. Nếu chỉ chém vào xương cốt, con quái vật này có thể sẽ không bị tiêu diệt.

Để làm tăng thêm sức mạnh cho thanh kiếm gỗ, hắc đã sử dụng một viên huyết thực hoàn quý giá. Việc sử dụng nó cho kiếm gỗ là không đáng, vì vậy hắc cần phải ra đòn chính xác.

Nhưng, trước khi thanh kiếm gỗ đâm xuyên qua gáy của vật kia, một tiếng nổ vang “Ù” vang lên, cùng với luồng thi khí bùng phát.

Hóa ra, vật này chưa hoàn toàn thành hình. Hồ Ma đã sử dụng biện pháp để buộc nó xuất hiện sớm. Đây cũng là lý do hắc dám đấu với nó vào ban đêm.

Tuy nhiên, do chưa hoàn thiện, thi khí trong cơ thể vật kia không ngừng sinh sôi. Sau khi bị Hồ Ma đánh một đòn Chân Dương Tiễn và chịu thêm trọng lực từ cú đánh, thi khí trong cơ thể nó bùng nổ như một quả bóng bay.

Hồ Ma không ngờ đến điều này, vô thức lùi lại.

Nhìn kỹ trong ánh lửa yếu ớt, hắc thấy một luồng âm khí như sinh vật sống đang lao về phía căn phòng sau lưng mình.

“Là con trai của nó...”

Hồ Ma lập tức hiểu ra.

Tà ma, bất kể loại nào, đều không có đạo lý.

Khi còn sống là người thân thiết nhất với nó, nhưng sau khi chết và thành tà ma, thì nó sẽ muốn ra tay với người thân đầu tiên.

Lý do cho việc này vẫn chưa được biết đến, nhưng đó là một hiện tượng có thật.

Lúc này, đạo hạnh của vật kia đã bị phá hủy, chỉ còn lại một luồng oán khí cuối cùng, nhưng nó vẫn muốn hãm hại người thân của nó.

Nghĩ đến việc đã nhận tiền đề trừ tà, Hồ Ma không còn thời gian để suy nghĩ. Hắn vận dụng công phu quỷ đẳng giai, đậm chân dọc theo tường, nhanh chóng vượt qua oán khí và lao vào cửa phòng trước đó.

Lúc này, những người trước đây được Triệu lão gia sắp xếp cũng đã tỉnh dậy và muốn ra ngoài xem tình hình. Nếu họ bị oán khí tấn công, e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Vấn đề không chỉ nằm ở việc chết một hai người, mà là một khi sinh ra ôn dịch, thì hậu quả sẽ vô cùng to lớn.

Nhận thức được điều này, Hồ Ma không còn do dự nữa, hắn cắn chót lưỡi phun ra một luồng khí huyết về phía thi khí đang cuộn cuộn.

Huyết dương tiễn!

Kể từ khi học được pháp môn này từ Nhị gia, chỉ có hai người được “thưởng thức” nó.

Một là Sơn Khôi đã phụ thân lên người của Thôi Hiết Nhi.

Hai là Hạng Bạt đang dựa vào một luồng thi khí cuối cùng này.

“Xùy!”

Dù là luồng thi khí mạnh mẽ nhất trong cơ thể Hạng Bạt, nhưng khi đối mặt với huyết dương tiễn của Hồ Ma, nó vẫn tan biến trong nháy mắt. Ngọn lửa hùng hực từ huyết dương tiễn thiêu rụi toàn bộ thi khí còn sót lại trong cơ thể Hạng Bạt, khiến nó bốc hơi hoàn toàn.

Màn sương đen che phủ tan đi, lộ ra một bộ thi hài rách nát, trắng bệch đang run rẩy trên mặt đất.

“Đốt nó! Thiêu chết nó!”

Cùng lúc đó, Chu Đại Đồng, người vừa bị hất văng ra ngoài, đã vội vàng đứng dậy lao vào.

Nhìn thấy Hồ Ma đang chiến đấu với Hạng Bạt, y không chần chừ, vội vàng nhóm lửa và kêu gọi Triệu Trụ cùng hai người khác cầm bó đuốc chạy đến.

Từ phía sau, Chu Lương cũng xuất hiện. Y đã chuẩn bị sẵn sàng, thấy có cơ hội, liền ôm một bình rượu thuốc lao đến, dội lên người của vật kia.

“Hô...”

Khi rượu thuốc dính vào người của nó, Chu Đại Đồng và Triệu Trụ cùng nhau gộp bó đuốc, ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu đốt vật kia.

Như được thúc đẩy bởi một lực lượng tà ác, ngọn lửa bốc cháy dữ dội đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Cả khu nhà bùng sáng bởi ngọn lửa kỳ dị này, rung chuyển bần bật, một luồng khói đen cuộn cuộn bốc lên giữa không trung.

Đầu hôm, trên bầu trời còn có một vầng trăng khuyết nhỏ bé, bầu trời quang đãng. Nhưng khi khói đen bốc lên, bầu trời như bị nhuộm đen bởi mực nước, mây đen cũng theo đó tụ lại.

Mây đen càng chồng càng dày, che khuất vầng trăng non nót đáng thương, cũng che lấp những vì sao lấp lánh xung quanh. Bỗng nhiên, một tia chớp xé toạc bầu trời đêm, như chém bầu trời thành hai nửa.

Gió lạnh gào thét, quét qua làng, khiến cây cối ngã nghiêng, mưa rào như trút nước, ầm ầm rơi xuống.

Hồ Ma nhìn chăm chăm con tà ma đã bị thiêu thành than đen, lúc này mới bừng tỉnh bởi tiếng sấm, ngẩng đầu lên.

Mưa rơi trên mặt, dần dần xua tan đi sự mệt mỏi sau trận chiến ác liệt.

Hắn mở mắt, nhìn những giọt mưa rơi từ bầu trời, khẽ ngạc nhiên:

“Trời mưa rồi?”

...

“Trời mưa rồi...”

Tiếng reo hò vang lên từ xa, lan tỏa khắp làng, lẫn át cả tiếng sấm.

“Trời mưa rồi! Hạng hán đã qua...”

“Năm nay sẽ được mùa bội thu...”

Chương 283. Nhận tiền công

Chương 283: Nhận tiền công

Bây giờ, cơn mưa rào như trút nước đã ập xuống, người dân trong thôn ai nấy đều vui mừng khôn xiết, ùa ra ngoài bãi tạ trời đất.

Tất nhiên, trong khoảnh khắc cảm xúc dâng trào như vậy, tà ma nào cũng không dám bén mảng đến thôn.

Ngay cả những thanh niên trai tráng canh gác trong phòng của Triệu lão gia cũng đều đi theo reo hò.

Chỉ có điều, trong sân vẫn đang đốt thi thể, nên họ không dám ra khỏi phòng, chỉ đứng trong phòng nhìn trận mưa ngày càng lớn mà hân hoan reo hò.

“Đại sư phó, đại sư phó đâu?”

Giữa tiếng reo hò náo nhiệt, từ ngoài cổng sân vang lên tiếng bước chân rầm rập, lại là Triệu lão gia, chen chúc cùng đám thanh niên trai tráng chạy tới.

Họ cầm ô, cầm đèn lồng trong tay, giọng nói tràn đầy niềm vui sướng: “Mưa rơi rồi, mưa rơi rồi, Tà ma đã bị tiêu diệt...”

“... Mẹ ơi, đây là thứ gì?”

“...”

Vừa nói, họ vừa tiến vào sân, bỗng nhìn thấy thứ đang được đốt, mùi hôi nồng nặc xộc vào mũi, khiến họ giật mình.

“Đây là thứ đã gây ra hạn hán.”

Hồ Ma hứng nước mưa, rửa tay, quay người mỉm cười với Triệu lão gia: “Nếu là ban ngày, phơi nắng để loại bỏ âm khí

trên người nó, sau đó có thể đưa xuống mồ, chỉ cần chuyển sang nơi khác chôn cất.”

“Nhưng không có cách nào khác, con quỷ này đến vào ban đêm, chỉ có thể thiêu nó thành tro.”

“...”

Cần phải giải thích một chút.

Sau khi người chết được đưa vào Lão Hỏa Đường Tử, chỉ có ở Lão Âm Sơn và một số làng cổ hẻo lánh mới có truyền thống như vậy, còn ở các thị trấn và làng mạc giàu có bên ngoài núi, thậm chí trong thành, phong tục lại càng phù hợp với tưởng tượng của Hồ Ma về người cổ đại.

Họ đề cao quan niệm “nhập thổ vi an”, mỗi khi có người qua đời, họ đều tìm thầy phong thủy xem địa thế, vì tổ tiên mà bản mình mua quan tài cũng không phải là chuyện hiếm gặp.

Tất nhiên, điều này cũng thực sự gây ra không ít sự cố.

Nhưng dù là đưa tổ tiên vào Lão Hỏa Đường Tử trong thôn hay chôn cất tổ tiên bên ngoài, đều là truyền thống.

Đối với truyền thống, không nên thay đổi, người ngoài không nên nói lời nào.

Đối với truyền thống, không tốt thay đổi, người ngoài không nên nói lời nào.

Nói thật ra, trong mắt những người sống bên ngoài, Lão Âm Sơn mới là một nơi kỳ lạ, phong tục bí ẩn, cổ xưa, truyền thống, lại còn hay ném tổ tiên vào lò thiêu xác, bình thường còn luôn mang theo tro cốt bên người, quả thực không thể lý giải nổi!

“Tốt, tốt, trước tiên mời đại sư phó đi nghỉ ngơi...”

Triệu lão gia nhìn đồng thi hài đang cháy ở xa xa, dù nước mưa rơi xuống cũng không dập tắt được, ngọn lửa vẫn bập bùng.

Ông ta đi một vòng lớn mới đi đến bên cạnh Hồ Ma, vẫn có chút lo lắng: "...Nói vậy, thi thể này đã an ổn rồi chứ?"

"Yên tâm đi, Triệu lão gia, ta xử lý xong sẽ quay về"

Hồ Ma nhìn đồng tro tàn của Hạng Bạt, xác thực là đốt không còn gì, nhưng cũng có chút kỳ lạ. Thi thể của Hạng Bạt bốc cháy rất mãnh liệt, lại cực kỳ dễ dàng hóa thành tro bụi.

Nhưng hắn nhìn kỹ, trong đồng tro tàn đó lại có một ít mảnh vỡ kỳ lạ.

Nhìn nó chẳng giống xương, cũng chẳng giống sắt, mà lại có màu đen như ngọc thạch.

Lần đầu tiên xử lý thứ này cho người khác, hắn cũng sợ không làm sạch sẽ.

Mà thứ kỳ quái này, không biết có ích lợi gì hay không, nhưng cũng để Chu Đại Đồng tìm một cái hộp để cất giữ.

Làm xong những việc này, hắn lại lấy nước bùn trộn lẫn với tro trên mặt đất, lấy xẻng xúc lên cho vào một cái thùng gỗ, xách về, dự định ngày mai trả lại cho người trong thôn.

Lúc này đã là sau nửa đêm, Hồ Ma từ chối lời mời rượu của Triệu lão gia, chỉ xin ông ta đun mấy nồi nước nóng để mình và Chu Đại Đồng cùng nhau tẩy rửa, xua tan xui xẻo.

Tắm rửa xong, họ ngủ một giấc ngon lành, đến sáng hôm sau thì bị tiếng chiêng trống đánh thức.

Họ đi ra cửa xem, thấy trời vẫn đang mưa rào rào, nhưng bên ngoài sân nhà họ Triệu lại đông nghịt người, là những gia đình giàu có trong làng đến. Họ dùng giấy đỏ bọc tiền thù lao đã thỏa thuận trước đó, đưa đến trước mặt Hồ Ma.

“Đại Đồng, nhận lấy đi!”

Hồ Ma nói to, từng thỏi bạc được nhét vào ngực Chu Đại Đồng, khiến cho cả người y khựng lại.

Chu Đại Đồng tròn tròn mắt, đưa hai tay ra nhận lấy, cảm nhận được sức nặng của hai tay mình.

“Nhiều bạc như vậy... Gia gia của ta làm việc trong thôn nhiều năm như vậy cũng không kiếm được...”

...

Sau khi nhận tiền thù lao, họ lại được sắp xếp ăn uống.

Phải nói rằng, cơm nước nhà họ Triệu quả thực rất ngon.

Ngày đầu tiên họ đến là tiệc rượu, ngày thứ hai họ ăn bánh bao thịt lớn vào buổi sáng, bốn món ăn và rượu vào buổi tối.

Ngày cuối cùng này, vì các gia đình giàu có trong làng đều đến, Triệu gia càng muốn thể hiện sự hiếu khách của mình. Họ bày một bữa tiệc còn thịnh soạn hơn cả ngày đầu tiên, khiến Hồ Ma và Chu Đại Đồng vô cùng hài lòng.

“Tiểu huynh đệ, việc này ngươi làm rất tốt, tiền thù lao cũng xứng đáng. Tuy nhiên, ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện...”

Sau khi ăn uống xong xuôi, một người tiến đến trước mặt Hồ Ma, chính là lão đầu mang hàu tử hôm trước. Lão ta cười tủm tỉm nói: “Hôm qua đốt tà ma kia, hẳn là còn sót lại vài thứ. Ngươi bán thứ đó cho ta thế nào?”

Hồ Ma nhìn lão đầu, cũng cười nói: “Lão tiên sinh muốn trả bao nhiêu bạc?”

Chương 284. Âm Cốt Ngọc

Chương 284: Âm Cốt Ngọc

Thực ra hắn luôn cảnh giác với lão đầu này, dù sao người cùng nghề gặp nhau đều là oan gia, hắn cũng lo lắng rằng lão đầu sẽ quấy rối mình khi mình xử lý Hạng Bạt.

Tối hôm qua, khi đối phó với Hạng Bạt, hắn đã cho Tiểu Hồng Đường canh gác trên nóc nhà, không phải để đề phòng Hạng Bạt mà là để đề phòng lão đầu xuất hiện. Tuy nhiên, suốt đêm qua, mọi việc diễn ra suôn sẻ, có vẻ như hắn đã quá nhạy cảm.

Lão đầu tử không xuất hiện, nhưng con khỉ của lão lại xuất hiện trên cây, cùng Tiểu Hồng Đường nhìn nhau cả đêm, nhưng không làm gì khác.

Lão đầu suy nghĩ một chút, cười nói: “Mười lượng bạc?”

“Ừm?”

Mười lượng bạc không phải là số tiền nhỏ, Hồ Ma trong lòng hơi cảnh giác, cười nói: “Hôm qua đúng là đốt ra một vài thứ, nhưng đốt Hạng Bạt sống này, ta đã nhận tiền, lại lấy thêm của lão tiên sinh thì không hợp lý. Chi bằng ta trực tiếp tặng lão tiên sinh một khối.”

Nói rồi, giọng điệu của hắn thay đổi, nói tiếp: “Tuy nhiên, ta cũng có một điều kiện.”

“Lão tiên sinh trước tiên hãy cho ta biết thứ đồ chơi này là gì, có tác dụng gì?”

Lão đầu nghe vậy, hơi ngạc nhiên, nhìn Hồ Ma, nở nụ cười lão luyện, khoát tay áo nói: “Thôi, ngươi là hậu sinh làm việc

nhanh nhẹn, ta cũng không tiện giấu diếm người.”

“Thứ đồ vật đốt ra từ cơ thể Hạng Bạt này gọi là Âm Cốt ngọc.”

“Nó có thể trị độc, làm thuốc, rơi vào trong tay của tâu quý, phụ linh, hình hồn, hay dùng để thi pháp đều là vật tốt.”

“Ta trả người mười lượng bạc mua nó, người đã chịu thiệt, ta cho người một trăm lượng, ta vẫn còn lời.”

“Lão tiên sinh cũng là người phúc hậu, ta tặng lão một khối.”

Hồ Ma nghe tên “Âm Cốt ngọc”, lòng hơi kinh ngạc.

Hóa ra đây là Âm Cốt ngọc?

Thứ đồ chơi này cũng là một trong những “Vật” được đề cập trong Trấn Tuế Thư, hay nói đúng hơn là vật liệu. Khi thi triển pháp môn Trấn Tuế, nếu dùng nó áp vào bốn góc xung quanh vòng gạo, tà ma sẽ cảm thấy lạnh lẽo, khó xông phá ra ngoài.

Tuy nhiên, Trấn Tuế Thư chỉ đề cập đến việc sử dụng loại vật liệu này, không nói cách dùng cụ thể, và Hồ Ma cũng không biết nó có thể đốt ra từ Hạng Bạt.

“Nếu đi mua, một khối này chắc phải đáng giá vài lượng bạc nhỉ?”

Hắn âm thầm đoán già đoán non, không ngờ mình lại đốt ra được nhiều như vậy, quả thực đã tiết kiệm được một khoản tiền kha khá.

Tuy nhiên, dù biết giá trị của nó, hắn cũng không biểu lộ ra, vẫn chọn một khối đưa cho lão già, cười nói: “Ta không ngờ thứ này lại đáng tiền như vậy, nhưng đã hứa với lão tiên sinh, mời lão tiên sinh vui vẻ nhận lấy.”

Nhị gia từng nói, đi giang hồ, không thể chiếm hết chỗ tốt.

Nếu không phải ta đến sớm mấy ngày, e rằng con quỷ Hạng Bạt này sẽ bị thiêu đốt bởi người khác.

“Tiểu tử này không tệ...”

Lão đầu tử cầm viên Âm Cốt ngọc trong tay, cười nói với Hồ Ma: “Thật ra, ta thấy cách xử lý con quỷ này của ngươi không thật sự hiệu quả, cũng không tốt cho việc nắm bắt thời cơ. Ngươi muốn nghe ta nói về cách tốt hơn không?”

“...”

Hồ Ma nghe xong, trầm khảng định suy đoán của mình, lão nhân này quả thực có tài.

Bằng không, lão ta không thể một mình đến đây để bắt con quỷ này.

Hiện tại đang là lúc học hỏi, thấy lão đầu có ý khoe khoang, Hồ Ma liền cười nói: “Đang muốn học hỏi thêm kiến thức.”

“Trước tiên, nói về cách của ngươi.”

Lão khắt cái cười hì hì nói: “Dẫn con quỷ này vào thôn ý tưởng không sai, nhưng khá rườm rà và nguy hiểm. Thay vì vậy, ta có thể trực tiếp mang đứa bé ra ngoài thôn, đặt bẫy rập bằng củi khô và dầu cây trầu.”

“Đặt đứa bé vào bẫy, nó sẽ khóc và dụ con quỷ đến. Khi con quỷ rơi vào bẫy, chỉ cần châm lửa đốt, vậy có tốt hơn là dụ nó vào trong làng hay không?”

“Phương pháp này...có lý...”

Hồ Ma nghe vậy, giật mình, suy nghĩ: “Dùng đứa bé dụ tà ma khá nguy hiểm, nhưng ta có thể đổi thành cộc người sống.”

“Lại nói về thời cơ.”

Lão khát cái than thở: “Người ra tay quá sớm...”

Hồ Ma vội hỏi: “Tại sao?”

Lão khát cái lắc đầu, nói: “Con quỷ này chưa thành hình, dân làng chỉ gặp hạn hán nhẹ. Người trừ nó đi, dân làng lấy đâu ra nhiều tiền trả cho người?”

“Nếu nó đã thành hình, bắt đầu hại người, lúc đó họ mới tìm đến người. Đến lúc đó, đừng nói ba trăm lượng, họ cũng sẽ trả một ngàn lượng. Hơn nữa, Âm Cốt ngọc thu được cũng sẽ có phẩm chất tốt hơn.”

“Cho nên, việc tốt như vậy, chỉ kiếm ba trăm lượng, coi như để người làm phí công thôi.”

“...”

“À?”

Hồ Ma nghe vậy, lòng run lên.

Hắn bắt động thanh sắc nhìn lão khát cái một chút, trong lòng âm thầm đề phòng.

Lão khát cái này rõ ràng có bản lĩnh, nhưng biện pháp quá mức âm hiểm, e rằng không cùng đường với hắn.

Tuy nhiên, hắn cũng không biểu lộ ra sự cảnh giác trên mặt, vẫn cười nói: “Được dạy, quả thật ta thiếu kinh nghiệm giang hồ.”

“Chỉ là khác biệt về môn phái thôi.”

Lão đầu tử nghe vậy, lại cười khoát tay áo, nói: “Ta có kinh nghiệm này, nhưng không có bản lĩnh đối phó với nó vào ban đêm.”

“Tuy nhiên, ta thấy ngươi là người trẻ tuổi chính trực, có một vụ mua bán không tôi muốn giới thiệu, không biết ngươi có muốn làm hay không?”

Chương 285. Mục đích của lão đầu thần bí

Chương 285: Mục đích của lão đầu thần bí

“Mua bán?”

Hồ Ma nghe vậy, khẽ giật mình: “Mua bán gì?”

Lúc này hắn mới hiểu ra, lão nhân này ân cần chỉ dẫn mình, rốt cuộc là có mục đích khác.

“So với chuyện trong thôn này thì lớn hơn một chút.”

Lão đầu tử cười nói: “Bởi vì gia chủ không đồng ý, ta hiện tại không thể nói cho người quá cẩn thận, nhưng có thể cho người hiểu được chính là, gia chủ của chúng ta đã tìm mấy người muốn tới làm việc này, đều là người có bản lĩnh, chuyện này cũng tới thiểu cũng có bảy thành nắm chắc.”

“Việc này nếu như làm thành, cũng không phải mấy trăm lượng bạc rỗng, chúng ta, tới thiểu có thể cầm số này.”

Nói xong, lão đầu tử dựng thẳng ngón tay cái.

Hồ Ma giật mình: “Một ngàn lượng?”

Lão đầu tử thần bí cười cười, nhẹ gật đầu.

Biểu lộ của Hồ Ma lập tức xoắn xuýt.

Nhưng lão đầu tử chỉ nhìn thấy sự xoắn xuýt của hắn, nhưng trong lòng hắn lại lập tức có quyết định: “Việc này không thể làm.”

Giang hồ hiểm ác, hắn có thể nói chuyện với lão đầu tử này, lão đầu tử cũng có vẻ là người có bản lĩnh, nhưng lòng

người khó dò, ai biết đôi phương có ý đồ gì?

Trên đời này, người có thể kiếm được ngàn lượng bạc không nhiều. Thực tế, việc trừ khử Hạng Bạt trong thôn này, ban đầu người ta chỉ chịu trả hai trăm lượng. Minh mượn có việc khó khăn để tăng thêm một trăm lượng, đã được coi là một vụ làm ăn lớn hiếm gặp.

Tiền bạc khó kiếm, ngay cả những người trong nghề cũng khó kiếm.

Giống như lão chưởng quỹ được Hồng Đăng Nương Nương cung cấp nuôi dưỡng, sau nhiều năm làm chưởng quỹ, cũng chỉ tích góp được một căn biệt thự trong phủ Minh Châu và một trăm lượng bạc.

Mình dù may mắn đến đâu cũng không thể kiếm được mấy trăm lượng bạc ngay lập tức. Làm sao có chuyện vừa quay đầu lại đã kiếm được một ngàn lượng một cách dễ dàng?

Hiện tại mình thiếu tiền là điều hiển nhiên. Bất kể là việc đi lại trong thành sau này hay là mua vật liệu luyện tập pháp môn trong sách Trấn Tuế Thư, đều cần tiền. Mình thậm chí còn muốn mua một căn nhà ở thị trấn gần trang trại để sau này cất giữ đồ đạc cho tiện.

Còn có ngọn đèn...

Lão chưởng quỹ vừa đi, trong trang trại này chỉ còn mình là Thủ Tuế Nhân. Sau này nếu xảy ra chuyện gì, ngay cả người đáng tin cậy để giúp đỡ cũng không có.

Dù sao, hắn cũng muốn dạy Chu Đại Đồng và những người khác một vài thứ.

Nhưng nếu muốn dạy dỗ họ, không phải là chuyện há miệng chờ sung. Vấn đề chính nằm ở ngọn đèn.

Mỗi ngọn đèn dầu đều được chế tạo từ các loại bí dược, trong đó không thiếu những nguyên liệu quý hiếm, cần rất nhiều tâm huyết và tiền bạc để phối chế.

Trước đây, dưới mí mắt của chương quỹ, hắn không thể không lãng phí hai ngọn đèn, và để dạy cho họ một chút bản lĩnh, hắn cần phải bắt đầu từ những kỹ thuật đơn giản nhất.

Chỉ riêng tiền phối chế ngọn đèn đã là một số tiền không nhỏ.

Đếm đi đếm lại, hắn cảm thấy áp lực ngày càng lớn. Trước đây hắn không quan tâm đến tiền bạc, nhưng bây giờ khi cần nhắc, hắn phát hiện ra rằng mọi thứ đều cần tiền, chỗ nào cũng có lỗ hổng.

Ngay cả khi ném vào vài trăm lạng bạc, cũng có thể không có tiếng vang.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thiếu tiền thì thiếu tiền, cũng phải phân biệt cái gì là quan trọng.

Vì vậy, mặc dù vẻ mặt hắn có chút xoắn xuýt, nhưng cuối cùng hắn vẫn thở dài và nói: “Lão tiên sinh đã quan tâm đến ta, ta xin đa tạ trước, nhưng tiền này, ta e rằng không thể kiếm được.”

“Ta là người có ít tiền thì cảm thấy đã đủ, trước khi ra đi sư phụ cũng đã dặn dò, chỉ cần học hỏi được kinh nghiệm là được, không được tham lam, cho nên ta dự định xong chuyện ở đây sẽ dẫn huynh đệ trở về...”

“Giang hồ rộng lớn, biết đâu ta sẽ gặp lại!”

“...”

“Nói thật, việc này quả thật có chút mạo hiểm, nếu ta nói không có, người cũng chưa chắc đã tin.”

Lão đầu tử nghe vậy, cũng không ép buộc, chỉ cười nói: “Vậy chúng ta đành tùy duyên, gặp lại sau.”

Nói rồi, lão không nán lại ăn cỗ, mà lấy ra một cái bình gốm, múc gà béo và thịt hầm trong nồi vào bình, thêm hai cái bánh bao lớn, rồi ôm khi, nghênh ngang rời đi.

“Mặt rỗ ca, lão nhân này kỳ quặc thật, làm gì vậy?”

Thấy lão đầu tử có thể nói chuyện với Hồ Ma, người trong thôn tự nhiên không dám cản lão, Chu Đại Đồng và những người khác cũng nhìn nhau. Lúc lão đầu tử không có mặt, họ mới cẩn thận hỏi.

Nhưng Hồ Ma cũng không hiểu rõ. Lão đầu tử này hiển nhiên không phải Thủ Tuế Nhân, khí huyết đã suy bại, cũng không giống Tẩu Quý Nhân, trên người không có âm khí.

Chỉ có thể nói là do kinh nghiệm của hắn còn ít, nên không nhìn ra được nội tình của người ta.

Lúc này, họ ngồi xuống ăn cơm. Sau khi ăn xong, thu dọn hành lý, họ dắt ngựa, chuẩn bị rời đi.

Hồ Ma đã xử lý sạch sẽ dấu vết trong thôn. Triệu lão gia còn viết một giấy cam đoan, đóng dấu, chứng thực rằng số tiền này là do Hồ Ma giúp làng xử lý đồ vật mới nhận được, minh bạch, rõ ràng, để tránh các quan lại kiểm tra.

Đương nhiên, đây chỉ là quy củ cũ, thực ra không có tác dụng gì.

Chương 286. Tin tức

Chương 286: Tin tức

Hiện tại thiên hạ đại loạn, ai quan tâm tiền của người đến từ đâu? Có bản lĩnh thì giữ được, không có bản lĩnh thì bị cướp.

Tuy Hồ Ma cẩn thận, nhưng Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ và những người khác đều vô cùng gấp gáp. Đây chính là mấy trăm lạng bạc ròng, cầm trong tay nặng trĩu, ôm một bao bạc to như vậy, trong lòng cũng có chút nghi thần nghi quỷ.

Họ chỉ mong mau chóng trở về trang trại, tìm vò chôn số bạc này xuống mới yên tâm.

“Vẫn còn thiếu rất nhiều bạc...”

Ngược lại, nhìn thấy bọn họ cẩn thận như vậy, Hồ Ma thâm nghĩ.

Mặc dù hắn đã từ chối lời mời của lão đầu tử, nhưng trong lòng cũng biết rằng còn thiếu rất nhiều tiền.

Nhưng kiếm tiền chân chính, nhất là kiếm tiền một cách an toàn, nào có dễ dàng như vậy?

“Tìm đại gia đình nào đó chơi một ván?”

Ý nghĩ này thoáng qua trong lòng hắn, nhưng cũng chỉ là tự mình đùa giỡn: “Nhưng ta là lương dân!”

Tối đa cũng chỉ là thăm dò nơi nào có tiền, để Tiểu Hồng Đường đi móc ra...

... Dù sao nghe Dương Cung nói, có tiểu sứ quý biết thấp hương, có tiểu sứ quý biết chuyển tài. Tiểu Hồng Đường nhà mình tuy đã có tuyệt chiêu phi kiếm , nhưng những thiên phú khác cũng không phải là không thể bồi dưỡng một chút.

...

Nghĩ đến vấn đề này, Hồ Ma cũng không vội về trang trại, mà tìm một quán trọ dã ngoại gần đó để ở lại.

Bên ngoài mưa rơi ẩm ướt, xuất hành không tiện, ngược lại đợi mưa tạnh rồi đi tốt hơn.

Nằm ngủ không được bao lâu, Hồ Ma đang âm thầm tu luyện gan , lại ngoài ý muốn nghe thấy một giọng nói đã lâu không nghe:

“Bạch Bồ Đào Tử kêu gọi Lão Bạch Kiền, nếu có thể nghe được, trả lời một tiếng.”

“...”

“Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư?”

Hồ Ma nghe thấy giọng nói này, không khỏi có chút ngoài ý muốn, vội nói: “Ta có thể nghe được.”

“... Người làm sao tìm được ta?”

“...”

Trước đây nghe Nhị Oa Đầu nói, Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư vẫn luôn ở tại Minh Châu thành, nhưng giờ đây chỉ sau vài ngày di chuyển, mình đã cách đó hơn vài trăm dặm.

Mà việc kêu gọi người chuyển sinh đều có phạm vi hạn chế. Bây giờ mình đã vượt quá phạm vi đó, nên mới không thể liên lạc với Nhị Oa Đầu để hỏi về tình hình Hồng Đăng Nương Nương. Nhưng Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư lại có thể kêu gọi mình?

“Đạo hạnh của ta cao hơn người và Nhị Oa Đầu một chút, nên phạm vi kêu gọi cũng xa hơn các người.”

Giọng nói của Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư tuy bình thản và tự nhiên, nhưng lại ẩn chứa một chút đặc ý khó nhận biết.

“Nàng có thực lực cao như vậy?”

Hồ Ma không khỏi cảm thấy bất ngờ. Khó trách trước đây khi muốn cướp đám huyết thực kia, Nhị Oa Đầu đã nghĩ đến việc tìm kiếm sự giúp đỡ của nàng.

Tuy nhiên, đạo hạnh không phải đều được phân chia theo tam trụ. Dưới tam trụ, mọi người đều ở cùng một cấp độ, nhưng Bạch Bồ Đào Tửu lại mạnh hơn nhiều so với những người khác. Chẳng lẽ đạo hạnh của nàng đã vượt qua tam trụ?

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, tiếng Bạch Bồ Đào Tửu lại vang lên: “Nghe Nhị Oa Đầu nói, người hiện đang trốn tránh bên ngoài?”

“...”

“Đúng vậy.”

Hồ Ma liếc nhìn mệnh hương kết nối của mình và trả lời: “Nếu không nhờ có y nhắc nhở, suýt chút nữa ta đã rơi vào hố lửa.”

“Chẳng phải đó là ý nghĩa tồn tại của người chuyển sinh sao?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư nói: “Đánh nhau chết sống không phải là cách giải quyết duy nhất. Những lời nhắc nhở nhẹ nhàng mà không ảnh hưởng đến lợi ích cũng đủ để chúng ta trở thành bằng hữu.”

“Tuy nhiên, người cũng không cần lo lắng. Hồng Đăng Nương Nương đã sắp xếp thời gian và số lượng người cho trận đấu pháp giữa Thanh Y Bang và Hồng Đăng Nương Nương

rồi. Để ta cho người biết, việc người trốn tránh thật sự là rất đúng. Hồng Đăng Nương Nương sẽ chọn 10 người chưởng quỹ từ 17 chi nhánh để ra trận.”

“Trừ những lão chưởng quỹ tuổi tác cao, bồi phận cao hoặc có công lao to lớn, còn lại không ai được bỏ qua.”

“...”

“Quả nhiên sắp bắt đầu rồi?”

Hồ Ma mừng rỡ trong lòng, vội hỏi: “Thời gian cụ thể?”

“Đầu tháng sau.”

Bạch Bò Đào Tửu thân nhiên nói: “Việc Hồng Đăng Nương Nương của các người có thể tiếp tục làm mưa làm gió ở Minh Châu phủ hay không, thậm chí có thể tiến thêm một bước hay không, đều phụ thuộc vào việc nàng có thể chiến thắng trận chiến này.”

“Hồng Đăng Nương Nương đã là mối đe dọa duy nhất ở Minh Châu phủ, thế mà còn có thể tiến thêm một bước?”

Hồ Ma trầm nghĩ trong lòng, âm thầm tính toán thời gian, nhận ra rằng trận chiến sắp bắt đầu.

“Đương nhiên, ta không phải thay Nhị Oa Đầu truyền lời cho người.”

Lúc này, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói: “Ta muốn hỏi người, người đã đi ra bên ngoài rồi thì có muốn tìm người hợp tác kiếm tiền hay không?”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe xong, không khỏi bất ngờ. Nàng tìm mình là để giới thiệu việc làm?

Cũng đúng, mục đích lần này ra ngoài của mình chính là kiếm tiền.

“Cũng là một người chuyển sinh.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Hắn có chuyện trọng yếu muốn làm, nhưng không yên tâm khi tìm người trên giang hồ, cho nên vẫn muốn tìm người chuyển sinh mới an tâm.”

“Ta đã hợp tác với hắn trước đây, hắn khá đáng tin cậy. Tuy nhiên, việc này của hắn quá nhỏ, ta cũng không quan tâm lắm, huống hồ khoảng cách khá xa, lười đi xa như vậy, nên mới nghĩ đến người.”

Hồ Ma tò mò hỏi: “Việc gì?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Ta không có ý định tiếp nhận việc này, nên cũng không hỏi quá cẩn thận. Tuy nhiên, người đó là người tầm bảo, nên việc này có thể liên quan đến bảo vật.”

“Nếu người cảm thấy hứng thú, hãy đến trấn Ngô Đồng gần thành Sơn Âm trong vòng ba ngày. Đợi vào lúc giờ Hợi trong đêm, hắn sẽ kêu gọi. Người chỉ cần nói là Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư giới thiệu, hắn sẽ tin tưởng.”

“...”

Hồ Ma ghi chép cẩn thận, có chút tâm động, hỏi: “Nếu như làm việc này thành công, có thể kiếm được bao nhiêu bạc?”

“Lại không phải chuyện huyết thực, ta lười nhác nghe ngóng.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư suy nghĩ một chút, rồi cười nói: “Nhưng bọn người tầm bảo đều giàu có, nghĩ là mấy ngàn lượng bạc hắn hẳn là có thể chi trả được?”

Hồ Ma nghe vậy, lập tức yên tâm.

Chương 287. Tách ra

Chương 287: Tách ra

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư không quan tâm đến việc nhỏ này cho nên chỉ nói đơn giản vài câu, Hồ Ma cũng sáng khoái đáp ứng.

Hiện tại bản thân hắn đang muốn kiếm tiền, chỉ là thứ nhất cơ hội kiếm bộn bạc không nhiều, thứ hai cũng lo lắng vì kinh nghiệm giang hồ còn ít, nếu thực sự gặp phải chuyện lớn mà lão đầu mang con khỉ kia nói, hắn cũng không dám đáp ứng.

Bây giờ hợp tác với người chuyên sinh có cùng thân phận, lại có Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đảm bảo, vậy việc này an toàn hơn nhiều.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Hồ Ma liền tìm cơ hội nói chuyện với Chu Đại Đồng và những người khác, nói mình có việc phải đi xa một chuyến, để họ mang bạc về trang tử trước.

Đây cũng là hắn đã suy nghĩ kỹ, dù sao việc liên quan đến bí mật người chuyên sinh, mang họ theo lại không tiện.

Hơn nữa, hôm qua Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã mang đến tin tức về Hồng Đăng Hội, các chương quỹ đều đã đến nơi, mọi việc cũng coi như đã được định đoạt, Chu Đại Đồng và những người khác lúc này trở về trang tử cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

“A?”

Nhưng khi nghe Hồ Ma muốn đi và muốn họ mang bạc về trang tử, Chu Đại Đồng và những người khác đều có chút sợ hãi.

Bọn họ cùng nhau từ thôn đi ra, mặc dù cũng trải qua một số chuyện, nhưng đều quen thuộc với việc có Hồ Ma dẫn dắt, đưa ra chủ ý. Bây giờ Hồ Ma để chính họ lên đường, nhất là còn muốn mang theo số tiền lớn mấy trăm lạng bạc ròng, trong lòng họ càng thêm lo lắng.

Nếu Hồ Ma có thể mang theo số bạc này rời đi, bọn họ cũng sẽ yên tâm hơn một chút.

Nhưng đây cũng chỉ là nói đùa, Hồ Ma đi làm việc nguy hiểm, mang theo bạc thực sự quá nặng.

Nhìn ra suy nghĩ của họ, Hồ Ma cười nói: “Chúng ta đều đi ra giang hồ kiếm ăn, nếu cứ sợ hãi những chuyện như vậy, tương lai làm sao có thể thành công?”

“Số bạc này, cứ để các người mang về trang đi, dọc theo con đường này, cũng coi như là một lần rèn luyện.”

“Đương nhiên, nếu không gặp chuyện gì thì thôi, nhưng nếu gặp nguy hiểm, hãy ném bạc đi, nhớ kỹ rằng bạc có thể kiếm lại, nhưng mạng người chỉ có một.”

Lời nói của hắn không phải cố ý làm ra vẻ hào phóng.

Thực tế, hắn biết những thiếu niên thành thật từ trong thôn đi ra, chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, rất có khả năng vì tiền mà liều mạng.

“Yên tâm, Hồ Ma ca, việc này mà còn không làm được, còn nói gì đến chuyện khác?”

Ngược lại, thấy Hồ Ma đã quyết định, Chu Đại Đồng liền rút đao ra, cắn răng, hung hăng nói: “Dù sao ta cũng học được nhiều kỹ năng như vậy, nếu gặp phải mao tặc, ta sẽ chém chết hắn.”

“Thả lỏng một chút, đừng để lộ vẻ mặt có tiền trên người, nếu không, cướp không đến tìm ngươi, thì cũng bị các ngươi

dẫn đến.”

Hồ Ma cười dạn dò họ một câu, lại đặc biệt nói vài câu với Chu Lương.

Trong số những người này, Chu Đại Đồng là kẻ hay làm âm ỉ, luôn luôn có một bụng ý nghĩ xấu, Chu Lương ngược lại là tương đối ôn trọng.

Nói xong chuyện này, họ liền phân chia hành lý. Hồ Ma đi làm việc, mang theo hành lý quá nặng sẽ bất tiện, chỉ mang theo thanh kiếm gỗ lim và thanh đao của Chu Đại Đồng, trên đó có dấu ấn của Hồng Đăng Nương Nương.

Nếu gặp chuyện, những vũ khí này vừa được rút ra cũng là một sự uy hiếp. Bình thường, những kẻ cướp đường núi và thậm chí cả tà ma hiểu chuyện cũng không dám trêu chọc.

Hắn giữ lại hai mươi lượng bạc trên người để chi tiêu dọc đường.

Số bạc này thực sự rất nặng, đã là hơn một cân kim loại, làm phình túi ngực và túi tiền bên hông.

Về phần ngựa, cũng để Chu Đại Đồng và những người khác dắt đi.

Mặc dù cưỡi ngựa đi đường nhanh hơn, nhưng Hồ Ma là Thủ Tuế Nhân, có thể đi đường vào ban đêm. Nếu mang theo ngựa, hắn chỉ có thể đi đường vào ban ngày và nghỉ ngơi vào ban đêm.

Di chuyển bằng ngựa, ngược lại còn không bằng mình dựa vào hai cái chân này, di chuyển giữa ngày và đêm càng tiện hơn.

Sau khi thống nhất, Hồ Ma tiễn họ đi, sau đó mình nán lại một lát, hỏi thăm chương quỹ và thương nhân trong tiệm về vị trí của trấn Ngô Đồng trước khi lên đường.

Hiện tại không như ở trong trang, ở trang có bản đồ khu vực xung quanh, chỉ cần lật ra xem là được. Nhưng đến địa phương bên ngoài địa bàn của Hồng Đăng Nương Nương, hắn chỉ có thể dựa vào nghe ngóng những người dân nơi đây.

Hơn nữa, thông tin hỏi thăm cũng không chi tiết, chỉ có phương hướng đại khái, chỉ có thể vừa đi đường vừa hỏi tiếp.

Hỏi xong, hắn mua hai cân mì trong quán trọ, nhờ chủ quán nấu, lại bỏ thêm vài đồng tiền mua mỡ lợn nấu thêm thức ăn, chan vào mì, ăn một bữa no nê, rồi lấy thịt khô Thanh Thái Tuế của mình ra.

Ra khỏi cửa, hắn đi nhanh về hướng tây.

Còn Chu Đại Đồng và những người khác, đi về hướng nam sớm hơn Hồ Ma nửa canh giờ, lòng họ càng thêm hồi hộp.

Ba người họ thay phiên nhau cưỡi ngựa, người cưỡi ngựa lúc nghỉ ngơi, hai người khác thì dùng chân chạy bên cạnh.

Lúc đầu, họ đều nghi thần nghi quỷ, thấy người nào cũng sợ người ta đến cướp bạc.

Nhưng Chu Lương suy nghĩ, kiểu này không được, liền nói: “Đại Đồng, Trụ Tử, chúng ta không thể thế này được, mặt rõ ca nói, không thể để người ta nhìn vào là biết trên chúng ta có đồ tốt.”

“Chúng ta quá căng thẳng, không cần phải làm như vậy.”

“Cứ nghĩ trong bao quần áo của chúng ta không phải là bạc mà là khoai lang. Đi đường như vậy, chúng ta không cần lo lắng người khác nhìn thấy sẽ có ý đồ xấu.”

“Đây là một cách hay.”

Chu Đại Đồng suy nghĩ một chút, rồi nhảy xuống ngựa, nói: “Hai người chờ ta một chút.”

Nói rồi, hấn đi về phía ngôi làng không xa, chỉ một lát sau đã quay lại với một cái giỏ, không biết là lấy từ nhà ai.

Chương 288. Địa Qua Thiêu kêu gọi

Chương 288: Địa Qua Thiêu kêu gọi

Hắn kéo hai người khác đến một nơi yên tĩnh, chia số bạc ròng mấy trăm lạng thành hai phần. Phần lớn hơn được cho vào giỏ, rồi cởi áo khoác, chụp giỏ lên lưng, buộc chặt bên ngoài y phục.

Nhìn như vậy, hắn trông như một người gù lưng. Số bạc còn lại được cho vào túi da, vắt lên lưng ngựa.

Một người gù lưng cưỡi ngựa như vậy, hai người khác thì đi bộ theo, vừa đảm bảo tốc độ, vừa không quá lộ liễu.

Tuy nhiên, đi đường như vậy, đến buổi chiều, khi chuẩn bị vào quán trọ, họ vẫn phát hiện ra rằng sau lưng mình không biết từ lúc nào có thêm một người. Người này không tiến lên chào hỏi, cũng không vội vàng đi đường, chỉ im lặng đi theo sau họ.

Chu Đại Đồng và những người khác cũng rất tinh ý, nhận ra có điều không ổn, liền thấp giọng thương lượng với nhau: “Tên kia từ lúc chúng ta ăn cơm, vẫn đi theo chúng ta, ngay cả khi chúng ta đi vào đường nhỏ, hắn cũng đi theo, có thể là đang theo dõi chúng ta.”

Triệu Trụ ngẩn người, nói: “Cướp đường? Theo cách làm của Nhị gia và mặt rỗ ca, không phải nên cho người ta chút tiền hay sao...?”

“Cho tiền cũng phải tùy lúc, tên này rõ ràng là đoán chúng ta có nhiều tiền hay không...”

Chu Đại Đồng nói khẽ, hất ngòi trên ngựa, hướng về phía trước nhìn một lúc, rồi nói: “Phía trước có một mảng cỏ lau lớn, có thể đồng bọn của hấn đang chờ ở đó, đợi chúng ta đi qua, chặn đường trước sau, rồi ra tay.”

Sau một hồi bàn bạc, họ giảm tốc độ. Quả nhiên, tên đi theo sau cũng giảm tốc độ, luôn giữ khoảng cách với họ.

Chu Đại Đồng bèn ghìm ngựa, nhìn chằm chằm đối phương.

Tên kia không thể không dừng lại, chỉ có thể chậm rãi tiến đến, giả vờ như không có chuyện gì, đi ngang qua họ.

Chu Đại Đồng đột nhiên hét lớn: “Huynh đệ, lại đây.”

Tên kia giật mình, dừng bước, nghiêng người nhìn họ, nói: “Muốn làm gì?”

Chu Đại Đồng nói: “Chúng ta gặp nhau ở trong khu đất hoang này cũng là hữu duyên, trên người của ngươi có bạc hay không, cho chúng ta mượn một ít.”

Tên kia nghe xong thì kinh hãi: “Cái gì?”

Tên kia tức giận cười lớn, một mình đối mặt với ba người mà không hề sợ hãi, cũng rút đao ra, nói: “Có biết các ngươi đã qua ranh giới rồi hay không?”

“Hoa gia nhà ta đang chờ ở phía trước, làm ăn trên con đường này, chỉ có thể có Hoa gia nhà ta. Nhìn hai tên tiểu tử các ngươi, cùng một tên gù, đúng là không biết sống chết. Mười huynh đệ dưới tay Hoa gia ta ăn chay à?”

“A?”

Chu Đại Đồng kinh hãi: “Là cùng nghề với nhau à?”

Vội vàng ôm quyền: “Huynh đệ đừng trách tội, không biết ngươi cũng là người cùng nghề.”

“Mau rút đi!”

Tên kia không kiên nhẫn, khoát tay áo, đồng thời móc ra một cái còi liều từ trong ngực, thổi mạnh vài lần.

Chu Đại Đồng và những người khác xám xịt chạy trốn. Quả nhiên, không có ai chặn đường họ khi họ đi qua mảng cỏ lau. Tuy nhiên, họ mơ hồ nghe thấy tiếng cười nhẹ và những lời nói như “Nghe thấy tên Hoa gia, liền dọa tè ra quần” từ trong bụi cỏ lau.

...

“Mấy tên này nếu là thả bản thân, cũng khó mà dây dưa.”

Mà sau nửa canh giờ, ở bên ngoài mấy chục dặm, Hồ Ma cũng thấp hương, gọi Tiểu Hồng Đường trở về, hỏi rõ ràng tình huống của đám người Chu Đại Đồng trong nửa ngày này, cũng nhất thời cảm thấy buồn cười.

Trước đây, hắn cũng có chút lo lắng, nên để Tiểu Hồng Đường đi theo bọn họ một đoạn đường. Nhưng thấy họ làm việc cũng coi như ổn, hắn liền hoàn toàn yên tâm, mang theo Tiểu Hồng Đường, nhanh chóng tiến về phía trấn Ngô Đồng.

Như vậy, đi đường ban ngày cộng thêm nửa đêm, ban đêm tùy tiện tìm kho củi của người dân trong thôn để nghỉ ngơi, còn nhanh hơn đi cùng Chu Đại Đồng và những người khác cưỡi ngựa. Đi hai ngày một đêm, hắn đã đến trấn Ngô Đồng sớm hơn một ngày so với thời gian Bạch Bò Đào Tử nói.

Thấy nơi đây dù sao cũng là một thị trấn nhỏ, cuối cùng cũng có khách sạn, hắn mới móc tiền ra ở lại, nghỉ ngơi cho khỏe.

Đến khách sạn này, hắn không cần ngủ chung giường, mà có phòng riêng.

Nước rửa chân cũng không cần tự đun, mà được tiểu nhị của quán mang đến.

Hắn nhân cơ hội ban ngày đi dạo quanh thị trấn, ghi nhớ lại mấy con đường chính, sau đó mới về khách sạn, ăn uống no nê rồi sớm đi ngủ.

Khoảng nửa đêm, quả nhiên một giọng nói vang lên: “Địa Qua Thiêu tại trấn Ngô Đồng kêu gọi...”

“Có người chuyên sinh nghe được không?”

“Địa Qua Thiêu...”

“...”

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, nhận ra mình đang đứng trước lu hương. Trong lò, một cây hương mệnh đang lượn lờ cháy.

Hắn cố gắng kìm nén tiếng thở, khiến giọng nói nghe có chút khô khốc: “Lão Bạch Kiên đã nhận được, ta được Bạch Bò Đào Tử giới thiệu đến đây. Huynh đệ, có việc gì cần giúp đỡ không?”

“...”

Ngay khi hắn trả lời, một luồng hương khí từ sương mù bên ngoài len lỏi vào, hòa quyện với hương khí từ cây hương mệnh của hắn. Sau đó, Hồ Ma nghe thấy một giọng nói có chút kinh hỉ vang lên bên tai: “Quả nhiên chờ được...”

“Ngươi tên là Lão Bạch Kiên?”

“Tê... Sao tên của các ngươi đều liên quan đến rượu vậy?”

“...”

Hồ Ma kinh ngạc: “Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?”

Chương 289. Giúp đỡ như thế nào?

Chương 289: Giúp đỡ như thế nào?

Vì sao danh hiệu của người chuyển sinh đều là rượu? Vấn đề này Hồ Ma cũng đã sớm muốn hỏi. Lần đầu gặp Nhị Oa Đầu, hắn còn nghĩ đại khái là lấy tên này để dễ được người chuyển sinh khác chú ý. Sau đó gặp Bạch Bò Đào Tửu, hắn lại cảm thấy có chút mới mẻ.

Tuy nhiên, do ảnh hưởng của hai người này, hắn cũng thuận miệng lấy cái tên Lão Bạch Kiền, cảm giác lập tức hòa nhập vào nhóm người này.

Nhưng bây giờ gặp thêm một Địa Qua Thiêu, hắn lại không khỏi bắt đầu hiếu kỳ. Phải chăng tất cả người chuyển sinh đều lấy tên một loại rượu ở thế giới trước kia của mình làm danh hiệu để nhận biết lẫn nhau?

Đây là một loại quy tắc ngầm hay tập quán?

Nếu là thói quen do các tiền bối lưu lại, vậy ban đầu họ lấy tên gì? Chẳng lẽ là nhà máy rượu?

Mặt khác, mọi người không lo lắng trùng tên sao?

... Hay là thêm địa danh vào trước tên? Ta là Lão Âm Sơn Lão Bạch Kiền, ngươi là Trần Ngô Đồng Địa Qua Thiêu?

Nhưng nếu là mình hỏi trước, những vấn đề này cũng sẽ được hỏi. Vì đối phương đã chủ động đề cập, Hồ Ma chỉ trầm ngâm một chút rồi thấp giọng hỏi lại: “Ngươi không phải cũng vậy sao?”

Một có một giọng nói lão luyện trầm ồm vang lên.

Địa Qua Thiêu vội vàng nói: “Ta chỉ là bởi vì trước đó liên lạc qua Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, cho nên lấy một cái tên tương tự như nàng. Lúc đầu muốn gọi là Rượu Vang Đỏ, nhưng là nàng...”

Hồ Ma hỏi: “Làm sao?”

Địa Qua Thiêu im lặng một hồi lâu mới trả lời, có chút xấu hổ: “... Nàng nói ta không xứng!”

“...”

Hồ Ma trầm nghĩ: ‘Xem ra cũng là chim non, kinh nghiệm không nhiều, có liên quan đến Bạch Bồ Đào Tửu thì càng yên tâm.’

‘Người mới làm cho người yên tâm nhất.’

“...”

“Bất kể như thế nào, lão huynh ngươi đến là tốt.”

Nhưng khi Hồ Ma đang suy nghĩ, vị Địa Qua Thiêu này lại có vẻ kích động hơn cả hẳn.

Hắn mơ hồ nghe thấy giọng nói của Địa Qua Thiêu có chút the thé, trái ngược với âm thanh kỳ quặc lúc đầu, có chút nam nữ không phân biệt được. Không biết là y cố ý giả vờ hay là giọng nói ban đầu của y là vậy.

Chỉ nghe y nói: “Ta thật lo lắng không đợi được người. Huyện Ngô Đồng của chúng ta là địa phương nhỏ, không tìm ra người chuyển sinh nào khác, ta lại không có cách nào rời khỏi, đến thành lớn hơn để tìm người. Cũng may có Bạch Bồ Đào Tửu tỷ tỷ giới thiệu a.”

“Huyện Ngô Đồng của các người dù sao cũng có người qua lại, chúng ta Lão Âm Sơn mới gọi là thăm...”

Hồ Ma thâm nghĩ trong lòng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, trầm giọng nói: “Ta rất quen với Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, nàng không thể giải quyết được nên mới nhờ ta đến đây. Nói chuyện chính đi, nàng nói người ở nơi này, có một khoản làm ăn có thể kiếm không ít bạc?”

“Bạc?”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, giọng điệu cũng có chút ngạc nhiên, nói: “Bạc là gì?”

“Ta tuy không hợp tác với nhiều người chuyển sinh, nhưng cũng biết người chuyển sinh có thần thông quảng đại. Ai lại không có tiền đồ mà phải vất vả vì tiền như vậy? Món đồ ta muốn lần này chính là một bảo bối!”

“...”

Hồ Ma đột nhiên cảm thấy như bị y mắng, nhưng lại không biết cãi lại thế nào.

Im lặng một chút, hắn chỉ đành giữ vẻ mặt điềm tĩnh, nói: “Bảo bối gì?”

“Là bảo bối của môn phái Hình Hồn chúng ta, không có tác dụng gì lớn đối với người ngoài.”

Địa Qua Thiêu vội vàng giải thích một câu, rồi nói: “Nhưng nếu người giúp ta, ta sẽ thiếu người một ân tình lớn.”

“Bảo bối này chỉ có một, ta e là không thể chia cho người, huống hồ người ngoài cũng không cần đến. Nhưng những thứ khác, dù là việc làm hay bảo bối khác mà người muốn, miễn là ta có, chúng ta đều có thể thương lượng. Thực sự không được, ta cũng có thể làm cho người một ít Huyết Thực Hoàn.”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng hơi kinh hãi, vội vàng hỏi: “Bao nhiêu?”

Địa Qua Thiêu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ít nhất cũng phải bảy tám viên.”

Hồ Ma thở dài, nói: “Việc này không đáng để ra tay, nếu người thực sự khó khăn, đổi thành bạc đi. Tuy không đáng là bao, nhưng một hai vạn lượng cũng có thể sử dụng.”

Địa Qua Thiêu lại bị dọa sợ, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, người là chuyển sinh đến từ thế gia nào vậy?”

“Huyết thực hoàn mà không thèm nhìn, mở miệng ra là muốn mấy vạn lượng bạc?”

Hồ Ma nhận ra Bạch Bồ Đào Tửu là một người cẩn thận. Nàng tuy tích lũy thông tin về người chuyển sinh, nhưng cũng không tiết lộ thông tin của hai bên cho nhau. Lòng hấn càng thêm bình tĩnh.

Hấn không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Nói chuyện chính đi.”

“Người muốn ta giúp gì?”

Địa Qua Thiêu cũng thở phào nhẹ nhõm, mới thấp giọng nói: “Bảo bối kia ngay tại Huyện Ngô Đồng này, sắp sửa hoàn thành trong vài ngày nữa. Ta muốn nhân lúc này lấy nó đi.”

“Tuy nhiên, nói thật ra, không chỉ ta để mắt tới bảo bối này, mà còn có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ khác cũng đã đến. Những người khác ta không lo lắng, chỉ có một người ta không chắc có thể đối phó được, nên muốn tìm người phối hợp để yên tâm hơn.”

Hồ Ma nhíu mày: “Ai?”

“Là Lư Hưu Cẩn, đại thiếu gia nhà họ Lư, nhà giàu buôn gạo ở Huyện Ngô Đồng này.”

Chương 290. Đại thiếu gia Lư gia

Chương 290: Đại thiếu gia Lư gia

Địa Qua Thiêu trầm mặc một chút, rồi nói chi tiết: “Đừng nhìn hắn là một thiếu gia phong lưu lãng tử, thực ra mấy năm trước hắn đã âm thầm bá một vị lão sư phụ trong giang hồ, học được tuyệt kỹ Hoàng Quan Chỉ.”

“Mấy năm nay, hắn cũng đã hại không ít người. Trong nhà hắn nha hoàn cùng người bỏ trốn, những thi thể dưới đáy cầu không có người nhận, kỳ thật đều là do vị đại thiếu gia vinh quang này làm.”

“Hắn còn vụng trộm gia nhập Thanh Y Bang, cũng coi là có chút thế lực. Bây giờ hắn đang cùng ta tranh đoạt bảo bối này, dự định đi giúp Thanh Y Bang làm chuyện lớn. Tuy nhiên người yên tâm, ta cũng đã sắp xếp nhiều lần, hai bên ưu thế ngược lại là không chênh lệch.”

“Người của Thanh Y Bang sao?”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng nao nao. Hắn im lặng suy tính một lúc rồi nói: “Loại người này e rằng khó đối phó.”

“Quả nhiên là càng già dặn trong giang hồ càng cẩn thận. Lão huynh cẩn thận như vậy, đáng để ta học tập...”

Địa Qua Thiêu cảm khái một tiếng, thở dài: “Tuy nhiên, người yên tâm. Hiện tại chúng ta là tính toán kỹ lưỡng, ưu thế đương nhiên thuộc về chúng ta.”

“Người không cần lo lắng về hấn. Hấn tuy âm hiểm, có một tay tuyệt chiêu, nhưng ta biết rõ hấn sẽ ra sao, có nhược điểm gì. Ta có thể nói cho người biết tất cả.”

“...”

‘Cái gì?’

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Người trong môn đạo đều giữ bí mật về tuyệt chiêu của mình, không dễ dàng để người khác biết.

Một khi bị lộ ra, mạng sống coi như nằm trong tay người khác.

“Ha ha, không chỉ ta biết tuyệt chiêu và nhược điểm của hấn, mà hấn cũng biết của ta.”

Nhận ra sự kinh ngạc của Hồ Ma, Địa Qua Thiêu cười hắc hắc: “Bởi vì chúng ta vốn là đồng môn, hấn coi như là sư huynh của ta. Việc chúng ta tranh đoạt bảo bối này chính là do sư phụ năm xưa gieo mầm xuống.”

“Hai chúng ta, ai có thể cầm tới bảo bối, thì người đó chính là người có tiếng nói trong môn phái này, còn có thể trở thành cung phụng của Thanh Y Bang.”

“Đương nhiên, nhược điểm của bản thân bình thường sẽ không nói cho người khác. Loại chuyện này ở thế giới này là tối kỵ. Người trong môn đạo không ai tiết lộ ra ngoài. Nhưng ta quan tâm gì, tiết lộ cho người chuyển sinh không tính là tiết lộ.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, thì vô cùng kinh ngạc, trong lòng cũng thầm suy nghĩ.

Phải thừa nhận, đây cũng là một người chuyển sinh đáng sợ.

Trên đời này, một số người có thể đặt chân lên đỉnh cao, là bởi vì có tuyệt chiêu riêng. Nhưng tuyệt chiêu một khi bị nói toạc, sẽ không còn là tuyệt chiêu. Giống như một ảo thuật gia, một màn ảo thuật kỳ diệu có thể bị giải thích dễ dàng, trở nên bình thường nhàm chán.

Vô luận là ảo thuật gia, hay đệ tử, trợ thủ của họ, đều tuyệt đối không tiết lộ bí mật này, nếu không sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả mọi người.

Nhưng người chuyển sinh, rõ ràng không có loại tín niệm này. Muốn nói, thì cứ nói.

Đương nhiên, tuy trong lòng đã hiểu rõ, nhưng Hồ Ma vẫn cố ý hỏi ngược một câu: “Vậy người nói cho ta, chẳng lẽ không sợ...”

Người chuyển sinh, chẳng lẽ không có loại liều mạng tranh đấu vì lợi ích?

Hắn đem bí mật và nhược điểm của môn phái mình nói cho ta, chẳng lẽ không sợ ta quay đầu giết hắn đoạt bảo bối?

“Có gì đáng sợ?”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, ngược lại có chút ngạc nhiên, tò mò nói: “Giả sử lão huynh muốn độc chiếm bảo bối, lừa gạt ta, chẳng lẽ không sợ Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư tìm người hay sao?”

“...”

Hồ Ma âm thầm suy đoán, vẫn có chút e dè trước Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thâm sâu khó lường kia.

Nhưng điều này dường như không giải thích được sự liều lĩnh của Địa Qua Thiêu?

“Ha ha, đương nhiên còn có một điểm quan trọng hơn.”

Địa Qua Thiêu nói: “Ta chỉ quen biết Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, nhưng nàng từng nói với ta rằng người chuyển sinh chúng ta có một điểm chung.”

“Lúc ấy nàng hỏi ta, có nghĩ tới vấn đề này hay không , vì sao chúng ta nhìn thấy rất nhiều người cùng khổ, rõ ràng bản thân sống đã rất gian nan, nhưng lại luôn sống hiền lành, không dám làm điều gì trái với lương tâm?”

“...”

Hồ Ma không ngờ y sẽ hỏi ngược lại, cũng có chút ngạc nhiên, bình thản nói: “Vì bản tính?”

“Không.”

Địa Qua Thiêu nói: “Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói, đây là bởi vì một lý do rất đơn giản, họ tin tưởng vào kiếp sau, tin tưởng vào Địa Ngục và Thiên Đường.”

“Bởi vì tin tưởng, cho nên dù họ nghèo rớt mùng tơi, cũng không dám làm chuyện xấu, vì sợ chết xuống Địa Ngục, sợ kiếp sau chuyển kiếp thành heo chó chịu khổ, sợ đời này khổ, chết rồi còn phải tiếp tục chịu khổ...”

“Người chuyển sinh chúng ta, có nhiều điểm ngược lại lại giống họ.”

“Người chuyển sinh chúng ta đều bị một loại lực lượng bí ẩn đưa đến thế giới này, chúng ta đến cùng là người xuyên việt, hay là chuyển thể đầu thai, ai cũng không nói chắc được, đương nhiên cũng khó nói chắc, có hay không có một U Minh Địa phủ, thập điện Diêm La chờ đợi chúng ta.”

““Nếu đó là sự thật thì điều gì sẽ xảy ra khi chúng ta chết và bị xét xử vì những gì chúng ta đã làm trên thế giới này?”

“Hơn nữa, đã có người thực sự tỉnh lại , ừm, chính là giọng nói đã đánh thức chúng ta từ hỗn độn, hẳn đã có thể đánh thức chúng ta, vậy có phải cũng đồng nghĩa với việc hẳn vẫn đang ngó chừng chúng ta?”

“Nếu như chúng ta vì một chút lợi nhỏ mà hại lẫn nhau, hẳn có thể sẽ cho rằng chúng ta là con sâu làm rầu nồi canh, và đá chúng ta ra ngoài?”

“ ... ”

Đây là lần đầu tiên Hồ Ma ý thức được vấn đề này.

Trước đây hẳn cùng Nhị Oa Đầu và Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư chưa từng nghiêm túc thảo luận về vấn đề tin tưởng giữa những người chuyên sinh.

Bây giờ nghe Địa Qua Thiêu nói đến, càng nghĩ càng có lý, chỉ là hẳn không biểu hiện ra ngoài, chỉ im lặng lắng nghe, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài, nói: “Vậy, nói chuyện chính đi!”

“Ta làm thế nào để phối hợp với ngươi?”

“ ... ”

Địa Qua Thiêu cũng yên tâm cười, nói: “Rất đơn giản, bước đầu tiên, ngươi cần phải đi tìm sư huynh của ta.”

Chương 291. Tiêu diệt thổ phỉ

Chương 291: Tiêu diệt thổ phỉ

Có sự bảo đảm của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, hai bên vốn đã có một nền tảng để tin tưởng lẫn nhau.

Lời nói của Địa Qua Thiêu cũng giúp Hồ Ma hiểu rõ hơn về sự khác biệt giữa người chuyển sinh và người bình thường, giúp hấn an tâm phần nào.

Lúc này, Hồ Ma trò chuyện cặn kẽ với Địa Qua Thiêu về chuyện này, hỏi rõ về tuyệt chiêu và nhược điểm của sư huynh y, thương lượng việc trao đổi thông tin mỗi đêm, sau đó mới ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Ma mang theo đao thiết, cẩn thận quần kiếm gỗ lim bằng vải để che giấu. Sau khi rửa mặt, hấn xuống lầu, ngồi trong tiệm, lấy ra một đồng tiền để tiểu nhị pha trà ngon, rồi đi ra ngoài mua hai lồng bánh bao.

Hấn không dùng hết tiền, khi tiểu nhị quay lại, Hồ Ma chỉ khoát tay bảo hấn giữ lại tiền thừa. Sau đó, vừa ăn sáng, Hồ Ma vừa hỏi thăm tiểu nhị về những nơi kiếm tiền quanh đây.

Tiểu nhị được thưởng tiền nên rất vui vẻ, nói rằng: “Có bản lĩnh kiếm tiền thì ở đâu cũng có chỗ kiếm tiền. Khách quan làm nghề gì?”

Hồ Ma cười cười, liền đem đao ở bên hông mình xách ra, rút ra một nửa, đặt lên bàn.

Lưỡi dao lóm đóm gỉ sét, nhuộm màu đỏ sẫm bởi những vết bẩn không thể lau chùi. Lưỡi dao sứt mẻ vài chỗ, rõ ràng là đã từng chém qua người.

“Dùng dao kiếm để kiếm sống sao?”

Điểm tiểu nhị nhìn thấy, sợ hãi đến mức không dám nói lời nào.

Ngược lại, chủ quán đang tính sổ ở quầy sau mỉm cười nói: “Khách quan có vẻ là một vị hảo hán trên giang hồ, cho ta nói cho khách quan biết, trấn Ngô Đồng của chúng ta gần đây ít khi xảy ra chuyện báo thù đẫm máu.”

“Nếu khách quan muốn kiếm tiền, trước cửa đại viện gạch xanh ở phía đông trấn đang có thông báo, muốn mời những người có bản lĩnh như khách quan.”

“...”

“Thật sao?”

Hồ Ma thu đao lại, nói: “Nếu đúng là có, ta sẽ quay lại thưởng tiền cho người.”

Nói xong, hắn đứng dậy, nhìn ra bên ngoài. Trời đang âm u, có vẻ như sắp mưa. Hắn lấy chiếc mũ rộng vành cùng áo toi treo cạnh cửa quán xuống, khoác lên người. Sau khi dặn dò vài câu, hắn bước đi, không ai dám cản trở.

Chờ đến khi hắn đi xa, chủ quán và điểm tiểu nhị mới nhếch miệng cười lạnh.

“Ngày nay, còn có kẻ dám ngang nhiên dựa vào đao kiếm để kiếm sống.”

Lão chủ quầy khinh thường nhìn theo hướng Hồ Ma đi, nói: “Trước đây, không phải báo quan bắt hắn là gì.”

Hồ Ma vừa đi vừa suy tính, hiển nhiên không để tâm đến lời nói của chủ quán.

Ra khỏi khách điểm, hắn đi dọc theo đường phố, hướng về phía tây của thị trấn. Từ xa, hắn nhìn thấy một tòa nhà lớn với những bức tường gạch xanh. Trên tường dán bảy tám tờ thông báo.

Đến gần xem xét, hắn thấy nội dung của các tờ thông báo đều giống nhau: “Thổ phỉ hung hăng ngang ngược, cướp bóc lương thực, hãm hại người dân. Đặc biệt tập hợp những tráng sĩ dũng cảm, vì dân trừ hại. Xin đợi tất cả các hảo hán.”

Dưới cùng ghi địa chỉ là trà lâu Tiền Phong.

Hồ Ma nhìn qua, đoán đây là do vị Lư gia đại thiếu gia kia dán. Hắn ta muốn mời người từ bốn phương, nhưng lại không muốn lộ liễu, nên mượn cơ tiêu diệt thổ phỉ để thu hút các hảo hán giang hồ.

Hắn xé một tờ thông báo, vừa đi vừa hỏi đường, hướng về trà lâu Tiền Phong ở trung tâm trấn.

Đến nơi, hắn thấy một tòa lầu bằng gỗ cao ba tầng. Trà lâu này có quy mô không nhỏ, trang trí tao nhã, nếu đặt ở Minh Châu phủ cũng có thể coi là tươm tất.

Hồ Ma cầm tờ thông báo đi thẳng vào trong.

Cửa trà lâu có một người hầu trà vai khoác khăn trắng. Thấy Hồ Ma mặc áo tơi, đội mũ rộng vành, đeo đao bên hông, hắn biết ngay đây là người trong giang hồ.

Người hầu trà mỉm cười tiến lên đón, nói: “Khách quan cũng là vì tờ thông báo này mà đến ư? Mời vào trong!”

Hắn không hỏi nhiều, chỉ mời Hồ Ma vào trà lâu ngồi xuống.

Trong trà lâu bày mười mấy chiếc bàn vuông, nhưng lại trống rỗng. Ngoại trừ Hồ Ma ra, chỉ có năm sáu người khác đang ngồi. Nhìn bộ dạng hung hãn của họ, cũng biết là người trong giang hồ.

Hồ Ma chưa kịp hỏi, người hầu trà đã mang trà và điểm tâm đến, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Hồ Ma và những người khác im lặng ngồi trong trà lâu suốt nửa buổi sáng. Có thêm hai ba người đến, và cũng có vài lượt khách muốn vào uống trà, nhưng người hầu trà chỉ nói vài câu khe khẽ với họ, khiến họ vội vàng bỏ đi.

Có thể thấy vị Lư đại thiếu gia này rất chịu chơi, trực tiếp bao trọn cả trà lâu để tiếp đón những hảo hán giang hồ như Hồ Ma.

Đến gần trưa, một số người bắt đầu sốt ruột, lớn tiếng giục giã.

Lúc này, một lão đầu mặc quần áo lụa mỏng bước vào. Lão ta đi đến trước mọi người và nói: “Mọi người đã đợi lâu, ta đã chuẩn bị tiệc rượu để tẩy trần cho các vị. Tuy nhiên, trước tiên, xin hãy theo ta đến hậu viện để gặp đại thiếu gia nhà ta một chút.”

Mọi người liếc nhau, rồi đứng dậy đi theo lão đầu ra sau.

Phía sau trà lâu là một sân rộng khoảng mười trượng vuông, được bày biện nhiều lò than đang đun nước nóng.

Cuối sân có đặt một chiếc ghế bành lớn và một chiếc bàn nhỏ với trà bánh trên đó.

Chương 292. Khảo nghiệm

Chương 292: Khảo nghiệm

Một nam tử mặc trường sam trắng, dáng người thon gầy đang ngồi trên ghế bành uống trà. Khi thấy mọi người bước vào, hắn chỉ liếc mắt nhìn qua một lượt rồi lại cúi đầu uống trà, không nói gì.

Lão đầu dẫn họ vào giới thiệu: “Mọi người, đây chính là đại thiếu gia nhà ta. Chúng ta đều là người giang hồ, không cần câu nệ lễ nghi.”

Mặc dù lão đầu đã nói vậy, nhưng vẫn có một số người chấp tay chào Lư đại thiếu gia một cách cung kính.

Lư đại thiếu gia vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ gật đầu nhẹ một cái.

Lư đại thiếu gia không nói lời nào, người quản gia già mở lời thay: “Mời các vị đến đây là để trừ phi, vì dân trừ hại. Tuy nhiên, sau khi bảng thông báo được dán ra, lại thu hút rất nhiều người giang hồ đến đây.”

“Nhưng các vị đừng ngại khi ta nói thẳng, các vị dám đến đây, ta cũng không dám chối từ. Đây là nghề nguy hiểm, người bình thường tham gia, chỉ cần sơ ý một chút, mạng sống sẽ bị đe dọa.”

“Vì vậy, nếu các vị không ngại, hãy thể hiện bản lĩnh của mình trước mặt Lư đại thiếu gia. Nếu có bản lĩnh, ta sẽ mời vào trong. Nếu bản lĩnh không phù hợp, ta cũng muốn kết giao bằng hữu. Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.”

Mọi người nghe vậy, nhìn nhau: “Đây là muốn khảo nghiệm chúng ta ư?”

Họ đều nhìn bảng thông báo, hoặc nghe người ta nói nơi đây có cơ hội kiếm tiền, nên mới đến đây tham gia náo nhiệt.

Nhưng khi gia chủ muốn xem bản lĩnh của mình, họ cũng không có lý do gì để từ chối.

Lúc này, một người nam tử mặc quần áo đen, đầu quấn khăn rằn, bước ra. Hắn cởi áo ngoài, lộ ra hai thanh đao nặng trĩu bên trong.

Y hướng về phía Lư đại thiếu gia ôm quyền, ngạo nghễ nói: “Mấy vị gia đài hữu lễ, ta là uy chấn ba tỉnh Long Hồ Bá Đao Trần Đại Long, thuở nhỏ học đao pháp. Hôm nay xin được các vị ở đây chỉ điểm một chút.”

Nói xong, y hừ một tiếng, sải bước tiến lên, hai thanh đao vung vẩy như hồ mọc thêm cánh, hàn quang lăm liệt.

Hồ Ma đứng bên cạnh nhìn, tròn tròn mắt, sau đó...

... Hồ Ma suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Vị Long Hồ Bá Đao này tuy có đao pháp tốt, nhưng lại hoàn toàn không có bài bản.

Ngay cả những kỹ thuật mà Nhị gia dạy cho mình cũng còn chính tề hơn y.

Quản gia nhìn xem cũng có chút ngỡ ngàng. Một hồi lâu sau, lão ta lén nhìn sắc mặt âm trầm của Lư đại thiếu gia, vội vàng kêu Trần Đại Long dừng lại, vỗ tay mấy cái và nói: “Hảo đao, hảo đao! Vị gia đài này, mời ra ngoài uống trà, chúng ta sẽ lo cơm nước cho ngài.”

“Ai?” Trần Đại Long vẫn còn hứng thú, “Quản gia, ý người là gì? Người không giữ ta lại? Ta nói cho người biết, ta học

đao hai mươi tám năm, đao pháp của ta kín kẽ không lọt, chặt người như cắt dưa...”

Quản gia đã vô cùng xấu hổ, chỉ muốn mời y ra ngoài, nhưng người này lại không chịu, chỉ khoe khoang đao pháp của mình.

Bỗng nhiên, Lư đại thiếu gia từ đầu đến giờ vẫn ngồi im bỗng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Đại Long:

“Người nói đao pháp của người kín kẽ không lọt? Tốt, nếu người có thể làm được, ta sẽ thưởng năm trăm lượng bạc cho người ở lại.”

Trần Đại Long đang hân hoan, vừa định ngẩng đầu lên nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Lư gia đại thiếu đã đứng dậy. Hắn ta cầm một bình trà đang sôi sùng sục từ lò than bên cạnh, dội thẳng vào người Trần Đại Long.

Chưa kịp phản ứng, Trần Đại Long bị bình trà hất văng, nước sôi bỏng rát khắp người. Y hét lên thảm thiết và lăn lộn trên mặt đất.

“Thứ gì!”

Lư đại thiếu mặt lạnh tanh, quát: “Cho hắn tiền thuốc, cút đi!”

Trần Đại Long được dìu ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết vẫn vang vọng. Những người còn lại đều kinh ngạc, mặt mày tái mét.

Hai người nhìn nhau, một người nam tử vạm vỡ mặc đồ xám bước ra: “Ta thử!”

“Ta học ngành khí công, có thể dùng ngân thương đâm nát tảng đá lớn.”

Nói xong, hắn ta cỡi bao phục sau lưng, lộ ra ba cây thương Hồng Anh. Hắn nhắm vào cổ họng mình, chống một

tay xuống đất.

Hai tay chấn động, bỗng hướng về phía trước đâm một đòn. “Hắc” một tiếng, cả ba cây Hồng Anh thương đều gãy thành hai đoạn.

Hán tử kia có chút tự ngạo, đứng thẳng người, nhìn về phía Lư đại thiếu gia.

Lư đại thiếu gia càng thêm tức giận, liếc mắt nhìn hắn ta, bỗng nhiên từ trong ngực móc ra một thanh đoản mâu sắc bén, ném xuống chân hắn ta, cười lạnh nói: “Đừng dùng đồ vớ vẩn! Dùng cái này, muốn chết cũng không được!”

Hán tử học ngành khí công ngẩn ngơ, nhặt lên đoản đao, rút ra xem xét. Lưỡi dao sắc bén khiến hắn ta do dự.

Quản gia thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên, lấy đoản đao từ tay hán tử, thở dài nói: “Mời vị gia đài này đi ra bên ngoài.”

Hán tử ngược ngung đổ mặt, bỏ mặc ba cây Hồng Anh thương gãy trên mặt đất, vội vàng đi ra.

“Mời tới toàn là một lũ vô dụng!”

Lư đại thiếu gia nhìn hai người vừa rời đi, bực dọc nói: “Trên giang hồ chẳng còn ai tài giỏi nữa sao?”

Bị hắn mỉa mai, những người còn lại đều cúi đầu xấu hổ.

Có người không chịu nổi, lên lút rời đi.

Hồ Ma hiểu rõ bản thân, liền cầm chuôi đao, tiến ra khỏi đám người, nói: “Mời người thì mời người, ngươi kiêu ngạo như thế là muốn làm cái gì??”

Chương 293. Gặp lại lão đầu

Chương 293: Gặp lại lão đầu

“Ừm?”

Lời nói vừa dứt, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Hai người vừa rồi đã ăn phải lỗ vốn, đôi vị này Lư đại thiếu gia, trong lòng cũng sinh e ngại, sợ tuyệt chiêu của mình không được, ngược lại sẽ bị làm khó dễ, vạn không nghĩ tới, lại xuất hiện một kẻ chủ động gây sự, lập tức đều có chút lo lắng

Lư đại thiếu gia cũng ngăn người, nhìn Hồ Ma một lượt, cười lạnh nói: “Bạc ta không thiếu, thiếu là người có bản lĩnh.”

“Vị gia này nhìn có vẻ có tuyệt chiêu trong tay?”

“...”

Hồ Ma cố ý tỏ ra ngay thẳng, nói: “Chính là trong tay người có bạc, ta cũng kiếm bằng bản lĩnh, không phải cầu xin người ban thưởng. Đại thiếu gia không cần phải tỏ thái độ như vậy với mọi người.”

“Ta không có gì ghê gớm, nhưng ta thấy đây là duyên phận. Dù đi cùng hay không, trước tiên mời đại thiếu gia uống một chén trà đi!”

“...”

Hắn nói xong, thì trực tiếp tiến lên, cầm một bình trà đang sôi sùng sục, trực tiếp đi đến chỗ của Lư gia đại thiếu gia. Quản gia bên cạnh lo lắng, vị đại thiếu gia này cũng nhú mày nhìn Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma không nói nhiều lời, chỉ đi đến bên cạnh y, đặt hai chén trà trên bàn nhỏ. Một chén cho Lư gia đại thiếu gia, một chén cho người được chọn, hiện giờ vẫn còn trống.

Hồ Ma cầm lấy chén trà của Lư gia đại thiếu gia, hất nước đi, sau đó rót đầy lại. Rồi hắt đôi vòi ấm, rót một chén trà nóng hổi vào chén trống còn lại.

Hắn nâng chén trà lên, hướng Lư đại thiếu gia nói: “Mời!”

Nói rồi, Hồ Ma uống cạn chén trà trong một hơi, đặt chén xuống và nhìn Lư gia đại thiếu gia.

Lư đại thiếu gia nhìn chén trà trước mặt, nước nóng hổi bốc hơi nghi ngút. Uống một ngụm như vậy, e rằng miệng sẽ bị bỏng rát.

Họ không thể nhìn ra được Hồ Ma là không sợ bỏng hay đã làm nguội nước trà trước khi rót. Tuy nhiên, chiêu này của hắn quả thực rất dọa người.

Lư đại thiếu gia không bung trà mà đứng dậy, chấp tay với Hồ Ma: “Vị gia này quả thật có bản lĩnh.”

“Nhanh lấy ghế ngồi cho vị gia này .”

Y quay sang quản gia nói: “Vừa rồi là lỗi của ta. Hai vị khách quý đến đây, hãy tiếp đón chu đáo. Chuẩn bị tiền lộ phí và thay ta xin lỗi hai vị.”

Quản gia vội vàng đáp ứng, chuyển ghế mời Hồ Ma ngồi rồi đi an bài.

Mấy người còn lại thấy thế cũng lấy lại chút can đảm, cảm kích nhìn Hồ Ma.

Một người biểu diễn tuyệt chiêu phi đao một tay, phóng ra một phi đao mỏng dài bằng lòng bàn tay vào gỗ. Lực đao tuy hơi yếu, chỉ đâm sâu ba phân, nhưng cũng đủ để lại dấu ấn.

Một người khác biểu diễn khinh công, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà cao hơn một trượng mà không cần trợ lực. Hắn di chuyển bằng những bước chân dồn dập, từ bên trái sang bên phải một cách nhanh chóng.

Những người còn lại không có tuyệt chiêu gì đặc biệt đành ầm ục ra về.

Đáng chú ý là một hán tử thấp bé, thật thà. Hắn ăn mặc giản dị, không mang theo binh khí. Khi đến lượt mình, hắn ngẩn người rồi chủ động bước ra.

Vì hắn là người cuối cùng, quản gia gọi hắn lại và cười nói: “Vị gia này, ngươi không biểu diễn sao?”

Hán tử cười theo và nói: “Ta không biết gì về những thứ này, cũng không mang theo đao.”

Quản gia tò mò hỏi: “Vậy ngươi biết gì?”

Hán tử đang hoang trả lời: “Ta không biết gì cả, cũng không muốn làm kiểm tra những thứ này. Ta chỉ muốn đi giết thổ phi.”

Mọi người xung quanh thấy vậy, nghĩ rằng y lại là một kẻ ngộ nhận tình thế, đến đây để tự rước lấy nhục. Hồ Ma lúc đầu cũng không quan tâm đến y, nhưng không hiểu sao, sau khi liếc nhìn người này một lần, hắn lại không thể nào quên được.

Nhưng bỗng nhiên, Hồ Ma lại cảm thấy trong lòng không ổn, nhìn lại người hán tử kia một lần nữa. Lần này, hắn lại cảm thấy khí chất của người này có chút cổ quái.

Nhìn kỹ hơn, Hồ Ma không khỏi giật mình.

Y không giống như đã luyện qua kỹ năng hay học một loại tuyệt chiêu nào.

Nhưng trên người y lại toát ra một khí chất kỳ lạ, khiến người ta vô thức không dám khinh thường.

Không chỉ vậy, Hồ Ma còn cảm thấy người này vô cùng nguy hiểm.

Lư đại thiếu gia cũng dường như nhận ra điều gì đó, nhú mày nhìn chăm chăm hán tử này. Vừa mới rồi, khi hắn dạy dỗ hai tên giang hồ, khí thế áp bách vô cùng mạnh mẽ khiến ai cũng phải hoảng hốt. Nhưng hán tử này lại chỉ cười, không hề có chút nao núng.

Nụ cười của y khiến Lư đại thiếu cảm thấy bồn chồn, không được tự nhiên. Hắn hắng giọng một cái và nói:

“Cũng lưu lại đi, nhìn ngươi là một hảo hán.”

Đám người vượt qua cửa này, lòng ai nấy cũng nhẹ nhàng thở phào. Quản sự thấy vậy, vội vàng mời mọi người đi vào phía sau. Họ đến một tiểu viện trong hậu viện trà lâu, nơi đã bày sẵn thịt rượu.

Bên cạnh bàn còn có hai tráng hán mặt vàng, ba bốn người mặc áo giáp giản dị, hẳn là thuộc hạ của Lư đại thiếu gia. Điều bất ngờ nhất là bên cạnh bàn còn ngồi một lão đầu gầy gò, trên vai có một con khỉ đang ngồi xồm.

Hồ Ma vừa bước vào, lão đầu đã giương mắt nhìn, hai mắt sáng rực, đứng dậy cười to:

“Tiểu huynh đệ, ngàn dặm hữu duyên, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hồ Ma thấy lão nhân này cũng khế giật mình, sau đó bất động thanh sắc điều chỉnh biểu lộ, cười nói: “Thì ra chuyện lớn mà lão tiên bối nói chỉ là vị đông gia này.”

Lão đầu tử cười nói: “Chuyện lớn không dễ tìm, quay đi quay lại, lại đụng phải nhau.”

Chương 294. Lão Hầu Tử

Chương 294: Lão Hầu Tử

“Nhưng ta mời ngươi mà ngươi không đến, tự mình lại len lút tới, chẳng lẽ là không tin được lão đầu tử ta hay sao?”

Hồ Ma mặt đỏ bừng, cười khỏ nói: “Kinh nghiệm giang hồ của ta còn ít, nghĩ phải cẩn thận một chút, không ngờ lại đi đường vòng lớn. Tiền bối đừng chê cười ta.”

Lão đầu tử khoát tay áo, cười nói: “Mấy vị huynh đệ kia của ngươi đâu?”

“Đã để bọn họ mang bạc về nhà trước.”

Hồ Ma nói: “Riêng ta muốn kiếm thêm một món lớn, nên ở lại.”

Thấy hai người đứng dậy nói chuyện, mọi người trên bàn đều tỏ ra kinh ngạc. Lư thiếu gia cũng chờ hai người nói xong mới cười nhìn lão đầu tử kia, nói: “Hầu gia, nghe vị này là người quen của ngươi?”

“Không sai.”

Hầu gia cười nói: “Ta từng chứng kiến Chu huynh đệ này thu phục Hạng Bạt, chỉ bằng một đòn chí mạng trong đêm tối.”

“Lúc ấy ta nghĩ hẳn có thể giúp được đại thiếu gia, nên muốn mời hẳn đến. Tuy nhiên, xem ra lời mời của ta không được tin tưởng. Tiểu huynh đệ này không tin ta, nhưng cuối cùng hai chúng ta lại gặp nhau tại đây, ngay tại nhà của đại thiếu gia.”

“Hàng phục Hạng Bạt bằng một đòn chí mạng?”

Mọi người không quan tâm đến những chuyện khác, chỉ kinh ngạc khi nghe đến việc này.

Tất cả mọi người ngồi đây đều từng nghe về Hạng Bạt, nhưng từ trước đến nay đều là ban ngày tìm nó, rồi dùng một mối lửa đốt đi là xong, còn ban đêm mà tìm Hạng Bạt thì đây là chuyện hiếm khi nào nghe thấy

Nghe nói loài này đến ban đêm sẽ trở nên hung hãn, cắn xé người, lại có lực lớn vô cùng, đao thương không thể làm gì. Vậy mà hậu sinh này lại có thể hạ gục được nó?

Mọi người nhất thời đều coi trọng Hồ Ma hơn.

Hồ Ma đón ánh mắt của mọi người, chỉ chấp tay và nở nụ cười xấu hổ.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Cái lão già này gọi ta là Chu huynh đệ? Trước kia ở thôn Mãn Thương, ta đã thể hiện ra chút thủ đoạn nhỏ, giờ lại có tác dụng lớn...”

“Đã là quen biết cũ, vậy thì càng tiện. Vị huynh đệ này hãy cùng Hầu gia hành động cùng nhau đi!”

Lư thiếu gia nói, rồi nhìn sang những người khác đang ngồi, nói: “Chư vị đều là người có bản lĩnh, có thể kết giao với chư vị là vinh hạnh của Lư mỗ. Tuy nhiên trước khi uống rượu, ta cũng có chút lời muốn nói rõ ràng.”

“Chư vị đến đây là vì kiếm tiền, mà ta, Lư mỗ, cũng dùng tiền để mời người làm việc.”

“Ta không cần nói nhiều lời vô ích, ta sợ dĩ dùng nhiều tiền mời người, chỉ mời người có bản lĩnh, là bởi vì ta không thực sự muốn tiêu diệt thổ phỉ.”

“Mà là muốn lấy được một món bảo bối.”

Mọi người tập trung ánh mắt vào y, nghe đến bảo bối, lòng khê động.

“Ha ha.”

Lư thiếu gia nói: “Chư vị cũng đừng nghe đến bảo bối mà động tâm. Đối với chúng ta, đây là bảo bối, nhưng với chư vị, có thể không có tác dụng gì, thậm chí còn mang đến tai họa. Đây cũng là lý do ta yên tâm mời chư vị giúp đỡ.”

“Tuy nhiên, ta phải cảnh cáo trước. Không chỉ ta đang ngó chừng bảo bối này, mà còn có những kẻ khác đang nhòm ngó. Nếu không có bản lĩnh của chư vị giúp đỡ, ta cũng không có niềm tin chắc chắn gì.”

“Lư gia ta có tiền, và sẵn sàng trả thù lao hậu hĩnh cho các vị gia đài.”

“Nhưng ta cũng có mấy điều kiện muốn nói trước. Sau khi nhận tiền, chư vị hãy hỏi ít hơn và làm nhiều hơn.”

“Ta muốn làm gì, các vị chỉ cần làm theo. Bằng không, ta có thể thất bại, còn hại đến tính mệnh của chư vị, vậy thì không đáng. Đương nhiên, nếu các vị có nghi vấn gì, cũng có thể hỏi ta trước. Tuy nhiên, sau khi bắt đầu việc, đừng lè mề.”

“Nói tóm lại, sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, ta lấy được bảo bối, chư vị được tiền, mọi người đều được toại nguyện. Từ đó, cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, chuyện của chúng ta coi như xong.”

Mọi người nghe vậy đều nhìn nhau. Hồ Ma lên tiếng hỏi: “Cho bao nhiêu bạc?”

Lư đại thiếu gia hai ngón tay lên, khẽ nói: “Mỗi người trước tiên đặt cọc hai trăm lượng.”

“Sau khi chuyện thành công, còn có ba trăm, tuyệt đối không khất nợ.”

Hồ Ma lập tức ngẩng đầu nhìn Hầu gia, ánh mắt rõ ràng: “Ngươi không phải nói một ngàn lượng sao?”

Hầu gia lúng túng, cúi đầu dùng bữa.

Những người khác nghe vậy đều phấn chấn. Nếu có được năm trăm lượng, quả thực là một món hời lớn.

“Chư vị như vô tình gặp nhau, vậy hãy cùng ăn bữa tiệc này. Trước tiên, hãy lấy tiền đặt cọc đi!”

Lư đại thiếu gia giờ chén rượu, hai tên hán tử khỏe mạnh được quản gia sai khiến mang lên một cái rương. Khi mở rương ra, bên trong là những thỏi bạc được xếp ngay ngắn, khiến người ta nhìn đến đỏ mắt.

Đám người đang ngồi đây, vì những vật sáng lấp lánh này mà không ai không động lòng. Họ giờ chén rượu lên, cùng Lư đại thiếu gia uống mừng, coi như đã chính thức nhận lời.

Bầu không khí lúc này mới có vẻ hòa hoãn trở lại. Lư đại thiếu gia nói trước mặt mọi người, hướng về Hầu gia nói: “Ta tính thời gian, sợ là không thể kéo dài hơn nữa, Hầu Gia vất vả một chút, buổi tối hôm nay, liền đi ra ngoài một chuyến, câu mấy cái hồn đến đây đi!”

Nghe hai chữ “Câu hồn”, lòng Hồ Ma khẽ động.

Lư đại thiếu gia cũng quay đầu nhìn Hồ Ma, nói: “Chu huynh đệ cũng cùng đi, không có ý kiến gì chứ?”

Chương 295. Nửa đêm ra ngoài

Chương 295: Nửa đêm ra ngoài

Hồ Ma còn có thể nói gì, đương nhiên là không có ý kiến.

Bữa cơm này ăn rất thống khoái, vị đông gia này tiêu tiền không tiếc tay, dọn lên yến tiệc đủ các loại món ăn, gà vịt thịt cá rất phong phú.

Bọn người ăn no nê, mỗi người mang theo hai trăm lạng bạc, một túi lớn nặng trĩu , khiến cho bọn họ cảm thấy rất an tâm, rất có cảm giác an toàn.

Lư đại thiếu gia nói: “Buổi tối hôm nay, ai có gia đình thì về nghỉ trước. Các vị đã đáp ứng giúp ta làm việc, mọi chi tiêu tại trấn Ngô Đồng đều được ghi vào sổ sách của ta.”

“Số bạc này các vị cũng lấy về tự xử lý, chỉ có điều, muốn đổi sang tiền lớn thì các vị phải đi đến trong thành cách đây bảy mươi dặm. Các vị vẫn nên ở lại thị trấn, ở đây có một nhà đổi tiền .”

“Muốn sớm mang tiền về cho gia đình cũng được.”

Mọi người đều gật đầu, ai cũng có âm mưu riêng, không cần Lư thiếu gia lo lắng.

Nói trắng ra, đổi tiền mất phí mười phần trăm, khiến họ mất đi hai mươi lượng, quả thực rất đau lòng.

Huống hồ, đường gần chỉ cần phái hai người hộ tống đưa đi, đối với đường xa phải vận chuyển xe ngựa vất vả, mà hai

trăm lạng bạc này người ta hộ tống, đoán chừng cũng chường mất.

Mà Hồ Ma đã được an bài việc làm, đợi những người khác đi hết, hấn lại ngồi nói chuyện với Lão hầu tử, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt vào ban đêm. Sau đó, hấn mang theo hai trăm lạng bạc ròng trở lại khách điểm, ném thẳng lên mặt bàn..

Yên lặng suy nghĩ một chút, cùng Địa Qua Thiêu hẹn xong kế hoạch, so sánh cùng với vị Lư đại thiếu gia này.

Mặc dù Địa Qua Thiêu nói năng rõ ràng, lại có Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư bảo đảm, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Hấn kiên nhẫn chờ đến canh giờ gần đúng mới ra ngoài.

Hấn đội mũ rộng vành, mặc áo tơi. Đi ngang quầy hàng, hấn ném một lượng bạc xuống trước mặt chương quỹ.

Chương quỹ ngăn người, nhớ lại lời Hồ Ma nói buổi sáng, miễn cưỡng cười cười, chấp tay nói: “Phát tài.”

Chờ Hồ Ma đi khỏi, chương quỹ nhìn bóng lưng của hấn, thấp giọng thở dài, quét một lượng bạc vào ngăn kéo.

Lắc đầu, chương quỹ nhỏ giọng nói: “Sợ là lại một kẻ không thể trở về.”

Đến hẹn ở cửa trấn, Hồ Ma gặp lão đầu tử đã đợi sẵn. Lão cười hì hì, con hầu tử ngồi xỏm trên vai, tay cầm một chiếc đèn lồng màu trắng kỳ quái.

Tuy trời đã tối, lão đầu tử không thắp đèn.

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, cười nói: “Xem ra lão muốn lợi dụng bóng đêm hành động, không cần thắp đèn?”

Lão hầu tử cười đáp: “Đèn lồng này không dùng để chiếu sáng. Huống hồ, người có thể chiến đấu với Hạng Bạt, còn sợ đi đường ban đêm sao?”

Hồ Ma cười nói: “Thói quen.”

Vừa nói chuyện, họ vừa đi. Lão hầu tử dẫn đường, lẩn mò trong bóng tối, hướng về phía trước. Trên đường, bọn họ thấp giọng trò chuyện với nhau. Hồ Ma hỏi Lão hầu tử về môn phái và truyền thừa, nhưng lão ta trả lời qua loa.

Thực ra, tất cả đều là giả. Hồ Ma đã biên soạn sẵn, nhưng không nói hết. Hắn chờ một thời điểm thích hợp, giả vờ lơ đãng để lộ ra vài lời.

Nếu người khác hỏi một lần, hắn nói hết, ngược lại sẽ khiến người khác nhận ra là giả.

Dưới con mắt của Lão hầu tử, Hồ Ma, ngoài tên và môn phái Thủ Tuế Nhân, thì dường như không có gì để thăm dò.

Lão nói môn đạo này là do trước đây đã tận mắt thấy và nhận ra. Tên của hắn cũng là lần trước gặp gỡ mới hỏi được. Tương đương với việc Hồ Ma không để lộ bất kỳ nguồn gốc nào.

Tuy nhiên, Lão Hầu Tử cũng không ngại, cùng Hồ Ma nói chuyện phiếm, đi càng lúc càng xa khu đất hoang.

Khoảng nửa canh giờ, hai người mới dừng lại bước chân. Hồ Ma ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy phía trước có mấy tòa nhà đen ngịt, thì ra là đến trước một cái làng.

Hắn định bước vào, nhưng Lão hầu tử kéo hắn lại, cười nói: “Chờ chút, còn sớm.”

Thấy Lão hầu tử đã ngồi xuống đất ở bên ngoài thôn, Hồ Ma cũng chỉ có thể ngồi xổm bên cạnh.

Hai người im lặng một lúc, thời gian trôi dần, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Hồ Ma đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Mình là Thủ Tuế Nhân, có cách tránh ma quỷ, nhưng Hầu Gia sao lại không thu hút tà ma?

Hai người đi đường ban đêm, lại mất nhiều thời gian như vậy, nhưng nhưng không gặp phải bất kỳ tà ma nào.

“Đi thôi!”

Hồ Ma định hỏi Hầu Gia đã tính toán thời gian bằng cách nào, nhưng Lão Hầu tử đã đứng dậy, phúi bụi trên mũ.

Hồ Ma đành phải đuổi theo. Khi họ đến gần làng, tiếng chó sủa vang lên dồn dập. Những con chó trong làng rất cảnh giác, dù họ bước đi nhẹ nhàng, nhưng vẫn bị đánh động.

“Thật phiền phức...”

Chương 296. Câu hồn

Chương 296: Câu hồn

Hầu Gia nhúu mày, quay đầu nói với con khi ở trên vai: “Đi thôi!”

Con hầu kêu “kít”, nhảy xuống vai của Lão hầu tử, lao vào làng như một mũi tên đen trong bóng đêm.

Những con chó sủa âm ỉ, liên tục gọi chủ. Một số người thức dậy, bật đèn ra nhìn nhưng không thấy gì, liền đá cho chó mấy cái rồi quay vào ngủ.

Hầu Gia lặp lại trò này vài lần, sau đó cười khế nói: “Đi.”

Lão hầu tử móc ra một chiếc túi nhỏ từ trong ngực, con khi nhảy lên lưng Lão hầu tử. Lão mở túi ra, bên trong là những viên đậu đỏ.

Lão đưa cho con khi, nó lại lao vào làng. Sau một lúc, tiếng chó ghen ngào vang lên, nhưng không ai quan tâm.

Lão hầu tử chờ một lúc rồi lấy que diêm thắp sáng chiếc đèn lồng màu trắng.

Ánh sáng của đèn lồng rất mờ, chỉ chiếu được một vùng nhỏ trước mặt. Lão hầu tử cầm đèn lồng đi từ từ vào làng, không giải thích gì với Hồ Ma.

Lão đến trước một ngôi nhà có cánh cổng, nhìn kỹ ký hiệu trên cánh cổng.

Dưới ánh đèn lồng mờ, bóng người lay động như một chiếc cờ chiêu hồn trong đêm khuya. Lão đi vào bên trong sân nhà, giọng nói u ám vang lên:

“Thiên hôn địa ám quỷ chiêu cờ, Vô Thường lão gia đến trước cửa...”

“Mở to cửa, mở to cửa, lão tử người tới đón người đi ăn tiệc...”

“...”

Giọng Lão hầu tử rất thấp, gần như không nghe thấy trong gió đêm. Tiếng chó sủa trong làng cũng đã im bật.

Hành động kỳ quái của Lão hầu tử khiến Hồ Ma rợn tóc gáy. Lão gọi ba lần, xung quanh bỗng lạnh hắt đi. Bỗng nhiên nghe từ bên trong đèn lồng màu trắng ở trong tay của lão phát ra tiếng rít.

Nhìn kỹ, thì thấy đó là một con thiêu thân bay vào trong đèn lồng, đang chao đảo và va vào vách đèn, thỉnh thoảng chiếu ra bóng đen kỳ quái.

“Đắc thủ.”

Hầu Gia hài lòng nhìn đèn lồng, hạ giọng nói: “Đi thôi!”

Họ đến một ngôi nhà chỉ có hàng rào, Lão nhìn kỹ ký hiệu rồi hướng vào sân gọi:

“Thiên hôn địa ám quỷ chiêu cờ, Vô Thường lão gia đến trước cửa...”

“Ngưu Trương thị, Ngưu Trương thị, mẹ người gọi người, mau ra xem son phấn đi...”

“...”

Lão gọi ba lần, một con thiêu thân lại xuất hiện trong đèn lồng, bay nhảy lung tung.

Hồ Ma đi bên cạnh Lão hầu tử, cảm thấy từng trận gió u ám, có cảm giác rờn rợn khó tả. Khi nhìn thấy thiêu thân bay

vào đèn lồng, da đầu hắn run lên. Khi bọn họ đã cách xa căn nhà đó, Hồ Ma mới nhận không được hỏi:

“Lão tiên sinh, đây là phương pháp gì vậy? Sao ta cảm thấy có chút sợ hãi?”

“...”

Lão hầu tử cười khẽ nói: “Người có bản lĩnh của người, ta có môn đạo của ta.”

“Cái trò gọi hồn này, tiểu huynh đệ trước đây chưa từng thấy qua nhỉ?”

“...”

“Thì ra là gọi hồn...”

Hồ Ma thấp giọng hỏi: “Làm sao người biết tên những người này?”

Lão hầu tử cười khẽ nói: “Có những thứ người không nhìn thấy được.”

“Ban ngày ta đã đến đây, bày trò xiếc khỉ cho bọn họ xem. Ta nói chuyện, đoán mệnh và giải mộng cho họ.”

“Ta biết tên họ Trương này vì lúc nhỏ hắn cùng cha đi ăn cỗ một lần thì nhớ mãi không quên. Ta cũng biết Ngưu Trương thị chỉ đi mua sơn phấn một lần cùng mẹ. Vào ban đêm, ta gọi như vậy, họ không ra sao?”

“...”

Hồ Ma rung mình, nói: “Vậy những người này bị gọi hồn sẽ thế nào?”

Lão hầu tử đáp: “Chẳng sao cả, chỉ mơ hồ vài ngày thôi.”

“Yên tâm đi, họ sẽ không chết đâu, sau thời gian dài còn có thể mọc trở lại được.”

“Mọc cái rắm!”

Hồ Ma trầm nghĩ, không tin lời Lão hầu tử.

Dù không hiểu rõ về linh hồn, nhưng Hồ Ma biết rằng hồn phách là thứ quan trọng, không thể mọc lại như thịt.

Kiếp trước, Hồ Ma luôn tin vào thuyết tam hồn thất phách. Mất đi một phần hồn phách, con người sẽ không còn hoàn chỉnh.

Lão hầu tử nói hồn người có thể mọc lại chỉ là lừa gạt.

Lão hầu tử đặc ý nhìn hai con thiêu thân trong đèn lồng, nói:

“Người khác chỉ biết Thái Tuế là vật quý, nhưng họ không biết rằng con người còn quý hơn.”

“So với Thái Tuế, con người dễ kiếm hơn nhiều. Cắt Thái Tuế nguy hiểm, phải tranh đoạt, vận may, luyện chế, còn có thể mất mạng.”

“Nhưng con người thì ở đâu cũng có, mỗi người đều có thịt, có hồn, có mạng, có thể sử dụng cho nhiều mục đích khác nhau.”

Nghe Lão hầu tử lầm bầm trong đêm, Hồ Ma rùng mình.

Lần đầu gặp Lão hầu tử, tuy Hồ Ma đề phòng nhưng không có ác cảm. Nhưng hôm nay, tận mắt chứng kiến hành động và lời nói của lão, trong lòng Hồ Ma lại mơ hồ nảy sinh ra ý định muốn giết người.

Tuy nhiên, nhớ đến lời dặn dò của Địa Qua Thiêu, Hồ Ma chỉ đành cố nén lại, mắt liếc nhìn trong bóng đêm.

Hắn đoán không sai. Chỉ có mình và Lão hầu tử ra ngoài, nhưng cách họ không xa, trên một con đường đất, có hai người nam tử mang mặt nạ vàng đang đứng yên lặng.

Hồ Ma và Lão hầu tử bị bóng đêm che khuất, không nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn họ dường như có thể nhìn thấy Hồ Ma, vẫn luôn âm thầm quan sát.

Chương 297. Vô thường câu hồn thuật

Chương 297: Vô thường câu hồn thuật

Hầu Gia trong một đêm gọi bảy tám hồn phách, biến chúng thành thiêu thân trong đèn lồng của lão, u u bay loạn. Sau đó, lão cùng Hồ Ma lặng lẽ rời khỏi thôn.

Ra đến ngoài làng, con khỉ nhảy lên vai của Hầu Gia. Lão cất giọng to hơn, khoe khoang với Hồ Ma về tuyệt chiêu của mình. Tuy nhiên, Hồ Ma chỉ nhàn nhạt đáp lại, không tỏ ra hứng thú.

Hầu Gia không để ý, cười nói với Hồ Ma: “Người còn trẻ, không hiểu được đâu!”

Môn đạo, từ khi nhập môn đã khác biệt so với ở người bên ngoài.

...”

Có lẽ lão nhận ra Hồ Ma có mâu thuẫn với mình, nhưng không biết Hồ Ma đã nảy sinh sát tâm với lão nhiều lần. Hồ Ma chỉ biết rằng hiện tại mình đang bị theo dõi, địch nhiều ta ít, chưa tới thời điểm để động thủ mà thôi.

Nhấn nại trở lại Trấn Ngô Đồng, Lão hầu tử đã có người tiếp ứng, dự định dẫn hắn đi uống rượu. Lư đại thiếu gia cũng muốn Hồ Ma cùng đi, nhưng Hồ Ma trực tiếp từ chối.

Bọn hắn tùy theo Hồ Ma về khách điểm nghỉ ngơi, sau đó cùng Lão hầu tử đi tới tửu lâu Tiên Phong kia, Lư gia đại thiếu gia đã chuẩn bị cả bàn thịt rượu, chờ Lão hầu tử trở về, nhìn

thấy trong đèn lồng của lão có bảy tám con thiêu thân đang bay nhảy, sắc mặt lập tức rạng rỡ lên rất nhiều” Thế nào, Hầu Gia, tên tiểu tử kia thế nào?”

Tuy nhiên, sau khi ngồi xuống và thu hồi đèn lồng, Lư đại thiếu gia vẫn không yên lòng, ngưng thần nhìn về phía Lão hầu tử.

“Chẳng còn ai thích hợp hơn hần.”

Lão Hầu Tử cười, rót một chén rượu, nói: “Yên tâm, ta nhìn người không sai.”

“Hần là một con chim non trong giang hồ, tuy có vẻ hiểu chút quy củ, cũng được trưởng bối dạy dỗ, nhưng bản thân chưa thực sự trải qua sự đời.”

“Hần tuy chịu đựng, nhưng ta nhìn ra được, hần không thực sự tâm phục với tuyệt chiêu này của ta. Điều này chứng tỏ hần không phải kẻ trong nghề tầm bảo vật, nếu không dù chưa làm qua, thì cũng đã gặp, không đến mức phản ứng lớn như vậy.”

...

Nghe vậy, Lư thiếu gia cũng gật đầu, có chút chờ mong: “Bát tự của hần lấy được chưa?”

“Chưa có.”

Lão Hầu Tử lắc đầu nói: “Dù sao cũng là Thủ Tuế Nhân, mà lại rất cẩn thận, ta không thể đi cướp đi? Bộ xương già này cũng không đủ cho hần đánh.”

Lư đại thiếu hơi tiếc nuối, lắc đầu, thấp giọng nói: “Vậy tên của hần?”

Lão Hầu Tử cười hì hì, gọi người mang giấy bút đến, nhưng lại không viết.

Lư thiếu gia bất đắc dĩ cười, giơ ba ngón tay, nói: “Lão tinh quái, ba trăm lượng đủ chứ?”

“Đủ đủ.”

Lão Hầu Tử cười đáp ứng, viết vài chữ trên giấy, vo thành một đoàn, ném cho Lư thiếu gia, cười nói: “Đây là tên thật của hấn. Ta nghe qua huynh đệ của hấn, tên cũng tương tự, xem ra là cùng một thế hệ trong nhà...”

“Thuận tiện như thế, nếu có thể thu Thủ Tuế Nhân này ở bên người, lo gì không thể giúp Thanh Y lão gia? Nhân tình này của Lão tiên sinh ta ghi lại.”

Lư đại thiếu vui mừng thu nhận, nâng chén rượu lên, nói: “Đến, ta mời ngươi một chén.”

“Ngày mai chúng ta hành động, chỉ cầu mọi việc thuận lợi.”

...

...

Bọn họ hấn là ngày mai sẽ động thủ.

Cùng lúc đó, trong khách điểm, Hồ Ma nhìn từ bên ngoài, chỉ là sau khi trở về, cảm xúc sa sút, hậm hực một hồi.

Tiểu Hồng Đường bên cạnh nhìn hấn vài lần, thử thăm dò hỏi muốn đi đánh con khỉ ngồi trên xà nhà ở phòng cách vách hay không, nhưng Hồ Ma lắc đầu ngăn lại, chỉ là phát tiết một trận, sau đó vẫn là yên lặng nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nhưng trong mơ, hấn lập tức hoạt động.

Địa Qua Thiêu đã chờ ở đây, hấn tỉnh té kể lại chuyện này, Địa Qua Thiêu cũng hơi kinh ngạc: “Thuật gọi hồn?”

“Lão đầu mang theo con khỉ... Lão có phải là có một con mắt vẫn đục hay không?”

...

Hồ Ma gật đầu: “Đúng là lão.”

“Hắc hắc, thì ra là lão già này...”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói: “Cũng là một lão già cặn bã, trước đây đã từng làm việc cho Minh Châu phủ, làm qua mấy vụ án lớn, chỉ là về sau bị đuổi ra.”

“Nghe nói sau này gia nhập Thanh Y Bang kiếm sống, nhưng vì thanh danh quá kém, cừu gia nhiều, nên lão không dám lộ diện trong bang. Tuy nhiên, lão biết gọi hồn, và rất quen thuộc với việc này. Ta đoán hơn phân nửa chính là lão.”

“Lão gọi hồn để phá một đạo thuật của ta.”

“Bọn họ gọi hồn, một đêm nhiều nhất gọi mười cái, nhưng lão chỉ gọi tám cái, không thể nào là thiện tâm bỏ qua hai cái còn lại.”

“Chỉ có một khả năng, là bọn họ đã gọi đủ số.”

“Cho nên, ta hiểu được kế hoạch của sư huynh ta, bọn họ nhất định sẽ lên núi ngày mai.”

...

“Có thể để cho người phân tích ra tình báo như vậy là tốt.”

Hồ Ma cùng Lão Hầu Tử, mặc dù bị động, nhưng cũng thỉnh thoảng hỏi ngược một câu để làm rõ thời gian hành động của bọn họ, nhằm cung cấp thông tin cho Địa Qua Thiêu.

Cũng không ngờ, không hỏi ra được gì, nhưng từ số lượng hồn được gọi, Địa Qua Thiêu lại đoán ra được.

Trầm thấp thở ra một hơi, Hồ Ma mới nghiêm túc hướng Địa Qua Thiêu nói: “Nói về tên mù lòa kia, người có quen hay lão không? Lão có nhược điểm gì, nói ta nghe một chút.”

...

Địa Qua Thiêu cười nói: “Ta không quen lão, nhưng pháp môn của lão vốn là nhánh rẽ từ môn phái của chúng ta, ta có thể nói cho người nghe.”

“Lão sử dụng, kỳ thật chỉ là da lông của môn phái này, học không sâu bằng ta và sư huynh. Tên gọi là Vô Thường câu hồn thuật, có thể gọi hồn người sống để thi pháp, nhưng phương pháp của lão kém xa.”

Chương 298. môn đạo Hình Hồn

Chương 298: Môn đạo Hình Hồn

Nếu học thành, chỉ cần âm thầm ghi nhớ tên tuổi và ngày sinh của người ta, hoặc thậm chí chỉ âm thầm vẽ lại một tấm chân dung, thấp ba nén hương lúc nửa đêm, là có thể mời đến Vô Thường lão gia gọi hồn. Một khi bị khóa dây xích vào cổ, dù bản lĩnh cao cường đến đâu cũng vô dụng.

Càng lợi hại hơn, chỉ cần cầm vật chiếu rọi vào người, thì cũng sẽ biết ngay tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ, từ đó suy đoán ra cách đối phó với người.

“Nhưng trước tiên, có điều quan trọng. Tên và bát tự của người có bị lão biết hay không?”

...

Hồ Ma nghe vậy, vội lắc đầu, nói: “Lão không biết.”

Vì bị chịu thiệt ở thôn Đại Dương trước đây, vừa ra khỏi cửa, hắn đã vô cùng cẩn thận.

Giờ đây xem ra... về sau còn phải cẩn thận hơn nữa.

“Vậy thì tốt hơn nhiều.”

Địa Qua Thiêu nói: “Tiền bối, tuy người là người lão luyện, bản lĩnh cao cường, nhưng ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không thể để cho những kẻ này biết tên của người.”

“Thậm chí, từ giờ phút này, người hãy quên đi tên của mình.”

“Bọn chúng có thể không lấy được bát tự, tóc, râu, hay tinh huyết của ngươi, nhưng chỉ cần biết tên, chúng cũng có thể sử dụng nhiều chiêu thức để hãm hại.”

...

“Quý quái vậy sao?”

Hồ Ma nghe vậy, ngăn người ra, nói: “Vậy nếu là người quen, đối mặt với người trong môn phái Hình Hồn thì phải xử lý thế nào?”

“Hắc hắc, đúng vậy!”

Địa Qua Thiêu nói: “Hai ta đến giờ vẫn chưa biết tên sư phụ, mà sư phụ tuy là lão cung phụng của Thanh Y Bang, nhưng lại sống ẩn dật, độc lai độc vãng. Ngay cả bằng hữu thân thiết cũng không muốn đến gần sư phụ, không muốn cùng ăn cơm.”

“Về phần của sư huynh ta, vốn là nhà giàu, nên ngay từ đầu ta và sư phụ đều biết tên của hắn. Nhưng hắn cũng sợ hãi, ba bốn năm đổi tên ba bốn lần, lại mỗi ngày để nha hoàn người hầu gọi tên.”

“Về phần ta, khi còn bé lưu lạc đầu đường, được sư phụ nhặt được. Kỳ thật ta nhớ được tên gốc của mình, nhưng chỉ nói không nhớ rõ, cho nên sư phụ lấy cho ta tên khác.”

“Nhưng trong lòng ta không nhận, cái này đương nhiên cũng không thể xem như tên thật của ta.”

...

Hồ Ma ngược lại cảm thấy có chút ly kỳ: “Người trong môn phái các ngươi đều trải qua khổ cực như vậy?”

Địa Qua Thiêu bất đắc dĩ cười cười, nói: “Vì biết có thể dùng phương pháp gì trị người khác, đương nhiên cũng cẩn thận người khác dùng phương pháp như vậy để trị chúng ta.”

“Dù sao không riêng gì môn phái chúng ta, trong hình hồn còn nhiều môn đạo khác nữa. Người lúc nào cũng lưu ý là tốt.”

Lúc này, hai người lại trò chuyện thêm về kế hoạch cụ thể cho ngày thứ hai. Hồ Ma kể lại tất cả những gì hắn chứng kiến trong ngày tại nhà của Lư đại thiếu, thậm chí cả trang phục, thần sắc, lời nói hành động của mọi người bên cạnh hắn, thậm chí cả giọng địa phương và cách xưng hô, đều nhất nhất nói rõ, lúc này mới lui ra ngoài.

Hừng đông, Hồ Ma rời khỏi giường. Chưa kịp ăn sáng, hắn đã nghe tiếng ồn ào dưới lầu. Lão Hầu Tử bước vào khách điểm, quần áo tả tơi, lập tức bị chương quỹ và điểm tiểu nhị đuổi ra.

Lão không giận, chỉ cười hì hì cãi cọt với họ.

Khi họ giả bộ muốn đánh lão thì lão nhảy ra ngoài cửa. Khi họ quay vào thì lão lại đi vào trong. Thẳng cho đến khi nhìn thấy Hồ Ma xuất hiện trên đầu cầu thang, lão mới mỉm cười vậy gọi:

“Tiểu huynh đệ, đi ăn bánh bao với ta! Ta biết một quán bánh bao, bánh to, trắng mịn...”

...

Chương quỹ và tiểu nhị trong khách điểm thấy lão quen biết với Hồ Ma, đều có chút giật mình, không biết phải làm sao.

Hồ Ma khoát tay áo, lười nhác cười với lão. Trước đây nghe Nhị gia kể chuyện ăn uống, mọi người đều vui vẻ. Bây giờ nghe lão ăn mày này kể chuyện ăn uống, hắn chỉ cảm thấy buồn nôn.

Uể oải bước ra, Hồ Ma nói với Lão Hầu Tử: “Lão tiên sinh bản lĩnh cao cường, sao lại để bọn họ quất tháo?”

“Chơi cho vui thôi.”

Lão Hầu Tử cười nói: “Mọi người đều coi thường ta, vậy ta muốn hại ai cũng không có ai nghi ngờ.”

Hồ Ma nhìn lão, không nói thêm gì.

Lão Hầu Tử nói sẽ đưa Hồ Ma đi ăn bánh bao to trắng, nhưng thực tế lại quay lại quán trà Tiên Phong.

Họ gặp lại những người đã gặp hôm qua: hai nam nhân mặt vàng, Trịnh hán tử ném phi đao, người giang hồ mặc áo gai, và người đàn ông chất phác, hiền lành hay cười ngây ngô.

“Ăn sáng no nê, trưa nay chúng ta sẽ lên đường đến từ đường nhà họ Mã.”

Lư đại thiếu gia thấy Hồ Ma bước vào, nói: “Nghĩ đến sự muội của ta đã chờ ở đó từ lâu. Nàng ta tuy tuổi nhỏ, dung mạo thanh tú, nhưng lại âm hiểm xảo trá, thâm độc vô sỉ, bụng dạ chứa đầy ý nghĩ hại người...”

“Mọi người đều là lão giang hồ, nên cẩn thận đề phòng, tránh bị nàng lừa.”

...

Mọi người đều gật đầu, nghĩ đến đối thủ sắp đối phó như thế nào. Hồ Ma nghe vậy thì giật mình: “Sự muội?”

Chương 299. Sư muội

Chương 299: Sư muội

Ăn nấu trong từ đường, hẳn là Địa Qua Thiêu?

Hắn ta nói đã ra tay trước, và có liên quan đến vị Lư đại thiếu này.

Chỉ bất quá, tiểu tử này lại là nữ?

Trước đây, ta nghe giọng nói thanh tao của nàng, có chút giống giọng nữ, nhưng cho là nàng cố ý đổi giọng, không nghĩ sâu xa. Bây giờ xem ra, nàng thực sự sử dụng giọng thật của mình...

...

Những manh mối này thật không chuyên nghiệp a!

Đương nhiên, cho dù nàng che giấu tin tức này, Hồ Ma cũng không tiện nói gì.

Nàng đã nói rõ nguồn gốc môn phái và những điều cần lưu ý cho ta, giới tính không phải là vấn đề lớn.

Tuy nhiên, Lư đại thiếu gia vẫn tinh ý nhận ra vẻ trầm ngâm của Hồ Ma. Hắn đột nhiên quay đầu, mỉm cười hỏi:

“Chu huynh đệ có điều gì muốn nói?”

...

Hồ Ma cũng hơi giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Lư đại thiếu gia và nói:

“Đã đến lúc lên đường, vậy xin hỏi chương trình cụ thể như thế nào?”

Hắn hỏi một cách tự nhiên, không hề tỏ ra e dè:

“Không phải ta không hiểu quy củ, chỉ là muốn biết rõ ràng để có thể hỗ trợ tốt hơn.”

“Hôm qua ta chẳng hiểu gì, suýt chút nữa bị lão tiên sinh hù dọa.”

...

Lưu đại thiếu gia nhìn Hồ Ma một lúc, thấy vẻ mặt bình thản của hắn, lại liếc nhìn những người khác được mời đến, cũng có không ít người nghi ngờ và do dự. Y liền nói:

“Như ta đã nói trước đây, ta mời các vị đến đây là để giúp ta đoạt một món bảo bối.”

“Thực ra, món bảo bối này do sư phụ nhà ta gieo xuống từ mười mấy năm trước.”

“Vì sợ bảo bối chưa thành hình sẽ bị người khác nhòm ngó hoặc xảy ra ngoài ý muốn, sư phụ ta đã bố trí một số thủ đoạn xung quanh.”

“Hiện tại, ta và sư muội đều muốn đoạt lấy bảo bối này để lập nên đại nghiệp.”

“Nhưng sư phụ ta nói, ông ấy không bắt công, ai có thể cầm giữ bảo bối này sẽ phụ thuộc vào bản lĩnh của mỗi người.”

“Nói ra thì vậy, sư phụ có ba tuyệt chiêu, sư muội học được hai cái, ta chỉ học được một cái.”

“Hơn nữa, sư muội này của ta, thực sự là một nhân mặt dày vô sỉ, xảo quyệt nhất mà ta từng gặp, chuyên biết dỗ dành lão già...”

“...Sư phụ vui vẻ, đã sớm dò la rõ ràng tình hình xung quanh bảo bối, và đã đi trước ta ba ngày.”

“Bây giờ ta mất tiên cơ, không còn cách nào khác.”

“Muốn đuổi kịp trước khi nàng ta đắc thủ, ta phải chuẩn bị phá giải thủ đoạn sư phụ lưu lại, đồng thời đề phòng sư muội bày trò ám hại. Do đó, ta mời các vị đến đây, chính là muốn mượn nhờ bản lĩnh của mọi người, giúp ta phá giải những âm mưu của nàng ta.”

...

Đám người nghe xong, đều cảm thấy quy củ của môn phái này vô cùng tà đạo.

Hồ Ma so sánh một chút, lại cảm thấy lời nói của Lư đại thiếu gia có nhiều điểm tương đồng với Địa Qua Thiêu trước đây.

Có thể thấy được, Lư đại thiếu gia này không phải là nhân vật đơn giản.

Kiếp trước, người ta đã tổng kết ra công thức nói dối “bảy phần thật, ba phần giả”. Tuy nhiên, Lư đại thiếu gia không biết công thức này, nhưng lại dựa vào sự khôn khéo của mình để nói dối một cách vô cùng tự nhiên.

Hắn ta kể chuyện một cách bình thản, thể hiện sự phẫn uất, không cam lòng, khiến cho những lão giang hồ cũng không thể tìm ra sơ hở trong lời nói.

Điều duy nhất khiến Hồ Ma kinh ngạc là Địa Qua Thiêu đã làm gì khiến Lư đại thiếu gia tức giận đến như vậy?

“Chư vị đã giúp ta, ta cũng sẽ không keo kiệt.”

Lư đại thiếu gia thấy mọi người đều không có ý kiến, liền cười nói: “Mặc dù ăn sáng sớm với món này hơi khó chịu, nhưng xin quý vị hãy nếm thử một chút!”

Vừa dứt lời, hạ nhân bên ngoài đã bưng một cái khay nhỏ ra. Trên khay có đặt từng chén Thanh Hoa nhỏ, bên trong

đựng đầy thịt cắt thành từng miếng nhỏ, chủ yếu là thịt nạc.

“Đây... chẳng lẽ là Thanh Thái Tuế?”

Khi những chén nhỏ được đặt trước mắt, có người ngửi mùi hương, sắc mặt lập tức đại biến: “Lư đại thiếu gia quả là xa hoa.”

Lư đại thiếu gia cười cười, nói: “Cái này tính là gì, nếu hoàn thành tốt việc này, ta sẽ mời chư vị uống rượu huyết tử thượng hạng.”

Mọi người đều có chút hưng phấn, háo hức thưởng thức. Tuy nhiên, chỉ có Hồ Ma và nam nhân chất phác kia không có biểu hiện gì đặc biệt. Nam nhân chất phác kia cầm đĩa đảo đảo, dường như cũng không biết đây là món gì.

Mấy người khác đã không thể kìm nén, bắt đầu ăn ngấu nghiến. Hồ Ma nhìn họ, lại có một cái nhìn mới về “giang hồ”.

Xem ra, cuộc sống của những người đi lại giang hồ cũng không giàu sang như hấn tưởng tượng. Một bát Thanh Thái Tuế như vậy, tự nhiên là món đồ tốt.

Nhưng ở điền trang nhà mình, hấn không thiếu những món này. Ngay cả Chu Đại Đồng, thỉnh thoảng cũng có thể làm một bát để giải thèm.

Nhưng những người này lại dường như không ăn nhiều, coi đây như một loại thuốc bổ quý hiếm.

Lão hầu tử và Lư đại thiếu gia chỉ ăn vài miếng, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Hồ Ma chú ý quan sát, họ dắt một cỗ xe lừa vào sân, chất lên đó mấy cái bao phục và mấy con người giấy quần lại sinh động như thật. Tuy nhiên, trong hốc mắt của những con người giấy này không có con ngươi, chỉ là những lỗ trống trắng bạch, trên má điểm hai vệt đỏ tươi yêu dị.

Ngoài ra còn có một cái đèn lồng màu trắng, chính là loại đèn mà Lão hầu tử đã cầm hôm qua, chỉ là nó to hơn một chút.

Bây giờ không có đốt lửa, không biết bên trong có thiêu thân hay không.

Thấy đông gia đều chuẩn bị thật tình như thế, mấy người cũng giả vờ giả vịt chuẩn bị một chút.

Chương 300. Người giấy dò đường

Chương 300: Người giấy dò đường

Hai người mặt vàng đang mài binh khí, nhưng đều là dùng đao.

Người dùng phi đao mở túi ở bên hông ra xem, bên trong là hai hàng phi đao, cộng lại tám chuôi, sắc bén lấp lánh.

Chỉ có Hồ Ma và nam tử chất phác kia liếc nhau rồi cúi đầu ăn cơm.

Mắt thấy trời đã lên cao, mọi người lau miệng đi theo Lư đại thiếu gia ra ngoài. Họ vây quanh chiếc xe lừa chất đầy đồ, nhưng không ai ngồi lên mà đi bộ theo sau, từng bước một ra khỏi thị trấn, hướng về phía tây đi đến.

Ước chừng đi hai ba mươi dặm, cảnh vật càng lúc càng hoang vu. Xung quanh có dấu vết của ruộng đồng, nhưng chỉ là mọc đầy cỏ dại.

Ngẩng đầu nhìn lên, họ đã đến một sườn núi. Nơi đây không phải là một dãy núi lớn như Lão Âm Sơn, chỉ là một ngọn đồi, nhưng cũng có vẻ rậm rạp.

Trên đồi mọc một mảng lớn cây tùng bách. Bây giờ là cuối xuân đầu mùa hè, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không có sức sống, ngược lại phần lớn cỏ dưới chân đồi đều khô héo úa tàn, nhìn qua khiến người ta cảm thấy có chút rờn rợn.

Trên đỉnh đồi, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đám mây đen, che khuất bầu trời trong nhiều ngày liền.

Đám người đi theo xe lừa đến chân núi. Nhìn về phía trước, họ thấy một con đường mòn uốn lượn lên núi, gần như bị cỏ hoang che phủ.

Cũng không biết vì sao, trong lòng họ lại có chút run rẩy.

“Từ đường nhà họ Mã ở trên núi.”

Lư đại thiếu dừng lại, hướng về phía mọi người nói: “Mặc dù là ban ngày, nhưng mọi người cũng nên cẩn thận.

“Thủ đoạn của sư muội ta, ban ngày cũng lợi hại không kém!”

...

Vừa nói, y vừa móc ra một mảnh vải đen từ trong ngực, che mắt con lừa.

Lúc đầu, con lừa còn ngẩng đầu, không chịu bị che mắt, nhưng bị y tát một cái, nó đành ngoan ngoãn cúi đầu, để y buộc mảnh vải lên đầu.

Che mắt con lừa xong, hắn mới gỡ một cái chậu đồng từ trên xe xuống.

Hồ Ma cẩn thận nhìn vào chậu đồng, thấy trên đó có nhiều vết bẩn và đốm đen, chứng tỏ đã được sử dụng trong thời gian dài.

Nhìn kỹ hơn, hắn cảm nhận được một luồng âm khí khó chịu, và trong lòng hiểu ra rằng đây cũng là một món đồ cổ. Nếu hắn sử dụng nó để thực hiện pháp môn trong Trần Tuế Thư, hắn sẽ rất hữu ích...

...Đạo pháp của Hình hồn có nhiều điểm tương đồng với tẩu quỹ

Đặt chậu đồng lên giữa đường núi.

Lư đại thiếu lại từ trên xe lấy xuống một con người giấy.

Một tay y cầm người giấy, tay kia rút ra một chiếc bút mực giản dị từ trong ngực. Y chấm bút vào mực nước màu đỏ đen pha trộn, không biết được làm từ nguyên liệu gì, và nhẹ nhàng điểm vào hai hốc mắt trắng của người giấy.

“Đi thôi, lên núi tìm đường!”

Thu hồi bút mực, y đưa tay lấy cây châm lửa từ Lão hầu tử, châm lửa đốt người giấy.

Tro tàn bay lả tả, rơi vào chậu đồng trước mặt y.

Y đợi đến khi người giấy cháy được một nửa mới cho toàn bộ vào chậu. Sau đó, y ngồi xồm xuống, cẩn thận nhìn vào trong.

Đến khi người giấy cháy hết, y mới bung chậu đồng lên, nhìn vào đồng tro tàn trong chậu, lẩm bẩm niệm chú gì đó, rồi nhẹ nhàng nghiêng chậu về phía dưới.

Tro tàn bay lả tả theo gió núi bay về phía đỉnh núi. Sau khi hoàn thành việc này, Lư đại thiếu nhìn chòng chọc vào tro tàn, không chớp mắt.

Mắt thường chỉ có thể nhìn thấy tro tàn theo gió bay đi.

Nhưng với thị lực phi thường, y có thể nhìn thấy một số tro bụi bay lên theo gió núi mà không hề rơi xuống đất.

Chúng lơ lửng, phiêu phiêu bay về phía đỉnh núi.

Nhưng chỉ sau khi bay ra vài chục trượng, chưa vượt qua chân núi, một trận âm phong bất ngờ từ trên núi thổi xuống, cuốn tro bụi bay ngược trở lại, tạt vào mặt của Lư đại thiếu.

Y vội vàng vùng tay áo hất tung tro bụi, suýt ngã, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

“Đạo hạnh của sư muội ta ngày càng cao...”

Y nghiên rắng, nhìn chăm chăm về phía ngọn núi, giọng trầm thấp nói: “Mấy vị gia đài, chúng ta đi thôi!”

Mọi người không biết Lư đại thiếu vừa dùng người giấy dò đường đã tìm được gì, nhưng nhìn sắc mặt của y, họ cũng biết mọi việc không suôn sẻ. Mọi người đều lo lắng, bước từng bước nặng nề.

Lư đại thiếu nhanh chóng phản ứng lại, quay đầu nhìn người nam tử am hiểu sử dụng phi đao, nói: “Kiều gia, lát nữa chúng ta sẽ đi theo con đường nhỏ lên núi. Nếu có bất cứ thứ gì xuất hiện, hãy dùng tuyệt chiêu phi đao của ngươi tiêu diệt nó.”

“Đưa phi đao của ngươi cho ta trước.”

“...”

Người sử dụng phi đao vội vàng đáp ứng, cởi túi bên eo ra.

Lư đại thiếu lấy phi đao, dùng ngón tay vẽ lên đó, sau đó trả lại cho hắn. Nhìn qua không thấy có gì thay đổi.

Người sử dụng phi đao hạ giọng hỏi: “Đông gia, ngài vừa vẽ bùa gì vậy?”

“Không phải bùa, là chú.”

Lư đại thiếu gia nói: “Ta đã vẽ một chú ngữ của Hình hồn môn lên phi đao của ngươi. Nếu sư muội ta phái thứ gì đến, phi đao này có thể đánh trúng nó, nhưng không gây sát thương. Nếu thêm chú của ta, nó có thể làm bị thương những thứ đó.”

“Tuy nhiên, công lực của ta còn hạn chế, tối đa chỉ có thể duy trì chú trong một nén hương. Sau đó, ta cần phải vẽ lại chú. Lát nữa, ngươi phải cẩn thận.”

“Vâng, vâng.”

Người sử dụng phi đao liên tục gật đầu, nhưng lại do dự:
“Chuyện này thành thì ta cũng không lấy tiền, ngài có thể
truyền cho ta chú ngữ này được chứ?”

Lư đại thiếu nhìn hắn với vẻ kinh ngạc, rồi thản nhiên nói:
“Chuyện này sau này bàn tiếp.”

Chương 301. Gọi tên

Chương 301: Gọi tên

Thấy thái độ không tốt của Lư đại thiếu gia , người sử dụng phi đao vội vàng đáp ứng, không hỏi thêm nữa.

Nếu người ta nguyện ý, tất nhiên là tốt nhất. Nếu không nguyện ý, hẳn cũng không có cách nào.

Kỳ thực trên giang hồ, có không ít người sử dụng phi đao đều là như vậy. Tuy luyện tuyệt chiêu phi đao tốt đến đâu cũng chỉ là người bên ngoài môn đạo, có thể hại người nhưng không thể làm tổn thương tà ma. Nếu có thể học được chú ngữ này, coi như là dính dáng đến môn đạo, giá trị bản thân cũng tăng lên.

Đương nhiên, việc mua chú ngữ với giá vài trăm lượng bạc, có người cảm thấy hơi, có người cảm thấy thiệt, chỉ tùy thuộc vào mỗi người.

Môn đạo Thủ Tuế Nhân của Hồ Ma cũng có một số ngoại lệ.

Ví dụ như kỹ năng mà họ luyện tập, dùng tốt cũng là một môn quyền cước đao pháp tốt, dạy cho người khác cũng không sao.

Đám người nói xong rồi tiếp tục đi về phía trước. Không biết có phải vì Lư đại thiếu hay không, họ càng đi càng im lặng, luôn cảm thấy những cây tùng bách xung quanh ngày càng dày đặc, mịt mù, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Hồ Ma đi theo bên cạnh con lừa, nhìn như bình thường nhưng toàn thân căng thẳng. Đi chưa được vài chục trượng, hần đột nhiên liếc mắt nhìn thấy một vật, bước chân hơi khựng lại.

Đó là một khuôn mặt trắng bệch bất ngờ nhô ra từ sau một gốc cây tùng, nhìn bọn họ một cái rồi lại rụt trở về.

Không chỉ Hồ Ma dừng chân, Lão hầu tử dắt lừa và Lư đại thiếu cũng đột nhiên dừng lại.

Người sử dụng phi đao lại không phản ứng gì. Thấy mọi người đều dừng lại, hần mới giật mình, vội vàng rút phi đao ra.

Nhưng khuôn mặt sau gốc cây lóe lên rồi biến mất, lúc này đã muộn.

Tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía người sử dụng phi đao, ánh mắt đều có vẻ hơi cổ quái.

Hần cũng đầy mồ hôi, vén tay áo lau lau, giọng thấp nói: “Ta hơi phân tâm, bây giờ ta sẽ cẩn thận hơn.”

Mọi người không nói gì, tiếp tục đi về phía trước. Đi không xa, họ nghe thấy tiếng sột soạt trong bụi cỏ sau lưng.

Nghĩ là gió thổi, nhưng ban đầu vốn yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện động tĩnh này, những người phản ứng nhanh lập tức nhận ra khác thường. Họ quay người nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong bụi cỏ có một vật trắng bóng đang ngồi xồm.

Tất cả đều giật mình, đồng thời nhìn về phía người sử dụng phi đao.

Lúc đầu hần vẫn đi lên phía trước, phát hiện không đúng mới quay người lại, kêu to một tiếng.

Phi đao trong tay bắn ra, nhưng lại đánh lệch, cắm vào cây cách đó vài thước.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn hần đều vô cùng cổ quái. Hần cũng toát mồ hôi lạnh, vén tay áo lau trán, vẻ mặt xấu hổ, hướng Lư đại thiếu giải thích nói: “Ta... Ta bình thường đều là hướng về phía người, đối với những vật này...”

“... Thực sự là không có kinh nghiệm.”

“...”

Lư đại thiếu mặt lạnh tanh, không nói gì, chỉ xoay người sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Hầu Gia.”

Lão hầu tử nắm con lừa phía trước, biết ý của y, chậm rãi lắc đầu, nói: “Cũng không cần lại phiền phức.”

“Coi như hần phóng phi đao chuẩn, thì sợ là phi đao cũng không đủ dùng.”

“...”

Mọi người nghe vậy, đột nhiên run rẩy, hướng về phía trước nhìn lại, liền thấy giữa những cây tùng bỗng xuất hiện một lớp sương mù mỏng manh. Mơ hồ trong sương mù, họ chỉ thấy sau những cái cây, trong đám cỏ, trong khe đá, đồng thời nhô ra từng khuôn mặt người giấy trắng bệch.

Nhưng cũng chỉ dò xét một chút rồi từ từ rút trở về.

Tuy nhiên, cảm giác bị vô số con mắt nhỏ xíu nhìn chằm chằm vẫn in sâu trong tâm trí mọi người, khiến họ không khỏi rùng mình.

“Chuyện gì vậy?”

“...”

Nếu là giả, tại sao tất cả đều nhìn thấy cảnh tượng như vậy?

Nếu là thật, vậy trên ngọn núi này rốt cuộc có bao nhiêu người giấy, và chúng lại có thể cử động?

“Là thuật pháp của sư muội ta.”

Lưu đại thiếu gia rõ ràng cũng khá bất đắc dĩ, liếc nhìn người sử dụng phi đao, thấp giọng nói: “Nàng được sư phụ truyền thụ thuật pháp triệu hồi người giấy này, sử dụng còn giỏi hơn ta.”

“Lúc đầu ta muốn mượn phi đao của vị gia này để phá giải thuật pháp của nàng, nhưng xem ra ta đã suy nghĩ đơn giản. Không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng rắn đối đầu.”

“Từ giờ trở đi, các vị gia đài hãy đi sau Hầu Gia và chú ý nhìn xuống chân. Không ai được phép mở miệng nói chuyện, đặc biệt là nếu có người gọi tên mình, tuyệt đối không được quay đầu hay đáp ứng.”

“Một khi đáp ứng, một nửa hồn phách sẽ bị mất, quay đầu lại mạng nhỏ cũng không còn.”

“...”

Nghe y nói vậy, lòng mọi người đều hoảng hốt, thậm chí có người đã toát mồ hôi hột.

Tất cả đều là người trong giang hồ, đã trải qua nhiều chuyện nguy hiểm, nhưng chuyện bất chợt mất mạng như vậy nghe thật đáng sợ.

Nếu là đao thật thương thật đối đầu, dù nguy hiểm, mọi người cũng cảm thấy có thể chấp nhận...

Trong hoàn cảnh im lặng này, Hồ Ma đột nhiên lên tiếng: “Nàng làm sao biết tên của chúng ta?”

Lúc này mọi người mới sực nhớ ra.

Đúng vậy, nếu bị gọi tên, người đó phải biết tên của họ mới được. Vậy thứ trên núi này làm sao biết được?

“Bọn chúng không biết.”

Chương 302. Phá vỡ thuật pháp

Chương 302: Phá vỡ thuật pháp

Lư đại thiếu nhìn mọi người, nói: “Nhưng nó sẽ khiến người cảm thấy có thứ gì đó đang gọi tên mình.”

“Người khác đều không nghe thấy, chỉ người có thể nghe thấy. Nhưng chỉ cần người bị gọi, đáp ứng hoặc quay đầu, người sẽ trúng chiêu.”

“Đây là môn đạo trong hình hồn của chúng ta, gọi là ‘sinh hồn’. Có cách gọi xa và gọi gần. Gọi xa cần biết ngày sinh tháng đẻ và tên của người bị gọi, đồng thời cần có quần áo, giày dép hoặc vật dụng mà người đó đã sử dụng. Gọi gần chỉ cần một cái tên, thậm chí tên không cần chính xác, chỉ cần gọi một tiếng, hồn người sẽ bay ra.”

“Sur muội ta rất gian xảo, không cần đến gần cũng có thể gọi hồn các người. Ta cũng không rõ lắm cụ thể như thế nào, chỉ có thể nói với các người rằng lát nữa các người sẽ nghe thấy nhiều loại âm thanh. Khi nghe thấy, các người sẽ cảm thấy như có ai đó đang gọi tên mình.”

“Khi công lực cao, tiếng gọi sẽ giống hơn, khi công lực thấp, tiếng gọi sẽ mơ hồ hơn. Nhưng dù là thế nào, các người cũng không được đáp ứng. Nếu là cách gọi thông thường, ta và Hâu Gia sẽ giúp các người giải.”

“Nếu tiếng gọi rất rõ ràng, đúng là tên người, thì có nghĩa là người giấy đã cách người rất gần, người vạn lần không thể đáp ứng.”

“Hãy trực tiếp phun nước bọt, phun mạnh xuống đất.”

“...”

Nghe vậy, mọi người đều im lặng, chỉ nhìn về phía Hàu Gia đang dắt lừa phía trước.

Thấy lão cũng im lặng nở nụ cười, từ xe lừa gỡ xuống một chiếc đèn lồng, cẩn thận luồn cây châm lửa vào để đốt.

Ánh sáng lập lòe lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. Tối hôm qua, Hồ Ma đã nhìn thấy loại đèn lồng trắng này, trong đêm tối vậy mà cũng không thể chiếu sáng con đường.

Nhưng hôm nay khi được đốt lên, sương mù mịt mù trên đường núi cũng bị ánh sáng của chiếc đèn lồng trắng này xua tan không ít.

Điều kinh ngạc hơn là khi đèn lồng được đốt lên, bên trong lại bay nhảy lớn vờn, giống như đầy ắp những con thiêu thân.

Nhìn sơ qua, lít nha lít nhít, e rằng có đến mấy chục con?

“Cái này đại diện cho việc trước đây lão đã hại chết mấy chục người a... Lão già khốn kiếp!”

Hồ Ma trầm thấp thở ra một hơi, đè nén tâm trạng tiêu cực trong lòng, chỉ thành thành thật thật đi theo sau đám người.

Con đường núi này kỳ thực không hề dài, nhưng bọn họ càng đi càng chậm, mà lại càng đi càng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng bước chân của họ trên đường núi và tiếng bánh xe lừa lăn qua những tảng đá nhỏ trên đường nhỏ dường như cũng không thể nghe thấy.

Chỉ mơ hồ nghe tiếng gió núi xuyên qua cây tùng bách, tiếng sột soạt của quần áo người giầy cọ vào cỏ hoang, và thỉnh thoảng vang lên tiếng cười khúc khích.

Hồ Ma rõ ràng nhìn thấy người sử dụng phi đao đi phía trước đột nhiên run lên.

Lập tức hiểu rõ, đây là do hắn nghe được có người gọi tên mình, nhưng hắn đã cố gắng nhịn không đáp ứng.

“Phốc...”

Cùng lúc đó, Lão hầu tử cúi đầu nhìn vào đèn lồng, thấy một con thiêu thân trắng bỗng nhiên bay ra khỏi đèn lồng, bay vào rừng và biến mất cùng một con người giấy có khuôn mặt ma quỷ.

Hồ Ma hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra.

Họ bắt nhiều hồn ma như vậy là để đối phó với thuật người giấy của Địa Qua Thiêu.

Người giấy của Địa Qua Thiêu có thể gọi hồn, mà pháp môn gọi hồn của nàng rõ ràng cao minh hơn nhiều so với Lão hầu tử.

Nhưng Lão hầu tử đã bắt nhiều hồn ma trước đó để phá vỡ thuật này.

Quả nhiên, đám người tiếp tục đi trên đường núi, thỉnh thoảng có bóng người trắng lác lác, và thỉnh thoảng có thể nhận ra có người bị đứng cứng đờ vì bị gọi tên.

Tuy nhiên, ngay lập tức có thiêu thân bay ra khỏi đèn lồng thay thế họ, và số lượng người giấy trên núi cũng giảm đi một.

Đi được hơn phân nửa đường, áp lực đè nặng lên vai mọi người ngày càng lớn. Bỗng nhiên, họ nghe thấy tiếng run rẩy bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại, họ thấy người sử dụng phi đao đang bị một con người giấy trắng toát dính sát vào vai.

Có lẽ do quá sợ hãi, người này đã run lên, khiến mọi người xung quanh cũng nghe thấy tiếng động.

Nhưng may mắn thay, hắn ta vẫn nhìn được, nhờ toẹt một bãi nước bọt xuống đất.

“A nha...”

Con người giấy kêu lên một tiếng yếu ớt, không cam lòng bay trở lại con đường núi trong sương mù dày đặc.

“Quả nhiên có người giấy có thể bò lên lưng gọi tên người ta...”

Mọi người đều rùng mình, không ai dám chủ quan, chỉ biết tăng tốc đi đường, vô thức uốn thẳng lưng.

Ngay cả Hồ Ma cũng không ngoại lệ. Trong quá trình này, hắn cũng nghe thấy một tiếng gọi.

Rõ ràng, tiếng gọi đó là “Hồ Ma”.

Nhưng hắn đã nhìn xuống không phản ứng, và một con thiêu thân cũng bay ra khỏi đèn lồng, thay thế cho hắn.

Nhưng khi sắp đi đến cuối con đường núi, Hồ Ma vừa ngẩng đầu nhìn đường, bỗng nhiên cảm thấy vai mình hơi lạnh.

Cảm giác chạm nhẹ đó, hắn không thể nào quên được, bởi vì Tiểu Hồng Đường hay úp sấp lên lưng hắn như vậy.

Nhưng hôm nay không thể nào là Tiểu Hồng Đường, hắn và những người trong môn đạo này sắp sửa bùng nổ một trận ác chiến, chỉ e bọn chúng có thủ đoạn tổn thương tiểu quý, nên tuyệt đối sẽ không để Tiểu Hồng Đường đi theo.

Nhiều nhất chỉ là Tiểu Hồng Đường theo sau từ xa, có cơ hội thì đến bên cạnh, không có cơ hội thì nhanh chóng trốn đi.

Vậy thứ úp sấp trên lưng mình là gì?

Hồ Ma cố nén không quay đầu lại, chỉ hơi nghiêng mắt, liếc nhìn bằng khóe mắt. Hoàn toàn trắng bệch, bên trong có màu đỏ tươi, đó là màu đỏ trên má của người giấy.

Bỗng nhiên, nó áp sát vào tai hắn, nhẹ nhàng gọi tên: “Chu Đại Tráng...”

Hồ Ma cứng đờ người, đứng im như phỗng một lúc, rồi dùng sức nhổ nước bọt xuống đất, nhanh chóng bước về phía trước.

Chương 303. Nam tử họ Vương

Chương 303: Nam tử họ Vương

Nhìn thấy hành động của Hồ Ma, Lư đại thiếu và Lão hầu tử liếc nhau, không ai nói gì thêm.

Sau khi bị gọi một lần, tiếng gọi không xuất hiện lần thứ hai. Số lượng thiêu thân trong đèn lồng cũng giảm đi bảy, tám con. Cửa ải này, đám người cứ như vậy đã vượt qua.

Hôm nay, họ cuối cùng cũng đã đi đến cuối con đường núi. Phía trước là một ngôi làng nhỏ rách nát. Lờ mờ có thể thấy những cây tùng bách vươn lên cao xen kẽ nhau, xuất hiện một ngôi nhà đá màu xám lớn, chắc hẳn là từ đường Mã gia .

Nhưng khi đi qua con đường nhỏ này, áp lực của đám người không hề giảm bớt chút nào.

Mơ hồ cảm thấy có âm khí đập vào mặt, xung quanh Mã gia từ đường như có vô số bóng người với hình dạng khác nhau đứng sừng sững, lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu, nhưng chỉ thoáng nhìn qua là không thấy nữa.

Nhưng nhìn con đường núi ngắn ngủi từ đây đến từ đường Mã gia , đám người lại hoảng sợ, không ai dám bước lên trước một bước.

Ngay cả con lừa che mắt cũng hoảng hốt.

“Đến nơi rồi.”

Lư đại thiếu hít một hơi thật sâu, chậm rãi tiến lên nửa bước, nhìn chằm chằm vào từ đường Mã gia , giọng trầm thấp

nói: “Bảo bối ta muốn lấy nằm ở đó, sư muội ta cũng hẳn là ở đó, chỉ là, tuy là gần trong gang tấc, nhưng khó khăn thực sự cũng ở đây.”

“Cái này...”

Người sử dụng phi đao ghen ngào, nói một cách khó khăn: “Đây là ban ngày, bên trong từ đường...”

“Ban ngày sao?”

Lư đại thiếu cười lạnh một tiếng, nói: “Người nhìn lại đi.”

Không chỉ người sử dụng phi đao, mà mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi giật mình.

Bọn họ xuất phát lúc chưa tới trưa, đi cũng chỉ mất nửa canh giờ đã đến chân núi. Đoạn đường lên núi tuy gian nan, dang dặc, nhưng cũng không đi lâu như vậy.

Lẽ ra bây giờ vẫn là ban ngày, chỉ là thời tiết âm u một chút.

Nhưng nhìn lại, bầu trời đã tối đen, xung quanh lơ mờ những đốm lửa quỳnh, yếu ớt đung đưa, bay tới bay lui.

“Là âm khí quá nặng, che khuất ban ngày, hay là...”

Trong lòng Hồ Ma khê động, trước đây khi hắn xông vào Tuyệt Hậu Thôn cũng từng gặp tình huống như vậy.

“Từ đường Mã gia này nằm trong Sơn Âm, là nơi tốt nhất để học thuật pháp.”

Lư đại thiếu gia trầm giọng nói: “Mã gia này trước đây cũng là một gia tộc rất thịnh vượng, hương hỏa hưng thịnh, là một nơi rất tốt. Chỉ là về sau tà ma nổi loạn, tổ tiên Mã gia không thể áp chế được, hậu nhân hoảng sợ, cho nên đều chuyển đi.”

“Nơi đó cũng dần dần hoang phế, trở thành nơi không người hỏi han.”

“Mà bảo vật ta muốn tìm lần này nằm trong từ đường Mã gia đó.”

“Sư phụ mượn những Âm Quỷ này để che chở bảo vật, ban đầu cũng là một thử thách đối với ta và sư muội.”

“Chỉ tiếc, sư muội của ta là một người vô cùng âm hiểm. Ta vì bảo vật này đã mưu đồ nhiều năm, nhưng nàng lại lén lút theo sư phụ, cầu được một thứ mà sư phụ cố ý lưu lại năm xưa, đó là xương cốt và bát tự của một hậu nhân họ Mã.”

Nàng mạo danh thân phận là hậu nhân của Mã gia, đánh lừa con quỷ trong từ đường Mã gia.

“Kể từ đó, cánh cửa này không những bị nàng nhẹ nhõm đi qua, ngược lại đem ta cản ở bên ngoài.”

Nàng giờ đang canh giữ bảo vật bên trong, được tổ tiên của Mã gia che chở. Ai đến gần sẽ bị ma quỷ quần thân.

“...”

“Làm sao bây giờ?”

Mọi người im lặng, kinh hãi.

Nếu chỉ là một hai con tà ma, ai cũng không sợ. Nhưng nơi đây kỳ quái, lại có cả đám ma quỷ.

Ai có thể đối phó?

“Chúng ta không có cách nào.”

Lúc này, Lư đại thiếu quay đầu nhìn một người, nói khẽ: “Nhưng chỉ cần Vương huynh ra tay, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.”

Mọi người giật mình, nhận ra người mà Lư đại thiếu nhìn đến chính là người bình thường nhất trong nhóm.

Hầu hết mọi người ở đây đều có một hai kỹ năng bí mật, ví dụ như người luyện phi đao kia, nhìn qua cũng biết là từng trải qua giang hồ. Duy chỉ có họ Vương, da ngăm đen, chất phác, trông như một người nông dân.

Hắn ta không nói lời xã giao, cũng không có gì nổi bật. Lư đại thiếu gia giữ hắn ta lại cũng khiến mọi người không khỏi nghi ngờ.

“Ha ha, nếu ta không nhìn lầm...”

Lư gia thiếu gia hướng mắt về phía nam tử họ Vương, giọng điệu trầm thấp: “Lão huynh đã từng giết người?”

Câu hỏi này khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ. Chẳng phải ai ở đây đều từng trải qua việc giết người sao?

Dưới ánh mắt kỳ dị của Lư đại thiếu gia, nam nhân họ Vương chất phác ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ngượng ngùng.

Hắn gãi đầu, đáp: “Có giết qua vài người.”

“Chỉ vài người thôi sao?”

Lư đại thiếu gia nhìn hắn, giọng điệu trầm thấp: “Ta e rằng không chỉ đơn giản là vài người. Ít nhất cũng phải bảy tám mạng người, mà lại không phải do hiếu sát.”

Nghe được ẩn ý dò xét trong lời nói của Lư đại thiếu gia, nam tử chất phác ngẩng đầu lên ngơ ngác, nhìn về phía y.

Chương 304. Hung đao phối ác nhân

Chương 304: Hung đao phối ác nhân

Tựa hồ có chút xấu hổ, hàn tử kia nháy mắt và cười ngượng ngùng: “Hai mươi một người”

“Ở thôn làng, ta đã bị Lý trưởng khi dễ, con của ông ấy dám ngủ với thê tử của ta. Lão ta không cho ta vay tiền để mua thuốc cho hài tử của ta. Vậy là ta đã lợi dụng cơ hội, đêm đó đi vào nhà của lão và giết chết lão cùng những người trong gia đình lão. Tất cả đều đã chết.”

“Gia đình lão có một tiểu tôn tử mới ba tuổi, nó vươn tay nhỏ ra để ôm ta. Ta đã đẩy nó vào trong chuồng heo để chết đuối, rồi sau đó ta mới đi ra ngoài kiếm sống.”

“...”

“Cái gì?”

Trong không khí im lặng, mọi người đột nhiên cảm thấy trong lời nói của gã ta không hề có chút tình cảm nào. Thậm chí, có một chút ý lấy lòng. Mọi người ở đây đều cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Cho dù là Hồ Ma, trong lòng cũng hơi hơi trầm xuống, chẳng trách khi mình lần đầu tiên gặp người này đã có cảm giác vô cùng áp lực.

Người nông phu nhìn như trung thực này nhưng thật ra lại là một người tàn nhẫn

Dưới tay gã ta, mạng sống của những người này tan biến như bọt nước, nhưng trong chốn giang hồ, mạng người của mỗi kẻ đều khác biệt, sát khí tỏa ra nặng nề đến mức đáng sợ.

“Mười bảy mạng người?”

Nhưng ngay lúc này, Hồ Ma lên tiếng, hắn cũng nhìn chăm chăm vào tên hán tử, giọng điệu có chút kỳ quái: “Người vừa này không phải nói là hai mươi một mạng sao?”

“Đúng vậy.”

Tên hán tử chất phác đáp: “Thêm bốn mạng người nhà ta nữa.”

Tên hán tử này thấy mọi người đều nhìn mình, dường như cũng cảm thấy chuyện của mình không thể che giấu được, liền nở một nụ cười gượng gạo, chậm rãi nói: “Đã ra tay giết chết một nhà của Lý trưởng, vậy nếu ta bị bắt, thì mẫu thân của ta cũng sẽ chết đói, nên ta đành ra tay trước.”

“Hài tử của ta không có tiền mua thuốc chữa bệnh, sớm muộn gì cũng chết, ta cũng giết luôn. Thê tử của ta lại thích đại nhi tử của nhà Lý trưởng, vậy ta đưa họ đi cùng một lượt.”

“Đáng tiếc nhất chính là...”

Gã khựng lại, dường như có chút tiếc nuối: “Con trâu già nhà ta đối với ta tốt nhất, nhưng ta không muốn sau khi chết, nó lại bị người khác cầm roi quất làm việc. Những người trong thôn ta không được, họ không biết cách chăm sóc gia súc, chỉ biết cầm roi quất.”

“...”

Nghe đến đây, mọi người đều rung mình, nhìn gã ta như nhìn quái vật.

Hai mươi người cùng một con trâu chết, nhưng không hiểu sao, nghe gã nói vậy lại còn đáng sợ hơn hai mươi một người.

“Nhưng mà...”

Lúc này, Lư đại thiếu lên tiếng, sắc mặt tái nhợt, dường như có chuyện gì vượt qua dự đoán: “Nhưng ta...”

“Ta chỉ thấy, bên cạnh người chỉ có bảy... Bảy tám hồn?”

“...”

“Có người chết đi theo gã ta sao?”

Đám người rừng mình, lại càng muốn tránh xa gã.

Khó trách lúc ấy gã chẳng có một chút tuyệt chiêu nào, nhưng Lư đại thiếu vẫn giữ gã lại, thì ra là nhìn trúng những người chết đi theo bên cạnh gã.

Tuy nhiên, lúc ấy gã và Lư đại thiếu gặp mặt, vẫn là ban ngày mà?

Mặt trời rực rỡ, âm hồn thế mà còn có thể đi theo gã, vậy phải hận gã đến mức nào?

Chỉ có Hồ Ma phản ứng nhanh nhất, nhận ra một vấn đề quan trọng: Lư đại thiếu chỉ thấy bảy tám hồn?

“Ta... Ta không biết a...”

Nghe vậy, tên hán tử chất phác gãi đầu: “Trước đây ta giết người, lúc đầu tưởng sẽ bị bắt đi chặt đầu, thế nhưng người dân trong thôn vừa nhìn thấy ta, liền chạy, bỏ khoái trong huyện nha cũng chạy, thế là ta liền ra ngoài kiếm sống.”

“Ban đầu, ta thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy người nhà của Lý trưởng đến tìm ta trả thù, mơ thấy mẫu thân ta và con bò che chở cho ta, nhưng lại bị họ ức hiếp, vì vậy ta lại giết họ.”

“Chỉ là giết họ mệt quá, có mấy người không thể giết chết.”

“Nhưng bây giờ ta không còn gặp ác mộng, họ không còn tìm ta trả thù hay ức hiếp ta trong mơ...”

“Chuyện này là sao nữa?”

Hồ Ma nghe vậy, vừa sợ hãi vừa tò mò, nhưng không hiểu rõ nguyên nhân.

Lư đại thiếu và Lão hầu tử đều thay đổi sắc mặt. Lư đại thiếu rõ ràng do dự, Lão hầu tử kéo y sang một bên, thì thầm nói gì đó.

Hồ Ma đứng gần, tai thính, lờ mờ nghe họ nói “Hung nhân tránh”, “Chỉ cho một nửa”, “Không có cách nào”.

Tên hán tử chất phác đứng im, lo lắng Lư đại thiếu gia không dùng đến gã nữa.

“Ha ha, huynh đệ...”

Lư đại thiếu do dự một hồi, mới đi tới, biểu lộ có chút mất tự nhiên, cố gắng nở nụ cười, nói: “Trước đây ngươi làm gì, ta là người ngoài không tiện nói, càng không xuống núi báo quan.”

“Bây giờ ta chỉ muốn đoạt bảo, mượn nhờ sát khí của ngươi.”

Y vừa nói vừa đi tới bên cạnh xe, mở một bao quần áo, lấy ra một vật nặng trĩu, hai tay nâng lên, sau đó nói với hán tử kia

“Cây đao này, ta chuẩn bị cho ngươi, là đao tổ truyền của một tên đao phủ ở triều trước.”

“Khi ngươi cầm vật này, thì những cô hồn dã quỷ không có tế tự này, sợ là không thể cản được đường của ngươi.”

Hồ Ma đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, nghe đến đó, không khỏi kêu lên một tiếng “đồ tốt”.

Lư đại thiếu gia này, thấy hán tử có khí thế hung ác quần thân như thế, liền tìm đến một kiện đồ vật có sát khí quần

quanh như vậy cho hán tử kia dùng, bàn về sức mạnh thì sợ là so với kiếm gỗ lim còn phải cao hơn mấy cấp bậc.

Đương nhiên, cũng có thể là không phải lâm thời tìm tới. Người trong môn đạo hình hồn vốn rất chú trọng sưu tập loại vật này.

Nhưng nói chung, tên hán tử chất phác này, cầm cây đao này, đã là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Hung đao phối với ác nhân, vừa có thể dùng để trị quỷ.

Nhưng ngoài ý muốn, vị Lư đại thiếu này, tựa hồ ngay từ đầu quá mức tự tin, đánh giá thấp sát khí trên người hán tử kia, nên bị đánh trở tay không kịp. Tuy nhiên, y đang cố gắng sửa sai.

Hồ Ma nhìn thấy, trong xe còn có một nửa cây đao hình đao phủ.

Nhưng y chỉ đưa một nửa cho hán tử kia, chẳng lẽ là sợ khí thế hung ác trên người hán tử kia quá thịnh sao?

Chương 305. Sát khí bùng bùng

Chương 305: Sát khí bùng bùng

“Ôi, đồ tốt đến...”

Mọi người xung quanh nín thở, không dám nói to.

Thậm chí có người nghĩ đến việc trước đây họ không coi trọng tên hán tử chất phác này, lúc nói chuyện cũng không đủ khách khí, giờ đây đều có chút hối hận.

Nhưng tên hán tử chất phác này vẫn ngơ ngác, nói gì nghe vậy, tiện tay nhận lấy thanh đao kia.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, lúc gã nhận lấy thanh đao này, mọi người xung quanh cảm thấy gió xung quanh có chút hỗn loạn, mơ hồ có tiếng quỷ khóc sói tru vang bên tai.

Chỉ có tên hán tử kia không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ nhặt thanh đao lên, cúi đầu nhìn, thấy đó chỉ là một thanh đao gãy, đen nhánh nhìn không ra có gì khác thường, chỉ có trên thân đao có một ít vật chất màu đỏ sẫm dày đặc.

Gã có vẻ hơi không hài lòng, nói: “Người trong thành không biết nghĩ thế nào, cái đồ chơi này dùng không thuận tay một chút nào, còn không bằng dao bổ củi còn dễ dùng hơn...”

“Này, người đừng nói chuyện với ta, ta không phải chủ nhân của người, cũng sẽ không chặt đầu người...”

“...”

“Hắn... Hắn đây là đang nói chuyện với ai?”

Mọi người xung quanh nghe vậy thì đều rùng mình.

Tên hán tử này sợ là đầu óc không bình thường, thế mà lại cảm thấy cây đao này đang nói chuyện với hắn?

Hay là nói, chỉ có người ngoài là không nghe được?

“Vương lão ca, mời đi...”

Ngay cả Lư gia đại thiếu cũng có vẻ kiêng kị tên hán tử này, cách xưng hô không tự giác thay đổi.

Y lui lại một bước, hướng về phía tên hán tử kia vái chào, thấp giọng nói.

Tên hán tử chất phác cầm đao, hướng về phía Lư gia đại thiếu gia nói: “Đông gia, xong việc người sẽ cho ta bạc chứ?”

Lư gia đại thiếu trong lòng hơi lạnh, trầm giọng nói: “Đó là đương nhiên, bạc cũng sẽ không ít.”

“Cảm ơn đông gia, cảm ơn đông gia.”

Tên hán tử chất phác liên tục gật đầu: “Nếu như quan phủ nơi đó đều cùng đông gia dễ như nói chuyện, ta cũng không cần trốn đi lang thang khắp nơi...”

Gã vừa nói vừa cầm đao, tiến về con đường phía trước, không hề có ý định chuẩn bị gì.

Lư đại thiếu gia phản ứng nhanh hơn bất kỳ ai.

Y không dám gọi tên hán tử kia, chỉ nhanh chóng vẫy tay ra hiệu cho Lão hầu tử để lão dắt xe lừa, cùng những người khác vội vàng đi theo sau tên hán tử chất phác kia.

Ô..ô....

Quả nhiên, khi đám người đi được một đoạn đường ngắn, trên mặt đất bằng phẳng đột nhiên nổi lên một trận âm phong.

Mọi người bỗng cảm thấy lạnh cả người, da gà nổi lên, không biết có bao nhiêu bàn tay đang bám lấy mình, không biết có bao nhiêu khuôn mặt trắng bệch kỳ dị lần lượt trước mặt, thậm chí có người còn cảm thấy một số bộ phận trên cơ thể bị tê rần và đau đớn.

Nếu họ cởi quần áo ra, họ sẽ phát hiện trên cơ thể mình đã xuất hiện vô số vết bầm tím.

Từng vết bầm dần dần hiện lên trên da, hình thành hình bàn tay hoặc dấu răng.

Tuy nhiên, tên hán tử chất phác cầm đao đi đầu, trên người gã đột nhiên bùng lên một loại sát khí mãnh liệt và kỳ dị.

Bị âm khí trước mặt xông lên, ánh mắt của gã đỏ bừng, tựa hồ biến trở lại thành con người trước đây cầm đao bỏ củi, chạy tới nhà Lý trưởng trong đêm.

Đêm đó, gã ra tay tàn ác, trước tiên sát hại bà lão đang ngủ trong nhà mình, rồi lại đoạt mạng đứa bé thơ ngây đang thoi thóp. Sau đó, lợi dụng màn đêm, gã tiến vào nhà của Lý trưởng, chém giết không thương tiếc, máu me văng tung tóe, khiến cho hàng xóm láng giềng không ai dám hé răng.

Gã ra tay tàn độc, cả nhà Lý trưởng không ai sống sót, oan hồn không thể về quê. Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp làng, khiến mèo chó nức nở, trốn vào ổ, tà ma ngoài thôn nghe tiếng máu tanh cũng không dám bén mảng đến gần.

Gã chỉ là một kẻ giết người bình thường, không biết rằng bản thân đã có sự biến đổi. Tuy nhiên, những người tu luyện tà đạo có thể nhìn ra, thanh đao trong tay gã vốn là của đao phủ. Các cô hồn dã quỷ lang thang trong từ đường họ Mã cũng cảm nhận được sự khác biệt.

Vì vậy, khi gã vừa xuất hiện, những cô hồn dã quỷ này bỗng hóa thành một luồng âm khí dữ dội, nhào về phía gã. Lư

đại thiếu, Lão hầu tử và Hồ Ma cùng những người khác đứng sau gã đều không dám mở mắt.

Họ cảm nhận được từng luồng âm khí lạnh buốt ủa đến, như muốn thổi bay sinh khí trong cơ thể, khiến máu trong người họ như đóng băng. Tuy nhiên, khi tên hán tử chất phác này đỏ bừng mặt, tiếng gió xung quanh bỗng nhiên dừng lại.

Bóng đen từ trong từ đường bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, như tổ ong vò vẽ bị đảo lộn, ủa về phía trước rồi lại ong ong ong lùi về phía sau.

Có bóng đen mặt mày trắng bệch, lộ vẻ hoảng sợ tột cùng, cũng có bóng đen bị khí thế hung ác của hán tử này chấn nhiếp, ngơ ngác quỳ trên mặt đất.

Có một số bóng đen đã mất đi khả năng phân biệt, gào thét lao lên như âm phong thủy triều.

Hán tử chất phác với thân hình to lớn hung tợn này dường như không biết sợ hãi, bị ác quỷ quần quanh nhưng vẫn cười hắc hắc trong miệng.

Chương 306. Dán bùa

Chương 306: Dán bùa

Gã quơ thanh đao gãy trong tay lung tung không theo một quy luật nào, nhưng mỗi một đao vung ra, đều tạo nên tầng tầng khí tức âm lãnh, cùng triển đấu với đoàn ác quỷ.

Bên cạnh gã hình thành một vòng xoáy khổng lồ, hút tất cả âm uế xung quanh vào, tạo ra khe hở cho những người khác.

Hồ Ma và những người khác thấy vậy, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Lợi dụng lúc vô số ác quỷ bị hán tử chất phác này ngăn chặn, họ liều mạng xông vào đại môn từ đường mà không quay đầu lại.

Đây là một cái tiểu viện, thấp thoáng giữa những cây tùng bách, bên ngoài có tường rào bằng đá cao ngang eo, bên trong là sân cỏ mọc hoang.

Từ đường là một căn phòng lớn bằng đá, có cánh cửa gỗ mục nát khập hờ, mái cong phủ đầy mạng nhện, cho thấy đã lâu không ai đặt chân đến.

“Cuối cùng cũng vào được...”

Lư gia đại thiếu vừa bước vào sân từ đường liền lập tức xoay người, nằm ngang trước cửa tiểu viện.

Bên ngoài, hán tử chất phác hung hãn đang bị tổ tiên Mã gia quần lấy, khó mà thoát ra. Nhìn kỹ lại, âm uế trong từ đường Mã gia vẫn chiếm ưu thế, dù sao số lượng cũng áp đảo. Nhưng hôm nay, y hoàn toàn không có ý định giúp hán tử kia, trực tiếp bỏ mặc gã bên ngoài sinh tử, đóng cửa lại.

... Chỉ là cánh cửa gỗ mục nát này miễn cưỡng mới có thể gọi là cửa.

“Nhanh lên!”

Y đứng trước cửa, nhanh chóng niệm chú, đồng thời khẽ gọi ra sau lưng.

Lão hầu tử lập tức đưa cho y hai con người giấy. Y đặt hai con người giấy ở hai bên cửa, rồi nhanh chóng móc bút ra vẽ mắt cho chúng.

Ngay khi vẽ xong mắt, hai con người giấy cứng đờ từ từ xoay nửa vòng, đồng thời nhìn về phía bên ngoài sân, như đang canh gác cửa.

Lúc này, lão hầu tử cũng đưa tới chiếc đèn lồng màu trắng.

Chiếc đèn lồng này vẫn sáng, bên trong có bảy tám con thiêu thân đã bị tiêu hao sau khi gọi hồn trên đường, nhưng vẫn còn lại hơn mười con đang bay lượn bên trong.

Lão đặt chiếc đèn lồng màu trắng sau lưng hai con người giấy, dùng tay đâm một lỗ trên đèn lồng, những con thiêu thân bên trong lập tức bay ra.

Nhưng những con thiêu thân không bay đi mà chỉ quán quanh chiếc đèn lồng, bay lượn từ trên xuống dưới.

Mọi người xung quanh nhìn lão hành động, không ai dám quấy rầy.

Cho đến khi lão treo đèn lồng xong, mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người lại nhìn về phía cánh cửa gỗ khép hờ của từ đường.

Trên mặt lão nở một nụ cười âm trầm: “Cuối cùng cũng đến lúc xem kết quả.”

“Mấy vị gia đài, sư muội ta chỉ là một hồn phách, không có khả năng chiến đấu như người bình thường, kém xa các vị. Ta bỏ ra số tiền lớn để mời các vị vào thay ta trói buộc nàng, để tránh có người quấy rầy ta đoạt bảo.”

“...”

“Cái này...”

Bất kể là tên phi đao hay những người giang hồ khác đều lộ vẻ khó xử.

Họ đều được vị đại gia này thuê bằng số tiền lớn, nhưng từ khi lên núi đến giờ, họ thực sự không có chỗ nào thể hiện bản lĩnh. Lúc đầu, tên phi đao có muốn thể hiện nhưng bản lĩnh của hắn không đủ, không những không giúp được gì mà còn làm mất mặt.

Bây giờ đến thời điểm then chốt, mọi người đương nhiên phải cố gắng làm việc cho đến nơi đến chốn để tránh việc nhận bạc mà không làm được việc.

Nhưng một đường tới chỗ này, thấy nhiều môn đạo của hình hồn như vậy, trong lòng họ cũng hoảng sợ, lấy đâu ra lực lượng?

“Vẫn là cẩn thận chút.”

Lão hầu tử nói: “Đông gia, đừng keo kiệt, đến lúc then chốt, hãy bảo đảm cho chúng ta vài lá bùa hộ mệnh.”

Lư đại thiếu nhũ mày, móc ra từ trong ngực vài lá bùa vẽ những đường vân kỳ quái, giọng trầm thấp nói: “Đến đây, nàng ta tối đa chỉ có thể gọi hồn. Bùa vàng này sẽ khiến nàng không làm gì được.”

Y chia từng lá bùa cho mọi người.

Lão hầu tử không do dự, liếm một chút nước bọt rồi dán bùa lên mặt.

Mỗi lá bùa vàng to cỡ bàn tay, có thể dán lên mặt một người trưởng thành.

Hai tên hán tử sắc mặt vàng vọt cũng làm theo, dán bùa lên mặt. Thấy vậy, tên phi đao và những người giang hồ khác cũng do dự một chút. Tuy nhiên, do quá sợ hãi những gì xảy ra trên đường đi, họ cũng không suy nghĩ nhiều mà dán bùa lên mặt.

Đến lượt Hồ Ma, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng nên cũng nhận lấy bùa. Tuy nhiên, khi nhìn vào lá bùa vàng, lòng hắn lại dấy lên một cảm giác bất an.

“Giấy vàng dán mặt...”

Hắn đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ mà mình tiếp nhận khi ra ngoài lần này, đó là muốn tra ra nguyên nhân cái chết của một nhà phú thương Thẩm thị có quan hệ làm ăn với Hồng Đăng Nương Nương .

Cả một nhà kia trong vòng một đêm, tất cả đều chết thảm, trên mặt của người chết , đều dán một tờ giấy vàng, lại cùng giấy vàng này dị thường giống nhau...

“Đồng dạng cũng là tại bên trong phạm vi hoạt động của Thanh Y Bang , vị Lữ đại thiếu gia này tựa hồ cũng cùng Thanh Y Bang có liên quan...”

“Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy...”

Lúc Hồ Ma đang cầm bùa vàng, mặt lộ vẻ chần chừ, Lữ đại thiếu gia nhìn lại và nói: “Chu huynh do dự điều gì?”

“Người không tin ta?”

...

Tất cả ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về phía Hồ Ma.

Hồ Ma ngẩn ra một chút, rồi cười nói: “Không có gì, đến lúc này rồi, còn muốn rút lui sao?”

Nói rồi, hắn cũng áp lá bùa vàng lên mặt. Do mặt hơi ra mồ hôi nên không cần dùng nước bọt, bùa vàng dính chặt ngay lập tức.

Lão hầu tử bên cạnh đã dán bùa vàng lên mặt, liếc mắt trao đổi với Lư đại thiếu. Đáy mắt họ đều lộ ra nụ cười thần nhiên.

Mọi người thấy Hồ Ma cũng dán bùa vàng mới chuyển ánh mắt đi.

Cùng nhau làm việc, ai cũng dán bùa, chỉ có một mình không dán thì quả thực bất thường.

Hơn nữa, họ đã trải qua nhiều nguy hiểm mới đến đây, đây là lúc phải xem hư thực. Ai cũng không dám chủ quan, họ rút vũ khí ra, áp sát vào cánh cửa gỗ khép hờ và từng bước tiến lại cẩn thận.

Càng đến gần cánh cửa gỗ, họ càng cảm nhận được âm khí âm u bên trong, như có gió thổi ra. Tuy nhiên, khi thổi sát vào lá bùa vàng trên mặt, thì âm khí này lại bị cản lại.

Lá bùa vàng này quả nhiên hữu dụng!

Chương 307. Mưu kế thành công

Chương 307: Mưu kế thành công

Trong lòng của mọi người yên tâm hơn một chút, chậm rãi tiến đến, nhưng khi đến trước cửa lại không khỏi cảm thấy do dự.

Đều là người đi giang hồ, không có kẻ ngốc, biết đây là lúc nguy hiểm, càng không ai dám xông lên phía trước, đều nghĩ đến việc để người khác động thủ trước.

Nhưng tốc độ vừa chậm lại, hai tên hán tử mặt vàng cùng ba tên đao thủ áo gai liếc nhau, rồi chậm rãi đi lên phía trước nhất.

Mỗi người cầm một thanh đao, đến trước cửa, họ hít một hơi thật sâu, đột nhiên đồng thời đẩy hai cánh cửa gỗ sang trái và sang phải.

Cánh cửa gỗ kéo kẹt mở ra, lộ ra bên trong nội đường đen kịt.

Mặc dù có ánh lửa, nhưng phần lớn không gian bên trong từ đường vẫn chìm trong bóng tối, không thể nhìn rõ ràng.

Nhưng theo hai tên hán tử, đám người cùng nhau lùi lại phía sau, thấy không có nguy hiểm gì xuất hiện từ bên trong, liền do hai tên hán tử mặt vàng dẫn đầu, đồng thời xông vào nội đường.

Bây giờ là thời điểm mấu chốt nhất, bất kể trong bóng tối có ám khí, cơ quan, hay người ẩn nấp, đều có khả năng xuất

hiện bất ngờ, vì vậy mọi người đều cẩn thận.

Tuy nhiên, họ không chú ý rằng, ngay khi họ tiến vào từ đường, sau lưng chiếc xe lừa, Lur đại thiếu và Lão hầu tử đối mặt nhau gật đầu, Lur đại thiếu lại lấy ra một chiếc đèn lồng mới, sau đó từ trên xe lấy xuống vài con người giấy mới tinh.

Bốn con người giấy được xếp thành một hàng, hướng về phía từ đường, hay nói đúng hơn là hướng về phía sau lưng của Hồ Ma và những người khác.

Lão hầu tử cầm một chiếc đèn lồng trắng đứng giữa những con người giấy.

Lur đại thiếu gia dùng bút vẽ miệng cho bốn con người giấy, sau đó dán bốn mảnh giấy vàng nhỏ đã chuẩn bị sẵn lên miệng chúng.

Mờ mờ có thể nhìn thấy, trên những mảnh giấy vàng nhỏ này mỗi mảnh đều viết một cái tên, trong đó một mảnh ghi “Chu Đại Tráng”.

Làm xong việc này, y và Lão hầu tử liếc nhau, nhẹ gật đầu.

Lúc này, Hồ Ma và những người khác đã đẩy cửa lớn, thấy bên trong không có nguy hiểm gì liền hô to và xông vào.

Bỗng nhiên bước vào, trước mắt tối sầm lại, mọi người đều căng thẳng đến cực điểm, sợ rằng sẽ có nguy hiểm xảy ra.

... Nhưng đó là với người khác.

Hồ Ma xông vào từ đường, không ngừng bước chân, cởi mũ rộng vành, vút áo tơi ra góc tường, vận dụng công phu quỷ đẳng, hai chân dọc theo vách tường, đột nhiên bò lên xà nhà, sau đó cầm đao trong tay cẩn thận nhìn xuống dưới.

“Chu Đại Tráng...”

Ngay lúc này, bên tai hắn vang lên một giọng nói rõ ràng, như thể đang nói ngay sau lưng hắn.

Lúc này, Hồ Ma đang ở trên xà nhà, nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ, mở rộng tầm mắt.

Hắn thấy bên ngoài từ đường, bên cạnh chiếc xe lừa có bốn con người giấy đang đứng. Bốn con người giấy này đều có một lưỡi màu vàng trong miệng.

Nhìn kỹ hơn, hắn mới phát hiện đó là bốn mảnh giấy bùa trên đó có ghi tên.

Theo Lư đại thiếu gia niệm chú phía sau, âm khí bỗng nổi lên, bốn con người giấy đồng thời mở miệng gọi bốn cái tên, bao gồm cả tên của Hồ Ma.

“Ai?”

Ba người kia tuy đã có phòng bị, nhưng khi bất ngờ nghe Lư đại thiếu gọi tên mình, họ không kịp suy nghĩ, vô thức quay đầu lại và thấy Lư đại thiếu đang đứng bên cạnh xe, ra sức vẫy tay với họ.

Họ vội vàng đi ra và hỏi Lư đại thiếu: “Đông gia, có chuyện gì vậy?”

Tuy nhiên, Lư đại thiếu không trả lời, chỉ hướng về phía từ đường và ngoắc tay.

Họ cảm thấy hơi kinh ngạc, vô thức đưa tay đẩy Lư đại thiếu.

Bỗng nhiên họ nhận ra rằng bàn tay của mình trở nên nhẹ bỗng, như thể sắp bị gió thổi bay. Họ ngơ ngác đứng tại chỗ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, hai tên hán tử mặt vàng và những tên đao thủ áo gai từ từ đi ra khỏi từ đường, hướng về Lư đại thiếu hành lễ và cười nói:

“Chúc mừng đông gia, đã luyện thành công, thu thêm được mấy tay sai đắc lực.”

Lư đại thiếu cười ha hả: “Đúng vậy, cuối cùng ta cũng có thể đấu tay đôi với sư muội!”

“Tất cả ra ngoài đi!”

Theo tiếng gọi của y, từ trong nội đường vang lên tiếng bước chân dồn dập, lại là những người giang hồ vừa xông vào cùng nhau đi ra.

Ngoài những người đi theo trước đó, còn có thêm một số người chưa từng thấy qua.

Mặt họ đều dán dày giấy vàng, những tờ giấy vàng này bị nước làm ướt, từng lớp che kín mặt họ, không nói một lời.

“Cuối cùng cũng đuổi kịp.”

Lư đại thiếu cười nói: “Có những tay sai này, ta chẳng sợ trận đấu pháp giữa Thanh Y và Hồng Đăng, ta sẽ là người đứng đầu.”

Mấy người bị gọi tên lúc này mới phản ứng lại, trong lòng hoảng sợ, vội vàng muốn quay vào từ đường.

Nhưng họ đột nhiên nhận ra “mình” đã ra ngoài, đang đứng giữa những người giang hồ này. Trong lúc cấp bách, họ muốn xông vào thân xác của mình, nhưng vừa mới xâm nhập, họ đã cảm thấy bị đè nén khó chịu, lại đột nhiên bay ra ngoài, trong lòng hoảng sợ đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Có người tức giận vô cùng, chửi ầm lên và giơ nắm đấm định đánh Lư đại thiếu.

“Ài, quả nhiên là người giang hồ, tính tình nóng nảy.”

Chương 308. Luyện người

Chương 308: Luyện người

Lão hầu tử cầm đèn lồng trắng đi theo bên cạnh Lư đại thiếu, thấy mấy con người giấy lắc lư như bị gió thổi, ngọn lửa trong đèn lồng của mình cũng lắc lư, chực tắt, liền nở nụ cười. Lão niệm chú, chỉ vào ngọn lửa trong đèn lồng, ngọn lửa bùng bùng dấy lên, cháy rừng rực.

Sau đó, lão cười nói với Lư đại thiếu: “Những người này tham lam tiền bạc, muốn đoạt bảo cho đại gia.”

“Nhưng họ không ngờ rằng, đại gia muốn lấy bảo chính là bọn họ.”

...

“Bảo bối?”

Lư đại thiếu cười lạnh một tiếng, nói: “Bảo bối chính là Thái Tuế lão gia.”

“Ngoài Thái Tuế lão gia, người cũng là bảo bối.”

“Sư phụ của ta bất công, chỉ truyền cho ta tuyệt chiêu Hoàng Quan Chỉ này, lại đem bảo bối truyền cho sư muội ta. Tuy nhiên, chỉ với tuyệt chiêu Hoàng Quan Chỉ này cũng đủ, ta chỉ cần luyện tốt bảo bối này, liền không lo không có chỗ đứng trong Thanh Y Bang.”

“Chờ ta làm Đại cung phụng của Thanh Y Bang, ta sẽ mang người đi tìm lão đầu tử kia và vị sư muội đáng yêu của ta, hảo hảo trò chuyện chút...”

“Bất kể sư muội có được bảo bối gì, đến lúc đó còn không phải ngoan ngoãn dâng ra hay sao?”

...

Lão hầu tử cũng cười theo, nói: “Còn đồ vật trong mộ Mã gia o?”

“Sư muội nhanh chân đến trước, ta sợ là không đoạt lại nằng. Dù ta đã chế trụ những người này, thì cùng nằng ta so sánh thì cũng năm năm mà thôi...”

Lư đại thiếu gia suy nghĩ, thấp giọng nói: “Trước không vội nghĩ đến chuyện khác, luyện thành những bảo bối này đã. Bất kể là đi cùng sư muội đoạt bảo hay trực tiếp rời khỏi, đều coi như có lời.”

Y vừa nói vừa đi đến trước mặt những người từ từ đi ra từ trong từ đường.

Trong đó ba người là ba vị giang hồ bị gọi hồn người, người thứ tư đội mũ rộng vành, mặc áo tơi, chính là Hồ Ma.

Khác với những người khác, ba người này chỉ dán một mảnh giấy vàng mỏng manh trên mặt, có thể rách bất cứ lúc nào.

“Tốt, dạy các người biết thế nào là phục tùng.”

Lư đại thiếu lại móc ra một chồng giấy vàng từ trong ngực, xem ra đã qua sử dụng.

Chồng giấy dày dính thành một khối, mơ hồ có thể thấy được ngũ quan của người.

Y cười đi về phía những người này, nói: “Tuyệt chiêu này của ta được truyền từ trong ngực ra.”

“Nơi đó giam giữ những kẻ không nghe lời, trói chúng vào ghế, dán bùa vàng lên mặt, sau đó tưới nước từng lớp. Nước

tươi xuống từng bình một khiến chúng ngạt thở, mở mắt không ra.”

“Đợi đến khi người chết, ngay cả hồn phách cũng không thể thoát ra, chỉ còn lại trên mảnh giấy, biến thành mặt người.”

“Việc này gọi là gia quan, trong môn phái chúng ta gọi là hoàng quan chỉ.”

...

Y quay sang những con người giấy, biết rằng hồn phách của họ đang ở bên trong, cố ý muốn khuất phục họ nên nói rất kỹ càng:

“Hiện tại các ngươi đã trúng pháp của ta, hồn phách bị giam giữ bên ngoài. Nếu muốn trở về cũng được, nhưng từ nay phải nghe lời ta, dù là xuống vạc dầu cũng phải nhảy vào không chút do dự.”

“Bằng không, ta sẽ đánh tiêu tan hồn phách các ngươi và thay thế bằng hồn phách khác.”

...

Những người giang hồ bị gọi hồn càng thêm phần nộ và kinh hoàng, bay lượn hỗn loạn xung quanh Lư đại thiếu.

Lão hầu tử nhìn ngọn lửa trong đèn lồng chao đảo, biết bọn họ đang náo loạn nhưng không hề lo lắng.

Ngay cả bản thân lão cũng trúng chiêu, hướng chỉ là những kẻ thô鄙 này?

Lư đại thiếu lần lượt dán từng mảnh giấy vàng lên mặt những người giang hồ kia.

Cuối cùng, đến lượt vị Thủ Tuế Nhân trẻ tuổi.

Lão hầu tử thở dài thềm: Oa nhi này tính cách hợp với ta, ta vốn định thu hấn làm đồ đệ...

...

...

Hồ Ma, đang trốn trên xà nhà từ đường, nhìn thấy Lư đại thiếu sắp dán giấy vàng lên mặt “mình”, liền nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Hắn có tuyệt chiêu của Thủ Tuế Nhân, rơi xuống đất một chút thanh âm cũng không có, nhẹ nhàng đứng vững, cách một bức tường, đối với đám người Lư thiếu gia cùng Lão hầu tử ở bên ngoài, trầm thấp thở dài một hơi, hai tay nâng lên, nhẹ nhàng vái chào.

Tứ Quý Ấp Môn.

Cùng lúc đó, Lư đại thiếu sắp dán bùa vàng lên mặt của nam tử đội mũ rộng vành, là Hồ Ma.

Vì bị vướng víu mũ rộng vành, y đưa tay định vén lên.

Bỗng nhiên, Hồ Ma vang lên tiếng cười khẽ “Xùy”, mảnh giấy vàng khẽ rung động.

Là giọng nói của một nữ nhân.

“Không ổn.”

Ngay khi nghe tiếng nữ nhân, Lư đại thiếu gia sửng sò, vội vàng muốn né tránh.

Nhưng ngay lúc đó, mảnh giấy vàng trên mặt người nam tử đội mũ rộng vành bỗng nhiên bay đi, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo.

So với âm khí trong từ đường bốc lên trước đó, thì nữ nhân với khuôn mặt được dán giấy vàng đứng giữa đám người, nụ cười đắc ý trên khuôn mặt càng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi hơn. Không đợi Lư đại thiếu né tránh, nữ nhân kia đã cất tiếng thanh thúy, gọi lên một cái tên:

“Lư Bổng Chùy...”

Ngay khi tên này được thốt ra, biểu hiện của Lư đại thiếu trở nên kinh hãi, như thể gặp ma quỷ.

Chương 309. Hoàng quan chỉ

Chương 309: Hoàng quan chỉ

Khi nhìn thấy nữ nhân kia, Lư đại thiếu đã hồn bay phách lạc. Nghe nàng gọi “Lư Bồng Chùy”, cả người y run rẩy. Dù đã tu luyện lâu năm, cảnh giác đã thành bản năng, nhưng y vẫn không nhịn được mà rên rỉ một tiếng.

Nàng làm sao biết?

Nàng không gọi tên Lư Hưu Cẩn, cũng không gọi tên mà tự mình đã lấy là Lư Hoài Ngọc, mà trực tiếp gọi Lư Bồng Chùy?

Đây vốn là biệt danh mà nàng đã đặt cho y khi nói đùa. Nhưng Y lại đi ngược lại, cố ý nhận định cái tên này, thôi miên mình chỉ nhận cái tên này, chính là để phòng ngừa nàng sử dụng thuật gọi hồn ở cự ly gần...

Nhưng vô số ý nghĩ trong lòng đều không có lời giải thích. Khi tiếng rên rỉ của y vang lên, y đã cảm thấy đại sự không ổn.

Thân thể y hơi cứng đờ, thần hồn bất định. Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nhưng đáng ghét kia nhanh chóng lao về phía mình, lòng y lạnh đi một nửa.

“Rầm rầm...”

Nhưng đúng lúc này, những con thiêu thân trong chiếc đèn lồng trắng treo phía sau y bay loạn.

Nến trong đèn lồng như bị gió mạnh thổi, rung lắc liên tục. Bên trong, thiêu thân bỗng dung bay ra, bay vào bầu trời đêm.

Mười mấy con thiêu thân bay đi này cũng coi như giúp y đỡ qua một chiêu. Y lui lại mấy bước, giọng nói đã thay đổi:

“Sur muội?”

...

Y vừa kêu, vừa gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, cơ hồ có chút căng thẳng.

“Ha ha, sư huynh, người trốn ở đây hại người, dùng Hoàng Quan Chỉ để giam cầm giang hồ đệ tử, sư phụ có biết hay không?”

Nữ nhân kia không ngoài ý muốn khi y có phương pháp bảo vệ tính mạng này. Mặc dù gọi tên y không thể hoàn toàn chế ngự được y, nhưng nàng cũng không thêm để ý, chỉ cười ha ha một tiếng, hất tay áo về phía trước. Lại chỉ nghe tiếng rầm rầm rung động, một mảnh tiền giấy bay lên.

“Tiền giấy mua mệnh...”

Lưu đại thiếu không kịp nghĩ kỹ, tiếp tục nhanh chóng lui lại, không dám bị tiền giấy này đụng vào.

Sư phụ có ba môn tuyệt chiêu, một môn là Hoàng Quan Chỉ, một môn là gọi hồn, một môn là tiền giấy mua mệnh. Sư muội lại học so với y nhiều hơn một môn.

Y biết lúc này trong tay áo của nàng đang tung ra, đều là tiền mua mệnh.

Bị tiền giấy này đập vào đầu, sẽ gột phúc gột thọ, đạo hạnh cạn. Một trang giấy tiền có thể mua đi một mạng, đạo hạnh sâu cũng sẽ bị suy yếu.

Bởi vậy y vừa chạy trốn, vừa kêu to, thuận thế đem đèn lồng đã thả hết con thiêu thân ra, y âm thầm nhanh chóng vung ra phía trước hất những tờ tiền giấy đang vung về phía mình.

Sau đó đèn lồng liền bốc cháy, ngọn lửa hùng hực như đang giơ lên một bó đuốc, thiêu hủy không ít tiền giấy.

...

...

Tại thời khắc sư huynh muội giao thủ, từ trong nội đường, Hồ Ma cách bức tường và nửa cánh cửa, thi triển công phu Tứ Quỷ Ấp Môn hướng ra bên ngoài.

Hắn yếu ớt lắc lư, một cỗ âm khí nháy mắt hướng lên người bên ngoài.

Ngay từ đầu khi đến bên cạnh Lư gia đại thiếu gia kiếm bạc, hắn đã biết mục đích của Lư đại thiếu gia qua lời nói của Địa Qua Thiêu.

Cái gọi là tìm kiếm bảo vật, đối phó sư muội, tất cả đều là giả, chỉ là tìm cơ mà thôi. Y dùng mọi thủ đoạn, chính là vì những người giang hồ này.

Trước kia Địa Qua Thiêu đã nói với hắn, tuyệt chiêu hoàng quan chỉ này có thể khống chế người.

Giấy vàng dán lên mặt, khóa chặt khí mệnh và thần hồn của người. Sau khi trúng chiêu, nếu muốn sống, đối phương phải nghe theo mệnh lệnh của y, trở thành nô lệ, cung phụng y sai khiến.

Nếu không muốn sống, y sẽ khóa hồn phách khác vào thân thể, biến nó thành cái xác không hồn nghe theo hiệu lệnh của y.

Lời nói của Lư đại thiếu gia không phải bảy phần là thật, mà là chín phần.

Lúc lên núi người giấy đúng là do sư muội y bày ra, ác quỷ trong từ đường cũng là do sư phụ của y lưu lại.

Nhưng mục đích thực sự của y không phải phá mấy đạo thuật này, xông vào chỗ sâu nhất của từ đường Mã gia để đoạt bảo, mà là làm suy yếu dũng khí và đề phòng của những người đồng hành. Nói trắng ra, chính là để bọn họ nghi ngờ nghi quỷ, tinh thần bất định. Dù sao môn phái này càng sợ càng nghi ngờ, càng dễ trúng pháp của bọn họ.

Nói trên núi có địch nhân là để khiến cho đám người hồi hộp.

Trên đường đi, những người gọi hồn mơ hồ không rõ thực ra là do sư muội y bày trận. Còn những người úp sấp sau lưng, trực tiếp gọi “tên thật” là do y bí mật bày ra người giấy.

Đến lúc tiến vào từ đường, thời điểm then chốt, mọi người hồi hộp, lại nghe người giấy gọi tên thật, vì vậy không chú ý mà hồn phách bị gọi ra ngoài.

Hồn phách ly thể tuy trong thời gian ngắn vẫn có thể quay về, nhưng y còn có một thủ đoạn khác, đó chính là hoàng quan chỉ.

Hoàng quan chỉ phong bế ngũ khiếu của con người, khiến hồn phách dù muốn cũng không thể quay về. Sau đó, y tiến hành bí pháp để hoàn toàn khống chế người.

Những người này đến tay y, y có thể tiến vào phần mộ của tổ tiên Mã gia, cùng sư muội đấu pháp đoạt bảo.

Hoặc y có thể trực tiếp rời đi, dựa vào những người giang hồ bị khống chế này đi Thanh Y Bang đấu pháp.

Mỗi bước đi đều âm hiểm, từng bước tính toán.

Những thủ đoạn bên trong môn đạo Hình hồn khó lòng phòng bị. Nếu không phải Địa Qua Thiêu ngay từ đầu đã rõ ràng ngọn nguồn, chỉ sợ bản thân cũng sẽ bất cẩn trúng chiêu.

Nhưng nếu biết, Hồ Ma đương nhiên sẽ lách mình tránh ra.
Hắn cũng dấn hoàng quan chỉ lên mặt, nhưng vô dụng.

Chương 310. Cầm đao bước ra

Chương 310: Cầm đao bước ra

Hoàng quan chỉ che mặt, khi người sống thở ra khí tức đầu tiên, mệnh tính sẽ bị khóa chặt. Cho dù tên gọi không chính xác, đối phương cũng có khả năng chế trụ người không xuất hồn ra. Tuy nhiên, Hồ Ma ngay từ đầu đã biến phổi thành phổi của người chết, nên chỉ thở ra âm khí.

Để đảm bảo không bị khống chế, Địa Qua Thiêu đã lo liệu mọi chuyện.

Lưu đại thiếu gia tính toán kỹ lưỡng, nhưng không ngờ rằng, sư muội của y đã sớm biết được tung tích của bảo bối, cũng tùy tiện phá mất pháp thuật năm xưa của sư phụ, tiến vào trong cổ mộ. Tuy nhiên, nàng không ở đó chờ bảo bối được đào lên, mà được Hồ Ma thông báo, quay đầu lại chặn lấy vị sư huynh này.

Kế hoạch của nàng rất đơn giản.

Nàng hẹn Hồ Ma trao đổi thân phận tại từ đường, khoác áo toi, đội mũ rộng vành, che mặt bằng giấy vàng, khiến ai cũng không phát hiện ra.

Đương nhiên, sau đó nếu có người hỏi, nàng sẽ nói rằng mình đợi Hồ Ma đến từ đường, điểm huyết Hồ Ma, đoạt lấy áo toi và mũ rộng vành của hắn, rồi mới ra ngoài.

...

...

“Sur muội, ta luyện tuyệt chiêu này chính là để trị ngươi. Ngươi đã liều mạng với ta, chính là tự mình đi vào đường cùng!”

Cùng lúc đó, Lư đại thiếu quơ đèn lồng đang bị đốt cháy. Khi đèn lồng sắp tắt, những mảnh tiền giấy trong không trung cũng rơi xuống đất.

Tránh thoát đòn đánh lén của sư muội, y thở phào nhẹ nhõm, cắn răng nói: “Hầu Gia, lên phụ một tay. Hôm nay nhân cơ hội này, ta muốn trừ hại cho sư môn.”

...

Nghe y gọi, Hầu Gia vừa sợ vừa giận, vội vàng từ trên xe móc ra một cái túi ném cho y.

Con khỉ ở trên vai cũng nhảy xuống, kêu lên một tiếng kít, lao về phía sư muội.

“Sư muội, ngươi không ngờ tới?”

Lư đại thiếu tiếp nhận túi, vội vã xoay người. Trong tay y đã xuất hiện một chiếc đèn lồng giấy nhỏ màu trắng, bên trong cũng có năm, sáu con thiêu thân đang bay loạn xạ.

Y để Hầu Gia đi chung quanh trong thôn gọi hồn, hại người, số người chết không ít.

Đại bộ phận thiêu thân đều ở trong lồng đèn lớn, để không chế những người giang hồ này. Y còn giữ lại một ít, giấu trong chiếc đèn lồng nhỏ này, cũng năm, sáu con.

Mặc dù không nhiều, nhưng cũng đủ để phòng thân một lúc.

Y dùng tay kia nắm lấy một chiếc mặt nạ màu vàng, nhân lúc con khỉ đuổi theo sư muội vừa cắn vừa xé, y đeo lên mặt mình. Lập tức, quỷ khí âm trầm bùng phát:

“Hoàng chỉ gia quan, hình hồn sắc lệnh!”

...

Bên cạnh, y lắc lư chiếc đèn lồng trong tay ba vòng.

Giấy vàng trên mặt những người giang hồ xung quanh co lại nhanh chóng, mơ hồ biến thành một gương mặt.

Gương mặt này há hốc miệng, cố gắng hít thở và kêu gào, nhưng biểu hiện thống khổ giấy dựa, không thể phát ra âm thanh nào.

Bị gương mặt này không chế, bọn họ đồng thời lắc lư thân thể, rút đao ra, chém về phía sư muội.

Sư muội vừa đá bay con khi, thấy vậy thì sắc mặt tái nhợt.

Nhưng lúc này, bọn họ đều tập trung vào nhau, không phát hiện ra một trận âm phong đột nhiên xuất hiện từ trong nội đường, thổi vào người họ qua bức tường.

Tất cả đều cảm thấy mơ hồ, hàn khí xâm nhập cơ thể.

Giống như giữa đêm bị một con ác quỷ thổi vào mặt, khiến cơ thể cứng đờ, đầu óc choáng váng.

Tứ Quỷ Áp Môn chính là tuyệt chiêu dùng để đánh lén.

Cúi đầu bái xuyên qua vách tường, bất kể ai cũng đều sẽ trúng chiêu.

“Sư huynh muội các người đấu pháp, còn muốn hại mạng chúng ta?”

Hồ Ma cúi đầu bái xuyên qua bức tường, khiến cho người đều giật mình ngay tại chỗ. Hắn cầm đao từ từ bước ra khỏi nội đường.

Đầu tiên chính là nhìn về phía Lão hầu tử.

Lão nhân này nhìn thấy Hồ Ma không có hoàng quan chỉ trên mặt, chỉ có vẻ lạnh lùng, trong lòng kinh hãi, hoảng vội kêu to: “Bảo hộ cho ta!”

Một bên hô hào, một bên lui lại, vội vã móc thứ gì đó từ trong ngực ra.

Lão gọi to, những người mặc áo gai và hai tên hán tử mặt vàng bên cạnh cũng lắc lư thân mình, muốn tiến lên ngăn cản Hồ Ma. Ba tên hán tử mặc áo gai tuy tinh thần mê mang nhưng vẫn cố gắng giơ đao lên.

Thủ Tuế Nhân đánh ở cự ly gần là hung hãn nhất.

Bọn hán tử vừa mới bị Hồ Ma sử dụng tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn nên động tác còn cứng nhắc, phản ứng chậm chạp như con rối. Hồ Ma sao có thể để cho bọn họ đánh trả.

Hán tử vung đao lia lịa, áp sát vào người, sử dụng kỹ năng Nhị gia dạy, trái một đao, phải một đao, hạ thủ hung ác.

Thừa lúc bọn hán tử hoạt động cứng đờ, hán tử nhanh chóng hạ gục ba tên hán tử mặc áo gai xuống đất.

Đột nhiên hán tử sử dụng tuyệt chiêu Bàn Lan mà Nhị gia đã dạy, đón lấy một đao máy móc chém xuống của hán tử mặt vàng, sau đó hán tử trở tay rạch một đao lên phần bụng của đối phương, đồng thời quay người vung đao chém lên, đem một hán tử mặt vàng khác chém từ dưới háng chém lên, thân thể chia làm hai, thậm chí hán tử cũng không thềm quay đầu lại nhìn một chút, liền đã cầm đao nhanh chân hướng về phía trước chạy tới.

Lão hán tử kia cũng bị Tứ Quỷ Áp Môn khống chế nên tinh thần hoảng loạn. Sau một lát thì lão mới bình tĩnh lại.

Lão vừa cuống quýt móc ra một đồng đồ vật từ trong ngực, chưa kịp chọn lựa thì bỗng ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Ma đã

nhanh chân đuổi tới trước mặt mình. Bốn năm tên thuộc hạ phía sau Hồ Ma cũng đã ngã rạp như rơm rạ.

Lão hầu tử hoảng hốt đến mức muốn rụng rời, há hốc miệng kêu to: “Tiểu huynh đệ...”

“Bá...”

Lời nói chưa dứt, lão đã bị ăn một miếng cát.

Hồ Ma không biết lão giang hồ này giấu giếm bao nhiêu mưu mô quỷ kế, nên không cho lão có cơ hội sử dụng. Hắn xông lên một bước, vung ra một mảnh bùn cát hất thẳng vào mặt lão.

Tiếp theo, hắn vung đao cắt cổ lão hầu tử.

Lão ta vẫn còn chút sức tàn, cố gắng chống trả...

Chương 311. Xin tha mạng

Chương 311: Xin tha mạng

“Ta...”

Lão già, dù là giang hồ lão luyện, cũng chỉ có thể ôm cổ gục xuống sau một đao chí mạng.

Lão tròn to mắt nhìn Hồ Ma, cố gắng dùng bàn tay khô gầy che vết cắt, nhưng máu vẫn tuôn ra không ngừng từ kẽ tay.

Đôi mắt của lão, một bên sáng, một bên đục, cố gắng nhìn chăm chăm vào Hồ Ma, như muốn nói điều gì. Nhưng yết hầu đã nghẹn ngào, chỉ có thể ngã gục xuống đất một cách bất lực.

Kẻ từng tung hoành ngang dọc Minh Châu phủ, là một trong tam ác của Minh Châu phủ, vang danh với biệt danh là “ăn mày gọi hồn”, giờ đây lại chết một cách thảm hại và bất lực.

Với vô số thủ đoạn quỷ dị, đối mặt với Thủ Tuế Nhân cận chiến, lão chẳng khác nào là gà vịt trước thớt.

“A?”

Lưu đại thiếu bồng chốc hồn bay phách lạc khi nhìn thấy sự muội. Liếc mắt thấy Hồ Ma từ từ bước ra từ trong nội đường, chém giết như chém dưa, một đao kết liễu lão hầu tử, y hoàn toàn hoảng sợ.

Thủ Tuế Nhân nổi tiếng với khả năng chiến đấu cận chiến vô song.

Lý do y để mắt tới Hồ Ma trong số vô số người giang hồ là bởi vì y tin rằng nếu có thể thu phục người này, y sẽ có một hộ

vệ vô cùng lợi hại, không ai dám chống đối.

Nhưng giờ đây, kẻ được kỳ vọng trở thành hộ vệ lại biến thành kẻ thù, và đang tiến đến gần.

Nhưng cũng may đến lúc này, vừa mới bị Hồ Ma cách không vài chèo dẫn đến thần hồn bất ổn, hiện tại cũng dần dần khôi phục lại, y vội vàng vội vàng xoay người, đứng đưa đèn lồng trắng ở trước mặt.

Lũ người giang hồ bị hấn không chế cũng giờ cao đao kiếm, che chắn trước mặt y, đồng thời y bắt đầu niệm chú lên những con người giấy.

Nhưng ngay lúc y mất tập trung, một luồng âm khí đột ngột xuất hiện trước mặt.

Tiếng cười của sư muội vang lên bên tai: “Sư huynh, trách ta, ta không biết hấn là Thủ Tuế Nhân nên đã liên tục dùng Đoạn Hồn Chỉ lên trên người hấn...”

“Dùng không ngừng con mẹ ngươi, sao ngươi không chọn những người khác, tỉ như người sử dụng phi đao kia...”

Lưu đại thiếu vừa sợ vừa giận, đã hiểu rõ mọi chuyện. Hóa ra sư muội nấp trong từ đường, lợi dụng lúc y không chú ý, trộm mũ rộng vành cùng áo tơi của hấn ta, giả mạo hấn ta đi ám toán mình.

Nhưng kết quả người ta lại là Thủ Tuế Nhân, đoạn hồn chỉ đối với hấn chẳng có tác dụng gì, khiến cho y tức giận đến cực điểm.

Một là cảm thấy sư muội rất biết chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn Thủ Tuế Nhân kia, hai là bây giờ Thủ Tuế Nhân kia giết tới đây, ngươi trước cùng ta liên thủ đối phó hấn mới đúng...

Lư đại thiếu hoàn toàn không nghĩ tới Vu sư muội và Thủ Tuế Nhân lại có thể liên thủ hãm hại mình. Dù suy nghĩ nát óc cũng không thể tưởng tượng hai người này lại là một giuộc.

Hiện tại trong lòng y vô cùng hoang mang, không hiểu...

... Sư muội đã có cơ hội tiến vào cổ mộ, tại sao lại bỏ lỡ cơ hội đó mà chạy đến đây? Chẳng lẽ nàng liều mạng bỏ qua bảo bối, bất chấp nguy hiểm đến tính mạng chỉ để hãm hại y sao?

Nàng sao lại hận ta đến vậy?

Nghĩ đến đây, Lư đại thiếu vội vàng lăn mình né tránh âm chỉ, đồng thời nắm lấy đèn lồng và xé toạc nó.

Phân phát...

Đám thiêu thân bên trong đèn lồng bay ra, lượn lờ trong bóng tối. Mơ hồ có thể thấy năm sáu bóng người hoảng sợ chạy trốn, nhưng ngay lập tức bị một luồng âm phong cuốn lấy, bay về phía Hồ Ma.

Tuy nhiên, âm phong chỉ khiến bước chân Hồ Ma khựng lại một chút, rồi hấn lại lao tới một cách hung hãn.

Khi chiến đấu cận chiến, Thủ Tuế Nhân quả thực đáng sợ như quỷ dữ.

“Hảo hán tha mạng...”

Lư đại thiếu vừa la hét, vừa liều mạng chạy trốn, và nhanh chóng đến cạnh cửa từ đường.

Y không biết mình làm gì nữa, chỉ biết hai con bùa giấy đặt ở cạnh cửa đột nhiên bay lên, hướng về phía Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma đã được Địa Qua Thiêu kể về những tuyệt chiêu của Lư đại thiếu, đặc biệt là những tuyệt chiêu bảo mệnh mà y có thể sử dụng trong lúc nguy cấp. Do đó, Hồ Ma đã sớm phân tích thấu đáo mọi thứ.

Nếu không biết gì, bất chợt nhìn thấy hai con bùa giấy bay tới, có lẽ ai cũng sẽ giật mình. Tuy nhiên, khi đã biết rõ sự tình, Hồ Ma không hề sợ hãi.

Hắn đặt thanh đao nằm ngang sau đó ngậm ở miệng.

Đưa ra hai tay, đồng thời chuyển sinh làm chết, hung hăng đâm về phía trước, trực tiếp xuyên thủng hai người giấy này, sau đó thế đi không ngừng, lại bắt lấy hai vai của Lư đại thiếu gia đang chạy trốn, năm ngón tay dùng sức vừa bóp lại, đầu ngón tay đã cắm vào trong thịt, bóp nát bả vai của y.

Lư đại thiếu há miệng kêu to, đau đớn tột cùng.

Chưa kịp kêu thành tiếng, bóng người thoát ần thoát hiện xuất hiện trước mặt hắn, chính là sư muội với khuôn mặt xinh xắn nhưng âm trầm.

Nàng nhanh chóng rút ra một chồng giấy tiền, liên tục ném lên đầu y.

Cảm nhận được sức nặng và âm khí lạnh lẽo của tiền giấy, yét hầu và mắt Lư đại thiếu như nghẹn lại, chỉ phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

Mà sau đó một khắc, mặt nạ Hoàng quan chỉ ở trên mặt y cũng bị bóc xuống, lộ ra gương mặt trắng bệch của y.

Chẳng biết trong lòng y có bao nhiêu uất hận và tuyệt vọng, nhưng dưới tác dụng của tiền giấy, ánh mắt y nhanh chóng trở nên ảm đạm vô quang, biểu cảm dữ tợn trên mặt cũng dần biến mất.

Bạch!

Ngay sau đó, Hồ Ma tung một cước đá bay Lư đại thiếu, đồng thời rút đao lao về phía sư muội.

Chương 312. Hồ Ma ca lợi hại

Chương 312: Hồ Ma ca lợi hại

Nhìn thấy sát khí của hắn, sư muội hoảng sợ kêu lên: “Đại huynh đệ, ân oán của các người không liên quan gì đến ta, ta đã cứu người!”

Nhưng Hồ Ma không hề để ý, vẫn liên tục chém đao về phía nàng. Một đao chém vào cánh tay, cắt phăng ống tay áo, lộ ra làn da trắng nõn cùng vết thương rùng rợn. Máu tươi tuôn chảy, nhìn rất kinh hãi.

... Một đao này nhất định phải chém, nếu không sẽ lộ sơ hở.

Hồ Ma đã sớm bàn bạc với Địa Qua Thiêu. Trong mơ mọi chuyện đều dễ dàng, nhưng đến thực tế, diễn trò phải cho trọn vẹn.

Nhìn từ góc độ người ngoài, Hồ Ma là một kẻ giang hồ suýt nữa bị sư huynh muội này hãm hại. Họ không biết rằng “sư muội” này vốn không có lý do gì để không ra tay.

Cho dù không có người ngoài nhìn, họ vẫn phải diễn. Tất nhiên, việc chém sư muội một đao cũng đã được bàn bạc trước. Địa Qua Thiêu nói: “Muốn chém thì chém tay trái, ta còn phải dùng tay phải để cướp bảo bối Họa Chi Tiền!”

“Nhưng người nhưng phải thu liễm khí lực một chút, đừng để ta phải tháo cánh tay xuống, ta lại không có bản lĩnh gỡ tứ chi như của Thủ Tuế Nhân các người.”

“ ... ”

“A nha...”

Sư muội bị thương, kêu lên một tiếng rồi quay người bỏ chạy, đồng thời vung ra một nắm lớn tiền giấy.

Hồ Ma biết tiền giấy này lợi hại, vội vàng thu mình lại. Dù động tác của Thủ Tuế Nhân nhanh như quỷ mị, cho nên hắn vẫn không bị tiền giấy nện trúng đầu.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa hai người cũng đã bị kéo xa.

Sư muội vọt tới chiếc xe lừa, rút dao cắt đứt dây cương, đồng thời đưa tay vỗ vào mông con lừa, miệng lảm bảm niệm chú. Sau đó, nàng đi đến trước xe lừa, gỡ tấm từng mảnh từng mảnh vải đen che đầu con lừa xuống.

Lập tức, con lừa phun ra bọt trắng từ miệng, móng hung hăng đập đất, như phát điên.

Hồ Ma vừa định đuổi theo thì con lừa đã hộc tốc lao đến, hung hăng tấn công hắn. Con lừa to lớn như một con bò tót, giờ đây lại nổi cơn điên, lực đạo mạnh mẽ khiến ngay cả Hồ Ma cũng phải e dè. Hắn vội vàng lùi lại một bước, cầm đao chống đỡ con lừa.

Hắn xoay người né tránh cú cắn của con lừa, vươn tay siết chặt cổ nó.

Đầu tiên, Hồ Ma đâm vào mặt con lừa hai quyền, sau đó dùng sức mạnh hất ngã nó xuống đất. Hắn ghì chặt con lừa, không cho nó đứng dậy. Hai bên giằng co một lúc, cơn cuồng bạo của con lừa dần dần lắng xuống, sức lực giãy dụa cũng yếu dần.

Lúc này, Hồ Ma mới quay người, rút cây châm từ mông con lừa ra. Cuối cùng, con lừa cũng chịu khuất phục.

“Hô...”

Hắn thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn lại. Tiểu Hồng Đường chống cằm, ngồi xồm ở không xa, tròn to mắt nhìn mình.

Một con khi nửa sống nửa chết núp ở xa xa, có vẻ bị Tiểu Hồng Đường đánh không nhẹ.

Hồ Ma hỏi: “Làm sao rồi?”

Tiểu Hồng Đường mặt đầy sùng bái: “Hồ Ma ca ca thật lợi hại, có thể đánh được con lừa này...”

“?”

Hồ Ma không biết nói gì. Về lý thuyết, Tiểu Hồng Đường đang khen mình, nhưng nghe lại như trào phúng.

“Ngoan ngoan ở đây!”

Hồ Ma vỗ vỗ đầu con lừa, rồi đứng dậy xem xét xung quanh.

Hắn vừa mới đánh nhau với con lừa, Địa Qua Thiêu đã lén lút mang Lư đại thiếu bị chế trụ chạy đi. Sau khi gỡ mặt nạ vàng che mặt Lư đại thiếu, những người giang hồ dán giấy vàng trên mặt cũng ngừng lại.

Hồ Ma lấy xuống giấy vàng trên mặt bọn họ, họ đều dờ dẩn, ngón tay lắc trước mắt cũng không có phản ứng.

“Phế rồi.”

Hồ Ma lẩm bẩm, những người giang hồ này đã bị tà thuật trong hình hồn môn làm cho hồn phách hỗn loạn.

Giải trừ thi thuật trên người họ cũng không thể khiến họ trở lại bình thường. Có lẽ cả đời còn lại, họ sẽ không thể tự ăn cơm, đi ngủ. Nhưng Hồ Ma cũng không có cách nào giúp họ.

Việc Lư đại thiếu rời đi là do hắn và Địa Qua Thiêu đã bàn bạc trước.

Đối với Địa Qua Thiêu, nàng buộc phải giải quyết Lư đại thiếu. Nếu không trị được vị sư huynh này, nàng sẽ không thể lấy được bảo bối do sư phụ lưu lại.

“Sư huynh này của ta, vừa hung ác vừa xấu xa, nhưng lại rất đơn thuần...”

Lúc Địa Qua Thiêu nói ra việc này, Hồ Ma cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “Sư phụ thương ta, ba tuyệt chiêu thì dạy cho ta hai cái, lại đem tin tức của bảo vật nơi này, bất tự cùng xương cốt của hậu nhân Mã gia nói cho ta, dự định để ta tới kế thừa môn phái này.”

“Nhưng không ngờ, môn phái của chúng ta chỉ có một người có thể kế thừa. Ba tay tuyệt chiêu thiếu bất kỳ một tay nào cũng không thể lấy được bảo bối.”

“Sư phụ tuy thương ta, nhưng cũng không thiên vị. Cho nên về bản chất, hai sư huynh muội chúng ta chỉ có thể giải quyết một người, người còn lại mới được coi là kế thừa toàn bộ bản lĩnh của sư phụ và lấy được bảo bối.”

“Lúc đầu ta cũng không rõ ràng, nhưng sau khi tiến vào lăng mộ, ta đã hiểu ra chuyện này. Cho nên ta muốn quay lại và mời người đến đây trợ trận. Nhất định phải hạ gục y mới được.”

“...”

Địa Qua Thiêu thông minh, luôn có thể đoán được ý nghĩ của sư phụ. Nàng đã sớm biết được quy tắc thực sự để đoạt bảo.

Nhưng trước tiên, phải ra tay hạ gục vị sư huynh này mới là thượng sách.

Không thể giết, nếu thật sự giết, nàng chỉ có hai tuyệt chiêu, vẫn không thể lấy được bảo bối. Huống hồ, nếu thật sự giết, gia nghiệp của Lư đại thiếu gia cũng sẽ không còn.

“Ta học bản lĩnh tại trang trại mang danh nghĩa Hồng Đăng Hội đã trải qua không ít hiểm nguy. Không ngờ bên trong môn phái Hình Hồn của bọn họ, lại có sự tính toán lẫn nhau, hại đến mức hai đồ đệ chỉ có thể sống một. Thật là nguy hiểm hơn nữa...”

Hồ Ma im lặng suy nghĩ, cảm thấy rùng mình, khẽ thở dài, chuẩn bị thu dọn đồ đạc trong sân và rời đi.

Bỗng nhiên, hắc ngẩng đầu lên, lòng chột giật mình.

Từ ngoài từ đường, có một nam tử chất phác, tay cầm nửa thanh đao, đang nghiêng đầu đánh giá hắn.

Chương 313. Hung nhân đáng sợ

Chương 313: Hung nhân đáng sợ

Là kẻ diệt môn kia sao?

Hồ Ma nhìn thấy hán tử chắt phát kia, lòng không khỏi giật mình.

Lư đại thiếu gia tốn nhiều tâm tư, lòng bắt những kẻ giang hồ này để luyện bảo. Nguyên nhân có hai:

Thứ nhất, những người đi lại trong giang hồ không có liên hệ cùng triều đình, nếu xảy ra chuyện gì, chết vài người, mất tích vài người, cũng không ai báo quan, không náo loạn.

Thứ hai, dù bản lĩnh cao thấp, người trong giang hồ đều mạnh hơn người bình thường. Sau khi bị khống chế, họ luôn dễ sai khiến.

Nhưng Lư đại thiếu gia lại xem nhẹ người này. Nhìn qua tưởng trung thực, thực ra lại là hung nhân. Cho nên y cũng lâm thời quyết định, không cần gã, chỉ mượn khí thế hung ác của gã đối đầu với ác quỷ trong từ đường Mã gia, để bọn chúng lưỡng bại câu thương.

Cho nên y mới cố ý niêm phong cửa, nhốt gã ở bên ngoài từ đường, chính là đánh cược gã có thể cùng đám ác quỷ đồng quy vu tận.

Nhưng ai ngờ, chỉ với nửa thanh đao, một mình gã đối đầu với vô số âm tà trong từ đường Mã gia, thế mà lại chống đỡ được?

Bây giờ nhìn lại, gã chẳng hề hấn gì, chỉ có đáy mắt ẩn chứa hung tính kinh người.

Mà đám ác quỷ vừa mới còn thành đàn ở bên ngoài từ đường, giờ đây lại im lặng, không thấy chút âm phong nào, tạo thành sự khác biệt rõ ràng với khí tức âm lãnh quỷ dị trên người gã.

Hồ Ma không tu luyện tà pháp Hình Hồn môn, không biết bên cạnh gã lúc này có bao nhiêu oan hồn đi theo.

Nhưng chỉ dựa vào trực giác khi nhìn qua, hắn cảm nhận được hung khí âm lãnh trên người gã giờ đây còn mạnh hơn gấp mấy lần so với lần đầu tiên gặp mặt. Chẳng lẽ, trải qua trận tính toán này, gã lại trở nên đáng sợ hơn trước kia?

Trong lúc nhất thời hô hấp cũng hơi ngừng lại, ba cây trụ mệnh đều cắm vào trong lò hương.

Hắn không biết phải hình dung thế nào. Theo lý thuyết, họ Vương này chỉ là một người bình thường.

Mặc dù gã ta đã từng giết người, bên người cũng có oan hồn, nhưng gã chưa từng học qua võ nghệ, không hiểu về quyền cước binh khí. Gã cũng không biết cách điều khiển oan hồn bên cạnh.

Còn Hồ Ma là Thủ Tuế Nhân, trong tay có đao. Theo lý thuyết, hắn có thể hạ gục họ Vương chỉ bằng một nhát đao. Nhưng giờ đây, khi đối mặt với họ Vương qua bức tường thấp, lòng hắn lại run rẩy, hoa mắt, tưởng chừng như vô số ác quỷ đang lao về phía mình.

Hắn liếc mắt nhìn sang, thấy Tiểu Hồng Đường đã sợ hãi bỏ chạy ngay khi họ Vương xuất hiện. Nó nhanh chóng trèo qua tường, chỉ thò nửa cái đầu nhỏ ra nhìn hắn.

“Tĩnh táo! Tĩnh táo!”

Hồ Ma gạt đi những suy nghĩ đáng sợ trong đầu, cố nở một nụ cười trên môi, chấp tay nói với họ Vương: “Vương lão ca, chúng ta đều bị lừa thảm hại...”

“Đông gia đã chạy, chúng ta chỉ là kiếm sống. Chết thì chết, thương thì thương, có mấy người, hồn cũng không biết đã bay đi đâu.”

“Cũng không tính là lừa gạt...”

Họ Vương lúc đầu chỉ nhìn Hồ Ma với vẻ mặt chất phác, không nói gì. Khi nghe Hồ Ma cười bất đắc dĩ, gã mới xác định rằng Hồ Ma là đồng minh. Nụ cười thật thà dần dần hiện lên trên khuôn mặt gã.

Gã quan sát những người giang hồ dán giấy vàng trên mặt, liếc nhìn Lão hầu tử đã chết trên mặt đất, lúng túng nói với Hồ Ma: “Ít nhất cũng đã cầm hai trăm lạng bạc.”

“Tiếc là không ai trả số tiền còn lại.”

...

Nói xong, gã chậm rãi xoay người, dường như muốn đi.

Hồ Ma cũng hơi xoắn xuýt, nhìn bóng lưng của người này, lấy hết can đảm, bỗng nhiên nói: “Chờ chút.”

Hán tử chất phác quay đầu lại, vẫn nở nụ cười ngốc nghếch, nhìn Hồ Ma không hiểu. Hồ Ma thở dài, lấy nửa thanh đao gãy từ trên xe lừa ném qua, nói: “Đưa cho người.”

“Đây là vật dụng tốt mà Lư đại thiếu gia tìm được, hẳn là hữu ích với người. Người nung hai đoạn lại với nhau, thanh đao này sẽ có giá trị, cũng có thể bù đắp cho tiền thừa.”

...

Tên hán tử chất phác nhìn nửa thanh đao gãy rơi dưới chân, lại nhìn thanh đao của mình, mới hiểu ý Hồ Ma.

Nụ cười rạng rỡ dần hiện trên khuôn mặt gã, hướng Hồ Ma nói: “Cảm ơn người!”

“Trước kia người giúp chúng ta nói chuyện, giờ đây lại nghĩ đến tiền bạc cho ta, có thể thấy được người thật sự là một người tốt...”

...

Gã nhặt nửa thanh đao gãy trên mặt đất, ôm vào lòng, tay kia vẫn cầm nửa thanh còn lại. Gã cười với Hồ Ma rồi xuống núi.

Hồ Ma nghe vậy cũng giật mình, không nhớ ra mình đã giúp gã nói chuyện khi nào.

Nghĩ ngợi một chút, hắn mới bỗng nhiên hiểu ra. Lúc đầu khi cùng bọn họ gặp Lư đại thiếu gia, Lư đại thiếu gia đã đối xử với những người này rất không khách khí. Hồ Ma vì ra mặt nên đã nói Lư đại thiếu gia hai câu, tạo ấn tượng tốt với người này.

Hắn vốn muốn gọi người này lại, lưu lại tên để kết giao, nhưng sau một hồi do dự, hắn vẫn nhìn xuống.

Đây là một nhân vật kỳ lạ, có lẽ sau này sẽ có việc cần dùng đến.

Nhưng Hồ Ma cũng có chút sợ gã, nên từ đó về sau không liên lạc nữa.

Hắn quay đầu nhìn hán tử chất phát đi xuống núi, sau lưng có những quẻ ảnh lơ mờ, không biết có bao nhiêu âm vật đi cùng gã. Có lẽ không thua kém gì Lão Hỏa Đường Tử trong thôn Đại Dương. Trong lòng của Hồ Ma cũng hồi lâu mới chậm chậm thở ra một hơi.

Thế giới này thực sự quá bất an. Không chừng chỉ vô tình đụng phải một nhân vật lợi hại. Hơn nữa, dù thế giới này

không bị tin tức bạo tặc tẩy lễ, nhưng cũng đều lộ ra một cổ
lão luyện tàn nhẫn và khôn khéo.

Tựa như vị Lư gia đại thiếu này, nếu không phải là mình
sớm biết rõ ngọn nguồn, cuối cùng ai hớ ai còn không biết
đâu!

Lại như vị hung nhân này, xem ra cũng không học qua bản
sự, nhưng ai biết lại đáng sợ như vậy?

Chương 314. Ma cạp vồ

Chương 314: Ma cạp vồ

“Hồ Ma ca ca...”

Chờ người kia khuất bóng, Hồ Ma định quay đầu đi thì nghe bên cạnh vang lên tiếng kêu sợ hãi.

Chỉ thấy Tiểu Hồng Đường đã quay lại, trợn to mắt nhìn con đường xuống núi, vẻ mặt sợ hãi, tay nhỏ nắm vào vạt áo của Hồ Ma.

“Hắn ta rốt cuộc là... là gì?”

Hồ Ma vô thức hỏi, không nghĩ rằng Tiểu Hồng Đường lại biết.

Tiểu Hồng Đường có thể nhìn thấy những thứ xung quanh người kia, nhưng cụ thể thì không rõ ràng, chỉ là áp lực trong lòng quá lớn nên muốn hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng không ngờ, Tiểu Hồng Đường lại vô thức trả lời: “Ma cạp vồ.”

“Ừm?”

Hồ Ma ngơ ngác nhìn Tiểu Hồng Đường: “Cái gì là ma cạp vồ?”

Tiểu Hồng Đường nháy nháy mắt, nhìn chằm chằm con đường xuống núi, chỉ nói: “Chính là ma cạp vồ...”

“Ma cạp vồ... giống như ma cạp vồ của lão hồ sao?”

Hồ Ma đột nhiên nhớ ra, lúc ở thôn, Nhị gia đã nói qua, hồ nếu ăn người, thì bên cạnh nó sẽ có ma cạp vồ. Ma cạp vồ sẽ thay hồ dẫn người sống đến để cho hồ ăn.

Những con quỷ ở bên cạnh hán tử họ Vương này, chính là ma cạp vô?

Nhưng gã rõ ràng là người, mà bên cạnh con người cũng có ma cạp vô vậy quanh sao?

Nhất thời cảm thấy sinh nghi, nhưng hỏi lại Tiểu Hồng Đường thì nàng cũng nói không rõ ràng, chỉ có thể tạm thời ghi nhớ vấn đề này, giữ lại tương lai tìm người hiểu biết để hỏi một chút.

Xác định người kia đã đi xa, hấn cũng thảm cảm khái, dắt con lừa đến bên cạnh, mặc yên ngựa cho nó , vắt dây cương, kiểm kê đồ đạc trên xe rồi từng bước một rời khỏi từ đường, đi xuống sườn núi.

Hấn biết Địa Qua Thiêu bây giờ đi đâu. Nàng đang ở một nơi khác trong từ đường Mã , nơi sư phụ bọn họ chôn giấu bảo vật.

Nói đúng ra, trận đấu pháp giữa hai sư huynh muội này vẫn chưa kết thúc.

Muốn lấy được bảo bối kia, cần phá giải pháp môn mà sư phụ bọn họ lưu lại. Bây giờ Địa Qua Thiêu còn thiếu một đạo pháp môn cuối cùng, cần hướng về phía vị sư huynh này để phá giải.

Chỉ khi hai người đến cổ mộ của Mã gia, phá giải pháp môn và lấy được bảo bối, chuyện này mới thực sự viên mãn.

Nhưng trách nhiệm của mình đã làm xong, chuyện nơi đó, không cần mình quản.

Không những không thể đi giúp gì được, nếu thật gặp phải còn phải đánh một trận.

Mặc dù lần này là mình cùng Địa Qua Thiêu hợp tác, nhưng đối với bên ngoài, thì hai người lại không hề liên quan,

thậm chí còn có thể xem như có thù.

Bây giờ mình, chỉ có thể ôm hận trở về, cố gắng diễn tốt vai diễn trong vở tuồng vui này.

Đương nhiên, dù cho không diễn, theo lý thuyết chuyện lần này được che giấu, khả năng tiết lộ ra bên ngoài cũng không lớn, nhưng dù sao mình cũng là “Tiền bối” của Địa Qua Thiêu, cần nhắc sự tình, đương nhiên phải so với nàng càng thêm chu toàn hơn một chút.

Ở từ đường Mã gia, trời đã tối mịt, không nhìn thấy gì. Nhưng khi xuống núi, hắn mới phát hiện trời chưa hoàn toàn tối đen, chân núi vẫn còn một tia nắng le lói.

Hồ Ma rời khỏi nơi âm khí u ám đó, được ánh nắng chiếu vào, cảm thấy cơ thể ấm áp hơn một chút. Hắn thở dài một hơi, cảm giác như được đầu thai làm người.

Hắn ngồi trên xe lừa, vừa kiểm tra đồ đạc vừa chậm rãi về trấn Ngô Đồng.

Hắn đã sớm nhìn chằm chằm vào chiếc xe lớn này. Trên xe có không ít đồ cũ, đối với người khác mà nói có thể không đáng tiền, thậm chí bản thủ.

Nhưng đối với Hồ Ma, người đang tìm kiếm nguyên liệu để luyện chế Trấn Tuế Thư, thì đây đều là những món đồ quý giá.

Ví dụ như chiếc chậu than mà Lư đại thiếu gia dùng để đốt người giấy trước đây, thứ đồ như vậy, mình coi như kiếm được bạc, thì còn phải đi khắp nơi để tìm, mà mức giá cũng rất cao mới có thể mua được. Bây giờ có được trực tiếp, cũng coi như kiếm được một món hời.

Mà trên chiếc xe lừa này, hắn là cũng có không ít đồ tương tự. Sau khi về khách điểm, hắn sẽ kiểm tra lại kỹ lưỡng, có lẽ còn có thứ khác có thể cần dùng đến.

Cái gì không thích hợp hoặc không an toàn, thì quay đầu đốt đi là được.

Đến trần Ngô Đồng, bóng đêm đã buông xuống, trong khách điểm đều đóng cửa. Hồ Ma dùng sức đập cửa, tiểu nhị cầm đèn ra nhìn thấy hắt, đầu tiên là giật mình, vội vàng giơ cao đèn, chiếu về phía Hồ Ma, nhìn phía sau hắt xem có bóng ma hay không.

Tiểu nhị này là sợ Hồ Ma đã chết bên ngoài, bây giờ trở về là cô hồn dã quỷ còn luyện tiều hành lý.

“Chiếu cái gì mà chiếu?”

Hồ Ma trừng mắt liếc y một cái, tức giận nói: “Dắt con lừa và xe của ta vào hậu viện, cẩn thận cất giữ.”

“Gọi nước nóng cho ta rửa mặt, mang thức ăn lên.”

Chương 315. Tiểu Hồng Đường chuyển tài

Dạ, dạ...”

Điểm tiểu nhị vội vàng đáp ứng, không dám hỏi thêm câu nào.

Trước đây, họ đã gặp qua một số người giang hồ không rõ lai lịch, rồi đột nhiên biến mất.

Kỳ thật, những người trong thị trấn, nhất là những người mở tiệm như họ, tin tức linh thông, có nhãn lực, cũng mơ hồ đoán được Hồ Ma có liên quan đến Lư đại thiếu gia. Nhưng ai sẽ đi hỏi chuyện này?

Dân bản xứ không quan tâm đến việc người giang hồ biến mất, ngược lại là những vụ án mạng xảy ra trước đây trong thị trấn khiến họ rất hoang mang.

Bây giờ cũng vậy, họ vốn cho rằng Hồ Ma cũng sẽ đi và không bao giờ quay lại, hoặc là khi xuất hiện lại sẽ trở thành tùy tùng của Lư đại thiếu gia. Nhưng họ không ngờ rằng hắn lại trở về, còn mang theo vẻ mặt phần uất.

Họ không dám trêu chọc hắn lúc này, vội vàng cho hắn vào, dặn người nấu nước, dọn dẹp.

Trong lòng họ lại cảm thấy may mắn, vì không vội vã mang hành lý của hắn đi phân chia khi màn đêm buông xuống. Bằng không, người ta nhất định sẽ nói họ là hắc điểm, nói không chừng còn muốn âm ỉ âm ỉ lên.

“Tiểu Hồng Đường, trong khách điểm của chúng ta có một gian phòng ở cuối lầu ba, người đi vào tìm xem, đem bạc chuyển đến đây.”

Lên lầu, Hồ Ma chờ tiểu nhị mang nước nóng đến, rửa mặt, ăn một chén lớn thịt mỡ xào rau cải, lại nuốt một viên huyết thực hoàn để bù đắp cho sự hao hụt một đêm qua. Sau đó, hắn lập tức dẫn dò Tiểu Hồng Đường.

Mấy vị đồng hành cùng hắn đều nhận được một khoản tiền, nhưng bây giờ họ đã mất mạng, số tiền này chính là của hắn.

Đây cũng là điều hắn đã nói với Địa Qua Thiêu trước đây, coi như là một phần thù lao của hắn.

Vì vậy, trước đây hắn đã dặn Tiểu Hồng Đường chú ý đến nơi ở của những người đó. Bây giờ việc bên kia đã xong, số tiền của những người này trở thành vật vô chủ, hắn đương nhiên phải nhanh chóng thu hồi.

Đương nhiên, trừ kẻ hung hãn họ Vương kia ra, hắn không dám để Tiểu Hồng Đường đến đó.

“Bà bà trước đây có nói qua rằng lấy bạc của người khác không tốt lắm?”

Tiểu Hồng Đường cũng mơ mơ màng màng, nhưng nghe nói nơi đó không ai trông coi, không cần lo lắng bị nhìn thấy, nên vẫn quyết định tin tưởng Hồ Ma ca ca.

Dù sao bà bà cũng đã nói, để sau này mình nghe theo Hồ Ma ca ca, thế là gật đầu nhẹ, một trận gió thổi qua, xuyên qua góc cửa sổ, biến mất không thấy gì nữa.

Hồ Ma đốt hương trong phòng, kiên nhẫn chờ Tiểu Hồng Đường trở về.

Không lâu sau, Tiểu Hồng Đường mang theo một cái bao tải, lạch cạch lạch cạch từ cửa sổ chạy vào, ném xuống đất

vang lên một loạt tiếng loảng xoảng leng keng .

“Còn có nhà không người ở trong trấn, cũng có...”

Hồ Ma lại chỉ thị một nơi khác, đưa cho Tiểu Hồng Đường một khối lớn Thanh Thái tuế, nhìn thấy nàng vui mừng hơn hờ đi.

Sau một canh giờ, Hồ Ma rửa mặt bằng nước nóng, lại gọi tiệm ăn nấu một chén lớn mì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lúc này sau lưng hắn đã chồng ba bốn cái bao, trong mỗi cái bao đều là bạc mà Lư đại thiếu đưa ra trước kia.

Lư đại thiếu gia cũng là người khôn ngoan, y cố ý cho mỗi người đều là một số lượng bạc nặng trĩu. Nhưng kỳ thực là y đã khẳng định những người giang hồ này không có khả năng trong thời gian ngắn đem bạc mang đi.

Chờ chuyện của y thành công thì những số bạc này vẫn là có thể lại thu về.

Nếu như y cho ngân phiếu, hoặc là châu báu, huyết thực, ngược lại có khả năng sẽ bị giấu đi, muốn tìm cũng không dễ để tìm.

Đương nhiên, bây giờ lại tiện nghi cho Hồ Ma.

“Cộng lại hắn thu được bảy tám trăm lạng bạc ròng, lại có những lão vật này, chuyến đi này có thể nói là không có uổng phí hắn đã vất vả.”

Bạc nhét vào dưới giường, nghĩ đến ngày mai chuyển lên trên xe ngựa, Hồ Ma cũng yên lặng lập ra kế hoạch , trong lòng cũng vô cùng hưng phấn. Đương nhiên, đây còn không phải là tất cả, còn có số tiền công mà mình giúp Địa Qua Thiêu nữa, còn phải nhìn xem vị lão đệ... Lão muội làm sao cảm tạ mình.

Ăn uống no đủ, cũng cho Tiểu Hồng Đường ăn được thỏa mãn, Hồ Ma mới nằm lên giường, vừa hành công vừa kiên nhẫn chờ

“Lão Bạch Kiền huynh đệ, có ở đó hay không?”

Đúng như dự đoán, sau khi ngủ, ước chừng đến sau nửa đêm, thanh âm Địa Qua Thiêu mới vang lên.

Hồ Ma trầm giọng trả lời: “Ta vẫn luôn chờ đợi.”

“Ha ha, lão huynh, người thực sự là quá lợi hại...”

Vừa nghe được giọng của Hồ Ma, Địa Qua Thiêu liền phá lên cười, không còn che giấu giọng điệu, tràn đầy hưng phấn: “Nếu không phải người, ta cũng không có nắm chắc đối phó với vị sư huynh kia của ta.”

“Cái môn phái này của chúng ta không giỏi chém giết, ngay cả lão khát cái mà sư huynh ta mời đến trợ lực, ta cũng không giải quyết được, ngược lại người chỉ với một đao đã giải quyết gọn gàng dứt khoát...”

“Chỉ là người hạ thủ quá nặng, tay ta suýt chút nữa là bị phế bỏ.”

Hồ Ma nghe vậy cũng cười, nói: “Kỳ thật ta không dùng sức, nhưng quên trên đao bị mẻ, nên kéo xuống một miếng thịt.”

Địa Qua Thiêu than thở: “Đao của người như cưa, làm sao mà dùng được?”

Hồ Ma nói: “Giết người nhiều, quen tay thôi.”

Địa Qua Thiêu ngậy ra một chút, thầm nghĩ: “Tiền bối này rảnh rồi lại đi giết người chơi sao?”

“Cũng không phải.”

Chương 316. Cùng chiến tuyến

Chương 316: Cùng chiến tuyến

Hồ Ma nói: “Cương thi ta cũng từng giết, đúng vậy. Người mau mau xử lý vết thương đi, trước đó ta dùng cây đao này chặt qua Hạng Bạt, khó tránh có thi độc.”

“Tê...”

Địa Qua Thiêu hít vào một ngụm khí lạnh, run rẩy nói: “Tiền bối, lúc tiền bối xuất thủ, trong viện đột nhiên nổi lên một trận âm phong, khiến ta cảm thấy thần hồn bất ổn. Đó là loại bản sự gì?”

“Là môn đạo ở bên trong Thủ Tuế Nhân các người sao?”

“...”

Hồ Ma biết nàng đang nói đến Tứ Quỷ Áp Môn của mình. Lúc ấy, hấn cúi đầu thi triển, khiến tất cả mọi người trong viện không thể trốn thoát. Bất kể họ có dán giấy vàng hay không, đều sẽ bị chấn động thần hồn, khiến động tác trở nên chậm chạp.

Sau đó mình lại cầm đao vào sân cắt cổ người, mới có thể nhanh chóng xử lý bọn họ hơn một chút.

Nếu như không phải có tuyệt chiêu Tứ Quỷ Áp Môn thì mình muốn đối phó với Lão Hầu Tử gọi hồn kia, sợ là không được thuận lợi như vậy

Tuy nhiên, khi nghe Địa Qua Thiêu hỏi, hấn chỉ cười cười, nói: “Chờ đến lúc cần thiết, chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện về

vấn đề này.”

“Hiện tại, bảo bối của người đã lấy được chưa?”

“...”

“Đã lấy được...”

Địa Qua Thiêu ngẫm nghĩ một chút, mới nhận ra rằng, người ta là lão giang hồ, sẽ không dễ dàng để lộ nguồn gốc.

Chính mình lúc trước nói ra ngọn nguồn của môn đạo hình hồn, là bởi vì có việc cầu người, nhưng bây giờ hỏi người ta, người ta đương nhiên liền không chịu nói.

Giống như Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, trước đây ta hỏi nàng thân phận trong thế giới này là gì, có rảnh rồi sẽ qua tìm nàng chơi, nhưng nàng hoàn toàn không để ý đến ta.

“Những vị tiền bối này quả thực là bí ẩn...”

Nàng cũng không để ý, khi nói đến việc đoạt bảo, liền trở nên hưng phấn, cười nói: “Sự phụ của chúng ta thật âm hiểm. Ta rốt cuộc cũng chế trụ được sư huynh, mới lấy được bảo bối trong mộ lão tổ tiên ra ngoài.”

“Hiện tại, ta đã là môn chủ của môn phái này. Ta cũng có thể hỏi ra tuyệt chiêu hoàng quan chỉ từ sư huynh.”

“Theo như thỏa thuận trước đây với sự phụ, danh tính của lão cung phụng trong Thanh Y Bang cũng coi như thuộc về ta!”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng có chút ý động, hỏi: “Bảo bối mà sự phụ của các người lưu lại là gì?”

“Hắc hắc...”

Địa Qua Thiêu thấy Hồ Ma hỏi, có chút xấu hổ, cười một tiếng, nói: “Đối với người ngoài nghề không tính là gì, chỉ là

một chiếc quan tài trong mộ cổ. Nuôi dưỡng âm khí nhiều năm như vậy mới có thể phát huy được tác dụng... Đương nhiên với ta mà nói, bảo bối không chỉ có vậy.”

“Sư huynh ta gia tài bạc triệu, ta là sư muội, đương nhiên cũng phải hưởng một chút.”

“...”

Nhận ra sự do dự của Địa Qua Thiêu, Hồ Ma thầm trách mình đã hỏi chuyện quá đột ngột.

Mối quan hệ hợp tác giữa họ chỉ đơn giản là để đối phó với sư huynh của Địa Qua Thiêu, không liên quan đến chuyện bảo bối.

Dù không tiện hỏi trực tiếp, nhưng Hồ Ma cũng nhận ra rằng Địa Qua Thiêu hoàn toàn có thể che giấu ý đồ của mình.

Nhận ra điều này, Hồ Ma vội vàng chuyển hướng câu chuyện, cười nói: “Lư gia gặp phải tai ương như vậy, sao ngươi lại vui vẻ như vậy?”

Địa Qua Thiêu cười đáp: “Hắn là sư huynh, ta là sư muội, chúng ta cùng nhau học nghệ, tình cảm lại thâm hậu. Ta gả cho hắn có gì không ổn?”

“Nhưng sư huynh của ta hiện tại đối với ta, vị sư muội này, có tình cảm quá ‘thâm hậu’. Hắn nghe lời ta răm rắp. Cho nên ta nghĩ, ta muốn gì hắn cũng sẽ cho. Mấy năm nữa, hắn lại ‘bệnh chết’, Lư gia này chẳng phải là của ta?”

“Ừm?”

Nghe vậy, lòng Hồ Ma không khỏi run lên.

Trước kia, Hồ Ma chỉ nghĩ rằng Địa Qua Thiêu lợi dụng Lư gia đại thiếu để đoạt bảo. Nhưng không ngờ thủ đoạn của Địa Qua Thiêu lại tàn độc đến vậy.

Nàng ta muốn biến Lư gia đại thiếu thành khôỉ lỗi, lợi dụng y để chiếm đoạt gia sản mấy đời của nhà họ Lư?

Nghĩ đến Lư gia đại thiếu ngây ngốc, dưng hiến gia nghiệp cho người khác một cách dễ dàng, lòng Hồ Ma không khỏi trở nên nghiêm nghị.

Hình Hồn Môn, quả thực là vô cùng âm độc.

Trước đây, mỗi khi Lư gia đại thiếu nhắc đến sư muội, y đều nghiêng răng nghiêng lợi, nói ra những lời cay độc. So với Địa Qua Thiêu mà Hồ Ma quen biết, quả thực là hai con người khác nhau.

Nhưng hôm nay ngẫm lại, Lư gia đại thiếu có vẻ như không hề nhìn nhầm. Đối với hắn, đối với những người trong thế giới này, Địa Qua Thiêu chính là một kẻ có tính cách âm hiểm và độc ác.

May mắn thay, mình đứng chung chiến tuyến với nàng ta.

...

Bạch Bò Đào Tửu cố ý khuyên bảo Địa Qua Thiêu, nhắc nhở nàng ta về những điều cấm kỵ khi chuyển sinh và khuyên nàng nên có nguyên tắc, có đạo đức. Có phải vì Bạch Bò Đào Tửu đã sớm biết rõ tính cách của Địa Qua Thiêu?

...

“Còn về chuyện tạ ơn, bây giờ mới là điều quan trọng nhất.”

Địa Qua Thiêu lên tiếng, “Ta nghĩ ra vài cách, người hãy xem thử. Cách đầu tiên là để lão huynh người tham gia vào việc kinh doanh của bọn họ, bằng cách góp vốn vào. Ta sẽ giúp người sắp xếp ổn thỏa mọi việc. Như vậy, sau này người sẽ có thu nhập hàng tháng.”

“Cái thứ hai, chính là ta trước giúp ngươi gom một số bạc lớn , bất quá nhiều hiện ngân như vậy, sợ là không dễ làm, cho ta một chút thời gian, ta sẽ bán châu báu của nhà bọn hấn thành bạc mới được...”

“Nhập cổ phần...”

Hồ Ma ngược lại là có chút động tâm, biết thế đạo này, gạo lúa trà muối, là dễ kiếm tiền nhất .

Nếu có thể có phần sản nghiệp này, mình có muốn nghèo cũng không được.

Tuy nhiên, việc liên tục liên lạc với Địa Qua Thiêu khiến Hồ Ma không khỏi lo lắng.

Trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, đành nói: “VẬY trước tiên ngươi hãy giúp ta đầu tư một số tiền. Ta không thiếu tiền, lần này đến chủ yếu là để giúp đỡ ngươi.”

“Được rồi, ta sẽ ghi nhớ ân tình này của ngươi.”

Vừa hoàn thành kế hoạch, Địa Qua Thiêu đã không thể kiềm chế được sự phấn khích: “Khi có được món đồ đó, ta sẽ đến Minh Châu Phủ để giúp Thanh Y Bang chiến thắng trong trận lôi đài!”

“Lúc đó ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nhất định có thể tặng cho ngươi một món quà lớn.”

...

Nhờ có sự bảo đảm của Bạch Bồ Đào Tửu, Hồ Ma không lo lắng Địa Qua Thiêu sẽ lừa gạt mình.

Nhưng khi nghe Địa Qua Thiêu nói vậy, lòng Hồ Ma lại có chút dao động.

Trong lòng hấn hơi động một chút, nói: “Ta cũng có nghe nói về chuyện Thanh Y Bang và Hồng Đăng đấu pháp. Nghe ý

người nói, Thanh Y Bang rất tự tin vào trận lôi đài này?”

Chương 317. Hương hỏa lệnh

Lòng tin?”

Địa Qua Thiệu nghe Hồ Ma hỏi vậy, liền nở nụ cười: “Bọn hắc có thể có lòng tin gì?”

Sở dĩ bọn chúng muốn hướng Hồng Đăng Nương Nương hạ chiến thư, đánh trận lôi đài này, là vì không còn cách nào khác. Lệnh phù hương hỏa từ cấp trên sắp được ban xuống rồi.

Có được phù chú này, chúng sẽ có cơ hội xây miếu. ác quỷ Thanh Y kia tuy thực lực không bằng Hồng Đăng Nương Nương, nhưng nó cũng tuyệt đối không nỡ bỏ qua cơ hội này. Đối với loại tà ma lớn như chúng, cơ hội xây miếu có lẽ chỉ có một lần trong đời.

Nếu có thể nắm bắt cơ hội lần này, chúng sẽ nhất phi trùng thiên.

Còn nếu không chiếm được, đời này chúng sẽ không được hưởng hương hỏa, chỉ có thể làm ác vật.

“...”

“Xây miếu?”

Hồ Ma nghe xong, lập tức giật mình.

Đối với chuyện tà ma xây miếu trong thế giới này, hắc vốn luôn hiếu kỳ, chỉ là không có người để hỏi.

Đầu tiên là Ngô Hồng lão chương quỹ nói với hắc rằng Hồng Đăng Nương Nương không phải là không muốn xây miếu, mà là không dám, không đỡ nổi.

Về sau lại gặp lão ba ba bị người tài ba hổ, xây một cái miếu nhưng lại bị thiệt lớn ở Ngưu gia vịnh, trong lòng nghi vấn càng tích lũy càng nhiều.

Thế đạo này có thuyết pháp “Miếu thờ” “Hương hỏa”, nhưng lại rất ít thấy miếu ở địa phương nhỏ, bên trong rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Lại một lần nữa nghe được nàng nói “Hương hỏa lệnh”, chẳng lẽ thế đạo này muốn xây miếu còn phải cần người phê duyệt sao?

Chỉ một câu nói như vậy đã giải đáp được một nỗi nghi hoặc trong lòng hắn. Khó trách lần đầu pháp này lại diễn ra đột ngột và bí ẩn như vậy. Ban đầu hắn chỉ nghĩ là Hồng Đăng Nương Nương và Thanh Y ác quỷ tranh giành địa bàn và mỗ huyết thực, nhưng giờ đây xem ra, lại không chỉ đơn giản như vậy.

Hồ Ma càng tò mò nhưng lại cố gắng kiềm chế, không thể để lộ ra vẻ mặt không hiểu của mình. Hắn chỉ thản nhiên nói: “Bọn chúng đến thời điểm xây miếu rồi sao?”

“Tiền bối cũng tò mò...”

Địa Qua Thiêu cười hắc hắc, nói: “Hắn là đang nghĩ đến việc làm một phi vụ lớn?”

Hồ Ma không trả lời, chỉ nói: “Chỉ là muốn hiểu rõ hơn một chút thôi. Dù sao tin tức cũng là thứ đáng giá nhất.”

“Cũng đúng.”

Địa Qua Thiêu giọng hơi trầm xuống, nói: “Ta cũng chỉ nghe sư phụ ta nói, ông ấy là lão cung phụng của Thanh Y Bang, chỉ là đã tuổi cao nên không thể giúp một tay.”

“Hiện tại, ngoại nhân vẫn chưa biết chuyện hương hỏa lệnh, chỉ nghĩ là Thanh Y Bang muốn thực sự đấu pháp với

Hồng Đăng Nương Nương để tranh giành quyền sở hữu các mỏ huyết thực lớn. Nhưng thực tế, đây chỉ là một màn che đây.”

“Cũng thử nghĩ xem, hai bên vốn bình an vô sự nhiều năm như vậy, Thanh Y Bang lại là thế lực yếu hơn, tự vệ còn lo chưa xong, sao lại đột nhiên nghĩ đến việc tìm đến Hồng Đăng Nương Nương?”

Nói cho cùng, cũng chỉ bởi vì sự xuất hiện của người nhà Mạnh thông âm đã khai ân ban cho hương hỏa lệnh này.

Có lệnh này, Hồng Đăng Nương Nương và Thanh Y ác quỷ đều hận không thể liều mạng đánh nhau đến chết. Tuy nhiên, người Mạnh gia cũng không cho phép bọn chúng trực tiếp động thủ, làm rối loạn an ninh một phương, càng không muốn trật tự bị phá vỡ, ảnh hưởng đến việc cống nạp huyết thực vào năm sau.

Cho nên bọn chúng chỉ có thể kiềm chế, lựa chọn hình thức đấu pháp trên giang hồ để phân định thắng thua, giành lấy lệnh này...

...

Nghe nàng kể về những chuyện kỳ bí ít ai biết đến, Hồ Ma vẫn im lặng lắng nghe không xen vào

Nhưng khi nghe ngóng, lòng hấn cũng như lật sóng lật biển.

Thông âm Mạnh gia?

Đây chính là thế lực mà Hồng Đăng Hội cũng cần bày đồ cúng tế mỗi năm?

Và, bà bà trước đây luôn dặn dò hấn phải cẩn thận, nhanh chóng học tập bản lãnh, để có thể đi đối phó với Mạnh gia, chẳng lẽ chính là Mạnh gia này?

Chỉ tùy tiện ban ra một đạo lệnh gọi là hương hỏa, có thể khiến hai tà ma lớn chiếm cứ châu phủ đánh nhau đến chết, còn có thể quyết định vận mệnh xây miếu của bọn chúng...

... Cái này cần phải có bản lĩnh to lớn đến mức nào?

Hắn đột nhiên cảm thấy tay mình run rẩy nhẹ. May mắn là hắn đang trò chuyện với Địa Qua Thiêu thông qua lư hương, nên không sợ bị phát hiện. Hắn cố gắng bình tĩnh lại, chậm rãi nói: “Thông âm Mạnh gia này, thực sự là... uy phong thật lớn a...”

“Hắc hắc, dù sao cũng là một trong mười họ bản gia.”

Địa Qua Thiêu nói: “Thái Tuế lão gia xuất thế, triều đại sụp đổ, thiên hạ đại loạn, ngay cả Hoàng đế lão nhi cũng bị người lột da, các châu quan phủ bây giờ cũng là sớm chiều khó đảm bảo. Nhưng vì sao rất nhiều nơi vẫn có thể duy trì được trật tự cơ bản?”

“Nghe nói chính là mười thế gia này đang giúp duy trì. Trước đây khi bọn họ chọn ra Hoàng đế mới, các tà ma lớn ở các nơi đều phải trung thực...”

Hồ Ma nghe vậy, giả vờ lơ đãng hỏi: “Mười họ bản gia có những ai? Ta ngược lại chỉ gặp qua Thần thủ Triệu gia. Từng có một vị bằng hữu nhờ bọn họ chữa trị tạo súc chi thuật.”

“Ông trời của ta, tiền bối người quả nhiên là chuyển sinh đến từ thế gia! Thế mà nhận biết Thần thủ Triệu gia?”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, không khỏi sợ hãi thán phục, nói: “Ta kém xa, chỉ là nghe sư phó mơ hồ đề cập qua mấy danh tự, cái gì thông âm Mạnh gia, vô thường Lý gia, giống như còn có họ Hồ họ Trần gì đó...”

Chương 318. Nghi vấn

Chương 318: Nghi vấn

“...Bọn hấn quá lợi hại, ngay cả những người trong môn đạo cũng không dám nhắc đến tên bọn hấn, chỉ sợ tự rước lấy họa. Chúng ta cũng chỉ dám trò chuyện một chút mà thôi.”

“Nhưng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng dặn dò ta, tốt nhất đừng trêu chọc bọn hấn. Về sau nghe đến tên của bọn hấn, liền phải nhanh chóng tránh xa. Những người chuyển sinh chúng ta, có không ít người đều là mất mạng ở trong tay bọn họ.”

...

Cùng Địa Qua Thiêu nói đến chuyện này, Hồ Ma luôn tỏ ra bình thản, không thêm đề ý.

Nhưng thực tế, hấn ghi nhớ từng câu từng chữ.

Nếu như thông âm Mạnh gia này là một trong mười họ bản gia, lại là kẻ thù mà bà bà nhắc đến, là cừu nhân của Hồ gia ...

... Chẳng lẽ tiền thân của Hồ gia cũng có liên quan đến mười họ bản gia...?

Cũng không phải Hồ Ma không đủ can đảm. Thực ra có chút kỳ lạ, nếu như Hồ gia thật sự có lai lịch lớn như vậy, tại sao lại ẩn náu ở một nơi hẻo lánh như thôn Đại Dương và trốn tránh suốt hai mươi năm?

Tuy nhiên, dù không muốn nghĩ ngợi nhiều, nhưng hấn lại không thể không liên tưởng đến nhiều điều kỳ lạ, đầu tiên là bà bà với thân thông quang đại.

Thứ hai là bản Trấn Tuế Thư uy lực kinh người trong tay hắn.

Có lẽ chỉ có những người trong mười họ bản gia mới có tư cách sở hữu loại tuyệt kỹ này?

Không được, không thể để lộ ra ngoài, tuyệt đối không thể.

Sự tò mò trong lòng hắn càng mãnh liệt, càng cảnh báo bản thân rằng tuyệt đối không được nghĩ đến những điều này. Theo lời Địa Qua Thiêu, ngay cả người chuyển sinh cũng có không ít người bị mười họ bản gia sát hại, điều đó có thể suy ra năng lực của mười họ bản gia.

Nếu thực sự xác định thân phận này, chỉ sợ không chỉ ở hiện thực mà cả trong vòng luân hồi của người chuyển sinh cũng sẽ lập tức bị diệt vong.

“Dù sao đi nữa...”

Hắn chậm rãi, theo lời Địa Qua Thiêu, nhẹ giọng hỏi: “Người vì sao còn muốn đi đấu trận pháp này?”

“Một khi Thanh Y Bang thua, chẳng phải ngươi sẽ bị gây phiền toái?”

“...”

“Tìm ta phiền toái gì?”

Địa Qua Thiêu hiểu kỳ nói: “Ta chỉ lấy danh nghĩa cung phụng của Thanh Y Bang đi giúp đỡ đấu một trận pháp, lại không có ý ám hại Hồng Đăng Nương Nương, nàng tìm ta phiền phức làm gì?”

Theo ta thấy, Thanh Y Bang nhất định là muốn thua. Tuy nhiên, dù thua, Hồng Đăng Nương Nương cũng sẽ không đuối tận giết tuyệt Thanh Y Bang. Ngươi giết sạch mọi người, vậy những mô huyết thực kia sẽ ra sao? Chẳng lẽ đến năm cống mà không nộp lên à?

Cho nên, nếu Hồng Đăng Nương Nương thắng, nàng cũng chỉ thu hút người của Thanh Y Bang đi. Mà càng có bản lĩnh, càng phải thu hút.

Ta thắng một trận trong trận đấu pháp này, Thanh Y Bang thắng, vậy ta là đại công thần. Hồng Đăng Nương Nương thắng, cũng sẽ liếc nhìn ta một cái, cho ta giá cao. Huống hồ, thanh danh đã vang danh, dù không tiến vào Hồng Đăng Nương Nương, cơ hội khác cũng nhiều nữa.

Đương nhiên, những người có lựa chọn chính là chúng ta, những cung phụng cùng chương quỹ, thanh y đồng tử của Thanh Y Bang cùng đệ tử hồng hương của Hồng Đăng Hội lại không có lựa chọn như vậy.

“Một khi phân ra được thắng bại, vậy song phương tất nhiên là muốn đem những hạch tâm đệ tử như bọn hắc giết sạch.”

“...”

Nghe đến đây, Hồ Ma bỗng như bừng tỉnh.

Hồng Đăng Nương Nương và Thanh Y Bang dường như không phải là mối thù sinh tử như những bang phái khác.

Có thể nói, những người ở tầng lớp thượng lưu muốn đánh nhau đến chết, chứ không phải những người kiếm ăn ở tầng lớp dưới.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến hắc có chút tò mò. Nếu như vậy, tại sao trận đấu pháp lại không phải là giữa các đồng tử thanh y và đệ tử hồng hương? Những người này có lợi ích liên quan, rõ ràng sẽ liều mạng hơn, tại sao lại phải là các chương quỹ ra tay?

Nhưng hắc cũng ý thức được rằng mình đã hỏi quá nhiều, nên chỉ cười trừ: “Ta thực sự không hiểu rõ về những chuyện này.”

Địa Qua Thiêu cười nói: “Đó là điều hiển nhiên.”

“Tiền bối nghe qua chính là người chuyển sinh từ gia đình quyền quý, đoán chừng không hiểu những đạo lý trên giang hồ này.”

“Cũng may là ta có Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư giúp đỡ, nếu không ta đoán chừng mình cũng không mời nổi người...”

“...”

“Khục...”

Hắn thực sự quá khéo ăn nói, khiến Hồ Ma không kèm được.

Hắn chỉ âm thầm suy tính, ý thức được rằng trận đấu pháp này còn ẩn chứa nhiều điều bí ẩn và quy tắc phức tạp, đặc biệt là liên quan đến Mạnh gia bí ẩn. Xem ra hắn cũng phải nghĩ cách tìm hiểu.

Nghĩ đến chuyện cuối cùng, hắn nói: “Ta còn có một việc muốn hỏi người.”

“Năm ngoái, tại khu vực giao giới giữa hai phủ Cồn Châu và Minh Châu, có một hộ gia đình họ Thâm bị diệt cả nhà. Người chết đều có dán giấy vàng trên mặt. Ta thấy thủ pháp này có chút giống với sư huynh của người.

“Người có biết vụ án này do ai làm không?”

“...”

“Việc này ta biết, chính là sư huynh ta làm.”

Địa Qua Thiêu trả lời ngay, cười nói: “Hắn dự định bắt nhiều người giang hồ, một là để tranh bảo vật với ta, hai là không chế những người này để dương danh khi đấu pháp.”

“Nhưng tuyệt chiêu hoàng quan chỉ của hắn cần phải chuẩn bị từ sớm. Hắn giết gia đình kia chính là để luyện loại giấy

này, dùng oan hồn làm nội tình để không chế người khác.”

“Quả nhiên...”

Hồ Ma nghe vậy, ngược lại cảm thấy thoải mái. Không ngờ lại phá được vụ án này một cách ngoài ý muốn.

Chỉ tiếc, công lao này hẳn lại không quá an tâm.

Dù sao hẳn chỉ là một Thủ Tuế Nhân nhỏ bé, thành linh trở về nói toạc vụ án này, e là sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Như vậy...

Hắn có chủ ý trong lòng, thấp giọng nói: “Vẫn còn chuyện.”

“Bây giờ nhìn xem sự tình, nhưng ta ngày mai còn muốn đi qua tìm người một chuyện, cũng để người khác nhìn thấy hợp lý một chút.”

“...”

“A?”

Địa Qua Thiêu lấy làm kinh hãi: “Còn phải lại chém ta một đao?”

“Không.”

Hồ Ma trầm thấp thở dài, nói: “Lần này, là ta muốn đi qua ăn một đao của ngươi.”

“Dù sao, diễn trò thì phải diễn cho đến nơi...”

Chương 319. Diễn đến nơi đến chốn

Chương 319: Diễn đến nơi đến chốn

Trong đêm Lão Bạch Kiên cùng người chuyển sinh giao dịch, ban ngày Hồ Ma tính toán làm chuyện gì?

Từ khi ý thức được thế giới này quỷ quyệt cùng phong hiểm, Hồ Ma liền kiên trì hai luồng tư duy, để tránh lưu lại dấu vết, nhờ vậy, hắn có thể suy luận ra một số việc một cách hợp lý. Hắn suy nghĩ sự tình vừa rồi phải diễn tiếp như thế nào.

Mình chỉ là một Thủ Tuế Nhân nho nhỏ làm công cho người ta, lại bị Lư gia đại thiếu gia liên thủ với sư muội, hờ một vô thật thảm, bây giờ mình gặp may mắn sống tiếp được, nhưng xong chuyện thì bạc lại cũng trôi theo dòng nước, muốn báo thù hay không?

... Bình thường là sẽ không báo, dù sao đã kiến thức được sự lợi hại của đôi phương, vậy mà còn chạy qua đó chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao?

... Tránh đi mười năm tám năm, khi nào nắm chắc lại tìm tới mới là chuyện đúng đắn.

Nhưng mình lại là muốn đi.

Dù sao, một là đã ăn phải lỗ vốn, suýt nữa mất mạng, hơn nữa hắn lại biết rõ gia thế của đôi phương, lại là một Thủ Tuế Nhân am hiểu chém giết cận thân, huyết khí phương cương. Không báo thù thì ngược lại không hợp lý.

Nhưng nếu báo thù, dù chỉ chịu một chút thua thiệt nhỏ, khi trở về Hồng Đăng Nương Nương Hội báo cáo một chút manh mối, phần công lao cực khổ này sẽ đến tay mình.

Đương nhiên, hắn có thể thương lượng với Địa Qua Thiêu, để Lư gia đại thiếu gia cho hắn giết, mang về nộp, cũng không phải là chuyện không thể.

Nhưng thứ nhất, hiện tại Lư gia đại thiếu là chiến lợi phẩm của Địa Qua Thiêu, thứ hai, với đạo hạnh hiện tại của hắn, đối phó với người trong hình hồn môn, chỉ có thể thu thập một chút tình báo, lĩnh phần công lao nhỏ, công lao to lớn như thế, lĩnh ngược lại quá chói mắt.

Hắn lúc này cùng Địa Qua Thiêu ước định cẩn thận, lại tự mình suy nghĩ nửa đêm.

Ngày thứ hai, hắn ăn một bữa cơm no, sau đó phân loại số bạc dưới giường, đưa lên chiếc xe lừa của mình, sau đó thanh toán tiền thuê nhà, lưu lại năm mươi lượng bạc trên mặt bàn khách điểm, hướng chương quỹ nói:

“Chuyện tốt mà người trên trần các ngươi làm ra.”

Những bạc này lưu tại nơi này, quay đầu đem đám ngu ngốc kia an bài một chút, nếu như tham bạc, ta về tới tìm ngươi.”

...

Hắn mặc kệ chương quỹ có nghe hiểu hay không, liền ra khỏi khách điểm.

Bọn giang hồ kia giờ đã mất hồn, không nơi nương tựa, chỉ có đường chết đói. Hắn để lại năm mươi lượng bạc là đã hết lòng, còn cụ thể như thế nào, hắn cũng bất lực.

Nhanh chân rời khỏi khách điểm, hắn dắt xe lừa, trước tiên đi tìm nơi cho thuê ngựa, mời một người đánh xe giúp đưa xe

lừa ra ngoài trấn, sau đó để y ở ven đường canh chừng xe lừa.

“Ta nhớ ra chút việc, quay lại một chuyến, người giúp ta trông coi xe.”

Hồ Ma dặn dò người lái xe: “Nhưng người cũng phải cẩn thận, đừng nhìn lên đồ đạc trên xe ta, càng đừng có ý đồ gì.”

Người đánh xe vội vàng nói: “Đông gia nói gì vậy, ta là người thật thà, chỉ đánh xe kiếm tiền.”

Hồ Ma nói: “Tốt nhất là như vậy, nếu người không thành thật, ta cũng có biện pháp.”

Nói xong, hắn trước tiên đốt một nén hương trên đầu xe, sau đó hướng nén hương bái một cái, rồi quay người trở về thị trấn.

Người đánh xe thấy Hồ Ma làm việc thần bí, quả nhiên chú ý, nhìn nén hương trên đầu xe, đoán được đây có lẽ không phải là một thương nhân bình thường.

Nhưng y quay đầu nhìn về phía vết bánh xe, trước đây vừa mới mưa, trên đường có vũng bùn, từ vết bánh xe này, y đoán được xe này hẳn là có chút đồ vật nặng, vậy có thể là vật gì?

Càng nghĩ càng tò mò, y động tâm tư, muốn lên lút vén cỏ tranh lên nhìn một cái.

Nhưng đúng lúc này, thỉnh linh nghe thấy có một tiếng cười “Hi hi” vang lên, y cảm thấy hoa mắt, sau đó nhìn thấy một bé gái mặc váy hồng, đầu cột hai bím tóc sừng dê, đang ngồi trên cang xe, hai bàn chân nhỏ đứng đưa.

Người đánh xe lập tức hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống đất, không ngừng cầu xin tha thứ.

...

Hồ Ma ngược lại không lo lắng gì, có Tiểu Hồng Đường ở đây, tên lái xe này đừng hòng qua mặt hắn.

Hắn giấu con dao trong ngực, lại lần nữa đội mũ rộng vành, hướng về tiệm gạo của Lư gia ở trong thị trấn đi đến. Trên đường hắn chuyển phôi từ sinh thành chết, lập tức hiện ra một gương mặt trắng bệch vô cùng.

Đây là loại pháp dịch dung mà hắn học được, trước đây khi đi Ngưu gia vịnh tiếp ứng cho Dương Cung và đối đầu với người của Thanh Y Bang cũng đã từng sử dụng. Cách này không cần quá nhiều thủ đoạn, chỉ cần một lần biến đổi là có thể khiến sắc mặt khác biệt cực lớn, so với việc dán râu ria giả còn dễ dùng hơn.

Dù sao hôm qua hắn đã dán giấy vàng lên mặt, không trực tiếp đối mặt với Địa Qua Thiêu, hôm nay chỉ cần diễn lại sự việc cũng không cần thiết phải lộ mặt.

Rất nhanh, hắn đến trước cửa hàng gạo Lư thị. Nhìn xa xa đã thấy một đám người đang hồi hả vận chuyển đồ đạc, rất náo nhiệt. Hắn cũng không quan sát kỹ, chỉ mang bộ dáng lơ lửng của một kẻ giang hồ, lặng lẽ tiến vào cửa hàng.

Thấy xung quanh có không ít ánh mắt tò mò nhìn mình, hắn chỉ cất giọng âm trầm nói: “Lư đại thiếu gia nhà các người đâu?”

Mấy tên tiểu nhị xung quanh đều không trả lời, chỉ nhìn hắn từ trên xuống dưới. Bỗng nhiên có một người hỏi đại thiếu gia nhà mình, lại không phải là người ăn mặc sang trọng, có tiền. Dương nhiên không ai muốn trả lời.

Chương 320. Tiền giấy nện đầu

Chương 320: Tiền giấy nện đầu

Nhưng Hồ Ma không nói một lời, lại muốn xông vào bên trong cửa hàng, đám tiểu nhị hoảng hốt la lên, tiến lên cản hấn lại.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Có việc thì trước tiên đi tìm chương quỹ chúng ta nói đi...”

“...”

Hồ Ma không nói gì, chỉ sờ tay vào ngực, cảnh giác nhìn chăm chăm những người hỏa kế trong cửa hàng.

Bọn tiểu nhị thấy bộ dáng của hấn cũng cảnh giác lên, không ít người đều nhắc tay lên, lấy móc sắt từ bên trong túi gạo.

Bầu không khí giữa hai bên đã có chút căng thẳng, nhưng đúng lúc này, chợt nghe từ bên trong vang lên một giọng nói yêu kiều, vừa nói vừa hướng ra ngoài: “Ở cửa tụ tập đông người như vậy làm gì? Cho ta hỏi người bốc thuốc cho sư huynh ta về chưa?”

Có một giọng già nua vội vàng đáp lại: “Nhanh, nhanh, tiểu... tiểu thư, thiếu gia của chúng ta tổn thương có nặng không?”

Bọn họ vừa nói vừa đi ra, ngẩng đầu lên, vừa lúc đụng mặt với Hồ Ma.

Đứng trước mặt hắn chính là Địa Qua Thiêu mà hắn đã đánh qua ngày hôm qua. Hôm qua nàng còn mặc đồ mộc mạc đơn giản, giống như một người giang hồ, nhưng hôm nay lại thay đổi sang bộ trang phục khuê tú lộng lẫy, lộ ra vẻ đẹp chói lọi.

Chỉ là trên thân kia vẫn toát lên vẻ vô lại, không thể sửa đổi được.

Mà đi theo bên người nàng chính là quản gia lão gia của Lư gia, người trước đây đã giúp đỡ Lư đại thiếu gia chào hỏi Hồ Ma và những người giang hồ khác.

“Người...”

Địa Qua Thiêu vừa đến cửa, nhìn thấy Hồ Ma liền hoảng hốt.

Hồ Ma đột nhiên sát khí bùng nổ, hung hăng quát: “Các ngươi sư huynh muội liên thủ hãm hại người, để mạng lại đi!”

Nói xong, hắn rút con dao đã giấu sẵn trong ngực ra, lưỡi dao sáng loáng.

Hắn bước xông về phía trước, hung hăng vung dao chém xuống.

“Mẹ kiếp...”

Mọi người thấy thế hoảng sợ, vội vàng né sang hai bên.

Địa Qua Thiêu giật mình, hét lên: “Lão quản gia cứu ta!”

Nàng đẩy lão quản gia về phía trước, đồng thời nhanh chóng lui lại, tay vươn vào trong tay áo.

Lúc này, lão quản gia cũng nhận ra Hồ Ma, chính là người hôm qua đã giúp đỡ thiếu gia thu hút đám giang hồ, hơn nữa còn là một cao thủ.

Lão cũng không biết thiếu gia nhà mình đêm qua đã mang những người kia đi làm gì, chỉ biết rằng rất nhiều người đều không trở về, chỉ có sư muội của thiếu gia bồi thiếu gia trở về, mà thiếu gia lại có vẻ mơ hồ, dường như trạng thái không tốt.

Lão không dám hỏi, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, nghĩ là thiếu gia đi làm chuyện gì đại sự, đoán chừng những người giang hồ không có trở về kia, cũng đã bị tước đoạt mạng sống.

Bây giờ thành linh thấy một người đến trả thù, càng là cảm thấy hoảng sợ, cao giọng kêu to: “Hảo hán tha mạng...”

...

Một đao này của Hồ Ma , vốn nên trực tiếp chém đứt đầu lão quản gia, nhưng đột nhiên, những tên tiểu nhị bên cạnh, trước kia thấy hấn lòng mang ý đồ xấu, cũng đều đề phòng. Bây giờ tự nhiên không ai dám tiến lên liều mạng, nhưng cũng thuận thế ném một túi gạo đập tới.

Hồ Ma một đao chém tan túi gạo, lập tức trắng xóa, gạo che khuất tầm mắt.

Cũng tại lúc này, sư muội kia lui lại một bước về sau, liền đã nhanh chóng móc ra một chồng tiền giấy từ trong tay áo.

Đột nhiên, theo sau gạo, nàng rắc tiền về phía hấn.

Hồ Ma xoay đao, hất tung phần lớn tiền giấy, nhưng trong lúc mơ hồ, vẫn có vài tờ bay vào đầu hấn.

Hấn nhất thời cảm thấy choáng váng, như bị tảng đá lớn đập vào đầu, hai chân mềm nhũn, lão đảo, trời đất quay cuồng, thân thể mất đi sự kiểm soát.

Biết mình đã trúng kế, hấn vội vàng hét lớn, vung đao loạn xạ, xoay người bỏ chạy: “Lư gia các người ghi nhớ lấy...”

“Núi không chuyển, nước chuyển, chuyện này vẫn chưa xong với ta đâu...”

Hắn vừa la hét vừa xông ra đầu phố, húc ngã nhiều người, chạy nhanh.

Nhưng hắn không hề hay biết, ngay sau khi hắn trốn thoát, một bên khác, cũng có một hán tử chất phác cầm đao đang từ từ tiến đến.

Hồ Ma phải giấu con dao đi, nhưng hán tử chất phác này lại vì quá mức không đáng chú ý, cầm nửa thanh đao ở trong tay, nhưng người khác cũng chỉ cho đó là cuốc, không ai để ý. Gã cũng nhìn thấy Hồ Ma, hơi hơi ngần ra.

“Loại chuyện hại người này, có người ra mặt là được, có người ra mặt thì không cần ta ra mặt.”

Gã lẩm bẩm, như đang đối thoại với ai đó, quay đầu chậm rãi đi về phía xa: “Không ai quản mới muốn động thủ.”

“Kia... Đó là ai vậy...?”

Lúc này, quản gia vừa mới trở về từ cõi chết, che lấy lồng ngực, thở dốc.

“Là sư huynh đêm qua hãm hại người ta.”

Sư muội cũng nhìn về hướng Hồ Ma bỏ trốn, thở dài: “Nhìn người ta như chim non, chỉ nghĩ lừa gạt người ta, nhưng không nghĩ rằng, người ta tuy là chim non, nhưng lại có bản lĩnh!”

“Chuyện này phiền phức rồi.”

“Quản gia gia, ta thấy ông nên nghe lời ta, nhanh chóng chuyển gạo đi, nếu không sư môn người ta tìm tới cửa, Lư gia chúng ta không chắc chống đỡ được...”

Vừa nói, nàng vừa liếc nhìn hướng Hồ Ma rời đi, trong lòng âm thầm nghĩ: “Vị tiền bối này thân phận như vậy, còn nguyện ý phối hợp ta diễn trọn vẹn vở kịch, thật là kính nghiệp...”

“Người ta đã đủ ý tứ, ta cũng không thể để thua thiệt.”

“Nhưng ánh mắt hắc cao như vậy, mấy vạn lượng bạc mới lọt vào mắt hắc, ta đi đâu tìm cho hắc đây?”

Chương 321. Chiến lợi phẩm

Chương 321: Chiến lợi phẩm

Hồ Ma thất bại trong việc “báo thù”, vội vã rời khỏi thị trấn và tìm đến chiếc xe lừa của mình.

Lúc đầu hắn nóng ruột muốn lên đường, nhưng lại bất ngờ thấy người đánh xe trước đây không thấy đâu, chỉ có Tiểu Hồng Đường ngồi trên xe lừa, buồn bã chờ đợi.

“Người đánh xe đâu rồi?”

Hồ Ma kinh ngạc, hắn đã dặn dò Tiểu Hồng Đường rồi mà?

Hắn vội vàng lên xe kiểm tra, lật tấm cỏ tranh che đây, thấy số bạc vẫn còn nguyên vẹn.

“Dọa chạy rồi!”

Tiểu Hồng Đường nói: “Hắn lên nhìn trộm bạc của Hồ Ma ca ca, ta liền hiện thân nhìn hắn một cái, hắn liền vội vàng đập đầu.”

“Đập xong đầu, liền chạy!”

“...”

“Cái quỷ gì vậy?”

Hồ Ma kinh ngạc, hắn chỉ nghĩ để Tiểu Hồng Đường canh chừng bạc, tránh bị người khác lấy trộm, không ngờ chỉ nhìn một cái đã dọa cho người đánh xe bỏ chạy.

Bây giờ không còn cách nào khác, hắn không thể quay lại thị trấn Ngô Đồng để tìm người, đành phải tự mình đánh xe lừa đi về phía trước.

Nhưng đây lại là một vấn đề đau đầu. Đánh xe cũng có kỹ thuật riêng, như tốc độ đi đường, cách để gia súc né tránh người, cách vượt qua địa hình hiểm trở, và cách chăm sóc gia súc khi dừng chân, cho ăn cỏ khô, đều cần kiến thức chuyên môn.

Mặc dù ban đầu hấn không có gì nắm chắc, nhưng khi bắt đầu, hấn lại phát hiện không khó.

Chủ yếu là con lừa này rất nghe lời, bảo đi thì đi, bảo dừng thì dừng.

Bình thường lừa đều rất ương bướng, nhưng con này chắc là do hôm qua bị hấn đánh nên đã ngoan ngoãn.

Sự suôn sẻ ngoài ý muốn này khiến Hồ Ma vui mừng. Sau khi đi một đoạn đường và thấy không có vấn đề gì, hấn dứt khoát cho Tiểu Hồng Đường cười lên lưng lừa, chỉ đường, còn mình thì ngồi trên xe lừa, bắt đầu kiểm kê đồ đạc trên xe.

Chuyến này kiếm được bao nhiêu, còn phải xem Địa Qua Thiêu có thành ý hay không.

Nhưng không thể phủ nhận, những thứ Lư đại thiếu cho đã rất phong phú, ít nhất cũng hơn ngàn lượng bạc.

Còn những vật dụng trên xe lừa là do Lư đại thiếu gia chuẩn bị để thi pháp, mỗi loại đều đều là lúc trước y tâm tâm khổ khổ sưu tập được, trong đó không thiếu một ít đồ vật cực kì khó tìm.

Hồ Ma bây giờ hứng thú nhất là muốn xem những vật dụng trong môn đạo hình hồn này có bao nhiêu phù hợp với môn đạo trong Trần Tuế Thư của mình, trực tiếp lấy đi, coi như trong tương lai lúc mình thi pháp sử dụng “Năm trấn vật”

Trước đây tại Ngưu gia vịnh, Hồ Ma sử dụng năm trấn vật để thực hiện pháp môn trong Trần Tuế Thư để hỏi chuyện lão ba ba trong sông.

Năm vật đó bao gồm chậu than, gạo, hương nến, rom rạ và tế phẩm.

Hắn lấy chậu than từ ngư dân, mua gạo từ trong thôn, mang theo hương nến bên mình, lấy rom rạ từ đồng cỏ khô, và tế phẩm...

... Đơn giản, lão ba ba kia dễ tính, chỉ cần một bát cá, một bát thịt và một bát gạo là có thể đuổi được.

Lúc đó, Hồ Ma không suy nghĩ nhiều vì Trần Tuế Thư không yêu cầu gì cụ thể, chỉ đơn giản là liệt kê ra.

Mãi đến sau khi nghe Tẩu Quỷ Nhân giảng giải về môn đạo, hắn mới hiểu rõ hơn.

Năm vật này chính là năm trấn vật, là vật dụng để thi pháp.

Với cùng một pháp thuật, sử dụng năm trấn vật khác nhau sẽ dẫn đến hiệu quả thi pháp và xác suất thành công khác nhau.

Trần Tuế Thư tuy bá đạo nhưng luôn hướng đến việc dùng tiền để giải quyết vấn đề.

Nhưng Hồ Ma không thể làm vậy, hắn cần phải sưu tập năm trấn vật cẩn thận. Chiếc chậu đồng trên xe lừa của Lư đại thiếu gia đã lọt vào mắt hắn, rõ ràng là một vật phẩm tốt.

Chiếc chậu đồng này được sử dụng để đốt lửa khi thi pháp. Khi lửa được đốt lên, tà ma bị triệu hồi sẽ không thể nhìn rõ hình dạng của mình sau chậu than, do đó không dám manh động, đây là một vật dụng rất quan trọng.

Trước đây khi đối mặt với lão ba ba, Hồ Ma suýt bị nhìn thấu vì sử dụng chậu than bình thường. Vậy nếu sử dụng chiếc chậu đồng này thì sao?

Nếu thêm vào một số củi âm mộc như hòe, tùng bách, cây vải vốn mang tính âm để đốt lửa thì sao?

Nghĩ đến đây, hắn vô cùng háo hức, liệu Hồng Đăng Nương Nương có nhìn thấu được mình không?

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của hắn, hiện tại Hồ Ma không có đủ can đảm để triệu hồi Hồng Đăng Nương Nương.

Nhưng dù sao, chiếc chậu đồng này cũng là một món đồ hời. Hồ Ma ôm ý nghĩ này, lục tung tất cả đồ đạc trên xe lừa để kiểm tra.

Thứ nhất, trên đường đi cũng chẳng có gì làm, thứ hai, tốt nhất nên kiểm tra những vật này vào ban ngày. Nếu lỡ tay mang ra ban đêm, không biết sẽ dẫn đến thứ gì cướp đoạt bảo bối của mình.

“Người giấy, giấy vàng... Hình cụ? Sao còn có gạo?”

Kiểm tra từng món đồ, Hồ Ma lại càng tò mò. Hắn đã thấy Lưu đại thiếu sử dụng người giấy, đó là bảo bối sở trường của y. Theo lý thuyết, Hồ Ma cũng có thể sử dụng người giấy khi thi triển pháp môn trong Trấn Tuế Thư, nhưng loại người giấy này quá tà dị, hắn không dám trực tiếp sử dụng.

Đốt sạch sẽ bằng lửa là xong.

Hắn liếc nhìn tiếp, thấy một rương giấy vàng, được làm rất thô sơ.

Đây là thứ mà bọn họ sử dụng khi còn sống để thi triển tuyệt kỹ “Hoàng quan chỉ”. Nó cũng không có tác dụng gì với Hồ Ma.

Nếu gấp thành hình thỏi vàng và thiêu hủy khi thi pháp, nó có thể dễ dàng thu hút những Âm Quỷ ham tiền khi còn sống, nhưng cũng không cần thiết.

Chương 322. Đồ tốt

Chương 322: Đồ tốt

Hồ Ma nhìn kỹ, đây chỉ là loại giấy vàng bình thường, trong tiệm bán đồ cúng còn nhiều hơn.

Tuy nhiên, thứ kỳ dị nhất lại là một chiếc rương trên xe lừa. Bên trong rương là một chồng giấy vàng vô cùng bản thủ, rõ ràng là bị nước thấm qua. Những tờ giấy này phẳng phất như đã từng được chụp lên mặt người, mơ hồ như một chiếc mặt nạ, khiến Hồ Ma hơi kinh hãi và vội vàng cất kỹ.

Hắn từng nghe Lư đại thiếu khoe khoang về tuyệt kỹ “Hoàng quan chi” của mình, và biết được trạng thái gương mặt của người đó là gì.

Đó là việc dán từng lớp giấy vàng lên mặt người, tưới thêm nước, khiến người đó chết ngạt khi còn sống.

Đây là một vật tà ác tuyệt đối.

Hắn không những không thể sử dụng, mà còn phải nhanh chóng tiêu hủy.

Lý do hiện tại hắn không tiện vứt đi là vì sợ rằng thứ đồ chơi tà ác này sẽ gây hại cho người đi đường.

Còn về cái bao bố quấn quanh một cây một cây dụng cụ sắc bén, đáng sợ như móc câu, châm xuyên não, cưa, đao làm bằng xương...

Còn có một loan đao cong cong, có vẻ như được dùng để cắt những vật dài và mỏng và hình quả trứng gà. Hồ Ma càng không biết nó dùng để làm gì.

Có thể là trong môn đạo Hình hồn của họ có chữ “Hình”, tức là dụng cụ dùng để tra tấn đối thủ.

Hắn tạm thời giữ lại, biết đâu sau này sẽ dùng đến.

Hồ Ma thu dọn từng món đồ một, rồi mới nhìn đến chiếc túi cuối cùng, hơi nheo mắt.

Đây là thứ khó phân loại nhất, lại là nửa túi gạo.

Lư đại thiếu gia nhà là làm buôn bán gạo, chẳng lẽ cũng như thế, mang theo gạo để nấu ăn khi đi ra ngoài sao?

Nhưng nhìn kỹ, Hồ Ma liền biết không phải như vậy. Gạo trong túi này ảm đạm vô quang, hạt tròn khô quắt, rõ ràng không phải loại gạo thượng hạng. Lư đại thiếu gia với thân phận như vậy, nếu muốn ăn cũng sẽ không ăn loại gạo này.

Điều quan trọng hơn là, khi mở túi ra, Hồ Ma có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh kinh người xộc thẳng vào mặt. Liếc nhìn qua, hắn thấy dường như có hắc khí bốc lên từ trong gạo.

“Chắc chắn là gạo này có lai lịch!”

Hồ Ma lập tức nhận ra đây cũng là loại gạo dùng để thi pháp.

Gạo trên đời vốn để ăn, nhưng cũng có một số loại gạo kỳ dị. Chúng có thể mọc ở âm địa hoặc vô tình dính vào người Thái Tuế lão gia, hấp thu huyết nhục của lão gia mà sinh trưởng. Loại gạo này đều có những tác dụng kỳ quái.

Người sống ăn loại gạo này không những không có lợi mà còn có khả năng sinh bệnh, thậm chí phát điên.

Nhưng đối với người trong môn đạo, loại gạo này lại là vật phẩm thượng hạng để thi triển pháp thuật.

Trước đây, Hồ Ma từng trò chuyện với Ngô Hòa muội tử và nghe nàng nói rằng có một số người đi cắt Hắc Thái Tuế rồi vùi vào trong đất.

Loại Thái Tuế này sẽ biến thành âm địa. Sau đó, người ta sử dụng một số bí pháp để trồng ra loại gạo đặc biệt.

Loại gạo này được bán cho người trong môn đạo để hại người hoặc thi pháp.

“Đồ tốt a...”

Hồ Ma nhìn kỹ và nhận ra rằng nửa túi gạo này có giá trị còn cao hơn cả chiếc chậu đồng.

Tuy nhiên, trước tiên Hồ Ma cần phải tìm Địa Qua Thiêu để dò nghe và xác định xem loại gạo này có phù hợp với mình hay không để sử dụng làm năm trấn vật.

Kiểm kê xong xuôi, hắc thở dài một hơi, ngẩng đầu lên.

Cảm nhận ánh nắng chói chang của buổi trưa, đầu hắc hơi choáng váng, trên người đổ ra một tầng mồ hôi.

“Thuật của Địa Qua Thiêu có tác dụng...”

Hắc trầm nghĩ, lặng lẽ cảm nhận đạo hạnh của mình, không khỏi kinh hãi.

Đạo hạnh của hắc vốn luôn duy trì ở mức ba nén hương. Dù có tiêu hao do tu luyện hoặc đấu pháp, hắc cũng sẽ tranh thủ thời gian ăn huyết thực hoàn để bù lại.

Nhưng khi nhìn lại, đạo hạnh của mình vốn chỉ ba nén hương, giờ đây đã biến thành hai trụ rưỡi. Không, không chỉ là hai trụ rưỡi, mà trụ thứ ba gần như không còn, chỉ miễn cưỡng còn lại một tia. Chỉ cần sơ sẩy một chút, đạo hạnh sẽ tụt xuống hai trụ.

“Tiền giấy mua mệnh, tuyệt kỹ của nàng quả thực âm độc!”

Hắn chủ động trúng chiêu này, tuy đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng khi trực tiếp cảm nhận vẫn cảm thấy kinh hãi.

Hồ Ma trúng chiêu này vì hai lý do.

Thứ nhất, để hợp lý hóa việc sau đó.

Thứ hai, bởi vì hắn ý thức được sự đáng sợ của môn đạo Hình hồn, nên muốn tự mình trải nghiệm.

Hắn cảm nhận được rằng Địa Qua Thiêu ra tay có chừng mực, không đến mức lấy mạng nhau. Dù sao cũng tốt hơn so với việc tương lai gặp phải đối thủ không rõ, bị trúng chiêu mà không thể phòng bị.

Nhưng dù đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, hắn vẫn giật mình.

Hắn chỉ bị tiền giấy đập vào đầu mà đã tiêu hao gần một trụ đạo hạnh.

Nếu là người bình thường chịu chiêu này, vậy thật sẽ mất mạng.?

Ban đầu hắn còn định diễn thêm một chút, nhưng giờ thì không cần thiết nữa. Hắn tỉnh táo lại, biết mình không thể kéo dài thêm, bèn thúc Tiểu Hồng Đường tăng tốc đi đường.

Bây giờ, việc tư của hắn đã xong, giờ đây hắn phải nghĩ cách để lĩnh phần thưởng cho việc này.

Nhưng cho dù là lĩnh thưởng, hắn cũng phải nghĩ cách hợp lý hóa, thậm chí phải nhanh chóng liên hệ với Nhị Oa Đầu để thỉnh giáo ý một số lưu ý.

Chương 323. Hỏi ý kiến

Chương 323: Hỏi ý kiến

Phạm vi kêu gọi của người chuyển sinh cũng dựa vào đạo hạnh sâu hay cạn của người đó.

Bình thường trong phạm vi một thành, chỉ có Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư với đạo hạnh đột phá tam trụ mới có thể kêu gọi người khác cách một châu phủ.

Tuy nhiên, điều này cũng có điều kiện. Nàng có thể kêu gọi mình, nhưng mình không thể kêu gọi nàng.

Vì vậy, kế hoạch của Hồ Ma là âm thầm đi đến Minh Châu phủ trước, nhưng không hiện thân. Hắn sẽ kêu gọi Nhị Oa Đầu ở gần đó rồi đưa ra quyết định.

Vào lúc xế chiều, đi ngang qua một quán trà ven đường, Hồ Ma xuống xe gọi một bát trà và hai cái màn thầu. Hắn dò hỏi đường đi rồi tiếp tục hướng về Minh Châu phủ.

Hắn đi một mình, kéo theo xe lừa chất đầy đồ vật. Trên đường đi, hắn có chút lo lắng, nhưng giờ đây bản lĩnh của hắn đã cao hơn nhiều, lại có Tiểu Hồng Đường đi theo nên cũng không sợ thổ phỉ hay cướp đường.

Thật ra, những kẻ có ý đồ xấu nhìn thấy thanh đao sáng loáng trên xe cũng đã e dè không dám làm gì.

Hắn liên tục đi đường hai ngày, khiến con lừa mệt mỏi. Vì không biết cách chăm sóc, có một đêm không tìm được quán trọ, hắn chỉ có thể ngủ nhờ trong một ngôi làng. Tuy người dân trong làng cho hắn ngủ ở kho củi, nhưng họ không giúp đỡ cho gia súc ăn.

Hồ Ma chỉ có thể cắt cỏ dại cho nó ăn. Con lừa không dám không ăn, nhưng ngày hôm sau nó bị tiêu chảy.

Cuối cùng, hấn đến một ngôi làng nằm ở phía tây bắc Minh Châu phủ khi trời chưa tối. Hấn vào làng hỏi nhà Lý trưởng, nói mình là thương nhân đi Minh Châu phủ, sợ trời tối không vào thành được nên muốn tìm chỗ nghỉ chân trước.

Lý trưởng được tiền nên nhiệt tình sắp xếp cho Hồ Ma ở nhà một đôi vợ chồng trẻ trong thôn trang.

Đôi vợ chồng trẻ này rất nhiệt tình. Người phụ nhân thì nấu cơm cho Hồ Ma và đun nước rửa chân, còn phu quân là người chăm sóc gia súc rất giỏi. Y cho con lừa ăn cỏ khô thượng hạng, giúp con lừa được dễ chịu hơn sau mấy ngày đi đường mệt mỏi.

Ăn uống no đủ, Hồ Ma mới an ổn ngủ. Đợi đến khi ngủ, hấn vào linh miếu bản mệnh, đặt tay lên lư hương và kêu gọi Nhị Oa Đầu.

Thấy không có phản ứng, hấn lại chờ một canh giờ rồi kêu gọi lần nữa.

Đã qua giờ Tý mà vẫn không có hồi âm, hấn kiên nhẫn chờ thêm một canh giờ rồi kêu gọi lần nữa.

“Ta nghe nói người đã trở về?”

Giọng Nhị Oa Đầu vang lên, có vẻ hơi mệt mỏi.

“Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư giới thiệu một việc làm, ta làm xong, vừa mới trở lại Minh Châu phủ.”

Hồ Ma nói: “Ngày thường người ngủ sớm, sao hôm nay muộn vậy?”

“Còn không phải vì trận đấu pháp này?”

Nhị Oa Đầu nói: “Con quỷ Thanh Y kia thật điên, không biết mời đến bao nhiêu người làm ám chiêu. Lúc đầu chúng ta mười phần chắc chín, vậy mà lại thua một trận. Bây giờ Hồng Đăng Nương Nương nổi giận, chúng ta cũng không thể ngồi yên.”

“Đêm qua bàn bạc, lúc này mới ngủ.

“Ngày mai ban ngày, sợ là phải chuẩn bị kỹ càng, chờ đến tối mai, thắng được trận này mới có thể để cho tâm của nàng được buông lỏng...”

“...”

“Thanh Y Bang lần này xác thực móc sạch vốn liếng a...”

Hồ Ma nghĩ đến lời Địa Qua Thiêu nói trước đó, cũng biết cơ hội lần này đối với Thanh Y ác quỷ quan trọng như thế nào.

Nói đúng hơn, là đối với Hồng Đăng Nương Nương quan trọng. Thanh y ác quỷ này không tiếc hết thầy, muốn giành ăn từ miệng Hồng Đăng Nương Nương.

Loại tình huống này, bên chiếm phần thắng lại càng chịu thiệt thòi. Bởi vì sau khi chiến thắng, họ phải lo liệu hậu quả, sắp xếp mọi thứ. Trong khi đó, bên yếu thế lại không ngại hy sinh mọi thứ để giành chiến thắng trước.

“Vậy bây giờ đã đến lúc ta hiện thân chưa?”

Hồ Ma hỏi: “Còn một việc nữa, ta không chắc lắm.”

“Lần này đi, ta gặp một người chuyển sinh khác. Giúp đỡ nàng ta tính toán một người. Nhưng thật là trùng hợp, trước đây, ta ra ngoài với danh nghĩa điều tra vụ án diệt môn nhà họ Thảm, trong chuyến đi lần này ta đã vô tình tìm ra được hung thủ.”

“.”

Hắn kể lại mọi chuyện cho Nhị Oa Đầu nghe.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần để nhận phần công lao, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến của tiền bối để có quyết định chính xác.

Nhưng cũng chính vì muốn hỏi ý kiến, nên hắn không dỗi gạt Nhị Oa Đầu, kể lại mọi chuyện một cách chi tiết.

“Hoàng quan chi? Ngươi đã liên lạc với người của Hình Hồn Môn rồi?”

Nhị Oa Đầu nghe xong thì có chút ngạc nhiên:

“Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư bất công a, nàng lại không giới thiệu việc cho ta...”

“.”

Hồ Ma không biết trả lời thế nào.

Bây giờ không phải lúc nói chuyện này. Lại nói, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư tại sao không đề ý đến ngươi, ngươi thật sự không biết sao?

“Đại khái là bởi vì nàng biết ngươi đạo này rất bận...”

“.”

“Bận rộn thì đương nhiên là bận rộn...”

Nhị Oa Đầu vội nói: “Nhưng mà, ngươi xác định truyền nhân của Hoàng Quan Chỉ sẽ tham gia đấu pháp chứ?”

Hồ Ma cảm thấy hơi kỳ quái, nói: “Đúng vậy.”

“Quá tốt.”

Nhị Oa Đầu nghe xong, vô cùng vui mừng, nói: “Ta đang lo lắng chuyện này. Lần này Thanh Y Bang không biết đã trả giá bao nhiêu, mời đến không ít lão cung phụng, gây rắc rối cho chúng ta, khiến Hồng Đăng Nương Nương nổi giận lôi đình.”

“Mấu chốt nhất là, chúng ta biết bọn họ cũng đã tìm được người, chuẩn bị lại đấu với chúng ta một trận nữa. Nếu trận này lại thua, thì phiền phức lớn rồi...”

“Biết được ai sẽ tham gia trận này là tốt rồi.”

“.”

“Đây chính là người của chúng ta, người chuyển sinh.”

Hồ Ma nói: “Vói lại, theo như ta quan sát, nàng ấy có ý định chiến thắng.”

Chương 324. Cứu mạng

Chương 324: Cứu mạng

“Chuyện này cũng dễ nói.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Chúng ta bàn bạc kỹ càng, cho người đó đầy đủ chỗ tốt, chẳng phải là được sao?”

“Huống hồ, đây không phải chuyện cá nhân của ta, mà là chuyện của Hồng Đăng Hội. Chỉ cần đáp ứng được yêu cầu, mọi vấn đề đều có thể giải quyết. Chúng ta là người một nhà, có thể nói chuyện rõ ràng.”

“Lui một bước mà nói, nếu người đó muốn thắng, cũng không phải không được. Chúng ta chỉ cần thương lượng cách thức chiến thắng để mọi người đều hài lòng.”

“Huynh đệ, tin tức này đủ để báo đáp ân tình ta bảo ngươi trốn đi lúc trước”

“A a đất...”

“.”

Có thể nghe ra Nhị Oa Đầu rất kích động, nhưng ba chữ cuối cùng vẫn khiến Hồ Ma cảm thấy rùng mình.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra hình ảnh Nhị Oa Đầu, một đại nam nhân, đang quỳ gối trước hương nến.

Hắn vội vàng nói: “Vậy chuyện này ta không thể quản được. Ta cách người đó quá xa, không thể nói chuyện với người đó.”

“Ngươi phải tìm Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư mới được. Nàng có thể giúp ngươi truyền lời.”

“.”

“Đó là điều đương nhiên.”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Chuyện lớn như vậy, không có người trong cuộc, hai bên đều không thể yên tâm.”

Nghe ngữ khí háo hức của Nhị Oa Đầu, Hồ Ma chợt nghĩ ra, có lẽ Nhị Oa Đầu vui mừng không chỉ vì có thể giải quyết vấn đề, mà còn vì có một lý do chính đáng để liên hệ với Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư.

“Còn chuyện của ta.”

Hắn sợ Nhị Oa Đầu vội vã không nhận nổi, trực tiếp chạy đi, liền vội nói: “Ta hiện tại phải làm gì?”

“Đã đến lúc hiện thân chưa?”

“Có nên nhận công lao trong việc phá án này không?”

“.”

“Tất nhiên là phải nhận. Dựa vào cái gì mà không nhận?”

Nhị Oa Đầu nói: “Không chỉ phải nhận, huynh đệ, người chỉ cần đến đúng lúc thì công lao nhỏ của người lại có thể biến thành công lao lớn.”

“Nếu không có người báo tin, ta cũng không biết sắp xếp thế nào!”

“.”

“Cái gì?”

Nghe Nhị Oa Đầu nói vậy, Hồ Ma giật mình.

Từ khi phát hiện ra Lư đại thiếu chính là hung thủ thảm sát nhà họ Thẩm, hắn đã lo lắng.

Mình chỉ là một Thủ Tuế Nhân nhỏ bé, bỗng nhiên làm một việc lớn như vậy, khó tránh khỏi bị chú ý. Cho nên, hắn

nghĩ, dù nhận công lao, cũng chỉ mang phần tình báo trở về, miễn cưỡng lĩnh một phần khổ lao mà thôi.

Nhưng coi như đây là khổ lao, cũng trước hoi một chút.

Nhưng bây giờ, nghe Nhị Oa Đầu nói, mình chỉ cần đến kịp lúc, thì công nhỏ cực khổ cũng có thể làm thành một phần đại công lao?

“Vậy phải thế nào?”

Nhị Oa Đầu cười nói: “Đề ta đi hỏi người ta trước có được hay không, người đừng có gấp, ta hỏi rõ ràng rồi lại nói với người, sau khi nói xong thì sẽ quay lại gặp người!”

Thấy Nhị Oa Đầu như vậy, Hồ Ma đành lui ra, chờ hấn đi tìm Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư để truyền lời. Hấn cũng không biết công lao lớn như vậy, mình làm sao mới có thể có được.

“Huynh đệ, xong rồi...”

Sau nửa canh giờ, Nhị Oa Đầu lại kết nối với hấn, lúc này đã gần hừng đông.

Hấn nghe giọng nói của y rất hưng phấn, xem ra đã đạt được một loại hiệp nghị nào đó với Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư và Địa Qua Thiêu.

Sau đó, Nhị Oa Đầu trao đổi với Hồ Ma về việc hấn phải trở về như thế nào, nói thế nào, và phối hợp ra sao trong những việc tiếp theo. Hồ Ma cũng cẩn thận hỏi kỹ từng chi tiết nhỏ, mới yên tâm, mang theo chút ly kỳ, tỉnh dậy trên giường.

Tiểu phu thê dậy sớm, đã đun nước rửa mặt, nấu cháo bắp, hấp một lồng khoai lang, làm bánh bao nhân rau, coi Hồ Ma như khách quý trong nhà mà chăm sóc.

Hồ Ma thừa dịp bọn họ không chú ý, đem hơn phân nửa bạc của mình ở trên xe lừa, chôn ở dưới giường ở căn phòng bên cạnh nhà bọn họ, sau khi sắp xếp ổn thỏa thì sẽ quay lại

đào lên, trên xe của mình hiện tại chỉ lưu lại chừng hai trăm lượng bạc.

Làm xong những việc này, hắn không khách khí, ăn một bữa no nê, đặt hai lượng bạc vào bên cạnh chén của họ, rồi đánh xe lừa đi ra

Bây giờ tâm trạng của hắn rất tốt, thậm chí còn muốn hát bài hát Nhị gia hay hát ngày xưa, nhưng khi nhìn thấy Minh Châu Phủ ngày càng gần, hắn liền thu hồi hai trụ mệnh hương, chỉ lưu lại một trụ mệnh hương không trọn vẹn

Lúc này, cả người hắn lộ vẻ mặt ủ mảy chau, ánh mắt lơ đãng, mồ hôi lạnh chảy ra từng tầng từng tầng, nhìn như vừa trải qua một trận bệnh nặng, mạng nhỏ sắp không giữ được.

Hắn đến bên ngoài Minh Châu Phủ, nhưng không vào thành, chỉ giả vờ hỏi thăm người khác, rồi đổi hướng xe lừa, đi thẳng đến trấn Chu Môn, cách Minh Châu Phủ chỉ một canh giờ. Lúc này, trấn này đã có bầu không khí quỷ dị.

Phía đông thị trấn treo đầy đèn lồng đỏ, trong khi phía tây của thị trấn được phủ đầy vải xanh dài vài mét, tạo nên bầu không khí ma quái.

“Làm gì?”

Bên cạnh đèn lồng đỏ, đều là những người có khí chất âm lãnh, từng người đều cột đai lưng màu đỏ, xa xa nhìn thấy liền quát hỏi.

“Ta... Ta là quản sự Hồ Ma của chi nhánh Thanh Thạch Trấn thuộc Hồng Đăng Hội...”

Hồ Ma thấy bọn họ, cũng liền vội vàng đưa tay ra: “Nhanh, thay ta mời đệ tử tam hương là Dương Cung tới...”

“Dương Cung huynh đệ, cứu mạng ta...”

Chương 325. Diễn trò

Chương 325: Diễn trò

“Dương Cung?”

Những đệ tử canh gác ở đây đều là đệ tử hồng hương, ngày thường kiêu căng ngạo mạn, không dễ nghe lời sai khiến. Thấy có người đến, họ không thể không kiểm tra một phen.

Tuy nhiên, khi biết người đến là Hồ Ma, lại gọi tên Dương Cung - đệ tử Tam Hương mới nổi tiếng gần đây, họ không dám chậm trễ, vội vàng mời Hồ Ma vào chờ, đồng thời thấp hương gọi sử quỹ mặc thanh y, đi mời Dương Cung.

Hồ Ma ngồi trên xe lừa, sắc mặt trắng bệch, choáng váng như muốn ngã.

Chưa đầy thời gian uống cạn nửa chén trà, tiếng bước chân dồn dập vang lên, tiếp theo là tiếng hỏi vội vã:

“Ai tìm ta?”

“Có phải là huynh đệ Hồ Ma đến rồi?”

“.”

Người đến chính là Dương Cung. Y chạy vội tới, trên người không thắt dây lưng áo bào, trông như vừa thức dậy, chưa kịp chỉnh trang. Nghe đối phương gọi “Dương Cung huynh đệ”, hần lập tức nhảy dựng lên.

Trong giới này, những người quen biết y đều gọi y là Dương đại ca, còn những người trong hội gọi là Dương sư huynh. Không có ai khác gọi y như vậy, chỉ có Hồ Ma.

Chạy đến gần, thấy Hồ Ma ngồi trên xe lừa, lòng Dương Cung bỗng dấy lên một nỗi lo lắng.

Vừa định hỏi hắn đi đâu, lại thấy sắc mặt Hồ Ma không ổn, y vội vàng hoảng hốt tiến đến xem xét, kêu lên: “Sao người thành bộ dạng quỷ này?”

“Nhanh, huyết thực hoàn!”

“.”

Y nói rồi đưa tay ra sau lưng.

Vài người đi theo y chạy tới, thấy y muốn huyết thực hoàn, liền vội vàng móc ra một cái bình sứ màu xanh từ trong ngực đưa cho y.

Nhưng Dương Cung nhìn bình sứ, lập tức nổi giận, ném xuống đất, giẫm nát, rồi hét lên với người phía sau: “Đừng mang đồ chó ăn này lừa gạt ta! Ta bảo người mang Huyết Thái Tuế cho ta!”

Bình thường, bất kể là trắng hay đỏ, chỉ cần không phải đen, đều gọi là huyết thực.

Nhưng chỉ khi luyện thành hình dạng viên hoàn, dùng để ăn, mới được gọi là huyết thực hoàn.

Những đệ tử đi theo hắn cũng không phải không hiểu, chỉ là không ngờ Dương Cung lại đột nhiên muốn huyết thực hoàn.

Đây là thứ rất quý giá!

Bây giờ thấy Dương Cung ở đây mắng chửi người, họ cũng khó xử, vì trên người họ cũng không mang theo...

May mắn là lúc này, có vài người khác chạy tới, trong đó có người đã từng gặp Hồ Ma lúc cùng với Dương Cung ở Ngưu gia vịnh.

Hắn nghe thấy Dương Cung kêu to, lại nhận ra người trên xe lừa là Hồ Ma, liền vội vàng móc ra một vật gì đó từ trong ngực, dùng khăn tay bọc lại, từng lớp từng lớp mở ra, bên trong là một bình sứ nhỏ có nắp đậy bằng vải đỏ.

Dương Cung giật lấy bình sứ, mở nắp, đưa đến bên miệng Hồ Ma: “Huynh đệ, ăn rồi nói tiếp.”

Y là đệ tử hồng hương, trải nghiệm khác với Hồ Ma và những người khác. Y nhận ra Hồ Ma lúc này gần như kiệt sức, chỉ có đệ tử hồng hương mượn pháp lực của Hồng Đăng Nương Nương mới có thể như vậy. Y biết Hồ Ma cần một viên huyết thực hoàn để duy trì mạng sống.

“Cái này...”

Hồ Ma do dự. Hắn giả vờ kiệt sức để diễn trò, không ngờ Dương Cung lại hào phóng như vậy.

Nhưng sau một thoáng chần chừ, nghĩ đến việc sẽ trả lại Dương Cung sau này, hắn vẫn ăn một miếng.

Hắn lập tức cảm nhận được khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực bùng lên, tinh thần cũng không khỏi chấn động. Lúc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói với Dương Cung: “Ta ra ngoài làm việc cho bang hội, không ngờ gặp một kẻ lợi hại, bị thương.”

Dương Cung cau mày, gầm lên: “Tên khốn nào làm hại ngươi, ta sẽ chẻ tên khốn đó thành que củi cho ngươi hủ giạn.”

Hồ Ma nghe vậy lòng hơi chùng xuống. Hắn biết rõ, Dương Cung không phải nói suông.

Dương Cung không phải là người thích chửi bới. Nếu y nói sẽ chẻ người khác thành que củi, nghĩa là y thực sự sẽ làm vậy.

“Bỏ qua chuyện này trước.”

Hồ Ma vội nói: “Quản sự cấp tiền công cho đệ tử thanh hương là Từ quản sự đang ở đâu?”

“... Là người có ria mép, thích mặc áo thanh sam giả trang thư sinh. Lão là trưởng bối của ta, người dẫn ta đi gặp lão trước.”

“ ”

“Lão hửn là đang ở nhà ngói phía tây.”

Dương Cung cũng nhận ra điều gì đó, nhìn xung quanh. Có người chỉ một hướng, y liền quay sang Hồ Ma nói:

“Lên đây, ta công ngươi.”

“ ”

“Không cần, ta có thể đi.”

Hồ Ma hơi xấu hổ, nhảy xuống xe lừa, quay người muốn đi, rồi chợt lại nói: “Nhớ coi chừng xe lừa cho ta.”

Dương Cung nói: “Yên tâm, không ai dám động vào đồ của huynh đệ ta.”

Y quay đầu nhìn các đệ tử hồng hương, nói: “Các ngươi nhìn cho rõ, đây là Hồ Ma huynh đệ, quản sự chi nhánh ở Thanh Thạch Trấn. Hửn là ân nhân đã cứu mạng của ta và Trầm Đại Bồng. Sau này gặp hửn, các ngươi phải khách khí.”

Hầu hết những người theo đến đều đeo đai đỏ. Nghe Dương Cung nói vậy, họ đều gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Hồ Ma lại có chút ngạc nhiên: “Xem ra Dương Cung bây giờ không tầm thường, thu nạp được nhiều huynh đệ lợi hại!”

“... Cũng đều là đệ tử hồng hương.”

“ ”

Chương 326. Người một nhà

Chương 326: Người một nhà

Vừa nói, họ vừa xuống xe ngựa đi vào trong trấn. Thậm chí không cần kiểm tra hay hỏi thăm, các đệ tử hồng hương canh gác ở đây đều nhìn Hồ Ma bằng ánh mắt thân thiện như người một nhà.

Ngay cả xe lừa cũng được dắt đến bên cạnh chuồng ngựa, cẩn thận lót bằng rơm rạ.

Loại đãi ngộ này, e rằng ngay cả chương quỹ chính thức của trang tử cũng phải than thở không bằng.

Đi theo Dương Cung vào trong trấn, Hồ Ma phát hiện ra rằng thị trấn Chu Môn với hơn một trăm hộ gia đình này lại được chia thành hai khu vực rõ rệt.

Bên này, nhiều nhà cửa đều treo đèn lồng đỏ, tượng trưng cho sự hiện diện của người Hồng Đăng Hội. Bên kia là những dải lụa xanh bay phấp phới, và ở giữa đường chính, mơ hồ có thể nhìn thấy một bức cao với những người canh gác.

Dương Cung dẫn Hồ Ma vào một con hẻm. Lúc này, đã có không ít người nghe tiếng động ra xem chuyện gì xảy ra.

Hồ Ma từ xa đã nhìn thấy Từ quản sự với bộ ria mép đang đứng ở đó nhìn về phía này. Hắn vội vàng vẫy tay: “Tiền bối, tìm được ngài rồi.”

Từ quản sự nhìn kỹ Hồ Ma, cũng đang do dự. Sau khi xác nhận là hắn, ông ta lập tức kinh hãi:

“Ôi, Hồ đại chất, thật là ngươi... Ngươi làm sao lại thế này?”

“ ”

“Ham công lao, nên bị thương.”

Hồ Ma đi đến bên cạnh Từ quản sự, mới thấp giọng cười khỏ nói: “Trước kia ta sợ không giữ được vị trí chương quỹ này, nên nhận nhiệm vụ của hội, đi điều tra vụ án diệt môn nhà họ Thẩm giàu có ở bên ngoài phủ Minh Châu .”

“Nhưng không ngờ rằng, chưa xử lý xong vụ án, ta lại đụng phải người của Hình Hồn Môn. Lúc đầu ta nghĩ mình không kém bọn họ, nhưng không ngờ vừa động thủ, đã bị thiệt thòi lớn như vậy...”

“Nhanh vào trong rồi nói!”

Từ quản sự nghe xong, sắc mặt đột biến, vội vàng đưa Hồ Ma vào trong sân, quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, dựa vào huyết thực hoàn mới kích thích hai má ửng đỏ, nhưng trên trán vẫn còn một đoàn âm khí không thể tan đi.

Lập tức có chút tiếc nuối, lẩm bầm nói: “Thằng nhóc ngốc nghếch, ta trước đây nghe nói ngươi nhận việc này, còn tưởng là chuyện tốt.”

“Nhưng sao ngươi không động não, lại đi làm cái việc tội tệ này?”

“Ngươi đi vòng quanh bên ngoài, chịu khỏ, trở về đây nói với ta một tiếng, cái gì mà không hoàn thành nhiệm vụ?”

“ ”

“?”

Hồ Ma nghe vậy, ngẩn người ra, thầm nghĩ: “Ta lúc đầu đúng là tính toán như vậy...”

Trên mặt hắn lại hiện lên một nụ cười khỏ gượng gạo, lắc đầu nói: “Nghĩ đến việc phải cẩn thận, nhưng vẫn đánh giá

thấp bọn họ...”

“Hình Hồn Môn đều là âm hiểm độc ác, sao dễ đối phó?”

Từ quản sự mắng mỏ, lại ân cần hỏi: “Rốt cuộc ngươi trúng chiêu gì của bọn chúng, mà thành ra bộ dạng này?”

“Ta thấy trước kia nền tảng của ngươi rất vững chắc, nhưng giờ đây đạo hạnh của ngươi sắp tiêu tan.”

“.”

“Ta... Ta cũng không rõ ràng.”

Hồ Ma có chút xấu hổ, nói: “Chính là bị đối phương vấy một mảnh tiền giấy, không có gì bí ẩn, sau đó liền thành ra như vậy.”

“Tiền giấy?”

Từ quản sự kinh hãi, vội vàng nói: “Ngươi ngồi đây, ta mời người qua xem giúp ngươi.”

Vừa nói vừa đi ra ngoài, liếc nhìn Dương Cung đang đứng cạnh cửa, nói: “Dương sư huynh đúng không? Chúng ta đã gặp qua, đều là người một nhà, nhưng chưa kịp tiếp đãi ngươi. Ngươi ở đây xem giúp Hồ tiểu tử, ta đi mời người hiểu việc đến xem.”

Thực ra lão đã nhìn thấy Dương Cung đi theo từ trước, và cũng thấy đối phương lo lắng cho Hồ Ma.

Nhưng lão cố ý không chào hỏi, mà lại nói chuyện “người một nhà” với Hồ Ma trước mặt Dương Cung, coi Dương Cung như người một nhà.

Đệ tử hồng hương luôn đoàn kết, ít khi giao du với người ngoài.

“Đa tạ Từ quản sự, khách khí gì với ta, nhanh đi, nếu họ không đến, ta sẽ đi tìm họ.”

Dương Cung cũng thúc giục, Từ quản sự mới bước nhanh ra ngoài.

Chưa được bao lâu, người hầu vừa mới mang trà lên, đã nghe tiếng bước chân vang từ bên ngoài. Từ quản sự lôi kéo một ông lão râu tóc hoa râm, đầu đội mũ nhỏ, trông như một lão tiên sinh phụ trách việc thu chi đi vào.

Ông lão này không muốn đi, bị Từ quản sự kéo như điều, vào cửa nhìn thấy Dương Cung ngồi bên cạnh, cau mày, thái độ không tình nguyện:

“Chuyện gì xảy ra? Nói không rõ ràng mà gọi ta đến?”

“.”

Từ quản sự nói: “Có một đệ tử trong hội đi làm nhiệm vụ, bị người Hình Hồn Môn dùng tiền giấy làm bị thương.”

“Chúng ta trong hội, ta liền biết một mình ngươi là hiểu đạo pháp Hình Hồn Môn, cho nên tranh thủ thời gian gọi ngươi qua đây cho nhìn một chút?”

“.”

“Tiền giấy?”

Ông lão nghe vậy, giật mình, nghiêng đầu nhìn hai đầu lông mày có âm khí của Hồ Ma, càng thêm kinh hãi.

Vội vàng ngồi xuống bên cạnh Hồ Ma, đưa tay bắt mạch, thấp giọng nói: “Đừng chống cự.”

Hồ Ma biết ông ta muốn làm gì, đương nhiên không thể hoàn toàn không chống cự.

Chỉ là, lúc này hắn chỉ còn lại hai trụ hương mệnh, lại lấy hai trụ hoàn chỉnh ra khỏi lưu hương, chỉ lưu lại một điểm nhỏ trong lưu hương. Nên trong cơ thể hắn cũng chỉ còn lại một chút hỏa lực.

Khi ngón tay của ông lão chạm vào mạch của hấn, sợi tàn hương hỏa trong cơ thể hơi động, khiến ông lão cảm nhận được đạo hạnh còn lại của hấn.

Lập tức kinh hãi không thôi, liên tục nói: “Hảo tiểu tử, cái gì mà tổn thương hay không?”

“Đây là bị người mua mệnh.”

Chương 327. Lão lừa gạt

Chương 327: Lão lừa gạt

“Mua mệnh?”

Dương Cung và Từ quản sự nghe vậy đều kinh hãi, hiển nhiên họ không biết nhiều về chuyện này.

“Là một loại thủ đoạn trong tà đạo.”

Lão đầu tử áo xanh buông tay đang bắt mạch Hồ Ma, quan sát tỉ mỉ hẳn, miệng nói: “Bằng cách thi pháp lên một số vật dụng rồi ném xuống đất, ai nhặt lấy sẽ bị mua mệnh. Một số tà ma hoặc âm vật muốn kết hôn cũng sẽ dùng biện pháp này.”

“Nhưng trường hợp của tiểu tử này không đơn giản là mua mệnh thông thường, hẳn đã gặp phải cao nhân.”

“Bọn họ dùng bí pháp luyện hóa tiền giấy thông thường, khiến nó có khả năng mua mệnh. Khi đối thủ sắp nổi giận, họ ném tiền giấy vào người, kẻ bị ném trúng sẽ bị mua đi mệnh. Tiểu tử này...”

“... Người trước đây từng ăn huyết thực hoàn, đạo hạnh vượt qua một trụ?”

“...”

Hồ Ma biết ý lão ta, vội nói: “Vâng, trước kia vì lập công trong hội, nương nương đã thưởng cho ba viên huyết thực hoàn.”

“Ta ăn xong, đạo hạnh liền đột phá, nhưng bây giờ...”

“...”

“May mà người đã phá một trụ đạo hạnh, mới giữ được mạng nhỏ.”

Lão đầu tử áo xanh nói: “Bằng không, mạng của người đã sớm bị mua đi.”

“A?”

Từ quân sự và Dương Cung đều lộ vẻ bối rối.

Hồ Ma cũng đi theo họ, tuy bối rối nhưng trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm. Hắn hiểu rõ tình trạng của bản thân, chỉ sợ không thể lừa gạt được cao nhân trong hội.

Bây giờ nghe lão đầu tử nói vậy, phần lo lắng trong lòng Hồ Ma tan biến. Xem ra tình hình tuy nguy hiểm nhưng chỉ cần có huyết thực cung cấp thì đạo hạnh của thân thể sẽ nhanh chóng hồi phục, không ảnh hưởng đến hắn.

Hồ Ma hiểu rõ điều này, nhưng Từ quân sự và Dương Cung thì không. Họ vội hỏi lão đầu tử: “Làm thế nào để xử lý?”

Lão đầu tử sắc mặt trầm ngâm, thở dài: “Không có cách nào. Hắn bị mua mệnh bằng tiền giấy, cửa Thiên môn đã bị một lỗ hồng, cô hồn đã quỷ sẽ tìm đến. Ta nhất định phải lấp lại lỗ hồng này, nhưng để hắn sống cũng không dễ dàng...”

“... Chỉ có thể dùng thuốc cao gia truyền của ta.”

“... Lão Từ, ta nể mặt người, chỉ cần ba viên huyết thực hoàn. Thiếu một viên ta cũng không làm.”

“...”

“A?”

Nghe vậy, ba người đều vừa mừng vừa sợ, mắt tròn xoe.

Từ quân sự kinh hãi, hốt hoảng khi nghe lão đầu tử muốn ba viên huyết thực hoàn.

Dương Cung vui mừng vì cuối cùng đã có cách cứu Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma lại ngớ ngàng, bởi vì... Lão đầu tử này hoàn toàn đang nói hươu nói vượn!

Cái này gọi là mua mệnh, mua chính là thời khắc này, mua xong là xong.

Vì vậy, lão đầu tử nói Hồ Ma may mắn vì đạo hạnh cao mới không mất mạng là đúng. Nếu đổi là người có đạo hạnh dưới một trụ, ba tờ tiền giấy này quả thật có thể mua đi mạng người, đạo hạnh trống không, người đó sẽ chết.

Nhưng vấn đề là, nếu không mua hết thì cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra sau đó, căn bản không có chuyện bị lỗ hổng gì đó.

Lão đầu tử này nói hươu nói vượn, chẳng phải là... chào hàng thuốc cao của lão sao?

“Thuốc cao đâu, mau mang tới...”

Lúc này Dương Cung không nhịn được nữa, nói: “Không phải chỉ là ba viên huyết thực hoàn thôi sao? Ta cho.”

“Không được không được...”

Hồ Ma vội nói: “Ba viên huyết thực hoàn, cái này... Quá quý giá đi?”

“Quý?”

Từ quản sự, Dương Cung và cả lão đầu tử áo xanh đồng thời nhìn về phía Hồ Ma với vẻ mặt nghiêm túc: “Chuyện cứu mạng còn quý giá hơn!”

Hồ Ma lập tức lúng túng, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ biết nói: “Nhưng ta không trả nổi...”

“Lúc nào còn ở đây nói đùa!”

Dương Cung nói: “Huynh đệ của ta, ta nào muốn người trả?”

Hồ Ma cảm động trước lời nói này, nhưng cũng ghen ngào khó chịu, đành nhìn lão đầu tử áo xanh: “Lão tiên sinh cho rẻ hơn một chút...”

“Thôi thôi, ta cho Dương sư huynh mặt mũi, hai viên là được.”

Lão đầu tử áo xanh khoát tay áo, nói: “Mời hai vị ngồi xuống, ta đi lấy thuốc cao. Nướng trên lửa một chút rồi dán lên trán hấn, phong bế Thiên môn, mạng của hấn sẽ không bị mua đi.”

“...”

Bỗng nhiên, trong sân có hai người vui, một người buồn.

Vui là Từ quân sự và Dương Cung, một người vui vì không cần phải cho huyết thực hoàn, một người vui vì Hồ Ma có thể được cứu.

Buồn là Hồ Ma, lão đầu tử này quả thực là lừa đảo mà...

Phải nói một người trong lòng có nhiều bí mật cũng không tốt, gặp phải kẻ lừa đảo, trong lòng bức bối nhưng lại nói không nên lời.

Hấn biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng lại không thể nói gì. Dù sao, theo lý thuyết, hấn bây giờ không nên hiểu những điều này, chỉ có thể giả vờ mơ mơ hồ hồ, tùy ý lão đầu tử áo xanh nói dối, lừa gạt hai viên huyết thực hoàn từ huynh đệ mình...

Hấn chờ đợi, khi thuốc cao được dán lên trán, đây là phong Thiên môn sao?

Đây là oan khuất lớn a!

... Hồ Ma rất nhanh cảm nhận được thuốc cao áp vào trán.

Hắn không thể không tin, lão đầu tử vừa niệm chú vừa khoa tay, xem ra thật sự rất chuyên nghiệp.

Nghe nói, đây là vi phạm quy định của tổ sư, lấy đồ tốt của mình ra để cứu mạng người ngoài...

“Người nhớ đó cho ta.”

Hồ Ma chỉ có thể âm thầm nghĩ thầm, từ khi sinh ra đến nay chưa ăn qua thiệt thòi lớn như vậy, người là người đầu tiên.

“Lần này tốt rồi...”

Ngược lại, Dương Cung và Từ quản sự thấy Hồ Ma dán miếng thuốc cao lên trán, rốt cục đều yên tâm.

Nhất là Dương Cung, hoàn toàn không nhận ra bản thân đã bị lừa tiêu tiền như nước, sắc mặt vui mừng.

Chương 328. Thanh Y Bang điên rồi

Chương 328: Thanh Y Bang điên rồi

“Ai nha...”

Nhưng còn chưa chờ bọn họ nói chuyện, liền nghe trong viện vang lên tiếng kêu sợ hãi, chợt một giọng nói vang lên: “Là hấn, thật là hấn.”

“Mẹ ơi, hấn về rồi...”

“Tỷ phu, nhanh, nhanh đi gọi tỷ phu, hấn thật về rồi...”

“...”

Mọi người trong phòng đều bị tiếng kêu này giật mình, quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử mặc thanh sam, râu ria xồm xoàm, trông như mấy ngày mấy đêm không ngủ.

Lúc này, trong mắt gã tràn đầy kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Hồ Ma, cơ hồ muốn khoa tay múa chân. Gã không phải ai khác, chính là Tôn Ngưu Tử, người trước đây chạy đến trang tử ở Thanh Thạch Trấn để lịch luyện, nhưng lại bị bắt đi làm tráng đinh.

Hồ Ma nhíu mày, nói: “Sao thế, hấn có chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Dương Cung âm trầm, rút đao ra, nói: “Ta móc tim hấn ra xem thử, có phải là thật vui vẻ hay không.”

“A?”

Tôn Ngưu Tử sợ nhất Dương Cung, lộn nhào chạy đi.

Ngay cả Từ quân sự cũng vội vàng kéo Dương Cung lại, lắc đầu nói: “Hiện tại ai cũng không được động đến hắn.”

Nói rồi quay đầu nhìn Hồ Ma một chút, tựa hồ muốn nói lại thôi. Lão vốn muốn nói Hồ Ma trở về không phải lúc, nhưng nghĩ đến vết thương vừa rồi của Hồ Ma, nhưng lại không nói ra được, bởi vì loại tà thuật bên trong cơ thể hắn, nếu không trở về, chẳng phải cũng phải chết ở bên ngoài?

“Khục, lát nữa có người phiền phức đến, ta về trước đây, các ngươi trò chuyện.”

Lão đầu tử áo xanh thấy vậy, vội vàng mang theo sổ thuốc cao còn lại đứng lên, khoát tay chào rồi tự đi.

Bỗng chốc trong phòng chỉ còn Hồ Ma, Dương Cung và Từ quân sự, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Dương Cung nhíu mày hỏi Từ quân sự: “Chuyện đã quyết định, không thể đổi được à?”

Từ quân sự cũng nhíu mày, có vẻ không chắc chắn.

Hồ Ma biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn giả vờ nghi hoặc: “Các ngươi đang nói gì?”

Từ quân sự nhìn Hồ Ma, thở dài: “Ta vừa muốn nói với ngươi, trước đây ngươi ra ngoài, thật ra là chuyện tốt...”

“Mặc dù vị trí chương quỹ của ngươi đã bị người khác chiếm, nhưng lại tránh được một kiếp, còn âm thầm nói với mọi người rằng ngươi là người có số may. Không ngờ quay đi quay lại thì ngươi lại trở về, không nhìn thấy tình hình hiện tại sao?”

“Đây chính là lúc trong hội không yên ổn nhất!”

“...”

Hồ Ma tập trung tinh thần, nói: “Trên đường trở về, ta có nghe nói một chút.”

“Hong Đăng Nương Nương của chúng ta, đang đấu pháp với ai?”

“...”

“Không phải Hong Đăng Nương Nương đấu pháp với người khác...”

Từ quần sự nhìn Dương Cung một chút, rồi hạ giọng nói: “Là Hong Đăng Nương Nương sẽ đấu pháp với Thanh Y Bang, mỗi bên cử ra mười người, mỗi ngày đấu một trận, hiện tại đã qua bảy ngày.”

“Nương nương của chúng ta chỉ thắng ba trận, còn Thanh Y Bang lại thắng bốn trận. Hiện tại lòng người trong hội đều hoang mang.”

Hồ Ma kinh hãi, vội nói: “Sao lại như vậy?”

“Trên đường đi, ta cũng nghe người giang hồ nhắc đến chuyện đấu pháp, nhưng mọi người đều nói Thanh Y Bang yếu hơn chúng ta nhiều, sao họ lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

“...”

“Bởi vì Thanh Y Bang đã điên rồi.”

Từ quần sự nói: “Ta thấy đám người bá ác quỷ này, vì muốn thắng trận này mà đã dốc hết vốn liếng.”

“Hơn nữa, chiến thư này do bọn họ đưa ra, hội chúng ta không thể không tiếp. Cứ như vậy, bọn họ có thời gian chuẩn bị hơn chúng ta, cũng muốn bày ra một số thủ đoạn, mời đến không ít người tài ba.”

“Nhưng trả giá ra một cái giá lớn như vậy, cho dù bọn họ thắng, hai ba năm huyết thực này cũng phải bù đắp vào.”

“ ... ”

“Điểm mấu chốt là trận chiến ngày hôm qua.”

Dương Cung nói: “Vốn dĩ chúng ta nên thắng, nhưng không ngờ lại bị đối phương chơi xấu, thua thêm một trận.”

Hồ Ma nghiêm mặt, nói: “Các người nói rõ ràng một chút, ta chỉ biết là có đấu pháp, nhưng không biết chi tiết.”

Dương Cung và Từ quân sự liếc nhau, rồi Từ quân sự là người nói.

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, mặc dù đã biết sơ lược từ Nhị Oa Đầu, nhưng khi hiểu rõ chi tiết, hắn vẫn không khỏi kinh hãi.

“Cuộc đấu pháp giữa Hồng Đăng và Thanh Y, kỳ thật chính là cuộc đấu pháp giữa hai Huyết Thực Bang.”

Lời nói của Từ quân sự không khác gì Nhị Oa Đầu, chỉ là Nhị Oa Đầu nói trực tiếp hơn:

“Cuộc đấu pháp của Huyết Thực Bang, đấu chính là cái gì?”

“Là chương quỹ và cung phụng.”

“Người đừng nhìn Hồng Đăng Nương Nương và ác quỷ Thanh Y có danh tiếng lớn, Huyết Thực Bang cũng lấy tên của họ, nhưng kỳ thật họ chỉ là người thay mặt cấp trên để giám sát hai Huyết Thực Bang này. Chủ thể thực sự của Huyết Thực Bang chính là những chương quỹ, cung phụng và đệ tử dựa vào huyết thực để sinh sống.”

“Vì vậy, cuộc đấu pháp này không phải là hai nhóm người cầm dao lên liều mạng, mà là muốn từng người phô diễn bản lĩnh của mình.”

“Đến lúc liều mạng, người ra tay sẽ là các đệ tử hồng hương.”

“Lần đầu pháp này cũng vậy, Thanh Y Bang gửi chiến thư đến Hồng Đăng Hội, muốn hai bên so tài, xác định quyền sở hữu của một số mỏ huyết thực lớn. Vì tổ tiên của hai bên đều có lý do không thể thua, nên hai bên đều dốc hết vốn liếng.”

“Hồng Đăng Hội của chúng ta có thời gian chuẩn bị ngắn, những người được cử ra đều là chương quỹ từ các điền trang.”

“Thanh Y Bang cử ra lại là những cung phụng được họ mời đến từ các nơi.”

“Lần này chúng ta thua thiệt, chính là ở chỗ này.”

Chương 329. Phương thức đấu pháp

Chương 329: Phương thức đấu pháp

Lần đầu tiên nghe Nhị Oa Đầu giảng giải về quy tắc đấu pháp của hai Huyết Thực Bang, Hồ Ma cũng không khỏi giật mình.

Cái này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn về đấu pháp, chẳng phải là so tài võ nghệ sao?

Mỗi bên cử ra mười người, định thời gian và địa điểm, sau đó hẹn gặp nhau. Mỗi trận, hai bên cử ra một người, bốc thăm để xác định ai ra trận trước.

Đến lượt, bên này trước tiên cử ra một người khiêu chiến, nói lời khách khí mời người đối phương lên đài. Sau đó, người này làm một việc, mời đối phương làm một việc, hai bên so tài từng vòng. Đợi đến khi một bên không thể theo kịp hoặc chịu không nổi, coi như thua.

Hồng Đăng Hội thua trận này là một vị Thủ Tuế Nhân.

Người này là chương quỹ của Cửu Nhi Sơn, đã làm việc tại Hồng Đăng Hội bảy tám năm, là một Thủ Tuế Nhân nổi tiếng.

Về danh tiếng, thậm chí còn có thể sánh ngang với chương quỹ Ngô Hồng của Thanh Thạch Trấn.

Bản lĩnh của hắn vốn cao hơn đối phương, lại thêm đến lượt Hồng Đăng Nương Nương khiêu chiến, nghĩa là hắn ra đề cho đối phương trước. Lúc đầu, trận này nhất định có thể giành chiến thắng.

Nhưng không ngờ, hắc đầu tiên mang một vò huyết tửu lên đài, hướng về người đối phương mời: “Đêm trời giá rét, ta mang một vò rượu mời quý vị thưởng thức để sưởi ấm. Không biết vị nào sẽ có hứng thú lên đây cùng ta uống vài chén, ngồi xuống hàn huyên tâm sự.”

Rượu trong vò này được pha trộn với Hắc Thái Tuế, tuy độc nhưng không quá.

Đối phương cũng cử một người lên đài. Hai người ngồi xuống, Thủ Tuế Nhân của Hồng Đăng Hội trước tiên uống một ngụm lớn, sau đó đưa cho đối phương.

Người của Thanh Y Bang cũng hiểu rõ sự nguy hiểm, nhận lấy bình rượu, nửa ngày không cử động. Cuối cùng, hắc quyết định dừng cảm uống thử. Ngay lập tức, mặt hắc trở nên xanh xao, mãi lâu sau mới nói được lời.

Mọi người của hai bên đều hồi hộp nhìn xem. Nếu như người của Thanh Y Bang chịu thua, trận này sẽ thua. Nhưng không ngờ rằng, sau một hồi im lặng, đối phương đã cố gắng chống đỡ chất độc hung mãnh, chỉ là nhìn có vẻ mất đi nửa cái mạng.

Chưởng quỹ Cầu Nhi Sơn tuy bất ngờ khi nhận ra đối phương cũng là Thủ Tuế Nhân, nhưng không hề hoảng hốt.

Chất độc trong bình rượu, trước đây hắc đã uống qua thuốc giải độc, nên phản ứng phụ nhẹ hơn so với đối phương. Nhờ vậy, hắc chiếm được ưu thế lớn.

Đối phương cử người tiếp theo ra trận, sắc mặt đã trở nên đen đúa, nhưng vẫn cười nói: “Có rượu mà không có đồ ăn, thật không ra gì!”

“Người đâu, đốt một nồi dầu, ta cho lão ca ăn đồ ăn chiên.”

“...”

Nói rồi, có người bung lên chảo dầu, một người khác bung lên chậu bột mì.

Hắn liền từ trong chậu bột mì vớt ra từng viên bột nhào, cho vào chảo dầu rán vàng, sau đó vớt ra bằng tay áo, đặt từng viên vào mâm trước mặt chương quỹ Cầu Nhi Sơn, mời hắn ăn để nhắm rượu.

Lúc này, chương quỹ Cầu Nhi Sơn vẫn không coi trọng đối thủ.

Đối với một Thủ Tuế Nhân mà nói, việc kiếm tiền trong chảo dầu là một kỹ năng sinh tồn.

Hắn chỉ cười liếc qua, nói: “Bánh nhân củ cải? Ta thích ăn thịt.”

Vừa nói, hắn trực tiếp thi triển tuyệt chiêu, rút đao ra, chặt đứt một cánh tay của mình và ném vào chảo dầu.

Những người bên cạnh không biết rõ tình hình đều sợ hãi xanh mặt.

Nhưng không ngờ, đây chính là tuyệt chiêu và cũng là thủ đoạn cuối cùng của hắn.

Hắn tuy chưa nhập phủ, nhưng đã dừng lại ở cảnh giới Thủ Tuế đẳng giai rất lâu, công lực vô cùng thâm hậu, đã học được công phu gỡ tứ chi.

Nếu thân thể của hắn bị chặt đứt, đương nhiên không có khả năng mọc lại, nhưng hắn có thể lấy tứ chi từ người khác, hoặc là người mới chết không lâu, gỡ một cánh tay nối vào mình, luyện cho nó sống lại, sử dụng như chính tay mình.

Vì vậy, hắn nói đừng nói một tay, chính là hai chân cũng có thể gỡ, và tin rằng đối phương không thể so sánh được.

Nhưng hắn không ngờ rằng, người kia nhìn thấy, chỉ hơi nhíu mày, mượn con dao của hắn, cười nói: “Ta cũng góp

phần.”

Nói rồi, hắn cắn răng, cũng gỡ một cánh tay và ném vào chảo dầu.

Chương quỹ Cầu Nhi Sơn nhìn kỹ, liền biết người này không có luyện qua bản lĩnh gỡ tứ chi, bởi vì phần xương mới mẻ. Nói cách khác, người này tuy cũng luyện sống tứ chi, nhưng bây giờ gãy một cánh tay, là gãy một cánh tay, về sau cũng đừng nghĩ mọc lại.

Quan trọng hơn, cánh tay hắn bỏ vào thêm lúc này chỉ mới bằng đôi phương, cần phải cho thêm vào.

Một Thủ Tuế Nhân, chẳng lẽ người không cần hai tay nữa rồi?

Coi như người không cần thì ta cũng còn có hai chân chờ đây, xem người chống đỡ tới khi nào.

Nhưng khi hắn đang suy nghĩ, người kia đã cười nói, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn nói năng bình thường: “Lúc đầu ta đến chỉ mang theo thức ăn, nhưng chỉ hai cánh tay, thêm chút đồ ăn gì cũng không đủ...”

Chương 330. Lôi đài đấu mệnh

Chương 330: Lôi đài đấu mệnh

“Lão ca ra tay, ta được đồ ăn, nhưng không thể để lão ca chọn, vậy đi, ta làm hai viên thịt chiên, hai huynh đệ chúng ta một người một viên!”

Nói rồi, hắn lại cầm đao, móc hai mắt của mình ra và ném vào chảo dầu.

“Bạch!”

Nhìn thấy hốc mắt đầm máu trống rỗng của đôi phương, ngay cả chương quỹ lão Cửu Nhi Sơn cũng sắc mặt đại biến.

Bản lĩnh của hắn chưa luyện đến mức có thể gỡ hai mắt, hưởng hồ cho dù luyện đến, cũng chỉ biết gỡ tứ chi, không học được cách đổi mắt.

Hắn không dám liều lĩnh với chiêu này, mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đã có chút áp lực.

Vừa lúc này, người ném hai mắt vào chảo dầu lại còn cười hì hì nói: “Lão ca mời nha...”

“Ta không nhìn thấy được, vậy nhờ lão ca ngời bụng đồ ăn lên cho ta.”

“...”

Thế là vị chương quỹ Cửu Nhi Sơn này cũng quyết định, cười to nói: “Gia môn nói đúng, là ta không chu đáo.”

“Mắt người không nhìn thấy, vậy chúng ta múc canh ra, người chẳng phải sờ lấy đồ ăn được rồi?”

“Ta uống trước nửa nôi!”

“...”

Nói rồi, hắn duỗi một tay, bưng chảo dầu nóng hổi đang sôi ừng ực lên, đưa đến bên miệng, ực ực uống vào.

Dầu nóng sôi sùng sục vào trong miệng, phát ra tiếng xèo xèo, cho thấy nhiệt độ cao như thế nào. Tuy nhiên, hắn dựa vào việc đã luyện qua tạng phủ, quả thực uống nửa nôi, sau đó đặt chảo dầu xuống trước người trên lửa, cười nói: “Ta để lại một nửa canh, tránh khỏi lão huynh người nói ta tham ăn.”

“Cái nôi to thế này cũng không thể sờ không được, nếu không ta giúp người đưa đến bên miệng đi?”

“Cho nên, mời...”

“...”

Nhìn thấy cảnh này, mọi người bên phía Hồng Đăng Hội đều reo hò, biết rằng trận này đã thắng.

Rõ ràng vị Thủ Tuế Nhân kia đạo hạnh không bằng chương quỹ Cầu Nhi Sơn, chỉ dựa vào sự liều lĩnh để chống đỡ. Tuy nhiên, nửa chảo dầu sôi sùng sục vào bụng, không phải chỉ dựa vào sự liều lĩnh mà có thể chịu đựng được. Nhìn thấy chương quỹ Cầu Nhi Sơn, đối phương có thể trực tiếp tuyên bố trận này thua.

Nhưng không ngờ, ngay khi đối phương sắc mặt khó coi, sắp sửa nhận thua, vị chương quỹ Cầu Nhi Sơn này lại chậm rãi nói, nói, câu nói sau cùng còn chưa nói xong, đột nhiên ngã quỵ từ trên ghế xuống.

Mọi người bên cạnh kinh hô chạy đến, mới phát hiện hắn đã chết.

Mặc dù đã luyện qua tạng phủ, nhưng rõ ràng hấn đã chịu quá giới hạn của bản thân, không thể chống đỡ được nửa chảo dầu sôi.

“Chỉ thiếu một chút...”

Từ quản sự nói đến đây, vẫn lắc đầu cảm khái: “Hấn chỉ cần cố gắng thêm một chút, đối phương cũng sẽ nhận thua.”

“Mọi người đều nhìn ra, đối phương ra trận, căn bản không dám uống.”

“Nhưng hết lần này tới lần khác, chính là bằng một công phu kỳ lạ, lão chương quỹ Dương kia liền ngã gục xuống đất.”

“Một người chết, một người còn sống, cũng không thể nói tiếp, trận này vốn là thắng, lại cứ như vậy thua mất.”

“...”

“...”

“Đây là chuyện gì vậy?”

Hồ Ma mặc dù đã nghe Nhị Oa Đầu đề cập qua, nhưng không có những chi tiết này, bây giờ nghe xong, cũng tê cả da đầu.

Cái này gọi là đấu pháp sao?

Cái này căn bản là liều mạng mà!

Chương quỹ Dương Cửu Nhi Sơn thua, còn mất mạng, cung phụng của Thanh Y Bang kia cũng mất một cánh tay và hai mắt.

Huống hồ, hấn đã gượng chống lại vò rượu Hắc Thái Tuế kia, nói không chừng thân thể đã xuất hiện bệnh trạng, không biết có thể điều trị được hay không. Thì ra, hai người trên lôi đài, một người chết, một người tàn phế, hai bên đều không có lợi...

... Cũng khó trách Nhị Oa Đầu ngay từ đầu đã bảo mình tránh ra ngoài.

Nếu không tránh ra ngoài, chỉ cần nghe nói muốn lên loại lôi đài này, nói không chừng mình cũng sẽ chạy.

“Nếu như là như thế này...”

Hồ Ma nghe xong, vội nói: “Vậy làm sao lại đến lượt những người mới như chúng ta?”

“Đây chính là mỗi người đều liều mạng bằng tuyệt chiêu của mình, tìm những người có bản lĩnh hơn, chẳng phải tốt hơn hay sao?”

“...”

“Nếu như nghĩ như vậy, người vẫn chưa hiểu rõ đạo lý này.”

Từ quần sự khoát tay áo, thở dài: “Chuyện đấu pháp này, khó chính là ở quy tắc khiêu chiến.”

“Hai bên thay phiên khiêu chiến, ai đến khiêu chiến, ai trước tiên đưa ra yêu cầu, thì đương nhiên là trước tiên đưa ra đề mục có lợi cho mình. Đối phương nếu không theo kịp, trận đấu tiên cũng sẽ thua.”

“Cho nên, trong đấu pháp, khiêu chiến chủ động, chúng ta đều tìm người đáng tin cậy, có tuyệt chiêu, tranh thủ một vòng liền làm cho đối phương nằm xuống hoặc nhận thua.”

“Về phần thời điểm bị động...”

“Tìm ai cũng vậy.”

“Hoặc là cử người trẻ tuổi, bốc đồng, cùng đối phương chơi trò hung ác, xem có chịu được hay không.”

“Hoặc là nhận thua.”

“...”

“Ha ha, không có chuyện nhận thua.”

Lúc này, Dương Cung tiếp lời của Từ quản sự, nói: “Người nếu ở trên lôi đài, đối phương ra đề, người không tiếp được thì có thể, nhưng không thể không tiếp.”

“Ví dụ như đối phương cầm một vò rượu độc, người có thể uống rượu độc, sau đó không chống đỡ được mà ngã xuống, nhưng nếu như không uống, liền trực tiếp nhận thua...”

“... Nương nương kia làm sao hài lòng? Ngay cả trong hội huynh đệ, cũng sẽ xem thường người!”

“...”

Hồ Ma nghe đến đó, liền đã hiểu rõ.

Loại đấu pháp này, nói trắng ra, thắng cũng được, thua cũng được, chỉ sợ mất mặt.

Đây cũng là lý do vì sao tất cả các chương quỹ được chọn đều như lâm đại địch, chuẩn bị sẵn sàng vứt bỏ mạng sống.

Dù sao, lên đài một lần, phé là chuyện bình thường.

“Khó trách Nhị Oa Đầu vừa nghe đến Địa Qua Thiêu muốn tới, cao hứng đến như vậy...”

Nhưng trong câu chuyện ly kỳ đáng sợ này, Hồ Ma kết hợp với thông tin mình biết, lại đột nhiên nhận ra một điểm mấu chốt trong loại đấu pháp này: “Khiêu chiến, khiêu chiến quan trọng nhất, nếu như biết trước đề mục khiêu chiến của đối phương, liền có thể thắng.”

“Trịnh hương chủ tới rồi...”

Cũng tại lúc hần nghĩ đến vấn đề này, ngoài cửa, đột nhiên vang lên một giọng nói cao hứng.

Chương 331. Trịnh hương chủ đến

Chương 331: Trịnh Hương chủ đến

...

“A...”

Vừa nghe tiếng này, Từ quân sự lập tức hoảng hốt.

Ngay cả Dương Cung cũng đột nhiên cắn chặt hàm răng, hiển nhiên cảm thấy áp lực trước sự xuất hiện của người này.

Họ nói những điều này với Hồ Ma là để cho hắn biết sự nguy hiểm của đấu pháp. Tuy nhiên, trước đây Hồ Ma đã được Dương Cung âm thầm nhắc nhở nên đã tránh ra ngoài, đó là chuyện may mắn.

Chương quỹ ở Thanh Thạch Trấn này đều đã được chọn.

Tuy nhiên, tân thủ và lão thủ đều sẽ lên đài vào ngày hôm sau. Tôn Ngưu Tử, người thay thế Hồ Ma, hiện tại vẫn chưa ra trận. Nếu có gì bất trắc xảy ra...

Nhưng dù vậy, họ cũng không dám làm gì, trực tiếp bảo Hồ Ma chạy trốn.

Hồng Đăng Nương Nương vô cùng coi trọng đấu pháp này. Khi màn đêm buông xuống, bà ta sẽ đến thị trấn này.

Không gì có thể che giấu được tai mắt của bà ta. Nếu hai người lúc này thúc giục Hồ Ma tranh thủ thời gian chạy trốn, họ sẽ mất mạng. Bị dồn vào đường cùng, họ chỉ có thể chờ đợi, hy vọng rằng vị Trịnh đại hương chủ này không muốn ra tay lúc này.

Tất nhiên, đây chỉ là vọng tưởng. Trịnh đại hương chủ không chỉ đến, mà còn đến rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên Hồ Ma nhìn thấy . Hắn ta mặc cẩm bào, là một người đàn ông mặt chữ quốc, toát lên khí khái hào hùng. Hắn ta trông khoảng bốn mươi tuổi, hai tay chấp sau lưng, dẫn theo vài đệ tử Thanh Y.

Tôn Ngưu Tử đi theo sau hắn ta, vẻ mặt lo lắng, không ngừng nhìn vào phòng.

Vị Trịnh hương chủ này đi đến trước cửa phòng, không chào hỏi Từ quân sự và Dương Cung, chỉ cười nhạt nói: “Nghe nói Hồ Ma Hồ chương quỹ đã trở về, vị nào là hắn?”

...

Đây là ba người duy nhất trong phòng, hai người còn lại người không biết sao...

... Hơn nữa, người cuối cùng cũng chịu gọi ta là chương quỹ rồi?

Hồ Ma đứng dậy, kinh ngạc nói: “Vị này là ai? Tại sao gọi ta là chương quỹ?”

“Hừ!”

Vị Trịnh hương chủ này sắc mặt lạnh lùng, nói:

“Ta họ Trịnh, là hương chủ thanh y của Hồng Đăng Hội. Lúc trước khi ngươi mới vào hội thấp hương, chẳng lẽ không thấy qua ta?”

“Đừng giả bộ hồ đồ trước mặt ta. Lúc trước ngươi lập công lớn, lại được Ngô Hồng toàn lực đề cử, mọi người đều gật đầu đồng ý cho ngươi làm chương quỹ. Ai ngờ đại sự đến gần, ngươi lại trốn tránh, coi như thật không hiểu quy củ.”

“Nhưng bây giờ là lúc cần người, ta cũng không làm khó người. Đi theo ta qua bên kia, định tên tuổi đi!”

“Nếu người có thể giúp Hồng Đăng Nương Nương thắng một trận, chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

...

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đều kinh hãi. Từ quân sự cũng nhin không được run giọng nói:

“Chuyện này... Người tham gia không phải đã được định rồi, còn có thể đổi?”

...

“Đã định cũng là do chúng ta định, Thanh Y Bang lại không biết. Thay một người có nắm chắc hơn, chẳng lẽ không tốt?”

Trịnh hương chủ nhìn Từ quân sự, hừ lạnh một tiếng:

“Chẳng lẽ người có ý kiến?”

Từ quân sự không phải người thích gây chuyện, nên im lặng không nói. Vị Trịnh hương chủ này có nhân duyên không tốt trong hội, ngay cả Từ quân sự cũng không ưa ông ta. Tuy nhiên, chức vị của ông ta cao hơn mình.

Lão dám âm thầm giúp đỡ Hồ Ma, cũng dám âm thầm tranh cãi với Trịnh hương chủ, nhưng trên mặt ngoài, lão chỉ có thể khách khí.

Trước đây, khi nói chuyện, lão đã giúp đỡ Hồ Ma rất nhiều, đó đã là đại nhân tình.

“Định con mẹ người.”

Ngay lúc này, Dương Cung bên cạnh đột nhiên nhin không được, chửi âm lên: “Họ Trịnh, người tính toán thật giỏi. Khi huynh đệ ta lập công, người tìm cái tên anh em vợ tiện nghi

kia để đoạt vị trí. Bây giờ gặp chuyện, lại muốn tên em vợ kia đổi lại.”

“Người cũng không nhìn xem huynh đệ ta bị thương thành cái dạng gì, làm sao có thể đi thắng trận này?”

...

Bị Dương Cung mắng, Trịnh hương chủ lại không hề tức giận, có vẻ như đã quen với chuyện này.

Ông ta chỉ lạnh nhạt nói: “Tổn thương không sao, miễn là có thể cử động là được. Chúng ta đã thương lượng xong một phương án tất thắng, không phải sao?”

“Ta đây cũng không làm khó hấn, vẫn là muốn nhường công lao cho hấn...”

...

“Phương án đó...”

Dương Cung nghe xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, dường như ần ần có chút sợ hãi.

Y đột nhiên rút đao ra, quát: “Họ Trịnh, người đừng quá khi dễ người. Huynh đệ của ta, Dương Cung, sẽ không bị người hãm hại.”

“A?”

Vị Trịnh hương chủ nhìn Dương Cung rút đao, chỉ nhú mày, nở nụ cười nửa miệng: “Vị Dương sư huynh này, người công lao lập lớn, nhưng đạo lý lại có chút mơ hồ.”

“Ta đều là vì Hồng Đăng Nương Nương mà ra sức, làm sao lại nói ta hãm hại huynh đệ của người?”

“Người đã bất mãn như vậy, vậy ta lại muốn hỏi một câu, huynh đệ của người hay đại sự của hội quan trọng hơn?”

...

Dương Cung bị hấn mĩa mai, nhất thời vừa vội vừa giận, không nói nên lời.

Hồ Ma ở bên cạnh yên lặng nhìn, cũng mơ hồ hiểu ra: Dương Cung tính tình nóng nảy, họ Trịnh này ngược lại vừa lúc khắc chế y.

Nếu không phải trước đây Dương Cung liều mạng lập chiến công hiển hách, chỉ sợ y đã bị tên Trịnh hương chủ này bào mòn đến chết...

Chương 332. Hộ pháp đại nhân

Chương 332: Hộ pháp đại nhân

Nhưng giờ đây, Dương Cung lại trở thành cái gai trong mắt của ông ta, một chiến công biến thành đệ tử tam hương.

Hiện tại trong hội trừ hộ pháp và người thấp hương, các cung phụng, chương quỹ, quản sự khác đều phải gọi y một tiếng là Dương sư huynh. Ngược lại là tên họ Trịnh này, oán khí giữa ông ta và Dương Cung quá sâu, hai người không thêm hàn gắn mối quan hệ.

Lúc này, trong lòng Hồ Ma cũng đã nảy sinh ý định giết tên Trịnh hương chủ này.

Trước kia ông ta có thể vì chuyện của Dương Cung mà trút giận lên mình, gây khó dễ cho mình, còn có thể nói là chuyện đã qua. Bây giờ đến lúc này, thế mà còn muốn đưa mình bên trên tử lộ, đây chính là muốn mình không chết không thôi.....

Hiện tại điều duy nhất không hiểu là “phương án tất thắng” mà ông ta nói đến là gì?

Hôm qua Nhị Oa Đầu đã nói những người này ở đây bàn bạc, chẳng lẽ họ còn thực sự thương lượng ra một thủ đoạn có thể đảm bảo chiến thắng?

Nhìn phản ứng của Dương Cung vừa rồi, thủ đoạn này e rằng không đơn giản chút nào...

Hồ Ma trong lòng suy nghĩ rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, nói: “Xem ra ta thật sự thành chương quỹ rồi?”

“Nhưng ấn tín của ta, ta vẫn chưa lấy...”

...

Tên Trịnh hương chủ nhìn hắn chăm chú, thản nhiên nói: “Cái này có là gì, lập tức có thể cho ngươi.”

“Nhưng những việc này cứ để thủ hạ xử lý đi, ngươi trước tiên đi với ta gặp hộ pháp, chuyện lời đài rốt cuộc phải quyết định như thế nào, dù sao cũng phải để hộ pháp đại nhân định đoạt!”

...

Từ quản sự và Dương Cung nghe vậy, không khỏi kinh hãi.

Còn Hồ Ma thì suy nghĩ nghiêm túc một chút rồi nói: “Hương chủ đã nói như vậy, vậy ta phải đi một chuyến.”

“Bình thường ta ăn cơm của Hồng Đăng Nương Nương, không có lý gì không ra sức cho nương nương.”

...

“Ngươi...”

Dương Cung nghe vậy, ghen ngào không nói nên lời. Y đưa tay kéo lấy cánh tay Hồ Ma, nhưng Hồ Ma lại dè tay y xuống, thấp giọng nói: “Dương huynh đệ, con đường ngươi lấy mạng đổi lấy không dễ dàng, đừng vì chuyện của ta mà quá mức làm khó bản thân, phá vỡ quy củ.”

“Đây là kiếp nạn ta phải trải qua, ta phải tự mình bước đi con đường của mình!”

...

Nghe Hồ Ma nói vậy, Dương Cung hốc mắt đỏ hoe, chỉ hận không thể đâm Hồ Ma hai quyền. Lúc nào rồi mà hắn còn lo

lắng cho mình?

Tên Hồ Ma huynh đệ này quá thành thật, trong thế giới lừa lọc này, làm thế nào mới có thể sống sót?

Từ quân sự cũng không biết nói gì.

Lão chỉ có thể hy vọng rằng hai vị hộ pháp sẽ không đáp ứng yêu cầu thay người của Trịnh hương chủ.

“Theo lẽ thường, việc này cần gặp hộ pháp mới có thể bàn bạc. Nếu không thể hiện được năng lực, không lập được chiến công lớn, thì làm sao thuyết phục Từ quân sự đưa ta đi? Bây giờ ngược lại bớt việc...”

Hồ Ma thâm suy nghĩ trong lòng, đồng thời nở nụ cười rạng rỡ chào đón Trịnh hương chủ.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười “hắc hắc”, quay đầu nhìn lại, chính là Tôn Ngưu Tử mặt mày háo sắc.

“Cái tên tử phụ và anh em vợ này đều là người tốt a...”

Hồ Ma cũng cười nhìn hắn: “Sẽ để các người đến lấy chiến công...”

Cái nhìn này khiến Tôn Ngưu Tử trong lòng giật mình: “Sao ta lại cảm thấy nụ cười này của hắn xuất phát từ nội tâm?”

Lần trước sinh ra cảm giác này, kết quả lại không hề mỹ diệu chút nào...

“Bẩm báo hai vị hộ pháp, thuộc hạ có chuyện khẩn yếu tâu trình.”

Trịnh đại hương chủ dẫn theo Hồ Ma, Tôn Ngưu Tử thích xem náo nhiệt, cùng vài tên thuộc hạ và Dương Cung lo lắng đi qua vài con phố ngõ hẻm, đến một căn nhà dân rộng rãi.

Cửa nhà treo hai chiếc đèn lồng màu đỏ to lớn, nhìn qua đã thấy khác biệt với những nhà khác.

Bước vào trong nhà, họ càng thấy trong sân có một chiếc đèn lồng lớn được treo chính giữa. Lúc này đèn lồng chưa được thắp sáng, hai bên có hai người đang ngồi.

Cả hai đều mặc áo choàng đỏ rực, tóc rối tung. Một người mang mặt nạ khóc, một người mang mặt nạ cười.

Hồ Ma hơi choáng váng, tưởng rằng có thể gặp Nhị Oa Đầu, nhưng sao lại có thêm người mang mặt nạ?

Lần này lại có chút không phân biệt được ai là ai.

“Trước đây là chương quỹ mới của Thanh Thạch Trấn, Hồ Ma, đã từng học nghệ với Ngô Hồng. Trước khi đi, Ngô Hồng đã đề cử hấn, nói rằng hấn cũng có năng lực của Thủ Tuế nhị giai.

“Lúc trước chọn người lên lôi đài, vốn dĩ có hấn, nhưng hấn vừa lúc có việc đi khỏi trang tử, bỏ lỡ việc này. Bây giờ hấn đã trở về, nghe nói trong hội Hồng Đăng của chúng ta có đại sự đấu pháp, liền chủ động xin đi, còn mong hộ pháp bẩm báo nương nung...”

Lúc đang suy nghĩ, Trịnh đại hương chủ đã báo cáo xong.

Hồ Ma nghe mà cảm thấy người này có vài phần bản lĩnh, thế mà toàn bộ quá trình không hề đề cập đến việc mình bị ép buộc.

Ông ta luôn miệng nói mình là chủ động xin đi, ngược lại khiến mình càng khó cãi.

Chỉ cần mình nói một câu là bị ép buộc, ông ta có thể sẽ đáp lại: “Lúc lập công, chẳng lẽ ngươi không nguyện ý?” Không chỉ khiến mình không còn lời nào để nói, mà biểu hiện

này của mình cũng dễ dàng khiến hộ pháp bất mãn, càng có khả năng được chọn.

“Thanh Thạch Trấn sao?”

Lúc đang suy nghĩ, chỉ nghe người áo bào đỏ mang mặt nạ khóc bên cạnh thản nhiên nói: “Không phải đã có một người rồi sao? Lâm thời đôi người, thế là tối kỵ!”

Giọng nói của người này âm áp và thanh tao, lại là một nữ nhân.

Hồ Ma lập tức xác định, người mang mặt nạ cười bên cạnh mới là Nhị Oa Đầu.

Trịnh đại hương chủ thấy được hỏi, vội vàng nói: “Người trước kia đến, cũng không phải là chương quỹ của Thanh Thạch Trấn, chỉ là một tiểu quản sự.”

“Vị này mới là chương quỹ, vừa mới trở về.”

“...”

“Ừm?”

Cũng đúng lúc này, người áo bào đỏ mang mặt nạ cười bên cạnh nhẹ nhàng mở miệng: “Nghe ý tứ của người...”

“... Là muốn nói người thấp hương đã chọn sai?”

“...”

“A?”

Trịnh hương chủ nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến, lắc đầu liên tục, không dám đáp lời.

Hồ Ma đứng sau ông ta nghe vậy, lòng đã yên tâm.

Mặc dù chưa nhìn thấy người, nhưng chỉ nghe giọng nói này, lại là ôn, chính là Nhị Oa Đầu huynh đệ!

Chương 333. Diễn sâu

Chương 333: Diễn sâu

...

Hồ Ma nghe xong thì an tâm, nhưng không dám nhìn kỹ Nhị Oa Đầu.

Càng trong hiện thực gập gờ, càng phải cẩn thận gấp bội. Hẩn cúi đầu, ôm tâm tư xem náo nhiệt, yên lặng nghe vị Trịnh đại hương chủ này bị ép buộc như thế nào.

“Ta... Ta thực không dám nói người thấp hương sai...”

Trịnh đại hương chủ lập tức đứng máy, phản ứng hơn nửa ngày mới nghĩ ra lý do thoái thác, vội vàng nói: “Trước kia Thanh Thạch Trấn có một vị chương quỹ, vốn là do thời kỳ đặc thù, có chút lộn xộn.”

“Hừ!”

Nhị Oa Đầu mang mặt nạ cười hừ lạnh một tiếng, nói: “Lộn xộn đến mức chương quỹ là ai cũng không phân biệt được?”

Giọng nói trở nên ôn hòa, hướng Trịnh hương chủ nói: “Trịnh hương chủ không cần sợ hãi, ta biết ngươi là vì trong hội cân nhắc, lời ngươi vừa mới nói cũng rất có đạo lý. Thực tế là đám người thấp hương làm việc quá không ra gì, hiện tại ngay cả ai là chương quỹ đều không phân biệt được. Lâu dần, có phải là ngay cả ai là nương nương cũng không phân rõ hay không?”

Nghe ra ý tứ muốn tìm người thấp hương gây phiền phức, Trịnh hương chủ lại toát mồ hôi lạnh.

Xấu rồi, đây không phải là để cho mình đắc tội với người thấp hương sao?

Mặc dù mình là hương chủ cao quý trong Hồng Đăng Hội, nhưng đắc tội người bên cạnh Hồng Đăng Nương Nương, còn có thể có kết cục tốt đẹp?

Ông ta muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

“Nhị Oa Đầu lão huynh này diễn hay a...”

Hồ Ma ở bên cạnh không dám lộ ra sơ hở, nhưng xem kịch cũng thấy rất sung sướng. Bỗng nhiên, một chùm ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Là Nhị Oa Đầu. Khuôn mặt tươi cười dưới mặt nạ của y nghiêm túc, quát: “Ngươi là tiểu chương quỹ gan to bằng trời! Ăn tiền công của nương nương ban cho, đến lúc trọng yếu lại dám bỏ chạy?”

“...”

“Móa nó, dọa ta một hồi...”

Hồ Ma bị ánh mắt kia nhìn, trong lòng run lên, như một con ác quỷ bỏ nhào vào mặt. Nếu không biết hắn là Nhị Oa Đầu, có lẽ chân hắn đã mềm nhũn.

Hắn vội vàng ổn định tâm trí, nói ra lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn: “Hộ pháp minh xét, ta không phải bỏ chạy. Trước đó ta không biết trong hội sẽ có đại sự cần người, ta...”

Hắn dừng lại, liếc mắt nhìn Tôn Ngưu Tử, nói: “... Ta trước kia được người đưa lời, nói muốn thăng ta lên làm chương quỹ. Nhưng sau đó, vị Tôn chương quỹ này đến, nói là Trịnh hương chủ phân phó để hắn làm chương quỹ, còn ta đi học quy củ.”

Trịnh hương chủ nghe vậy, sắc mặt biến đổi, Tôn Ngưu Tử quỳ gối phía sau, hoảng hốt nói: “Ta không có... Ta chỉ là làm theo lời của tỷ phụ nói...”

“...”

Trịnh hương chủ quay đầu, trừng mắt nhìn Tôn Ngưu Tử, khiến y không dám nói nữa.

Lúc này, hộ pháp mang mặt nạ khóc có chút không kiên nhẫn: “Các người bình thường làm việc thế nào ta còn không biết? Đừng tranh luận ở đây. Tiểu chương quỹ, đừng giả bộ, người phải chịu trách nhiệm, dù thưởng hay phạt.”

“Vâng.”

Hồ Ma nói: “Ta chỉ muốn nói, lần này ra ngoài là lĩnh nhiệm vụ của hội, cũng đã làm báo cáo gửi vào trong thành. Ta muốn điều tra vụ diệt môn Thẩm gia phú hộ để lập công...”

“...”

Hắn không nói tiếp, mọi người đều hiểu.

Nhị Oa Đầu tiếp lời, nhìn Hồ Ma với vẻ mỉa mai: “Vụ việc này người xử lý thế nào?”

Hồ Ma mặt đỏ bừng, lắc đầu: “Không có, ta bị thương, suýt nữa mất mạng...”

“Ai kiên nhẫn nghe cái này?”

Nhị Oa Đầu không kiên nhẫn: “Cũng không nhìn xem hiện tại là lúc nào? Vì chuyện nhỏ này mà quấy rầy, đừng lải nhải! Mang hắn ra ngoài đánh gần chết!”

Nghe vậy, người bên cạnh muốn động thủ.

Trịnh hương chủ và đồng bọn đều có chút kích động. Họ không sợ Hồ Ma bị phạt, thậm chí không sợ hộ pháp tức giận.

Hiện tại họ cần một kẻ chết thay, hấn bị phạt càng nặng, thì kẻ chết thay này càng không còn nữa.

Chuyện bên ngoài không làm thành, trở về còn muốn tranh công lao?

“Tại sao lại đánh gần chết...”

Hồ Ma sợ hãi, vội nói: “Mời hộ pháp nghe ta nói hết. Ta biết việc ta làm không xong thì không nên trở về.

“Chỉ vì vô tình gặp một nhóm người, biết bọn người đó muốn cùng Hồng Đăng Hội làm khó, nên ta mới sốt ruột về báo tin.”

“...”

Mọi người, bao gồm Trịnh hương chủ, đều kinh ngạc khi nghe lời này.

Nhị Oa Đầu chưa lên tiếng, nhưng vị hộ pháp mặt khóc đã nhìn Hồ Ma kinh ngạc: “Ai?”

Hồ Ma hít thở sâu, nhanh chóng nói: “Họ Lư, tên Lư Đùng Cẩn.”

“Hấn vốn là đại thiếu gia nhà buôn gạo Lư thị ở trấn Ngô Đồng, nhưng bí mật học được tuyệt kỹ hoàng quan chỉ. Mà sư phụ của hấn là một lão cung phụng của Thanh Y Bang. Bây giờ hấn đang lừa gạt nhiều người trong giang hồ, mượn họ luyện bảo...”

“Hấn còn chuẩn bị dùng tuyệt kỹ luyện thành sau này để giúp Thanh Y Bang lên lời đài, cũng như để dương danh lập vạn...”

“...”

Chương 334. Lập công

Chương 334: Lập công

“Cái gì?”

Mọi người nghe xong đều kinh hãi.

Hồ Ma cũng cảm nhận được vô số ánh mắt đột nhiên nhìn mình như kim đâm.

Hắn vội nói: “Việc này thiên chân vạn xác, ta... Ta vốn là bị thương trở về, suýt nữa bỏ mạng, chính là bị sư muội của người này gây thương tích. Hắn... Hắn dường như không có quan hệ tốt đẹp gì với sư muội, lúc hai người đấu với nhau, ta mới nghe được một câu nói như vậy...”

“...”

Nhìn vẻ mặt Hồ Ma có chút hồ đồ, Tả hộ pháp mặt khóc nghiêm nghị quát: “Ai quản người những này?”

“Ta chỉ hỏi người, người xác định bọn hắn muốn tới đấu pháp?”

“...”

Hồ Ma dừng lại một chút, nói: “Vâng.”

Chỉ một chữ này, hai vị hộ pháp đều kích động run rẩy.

Hộ pháp mặt khóc kích động khi nghe tin này cũng là điều dễ hiểu, nhưng Nhị Oa Đầu lại run rẩy còn hơn cả nàng.

Lão ca này diễn cũng quá đủ a...

“Nhanh...”

Ngay cả Nhị Oa Đầu chưa mở miệng, hộ pháp mặt khóc đã khăn trương nói: “Bọn hãn thuộc môn phái nào, có bản lĩnh gì, nói rõ ràng!”

“Vâng.”

Hồ Ma vội nói: “Lúc ấy ta lĩnh việc phải làm, mời Tôn chương quỹ ở lại trông giữ điện trang để, sau đó ta liền ra ngoài. Vốn nghĩ... Góp chút lộ phí, nghe nói Hạng Bạt gây tai ương cho thị trấn Mãn Thương, ta liền đi qua...”

“... Góp chút lộ phí.”

“Vừa lúc gặp một lão ăn mày mang theo con khi, lão dẫn ta đi đến trấn Ngô Đồng, nói rằng ở đó có một hoạt động lớn. Ta nghĩ có thể có manh mối nên đi theo xem thử, kết quả lão ăn mày này không phải người tốt, lừa gạt ta...”

“...”

Lời nói này quả thực có nhiều sơ hở, nhưng cũng là cố ý.

Quả nhiên, Trịnh hương chủ lập tức muốn mở miệng quát tháo, nhưng hộ pháp mặt khóc đã không nhin được nói: “Đừng bào chữa cho bản thân, các người làm việc thế nào ta cũng không biết sao?”

“Nhận tiền công của Hồng Đăng Nương Nương, vậy mà từng người còn lòng tham không đủ, giả mạo danh nghĩa Hồng Đăng Nương Nương để vớt bạc bên ngoài, ngược lại bỏ bê chính sự...”

“... Nhưng ta không quản người, chỉ hỏi người làm sao gặp bọn hãn?”

“...”

“Vâng vâng.....”

Hồ Ma vội vàng kể lại chi tiết sự việc ở Ngô Đồng trấn, kể về việc Lư đại thiếu thu nhận người như thế nào, hứa hẹn bạc tiền ra sao, dụ dỗ họ như thế nào, dẫn họ lên núi ra sao, và đột nhiên dẫn đến sư muội của y, hai người đấu pháp với tất cả mọi người ra sao.

Đây vốn là những gì hắn tự mình trải qua, nên nói ra không thiếu một ly.

Diễn trò làm nguyên bộ, vì chính là giờ khắc này.

Mà khi hắn từng câu từng chữ nói ra, nhất là khi nói đến việc một ngày mình nhìn thấy đôi sư huynh muội này đấu đá, ngày thứ hai lại hòa thuận như ban đầu, mình đến trả thù, ngược lại bị sư muội hắn gây thương tích, hai vị hộ pháp mặt khóc và mặt cười đều không thể che giấu được sự kích động dưới mặt nạ.

Nhị Oa Đầu ha ha cười một tiếng, đưa tay ngăn Hồ Ma thuật lại, hướng về phía mặt khóc nói: “Người nhìn xem tình báo này như thế nào?”

Nữ hộ pháp ở dưới mặt nạ khóc, trầm ngâm một hồi rồi nói: “Bây giờ chúng ta bốn trận thua, ba trận thắng, muốn thắng trận đấu pháp này, ba trận sau, cần phải toàn thắng mới được.”

“Còn lại ba trận trong này, chúng ta có một lần cơ hội khiêu chiến, lần này là tất thắng, khó là khó ở hai lần sau là trận bị khiêu chiến.”

“...”

Nhị Oa Đầu cũng hợp thời cười một tiếng, nói: “Hôm qua chúng ta đã thương lượng ra một kế sách chắc thắng không phải sao?”

“Kỳ thật, nói nghiêm túc, chúng ta hiện tại chỉ kém một trận là không có nắm chắc.”

“ ... ”

Tả hộ pháp dưới mặt nạ khóc nao nao, hơi có chút kích động: “Ý của ngươi là...”

“Khiêu chiến những tuyệt chiêu mà bản thân am hiểu nhất để ra đề cho đối phương.”

Nhị Oa Đầu trầm thấp cười một tiếng, nói: “Nếu chúng ta biết trước môn phái của đối phương, đoán được tuyệt chiêu của họ...”

Tả hộ pháp dưới mặt nạ khóc đã hơi kích động: “Chẳng lẽ có thể hạ gục cả ba trận đầu tiên?”

Nhị Oa Đầu vỗ tay, lớn tiếng cười nói: “Vẫn là nương nung nhà ta khí vận thông thiên, tiểu chương quỹ này mang về tin tức quả thực là quyết định thắng bại trong tay!”

Hai người nói chuyện càng lúc càng vui vẻ.

Lúc này, Hồ Ma im lặng, biết rằng công lao của mình đã được ghi nhận. Bên cạnh Trịnh hương chủ hoàn toàn không ngờ đến chuyện này, càng không nghĩ rằng chủ đề lại đi chệch hướng như vậy, nên không thể chen vào lời.

Thấy hai vị hộ pháp đều đang cười, ông ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười theo, thử thăm dò hỏi: “Vậy chuyện này...”

“Trịnh hương chủ yên tâm, chúng ta biết rõ trong lòng nên thưởng cho hắn như thế nào...”

Nhị Oa Đầu nhìn Hồ Ma một chút, cười nói: “Đương nhiên ý tưởng của hắn cũng có phần tà tâm, việc nhà họ Thẩm giàu có kia bị diệt môn không nhất thiết là do Hoàng quan chỉ giết chết. Nhiều nhất là hai bên đều sử dụng giấy vàng để thi pháp mà thôi. Tiểu chương quỹ này không có bằng chứng mà đã vội vàng quay về báo tin, tuy rằng to gan lớn mật, nhưng so với đại sự lôi đài thì đều là chuyện nhỏ.”

“Hắn nghe được có người muốn làm khó Hồng Đăng Hội, có thể nhớ lại và báo tin, cũng đã đáng khen ngợi.”

“Ngược lại là người...”

“...”

Y đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn về phía Trịnh hương chủ, nói: “Tiểu chương quỹ này giúp chúng ta lập được một công lao, đã là tốt rồi.”

“Người thì sao?”

“Trịnh hương chủ, người có bỏ được hay không để chúng ta lại chắc thắng thêm một trận nữa?”

“...”

Nghe lời này, Trịnh hương chủ đã có chút biểu hiện tuyệt vọng, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Bỏ được.”

Chương 335. An tâm lên đường

Chương 335: An tâm lên đường

...

Nghe đến đó, Trịnh hương chủ bỗng bừng tỉnh.

Ông ta thực lòng muốn bảo vệ cậu em vợ này, cũng đã cố gắng hết sức, nhưng không ngờ rằng, tiểu chưởng quỹ này quá tham lam và may mắn. Một chuyến đi này, thế mà lại đụng phải người tu luyện môn phái Hình Hồn, còn mang về tin tức họ muốn đầu pháp.

Theo lý thuyết, đây không phải là tin tức gì ghê gớm, nhưng sao lại đúng lúc xuất hiện vào lúc này, từng bước trở thành tình báo mấu chốt nhất?

Như vậy, người này đã lập được công lớn.

Đã lập công lớn, vậy muốn người ta thay thế vào cũng khó.

Vị Hữu hộ pháp mang mặt nạ cười, câu hỏi cuối cùng của y nói trắng ra chính là, hỏi ông ta có bỏ được hay không, đem cậu em vợ này dâng lên để cản một trận này...

Chẳng lẽ ông ta còn có thể nói không được?

Hồng Đăng Nương Nương không phải là nơi tốt đẹp gì, ông ta quá rõ ràng, bên trong đầy rẫy những chuyện xấu xa. Nhưng bất kể bang phái nào, người càng xấu càng lên cao, thì bên ngoài lại càng phải giữ thể diện.

Tiểu chưởng quỹ cùng Dương Cung, vốn là người tùy ý ông ta trong tay, thế nhưng sau khi hắn mang về một tin tức

trọng yếu như vậy, người bè trên không thể đẩy hấn đi lên làm việc mà hấn chắc chắn phải chết.

“Ha ha, mau mời tiểu Hồ chương quỹ đến bên trong thiên phòng nghỉ ngơi, ba người lên lôi đài cũng mời đi theo.”

Lúc này, hai vị hộ pháp tâm trạng vui vẻ đã đứng lên, cười nói: “Chúng ta thương nghị một phen, liền đem việc này định xuống.”

“Buổi tối hôm nay, cuối cùng có lời giải thích với hướng nương nương .”

...

Nói xong hai người bọn họ cũng đã quay người đi vào bên trong nhà chính, ngược lại là Hồ Ma mớ hồ cảm thấy, Nhị Oa Đầu cùng mình liếc mắt đưa tình...

Lão huynh vẫn rất là lợi hại a!

Chỉ một tin tức nhỏ, qua lời nói của người, lại thành đại công lao không tầm thường.

Việc môn phái Hình Hồn muốn thay Thanh Y Bang xuất trận đấu pháp, kỳ thật cũng không phải là tin tức gì ghê gớm.

Nếu không phải đúng lúc Hồng Đăng Hội đang thất bại trong đấu pháp, đang cắn chặt răng muốn thắng ba trận sau, không để sơ suất, tin tức này của hấn, thậm chí ngay cả việc bắt Lư đại thiếu về, cũng không thể có công lao lớn đến vậy.

“Tỷ phu, thế nào?”

Hai vị hộ pháp vừa đi, Tôn Ngưu Tử quý ở phía sau vội vàng bò tới, tiến đến bên cạnh Trịnh hương chủ, khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

Y mớ hồ nghe ra một chút trong những lời họ nói, nhưng vẫn muốn hỏi cho chắc chắn.

Trịnh hương chủ xoay người lại, nhìn khuôn mặt sợ hãi của y, đột nhiên giơ tay tát vào mặt y, đánh Tôn Ngưu Tử bật dậy. Trước khi y kêu lên đau đớn, Trịnh hương chủ đã nắm chặt lấy đầu hấn, giọng nói nặng nề:

“An tâm lên đường!”

“...”

Tôn Ngưu Tử nhất thời sửng sốt, rồi òa khóc nức nở.

Trịnh hương chủ cũng đau như cắt, nhưng việc đã đến nước này, còn có thể làm gì?

Bây giờ ông ta thậm chí không biết nên nói gì với nữ nhân nặng ba trăm cân trong nhà, với nhạc phụ tham lam, với cậu em vợ ngu xuẩn này, ông ta cảm thấy vô cùng hối hận.

Trước kia, khi bị cừu gia đánh gãy chân, ném vào rãnh nước bắn lạnh giá chờ chết, chính là bọn họ đã cứu mình, và mình cũng đã thề sẽ cho họ một cuộc sống sung túc.

Nhưng làm thế nào để họ sung túc?

Việc đã đến mức này, đúng là ngay cả mạng cũng khó giữ được a...

Hồ Ma nhìn thấy bộ dạng của hai người, chỉ nhàn nhạt chuyển mắt, rồi quay người tiến vào trong Thiên Điện, nơi hai vị hộ pháp vừa nhắc đến.

Vì thời gian gấp rút, trước đây hấn không hiểu vì sao Nhị Oa Đầu lại hưng phấn khi nghe tin về môn phái Hình Hồn.

Bây giờ nhìn thấy Tả hộ pháp mặt khóc cũng hưng phấn như vậy, hấn mới hiểu ra.

Đối với loại đấu pháp này, việc biết đối phương thuộc môn phái nào, biết đối thủ là ai, sẽ có nhiều lợi thế hơn.

Hơn nữa, hấn không chỉ mang về tin tức này, mà còn gặp qua sư huynh muội của họ xuất thủ, mô tả lại tuyệt chiêu của họ, Hồng Đăng Hội cũng có thể phân tích ra tuyệt chiêu của họ và chuẩn bị đối phó.

Dù sao, đấu pháp tuy không thiếu những chuyện tàn nhẫn đẫm máu, nhưng hễ lên đài so tài, vẫn phải có bản lĩnh của mình.

Một khi tuyệt chiêu bị lộ, đối phương có cơ hội sớm chuẩn bị và phá giải.

Tất nhiên, việc này còn có một khả năng khác, đó là Nhị Oa Đầu đã thông qua Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và Địa Qua Thiêu để biết trước đối phương sẽ sử dụng chiêu thức gì và chiến thắng như thế nào.

...

...

Hấn bước vào căn phòng và được đệ tử Bạch Hương dâng trà.

Hồ Ma an tâm ngồi xuống, biết nơi đây sẽ có người mang tin tức cho Dương Cung và Từ quân sự, không sợ họ lo lắng.

Điều khiến hấn khó chịu nhất là miếng cao dán trên trán, mùi hăng nồng nặc.

Nhị Oa Đầu vừa thấy bộ dạng buồn cười của hấn, không biết sau này có lấy chuyện này ra trêu chọc hấn hay không.

Hấn ngồi chưa được bao lâu thì có người mang cơm trưa đến. Một chén canh hầm Thanh Thái Tuế, hai cái bánh bao lớn, một đĩa rau xanh và một bầu rượu. Hồ Ma không khách khí, ăn ngay tại chỗ, sau khi ăn xong uống trà, rồi có đệ tử Bạch Hương vào dọn dẹp.

Chương 336. Pháp môn khắc chế

Chương 336: Pháp môn khắc chế

Đến buổi chiều, ba người mới đến.

Một người là hán tử vạm vỡ trọc đầu, một người phụ nữ mặc lụa là, hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn còn vài phần tư sắc, người cuối cùng là Tôn Ngưu Tử hai mắt sưng đỏ, sợ hãi rụt rè.

Không biết y nói gì với Trịnh hương chủ, mà cả người ủ rũ, sau khi vào liền ngồi xôm ở góc tường, không dám nhìn về phía Hồ Ma.

Hồ Ma chào hỏi hai người bên ngoài, biết họ đều là chương quỹ do Hồng Đăng Nương Nương cử đến.

Lần này tuyển ra mười chương quỹ ra trận, giờ thêm Tôn Ngưu Tử, thì chỉ còn ba người bọn họ là chưa ra tay.

Tuy hai người khách sáo, nhưng không vì Hồ Ma nhỏ tuổi mà coi thường, ngược lại họ có vẻ tâm trạng nặng nề, hẳn là áp lực rất lớn.

“Ha ha, ba vị nghỉ ngơi thế nào rồi?”

Họ vừa ngồi xuống được một lúc thì nghe tiếng cười vang lên từ bên ngoài.

Là tả hữu hộ pháp đã biến mất gần một canh giờ quay lại, đi cùng họ là mấy vị buộc đai lưng màu đỏ có sắc mặt đều âm trầm, nhưng tuổi tác có vẻ lớn hơn Dương Cung và những đệ tử hồng hương khác một chút.

Hồ Ma đoán những người này là người thấp hương ở bên cạnh Hồng Đăng Nương Nương, được tin tưởng và coi trọng nhất.

Thấy tả hữu hộ pháp vào, ba người, bao gồm Hồ Ma, đều hành lễ.

Chỉ có Tôn Ngưu Tử chậm nửa nhịp, run rẩy.

Tả hữu hộ pháp không để ý đến y, nhìn về phía người phụ nữ trung niên và nói: “Hoa chương quỳ, ngươi khiêu chiến một cửa ải kia, không có vấn đề chứ?”

Hoa chương quỳ nói: “Không có vấn đề, món bảo bối của ta vừa vận phát huy được tác dụng.”

Tả hộ pháp mặt khốc gật đầu, nói: “Ta cũng đã xem qua món bảo bối của ngươi, đúng là lợi hại.”

“Tuy nhiên, ngươi vẫn cần cẩn thận, một khi thua, nên biết hậu quả sẽ thế nào.”

...

Hoa chương quỳ liên tục gật đầu.

Hai vị hộ pháp quay đầu nhìn về phía nam tử đầu trọc, nói: “Trương chương quỳ, ngươi thì sao?”

Nam tử đầu trọc có chút xấu hổ, nói: “Còn phải xem đối phương sử dụng chiêu thức gì, tóm lại, ta sẽ chuẩn bị kỹ càng để hỗ trợ nương nương.”

Hai vị hộ pháp gật đầu, rồi nhìn về phía Tôn Ngưu Tử: “Còn ngươi...”

Tôn Ngưu Tử lập tức quỳ xuống, dập đầu lia lịa: “Hộ pháp đại nhân tha mạng a, ta... Ta thật sợ hãi.”

Hai vị hộ pháp liếc nhau, khuôn mặt tươi cười dưới mặt nạ, nói: “Xem ra hẳn không có năm chắc.”

Họ đưa tay đỡ Tôn Ngưu Tử dậy, thái độ bất ngờ ôn hòa: “Nhưng ngươi cũng đừng sợ, chỉ cần ngươi dám ra tay vì nương nương là tốt rồi. Đêm qua chúng ta đã bàn bạc ra một phương án chắc thắng, đảm bảo ngươi có thể lập công.”

Sau khi đỡ dành Tôn Ngưu Tử ngồi xuống như đỡ trẻ con, họ lại nhìn về phía nam tử trung niên đầu trọc và mỉm cười:

“Về phần ngươi, lão Trương.”

“Ngươi phải cảm ơn thật tốt vị tiểu Hồ chương quỹ này a...”

...

Tên trọc đầu ngơ ngác một chút, có chút ngây thơ, không hiểu mình phải tạ ơn vị Hồ chương quỹ chưa từng gặp mặt này làm gì.

Tả hộ pháp mặt khóc cười một tiếng, nói: “Nếu ta cho ngươi biết, ngươi sắp giao đấu với người của môn phái Hình Hồn.”

“Ngươi có mấy phần chắc chắn?”

...

“A?”

Tên trọc đầu ngơ ngác một chút, nói: “Thủ Tuế cùng Hình hồn, ai cũng có sở trường riêng, ai thắng ai thua còn phải xem đối phương sử dụng chiêu thức gì.”

Hắn là người thành thật.

Huyết Thực Bang vì nhận nhiều loại công việc nên thu hút nhiều Thủ Tuế Nhân nhất, trong mười chương quỹ có đến tám người là Thủ Tuế Nhân.

Thanh Y Bang thế lực yếu hơn Hồng Đăng Nương Nương nên số lượng Thủ Tuế Nhân ít hơn.

Bình thường, trong các trận đấu trực diện, Thủ Tuế Nhân thường có lợi thế, nhưng hôm nay mọi người đều biết, người có khả năng chiến thắng cao không phải Thủ Tuế Nhân mà là những kỳ nhân dị sĩ sở hữu tuyệt chiêu.

Đấu pháp là đấu pháp, pháp vẫn là yếu tố quan trọng.

Nếu chỉ so về độ hung ác, hai bên chỉ cần cử đệ tử Hồng Hương và thanh y đồng tử lên đài giả đấu là được.

Nhưng thủ đoạn của Phụ linh nhân đơn giản, hơn nữa hai bên đã âm thầm giao thủ nhiều lần, sớm dò la được nguồn gốc của nhau. Lên đài mà chỉ dùng hung hăng, đối phương nhắm vào điểm yếu tấn công thì chỉ có thể chịu thua.

Hai vị hộ pháp không chê hấn bảo thủ, cười nói: “Vậy nếu ta tìm cao nhân Bả hí để chỉ điểm cho ngươi thì sao?”

“...”

“A?”

Tên trọc đầu lập tức kích động, vội vàng nói: “Ta xưa nay nghe nói, Bả Hí khắc Hình Hồn. Nếu đối phương thực sự là người của môn phái Hình Hồn, mà chúng ta có thể tìm một cao nhân Bả Hí giúp đỡ chỉ điểm, vậy...”

“Phần thắng sẽ cao a...”

“...”

“Ha ha.”

Tả hữu hộ pháp nghe vậy đều cười, lộ ra tâm trạng vô cùng tốt. Vừa cười, họ vừa nói với tên trọc đầu: “Để ngươi cảm ơn tiểu Hồ chương quỹ, chính là đạo lý này.”

“Ngươi nên ghi nhớ trong lòng. Quay đầu, trận này của ngươi chính là thắng, nhưng công lao không cho ngươi, mà cho hấn. Ngươi thấy thế nào?”

“ ... ”

“A!”

Tên trọc đầu nghe vậy, toàn thân run rẩy vì kích động. Quay đầu, hấn quỳ xuống trước Hồ Ma: “Đâu chỉ công lao?”

“Tiểu huynh đệ cứu mạng ta, nhân tình này vô cùng to lớn, lão Trương ta sẽ ghi nhớ...”

Chương 337. Làm việc chu toàn

Chương 337: Làm việc chu toàn

Đúng là Nhị Oa Đầu lão huynh cáo già, làm việc chu toàn a...

Hồ Ma không ngờ rằng cuối cùng lại được sắp xếp như vậy, vừa tránh được việc lên lôi đài, vừa được khen thưởng, lại còn kiếm được một ân tình lớn.

Hắn vội vàng đỡ vị chương quỹ trông già hơn mình hai vòng tuổi dậy, thành khẩn nói: “Lão ca ngàn vạn đừng nói vậy, đều là nhờ bản lĩnh của hội, ta chỉ may mắn mang về tin tức, không dám nhận lễ của ngài.”

Nhìn vẻ kích động và mừng rỡ của vị chương quỹ, Hồ Ma cảm nhận được sự biết ơn của ông ta không giống như giả.

Lên lôi đài là chuyện nguy hiểm, nhất là khi bị khiêu chiến, ngay cả những lão chương quỹ như họ cũng e dè.

Nhận ân tình của vị chương quỹ này, về sau Hồ Ma sẽ có thêm mối quan hệ và chỗ dựa trong số các lão chương quỹ.

“Ha ha, sẽ có thời gian hai người các ngươi trò chuyện, hiện tại thì đi thôi!”

Lúc này, Hữu hộ pháp với mặt nạ cười vẫy tay áo, nói: “Việc khác chúng ta đã sắp xếp người lo liệu.”

“Tối nay chúng ta phải thắng một trận trước đã!”

“...”

Thấy mọi người đều vui vẻ hơn, cùng nhau đi ra ngoài, Hồ Ma trong lòng cũng có chút tò mò: “Đêm nay bị khiêu chiến, Địa Qua Thiêu không kịp đến, chắc là Tôn Ngưu Tử.”

“Bản lĩnh của người này ra sao, biện pháp chắc thắng mà bọn họ nói là gì?”

Vừa suy nghĩ, vừa đi ra, xa xa Hồ Ma đã thấy một đám người chờ ở bên ngoài, chính là Dương Cung và Trầm Đại Bồng cùng mọi người.

Nhìn vẻ lo lắng của Dương Cung, Hồ Ma muốn đi qua nói chuyện với y.

Nhưng chưa đi đến gần, đột nhiên một luồng âm khí nồng nặc ập đến, một tiểu quỷ què chân lao về phía mình.

“Hồ lão gia cát tường...”

“...”

Lời còn chưa dứt, Dương Cung đã đá văng con quỷ ra ngoài, mắng: “Dọa lão tử giết mình!”

“Bình thường không thấp hương thì không xuất hiện, lúc này sao lại chịu khó thế?”

...

Không chỉ Dương Cung, ngay cả Hồ Ma cũng giật mình.

Bỗng dung một con quỷ nhỏ đập đầu, ai mà không sợ, nhưng khi nhìn thấy là con quỷ nhỏ của Dương Cung, họ không nhịn được bật cười.

Hồ Ma lục túi, lấy ra một ít thịt khô còn sót lại từ bữa ăn trước, bóp một miếng ném cho nó, cười nói: “Cát tường cát tường, quả thực nhờ lời chúc của ngươi, ta gặp đại vận.”

“Ngươi quá nuông chiều nó...”

Dương Cung thấy vậy thì oán trách Hồ Ma một câu, nhưng biểu lộ lại vui vẻ.

Nói trắng ra, nhà mình có quỹ nhỏ, mình phàn nàn đánh chửi đều được, nhưng người khác đối tốt với quỹ nhỏ, đó cũng là tôn trọng chính mình.

Nhìn con quỹ nhỏ què chân vui mừng hơn hờ nhặt thịt khô, tránh sang một bên thưởng thức, Dương Cung mới nhìn về phía Hồ Ma: “Người nói đại vận là...”

“Không cần phải lên lời dài.”

Hồ Ma xích lại gần y, thấp giọng nói: “Bề trên ghi nhận ta đã làm việc cho Hội, tốt xấu cũng có chút công lao, còn muốn thưởng cho ta đây!”

Hắn mang về tin tức về nhân tuyển của đôi phương, nhưng lại không được nói ra, bây giờ là bí mật.

“Quá tốt...”

Dương Cung nghe xong, cũng lập tức mừng rỡ, trái tim cuối cùng cũng buông xuống, cười nói: “Việc này đáng giá chúc mừng.”

“Ta lát nữa phải đi trực ban, người chờ ta một chút, để xong trận rồi cùng nhau uống rượu.”

...

Y tùy tiện nói, khiến Trầm Đại Bồng cau mày, Hồ Ma vội vàng vỗ vỗ y, ra hiệu y đừng nói những lời như vậy.

Việc không phải lên lời dài đương nhiên là tốt, nhưng nói ra trước mặt nhiều người như vậy chẳng phải là biểu thị là làm việc cho Hồng Đăng Nương Nương là chuyện xấu sao?

Vừa nói, đoàn người đã hướng về lôi đài ở giữa trăn. Hai bên đã kê sẵn mấy cái bàn tròn, Từ quân sự đang ngồi trên một

cái bàn, vẫy tay chào Hồ Ma từ xa.

Dương Cung đưa Hồ Ma đến nơi rồi đi tuần tra.

Trong sự kiện trọng đại này, tuy thân phận của Dương Cung và những người khác cao, nhưng họ phải gánh vác trách nhiệm tuần tra canh gác, không thể ngồi đây uống rượu.

Còn các đệ tử bạch hương thì vội vã nấu nướng, mang thức ăn lên, làm tạp dịch.

Ngược lại, Hồ Ma là đệ tử Thanh Hương thăng lên làm chương quỹ, nên được phép ngồi ở bàn tiệc hai bên để uống rượu.

Hồ Ma ngồi xuống, nói với Từ quản sự về việc mình không cần lên đài. Từ quản sự mỉm cười, giới thiệu những người trên bàn cho Hồ Ma.

Đều là những người gánh vác chức vụ trong thành, bao gồm cả vị lão đầu thanh y đã dùng “thuốc cao Tổ truyền” cứu mạng Hồ Ma vào ban ngày. Họ Tiền, được Từ quản sự và những người khác trên ghẹo gọi là lão bàn tính. Hồ Ma nhìn ông ta chăm chú, sau đó chỉ biết cười và nâng ly rượu cảm ơn ơn cứu mạng của ông ta.

“Dễ nói, dễ nói...”

Lão bàn tính cười, lo lắng nhìn vết thương trên đầu Hồ Ma: “Quay trở về nếu ngủ không yên, lại đến tìm ta đổi thuốc mới, đắp lần thứ hai chỉ cần một viên huyết thực hoàn là đủ...”

Chương 338. Tôn Ngưu Tử ra trận

Chương 338: Tôn Ngưu Tử ra trận

“Lại muốn lừa ta một viên à?”

Hồ Ma trầm nghĩ: “Còn bao lần đắp thứ hai được nữa giá.”

“Chờ đây, không moi được hai mươi viên huyết thực hoàn từ người người, chuyện này còn chưa xong...”

Dĩ nhiên trong lòng nghĩ vậy, nhưng Hồ Ma vẫn chỉ có thể ngồi tiếp chuyện với họ. Lúc này Tử quân sự giới thiệu mọi người, lúc trước mình rời khỏi trang tử, là dự định kiếm được bạc để qua lại với những người này..

Bây giờ ở đây đã quen biết, lại có công lao đặt nền móng, nên có thể tiết kiệm được một ít tiền.

Dĩ nhiên nên tiêu pha vẫn phải tiêu pha, nhưng không cần phải mua quà tặng đất tiền như dự định trước đây để làm nước cò đầu.

Mọi người đang nói chuyện phiếm, thì tiếng chiêng vang lên. Tiếng ồn ào náo nhiệt hai bên lôi đài bỗng im bặt, tất cả mọi người đứng lên hành lễ.

Hai bên lôi đài đều được trang trí. Phía Hồng Đăng Hội, tả hữu hộ pháp cầm một chiếc đèn lồng đỏ khổng lồ treo cao.

Phía Thanh Y Bang thì căng một tấm vải xanh lớn.

Vải xanh ở giữa treo một chiếc mặt nạ xanh nanh vàng, tượng trưng cho việc họ thờ phụng ác quỷ Thanh Y.

Sau khi hành lễ, mọi người ngồi xuống. Các đệ tử Bạch Hương bắt đầu mang thức ăn lên, người hai bên cũng tự mình ăn uống.

Vì Thanh Y Bang đã chiến thắng một trận vào ngày hôm qua, lại là chiến thắng trước sự khiêu chiến của Hồng Đăng Hội, nên mọi người đều phấn chấn. Trước đây, nhiều người của Thanh Y Bang đều không hài lòng với bang hội của mình, đều tìm cách nương tựa Hồng Đăng Hội, nhưng giờ đây họ lại phát hiện ra rằng khả năng chiến thắng của mình lại cao hơn.

Rõ ràng, tiếng nói chuyện và tiếng cười của họ bên kia vang dội hơn so với Hồng Đăng Hội bên này.

“Tốt hay không tốt, chỉ cần xem trận đấu tối nay là ổn thôi.”

Từ quản sự cũng thấp giọng than thở, nói ra nỗi lo lắng của mọi người.

Nếu tối nay Thanh Y Bang lại chiến thắng, thì Hồng Đăng Hội dù chiến thắng những trận còn lại cũng chỉ là hòa. Đối với Hồng Đăng Nương Nương vốn có đạo hạnh cao thâm, đây quả là chuyện mất mặt.

Vì lo lắng cho việc này, coi như bàn tiệc có phong phú thì họ cũng không thể ăn được. Dĩ nhiên, đối với họ, đã ăn bảy ngày liên tục nên cũng không có gì ngon miệng. Hồ Ma ngược lại vì mấy ngày nay vội vã đi đường nên rất đói, ăn uống thoải mái, còn rót rượu mời mọi người.

Sau ba vòng rượu, trời đã tối đen. Bỗng nhiên tiếng chiêng trống vang lên, mọi người đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy bên phía Thanh Y Bang, một nam tử đẹp trai mặc áo xanh, bưng một cái khay nhỏ, từ từ bước lên đài.

Thấy hắn, Hồ Ma khẽ giật mình. Hắn chính là người mà mình đã từng gặp.

Trước đây ở Ngưu gia vịnh, phần lớn công lao của Dương Cung là đoạt được từ trong tay của người này.

Y bước lên đài, ngồi xuống bồ đoàn và nhìn sang Hồng Đăng Hội, cười nhạt nói: “Trận chiến ngày hôm qua quá mức huyết tinh, tổn thương hòa khí của hai bên.

Hôm nay ta đến đây khiêu chiến, không muốn làm cho mọi việc thêm tồi tệ.

Ta mang theo một bình trà ngon, không biết vị nào bên quý bang muốn lên đây cùng ta thưởng thức một chén?”

...

Mọi người trong Hồng Đăng Hội đều kiềm chế sắc mặt, không ai tin vào lời nói dối trắng trợn của y. Càng nói nhẹ nhàng, càng chứng tỏ y đang chuẩn bị một chiêu thức hung ác.

Tại một góc không xa, Trịnh hương chủ nắm tay Tôn Ngưu Tử, dẫn hắn ra sân khấu. Ông ta sửa lại trang phục cho hắn, nhẹ nhàng vỗ vai và nhìn vào hốc mắt hơi đỏ của hắn, thấp giọng nói: “Lên đài đi thôi!”

Môi Tôn Ngưu Tử run rẩy, miệng lẩm bẩm như muốn nói gì đó nhưng không thành lời.

Cẩn rằng, hắn bước lên đài, hai chân run rẩy cố gắng đứng vững. Hắn cúi chào đối phương: “Huynh đài, xin chào...”

...

Lời nói của hắn ấp úng, sắc mặt còn khó coi hơn cả khóc. Khi nói chuyện, miệng hắn như ngậm thứ gì đó, khiến lời nói trở nên mơ hồ.

Hành động này của hắn quả thực là thất lễ, khiến Hồng Đăng Hội mất mặt.

Nhưng nam tử áo xanh kia không hề bận tâm, chỉ cười mời hấn ngồi xuống. Y vỗ tay ra hiệu, và một hạ nhân mang lên một cái lò than đang cháy rực. Một người khác cầm một ấm sắt lớn, đổ đầy nước vào trước mặt mọi người và đặt lên lò.

Vị Thiếu Hương chủ áo xanh kia cười nhạt nói: “Ta mời huynh đài lên đây để cùng thưởng thức trà ngon mà ta mang đến.

Tuy nhiên, ta không giỏi đun nước, đốt mãi mà nước trong ấm vẫn không sôi. Huynh đài có thể xem thử có cách nào không?”

...

Mọi người hai bên đều nín thở, biết rằng đây là lúc ra tay.

Hồ Ma tò mò nhìn lên đài. Lửa từ ở phía dưới ấm cháy hừng hực, nhưng ấm sắt đen lớn vẫn không hề có dấu hiệu sôi.

Từ quản sự nghiêng người sang, thấp giọng hỏi Hồ Ma: “Tiểu Hồ chương quỹ, có nhìn ra vấn đề gì không?”

Hồ Ma suy nghĩ: “Nước không sôi, có thể là do ấm hoặc nước có vấn đề.”

Hấn nhớ lại kiếp trước, có rất nhiều phương pháp khiến nước không sôi, nhưng không biết Thiếu Hương chủ kia đang giở trò gì.

“Ta không chắc.”

Từ quản sự lắc đầu: “Nếu đơn giản vậy thì đã quá tầm thường. Một khi sơ hở, hấn sẽ thua.

Thanh Y Bang liễu mạng cũng phải thắng trận này, không thể đơn giản như vậy.”

...

Mọi người đều cau mày suy nghĩ.

Lúc này, một lão đầu tử ngồi đối diện Từ quân sự khẽ nói:
“Cửa này hơi khó.

Ta nghĩ hấn sử dụng một loại pháp môn trong tà đạo gọi là
Chữ phạm chữ nhục bất thực pháp.

Nếu không phá giải pháp này, nước trong ấm dù đun đến
sáng cũng không thể sôi...”

...

“Còn có loại pháp môn này?”

Hồ Ma nghe vậy cảm thấy tò mò, trong lòng càng thêm
hiếu kỳ.

Hấn muốn biết Tôn Ngưu Tử, hay nói chính xác là Hồng
Đăng Hội, sẽ dùng phương pháp gì để phá giải pháp môn của
đối phương. Khi họ còn không biết đối phương sẽ ra đòn như
thế nào, làm sao họ có thể chắc chắn sẽ chiến thắng?

Chương 339. Nước sôi

Chương 339: Nước sôi

Khi vị Thiếu Hương chủ áo xanh kia dứt lời, mọi người hai bên đều dồn ánh mắt về phía Tôn Ngưu Tử.

Xung quanh im ắng, chỉ có tiếng lửa liếm láp thân ấm vang lên.

Tôn Ngưu Tử nhìn hồi lâu, dường như đã bình tĩnh lại. So với sự hồi hộp trước đây, giờ đây hắn lại phẳng phất như đã cam chịu số phận, thậm chí còn thông dong hơn.

Hắn im lặng chờ đợi, mãi đến khi gần hết thời gian uống một chén trà, mới đột nhiên nhìn về phía Thiếu Hương chủ áo xanh và nói: “Nước không sôi, là do lửa của ngươi không đủ mạnh. Ta vẫn muốn uống trà, ta giúp ngươi thôi một chút...”

Nói rồi, hắn vươn đầu ra, hướng về phía lò lửa đang bốc cháy dữ dội, nâng quai hàm lên và thổi.

Lúc đầu, ngọn lửa chỉ khẽ rung rinh, không hề có phản ứng gì.

Ngay cả Thiếu Hương chủ áo xanh cũng mỉm cười lạnh lùng, thầm nghĩ: “Lửa đã rất mạnh rồi, ngươi thổi thêm thì có ích gì?”

Hắn ta cầm ống bễ trên kệ, dùng sức kéo, nhưng lò lửa vẫn không thể đun sôi nước.

Nụ cười gằn của Thiếu Hương chủ chỉ tồn tại trong chốc lát, sắc mặt hắn ta liền biến đổi. Bởi vì Tôn Ngưu Tử dường như đã thổi ngệten, hắn nhắm vào lò lửa và liên tục thổi không ngừng.

Tiết tấu của hần khiến người ta khó chịu. Nếu chú ý kỹ, sẽ phát hiện ra rằng mỗi lần hít vào ngấn ngủi, hần lại thổi ra một hơi dài về phía lò.

Nhìn tổng thể thì đây là một trình trạng nghiêm trọng thở ra thì nhiều, hít vô thì ít, cơ hồ có thể khiến người ta ngạt thở mà chết.

Nhưng Tôn Ngưu Tử không hề có ý định nín thở, ngược lại càng thổi càng hăng, phảng phất trong thân thể có một cái ống bể. Theo hần không ngừng thổi vào lò lửa, dưới đài đám người, có người hoa mắt, lại phảng phất nhìn thấy trong miệng Tôn Ngưu Tử mơ hồ có một hần khác đang bò vào lò.

Vừa thổi vừa bò vào lò, cuối cùng dần dần hòa nhập với ngọn lửa. Ngọn lửa kia cũng biến thành màu trắng kỳ dị, càng đốt càng dữ dội.

Đến lúc này, Thiếu Hương chủ áo xanh đã hiểu ra, con người đột nhiên co lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt Tôn Ngưu Tử, phảng phất muốn nhìn ra điều gì đó.

Trong sự im lặng đến nghẹt thở, ngọn lửa ngày càng mạnh, một lát sau, bỗng nhiên vang lên một tiếng “ô”, nước trong âm phun ra một luồng khí nóng.

Nước sôi.

Tôn Ngưu Tử thở dài một hơi, ngồi trở về. Mặt hần tái nhợt, vô cùng đáng sợ, nhưng chính hần lại như vô tri vô giác, chỉ nhìn về phía Thiếu Hương chủ áo xanh với ánh mắt phiêu hơ.

Dưới đài, Hồ Ma nhìn kinh ngạc, suy đoán: “Đây là dùng chính ngọn lửa của mình để phá giải pháp của đối phương?”

“Không.”

Từ quản sự chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: “Đây là một thủ đoạn cao minh hơn, do hai vị hộ pháp đại nhân định ra.”

“Ai, Hồng Đăng Hội chúng ta cũng không còn cách nào, tất nhiên muốn có người gánh vác trọng trách...”

Hồ Ma biết trước nên không vội hỏi. Trên đài, thấy nước đã sôi, Thiếu Hương chủ áo xanh cũng biến sắc, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nở một nụ cười trên môi.

Với y, có lẽ bị phá giải pháp không phải chuyện lớn, nhưng không nhìn ra đối phương phá giải bằng cách nào mới là chuyện lớn.

Nhưng dù trong lòng hoảng hốt, y vẫn đứng dậy, dùng nước nóng pha trà, hai tay nâng đến trước mặt Tôn Ngưu Tử.

“Huynh đài bản lãnh cao cường, mời!”

...

Rót chén trà này, chính là biểu thị mình thua cuộc, đến lượt đối phương đưa ra yêu cầu.

Tôn Ngưu Tử không thèm nhìn đối phương, biểu lộ của hắn thậm chí còn ngốc nghếch và sợ hãi hơn lúc mới lên đài. Hắn chỉ nói một cách máy móc: “Uống trà thì có ý nghĩa gì?”

“Trời lạnh thế này, ta mời lão ca tắm rửa một chút nhé?”

...

Sắc mặt Thiếu Hương chủ áo xanh lập tức biến đổi, giọng run run: “Sao... Làm sao tắm?”

Tôn Ngưu Tử không trả lời, chỉ quay đầu lại. Hai đệ tử Hồng Đăng Hội đã bùng một nỗi lớn đi tới.

Nồi này to hơn thùng tắm, bên trong đầy ắp dầu nóng sôi sùng sục.

Họ đặt nồi lên lò của Thiếu Hương chủ, dầu nhanh chóng sôi bùng, nổi lên vàng mỡ.

Cả Hồng Đăng Hội và Thanh Y Bang đều kinh hãi khi nhìn thấy nồi dầu lớn này.

Hôm qua, Thanh Y Bang vừa dùng nồi dầu để chiến thắng, không ngờ hôm nay Hồng Đăng Hội lại mang đến một nồi lớn hơn.

Nồi này còn lớn hơn nồi của Thanh Y Bang hôm qua, và dầu cũng nóng hơn.

Từ quân sự thấp giọng nói: “Với phương pháp này, chúng ta chắc chắn sẽ chiến thắng.

“Nhưng nương nương nhà ta có nói...., ở đâu thua thì phải gỡ gạc lại ở đó .”

“Ý là nương nương muốn trả thù à?”

Hồ Ma thâm nghĩ, sao có thể gọi là trả thù? Cái này...

... Nhiều nhất chỉ có thể nói là lòng dạ hẹp hòi!

Trên đài, Thiếu Hương chủ áo xanh nhìn chòng chọc vào chảo dầu, lòng đầy lo âu.

Hai phe đấu pháp mười ngày, trận chiến kinh hoàng nhất diễn ra vào ngày hôm qua, gieo rắc bóng ma tâm lý cho cả hai bên.

Hôm nay, y vốn muốn đến đây để thể hiện bản lĩnh, nhưng không ngờ Hồng Đăng Hội lại mang đến chảo dầu.

Chẳng lẽ tên ngốc này cũng muốn chơi trò hung ác?

Chương 340. Tắm dầu sôi

Chương 340: Tắm dầu sôi

Đang suy nghĩ, hắn thấy Tôn Ngưu Tử đã đứng dậy. Nhìn chảo dầu sôi, Tôn Ngưu Tử rõ ràng cũng rụt rè. Hắn nhìn về phía dưới đài, nhưng chỉ thấy Trịnh hương chủ đứng dưới mái hiên, chậm rãi khoát tay áo, bịt mắt, tránh vào trong phòng.

Tôn Ngưu Tử tuyệt vọng, đột nhiên duỗi hai cánh tay, xé toạc quần áo, lộ ra sống lưng gầy guộc.

Hắn quay sang Thiếu Hương chủ áo xanh nói: “Được rồi, ta đi trước, ngươi cũng đến đi!”

Nói rồi, hắn nhắc chân bước vào chảo dầu.

Tiếng “kít” vang lên, hai bên đều che mắt không dám nhìn.

Nửa ngày sau, không nhìn được nhìn lại, chỉ thấy Tôn Ngưu Tử nằm trong chảo dầu, không ngừng vung dầu nóng lên người.

Hắn nở một nụ cười kỳ dị, không nói lời nào, chỉ vẫy tay với Thiếu Hương chủ áo xanh đang ngậy người bên cạnh, như đang chờ hắn đi vào.

Thiếu Hương chủ nhìn thấy cảnh tượng này, thất thần. Y cảm nhận được vô số ánh mắt từ phía sau của Thanh Y Bang đang nhìn mình.

Cuối cùng, y cũng hạ quyết tâm, gượng cười nói: “Không... Không cần, huynh đài ngươi thắng.”

Ngay lập tức, tiếng reo hò vang lên từ phía Hồng Đăng Hội.

Mặt khác, từng người của Thanh Y Bang đều như tro tàn, không nói nên lời.

Hôm qua, họ vừa mới chiến thắng nhờ sự liều mạng của một kẻ hung ác trong bang. Không ngờ chỉ một ngày sau, họ lại thua thảm một lần nữa.

Hôm qua dựa vào kẻ hung ác, liều mạng tàn phế, đổi lấy chiến thắng. Hôm nay lại gặp một kẻ còn ác hơn.

Nhưng không chỉ hung ác, người này dường như có bản lĩnh cao cường?

Chẳng lẽ hắn đã được Thủ Tuế Nhân thu nhận?

Chỉ có Hồ Ma, càng xem càng thấy kỳ lạ. Hắn biết Tôn Ngưu Tử không có bản lĩnh này.

Bị ép buộc, ngoan ngoãn nhảy vào chảo dầu cũng không phải là không thể.

Nhưng vào trong, người cũng sẽ chết.

Nhưng nhìn hắn, tắm rửa trong chảo dầu, còn cử động, trên mặt mang nụ cười kỳ dị, khiến người ta da đầu tê dại.

...

Đúng lúc này, đèn lồng đỏ treo bên lối đi tỏa ra ánh sáng hồng yêu dị.

Mọi người mơ hồ nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt vang lên bên tai, rồi đèn lồng bỗng nhiên ảm đạm, như Hồng Đăng Nương Nương đã đi.

Phía bên kia cũng vang lên tiếng hừ lạnh mơ hồ, sau đó âm khí lạnh lẽo biến mất.

Đám người vội vàng đứng dậy, có người muốn đi lên giúp đỡ, vớt Tôn Ngưu Tử ra, nhưng Tôn Ngưu Tử đã tự mình đứng lên.

Thân thể của hắn đã bị dầu chiên nát, nhưng vẫn máy móc đi về phía trước.

Vừa đi, thịt trên người vừa rơi xuống từng khối từng khối, vãi đầy mặt đất. Khi hắn đi đến trước phòng Trịnh hương chủ, hắn gọi một tiếng: “Tỷ phu.”

Nhưng vừa dứt lời, cảm hắn đã bật mở, một viên hạt châu màu đen lặn ra.

Nghe tiếng gọi này, Trịnh đại hương chủ vọt ra khỏi nhà. Vừa lúc Tôn Ngưu Tử ngã về phía trước, ông ta ôm lấy Tôn Ngưu Tử, nhưng thân thể của Tôn Ngưu Tử đã bị chiên đến khô giòn, dùng sức ôm liền gãy đôi.

“Ngưu Tử...”

Ông ta nghẹn ngào, mắt đỏ như máu.

Mặc kệ bao nhiêu người xung quanh nhìn, Trịnh hương chủ vẫn khóc rống. Lâu sau, ông ta mới bình tĩnh, cởi áo bào, thu thập từng mảnh thi cốt của Tôn Ngưu Tử vào trong túi.

Ông ta đi theo con đường Tôn Ngưu Tử đã đi, nhặt từng khối thịt nát rơi trên mặt đất.

Làm xong những việc này, ông ta đột nhiên quay sang nhìn Hồ Ma với ánh mắt hung dữ.

Hồ Ma thâm than một tiếng, nhìn thẳng vào mắt Trịnh hương chủ lạnh lùng nói: “Trịnh hương chủ, chúc mừng ngài lập đại công!”

Trịnh hương chủ đang ở bờ vực bùng nổ, nghe Hồ Ma nói mỉa mai, mắt ông ta đỏ ngầu như muốn nhỏ máu.

Mọi người xung quanh đều hoảng sợ, chuẩn bị sẵn sàng để ngăn cản ông ta tấn công.

Nhưng sau một hồi lâu, Trịnh hương chủ vẫn không ra tay, chỉ vung tay áo lau nước mắt.

Khi tay áo rơi xuống, một nụ cười kỳ lạ hiện lên trên khuôn mặt của ông ta. Ông ta gật đầu với Hồ Ma và nói: “Được.”

“Rất tốt!”

...

Nói xong, ông ta khoác áo bào đựng thi cốt của Tôn Ngưu Tử lên vai, đi qua đám người và rời đi.

“Họ đã kết thù không đội trời chung...”

Hồ Ma trầm giọng trầm nghĩ. Nếu có thể lựa chọn, hắn tuyệt đối không muốn kết thù với một kẻ như vậy.

Nhưng thù đã kết, cần gì phải nhún nhường?

Cái chết của Tôn Ngưu Tử tuy thảm thương, nhưng nếu không có người chuyển sinh âm thầm giúp đỡ, thì người nhảy vào chảo dầu lúc này chẳng phải là chính mình hay sao?

Hồ Ma khoát tay áo, từ chối lời an ủi của Từ quản sự. Hắn nhìn hai vị hộ pháp cầm đèn lồng rời đi, và người ở hai bên lôi đài cũng đã tản ra.

Hắn ngồi lại trên ghế một lúc, lấy ra ba nén nhang, đi đến trước lôi đài, châm lửa và cắm xuống đất. Hắn lầm bầm nói: “Nếu trong lòng ngươi còn oan khuất, đừng đến tìm ta.

“Thế giới này không ai không có oan khuất, ta cũng không muốn giết ngươi một lần nữa...”

Chương 341. Định hồn hoàn

Chương 341: Định hồn hoàn

Tôn Ngưu Tử chiến thắng mang về vinh quang cho Hồng Đăng Hội. Nếu còn sống, vị trí chương quỹ của chi nhánh ở Thanh Thạch Trấn này có lẽ sẽ không đến lượt Hồ Ma.

Chiến thắng đầm máu trong hai ngày liên tiếp của Tôn Ngưu Tử đã trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi trong hội.

Có người khen ngợi: “Tôn Ngưu Tử trước đây tưởng chừng chỉ là kẻ ăn bám, dựa hơi tỷ phụ để kiếm chác, không ngờ lại là một hảo hán. Giá như biết trước, lúc đánh nhau với hắn đã không ném hắn vào hầm phân.”

Cũng có người cười lạnh: “Hảo hán gì chứ? Hắn ngậm Định Hồn Hoàn trong miệng.”

“Ngậm Định Hồn Hoàn ở trong miệng thì sẽ khóa chặt mạng sống của hắn. Người có cắt hắn thành tám mảnh hắn cũng không cảm thấy đau đớn.”

“Hắn có thể phá giải pháp của đối phương, đun sôi nước, là bởi vì hắn ngậm Định Hồn Hoàn, thổi lửa bằng hồn phách, biến pháp lửa thành hồn hỏa.”

“Sau đó, khi vào chảo dầu, hắn cũng dựa vào tác dụng của Định Hồn Hoàn để chống đỡ. Miễn là hắn không mở miệng nói chuyện, cho dù nổ tung cũng không chết...”

“Nhưng khi hắn xuống lôi đài và gọi một tiếng tỷ phụ, hồn khí tiêu tan, người cũng chết.”

“Tiếc là Định Hồn Hoàn chỉ sử dụng được một lần, pháp lực trên đó sẽ tan biến. Phải mất rất lâu mới nuôi dưỡng lại

được. Nếu không, ta có thể dễ dàng chiến thắng mười trận.”

...

Sau khi tan cuộc, Hồ Ma hỏi Từ quân sự về Định Hồn Hoàn và mới hiểu được biểu hiện kỳ lạ của Tôn Ngưu Tử trên lôi đài. Ngậm định hồn hoàn trong miệng, phía trên thi chú, Tôn Ngưu Tử cũng đã bị điều khiển, coi như muốn đổi ý cũng làm không được..

Nghĩ lại, việc Lư đại thiếu bắt người luyện bảo có lẽ cũng là để thúc đẩy khôi lỗi lên đài và chiến thắng.

Chiến thắng này khiến hai bên cân bằng với bốn trận thắng mỗi bên. Trọng tâm giờ đây nằm ở hai trận cuối cùng.

Cả hai phe đều tung hết cao thủ, liều mạng chiến đấu.

Nhìn chung, tình hình thậm chí còn tệ hơn so với dự đoán của Hồng Đăng Nương Nương. Loại đấu pháp này là cuộc chiến nội lực và lòng trung thành của người dưới trướng.

Là bang phái Huyết Thực lớn nhất Minh Châu phủ, Hồng Đăng Nương Nương vốn có nguồn nhân lực dồi dào, mạnh hơn Thanh Y Bang nhiều. Lẽ ra họ đã phải chiếm ưu thế, nhưng việc họ vẫn ngang tài ngang sức sau tám trận cho thấy Thanh Y Bang đã đầu tư rất nhiều cho lần này.

Hồ Ma lại cảm thấy tiếc nuối.

Giá như hắn đến sớm hơn, hắn có thể tận mắt chứng kiến trận đấu này và học hỏi được nhiều điều mới mẻ. Bây giờ hắn chỉ có thể hỏi han mọi người, dù cũng hiểu được phần nào nhưng không thể bằng trực tiếp quan sát.

Đêm đó, sau khi Dương Cung tan ca trực, họ hẹn nhau uống rượu. Dương Cung giới thiệu một số đệ tử Hồng Hương cho Hồ Ma. Sau khi cả hai bên uống say, Hồ Ma trở về nhà trọ của Từ quân sự, dọn dẹp một căn phòng bên cạnh để ngủ.

Sáng hôm sau, mọi người đã quên chuyện của Tôn Ngưu Tử và chỉ quan tâm đến trận đấu tối nay.

Ai cũng muốn biết vị chương quỹ nữ duy nhất trong mười bảy vị chương quỹ của Hồng Đăng Nương Nương sẽ đưa ra thử thách gì cho đối phương và liệu họ có thể vượt qua được hay không.

Nhiều người còn đùa cợt: “Hoa chương quỹ muốn thắng rất đơn giản, chỉ cần xem đối phương có con hay không, trực tiếp so sinh con với họ... Sinh con mất thời gian dài, so với ngủ nam nhân cũng có thể!”

Một người khác cười hắc hắc: “Sinh con thì chắc thắng, nhưng so ngủ với nam nhân thì chưa chắc.”

“Làm sao người biết người ta không thể ngủ với nam nhân?”

...

“Y...”

Đám người ớn lạnh, lập tức tránh xa kẻ cười hắc hắc đó.

Đêm đến, mọi người lại bất ngờ. Hoa chương quỹ, sau khi tiếng chiêng trống vang lên, bước lên đài, cho người treo một tấm vải thêu dài hơn một trượng trên đài, che bằng rèm.

Nàng xoay người, hướng về phía Thanh Y Bang, cười tủm tỉm nói: “Ta là nữ nhân, không hiểu đàn ông các người chém giết nhau. Nghe nói có việc trọng đại, ta vội vàng thêu bức tranh này cho đại gia hai bên xem...”

“Chỉ là ta không giỏi đếm, thêu thêu lại quên số.

“Bên Thanh Y Bang, vị nào lên đếm xem? Bức tranh này có bao nhiêu người?”

...

Nàng nói rất khách khí, nhưng không ai trong Thanh Y Bang dám chủ quan.

Một lão giả râu tóc bạc phơ lên đài, cười chấp tay với Hoa chương quĩ: “Mời chương quĩ vén màn cho!”

Hoa chương quĩ mỉm cười, vén rèm.

Mọi người dưới đài thấy rõ ràng, đó là một tấm vải thêu, vẽ cảnh sơn thủy, đình tạ. Rõ ràng là đồ cũ, không phải như nàng nói là thêu ngẫu hứng.

Điều quan trọng không phải là vậy, mà là có bao nhiêu người trong bức tranh.

Mọi người dưới đài nhìn kỹ, lại càng không rõ. Bức tranh không nhỏ, với những người đang ngồi hoặc nằm, rõ ràng là có bảy người.

Nhưng điều kỳ lạ là lão đầu của Thanh Y Bang lên đài, mở to mắt nhìn bức tranh thêu, cố gắng dụi mắt, dường như không nhìn rõ. Mọi người dưới đài nóng ruột muốn nhắc nhở lão, nhưng lão không nói một tiếng nào.

Lão càng nhìn càng nhích lại gần, loạng choạng bước ra một bước, nhưng lại vội vàng thu lại.

Hoa chương quĩ cười nói: “Không sao đâu, lão gia tử lại gần nhìn cho rõ. Nếu không được, có thể cầm lên xem.”

Chương 342. Hoa chương quỹ

Chương 342: Hoa chương quỹ

Lão đầu vội vàng tiến thêm hai bước, nhưng vẫn không nhìn rõ. Cuối cùng, lão gần như áp mắt vào bức tranh.

Lão trừng mắt đỏ bừng, nhưng vẫn hoang mang. Rõ ràng mọi người dưới đài đều nhìn rõ, nhưng lão lại không thể nói ra câu trả lời. Một số người nghi ngờ lão giả vờ.

“Ha ha, Hoa chương quỹ tung Nhiếp Hồn Đồ ra, trận này chắc chắn thắng.”

Bên cạnh, Từ quản sự vuốt râu, mỉm cười nói.

Hồ Ma tò mò hỏi: “Nhiếp Hồn Đồ là gì? Lại là một loại thủ đoạn của các chương quỹ?”

“Ta cũng không rõ chi tiết.”

Từ quản sự giải thích: “Chỉ biết đây là bảo vật do sư nương truyền cho Hoa chương quỹ. Nàng là nữ nhi, không có bản lĩnh như Thủ Tuế Nhân, nhưng vẫn có thể quản lý đám người dưới trướng, thay Hồng Đăng Hội cai quản một trang tử lớn như vậy, chính là nhờ vào bảo bối này...”

“Có nhiều lời đồn về bảo bối này. Nghe nói một năm nọ, có một yêu nhân cùng đám lưu phi xông vào trang mẫu đơn của Hoa chương quỹ, muốn hút máu ăn thịt nàng. Nàng tự biết không thể chống lại, bèn sử dụng bảo vật này vây nhốt tất cả mọi người trong trang điền. Ba ngày sau khi nàng quay lại, trang điền bên trong...”

“... Máu chảy thành sông, thi thể không còn nguyên vẹn, miệng của mọi người đều dính thịt người.”

...

Hồ Ma nghe vậy, tưởng tượng hình ảnh đó, không khỏi buồn nôn.

Có vẻ như vị Hoa chương quỹ này không dựa vào bản thân hay pháp môn, mà chỉ dựa vào một bảo bối để hành tẩu giang hồ.

“Có thể... sờ thử không?”

Lúc này trên lôi đài, lão đầu tử của Thanh Y Bang mở to mắt nhìn cũng không thể nhìn rõ.

Hai mắt của lão đã sung huyết, nhìn những thứ khác cũng mơ hồ. Lão run rẩy hỏi Hoa chương quỹ.

Hoa chương quỹ mỉm cười: “Tất nhiên là được. Ngài sờ thoải mái, nếu có bẩn thì ta giặt là được.”

Dưới lôi đài xôn xao, lo lắng Hoa chương quỹ quá đáng. Bức tranh thêu này không phải là tranh vẽ, mà là hình tượng nổi lên, sờ vào chẳng phải là sờ vào người sao?

Nhưng do luật đấu pháp, sau khi lên đài không ai được bỏ cuộc, chỉ có thể kiên trì nhìn tiếp.

Quả nhiên, lão đầu tử kia tiến đến trước bức tranh thêu, run rẩy đưa tay ra sờ soạng.

“Một, hai...”

Hắn vừa sờ soạng, vừa đếm số, lòng thầm định thần, quả nhiên có thể sờ ra.

Nhưng càng đếm, cơ thể lão càng mệt mỏi, một cánh tay run rẩy không ngừng. Hoa chương quỹ mỉm cười, nhưng trong lòng cũng lo lắng khi lão đếm đến số cao hơn.

Khi đối phương đếm đến người thứ năm, cơ thể lão run lên, nhiều người trong Thanh Y Bang đứng lên, nhìn chòng chọc vào lôi đài.

Nhưng không ai ngờ rằng, khi lão đầu tử sờ đến người thứ sáu, lão như say rượu, run rẩy báo ra số “sáu”, rồi tiếp tục sờ soạng, ngón tay chạm đến người thứ bảy, khiến trái tim mọi người như treo lơ lửng.

“Hồn bảo.”

Hồ Ma và Từ quân sự bên cạnh đều mở to mắt nhìn, lo lắng nhưng không hiểu rõ nguyên lý.

Lão bàn tính từng hốt Hồ Ma hai viên huyết thực hoàn lại khẽ nói:

“Bên trong bức tranh của Hoa chương quỹ là một kiện pháp bảo của Tảo Quỷ Nhân. Tuy thoát nhìn như người Thanh Y Bang đang sờ tranh thêu, nhưng thực tế là Ác quỷ bên trong đang nuốt chửng mạng sống của lão, giống như bị bảy con ác quỷ thổi vào trán lúc nửa đêm.”

“Lão có thể thắng hay không, phụ thuộc vào sức sống của lão, có thể chống đỡ đến khi sờ ra người thứ bảy trong bức tranh thêu hay không...”

...

Mọi người nhìn lão bàn tính, không ngờ lão lại hiểu biết. Có lẽ lão từng nghe qua, nhưng giờ đây, ai cũng không rảnh hỏi nhiều.

Hai bên lôi đài im lặng, chỉ chờ lão đầu tử này nói ra chữ “bảy”.

Nhưng đúng lúc này, lão ngã quỵ xuống đất, im lặng tắt thở.

Lão bàn tính thờ dài, lắc đầu: “Cuối cùng vẫn là một người không đầu lại bảy con ác quỷ trong đó. Cũng không có cách nào, người kia có thể chống đỡ lâu như vậy đã là cao nhân hiếm thấy.”

“Có lẽ Thanh Y Bang âm thầm mời đến một vị cao nhân, chỉ để bất ngờ thắng một trận.”

“Nhưng cũng không có cách nào. Dù đạo hạnh cao, nhưng trong loại đấu pháp này, lão chịu thiệt thòi lớn khi phải liều mạng bằng chính mạng sống của mình.”

“Thanh Y Bang thực ra đã đi sai nước cờ. Nếu cử một thanh niên khỏe mạnh ra trận, dù đạo hạnh không bằng lão, nhưng cũng có cơ hội đếm đến người cuối cùng...”

...

Hồ Ma và mọi người nghe vậy, lòng đều chùng xuống.

Loại đấu pháp Hồng Đăng này quả nhiên là từng bước đều có hố. Ai có thể ngờ rằng Thanh Y Bang suýt chút nữa đã thắng một trận một cách bất ngờ?

Trên lôi đài, Hoa chương quỹ mỉm cười, thu bức tranh thêu lại, hướng về lão đầu tử trên mặt đất nói:

“Ngài đã nhường.”

...

Trong lòng thầm nghĩ: “Lộ ra pháp bảo ở trước mặt nhiều người như vậy, sau lại phải tìm người thêu thêm thì mới có thể tiếp tục sử dụng.”

Chương 343. Nhớ kỹ người

Chương 343: Nhớ kỹ người

“Được...”

Phía Hồng Đăng Hội sững sờ nửa ngày mới nhận ra Hoa chương quỹ đã thắng, thắng một cách gọn gàng.

Họ lập tức đứng dậy, reo hò chúc mừng. Ngay cả những chiếc đèn lồng đỏ bên loi đài cũng như đỏ rực lên vì vui mừng.

Cho đến lúc này, đã thi đấu chín trận, Hồng Đăng Nương Nương thắng năm trận. Cho dù trận sau thua, họ cũng sẽ hòa. Dĩ nhiên, Hồng Đăng Nương Nương sẽ không chịu nhận nếu kết quả cuối cùng là hòa, nhưng các bang chúng cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm thở ra.

Phía Thanh Y Bang thì chìm trong im lặng. Nhiều người đứng dậy bỏ đi, bỏ mặc thi thê lão đầu tử trên đài.

So với sự phấn chấn trước một đêm, sĩ khí của họ giờ đây đã xuống thấp đến cực điểm.

“Tiếp theo trận đấu của Địa Qua Thiêu sắp đến...”

Hồ Ma đứng lên, trầm nghĩ: “Chẳng biết nàng chuẩn bị chiêu gì, Nhị Oa Đầu sẽ dự định làm sao thắng nàng.”

Ngay lúc hấn đang suy nghĩ, chuẩn bị quay trở về, thì đột nhiên, hấn nhìn thấy những ánh sáng đỏ rực tiến về phía mình. Đi đầu là một đội người che mặt, mang theo khí tức bí ẩn, đang thả hương.

Trên tay họ là một chiếc đèn lồng màu đỏ nhỏ xinh.

Chiếc đèn lồng này tuy không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn cả đèn lồng tuần tra ban đêm trong đền trang, nhưng lại được trang trí cầu kỳ, vô cùng tinh xảo. Ánh sáng rực rỡ từ trong đèn lồng tỏa ra màu đỏ thắm như máu, mang theo một bầu không khí yêu dị khó tả.

“Đây là...”

Bị ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào, Hồ Ma không khỏi giật mình. Hắn có cảm giác như toàn thân mình, cả bên trong lẫn bên ngoài, đều bị một ánh mắt nào đó nhìn thấu.

Bản năng cảm nhận nguy hiểm khiến toàn thân hắn nổi gai ốc, lập tức trở nên bối rối, cảnh giác nhìn về phía những người thấp hương này.

“Nương nương có lời muốn hỏi người...”

Lúc này, người đi đầu, tay cầm đèn lồng đỏ thấp hương, đột nhiên cất tiếng nói, âm thanh như từ hàm băng vớt ra.

“Cho nên...”

Hồ Ma nghe vậy, mới sực nhớ ra: “Đây là nương nương... bản thể?”

Hắn từng đề cập đến việc Hồng Đăng Nương Nương sử dụng lực lượng giáng lâm trong đèn lồng đỏ, nhưng cảm nhận được sự khác biệt lớn về sức mạnh giữa hai bên, hắn lập tức đoán ra, vội vàng cúi đầu chuẩn bị hành lễ.

Nhưng người thấp hương lại phát tay, nói: “Thôi.”

“Nương nương muốn hỏi người một câu, là người mang về tin tức về người sẽ thay Thanh Y Bang xuất trận là người ở trong môn đạo hình hồn?”

“...”

Hồ Ma lòng như lửa đốt, nhưng trên mặt chỉ có thể càng thêm nghiêm túc, trầm giọng nói: “Vâng, tất cả thông tin liên quan, ta đều đã báo cáo chi tiết cho hai vị hộ pháp.”

Hắn không dám nhìn thẳng vào đèn lồng đỏ, nhưng có thể cảm nhận được ánh sáng yêu dị của nó đang chuyển động, như thể thể hiện cảm xúc của một người.

Người thấp hương im lặng một lúc, như đang nghe Hồng Đăng Nương Nương, sau đó đột nhiên nhấn mạnh: “Tin tức này có thật không?”

Hồ Ma đã trót dân thân, chỉ có thể nói: “Thật.”

Ánh sáng đỏ yêu dị của đèn lồng bỗng nhiên dịu đi, giọng nói của người thấp hương cũng trở nên mềm mỏng hơn, thản nhiên nói: “Nương nương nói, chuyện này rất quan trọng, tuyệt đối không thể thất bại.”

“Nếu tin tức ngươi mang về là thật, ngươi sẽ được thưởng gấp đôi.”

“Nếu là giả...”

“...”

Y hơi dừng lại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không cần ta nhắc nhở ngươi, ngươi cũng biết hậu quả.”

Hậu quả còn có thể thế nào?

Lột da? Rút gân? Hay biến thành đá như yêu nhân Đàn Nhi Giáo trước đây?

Hồ Ma trong lòng bất đắc dĩ, nhưng bị đèn lồng đỏ chiếu vào, hắn không dám biểu lộ ra, chỉ có thể trả lời: “Vâng.”

Nói xong, người thấp hương cầm đèn lồng đi thẳng về phía trước, như thể đại diện cho nương nương đã hỏi xong. Nhưng khi y đi được hơn trượng, ánh sáng đỏ của đèn lồng lại thay

đổi, hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Hồ Ma, trên mặt nở một nụ cười nhạt:

“Đúng, nương nương nói, nàng nhớ kỹ người!”

“...”

“Nhớ kỹ ta?”

Hồ Ma đợi cho đến khi ngọn đèn lồng đỏ đi xa mới đứng lên, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng.

Hồng Đăng Nương Nương nhớ đến mình như thế nào, chẳng lẽ là vì lần trước mình mời nàng đến trang trại để đổi phỏ với Đàn Nhi Giáo?

Nàng này có trí nhớ tốt nhỉ!

Về lý thuyết, được ông chủ công ty ghi nhớ không phải là chuyện xấu, nhưng khi nghĩ đến ánh sáng đỏ yêu dị của đèn lồng, Hồ Ma lại cảm thấy toàn thân run rẩy.

Bây giờ hắn cũng hiểu rằng Hồng Đăng Nương Nương coi trọng kết quả của trận đấu này như thế nào.

Về lý thuyết, với tỷ số năm thắng bốn thua hiện tại, nàng đã chiếm ưu thế, nhưng nàng không muốn bỏ qua trận cuối cùng, quyết tâm chiến thắng bằng mọi giá, thậm chí tự mình đến để xác nhận thông tin với hắn.

Nhưng Hồng Đăng Nương Nương đích thân hứa hẹn sẽ thưởng cho hắn nếu tin tức là thật, vậy rốt cuộc sẽ thưởng bao nhiêu?

Nhị Oa Đầu muốn lập một công lao lớn cho hắn, giờ xem ra có hơi quá lớn rồi?

Chương 344. Lão Bạch Kiền tiên bối

Chương 344: Lão Bạch Kiền tiên bối

Ngay lúc này, nguy hiểm lại tăng lên. Hóa ra, trận cuối cùng của Thanh Y Bang, nếu không phải Địa Qua Thiêu hoặc sư huynh của nàng ra trận, mình sẽ gặp rắc rối lớn...

“Hò đại chất nhi, thế nào?”

Lúc này, nhìn thấy Hồng Đăng Nương Nương đi xa, Từ quân sự và những người khác vội vàng tiến đến.

Vừa nãy, họ cũng nhìn thấy người thấp hương cầm đèn lồng đến nói chuyện với Hồ Ma. Tiếc là ánh sáng đỏ của đèn lồng chiếu vào, bọn họ không nghe được âm thanh, họ chỉ chú ý đến nụ cười của người thấp hương khi rời đi và câu nói “Hồng Đăng Nương Nương nhớ kỹ người”.

Nghe có vẻ không phải chuyện xấu?

“Cũng không có gì.”

Hồ Ma nhìn ra vẻ tò mò của họ, nhưng không dám nói gì vì biết chuyện này rất quan trọng. Hắn chỉ nói: “Nương nương hỏi ta vài chuyện.”

Từ quân sự và những người khác nhìn nhau, trầm nghĩ: “Mặt mũi lớn thật, nương nương đích thân đến hỏi chuyện?”

Nhưng họ không dám hỏi, Hồ Ma cũng không dám nói ra ngoài. Hắn chỉ nói vài câu mơ hồ rồi vội vàng cùng Từ quân sự đi ngủ, thậm chí không quan tâm đến việc uống rượu với Dương Cung như đã hẹn trước.

Chuyện này có chút nghiêm trọng!

Ban đầu, hắn chỉ muốn truyền lời và góp sức, nhưng giờ đây, nương nương quá coi trọng, khiến hắn cũng gặp nguy hiểm.

Nhị Oa Đầu đã thuyết phục được Địa Qua Thiêu chưa?

Lý do hắn đồng ý quay lại là vì Nhị Oa Đầu nói đã đạt được thỏa thuận với Địa Qua Thiêu, nhưng dù sao hắn cũng chưa hỏi trực tiếp Địa Qua Thiêu...

Ngủ một chút, rồi liên lạc với Địa Qua Thiêu để hỏi trực tiếp cho yên tâm.

Trước đây, vì khoảng cách xa, hắn không liên lạc được với nàng, nhưng bây giờ chỉ còn trận cuối cùng, nàng chắc chắn sẽ đến, hắn có thể trực tiếp gọi nàng.

“Lão Bạch Kiền gọi Địa Qua Thiêu, có nghe thấy không?”

Đêm khuya, Hồ Ma bước vào linh miếu bản mệnh, đặt tay lên lư hương và khẽ gọi tên Địa Qua Thiêu vài lần. Lo lắng trong lòng, hắn bỗng thấy một sợi hương mệnh liên tục hướng về phía sương đỏ. Giọng Địa Qua Thiêu vang lên đầy phấn khích:

“Tiền bối, hóa ra ngài cũng ở gần đây à? Ta đang muốn cảm ơn ngài vì đã giới thiệu cho ta một chỗ tốt.”

“Ta đến đây để góp vui.”

Hồ Ma che giấu lo lắng trong lòng, khàn giọng cười nói: “Xem ra Nhị Oa Đầu đã đi tìm ngươi rồi. Tuy nhiên, trước đây ta nghe ngươi nói muốn thắng trận này, nhưng giờ lại muốn thua, liệu ngươi có trách ta không?”

“Trách gì ngài?”

Địa Qua Thiêu ngạc nhiên nói: “Tiền bối Nhị Oa Đầu không nói cho ngài biết hần hứa cho ta bao nhiêu chỗ tốt?”

“Ta muốn thắng trận này cũng là để tranh danh tiếng, sau đó kiếm một chỗ dựa. Bây giờ trực tiếp bỏ cuộc, không phải là tốt hơn hay sao?”

“Nói cho ngài biết, trước đây ta còn nghĩ cách để sư huynh của ta không tham gia, giờ thì tốt rồi, ta tự mình ra trận, trước tiên lấy lòng Hồng Đăng Nương Nương.”

“Biết đâu sau này vào Hồng Đăng Hội, ta và tiền bối Nhị Oa Đầu còn phải nhờ cậy ngài?”

“...”

“Hô...”

Nghe câu trả lời của Địa Qua Thiêu, Hồ Ma cuối cùng cũng yên tâm.

Xem ra lão huynh Nhị Oa Đầu vẫn đáng tin cậy trong những chuyện quan trọng như vậy. Nếu y lật lọng, coi như hại mình.

Vừa buông bỏ lo lắng, Hồ Ma lại bỗng nhận ra điều kỳ lạ trong lời nói của Địa Qua Thiêu, tò mò hỏi: “Ta?”

“Chăm sóc các người?”

“...”

“Đúng vậy...”

Địa Qua Thiêu bí mật nói: “Tiền bối Nhị Oa Đầu đã nói với ta rằng ngài là một cao nhân ẩn dật trong Hồng Đăng Hội, ngay cả tiểu thư Bạch Bò Đào Tửu cũng phải nhờ cậy ngài. Hần càng nói rằng nếu không có ngài che chở, mạng già này của ta đã nhét vào Lão Âm Sơn rồi...”

“Ta thật may mắn khi gặp được ngài...”

“Tiền bối, tiền bối, chúng ta cũng coi như đã hợp tác qua. Sau này khi ta vào Hồng Đăng Hội, ta sẽ theo ngài...”

“Theo ta?”

Hồ Ma cảm thấy kỳ lạ: “Nhị Oa Đầu nói gì với nàng vậy?”

“Còn nữa, hiện tại ngươi vẫn là người của Thanh Y Bang, sao có thể há miệng ngậm miệng đều là ‘Hồng Đăng Hội chúng ta’...”

“Hóa ra Nhị Oa Đầu không phải tìm ngươi tiết lộ đề thi, mà là trực tiếp xúi giục ngươi?”

“...”

“Mọi người giúp đỡ lẫn nhau để sinh tồn trong thế giới này mà thôi...”

Bị Địa Qua Thiêu gọi là cao nhân ẩn dật trong Hồng Đăng Hội, Hồ Ma dù da mặt dày cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng lời nói đã đến nước này, hắn chỉ có thể giữ phong thái cao nhân, thuận miệng nói vài câu rồi ngắt kết nối.

Vẫn không yên tâm, Hồ Ma muốn hỏi Nhị Oa Đầu đã thương lượng với Địa Qua Thiêu như thế nào. Nhưng không ngờ, Nhị Oa Đầu vừa kết nối đã cười như tên trộm:

“Huynh đệ không cần cảm ơn ta.”

“Cô gái này hiểu chuyện lại thông minh, nói chuyện còn êm tai, nghe y như kiểu tiểu sư muội ngoan ngoãn đáng yêu!”

“Đều là huynh đệ, giúp đỡ ngươi một chút thì sao? Chẳng lẽ ta còn không hiểu?”

“...”

Hồ Ma nghe xong không còn gì để nói, trong đầu Nhị Oa Đầu mỗi ngày chứa cái gì vậy?

Có phải vì sống quá nhàn rồi nên không nghĩ đến chuyện khác?

Ta không giống người, ta còn muốn sống, còn muốn học bản lĩnh, còn phải nhanh chóng luyện sống thật...

... Không luyện sống cái này, đi tán gái thì có ích lợi gì?

Chương 345. Địa Qua Thiêu lên sân

Chương 345: Địa Qua Thiêu lên sân

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Hồ Ma cũng tạm thời yên tâm.

Sáng hôm sau, cùng Dương Cung và mọi người ăn sáng, nghe họ bàn tán sôi nổi về việc tối nay ai sẽ thắng, ai sẽ thua. Dù chịu áp lực từ những người ở trên, nhưng những người ở dưới vẫn có nhiều hoạt động giải trí.

Ngay từ trận đầu tiên, mọi người đã bắt đầu cá cược thắng thua. Bây giờ là trận cuối cùng, không ai chịu thua, nên mọi người tham gia càng hào hứng hơn.

“Lúc đầu, về cơ bản thì ai là bên ra đề trước, người đó có phần thắng lớn.”

“Nhưng hôm trước và ba hôm trước thì lại đảo ngược hoàn toàn, nhưng ta nghĩ... Vẫn là người ra đề trước sẽ thắng!”

“Ta cũng vậy, cược mười lượng bạc.”

“Đánh cược lần cuối các huynh đệ, ta cược ba mươi lượng, chúng ta thua.”

“... Người nhỏ giọng một chút, để nương nương nghe thấy, không những không lấy được tiền mà còn bị hút khô.”

“... ”

Thấy mọi người chơi náo nhiệt, Dương Cung cũng theo cược năm mươi lượng, còn nhiệt tình mời Hồ Ma tham gia.

Hồ Ma chỉ cười trừ: “Ta không thích đánh bạc...”

“... Cho ta cược hai trăm lượng, chúng ta thắng.”

“...”

“Tê...”

Dương Cung và mọi người đều kinh hãi, nhìn Hồ Ma với vẻ kính nể. Huynh đệ này quả thật là trung thành với hội a...

Hồ Ma cũng có chút bất đắc dĩ, hai trăm lượng là gì chứ, ta đã cược cả mạng sống cho Hồng Đăng Nương Nương ...

Mọi người tụ tập, đánh bài, mãi cho đến khi hoàng hôn, các đệ tử của Hồng Đăng Các lưu luyến không rời đi tuần tra, Hồ Ma cũng cùng Từ quản sự đi đến trước lôi đài.

Lần này mọi người đến rất đông đủ, ngay cả Trịnh hương chủ đã biến mất hai ngày không thấy bóng người cũng đến, đoan đoan chính chính ngồi dưới đài, chỉ là mặt vẫn sung, nghe nói là do bà nương trong nhà làm ra.

Thanh Y Bang một phương, như lâm phải đại địch, khí thế thâm nghiêm, Hồng Đăng Hội cũng không thoải mái.

Mặc dù trận này bọn họ coi như thua cũng là hòa, nhưng nếu thật là như vậy, thì danh tiếng của Hồng Đăng Nương Nương sẽ không tốt cho lắm.

Dù sao bình thường họ chiếm nhiều mỏ huyết thực nhất, hưởng cung phụng tốt nhất, nuôi nhiều chương quỹ nhất, nhưng đến lúc so tài, lại chỉ ngang tay với Thanh Y Bang, những người ở trên kia có thể nghi ngờ thực lực của Hồng Đăng Nương Nương.

Thịt rượu theo lệ đã được dọn lên, nhưng chẳng ai có tâm tư ăn uống.

Hai hồi chiêng trống vang lên, từ phía Thanh Y Bang vang lên tiếng cười như chuông bạc. Đám người đang thấp thỏm bồng ngẩn ngơ, nhìn về phía lôi đài.

Chỉ thấy một nữ hài tử mặc bộ quần áo xanh biếc, đầu vấn bím tóc xinh đẹp đang nhảy nhót trên lôi đài.

Nàng diễm lệ lộng lẫy, khiến cho những châu than xung quanh bỗng trở nên ảm đạm.

Hầu hết đám bang chúng đều là những lão gia thô kệch, thấy vậy đều hai mắt sáng rỡ, có chút thất thần.

“Quả nhiên là Địa Qua Thiêu đến...”

Hồ Ma thầm nghĩ, nha đầu này tuy xinh xắn đáng yêu, nhưng cũng có thủ đoạn. Huống hồ...

... Nàng đã lấy chồng, gả cho sư huynh của mình, làm phu nhân của tiệm buôn gạo giàu có.

Cũng chính lúc mọi người đang suy nghĩ miên man, Địa Qua Thiêu khoát tay áo, người của Thanh Y Bang ở dưới đài giúp nàng dắt lên...

... Một con lợn?

Vừa nãy còn đắm chìm trong vẻ đẹp động lòng người của nàng, giờ đây mọi người đều tỉnh mộng.

Một cô nương xinh đẹp như vậy, dắt heo lên đài làm gì?

Hơn nữa thoát nhìn con heo vẫn còn dính bùn đất, mùi thối nồng nặc khiến những người dưới đài không thể nuốt trôi cơm.

” Hồng Đăng Nương Nương Hội, hữu lễ...”

Địa Qua Thiêu dắt heo, khoát tay áo ra hiệu cho bang chúng Thanh Y Bang lui ra, cười hì hì nhìn về phía Hồng Đăng Hội, nói: “Ta vội vàng đến bái kiến thanh y lão gia cùng Hồng Đăng Nương Nương, vài ngày cũng chưa ăn cơm ngon, cũng không có tắm rửa, đi đường mồ hôi nhễ nhại trên người thối lắm...”

Dưới đài có người nhin không được tiếp lời: “Không thối, thơm.”

Địa Qua Thiêu cười nói: “Ta tắm rửa qua, đương nhiên không thối. Ngươi ngửi được mùi, là do mùi ở trên người của vị huynh đệ này ...”

Nói rồi vỗ vỗ con heo, heo kêu hừ hừ một tiếng.

Dưới đài lập tức vang lên tiếng cười, người vừa tiếp lời lập tức nhìn Địa Qua Thiêu với ánh mắt xấu hổ.

“Người nổi bật tới nơi nào đều cũng nổi bật...”

Hồ Ma thâm nghĩ bất đắc dĩ. Trên khán đài, Địa Qua Thiêu cười hì hì nói: “Đến đây, ta chỉ muốn ăn bữa ngon. Dưới đài có rượu có thịt, nhưng ta muốn ăn nhất vẫn là nôi lẩu.”

“Không biết các lão gia ở bên trong Hồng Đăng Hội, có ai cũng biết nấu món này hay không, bồi tiếp ta đi lên nhúng mấy đĩa thịt nha, các người xem, nguyên liệu nấu ăn ta đều đã chuẩn bị kỹ càng nha...”

Mặc dù nữ oa tử đẹp mắt, nói chuyện cũng dễ nghe, nhưng đây dù sao cũng là khiêu chiến, Hồng Đăng Hội nhất thời nhắc lên tâm tư.

“Ha ha, lão đầu tử ta tới đi!”

Lúc này, dưới lôi đài có một tiếng nói già nua tiếp lời, trong đám người, liền thấy một lão đầu tử trên người mặc thái y, vượt qua đám người ra, cười tùm tùm leo lên lôi đài.

Đám người nhìn lên, lại không nhận ra. Hồ Ma cũng có chút ngoài ý muốn, thế mà không phải là đầu trọc chương quỹ mà mình đã từng gặp trước đây.

“Phạm lão gia tử?”

Mấy lão gia hỏa trên bàn đều nhận ra lão, kinh ngạc nói: “Vị này là chủ gánh xiếc nổi tiếng trong thành, cũng là một cao nhân trong môn đạo. Hồng Đăng Hội lại mời được lão đến?”

“Lần trước bọn họ nói Bả Hí khắc hình hồn, lão nhân này chính là người trong môn đạo Bả Hí đó sao?”

Hồ Ma cẩn thận nhìn nhìn, chỉ thấy lão nhân này mặc quần áo, xác thực như người làm xiếc dân gian .

Nhìn trên tạo hình, thì tương tự như giáo chúng của Đàn Nhi Giáo trước đây.

Chương 346. Cắt thịt heo

Chương 346: Cắt thịt heo

Trong lòng cũng lập tức hiểu rõ, Hồng Đăng Hội hẳn đã ý thức được trận chiến cuối cùng này không thể coi thường. Dù đã cử chương quỹ đầu trợ ra trận, nhưng họ vẫn không yên tâm, nên đã dốc hết sức mời đến một vị cao nhân khác để đánh lui đài.

Đương nhiên, việc mời cao nhân này có thể do họ đã bỏ ra nhiều tiền hoặc dùng thủ đoạn.

“Lão gia tử mời ngồi, ta có nồi ở đây...”

Địa Qua Thiêu tuy đang trong trận đấu sát phạt đầy sát ý, nhưng lại nói chuyện rất ngọt ngào, khác hẳn với sự căng thẳng của mọi người. Nàng nói chuyện như thể đang trò chuyện với một người bạn thân thiết.

Vừa nói, nàng vừa liếc mắt ra hiệu, lập tức có người mang lên một cái lò có nồi trên đó. Nàng và lão đầu tử ngồi xuống hai bên lò.

Mọi người ở dưới đài lại bắt đầu lo lắng. Lò được mang lên, chẳng lẽ hai người này lại muốn đốt tay cắt thịt hay sao?

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Địa Qua Thiêu mời lão đầu tử ngồi xuống, liền cười híp mắt nói: “Ngài là trưởng bối, mời ngài ngồi trước. Ta cho ngài thưởng thức thịt heo ta mang đến. Thịt này phải ăn lúc còn nóng hổi mới ngon. Mà ta lại thích ăn thịt ba chỉ, nó rất ngon...”

Vừa nói, nàng vừa cầm một thanh dao nhỏ bằng bạc, quay người vuốt ve hai lần trên thân con heo, sau đó đâm một nhát

dao vào.

Đám người thấy thế đều giật mình.

Biểu lộ của họ bỗng trở nên kỳ quái dị thường. Chỉ thấy Địa Qua Thiêu cắt ra một vết thương trên thân con heo, sau đó cắt một miếng thịt từ bên trong xuống rồi ném vào nồi lửa.

Điều kỳ lạ là con heo không hề có ai giữ hay cố định, nhưng nó vẫn đứng yên tại chỗ, tựa hồ không hề cảm thấy đau đớn. Đầu heo to lớn của nó vẫn ngoe nguẩy sang trái, sang phải và khịt khịt mũi.

“Đây là môn đạo gì?”

Dưới đài, Từ quân sự và mọi người há hốc miệng kinh ngạc: “Làm thế nào để con heo không cảm thấy đau nhức?”

“Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Thanh Y Bang đã mời nhiều người như vậy, đến đây chắc chắn phải có bản lĩnh gì đó.”

“Trận này sẽ không dễ dàng.”

“...”

“Cái gì?”

Ngay cả Hồ Ma cũng không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy hành động của Địa Qua Thiêu.

Trước đây, khi mang tin tức trở về, Hồ Ma đã kể kỹ cho tả hữu hộ pháp nghe về cách thi pháp của Địa Qua Thiêu và sư huynh của nàng. Tuy chỉ là người ngoài cuộc, nhưng Hồ Ma cũng đã giúp tả hữu hộ pháp hiểu rõ ba tuyệt chiêu của họ:

Hoàng quan chỉ, gọi hồn, tiền giấy mua mệnh.

Theo lý thuyết, hiện tại Hồng Đăng Nương Nương sẽ nắm giữ ba tuyệt chiêu này. Trong tình huống không có thêm thông

tin từ Nhị Oa Đầu, Hồng Đăng Hội chắc chắn sẽ chuẩn bị đối phó với ba tuyệt chiêu này.

Tuy nhiên, hành động đầu tiên của Địa Qua Thiêu lại không giống với bất kỳ tuyệt chiêu nào trong ba chiêu đó...

Là Nhị Oa Đầu đã nói dối Địa Qua Thiêu, hay là Địa Qua Thiêu không đáng tin cậy và muốn sử dụng tuyệt chiêu khác để dành chiến thắng?

Vừa nghĩ tới Hồng Đăng Nương Nương trước đây đã tự mình đến nói chuyện với mình, lòng Hồ Ma không khỏi thấp thỏm. Hắn nhìn chòng chọc lên đài.

Thấy Địa Qua Thiêu cắt ra một miếng thịt, sắc mặt của lão đầu mặc白衣 cũng hơi chìm xuống.

Lão nhìn miếng thịt, lại nhìn con heo dường như không hề hấn gì, trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi đưa tay vuốt ve đầu heo, phảng phất rất đau lòng, khẽ thở dài: “Nữ oa tử rất hiểu chuyện, vậy ta cũng trả lại ngươi một khối lớn.”

Nói rồi, lão vuốt ve đầu heo, nhẹ nhàng ấn xuống, sau đó đưa tay xuống đài để người ta đưa dao lên.

Lão nhận lấy dao, cũng cắt lấy một khối thịt lớn từ phía bên kia con heo, còn to hơn cả Địa Qua Thiêu. Tuy nhiên, lão không cẩn thận như Địa Qua Thiêu, mà trực tiếp cắt cả phần thịt cùng da, ném vào nồi lẩu.

Suốt quá trình, con heo chỉ hơi sững sờ, nhưng không hề nhúc nhích.

“Đáng tiếc nồi nước này...”

Địa Qua Thiêu nhìn nồi nước lẩu, lắc đầu nói: “Ta thực sự dự định ăn...”

Vừa nói, nàng vừa cười khi khi, lại bắt lấy con heo, cắt xuống hơn phân nửa chân trước.

Biểu lộ của lão đầu mặc thái y đã trở nên vô cùng nghiêm túc, hiển nhiên đang chịu áp lực rất lớn. Lão chậm rãi lấy ra mấy cây ngân châm, cắm vào mấy vị trí ở trên con heo, sau đó hạ đao từng chút từng chút.

Lão cắt rất chậm, phảng phất chỉ e tay run một cái là hỏng việc. Khi cắt đến cuối cùng, lão đã toát mồ hôi lạnh, nhưng cuối cùng cũng cắt xong, đặt sang một bên và há hốc thở dốc.

“Bọn họ đang đấu xem ai cắt được khối thịt lớn hơn, mà lại không để heo chết?”

“Không chỉ vậy, họ còn phải đảm bảo heo không chết. Ai khiến heo chết dưới đao của mình sẽ thua cuộc.”

“...”

Trong tiếng nghị luận của mọi người, hai người thi nhau cắt thịt con heo, khiến nó máu me đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Thấy lão đầu thái y có thể theo kịp mình, Địa Qua Thiêu bỗng cười cười, trực tiếp rút ra một chiếc cưa nhỏ bằng bạc, từ cổ con heo cưa xuống, xùy xì xì xì, cắt đứt đầu heo. Sau đó, nàng tiện tay ném chiếc cưa sang một bên.

Nàng lục túi lấy ra một nhánh cỏ, đưa tới miệng heo. Con heo lập tức bắt đầu ăn.

Nhưng vừa ăn vào, cỏ đã rơi xuống từ chỗ cổ họng.

Cảnh tượng vô cùng kỳ dị, khiến sân đấu hoàn toàn im lặng, ngay cả ngọn lửa cũng như ngừng nhảy lên.

Chương 347. Quỷ khâu vết thương

Chương 347: Quỷ khâu vết thương

Phân định thắng thua

Trên lôi đài, một màn quỷ dị đang diễn ra. Dưới đài, hai bên đều im lặng đến mức không dám thở mạnh.

Đạo pháp của Hình hồn môn quả thực quá mức quỷ dị. Giết một con heo từ đầu đến cuối mà con heo không hề biết đau, không biết trốn đã là cực kỳ kỳ dị. Bây giờ, ngay cả đầu heo đã bị cắt xuống mà con heo này vẫn còn sống, thậm chí còn có thể ăn cỏ.

Hình ảnh này có sức tác động mạnh mẽ, khiến cả hai bên đều cảm thấy tê cả da đầu. Nàng có thể đối xử với heo như vậy, có phải cũng có thể đối xử với người như vậy hay không?

Vừa mới còn bị vẻ đẹp thanh tú, đáng yêu của Địa Qua Thiêu tiểu thư mê hoặc, giờ đây mọi người đều tỉnh táo lại.

Nhìn lại nàng, họ cảm thấy một loại khí chất âm trầm quỷ dị khó nói thành lời.

Cùng lúc đó, cũng có người nhìn về phía lão đầu tử mặc白衣, cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Trên giang hồ có thuyết pháp về Bả Hí khắc Hình Hồn, vì vậy Hồng Đăng Nương Nương mới mời lão tiên sinh của gánh xiếc lên đài. Tuy nhiên, khắc hình hồn cũng phải phân lúc nào.

Bây giờ, rõ ràng nhất là vị lão tiên sinh mặc白衣 này từ đầu đến cuối chỉ đang cố gắng đuổi theo Địa Qua Thiêu. Bằng

mắt thường cũng có thể nhìn ra, trong trận đấu pháp này, lão đang ở thế hạ phong.

Mà bây giờ, Địa Qua Thiêu lại tung ra tuyệt chiêu, cắt đầu heo.

E rằng dù có làm thế nào lão cũng không thể làm ra cách làm cao minh hơn Địa Qua Thiêu. Ván này đã định là bại.

Thấy lão chỉ cúi đầu ngồi xuống, bên Thanh Y Bang đã muốn nhảy cẫng hoan hô, chỉ thiếu một hơi mà thôi. Bên Hồng Đăng Hội lại chìm trong u mê, mọi người cảm thấy áp lực vô hình, như có ngọn núi đè nặng trong lòng, không biết tương lai sẽ ra sao.

Chẳng lẽ thật sự kết thúc như vậy?

Hồng Đăng Nương Nương sao lại bỏ cuộc, những người bên dưới ai mà không bị liên lụy?

Ngược lại, chỉ có Hồ Ma ở dưới đài nhú mào, mơ hồ cảm thấy mọi việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Dù sao Nhị Oa Đầu đã sớm biết mọi chuyện, từ việc y tự tay sắp xếp mọi việc, nào có lý do thua?

Quả nhiên, ngay tại thời điểm mọi người dưới đài đều cho rằng vị lão tiên sinh mặc thái y này chắc chắn phải nhận thua, không còn lựa chọn nào khác, lão đột nhiên ngẩng đầu lên, thờ dài thật sâu, phảng phất như đang tiếc nuối điều gì.

Sau đó, lão móc ra một cuộn vải bố từ trong ngực. Trên cuộn vải có dán những phù văn kỳ dị. Lão xé toạc phù văn, mở cuộn vải bố ra.

Dưới đài, không biết bao nhiêu người duỗi dài cổ, trừng mắt nhìn. Họ thấy bên trong cuộn vải bố là từng dãy kim khâu.

Những cây kim này thoạt nhìn có vẻ bình thường, có lớn có nhỏ, chất liệu xám đen, giống như kim mà người ta dùng trong

tiệm may.

Còn sợi chỉ thì màu đen, cuộn lại thành từng đoàn. Không thể nhìn ra được nó được làm từ gì, chỉ biết số lượng không nhiều, chỉ có một đoàn.

Thải y lão tiên sinh liếc nhìn Địa Qua Thiêu, khẽ thở dài: “Tiểu cô nương thật bản lĩnh.”

“Tuổi còn trẻ mà đã có tuyệt chiêu này, về sau ai dám coi thường?”

Vừa nói, lão vừa nhặt một cây kim, rút ra một đoạn sợi, xỏ qua kim. Sau đó, lão hướng về phía con heo đã bị cắt rời đầu, bắt đầu vá từng chút một từ thân con heo.

Mọi người dưới đài mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng lại khó tin. Họ nín thở, trừng mắt nhìn, không muốn bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Chỉ thấy lão bắt đầu từ thân con heo, vá lại từng vết cắt. Những đường kim không được tinh tế, có vẻ như là để tiết kiệm sợi chỉ. Cuối cùng, lão ôm lấy đầu heo, dùng kim khâu sợi chỉ, khâu lại khe hở trên cổ.

Con heo lúc này đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, chỉ có điều trên thân đầy những vết sẹo chường mắt và những đường khâu vá.

Làm xong những việc này, thải y lão tiên sinh lại kéo ra một tấm vải thô hình cá chép, khâu lại phần đầu heo rồi niệm thầm trong miệng hồi lâu. Sau đó, lão đột nhiên kéo tấm vải, vỗ nhẹ vào mõng con heo rồi ngồi xuống.

“Gào...”

Đám người vốn đang im lặng quan sát, bỗng nhiên bị tiếng rít chổi tai của con heo làm cho giật mình.

Con heo này vừa mới bị cắt xẻo, thậm chí bị chặt đầu mà không hề kêu tiếng nào. Nhưng bây giờ, nó lại đột nhiên phát ra tiếng rít chói tai.

Mọi người nhìn thấy trên người con heo có hai chỗ đang chảy máu.

Hai chỗ này chính là hai chỗ bị cắt đầu tiên. Thái y lão tiên sinh đã cố gắng khâu vá lại những chỗ khác trên cơ thể con heo, nhưng chỉ hai chỗ này, vì đã bị nấu chín nên không thể khâu vá lại được.

Bây giờ, hai chỗ này trở thành những vết thương chườm mất nhất. Con heo dường như cũng bị đau, liều mạng trốn xuống dưới.

Nó vừa rít vừa chạy loạn, húc đổ bao nhiêu bàn ghế, dọa cho những người vây xem phải bỏ chạy.

Hai bên vây quanh con heo đều là đệ tử của Huyết Thực Bang, đều là những người có bản lĩnh, trong tay cầm hung khí. Tuy nhiên, khi đối mặt với con heo đang chạy đến, không ai dám ra tay chặn lại.

Có một vị tiểu quản sự đã nhận ra chuyện gì đang xảy ra, liền hét hoảng hét lớn: “Đừng chặt, đừng làm tổn thương con lợn này!”

“Về sau hãy nuôi nó, coi nó như tổ tông, chúng ta chăm sóc nó đến già, lo tang sự cho nó...”

Thắng!

Chương 348. Chiến thắng

Chương 348: Chiến thắng

Hồng Đăng Hội phản ứng nhanh chóng, mọi người đều nhận thức được vấn đề này.

Cuối cùng, mọi người đều biết rằng với pháp thuật mới của thái y lão tiên sinh, trận chiến này đã được định đoạt.

Ngươi mô heo mà nó không chết, ta liền cứu sống con heo từ cõi chết.

Ngươi khiến heo không biết đau đớn, mà ta không chỉ cứu sống nó mà còn khiến nó cảm nhận được sự đau đớn, thậm chí biết chạy trốn.

Về phương diện nào, thì pháp thuật của ta cũng cao minh hơn.

Dưới đài náo loạn, còn trên đài, Địa Qua Thiêu cũng hơi kinh ngạc.

Nàng liếc nhìn cuộn vải bố đen, những cây kim xương và những sợi dây pháp thuật còn sót lại của thái y lão tiên sinh. Cuối cùng, nàng thở dài nhẹ nhõm và nói: “Oan cốt châm, nghiệt phát tuyến, lão tiên sinh vẫn là cao minh a...”

“Ngươi có tuyệt chiêu quỷ khâu vết thương này, ta làm sao có thể thắng được ngươi?”

Mặc dù lời nói của nàng như đang khen ngợi, nhưng rõ ràng là nàng đã nhận thua. Tuy nhiên, thái y lão tiên sinh lại không hề vui mừng.

Khuôn mặt lão ta tối sầm, thần sắc vô cùng ảm đạm.

Đối thủ chỉ là một cô gái trẻ, nhưng lão ta đã luyện tập tuyệt chiêu này trong suốt mấy chục năm, và đã thành danh ở Minh Châu Phủ trong suốt mấy chục năm qua.

Người ta lên lời này chỉ là tiện tay thí chú, lão cuối cùng chiến thắng nàng, nhưng phải dựa vào bảo bối bí mật nhất của mình. Hơn nữa, lão có thể sử dụng những sợi chỉ này để cứu mạng này cho con heo chỉ duy nhất một lần.

Lão thực sự không biết làm thế nào để vui vẻ.

Trận chiến này, tuy lão ta thắng, nhưng cũng tương đương với việc dùng danh tiếng mấy chục năm của mình để làm bệ đỡ cho nữ tử trẻ tuổi này.

“Nhận thua, nhận thua...”

Mọi người dưới đài kinh ngạc, nhưng khi nghe thấy lời nói sau đó của Địa Qua Thiêu, họ đột nhiên reo hò.

Họ nghe rõ ràng Địa Qua Thiêu đã tự nhận thua.

Lời nhận thua này chính là đóng dấu xác nhận, không thể chối cãi. Hồng Đăng Nương Nương chắc chắn sẽ thắng trận này.

Sáu thắng bốn thua, Hồng Đăng Nương Nương Hội giành chiến thắng ngoạn mục trong trận đấu pháp này.

“Bả Hí khắc hình hôn, quả là thế!”

Hồ Ma bên cạnh Từ quản sự kích động đứng dậy, liên tục nói: “Phạm lão tiên sinh quả nhiên có một thân bản lĩnh phi thường.”

Một người bên cạnh cũng nói: “Cuối cùng lão ta đã thắng, có vẻ như không phải là bản lĩnh của Bả Hí, nhưng...”

“... Thắng là tốt, thắng chính là bản lĩnh.”

Hồ Ma xem trận đấu này cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt, vội vàng hỏi Từ quân sự: “Bả Hí khắc hình hồn, rốt cuộc là thế nào?”

Từ quân sự tâm trạng tốt, bất chấp tiếng người ồn ào xung quanh, lớn tiếng nói: “Tiểu huynh đệ, người e rằng chưa thực sự gặp qua Bả Hí đâu, bọn họ đều là những kẻ thần bí...”

“Chén rồng múc nước, vẽ tranh thành sông, thần tiên hái đậu, ba con rồng xuống biển, đều là những thủ pháp khiến người ta không thể sờ mó được.”

“Cũng chính vì thường xuyên đi giang hồ, hành động kỳ quặc, nên mới gọi là Bả Hí...”

“...”

“Cái này chẳng phải là ảo thuật sao?”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy kỳ lạ, trước đây khi nghe đến hai chữ Bả Hí, hẳn đã liên tưởng một chút.

Bây giờ nghe xong, càng cảm thấy khó tin về những người này.

Loại thủ pháp lừa gạt này, kiếp trước cũng diễn ra vô số kẻ, không thiếu những màn ảo diệu, nhưng cũng coi là một môn đạo sao?

“Ha ha...”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hồ Ma, Từ quân sự biết hẳn đang nghĩ gì, liền nói: “Trong giới Bả Hí, có câu nói chín giả một thật.”

“Câu nói này có nghĩa là chín phần bản lĩnh của họ đều là giả, mượn chuyện ma quỷ để dọa người, một khi bị vạch trần, sẽ khiến người ta thất vọng, nhưng lại có một phần là thật.”

“Bởi vì người không thể phân biệt được cái nào là thật, nên người chỉ có thể cho rằng tất cả đều là thật.”

“Trên đời này có vô số người đi giảng hồ biểu diễn ảo thuật, nhưng không thể nói họ đều là người của Bả Hí. Trong đó, việc phân chia nội ngoại môn phái trong Bả Hí chính là để xem trong vô số thứ như vậy, có một tuyệt chiêu thật sự hay không ...”

“Nói trắng ra, Bả Hí khắc hình hồn này, chính là ở chỗ môn phái hình hồn, có rất nhiều thủ đoạn dò xét nguồn gốc, thu phục hồn phách.”

“Nhưng người của môn phái hình hồn khi gặp người của Bả Hí thường bó tay chịu trói, bởi vì người của môn phái hình hồn thích đi giảng hồ một cách vòng vo, dò xét nguồn gốc, sử dụng một số thủ đoạn ẩn nấp, còn người của Bả Hí lại xuất thân từ chính giang hồ.”

“Hai bên gặp nhau, dù là vòng vo hay thủ đoạn trong bóng tối, người của môn phái hình hồn thường chưa kịp xuất ra thì đã bị người của Bả Hí nhìn ra, nhưng người của Hình Hồn lại không nhìn thấu người ta!”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy mình lại học thêm được một kiến thức mới, trong lòng thầm khen ngợi.

Nếu nói về điều này, Đàn Nhi Giáo dường như cũng thuộc về Bả Hí, chỉ có điều, đó là tà đạo, khác với lão tiên sinh này.

Mọi người đều kêu đánh Đàn Nhi Giáo, còn lão tiên sinh này, Hồng Đăng Hội lại muốn mời, cũng phải mang trọng lễ, hạ mình xuống.

Bây giờ điều duy nhất không hiểu, ngược lại là Địa Qua Thiêu rốt cuộc là thua thật hay mượn cớ rút lui?

Ngay khi những vấn đề này còn chưa được giải đáp, thì hai bên bang chúng vì phân định thắng thua trong trận đấu pháp này mà biểu lộ khác nhau. Trên đài, Địa Qua Thiêu và vị thái y lão tiên sinh kia còn chưa kịp xuống đài, bỗng nhiên trong tai mọi người vang lên một tiếng hừ lạnh.

Quý khí dày đặc đột nhiên tụ tập từ bốn phương tám hướng, ngọn lửa trong sân bỗng nhiên biến thành màu xanh.

Chương 349. Ác quỷ Thanh Y tức giận

Chương 349: Ác quỷ Thanh Y tức giận

Hồ Ma cảm nhận được luồng khí âm lãnh quỷ dị, trong lòng bỗng chốc run lên.

Hai bên bang chúng lúc này biểu hiện hoàn toàn khác biệt. Hồng Đăng Nương Nương vui mừng khôn xiết vì chiến thắng, hận không thể đốt pháo ăn mừng.

Còn phe Thanh Y Bang thì như cha mẹ chết, lo lắng bất an, không biết tương lai mình sẽ ra sao.

Tất nhiên, cũng có một số người từ đầu đã nhận định là Thanh Y Bang sẽ thua, đã sớm tìm sẵn đường lui, thậm chí đầu quân cho Hồng Đăng Hội. Lúc này, họ tuy tỏ ra thương tiếc, nhưng trong lòng lại vui mừng vì đã chọn phe đúng.

Nhưng trong lúc mọi người kích động hay ảo não, họ đều quên mất một nhân vật quan trọng, đó chính là ác quỷ Thanh Y.

Vị lão tổ tông của Thanh Y Bang này mới là nhân vật then chốt trong trận đấu pháp này. Một khi thua, làm sao y có thể cam tâm?

Trận đấu pháp Hồng Đăng - Thanh Y, thắng xây miếu, thua thì không còn nơi dung thân.

Mức độ coi trọng của y dành cho trận đấu này có thể thấy được qua việc y đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mời người đến.

Mãi đến khi tiếng hừ lạnh vang lên, lòng mọi người đều run lên.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, họ thấy trên lôi đài, bên cạnh Thanh Y Bang, tám vải xanh treo mặt nạ ác quỷ đại diện cho thanh y lão gia đang rung rinh.

Lúc này, dưới ảnh hưởng của một luồng lực lượng âm lãnh, chậu than và bó đuốc xung quanh đều trở nên âm trầm đáng sợ, ánh sáng xanh rờn chiếu lên mặt nạ.

Mặt nạ vốn cứng rắn giờ đây lại như biến đổi biểu cảm, phảng phất có con mắt mở to, khóe miệng nhếch lên.

Nanh nhọn của nó cọ vào nhau, tựa như muốn nuốt chửng người ta.

“Không ổn, thanh y lão gia nổi giận...”

Lúc này, mọi người mới bừng tỉnh, vị thanh y lão gia này thua trận, xem ra không muốn chấp nhận kết quả này.

Tiếng “rầm rầm” vang lên, mặt nạ ác quỷ đột nhiên bùng nổ, hóa thành vô số mảnh vụn bay tán loạn.

Từ trong màn sương mù dày đặc, một bóng người cao lớn xuất hiện, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh.

Hắn chính là thanh y lão gia, vị tổ tông của Thanh Y Bang, người đã sống hơn hai trăm năm.

Lúc này, khuôn mặt hắn vặn vẹo dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu như muốn phun ra lửa.

Hắn nhìn chằm chằm vào Hồng Đăng Nương Nương, gầm lên: “Hồng Đăng Nương Nương, ngươi dám lừa gạt ta!”

Chưa kịp suy nghĩ, một cơn gió âm lạnh ập đến từ phía Thanh Y Bang.

Cơn gió khô quắt, kỳ dị, mang theo âm khí nồng nặc, tiếng cười lạnh mơ hồ vang lên, lượn quanh trong sân. Ngay lập tức, bốn năm người trong Thanh Y Bang đột nhiên bật dậy, há hốc miệng hét lên:

“Thanh y lão gia tha...”

Lời tha mạng chưa kịp nói hết, họ đã ngã quỵ xuống, thân thể nhanh chóng khô quắt.

Như thể bị rút hết máu thịt, chỉ còn lại bộ xương gầy guộc trong bộ quần áo rộng thùng thình, nằm im lìm trên mặt đất.

Đây đều là những người thuộc Thanh Y Bang thua trận trước đó, nhưng không chết, và còn giúp thanh y lão gia sắp xếp cho trận đấu pháp này.

Chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này, các bang chúng của Thanh Y Bang đều sững người, bỗng hét lên và chạy trốn tán loạn.

Thanh y lão gia đã điên, đang nổi cơn thịnh nộ, đang giết người diệt khẩu...

Đám người hỗn loạn chạy trốn, nhưng họ lại nghe rõ tiếng cười lạnh âm trầm vang lên bên tai.

Gió lạnh thổi vào mặt, khiến họ không mở mắt ra được, không nhìn rõ đường đi. Thỉnh thoảng, có người ngã gục trên đường, hoặc co quắp thành một đoàn, hoặc nhắm mắt đọc chú, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn thân thể mình biến thành bộ xương khô.

Ngay cả linh hồn cũng bị chiếc mặt nạ quỷ há miệng nuốt chửng.

Chỉ có những đệ tử mặc quần áo xanh, tóc bện, giữa trán điểm chấm đỏ là vẫn giữ được sự bình tĩnh, tuy có chút hoảng loạn nhưng không hề di chuyển.

Đây là những đồng tử thanh y của Thanh Y Bang, tương tự như đệ tử hồng hương của Hồng Đăng Hội.

Bọn họ là những người trung thành nhất với thanh y lão gia, nên không bị giết.

Hồng Đăng Hội chứng kiến thảm kịch xảy ra bên Thanh Y Bang, lòng người bàng hoàng, vô thức nhảy dựng lên, tránh xa đối phương.

Ngay lúc thanh y lão gia nổi giận, Địa Qua Thiêu trên đài cũng hét lên một tiếng.

Cùng với vị thái y lão tiên sinh, cả hai vẫn chưa kịp xuống đài đã nghe tiếng cười lạnh của thanh y lão gia và cảm nhận được luồng gió âm lạnh quỷ dị cạo xương rút hồn.

Luồng gió âm này từ dưới đài cuốn lên, vượt qua thái y lão tiên sinh, hướng thẳng đến Địa Qua Thiêu.

Nàng lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng muốn trốn, nhưng đã cảm thấy luồng gió âm ập đến sau lưng, phảng phất bị bàn tay vô hình nắm lấy.

Lực lượng này quá mạnh mẽ, không cùng đẳng cấp với nàng, dù học nhiều pháp thuật cũng không thể chống lại.

Sắc mặt Địa Qua Thiêu đại biến, đột nhiên quyết định liều mạng, quay ngược lại lao về phía Hồng Đăng Hội, đồng thời kêu to: “Ta thề trung thành với nương nương, cầu nương nương bảo toàn tính mạng của ta!”

Ngay lúc tiếng kêu vang lên, cơ thể nàng đột nhiên ngã quỵ.

Một bắp chân của nàng phảng phất bị một lực lượng vô hình kéo lên, hướng về sau kéo đi.

Bắp chân bị kéo này khô quắt, héo úa một cách nhanh chóng, như bị rút hết máu thịt.

Chương 350. Thông âm

Mạnh gia

Chương 350: Thông âm Mạnh gia

Nhưng ngay khi Địa Qua Thiêu sắp bị thanh y ác quỷ kéo về, dường như lời cầu cứu của nàng đã lay động được Hồng Đăng Nương Nương, những chiếc đèn lồng đỏ trên đài bỗng nhiên sáng rực rỡ, chói mắt.

Ánh sáng đỏ như máu từ trong đèn lồng lan ra, chiếu sáng hơn nửa lô đài.

Cả thái y lão tiên sinh và Địa Qua Thiêu đều được bao phủ trong ánh sáng đỏ.

Địa Qua Thiêu sắp bị kéo đi, nhưng khi ánh sáng đỏ rơi xuống, lực lượng kéo nàng lập tức bị đẩy ra ngoài lô đài. Nàng lăn lộn liên tục, chạy đến chỗ Hồng Đăng Nương Nương.

Cùng lúc đó, ác quỷ Thanh Y bị buộc ra khỏi lô đài bỗng nhiên nổi giận, cuồn cuộn gió âm mang theo sự tức giận mãnh liệt, đè ép lên đài.

“Rắc rắc...”

Hai loại sức mạnh va chạm, giao thoa trên lô đài, khiến toàn bộ lô đài bằng gỗ nứt toác như bánh tráng.

Vô số mảnh gỗ vụn, vãi rách tung bay khắp nơi.

Đây là hai đại tà ma có thực lực mạnh nhất ở Minh Châu thành đang trực tiếp giao thủ. Mọi người có mặt ở đây đều có

bản lĩnh, nhưng chỉ đứng bên ngoài cũng cảm nhận được áp lực, sợ hãi, trợn mắt không lên tiếng.

Hồ Ma không chút do dự, nhanh chóng lui về phía sau, không dám quay đầu lại.

Mặc dù rất muốn nhìn cấp bậc như Hồng Đăng Nương Nương giao chiến, nhưng Hồ Ma vẫn ưu tiên bảo toàn mạng sống.

Khi hắn nhanh chóng trốn khỏi lôi đài, vô tình liếc nhìn, lại thấy Từ quân sự, Lão bàn tính thiếu mình hai mươi viên huyết thực, thậm chí Trịnh hương chủ, cùng những người chưởng quỹ thân cận trong hội, lúc này cũng ôm đầu, chạy trốn còn nhanh hơn cả mình.

Tuy nhiên, trên đường trốn chạy của bọn họ, đột nhiên xuất hiện một đám người, tiếng hét vang lên:

“Đệ tử hồng hương ở đâu? Thay nương nương chúng ta, chém chết đám ác quỷ Thanh Y đã thua trận này!”

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn lại, thấy Dương Cung và đám đệ tử quanh em cột dây lưng đỏ đang từ đường khác chạy nhanh đến.

Mỗi người bọn họ sát khí凛冽, rút ra hương, cắm trên đỉnh đầu.

Hai vị hộ pháp trước mặt họ không hề động thủ, chỉ thi pháp nâng đỡ ngọn đèn lồng đỏ.

Bên ác quỷ Thanh Y, những đồng tử thanh y cũng ngẩng đầu lên một cách yêu dị, chuẩn bị xông lên lôi đài.

Hồ Ma thầm nghĩ: “Cách kiếm ăn của mọi người quả nhiên khác nhau.”

Dù trong lòng đã nhận Dương Cung là hảo huynh đệ, nhưng lúc này, Hồ Ma chỉ biết chạy trốn càng nhanh càng tốt.

Ai cũng không biết trận chiến này sẽ ra sao, ban đầu chọn đầu pháp là để tránh chém giết trực tiếp, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn không tránh khỏi, Hồng Đăng Nương Nương và thanh y ác quỷ trực tiếp giao thủ, e rằng thị trấn này sẽ bị hủy diệt.

Bọn họ liên tục chạy ra vài chục trượng, không dám dừng bước, hận không thể trực tiếp chạy ra khỏi thị trấn.

Nhưng lúc này, bên ngoài cửa trấn đột nhiên vang lên tiếng chuông vang leng keng thanh thúy.

Thanh âm thanh u du dương, không vang dội nhưng lại vô cùng rõ ràng, như một luồng thanh khí lạnh từ xa ùa vào thị trấn.

Hồng Đăng Nương Nương và thanh y ác quỷ đang giao chiến dữ dội, máu me văng tung tóe, dường như bị thanh âm này làm suy yếu đi phần nào.

Đám người Hồng Đăng Nương Nương đang chạy trốn giống như bị một luồng ma lực trấn áp, ý nghĩ muốn chạy trốn trong đầu nháy mắt biến mất, cả đám đứng chết trân tại chỗ, trong ánh mắt ngập tràn sự kính sợ đối với những thứ thần bí, nhìn về phía cửa trấn.

Sau đó, họ mơ hồ thấy một đội người đi trong bóng đêm, hướng thị trấn mà đến.

Dường như họ là người sống, nhưng lại bị bao phủ bởi một lớp khí chất mơ hồ mà không ai nhìn rõ.

Chỉ mơ hồ thấy có người cầm cờ, có người cầm trượng, có người cầm chuông, có người khiêng kiệu, còn có bóng quỷ lơ lơ lượn lơ, nhảy múa xung quanh kiệu, ha ha hí hí.

Nhìn thấy đội người này, ai ai cũng cảm thấy kinh ngạc không hiểu, sau đó những người này lập tức phản ứng, trong lòng run lên, đột nhiên cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Hồ Ma cũng vậy, nhìn sơ qua, trong lòng run lên.

Hắn nghĩ đến bà bà.

Lúc trước khi bà bà muốn về tổ, dường như cũng có một đội nghi trướng như vậy đến đón, giống như trận chiến này.

Tuy nhiên, nghi trướng đón bà bà dường như có quy cách cao hơn một chút.

Hồ Ma không rõ ràng khác biệt nằm ở đâu, chỉ cảm thấy nghi trướng đón bà bà càng thêm bí ẩn và quy mô lớn hơn.

Hắn cũng ý thức được những người này đến từ đâu, vội vàng cúi đầu.

Nhưng hình ảnh này đã in sâu vào tâm trí hắn.

Đội nghi trướng vây quanh một cỗ kiệu, hư ảo như sương mù, mang theo một luồng khí âm trầm, di chuyển từ tây sang đông, tiến vào thị trấn Chu Môn, rồi nhanh chóng đi đến trung tâm thị trấn.

Khi họ đến trước lôi đài, trận chiến ác liệt giữa Hồng Đăng Nương Nương và ác quỷ Thanh Y đã sớm dừng lại.

Ngay cả những đệ tử hồng hương, hộ pháp và đồng tử thanh y cũng đều quỳ xuống.

Từ trong kiệu vang lên tiếng cười khẽ, một bàn tay thò ra ngoài.

Khi bàn tay này xuất hiện, liền có hai cỗ âm phong hình thành vòng xoáy hướng về phía cỗ kiệu sau đó từ từ tụ lại.

Mơ hồ ở phía trước cỗ kiệu kia, thế mà xuất hiện một nữ tử mặc hồng y, chải búi tóc cung trang, cùng một nam tử mặc thanh y, mặt xanh nanh vàng.

Cả hai đều quỳ gối trước kiệu, người co rúm lại, được bàn tay kia khẽ vuốt ve.

“Muốn đấu pháp thì đấu pháp, thua thì chịu thua.”

“Nếu đã đấu pháp mà còn muốn đánh nhau, vậy còn đấu pháp để làm gì?”

Giọng nói trong kiệu nhẹ nhàng vang lên, mang theo ý trêu chọc.

Hai người quỳ trước kiệu đồng thời cúi đầu bái lạy, không dám oán giận nửa lời.

Chương 351. Quay về

Chương 351: Quay về

Sự im lặng đến mức đáng sợ bao trùm thị trấn.

Không ai ngờ rằng, khi thanh y lão gia hất bàn đánh bạc, chuẩn bị đao thật thương thật đánh với với Hồng Đăng Nương Nương, lại xuất hiện một cỗ kiệu bí ẩn.

Càng không ai nghĩ tới, khi nhìn thấy cỗ kiệu này, Hồng Đăng Nương Nương và thanh y lão gia đang trong trạng thái thịnh nộ, lại trở nên ngoan ngoãn lạ thường.

Hai đại tà ma có thể xếp thứ hai trong Minh Châu phủ, lại trở nên nhu mì đến vậy.

Ngoại nhân không biết chuyện gì xảy ra trong thị trấn, chỉ có một số người ở gần nhìn thấy cỗ kiệu tiến vào thị trấn. Hồng Đăng Nương Nương và thanh y lão gia đều hiện thân, cung kính quỳ gối trước cỗ kiệu. Lờ mờ có người nhìn thấy rèm kiệu được vén lên, người bên trong trò chuyện vui vẻ và đối với hai người bọn họ đều rất hòa thuận.

Nhưng không ai biết họ nói gì, cũng không ai dám nghe.

Sau khi cỗ kiệu tiến vào thị trấn, mọi người đều quỳ xuống, chờ đợi tin tức bên ngoài cửa trấn, lòng thấp thỏm.

Cả hai phe đều không chắc chắn tin tức này có lợi cho mình hay không, chỉ biết rằng họ chỉ có thể chấp nhận.

“Nương nương nói, các chương quỹ và quản sự đều trở về vị trí của mình và chờ tin tức.”

Mọi người chưa chờ quá lâu, chỉ khoảng một nén hương, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trong thị trấn.

Hồ Ma và Từ quân sự cùng mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đội người cưỡi ngựa thấp đuốc đang phi nước đại đến.

Họ chia nhau đi đến các chướng quĩ và cung phụng đang quỳ gối bên ngoài cửa trấn và nói: “Quý nhân muốn nghỉ ngơi trong thị trấn, tất cả mọi người nhanh chóng rời khỏi.”

“Trước khi đi, không được gây tiếng ồn để tránh làm phiền quý nhân.”

“Cái gì?”

Nghे tin tức này, mọi người đều kinh hãi.

Chỉ một câu nói, tất cả mọi người phải quay về?

Không nói đến Thanh Y Bang, Hồng Đăng Hội tưởng rằng sau khi thắng trận lôi đài này, họ sẽ ăn mừng và bàn bạc cách tiếp nhận mỗ huyết thực của Thanh Y Bang.

Nhưng không ngờ rằng, Hồng Đăng Nương Nương đã trực tiếp yêu cầu mọi người quay về.

“Đi thôi, đi thôi!”

Từ quân sự trong đám người nhìn thấy Hồ Ma, sợ hãi không hiểu, vội vàng vẫy tay:

“Tuyệt đối đừng hỏi người vừa đến là ai, cũng không cần bàn tán về họ. Chỉ cần nghe theo lời nương nương, về trang trại!”

Hồ Ma tuy có chút thắc mắc, nhưng thấy Từ quân sự khẩn trương như vậy, cũng chỉ biết gật đầu.

Hắn đi dạo một vòng, thấy một đệ tử Hồng Hương từng uống rượu với Dương Cung đêm qua đang canh gác ở cửa

trần. Hấn tiến đến chào hỏi, đệ tử kia thấy là hấn, vội vàng nói: “Hồ đại ca, người ở đây, lừa và xe ngựa của người đều ở đây, ta sẽ cho người dẫn ra cho người.”

Hồ Ma chân chừ: “Dương Cung...”

Đệ tử Hồng Hương vội nói: “Dương Cung sư huynh đang bận rộn bên trong, hôm nay e là không có thời gian nói chuyện, người về trang trại chờ đi!”

“Được rồi, ta đi...”

Hồ Ma đành chịu, thấy một đệ tử Hồng Hương nhỏ tuổi thay mình dắt lừa và xe ngựa ra, còn cho ăn no, liền cảm ơn.

Trước khi đi, hấn quay đầu lại, đệ tử Hồng Hương kia vội vàng khoát tay: “Hồ đại ca, đồ đạc trên xe của người không ít, có gì thì để sau hấn nói đi!”

“Ta vốn muốn hỏi một chút ta thắng bạc tính thế nào...”

Hồ Ma thầm nghĩ, gặp ai cũng khẩn trương như vậy, lại không tiện hỏi, chỉ có thể đi trước.

Bây giờ là đêm tối, đánh gia súc đi đường vào ban đêm, thường sẽ không quá bình yên, nhưng cũng không biết tại sao, bây giờ chung quanh phi thường yên tĩnh, ngay cả một chút tà ma cũng không nhìn thấy

Hồ Ma mơ hồ đoán được đây có thể liên quan đến người thông âm Mạnh gia kia, trong lòng không nở, nhưng lại không dám lưu lại.

Tuy nhiên, dù trong lòng nóng vội, hấn cũng không đi thẳng đến Thanh Thạch Trấn, mà là đi vòng một vòng, đến trước thôn mà hấn đã từng tới lúc trước.

Một là đề phòng, có người nào trên đường chặn mình, hai là còn có việc khác cần hoàn thành.

Đi tới hơn nửa đêm, đến rạng sáng, đến trang trại mà hắn đã nghỉ ngơi trước đây, để Tiểu Hồng Đường đi vào lấy số bạc mà hắn đã giấu lúc trước.

Tiểu Hồng Đường ăn một miếng Thanh Thái Tuế lớn, cho nên vô cùng nhiệt tình, xắn tay áo đi làm.

Đêm nay, lại hù dọa hai vợ chồng trẻ tuổi trước đây cho Hồ Ma nghỉ ngơi. Họ đang ngủ ngon trong nhà chính thì nghe rõ ràng có tiếng lục tung trong phòng bên cạnh, tiếng đào đất và tiếng cười khúc khích của bé gái. Vợ chồng trẻ ôm nhau sợ hãi, không dám đi qua xem.

Đến sáng hôm sau, mới phát hiện căn phòng bên cạnh nhà mình bừa bộn, ván giường bị lật tung, dưới giường bị đào một hố lớn.

Vội vàng thấp hương, hóa vàng mã, bận rộn một lúc lâu, không dám giữ lại chiếc giường kia, vứt bỏ.

Tất nhiên, dù đã dọa người ta sợ hãi, nhưng Hồ Ma cũng đã cho tiền trước.

Cũng vì trì hoãn như vậy, Hồ Ma đêm nay không gặp chuyện gì, nhưng khi trở về Thanh Thạch Trấn vào giờ Tý, cũng đã gần trưa ngày hôm sau.

Cũng chỉ đến hôm nay, viên đá nặng trĩu trong lòng bọn ba bao lâu mới được đặt xuống.

Chương 352. Người chuyển sinh ẩn núp

Chương 352: Người chuyển sinh ẩn núp

Mặc dù thị trấn này không phải là nhà của hắn, nhưng khi trở lại nơi quen thuộc, lòng hắn cũng nhẹ nhõm, nhìn đâu cũng thấy thuận mắt, ngay cả con chồn ven đường cũng muốn lên tiếng chào hỏi.

Cùng lúc đó, Lý Oa tử đang ngủ gật trên ghế đầu trong sân, dựa vào khung cửa bếp, bỗng giật mình tỉnh dậy.

Y vội vàng nói với Chu Đại Đồng và những người đang đánh bài uống rượu trong sân: “Mau mau, đừng đánh bài nữa, mặt rồ ca trở về rồi.”

Chu Đại Đồng và những người khác ngơ ngác nhìn Lý Oa tử với ánh mắt nghi ngờ.

Kể từ khi tên này rơi xuống giếng lần đó, y càng ngày càng kỳ quặc, có chút như biết trước tương lai.

Tuy nhiên, dù nghi ngờ trong lòng, họ vẫn vội vàng thu dọn bài bạc, đồ ăn và rượu vào bếp, bỏ bài vào trong bao phục sau đó nhét xuống dưới giường.

Sau đó, từng người cầm lấy đao thương và bắt đầu luyện tập chăm chỉ.

Hồ Ma đánh xe lừa trở lại trang trại, còn chưa xuống xe, đã nghe thấy tiếng hô vang bên trong.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy Chu Đại Đồng và những người khác đang hăng hái luyện tập võ nghệ, tay trần cầm đao

thương, khuôn mặt mỗi người đều đỏ bừng.

Hắn cũng có chút vui mừng: “Những người này vẫn là hiểu chuyện, biết bỏ công sức luyện tập.”

“Sau này đây là nhà của mình, cần dùng đến bọn họ nhiều nữa!”

“...”

“Ai nha, mặt đỏ ca trở về rồi...”

Thấy Hồ Ma, đám người này ném đao thương xuống và vui mừng tiến lên đón.

“Cẩn thận một chút khi chuyển đồ.”

Hồ Ma dặn dò, trên xe lừa của hắn đều là đồ tốt, thấy bọn họ muốn xông lên, hắn phải nhắc nhở, đây là chiến lợi phẩm của hắn trong chuyến đi này!

Nhưng thấy bọn họ muốn đi về phía phòng nhỏ, hắn suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Không cần đi về hướng đó.”

Vừa nói, hắn vừa vỗ vỗ đầu con lừa và đánh xe vào sân trong.

“A?”

Mọi người vừa mừng vừa sợ, họ biết điều này có ý nghĩa gì.

Theo quy định cũ của trang trại, chỉ có chương quỹ mới được ở trong sân trong. Vậy mặt đỏ ca hiện tại, cuối cùng đã củng cố vị trí này rồi sao?

Chu Đại Đồng càng vui mừng hơn: “Mặt đỏ ca chuyển vào sân trong, vậy ta không cần phải chen chúc với người khác trong phòng lớn nữa sao?”

Mọi người cũng không có ý kiến gì, bây giờ họ ngẫm thừa nhận y là tùy tùng số một của Hồ Ma. Hồ Ma chuyển vào sân

trong, y đương nhiên có thể chuyển vào phòng nhỏ trước đây của Hồ Ma. Khi Hồ Ma trở thành chương quỹ, vị trí quân sự của trang trại cũng không thể thiếu được. Nói không chừng còn có Chu Lương, dù sao bình thường một trang trại đều có ít nhất hai quân sự.

Hồ Ma vào sân trong nhìn một lượt, cũng rất hài lòng.

Đồ đạc của lão chương quỹ đã được chuyển đi hết. Tôn Ngưu Tử từng ở đây vài ngày, nhưng thời gian ngắn ngủi nên đồ đạc của y cũng không thể chuyển hết tới đây.

Hắn chỉ dẫn thu dọn lại đồ của Tôn Ngưu Tử một chút, sau đó để Trịnh đại hương chủ chở về thành.

Sau đó, hắn tự tay dỡ đồ đạc trên xe lừa xuống, lại sai người khác chuyển giường của mình vào trong sân trong.

Cuối cùng, hắn cũng có thể ngủ riêng một mình, không cần ngủ chung giường với người khác.

Ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng được đổi sang một cái xà nhà lớn hơn.

Bên trong sân trong, Hồ Ma bận rộn sắp xếp, còn bên ngoài, bọn tiểu nhị cũng không rảnh rỗi. Họ vội vàng đi mua gà, đậu hũ, rang lạc, tranh nhau xem ai được đi quán rượu của Hương Ngọc muối tử ở trong thị trấn mua rượu, để tối nay mở tiệc chúc mừng Hồ Ma lên chức chương quỹ.

Hồ Ma đương nhiên không để ý đến những chuyện này. Bọn đây là tấm lòng của bọn tiểu nhị hướng hồ cũng có thể xây dựng được tính đoàn kết của mọi người ở trong trang trại

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn còn lo lắng chuyện khác, nên không dám uống quá nhiều rượu, chờ đến tối để vào linh miếu bản mệnh.

Hắn có một dự cảm, sau khi người thông âm họ Mạnh đột nhiên xuất hiện, người chuyên sinh cũng sẽ có hành động tương ứng, đêm nay nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Dù sao, tin tức về người nhà họ Mạnh không chỉ lan truyền trong Minh Châu thành, mà ở bất cứ đâu cũng rất đáng tiền.

Quả nhiên, sau khi uống vài chén rượu, hắn nằm xuống và dễ dàng kết nối với Nhị Oa Đầu đã chờ sẵn.

Điều bất ngờ hơn là không chỉ Nhị Oa Đầu xuất hiện mà Bạch Bò Đào Tửu và Địa Qua Thiêu sư muội cũng có mặt.

Sau khi kết nối với họ, vì Bạch Bò Đào Tửu và Địa Qua Thiêu cũng quen nhau, nên ba người chia nhau ba phần khối trong lư hương, xuyên qua màn sương mù màu đỏ sẫm để kết nối với nhau.

Lời đầu tiên họ nghe được là giọng nói thành khẩn của Địa Qua Thiêu sư muội: “Cảm ơn các vị tiên bối đã giúp đỡ cho ta, đưa ta đi...”

“Bây giờ ta coi như đã thành công đi ăn máng khác, nhưng suýt chút nữa thì mất mạng.”

“Bạch Bò Đào Tửu tỷ tỷ, người có thuốc trị thương trị huyết nhục khô héo không? Ta sắp lấy chồng, không thể què chân được...”

Bạch Bò Đào Tửu nhàn nhạt nói: “Có là có, nhưng rất đắt, ta cũng mua không nổi.”

“Nếu người cần, đi Thảo Tâm Đường, chỉ cần dùng hơn mấy chục cân huyết thực, bọn họ có thể chữa khỏi cho người.”

Địa Qua Thiêu choáng váng: “Đắt như vậy? Ta hiện tại không có tiền.”

“Cũng không biết Lão Bạch Kiền tiền bối thần thông quảng đại như vậy, có thể giúp đỡ ta hay không...”

Hồ Ma nghe vậy, có chút xấu hổ: “Người nói riêng với ta thì thôi, bây giờ nói thẳng ra như vậy, chẳng phải muốn hại chết ta sao?”

“Lão Bạch Kiền tiền bối quả thực thần thông quảng đại, nhưng mà, Địa Qua muội tử, hiện tại hắn không thể giúp người.”

Nhưng đúng lúc này, Nhị Oa Đầu lên tiếng, trước tiên nói một câu không đứng đắn, sau đó nghiêm mặt khụ một tiếng, nói: “Chư vị, hôm nay ta vội vàng gọi các người đến đây là để nói với các người một chuyện quan trọng. Từ tối nay trở đi, đừng nói đến hợp tác, ngay cả việc gọi nhau trong mơ cũng phải tạm thời dừng lại.”

“Nói cách khác, chúng ta cần phải ỉn núp.”

.....

Các bạn đọc truyện cho mình xin 1 like nhé! Nếu có KP cho mình xin số lẻ thôi cũng được để mình có động lực dịch truyện nhé! Chứ mình nghèo quá ko có tiền để làm quảng cáo!! Cảm ơn các bạn đã đọc truyện!

Chương 353. Mật lệnh

Chương 353: Mật lệnh

“Ăn núp?”

Hồ Ma và Địa Qua Thiêu đều giật mình khi nghe câu nói này. Chỉ có Bạch Bò Đào Tửu giữ im lặng, như đã dự đoán được điều gì.

“Đúng vậy, đình chỉ tất cả hợp tác, tạm thời dừng ra tay dù có cơ hội tốt.”

Giọng Nhị Oa Đầu hiểm hoi nghiêm túc: “Ngay cả việc kêu gọi và kết nối với người chuyển sinh bình thường cũng phải dừng lại.”

“Lý do, các người đoán được.”

“Thông âm Mạnh gia đã đến Minh Châu thành, hiện đang ở thị trấn Chu Môn, và có vẻ như muốn lưu lại một thời gian.”

Địa Qua Thiêu lạnh lợi hỏi thay cho Hồ Ma: “Chẳng lẽ thông âm Mạnh gia có thể phát hiện bí mật của người chuyển sinh?”

“Không chắc chắn, nhưng cẩn thận vẫn hơn.”

Nhị Oa Đầu không nói đùa, giọng vẫn nghiêm khắc: “Lý thuyết mà nói, ngay cả mười họ bản gia cũng không thể phát hiện khả năng trao đổi tin tức trong mơ của chúng ta. Tuy nhiên, cẩn thận vẫn tốt hơn. Dù sao, trước đây đã có không ít người chuyển sinh bị mười họ thanh tẩy...”

Hồ Ma nghe vậy, lòng giật mình.

Nếu chỉ một hai người chuyển sinh bị bắt vì bất cẩn thì cũng thôi.

Nhưng theo lời Nhị Oa Đầu, chuyện này xảy ra không ít?

Hắn chưa kịp hỏi thì nghe Bạch Bồ Đào Tửu nói: “Hắn nói đúng.”

“Hãy nhớ rằng, không chỉ ở đây, mà sau này, bất cứ nơi nào có mười họ bản gia, các người đều phải cẩn thận gấp bội.”

Hồ Ma nghe ra lời nhắc nhở, định đáp lời thì nghe Địa Qua Thiêu “A” một tiếng rồi im bật.

Lòng hắn cũng “A” một tiếng.

Mà Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, cũng là tán thành việc này, mới nói: “Nhưng nghe người nói vậy, cũng có chút kỳ quái. Người nhà họ Mạnh đến đây, là vì phát xuống hương hỏa lệnh?”

“Mấy năm trước cũng thỉnh thoảng có hương hỏa lệnh, ban cho tà ma lợi hại để chúng cung phụng hương hỏa.”

“Nhưng người nhà họ Mạnh có thân phận gì, muốn phát thì phát, từ trước đến nay không bao giờ lưu lại, thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, lần này sao lại muốn lưu lại chứ?”

“Còn có, Hồng Đăng Hội các người, có phải là cũng phải hướng Thanh Y Bang hạ thủ rồi hay không?”

“Dưới tay ta cũng có chút sản nghiệp, cần phải kịp thời chuyển di.”

“Sợ không phải chuyển di, là muốn đục nước béo cò a?”

Thấy Bạch Bồ Đào Tửu và Nhị Oa Đầu nói chuyện chính sự, Hồ Ma chỉ im lặng lắng nghe, bắt đầu suy ngẫm.

Hợp tác giữa những người chuyển sinh tuy tạm thời đình chỉ, nhưng dựa vào tin tức này, Bạch Bồ Đào Tửu có thể kiếm

chắc được một khoản khi Hồng Đăng chiếm đoạt Thanh Y Bang.

Học theo cách làm của các lão tiền bối, Hồ Ma nghe Nhị Oa Đầu trả lời với vẻ nghi hoặc: “Kỳ quái cũng là kỳ quái ở đây.”

“Theo quy củ trước đây, ác quỷ Thanh Y đã bại, vậy hẳn không có tư cách đặt chân ở trong Minh Châu phủ nữa.”

“Lần này đấu pháp, Thanh Y Bang dùng mỏ huyết thực làm tiền đặt cược, đương nhiên sẽ bị thu hồi, những sản nghiệp khác và thậm chí nhân thủ cũng phải bị Hồng Đăng Hội tiếp nhận.”

“Ngay cả đồng tử thanh y mà hắn nuôi cũng sẽ bị giết sạch, để phòng hắn chơi xấu phản công.”

“Nhưng lần đấu pháp này, Hồng Đăng Hội tuy thắng, nhưng tất cả những động tác này đều bị vị nhân vật ở Mạnh gia kia nhấn chìm.”

Lời vừa nói ra khiến mọi người bất ngờ: “Nhấn chìm rồi?”

“Đúng.”

Giọng Nhị Oa Đầu đầy nghi hoặc, thấp giọng nói: “Đấu pháp đã thắng, Hồng Đăng Nương Nương có cơ hội xây dựng một tòa miếu ở trấn Chu Môn, là chuyện đương nhiên không cần phải nói.”

“Nhưng điểm mấu chốt là việc tiếp nhận mỏ huyết thực cùng các phân đà của Thanh Y Bang lại bị trì hoãn. Bây giờ Thanh Y Bang chỉ cần giao ra mấy cái mỏ huyết thực làm tiền đặt cược, còn lại tất cả đều giữ lại, thậm chí không giết một tên đồng tử thanh y nào. Điều này cho thấy thực lực của ác quỷ Thanh Y chưa hề bị tổn hại!”

“Nhưng Hồng Đăng Nương Nương lại không hề phản đối.”

“Việc trái quy củ này chỉ có một khả năng, chính là thông âm Mạnh gia đã lên tiếng, nương nương không dám không nghe.”

Bạch Bò Đào Tửu trầm mặc một lúc mới nói: “Ác quỷ Thanh y có thân phận gì, mà đáng được thông âm Mạnh gia ra tay tương trợ?”

Hồ Ma chỉ im lặng lắng nghe, không nói nhiều.

Địa Qua Thiêu cẩn thận chen vào: “Hoặc là nói, có chuyện cần nhờ đến nó?”

Hồ Ma gật đầu trong lòng.

Ác quỷ Thanh Y đã thua, nhưng Hồng Đăng Nương Nương không đuối tận giết tuyệt, chỉ có thể là do người nhà họ Mạnh muốn sử dụng nó.

Nhị Oa Đầu thở dài một hơi, nói: “Những tin tức trên chỉ là ta chia sẻ hữu nghị với các vị.”

“Nhưng những gì ta sắp nói sau đây liên quan đến một bí mật cực kỳ nguy hiểm.”

“Nếu các vị muốn nghe, sẽ phải nợ ta một món nợ ân tình.”

Y nói xong lời này thì tất cả người chuyển sinh có mặt đều dựng thẳng lên lỗ tai, Nhị Oa Đầu cũng chờ đợi một lúc, xem có ai muốn rời khỏi kết nối hay không, sau đó mới nói:

“Người Mạnh gia muốn sai sử con ác quỷ Thanh Y kia.”

“Tuy ta không dám nghe lén lúc bọn họ nói chuyện, nhưng vì đứng gần nương nương nên ta cũng đoán được một vài điều.”

“Người nhà họ Mạnh hẳn đã ra lệnh bí mật cho ác quỷ Thanh Y, muốn nó giúp đỡ tìm một người. Không chỉ sử dụng pháp lực và thể lực của nó ở Minh Châu thành để tìm người,

mà còn dặn dò Hồng Đăng Nương Nương phải phối hợp toàn lực với nó trong quá trình tìm kiếm.”

“Tìm người? Còn râm rộ như vậy, thúc đẩy tà ma lớn thứ hai trong Minh Châu phủ đi tìm người?”

Chương 354. Mạnh gia tìm người

Chương 354: Mạnh gia tìm người

Bỗng nhiên, một câu nói khiến mọi người hoảng sợ, Địa Qua Thiêu thốt lên: “Sẽ không phải là tìm chúng ta, những người chuyển sinh đây chứ?”

“Ta nghĩ tới khả năng này, nhưng lại loại bỏ nó.”

Nhị Oa Đầu chậm rãi nói: “Theo lý thuyết, trong toàn bộ Minh Châu phủ, chỉ có những người chuyển sinh như chúng ta mới đáng giá để người nhà họ Mạnh chú ý.”

“Nhưng ta nhanh chóng lại cảm thấy không phải vậy.”

“Lý do rất đơn giản, ác quỷ Thanh Y là thứ gì? Nếu người nhà họ Mạnh thực sự muốn tìm chúng ta, phải nó đi chẳng phải là có chút xem thường chúng ta sao?”

Hồ Ma nghe lời này, cũng không khỏi sững sờ một chút, chột nghĩ đến, đúng là có chút đạo lý.

Ác quỷ Thanh Y và Hồng Đăng Nương Nương tuy đáng sợ, cũng là những tồn tại quý dị khó lường, không thể ngăn cản.

Nhưng so với thân phận người chuyển sinh, bọn chúng lại không đáng để so sánh.

Nói thế nào nhỉ?

Hiện giờ, ai là tà ma lợi hại nhất Minh Châu phủ?

... Chính là bốn người đang họp ở đây!

Chỉ là, nếu người nhà họ Mạnh muốn tìm không phải người chuyển sinh, vậy thì ai đáng giá để hấn lưu lại đây, thậm chí còn đặc biệt thúc đẩy ác quỷ Thanh Y đi tìm?

Bây giờ Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tửu và Địa Qua Thiêu đều đang suy đoán.

Chỉ có Hồ Ma lại im lặng, tuy nhiên trong lúc nói chuyện này, hấn vốn ít nói, nên cũng không lộ ra vẻ kỳ quái.

Hấn chỉ là sau khi nghe Nhị Oa Đầu chia sẻ tin tức này, trong lòng dần dần hiện ra một khả năng có chút đáng sợ.

Người Mạnh gia muốn tìm, chẳng phải là chính mình?

Hoặc là đổi cách nói, người mà Mạnh gia muốn tìm thực ra là hậu nhân của Hồ gia?

Trước đây khi nhìn thấy nghi trượng kia, hấn đã gần như hoàn toàn xác định, thông âm Mạnh gia này hấn là cừu nhân của Hồ gia mà bà bà hay nhắc đến.

Hồ Ma tuy không hiểu nhiều, nhưng nhận ra rằng nghi trượng của người nhà họ Mạnh có điểm tương đồng với nghi trượng của bà bà lúc trước khi trở về tổ từ. Ít nhất hai bên có điểm chung kỳ lạ nào đó. Mà cừu nhân thực sự thường là hai bên ngang sức ngang tài mới có thể nói như vậy.

Tất nhiên, hấn không có bằng chứng thực tế, nhưng suy nghĩ theo hướng này không có gì sai.

Chỉ là, nếu thật sự là người nhà họ Mạnh tìm đến mình, tại sao họ lại làm phiền phức như vậy?

Trước đây khi bà bà rời đi, cũng không dặn dò hấn phải mai danh ẩn tích.

Vì vậy, hấn chỉ là thuận theo tự nhiên, gia nhập Hồng Đăng Hội học tập, từng bước biến mình thành một người sống.

Theo lý thuyết, nếu người nhà họ Mạnh đến Lão Âm Sơn, tìm đến thôn Đại Dương để nghe ngóng, rất dễ dàng có thể tìm được hắc. Hơn nữa, nếu họ từng phái tà ma lớn đến Lão Âm Sơn hại người của cỗ thân thể này trước đây, thì không có lý do gì không biết đến sự tồn tại của thôn Đại Dương. Tại sao bây giờ họ phải tìm kiếm mình, ngược lại trở nên phiền phức như vậy?

Hơn nữa, nếu họ thực sự muốn phái ác quỷ Thanh Y tìm mình, thì ác quỷ Thanh Y sẽ sử dụng phương pháp gì?

Lúc này, đầu óc Hồ Ma cũng có chút hỗn loạn.

Hiện tại hắc nắm giữ quá ít thông tin, trong lòng tuy có suy đoán về phương diện này, nhưng lại không phân tích ra kết quả.

Mà Hồ Ma phân tích không ra kết quả, Nhị Oa Đầu và những người khác càng không thể phân tích ra. Cuối cùng, Bạch Bò Đào Tử thở dài một tiếng, nói:

“Dù thế nào đi nữa, người đáng giá để người nhà họ Mạnh tìm kiếm chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản. Chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được.”

“Có thể xác định rằng người nhà họ Mạnh đã nhờ ác quỷ Thanh Y tìm người, điều đó nói lên rằng họ nhất định không biết người họ muốn tìm là ai.”

“Hơn nữa, họ hắc là không muốn làm náo động quá lớn, nếu không chỉ cần một câu nói, toàn bộ phủ sẽ giúp họ tìm kiếm.”

“Vì vậy, cứ lặng lẽ theo dõi sự kỳ biến, luôn có thể nhìn ra chút manh mối.”

Nhị Oa Đầu và Địa Qua Thiêu đều liên tục gật đầu, Hồ Ma trầm ngâm một lúc rồi thở dài: “Đúng vậy!”

Cuối cùng, bốn người chỉ có thể tạm gác lại vấn đề thứ hai, chỉ xác định thỏa thuận tạm thời ăn náu, đình chỉ mọi liên lạc và hợp tác.

Địa Qua Thiêu hứng thú bưng bưng nói: “Ba vị tiền bối, các vị trong hiện thực là ai?”

“Ta chỉ biết Nhị Oa Đầu tiền bối và Lão Bạch Kiền tiền bối đều ở trong Hồng Đăng Hội, nhưng lại không biết các vị là ai.”

“Nếu như trong mơ không thể liên lạc, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta có thể trực tiếp đưa thư cho nhau trong hiện thực...”

Nghe vậy, ba người đều ngẩn ra một chút, sau đó đáp lại bằng tiếng cười nhàn nhạt.

Nhị Oa Đầu cười nói: “Chúng ta lăn lộn cũng đã lâu, đến giờ vẫn chưa tiết lộ thân phận thật của mình cho ai.”

“Không tin, ngươi cứ hỏi Lão Bạch Kiền tiền bối...”

Hồ Ma không biết nói gì, chỉ có thể gượng cười một tiếng: “Đúng vậy.”

Hắn vội vàng thoát khỏi kết nối, nằm trên giường, thở dài một hơi, trong lòng không khỏi buồn bã: “Người nhà họ Mạnh này, thật sự là đến tìm ta sao?”

Chương 355. Chuyển lời cho Sơn quân

Chương 355: Chuyển lời cho Sơn quân

Tin tức bất ngờ xuất hiện khiến Hồ Ma có chút tâm trí bất an.

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng hắn không thể khẳng định người nhà họ Mạnh tìm kiếm có phải là mình hay không. Ngay cả khi họ tìm đến, hắn cũng không biết ác quỷ Thanh Y kia sẽ dùng cách nào để tìm ra hắn, và hắn phải làm gì để đề phòng.

Cố gắng suy nghĩ cũng chẳng có ích gì, chỉ khiến lòng hắn càng thêm rối bời.

Hồ Ma nhớ lại lời bà bà, bà nói rất quả quyết rằng khi bà trở về sẽ có thể tạm thời giải quyết vấn đề cho hắn.

Chính vì sự quả quyết của bà bà mà hắn không nghĩ đến việc mai danh ẩn tích.

Tuy nhiên, trong thế giới này, nếu đối thủ nắm được thông tin về hắn, thì việc mai danh ẩn tích cũng chẳng có tác dụng gì.

Dù hắn nhận bà bà, nhưng hắn vẫn biết quá ít về những chuyện kia.

Bây giờ lo nghĩ cũng chẳng ích gì.

Có lẽ Bạch Bò Đào Tửu nói đúng, việc cấp bách nhất lúc này là nên yên lặng theo dõi biến động.

Bất quá, Hồ Ma cũng không nghĩ tới, mình cũng chỉ là ưu sầu một ngày, đến ngày thứ hai tới giờ cơm tối, Lý Oa tử mang đồ ăn lên cho mình, sau khi đặt xuống, y quay người ra cửa, đột nhiên lại quay trở về.

Y bước vào, dựa người vào khung cửa, cười hắc hắc, mị nhãn như tơ nhìn hắn.

“Đây là mắc bệnh gì rồi?”

Hồ Ma nhìn bộ dáng mị nhãn như tơ của Lý Oa tử, trong lòng có chút kỳ quái, còn có chút ớn lạnh.

Sau đó hắn mới đột nhiên kịp phản ứng: Không phải phát bệnh, là hàng xóm tốt đến chơi.

... Cái gia đình này thật là cuồng nhiệt!

Trước kia quy định là không được phép ở trong vòng mười dặm quanh trang tử, nhưng hiện tại thì ngược lại, bọn họ không chỉ đi dạo quanh đây mỗi ngày, mà bây giờ còn muốn vào trang tử bất cứ lúc nào mà bọn họ muốn.

Nhưng hắn vẫn cười nhìn Lý Oa tử và nói: “Người đến đây là có chuyện gì? Trước đây các người thiếu đường đồ và trứng, ta đều cho rồi.”

Lý Oa tử cười hắc hắc và nói: “Ta là lão Thất...”

Hồ Ma cười nói: “À chào Thất gia .”

Lý Oa tử lập tức trợn mắt nhìn Hồ Ma: “Ta là Thất cô nãi nãi”

“À...”

Hồ Ma bất đắc dĩ cười cười, chỉ đành chấp tay lại và nói: “Thất cô nãi nãi có dặn dò gì?”

“Không phải dặn dò, ta đến đây để truyền lời.”

Lý Oa tử uốn éo thân hình nói: “Hôm nay tiểu tam nhà ta đi tuần tra Lão Âm Sơn và gặp một vị tiên sinh.”

“Hắn bảo chúng ta đến trang tử để truyền lời cho ngươi. Ta sợ tiểu tam nói không rõ ràng nên tự mình đến.”

“Vị tiên sinh đó nói rằng, biết Minh Châu phủ gần đây xảy ra một số chuyện, ngươi không cần phải sợ hãi, đừng nghi thần nghi quỷ, hãy an tâm học tập bản lãnh của mình.”

“Nếu gặp chuyện gì, hãy tiến vào Lão Âm Sơn, đốt ba nén hương, hô ba tiếng mời sơn quân giáng lâm, hắn sẽ đến.”

“...”

Bên trong Lão Âm Sơn? Mời sơn quân giáng lâm?

Lời truyền này không đầu không đuôi khiến Hồ Ma ngẩn người, hắn lập tức nhớ tới một người, nhưng vẫn không quá xác định.

Hắn vội vàng muốn hỏi, nhưng lại thấy Thất cô nãi nãi này cũng có vẻ hững hờ, chỉ là con mắt nhìn chăm chăm vào đĩa thịt gà trên mâm.

Hồ Ma vội nói: “Thất cô nãi nãi ngồi xuống ăn một miếng không?”

Lý Oa tử nói: “VẬY CŨNG KHÔNG TỐT CHO LẮM?”

Nói xong thì nhăn nhó ngồi xuống.

Hồ Ma vội vàng nhắc lên bầu rượu và nói: “Uống một chung không?”

Rượu trong ấm này là huyết tửu mà Hồng Đăng Nương Nương thưởng, bình thường hắn uống vào đều cảm thấy thư gân linh hoạt, có trợ giúp trong tu hành.

Lý Oa Tử càng ngượng ngùng, nói: “Ta lại không tham ăn... Chỉ uống một chung nhỏ thôi?”

Thẳng đến khi rót thêm rượu, Lý Oa Tử mới uống một hơi cạn sạch, đầu lưỡi đều đưa ra ngoài, mới nói: “Thật cay, may mắn không phải ta tự mình uống...”

Lại ăn một miếng thịt gà, Lý Oa tử dường như cảm thấy không ngon bằng mình ăn, liền buông đũa xuống.

Lúc này mới quan tâm đến chính sự, nói: “Chuyện khác ta cũng không biết, tiểu tam cũng không biết...”

“Tiểu tam nhà ta đang đi trong núi thì đột nhiên lạc đường, chạy vòng quanh một đoạn gốc cây già nửa ngày, nghe thấy lời giao phó xong thì mới chạy ra.”

“...”

“Gốc cây già? Quả nhiên là ông ta!”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng khẽ giật mình, đột nhiên nhớ tới gốc cây già thường xuất hiện quanh thôn Đại Dương.

Gốc cây già này dường như là người biết nhiều nhất về bà bà và có mối quan hệ sâu sắc nhất với bà bà.

Hơn nữa, gốc cây già này dường như là một người tốt bụng, thích tham gia vào mọi chuyện náo nhiệt.

Trước đây ở thôn Tuyệt Hậu, chính gốc cây già này đã đến giúp hắn, và bây giờ lại xuất hiện tại thời điểm thông âm Mạnh gia chạy đến đây, tìm kiếm nhà hoàng tiên này đưa lời cho hắn.

Chẳng lẽ gốc cây già đã sớm biết chuyện gì sẽ xảy ra ở đây?

Hồ Ma có rất nhiều nghi ngờ trong lòng, nhưng hỏi thất cô nãi nãi cũng không biết thêm gì nhiều.

Hơn nữa, vị tiên bối kia nói rằng nếu gặp chuyện gì thì hãy đến Lão Âm Sơn mời hắn, nhưng bây giờ chuyện còn chưa

xảy ra, nên cũng không tốt đi tìm ngay bây giờ...

“Đa tạ thất cô nãi nãi đã đưa lời...”

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, đứng dậy vái chào khách khí, thấy ánh mắt của Lý Oa tử vẫn đang nhìn chăm chăm vào con gà, liền cười nói: “Hay là mang về cho người nhà ném thử?”

“Ngươi khách khí như vậy nữa, ta lần sau cũng không đến đâu...”

Chương 356. Ghi chép của lão chương quỹ

Chương 356: Ghi chép của lão chương quỹ

Lý Oa tử lập tức phản nản, sau đó đưa tay lấy con gà béo trên bàn, lại cầm lấy bầu rượu, quay người đi ra khỏi sân, ném mạnh qua tường.

Chỉ nghe bên kia tường vang lên tiếng kêu chi chi vui mừng, kéo theo thứ gì đó đi xa.

Lý Oa tử cũng đột nhiên choáng váng, ngã xuống đất, nhưng y rất nhanh lại bò dậy, nhìn xung quanh một vòng, nhưng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Vỗ vỗ bụi trên mũ, Lý Oa tử xoay người đi về bếp.

“Người của gia đình này cũng thực sự là...”

Hồ Ma cũng có chút bất đắc dĩ cười cười: “Lịch sự a...”

Hắn không phiền Lý Oa tử nấu lại lần nữa, liền ăn một chén cơm rau xanh lớn, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ.

Bây giờ hắn đã có chút yên tâm, gốc già kia phi thường lợi hại, trước đây ở ngoài thôn Tuyết Hậu hắn đã nhìn ra.

Đã dự cảm trước được điều gì đó, đồng thời lại cho nhà nhoàng tiên đưa tin tới cho mình, chứng tỏ trong lòng của ông ta đã nắm chắc.

Thậm chí có thể nói, ông ta hẳn phải biết rất nhiều chuyện về bà bà và Hồ gia, chỉ là vì bản thân hiện tại còn chưa học tốt Trấn Tuế Thư nên không nói với mình.

“Ông ấy nhắc nhở cũng có đạo lý.”

Hồ Ma lặng yên suy nghĩ, so với việc nghi thần nghi quỷ vì một câu nói của thông âm Mạnh gia, tốt hơn là nên luyện tập bản lĩnh cho tốt.

Khoảng thời gian này ra ngoài làm công kiếm tiền, việc tu hành cũng không bị bỏ bê.

Mỗi ngày đều chịu khó luyện tập, không dám trì hoãn, trước kia nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài, mình mang theo huyết thực không đủ, cho nên tiến độ tu hành bị cản trở.

Bây giờ rốt cục đã trở lại trang tử, lại là một tiểu thiên địa có thể tự mình làm chủ, thế là liền dành thời gian đi lấy một ít huyết thực hoàn, sau đó bắt đầu tu luyện ngũ tạng khẩn cấp.

Lần này, hẳn lựa chọn tu luyện chính là gan.

Ngũ tạng Thủ Tuế đều có diệu dụng.

Luyện sống phổi, khí lực kéo dài, năng lực đối kháng với âm khí tăng cường không ít.

Hơn nữa, khi đi trên giang hồ, có nhiều kẻ hạ lưu sử dụng thủ đoạn đánh thuốc mê, sau khi luyện sống phổi, sức chống cự của mình đối với loại thủ đoạn này sẽ mạnh hơn nhiều.

Quan trọng hơn, luyện sống phổi không chỉ am hiểu đánh lâu dài, có thể cầm cự lâu hơn đối thủ, không những thế mà còn am hiểu chạy trốn, một hơi chạy được hơn trăm dặm, dù người cưỡi ngựa cũng không nhất định sẽ đuổi được.

Luyện sống gan, có thể làm cho cơ bắp được giãn ra, trí tuệ được thông suốt, trong bút ký của lão chương quỹ có ghi chép, luyện sống gan này, có thể nuốt độc không chết, bách bệnh không sinh.

Tỳ thuộc thổ trong ngũ tạng, sau khi luyện thành, năng lực tiêu hóa như dị nhân.

Trong bút ký của Lão chương quỹ có ghi chép một câu chuyện về tỳ:

Chuyện kể rằng, vào thời điểm Di Triều còn ngồi trên long ỷ, đã từng có một dị nhân trong giang hồ vào triều đình biểu diễn tài nghệ, biểu diễn cho Hoàng đế tuyệt chiêu phong quan tài bất tử.

Hắn nằm vào trong quan tài, chôn nửa tháng đầu, sau đó được đào lên, sắc mặt hồng nhuận, cả triều đình kinh ngạc, hỏi hắn nguyên do.

Hắn chỉ cười nói mình có thể ăn thổ mà sống, đừng nói nửa tháng, ba năm đều không chết.

Đương nhiên, lão chương quỹ cũng bày tỏ sự nghi ngờ khi ghi chép lại điều này: “Thổ, có thể ăn, nếu nói ăn no, vậy là nói nhảm...”

“Lão đã thực sự nếm thử à?”

Hồ Ma nghĩ đến, không khỏi kinh hãi: “Vậy chẳng phải đây là trải nghiệm không muốn cho người biết của lão chương quỹ sao?”

“...”

Xem hết cái này, lại nghĩ đến cái khác, Hồ Ma càng thêm kích động.

Thận thuộc thủy, không cần nói nhiều, đây là thứ mình quan tâm nhất.

Thủ Tuế Nhân tiền thân là người phong lô, một khi phá thân, tương đương với việc tu vi bị hủy hoại, nhưng Thủ Tuế Nhân lại không khổ như người đốt lò.

Lý do là vì sau khi luyện sống thận phủ, có thể nghịch chuyển âm dương, đến lúc đó, nơi này không chỉ coi như thật

sự sống, mà còn có thể phá thân mà không ảnh hưởng đến tu vi.

Nói đi nói lại, cuối cùng, tâm vẫn là quan trọng nhất.

Tâm là đầu não của ngũ tạng, thuộc hỏa.

Đối với Thủ Tuế Nhân, luyện sống trái tim tương đương với việc hoàn thành tam giai tu hành, có thể chạm đến cửa phủ.

Đến bước đó, đừng nói trên giang hồ, chính là tại trong vòng Thủ Tuế Nhân, cũng có thể tính là một cao thủ nhỏ.

Có cả bản lĩnh tự vệ và kiếm ăn.

Chỉ có điều, điều khiến Hồ Ma tiếc nuối là lão chương quỹ tuy có phương pháp luyện ngũ tạng trong giai đoạn này, nhưng lại không có tuyệt chiêu gì.

Nói cách khác, mình luyện ngũ tạng, cũng chỉ có thể hưởng thụ những diệu dụng mà ngũ tạng mang lại từ sinh chuyển tử.

Nhưng không có tuyệt chiêu như Tứ Quỷ Áp Môn, dùng để khắc địch chế thắng.

Là lão chương quỹ không học được, hay là giấu một tuyệt chiêu?

Hồ Ma suy nghĩ một chút, lại cảm thấy khả năng trước là cao hơn, lão chương quỹ đã truyền ngọn đèn cho mình, không cần thiết phải giấu tuyệt chiêu lại như vậy.

Có lẽ, chính vì thiếu tuyệt chiêu, cho nên trước kia lão mới có thể thua thiệt trong tay Đan Nhi Giáo.

Tất nhiên, tiếc nuối thì tiếc nuối, nhưng nghĩ đến những thứ này còn xa vời, tăng cường tu hành mới là chuyện quan trọng.

Hồ Ma chỉ sau khi ổn định tâm thần, dưới tình huống có huyết thực sung túc bổ sung cùng chịu khó hành công, luyện nội tạng thứ hai đúng là chỉ dùng hơn mười ngày, đã tu hành viên mãn, lại bởi vì trước đây bị ép tiêu hao hết đạo hạnh do tiền giấy đập vào đầu, bây giờ cũng đã tăng lại tam trụ.

Điều duy nhất đau lòng là trong quá trình này, huyết thực lại tiêu hao không ít.

Nhưng cũng vào lúc này, phần thưởng mà Hồng Đăng Nương Nương hứa hẹn đã đến.

Hồ Ma, người trước đây đã đau lòng vì việc tiêu hao huyết thực trong quá trình tu luyện, lập tức lòng tràn đầy chờ mong, ra đón.

Trước đây Hồng Đăng Nương Nương đã cố ý tìm riêng mình hứa hẹn sẽ có hậu thưởng, chỉ không biết, phần thưởng này sẽ hậu hĩnh đến mức nào?

Chương 357. Ban thưởng

Chương 357: Ban thưởng

“Chương quỹ Hồ Ma ở chi nhánh Thanh Thạch Trấn, làm việc dụng tâm, thưởng huyết thực hoàn mười khóa, Thanh Thái Tuế hai trăm cân, vàng bạc khúc lựa...”

Nghe Từ chương quỹ từ trong thành đến tuyên đọc phần thưởng của Hồng Đăng Nương Nương, toàn bộ đám người tiểu nhị ở bên trong điện trang đều sôi trào lên.

Bọn họ bây giờ chỉ quan tâm đến một việc, đó chính là vị trí chương quỹ của Hồ Ma có thể ngồi vững hay không.

Bây giờ nhìn người trong thành tới ban thưởng xưng hô, rõ ràng đã là định chuyện này, càng không ngờ tới, phần thưởng lần này...

... Quá phong phú đi?

Tuy nhiên, Hồ Ma lại cảm thấy nao nao khi nghe về phần thưởng: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Theo lý thuyết, hắn chỉ mang về một tin tức, không đáng được thưởng nhiều như vậy. Tuy nhiên, tin tức của hắn đã giúp Hồng Đăng Hội chiến thắng một trận, và đây là phần thưởng dành cho hắn.

Hồng Đăng Nương Nương Hội chiến thắng sáu trận trong cuộc đấu pháp này, tương đương với sáu công lao to lớn.

Loại công lao lớn lao này chỉ xuất hiện vài năm một lần, và lần này có sáu công lao, trong đó một công lao thuộc về hắn.

Mặt khác, vì hắn chỉ mang về tin tức nên phần thưởng của hắn ít hơn các chương quỹ khác một phần rưỡi. Ví dụ, những vị chương quỹ khác dựa vào bản lĩnh thực sự để lên lời đài và chiến thắng một trận lão chương quỹ sẽ nhận được hai mươi viên huyết thực hoàn.

Đương nhiên, hắn không có gì để phàn nàn, vì đây đã là lợi nhuận ngoài dự kiến.

Nhưng vấn đề quan trọng là Hồng Đăng Nương Nương đã đích thân hứa hẹn sẽ thưởng cho hắn một phần, nhưng những thứ này khiến hắn nghi ngờ...

... Hồng Đăng Nương Nương lại keo kiệt như vậy?

Hắn đang suy nghĩ miên man thì nghe Từ quản sự đọc đến phần thưởng của mình. Bổng dừng, Từ quản sự dừng lại, mỉm cười nhìn về phía Hồ Ma: “Còn nữa, ta đến đây, nương nương còn đích thân sai người mang đến một món quà, dặn dò là ban thưởng ngoài định mức cho ngươi.”

“Tiểu Hồ chương quỹ... Ngươi quả là có phúc khí!”

“...”

“Ban thưởng ngoài định mức?”

Hồ Ma vội vàng nhận lấy món quà. Hắn thấy đó là một chiếc hộp Tử Mộc nhỏ xinh, bên trong là một nén hương đỏ dài bằng ngón út.

Hắn không biết đó là gì, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Đây là vật cứu mạng.”

Từ quản sự biết rõ, ra hiệu cho hắn cất kỹ, rồi thấp giọng nói: “Bất kể ngươi ở đâu, chỉ cần đốt nén hương này, nương nương sẽ giáng lâm cứu mạng ngươi.”

“Đa tạ Hồng Đăng Nương Nương ban thưởng, đa tạ Từ quản sự...”

Hồ Ma mừng rỡ tiếp nhận món quà, quay sang Từ quản sự cười nói: “Từ thúc, mời vào trong trang ngồi.”

Bởi vì Từ quản sự đã đến trang tử nói trước. cho nên trong trang, Lý Oa tử và mọi người đã chuẩn bị sẵn bàn tiệc. Các tiểu nhị cũng tất bật giúp đỡ, hăng hái giết gà làm thịt dê.

“Ha ha, trước tiên hãy ngồi uống trà, không vội gì mà khai tiệc.”

Từ quản sự bước vào trang tử, cười nói với Hồ Ma: “Ngươi sắp có một người bằng hữu tốt đến thăm!”

“Chúng ta vốn đã hẹn nhau cùng đến đây chúc mừng ngươi.”

“Dương sư huynh hiện đang bận rộn trong miếu, nếu không, hẳn cũng nhất định muốn đi theo.”

“...”

“Hảo bằng hữu? Ai vậy?”

Hồ Ma lại ngơ ngác một chút, hiện tại trong hội, người mà hẳn có mối quan hệ sâu sắc nhất chính là Dương Cung và Từ quản sự.

Chẳng lẽ là lão đầu tử lừa gạt mình hai mươi viên huyết thực hoàn?

Nhưng thấy Hồ Ma tò mò, Từ quản sự lại cố ý cười mà không nói, sau một lúc lâu, khi trà vừa uống được một nửa, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên bên ngoài trang tử. Mọi người cùng nhau ra đón, liền thấy một cái đầu trọc lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hán tử kia cùng mấy người đệ tử dắt theo một chiếc xe lớn đi tới bên ngoài trang tử, cười nói: “Hô chương quỹ, ta đến đột xuất như vậy, không biết có làm phiền người không?”

“Thì ra là tiền bối...”

Hồ Ma vội vàng cười nghênh đón, vái chào: “Mời tiền bối vào bên trong.”

Vị khách này không ai khác chính là Trương chương quỹ, người trước đây đã định lên lời đài thi đấu ở trận thứ mười và chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết. Lúc trước, chính tả hữu hộ pháp đã dẫn Hồ Ma đến gặp Trương chương quỹ và còn trêu ghẹo rằng Hồ Ma đã cứu mạng ông ta.

Lúc ấy, Trương chương quỹ thực sự đã cúi đầu cảm ơn Hồ Ma, nhưng phần thưởng trong hội đã được trao, không ngờ ông ta lại đến đây.

“Ha ha, Hô chương quỹ chính là ân nhân cứu mạng của ta. Các người mau chuyển đồ vào trong đi.”

Trương chương quỹ đầu trọc rất hào sảng, nhảy xuống ngựa và ra lệnh cho những người đi cùng dỡ đồ từ xe ngựa xuống. Các tiểu nhị trong Thanh Thạch Trấn nhìn lên xe ngựa với vẻ mắt kinh ngạc.

Chỉ thấy trên xe ngựa chất đầy những vò rượu, những thớt vải, trà muối, heo dê, và hai tảng thịt khô Thanh Thái Tuế to lớn. Nhìn qua, số quà này có vẻ còn phong phú hơn cả phần thưởng của Hồng Đăng Nương Nương.

Hôm nay trang tử này ăn Tết à?

Bọn tiểu nhị liên tục mở cửa kho và dựng giá để xếp đồ đạc.

“Những thứ này không đáng là bao.”

Trương chương quỹ đi đến trước mặt Hồ Ma, lén lút đưa cho hắn một gói giấy dầu, nói: “Cái này ngươi cầm lấy.”

Chương 358. Trương chương quĩ

Chương 358: Trương chương quĩ

Hồ Ma nhìn gói giấy dầu và nhìn biểu cảm bí mật của Trương chương quĩ, liền biết bên trong là Huyết Thái Tuế. Hơn nữa, nhìn kích thước, có lẽ nặng đến một cân. Hồ Ma vội vàng từ chối: “Cái này không thể được, quá quý giá.”

“Quý giá?”

Trương chương quĩ nhét gói giấy dầu vào tay Hồ Ma và hạ giọng nói: “Người đã cứu mạng ta.”

“Người không biết đâu, lúc ấy trận cuối cùng, lòng ta lạnh toát.”

“Ta xui xẻo, gặp phải chuyện này. Ban đầu ta chỉ muốn dựa vào tuyệt chiêu của Thủ Tuế Nhân để chiến đấu với đối thủ, nhưng khi nhìn thấy cách họ thi triển pháp thuật, ta thậm chí còn không thể nhìn rõ. Giết heo dễ dàng, nhưng giết người lại khó.”

“Nếu không phải người lúc đó mang tin tức này tới, trận đó ta chắc chắn sẽ thua thảm.”

“Thậm chí, ta sẽ không có cơ hội hy sinh thân mình để tỏ lòng trung thành với hội, chỉ có thể ngã gục xuống và nhận thua. Đó sẽ là tình cảnh như thế nào?”

“Nếu nhận thua thì sau này ta không cần nghĩ đến việc lẫn lộn nữa, cả nhà già trẻ có lẽ sẽ phải ra ngoài chết đói?”

“Ta không thể không nhận ân tình này, nếu không mọi người trong hội sẽ nói ta lão Trương không biết điều.”

“...”

Hồ Ma thấy hắn nói vậy, lại là tình chân ý thiết, suy nghĩ một hồi, cũng có thể hiểu được nỗi sợ hãi của hắn, đành phải thu nhận món quà.

Nhưng cũng tìm chỗ trống nói chuyện với Lý Oa tử, sau đó quay lại cắt hơn mấy cân thịt Thanh Thái Tuế, cho vào trong bữa tiệc.

Mặc kệ là thay thế Hồng Đăng Nương Nương hội đến ban thưởng cho mình, hay là vị chương quỹ đầu trọc này, xuất thủ đều quá xa hoa

Mình chiêu đãi họ một bữa tiệc, cũng nhất định phải theo đẳng cấp, nếu không truyền đi, ngược lại sẽ có người nói mình quá mức hẹp hòi.

“Mời tiên bồi dùng trà...”

Mời chương quỹ đầu trọc vào nội viện ngồi xuống, hắn cùng Từ quản sự cũng chào hỏi, Hồ Ma mới dâng trà cho họ.

Chương quỹ đầu trọc này tuy là đến trả ơn, nhưng lại phi thường hào sảng, cười nói: “Hò chương quỹ xưng hô này nên sửa đổi một chút, chúng ta đều là kiếm cơm ăn trong Hồng Đăng Hội, không có gì là tiên bồi hay không tiên bồi, người gọi ta một tiếng lão ca, càng thể hiện sự thân thiết của chúng ta.”

Hồ Ma lại cảm thấy xấu hổ, cười nói: “Vậy bỏ đi chữ bồi.”

“Từ thúc là hảo bằng hữu của Nhị gia trong trại của chúng ta, ta vẫn luôn coi ngài ấy là trưởng bồi mà đối đãi.”

“...”

“Ha ha, vậy chúng ta kết thân vậy.”

Chương quỹ đầu trọc cười, hướng Từ quản sự nói: “Người chừng nào thì quen biết với một vị cao nhân như vậy, cũng không dẫn dắt ta?”

Từ quản sự chỉ mới gặp Nhị gia vài lần, chỉ là vào dịp Tết khi trở về, Hồ Ma và mọi người mang hộ một chút quà của Nhị gia cho Từ quản sự, hai người gặp lại, có lẽ cũng không thể nhận ra.

Nhưng lão lại không chút nào xấu hổ cười nói: “Hôm nào đi Lão Âm Sơn tìm huyết thực, ta dẫn người đi dạo trong thôn, người chẳng phải là quen biết rồi sao?”

“Vị lão ca kia, thế nhưng là một người biết điều, mọi người thân cận hơn một chút.”

Nói rồi lại hướng Hồ Ma nói: “Nhưng về sau ở đây, người không cần coi mình là văn bối, hiện nay, người cũng đã trở thành chương quỹ chính thức, con dấu khế tử đều đã làm xong, ta cũng đã mang hộ qua cho người.”

“Từ giờ trở đi, trang tử này coi như giao cho người, đường đường chương quỹ Hồng Đăng Hội, ở Minh Châu phủ cũng có tiếng nói.”

Hồ Ma cười nói: “Đây là nhờ có Từ thúc giúp đỡ chuẩn bị, chỉ tiếc đạo hạnh của ta vẫn còn cạn, trong lòng không chắc.”

“Chậm rãi tu luyện là được.”

Từ quản sự nói: “Trước đây, để các người canh giữ trang tử, đồng nghĩa với việc canh giữ tà ma xung quanh mười dặm. Vào lúc thu thập huyết thực, các người còn phải đề phòng tà ma đến đoạt, áp lực đương nhiên là rất lớn. Không có chút bản lĩnh nào thì không thể trụ được.”

“Nhưng bây giờ đã khác. Hồng Đăng Nương Nương đã được sắc phong hương hỏa lệnh, thậm chí còn được xây miếu. Tà ma nào dám đến quấy rối chúng ta? Chỉ cần có người canh gác là được.”

“Hơn nữa, công lao của ngươi cũng không nhỏ. Được ban thưởng huyết thực, cho nên mau mau tu luyện.”

“Nói về phương pháp tu luyện, ngươi đã có đầy đủ chưa?”

“...”

Hồ Ma vội vàng nói: “Ngô chương quỹ rất tốt với ta, đã truyền cho ta tất cả.”

Từ quân sự cười nói: “Vậy là tốt rồi. Có huyết thực và pháp môn, bản lĩnh của ngươi còn có thể yếu được sao?”

“Trong Hồng Đăng Hội, đa số các chương quỹ đều là Thủ Tuế Nhân. Trước khi gia nhập hội, không ít người đã có thành tựu trong lĩnh vực này.”

“Ví dụ như vị Trương chương quỹ này, với một tay Ngũ Lôi kim thiềm rống của hắn, không biết đã đánh tan bao nhiêu tà ma. Âm thanh chấn động Minh Châu phủ. Để mời hắn gia nhập hội, chúng ta đã phải bỏ ra một số tiền rất lớn...”

“Lần này, ban đầu chúng ta sắp xếp hắn thi đấu ở trận cuối cùng là vì muốn dựa vào bản lĩnh cao cường của hắn để đảm bảo an toàn.”

“...”

“Đây chính là trò cười của ta. Việc sắp xếp ta thi đấu ở trận cuối cùng suýt chút nữa đã hủy thanh danh và mạng sống của ta.”

Ngay cả Trương chương quỹ cũng cười nói: “Tuy nhiên, con đường tu luyện của chúng ta giống nhau. Hồ huynh đệ nếu

có điều gì không hiểu về tu luyện sau này có thể đến tìm ta trao đổi.”

“Mặc dù kỹ năng của ta và Ngô chương quỹ khác nhau, nhưng về phương diện tu luyện, chúng ta đều không có gì khác biệt.”

“ ... ”

Nghe y nói vậy, lòng Hồ Ma khẽ động. Tuy có chút do dự, hắn vẫn cười nói: “Đa tạ lão ca. Ta còn rất nhiều thứ cần học!”

Trương chương quỹ cũng nhận ra vẻ mặt của hắn, liền cười cười nói: “Vậy thì sau này chúng ta hãy cùng nhau luận bàn.”

Nói rồi, y quay sang Từ quản sự, tò mò hỏi: “Nói về việc nương nường xây miếu, không biết thực hư thế nào? Có liên quan đến chúng ta hay không?”

“ ... ”

Trong lòng của Hồ Ma sáng tỏ, liền không còn e dè, cũng cùng lắng nghe. Hắn cũng rất tò mò về chuyện này.

Chương 359. Sóng gió nổi lên

Chương 359: Sóng gió nổi lên

Từ quản sự khoát tay áo, hạ thấp giọng nói: “Trên lý thuyết là có, nhưng còn sớm.”

“Bây giờ, nương nương của chúng ta chuẩn bị đầu tiên là xây dựng một tòa miếu Hồng Đăng tại Trấn Chu Môn, cho phép người dân tứ phương đến cúng bái.”

“Nếu dân chúng cảm thấy linh nghiệm, hương hỏa thịnh vượng, thì từ Minh Châu Thành bắt đầu, từng tòa miếu sẽ được xây dựng ở các thôn trấn xung quanh.”

“Tuy nhiên, đây không phải là chuyện một sớm một chiều, cần phải cân nhắc kỹ lưỡng về người hộ pháp và người thấp hương.”

“Đối với chúng ta, việc chính vẫn là canh gác trang tử, ngày ngày tuần tra ban đêm, đảm bảo khu vực xung quanh không xảy ra chuyện gì...”

“...Đương nhiên, việc chuẩn bị cũng cần phải làm, Hồng Đăng Hội sắp xảy ra một trận đại biến!”

“...”

Hồ Ma và Trương chương quỹ đều chăm chú lắng nghe, trong lòng hiểu rõ tầm quan trọng của câu nói này.

Hồng Đăng Nương Nương xây miếu là một sự kiện kinh động trời đất, đối với tà ma mà nói, quả thực là vận mệnh nghiêng trời lệch đất.

Nhưng chỉ có nàng thôi sao?

Tiếp theo đây, Huyết Thực Bang lấy tên nàng mà lập, e rằng cũng cần trải qua một phen biến đổi nghiêng trời lệch đất, thậm chí có khả năng theo Hồng Đăng Nương Nương thoát khỏi xuất thân là Huyết Thực Bang thôn dã, phụng dưỡng hương hỏa, trở thành quan chức nửa vời.

Đây đương nhiên là cơ hội khó được, nhưng cùng với biến đổi lớn, cũng khó tránh khỏi việc mất mạng oan uổng.

Về cách làm thế nào, đó là chuyện đương nhiên, mọi người cùng nhau quan tâm, có việc giúp đỡ lẫn nhau.

Những chuyện này cần phải kiên nhẫn quan sát một thời gian, có xác định rõ ràng mới bàn bạc kỹ càng, loại chuyện này không thể nói rõ ràng ở trên bàn tiệc.

Vì vậy, Trương chương quỹ cười cười, nói: “Hắc hắc, Hồng Đăng Nương Nương của ta có thể ăn được hương hỏa, chuyện sớm hay muộn, ác quỷ Thanh Y kia, bất quá chỉ là vọng tưởng mà thôi.”

Lúc này, Trương chương quỹ đột nhiên lên tiếng, trên mặt mang theo nụ cười lạnh: “Nhưng không ai ngờ rằng, thua trong đấu pháp, Thanh Y Bang lại trở nên điên cuồng.”

“Lũ ác quỷ này, trước đây ngay cả cửa Minh Châu Thành cũng không dám bước vào, giờ đây lại ngang nhiên lộ hành khắp nơi, ngay cả người của Hồng Đăng Hội chúng ta gặp cũng phải nhường đường.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, lòng khẽ động, vội vàng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Từ quần sự bất đắc dĩ khoát tay áo, thở dài: “Đều là chuyện không thể nào khác, người có biết vì sao nương nương thưởng cho người, mà đến giờ mới đưa hay không?”

“Chuyện này quá rồi ren.”

“Mỏ huyết thực của Thanh Y Bang, ta đã tiếp quản, nhưng còn rất nhiều thứ theo quy củ nên do chúng ta tiếp nhận, nhưng lại bị bọn chúng chiếm lấy, không chịu nhường lại. Hiện tại ta cũng không thể cưỡng ép lấy lại, chỉ có thể nhẫn nhịn.”

“Cái này cũng chưa tính là gì, càng đau đầu hơn là lũ ác quỷ Thanh Y Bang này không biết dựa vào ai, giờ đây lại đang khuấy gió nổi mưa khắp Minh Châu Thành.”

“Nói thật, đấu tranh với Thanh Y Bang nhiều năm như vậy, lần này đấu pháp thắng, ngược lại lại ăn trái đắng lớn nhất từ Thanh Y Bang...”

“...”

“Thanh Y Bang có liên hệ với người trong một số môn đạo khác?”

Hồ Ma ghi nhớ kỹ những lời này.

Trước đây hắn cũng đã biết từ Nhị Oa Đầu rằng ác quỷ Thanh Y đang tìm kiếm một người theo mệnh lệnh của Thông âm Mạnh gia .

Chỉ là, lúc đó Nhị Oa Đầu biết cũng không nhiều, người chuyển sinh đã cắt đứt liên lạc, và vẫn chưa có tin tức mới.

Bây giờ thấy Từ quân sự và Trương chương quỹ nói về chuyện này, hắn liền nắm bắt cơ hội, cố ý nói: “Bọn họ trước kia vì đấu pháp đã thiếu rất nhiều nợ, giờ đây đã thua, lại muốn làm gì?”

“Ta cũng không biết, ta cũng không hỏi, dù sao Hồng Đăng Nương Nương không cho phép quản việc này.”

Từ quân sự nói: “Kỳ thật, hơn phân nửa cao nhân trong các môn đạo ở Minh Châu Thành đều có giao tình với Hồng Đăng

Hội chúng ta, không nên để bọn họ tùy ý bị ác quỷ quấy rối.”

“Nhưng trước đó không lâu, hai vị tiêu đầu của tiêu cục Thuận Xương đã bị mất tích, nghi ngờ có liên quan đến ác quỷ Thanh Y, nhưng lại không dám chọc giận bọn chúng.”

“Họ đến mời chúng ta chủ trì công đạo, nhưng kết quả, tả hữu hộ pháp đều trốn tránh, ngay cả nương nương cũng chỉ nói không cho chúng ta quản những chuyện này!”

“...”

Hồ Ma cười hỏi: “Càng thắng càng muốn thể hiện, có lẽ nương nương không muốn quan tâm đến hấn.”

“Hai vị tiêu đầu kia sau đó thì sao, đã trở về chưa?”

“...”

“Không có.”

Từ quân sự nói: “Lại là không rõ sống chết, nhưng có người xác thực trông thấy bọn họ bị đồng tử thanh y mang đi.”

Lão Trương đầu trọc nói: “Ai, nhắc đến chuyện này là tức giận, chỉ mong bọn họ quây phá trong thành, đừng chọc đến điền trang của chúng ta, nếu không ta đánh gãy chân bọn họ.”

“Đúng, tình thế mạnh hơn người, bây giờ biết làm thế nào, chỉ có thể nhẫn nhịn.”

Hai người cũng kiêng kị vấn đề này, chỉ trò chuyện vài câu rồi không nói nữa, thúc giục khai tiệc.

Chương 360. Nửa đêm ghé thăm

Chương 360: Nửa đêm ghé thăm

Hồ Ma đi ra ngoài liếc mắt nhìn, thấy mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, liền mời hai người ngồi xuống, nhưng trong lòng lại không nhìn được nghĩ tới.

Ác quỷ Thanh Y quả nhiên hành động táo bạo, với lại, nhìn bộ dạng này, đúng là đang tìm kiếm ai đó?

Chỉ là, bọn họ dựa vào gì để tìm người, tại sao lại tìm phiền phức cho người trong môn đạo, còn bắt đi hai tiêu đầu trong tiêu cục?

Trong tiêu cục không thiếu người giang hồ kiếm ăn, nhưng người có bản lĩnh hơn phân nửa đều gia nhập Huyết Thực Bang, ai mà trà trộn trong tiêu cục?

Thêm nữa, Hồ Ma vẫn không nắm chắc được, bọn họ có phải là đang tìm mình hay không .

Nhưng nếu là tìm mình, hoặc là trực tiếp đến Lão Âm Sơn tìm manh mối, hoặc là trực tiếp bắt lấy họ Hồ tìm, tìm đến là chém một đao...

...Ừ, có chút tàn nhẫn, nhưng đây cũng không phải là bản tính của mình, chỉ là đang suy đoán hành vi của đối phương.

Dù sao nói đi nói lại, việc này lộ ra cô quái.

Nói tóm lại một câu, vẫn là phải chú ý cẩn thận a...

Tối thiểu hiện tại có thể xác định, Thanh Y Bang đã hành động, với lại mặc dù không công khai, nhưng làm việc cũng

rất tùy tiện.

Ngay cả Hồng Đăng Nương Nương cũng không dám hỏi đến chuyện này, như vậy nói cách khác, một khi dính líu đến chuyện này, chỉ sợ kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Trong lòng suy nghĩ, hần bất động thanh sắc, mời Từ quân sự cùng đầu trọc chương quỹ ăn uống.

Vì chương quỹ đầu trọc có mang đến mấy vị hỏa kế, một bàn tiệc là không đủ chỗ, nên dứt khoát bày hai cái bàn lớn. Chu Đại Đồng cùng Chu Lương, Triệu Trụ bồi tiếp hỏa kế của chương quỹ đầu trọc, cùng với tùy tùng của Từ quân sự. Rượu thịt được bày biện tùy ý trên bàn.

Lý Oa tử thậm chí sau khi nấu xong đồ ăn, vẫn không quên nấu một nồi trứng đường đỏ, mang ra cho người ở bên ngoài trang tử.

Dù sao đây cũng là chuyện đại hỉ của Hồ Ma thắng chức chương quỹ, tốt nhất là hàng xóm láng giềng cũng được hưởng theo.

Im lặng nhất chính là đám người kia, ăn uống xong, qua ba chén rượu, liền nghĩ đến việc tìm người rót rượu.

Hồ Ma nào có kinh nghiệm trong việc này, bắt đắ dĩ hỏi một chút, thì bọn tiểu nhị trong trang lại biết, vội vàng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã dẫn về một tú bà trang điểm rất đậm, mang theo ba năm nữ tử xinh đẹp, ngồi vào trong bữa tiệc, rót rượu cho mọi người.

Đây cũng là những người chuyên từ trong thành đến trên trấn, chuyên phục vụ cho các thương khách qua đường.

Mùa xuân, hạ, thu họ đến đây, đến mùa đông thì trở về thành nghỉ ngơi.

Bữa tiệc này kéo dài từ trưa đến chập tối, mọi người đều đã uống say khướt, mới đứng dậy tan tiệc.

Lão Trương đầu trọc uống quá nhiều rượu, liền cùng bọn tiểu nhị ngủ lại trong trang, Từ quản sự lại muốn dẫn tùy tùng về thành.

Lúc này sắp trời tối, theo lẽ thường thì nhất định phải ngủ lại, đi ra ngoài vào ban đêm là tối kỵ, nhưng Hồng Đăng Nương Nương xây miếu, Từ quản sự cũng có bản lĩnh, lại không quá để ý đến những chuyện này.

Hồ Ma sau khi sắp xếp chỗ ngủ cho mọi người, mới về phòng mình, đốt một ấm trà, uống cho từ từ tỉnh rượu.

Trong lòng nhất thời suy nghĩ, không biết ý đồ của ác quỷ Thanh Y làm cho dư luận xôn xao là gì.

Lại không nắm chắc được, bây giờ có nên đi Lão Âm Sơn hỏi gốc cây già hay không .

Uống xong trà, định nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng sỏi nhỏ nhẹ nhàng đập vào cửa sổ, hắn liền đột nhiên cảnh giác.

Im lặng hồi lâu, mới đứng dậy đến trước cửa sổ, đẩy ra nhìn lại, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một cái đầu trọc.

Y hướng mình cười cười, nói: “Tiểu Hồ chương quỹ, có thể cho lão ca chén trà uống không?”

Gia hỏa này vừa mới còn uống say khướt a...

Hồ Ma cũng có chút không biết y muốn làm gì, vẫn là nhanh chóng mở cửa cho y vào, cười nói: “Lão ca trong đêm lại có nhã hứng.”

“Muốn nói ta giống như trộm sao?”

Tên chương quỹ đầu trọc này ngồi ngay ngắn xuống một chiếc ghế bành khác, cười nói với Hồ Ma: “Pháp không truyền lục nhĩ, tuy là đồ của mình, cũng nên cẩn thận.”

“A?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi kinh hãi, lại có chút khó tin vào tai mình, vội vàng đứng lên.

“Ha ha, ta không ngạc, nhìn bộ dáng của ngươi, ta đã hiểu.”

Lão Trương đầu trọc cười cười, nói: “Tiểu Hồ chương quỹ, hai huynh đệ ta mới có giao tình, nhưng ta và Ngô Hồng liên hệ khá nhiều, biết môn phái này của các ngươi là thế nào, bây giờ có vài lời ta muốn nói riêng với ngươi.”

“Ngươi đối với lão Trương ta có ân, ta cũng biết ngươi thiếu cái gì, nhưng trước tiên, ta cần hỏi ngươi một câu.”

“Lão Ngô đã truyền hết bản sự cho ngươi chưa?”

“...”

Hồ Ma ngơ ngác một chút, mới hiểu được ý của y, gật đầu nói: “Hiện tại ta học những pháp môn này, đều là ta bản lãnh của mình, Ngô chương quỹ cũng nhận.”

“Nếu vậy, ta nói cũng thuận tiện, trước đó ta cũng đã nghe nói về những chuyện kia.”

Chương quỹ đầu trọc nở nụ cười, khoát tay áo, nói: “Ta hôm nay đến đây, kỳ thật cũng là vì chuyện này.”

“Thực không dám giấu giếm, ta cũng có một tuyệt chiêu Ngũ Lôi Kim Thiềm Rồng, rất phù hợp với việc luyện ngũ tạng của Thủ Tuế Nhân, trước kia lão Ngô muốn đổi với ta nhưng ta không đồng ý, không biết lão đệ ngươi có muốn nghe một chút về khiêu môn này không?”

“ ... ”

“A?”

Đột nhiên nghe chuông quỹ đầu trọc này đề cập đến chuyện này, Hồ Ma không khỏi có chút kích động.

Trước kia hắn nghe Từ quân sự nói, liền tâm động, chỉ là thấy người ta không nói gì, chuyển chủ đề, nên cũng chỉ cho là khách khí một chút, không dám hỏi kỹ.

Không ngờ rằng đêm nay y lại tới đây nói với mình chuyện này.

Bây giờ Ngô chuông quỹ đi, mình không có sư phó chỉ điểm, một vị Thủ Tuế Nhân uy tín lâu năm như vậy, đối với mình sẽ là một sự giúp đỡ lớn.

Huống hồ, mặc dù lần này đấu pháp, vị lão huynh này không ở trận cuối cùng, nhưng lời nói lấy lòng của Từ quân sự cũng không sai, Hồng Đăng Hội an bài y ở trận cuối cùng, chính là bởi vì tin tưởng vào bản lĩnh của y, có thể giải quyết phần lớn các vấn đề khó...

Tuyệt chiêu của một người như vậy, vậy phải có phân lượng như thế nào?

Chương 361. Trao đổi tuyệt chiêu

Chương 361: Trao đổi tuyệt chiêu

Chuyện này đối với Hồ Ma mà nói, quả là kinh hỉ không nhỏ. Tuy nhiên, thấy phản ứng của Hồ Ma, lão Trương đầu trọc chỉ cười cười, khoát tay, nói:

“Ngươi hãy nghe ta nói hết.

Ta và lão Ngô đều đi theo con đường Thủ Tuế Nhân, nhưng cách học bản sự lại khác nhau. Lão Ngô có một tay tuyệt chiêu Tứ Quý Ấp Môn, còn ta lại là sư phụ dạy một tay Ngũ Lôi Kim Thiềm Rống.

Hắn luyện tứ chi, thậm chí hai tay, đều có thể sử dụng chiêu thức của mình. Còn chiêu này của ta, lại phải luyện đến ngũ tạng mới sử dụng được.

Cũng vì vậy, bản lĩnh của hai chúng ta đều không được coi là đỉnh tiêm.

Hắn đi, luyện đến ngũ tạng, liền không có hậu kinh.

Còn ta, dạy đồ đệ, không luyện đến ngũ tạng, không thể giúp đỡ được gì nhiều, mọi chuyện đều đổ dồn lên ta.

Thực ra, mấy năm trước, lão Ngô đã đến tìm ta, muốn dùng Tứ Quý Ấp Môn của hắn đổi lấy Ngũ Lôi Kim Thiềm Rống của ta. Việc này tuy có lợi cho cả hai, nhưng ta không đáp ứng. Dù sao tuyệt chiêu của ta cao hơn tay của hắn, đổi với hắn ta chẳng phải thiệt thòi sao?

Thực không dám giấu giếm, việc này còn khiến hai lão ca chúng ta không vui vẻ gì cả...”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma ngược lại hiểu rõ tầm quan trọng của tuyệt chiêu đối với người trong thế giới này.

Rõ ràng hai người này cần có nhau, trao đổi sẽ có lợi cho cả hai, nhưng họ lại tính toán thiệt hơn, khiến mọi chuyện không vui vẻ.

Chỉ bất quá, tên lão Trương đầu trọc bây giờ thản nhiên nói ra, mình nếu muốn học tuyệt chiêu này, lại không biết phải trả ra giá bao nhiêu?

Cho y Huyết Thái Tuế, sợ là y sẽ không chấp nhận, không chừng, lại muốn huyết thực hoàn mà nương nung lần này thưởng cho hắn?

Hồ Ma cũng không để ý đến điều kiện của lão Trương đầu trọc này.

Tuyệt chiêu là thứ quan trọng hơn cả tính mạng, ai cũng nhìn ra được. Cho dù là trao đổi tuyệt chiêu, tuyệt chiêu của lão Trương đầu trọc cao hơn Tứ Quỷ Áp Môn một bậc, nên việc đưa ra điều kiện ngoài mức bình thường là điều dễ hiểu.

“Vậy hai người chúng ta...”

Hồ Ma nghĩ rõ ràng, đè ép kích động trong lòng, thấp giọng nói: “Lão ca, nói rõ, ta nếu muốn đổi cái tuyệt chiêu của ngươi, phải đưa cho ngươi bao nhiêu?”

Lão Trương đầu trọc nở nụ cười, lắc đầu nói: “Không cần, hai ta trực tiếp đổi ngang với nhau, hơn nữa lại có giao tình.”

“...”

Hồ Ma nghe lời này, thì có chút kích động.

Người trong môn đạo đều coi tuyệt chiêu của mình so với mệnh còn lớn, cho dù là trao đổi, y lấy đẳng cấp cao đổi lấy cấp thấp, đều là một ơn huệ lớn bằng trời.

Nhìn phản ứng của Hồ Ma, lão Trương đầu trọc gật đầu mỉm cười.

Y cũng có ý nghĩ riêng. Dù sao Hồ Ma còn trẻ, đã học được bản sự, đã là người trong môn đạo, với lại còn lăn lộn trong Hồng Đăng Hội, thậm chí, còn có người nói hấn lợt vào trong pháp nhãn của Hồng Đăng Nương Nương .

Trong mắt đám người Hồ Ma, Dương Cung bây giờ là một bước lên mây, nhưng trong mắt các chương quỹ khác, Hồ Ma cũng chẳng khác gì, thậm chí so với đệ tử hồng hương bán mạng kia còn càng đáng giá coi trọng hơn.

Bây giờ Hồng Đăng Nương Nương muốn xây miếu, bên trong Hồng Đăng Hội có nhiều cơ hội, kết giao với người trẻ tuổi như vậy thì mọi người có thể tương hỗ chiếu ứng lẫn nhau.

“Như vậy ta đa tạ lão ca...”

Vui mừng quá đổi, Hồ Ma trình trọng đứng dậy, hướng vị lão Trương đầu trọc này thi lễ một cái.

Cũng may trước kia mình đã cắt đứt ân tình cùng Ngô Hồng chương quỹ, cho nên mới có thể sử dụng Tứ Quý Áp Môn đổi tuyệt chiêu của đôi phương.

Nếu không, mình phải bảm báo Ngô Hồng chương quỹ mới có thể đổi.

Đương nhiên, cho dù là hiện tại, nếu có cơ hội gặp lại Ngô Hồng chương quỹ, tuyệt chiêu được đổi lấy này, kỳ thật cũng là có thể chia sẻ cho lão.

“Tiểu huynh đệ chớ có khách khí, ta trước nói cho người nghe.”

Lão Trương đầu trọc nhìn ngược lại là người cực kì thân nhiên, cười khoát tay áo, liền tinh tế mà nói: “Tuyệt chiêu này của ta, sở dĩ gọi là Ngũ Lôi Kim Thiềm Rồng, chính là ta lấy miệng làm pháp, quát như sấm mùa xuân, tiếng như thiềm minh, cho nên được gọi cái tên này.”

“Trong đó Ngũ Lôi đối ứng ngũ tạng, luyện thành một tạng, liền có thể dùng.”

“Ngoài ra mỗi khi luyện thêm một tạng, uy lực liền thêm một bậc, biến hóa cũng nhiều hơn.”

“Một tạng một phần lực, một tạng một diệu dụng, nếu đạt đến ngũ tạng đầy đủ, năm âm thanh cùng minh hỏa hầu, sợ là ác quỷ huyễn hóa ra đến quỷ phủ, ta cũng có thể rồng một tiếng phá tan.”

“Sự phụ của ta chết rồi, nữ nhi của sự phụ hiện tại là thân tử của ta, nếu không, tuyệt chiêu này ta cũng không cách nào nói cho ngoại nhân...”

“...”

Hồ Ma nghe y tinh tế nói, thì càng thêm kích động, nếu nói thật một câu, đối phương có phải là có tuyệt chiêu thật hay không, vừa mới nói qua, mình đã hiểu được.

Kiểm lời lớn, thực tế kiểm lời lớn.

Trong lòng Hồ Ma cực kỳ vui vẻ, bây giờ trong lòng chỉ có một lo lắng: “Luyện tuyệt chiêu này không bị rụng tóc đấy chứ?”

Đương nhiên có rụng cũng không sao, rụng cũng phải học.

Hai người đều vui vẻ, tại nhà chính yên tĩnh không người, họ chia sẻ về tuyệt chiêu của mình. Một người giảng Tứ Quỷ

Áp Môn, một người giảng Ngũ Lôi Kim Thiềm Rống, đều không giấu giếm.

Họ chỉ điểm tinh tể, nói rõ các điểm quan trọng, đến bình minh mới chia tay.

“Tiểu Hồ chương quỹ, ta đi trước đây. Sau này ngươi rảnh rồi, đến Khẩu Tử Sơn ta uống rượu đi!”

Chương 362. Thử nghiệm tuyệt chiêu

Chương 362: Thử nghiệm tuyệt chiêu

Sáng sớm, lão Trương đầu trục thu dọn xe ngựa, cười lớn chào tạm biệt Hồ Ma. Các đệ tử của y vẫn còn buồn ngủ, không biết y đã làm ra một chuyện lớn như vậy.

“Nhất định, nhất định!”

Hồ Ma cũng cười chào tạm biệt, thâm nghĩ giao tình với tên trục đầu này đã thực sự bắt đầu.

Loại giao tình trao đổi tuyệt chiêu này còn quý giá hơn cả một xe ngựa đồ vật.

“Các huynh đệ ở Khẩu Tử Sơn này, đúng là có thể ăn có thể uống a...”

Thấy tiễn đưa đám người này, Lý Oa Tử và Chu Đại Đồng đều cảm khái: “Chớ nhìn bọn họ mang đến đồ vật không ít, ăn uống cũng không ít.”

“Trong đêm ngủ còn ngáy nữa...”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, liền cười nói với họ: “Nhớ đám người này, về sau đều là những huynh đệ tốt của chúng ta.”

Có mấy lời không tiện nói, không chừng về sau Chu Đại Đồng và họ đều được lợi từ lão Trương đầu trục này, có thể học được tuyệt chiêu của y.

Sau khi tiễn đưa lão Trương đầu trục, Hồ Ma cũng hiểu rõ hơn về tình hình hiện tại ở Minh Châu Phủ, nên càng chăm chỉ tu luyện hơn.

Trước đây, động lực tu luyện của hắn đến từ mục tiêu khiến cơ thể hắn sống lại nhanh hơn và chấp niệm về việc luyện sống, nhưng bây giờ lại có thêm một niềm vui thú.

Lão Trương đầu trục tưởng rằng Hồ Ma mới bắt đầu tu luyện ngũ tạng, nên muốn luyện thử tuyệt chiêu này.

Nhưng y không biết, ngay sau khi lão Trương đi, Hồ Ma đã thử nghiệm tuyệt chiêu này.

Hắn thâm vận pháp lực, khuấy động tạng phủ. Sau khi luyện phối, Thủ Tuế Nhân vốn đã khí lực sung túc, nay có được pháp môn, tiếng quát mạnh mẽ như sấm mùa xuân, như hơi thở của kim thiềm, như thanh âm tiếng sấm từ trong miệng phát ra.

Khác với Tứ Quỷ Ấp Môn, tuyệt chiêu này có thể kích phát lực lượng, lại mơ hồ có ý trừ tà.

Khi hắn lén lút tu luyện tuyệt chiêu này, ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng không muốn ở bên cạnh.

Hồ Ma hỏi nàng, nàng chỉ lắc đầu: “Làm cho hoảng sợ.”

“Chỉ là làm cho hoảng sợ thôi sao?”

Hồ Ma cũng muốn bắt lấy một con tà ma, thử rống một tiếng xem hiệu quả thế nào. Dĩ nhiên, việc này không thể làm với Tiểu Hồng Đường, dù sao đây là người nhà mình, hắn không nỡ.

Sau mấy ngày luyện tập miệt mài, hắn có chút tiến bộ, nhưng khổ cho Chu Đại Đồng và những người khác.

Thỉnh thoảng họ lại mặt mày buồn rầu đi tìm xung quanh trang tử: “Xung quanh đây cũng không có hồ nước gì, sao ban

đêm cứ nghe thấy tiếng cóc kêu?”

Mỗi lần nghe họ nói vậy, mặt Hồ Ma lại đen đi.

Vì muốn tốt cho Chu Đại Đồng và những người khác, cũng vì nghĩ đến việc trang tử sắp sửa có những thay đổi lớn, Hồ Ma gọi họ đến.

“Lão chương quỹ đi rồi, trang tử này về tay ta, nhưng không có ai quản lý, mọi việc đều phải do ta xử lý.”

“Trước kia ta thấy các người luyện tập cũng rất chăm chỉ, vậy ta kiểm tra các người một chút. Xem sau hơn một năm ở trang tử, các người tiến bộ ra sao?”

“...”

Hồ Ma dự định đây là chuyện tất nhiên. Mặc dù không biết ác quỷ Thanh Y đang làm gì, nhưng cũng không thể vì nó mà làm rối loạn kế hoạch của mình.

Bây giờ hắn đã nắm giữ vị trí chương quỹ, nhưng áp lực cũng lớn hơn. Dựa vào bản thân gánh vác cả trang tử là không thể nào.

Nhất định phải dạy dỗ những tên tiểu nhị này.

Nghĩ lại lão Trương đầu trọc, vì sao y lại muốn đổi tuyệt chiêu ngũ tạng của mình lấy tuyệt chiêu cấp thấp của Hồ Ma ?

Chính là vì muốn bồi dưỡng đồ đệ tốt hơn. Dù sao mình đã là chương quỹ, có ai ngốc đến mức muốn tự mình làm mọi việc, mà không bồi dưỡng đồ đệ để thay mình công hiến sức lực?

“A?”

Chu Đại Đồng và những người khác nghe xong, đều ngẩn người.

Trước kia là Nhị gia nghiêm khắc kiểm tra, bắt tập luyện mỗi ngày, sau đó là theo chân lão chương quỹ âm trầm, họ chỉ e bị mất bát com nên không dám không bỏ công sức.

Nhưng hôm nay, mặt rỡ ca cũng bắt đầu khảo sát rồi?

Họ chỉ có thể cắn răng, từng người thi triển một bộ kỹ năng trước mặt Hồ Ma.

Thủ Tuế Nhân, hoặc là nói, trước khi trở thành Thủ Tuế Nhân, hay là lúc còn là đót lô, đều sẽ bắt đầu học kỹ năng. Những kỹ năng này ẩn chứa cách sử dụng quyền cước, đao thương, từng cái chia tách rõ ràng. Nếu tung hoành trên giang hồ, cũng coi là hạng người có bản lĩnh.

Theo lý thuyết, Chu Đại Đồng và những người khác đã học qua kỹ năng với Nhị gia, nhưng dù sao kỹ năng của Nhị gia là chỉnh thể, chia tách chỉ ra ba chiêu.

Nói đơn giản, họ có phương pháp luyện tập nhưng không có phương pháp chiến đấu.

Vì vậy, Chu Đại Đồng và những người khác sử dụng đều là bộ kỹ năng mà Ngô Hồng chương quỹ đã dạy trước đây. Kỹ năng này tuy không có gì đặc biệt nhưng lại hoàn chỉnh.

Thấy Hồ Ma nghiêm túc kiểm tra bài tập, bọn tiểu nhị đều hơi sợ hãi. Họ chỉ có thể từng bước từng bước luyện tập bộ kỹ năng mà Ngô Hồng chương quỹ đã dạy, lo sợ bị Hồ Ma trách móc.

Nhưng kết quả, Hồ Ma lại khá hài lòng với họ. Dù sao họ cũng đã nắm vững các kỹ năng cơ bản và thực hiện đúng động tác.

Chỉ có điều họ còn thiếu một chút về hỏa hầu cay độc.

Nhưng điều này cũng không thể trách họ.

Họ không giống như mình, ngay từ đầu đã biết tầm quan trọng của những kỹ năng này, bởi vì mỗi ngày hấn đều suy nghĩ cách sử dụng từng chiêu thức.

Làm thế nào để vung đao chém vào người khác hiệu quả nhất, làm thế nào để đâm vào hông người khác khó phòng thủ nhất, mỗi ngày hấn đều suy nghĩ như vậy. Cho nên, những kỹ năng thông thường hấn sử dụng cũng mang theo sát khí. Còn bọn họ chỉ như bị ép buộc luyện tập, tuy quen thuộc nhưng công lực lại không đến nơi đến chốn.

Nhưng dù kiếp trước hay kiếp này, những tên tiểu tử này đều như vậy, nào có biết học tập là quan trọng, chỉ cần nghe lời là tốt.

Nếu có kẻ không cần người khác thúc ép, mỗi ngày đều miệt mài luyện tập, luyện đao đến mức tinh thông...

... Hồ Ma lại phải đề phòng hấn.

Bình yên vô bệnh, không thù không oán, vậy mà người luyện tập chăm chỉ đến vậy, mỗi ngày đều suy nghĩ giết người, rốt cuộc là muốn làm gì, tạo phản sao?

Chương 363. Kiểm tra

Chương 363: Kiểm tra

“Vẫn được, kỹ năng đều học được, chỉ là đối chiến thực tế vẫn còn kém một chút.”

Hồ Ma hài lòng với kỹ năng của những hỏa kế này, nói: “Về sau dẫn bọn Chu Đại Đồng ma luyện nhiều hơn, liền dùng biện pháp của Nhị gia dạy, đánh thật...”

“... Nhưng nếu như là cầm đao luyện tập, thì không thể hạ thủ vào hai hòn ngọc ở phía dưới được.”

“Thuốc mỡ cho dù tốt, thì cái đồ chơi này cũng không thể mọc ra lại được...”

“...”

Trước kia Nhị gia ở bên trong trang tử dạy bọn họ luyện kỹ năng, là muốn bọn họ liều mạng. Biện pháp mọc mọc nhưng hữu dụng.

Loại luyện pháp này, cần gì cao chiêu hay không cao chiêu, luyện lâu, khi động thủ thì từng động tác đều hung ác.

“Cửa này coi như các người qua, hiện lại nhìn xem hỏa hầu của các người.”

Hồ Ma vừa nói, vừa khoanh chân ngồi trên ghế đầu, trong lòng cũng muốn, về sau vẫn là đối thành ghế bành thì tốt hơn, phía sau lưng cũng dễ chịu hơn, đương nhiên chủ yếu là ngồi trên ghế bành thì càng có uy nghiêm hơn.

Nghe phân phó của hắn, đám người Chu Đại Đồng, từng người nơm nớp lo sợ, xếp hàng đến trước người hắn, đưa ra cổ

tay để chờ hấn thử hỏa hầu.

Biện pháp này kỳ thật cũng đơn giản, chỉ là dùng hỏa lực tự thân thoáng hơi tìm tòi, liền cũng có thể nắm chắc bản lĩnh của đối phương.

Cũng không phải mỗi người đều giống như người chuyên sinh, có thể thông qua khổng chế mệnh hương bên trong lưu hương, để che giấu đạo hạnh chân thực của mình.

“Ừm?”

Hồ Ma liền tiếp thử mấy người, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “Còn có thể ...”

Phải nói rằng những hỏa kế này, không có ai có đạo hạnh phá một trụ.

Nhưng lại có mấy người gần đạt đến mức này.

Chu Đại Đồng đã có tám chín phần hỏa hầu của một trụ đạo hạnh, chỉ kém một chút xíu nữa. Những người khác như Chu Lương, Triệu Trụ cũng không tệ, đều có bảy tám phần hỏa hầu. Tuy kém hơn Chu Đại Đồng một chút, nhưng nhìn chung cũng rất khả quan.

Hồ Ma hơi suy nghĩ, liền hiểu ra nguyên nhân.

Những thiếu niên có nội tình hỏa này từ nhỏ đã cùng Nhị gia chạy núi, nâng tạ đá, nghiêm mệnh phong hỏa lô, không thể tiết ra nửa phần. Kỳ thật nội tình của bọn họ so với mình còn khỏe mạnh hơn, bởi vì mình là thân thể vốn đã chết, không sinh ra sinh khí.

Nhưng bọn họ lại mỗi đêm sinh khí sinh sôi, lô hỏa cực vượng. Lại thêm đến trong điện trang, tuy chưa ăn qua Huyết Thái Tuế, nhưng Thanh Thái Tuế ăn no bụng cũng không kém là mấy, làm sao có thể không bỏ lên được?

Nói đi cũng phải nói lại, đãi ngộ trong điền trang của mình quả thực là cực tốt.

Những trang tử khác, khẩu phần lương thực của bọn tiểu nhị không nhất định được cấp đầy đủ, cũng không thiếu việc cắt xén.

Dù sao bọn tiểu nhị tiết kiệm được gì, đều rơi vào tay chương quỹ.

Nhưng mình từ khi tiếp nhận chức chương quỹ trong điền trang này, chưa từng hà khắc, cắt xén của bọn họ, dù sao cũng không nhìn trúng.

Cũng bởi vậy, nội tình của bọn họ đều không tệ, gần một trụ.

Tuy nhiên, nhìn xuống những người còn lại, trừ Chu Đại Đồng và một số người khác, những người còn lại đều chỉ có sáu bảy phần, thậm chí có một người chỉ có hai ba phần hỏa hầu. Hồ Ma lập tức cau mày:

“Hỏa hầu của ngươi sao lại cạn như vậy? Trung thực khai báo, ngươi có phải là mỗi ngày đều...”

“...”

Nắm chặt tay, Hồ Ma nghiêm túc nhìn hỏa kế:

“Không có... không có...”

Hỏa kế này thấy Hồ Ma nghiêm túc như thế, đều bị dọa cho muốn khóc: “... Không có nhiều lần như vậy!”

“... Không có nhiều lần như vậy!”

Hồ Ma im lặng, gật đầu:

“Quả là thế!”

Một trụ đạo hạnh tương đương với hai mươi năm sinh cơ.

Lấy nam nhân hai mươi tuổi làm ví dụ, nếu chưa tiết thân, không mắc bệnh nặng tai ương, lại thường xuyên rèn luyện, sinh khí của bản thân sẽ đạt đến đỉnh cao, những âm quỷ thuộc trình độ du uest đều không nguyện ý trêu chọc vào

Đương nhiên, đây chỉ là lý tưởng nhất. Trên thực tế, trong thời buổi loạn lạc này, người người đều ăn không đủ no, ai cũng không dám cam đoan không có tổn thương bệnh tật, nên hỏa hầu sẽ thấp hơn nhiều so với lý tưởng.

Với người bình thường, một tráng niên hai mươi tuổi cũng chỉ có hỏa hầu sáu bảy phần, đây là mức tốt, thuộc loại tương đối khỏe mạnh.

Bên trong môn đạo, nhờ được bồi bổ bằng huyết thực, con người có thể đạt đến tam trụ đạo hạnh trong thời gian ngắn. Theo cách nói của người trong nghề, đây là một giáp đạo hạnh, thuộc về đạo hạnh cao nhất mà người bình thường khao khát nhưng không thể đạt được.

Tuy những hỏa kế này không nằm trong môn đạo, nhưng đều là thanh thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, dù chức năng cơ thể chưa đạt mức tốt nhất, nhưng vẫn được ăn uống đầy đủ, lẽ ra nên đạt đến mức sáu bảy phần.

Hỏa hầu của tên này yếu như vậy, rõ ràng là không thành thật, ít nhất cũng một lần trong một hai ngày.

“Thợ mỏ trong mỏ huyết thực kia ngày ngày mệt mỏi gần chết, còn có thể nhìn được, người ở đây ăn ngon uống sướng, ngược lại lại nhìn không được?”

Hồ Ma cau mày, nghiêm túc nói:

“Bỏ ngay đi!”

“Lần sau còn tái phạm, ta sẽ cho ngươi một con dao, không phải để chặt tay, mà là để cắt chỗ đó, ngươi tự xem mà làm!”

“ ... ”

“Nhớ, ghi nhớ...”

Hỏa kế vội vàng đáp ứng, chỉ thiếu điều thề thốt.

Chương 364. Truyền thừa Thủ Tuế

Chương 364: Truyền thừa Thủ Tuế

Những hỏa kế khác cũng nhìn nhau, trong lòng sợ hãi. Đều là những thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, sáng nay còn dương dương tự đắc, giờ đây lại như chim sợ cú đầu.

Mặc dù họ đều biết không thể phá thân, cần cầm dục để rèn luyện lực khí.

Nhưng thỉnh thoảng không kiềm chế được, cũng có lúc lỡ lầm. Hậu quả lại nghiêm trọng như vậy sao?

May mắn là Hồ Ma chỉ xem hỏa hầu của mọi người, không bắt từng người hỏi. Sau khi xem xong, hắn đã nắm chắc trong lòng, liền đứng dậy gọi Chu Đại Đồng, cùng mình đi vào nội viện. Đóng cửa phòng, hắn lấy một ngọn đèn dầu từ trong ngăn tủ ra.

Cười nói: “Đại Đồng, có muốn học bản sự hay không?”

“A?”

Chu Đại Đồng vốn dĩ đã thấp thỏm trong lòng khi được Hồ Ma gọi vào.

Bỗng nhiên thấy Hồ Ma mang sang một ngọn đèn dầu, lại đột nhiên đổi sang khuôn mặt tươi cười. Ánh sáng đèn từ cằm chiếu lên, lộ ra nụ cười âm trầm, khiến y lập tức hoảng sợ.

“Bịch!” một tiếng, y quỳ xuống, hét lớn:

“Mặt rỗ ca ta sai, tháng trước ngày mười sáu, canh ba đêm, tại bên trong nhà xí ...”

“... Làm như vậy một lần.”

“Không riêng ta làm, Chu Lương, Triệu Trụ cũng từng có, còn có Lung Tử kia, lần trước ở bên cạnh bãi nhốt cừu cũng làm...”

“...”

“?”

Hồ Ma nghe mà choáng váng, chuyện gì vậy?

Bọn họ bình thường đều không thành thật như vậy sao?

Nhưng với đạo hạnh hiện tại của mình, tuy chỉ là nhập môn, nhưng hắn cũng đã hiểu biết nhiều chuyện trong môn đạo:

Chỉ cần không thực sự mất Nguyên Dương, thì việc “thủ dâm” một hai lần cũng không ảnh hưởng gì. Ngược lại, trước đây Nhị gia vì không hiểu biết về môn đạo nên mới coi trọng những điều cấm kỵ này, không dám bước qua lần ranh.

Nhưng chuyện này mình không biết còn tốt, nếu biết, vậy không thể cho bọn họ sắc mặt tốt...

... Dù sao mình chưa từng, dựa vào đâu các người lại có?

Hồ Ma trút cơn giận lên Chu Đại Đồng:

“Biết ta bảo người vào đây để làm gì không?”

“Là để dạy người bản sự!”

“Người coi đây là cái gì?”

“Là Nhị gia ta, học cả đời cũng không học được bản sự này. Ta may mắn học được, hơn nữa còn có thể dạy lại cho các người.”

“Nhưng các người thật tốt, thế mà ngay cả ý tưởng này cũng nhin không được. Khó khăn tích lũy một chút hỏa hầu,

đều ném vào dê cái, làm sao, phải lại về lại bên trong thôn chịu khổ một thời gian mới được?”

“...”

Chu Đại Đồng bị mắg cho khóc lóc thảm thiết: “Ta biết sai rồi mặt rồ ca.”

“Đều do tên Lung Tử kia, trước kia chúng ta không biết cái này, là gặp hấn một lần, mới học được...”

“...”

“Loại sự tình này sao có thể học được mà không có sư phụ dạy?”

Hồ Ma cũng cảm thấy có chút kỳ lạ: “Chính là đời trước, ta cũng là có lão sư dạy...”

Nhưng để bọn hấn biết lợi hại cũng được, không nói nhiều lời, chỉ dẫn dò y cẩn thận, sau đó liền đẩy ngọn đèn trước mặt y.

Bây giờ bàn tay của mình đã chuyển sinh thành chết, sẽ không bị ảnh hưởng bởi độc tố trên ngọn đèn này. Mà ngọn đèn này chính là một trong những ngọn đèn mà lão chương quỹ truyền lại trước đây. Vì diễn kịch, hấn đã sử dụng ba ngọn, bây giờ đây là ngọn duy nhất còn lại.

“Nhìn vào mặt mũi của Nhị gia, lần này ta tha ngươi, sau này về ăn tết, ngươi phải hiếu kính cho Nhị gia thật tốt.”

Nói xong, hấn nghiêm mặt nói: “Mang chiếc đèn này đi!”

Chu Đại Đồng liên tục đáp ứng, nghiêng đầu quan sát một chút, cẩn thận từng li từng tí đưa tay nâng.

Nhưng khi Chu Đại Đồng cầm đèn, chưa được bao lâu, y đột nhiên kêu khẽ một tiếng, dè lên chân trái và ngẩng đầu nhìn Hồ Ma với vẻ khó tin.

“Đừng hoảng hốt, đây chính là bước đầu tiên trong môn phái của chúng ta.”

Hồ Ma nhìn Chu Đại Đồng, giọng trầm thấp nói: “Đây cũng là bí quyết mà người ngoài môn phái không bao giờ được biết đến.”

Chu Đại Đồng nghe vậy, tròn tròn mắt, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Nếu như vậy...”

“... Vậy mặt rõ ca, về sau ta có phải nên gọi người là sư phụ?”

“...”

Hồ Ma cũng hơi sững sờ, suy nghĩ một chút.

Đúng là có lý.

Mình được truyền thụ môn phái, nhưng không có sư phụ, là bởi vì ân tình của Ngô Hồng chương quỹ, dùng biện pháp khác để đền đáp.

Nhưng Chu Đại Đồng thì không, theo lý thuyết, khi mình truyền pháp môn cho y, thì chính là sư phụ, cũng là một ân tình lớn.

Đều là người liều mạng từ một thôn ra, tuổi tác cũng tương đương, nên cũng không cần phải nhận cái danh phận này.

Nghĩ một chút, Hồ Ma nghiêm mặt nhìn Chu Đại Đồng, nói:

“Không cần, về sau khi nói về xuất thân trong môn phái, người gọi ta một tiếng sư huynh là được.”

“Ta thay Nhị gia thu nhận người, sau này còn muốn thu nhận thêm mấy người bọn họ. Tuy nhiên, phần ân tình này, các người phải nhớ đến Nhị gia. Nhị gia là sư phụ của tất cả mọi người, việc này chúng ta đều học từ Nhị gia.”

“ ... ”

Chu Đại Đồng kinh hãi, liên tục gật đầu:

“Ta biết, mặt rồ ca.”

“Đi thôi!”

Hồ Ma nhẹ gật đầu, nói:

“Cái gậy chống bên tường kia là do người làm cho ta trước đây, ta vẫn giữ lại cho người.”

...

Vào lúc này, ở ngoại viện, bọn tiểu nhị thấy Chu Đại Đồng bị Hồ Ma gọi đi, không biết chuyện gì xảy ra, từng người đều cảm thấy lo sợ. Mãi đến đêm, khi đến giờ thắp đèn, họ mới thấy Chu Đại Đồng ra ngoài, nhưng lại què một chân, chống gậy, bộ dáng cực kỳ thảm hại.

“Chuyện này là thế nào vậy?”

“ ... ”

Mọi người tranh thủ thời gian vây quanh hỏi han. Chu Đại Đồng vẻ mặt đau khổ nói:

“Tháng trước, ta... ờ...”

“Mặt rồ ca biết, đánh gãy chân ta, để ta làm bài học cho mọi người.”

“ ... ”

“Họa...”

Bọn tiểu nhị lập tức kinh sợ, cổ họng cũng không khỏi co lại mấy phần, nhao nhao nghĩ đến, không dám, không dám tái phạm.

Chương 365. Biến đổi

Chương 365: Biến đổi

Hồ Ma không quan tâm suy nghĩ của bọn tiểu nhị, hắn chỉ quan sát sau khi Chu Đại Đồng được truyền lại tuyệt kỹ, toàn bộ hỏa kế trong điện trang đều luyện tập hăng say hơn, khiến hắn hài lòng.

Hắn không chỉ dạy Chu Đại Đồng, mà sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng những ngọn đèn, hắn gọi Chu Lương vào: “Trên này có viết một số loại dược liệu, người rảnh rỗi vào thành mua một chút.”

Bốn ngọn đèn trước đây đã sử dụng hết, muốn dạy cho người khác, hắn phải phối thêm dầu thắp.

Những vật liệu cần thiết để phối ngọn đèn tuy không hiếm, nhưng giá cả đắt đỏ, thậm chí có một số loại rất khó mua trên thị trường.

Do đó, phối ngọn đèn là một việc vô cùng quan trọng trong hành trình tu luyện của môn đạo Thủ Tuế Nhân.

Tuy nhiên, Hồ Ma không có ý định tự mình làm những việc này, mà là sắp xếp Chu Lương và Triệu Trụ. Dù sao, đây là việc phối dầu thắp cho bọn họ, để bọn họ tự kiếm vật liệu, phối ngọn đèn cũng coi như là rèn luyện cho bọn họ.

Không chỉ có bọn họ, mà ngay cả Chu Đại Đồng, ngọn đèn đầu tiên cũng chỉ là do hắn mới bắt đầu dạy người, sợ có gì không nắm chắc nên tìm y thử nghiệm.

Còn những thứ cần thiết sau ngọn đèn dầu đầu tiên, đều phải tự mình kiếm.

Đương nhiên, Lý Oa tử thì thôi, hẳn hiện tại...

... Đại khái đời này cũng vô duyên với môn đạo Thủ Tuế Nhân.

Hồ Ma không chỉ giao việc mua sắm vật liệu cho ngọn đèn mà còn cố gắng giao phó các công việc khác trong đền trang.

Bây giờ Hồng Đăng Nương Nương xây miếu, ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ Hồng Đăng Hội. Tuy ảnh hưởng này chưa đến trang tử này, nhưng cũng có những biến đổi.

Biến đổi chính là, Hồng Đăng Nương Nương so với trước kia càng sĩ diện hơn.

Mỗi đêm, tà ma trong phạm vi hai mươi dặm quanh trang tử đều bị bà ta thanh tẩy, khiến cho các hỏa kế trong trang tử này càng bận rộn hơn so với bình thường.

Có chuyện gì xảy ra, người dân xung quanh cũng đến đây tìm kiếm sự giúp đỡ.

Đương nhiên, còn có một vấn đề khác, trước kia thu phụng kim một cách công khai, theo tháng đến các thôn gặp trưởng thôn để thu, nhưng bây giờ lại có chút ngại ngùng.

Đây cũng là lý do Hồ Ma để Chu Đại Đồng và những người khác chịu khó làm việc. Chậm thêm chút nữa, e rằng phụng kim cũng không còn.

Ban đầu, Hồ Ma lo lắng rằng họ không làm tốt, nhưng kết quả lại phát hiện rằng mình đã đánh giá thấp những thiếu niên này.

Bản thân họ đến từ những vùng khác nhau, trước đây đi theo người khác trừ tà ma, chỉ nghe theo người khác. Nhưng bây giờ, Hồ Ma để họ tự quyết định, họ trở nên táo bạo hơn và chuẩn bị tất cả các loại vật dụng trừ tà.

Hồ Ma nhìn vào kho nhỏ của họ: Gà, phân, cầu huyết, tro nôi...

Có hương thân đến nhờ giúp đỡ, họ mang theo dao thương xuyên phân, bắt lấy người bị trúng tà, dội máu gà lên đầu, nếu không khỏi thì nhúng vào thùng phân, thậm chí còn dội cả thùng cầu huyết lên người, rồi mấy người vây quanh thổi hơi.

Đều là người cường tráng, từng ngục Chân Dương Tiền thổi qua.

Đừng nói tà ma, người bình thường cũng ném nửa cái mạng.

Có một lần gặp trường hợp khó khăn, thực sự không trị nổi, Hồ Ma tưởng họ sẽ đến tìm mình, nhưng họ vội vàng quay về trang tử, chạy thẳng vào nội viện...

... Sau đó quay đầu, chui vào phòng bếp.

Chỉ nghe tiếng cười vang lên: “Oa tử ca, thôn Câu Tử nào loạn tà ma, chúng ta thực sự không trị nổi a...”

“Chỉ có thể trở về tìm người ra tay...”

“...”

“Các người chờ lấy! Chờ ta nấu cơm xong cho mặt rõ ca.”

Lý Oa tử rắn dạy họ một câu, liền bắt đầu nấu cơm. Nấu xong cơm, y cũng tiện tay nấu một nồi trụng đường đỏ.

Sau đó, y ôm nồi trụng đường đỏ đi ra ngoài trong tiếng reo hò của mọi người.

Khoảng nửa canh giờ sau, mọi người trở về, vây quanh Lý Oa tử nói lời cảm ơn. Lý Oa tử cũng kiêu ngạo nói: “Chỉ là một con nhím qua đường thôi, ta mời Tam gia tới là giải quyết được.”

“Nếu gặp trường hợp khó khăn hơn, ta sẽ mời Thất cô nãi nãi đến, để các người mở mang kiến thức...”

“...”

Hồ Ma nhìn thấy những chuyện này xảy ra trong ngoại viện, đều hơi kinh ngạc.

Rốt cuộc mình vẫn là kinh nghiệm giang hồ không đủ, nhãn lực cũng kém, không ngờ Lý Oa tử lại là người có tiền đồ nhất...

Y căn bản chính là người có tiền đồ nhất trong thôn.

Chẳng cần ai dạy dỗ, tự học được bản lĩnh xuất mã...

...

Trong lòng cảm thán, ngược lại bớt lo âu, liền dồn hết tâm huyết vào việc tu luyện.

Dưới sự hỗ trợ của huyết thực sung túc, gần nửa tháng trôi qua, hắn đã luyện thành tạng thứ ba, tiếp theo cần tu luyện là thận, bộ phận quan trọng nhất.

Kỳ thật trong môn đạo Thủ Tuế Nhân, trái tim được xem là bộ phận quan trọng nhất trong ngũ tạng.

Nhưng Hồ Ma lại cảm thấy thận mới là quan trọng nhất.

Dù sao, thận không chỉ đại diện cho thận, luyện thành nơi này còn có thể luyện thành những thứ khác rất quan trọng.

Nhất là, Hồ Ma không chỉ muốn luyện thành thận mà còn dự định chịu khổ cực ở đây.

Thủ Tuế Nhân có tuyệt kỹ gỡ tứ chi, công lực sâu, dù cánh tay tứ chi không thể mọc lại, cũng có thể gỡ ra và thay mới.

Và kỳ thật đến bước ngũ tạng này, cũng tương tự có thể thay đổi.

Chương 366. Chú ý tin tức

Chương 366: Chú ý tin tức

Nhiều truyền thuyết trong dân gian có rất nhiều lời đồn liên quan đến thuật đổi tim, tuy nhiên Hồ Ma đối với thuật đổi tim cũng không phải là tin mù quáng, nếu thành thạo thuật đổi thận, tương lai sẽ rất lợi hại.

Nhất là khi công phu Thủ Tuế Nhân đạt đến mức cao thâm, thậm chí còn có thể thay đổi cho người khác.

Đương nhiên, dù là gỡ tứ chi hay đổi ngũ tạng đều phụ thuộc vào công lực và hỏa hầu.

Những điều này không phải là tuyệt kỹ, mà là bản lĩnh vốn có của Thủ Tuế Nhân.

Cần phải trải qua thiên chuy bách luyện nhiều lần mới có thể đạt được.

Có những người không đúng phương pháp, trong giai đoạn tứ chi, luyện tập mấy chục năm cũng không thể tự mình tu luyện đến cảnh giới gỡ tứ chi, nhưng ngược lại, những người có được pháp môn, tiến vào giai đoạn ngũ tạng của Thủ Tuế Nhân rất nhanh, lại làm không được.

Cho nên, loại việc này không thể nóng vội.

Mọi việc trong trang trại tiến triển khá thuận lợi, bọn tiêu nhị cũng bớt lo lắng. Tuy nhiên, sau khi bắt đầu tu luyện, Hồ Ma vẫn không quên cảnh giác.

Hắn luôn chú ý đến sự việc ác quỷ Thanh Y ở trong thành, tìm mọi cách thu thập tin tức.

Vì người chuyển sinh đang ản núp, nguồn tin tức hiện tại chỉ có thể đến từ Từ quản sự và Dương Cung huynh đệ.

Hồ Ma cảm thấy thời điểm đã chín muồi, hần gọi Tiểu Hồng Đường đến, đưa cho nàng một con thỏ hoang và một con gà rừng trong rổ, đều là do Triệu Trụ vô tình bắt được khi luyện tập xiên.

Dù sao cũng là huynh đệ với Dương Cung, không cần tặng quà quý giá, tặng chút thịt rừng sẽ thể hiện tình nghĩa hơn.

Đương nhiên, ngoài tặng quà, mục đích chính là nghe ngóng tin tức.

Tiểu Hồng Đường không phụ kỳ vọng, một trận âm phong đi, chỉ sau một canh giờ đã trở về với một trận âm phong khác: “Đồ vật đã đưa đến!”

Hồ Ma vội hỏi: “Dương Cung nói thế nào?”

Tiểu Hồng Đường suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói: “Hần nói: Huynh đệ Hồ Ma của ta rất cuộc cũng khai khiếu, biết phái tiểu sử quý đến tìm kiếm tin tức.

Còn nói để người yên tâm, bên này có chuyện gì khẩn yếu, hần sẽ phái tiểu sử quý què đến thông báo cho người.”

“Chỉ là đừng thương quá nhiều, tiểu sử quý hiện tại rất gian dối, gặp người khác nói lời cát tường cũng không thành tâm.”

“...”

“Vẫn là Tiểu Hồng Đường nhà ta tốt...”

Hồ Ma cảm thấy an tâm, nghĩ thầm: “Lời này mang theo ý gì?”

Hần vội hỏi tiếp: “Còn chuyện gì khác không?”

Tiểu Hồng Đường nói: “Chuyện khác là, hần muốn nhắc nhở người cẩn thận, nói họ Trịnh trong hội không sống được,

nhận việc đi phối hợp với người Thanh Y Bang tìm người.

Bọn họ bắt đầu ở các trang trại trong Hồng Đăng Hội, lần lượt cầm gương chiếu người, bị soi sáng sẽ bị mang đi, sinh tử không rõ. Các chương quỹ trong trang trại đều không thể ngăn cản, hỏi Hồng Đăng Nương Nương cũng không có trả lời...”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma nghe lời này, trong lòng không khỏi run lên.

Quả nhiên đến.

Trước kia nghe nói Thanh Y Bang ở bên trong Minh Châu thành, bái phỏng các môn đạo, hẳn chỉ lo lắng liệu chúng có tìm đến Hồng Đăng Hội hay không.

Dù sao, Hồng Đăng Hội là nơi có nhiều người trong môn đạo nhất trong Minh Châu Thành.

Bây giờ nhìn lại, đúng là không đoán sai.

Mặc dù do ngại mặt mũi nên tìm đến Hồng Đăng Hội sau cùng, nhưng cuối cùng vẫn là bắt đầu.

Điều tệ hại hơn là, họ Trịnh lại đi giúp Thanh Y Bang tìm người.

Suy nghĩ một chút, Hồ Ma âm thầm gật đầu, cũng hợp lý.

Trịnh đại hương chủ đắc tội với Dương Cung là người cầm đầu trong đệ tử hồng hương, hơn nữa dưới sự trêu chọc của Nhị Oa Đầu, đã đắc tội với người thấp hương, họ đều là những người thân cận nhất với Hồng Đăng Nương Nương.

Bây giờ lập được công trong đấu pháp, nhưng tình cảnh của ông ta lại thảm nhất. Chờ tình thế này qua đi, e rằng chức vụ hương chủ này cũng không thể ngồi yên. Bây giờ ra ngoài giúp Thanh Y Bang tìm người, hẳn là cũng là liều một phen.

Chỉ mong đừng gây thêm phiền phức cho mình...

“Biết rồi.”

Thở dài một hơi, Hồ Ma vẫn giữ bình tĩnh, cười hỏi Tiểu Hồng Đường: “Ta không phải bảo ngươi hỏi về chuyện cá cược sao?”

Tiểu Hồng Đường gật đầu mạnh: “Tiểu Hồng Đường nhớ kỹ, người bảo ta hỏi về chuyện thắng bạc.”

“Đúng, đúng, đúng.”

Hồ Ma vội vàng gật đầu, hỏi: “Hắn nói thế nào?”

Tiểu Hồng Đường nói: “Dương Cung ca ca nói: Bạc? Cái gì bạc?”

“...”

Câu nói đó khiến Hồ Ma ngẩn người: “Thế nào đây?”

“Đó chính là hai trăm lạng bạc ròng, bọn hắn lúc ấy một đèn hai, cho nên đưa cho ta bốn trăm lạng, thêm sáu trăm lạng...”

“Vậy là không có gì sao?”

“...”

Dương Cung tiểu tử này mày rậm mắt to, cũng không phải lúc nào cũng thực tế a...

Sớm muộn gì cũng phải đòi lại, nhưng hiện tại Hồ Ma không quan tâm đến chuyện đó. Biết được sự việc nghiêm trọng, từ chỗ Dương Cung biết được Thanh Y Bang bắt đầu hướng đến các trang trại của Hồng Đăng Hội, Hồ Ma biết mình nên tiến lên núi.

Đợi đến đêm khuya, khi các tiểu nhị trong trang trại đã ngủ say, xung quanh yên tĩnh, Hồ Ma lặng lẽ đứng lên.

Dặn dò Tiểu Hồng Đường canh gác nhà cửa cẩn thận, sau đó hắt thay bộ quần áo chương quỹ Hồng Đăng Hội, mặc áo toi, đội mũ rộng vành, rồi từ tường sau nhà lén lút ra ngoài.

Đến lúc chính thức tâm sự với tiên bối gốc cây già kia rồi...

Chương 367. Đi gặp gốc cây già

Chương 367: Đi gặp gốc cây già

Bước ra ngoài, Hồ Ma như biến thành một sinh vật nửa người nửa quỷ, bước nhanh trong đêm tối, hướng về phía Lão Âm Sơn.

Trên đường đi vô cùng yên tĩnh, hẩn sải bước, chạy hơn hai mươi dặm, xa xa đã thấy bóng đen hùng vĩ của Lão Âm Sơn sừng sững trên mặt đất, đỉnh núi cao vút chạm trời, im lặng và u ám.

Nó như một con quái vật khổng lồ nằm rạp trên mặt đất, tỏa ra một bầu không khí bí ẩn và uy nghiêm.

Lấy ranh giới là những cây tùng bách hoang dã trên sườn núi, Lão Âm Sơn như tách biệt khỏi thế giới bên ngoài, tạo thành một ranh giới rõ ràng giữa người sống và tà ma.

“Nơi này đã thuộc về phạm vi Lão Âm Sơn, nhưng còn cách xa thôn Đại Dương, còn vài ngày đường nữa!”

Hồ Ma vừa đi vừa trầm nghĩ: ““Nhưng theo lời vị tiên bói kia yêu cầu hoàng tiên chuyển lời đến cho mình, khi vào địa giới của Lão Âm Sơn, bất kể ở đâu trên núi, dù cách xa đến đâu, chỉ cần thắp hương, niệm tên của ông ta, là có thể mời ông ta hiện thân.”

Lão Âm Sơn vốn là nhà của hẩn, nhưng giờ đây trong lòng có chuyện, khi đến gần lại cảm thấy một áp lực vô hình.

Ngoài núi trừ gia đình lưu manh kia, các tà ma khác đều rất ngoan ngoãn, nhưng vừa bước vào Lão Âm Sơn, hắc bổng cảm thấy náo nhiệt hẳn lên.

Có vô số vật bị kinh động, lạng lẽ xuất hiện, lén lút nhìn chăm chăm vào hắc.

Dù giờ đây hắc đã là nửa người nửa quỷ, nhưng vẫn còn một phần là người sống, và khí tức này đã bị những vật ẩn trong bóng tối phát hiện.

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, lạng lẽ tiến về phía trước.

Hắc biết rằng Lão Âm Sơn có nhiều vật lợi hại, và bản thân mình e rằng không đủ sức chống lại.

Nhưng nghĩ đây là nhà mình, là địa bàn của mình, hắc không thể yếu lòng, không thể để hàng xóm coi thường.

Hắc đã tiến vào ranh giới của khu rừng, nơi đây khá thích hợp để tìm một nơi vắng vẻ thấp hương, nhưng đột nhiên, hắc nghe thấy tiếng cười vui.

Hồ Ma giật mình quay lại, liền thấy cách đó không xa, trong bóng đêm đen kịt, có một gốc cây đào nở rộ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, gốc cây đào kia đã biến mất không dấu vết.

Thay vào đó, thấp thoáng giữa những tán cây, xuất hiện một trang trại nhỏ nhắn, có hai gian nhà tranh xinh xắn, trước sân có hàng rào, trong sân có đặt một chiếc ghế mây, trên ghế có một nữ tử xinh đẹp, ăn mặc hở hang, đang nằm nghiêng.

Nàng ta từ từ duỗi hai chân ngọc thon dài trên ghế, vẻ đẹp như ẩn như hiện, cười khúc khích nhìn Hồ Ma:

“Tiểu tướng công đi đường đêm khuya, muốn đi đâu vậy?”

“Đêm khuya thế này, nam thanh nữ tú, sao không vào nhà ta, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp đêm khuya?”

“...”

Hồ Ma cũng là lần đầu tiên gặp loại chuyện này, không khỏi trợn to mắt nhìn kỹ một chút, cảm khái một phen, sau đó mới cười nói: “Ta còn có việc, hôm nào đi!”

“Nếu người thực sự sốt ruột, ta có thể giới thiệu cho người một bà lão sáu mươi tuổi?”

“...”

Nữ tử kia lập tức hơi kinh ngạc, nhìn kỹ Hồ Ma một chút, đột nhiên bật cười, thân hình lặn về phía ghế mây.

Một trận âm phong thổi qua, nhà cỏ, ghế mây, và nữ tử ăn mặc hờ hang đều biến mất.

“Hừ, dám cười ta!”

Hồ Ma trầm nghĩ, cũng may hôm nay có việc, nếu không phải cho người biết tay.

Tiếp tục đi xa một chút, tìm một khe núi ẩn nấp, hẩn lấy ba nén hương từ trong ngực ra, châm lửa và cắm trên mặt đất.

Sau đó, hẩn cúi đầu khế niệm: “Mời sơn quân giáng lâm!”

“Mời sơn quân giáng lâm!”

“Mời sơn quân... A, tiền bồi ngài đến rồi?”

“...”

Hương khí phiêu đăng, yên tĩnh thiêu đốt, đốm lửa đỏ như ẩn như hiện.

Hồ Ma thấp giọng kêu gọi tại trong gió đêm như ẩn như hiện, mang theo vài phần thần bí cổ quái, thậm chí dường như gọi đến một ít vật vốn là ở chung quanh .

Ngồi xồm ở ngọn cây, đằng sau bụi cỏ, âm trầm mà quái dị nhìn chăm chăm hấn.

Nhưng sau khi Hồ Ma gọi hai tiếng, tiếng thứ ba chưa kịp dứt, xung quanh đột nhiên nổi lên một làn gió thom.

Giống như có mùi hương trầm của đàn mộc thoang thoảng, xung quanh bỗng chốc trở nên hoàn toàn yên tĩnh, như thể tất cả những thứ đang lén lút nhìn mình đều biến mất không dấu vết.

Hồ Ma cảm thấy kỳ lạ, vội vàng quay người, liền thấy sau lưng mình không biết lúc nào đã xuất hiện một gốc cây cổ thụ màu đen, trên gốc cây có một bóng đen mà hấn không thể nhìn rõ, đang mỉm cười nhìn mình.

Hoàn toàn không có chút lo lắng nào, quả thực chính là gốc cây già mà trước đây hấn từng gặp ở bên ngoài thôn Tuyệt Hậu.

Ông ta thể mà thực sự vượt qua vài trăm dặm, xuất hiện ở phía bên kia Lão Âm Sơn này để gặp mình.

“Công lực có chút tiến bộ.”

Bóng người trên gốc cây già này, Hồ Ma không thể nhìn rõ, cũng không dám vô lễ nhìn chăm chăm vào, nhưng lại có thể nghe rõ giọng nói mang theo chút vui mừng của bậc trưởng bối: “Xem ra trong nửa năm nay, ngươi thực sự không lơ là việc luyện tập.”

Chương 368. Thạch Đình chi minh

Chương 368: Thạch Đình Chi Minh

Hồ Ma vội vàng vái chào, giống như bái kiến trưởng bối, cung kính nói: “Vâng.”

“Bà bà trước khi đi dù sao cũng đã nói qua, Hồ gia còn có kẻ thù, ta hiểu rõ điều đó, cũng không dám thất lễ.”

“...”

“Điểm này, người không cần quá lo lắng.”

Bóng người trên gốc cây cổ thụ cười khẽ một tiếng, nói: “Bà bà nhà người đạo hạnh cực cao, bối phận cũng cao, có bà trở về, trong thời gian ngắn có thể ổn định được cục diện.”

“Đương nhiên, Mạnh gia cũng không phải dễ đối phó, luôn có thể nghĩ ra một số biện pháp mà bà bà nhà người không ngờ tới. Hiện tại bọn chúng không dám vào Lão Âm Sơn tìm người, nhưng cũng xác định rằng người sẽ không mãi mãi ở lại Lão Âm Sơn.”

“Bất quá người không cần lo lắng, bà bà nhà người trước khi đi đã tìm ta, nói chuyện về tình xưa nghĩa cũ.”

“Ta nhận ơn của bà ấy, nên cũng đáp ứng bà ấy, nếu quả thật có người đến tìm người, ta sẽ thay bà ấy chăm sóc người.”

“...”

“Vâng.”

Hồ Ma nghe ra ý che chở trong lời nói của vị tiên bói này, lòng an tâm một chút.

Trước đây còn có chút không xác định, nhưng giờ đây qua lời nói của vị tiên bói này, hắn đã xác định được rằng thông âm Mạnh gia muốn tìm chính là mình.

Điều này cũng chứng thực rằng kẻ thù của Hồ gia chính là Mạnh gia?

Chỉ là có chút nghi hoặc: Trước đây bọn chúng đã từng phái một con quỷ vào Lão Âm Sơn truy sát mình, sao giờ đây lại không dám vào Lão Âm Sơn tìm mình? Là do bà bà sau khi trở về đã làm gì sao?

Mặt khác, nếu như Hồ gia mà hắn thuộc về là một trong mười họ bản gia, vậy Hồ gia còn có người khác hay không? Thật sự chỉ còn lại mình hắn?

Những nghi vấn này chất chứa trong lòng, hắn đã sớm muốn hỏi, chỉ là không có cơ hội.

Mà không cần Hồ Ma mở miệng, gốc cây già, tựa hồ cũng đã nhận ra suy nghĩ của hắn, nói khẽ: “Ta chỉ đáp ứng bà bà nhà ngươi, sẽ bảo vệ ngươi khi người nhà họ Mạnh tìm đến.”

“Nhưng ta không muốn liên quan đến tranh chấp của mười họ bản gia, cũng sẽ không can thiệp vào việc học tập của ngươi. Huống hồ, ta không thể rời khỏi Lão Âm Sơn, cho nên chuyện gì xảy ra với ngươi bên ngoài, ta cũng không thể quản được.”

“Nhưng sự tình của thông âm Mạnh gia không giống, ta thiếu bà bà ngươi ân tình, cho nên không thể không quản.”

“...”

“Vãn bói hiểu rõ”

Hồ Ma nghe xong, liền hiểu ra vị tiên bối gốc cây già này đang nhắc nhở mình rằng, trước đây ông ta và bà bà dường như chỉ đạt thành thỏa thuận liên quan đến chuyện thông âm Mạnh gia, điều này cũng có nghĩa là, tốt nhất hẳn không nên nhờ cậy ông ta vào những chuyện khác?

Dừng lại một chút, Hồ Ma nói: “Lần này ta lên núi, chính là bởi vì Mạnh gia đã bắt đầu hoạt động mạnh mẽ. Bọn chúng phải một con quỷ thanh y đến xử lý chuyện này.”

“Bây giờ, bọn chúng đã cài cắm không ít người thuộc các môn phái tà đạo vào trong Minh Châu thành, và mới đây lại bắt đầu sử dụng một tấm gương kỳ lạ có tác dụng không rõ ràng tại các trang trại thuộc Hồng Đăng Hội, lần lượt chiếu vào người...”

“Vãn bối không biết nên xử lý chuyện này như thế nào, cho nên mới muốn đến đây cầu xin tiên bối chỉ điểm.”

“...”

“Cái tên thực sự của nhà họ Mạnh sẽ không hạ mình đích thân đến đây, cho nên, kẻ xuất hiện hẳn chỉ là một con cháu đời thứ năm, cũng không cần quá lo lắng.”

Gốc cây già nói: “Mặt khác, mười họ bản gia có Thạch Đình chi minh, mặc dù Hồ gia và Mạnh gia có thù lớn, nhưng sau khi bà bà nhà ngươi trở về tổ, Mạnh gia hẳn là sẽ không ra tay với ngươi.”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe vậy, lại ngăn người ra, Mạnh gia sẽ không ra tay với mình nữa sao?

Vậy bọn chúng tìm mình để làm gì?

Mặt khác, vị tiên bối này nói Thạch Đình chi minh là gì?

“Mười họ bản gia từng lập minh ước tại Thạch Đình, liên quan đến rất nhiều chuyện.”

Gốc cây già thân nhiên nói: “Một trong những điều khoản chính là không được phép công phạt lẫn nhau. Tuy nói minh ước vốn dĩ có thể vi phạm, nhưng hiện tại hấn là không phải lúc.”

“Đương nhiên, ngươi cũng không nên khinh thường. Bọn họ tìm đến ngươi, có lẽ không phải vì muốn lấy mạng ngươi, mà là có mục đích khác, nói không chừng còn có chỗ tốt gì.”

“Nhưng bất kể mục đích của bọn chúng là gì, đều sẽ dẫn đến một sự kiện.”

“Đó chính là phá vỡ tất cả an bài của bà bà nhà ngươi.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, lòng hơi lạnh, vội vàng nói: “Vậy ta nên làm gì?”

Hấn không hiểu rõ Thạch Đình chi minh là gì, càng không hiểu rõ tại sao người nhà họ Mạnh hiện tại không thể giết mình, nhưng lại tìm mình để làm gì.

Thậm chí, hấn cũng không biết bà bà đã an bài gì cho mình, bởi vì trước khi đi, bà bà chỉ dặn hấn học tập, nhưng chưa từng nói gì cụ thể.

Tuy nhiên, đối với mười họ bản gia bí ẩn và quỷ dị, hấn chỉ xác định được một điều là bà bà sẽ không hại mình.

Vì vậy, bất kể làm gì, phá vỡ an bài của bà bà là điều tuyệt đối không thể.

“Tiếp tục làm việc của ngươi.”

Gốc cây già nói: “Ta cũng không thể nhìn thấu hết những an bài và suy nghĩ của bà bà nhà ngươi, nhưng ta biết bà đã

dành rất nhiều tâm huyết, nên nghe lời bà là không sai.”

“Bất kể người nhà họ Mạnh có ý đồ gì, người không gặp họ là đúng.”

“Bất kể họ đến đây để làm gì, nếu họ không tìm được người, họ sẽ tự bỏ đi.”

“Nhưng nếu họ không chịu quay đầu, vậy...”

“...”

Gốc cây già dừng lại một chút, Hồ Ma cũng tò mò ngẩng đầu lên.

Sau đó, hắn nghe gốc cây già cười nhạt nói: “... Vậy ta sẽ đích thân đi gặp họ.”

Chương 369. Gánh nặng trên vai bà bà

Chương 369: Gánh nặng trên vai bà bà

“Đây là...”

Hồ Ma nghe vậy, lòng trở nên kích động: “Vị tiên bối này, là hứa hẹn sẽ ra tay khi cần thiết?”

Từ khi người của Thông âm Mạnh gia xuất hiện, trong lòng hắn luôn có chút bất an.

Bây giờ nghe lời hứa của gốc cây già, hắn cuối cùng cũng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Tuy nhiên, hắn lại nghĩ đến việc vị tiên bối này nói rằng ông ấy không thể rời khỏi Lão Âm Sơn, nhưng lại đồng ý sẽ đi qua một chuyến khi cần thiết.

Chẳng lẽ, việc ông ta đi qua cũng cần phải trả giá một phần nào đó?

Lời nói đã đến đây, coi như đã có giao phó, nhưng Hồ Ma lúc này càng tò mò hơn, không muốn rời đi như vậy. Hắn trầm ngâm một chút, rồi đột nhiên nói với gốc cây già: “Tiền bối, ta còn có một vấn đề muốn hỏi...”

“Ta biết Hồ gia chúng ta và Mạnh gia có ân oán, nhưng ta chỉ mơ hồ...”

“Ta muốn hỏi, ta lúc nào mới có thể hiểu rõ tất cả những chuyện này?”

“...”

Nghe Hồ Ma hỏi, bóng người trên gốc cây già trở nên trầm mặc, ánh mắt nặng nề rơi vào người Hồ Ma.

Sau một lúc lâu, ông ta mới khẽ nói: “Các người đã từng một lòng trốn tránh, không muốn trở thành người nhà họ Hồ. Hồ gia các người suy bại đến mức chỉ dựa vào việc Bạch gia gả vào để chống đỡ hương hỏa cuối cùng, ngay cả chúng ta, những người ngoài cuộc, nhìn thấy cũng đều đồng cảm với bà bà người.”

“Bây giờ người, ngược lại đã hiểu được chút ít sự tình, nhưng muốn hiểu rõ tất cả, hoặc là tiếp nhận gánh nặng trên vai bà bà nhà người, cũng phải trước tiên trở thành một người nhà họ Hồ chân chính.”

“...”

“Trở thành một người nhà họ Hồ chân chính?”

Hồ Ma nghe gốc cây già nói, lại một lần nữa sinh ra một loại ý nghĩ kỳ quái.

Bỏ qua bí mật lớn nhất của mình không nói, mình vốn là họ Hồ, mà bà bà cũng đã nhận mình, tại sao ông ta lại nói như vậy?

Hắn trầm ngâm một chút, rồi nói: “Tiền bối, trước đây ta không có học được pháp môn Hồ gia, nhưng bây giờ ta đã thử nghiệm đi tìm hiểu, và đã sử dụng qua một lần.”

Nếu nói không có học được bản sự Hồ gia, liền không tính người nhà họ Hồ, vậy mình bây giờ tối thiểu cũng đã nhập môn rồi phải không?

“Ta nhìn ra được.”

Bóng người trên gốc cây già nhẹ nhàng nói: “Nhưng người bây giờ vẫn còn không thể xem như người nhà họ Hồ.”

Hồ Ma lập tức nhíu mày: “Vậy như thế nào mới tính là người nhà họ Hồ?”

Gốc cây già nghe vậy, bỗng nhiên cười cười, nói: “Ta không biết, bởi vì ta cũng không phải người nhà họ Hồ.”

“...”

Hồ Ma nhất thời sững sờ, trong lòng thâm mắng: “Người thách đồ đều đáng chết...”

Gốc cây già thản nhiên nói: “Ta có thể cảm nhận được lòng người thiện ác, cũng có thể cảm nhận được người có đang trong lòng mắng ta hay không ...”

“?”

Hồ Ma lặng yên suy nghĩ: “Gốc cây già tiên bói vô địch thiên hạ...”

“Tóm lại mà nói, tình thế Hồ gia xác thực không ổn, gánh nặng trên vai bà bà nhà người cũng nặng nề. Bà chỉ là người họ khác gả vào, cho nên rất nhiều hy vọng, chỉ có thể ký thác vào người người.”

Gốc cây già không để ý tới hắn, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Người muốn hiểu rõ chuyện Hồ gia, thì cũng có thể, nhưng người cần phải hiểu, hiểu rõ, lúc đó là lúc mà người phải tiếp nhận gánh nặng từ tay bà bà nhà người ...”

“Người chuẩn bị sẵn sàng rồi?”

“...”

“Cái này...”

Từ lời nói không có gì đặc biệt của ông ta, nhưng Hồ Ma lại mơ hồ cảm thấy áp lực lớn lao.

Nhưng có một câu, hắn nghe rõ ràng.

Đúng vậy, Hồ gia cũng là một trong mười họ bản gia.

Thông âm Mạnh gia thúc đẩy Hồng Đăng vầy Thanh Y kia cùng Thần thủ Triệu gia thần bí khó lường, đều thuộc về mười họ bản gia.

Trên đời này, đây là một trong mười thế gia bí ẩn nhất.

Loại ân oán cấp bậc này, quý quyết đáng sợ, không phải một Thủ Tuế Nhân mới vào nghề như mình có thể gánh chịu nổi.

Người chuyển sinh đều thích tiếng sét đánh vang dội, nhưng thân phận Hồ gia này lại như muốn đẩy mình vào tâm điểm của vòng xoáy phong ba. Mình luôn vô ý thức tò mò về ân oán của Hồ gia, nhưng một ân oán lớn như vậy lại thực sự mâu thuẫn với bản năng của mình...

“Xem ra người còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Có vẻ như tiền bối trên gốc cây già cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hồ Ma qua biểu hiện của hắn, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Nói thật, ta trước đây đã khuyên bà bà nhà người không cần coi trọng cái danh tiếng này, không có Hồ gia cũng chẳng sao cả.”

“Bà bà nhà người gốc gác họ Bạch, nhưng lại giống người nhà họ Hồ hơn bất kỳ ai khác.”

“Cuối cùng bà ấy không chịu nghe ta, chỉ có thể nhìn vào người.”

“Nếu người đồng ý, vậy trên đời này, đích xác sẽ còn lại một người nhà họ Hồ cuối cùng. Nếu người không đồng ý...”

“... Cũng là một mối ân oán.”

“...”

Chương 370. Ác khách đến

Chương 370: Ác khách đến

Nghe những lời này, Hồ Ma cảm thấy có chút nặng nề, trầm mặc một chút, rồi cười nói: “Tiền bối, ta hiểu ý của người. Hiện tại hãy nói cụ thể trước.”

“Tất nhiên ta không muốn dây dưa với người nhà họ Mạnh, cũng không cần thiết phải gặp mặt họ. Tuy nhiên, bọn họ liên tục tìm đến trang trại, cầm tấm gương chiếu vào người, ta không thể trốn tránh mãi được. Vậy ta nên chuẩn bị thủ đoạn gì?”

“...”

“Chuyện này đơn giản.”

Bóng người trên gốc cây già cười nhạt một tiếng, nói: “Vậy sau khi ta đi, người đào chỗ đất dưới chân ta lên, mang về trang trại.”

“Khi bọn họ đến, người bồi đất này lên ngực, tấm gương của bọn họ hẳn là sẽ không chiếu ra người...”

“...”

“Hẳn là?”

Hồ Ma có câu nói kìm nén không dám nói ra: ‘Tiền bối, giọng điệu của người khi nói chuyện này có nên chắc chắn hơn một chút không?’

Như thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hồ Ma, gốc cây già cười nhạt một tiếng, nói: “Thông âm Mạnh gia có nhiều thủ đoạn, ta nào dám trực tiếp cược với người?”

Hồ Ma cũng có chút bất đắc dĩ, vội nói: “VẬY loại đất này cụ thể có thể phòng được gì?”

Gốc cây già dường như cũng hơi khó trả lời câu hỏi này, trầm mặc một chút rồi nói: “Trên lý thuyết, nó có thể phòng được tất cả các loại pháp thuật.”

“?”

Hồ Ma giật mình, lập tức có chút động tâm.

Ánh mắt liếc xuống phía dưới, loại đất có thể phòng được tất cả các loại pháp thuật, có thể còn mạnh hơn Âm Cốt ngọc...

“Nếu người thích, cứ mang tất cả về đi, mặc dù chỉ có năm đầu tiên mới có tác dụng.”

Bóng người trên gốc cây già cười khẽ một tiếng, đã dần trở nên mờ nhạt, nói: “Tóm lại, ta đã nói lời rồi, ta cũng không nói nhiều với người. Chỉ cần nhớ kỹ, dù người nhà họ Mạnh làm gì, đừng rối loạn trận cước của mình.”

“Người khác còn chưa làm gì, mình lại sợ hãi trước, cái này không khỏi... Quá ư là không có tiền đồ.”

“...”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe vậy còn muốn hỏi nhiều điều, nhưng gốc cây già vừa dứt lời đã lặng yên biến mất, như tan vào Lão Âm Sơn, mặt đất trống rỗng, không còn dấu hiệu nào cho thấy từng có cây cổ thụ tồn tại.

Bất kể người nhà họ Mạnh làm gì, trước tiên hãy ổn định trận cước của mình...

Hồ Ma im lặng suy nghĩ, cúi xuống, vạch cỏ dại trên mặt đất nơi cây già cọc vừa xuất hiện, bắt đầu đào bới.

Lòng Hồ Ma trào dâng sự tò mò: Rõ ràng đều là đất dưới chân của gốc cây già, tại sao chỉ có một nắm đầu tiên mới có tác dụng, còn nắm kia thì lại vô dụng?

Vậy nếu ta nắm to hơn một chút, liệu nó có hữu dụng không? Giữa kẽ tay lọt ra một cục đất, nhặt lên, vậy nó còn hữu dụng không?

Hồ Ma nhất thời không nghĩ ra nguyên nhân, chuyện này có vẻ mơ hồ.

Mặc kệ.

Hắn mặc dù nghĩ mãi mà không rõ, nhưng vẫn là cẩn thận từng li từng tí, hai tay chuyển sinh làm chết, dùng sức cắm vào trong đất, nắm hai tay lại thật chắc.

Sau đó dùng vạt áo ngoài bọc hai nắm đất, gánh trên vai, Hồ Ma nhanh chân lén lút rời khỏi Lão Âm Sơn, một đường mượn bóng đêm che lấp, trở lại trong trang.

Hồ Ma nhét hai nắm đất và cả áo choàng dưới giường, lại nhờ Tiểu Hồng Đường canh gác, lòng hắn mới yên tâm.

“Ít nhất vị tiên bối gốc cây già này đã đáp ứng ta, đến lúc máu chốt sẽ ra tay.”

Hồ Ma thầm nghĩ: “Đương nhiên, dù thế nào, việc của mình vẫn phải tự mình làm, không thể lãng phí ân tình của bà bà ở Lão Âm Sơn.”

Hồ Ma cũng suy đoán, đến tột cùng đạo hạnh của gốc cây già kia là gì?

Nghe lời của ông ta nói, có vẻ như ông ta không sợ thông âm Mạnh gia, chỉ là có chút không muốn dính líu.

Mặc dù Hồ Ma chưa từng thấy ông ta hành pháp, bởi vì song phương có chênh lệch quá lớn, Hồ Ma không cảm nhận được áp lực từ gốc cây già, nhưng mơ hồ nhớ lại, trong vài lần

gặp gỡ, Hồ Ma luôn cảm thấy gốc cây già này khác biệt với những tà ma khác.

Hầu hết tà ma khi hiện thân đều đi kèm theo một luồng âm phong, đôi khi còn kèm theo mùi hôi thối cùng khí tức quỷ dị

Nhưng gốc cây già này lại như hòa quyện cùng một làn gió thơm...

Cảm giác này khó diễn tả thành lời, không phải hương nước hoa, cũng không giống hương nến vàng mã, mà là một mùi hương nồng nàn, trang nghiêm.

Dù sao, chỉ cần xuất hiện ở đâu, thì dưới chân của gốc cây già kia, đất ở đó liền nhiễm một luồng pháp lực tồn tại...

...Mặc dù chỉ là một nắm đất.

Lòng Hồ Ma bình an trở lại, chỉ âm thầm chú ý đến chuyện này.

Biết được đồng tử thanh y bắt đầu đến các trang tử của Hồng Đăng Hội tìm người, Hồ Ma cũng cẩn thận, quan tâm kỹ càng đến tin tức này.

Hắn lấy cơ mình vốn có thù oán với Trịnh đại hương chủ, lại vừa mới nhậm chức chương quỹ, trong lòng cảm thấy bất an cho nên muốn tìm hiểu kỹ hành vi của đồng tử thanh y.

Hắn biết được bọn họ đến các trang tử làm gì, cũng biết bọn họ đều là lục soát qua loa, sau đó bắt đi một số người.

Hành động của bọn họ khiến cho các chương quỹ của từng điền trang vô cùng khổ sở, hết lần này tới lần khác không có chỗ để nói rõ lý lẽ.

Bản thân Hồng Đăng Hội vốn không hòa thuận, những đồng tử thanh y này có quyền lực tra người trong Hồng Đăng Hội, lại thừa dịp trả thù, khiến không ít người phẫn nộ, nhưng bị tả hữu hộ pháp đè ép xuống.

Hơn nữa, Trịnh hương chủ vốn là Hồng Đăng Nương Nương sắp đặt làm hương chủ, lại dẫn đường cho đồng tử thanh y, vì chuyện này cho nên nhất thời khiến thanh danh của ông ta càng thêm tệ hại.

“Chuyện này e rằng không đơn giản...”

Sau một phen tìm hiểu, Hồ Ma thâm nắm chắc, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ đến trang tử của mình, chỉ không biết vì sao lại đến muộn như vậy.

Dù sao cũng không thể tránh khỏi, vậy thì đến thì đến đi!

Bảy tám ngày trôi qua, điền trang cuối cùng cũng nhận được tin báo từ một con tiểu sử quý, yêu cầu mọi người trong trang tập trung. Hồ Ma đã chờ đợi từ lâu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ra lệnh cho bọn tiểu nhị:

“Gọi tất cả mọi người trở về, chuẩn bị thịt rượu, hương nến, ngày mai có khách đến nhà, phải tiếp đón chu đáo!”

Dù là ác khách, nhưng cũng nên có quy củ, không thể thiếu lễ nghĩa.

Chương 371. Tất cả tập trung

Chương 371: Tất cả tập trung

Vào một ngày nọ, vào sáng sớm, cổng của trang tử mở toang, treo đèn lồng Hồng Đăng Nương Nương trong sân. Ngay cả những người hàng xóm láng giềng đến cúng vàng mã cầu nguyện cũng được yêu cầu trở về, ngày mai hãy đến.

Ban đầu, mọi người trong trang đều chuẩn bị kỹ càng để đón tiếp, nhưng không ngờ rằng, từ sáng sớm đến tối, cả ngày trôi qua, họ cũng không thấy bóng dáng của đồng tử thanh y và Trịnh đại hương chủ.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, Hồ Ma vừa chuẩn bị sắp xếp người đi tuần tra ban đêm, thì đột nhiên, tiếng chiêng vang lên từ bên ngoài trang tử.

Bọn tiểu nhị trong trang vội vàng nhìn ra, đột nhiên bị âm phong thổi vào mặt, ai nấy đều rung mình.

Bên ngoài không biết từ lúc nào đã dâng lên một màn sương mù mỏng, lạnh buốt thấu xương.

Ánh mắt của mọi người và ánh sáng đèn lồng trong trang dường như đều bị cản trở, không chiếu ra xa được hai trượng.

Theo sương mù tràn vào trang, làn mờ xuất hiện bảy tám bóng người nhảy nhót, tất cả đều mặc quần xanh biếc, ở trần, sau đầu buộc một cái bím tóc kỳ quái, hai má đỏ bừng, hình dạng kỳ quái buồn cười, không giống người sống.

Bọn họ vây quanh một kiệu liễn mà đến, mà trên kiệu liễn đó, không ngờ lại không có người ngồi, mà là đặt một chiếc mặt nạ sắt gỉ sét, mơ hồ hiện ra hình dạng ác quỷ.

Hồ Ma từng gặp qua trong trận chiến giữa Hồng Đăng Hội và Thanh Y Bang, chính là mặt nạ ác quỷ Thanh Y, giống như đèn lồng Hồng Đăng Nương Nương.

“Cái này...”

Bỗng nhiên nhìn thấy một đám quỷ khí xông vào trang, bọn tiểu nhị hoảng sợ, quay đầu nhìn lại.

“Quý khách đến cửa, không thể thất lễ, cũng không thể tỏ ra nhút nhát.”

Hồ Ma bình tĩnh nói, dẫn dò bọn tiểu nhị trong trang, sau đó chậm rãi tiến lên đón tiếp.

“Chương quỹ Hồ Ma ở chi nhánh Thanh Thạch Trấn dưới trướng của Hồng Đăng Nương Nương, xin đợi Thanh Y lão gia pháp giá, xin đợi sư huynh Thanh Y pháp giá...”

Hắn nói những lời xã giao cần thiết.

Thanh Y Bang và Hồng Đăng Hội đánh nhau túi bụi, trong âm thầm, Hồng Đăng Hội đều gọi là Thanh Y lão gia là ác quỷ Thanh Y, Thanh Y Bang cũng không gọi Hồng Đăng Nương Nương hay ho gì, nhưng đó chỉ là trong âm thầm, trên mặt vẫn phải khách khí, xưng hô đối phương là lão gia.

“Hi hi...”

Bọn đồng tử thanh y nghe Hồ Ma nói khách khí, từng người đều cười hi hi, gật gù đắc ý.

Nhưng không chờ bọn họ trả lời, trong sương mù dày đặc lại xuất hiện một người mặc trường bào bằng gấm, mặt chữ quốc.

Ông ta nhìn Hồ Ma với nụ cười lạnh lùng: “Tiểu Hồ chương quỹ khỏe chứ...”

“Từ sau trận đấu pháp ở trấn Chu Môn, chúng ta chưa gặp lại nhau, ta vẫn luôn nhớ đến ngươi...”

“...”

“Trịnh đại hương chủ...”

Hồ Ma nhìn người này, cũng chậm rãi thở một hơi, nghênh tiếp ánh mắt của ông ta, thản nhiên nói: “Ta cũng vẫn luôn nhớ Trịnh hương chủ, chỉ không nghĩ tới quý nhân bận rộn nhiều việc, thế mà đến lúc này mới đến trang của ta...”

“Ha ha...”

Trịnh đại hương chủ chậm rãi tiến lên, nhìn trái phải xung quanh, thản nhiên nói: “Ta phụng mệnh nương nương, dẫn các sư huynh Thanh Y đi tìm người.”

“Hồng Đăng Hội có mười bảy trang tử, tất nhiên phải tìm từ những trang lớn, đông người trước, rồi lần lượt xuống dưới, trang của ngươi đương nhiên là cuối cùng...”

“... Tất cả mọi người ở đây rồi chứ? Không giấu ai đi chứ?”

“...”

Hồ Ma nói: “Chi nhánh ở Thanh Thạch Trấn có tổng cộng chín người, bao gồm cả ta, đều ở đây.”

“Trịnh đại hương chủ thay Thanh Y lão gia làm việc nghiêm túc như thế, ta nào dám làm chậm trễ đại công của ngươi vì những chuyện nhỏ nhặt này chứ?”

Chỉ là không biết các ngươi muốn tìm người, là muốn tìm người nào?”

...

Trịnh hương chủ kia nghe Hồ Ma nói, không kiêu ngạo, không tự ti, thậm chí còn mang chút ý trào phúng, nhưng cũng không để ý tới.

Sự tình kỳ quái chính là như vậy, trước kia khi chưa vạch mặt, ông ta đối đáp với Hồ Ma còn dè dặt, chỉ vì Hồ Ma nói một câu không dễ nghe, liền mắng nhiếc thậm tệ. Bây giờ, ông ta còn chẳng quan tâm đến mặt mũi, mặc kệ lời nói khó nghe hay chửi ầm lên, ông ta cũng chẳng thêm để ý.

“Chín người?”

Ông ta nhếch mép cười khẩy, nói: “Vậy hãy gọi tất cả mọi người từ mười lăm đến hai mươi tuổi ra đây!”

“Muốn tìm người nào, các người không cần phải dò hỏi, chỉ cần các sư huynh Thanh Y chiếu một cái, tự nhiên sẽ rõ ràng.”

...

“Mười lăm đến hai mươi tuổi, vậy tất cả mọi người trong trang tử đều phải chiếu một lần, không thiếu một ai.”

Hồ Ma đã nắm rõ quy trình tìm kiếm của bọn họ tại các trang tử từ trước khi bọn họ đến, cũng không cảm thấy bất ngờ. Hơn nữa, trước khi bọn họ đến, hắn đã lấy đất từ gốc cây già trôi lên ngực, có gốc cây già che chở, trong lòng càng thêm an tâm.

Vì vậy, hắn liền tiến lên một bước, nói: “Vậy tất cả mọi người trong trang tử này đều đến chiếu, kể cả ta là chương quỹ cũng không ngoại lệ. Vậy trước hết bắt đầu từ ta đi!”

Trịnh đại hương chủ nghe vậy, không khỏi có chút bất ngờ

Chương 372. Bất ngờ

Chương 372: Bất ngờ

Khi tìm người trong các trang tử, họ rất ít khi chiếu những người chương quỹ, bởi vì đa số chương quỹ đều đã qua độ tuổi này. Tuy nhiên, nơi đây không giống vậy, ông ta vốn định để Hồ Ma chiếu một cái, không ngờ Hồ Ma lại chủ động đề xuất bản thân mà không cần ông ta phải nói nhiều.

Ông ta hơi trầm ngâm, rồi nở nụ cười, quay người hướng về phía những đồng tử thanh y mang khí chất quý dị kia vái chào thi lễ: “Các sư huynh, xin mời!”

“Dễ nói, dễ nói!”

Những thanh y các đồng tử cười hì hì trả lời, thanh âm sắc nhọn, như là trẻ nhỏ.

Những người này tương đương với đệ tử hồng hương, hoặc là nói, bọn họ rất gần với ác quỷ Thanh Y, là nhóm người phụ linh trung thành nhất, hẳn là có thể so với người thấp hương.

Từng người nhiễm quá nhiều tà khí, đã lộ ra giống quỷ hơn là người.

Thấy Hồ Ma đứng dậy, hai người trong đó liền nhảy nhót nhót tiến lên, phân biệt nắm lấy hai bên của một tấm kính tròn kỳ quái, hướng về phía Hồ Ma, trực tiếp chiếu qua.

“Ừm?”

Trên mặt của Hồ Ma bình tĩnh tự nhiên, nhưng trong lòng kỳ thật cũng hồi hộp.

Tiền bối gốc cây già cho mình đám đất kia, nói là có thể tránh thoát đối phương nhìn trộm, nhưng cũng chỉ nói là “Hắn là có thể”.

Vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn, phiền phức cũng rất lớn...

Nhưng có một số chuyện là không tránh khỏi, chỉ có thể kiên trì, uốn ngực, nhìn về phía mặt kính kia.

Khi nhìn tới mặt kính kia, lại cảm thấy bỗng nhiên có một cỗ quỷ khí âm trầm ở phía đối diện lao đến, dường như đang ở trong mùa đông khắc nghiệt, bị một chậu nước lạnh giội từ đầu đến chân.

Hắn có loại cảm giác bị một tồn tại lợi hại nào đó nhìn từ đầu tới đuôi một lượt, nhưng hắn cũng gắt gao nhìn chằm chằm tấm gương kia, thấy mặt kính phảng phất nổi lên gợn sóng màu đen, mơ hồ trong đó có đồ vật gì, từ mặt kính chột lóe lên, chột biến mất không thấy gì nữa.

Phía dưới mặt kính, một sợi dây đỏ như ẩn như hiện, dâng lên cao vài ngón tay, liền đã bắt động.

“Không phải hắn, không phải hắn.”

Đám đồng tử thanh y nhìn qua mặt kính, liền luôn miệng nói: “Kém xa, kém xa.”

Trịnh đại hương chủ nheo mắt lại, chậm rãi lắc đầu, rồi bật cười nói: “Mời các sư huynh chiếu qua người bên ngoài đi.”

“Cửa này đã qua rồi?”

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm trong lòng, đứng sang một bên.

Vừa nãy nói không khẩn trương là giả, gốc cây già cũng nói không chắc chắn, vạn nhất thật sự lúc chiếu lên trên người mình xảy ra vấn đề gì, ở trước mặt đám ác quỷ Thanh Y này, mình thật sự không biết có thể phản kháng hay không.

Bất kể tiền bối Lão Âm Sơn kia đã đồng ý giúp đỡ, hắn cũng phải vào được Lão Âm Sơn mới nói.

Tuy nhiên, hiện tại xem ra, pháp lực của gốc cây già vẫn cao thâm. Mặc dù miệng nói không chắc chắn, nhưng đất mà ông ta đưa cho mình vẫn có thể phá giải pháp thuật của đối phương.

Cây kiếm treo lơ lửng trong lòng suốt hơn nửa tháng nay đã dễ dàng bị phá giải.

Liếc nhìn Trịnh đại hương chủ, hắn thấy người này cũng cúi mắt xuống, dường như không có phản ứng gì khi hắn có thể vượt qua cửa ải này.

Nghĩ đến hắn là có quan hệ với vị quý nhân kia, cho nên như thế nào đi nữa, ông ta cũng là không dám làm càn.

Chỉ là, khi cảm thấy hơi nhẹ nhõm, lòng hiếu kỳ cũng nảy sinh.

Đám người này rốt cuộc đang chiếu cái gì?

Trên gương kia hiện ra một sợi dây đỏ, như vết khắc lên khung kính, đây là đánh giá cái gì?

Khi hắn đang suy nghĩ, những người khác cũng lần lượt lên chiếu, tốc độ khá nhanh. Mỗi người chỉ cần đứng trước gương ba hơi là đã hoàn tất.

Mà Hồ Ma nhìn xem, mỗi người bị soi sáng ra đến vạch đỏ dài ngắn cũng không giống nhau, có cao ba ngón tay, có một thước, hoặc là thước rưỡi.

Đối với những người này, đám người đồng tử thanh y, thậm chí ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn, chỉ là hơi chiếu một cái, liền đuổi qua một bên.

Hiện nhiên bọn tiểu nhị đều đến chiếu một lần, đám người Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ giúp đỡ an bài bọn tiểu

nhị cũng tới.

Đầu tiên là Lý Oa Tử ở trong phòng bếp đi tới, dáng người gầy như que củi, tựa hồ gió thổi qua liền có thể ngã, người khác cũng đều không có coi ra gì.

Nhưng khi đứng trước gương, y lại bỗng giật mình.

Chỉ thấy vạch đỏ đột nhiên dâng lên, thế mà vượt qua hai thước, đã là vạch cao nhất trong số những người ở đây từng chiếu..

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người trong sân đều nhìn vào mặt của y.

Lý Oa Tử lập tức hoảng hồn, vội vàng nhìn về phía Hồ Ma: “Mặt đỏ ca, chuyện này...”

Trong lòng của Hồ Ma cũng giật mình, thoáng nhìn qua vẻ mặt của đồng tử thanh y, lại nhìn về phía vị Trịnh hương chủ kia, muốn nhìn xem có phải là ông ta đã giở trò quỷ hay không.

Trịnh hương chủ cup mắt xuống, cũng không nói gì, chỉ chậm rãi nói: “Còn có mấy người, cùng chiếu luôn đi!”

Còn những người cuối cùng chưa chiếu, chính là đám người Chu Đại Đồng, bọn hắn vốn là đang giúp duy trì trật tự, cũng vừa vặn xếp ở phía đằng.

Có Lý Oa Tử phía trước, các đồng tử thanh y kia phảng phất cũng hưng phấn lên, vội vàng cầm tấm gương lại gần, chiếu về phía bọn hắn, bên trong thấu kính màu đen, hiện lên gương mặt của ba người Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ.

Nhất thời một màn làm cho người ta kinh dị xuất hiện, vạch đỏ ở bên trong tấm gương kia, đúng là đột nhiên dâng cao.

Triệu Trụ còn tốt, cao hơn hai thước một chút, tương tương với Lý Oa Tử.

Mà tới lúc Chu Lương, thì đã đạt tới hai thước rưỡi, còn Chu Đại Đồng thì cao ba thước, gần như đã chạm tới vạch đỏ ở phía trên cùng.

Đến lúc này, toàn bộ trang tử bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, đám người lặng ngắt như tờ, chỉ có gió lạnh thổi qua.

“Bốn người, bốn người...”

Mà ở một bên khác, các đồng tử thanh y thì đã có chút vui vô cùng, nhe răng nhếch miệng, gật gù đắc ý, một bên nháy nhót, một bên chỉ đám người Chu Đại Đồng kêu to, cũng có người nói: “Bốn người, bốn người...”

Vừa nói, lại có người trực tiếp móc ra dây xích tới.

Mà Trịnh hương chủ thì hai mắt nhìn xuống dưới, một lát sau ông ta mới chậm rãi nhìn lên, khoe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, nói khẽ: “Nếu đã soi sáng ra, vậy thì mang đi đi!”

Chương 373. Chiếu âm kính

Chương 373: Chiếu âm kính

“Khoan đã!”

Trịnh đại hương chủ vừa dứt lời, đám đồng tử thanh y cười hì hì, cầm dây xích tiến đến, dường như muốn dẫn Chu Đại Đồng và những người khác đi.

Mấy người này không hiểu rõ tấm gương phản chiếu ra rốt cuộc là gì, nhưng bị những người như ác quỷ này để mắt tới, trong lòng cũng bốc lên hơi lạnh, hết lần này tới lần khác đối mặt với người yêu dị như thế, chân tay luống cuống, vội vàng hấp tấp nhìn về phía Hồ Ma đang đứng ở một bên .

Ngay cả Chu Đại Đồng gan dạ cũng hoảng hốt.

Hồ Ma không chờ đám đồng tử thanh y đến trước mặt họ, liền đột nhiên đứng dậy, chắn trước người Chu Đại Đồng.

Hắn không thể không đứng ra.

Gần đây, hắn luôn chú ý đến những đồng tử thanh y này, biết rằng bọn ác quỷ Thanh Y này đã gây ra không ít náo động trong Minh Châu thành. Không ít người bị bọn chúng dùng tấm gương chiếu qua sau đó mang đi.

Ngay cả các trang trại dưới trướng Hồng Đăng Hội cũng vậy, không ít hỏa kế bị chiếu qua sau đó mang đi, mà những người đi này đều không còn tin tức, không ai biết họ đi đâu, thậm chí không biết sống hay chết.

Hỏi Hồng Đăng Nương Nương cũng không có kết quả gì.

Hắn không biết chuyện gì xảy ra với Chu Đại Đồng và những người khác, vì sao họ lại bị soi sáng.

Rõ ràng họ là những người trong sạch, chỉ là đệ tử bình thường trong thôn, làm sao lại có sự khác biệt lớn như vậy với những người khác?

Có phải họ Trịnh đã động tay động chân?

Hồ Ma đột nhiên nhìn về phía Trịnh hương chủ, ánh mắt âm trầm lạnh lùng, đồng thời cắn chặt răng. Bất kể họ Trịnh làm gì, hắn tuyệt đối không thể để bọn chúng mang Chu Đại Đồng và những người khác đi.

Cùng bọn chúng đi, còn có thể có kết cục tốt đẹp gì?

Lòng Hồ Ma vội vã suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Nhìn chằm chằm Trịnh hương chủ, Hồ Ma nói: “Ta không dám ngăn đón Thanh Y lão gia làm việc, nhưng những người trong trang này, tốt xấu gì cũng là đồng môn hiệu lực cho Hồng Đăng Nương Nương. Các người chỉ cầm tấm gương chiếu một cái liền muốn đem người mang đi, làm gì cũng phải cho một lời giải thích hợp lý chứ?”

“Giải thích?”

Trịnh đại hương chủ nhìn Hồ Ma đứng dậy, cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói: “Thanh Y lão gia có lệnh, cầm Chiếu Âm Kính ở Minh Châu thành tìm người có âm đức kém. Khi kính chiếu vào người, âm đức sẽ hiện ra.”

“Bất kỳ ai đạt đến vạch đỏ đều sẽ được mang về thăm vấn, sau đó định đoạt.”

“Minh Châu thành, Hồng Đăng Hội, thậm chí Thanh Y Bang đều làm như vậy. Các người còn muốn nói gì?”

“Vạch đỏ?”

Hồ Ma chỉ muốn kéo dài thời gian, không hy vọng ông ta thực sự giải thích gì. Nhưng nghe vậy, hắn vẫn không khỏi giật mình, liếc nhìn lên gương đồng, quả nhiên thấy một vạch đỏ nhạt nằm ngang ở biên giới của tấm gương.

Hắn không hiểu “âm đức kém” là gì, cũng không quan tâm, chỉ vội vàng nói: “Ta không dám nói Thanh y lão gia phân phó thế nào, nhưng nếu ta không nhìn nhầm, bọn họ còn cách vạch đỏ kia rất xa...”

Quả thực, trong số những người này, chỉ có Chu Đại Đồng là cao ba thước gần chạm đến vạch đỏ, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng. Chu Lương còn kém nửa thước, Triệu Trụ và Lý Oa tử thì càng xa hơn.

Nghe Hồ Ma nói, biểu lộ của Trịnh đại hương chủ không thay đổi, chỉ thản nhiên nói:

“Thanh y lão gia nhân từ, chỉ muốn tìm kiếm những kẻ đạt đến vạch đỏ.”

“Nhưng chúng ta làm việc đương nhiên phải cẩn thận. Tiếp cận cũng mang đi để tránh sơ hở.”

“Các người chưa đạt đến, sợ hãi điều gì? Chúng ta chỉ hỏi một chút rồi sẽ thả các người trở về.”

“Trở về... ông nội người...”

Hồ Ma thầm mắng trong lòng, vội vã tính toán, nhưng trên mặt lại nở nụ cười tự nhiên và thân thiện hơn. Hắn vội vàng nói: “Chỉ lo việc này quá phiền phức, lại liên lụy đến thanh y lão gia và các vị sư huynh. Nếu không nắm chắc, chiếu một lần nữa sẽ rất phiền phức.”

Trịnh hương chủ cắt ngang: “Thật đến vạch đỏ, cần gì sư huynh xuất thủ, chính ta cũng buộc bọn hắn phải đi...”

Hồ Ma vội vàng đáp: “Nhưng như thế mơ mơ màng màng dẫn người đi, Trịnh hương chủ, người dù sao cũng là người trong hội. Quay đầu nương nương biết người đối với hỏa kế của nhà mình như vậy...”

“...Cũng sợ là sẽ không cao hứng?”

....

Ngoài miệng nói lung tung, hắn tự nhiên cũng không thật sự trông cậy vào câu nói này để hù dọa Trịnh hương chủ.

Người khác không biết đến chuyện, chỉ coi là Trịnh đại hương chủ dựa vào Thanh Y lão gia tới làm mưa làm gió, nhưng Hồ Ma lại biết chuyện này phía sau còn có bóng dáng nhà họ Mạnh. Hồng Đăng Nương Nương làm sao dám nhúng tay?

Hắn chỉ muốn trì hoãn thời gian, đang nghĩ có cách nào mới có thể thoát khốn, mang đám người Chu Đại Đồng đánh ra khỏi trang tử, trốn vào bên trong Lão Âm Sơn.

Hắn không muốn vị trí chương quỹ trong Hồng Đăng Hội này nữa.

Dù sao mạng sống của Chu Đại Đồng vẫn quan trọng hơn. Y đã học được không ít bản lĩnh, đi ra ngoài thì có thể tìm cơ hội khác.

Lo lắng duy nhất của Hồ Ma lúc này là đối mặt với những đồng tử thanh y, Trịnh đại hương chủ, và cả cổ kiêu bí ẩn kia, với mặt nạ ác quỷ giống như đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương, liệu bọn họ có đủ sức để thoát ra hay không.

Chương 374. Thái độ bất ngờ

Chương 374: Thái độ bất ngờ

Lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, những đồng tử thanh y cũng có vẻ nóng vội.

Bọn họ vốn bất mãn với Hồng Đăng Hội, huống hồ lại gặp phải chuyện phiền phức như vậy, nên không kiềm được sự tức giận.

Tùng tên nháy mắt ra hiệu, hắc hắc cười lạnh, vung vẩy dây xích trong tay. Nếu không phải vì Trịnh hương chủ cản ở phía trước, bọn họ đã xông lên cướp người.

“Ài, lời này cũng đúng ...”

Nhưng không ai ngờ rằng, Trịnh đại hương chủ vẫn nhìn chằm chằm vào Hồ Ma, dường như đang suy ngẫm điều gì đó.

Cuối cùng, ông ta thở dài khe khẽ, lẩm bẩm:

“Tốt xấu gì ta cũng là người của Hồng Đăng Hội. Những tên hỏa kế này đều do ta tự tay triệu tập, sao có thể nhẫn tâm đối xử với bọn họ như vậy?”

Vừa nói, ông ta vừa nhìn Hồ Ma với vẻ mặt không biểu cảm. Sau đó, ông ta quay sang nhìn các đồng tử thanh y, nở một nụ cười nịnh nọt:

“Chư vị sư huynh, chúng ta đi thôi?”

“Cái gì?”

Lời nói này vang lên khiến tất cả mọi người bất ngờ, không chỉ các đồng tử thanh y mà ngay cả Hồ Ma và những người trong điện trang cũng vậy.

Không biết trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì?

Nghe vậy, thay vì yên tâm, mọi người lại càng lo lắng hơn, lo rằng Trịnh đại hương chủ sắp ra tay.

“Ta nói thật.”

Trịnh đại hương chủ hướng về phía các đồng tử thanh y vái chào, nói: “Thời gian qua, ở Minh Châu thành, chúng ta đã chiếu qua không ít người ở các Huyết Thực Bang lớn và mang về không ít người.”

“Mặc dù những hỏa kế trong điền trang này có cao hơn người bình thường một chút, nhưng so vạch đỏ thì vẫn còn kém xa.”

“Bây giờ người bên kia đã nhiều, thăm tra mãi cũng không ra kết quả, không cần phải phiền phức như vậy.”

“Mấy vị sư huynh vất vả đi qua mười bảy trang tử, không có lý do gì lại tự nhiên gây rắc rối ở đây.”

“Huông hồ, nếu không có kẻ nào vượt qua ba thước, thì cũng không cần thiết phải đi theo Thanh Y lão gia.”

“...”

Nghe Trịnh đại hương chủ nói vậy, các đồng tử thanh y nhìn nhau, tay cầm dây xích cũng dần buông xuống.

Bản lĩnh của họ không thua kém Trịnh đại hương chủ, nhưng do đi theo Thanh Y lão gia quá lâu, họ đã khác biệt so với người thường, nói chuyện và làm việc cũng không được linh hoạt. Do đó, dọc theo con đường này, họ chủ yếu dựa vào quyết định của Trịnh đại hương chủ.

Mà vị Trịnh hương chủ này lại tỏ ra vô cùng thân thiện, ăn ngủ đều phục vụ bọn họ chu đáo.

Lúc này nghe ông ta nói, các đồng tử thanh y gật đầu nhẹ.

Hồ Ma bên này đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với bọn họ, nhưng không ngờ bọn họ lại muốn đi.

Vậy mà bọn họ lại thật sự bỏ qua Chu Đại Đồng và những người khác?

Sự thay đổi này khiến mọi người cảm thấy hoang mang và nghi ngờ.

Trịnh hương chủ ra hiệu cho các đồng tử thanh y lên kiệu, họ cũng thật sự muốn đi. Hồ Ma vội vàng đuổi theo, vừa cười nói vừa suy đoán tâm tư của Trịnh hương chủ.

Chợt giật mình, hắn vội vàng đuổi theo bọn họ, cười nói: “Thanh Y lão gia đi thông thả, mấy vị sư huynh đi thông thả, ta tới đưa tiễn các người...”

Bỗng nhiên, hắn nghĩ ra, có thể đây là kế hoãn binh của họ Trịnh, nói muốn đi nhưng quay đầu lại sẽ ra tay.

Là người trong môn đạo Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma càng gần đối thủ thì càng dễ thi triển bản sự. Lúc này, hắn không thể để họ kéo dài khoảng cách.

Bọn tiểu nhị cũng nhanh trí cầm dao nĩa đi theo sau.

Nhưng Hồ Ma không ngờ rằng, hắn đưa tiễn Trịnh hương chủ và các đồng tử thanh y ra khỏi trang tử, đi đến cửa trấn, họ thật sự chỉ muốn đi, không hề có ý định động thủ. Điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ và cảm thấy khó hiểu.

Trịnh hương chủ khoanh tay, đi bên cạnh các đồng tử thanh y, mỉm cười hỏi Hồ Ma: “Hồ chương quỹ có phải lo lắng ta muốn mang đi hỏa kế của ngươi bằng vũ lực?”

Ông ta Hấn nhìn thẳng vào mắt Hồ Ma, khiến Hồ Ma cảm thấy hơi chột dạ và chỉ im lặng nhìn lại.

Trịnh hương chủ nói: “Chuyện này rất bình thường, đổi lại là ta thì cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Trịnh hương chủ không đợi Hồ Ma trả lời, chỉ cười khẽ, như đang thì thầm với hắn. Mọi người trong điền trang đều tưởng rằng Hồ Ma có quan hệ tốt với Trịnh hương chủ nên ông ta mới giúp đỡ Chu Đại Đồng và những người khác.

Nhưng lời nói của Trịnh hương chủ khiến Hồ Ma bất ngờ:

“Trên thực tế, ta không hề làm gì cả.”

“Dù ta có bản lĩnh, ta cũng chỉ muốn người nếm thử vạc dầu. Ta không hứng thú với mấy kẻ hỏa kế này.”

“Bọn họ bị chiếu ra và đạt tiêu chuẩn mang về là sự thật.”

“...”

Hồ Ma ngơ ngẩn, nhận ra Trịnh hương chủ không nói dối. Nhưng nếu vậy, tại sao ông ta lại tốt bụng thả Chu Đại Đồng và những người khác?

Ra khỏi trấn, quỷ khí xung quanh các đồng tử thanh y càng thêm nồng đậm và âm lãnh. Kiệu liễn của họ rung nhẹ như tận nương xuất giá trong đêm.

Hồ Ma không có lý do gì để tiếp tục đi theo. Nhìn thấy họ không có ý định động thủ, hắn đành dừng lại. Lòng đầy nghi vấn, hắn nhìn bóng lưng của họ mãi cho đến khi họ biến mất.

Trịnh hương chủ đi cùng các đồng tử thanh y càng lúc càng xa. Khi sắp không nhìn thấy nữa, ông ta bỗng nhiên quay đầu lại cười với Hồ Ma.

Nhìn nụ cười quỷ quyệt của Trịnh hương chủ, Hồ Ma trong lòng giật mình, một ý nghĩ hiện lên:

“Xấu!”

Chương 375. Quý nhân Mạnh gia

Chương 376: Quý nhân Mạnh gia

“Mặt rỗ ca...”

Hồ Ma đứng lặng trong đêm tối trước cửa trần, lòng lơ mờ đoán được điều gì đó. Chu Đại Đồng và những người khác vừa trải qua một kiếp nạn, suýt chút nữa bị đám người quỷ khí âm trầm kia mang đi, dọa họ sợ vỡ mật.

Nhưng cuối cùng, họ không ngờ rằng mình lại may mắn thoát chết. Vị hương chủ nói chuyện với mặt rỗ ca, chẳng lẽ thực sự là một người tốt?

Hồ Ma nghe tiếng họ kêu to, mới chậm rãi quay người lại. Nhìn thấy hai người họ nước mắt nhòe nhoẹt, khóc sụt sụt, hẳn chỉ biết bất đắc dĩ thở dài, nói:

“Khóc cái gì?”

“Ra kiếm ăn, không tránh khỏi những việc này. Nếu so sánh thì ở bên trong thôn, canh giữ Lão Hỏa Đường Tử sống qua ngày càng an ổn hơn.”

“Dù sao cũng phải nhớ kỹ chuyện ngày hôm nay, chăm chỉ luyện bản sự đi!”

“Học được bản sự, thì cũng không sợ.”

“...”

Lúc này, không ai dám không nghe lời Hồ Ma. Tuy nhiên, họ vẫn lén lút nhìn về hướng đồng tử thanh y rời đi, lòng vẫn

còn lo lắng, nhỏ giọng nói: “Vây chuyện này, thật... xong rồi sao?”

“...”

Hồ Ma không vội vàng trả lời, chỉ chậm rãi nói: “Mặc kệ như thế nào, có việc cùng nhau gánh là được.”

Có lẽ, chuyện này không chỉ không xong, mà còn lớn hơn nhiều...

Vừa mới nhìn thấy Trịnh hương chủ quay đầu cười một tiếng, hần đột nhiên cảm thấy rung mình, nghĩ ra một điều quan trọng: Họ Trịnh này, sao có thể tốt bụng như vậy?

Ông ta âm thầm đào cho mình một cái hố to không thể không nhảy xuống...

Lời nói lúc rời đi của ông ta là thật, ông ta không quan tâm đến mạng sống của mấy tên tiểu nhị này, ông ta muốn là mạng của chính mình.

Vây tại sao không thừa dịp mình đang muốn bảo vệ cho mấy hỏa kế này, tìm được cớ, trực tiếp ra tay với mình?

Đúng vậy!

Ông ta không biết rằng mình vừa mới nảy sinh ý định đưa Chu Đại Đồng và những người khác ra khỏi trang tử, chạy đến Lão Âm Sơn.

Ông ta suy bụng ta ra bụng người, cho rằng mình sẽ giống như chương quỹ của các môn đạo và trang trại khác. Dù không hài lòng khi người của mình bị mang đi, họ cũng sẽ sợ hãi trước uy thế của Thanh Y lão gia và ngoan ngoãn giao người ra.

Nếu là như vậy, hần chỉ có thể buồn nôn một chút, nhưng cuối cùng vẫn sẽ giữ được mạng sống.

Vì vậy, ông ta thuận nước đẩy thuyền, giữ Chu Đại Đồng và đồng bọn lại, đồng thời cáo trạng lên phía trên, báo rằng mình là chương quỹ kiên quyết không để cho bọn họ mang người đi.

Loại tâm tư quỷ quyết này, ai có thể đoán được?

...

Lúc Hồ Ma suy nghĩ, Trịnh đại hương chủ cùng đám đồng tử thanh y đã nhanh chóng tiến vào bóng đêm.

Đêm đã khuya, nhưng nhờ sương mù dày đặc bao quanh bởi đồng tử thanh y, họ không chỉ không bị tà ma quấy rầy mà còn có cảm giác như đang đi trong đêm ngàn dặm.

Ban ngày cưỡi ngựa nhanh, đuổi đến cổng thị trấn cũng phải mất bốn năm canh giờ.

Nhưng họ đi trong đêm, chỉ di chuyển bằng kiệu và đi bộ, vậy mà chỉ mất hai canh giờ đã đến thị trấn.

Lúc này, cửa thị trấn sáng đèn, cờ xí rực rỡ, toát lên vẻ xa hoa không chân thực.

Thị trấn vốn có cư dân, nhưng do trận đấu pháp giữa Hồng Đăng và Thanh Y kéo dài mười ngày, cho nên người dân không thể ra ngoài sườn núi nhỏ dựng trại ngủ, nên Hồng Đăng đã dùng giá cao và một chút vũ lực để thuê toàn bộ nhà cửa trong thị trấn.

Bây giờ lẽ ra phải để cho cư dân quay trở lại trấn sinh sống, nhưng bởi vì người của Thông Âm Mạnh gia đến nên họ vẫn còn phải ở bên ngoài, tiền thuê nhà do Hồng Đăng Hội chi trả.

Trịnh đại hương chủ cùng đám đồng tử thanh y theo giá liền tiến thẳng vào thị trấn, đi đến một tòa nhà nguy nga tráng lệ nằm ở trung tâm.

Cổng lớn treo một chiếc lồng đèn đỏ rực, trông như do chính Hồng Đăng Nương Nương đích thân canh gác cho quý nhân.

Bước vào trong sân, họ nhìn thấy trong nhà chính có một thiếu niên mặc cẩm bào, đi giày vải bông, đang luyện chữ dưới sự hầu hạ của hai nha hoàn.

Trịnh đại hương chủ và đám đồng tử thanh y không dám ngắt đầu, chỉ quỳ gối ở gian ngoài.

Mờ ảo trong kiệu, từ chiếc mặt nạ ác quỷ trên nóc kiệu tỏa ra một luồng âm khí.

Hóa thành một nam tử áo bào xanh, quỳ gối trước bàn, cung kính bẩm báo, nhưng âm thanh của hắn lại không ai nghe rõ.

“Chỉ có mấy âm trạch như vậy?”

Thiếu niên buông bút, cầm khăn nóng từ tay nha hoàn bên cạnh để lau tay, khẽ nói: “Nơi Minh Châu phủ này còn có người theo tục bái Hỏa đường tử e là không nhiều, đều không chịu được mấy phần che chở tử tế...”

“Bái Lão Hỏa Đường Tử, đó là quy củ cổ hủ nhất rồi...”

Nha hoàn bên cạnh cười nói: “Hiện giờ thế đạo loạn lạc, nhiều người ly hương biệt xứ, bao nhiêu từ đường đều tan rã, huống chi việc sau khi chết được đưa vào lò thiêu?”

“Việc đưa thi hài trở về quê hương không phải ai cũng làm được, người bình thường không có khả năng chi trả cho việc này.”

“Cũng chính vì nơi đây không có tục lệ này nên Hồng Đăng thanh y mới có thể dễ dàng trà trộn vào đây.”

“...”

Chương 376. Tiểu nhân

Chương 376: Tiểu nhân

Một nha hoàn khác tiếp lời: “Tuy nhiên, người dân nơi đây không có bái Hỏa đường tử, cũng ít từ đường lớn, họ chỉ dựa vào tà ma để bảo vệ bản thân, điều này càng thuận tiện cho thiếu gia tìm người.”

“Nếu như người kia trốn ở trong đại gia tộc, nơi có hương hỏa tràn đầy, thì sẽ càng khó tìm hơn.”

Vị thiếu gia kia nghe vậy, khẽ cười nhạt: “Nghĩ đơn giản như vậy là có thể tìm được hắn, thì ta cũng không cần đích thân đến đây.”

“Những người được đưa về trước đó thế nào?”

“Họ không chịu nổi.”

Nha hoàn bên cạnh vén khăn mặt cho thiếu gia, cười tủm tỉm nói: “Lực lượng âm khí trên người họ quá yếu, chỉ cần tra hỏi một chút là họ đã không chịu nổi, phần lớn đều phát điên, còn có vài người trực tiếp bỏ mạng.”

Vị quý nhân kia lắc đầu: “Đã chết rồi thì không thể nào là người kia.”

“Nhưng nếu gia tộc kia muốn trốn tránh, thì nhất định sẽ ẩn náu ở những nơi có lực lượng âm che chở. Thông qua biện pháp này, hắn là cũng có thể tìm ra hắn.”

“...”

“Quý nhân lão gia, còn có một số người chưa được đưa đến...”

Đang lo lắng, bỗng nhiên từ dưới bậc thang vang lên một giọng run rẩy, lại là Trịnh đại hương chủ.

Lúc này, Trịnh đại hương chủ vốn không có tư cách chen vào nói chuyện, nhưng ông ta vẫn liều lĩnh mở miệng: “Chúng ta dùng gương đồng soi ra âm đức của người, những người đạt tới vạch đỏ đáng ra phải được đưa về, nhưng lại có một số nơi, dù người đạt tới vạch đỏ nhưng lại không thể dẫn họ về.”

“Ví dụ như Thảo Tâm Đường trong thành, phủ nha Minh Châu, và cả tiểu viện trong ngõ hoa mai kia...”

“Đúng vậy, còn có một trang tử thuộc Hồng Đăng Hội cũng có hỏa kế đạt tới vạch đỏ, nhưng chương quỹ nơi đó rất cứng rắn, không cho dẫn người về.”

“...”

“Ừm?”

Hai nha hoàn bên cạnh vị quý nhân nghe Trịnh đại hương chủ nói chuyện, liền cau mày nhìn hắn.

Trịnh đại hương chủ rùng mình, chỉ biết cúi đầu, không dám nói gì.

Vị quý nhân kia nghe vậy, cúi đầu nhìn Trịnh đại hương chủ đang quỳ dưới bậc thang, bỗng nhiên nói: “Ngươi là kẻ tiểu nhân.”

“Nơi nào nên tìm, nơi nào không nên tìm, Thanh Y tự nhiên hiểu rõ.”

“Nhưng ngươi lại nói đến cái trang tử này, nó không liên quan gì đến những nơi kia. Hồng Đăng không có lý do bao che, nghĩ đến chương quỹ của trang tử đó không dám ngăn cản ác quỷ Thanh Y. Nếu ngươi cưỡng ép động thủ, không có lý gì lại không mang được người về.”

“Bây giờ ngươi lại tay không trở về, nếu không nói, ta cũng không biết. Ngươi lại chủ động đề cập đến chuyện này, chẳng lẽ không sợ gánh trách nhiệm cho việc thất bại này? Hay là ngươi có thù oán với chương quỹ của trang tử đó?”

“Ha ha, muốn mượn tay ta để trừ khử kẻ thù của ngươi?”

“...”

Trịnh đại hương chủ nghe vậy, cả người run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ông ta không dám nói gì, chỉ biết cúi đầu đập trán xuống đất.

Ông ta không biết có phải mình bị ảo giác hay không, nhưng ông ta cảm thấy ánh sáng sau cánh cửa chính nơi Hồng Đăng đang treo dường như có chút khác lạ.

Hồng Đăng đang treo ở bên ngoài, liệu nàng có nghe thấy gì không?

Lúc này, Trịnh đại hương chủ bỗng cảm thấy như có một đôi mắt u ám đang nhìn chằm chằm vào mình từ phía sau lưng. Cả người ông ta cứng đờ, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân.

Ông ta đã đắc tội với nhiều người trong Hồng Đăng Hội, nếu Hồng Đăng Nương Nương cũng bất mãn với mình...

Nhưng vị quý nhân kia không nhìn ông ta nữa, mà tiếp tục nói với nha hoàn bên cạnh: “Ban đầu ta không nghĩ có thể trực tiếp chiếu hấn ra, nhưng nếu tìm được những nơi có âm trạch chi lực, ta có thể dùng chút thủ đoạn để tìm hấn.”

“Dùng thủ đoạn gì?”

Nha hoàn bên cạnh có chút chần chờ, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lão gia đã dặn, chúng ta cần phải quan tâm đến thể diện của mười họ.”

“Ta chỉ muốn gặp gỡ hậu nhân của gia đình kia một lần mà thôi.”

Vị quý nhân kia cười nói: “Việc này không liên quan đến người khác, nói gì đến thể diện?”

Nói rồi, y quay sang ác quỷ thanh y đang quỳ gối trước mặt và nói: “Một chuyện không cần làm hai lần, việc này vẫn giao cho ngươi. Hãy dùng hết bản lĩnh để tìm người ra.”

Ác quỷ thanh y cúi đầu, vẻ mặt nghi ngờ, dường như muốn hỏi gì đó.

Quý nhân nghe vậy, liếc nhìn Trịnh đại hương chủ một cái, nét mặt hơi lộ vẻ không vui: “Làm sao tìm được còn cần ta dạy?”

Ánh mắt y hơi nheo lại, khiến cả sân trở nên lạnh lẽo. Một trận âm phong xoáy tới, khiến ánh nến đều ảm đạm đi vài phần. Ác quỷ thanh y càng cúi đầu đập trán liên hồi.

Ngay cả nha hoàn bên cạnh quý nhân cũng cười nói: “Nơi nhỏ bé này, người có thể làm việc luôn ít ỏi, chỉ có thể làm những việc chân tay.”

Mọi người xung quanh đều cảm thấy áp lực, không dám lên tiếng.

Lúc này, Trịnh đại hương chủ đang quỳ gối trước bậc thang, tâm tư thay đổi nhanh chóng. Bỗng nhiên, ông ta cắn răng nói lớn: “Ta nguyện vì quý nhân hiệu lực, hoàn thành việc này.”

Vị quý nhân trong nhà chính nhìn Trịnh đại hương chủ một chút, nở nụ cười mỉm chi, tựa hồ không hề để ý: “Vừa nãy ta đã nói toạc tiêu tâm tư của ngươi. Nương nương nhà ngươi coi như treo ở cửa chính, hẳn là cũng đã nghe thấy.”

“Người cũng biết nàng lúc này nhất định sẽ không tha cho người, cho nên muốn tìm kiếm một tia hy vọng sống ở chỗ ta đúng không?”

“...”

Trịnh đại hương chủ cúi đầu thật sâu, không dám lên tiếng.

Vừa rồi, tiểu tâm tư của ông ta bị quý nhân vạch trần, đồng nghĩa với việc ông ta đã cùng đường bí lối. Sợ rằng ông ta không còn đường sống trong Hồng Đăng Hội. Tuy nhiên, ông ta cũng vô cùng quyết đoán, lập tức muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng này.

“Thật ra cũng không sao, ta thích nhìn bộ dạng giãy dụa cầu sống của các người.”

Nhìn bộ dáng của Trịnh đại hương chủ, quý nhân lại nở nụ cười: “Thanh y dù sao chỉ là ác quỷ, đầu óc không linh hoạt. Người ngược lại là người thông minh, hiểu được ý tứ của ta.”

“Người đã đến đây, vậy hãy đi giúp nó làm việc đi!”

“Nếu thành công, coi như xong.”

“Nếu thất bại, ta sẽ đem người giao cho nương nương nhà người xử trí...”

Chương 377. Trên đồi hoang

Chương 377: Trên đồi hoang

Tu luyện, tu luyện, chính là điều quan trọng nhất!

So với việc hiện tại mơ hồ không rõ ràng, chẳng làm được gì, tốt hơn hãy tập trung vào việc gấp rút tu luyện, học hỏi thật nhiều bản lĩnh.

Bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, từng phần từng phần, đều là cứu mạng.

Hiện tại, Hồ Ma đã bắt đầu tu luyện tạng thứ tư, cũng chính là thận cực kỳ trọng yếu.

Đối với các Thủ Tuế Nhân khác, mỗi một bước luyện tạng đều là một cửa ải. Tu luyện không dễ dàng như vậy, phải tinh chuẩn giết chết một tạng, lại từng chút luyện sống lại, đây chính là phải bỏ ra công sức rất lớn mới có thể làm được.

Tuy nhiên, Hồ Ma hiện tại có huyết thực sung túc, lại đã sớm chết, hơn nữa lão chương quỹ truyền pháp không che giấu, pháp môn chính tề, cũng khiến cho việc tu luyện của hắn thuận buồm xuôi gió.

Thực ra, nếu để lộ việc hắn đã tu luyện đến tạng thứ tư, e rằng sẽ lập tức bị người ta xem là tà ma mà bắt lại.

Thật sự là quá nhanh!

Đương nhiên, Thủ Tuế Nhân cũng có điểm tốt là rất dễ che giấu.

Nếu không trực tiếp thi triển công pháp chuyển từ sống sang chết hoặc những tuyệt kỹ đặc biệt trước mặt người khác,

thì người ngoài cũng không thể nhìn ra.

Muốn thực sự hiểu rõ tiềm lực của bản thân, chỉ có cách mổ bụng moi tim.

“Đây chính là lợi ích của việc làm chương quỹ...”

Hồ Ma vừa nghĩ vừa thu hồi một nhóm huyết thực hoàn, rồi bắt đầu tu luyện tạng thứ tư với tốc độ nhanh chóng nhờ vào phần thưởng của Hồng Đăng Nương Nương.

...

...

Bên ngoài trấn Chu Môn có một ngọn đồi hoang không cao lắm, cây cối thưa thớt, đá lởm chởm.

Vào những năm mất mùa, thường có hài nhi chết yếu trong trấn bị ném lên ngọn núi này, cũng có người vô gia cư chết đột tử bị vứt bỏ trong núi, tạo nên những chồng xương trắng.

Mỗi khi đêm đến, quỷ hỏa bốc lên, lượn lờ khắp núi.

Người trong trấn không chỉ cấm đi đường vào ban đêm, mà thậm chí vào lúc hoàng hôn cũng sẽ tránh xa ngọn núi này.

Nhưng bây giờ trên ngọn núi hoang này, lại có từng đồng tử thanh y mặc quần màu xanh, quỳ gối trên núi, người để trần, chịu đựng gió lạnh thổi trên núi. Họ bảo vệ một kiệu liễn ở giữa, trên kiệu liễn chỉ đặt một mặt nạ ác quỷ dữ tợn.

Bởi vì có nó, quỷ hỏa trên núi này cũng không dám bay ra.

Bọn họ đã đợi ở đây rất lâu, nhưng Trịnh Tri Ân, trịnh hương chủ của Hồng Đăng Hội, bình thường căn bản không là gì trong mắt của Thanh Y lão gia. Sau khi Thanh Y lão gia đến ngọn núi này, ông ta đã trễ một canh giờ mới chậm rãi đi tới.

Chỉ thấy ông ta mặc một chiếc áo choàng vải thô chưa thắt nút, tóc rối tung, tay cầm một cây giá gỗ dài.

Trên giá gỗ có khoảng bảy tám lá cờ vàng dài hơn một trượng, phiêu phiêu trong gió đêm, tăng thêm vài phần quỷ khí cho ngọn núi hoang âm trầm này.

Trịnh Tri Ân, người kiêu ngạo quá đáng!

Thấy Trịnh hương chủ lên núi, một đồng tử thanh y quỳ gối gần đỉnh núi, ngẩng đầu lên, điềm nhiên nói: “Chỉ vì một câu nói của quý nhân mà người đã quên cả mình là ai rồi sao? Dám để cho Thanh Y lão gia chờ lâu như vậy?”

“Làm việc cho quý nhân, chung quy cũng chỉ là vì Thanh Y lão gia. Người chỉ là kẻ dẫn đường mà thôi!”

“Sur huynh, hãy tin ta.”

Trịnh hương chủ bị mắng nhưng không hề tức giận, chỉ là trên mặt không còn vẻ nịnh nọt như trước.

Ông ta cười nhạt một tiếng, nói: “Ta là Tẩu Quỷ Nhân. Các người là người âm linh, đương nhiên hiểu rõ Thanh Y lão gia hơn. Nhưng ta hiểu rõ tà ma hơn.”

“Cho nên vị quý nhân kia để ta giúp đỡ là đúng đắn. Ta mới có thể giúp ngài ấy tìm ra người.”

“Đương nhiên, ta không dám tranh công với Thanh Y lão gia. Bây giờ ta chỉ là cùng đường mạt lộ, muốn kiếm lấy cái mạng sống mà thôi.”

“...”

“Mạng sống?”

Đồng tử thanh y nghe vậy, trên mặt không thiếu ý trào phúng: “Chẳng lẽ không phải chính người tìm sao?”

“Ha ha, đúng là vậy.”

Trịnh hương chủ không phản bác. Trước kia trong trận chiến, ông ta cũng lập được công lao. Nhưng chỉ vì một câu

nói của hộ pháp mà những người thấp hương đã trở nên thù địch với ông ta. Gần đây, Dương Cung vì có biểu hiện xuất sắc, được nương nương coi trọng, thế lực của y càng tăng lên.

Công lao trong trận chiến kia của ông ta lại không được ghi nhận trong hội.

Ngay cả việc dẫn Thanh Y Bang đi tìm người lần này cũng là việc đắc tội với người khác. Những người thấp hương liên tục sai khiến ông ta, còn nói là ông ta tự nguyện.

Ông ta hiểu rõ trong lòng, sợ rằng phần công lao này sẽ mất hết danh tiếng, chức hương chủ của ông ta cũng khó giữ được. Thực sự không còn cách nào, ông ta mới quyết định cùng Thanh Y lão gia tranh một cơ hội trước mặt quý nhân.

Bây giờ, cơ hội đã đến, chỉ là, kết quả này có thực sự là ông ta mong muốn?

Thấy ông ta sa sút tinh thần, đồng tử thanh y không còn lời mỉa mai nào, chỉ hơi trầm ngâm, điềm nhiên nói: “Vậy ngươi định làm gì?”

“Ta sẽ giúp Thanh Y lão gia chọn mấy nơi.”

Trịnh hương chủ cầm cây giá gỗ xuống đất. Tay ông ta khá khỏe, cây giá gỗ cắm sâu xuống đất ba tấc, đứng vững vàng.

Sau đó, dưới lá cờ hồn phiêu phát, ông ta quay đầu lại, nói: “Âm trạch dày đặc là nơi có thể giấu người. Nhưng dùng sức thể nào ở những nơi này, lại cần Thanh Y lão gia...”

“Chỉ là chọn mấy nơi?”

Đồng tử Thanh y nghe vậy, không nhịn được cười lạnh một tiếng: “Sợ là có những nơi ngươi không thích, cũng cố ý thêm vào đi?”

Trịnh Hương chủ không hề phủ nhận, chỉ cười nói: “Sur huynh nếu có chỗ nào không ưng ý, hiện tại cũng có thể góp ý

thêm.”

Thanh y đồng tử kinh hãi: “Ngươi...”

Chương 378. Sống lại

Chương 378: Sống lại

Trịnh Hương chủ lại mỉm cười và nói: “Quý nhân chỉ nhờ chúng ta tìm người ra mà thôi, làm sao quản chúng ta dùng cách gì tìm được? Hơn nữa dùng loại biện pháp này tìm người, thanh danh vốn dĩ không tốt đẹp gì. Nếu như chúng ta không làm chủ việc này, nhất định phải để quý nhân gặt đầu mới chịu làm, vậy nếu có chuyện gì xảy ra thì trách nhiệm thuộc về chúng ta hay quý nhân ?”

Gió đêm vắng lặng, trên đồi hoang im ắng.

Kiệu liền đặt giữa đồi hoang, với mặt nạ ác quỷ phía trên, không phát ra bất kỳ động tĩnh gì, chỉ mơ hồ nghe thấy trong gió, tựa hồ có tiếng cười lạnh vang lên.

“Vậy đa tạ Thanh Y lão gia...”

Trịnh Hương chủ hướng về phía mặt nạ ác quỷ vái chào một cái, sau đó đứng dậy, từ trong tay áo kéo ra một mảnh vải vàng.

Ông ta trải vải vàng trên mặt đất, lại lấy ra hương nến, thậm chí còn bày biện mấy tảng đá làm vật hiến tế.

Đồng tử Thanh y nhìn thấy, đều đã có chút căm giận không chịu nổi.

Họ Trịnh này chính là Tẩu Quỷ Nhân, Tẩu Quỷ Nhân xác thực am hiểu thúc đẩy lực lượng tà ma , nhưng ông ta dùng pháp đàn đơn giản như vậy, thậm chí cầm tảng đá làm tế, quả thực chính là đối thanh y lão gia bất kính.

Nhưng nghĩ tới quý nhân phân phó, ai cũng dám nói cái gì.

Trịnh Hương chủ không nói gì thêm, bày biện xong xuôi, mới đứng lên, nhẹ nhàng thở dài, chợt liền nhặt một cái nhánh cây.

Tóc tai của ông ta rối bù, chưa mặc áo ngoài, tại gió đêm, cả người quỉ khí âm trầm, giống như một tên điên, khoa tay múa chân, niệm tụng:

“Hoang dã mộ phần, oán khí tổn thương, sinh ở bên cạnh vùng hoang vu cổ đạo.”

“Ngô nay nhiếp người vì thần tướng, giúp ta hành pháp đăng âm dương.”

“Lòng lộng Thái Sơn, hiển hách âm dương, cô hồn dã quỷ nghe ngô lệnh, hoàn thành thiện pháp được cung cấp nuôi dưỡng...”

“...”

Đồng tử thanh y ở bên cạnh nghe được lời tụng niệm này thì đột nhiên giận dữ, hung hăng nhìn về phía Trịnh đại hương chủ.

Tên hồn trưởng này, lại không phải mời linh, mà là ra lệnh, đem Thanh Y lão gia xem như cô hồn dã quỷ mà sai sử sao?

Nhưng còn không chờ bọn họ nói ra lời gì, Trịnh đại hương chủ liền đã lấy cành khô trong tay làm pháp kiếm, chợt chỉ về phía trước:

“Lệnh của Quý nhân không thể trái, nhanh đi!”

“...”

Hô!

Trên đồi hoang, quỉ khí âm trầm lập tức lan tỏa. Sau lưng giá gỗ, bảy tám lá cờ vàng dài hơn một trượng đồng thời bị gió thổi lên.

Điều kỳ dị nhất là những lá cờ vàng trên giá lại đồng loạt bay về các hướng khác nhau, tung bay phấp phới như đang vươn mình chỉ dẫn con đường xuống địa ngục.

...

...

Hồ Ma không thể biết được những chuyện khác, hắn chỉ có thể cố gắng tu luyện tạng thứ tư.

Trước đây, hắn rất coi trọng tạng này, hoặc nói là, bất kỳ ai cũng sẽ coi trọng nó. Bây giờ bắt đầu tu luyện, hắn lại càng bỏ ra nhiều công sức hơn bình thường, bất kể ngày đêm, đều cần luyện tập không ngừng...

...

Cuối cùng, vào khoảng ngày thứ tư, thứ năm, Hồ Ma tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn lập tức cảm thấy da đầu tê dại vì hưng phấn.

Đã thành công!

Không cần khí huyết do Huyết Thái Tuế cưỡng ép, lá cờ đã dựng đứng lên.

Nó, đã dựa vào sức mạnh của chính mình mà đứng lên!

“Ta...”

Lúc này, Hồ Ma chỉ muốn đứng lên gào thét: “Ta đã sống lại!”

Đương nhiên, trên lý thuyết, thân thể này còn cách xa trạng thái sống thực sự. Tuy nhiên, vào khoảnh khắc này, Hồ Ma cảm nhận được một loại cảm giác sống lại lần nữa, như thể được đầu thai làm người.

Cảm giác như thoát thai hoán cốt.

Đây không phải là sự hồi sinh của tiền thân, mà là sự sống lại của chính bản thân mình.

Bởi vì Thủ Tuế chính là quá trình chuyển đổi từ sinh sang tử, rồi từ chết luyện lại thành sống, trải qua sinh tử một lần, thay đổi cũ bằng mới.

Sự sống lại này vô cùng chắc chắn, đó chính là bản thân mình!

Ha ha ha...

Hồ Ma sợ hãi làm người khác hoảng sợ nên không dám cười quá to, nhưng biểu cảm của hắn đã thể hiện sự kích động tột độ.

Có câu nói “có chỗ dựa thì mọi việc đều thuận lợi”, quả thật không sai. Trước đây, hắn cùng Nhị Oa Đầu và Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư mưu toan lấy huyết thực, thậm chí được nương nung trong hội ban thưởng, giờ đây tất cả đều được sử dụng đúng chỗ, giúp hắn nhanh chóng luyện thành tạng thứ tư.

Điều này có nghĩa là, trong số các Thủ Tuế Nhân, hắn không thể xem là yếu.

Với sự hỗ trợ của tạng thứ tư này, uy lực của Tứ Quỷ Áp Môn tự nhiên sẽ càng mạnh mẽ hơn, và Ngũ Lôi Kim Thiềm Rồng cũng sẽ nhanh chóng nắm bắt được tinh túy.

Niềm vui sướng này thật khó mà diễn tả thành lời.

Lúc đầu, Hồ Ma lo lắng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Ai ngờ, dưới áp lực, bản thân lại tiến bộ?

“Mặt đỏ ca, không ổn rồi...”

Đúng lúc này, Chu Đại Đồng bỗng nhiên từ ngoài sân vội vã xông vào. Vừa nhìn thấy Hồ Ma đang hắt áo ngoài, vẻ mặt hưng phấn, y giật mình thốt lên.

Trước đây, Chu Đại Đồng chưa bao giờ thấy Hồ Ma vui vẻ như vậy. Niềm vui của Hồ Ma khiến sự lo lắng và cấp bách của Chu Đại Đồng tan biến, như thể bản thân đang làm phiên việc quan trọng của Hồ Ma.

“Lần sau nhớ gõ cửa, hoặc là đập cửa...”

Hồ Ma vội vàng xoa mặt để che giấu sự hưng phấn của mình, rồi hỏi:

“Có chuyện gì vậy, sao vội vã thế?”

“...”

Chu Đại Đồng vội vàng nói: “Có chuyện kỳ lạ xảy ra ở Thôn Can Tử, muốn mời người ở điền trang chúng ta qua xem một chút.”

“Chuyện kỳ lạ?”

Lúc đầu, Hồ Ma vẫn luôn lo lắng, nhưng vì sự vui mừng bất ngờ vào sáng nay, nhất thời không thể điều chỉnh cảm xúc. Tuy nhiên, khi nhìn thấy biểu cảm của Chu Đại Đồng, lòng hấn lại chùng xuống.

Hồ Ma gạt bỏ sự vui mừng sang một bên, vội vàng mặc quần áo và đi ra ngoài cùng Chu Đại Đồng: “Chuyện gì kỳ lạ?”

Chương 379. Chuyện kỳ lạ

Chương 379: Chuyện kỳ lạ

“Chỉ, chỉ một câu nói không rõ...”

Chu Đại Đồng vừa giúp Hồ Ma cầm lấy kiếm gỗ lim, vừa đi theo hán ra bên ngoài, vừa nói: “Lúc đầu, chính là Triệu lão hán ở thôn Can Tử mừng đại thọ sáu mươi tuổi.”

“Đây chính là chuyện tốt, bọn hán quyết định giết một con lợn, còn mời chúng ta qua.”

“Nhưng chẳng ai ngờ rằng, đầu heo kia thế mà giết thế nào cũng giết không chết, còn lập tức nhảy dựng lên, chạy tán loạn khắp nơi, đụng ngã Triệu lão hán.”

“VẬY mà cú va chạm này lại đem Triệu lão hán đang đứng ở cửa nhìn người ta mổ heo đụng chết, việc vui lập tức biến thành tang sự.”

“Bất quá nên làm vẫn là phải làm, bốn năm tráng hán đè con heo xuống, mới rốt cục giết chết, lại mời người tới dựng linh đường, mua quan tài, nhưng Triệu lão hán nằm tại trong quan tài, lại chết sống không chịu nhắm mắt, thế là người chủ tang liều mạng, đưa tay xoa mắt cho ông ta.”

“Nhưng kết quả... Kết quả hiếu tử đang khóc tang, Triệu lão hán lại bỗng nhiên ngồi dậy.”

“Chuyện này đột ngột, người ở bên trong nhà bị hù chạy tán loạn, người nhà bọn hán cũng vội vàng tới gọi chúng ta tới xem.”

“....”

Hồ Ma vừa nghe, vừa mặc quần áo xong, nghe vậy thần sắc hơi ngưng trọng chút: “Các người đi nhìn rồi?”

“Ta không phải nói, các người phải cẩn thận hay sao?”

“....”

Chu Đại Đồng nói: “Cố ý chờ trời sáng mới đi, hiện ở buổi tối ai dám đi ra ngoài a...”

Hồ Ma nhẹ gật đầu, liền không tiếp tục nói.

Trước đây, Hồ Ma đã quan sát cách làm việc của Chu Đại Đồng và những người khác trong một thời gian. Họ ngày càng thuần thục, bình thường âm uế không lọt nổi mắt xanh. Khi gặp tà ma, họ có thể sử dụng nhiều cách thức để vây bắt và xử lý chúng một cách hiệu quả.

Mà khoảng thời gian này, hẳn mặc dù trong lòng một mực lo âu, nhưng cũng chỉ là căn dặn đám người Chu Đại Đồng ban đêm không nên ra khỏi cửa, bình thường đi ra ngoài cũng nên rủ thêm người.

Hiện giờ người dân xung quanh điền trang có việc cần đến bọn họ, thì họ vẫn phải quản.

Nghĩ đến chuyện nhà họ Mạnh, Hồ Ma biết rằng dù thế nào đi nữa, cũng sẽ không liên quan đến những người dân này.

“Việc này, thật là khó giải thích a...”

Chu Đại Đồng nghe Hồ Ma nói, cũng có chút đau đầu, cẩn thận nói: “Nhưng, ai... Mặt rồ ca, tự người đích thân tới xem đi!”

Hồ Ma nghe vậy, ngược lại trở nên nghiêm túc.

Theo thời gian, đám người Chu Đại Đồng đã giải quyết mấy vấn đề, dù khí cũng đi tăng theo, sẽ không dễ dàng bị dọa sợ mất mật như vậy.

Bây giờ có thể đem bọn họ dọa thành bộ dáng này, cũng không nhiều a...

Hồ Ma không lo rửa mặt, chỉ dùng nước lạnh xoa mặt rồi đi theo Chu Đại Đồng ra khỏi trang trại, không quên gọi Tiểu Hồng Đường đi cùng.

Hiện tại, nhiều chỗ trên cơ thể của mình đã được luyện sống, Hồ Ma càng giống người bình thường. Những thứ âm uế khó có thể phát hiện được, mang theo Tiểu Hồng Đường có thể nhờ con bé nhìn ra một vài thứ và tìm ra một ít tin tức trong đó.

Bên ngoài trang trại là xe ngựa của Chu Đại Đồng và những người khác, trên xe có mấy cái thùng.

Hồ Ma lên xe, Chu Đại Đồng vung roi, xe ngựa lăn bánh hướng về phía Thôn Can Tử cách đó bảy tám dặm.

Xa xa, khi chưa đến thôn, Hồ Ma đột nhiên tỉnh táo, cảm giác như lông tơ trên người dựng đứng.

Hắn nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại thôn, lại mơ hồ cảm thấy hoa mắt.

Mặt trời đang lên cao, chiếu sáng mọi thứ xung quanh, chỉ có thôn kia âm u, ánh nắng như không thể chiếu vào.

“Có thể nhìn ra gì không?”

Hồ Ma vội vàng quay đầu nhìn Tiểu Hồng Đường, nhưng con bé lắc đầu.

“Đi vào xem thử!”

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước. Xa xa, họ đã nhìn thấy Chu Lương, Triệu Trụ và hai hỏa kế trong trang trại, cùng với một số người dân trong thôn đang ngồi xôm ở ngoài thôn.

Thấy Hồ Ma trên xe ngựa, họ đều nhẹ nhõm thở phào, vội vàng cùng người dân tiến lên đón.

“Sao lại ra ngoài?”

Chu Đại Đồng nói: “Chẳng phải đã nói để các người ở trong đó canh chừng, ta đi gọi Mặt rồng ca đến sao?”

“Không chịu được a...”

“Chịu không nổi a...”

Triệu Trụ nói: “Bên trong quá đáng sợ.”

Mấy người khác nghe vậy đều gật đầu tán thành.

“Vào thôi, người khác chờ bên ngoài!”

Hồ Ma nghe vậy, nhảy xuống khỏi xe ngựa. Nếu bên trong có gì đó, gia súc dễ dàng bị hoảng sợ, chạy lung tung, rất khó kiểm soát, lại thêm phiền phức. Những người dân làng bên ngoài cũng vậy, không bằng mình vào cho nhanh.

Nghĩ vậy, Hồ Ma cầm lấy kiếm gỗ lim, cầm theo ba nén hương, rồi từng bước một tiến vào thôn.

Hắn đã từng đến thôn này trước đây, không thể nói là không quen thuộc.

Nhưng bây giờ vào thôn, lại cảm thấy toàn thân không thoải mái, vô cùng bức bối.

“Ô ô ô...”

Chưa đi được mấy bước, bọn họ đã nghe thấy tiếng rên rỉ hung ác từ góc tường.

Mọi người đều rùng mình quay đầu lại, và thấy hai con chó, một con chó đốm và một con chó vàng, đang đánh nhau.

Là đánh nhau thật sự, chứ không phải cắn nhau.

Chương 380. Quan tài đen

Chương 380: Quan tài đen

Hai con chó đứng bằng hai chân sau như người, hai chân trước giơ lên, gặm thét và cào cào nhau. Chúng có vẻ ngoài như hai con người, dữ tợn với nanh trắng như tuyết, móng vuốt dính đầy máu và lông, và một con mắt bị mù.

“Cái này...”

Hồ Ma khựng lại, đột nhiên giơ chân đá một viên đá nhỏ về phía hai con chó.

Hai con chó hung ác đồng thời quay đầu nhìn chòng chọc vào họ, ánh mắt đầy căm thù.

Nhưng chúng không lao tới tấn công, chỉ lùi dần về sau và biến mất sau góc tường.

Chẳng mấy chốc, tiếng rên rỉ và tiếng cào cào lại vang lên, có vẻ như chúng lại lao vào đánh nhau.

“Linh đường của Triệu lão Hán ở đâu?”

Hồ Ma nhìn theo hướng hai con chó biến mất, hít một hơi thật sâu rồi quay sang hỏi Chu Đại Đồng.

Chu Đại Đồng vội vàng chỉ dẫn, cả nhóm tăng tốc tiến về phía linh đường. Trên đường đi, cảm giác không thoải mái ngày càng rõ rệt.

Họ như nghẹn thở, cảm nhận luồng khí âm lãnh bao quanh. Bỗng nhiên, họ nhìn thấy một tiểu nha đầu mặc váy xanh vừa khóc vừa dùng tay lau mắt đi từ hướng khác đến, miệng lầm bầm tìm mẹ.

Triệu Trụ định tiến đến chào hỏi, nhưng Chu Lương vội kéo y lại và khẽ nói: “Nhìn chân nó kìa.”

Mọi người cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bé gái đang lơ lửng trong không trung, vừa khóc vừa di chuyển vào một ngôi nhà.

Cùng nhau nhìn lên, nhưng không thấy gì nữa.

Hồ Ma cũng cảm thấy bối rối trước sự kỳ dị của ngôi làng này, hắn tăng tốc chạy đến linh đường nhà Triệu lão Hán. Mọi chuyện bắt đầu từ Triệu lão Hán, nên những điều kỳ dị này chắc chắn liên quan đến ông ta.

Nhưng càng đi, con đường làng này như dài vô tận, không có điểm cuối.

Càng đi nhanh, họ càng cảm thấy như đang đi trong mơ, không biết đã đi được bao lâu, mồ hôi tuôn ra ở trên trán.

“Mấy người chúng ta đi cùng nhau, vậy mà cũng đụng phải quỷ đả tường?”

Hồ Ma cảm thấy kỳ lạ, nhíu mày và phun ra một tiếng “Chân Dương Tiễn”.

“Hô!”

Hắn đã luyện sống phối, khi lấy hơi phun ra Chân Dương Tiễn, tựa như phun ra một lưỡi phi kiếm.

Âm khí xung quanh bị luồng khí nóng đẩy lùi, loang loáng, họ nhìn thấy linh đường phủ vải trắng, xung quanh còn có bếp lò tạm dựng để nấu nướng, thịt heo đã được cắt và bày trên bàn cùng với bát đĩa.

“Chính là chỗ này...”

Chu Đại Đồng vội vàng nói: “Trước kia chúng ta được gọi đến đây, quan tài đã không còn, cũng không tìm thấy Triệu lão Hán.”

“Triệu lão Hán nếu giả chết, chạy trốn cũng không có gì ngạc nhiên...”

Hồ Ma lâm bảm: “Nhưng người dân trong làng này đâu? Sao không thấy ai cả?”

“Đúng vậy...”

Nghe hắn nói, Chu Lương, Triệu Trụ và những người khác cũng hoảng hốt: “Trước khi chúng ta ra ngoài, họ vẫn còn ở đây.”

“Cẩn thận một chút.”

Hồ Ma chỉ có thể nhắc nhở họ, rồi chậm rãi tiến về phía linh đường.

“Rống...”

Vừa mới bước vào phạm vi linh đường, một luồng khí lạnh ập đến.

Mọi người đang tỉnh táo, bỗng nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai, họ hoảng sợ toát mồ hôi hột, vội vàng quay đầu lại, và thấy trên móc sắt treo một đầu heo đẫm máu, đang kêu rên thảm thiết.

Đôi mắt đỏ ngầu như chứa đầy oán hận, nhìn chòng chọc vào họ.

“Trước đây người trong làng nói, con heo không thể giết chết, mới đụng chết Triệu lão Hán...”

Chu Đại Đồng run rẩy nói: “Sao bây giờ, ngay cả đầu heo treo lên cũng không giết chết được?”

Hồ Ma không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào đầu heo, xác định rằng nó không phải do Địa Qua Thiêu sử dụng loại dao mổ heo không chết, mà là bản thân con heo mang theo một luồng tà khí.

Hắn nắm chặt kiếm gỗ lim, từng bước tiến đến, bỗng nhiên, bàn ghế bát đĩa bên cạnh bỗng nhiên va vào nhau, hắn quay đầu lại nhưng không thấy ai.

Thay vào đó, những quả trứng gà trong rổ bỗng nhiên nứt ra, chảy ra chất nhầy màu đen.

Nồi hấp trên bếp lò bỗng bốc lên hơi nóng hừng hực, bên trong vang lên tiếng trẻ con khóc.

Mọi thứ kỳ dị khiến cho những nam tử đang có mặt ở đây cảm thấy lạnh gáy.

Hồ Ma bỗng nhíu mày, quát: “Đừng cử động, hãy tập trung sức mạnh!”

Nói xong, hắn sải bước tiến lên, dùng dao hắt tung nắp nồi hấp, nhìn vào bên trong, không thấy đứa trẻ nào, chỉ thấy những chiếc bánh bao nứt toác miệng, phát ra tiếng khóc của trẻ con.

Hồ Ma không quan tâm, ném những thứ kỳ dị này ra sau lưng, nhanh chóng xông vào linh đường. Linh đường được dựng trước cửa nhà Triệu gia, thông với cổng chính.

Vượt qua linh đường, hắn xông vào sân nhà Triệu gia, Hồ Ma liếc mắt đã thấy quan tài của Triệu lão Hán, cũng nhìn thấy những người hàng xóm trong làng vừa nãy không thấy, nhưng cảnh tượng im lặng trước mắt khiến hắn cũng phải rùng mình.

Tất cả mọi người, bao gồm cả người lớn, trẻ em trong thôn và những người Triệu gia mặc đồ tang, đều vây quanh một chiếc quan tài sơn đen. Họ chen chúc nhau trong sân, im lặng cúi đầu gõ đầu vào quan tài.

Hồ Ma nhìn thấy, có người trán dính đầy đất, có người đỏ bừng, thậm chí đập đầu vào đá vụn hoặc bậc thang dưới chân mà không hề né tránh, đập đến mức đầu chảy máu.

Chương 381. Kỳ quái không hiểu

Chương 381: Kỳ quái không hiểu

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Nhìn một màn quỷ dị này, Hồ Ma cũng cảm thấy thúc thủ vô sách.

Hắn thậm chí không thể tiến lên để xem xét kỹ hơn, bởi vì cả sân đều chật kín những người đang đập đầu, không thể chen vào.

“Tĩnh lại!”

Hắn nghiêng rằng, vung kiếm gỗ lim trong tay, rót luồng hỏa khí vào. Lưỡi kiếm gỗ lim vạch ra một đường hỏa khí vô hình, cuốn thẳng đến những người đang quỳ gối trong sân, xua tan âm khí.

Dưới sự bao phủ của hỏa khí, một số dân làng tỉnh dậy, hoảng hốt ngẩng đầu.

Nhưng họ chỉ kinh hoảng ngẩng đầu, chưa kịp nói gì thì lại hét lên một tiếng, ánh mắt lại trở nên mơ hồ.

Họ tiếp tục theo những người khác, hướng về phía quan tài mà đập đầu.

“Lực lượng của ta đã đạt đến ba phần mười hỏa lực của Chân Dương Tiên, vậy mà vẫn không thể ảnh hưởng đến bọn họ?”

Hồ Ma cảm thấy kỳ lạ, xác định rằng chiếc quan tài trong sân kia tác quái, hắn nghiêng rằng, sử dụng công phu quỷ đăng

giai.

Hắn trực tiếp giẫm lên tường đất, xông vào trong sân. Hai chân dùng sức, hắn nhảy qua đám người đang đập đầu trong sân, rơi vào trên quan tài. Cúi đầu xem xét, quan tài chưa đóng lại, bên trong là một khuôn mặt hiền lành của lão hán, xuyên áo liệm, khỏe miệng mang theo nụ cười.

Vừa nhìn liền biết là Triệu lão hán. Theo lời kể của mọi người, ông ta lúc đầu là xác chết vùng dậy, chạy mất, bây giờ chơi đủ rồi, lại nằm trở về.

Ông ta vốn chuẩn bị mừng thọ, lúc nhìn xem người khác giúp mình mổ heo thì chết, vốn là vẻ mặt tràn đầy tươi cười, bị heo húc một phát, liền bị húc chết, thần sắc vui sướng ở trên mặt cũng không kịp biến hóa.

Chỉ là nụ cười này, bây giờ nhìn thấy lại làm cho người ta cảm thấy kinh dị không hiểu.

“Chuyện kỳ dị trong thôn này đều do ông ta mà ra,” Hồ Ma thâm nghĩ, “Có nên dùng kiếm gỗ lim đập ông ta một chút thử xem không? Hoặc là mang ra ngoài đốt đi?”

Mặc dù trong lòng đã có ý tưởng, nhưng Hồ Ma vẫn đang do dự.

Xử lý những tà ma này, nếu làm đúng cách sẽ dễ dàng và ít nguy hiểm. Nhưng nếu sai cách, có thể gây ra nhiều chuyện rắc rối, thậm chí không giải quyết được vấn đề. Ngay cả những hành động tưởng chừng như thông minh cũng có thể dẫn đến hậu quả khó lường.

“Ôi...”

Đang lúc Hồ Ma đang xoắn xuýt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Chu Đại Đồng và những người khác bên ngoài.

Hồ Ma hoảng hốt trong lòng, vận dụng công phu quỷ đặng, nhanh chóng nhảy lên tường rồi nhảy ra khỏi sân. Xa xa, hắn nhìn thấy Chu Đại Đồng và những người khác đang vây quanh một người.

Tưởng rằng là tà ma gì, Hồ Ma vùng kiêu lao đến. Khi đến gần, hắn mới nhận ra đó là Lý Oa Tử, người vừa nãy còn ở trang trại nấu cơm. Y vẫn đang đeo tạp dề, sắc mặt tái nhợt, tay nắm chặt eo, mắt mở: “Nhìn cha ngươi hả?”

“Chưa thấy qua Thất cô nãi nãi đúng hay không?”

“Lũ tiểu tử không biết chào hỏi gì cả...”

“...”

“Hắn ta đến đây bằng cách nào?”

Hồ Ma nhẹ nhàng đáp xuống đất, di chuyển linh hoạt và im lặng. Khi hắn lên tiếng, Chu Đại Đồng và những người khác mới phát hiện ra hắn, hoảng hốt nói: “Không biết, vừa quay đầu lại đã thấy y xuất hiện, làm chúng ta giật mình một phen...”

“Đừng hoảng hốt, hãy quan sát xung quanh.”

Hồ Ma dò hỏi họ, rồi tiến đến đám người. Nhìn bộ dạng của Lý Oa Tử, hắn biết đây là một người hàng xóm tốt bụng.

Vội vàng cùng khách khí, vái chào thi lễ, nói: “Xin chào Thất cô nãi nãi.”

“Vừa nãy ta còn nghĩ muốn hỏi ngươi một chút, trang trại này có gì kỳ quái?”

“Ta xem không hiểu...”

“...”

Lý Oa Tử rất thích thái độ lịch thiệp của Hồ Ma, liếc nhìn hắn một cái và nhỏ giọng nói: “Trước đây, chẳng phải ngươi

nhờ chúng ta giúp người xem xét động tĩnh xung quanh hay sao? Ta vẫn còn nhớ kỹ!”

“Hôm qua trong bầu trời tối đen, giống như có người thổi một ngụm khí về phía nơi này, ta liền biết có chuyện không hay. Lúc đầu muốn giúp người xem là ai thổi, nhưng không nhìn thấy gì. Ta chỉ có thể đến đây nói cho người biết, nơi này rất tà dị nha...”

“Ngay cả Thất cô nãi nãi cũng cảm thấy nơi này tà dị hay sao?”

Hồ Ma không khỏi nhú mào. Tà ma đều cảm thấy tà dị, vậy phải là thứ gì?

Nàng nói là có người thổi một ngụm khí về phía nơi này...

... Chỉ là thổi một ngụm khí, vậy mà biến cái làng này thành thảm cảnh như vậy?

Nhưng là, chuyện này xảy ra như thế nào, và làm thế nào để giải quyết?

Lòng đang rối bời, Hồ Ma lại nghe Lý Oa tử nói: “Dù sao ta đã giúp người xem, cũng phải nói cho người biết.”

“Người vội vàng, ta còn muốn vội vàng hơn...”

...

Hồ Ma đang cần tin tức gấp rút, nghe vậy vội vàng hỏi: “Thất cô nãi nãi muốn vội vàng làm cái gì?”

“Thu dọn đồ đạc.”

Lý Oa Tử nói: “Cái cảm giác tà dị này khiến bọn ta vô cùng bất an, phải nhanh chóng dọn đi mới được nha...”

“Ngay cả các hoàng tiên cũng muốn dọn đi sao?”

Hồ Ma càng thêm kinh ngạc. Hẳn hiểu rõ tính cách của cả nhà này.

Chương 382. Mời Hồng Đăng Nương Nương

Chương 382: Mời Hồng Đăng Nương Nương

Trước đây, họ từng kết thù với người trong điền trang, nhưng không hề sợ hãi Hồng Đăng Nương Nương. Họ thường xuyên hoành hành bá đạo, thậm chí còn có cơ hội cắn chết Hứa Tích. Vậy mà giờ đây, chỉ vì có thứ gì đó thổi một ngụm khí về phía nơi này, họ lại sợ hãi đến mức muốn dọn nhà.

Chẳng lẽ thứ thổi ngụm khí kia còn đáng sợ hơn Hồng Đăng Nương Nương? Hay là hung ác hơn?

Hắn còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng Lý Oa Tử đã trợn mắt trắng lên, ngã gục xuống đất.

Lý Oa Tử tỉnh lại rất nhanh. Khi nhìn thấy mình xuất hiện ở một nơi lạ lẫm, mơ mơ màng màng, y liền kỳ quái nói: “Thất cô nãi nãi đi rồi?”

“Trước đây, nàng đều đặt ta ở chỗ mềm mại, sợ ta té. Hôm nay sao lại đặt ta trên đá vụn thế này?”

...

“Đi nhanh thật...”

Hồ Ma cũng nhận thức được điều gì đó từ phản ứng của Thất cô nãi nãi, và thở dài một hơi.

Quay đầu lại, hắn nhìn thấy Chu Đại Đồng và những người khác đang trố mắt nhìn mình. Xung quanh, con heo không thể giết chết, màn thầu khóc lóc, và chiếc bàn thỉnh thoảng lắc lư, náo động.

Bé gái bay lượn, khóc tìm mẹ, cũng không biết lúc nào đã bay đi, mở cửa từng nhà từng nhà đi vào nhìn.

Trong sân, dân làng vẫn không ngừng đập đầu vào quan tài.

Hồ Ma do dự một lát rồi hạ quyết tâm, gầm lên: “Đi, tất cả đều lui ra ngoài!”

“A?”

Chu Đại Đồng và những người khác cũng nhận ra tình hình nguy cấp. Họ tưởng rằng Hồ Ma sẽ đưa ra cách cứu người, nhưng không ngờ hắn lại hạ quyết định này.

Ngơ ngác một lúc, họ mới phản ứng được, kinh hoảng vội vàng tìm chỗ ẩn nấp và nhanh chóng rời khỏi làng.

Ngoài làng, một số dân làng kịp thời trốn thoát đã liên tục chạy đến, vội vã muốn hỏi chuyện gì xảy ra. Hồ Ma cũng nhất thời khó mà trả lời, chỉ bảo họ kiên nhẫn chờ đợi. Lúc này, hắn không muốn quay lại làng, mà muốn trở về trang tử để hỏi cho ra nhẽ.

Hắn không thể không đưa ra quyết định này.

Có quá nhiều chuyện kỳ quái xảy ra trong làng. Mặc dù hắn có thể thử nghiệm giải quyết, không nhất định không thể ứng phó được, nhưng hắn đã nhận thức được rằng những náo động bên ngoài chỉ là thứ yếu, đằng sau những sự việc này còn có những thứ tà dị hơn.

“Việc này quá lớn, phải mời người ở phía trên nhìn một cái...”

Hắn dẫn người nhanh chóng chạy về trang tử, dặn người chuẩn bị hương án và thắp nến đỏ trong phòng.

Mời Hồng Đăng Nương Nương!

Gặp loại chuyện này, tự mình khoe khoang chỉ là ngu xuẩn, tất nhiên phải mời Hồng Đăng Nương Nương đến xem xét nên làm gì.

Dù sao nói trắng ra, hắn là người thay Hồng Đăng Nương Nương cai quản trang tử này, quy định không náo loạn tà ma trong phạm vi mười dặm cũng do Hồng Đăng Nương Nương đặt ra. Nếu xuất hiện một vấn đề không thể giải quyết, thì việc mời Hồng Đăng Nương Nương đến giúp đỡ là điều hoàn toàn phù hợp.

Đương nhiên, trong trường hợp này, mặc dù hắn có một cây nhang có thể trực tiếp mời Hồng Đăng Nương Nương, nhưng sử dụng phương pháp thông thường để mời vẫn là phù hợp hơn.

Bày dâng hương án, thắp đèn lồng đỏ.

Hồ Ma đứng trước hương án, cầm ba nén nhang, hướng về đèn lồng đỏ vái lạy: “: “Hồng đăng tàng mệnh quý nga kiều, nương nương pháp giá quá minh kiều, ngã thỉnh nương nương hàng pháp lực, thủ đề hồng đăng tứ phương chiếu...”

“... Chưởng quỹ Hồ Ma ở chi nhánh Thanh Thạch Trấn thuộc Hồng Đăng Hội , cung thỉnh nương nương giáng lâm!”

...

Ngay khi niệm ba lần, hắn cảm thấy ngọn đèn lồng đỏ trước hương án xuất hiện một vòng ánh sáng hồng kỳ dị.

Nhưng trước khi Hồ Ma kịp nói ra mục đích mời Hồng Đăng Nương Nương đến, hắn đã thấy ngọn đèn lồng đỏ xoay vòng một vòng, tựa hồ đang đánh giá và phát ra tiếng động nghi hoặc:

“Hửm? Chưởng quỹ Hồ Ma ở chi nhánh Thanh Thạch Trấn thuộc Hồng Đăng Hội ? Người...”

...

“A?”

Ngay sau đó, như phát hiện ra điều gì, Hồng Đăng Nương Nương hơi kinh hãi: “A!”

Ngay lập tức, ánh sáng hồng kỳ dị của ngọn đèn lồng đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một chiếc đèn lồng cô đơn treo lơ lửng.

“Đi... Đi rồi?”

Hồ Ma cũng kinh ngạc: “Cái quỷ gì vậy?”

Hắn đã có chút phỏng đoán trong lòng, ý thức được rằng những chuyện náo loạn trong thôn này không đơn giản.

Nhưng dù nghĩ thế nào, hắn cũng không ngờ rằng Hồng Đăng Nương Nương, người mà hắn đã mời đến, chỉ liếc nhìn một cái, thậm chí không nói một lời, liền bỏ đi?

“Quá đáng quá?”

Hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái. Dù sao đây cũng là người vừa mới xây miếu mà...

Nhìn thấy đám tiểu nhị xung quanh không dám nói chuyện, chỉ trừng mắt nhìn mình, Hồ Ma cũng nhất thời không biết nên làm gì.

Ba nén nhang trong tay hắn đã sớm tắt ngấm. Dường như đây là cách Hồng Đăng Nương Nương nói với hắn rằng chuyện lần này không nên nhờ bà, mà hắn phải tự quyết định, tự nghĩ cách xử lý...

“Đóng đại môn!”

Hồ Ma trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng ra lệnh.

Chu Đại Đồng và những người khác bối rối, không biết nhìn hắn thế nào.

“Đóng đại môn, không ai được phép ra khỏi trang tử.”

Sau một lúc lâu, Hồ Ma mới giải thích với họ: “Chuyện này quá lớn, không phải chúng ta có thể giải quyết được.”

“Nhưng những người dân trong thôn kia...”

Có người trong đám đông có người nhin không được nói một tiếng, nhưng lại kịp thời dừng lại.

“Chuyện lần này không đơn giản như vậy.”

Hồ Ma liếc mắt nhìn ra bên ngoài trang tử, thấp giọng nói: “Náo loạn chỉ là chuyện nhỏ, thứ gây ra náo loạn mới là đáng sợ nhất. Trước mặt thứ đó, chúng ta và những người dân kia cũng chẳng khác gì nhau.”

Nghe theo lời Hồ Ma, tất cả bọn tiểu nhị đều im lặng.

Mà bên ngoài cổng trang tử, những người dân trong thôn đang lo lắng chờ đợi, lại bắt đầu vội vàng hỏi thăm:

“Pháp sư lão gia chuẩn bị xong chưa?”

“Làng chúng ta đang chờ được cứu mạng đây...”

Chương 383. Đóng cửa

Chương 383: Đóng cửa

“Chớ có trách ta.”

“Không phải ta không muốn cứu người, thực sự là vượt qua phạm vi năng lực của ta.”

Hồ Ma yên lặng ngồi trong nhà chính, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc có vẻ hơi trầm thấp. Tiểu Hồng Đường ngồi trên bậc cửa, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, lại nhìn vào Hồ Ma trong nhà chính.

Chu Đại Đồng và những người khác đã đóng chặt cổng ngoài theo lời Hồ Ma, trốn vào hai bên thiên phòng trong nội viện, chỉ để lại đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương bên ngoài sân.

Theo lý thuyết, đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương mới là thứ quan trọng nhất, cần được bảo vệ trước.

Tuy nhiên, bây giờ, mặc dù nó bị âm phong mưa phùn quét qua, nhưng không ai quan tâm đến nó, dù sao Hồng Đăng Nương Nương cũng không quan tâm đến trang trại này.

Vì họ đều vào nội viện, cách cổng lớn một chút, nên cũng cách những người dân đang cầu cứu bên ngoài cổng lớn một chút.

Vài người dân trong làng xung quanh đây giờ đây đều là những người quen thuộc với những hỏa kế ở trong trang trại.

Bình thường ở bên ngoài gặp họ, họ sẽ gọi là “quản sự lão gia”, hoặc là khách khí gọi một tiếng “Tiểu ca”. Khi muốn

mua bán gì với họ, họ đều mang những thứ tốt nhất trong nhà đến trang trại để chọn.

Người bán đậu hũ sẽ luôn để lại khối đầu tiên cho người trong trang trại.

Thậm chí, hiện nay ở các làng trấn xung quanh, nhà nào có việc hiếu hỉ đều lấy việc mời được quản sự nhỏ của trang trại đến làm vinh dự.

Nhưng hôm nay, những người đang cầu cứu bên ngoài cổng lớn chính là họ.

Họ không dám dùng sức đập cửa chính, chỉ biết ở bên ngoài đập đầu, thỉnh thoảng tiếng kêu khóc lại xuyên qua hai lớp sân vườn, cào vào lòng người.

Biết rằng họ đang lo lắng cho người nhà, và biết rằng nơi đó càng lúc càng nguy hiểm, tà ma náo loạn, không biết đã hại chết bao nhiêu người, nhưng những hỏa kế trong trang trại lại không có cách nào, chỉ có thể co rúm lại trong nội viện, có người đã thông khở che tai lại.

Có thể làm gì chứ?

Hồ Ma có thể xác định một trăm phần trăm rằng chuyện này là do đại nhân vật sắp xếp, vì vậy mà Hồng Đăng Nương Nương nhìn một cái thì đã bỏ đi ngay.

Có thể hấn ta không đích thân ra tay, nhưng phía sau nhất định có bóng dáng của của hấn ta.

Kế hoạch của đại nhân vật khó có thể tưởng tượng được hung hiểm.

Cho nên hấn biết trốn đi là đúng, chỉ là trong lòng vô cùng không thoải mái.

“Tiểu Hồng Đường, ngươi có cảm thấy trốn đi như vậy không tốt hay không?”

Hắn vẫn ngồi trong nhà chính, không che tai, bởi vì biết che cũng vô dụng.

Nhưng tiếng khóc than từ bên ngoài trang trại cứ vang vọng mãi, hắn càng ngày càng cảm thấy căn nhà chính rộng rãi này vô cùng tù túng, luôn muốn tìm ai đó nói chuyện, thế là hắn nhìn về phía Tiểu Hồng Đường đang ở ngưỡng cửa.

Cảm giác bây giờ Tiểu Hồng Đường cũng kỳ lạ, trước kia, khi gặp chuyện nguy hiểm như vậy, nàng đã sớm chạy đi.

Hoặc là nói, khi cảm thấy bên ngoài có gì náo nhiệt, nàng cũng sẽ sớm chạy ra ngồi ở trên tường nhìn.

Nhưng lần này nàng không giống vậy, nàng vẫn ngồi trên bậc cửa, nhìn ra ngoài có vẻ sợ hãi, không dám đi ra ngoài, nhưng cũng không muốn vào trong cùng mình trốn tránh.

Cho nên Hồ Ma rất hiếu kỳ nàng đang suy nghĩ gì.

“Không biết.”

Tiểu Hồng Đường lắc đầu, nói: “Trước kia chưa từng có chuyện như vậy.”

Bà bà luôn rõ ràng mà đơn giản.

Đúng vậy, bà bà chắc chắn sẽ không giống mình như vậy.

Cũng như ở thôn Đại Dương, không phải ai cũng thuần phác thiện lương, nhưng khi có người cần giúp đỡ, bà bà sẽ không quan tâm họ là ai, cũng không quan tâm họ có trả tiền hay không, bà bà chỉ rất tự nhiên mà đi giúp đỡ.

Hồ Ma không biết, nếu bà bà biết lúc này mình đang trốn trong trang trại, bà bà có thất vọng với mình hay không?

Hắn không có lời đáp, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy tiếng kêu cứu xung quanh càng lúc càng nhiều theo thời gian trôi qua.

Mình trốn trong trang trại, nhốt tai họa bên ngoài cửa.

Nhưng tai họa có thể nhốt bên ngoài cửa, tiếng khóc lại không thể, vẫn tiến vào sân, tiến vào trong tai.

Tiếng khóc này khiến người ta tâm loạn như ma, nhưng mình có thể làm gì?

Cầu xin Lão Âm Sơn tiền bối?

Thái độ của vị tiền bối kia đã rất rõ ràng, ông ấy đương nhiên lo liệu chuyện của mình, nhưng bây giờ lại không phải chuyện của mình...

Vậy mình cứ trốn tránh như vậy sao?

Hồ Ma nhìn ra bên ngoài, ánh mắt xuyên qua nội viện, như nhìn thẳng vào cánh cửa lớn đóng chặt kia, như một tấm gương, nhốt mình bên trong.

Lòng hẩn chột nghĩ đến một điều quan trọng: Tại sao họ lại tìm đến ta?

Theo lý thuyết mà nói, nếu đây là do vị đại nhân vật kia ra tay, thì chỉ có thể nhắm vào những kẻ có nghi ngờ, nhưng bên ngoài mình chỉ là một tiểu chương quỹ bình thường, quen biết với bọn họ, nghi ngờ cũng không cao, tại sao tai họa này vẫn đến?

Trịnh hương chủ?

Hình ảnh Trịnh hương chủ với khuôn mặt âm lãnh và trầm mặc hiện lên trong đầu hẩn...

...Chỉ có ông ta, mới có thể dưới tình huống có gốc cây già che giấu, mà vẫn có thể kéo hẩn vào mớ hỗn độn này.

Chương 384. Tránh không khỏi

Chương 384: Tránh không khỏi

Tuy nhiên...

Nghĩ đến Trịnh hương chủ, lòng hắn bỗng dấy lên một cảm phần mãnh liệt, nhưng cũng chính lúc đó, Hồ Ma chợt giật mình, nhận ra một vấn đề.

Nếu là Trịnh hương chủ đang quấy phá, vậy tại sao hắn lại phải tự mình trốn thoát?

Bây giờ mình trốn đi tránh họa, có thể tránh được ác quỷ náo loạn, nhưng làm sao tránh được tiểu nhân quấy phá?

Càng nghĩ càng kinh hãi, tư duy của hắn nhanh chóng vận chuyển, cố gắng lợi dụng lợi thế của thời đại bùng nổ thông tin, đặt mình vào vị trí của người nhà họ Mạnh cao cao tại thượng, và suy đoán xem Trịnh hương chủ muốn làm gì...

Nếu đám người đó muốn diệt trừ trang trại của mình, họ có thể trực tiếp đến diệt trừ, tại sao lại muốn phí sức vào những ngôi làng xung quanh?

“Bức ta, hoặc là hậu nhân của Hồ gia xuất thủ?”

Đáp án này thoáng qua trong lòng Hồ Ma, đồng tử của hắn cũng hơi co lại.

Trần Tuế Thư!

Ngoài Âm Tí chi lực, đặc điểm lớn nhất của hậu nhân Hồ gia chính là Trần Tuế Thư.

Có lẽ, so với Âm Tí chi lực, thì người nhà họ Mạnh thực sự muốn tìm kiếm chính là pháp môn trên Trấn Tuế Thư này.

Vậy, nếu mục đích cuối cùng của người kia là buộc hậu nhân Hồ gia sử dụng Trấn Tuế Thư, vậy chắc chắn đã nhắm đến Minh Châu thành, và những nơi khác mà y cảm thấy nghi ngờ.

Trang trại của mình hẳn không phải là mục tiêu quan trọng nhất, thậm chí có thể là bổ sung, là thứ mà họ Trịnh thêm vào ngoài dự tính.

Mớ hỗn độn này vốn dĩ nhắm vào mình, người trong thôn ngược lại bị mình liên lụy...

Tiếng khóc bên ngoài trang trại không ngừng vang vọng, bên trong là sự tuyệt vọng sâu thẳm.

Sự náo loạn trong thôn ngày càng gia tăng, dân chúng cũng sẽ ngày càng sợ hãi. Người dũng cảm có thể trấn áp tà ma, nhưng kẻ yếu bóng vía sẽ khiến tà ma càng thêm hung hãn.

Sớm muộn gì, sự náo loạn này cũng sẽ đến trang trại, đến lúc đó mình không thể trốn tránh được nữa...

Mình phải làm sao?

Mang bọn họ chạy đến Lão Âm Sơn sao?

Trốn là phải trốn, nhưng cũng phải cân nhắc đến khả năng không trốn thoát được. Họ Trịnh đã để mắt tới mình, làm sao có thể tha cho?

Mà bây giờ...

Hồ Ma đứng dậy, nhìn về phía bầu trời bên ngoài sân.

Thời tiết âm u, không phân biệt được ngày đêm. Mây đen trên trời mờ hồ như hình dạng ác quỷ, nhìn chòng chọc vào trang trại.

Tiếng khóc than từ bên ngoài trang trại, thời tiết lạnh giá, mây đen nặng nề như tạo thành áp lực vô biên. Tiếng kêu sợ hãi của người dân bên ngoài trang trại càng làm tăng thêm khí thế của tà ma, khiến tà khí trở nên hung hãn hơn. Nhưng cũng chính lúc này, lòng Hồ Ma lại trở nên sáng tỏ.

“Mẹ kiếp, đây là dầu sôi...”

“Có người đang biến nơi này thành chảo dầu!”

“Ta trốn ở đây, chính là con ếch trong chảo dầu, không những không trốn được gì, mà còn sắp bị nấu chín...”

“Cứ tiếp tục như vậy, chưa nói đến việc có thể trốn thoát hay không, chỉ riêng Tiểu Hồng Đường và những hỏa kế trong trang trại cũng sẽ coi thường ta. Vậy thì hiện tại...”

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, trong đầu chỉ có thể nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết. Vậy thì mình không thể cứ nhìn họ đun sôi chảo dầu này. Cho dù cuối cùng vẫn gặp nguy hiểm và phải trốn vào Lão Âm Sơn, thì cũng phải đi ra ngoài trước. Càng đến gần Lão Âm Sơn, càng có cơ hội sống sót trong thời khắc nguy hiểm.

“Hô...”

Nghĩ rõ ràng những điều này, hắn thở dài một hơi uất ức, thần sắc lạnh lùng: “Tránh không được thì không trốn, còn phải làm cho đẹp mắt một chút!”

Hắn đã phân tích vô số lý do trong đầu, đã có lý giải của riêng mình về toàn bộ tình hình và cũng hiểu rõ làm thế nào là tốt nhất.

Đương nhiên, trong đó có lẽ cũng có một chút, chỉ là bởi vì không muốn trốn tránh mà thôi.

Trên đời này có quá nhiều chuyện hoang đường, chuyện bí hiểm, không xảy ra trước mắt mình, mình cũng chỉ làm như

không nhìn thấy.

Nhưng khi nó xảy ra trước mắt mình, thì rất khó để giả vờ như không nhìn thấy.

...

...

Lúc này, ở ngưỡng cửa, Tiểu Hồng Đường và những hỏa kế trong trang trại đang lén lút nhìn Hồ Ma.

Hồ Ma vẫn ngồi trong nhà chính, cửa lớn mở. Bọn họ chỉ cần nhòai đầu ra là có thể mơ hồ nhìn thấy hắn.

Tiếng la hét cầu cứu của người dân bên ngoài trang trại khiến lòng họ như bị cào cào, nhưng họ không dám đưa ra quyết định, chỉ biết nhìn Hồ Ma. Trong mắt họ, Hồ Ma cũng dường như đang thừa nhận sự giằng xé nội tâm, chỉ biết suy tư, suy tư.

Cho đến khi Hồ Ma đột nhiên vỗ án đứng dậy, đi đến cửa.

“Ra ngoài, mặt rồ ca ra ngoài...”

Chu Đại Đồng lập tức vui mừng reo lên, liên tục vỗ vai những người khác, cũng từ hai bên phòng đi ra.

Bọn họ đều là những thiếu niên xuất thân cùng khổ trong trang trại, gặp tà ma sẽ sợ hãi, cho nên vẫn luôn dựa vào Hồ Ma trong nhà chính làm chỗ dựa tinh thần.

Nhưng bọn họ cũng là những thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, ghen một bụng lửa không thể trút ra, có lòng trượng nghĩa.

Cho nên khi nhìn thấy Hồ Ma đứng dậy, trái tim bọn họ đều run lên, những khuôn mặt ngây thơ lộ ra nụ cười không thể giải thích được ý nghĩa.

“Hồ Ma ca ca...”

Ngay cả Tiểu Hồng Đường, khi nhìn thấy Hồ Ma rút cục cũng xuất hiện, ánh mắt cũng sáng lên, cười thành hình trăng lưỡi liềm, vui vẻ reo hò.

Hồ Ma gật đầu nhẹ với Tiểu Hồng Đường, sau đó lấy thanh kiếm gỗ lim và con dao răng cưa trên bàn, đưa cho Chu Đại Đồng và những người khác đang thò đầu ra ngoài: “Đại Đồng, đồ vật trừ tà, đám tiểu tử các ngươi đều vẫn còn giữ đó chứ?”

Chu Đại Đồng và những người khác giật mình, đột nhiên gật đầu mạnh.

Hồ Ma cười cười, nói: “Vậy thì mang theo, chúng ta ra ngoài trừ tà ma cho bà con hương thân đi!”

Chương 385. Tiểu pháp sư lão gia

Chương 385: Tiểu pháp sư lão gia

Trước kia, trang tử này vốn không bao giờ đóng cửa ban ngày.

Nhưng giờ đây, cổng lớn lại đóng chặt. Điều này đại biểu cho điều gì?

Bách tính thôn Can Tử không hiểu, cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, nhưng ai cũng sợ hãi. Họ khóc lóc trước trang tử, cầu xin quản sự lão gia bên trong đi cứu người nhà mình trong thôn, nhưng không ai dám gõ cửa.

Động tĩnh của họ cũng thu hút thêm nhiều người trong thôn. Nghe nói thôn Can Tử có tà ma náo loạn, mà quản sự lão gia bên trong điền trang vẫn chưa hề đi ra, ai cũng lo lắng.

Trong số đó cũng không thiếu người nhiệt tình, hoặc là gan lớn ở thôn Can Tử. Họ không thể đợi được trang tử mở cửa, dù sao nhà mình còn có người mắc kẹt bên trong trong, liền đánh bạo, rủ rê bằng hữu, cùng nhau đi về thôn tìm người. Nhưng những người này đi vào, lại không thể ra được.

Lần lượt từng người, không chỉ riêng thôn Can Tử, mà những thôn khác cũng có người mắc kẹt bên trong, càng ngày càng sợ hãi.

Đối mặt với loại chuyện này, bách tính bình thường hầu như không có sức phản kháng. Họ chỉ có thể cầu xin người bên trong điền trang.

Nhưng trang tử đóng chặt cửa, làm sao có thể không khiến người ta tuyệt vọng?

Phản tuyệt vọng cùng oán niệm này, phảng phất khiến cho sắc trời đều âm u, trong lòng người đè ép một tòa núi lớn.

Tựa hồ, phản âm trầm này, cũng có thể lên men ra một thứ gì đó.

Nhưng những thứ này chưa kịp lên men, thì cánh cổng trang tử đóng chặt đột nhiên mở ra.

Từ bên trong, một vị chương quỹ mặc áo bào vải, đi giày vải đế bằng, tóc húi cua, khí chất trầm ổn, vác trên lưng một thanh kiếm gỗ lim, tay cầm một thanh yêu đao, khuôn mặt lạnh lùng bước ra.

Đằng sau hắn là những hỏa kế quen thuộc mà bình thường hay lui tới trao đổi cùng với những người hàng xóm láng giềng xung quanh thôn trấn. Họ cầm đao, cầm thương, dẫn theo xiên phân, bên người còn vội vàng kéo một cỗ xe lừa, trên xe đầy bình bình lọ lọ, có thứ rỉ ra máu.

Dân chúng đang tuyệt vọng cầu xin, vô thức lùi lại một bước vì sợ hãi.

Môi họ mấp máy, không dám lên tiếng.

Lúc này, vị tiểu chương quỹ ở giữa bước ra, nhìn về phía bách tính với vẻ mặt đầy bất an, trầm giọng nói: “Hằng ngày chúng ta được các vị hương thân quê nhà chiếu cố, bây giờ trong làng có việc, ta không thể không ứng phó.”

“Nhưng chúng ta cũng mới đến trang tử không lâu, việc này còn chưa nắm rõ, có thể giúp đỡ bao nhiêu thì vội vàng giúp đỡ bấy nhiêu!”

Vừa nói, hắn vừa bước nhanh ra ngoài.

Hắn tuy còn trẻ, mặt còn hơi non nớt, nhưng tả hữu bách tính lại nhao nhao mở đường, nhìn hắn với ánh mắt đầy hi vọng.

“Đúng vậy, đúng vậy, đều đuổi theo...”

Có người nhanh chóng phản ứng lại, vẫy tay ra sức: “Tiểu chương quỹ xuất ra giúp chúng ta trừ tà ma a, mọi người đi theo xem nào...”

Lúc này mới có nhiều người kịp phản ứng, lau nước mũi nước mắt trên mặt, giẫm đạp lên tiền giấy hương nến đốt trước cổng trang tử. Theo quy củ trước đây, khi gặp chuyện, họ đều hướng đèn lồng đỏ hóa vàng mã khẩn cầu, sau đó sẽ có người trong điền trang đến giúp đỡ.

Nhưng lúc này đây, khi nhìn thấy Hồ Ma cùng đám hỏa kế, họ lại cảm thấy việc đốt đèn lồng đỏ hóa vàng mã là thừa thãi.

Càng ngày càng nhiều người đi theo sau Hồ Ma, Chu Đại Đồng và những người khác, sắc mặt đều ngưng trọng nghiêm túc.

Ngay cả con lừa kéo xe cũng ngoan ngoãn đi theo sau, dường như không cần ai đuổi, tự biết cùng đi...

Đương nhiên cũng có thể là do người dân không nhìn thấy thứ gì đang đánh xe.

Điền trang bên trong có hai con ngựa, nhưng Hồ Ma vẫn chọn con lừa này để kéo xe. Nguyên nhân chính là lần này đi trang tử quá mức tà môn, ngựa dễ dàng bị kinh sợ.

Mà con lừa này, dù sao cũng đã trải qua nhiều chuyện đời, cùng Tiểu Hồng Đường cũng rất hòa hợp, nên dùng nó để kéo đồ vật, đồ chơi bình thường, hẳn là không đến mức dọa nó sợ.

Trong quá trình sai bước đi về phía thôn Can Tử, Hồ Ma nhìn lại, thấy dân chúng theo sau, cũng cảm thấy có thêm sức

mạnh.

Lúc trước đi vào thôn Can Tử xem sự tình, hấn không để dân chúng đi theo, là sợ họ bị mê hoặc, gây phiền toái.

Nhưng bây giờ, phiền phức đã đủ lớn, hơn nữa dẫn thêm nhiều người bên cạnh, cũng có thể làm tăng lên thanh thế.

Một đoàn người ồn ào, náo nhiệt, rất nhanh lại đi đến trước thôn Can Tử. So với buổi sáng, nơi này âm khí càng nặng nề hơn, người còn chưa đến gần đã cảm thấy một cỗ âm khí đập vào mặt.

Đứng bên ngoài trang tử nhìn vào, có thể thấy bầu trời âm u trong điện trang có vẻ nặng nề hơn so với những nơi khác, có chút nhìn không rõ bóng người, ẩn hiện trong trạch viện.

Hồ Ma đi ở phía trước, xe lừa theo sau, Chu Đại Đồng và những người khác đi hai bên xe lừa, dân chúng đi theo sau cùng.

Rõ ràng là Hồ Ma đi vào thôn trước, Chu Đại Đồng và những người khác cũng đi theo, nhưng dân chúng lại có chút chần chờ.

“Đại Đồng!”

Hồ Ma liếc mắt nhìn ngôi làng âm khí u ám, bỗng nhiên quát: “Hát lên danh hiệu Hồng Đăng Nương Nương của ta!”

“Danh hiệu?”

Chu Đại Đồng giật mình. Bọn tuần tra ban đêm bình thường chỉ hô khẩu hiệu, không cần gọi tên.

Chương 386. Dững cảm tiến lên

Chương 386: Dững cảm tiến lên

Nhưng y cũng từng gặp qua thôn Đại Dương hàng năm khai sơn, hoặc là hát khẩu hiệu lúc muốn vào núi đốn củi. Nghe Hồ Ma hô lên, y liền biết ý đồ của hắn. Hướng về phía làng đang có âm khí đập vào mặt, lúc này y lấy hơi sau đó lớn giọng hét lên:

“Hong Đăng chiếu đêm... Hắc u!”

“Bình an vô sự... Hắc u!”

“...”

Y vừa cất tiếng hát, những hỏa kế đi ở phía sau cũng vội vàng hát theo.

Lúc này, mỗi người đều cảm thấy mình gánh vác trọng trách, đều cảm thấy mình là đại lão gia giúp bách tính trừ tà ma. Cái cảm giác đảm đương này vốn dĩ đã làm tăng thêm lòng dững cảm, khi họ hát lên, thanh âm này lại càng thêm trỗi nặng, lộ ra vẻ cực kỳ uy nghiêm.

Mà những người dân đi theo sau cũng không ngốc, nghe họ hát lại đơn giản, liền cũng theo điệu, một bên hô hào, hướng về làng tiến đến.

“Hong Đăng chiếu đêm... Hắc u!”

“Bình an vô sự... Hắc u!”

“...”

Khẩu hiệu tuần tra ban đêm này, trước đây nghe đều có chút âm trầm quý dị, thường xuyên cùng Hồng Đăng và đêm khuya làm bạn.

Bây giờ bị bọn tiểu nhị cao giọng hát lên, lại có dân chúng đi theo phụ họa, vì tà ma tuần tra ban đêm mà hát, lại hát ra mấy phần dương cương chi khí.

Mà dương cương chi khí này lại càng thêm hùng hậu.

Theo Hồ Ma nhanh chân hướng về phía trước, thẳng tiến đem âm khí thấu xương đập vào mặt tách ra, ủa ủa xông vào trong thôn.

“Khẩu hiệu có thể tụ lòng người, có thể tăng thêm lòng dũng cảm khí!”

Hồ Ma thấy cách này hiệu quả, trong lòng cũng yên lặng nghĩ đến. Đương nhiên, hiện tại hô cái danh hiệu này không quá phù hợp. Hồng Đăng Nương Nương kỳ thật không muốn quản chuyện nơi đây, nhưng hắn vừa hô lên, lại giống như nàng để bọn họ đến.

Nhưng có vấn đề gì sao?

Không có!

Hồng Đăng Nương Nương không muốn quản, nhưng ta không thể để cho nàng mặc kệ.

Dù sao nàng cũng là một vị thần mới xây miếu, cần thanh danh, cần công đức, cần hương hỏa...

Ta phải giúp nàng!

Nhất định phải cho Hồng Đăng Nương Nương tạo dựng đủ thanh danh!

Hồ Ma suy nghĩ trong lòng, đi sau bọn tiểu nhị và dân chúng. Hắn cảm nhận được, tựa hồ như tiếng hô vang dội này

ẩn chứa một loại lực lượng vô hình.

Ngọn núi này xem ra cũng không đáng sợ như vậy. Âm khí thấu xương lúc này tựa hồ cũng bị suy yếu. Lúc đầu ai cũng không dám lại gần làng, nhưng bây giờ đến đây, lại sao thế?

“Mẫu thân...”

Ngay lúc bọn họ vừa sinh ra ý nghĩ này, trong làng đã vang lên một tiếng khóc thê lương.

Tiếng khóc chói tai, vang vọng trong đầu, khiến mọi người hoa mắt. Nhìn vào trong thôn, họ thấy một bé gái mặc váy xanh, hai mắt đỏ hoe, vừa khóc vừa lướt đi.

Đi theo sau bé gái là bốn năm người với sắc mặt xanh xám, có nam có nữ. Họ đều đã mất đi thần trí, ánh mắt trống rỗng, đi đường lảo đảo, và lắc lư thân mình một cách quỷ dị.

Không chỉ dân chúng, mà ngay cả Chu Đại Đồng và đồng bọn cũng giật mình, tiếng quát tháo yếu ớt đi nhiều.

Vừa mới đến đã gặp bé gái đi tìm mẹ, giờ nhìn lại, ngược lại giống như tìm được mấy người...

“Tìm mẹ khắp nơi, cũng không hỏi xem cha người có đáp ứng hay không?”

Hồ Ma phát hiện đám người biến đổi, liền sai bước xông về phía trước, quát lớn:

“Ta trước thay cha người, phải dạy dỗ người một trận!”

Bình thường gặp tà ma, phải từ từ tìm hiểu, xem có thể thương lượng hay không.

Có thể tạo mối quan hệ tốt, thì không tạo thù oán.

Nhưng bây giờ khác biệt, thôn này đã quá tà dị, mà những âm uế du hồn trong này, đều phản phát nhận loại ảnh hưởng bí ẩn nào đó, trở nên hung hãn hơn, nhưng cũng không thể nào

bình thường, cho nên Hồ Ma căn bản không muốn nói chuyện, trực tiếp xông tới.

Hắn nắm chặt đao răng cưa trong tay trái, rồi rút thanh kiếm gỗ lim trên lưng ra, rót một nén hương hỏa lực vào trong đó.

Hắn không chút do dự, trực tiếp sử dụng một nén hương.

Nếu đổi thành người khác, dù có một nén hương đạo hạnh, cũng không nỡ sử dụng nhiều như vậy, lo lắng hậu kinh không đủ.

Nhưng Hồ Ma muốn dọa người, lại thêm có hai trụ đặt cơ sở, nên không quan tâm.

“Mẫu thân...”

Thấy Hồ Ma tiến đến, tiếng thét của nữ quỷ đột nhiên trở nên sắc nhọn, biến dạng, khuôn mặt trở nên dữ tợn, đột nhiên tấn công Hồ Ma.

Hỏa lực trên thanh kiếm gỗ lim của Hồ Ma mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp đâm xuyên qua nữ quỷ, đánh tan không ít âm khí trên người nàng ta. Tuy nhiên, nàng ta vẫn không tan biến, chỉ há miệng rộng.

Một đoàn hắc khí quỷ dị phun ra từ miệng, quấn lấy Hồ Ma.

Hồ Ma lạnh hừ một tiếng, nâng cánh tay trái cầm đao lên, toàn bộ cánh tay trái hóa thành màu đen, ngăn chặn đoàn hắc khí.

Ngay sau đó, hắn gầm lên như sấm sét, thổi ra một hơi Chân Dương Tiễn.

Một hơi Chân Dương Tiễn này cũng được sử dụng hỏa hầu, nội uẩn hỏa lực. Người bình thường nhìn vào chỉ thấy là một hơi thở, nhưng tà ma ở đối diện bị thổi trúng, lại như gặp phải

lửa nóng, gào thét giấy dựa mãnh liệt. Cô bé này đã biến thành diêm diêm hỏa tinh, bay ra tứ phía.

Cùng lúc đó, bốn năm người dân đi theo sau nữ quỷ như tỉnh mộng, hoảng sợ nhìn xung quanh, hai chân mềm nhũn.

Dân chúng xung quanh vừa mừng vừa sợ, nhìn Hồ Ma với vẻ khâm phục, như trông thấy người đáng tin cậy.

“Các hương thân đừng sợ.”

Hồ Ma vung vung thanh kiếm gỗ lim, vứt bỏ những hỏa tinh tử trên đó, quát lớn:

“Tà ma này cũng bắt quá là âm khí biến thành, gan lớn, một hơi liền thổi tan nó.”

“Bình thường chúng ta bái chúng nó, là cho chúng nó mặt mũi, nhưng người sống sao có thể dựa vào người chết?”

“Hôm nay bọn chúng muốn làm loạn, thì có một cái, ta xử một cái!”

Hắn vừa nói, vừa cầm kiếm gỗ đi về phía trong thôn, thanh âm trầm thấp, phảng phất cũng đang hướng những thứ quấy phá trong thôn này cảnh cáo:

“Địa phương khác náo loạn, ta không xen vào.”

“Nhưng trong vòng mười dặm quanh thôn của chúng ta, mặc kệ ngươi là cái gì, đều yên tĩnh hết cho ta !”

Chương 387. Sức mạnh của đoàn kết

Chương 387: Sức mạnh của đoàn kết

Tà ma chỉ là một luồng âm khí biến thành?

Tất nhiên không phải.

Tà ma có vô số loại, từ tinh quái du hồn đến tà vật quỷ mị, đều có nguồn gốc khác nhau.

Cái gọi là tà ma chỉ là một luồng âm khí biến thành chỉ là những âm uế có đẳng cấp thấp nhất. Chúng chỉ là một luồng âm khí, gặp dương khí mạnh một chút sẽ không thể làm gì.

Có loại tà ma thậm chí từ khi xuất hiện đến khi biến mất cũng không gây chú ý cho người ta, chỉ là một phần của quy luật tái sinh âm dương.

Nhưng tại sao Hồ Ma lại nói như vậy?

Cũng không có gì sai.

Lúc này, Hồ Ma muốn mượn câu nói nghe được từ Nhị gia trước đây để cho dân chúng thêm dũng khí.

Dù sao cũng không thể tránh khỏi việc đối đầu, vậy thà ra tay sớm, chiếm lấy tiên cơ. Khi dũng khí của dân chúng tăng cao, khí huyết và sức sống bùng nổ trong khoảnh khắc cũng không thua kém gì tổ truyền của Lão Hỏa Đường Tử.

Hắn dùng thủ đoạn lôi đình giải quyết con quỷ nhỏ này cũng là để củng cố dũng khí đó.

Có dũng khí, hẳn có thể mượn thế để đối phó với tà ma trong thôn. Có thể đối phó một con thì đối phó một con, nếu gặp con mạnh thì chạy vào Lão Âm Sơn cũng không uổng phí.

Và quả nhiên, cách này có hiệu quả. Những người dân đi theo sau đều trở nên dũng cảm hơn, miệng vẫn hát theo bọn tiểu nhị.

Ngay cả bốn năm người vừa bị con quỷ nhỏ mê hoặc lúc trước, hiện tại cũng chen vào đám đông, dồn dập tiến vào thôn. Vừa đi được một lúc, họ nhìn thấy phía trước có hai người đang đứng trước một gốc ngô đồng, họ đang buộc dây thắt lưng lên cây.

Nhiều người như vậy đến trước mặt, nhưng bọn họ cũng như không nhìn thấy, chỉ tập trung buộc lại dây thắt lưng, đầu muốn luôn vào đó.

Thấy cảnh tượng này, lòng các hương thân cũng khẽ run.

Nhưng Hồ Ma không cho họ cơ hội sợ hãi, lập tức quát lớn:

“Thứ quỷ quái gì, dám làm loạn ở đây!”

“Đại Đồng, dẫn người đi qua chặt nó!”

“...”

“Đến đây!”

Chu Đại Đồng cao giọng đáp, vung đao trong tay, xông về phía trước cây.

Đầu tiên, y đá văng hai người đang muốn đưa cổ vào treo trên dây thắt lưng, sau đó hướng về thân cây mà chặt. Y không quan tâm nguyên nhân thắt cổ là gì, là do cây này có quỷ thắt cổ tìm thể thân, hay là do cây già này thành tinh muốn làm gì, chỉ trực tiếp đốn cây.

“Đoạt đoạt đoạt...”

Cây run rẩy, lá cây rào rào rơi xuống, phảng phất có gì đang gãy dựa.

“Xoạt!”

Nhưng không đợi cây già gãy dựa, một thùng nước tiểu đồng tử đã tưới lên thân cây.

Triệu Trụ vọt tới, tay cầm xiên phụ ma đâm vào thân cây, quát: “Tiếp tục chặt!”

Cây lập tức im bật. Lại có thêm dân chúng xông lên giúp đỡ, ba chân bốn cẳng, trực tiếp đốn ngã cây. Cổ khí thể bùng bùng sinh khí này khiến cho những âm uế du đãng trong thôn không dám tới gần.

Trong quá trình này, tin tức truyền đi, càng ngày càng có nhiều tráng nghe tin cũng chạy tới giúp đỡ

Hồ Ma dẫn người trực tiếp đi thẳng đến linh đường của Triệu gia.

Dưới khí thể này, họ trực tiếp vọt tới trước linh đường mà không gặp phải bất kỳ quỷ đả tường nào.

Cũng không biết nơi này giấu thứ gì, dường như cảm nhận được uy hiếp, lập tức kêu la inh ỏi.

Đầu heo trên án dất cuống họng kêu, búp bê trong lồng hấp kêu khóc không ngừng, bàn ghế va đập lung tung, như thể một trận động đất đang xảy ra.

“Bành!”

Bàn ghế va vào nhau, Hồ Ma ra tay còn dứt khoát hơn cả bọn họ.

Nhanh chóng tiến đến trước mặt, Hồ Ma tung một cước mạnh mẽ, đá bay một chiếc bàn ra ngoài. Chiếc bàn va vào

chiếc thứ hai, thứ ba, và cứ thế, toàn bộ linh đường bị đá văng tứ tung, nát bét.

Vải trắng và rơm rạ bay lả tả, tiếng va đập của bàn ghế lúc nảy so với lúc này chẳng là gì.

Hồ Ma đưa tay vô lấy móc sắt treo đầu heo.

Con heo kêu thê lương, ngoạm lấy tay Hồ Ma. Tuy nhiên, Hồ Ma không né tránh, mà tóm lấy mõm heo, bóp nát cằm nó, rồi ném về phía sau: “Đại Đồng, tiếp lấy!”

“Được rồi...”

Chu Đại Đồng, dù què một chân đang khập khiễng, vẫn nhảy lên cao, đón lấy đầu heo, rồi phun một ngụm dương khí vào miệng heo.

Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết của con heo im bặt, phảng phất như tà vật bám trên đó đã bị tiêu diệt.

“?”

Hồ Ma ngạc nhiên: Lúc này hẳn muốn Chu Đại Đồng ném đầu heo vào hầm phân, nhưng tên này lại... hôn nó?

Cảm thấy cũng buồn cười, nhưng đây không phải lúc để quan tâm đến chi tiết. Quan trọng là khí thế lúc này.

Hồ Ma nhanh chóng tiến về phía trước, một cước đá nát chiếc bếp lò và lồng hấp có vô số tiếng trẻ em khóc. Bánh màn thầu lăn đầy đất, dính vào củi lửa. Dân chúng giẫm đạp hỗn loạn, nhưng không nghe thấy tiếng khóc của trẻ em.

Dù sao đây cũng là những chiếc bánh bao chay quý giá, thật đáng tiếc...

Phá hủy những thứ này, Hồ Ma đã đến sân trước Triệu gia. Lúc này, những người phía sau đều nhìn vào bên trong quan

tài và liên tục đập đầu vào quan tài. Tất cả mọi người đều đập đến mặt mũi bê bết máu, thần trí điên dại.

Chương 388. Quỷ khí âm trầm

Chương 388: Quỷ khí âm trầm

“Cạch cạch cạch...”

Phảng phất như bị khí thể hùng hồn của Hồ Ma xông lên, đồ vật trong quan tài đột nhiên biến đổi.

Quan tài rung chuyển dữ dội, rồi đột nhiên bật mở.

Triệu lão hán bên trong vẫn mang theo nụ cười quỷ dị trên mặt, nhưng đôi mắt nhắm nghiền lúc này lại đột nhiên mở ra, lạnh lùng nhìn về phía những người xông vào.

Đám dân làng lúc này không ngừng đập đầu vào quan tài giờ đây cũng đột nhiên đứng dậy, mặt mày đẫm máu nhìn ra ngoài.

Cảnh tượng như vậy, quỷ khí âm trầm, như một con ác mộng.

Kẻ gan dạ nào bị ánh mắt này nhìn trúng, e rằng cũng lập tức mềm nhũn cả hai chân.

Nhưng Hồ Ma đã sớm chuẩn bị. Hắn không thể để cho dân chúng có cơ hội sợ hãi. Khi quan tài bật mở, hắn cũng bước lên một bước, nhấc hai tay đặt lên ngực, trong thể nội sôi lên ục ục vài tiếng, rồi đột nhiên quát lên như sấm mùa xuân:

“Uống!”

Tiếng rống to lớn này, được hắn trầm giọng hét ra, phảng phất như từ trong cơ thể, như tiếng thiềm minh, lại như tiếng sấm sét.

Thanh âm chấn động, mang theo ý trừ tà, khu quỷ, dương cương, nháy mắt áp đảo mọi âm thanh quấy phá xung quanh. Ngay cả những người hàng xóm láng giềng đứng gần hẻm cũng bị chấn động đến mức run rẩy.

Trong sân, những người dân đập đầu đến chảy máu, đồng thời bị tiếng rống này chấn động đến mức hồn phi phách tán, biểu hiện âm trầm nhất thời bị đánh tan, từng người một như vừa tỉnh dậy từ trong mơ.

Chỉ có quan tài là lắc lư, tà khí bị áp chế nhưng lại muốn bùng lên.

Nhưng sau tiếng rống, Hồ Ma đã sải hai chân, sức mạnh của thân thể Thủ Tuế Nhân bùng nổ, lao ra hai ba trượng, trực tiếp bổ nhào vào quan tài.

“Rắc!”

Hồ Ma bóp lấy cổ Triệu lão hán trong quan tài, đập nát quan tài và đẩy ông ta về phía trước.

Hắn đập mạnh thân thể cứng rắn lạnh ngắt của Triệu lão hán vào vách tường nhà chính.

“Phốc!”

Triệu lão hán phun ra một ngụm máu dương khí, sau đó thanh kiếm gỗ lim được rút hỏa lực xuyên thẳng vào trái tim của ông ta.

Hồ Ma không cho ông ta có cơ hội làm loạn.

Thủ Tuế Nhân không có bản sự gì khác, chỉ có thể dựa vào sự kiên cường.

Nếu là người khác đến đây, họ cũng phải thăm dò kỹ lưỡng, tìm ra mấu chốt mới có thể giải quyết vấn đề nơi này. Nhưng Hồ Ma không có thời gian để dò xét nguồn gốc, lúc

này hẳn chỉ có thể lựa chọn cách cứng rắn mà Thủ Tuế Nhân am hiểu nhất.

Ta không quan tâm người làm sao biến thành quỷ, ta sẽ tiêu diệt người trước, rồi xem người còn có bản lĩnh gì.

“A nha...”

Hồ Ma cắm thanh kiếm gỗ lim vào trái tim cứng rắn của Triệu lão hán, lập tức một luồng hỏa diễm bùng lên. Thân thể Triệu lão hán gãy giữa như vật sống, dù bị kiếm gỗ lim xuyên tim, tứ chi vẫn co rúm và há mồm cắn loạn.

Nhưng Hồ Ma bóp lấy cổ của ông ta, ấn chặt xuống đất, không cho ông ta động đậy. Dù thi khí trên người Triệu lão hán nồng nặc, cũng không thể lay chuyển được Thủ Tuế Nhân mấy may.

Cách xử lý này tuy hiệu quả cao, nhưng lại khiến Chu Đại Đồng và dân chúng phía sau giật mình.

Vừa mới rồi, khi quan tài bật mở, mọi người trong sân đồng thời quay đầu nhìn qua. Nhìn thấy hình ảnh vụn vẹo quỷ dị của Triệu lão hán, họ suýt nữa mất hết can đảm.

Nhưng chưa kịp sợ hãi, họ đã thấy Hồ Ma xông tới, ra tay vô cùng dứt khoát và mạnh mẽ. Nhìn ngược lại, Hồ Ma còn đáng sợ hơn cả Triệu lão hán trong quan tài.

Lúc này, mọi người lại trở nên hoang mang: “Phía bên mình còn dọa người hơn, vậy chúng ta còn cần phải sợ nữa không?”

“Đừng ngây người ra đó!”

Giữa lúc mọi người đang bưng tỉnh, Hồ Ma đã quay đầu quát lớn: “Trời tất cả mọi người trong sân lại!”

“Đánh thức bọn họ, nếu không gọi dậy được, quát vào tai cho tỉnh, nếu còn không tỉnh thì trực tiếp đổ phân vào!”

“ ... ”

Tiếng thét của Hồ Ma cũng nhắc nhở Chu Đại Đồng và mọi người. Họ vội vàng xông vào sân, những người dân trong sân vừa mới được Hồ Ma đánh tan tà khí nên phản ứng có chút chậm chạp.

Vừa lúc đó, một người với trán đầy máu tươi lao tới định cản xé những người xông vào, nhưng bị Chu Đại Đồng hất vai ngã ra sau. Sau đó, mọi người ủa vào, dùng tay chân đè lại những người này.

Nhiều người lực lượng lớn, có người không vào được, có người không ra được. Có người hét lên một tiếng, húc đổ cả bức tường đất.

Những người dân trong sân đã đập đầu suốt nửa ngày, thần trí mơ hồ, lại thêm hung tính. Nhưng lúc này, Triệu lão hán đã bị Hồ Ma đốt thành tro bụi, bọn họ cũng mơ mơ màng màng, lại bị nhốt chung một chỗ, tay chân bị trói buộc.

Chưa kịp phản ứng, họ đã bị những người dân bên ngoài kéo ra ngoài, đè xuống đất và nện cho một trận. Dây thừng được dùng để trói họ lại, dây thừng không đủ thì ném vào hồ phân.

Tức thời, toàn bộ sân nhà bốc lên mùi hôi thối nồng nặc, thậm chí âm khí trong làng cũng bị hòa tan đi phần nào.

Nhìn cảnh tượng này, có thể dự đoán rằng hoa màu trong thôn Can Tử năm sau sẽ giảm sản lượng, phân bón không đủ dùng.

Nhưng hiệu quả cũng rõ ràng, sự náo loạn của một nửa số người ở trong thôn đã được giải quyết bằng một cách lộn xộn như vậy.

Dù có va đập không ít, nhưng tính toán sơ sơ thì cũng không có bao nhiêu người chết...

Hồ Ma chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì thấy từ xa trong thôn có người vội vàng chạy tới. Mọi người giật mình, nhận ra đó là những người dân từ các thôn lân cận với vẻ mặt hoảng hốt:

“Không xong rồi, cầu tiểu lão gia cứu mạng, thôn của chúng ta ban ngày náo loạn...”

“...”

Một người khác hét lên: “Đứa trẻ ở trong thôn đụng phải lũy khách, khóc đến con người cũng sắp rơi ra ngoài...”

Lời nói chưa dứt, lại có người vội vàng chạy tới: “Quá kinh khủng, chuột từ trong hang chui ra ngoài, muốn ăn thịt người...”

Chương 389. Tà ma náo loạn

Chương 389: Tà ma náo loạn

“Cái gì?”

Vừa mới giải quyết xong náo loạn tà ma ở thôn Can Tử của Triệu lão hán, không kịp thở dốc, lòng còn căng thẳng chưa buông xuống, Hồ Ma lại nghe tin dữ. Bọn tiểu nhị trong điền trang đều kinh hãi.

Nhìn không được quay đầu nhìn Hồ Ma, những người dân vừa giúp đỡ bắt đầu cũng sửng sốt, không biết làm sao.

“Quả nhiên không thể dễ dàng giải quyết như vậy...”

Suy đoán đáng sợ nhất trong lòng Hồ Ma đang từng bước được chứng minh.

Hắn cắn răng, cơ bắp hai bên má nổi lên, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, nói: “Vội cái gì? Chuyện lớn như vậy ở thôn Can Tử còn giải quyết được, đừng hoảng hốt. Mọi người đã xảy ra chuyện gì, từng chuyện mà nói.”

“Làm phiền người nào mang một chậu nước đến, rửa tay rửa mặt một chút.”

Bách tính vội vàng chạy tới báo tin, tranh nhau nói, nhưng không nghe rõ ràng.

Chỉ biết tà ma náo loạn lợi hại, nhưng bình thường tà ma quanh trang tử Hồng Đăng Nương Nương vốn ít, lại ngoan ngoãn, trung thực. Sao lại đột nhiên náo loạn?

Hồ Ma quay người rửa tay trong chậu gỗ, trong lòng đang vội vã suy nghĩ, mượn cơ hội rửa tay rửa mặt để cho mình

bình tĩnh lại một chút, sau đó mới quay người, tiếp nhận khăn mặt từ một hương thân đưa qua, lau tay, hướng mọi người nói:

“Ta biết mọi người rất gấp, nhưng đừng vội.”

“Mặc kệ chung quanh náo loạn tà ma gì, chúng ta nhiều người như vậy, sợ cái gì? Cứ giải quyết từng chuyện một.”

“Ta không tin có tà ma nào chống đỡ được chúng ta.”

“Phương viên trong vòng mười dặm, mặc kệ là cái gì, đều để bọn chúng yên tĩnh cho ta.”

“Đi, nhìn xem lại là cái thứ gì đang náo loạn!”

Dân chúng đang hoảng sợ, nghe xong lời của Hồ Ma, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, từng người đều cầm cuốc côn bồng, muốn cùng đi giúp đỡ Hồ Ma.

Chu Đại Đồng và mọi người đã thu thập xong đồ vật lên trên xe lừa, còn cố ý cạo một thùng lớn nước bẩn, đám người Hồ Ma nhanh chân hướng trang tử bên ngoài đi đến.

Nhưng đột nhiên, ở phía đối diện, Lý Oa tử đang lắc mông đi từ ngoài thôn vào.

“Tiểu chương quỹ, chuyện lớn nha...”

Lý Oa Tử thấy nhìn Hồ Ma liền hô lên: “Ta đây tới cầu người cứu mạng a, tiểu tam tử nhà ta cùng nương nương nhà các ngươi có giao tình, người cũng không thể mặc kệ...”

“Thất cô nãi nãi?”

Hồ Ma ngạc nhiên: “Ngươi không phải đã dọn nhà rồi hay sao?”

Lý Oa tử lắc đầu, nhăn nhó: “Chuyên không được, đi ra không được...”

Hồ Ma hơi kinh hãi: “Ra không được là có ý gì?”

...

Lý Oa tử nhần nhỏ, mắt đảo lia lịa. Do đứng gần Hồ Ma, những người khác không nghe rõ họ nói gì, chỉ cảm thấy hỏa kế này sao lại có vẻ nữ tính quá như vậy. Họ không ngờ rằng Lý Oa tử đang chứng thực suy đoán trong lòng của Hồ Ma:

“Không chỉ có người thổi ngậm khí vào đây, mà còn có người phong tỏa đường xung quanh, không để oan gia ở đây tùy tiện rời đi.”

“Ta còn nghe thấy một âm thanh, đang buộc chúng ta náo loạn.”

“Nhà chúng ta không có chuyện gì, có đạo hạnh bảo vệ. Những kẻ định tính không đủ nhưng không chừng sẽ bị...”

“...”

“Quả nhiên ngay cả con đường chúng ta muốn chạy trốn cũng bị chặn.”

Hồ Ma nghiêng răng, gật đầu chậm rãi. Hắn không biết kẻ sau màn nghĩ gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa, hắn phải tính toán con đường đào tẩu của mình.

Một hơi thở của tà ma lớn, có lẽ cũng đủ để cho những tà ma ban đầu không thành tựu ở đây náo loạn, khiến những thứ ban đầu không phải tà ma cũng thành tà ma, khiến những kẻ vốn an phận thủ thường cũng nhịn không được, bắt đầu hại người.

Nhưng mục đích thực sự của hắn là gì?

Nếu bọn họ thật sự nhắm vào mình, nhắm vào trang trại này, thì cứ trực tiếp giết tới chẳng phải là xong rồi sao?

Tại sao phải làm loại thủ đoạn này, từng bước một như thiêu dầu?

Lòng hẩn hoang mang, nhưng thời gian không chờ đợi ai.

Những người cùng hẩn vào thôn diệt trừ tà ma, vốn là có không ít người trong làng đến giúp đỡ, vội vàng lao lực. Bây giờ vừa mới giải quyết vấn đề của họ, lại nghe nói nhà mình bốc cháy, lập tức hoảng hốt nhìn Hồ Ma, đầy mắt khẩn cầu.

Nếu mình bây giờ lộ ra điểm yếu mềm, e rằng sự khủng hoảng này sẽ lan tràn.

Nhưng Hồ Ma cũng không thể lập tức đáp ứng họ, chỉ cố gắng trấn an, hạ giọng nói với Lý Oa tử: “Thất cô nãi nãi, các hương thân gặp tai họa, có thể giúp đỡ một chút được hay không?”

Lý Oa tử nói: “Ta với bọn họ không thân thiết lắm.”

Hồ Ma nói: “Mọi người đều là hương thân, ta giúp người, người giúp ta, giúp qua giúp lại sẽ thân thiết thôi.”

“Quay lại ta sẽ kể về những việc nghĩa của các người, các người muốn ăn đường đỏ trứng gà ở nhà ai mà không được?”

“...”

Lý Oa Tử nghiêng đầu nhìn Hồ Ma, bỗng che miệng cười nói: “Tiểu chương quỹ không có lòng tốt, tính toán lợi dụng bọn ta đây...”

“Nhưng bọn ta cũng không giúp không, lần này người cho bao nhiêu con gà?”

“...”

Chương 390. Tiểu hài tử khóc lớn

Chương 390: Tiểu hài tử khóc lớn

Hồ Ma nghe có cửa, liền nở nụ cười sáng khoáy, nói: “Nếu tính số lượng, như vậy sao đủ lòng thành phải không?”

“Sau này các người đến trang tử bất cứ lúc nào cũng có gà ăn, còn chọn con mập mập cho các người nuôi, được chứ?”

“...”

Lý Oa Tử, hay là nói bảy cô nãi nãi, lập tức mắt sáng rỡ, vội vàng trả lời, tách ngón tay tính toán: “Kiếm được kiếm được, vốn là chạy không được, còn kiếm được của tiểu chương quỹ nhiều con gà như vậy, các người tính toán cái này có lợi lớn hay không?”

Cũng là vừa nói xong lời, mới bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện Lý Oa tử vẫn còn bám trên người mình, lập tức gọi một tiếng.

Thân thể Lý Oa tử ngã oặt xuống, trong chỗ hẻo lánh vang lên tiếng sột soạt, một chuỗi thân ảnh màu vàng chạy ra ngoài.

“...”

Hồ Ma cũng không ngờ, Thất cô nãi nãi này nhìn thông minh nhưng cũng không thông minh, lại nói ra toan tính trong lòng ngay trước mặt mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lần này, mình được lợi...

Tốt xấu gì cũng xem như có giúp đỡ, trong lòng cuối cùng cũng được an ủi, Hồ Ma lúc này mới dẫn người tiếp tục hướng

bên ngoài đi, đồng thời thấp giọng nói với Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh, đề nàng tranh thủ thời gian đi vào trong Lão Âm Sơn một chuyến.

Sợ nàng không ra được, Hồ Ma còn đưa cho nàng một nắm đất đào từ dưới gốc cây già trước đó.

Hắn thử xem có thể chạy ra ngoài hay không, nhưng phải lưu lại đường sống, trước tiên phải chào hỏi cẩn thận ở chỗ gốc cây già, vạn nhất trốn không được, còn phải nhờ ông ta tiếp ứng.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một làng náo loạn khác. Xa xa chỉ nghe thấy tiếng khóc liên tiếp, cuồng loạn của tiểu hài tử trong một tòa nhà lớn, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

“Là Dạ Đề Lang? Hay là tà ma gì khác?”

Khi Hồ Ma đến làng này, Lý trưởng đã sai người ôm tất cả trẻ nhỏ trong làng đến một cái sân, lo lắng chúng đi lại lung tung. Bên cạnh là những người lớn đau lòng, nhưng những đứa trẻ này đều khóc ngao ngao, không thể dỗ dành bằng cách nào.

Ngay cả con chó vàng trong sân cũng như bị tiếng khóc của những đứa trẻ hù dọa, chui vào ổ, cụp đuôi lại.

Hồ Ma đến, liếc mắt nhìn, cũng cảm thấy tê cả da đầu.

Trên đường đến đây, hắn đã nghĩ đến nguyên nhân tiếng khóc rống của tiểu hài tử vào ban đêm. Có lúc, đó là do gặp phải một loại tà ma gọi là Dạ Đề Lang. Lúc này chỉ cần đốt hương, niệm chú là sẽ khỏi.

Nhưng bây giờ, mặc dù thời tiết u ám, nhưng là ban ngày, mà lại có nhiều tiểu hài tử khóc rống như vậy, vậy tà ma kia có bao nhiêu lợi hại?

Mấu chốt chính là, hắn không biết câu chú để tiễn đưa Dạ Đề Lang...

Nhưng hắn không thể không đến, và còn phải là người đầu tiên đến, dù sao nơi này xảy ra chuyện là với tiểu hài tử.

“Mọi người hãy đứng xa ra một chút. Nhà nào có bài vị tổ tiên thì mời lại đây. Những thanh niên trai tráng trong làng cũng gọi đến.”

Không còn cách nào khác, Hồ Ma chỉ có thể hạ giọng phân phó, sai người đứng cách xa.

Chính hắn đứng bên ngoài sân, hướng về những tiểu hài tử đang khóc rống, hít thở sâu một hơi, rồi đột nhiên nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Tứ Quỷ Ấp Môn.

Tuyệt chiêu này chính là lấy thân thể Thủ Tuế Nhân, đánh mở u phủ, dẫn động âm khí.

Cúi đầu xuống, có thể giết người, có thể bóc hồn, nhưng dùng một cách khéo léo, cũng có thể xung kích quấy phá âm hồn.

Đương nhiên, cần phải thực hiện một cách cực kỳ nhẹ nhàng, bởi vì những tiểu hài tử còn quá nhỏ. Nếu cúi đầu không tốt, không những không xua đuổi được tà ma Dạ Đề Lang bên cạnh chúng, mà còn có thể hại đến những đứa trẻ này.

Hồ Ma cũng chỉ dám làm việc này bởi vì theo luyện thành tạng thứ tư, công lực dần dần sâu.

Dân làng xung quanh chỉ biết nhìn, Hồ Ma đứng vững vàng, nhẹ nhàng cúi đầu, hình như có một trận gió thổi qua.

Cơn gió này âm mà không lạnh, nhẹ nhàng lướt qua mặt.

Điều kinh ngạc hơn là, theo động tác cúi đầu của Hồ Ma bên ngoài trang trại, những đứa trẻ đang khóc rống âm ỉ bên

trong bỗng nhiên im bật. Một số đứa vốn khóc rất dữ dội, lập tức ho khan, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“Đây chẳng lẽ là thần tiên?”

Ngay cả lý trưởng trong thôn cũng chưa từng thấy qua loại thủ đoạn này, kinh hãi trợn mắt há hốc mồm nhìn Hồ Ma đang đứng.

Cha mẹ của những đứa trẻ đau lòng muốn vội vàng chạy qua xem.

Hồ Ma vội vàng quát: “Mọi người đừng đến gần.”

“Mời bài vị tổ tiên đến, đặt xung quanh. Tuy lực lượng của chúng yếu, nhưng cũng không thể mặc kệ con cháu của mình.”

“Lại để những người thanh niên trai tráng, ưu tiên cho người có Nguyên Dương chưa tiết, ngồi vây quanh bọn trẻ.”

“Bốn phía sân đốt thêm bó đuốc, đốt hết thì đổi cái khác. Bó đuốc vẫn còn cháy, thì hẳn là sẽ không sao. Nếu như bó đuốc bị tắt, liền tìm người tới báo cho ta.”

“...”

Đây cũng là việc không còn cách nào.

Nếu là tại thôn Đại Dương, loại chuyện này trực tiếp ôm đến bên cạnh Lão Hỏa Đường Tử là được.

Nhưng làng này không có truyền thống cổ lão như thôn Đại Dương, chỉ có thể cung cấp bài vị, nhưng cũng không nhiều, chỉ có thể dùng tạm.

“Mặt rỗ ca...”

Nhưng vừa mới giải quyết vấn đề bên này, Chu Đại Đồng bị dân chúng thúc giục đến mức không thể chịu đựng được, lại tiến đến gần bên cạnh Hồ Ma, lo lắng nói: “Làng Hoàng Cầu cũng có tà ma náo loạn, bên Ma Trạch Lĩnh nói có người bị

mất tích, bên Đậu Tử Phổ nói có đồ vật trong phòng đang khóc...”

“Dân chúng đều đến mời, nhưng làm sao xử lý?”

“ ... ”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nói: “Chọn nơi gần đi qua trước, có thể giải quyết một chuyện, thì giải quyết một chuyện.”

Chương 391. Kiệt sức

Chương 391: Kiệt sức

Ngoài việc giải quyết từng việc, còn có cách nào khác hay không? Chẳng lẽ tiếp tục trốn về điện trang?

Nếu thật sự gặp phải một tà ma lợi hại, mình không đấu lại, thì cũng chỉ có thể trốn. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là một tình huống như thế này, tà ma nổi lên bốn phía, nhưng lại không phải đều lợi hại như vậy.

Giải quyết từng việc không khó, nhưng lại không có hồi kết.

Vừa mới giải quyết xong sự việc tiểu hài tử bị Dạ Đề Lang quấy phá, bên kia lại báo tin một đại cô nương bị ma nhập. Vừa mới đi qua cột đại cô nương kia lại, kẹp lấy ngón tay đưa tiễn tà ma, bên này lại có một nhà người sống sờ sờ, thỉnh thoảng liền không thấy.

Mới vừa vớt người từ trong giếng lên, bỗng nhiên lại nói bên kia tiểu hài tử bắt đầu khóc, bó đuốc xung quanh đều bị tắt, làm sao cũng không thể đốt lại.

Hồ Ma cùng mọi người không thể mặc kệ, mỗi lần đến một nơi, giải quyết xong chuyện ở đây, lại phải vội vàng đi giải quyết chuyện khác. Vừa mới được một chút an ổn, không kịp thở một hơi, lại bỗng nhiên có một nhóm người đến kêu cứu.

Có thể không đi sao?

Nếu không đi, thì tiểu tà ma cũng có thể náo ra đại họa.

Nhưng nếu là đi, lại hết lần này tới lần khác chuyện xảy ra ở các nơi không ngừng, nghĩ mãi cũng không ra cách giải

quyết.

Cứ như vậy vội vàng bận rộn, vừa đi vừa về bên tàu, không ngờ là đã qua hai ngày một đêm. Hồ Ma cùng hỏa kế trong diên trang đều mệt mỏi cả người, nhưng chuyện kỳ quái ở xung quanh lại càng ngày càng nhiều hơn.

“...”

“...”

“Còn chưa tìm được sao?”

Trong khi Hồ Ma hồi hải chạy đi chạy lại khắp các trang tử với một đám người mang theo hỏa kế, thì trên ngọn đồi hoang bên cạnh thị trấn Chu Môn, Trịnh đại hương chủ Trịnh Tri Ân đang cầm hộp cơm mới được lão bộc đưa tới, mở ra.

Bên trong hộp cơm có cả rượu và thịt.

Ông ta gấp một miếng thịt mỡ, nhai kỹ nuốt chửng, sau đó nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Có vẻ như ông ta đang thưởng thức bữa tối cuối cùng của mình.

Tuy nhiên, ông ta ở đó tự rót tự uống, bên cạnh các đồng tử thanh y vẫn quỳ gối, bị gió núi thổi đến mặt mày tái xanh.

Cuối cùng, có người không chịu được sự thư thái của ông ta, ánh mắt âm lãnh, lạnh giọng hỏi Trịnh hương chủ.

“Sư huynh gấp cái gì?”

Trịnh hương chủ hướng vị đồng tử thanh y kia cười nói: “Muốn bức người ra, phải dùng lửa nhỏ hầm chậm mới được.”

“Người nhìn, Thanh Y lão gia chỉ thổi mấy hơi thở, mấy nơi kia đều loạn. Không quan tâm là Thảo Tâm Đường, Minh Châu phủ nha, hay ngõ nhỏ hoa mai, lúc đầu đều không muốn

quản, nhưng ngại bách tính không ngừng khóc lóc cầu xin, đến cùng vẫn ra tay.”

“Thậm chí, ngay cả trang tử vốn không muốn xuất thủ, cũng xuất thủ.”

“Ta lúc đầu cho là hấn sẽ trốn tránh, co lại bên trong trang tử không ra ngoài, như thế mới có thể để cái chảo dầu này càng nóng một chút...”

“...”

“Xuất thủ có làm được cái gì?”

Đồng tử thanh y điềm nhiên nói: “Bọn họ đều ra tay, người kia lẫn ở bên trong, thì càng tìm không thấy rồi?”

“Nếu như đều không xuất thủ, mới tìm không thấy.”

Trịnh hương chủ chậm rãi mà nói: “Đã ra tay, thu tay lại rất khó.”

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của ông ta, những đồng tử thanh y vốn đầu óc đã có chút bất thường đều cảm thấy ông ta không bình thường, cười lạnh nói: “Nhưng người hằm như vậy, nếu những người kia chịu đựng không được, người chết rồi thì sao?”

“Chết rồi thì chết...”

Trịnh hương chủ thản nhiên nói: “Nếu không chết người, làm sao có thể đạt đến mức độ mà quý nhân hài lòng?”

Bên cạnh, các đồng tử thanh y khi hiểu rõ ý đồ của Trịnh hương chủ, sắc mặt đều hơi đổi, dường như đến giờ phút này mới nhìn thấu vị hương chủ này.

Không chỉ có ông ta, mà cả lá cờ phiêu dật, mặt nạ ác quỷ, đều tỏa ra một cỗ âm khí.

Đồng tử thanh y nghe lời nói gì đó từ mặt nạ ác quỷ, biểu lộ bỗng nhiên trở nên lạnh lùng cùng chế giễu nói: “Trịnh hương chủ, bất luận chuyện gì, làm loạn một phủ, tội danh cũng không thấp đâu...”

Trịnh hương chủ chậm rãi gấp một miếng thịt, bỏ vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm, như muốn nếm tận tất cả hương vị của thịt, ghi nhớ mùi vị kia.

Sau đó, ông ta tự giễu cười cười, lẩm bẩm nói: “Đương nhiên không thấp, nếu thấp, sao đến lượt ta?”

...

...

“Pháp sư lão gia, van cầu ngài, đừng trẻ con lại khóc thét...”

“Pháp sư lão gia mau đến cứu mạng, mẹ ta không biết làm sao, khóc lóc muốn nhảy giếng...”

“Pháp sư lão gia mau đi xem một chút đi, Triệu gia liên tục nhét hạt muối vào miệng, sắp nghẹn chết rồi...”

Tiếng kêu cứu vang lên xen lẫn nhau, Hồ Ma bên ba không ngừng. Thỉnh thoảng có người đến gọi, thậm chí có người trực tiếp nhắc người nào loạn đến, ngăn ở trên đường đập đầu.

Ngay cả con lừa kia cũng chạy đã mệt, chỉ có thể dắt đi nghỉ một hồi, lại cho dắt trở về.

Hồ Ma thậm chí không nghĩ đến việc ngồi lại trên xe lừa, dựa vào thân thể Thủ Tuế Nhân, dùng hai chân, vừa chạy đi vừa chạy về.

Hắn không rõ mình đã giải quyết bao nhiêu sự việc nào loạn, chỉ cảm thấy thân thể Thủ Tuế Nhân sắp chịu không được, đầu óc càng choáng váng, cảm giác cả trời đất đều quay cuồng.

Tuy nhiên, hắ không thể không giúp. Giúp đỡ, có thể cứu người. Không giúp đỡ, mạng người sẽ bị hại.

Chương 392. Giúp đỡ

Chương 392: Giúp đỡ

Và trong lúc liên tục bồn ba này, khi bị bách tính hoảng loạn vây quanh, đi đến thôn Độc Đá, tâm tình hẳn lại lập tức tuyệt vọng...

Nơi đây có mấy nữ tử với biểu lộ ngốc trệ, mắt mở trừng to, nhưng không hề lên tiếng.

“Đây là bị thứ gì gọi hồn đi vậy...”

Hồ Ma nhìn xem, nhất thời đầu óc choáng váng, cuối cùng gặp phải chuyện mình không hiểu.

Trong hai ngày này, đã có khá nhiều vấn đề xảy ra, đều được giải quyết tạm bợ, chỉ trị tận gốc chứ không trị được ngọn.

Nhưng hôm nay gặp phải, lại là chuyện mình hoàn toàn không hiểu.

Nhưng chẳng lẽ mình trực tiếp từ chối nói không hiểu?

Trước ánh mắt mong đợi và hoảng loạn của bách tính xung quanh, Hồ Ma nhất thời không biết giải thích thế nào.

Hắn chỉ không biết, người sau lưng chuyện này, đến tột cùng đang suy nghĩ gì. Bọn họ có biết những tà ma này vừa làm, sẽ hại bao nhiêu mạng người, bao nhiêu sinh mạng tùy tiện bị tước đoạt hay không?

Hay là nói, bọn họ căn bản không quan tâm?

Mà mình, vừa đi vừa về bồn ba, xử lý những chuyện phảng phất không bao giờ hết này, có ý nghĩa gì?

Thế giới này chẳng ai quan tâm đến sinh tử của bọn họ, mình là người chuyển sinh, một kẻ ngoại lai, tại sao phải quản chuyện như vậy?

Ngay lúc Hồ Ma sắp sụp đổ bởi những chuyện phức tạp rối ren này, một người gánh hàng rong bất chợt xuất hiện giữa đám thôn dân hỗn loạn.

Người này một đầu gánh ấm đun nước nóng, một đầu gánh dao cạo, khăn mặt, trông giống như người đi khắp hang cùng ngõ hẻm để cạo đầu cạo mặt cho người ta.

Y chen qua đám người, buông gánh xuống, chấp tay chào Hồ Ma và cười nói: “Tiểu sư phụ, cần phụ giúp gì không?”

Hồ Ma ngăn người một chút, định thần lại và khách khí hỏi: “Vị lão sư phụ này là...”

“Ta là thợ cạo đầu.”

Người thợ cạo đầu cười nói: “Là hương thân hương lý, gặp phải chuyện gì, có thể giúp đỡ thì sao lại không giúp chứ?”

Hồ Ma nhìn biểu lộ thành khẩn của đôi phương, lại nhất thời hoảng hốt.

Nhưng người thợ cạo đầu cũng không nói nhiều, chỉ chấp tay chào Hồ Ma, sau đó từ gánh hàng lấy ra một bó hương, vài lá bùa, một sợi dây đỏ dùng để cạo mặt, một đầu ngậm trong miệng, một đầu cầm trên tay, đi đến bên người nữ tử mất hồn.

Y buộc dây đỏ vào ngón tay nữ tử mất hồn, nắm tay nàng xoay hai vòng, rồi trầm giọng gọi vài tiếng. Nữ tử kia đột nhiên òa lên khóc, và hoàn hồn.

“Cái này...”

Hồ Ma vô cùng kinh ngạc, niềm vui bất ngờ ập đến khiến hấn choáng váng.

“Đi thôi!”

Hắn vui mừng khôn xiết, nghiêm túc vái chào người thợ cạo đầu, rồi lên xe lừa, tiếp tục đi đến nơi tiếp theo.

Nhưng không ngờ, vừa mới ra khỏi làng, đi đến con đường nhỏ bên cạnh cánh đồng, Hồ Ma lại đụng đầu vào một con trâu già. Trên lưng trâu là một tiểu hài tử tết tóc bím, dắt trâu già là một lão hán đang thông dong đi tới, xung quanh có vài người dân vây quanh.

Vừa nhìn thấy Hồ Ma, liền lớn tiếng kêu lên: “Tiểu pháp sư, ngươi không cần đi làng chúng ta đâu...”

“Lão gia tử này, giúp chúng ta giải quyết chuyện lão thái thái kia...”

“...”

Hồ Ma giật mình, vội vàng nhảy xuống xe lừa, cung kính thi lễ với lão hán dắt trâu.

“Lão tiên sinh ngài...”

“...”

“Ha ha, không cần gọi ta lão tiên sinh, nghe nó không quen.”

Lão hán dắt trâu mở miệng, lộ ra hàm răng đen ngòm, nói: “Ta nghe nói chuyện ngươi đang bận rộn.”

“Vừa mới có hương thân báo tin, bên Khoát Tử Lĩnh không yên ổn, mọi người cùng đi xem đi!”

“...”

Hồ Ma vội vàng đáp ứng, đổi hướng xe lừa và đi theo lão hán. Trên lưng trâu, đứa bé quay đầu lại cười hì hì với hắn.

Họ cùng lão hán hướng Khoát Tử Lĩnh đi tới. Nơi đó cách trang tử hơn mười dặm, nhưng Hồ Ma lúc này không nghĩ đến

điều đó. Khi đến gần, từ xa hần đã nhìn thấy nơi đó âm khí bốc lên ngùn ngụt, khiến lòng hần thất lại, biết là chuyện chẳng lành.

Đúng lúc này, dừng lại trên sườn núi, hần nhìn về phía xa xa và thấy trên con đường nhỏ dẫn đến Khoát Tử Lĩnh có rất nhiều bóng người đang vội vã đi về phía này.

Có lão nhân lưng còng, có người giang hồ gánh đao thương, có phụ nữ nhả nheo, đầu đầy hoa.

Hồ Ma thậm chí còn nhìn thấy một bà lão chống gậy đi ngược lại, gật đầu với hần và mỉm cười nói: “Tiểu ca làm tốt lắm...”

Lờ mờ giữa đám đông, Hồ Ma tưởng chừng như nhìn thấy bà bà đang khen ngợi mình, nhưng khi dụi mắt, hần nhận ra đó là một bà lão xa lạ, chỉ là trang phục có chút giống. Bà lão vừa cười chào hỏi hần vừa đi qua.

“Lão tiên sinh, đây là...”

Hồ Ma nhìn cảnh tượng bình thường này mà lòng lại kinh ngạc, giọng nói khàn đi.

“Giúp đỡ thôi...”

Lão hán dắt trâu liếc nhìn và cười nói: “Nơi nào náo loạn tà ma, Tẩu Quỷ Nhân đều muốn đến.”

“Có người lấy tiểu sử quỷ báo tin cho chúng ta, biết nơi này đang náo loạn, Tẩu Quỷ Nhân trong phạm vi trăm dặm có thể di chuyển đều thu thập đồ nghề đến đây.”

“Thế đạo này loạn, hương thân gặp chuyện không giúp đỡ nhau thì sao mà sống sót...”

Chương 393. Người thủ ranh giới

Chương 393: Người thủ ranh giới

“Nơi nào náo loạn tà ma, Tẩu Quỷ Nhân liền đến nơi đó...”

Nghe lời nói giản dị, mộc mạc của lão hán dắt trâu bên cạnh, trong lòng của Hồ Ma bỗng dấy lên một cảm xúc khó tả.

Bà bà đã về tổ hơn một năm. Hấn cũng dần thích nghi với cuộc sống trong Huyết Thực Bang, vây quanh việc cắt huyết nhục của Thái Tuế để cầu sống. Dần dà, hấn thậm chí quên đi những người giống như bà bà, ngày ngày đi lại giữa các thôn trại, trừ tà ma cho người dân.

Trong Huyết Thực Bang, Tẩu Quỷ Nhân rất ít. Thịnh thoảng có một hai người, cũng hoàn toàn khác biệt với khí chất của bà bà.

Họ đã trở thành những người kiếm tiền bằng cách giúp đỡ Huyết Thực Bang giải quyết các vấn đề. Trên người họ không mang theo hơi thở khói lửa của thôn trại.

“Hồ Ma ca ca...”

Tiểu Hồng Đường với bàn tay nhỏ lạnh ngắt nắm lấy tay Hồ Ma, chạy về. Hồ Ma khẽ hỏi: “Tiểu Hồng Đường, là người đi thông báo cho những Tẩu Quỷ Nhân này sao?”

Tiểu Hồng Đường ngẩn ra một chút, lắc đầu nói: “Không có nha, ta chạy rất lâu mới ra ngoài, chỉ nói chuyện với sơn quân gia gia một câu rồi trở lại!

“Không phải Tiểu Hồng Đường?”

Hồ Ma hơi ngần người. Những Tẩu Quỷ Nhân này nói rằng có người phái tiểu sử quỷ đưa tin, biết nơi này náo loạn nên đến. Ban đầu hẳn tưởng là Tiểu Hồng Đường...

Nhưng nếu không phải Tiểu Hồng Đường, thì là ai?

Lòng Hồ Ma hoang mang, nhìn những Tẩu Quỷ Nhân cười ha hả chào hỏi nhau, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Có lẽ vấn đề này không còn quan trọng nữa.

Có lẽ chỉ là lúc hăn vội vã sút đầu mẻ trán, một Tẩu Quỷ Nhân đi ngang qua nhìn thấy, liền phái tiểu sử quỷ thông báo, giống như việc trong làng nhà ai có phiền phức, về làng báo tin.

Một Tẩu Quỷ Nhân nhận được tin, lại phái tiểu sử quỷ đi, lại có Tẩu Quỷ Nhân khác nhận được tin.

Cứ thế, trong vòng phương viên trăm dặm, tất cả Tẩu Quỷ Nhân đều nhận được tin, thu thập đồ nghề và đến đây.

Chỉ là...

Hồ Ma trong lòng cũng có chút không hiểu, khẽ nói: “Tiểu Hồng Đường, ta không hiểu rõ, bọn họ vì sao lại đến?”

“Chẳng lẽ bọn họ không lo lắng nơi này náo loạn tà ma hung hãn, sẽ mang tai họa đến cho mình hay sao?”

“...”

“Tẩu Quỷ Nhân không nghĩ những thứ này.”

Tiểu Hồng Đường cũng nhìn những bóng người tụ tập từ trên con đường núi xuống, vung vẩy hai bím tóc sừng dê đỏ thắm, giọng nói trong trẻo:

“Bà bà nói, Tẩu Quỷ Nhân là những người kiếm ăn dọc theo ranh giới.”

“Nơi nào có ranh giới hỗn loạn, bọn họ cũng sẽ đến!”

“ ... ”

“Ranh giới?”

Hồ Ma suy nghĩ:

“Là lấy hoàng hôn làm ranh giới chia cắt hai phần thế giới?”

Lòng hần bỗng bừng sáng tỏ, một cảm xúc khó tả dâng trào trong lòng.

Hoàng hôn làm ranh giới, chia cắt hai phần âm dương.

Thế giới này nhiều tà ma, nhất là đến ban đêm, tà ma hoành hành, người sống thậm chí không dám ra khỏi nhà một bước.

Nhưng dưới sự hoành hành của tà ma, con người vẫn phải sống, và họ có thể sống sót là bởi vì ranh giới này tồn tại. Tà ma lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể ra vào ban đêm, ban ngày, thế giới này vẫn thuộc về con người.

Con người có thể tranh thủ ban ngày để trồng trọt, làm việc, cắt Thái Tuế, duy trì cuộc sống của mình, để thế giới này vẫn như một thế giới của người sống.

Ranh giới này chính là mạng sống của con người.

Nhưng luôn có một số tà ma lợi hại, và một số kẻ cao cao tại thượng, bọn hần có đại pháp lực, có thể che khuất mặt trời, thậm chí chỉ một hơi thở từ con quỷ dưới tay cũng có thể phá vỡ ranh giới này.

Chỉ cần vài ngày như vậy, ngày ngắn đêm dài, ban ngày cũng náo loạn, khiến thế giới này không còn là thế giới của người sống, khiến những người cố gắng vùng vẫy giành sự sống không thể sống nổi...

Nhưng dù bọn hắn không quan tâm, vẫn có người quan tâm.

Những Tầu Quỷ Nhân này không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây, cũng không biết ai là kẻ đứng sau tất cả những chuyện này.

Nhưng họ chỉ nhìn thấy nơi đây náo loạn, nên họ đến.

Lý do đơn giản đến mức khiến một người chuyển sinh như Hồ Ma cũng cảm thấy khó tin. Trong bọn họ chẳng lẽ không có người thông minh, biết loại chuyện đột nhiên xuất hiện tà mà náo loạn này, rất không bình thường, có thể là loại tà ma nào đó vượt qua lực lượng của bọn hắn đang làm trò quỷ hay sao?

Bọn họ chỉ không suy nghĩ nhiều, chỉ vì nơi đây náo loạn nên họ đến.

Chỉ vì một đạo lý đơn giản nhất: Thế đạo loạn, thế đạo khô, không giúp đỡ nhau, không thể sống nổi.

Không thể nào diễn tả được cảm xúc dững động trong lòng Hồ Ma lúc này. Hắn chỉ cảm thấy tất cả sự mệt mỏi, choáng váng, phần uất tích tụ trong những ngày qua bỗng nhiên được giải phóng bởi một lực lượng nào đó.

Trước đây, hắn tin tưởng bà bà, nhưng cũng không hiểu và luôn giữ thái độ cảnh giác, xa lánh với thế giới này.

Hắn phẫn nộ với những kẻ không quan tâm đến sinh mạng của người dân, nhưng sâu thẳm lòng mình, hắn lại lờ mờ cảm thấy họ không có gì sai.

Là một người chuyển sinh đến từ thời đại bùng nổ thông tin, hắn đã trải qua đủ thứ chuyện trên đời.

Chương 394. Cùng đến giúp đỡ

Chương 394: Cùng đến giúp đỡ

Nhưng mãi đến giờ phút này, hắn mới chợt nhìn thấy những điều cơ bản nhất của thế giới này, lại lơ mơ có cảm giác bị thứ mộc mạc, cổ xưa nhất này đánh trúng trái tim...

“Thế đạo này loạn, cũng phải có người làm gì đó...”

Nghĩ thông suốt những điều này, vẻ mệt mỏi trên mặt Hồ Ma tan biến đi phần nào, hắn khẽ nói: “Giới hạn không phải tự nhiên sinh ra ở đó...”

“Đi thôi, Tiểu Hồng Đường, chúng ta cũng đi giúp đỡ.”

Tiểu Hồng Đường nhìn vẻ mặt của Hồ Ma, cười đến cong cả mắt, gật đầu mạnh mẽ.

Cùng với những Tẩu Quỷ Nhân tụ tập từ các nơi khác, họ hướng về ngọn núi dốc kia đi qua.

Giờ khắc này, dường như không còn người chuyển sinh, cũng không còn tiêu chương quý của Hồng Đăng Nương Nương Hội, chỉ có đứa cháu trai của Tẩu Quỷ bà bà ở thôn Đại Dương, cùng với tiêu sử quý của mình.

Khi họ đến trước sườn núi, họ phát hiện đã có bảy tám người đến trước.

Tất cả đều là Tẩu Quỷ Nhân từ các nơi khác nhau, với trang phục và phục sức khác nhau. Nếu nói họ có điểm chung, thì đó là họ đều trông khá nghèo khó. Bởi vì họ thường đi lại ở những vùng biên giới của thôn làng, nên không có nhiều tiền.

Nhị Oa Đầu từng nói, Tẩu Quỷ Nhân là nghề đốt tiền, nhưng những người này trông chẳng giống có tiền để đốt.

Lúc này, họ đang tụ tập xung quanh một ngôi mộ trên sườn núi.

Nói là mộ phần, nhưng nó chỉ là một gò đất nhỏ, một nửa bên cạnh đã sập, mơ hồ có thể nhìn thấy quan tài mục nát bên trong.

Điều kỳ lạ là, thỉnh thoảng có khói đen bốc lên từ ngôi mộ này.

Nhìn bằng mắt thường không rõ ràng, nhưng nhìn bằng con mắt của người trong nghề thì có thể thấy, nó luôn bốc hơi, không ngừng nghỉ.

Hồ Ma cũng không biết tại sao họ lại đến đây cùng nhau. Vài ngày nay, làng mạc náo loạn, hắc chạy vạy khắp nơi cứu người, đầu óc quay cuồng.

Với những chuyện kỳ quái như mộ phần bốc khói đen này, thực sự không đáng để bận tâm.

Nhưng những Tẩu Quỷ Nhân này đến đây ngay lập tức, chắc hẳn cũng có lý do.

Trong đám người, một ông lão râu tóc bạc phơ khẽ nói với người bên cạnh: “Xung quanh náo loạn, luôn có nguyên nhân. Ta thấy chính ngôi mộ này không tốt, tà khí chính là từ đây mà ra.”

“Là nó.”

Một người phụ nữ trung niên đội hoa trên đầu nói với giọng vang dội: “Mộ phần này tà ác, khiến cho tà ma xung quanh đây náo loạn, thậm chí thu hút tà ma từ nơi khác đến. Nếu không phong bế nơi này trước, người dân xung quanh đừng hòng sống yên ổn.”

Mọi người trong đám đông đều gật đầu, tỏ ra đồng ý với lời nói của bà.

Có người nói: “Vậy trước tiên hãy phong bế mạch họa này, sau đó tản ra trừ tà. Mọi người bắt đầu đi!”

“Ai có chiêu số gì thì cứ dùng.”

“...”

“Làm đi...”

Đám người tụ tập ồn ào, hò hét vang dội.

Hồ Ma đứng sau đám người nhìn họ, nhận ra rằng những Tẩu Quỷ Nhân này có bản lĩnh không đồng nhất. Có người rất cao minh, trong tay còn cầm khóa, linh phù và các loại pháp khí khác.

Nhưng cũng có người nhìn qua không có đạo hạnh, có khả năng chỉ là người quen thuộc trong làng với việc trừ tà, có thể giúp đỡ xử lý một chút như thầy cúng, bà đồng, giống như lão Dương Phi ở thôn Mãng Sơn trong Lão Âm Sơn.

Nhưng họ đều không hề sợ hãi, không tranh giành, cũng không giấu giếm, chỉ cười ha hả bàn bạc cách giúp đỡ.

Có người nói: “Tà khí lan tỏa, đơn giản là thông qua địa mạch, thủy mạch, khí mạch, ảnh hưởng đến phong thủy xung quanh. Một phần này thuộc loại nào?”

Cũng có người nói: “Hiện tại đừng quan tâm, cứ phong bế nó trước đã cho chắc chắn.”

“Vậy ta trước tiên phong bế địa mạch cho nó!”

Nghe vậy, một người xung phong nhận việc, họ ồn ào lấy ra đồ nghề của mình. Có người cầm gậy cốt vẽ bùa trên năm mồ, sau đó đổ ra một ít tro, rắc một vòng rồi cầm lửa châm chậm đốt.

Đám người ồn ào che miệng: “Phân à?”

Tẩu Quỷ Nhân phong địa mạch trừng mắt: “Là phân trộn lẫn với Hắc Thái Tuế, ủ trong chuồng heo ba năm đấy!”

“Vậy không phải là phân sao?”

Mọi người không biết làm thế nào, lại hô hào: “Ai có tuyệt chiêu gì thì làm đi, phong bế khí mạch cho nó.”

Nghe tiếng hô, người phụ nữ trung niên lúc nãy lên tiếng: “Ta có, mọi người giúp ta một tay.”

Nói rồi, bà ta móc ra một cái hầu bao từ trong ngực, lấy ra một cuộn dây màu đỏ. Mọi người xung quanh giúp bà dựng giá đỡ.

Đầu tiên, họ gọt nhọn một đầu gỗ, dựng vào giá đỡ xung quanh nắm mồ, sau đó dùng dây đỏ cố định trên giá, bà ta nắm một đầu dây, vừa quấn quanh nắm mồ vừa niệm chú.

Chỉ sau vài vòng, từng lớp dây đỏ quấn quanh nắm mồ, che phủ cả lớp phân.

“Ta đến phong bế thủy mạch.”

Một người đàn ông cao lớn bước ra khỏi đám người, giơ lên mấy cây đinh gỉ sét ở đầu nhưng mài nhẵn bóng ở dưới, khoe khoang với mọi người: “Các người nhìn xem cái này, đinh này khảm cái gì ở trên?”

“Âm Cốt ngọc!”

“Cái này là năm đó ông nội ta đốt một con Hạng Bạt đã thành đạo hạnh, đốt ra được, có thể khắc chế nước. Ta sẽ đóng nó vào bốn phương vị, xem nó làm sao quấy phá.”

Cái nắm mồ này hẳn là do một hơi thở của Hoàng Tiên thổi qua mà rơi xuống.

Hồ Ma trước đó đã bận rộn mấy ngày, nhưng hoàn toàn không biết cách xử lý, thậm chí không biết rằng hơi thở này thổi qua sẽ rơi vào một chỗ, hình thành mầm tai họa. Mà cho dù biết, hắn cũng chỉ sợ không tìm ra phương pháp để phong bế nó.

Mà những người này, đạo hạnh cao thấp có khác nhau, nhưng đều vô cùng kinh nghiệm, nói đùa vài câu đã phong bế xong.

Nhìn họ đốt bùa niệm chú cho nắm mồ, lòng Hồ Ma cũng hăng hái, muốn tiến lên giúp đỡ.

“Người chính là vị tiểu chương quỹ trong hội Huyết Thực à?”

Nhưng người bên trong lại chê hắn vướng bận, đẩy ra. Không ít người đánh giá hắn, cười nói: “Mấy ngày không nhắm mắt rồi?”

“Nghỉ ngơi trước đi!”

“Trước đây nơi này bị người Huyết Thực Bang canh gác, bọn ta cũng không muốn đến. Bây giờ nhìn lại, Huyết Thực Bang cũng không phải toàn là loại xấu xa chỉ biết nhận tiền công...”

Chương 395. Là người tốt

Chương 395: Là người tốt

Là người tốt sao?

Được những Tẩu Quỷ Nhân này khích lệ, lòng Hồ Ma lại dấy lên một cảm xúc kỳ lạ.

Nghĩ đến việc mình bận rộn suốt mấy ngày qua, đều được mọi người nhìn thấy, hẳn cảm thấy điều này còn cao hơn bất kỳ lời khen ngợi nào.

Thậm chí còn có cảm giác đồng cam cộng khổ.

Trước đây, hẳn quản lý những việc này vì không có ai khác quản, nên hẳn có thể xử lý, không thể xử lý, đều chỉ có thể cố gắng.

Hắn cũng không biết điều này sẽ kéo dài đến bao giờ, càng vì nơi này náo loạn, nơi kia náo loạn, nơi này chưa xử lý xong, bên kia đã xử lý, lại bắt đầu, khiến cả người mệt mỏi không chịu nổi, mất tâm trạng như bị ai đánh.

Nhưng bây giờ những Tẩu Quỷ Nhân này đến, lòng tin của hắn lại đột nhiên tăng lên nhiều.

Hắn nhìn thấy những Tẩu Quỷ Nhân này phong bế ba mạch của năm mỗ phát ra âm khí, sau đó họ đi đến những nơi khác.

Vào lúc này, bầu trời u ám suốt mấy ngày qua dường như trở nên sáng sủa hơn.

Bây giờ, trong các làng xung quanh, vẫn còn rất nhiều tà ma náo loạn.

Nhưng dù nhiều, cũng không nhiều hơn những Tẩu Quỷ Nhân nhiệt tình này.

Cách họ xử lý tà ma tinh vi hơn nhiều so với hắc, và họ xử lý mọi việc một cách nhẹ nhàng, quả thực có một loại cảm giác nghệ thuật giản dị.

Đám trẻ con khóc lóc không ngừng, vì để chữa khỏi cho chúng, để chúng không khóc làm ảnh hưởng đến thân thể, hoặc là khóc tổn thương mắt, Hồ Ma đã đi đi lại lại ba lần.

Mỗi lần, hắc chỉ có thể sử dụng pháp môn Tứ Quỷ Ấp Môn để miễn cưỡng trấn an chúng, nhưng sau một thời gian, chúng lại khóc lóc náo loạn, và khóc to hơn trước, khiến người ta đau lòng nhưng lại không biết làm gì.

Nhưng những Tẩu Quỷ Nhân này đến, chỉ một bà lão, để người khác lấy một bát nước trong, niệm chú trên nước.

Nửa ngày, tìm người cầm chén đến, mức nước, cho các tiểu hài tử uống.

Chỉ uống một ngụm nước, thế mà lại tốt, không những không khóc, mà lại ngoan ngoãn ngủ thiếp đi.

Có nhà náo loạn, bên trong bàn lắc lư không ngừng, người khề đến gần có thể nghe được tiếng quỷ khóc sấm gào bên trong, còn có đồ vật ném ra nện vào người.

Hồ Ma đã đến hai lần, nhưng đều là vừa vào cửa, mọi thứ trở nên yên bình, không nhìn thấy gì.

Nhưng Hồ Ma vừa đi, không lâu sau, lại khóc lóc náo loạn.

Nhưng một ông lão trán dán cao, chỉ đến nhìn, sai người đốt bốn nén hương ở góc Tây Bắc, lại cầm tro nôi vẽ một vòng tròn quanh nén hương, rồi quay người đi, không ai biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết nhà kia không náo loạn nữa.

Còn có một ngôi làng gần Lão Âm Sơn, tất cả nam tử đều mặt mày xám xịt, mất hồn.

Mọi người bên ngoài đều nhìn ra có vấn đề, nhưng khi hỏi họ, họ đều lắc đầu không nói.

Một lão hán dày dạn kinh nghiệm được người phụ nữ trong làng mời đến, đi quanh làng nửa vòng, dừng lại, chỉ vào gốc cây đào đầu làng nói: “Trước đây nơi này có cây này không?”

Câu nói này như bừng tỉnh người trong mộng, lúc này người trong làng mới phát hiện, bình thường mình đi lại, không thấy nơi này có cây nhỉ?

Nhưng cây này đột nhiên xuất hiện, thế mà ai cũng không thấy kỳ lạ.

Chẳng lẽ chuyện xảy ra với nam tử ở trong làng là do cây này?

“Ha ha, cái này dễ giải quyết.”

Lão hán nghiêng đầu nhìn cây kia, cười lạnh hai tiếng, nói với người trong làng: “Đi tìm một con lừa cái đang động dục, buộc lên cây.”

“Nàng có thể chống đỡ một ngày không đi, ta gọi nàng một tiếng cô nãi nãi...”

...

...

Trong ngày này, Hồ Ma nhìn thấy quá nhiều thủ đoạn của Tẩu Quỷ Nhân, đủ loại ý tưởng kỳ quặc, phương pháp thô sơ mà hiệu quả, khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Nói sao nhỉ?

Bản sự trong môn đạo của những Tẩu Quỷ Nhân này, ngoài việc đốt tiền, còn phải biết... “chơi chiêu”...

Đương nhiên cũng có những người đảng hoàng, trong những ngôi làng náo loạn nhất, có Tâu Quỷ Nhân đốt giấy, vừa vung tay múa chân, vừa đi trên đường phố trong làng, miệng niệm: “Người về với đất, hồn về với trời, con cháu hậu đại bình an, người chết chớ đoạt phúc con cháu, con cháu hiếu kính người tiền giấy...”

Có người cầm một chậu tro, xoa lên trán người trong làng, để họ không bị tà uế quán thân.

Có người gọi người đến chặt cây tùng bách, đốt ở hai đầu làng, nói rằng như vậy tà ma không dám vào làng.

Đây là một loại bản lĩnh hoàn toàn khác với Thủ Tuế Nhân, đơn giản mà kỳ quặc, thoát nhìn đều có tuyệt chiêu, nhưng lại giống như tuân theo một loại quy tắc cổ xưa và bí ẩn nào đó.

“Mặt rõ ca, các làng đều đã yên ổn, chúng ta... Chúng ta hiện tại làm thế nào?”

Chu Đại Đồng và những người khác rút cục cũng rảnh tay, tiến đến bên cạnh Hồ Ma.

Lúc trước, Hồ Ma không cho họ tách ra đi xử lý những tà ma này, nhưng vì quá bận rộn nên đành phải chia nhau ra.

Có quá nhiều chuyện xảy ra trong các làng, họ chỉ có thể chia thành ba nhóm, Hồ Ma và Tiểu Hồng Đường một nhóm, Chu Đại Đồng và Triệu Trụ một nhóm, Chu Lương dẫn theo một đám người mang theo hỏa kế và Lý Oa Tử một nhóm, tất cả đều bốn ba khắp các làng, vội vàng đến mức bụi bặm đầy người.

Chương 396. Làm loạn một Châu

Chương 396: Làm loạn một Châu

Nhóm của Lý Oa Tử còn dễ nói, nhóm của Chu Đại Đồng và Triệu Trụ thực tế đã sử dụng hết những thứ bảo bối như tro nôi, máu chó mà họ đã chuẩn bị trước đó.

Cuối cùng chỉ có thể liều mạng uống nước, nhịn tiểu, gập náo loạn, cởi quần ra, tổng khứ...

Nhưng uống quá nhiều nước, nước tiểu cũng nhạt, uy lực giảm đi nhiều.

Lúc này nhìn ra một mối trên mặt họ, hai mắt của Chu Đại Đồng cũng sưng lên thâm quầng...

Y không chỉ một mối, mà còn thực sự bị một tà ma nào đó đánh vào mắt.

“Ta biết mọi người đều mệt mỏi, nhưng hãy cố gắng thêm một chút.”

Hồ Ma nhỏ giọng nói với họ: “Đây đều là những người nhiệt tình đến giúp đỡ, chúng ta cũng phải cố gắng nể mặt họ, nếu có thể giúp gì thì hãy giúp.”

Chu Đại Đồng và những người khác vội vàng đáp ứng, họ nuốt nước miếng, may mắn thay họ đều là những thanh niên khỏe mạnh cường tráng, nếu không thì họ không thể chịu đựng được.

Hồ Ma dắt một con ngựa từ trang trại đến, cùng Tiểu Hồng Đường đi qua các làng, tà ma đã yên tĩnh hơn nhiều, nhưng

trong lòng hẳn vẫn không dám chủ quan.

...

...

“Làm gì?”

Lúc này, trên ngọn đồi hoang bên ngoài trấn Chu Môn, Trịnh đại hương chủ và đồng tử thanh y cũng có vẻ mệt mỏi, đặc biệt là đồng tử thanh y.

Dù sao Trịnh hương chủ cũng có người mang cơm đến, và rất phong phú, ông ta muốn uống rượu thì uống rượu, đói thì ăn, mệt thì ngủ, nhưng đồng tử thanh y lại phải chịu khổ vì quy tắc nghiêm ngặt của Thanh Y lão gia, chỉ có thể quỳ bên cạnh, không ăn không uống, cùng chịu khổ.

Bây giờ tiểu quỷ sử chạy đi chạy lại thu thập báo cáo tình hình ở các nơi, sắc mặt họ cũng sa sầm xuống.

Nhiều người nhìn Trịnh hương chủ với vẻ mặt u ám: “Ý kiến của người không tốt lắm, lừa gạt Thanh Y lão gia của chúng ta dùng một thân đại pháp lực giúp người làm loạn mấy nơi đó, nhưng bây giờ làm gì?”

...

“Căn bản chuyện gì cũng không xảy ra, người dùng lửa nhỏ để hâm, hừ, giờ thì hâm ra cái gì rồi?”

...

“Đây chính là hỏa hầu chúng ta muốn chờ...”

Trịnh đại hương chủ vừa mới nằm ngủ trên tảng đá, chỉ là nơi hoang sơn dã địa, hiển nhiên cũng ngủ không thoải mái.

Lúc này ngồi dậy, nhìn mấy mặt mày của đồng tử thanh y xanh xao, đã bị gió núi thổi mấy ngày, như người chết, mang

chút áy náy, cười cười, nói: “Ta chính là Tẩu Quỷ Nhân, chẳng lẽ vẫn không rõ loại chuyện này sẽ dẫn tới cái gì?”

“Hay là nói, sư huynh coi là quý nhân không biết, náo loạn như vậy sẽ dẫn tới cái gì?”

...

Mấy đồng tử thanh y quỳ gối phía trước sắc mặt biến hóa: “Người có ý gì?”

Trịnh hương chủ cười cười, nhưng nụ cười này lại không nhìn ra nửa điểm vui thích, chỉ là sắc mặt sa sút tinh thần: “Lần này xử lý kém, quý nhân giao phó sự tình quá ít, hắc không nói gì, chỉ để chúng ta sử dụng bản lĩnh thật sự, nhưng chúng ta có bản lĩnh gì, có thể vào được pháp nhãn của hắc?”

“Chúng ta tối đa cũng chỉ là làm ồn ào mà thôi, nhưng hắc không có ý kiến gì về cách làm của chúng ta, đã nói, hắc vốn là muốn dùng phương pháp này để tìm người kia ra...”

“Ta trước đây cũng không hiểu, quý nhân dựa vào đâu mà nắm chắc, nhưng bây giờ, ta cũng có chút hiểu ra...”

...

Mấy đồng tử thanh y nhìn nhau, Trịnh hương chủ cũng đã đứng lên, lần nữa nhặt lên cành cây gỗ làm nhánh kiếm đã từng bị hắc vứt bỏ.

“Các người cho rằng tại sao quý nhân lại tha cho Thanh Y lão gia sau khi ông ta thua trong trận đấu pháp, còn ban cho nhiều lợi ích như vậy?”

...

...

Tóc ông ta rối bù, thần sắc cũng có chút tiêu tụy, lúc này nói ra lời này, trong mắt cũng có quỷ hỏa lưu động: “Các

ngươi cho rằng người như ta, tại trước mặt quý nhân nói chen lời, phá hư quy củ, vì cái gì không phạt ta, còn cho ta một cơ hội như vậy?”

“Chỉ có ác quỷ thua trận đấu pháp, cùng loại tiểu nhân không có lối thoát như ta, mới có thể gánh vác thanh danh này a, chúng ta phải trở thành yêu nhân làm loạn Minh Châu phủ nha...”

“Uổng cho các ngươi đến giờ vẫn còn coi trọng quy củ, không ăn không uống, ha ha, về sau sợ là rốt cuộc không có cơ hội ăn uống...”

Vừa nói, ông ta vừa đột nhiên vung nhánh cây lên, hung hăng chỉ về phía trước: “Thanh y ác quỷ, các sư huynh, chúng ta đều không được chọn, vậy thì sử dụng bản lĩnh thật sự đi, náo loạn lớn hơn một chút, hung hãn hơn một chút đi!”

“Có lẽ chúng ta làm cho quý nhân hài lòng, thì quý nhân còn có thể lưu lại cho ta con đường sống...”

...

...

Trong thôn Hoàng Cầu, bởi vì có một hán tử treo cổ không được yên nghỉ, thế là cũng có một vị Tẩu Quỷ Nhân tới.

Hắn nổi hương, quỳ lạy bên ngoài phòng, lại cầm gạo, hướng trong phòng vung, mỗi lần vung một tiếng, liền tiến lên một bước, đợi đến trước phòng, bên trong âm khí đã rất nhạt, hắn cũng vừa cười vừa nói: “Lão ca, lên đường.”

“Biết trong lòng ngươi có oán, nhưng lưu lại ở địa giới người sống cũng khó, không bằng sớm đi xuống dưới a...”

...

Nói xong, hắn đi vào phòng bên trong.

Vì người treo cổ thường có oán khí, nên thủ pháp của hắn rất ôn hòa, chỉ là khuyên bảo, không hạ nặng tay.

Hắn cảm nhận được âm khí bên trong đã không còn nặng nề.

Yên tâm bước vào, trên mặt hiện ra nụ cười vui vẻ vì vừa mới vượt qua cửa ải, liền đột nhiên thấy trong phòng hiện lên một đôi mắt u ám.

Hắn lấy làm kinh hãi, còn chưa nói ra lời, một người nam nhân trên đầu có một bím tóc rất cao, mặc quần áo xanh biếc, sắc mặt tái xanh, giống như ác quỷ, bỗng nhiên lao về phía hắn, há miệng to như miệng máu, cắn lấy cổ họng của hắn.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong làng, lúc này Hồ Ma đang tuần tra các làng liên nhau, thành linh nghe tiếng náo loạn, sắc mặt đột biến, nhảy lên tuần mã, hướng thôn này lao vùn vụt tới.

Vào thôn, hắn liền thấy một đồng tử thanh y không biết từ đâu xuất hiện, đang cầm đầu của một Tẩu Quỷ Nhân nào đó.

Đồng tử Thanh y ngồi trên cối xay trong làng, nhắm mắt, ăn như hổ đói.

Con mắt của Hồ Ma đỏ bừng.

Chương 397. Đồng tử thanh y làm loạn

Chương 397: Đồng tử thanh y làm loạn

Thanh y ác quỷ đến tột cùng muốn làm gì?

Những Tẩu Quỷ Nhân này căn bản không liên quan gì đến chuyện nơi đây, họ chỉ là nhiệt tình, đến giúp đỡ mà thôi.

Ngươi ở đây náo loạn, gây họa, nhưng vì sao còn muốn cho đồng tử thanh y đến giết người?

Hồ Ma tại thời khắc này, không thể nào hình dung tâm tình của mình, chỉ là lúc nhìn thấy đồng tử thanh y đang ngồi trên cối xay, liền chỉ cảm thấy mắt mình đều đỏ lên.

Từ khi sinh ra đến nay, chưa từng có một khắc nào như thế này, bùng bùng sát khí.

Hắn còn trên ngựa, đã rút ra thanh đao bên hông, cắn chặt răng, cúi thấp người, liền hướng về phía đồng tử thanh y đánh tới.

“Bạch!”

Thế nhưng là tại thời khắc Hồ Ma vọt lên, đồng tử thanh y cũng đột nhiên hung hăng nhìn lại hắn.

Nó tựa hồ có thể phát giác được lòng Hồ Ma lúc này tràn đầy lửa giận cùng sát ý, càng không đáp lời, ngược lại hung phần nở nụ cười, đột nhiên, liền từ cối xay nhảy dựng lên, ném cái đầu trong tay về phía Hồ Ma, thân hình theo sát phía sau.

“Cái này...”

Hồ Ma nhìn thấy cái đầu bị đập tới trên không trung, con mắt mở to, trên mặt còn có chút không cam lòng.

...

Trái tim Hồ Ma khẽ run, không đành lòng nhìn đầu của vị Tẩu Quỷ Nhân bị ném qua ném lại. Hắn dùng sức đạp hai chân, nhảy xuống ngựa và bụng lấy cái đầu.

Nhờ vào tố chất thân thể xuất sắc của Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma xoay người trong không trung và nhẹ nhàng đặt đầu của vị Tẩu Quỷ Nhân lên bề mặt đá thường đặt cống phẩm trong thôn.

Cùng lúc đó, hắn đá chân trái ra sau, sử dụng kỹ năng ‘hầu tử ngạnh trích đào’ vào đồng tử thanh y.

Sau khi ném đầu lâu, đồng tử thanh y muốn làm cho Hồ Ma luống cuống tay chân mà giết hắn. Khi đồng tử thanh y kia sắp tóm được Hồ Ma đang quay lưng về phía mình, thì bất ngờ bị một cước đá vào bụng.

Lực đạo của một cước do Thủ Tuế Nhân luyện tứ chi vô cùng đáng sợ, có thể đá đứt ruột của người bình thường.

Tuy nhiên, đồng tử thanh y chỉ bị đá lùi hai ba trượng, lăn vài vòng trên mặt đất rồi bỗng xoay người nhảy lên, khuôn mặt dính đầy bụi đất lộ ra vẻ hung ác ngang ngược.

Đồng tử thanh y gầm thét kỳ quái, hai chân bật ra khỏi mặt đất và lao về phía Hồ Ma như một con mèo hoang.

Có vẻ như đồng tử thanh y không hề bị tổn thương bởi cú đá vừa rồi.

Khí thế hung ác của đồng tử thanh y đập vào mặt, khiến người ta hoảng sợ.

Đồng tử thanh y tương đương với đệ tử hồng hương trong Hồng Đăng Nương Nương, thậm chí còn là một trong những đệ tử xuất sắc nhất.

Họ đều là những người phụ linh.

Trong môn đạo, không có nhiều người có thể chiến đấu tay đôi với Thủ Tuế Nhân, và phụ linh là một trong số đó.

Lý do là vì họ được âm khí tẩy rửa trong thời gian dài, nên có sự linh hoạt kỳ dị và sự tê liệt, không sợ tổn thương, không biết đau đớn, tinh thần điên cuồng, lực lượng vô cùng, và hơn nữa, họ có thể mượn pháp lực của ác quỷ Thanh Y.

Nói cách khác, so với Thủ Tuế Nhân phải khổ tu từng giờ từng phút để đạt được đạo hạnh, bọn ác quỷ tà ma này có thể trực tiếp rót pháp lực vào cơ thể, gần như không có giới hạn.

Tuy nhiên, loại pháp lực này không thể sánh bằng các loại diệu dụng mà đạo hạnh bình thường có được, như tâm bồ đề và tăng cường thể phách.

Nhưng để liều mạng chém giết, thì cũng đủ có thể giết người trong thời gian ngắn.

Lúc này, đồng tử thanh y nổi giận, toàn thân quỷ khí bốc lên, lao nhanh về phía Hồ Ma. Mờ hồ trong đó hiện lên một gương mặt quỷ to lớn, ẩn chứa sát khí âm lãnh, khiến người bình thường khó có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của nó.

Hồ Ma vừa đặt xuống đầu của vị Tẩu Quỷ Nhân, xoay người lại, đối mặt với đồng tử thanh y đang lao đến, khiến hắn gần như nghẹn thở.

Nhưng hôm nay, hắn cũng mặt lạnh như tiền, đối với đồng tử thanh y này, hắn đã có sát tâm. Đối diện hắn là một cái miệng đang há to, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn, hắn không hề né tránh.

Đợi đến khi đồng tử thanh y xông đến, âm khí cường đại của hắn gần như muốn nuốt chửng Hồ Ma, hắn đột nhiên nhấc cánh tay trái lên, cản trước người. Đồng tử thanh y cắn vào cánh tay hắn, hàm răng bén nhọn ghim sâu vào da thịt.

Hồ Ma lập tức sử dụng chiêu “Bàn Lan chùy”, đột nhiên kéo thân thể về phía sau, đồng thời ngăn chặn đồng tử thanh y. Hấn lui hơn trượng, dẫn dắt đồng tử thanh y lao về phía trước còn hấn thì lùi nhanh lại phía sau, hóa giải lực tấn công của đồng tử thanh y.

Đợi đến khi đồng tử thanh y hết lực, Hồ Ma đột nhiên hét lên một tiếng, vung đao chém vào đầu của gã ta.

Đồng tử thanh y tuy điên cuồng nhưng phản ứng cũng nhanh, gã uốn éo cổ, tránh thoát một đao này.

Nhưng Hồ Ma không tha cho gã, hấn dứt khoát vứt bỏ đao, hai chân sải bước về phía trước, sử dụng chiêu “Khai sơn” bằng tay trái, các khớp xương nhô ra, đâm vào bên tai của đồng tử thanh y.

“Rắc...”

Chương 398. Mở đầu cho ác mộng

Chương 398: Mở đầu cho ác mộng

Một quyền này nện vào đầu đồng tử thanh y, khiến đầu gã rung lên bần bật, cổ lập tức bị rách toạt. Miệng gã vẫn còn cắn một miếng thịt của Hồ Ma, nhưng đã bị nện bay ra ngoài.

Khi rơi xuống đất, đầu gã lắc lư, rớt xuống trên bờ vai.

Hồ Ma chỉ dùng một quyền đã đánh gãy cổ đồng tử thanh y, khiến đầu gã không thể trụ vững trên cổ, chỉ có thể lủng lẻo như cao su.

Nhưng dù đã đến mức này, đồng tử thanh y vẫn chưa chết.

Thậm chí gã không cảm thấy đau đớn, đầu đã rủ xuống bờ vai, vẫn cố gắng xoay mặt về phía Hồ Ma, tròn mắt đảo quanh, nở một nụ cười với Hồ Ma.

Cùng lúc đó, gã đứng bằng hai chân, niệm pháp quyết, nhấc chân phải lên, hung hăng dậm xuống đất.

Rõ ràng là gã muốn mượn pháp lực.

Bản thân đồng tử thanh y đã lợi hại như vậy, nếu gã mượn được pháp lực của ác quỷ Thanh Y, thì sẽ như thế nào?

Hồ Ma biết lợi hại, không kịp suy nghĩ nhiều. Khi đối phương niệm pháp quyết và nhấc chân phải lên, hắn cũng đột nhiên hướng về phía đối phương, hai tay nhấc lên, đặt ở ngực, hít một hơi thật sâu. Thở nội của hắn vang lên, và đột nhiên, một tiếng sấm rền vang lên từ miệng hắn phát ra.

“Rống!”

Tiếng rống “Ngũ Lôi kim thiềm” này làm rung chuyển cả căn phòng, khiến những tờ giấy dán trên cửa sổ rung động.

Đồng tử thanh y nhắc chân phải, định dậm xuống lần thứ ba, nhưng bị tiếng rống này làm cho choáng váng, lão đảo lui về phía sau mấy bước, không đứng vững.

Hồ Ma thừa cơ nhanh chóng xông lên, cúi người nhặt con dao răng cưa trên mặt đất.

Đồng tử thanh y, đầu rũ xuống vai, thấy Hồ Ma tiến đến, liền lộ ra vẻ hung ác. Gã cố sức ngẩng cổ, há miệng cắn Hồ Ma, nhưng Hồ Ma đã né tránh được.

Hắn duỗi tay nắm lấy bím tóc nhỏ trên đầu đồng tử thanh y, kéo mạnh một cái, khiến cổ hắn lộ ra. Tay kia vung đao chém xuống, đồng thời xoay người cắt thêm hai nhát.

“Phốc...”

Cái đầu trực tiếp bị kéo xuống, máu tươi phun đầy đất.

Dù vậy, đồng tử thanh y vẫn liều mạng vẫy tay, chưa chịu chết.

Hồ Ma không để ý tới gã, cầm đầu đồng tử thanh y đi đến hầm phân trong trạch viện. Sau đó, hắn đá đồng tử thanh y ngã xuống, dùng chân đạp lên ngực hắn để hắn không thể xoay người. Sát khí trên người hắn vẫn chưa tan đi.

“Ác quỷ, ác quỷ!”

Giết chết đồng tử thanh y, Hồ Ma vẫn chưa hết giận. Hắn biết kẻ gây rối không phải là đồng tử thanh y này mà là ác quỷ Thanh Y.

Hoặc là nói, là người của Mạnh gia.

Nhưng bọn họ đến tột cùng muốn làm gì? Nếu nghi ngờ trang tử của mình, tại sao không trực tiếp tấn công trang tử?

Tại sao không ra tay với mình mà lại nhắm vào những Tầu Quỷ Nhân này?

“Hô...”

Bỗng nhiên, một trận cuồng phong nổi lên, che phủ bầu trời. Ánh sáng mặt trời bị che khuất, bầu trời trở nên tối đen như ban đêm. Tiếng quỷ khóc sói tru vang lên bên tai Hồ Ma, khiến toàn thân hắn run rẩy, lông tơ dựng đứng.

“Lão thiên gia nha...”

Từ một ngôi làng khác, tiếng kêu thất kinh vang lên, như mở đầu cho một cơn ác mộng.

Sau khi cơn ác quỷ thổi một hơi về phía này, những ngôi làng xung quanh cũng không được yên bình trong vài ngày qua. Nơi này có chuyện không hay, nơi kia lại có quỷ nào loạn.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của những Tầu Quỷ Nhân này đúng là “phong nắm mờ, đúng bệnh hốt thuốc”. Họ đã gần như thanh tẩy tà ma nơi đây, nhưng mọi chuyện lại bắt đầu lệch hướng ngay vào khoảnh khắc này.

Âm phong thổi mãi, cuối cùng cũng tan biến thành vô hình.

Nhóm Tầu Quỷ Nhân đang giúp đỡ dân làng xử lý chuyện nào loạn bỗng nhiên hoảng sợ. Có Tầu Quỷ Nhân khuyên oan hồn rời khỏi thân thể của người sống, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, nhìn thấy những oan hồn vốn không cố ý hại người bỗng chốc biến thành lệ quỷ.

Một nữ tử vừa mới được đưa về nhà sau khi mất hồn bỗng nhiên đứng bật dậy, nhìn mọi người xung quanh và cười khúc khích.

Một con dê trong đàn bỗng nhiên đồng tử dựng đứng, từng chút từng chút một đứng thẳng người.

Cây hòe già trong vườn nhà ai đó bỗng nhiên phát ra tiếng cười khanh khách, không biết từ lúc nào trên cây đã bò đầy những tiểu hài tử mặt xanh nhếch miệng cười.

Có Tẩu Quỷ Nhân đang bố trí trận pháp thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét kỳ quái.

Ngẩng đầu nhìn lên, họ thấy trên nóc nhà xuất hiện hai người mặt trắng bệch mặc quần áo màu lục.

Hai người đó trừng mắt nhìn họ bằng đôi mắt kỳ quái.

“Mặt đỏ ca, không ổn rồi! Tà ma khắp nơi bỗng nhiên náo loạn, còn hung dữ hơn cả lúc này...”

Hồ Ma phát hiện không ổn, vội vàng chạy ra khỏi làng, nhưng chưa đến cổng làng thì đã gặp Chu Đại Đồng và đám người của hắn đang vội vã chạy đến trên xe lừa.

Mọi người trên người đều dính máu, Lý Oa tử nằm trên xe lừa, không rõ sống chết. Chu Đại Đồng ghen ngào nói: “Vội lại, ác quỷ đồng tử lần trước đến trang tử, hiện giờ cũng đến nữa, gặp người là giết...”

“Ta...”

Hồ Ma vốn muốn chạy điên cuồng, nhưng đột nhiên dừng bước, cơ bắp trên mặt co giật.

Hắn bỗng nhiên hạ quyết tâm, không nói lời nào, vọt đến bên xe lừa, nhìn Lý Oa Tử. Thấy Lý Oa Tử như bị thứ gì cắn, đang hôn mê, nhưng tính mạng không đáng ngại, Hồ Ma không nói nhiều.

Lúc này, tứ phương hỗn loạn, khắp nơi đều là đồng tử thanh y đang náo loạn, tà ma hại người.

Muốn đi giúp đỡ?

Hồ Ma đột nhiên bác bỏ ý nghĩ này, thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa. Hắn cầm một bao quần áo trên xe lừa, nhảy lên sau lưng con lừa và đi thẳng về hướng Lão Âm Sơn.

Chương 399. Vào Lão Âm Sơn

Chương 399: Vào Lão Âm Sơn

Hồ Ma không giải thích với Chu Đại Đồng và những người khác mình đi làm gì, bởi vì bản thân hắn cũng không dám chắc.

Xung quanh làng vang lên tiếng la khóc, thấp thoáng nhìn thấy những hình ảnh kỳ dị, tầng tầng lớp lớp. Rõ ràng chính là buổi trưa lúc, nhưng xung quanh lại tối đen như mực.

Hồ Ma dọc đường nhìn thấy những đồng tử thanh y ẩn hiện trong làng, như điên cuồng gào thét. Nhìn thấy Tẩu Quỷ Nhân đang gian nan cố gắng chống lại những tà ma xuất hiện đột ngột với đạo hạnh cao vô cùng kia.

Nhưng lúc này hắn không quan tâm, chỉ cưỡi ngựa phi nhanh về phía địa giới Lão Âm Sơn.

Âm khí nồng nặc xung quanh, vô số bóng đen lơ lửng đi theo. Có lẽ là do tiếng vó ngựa dồn dập của hắn đã làm kinh động đến khí huyết mãnh liệt trên người con ngựa này.

Cũng có thể là do một số người phải đi theo dõi động tĩnh ở đây...

“Cút hết cho ta!”

Hồ Ma hét lớn, lấy ra một nắm đất từ trong ngực.

Đó là thứ hắn đào được từ dưới lòng bàn chân của gốc cây già, đã dùng hơn phân nửa, chỉ còn lại một ít.

Nhưng Hồ Ma không hề tiếc rẻ, trực tiếp vung ra xung quanh. Hắn không biết những thứ lớn vờn theo sau con ngựa của mình là do tà ma xung quanh hay do người khác phải đến xem động tĩnh ở đây, trực tiếp hóa thành tiếng rít thê lương.

“A a a...”

Theo âm thổ vung ra, từng tia khói trắng xuất hiện trong không khí xung quanh.

Từng bóng ma thông khổ xuất hiện, giãy dụa lẫn lộn, rồi nhanh chóng bị bỏ lại phía sau bởi con ngựa phi nước đại.

Trong hoàn cảnh này con ngựa cũng sợ hãi, đã có dấu hiệu hoảng loạn.

Nhưng Hồ Ma sử dụng bản lĩnh Thủ Tuế Nhân, hai chân kẹp chặt lấy lưng ngựa, một tay nắm lấy dây cương, lại không chế nó, dù sợ hãi cũng phải chạy điên cuồng theo hướng hắn muốn.

Vạn nhất nếu đá hậu, tại thời điểm nguy cấp như vậy, lại không biết sẽ thêm bao nhiêu phiền phức cho mình.

Hắn phi nước đại, xa xa đã nhìn thấy địa giới Lão Âm Sơn.

Kỳ lạ thay, bên ngoài Lão Âm Sơn, mấy thôn xóm và cả khu vực xung quanh đều âm khí nồng nặc, bầu trời u ám, không rõ ngày tháng.

Nhưng Lão Âm Sơn vốn âm u quanh năm lại vẫn thanh u yên tĩnh, tựa hồ không hề bị ảnh hưởng.

Con tuần mã phía dưới đã thở ra từng hơi thô, càng chạy càng sợ hãi, không còn chút bình tĩnh nào.

Nhưng khi đến gần địa giới Lão Âm Sơn, nó lại như bị ảnh hưởng gì đó, đột nhiên trở nên yên tĩnh, không còn điên cuồng như trước. Khi xông vào Lão Âm Sơn và dừng lại dưới chân

cây cỏ thụ, nó bỗng nhiên chậm rãi lại bước chân, rồi từ từ dừng lại trong rừng.

“Tiền bối?”

Hồ Ma vội vã tiến vào Lão Âm Sơn, thấp hương mời cây cỏ thụ tiền bối, ngẩng đầu nhìn lên.

Cây cỏ thụ nằm ngay giữa lùm cây, gần sát biên giới.

Mắt hần hoa lên, mơ hồ nhìn thấy bóng người đang ngồi trên cây, bình tĩnh nhìn mình.

“Tiền bối...”

Hồ Ma đã liên tục bốn ba mấy ngày, lại thêm một trận ác chiến với đồng tử thanh y, rồi cuời ngựa phi nước đại như vậy. Dù có bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, hần cũng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, sắp ngã quy.

Nhưng hần không thêm thờ, xoay người nhảy xuống ngựa, quỳ xuống hướng cây cỏ thụ và nói lớn: “Xin tiền bối ra tay giúp ta!”

“Giúp người?”

Vừa dứt lời, Hồ Ma lại nghe thấy tiếng nói vang lên từ phía sau.

Hần đột ngột quay đầu, mới phát hiện cây cỏ thụ đã xuất hiện sau lưng mình, né tránh cúi đầu của hần.

Nhưng bóng người trên thân cây lại có chút lãnh đạm: “Ta đã nói, nếu người gặp nguy hiểm đến tính mạng, ta sẽ ra tay giúp người.”

“Nhưng bây giờ, người chẳng phải vẫn bình an sao?”

“...”

“Ta...”

Hồ Ma ngẹn lời, hoảng loạn nói: “Không phải giúp ta, là những Tâu Quỷ Nhân kia.”

“Bọn họ...”

“Bọn họ đều là người tốt bụng như bà bà, thấy nơi này có việc liền đến giúp đỡ. Nhưng mà, con quỷ Thanh Y kia đã điên rồi, người nhà họ Mạnh đến cũng điên, bọn họ, bọn họ thế mà lại đại khai sát giới...”

“...”

“Đó là chuyện của bọn họ.”

Bóng người trên gốc cây già nhàn nhạt cắt đứt lời của Hồ Ma, nói: “Người nhà họ Mạnh hiểu quy củ, đã sớm tìm xong người chịu tội thay.”

Hồ Ma trong lòng hơi gấp: “Loại chuyện này, cũng có thể tìm người chịu tội thay cho qua được sao?”

Gốc cây già thản nhiên nói: “Đối với mười họ mà nói, việc tìm người chịu tội thay đã là tuân theo quy củ.”

“Người bây giờ ngược lại là gấp gáp, người nhìn bên trong Minh Châu phủ này, người có năng lực không ít, nhưng cũng nhiều nhất chỉ là cứu mấy mạng người, đối với việc bọn họ làm, lại có ai quản được?”

“Người bây giờ, chỉ là một tiểu chương quỹ kiếm ăn trong Huyết Thực Bang, cũng muốn quản những chuyện này?”

“...”

Lòng Hồ Ma đột nhiên run lên.

Đúng vậy a, sơn quân nói rất có lý, mình chỉ là một tiểu chương quỹ kiếm ăn trong Huyết Thực Bang, mình không quản được những thứ này.

Nhưng trong lòng, luôn luôn không muốn những Tẩu Quỷ Nhân này ăn thiệt thòi.

Bọn họ không giống mình, mình quản những việc này, là bởi vì có sơn quân làm hậu thuẫn, là bởi vì chính mình tùy thời có thể rút lui tiến Lão Âm Sơn, nhưng những người kia, lại là người tới để giúp đỡ, không có ai trông cậy vào...

“Như vậy...”

Hắn thậm chí có chút gian nan hỏi lên: “Tiểu chương quỹ quản không được, vậy... Ai có thể quản?”

Chương 400. Vật trấn yểm

Chương 400: Vật trấn yểm

Bóng người trên gốc cây già như ẩn như hiện, chỉ có một đôi mắt, rõ ràng nhìn vào mặt Hồ Ma, thân nhiên nói: “Đương nhiên chỉ có hậu nhân họ Hồ mới có thể quản.”

“Thậm chí nói, đối phương cũng là bởi vì biết hậu nhân họ Hồ sẽ quản, mới sẽ làm như vậy.”

“Đối phương vì bức người hiện thân, dùng biện pháp kỳ thật vô cùng đơn giản, ác quỷ Thanh Y làm tà ma nổi loạn, làm loạn một châu, Tẩu Quỷ Nhân thì nhất định sẽ đến, đây là quy củ trong môn đạo của bọn họ.”

“Mà Tẩu Quỷ Nhân gặp nạn, người nhà họ Hồ nếu như ở đây, thì không có khả năng thật sự trốn đi mặc kệ, bởi vì...”

“...”

Ông ta nói đến đây, bất chợt dừng lại, thanh âm ngược lại như im ắng phích lịch: “Hồ gia, chính là lão tổ tông của Tẩu Quỷ Nhân!”

“Tổ tông của Bả Hí môn chính là Thần thủ Triệu gia, tổ tông của môn đạo hình hồn là vô thường Lý gia, mà tổ tông của Tẩu Quỷ Nhân, chính là trấn ma Hồ gia các ngươi.”

“...”

Trong khoảnh khắc đó, lòng Hồ Ma chợt rung động, một luồng cảm xúc cuộn trào trong đầu.

Thần thủ Triệu gia, vô thường Lý gia, trấn ma Hồ gia?

Trấn ma, chính là danh hiệu của họ Hồ?

Họ Hồ và Tẩu Quỷ Nhân lại có mối liên hệ sâu sắc đến vậy?

Giọng hần run run, cố gắng nhìn vào mắt cây cỏ thụ, nói: “Tiền bối, vậy nếu như... Nếu như ta mặc kệ chuyện này, sẽ ra sao?”

“Mặc kệ, đã nói nơi này không có người họ Hồ.”

Cây cỏ thụ nhàn nhạt mở miệng, từng chữ như mang sức nặng ngàn cân: “So với việc tìm đến người, Mạnh gia sẽ càng vui hơn khi thấy cảnh này.”

Tuy nhiên...

Hồ Ma nghe lời cây cỏ thụ, lòng lại trào dâng sự do dự: Không phải nói thân phận họ Hồ không thể lộ ra ngoài sao?

Rõ ràng đã cố gắng che giấu bấy lâu nay, ẩn giấu lâu như vậy, chẳng lẽ bây giờ lại tự dâng đến cửa, hướng đối phương thừa nhận mình là hậu nhân Hồ gia hay sao??

Nhưng vấn đề là, ngay cả bản thân hần cũng chưa thực sự suy nghĩ kỹ xem mình có muốn trở thành người họ Hồ hay không.

Dù sao, điều đó đồng nghĩa với việc phải gánh vác ân oán mà họ Hồ lưu lại.

Trong lúc hần do dự, cây cỏ thụ vẫn chỉ im lặng ngồi đó, không hề có ý định thúc giục Hồ Ma suy nghĩ.

Hồ Ma cũng không suy nghĩ quá lâu, hần chỉ cố gắng ngẩng đầu, nhìn về phía cây cỏ thụ và nói: “Tiền bối, ta... Ta chưa nghĩ ra.”

“Chuyện này quá lớn, ta cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà suy nghĩ thấu đáo.”

“Nhưng ta biết, hiện giờ bên kia đang có người chết.”

“Ta càng suy nghĩ nhiều, càng có nhiều người chết hơn. Họ là những người tốt bụng, đến giúp đỡ Tẩu Quỷ Nhân, là những huynh đệ cùng ta đi kiếm ăn trong điền trang, ta không thể thấy họ chết mà không làm gì.”

“Cho nên, dù ta chưa nghĩ ra, ta cũng nhất định phải đưa ra quyết định.”

“Xin hãy cho ta biết!”

Hắn ngẩng đầu lên, đứng trước cây cổ thụ, giọng trầm thấp nói: “Ta muốn quản, nhưng ta không đủ khả năng. Vậy, ta cần phải trả giá đắt như thế nào mới có thể giúp được họ?”

Cây cổ thụ nhìn Hồ Ma, ánh mắt mang theo uy nghiêm vô tận.

Nhưng Hồ Ma ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt của cây cổ thụ. Tuy đạo hạnh và pháp lực của hắn không thể sánh bằng cây cổ thụ, nhưng hắn vẫn giữ thái độ bình thản.

Cây cổ thụ cười vang.

Hồ Ma cũng cảm thấy tâm trạng mình bỗng trở nên sáng khoái.

Cây cổ thụ cất lời: “Không cần đại giới.”

Hồ Ma ngạc nhiên: “Cái gì?”

“Không cần đại giới.”

Giọng cây cổ thụ mang theo ý cười: “Nếu người không phải hậu nhân họ Hồ, người không có tư cách nhúng tay vào chuyện này. Còn nếu người là hậu nhân họ Hồ, chuyện nhỏ như vậy mà còn muốn trả giá đắt, thì cái danh hậu nhân họ Hồ này cũng chẳng đáng giá bao nhiêu...”

Hồ Ma hoàn toàn không ngờ cây cổ thụ lại nói vậy, nhất thời ghen lời: “Vậy ta?”

“Không muốn nhìn nó, thì giết nó là được.”

Cây cỏ thụ thân nhiên nói: “Người nhà họ Mạnh muốn bức người hiện thân, nhưng người cần gì phải hiện thân để đối phó với một con quỷ dữ?”

“Hắn muốn tìm hậu nhân họ Hồ, vậy cứ nói cho hắn biết, hậu nhân họ Hồ đích thực ở đây. Nhưng chỉ là một kẻ thuộc họ Mạnh, hắn có tư cách gì để người hiện thân gặp gỡ, hay có bản lĩnh để biết chính xác người là ai?”

“Hắn không biết người là ai, đương nhiên cũng sẽ không làm gì bà bà của người.”

“...”

“Kia...”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, mới hiểu ra sự khác biệt, lòng cũng khẽ run lên: “Cụ thể phải làm thế nào?”

“Đương nhiên là dùng pháp thuật của họ Hồ.”

Cây cỏ thụ khẽ nói: “Hậu nhân họ Hồ dùng pháp thuật họ Hồ, chẳng phải lẽ đương nhiên sao?”

Hồ Ma nghe lời nói này, như bị sét đánh ngang tai.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng để sử dụng pháp môn trong Trấn Tuế Thư, thậm chí mang theo cả vật trấn yểm trên xe ngựa.

Nhưng dù đã dự định sử dụng, hắn cũng không nghĩ mình có thể đối phó với con quỷ Thanh Y kia.

Con quỷ đó là ai? Nó là tà ma có thể làm loạn cả một phủ, ngang hàng với Hồng Đăng Nương Nương. Mà pháp môn trong Trấn Tuế Thư tuy bá đạo nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Trước đây, khi sử dụng nó với lão ba ba ở vịnh Ngưu gia, hắn suýt chút nữa bị nó nhìn thấu, thuyền lật úp. Bây giờ

muốn dùng nó để đổi phỏ với con quỷ Thanh Y, chẳng phải là đưa đầu cho nó chặt sao?

“Nếu người thực sự am hiểu công phu trong Trấn Tuế Thư, thì không cần lo lắng.”

Cây cỏ thụ như nhìn thấu tâm tư của Hồ Ma, cười nhạt nói: “Người cứ thi pháp, còn ta...”

“... Sẽ tự mình làm vật trấn yểm cho người!”

Chương 401. Lập đàn

Chương 401: Lập đàn

“Xoạt!”

Mọi sự kinh ngạc và chấn động trước đây đều không thể sánh bằng câu nói cuối cùng của gốc cây già, khiến Hồ Ma suýt chút nữa mất đi bình tĩnh.

Trần vật?

Trần vật là vật cần có của Tẩu Quỷ Nhân, hay là vật phẩm cần thiết được ghi chép trong Trần Tuế Thư để thi pháp. Vật phẩm này có linh khí và kết quả thi pháp có liên quan mật thiết với nhau. Hồ Ma luôn chú trọng thu thập những thứ này.

Tuy nhiên, gốc cây già...

Đạo hạnh của ông ta như thế nào? Một nắm đất dưới chân của ông ta lại ẩn chứa vô tận pháp lực. Vậy mà ông ta lại nguyện ý làm trần vật cho mình?

Điều này tương tự như việc ông ta tự hạ thấp giá trị bản thân. Khi trở thành trần vật, ở trên pháp đàn mình sẽ ở trên, còn ông ta sẽ tự nguyện ở dưới pháp đàn.

Nếu ông ta trực tiếp ra tay giúp mình giải quyết vấn đề, Hồ Ma sẽ không kinh ngạc đến vậy.

Đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của gốc cây già, Hồ Ma lại cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng dấy lên vô số câu hỏi muốn hỏi. Cuối cùng, chỉ nghẹn ngào thốt lên: “Tiền bối, người vì cái gì...”

Vì cái gì, vị tiền bối gốc cây già này trước đây không muốn liên quan đến chuyện của hai họ Hồ và Mạnh, mà giờ đây lại nguyện ý giúp đỡ?

Vì cái gì, trước đây người chỉ đáp ứng bảo vệ mạng sống của ta, mà giờ đây lại làm nhiều như vậy?

“Rất đơn giản...”

Gốc cây già hiểu được lòng người thiện ác, cũng đoán ra tại sao Hồ Ma lại hỏi, nên tùy tiện khẽ cười nói: “Ban đầu người không phải người nhà họ Hồ, cho nên ta chỉ giúp đỡ người một chút để giữ thể diện cho bà bà nhà người.”

“Nhưng người vừa mới vì những Tẩu Quỷ Nhân đó, lên núi tìm ta...”

“... Người cũng đã là người nhà họ Hồ.”

“...”

Nghe lời nói của ông ta, trong lòng Hồ Ma lại một lần nữa dấy lên một cảm giác vô cùng phức tạp.

Mình vừa bước ra khỏi trang tử, liền một mực cảnh giác quan sát, chuẩn bị sẵn sàng để đào tẩu bất cứ lúc nào. Mình chỉ có thể giúp đỡ trong một số tình huống nhất định, giúp đỡ một cách miễn cưỡng, duy chỉ có một lần không thể kiềm chế được, chính là khi nhìn thấy những Tẩu Quỷ Nhân gặp nạn...

Lần đó hành động không lý trí, tỉnh táo lại, ruột gan hồi hận muốn nát tan.

Nếu những người chuyển sinh khác biết được, e rằng sẽ cười nhạo mình. Hành động này quả thực còn buồn cười hơn cả việc bị người lừa gạt, bị người ta úp sọt thuốc cao lên đầu...

... Nhưng gốc cây già lại đánh giá cao như vậy?

Nếu mình hành động như vậy, chẳng phải thành kẻ giả nhân giả nghĩa sao?

Vậy thì, những kẻ giả nhân giả nghĩa thực sự, lại nên là dạng người gì?

Thế nhưng, hắn nhìn vào ánh mắt của gốc cây già, nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh lại. Hiện tại không phải lúc để nghi ngờ hay suy nghĩ những thứ này.

Bỏ qua những chuyện đó, trước tiên hãy hoàn thành việc bố trí pháp đàn!

Liên quan đến Trấn Tuế Thư, mình cũng chỉ mới bước chân vào cánh cửa, vừa học xong ngũ trấn chi pháp, cũng chỉ sử dụng qua một lần.

Mà cần đến năm trấn vật, mình vốn cũng đã mang theo.

Trước đây hợp tác với Địa Qua Thiêu, mình kiếm được không ít đồ tốt từ vị Lư gia đại thiếu gia buôn gạo kia, trong đó không thiếu những thứ có thể dùng làm trấn vật.

Lần này ra trừ tà, mặc dù biết mình không thể sử dụng Trấn Tuế pháp, nhưng vì an toàn khi ra ngoài, hắn vẫn mang theo, vẫn luôn đặt ở trên xe ngựa. Cuối cùng, lúc hướng về Lão Âm Sơn, hắn cầm theo bao quần áo chính là mang theo những đồ vật này.

Nhưng mang theo những thứ này, lúc đầu chỉ là vì cảm giác an toàn, ai có thể nghĩ rằng thật sự có thể dùng đến?

Gốc cây già chỉ ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn mình, tựa hồ không có ý định chỉ điểm cho mình.

Người ta đều đã tự mình làm trấn vật rồi, đương nhiên sẽ không dạy mình cách bố trí pháp đàn.

Hồ Ma đành miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của mình.

Hắn lấy ra chiếc chậu than thu được từ Lư đại thiếu gia. Chậu than âm u, không rõ trước đây dùng để làm gì. Hồ Ma đặt nó trước mặt mình, bên trong lần lượt cho cỏ khô, cành khô và cuối cùng là vài đoạn gỗ vào, rồi cẩn thận châm lửa.

Tiếp theo, hắn lấy gạo từ Lư đại thiếu gia rắc một vòng quanh chậu than.

Vì an toàn khi ra ngoài, hắn còn mang theo vài khối Âm Cốt ngọc. Hắn đặt một khối lên mỗi góc của vòng gạo.

Do không có rơm rạ, hắn dùng dây leo thay thế, bện thành hình người bù nhìn và đặt hai bên chậu than.

Sau đó, hắn cắm ba nén hương bên cạnh mình.

Cuối cùng, thứ còn thiếu là tế phẩm.

Mình không chuẩn bị tế phẩm, may mắn là gốc cây già vẫn ở bên cạnh để bổ khuyết.

...

Hồ Ma quay đầu nhìn ông ta: “Ngài không phải nói muốn giúp ta làm trấn vật, chẳng lẽ là bổ sung làm tế phẩm thiếu hụt này?”

“Ta có thể cảm nhận được sự bất kính trong lòng ngươi đối với ta...”

Bóng người trên gốc cây già, phát giác được ánh mắt của Hồ Ma, ông ta khẽ thở dài, ánh mắt hơi dao động. Ông ta nhìn lướt qua năm trấn vật ở trước mặt mình và nói khẽ: “Đưa chậu tế, gạo tam tuyệt địa, còn có Âm Cốt ngọc do đốt thân thể của Hạng Bạt...”

Chương 402. Trấn tuế câu linh

Chương 402: Trấn tuế câu linh

“Xem ra người đã cố gắng học hỏi Hồ gia pháp, nhưng rõ ràng là hiểu biết của người còn hạn hẹp.”

“... Người muốn câu linh, không phải chiêu linh, cần gì đến tế phẩm?”

“...”

Hồ Ma mơ hồ hiểu ra ý của gốc cây già, nhưng vẫn còn nghi ngờ.

Tuy nhiên, đây không phải lúc để truy hỏi chi tiết. Thời gian cấp bách, hắn nhìn gốc cây già và hỏi nhỏ:

“Vậy ta... có thể bắt đầu rồi?”

“...”

Gốc cây già mỉm cười, vươn tay ra làm động tác “mời”.

Thấy gốc cây già bình tĩnh, Hồ Ma yên tâm hơn. Hắn đi đến, ngồi sau chậu than, rồi lấy một đoạn gỗ từ trong chậu than ra và châm lửa cho ba nén hương.

Nhìn đầu nhang đỏ rực, hương thơm tỏa ra, hắn hít thở sâu, nhìn về phía Lão Âm Sơn. Nơi đó, trong phạm vi vài chục dặm, âm khí dày đặc, ác quỷ hoành hành, truy đuổi những người giúp đỡ Tẩu Quỷ Nhân đang chột vật chống đỡ.

Nơi đó, ranh giới âm dương đã bị phá vỡ, có kẻ một tay che trời, xem mạng người như cỏ rác.

Hình ảnh khuôn mặt không cam lòng và kinh ngạc của Tẩu Quỷ Nhân hiện lên trong tâm trí hắn, lòng hắn bùng lên một ngọn lửa giận dữ. Hắn đột nhiên hét lớn:

“Trời làm chứng, đất làm bảo đảm, người lạ không mở mắt, cũng không nương tay quỷ thần!”

“Ta bây giờ rải gạo trên tế đàn hỏi tà ma. Hộ pháp từ bốn phương tới nhận lệnh, binh mã lên tế đàn nghe hiệu lệnh.”

“Nhanh chóng triệu tập Thanh Y đến đây, hỏi tội trên pháp đàn!”

“Lời ta nói tức là lệnh, lệnh của ta tức là pháp... Đi!”

“...”

Đây là Câu Tự Lệnh trong Trấn Tuế Thư, không phải là chiêu, cũng không phải là sắc lệnh, càng không phải là lời mời!

Pháp môn này tương tự như chiêu tự lệnh, nhưng lời nói lại lợi hại hơn nhiều. Hồ Ma cũng không biết sẽ có hậu quả gì không, chỉ cảm thấy khi mình niệm tụng, mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ.

Ngay cả khu rừng Lão Âm Sơn cũng bắt đầu mờ nhạt trong màn sương.

Trong sự mơ hồ ấy, hắn như đi đến một gian phòng lớn với mái ngói sẫm màu, ngai cao trên ngai vàng, ném xuống lệnh bài, nghiêm nghị quát hỏi phía dưới.

“Hô...”

Theo tiếng quát lớn của hắn, một luồng âm phong lạnh thấu xương thổi lên, cuộn cuộn mênh mông, bay về phía xa.

...

...

Cùng lúc đó, trên ngọn đồi hoang bên ngoài thị trấn Chu Môn, những đồng tử thanh y đều được thúc đẩy đến các địa điểm hỗn loạn. Trên ngọn núi này chỉ còn lại Trịnh hương chủ và mặt nạ ác quỷ được che nắng bằng cây đàn cầm đặt trên gò núi.

Trịnh hương chủ giữ vững lá cờ vàng tung bay sau lưng, cảm nhận được sự hỗn loạn xung quanh, cảm thụ được trong nội tâm cực độ hồi hộp, mang đến từng tia từng tia cảm xúc khoái ý .

Ta là Tẩu Quỷ Nhân, Tẩu Quỷ Nhân chính là kẻ hời linh khiến quỷ.

Nhưng cả đời này, ta làm sao có thể sai khiến một ác quỷ như Thanh Y lão gia?

Chuyện xấu này thoát nhìn là do Thanh Y lão gia làm ra, nhưng kỳ thực chính là do ta. Ta ra lệnh một tiếng, để nó làm loạn nơi nào, nó sẽ làm loạn nơi đó. Mà ta, thậm chí không cần phải trả giá bằng tế phẩm hay chịu phản ứng cản trở, bởi vì có vị quý nhân kia ở đó...

Đương nhiên, là một Tẩu Quỷ Nhân, ta vô cùng rõ ràng việc làm loạn như vậy sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Không có Tẩu Quỷ Nhân nào sẽ làm như vậy, đương nhiên cũng không làm được.

Sau đó, đừng nói Hồng Đăng Nương Nương sẽ không dung thứ cho ta, chính là có thể dung thứ, nàng làm sao có thể giữ được ta?

“Thiếu gia thế gia chó chết...”

Ông ta lẩm bẩm một câu mà chỉ mình nghe thấy.

Lòng ông ta không hối hận, chỉ vì muốn trừ khử tiểu chương quỹ kia, nên đã chen lời và chọc giận vị quý nhân,

khiến mình rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Nhưng nếu có cơ hội làm lại, có lẽ ông ta vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất để ông ta báo thù tiểu chương quỹ.

Chỉ trách vị quý nhân kia quá khôn khéo, không cùng suy nghĩ với ông ta.

Ông ta lại nghĩ đến gia đình thê tử của mình, thấp giọng than thở: “Khi các người vớt ta ra khỏi rãnh nước bẩn, ta đã muốn báo đáp bằng cách cho các người được phú quý. Nhưng bản lĩnh của ta có hạn, thực sự không thể lo cho cả gia đình các người được...”

“Mỗi ngày chỉ biết ăn bám hoặc đắc tội với người khác. Ta cố gắng vá víu cho gia đình các người, nhưng liệu ta có thể vá víu được đến bao giờ?”

“Đã ở trên đời này, nếu không thể phú quý, vậy hãy xuống dưới đoàn tụ đi...”

...

Suy nghĩ miên man, ông ta đứng dậy, nắm chặt thanh kiếm gỗ trong tay, nhìn về phía trang tử nhỏ ở phương Nam.

Ông ta không biết vị quý nhân đang ẩn náu trong Minh Châu Thành, người khiến cho ông ta phải chịu nhiều khổ sở này, liệu có ra tay hay không. Ông ta chỉ biết rằng nếu người kia ra tay, chính là lúc ông ta phải chịu chết.

Dù vậy, trước khi điều đó xảy ra, ông ta vẫn muốn trừ khử tiểu chương quỹ ở Thanh Thạch Trấn trước.

Ông ta đã bị tiểu chương quỹ kia dày vò nhiều ngày như vậy, để hấn chết cũng coi như ném thử mùi vị cái chết như của Ngưu Tử!

“Thanh Y, động thủ đi!”

Ông ta dùng nhánh cây trong tay chỉ về giá gỗ ở phía sau, một lá cờ hồn màu vàng lập tức bay về hướng phương Nam.

Đó là hướng của Thanh Thạch Trấn, điều này có nghĩa là ở đó sẽ gia tăng náo loạn.

Ông ta không ngờ rằng, chỉ với thanh kiếm gỗ và danh phận quý nhân, ông ta đã có thể ra lệnh cho ác quỷ Thanh Y. Là một Tẩu Quỷ Nhân, đây là điều đáng tự hào nhất trong đời ông ta.

Ông ta mơ hồ cảm thấy mình như có thể nhìn thấu hết tất cả, cảm giác không có chuyện gì mà mình không thể làm.

Nhưng lần này, khi ông ta ra đòn quyết định, ác quỷ Thanh Y gào thét giận dữ, ông ta bỗng nghe thấy tiếng xé gió, lá cờ hồn trên đỉnh đầu bay đi mất một đoạn.

“Ừm?”

Ông ta giật mình, ngẩng đầu lên, bầu trời đã tối đen từ lúc nào không hay.

Gió âm lãnh thổi qua những ngọn đồi hoang vắng, mang theo sát khí nồng nặc khiến cơ thể ông ta lạnh toát trong nháy mắt.

Trước mắt ông ta loé lên, trong cơn âm phong cuộn cuộn, bỗng xuất hiện bốn người mặc áo choàng đen cầm kiếm. Nhìn kỹ, họ trông giống như bồ đoàn.

Bọn họ theo âm phong mà đến, dung mạo không rõ ràng, chỉ có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo và bá đạo kinh người. Từ xa, họ trừng mắt nhìn con quỷ mặt nạ, tay cầm dây xích rung lên, lao thẳng về phía nó.

Giống như đang bắt một tên tội phạm.

Chương 403. Bắt tới

Chương 403: Bắt tới

“Đây là cái gì?”

Trịnh đại hương chủ bỗng nhiên kinh hãi, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong một khoảnh khắc, ông ta tưởng rằng do mình thúc đẩy ác quỷ Thanh Y, là một loại tà ma viển siêu cực hạn của bản thân, cho nên pháp thuật xuất hiện ra biến cố mà mình không biết.

Nhưng đồng thời, mặt nạ ác quỷ đặt trên kiệu liễn cũng đột nhiên tản mát ra âm khí vô hình, mơ hồ hóa thành một con quỷ mặc thanh bào, mặt xanh nanh vàng. Nó nhìn thấy người đến mặc áo đen, tay cầm xích, vừa sợ hãi vừa tức giận:

“Các người là ai, dám đến bắt ta?”

“...”

Nhưng những người mặc áo đen này hoàn toàn không để ý, hoặc là nói, họ có loại cảm giác khinh thường không muốn để ý. Giữa không trung, xích sắt rung động âm âm, lao thẳng về phía cổ của con quỷ thanh y.

Đường đường là Thanh Y lão quái, đương nhiên là không chịu bị bắt như vậy. Áo choàng màu xanh phồng lên, một luồng âm khí hung hăng thổi ra ngoài.

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong không khí, vô số thanh bào, đao kiếm gãy nát, rơi xuống.

Một nửa dây xích rơi xuống bên cạnh Trịnh đại hương chủ, ông ta nhặt lên xem xét, cả người đều ngây dại.

Nào có cái gì là lưới móc xiềng xích, áo bào uy nghiêm, mà chỉ là một nửa sợi đăng khô héo.

Thật sự chỉ là sợi đăng bình thường, không cảm nhận được mây may pháp lực hay âm khí tồn tại, cũng giống như được người ta tiện tay kéo từ trong rừng và bện lung tung.

Dưới sự kinh hãi, không để ý đến xung quanh, Trịnh đại hương chủ ngược mắt nhìn lên và thấy Thanh Y lão quái không chỉ không bị bắt, mà còn quý khí âm trầm, nổi giận đùng đùng. Quý khí cuộn cuộn phóng lên tận trời, hướng về phía những người mặc áo đen mà bay thẳng tới.

Hắn là ác quỷ Thanh Y, trong thời gian này bị mệnh lệnh của quý nhân buộc phải chịu đựng Trịnh Tri Ân, chỉ là một Tẩu Quỷ Nhân nho nhỏ mà lại sai khiến hắn, trong lòng đã vô cùng bất mãn. Bây giờ lại có người dùng pháp môn mạnh mẽ như vậy để bắt mình, trong lòng sao có thể không giận dữ?

Có lẽ, bên trong sự giận dữ còn có một chút chút sợ hãi không thể phát giác.

Dù sao, từ khi thành đạo hạnh, thậm chí trước khi thành đạo hạnh, hắn cũng luôn được người cúng bái, phụng dưỡng, lấy lễ để tiếp đón, chưa từng trải qua loại pháp đàn ngang ngược bá đạo này?

Dưới cơn thịnh nộ, hắn sử dụng pháp lực, không chỉ muốn xé rách những người mặc áo đen này, mà còn muốn đuổi sát đầu nguồn, tìm ra người thi pháp phía sau, trực tiếp nuốt chửng huyết nhục của người kia...

...

Mà bây giờ Hồ Ma, ngồi sau chậu than, chỉ cảm thấy một cổ âm khí đập vào mặt.

Chậu than vốn là vật dụng đặc biệt, lửa cũng đốt rất vượng, nhưng vẫn là lập tức suy tụt chút nữa là bị thổi tắt, thổi tới trên mặt mình.

Khóe mắt liếc qua thoáng nhìn, trái tim của hắn chợt co rụt lại.

Ba nhánh hương, đang nhanh chóng thiêu đốt, một nhánh ở giữa hơi dài, hai bên lại là nhanh chóng hạ xuống.

Hai ngắn một dài, đại hung chi tướng!

“Ha ha...”

Nhưng cũng vào lúc này, hắn thấy hoa mắt, nhìn thấy cây cỏ thụ xuất hiện trong vòng tròn gạo, bóng người trên gốc cây, lặng lặng theo cổ âm khí thổi qua nhìn về phía mình.

Chỉ một cái nhìn này, âm khí âm u chung quanh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh trở lại.

“Cái đó là...”

Thanh Y lão quái gầm lên giận dữ, nó muốn đánh tan những người mặt áo đen, còn muốn xem rõ ngọn nguồn, là ai đang thi pháp đến bắt chính mình.

Nó cũng cho là mình có thể nhìn thấy, bởi vì cơ hồ không có cái gì có thể ngăn trở mình. Ánh mắt của nó nhanh chóng đẩy về phía trước, nhìn xuyên qua lớp áo đen, nhìn thấy một tòa nhà cao tầng lát gạch lớn ở phía xa.

Nhìn về phía bên trong, nhìn về phía chỗ sâu nhất, nơi có người đang thi pháp bắt lấy mình.

Nhưng cũng tại thời khắc này, nó chợt thấy một tòa núi lớn.

Ngọn núi lớn kia xuất hiện đột ngột, thành hình hiện ra trước mắt hắn, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của hắn.

Cơn âm khí hẩn thổi ra cũng đột nhiên va vào núi và quay ngược trở lại.

Ác quỷ Thanh Y phát giác không ổn, vội vàng thu hồi pháp lực, muốn đào tẩu. Lúc này, nó thậm chí quên mất lời dặn dò của quý nhân, chỉ muốn trốn càng xa càng tốt, trốn đến nơi không ai tìm thấy mình...

Đúng, đến Lão Âm Sơn, Lão Âm Sơn là nơi an toàn nhất.

Nhưng ý nghĩ này chỉ vừa mới xuất hiện, nó đã đột nhiên nhìn thấy từng trận âm phong cuốn tới trên người mình. Những người áo đen vừa mới bắt nó lại đã đuổi tới trước mặt.

Mà thân hình bọn chúng đều trở nên vô cùng rõ ràng, như núi cao. Dao kiếm trong tay nhao nhao chém xuống, nháy mắt đã chém đứt tay chân của nó.

Dây xích hắt lên, quán lấy cổ nó, như buộc một con heo chó, kéo về phía trước!

“Xong rồi?”

Hồ Ma đột nhiên mở mắt, phát hiện có thứ gì đó bị kéo đến trước mặt mình.

Trên đồi hoang, Trịnh đại hương chủ lòng tràn đầy kinh ngạc, đứng bật dậy. Ông ta không rõ mình đang nhìn thấy gì.

Ông ta mơ hồ cảm thấy, tựa hồ sư phụ Tẩu Quỷ Nhân trước đây của ông ta đã từng nói cho ông ta về những chuyện tương tự. cho nên ông có thể ý thức được bây giờ đã xảy ra biến cố, biến cố rất lớn.

Chương 404. Câu Tử Lệnh

Chương 404: Câu Tử Lệnh

Với khả năng phản ứng nhanh nhạy, ông ta bỗng nhiên đoán được, có thể có người đã ra tay.

Mà người ra tay này, chẳng lẽ chính là vị quý nhân kia...

Nghĩ đến đây, ông ta đột ngột ngẩng đầu, nhìn về phía sau lưng, nơi tung bay bảy tám lá phướn gọi hồn màu vàng.

Những lá phướn gọi hồn này phân biệt chỉ hướng về các địa phương khác nhau. Trong đó, chỉ có một lá bị đứt gãy, mà lá đứt gãy đó chính là...

“Thanh Thạch Trấn?”

Ông ta giật mình, trong lòng kinh hãi vô cùng, lập tức muốn thông báo cho vị quý nhân kia.

Nhưng cũng tại thời khắc này, ông ta chợt nghe trên đỉnh đầu vang lên tiếng xé toạc, và thấy tất cả các lá phướn gọi hồn màu vàng cùng nhau đứt gãy. Theo âm phong, chúng bị xé thành từng mảnh vải, phiêu phiêu dang dang, không biết bay về đâu.

Ông ta vội vàng lao đến giá gỗ nhỏ phía trước mình, nhưng chỉ sau hai bước, ông ta đột nhiên nhìn thấy, dưới giá gỗ nhỏ, lại thấy mình đang ngồi ở đó, vẻ mặt ông ta đầy kinh ngạc.

“Ta...”

Ông ta đột nhiên đưa tay ra, nhìn về phía bàn tay của mình. Hư ảo không có gì, không giống thực thể. Lúc này ông ta mới ý thức được mình đã bị kéo ra khỏi thân thể.

Câu Tử Lệnh của người kia quá mức bá đạo, không chỉ có bắt đi ác quỷ Thanh Y, mà ngay cả mình, cũng bị tách rời ra...

Tuyệt vọng không cách nào nói ra miệng, ông ta liền phiêu phiêu荡荡, theo cổ âm phong này, bị kéo đi.

...

...

“Cái này... Tại sao lại có nhiều tà ma lợi hại đến nhiều như vậy...”

Vùng Thanh Thạch Trấn, lấy trang tử nơi Hồng Đăng Nương Nương Hội làm trung tâm, chung quanh đều loạn cả lên.

Mấy ngày nay, đã có rất nhiều Tẩu Quỷ Nhân nhận được tin, chạy tới giúp đỡ trừ tà. Vốn cho rằng có nhiều người như vậy giúp đỡ, vấn đề nơi này làm sao cũng có thể giải quyết được. Lại không nghĩ rằng, tình thế lập tức chuyển biến xấu, hung hiểm cũng lập tức gia tăng.

Khắp nơi đều là tà ma đang hại người, còn có ác quỷ đồng tử thanh y, ở xung quanh làm loạn, giết người.

Bọn hán am hiểu trừ tà, nhưng lại không am hiểu cùng người chém giết.

Rất nhiều Tẩu Quỷ Nhân, cả đời này cũng chưa từng cùng người nào đánh qua một trận. Càng có một ít người, bởi vì bình thường cùng tà ma liên hệ nhiều, lại không hiểu được dưỡng pháp, cũng không có nhiều huyết thực để cung cấp nuôi dưỡng tự thân, thân thể vốn là so với người bình thường hoàn hư yếu.

Bọn họ chống đỡ, bằng kinh nghiệm và thủ đoạn của mình để đối kháng với những tà ma kia, nhưng làm sao có thể chống lại được những đồng tử thanh y đang giết người ở khắp nơi?

Tại sao, mầm tai họa đã được phong ấn, mà tà ma lại càng lợi hại hơn?

Tại sao, không thù oán, vô duyên vô cớ, những ác quỷ đồng tử thanh y này lại muốn ăn thịt người?

Chúng là người hay là quỷ?

Tuyệt vọng bao trùm lấy mỗi người, bầu trời u ám như đã vào nửa đêm. Trong mắt Tẩu Quỷ Nhân, khắp nơi đều là bách tính kinh hoàng chạy trốn và quỷ ảnh lắc lư, tiếng la khóc và tiếng cầu cứu vang lên khắp nơi.

Mà bọn họ ở trong hỗn loạn, cũng sinh ra cảm giác bất lực và mê mang. Nếu nói Tẩu Quỷ Nhân là người đi trên ranh giới âm dương, vậy bây giờ họ là gì?

Pháp của Tẩu Quỷ Nhân, căn cơ chính là ranh giới này, đây là quy củ cơ bản nhất trong số những quy củ của bọn họ

Nhưng bây giờ, ranh giới này đột nhiên bị xóa bỏ, quy củ mà họ tuân theo cả đời chẳng là gì cả.

“Đánh, đánh, đánh!”

Một lão nhân già nua, học cả đời pháp môn, giờ đây hoàn toàn vô dụng. Ông ta rút cây gậy của mình ra, hung hăng đánh vào những bóng tà ma đang nổi loạn kia. Đương nhiên đây không phải là cách đối phó với tà ma, nhưng đây là phương pháp cuối cùng của ông ta.

Có người đau khổ niệ̣m chú, máu chảy ra từ mắt và tai.

Hắn chỉ muốn đuổi con quỷ đang mê hoặc đám người lớn nhảy xuống hồ nước. Hắn liều mạng, hy vọng có thể tìm được một tia sinh cơ.

Ngay lúc tưởng chừng như thành công, hắn bị đá ngã khỏi pháp trận. Vừa mở mắt ra, hắn đã thấy nụ cười dữ tợn của đồng tử thanh y.

Có những người đàn ông tráng niên trong làng, không quen nhìn cảnh tượng đồng tử thanh y giết người khắp nơi, đã dừng cảm cảm lấy cuộc và xiên xông vào đồng tử thanh y.

Họ dùng hết sức bình sinh cắm vào ngực của đồng tử thanh y, nhưng lại phát hiện con quái vật này không hề nhúc nhích. Nó ngẩng đầu lên, nháy mắt, và nở ra một nụ cười quái dị với họ.

“Đừng phân tán, dùng lưới lớn...”

Giọng Chu Đại Đồng vang lên trong đám người, đã khàn khàn, như thể cổ họng đang rỉ máu: “Chúng ta phân chia ra, sẽ chết...”

Họ thúc lừa, đuổi theo những đồng tử thanh y. Đối phương thì trêu tức họ, và cuối cùng, một con bị họ đuổi kịp. Chu Đại Đồng liều mạng hét lên, một tấm lưới tấm nước tiêu đồng tử được ném ra phủ đầu của đối phương.

Nhưng đối phương chỉ lộ ra một khuôn mặt tươi cười quỷ dị, hai tay kéo một cái, đã xé rách tấm lưới, ánh mắt hung hãn nhìn lại.

Bên trong điện trang, hy vọng cũng nhất thời tắt lịm. Đối với thứ này, ai có thể có biện pháp?

Tuyệt vọng dâng trào trong lòng, một lão hán thống khổ hướng lên bầu trời u ám, khàn giọng mắng to: “Cái thứ chó má gì, dám náo loạn như vậy, chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ không có ai trị được ngươi sao?”

“...”

Loại tiếng kêu khóc này, đương nhiên là vô dụng. Bất kỳ lúc nào, tiếng kêu khóc đều là biểu hiện của sự bất lực nhất.

Nhưng đó cũng là tiếng lòng cuối cùng không cam lòng của một con người.

Ngay sau đó, cũng tại khoảnh khắc tiếng rống vang lên, bầu trời bỗng nhiên vang lên một trận cuồng phong, mơ hồ có một giọng nói:

“Lời ta nói tức là lệnh, lệnh của ta tức là pháp!”

“Người sống nhắm mắt, âm dương trở về vị trí cũ!”

Chương 405. Thành công

Chương 405: Thành công

Không có âm thanh hay tiếng bước chân nào rơi xuống, dường như chỉ trong tình huống đặc biệt mới có thể nghe được. Tuy nhiên, Tẩu Quỷ Nhân cùng bách tính đang đứng trong thiên hôn địa ám, lòng tràn đầy tuyệt vọng, tất cả đều chấn động trong lòng, chợt ngẩng đầu lên.

Bọn họ ngẩng đầu, chỉ là bởi vì vô thức muốn nhìn, nhưng lại không biết vì sao, khi ngẩng đầu lên, lại đều vô thức nhắm mắt lại.

Mắt nhắm nghiền, theo lẽ thường, trước mắt nên chìm trong màn đêm đen đặc, nhưng không hiểu sao, lần này lại khác. Nhắm mắt lại, phảng phất như vẫn nhìn thấy gì đó, không rõ là ảo giác thoáng chốc hay dư ảnh lúc nhắm mắt lưu lại, khiến tâm trí hỗn loạn.

Mơ hồ trong bóng tối, họ thấy bầu trời lúc này mây đen dày đặc, cuộn cuộn bay về bốn phía. Âm thanh xích sắt rầm rầm vang vọng bên tai, ẩn hiện trong gió là bốn bóng người cao lớn mơ hồ khoác áo choàng.

Bốn bóng người nắm lấy một đầu xiềng xích, dắt theo vật gì đó, phi lên bầu trời cùng cuồng phong.

Mãi đến khi những bóng người kia khuất dạng, họ mới vô thức mở mắt. Nhưng cũng trong khoảnh khắc ấy, họ chỉ cảm thấy hoa mắt sau đó xung quanh bỗng chốc sáng rực rỡ.

Như thể theo những bóng người kia đi, cả màn mây đen che phủ bầu trời cũng bị kéo đi theo.

Ánh nắng mặt trời lại một lần nữa rọi xuống, chiếu sáng cả thiên địa như ban ngày, phơi bày mọi thứ trước mắt mọi người.

Tiếng la khóc của người dân xung quanh cũng theo ánh mặt trời xuất hiện mà dần tan biến. Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, xua tan đi cái lạnh âm u, mang lại cảm giác an toàn cho mọi người.

Ngay xung quanh, những quỷ ảnh làm loạn gào thét inh ỏi dưới ánh sáng mặt trời, tiếng kêu the thé vang lên sắc lạnh.

Lũ tà ma xung quanh như lạc vào cõi hư vô, kinh hoàng nhìn mọi thứ xung quanh.

Nhận thức được vấn đề, chúng không khỏi hoảng sợ, nhưng không kịp làm gì. Một số con ma tan biến ngay dưới ánh mặt trời, số khác run rẩy trốn trong bóng tối, hoàn toàn khác với sự hung hãn trước đây.

Người bị tà ma mê hoặc, bừng tỉnh như từ một giấc mơ kinh hoàng, mở mắt thoát khỏi cơn ác mộng.

“Giết... Giết chết hắn...”

Còn có tiếng gào thét của những người đang chém giết với đồng tử thanh y vang lên không ngừng.

Một số tráng sĩ trong thôn liều mạng cầm cuộc và giáo đâm vào tên đệ tử Thanh Y. Lẽ ra những vũ khí này không thể làm hại hắn, hắn cũng mỉm cười chế giễu, thích thú trước vẻ sợ hãi của họ.

Nhưng giờ đây, nụ cười của hắn đột nhiên biến mất.

Cúi đầu ngơ ngác, hắn thấy những dụng cụ nông nghiệp vốn dĩ vô hại giờ đây đã đâm xuyên, cắt đứt bụng mình.

Chúng không hiểu vì sao pháp lực của mình đột nhiên biến mất.

“Chết đi! Đánh chết bọn chúng! Đừng để sót một con nào!”

Giữa đường phố, Chu Đại Đồng và đồng bọn gào thét như những con sói.

Đuổi kịp một đồng tử thanh y đang hạ thủ Tẩu Quỷ Nhân nào đó, họ cùng nhau đánh tới, đồng tử thanh y cũng cảm thấy pháp lực trong thể nội bỗng nhiên bị rút đi trống không.

Mất đi pháp lực của Thanh Y lão gia, thân thể bọn chúng thậm chí còn yếu hơn người bình thường. Tuy nhiên, hung tính của chúng vẫn còn, tên đồng tử thanh y này liền lao tới cắn Chu Đại Đồng.

Nhưng Chu Đại Đồng đã kịp thời tung ra một cú đá hung hăng.

“Bùm!”

Cú đá này mạnh đến mức không ai ngờ tới, trực tiếp hất bay tên đồng tử thanh y kia văng ra hai ba trượng.

Thân hình gã đập vào bức tường đất phía sau, gãy nát bảy tám cái xương.

Bọn tiểu nhị xung quanh đều kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Chu Đại Đồng: “Đại đồng ca, sao người lại mạnh như vậy?”

“Đúng vậy, trước kia chân của người không phải bị gãy sao?”

“...”

Chu Đại Đồng còn ngơ ngác hơn cả họ, lẩm bẩm nói: “Ta... khỏe rồi sao?”

...

...

Chuyện gì đang xảy ra? Vừa rồi là gì?

Trước sự thay đổi bất ngờ của tình thế, mọi người đều suy đoán về ý nghĩa của cảnh tượng vừa chứng kiến.

Hầu hết mọi người đều không hiểu, thậm chí không biết đó có phải là ảo giác hay không.

Chỉ có một số Tầu Quỷ Nhân lớn tuổi, hiểu biết rộng rãi, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, trong lòng dâng lên niềm vui sướng, hai mắt đỏ bừng vì xúc động: “Có phải là Câu Quỷ Lệnh?”

“Cái thứ này đã nhiều năm không xuất hiện rồi?”

“...”

“Bắt giữ...”

Hồ Ma cũng căng thẳng khi thực hiện pháp thuật này. Nếu không có gốc cây già ở bên cạnh, hẳn chắc chắn đã bỏ cuộc.

Lần này làm phép, so với lần trước ở vịnh Ngưu gia, tuy cẩn thận hơn nhiều nhưng vẫn gặp nguy hiểm vài lần, suýt chút nữa là thất bại.

Hình dung một cách trực tiếp, cảm giác thi pháp này giống như dùng một sợi dây thừng nhỏ để trói một con bò đực điên. Cho dù bản thân phương pháp buộc không có vấn đề gì, nhưng cũng lo lắng sẽ bị đối phương phá vỡ, thậm chí húc chết mình...

Nhưng hôm nay, dù sao cũng đã thành công.

Chương 406. Hạ thủ lưu tình

Chương 406: Hạ thủ lưu tình

Nhìn vào vòng gạo trước mặt, một luồng âm khí đang va đập dữ dội. Lực lượng cuồng loạn đến mức những hạt gạo như muốn bị thổi bay.

Bốn viên Âm Cốt ngọc đặt trên bốn góc của vòng gạo cũng rung động dữ dội, như thể sắp văng ra ngoài.

Nhìn sang ba cây nhang bên cạnh, một cây đã gần cháy hết, hai cây còn lại cũng đã gần tàn.

Đây tuyệt đối là hung tướng!

Tuy nhiên, con bò đực điên cuồng bị dây thừng nhỏ trói buộc, nhưng gốc cây già lại có thể khiến nó ngoan ngoãn.

Nó yên lặng ngồi trước mặt Hồ Ma, hơi nghiêng người sang phải, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua, ác quỷ Thanh Y đang cố gắng giãy dụa. Con quỷ dường như cảm nhận được áp lực to lớn, dần dần trở nên yên tĩnh.

Ngọn lửa trong chậu than trước mặt như bị gió mạnh thổi, liên tục bập bùng sắp tắt. Nhưng sau khi gốc cây già nhìn qua, ngọn lửa đột nhiên ổn định lại, thậm chí cháy càng lớn hơn.

Ồn rồi...

Lúc này, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên có gốc cây già làm trấn vật, pháp thuật này không thể không thành công.

Hắn lạnh mặt, nhìn qua con quỷ thanh y trong vòng gạo và quát lớn: “Tên dưới trướng là ai, mau xưng tên ra!”

Bất kể là chiêu linh, sắc linh hay câu linh, việc đầu tiên khi gọi hồn đến là hỏi lai lịch.

Nếu đồ vật được đưa đến chịu nói rõ lai lịch và cam chịu khuất phục, pháp thuật mới có thể tiếp tục tiến hành. Nếu không chịu nói lai lịch, pháp thuật sẽ thất bại.

Nghe tiếng quát hỏi, ác quỷ Thanh Y lại trở nên hoảng loạn, kích động và muốn trốn chạy. Nhưng bóng người trên gốc cây già khẽ hừ một tiếng, khiến nó run rẩy ngã xuống.

Mơ hồ trong vòng gạo, con quỷ hóa thành một bóng ma mặc áo xanh với ngũ quan dữ tợn, quỳ rạp trên mặt đất và run giọng nói:

“Tâu đại lão gia, ta vốn là một thương nhân buôn bán gia súc lừa ngựa. Do vào nhầm hắc điểm, bị người hãm hại, cắt thịt làm bánh bao bán, nội tạng thì cho heo chó ăn, chỉ còn lại một tấm da, chôn vùi nơi đồng hoang.

“May mắn thay, nơi đó có một mả Thái Tuế còn sót lại, ta dính được Thái Tuế chi khí, tu thành đạo hạnh, báo thù. Sau đó, ta mê hoặc một số người lập ra Thanh Y Bang, chỉ vì kiếm được huyết thực để nuôi dưỡng bản thân. Sau đó, ta nhận được sắc lệnh của Mạnh gia, đến nay cũng đã hơn ba mươi năm...”

“...”

“Một tấm da người mà cũng thành tinh?”

Hồ Ma im lặng lắng nghe, lòng thầm kinh ngạc.

Ngay cả những người chết không toàn thân, đầy bụng oan khuất cũng chỉ có thể hóa thành âm uế, không thể làm gì to tát.

Vậy mà con quỷ thanh y này vốn chỉ là một tấm da người, lại có thể tu luyện thành tà ma làm loạn cả một châu?

Tuy nhiên, nghĩ lại, nó thành đạo hạnh nhờ huyết nhục của Thái Tuế, điều đó cũng không có gì kỳ lạ. Bất cứ thứ gì dính

đến Thái Tuế lão gia đều có khả năng xảy ra những điều kỳ quái.

Bản thân hắn vốn là một người chết, chẳng phải cũng nhờ huyết nhục của Thái Tuế mà cưỡng ép sống lại hay sao?

Nghe nó nhắc đến sắc lệnh, mở huyết thực, Hồ Ma mơ hồ nhận ra rằng những tà ma lớn này có một hệ thống quy củ nghiêm ngặt, phân chia lợi ích và địa bàn. Nếu muốn hỏi, có lẽ có thể hỏi từng cái một.

Nhưng lúc này, trong lòng hắn đang giận dữ, không quan tâm đến điều gì khác, chỉ quát lớn: “Chỉ là một con quỷ, dám làm loạn tứ phương, hại tính mạng người, bỏ qua ranh giới âm dương, ta hỏi ngươi, ai cho ngươi gan to như vậy?”

“Lão gia tha mạng...”

Con quỷ thanh y sau khi bị bắt đến đã mất hết can đảm. Bây giờ, gốc cây già ở bên cạnh khiến nó cảm thấy như bị một ngọn núi lớn đè nặng.

Hơn nữa, nam tử ở phía sau chậu than tỏa ra một luồng khí tức giận dữ và khó lường, khiến nó lập tức đau khổ cầu khẩn: “Ta cũng là thân bất do kỷ, ta nhận lệnh từ cấp trên, không thể không nghe theo. Thứ hai...”

“Thứ hai, ta cũng bị nhân vật thiết lập đàn thúc đẩy, không phải cố ý làm loạn...”

“Nếu ta không tự mình cảm nhận, ta còn tin lời ngươi...”

Nghe nó cầu khẩn, Hồ Ma càng tức giận hơn. Hắn biết rõ con quỷ thanh y này có liên quan đến nhà họ Mạnh.

Càng biết rằng pháp lực làm loạn một châu này đến từ con quỷ này, lại thêm việc triệu hồi nó là để giết nó, những lời hỏi trước đó chỉ là để làm theo thủ tục. Bây giờ sát tâm trong hắn bùng phát, vô thức nhìn về phía gốc cây già.

Gốc cây già hiểu ý Hồ Ma, nhẹ nhàng gật đầu, khiến lòng Hồ Ma bình tĩnh: “Sự thật đã rõ ràng, còn dám chối cãi?”

Hồ Ma lạnh lùng nhìn ác quỷ Thanh Y trong chậu than, miệng lẩm bẩm chú ngữ. Ngọn lửa bùng lên dữ dội, âm phong cuồng nộ, bầu không khí trở nên u ám.

Theo tiếng chú vang lên, những hình nhân do sợi đăng tạo thành biến thành những chiến binh áo giáp, tay lăm lăm đao kiếm, tiến về phía ác quỷ đang hoảng sợ giãy dụa.

Gốc cây già khẽ nhấc tay, thân hình ác quỷ lập tức thu nhỏ lại, sức phản kháng cũng yếu dần. Lưỡi đao sắc bén kề sát cổ họng nó.

“Thế huynh, thủ hạ lưu tình!”

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói mang theo ý cười vang lên bên tai Hồ Ma.

Chương 407. Người Mạnh gia

Chương 407: Người Mạnh gia

Tâm Hồ Ma run lên, dừng đọc chú, con dao gác lại giữa không trung.

Mà Hồ Ma thoáng nhìn, ngọn lửa trước người mình vốn đã đốt cực vượng, lại tại thời khắc này, bỗng nhiên nhanh chóng thu liễm, phảng phát như muốn trực tiếp tắt đi, may mắn tại thời khắc này, gốc cây già nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, ngọn lửa mới đột nhiên ổn định, sau đó lại vượng trở lại.

Hồ Ma hiểu ngay, người nhà họ Mạnh đã đến.

Trước đây, khi quyết định dùng Trấn Tuế Thư để trừ khử ác quỷ Thanh Y, hắn đã biết người này sẽ xuất hiện.

Hắn nhìn quanh nhưng không thấy bóng người nào. Nhưng ở bên trong vòng gạo, trên người của ác quỷ Thanh Y lại mơ hồ có một tấm bùa chú phát sáng.

Bùa chú tỏa ra ánh sáng kim quang, mơ hồ biến thành hình một tiểu nhân chấp tay chào Hồ Ma và nói:

“Ta đến đây chỉ để báo phỏng hậu nhân nhà họ Hồ.

“Ta không ngờ rằng không mời được thế huynh hiện thân. Hóa ra thế huynh đã biết Trấn Tuế bí pháp từ lâu. Thật là may mắn...”

Hồ Ma thấy người này xuất hiện, tim đập nhanh, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh và nhìn hắn ta:

“Người xúi giục ác quỷ Thanh Y, gây họa cho dân lành, bức ta xuất hiện...”

“... Là do người làm sao?”

“Sao lại như vậy chứ?”

Người kia mỉm cười nhạt nhạt:

Bóng người kia nhàn nhạt cười: “Ta là người nhà họ Mạnh, tuy biết thông âm khu quỷ, nhưng làm sao lại làm chuyện gây ra tai họa một phương như vậy?”

Hồ Ma đoán được tính tình của người này, rõ ràng không kiêng nể gì cả, nhưng vẫn muốn giữ thể diện. Hắn xúi giục ác quỷ Thanh Y làm chuyện này, nhưng sẽ không thừa nhận, như thể đang cố giữ gìn danh tiếng nhà họ Mạnh.

Cũng có khả năng hắn chỉ là họ hàng xa của nhà họ Mạnh, sợ gánh trách nhiệm cho việc này.

Lười nhác tiếp lời, Hồ Ma chỉ cười lạnh: “Làm chuyện xấu còn muốn mặt mũi?”

“Vậy người nói xem, vất vả mời ta ra đây để làm gì?”

Bóng người kia nghe vậy, hơi thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ta đến đây bái phỏng vì có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

“Mong thể huynh đừng chê bai, dành chút thời gian gặp mặt một lần.”

Hồ Ma cười lạnh: “Ta sẽ tự đến gặp nhà họ Mạnh, nhưng bây giờ không rảnh.”

“Nếu không muốn gặp, nghe ta nói một câu cũng tốt.”

Người nhà họ Mạnh nghe vậy, không hề bất ngờ, mà lập tức nói: “Thế huynh, thực không dám giấu giếm, ta trước khi đến, đã gặp Bạch gia nãi nãi. Lão nhân gia tính tình cương

ngạnh, ôm thù cũ, không chịu lấy đại cục làm trọng, nhưng thế huynh nên hiểu rõ sự nguy cấp...”

“Mặt khác, chín họ đang chờ đợi người Hồ gia các người trở về, mới có thể giải quyết chuyện lớn kia.”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng chấn động.

Bạch gia nãi nãi mà người này nhắc đến, chính là bà bà của hắn.

Hắn không biết bà hiện giờ ra sao.

Hơn nữa, lời nói của người nhà họ Mạnh thật kỳ quái. Hắn nói chờ mình trở về, chẳng lẽ người muốn hại mình trước đây không phải là nhà họ Mạnh?

Chỉ cần mình không ngốc, sẽ không trở về. Hắn không thể không hiểu đạo lý này, vậy tại sao còn nói như vậy?

Mặt khác chín họ đang chờ người Hồ gia trở về, giải quyết chuyện lớn gì?

Trong lòng của hắn vội vàng, suýt nữa là đã hỏi ra, nhưng cũng lập tức nhắc nhở mình. Có thể nghe ra được, người nhà họ Mạnh này tựa hồ cho rằng mình biết chuyện gì đó.

Nhưng trên thực tế, hắn chuyển sinh đến đây, hoàn toàn không biết gì về chuyện của Hồ gia và Mạnh gia. tiền bối gốc cây già cũng chỉ biết rằng hắn mất đi ký ức, không hiểu rõ những ân oán kia. Bọn họ không thể biết điều này.

Bây giờ nếu hắn hỏi, không chỉ khiến đối phương cảnh giác, mà còn bỏ lỡ cơ hội này. Tâm tư hắn thay đổi nhanh chóng, liền cười lạnh nói:

“Người nhà họ Mạnh các người bản lãnh lớn, cần gì phải tìm ta trở về? Tự mình làm chuyện kia không tốt sao?”

...

Người nhà họ Mạnh nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của Hồ Ma, cười khỏ: “Thế huynh nói đùa...”

“Chuyện lớn quan trọng kia, thiếu ngươi làm sao có thể thành công?”

...

“Ta?”

Hồ Ma càng thêm nghi hoặc, nhưng khi suy nghĩ kỹ hơn, hắn lại cảm thấy ánh mắt của gốc cây già đang nhìn mình.

Hắn biết đây là tiên bối đang nhắc nhở mình, không thể trì hoãn.

Hắn dừng lại một chút, rồi bình tĩnh nói: “Ngươi dùng biện pháp này ép ta ra, chỉ là để nói câu nói này?”

“Ta cũng có câu nói muốn nói với ngươi.”

...

Người nhà họ Mạnh giật mình, vội hỏi: “Cái gì?”

Hồ Ma thở phào một hơi, quát lên: “Lập tức rút khỏi Minh Châu phủ, và đừng bao giờ quay lại!”

Tiếng quát này mang theo oán khí tích tụ của mấy ngày qua, sắc mặt đỏ bừng. Nếu không phải đạo hạnh của hắn không đủ, và gốc cây già không chịu giúp đỡ, Hồ Ma đã có ý định giữ lại người nhà họ Mạnh này và chém đầu hắn.

Tuy nhiên, mặc dù đã quát to như vậy, trong lòng hắn vẫn không chắc chắn, lo lắng rằng mình không dọa được y. Hắn không ngờ rằng khi người nhà họ Mạnh nghe vậy, chỉ khẽ thở dài.

“Đã nói xong câu nói này, ta tất nhiên sẽ đi.”

Chương 408. Chuyển lời

Chương 408: Chuyển lời

Y nhàn nhật nói, lại vái chào Hồ Ma. Hồ Ma không biết y là thật lòng khách sáo hay đang âm mưu gì, nhưng có gốc cây già bảo vệ, hắn cũng không sợ.

Chỉ nghe y hạ giọng nói: “Thế huynh cũng không cần phải nổi giận như vậy. Ta chỉ mong người hiểu rằng chuyện giữa Hồ gia và Mạnh gia chỉ là chuyện nhỏ.”

“Việc tiếp theo được định đoạt trong đình thạch, không thể vì nhất thời tùy hứng mà không nghe...”

...

“Chuyện được định đoạt trong đình thạch không phải là mình ước sao? Chẳng lẽ còn có chuyện gì khác?”

Hồ Ma cảm thấy tò mò, nhưng cũng biết không thể trì hoãn. Người nhà họ Mạnh bản lĩnh lớn, thủ đoạn nhiều, hiện tại hắn tuy an toàn, nhưng cũng không chắc họ có cách nào dòm ngó mình. Hắn lớn tiếng quát: “Chuyện của Hồ gia, đến lượt người xen vào sao?”

“Cút đi!”

...

“Người...”

Tên tí hon màu vàng liên tục bị quát mắng hai lần, rõ ràng có chút không kiềm chế được hỏa khí.

Y đến đây để truyền lời, đã cố gắng giữ lễ độ, nhưng bị mắng một lần đã là quá đáng, bị mắng hai lần, y không thể

không phần nộ.

So với tên này, Trịnh hương chủ còn bình tĩnh hơn. Lần đầu tiên bị Hồ Ma và Dương Cung mắng, Trịnh hương chủ cũng tức giận, nhưng sau nhiều lần bị mắng, ông ta đã quen và không còn để tâm.

Tuy tức giận, nhưng y cũng biết phải nhẫn nhịn. Nhìn ra Hồ Ma thực sự không muốn giao lưu, y đã truyền lời xong và định rời đi.

Lúc này, Hồ Ma phát hiện ra y có vẻ như sắp sửa rời đi, và cũng nhận ra y đang tức giận, liền vội vàng lên tiếng: “Chờ một chút.”

Tên tí hon màu vàng giật mình quay đầu lại nhìn Hồ Ma, hay đúng hơn là nhìn chậu than: “Thế huynh...”

Hồ Ma hỏi: “Tên người là gì?”

Tên tí hon màu vàng sắc mặt hơi biến đổi, thản nhiên nói: “Ta là người nhà họ Mạnh, mang thành ý đến truyền lời. Thế huynh không cần hỏi tên của ta...”

“Chỉ là đưa tin, xác thực không cần hỏi tên.”

Hồ Ma điềm nhiên nói: “Nhưng làm loạn một phủ, hại vô số người, cũng nên hỏi thăm danh tự, mới biết tìm ai đền mạng.”

...

Tên tí hon màu vàng kinh hãi, giọng run rẩy: “Là ác quỷ Thanh Y quấy phá, là Tẩu Quỷ Nhân dưới trướng của Hồng Đăng, không liên quan gì đến ta...”

“Cháu trai này diễn hay nhỉ...”

Hồ Ma nghe vậy đã hiểu rõ. Mạnh gia quả nhiên không dám nhận việc làm loạn một châu này.

Nhưng tức giận trong lòng, hắn càng quát lớn: “Phải hay không, chính ngươi rõ ràng. Bây giờ, ta chỉ cần ngươi báo tên.”

Tên tí hon màu vàng sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói: “Lời nhần đã đưa tới, cáo từ!”

Nói rồi, y hóa thành một sợi kim quang, dường như muốn bỏ chạy ra khỏi pháp đàn đang nổi lên âm phong này. Cái pháp đàn này có thể vây khốn ác quỷ Thanh Y, nhưng với y mà nói, lại như muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

“Nhập pháp đàn của ta, ngươi muốn đi là đi được sao?”

Hồ Ma sầm mặt quát, pháp đàn trước người bỗng nhiên cuồng phong gào thét: “Trối lại cho ta!”

Cùng lúc đó, gốc cây già nhìn Hồ Ma với vẻ thương thức. Không biết ông ta làm gì, tên tí hon màu vàng tưởng chừng như đã thoát đi, lại đột nhiên va vào thứ gì đó, lảo đảo ngã quỵ, bị cuốn vào vòng xoáy trong pháp đàn.

Tên tí hon màu vàng hoảng sợ hét lên: “Thế huynh, mười họ bản gia có thạch đình chi minh, chẳng lẽ ngươi còn muốn giết ta?”

Hồ Ma nghe ra sự hoảng loạn trong lời nói của y, càng thêm yên tâm.

Ngay từ đầu, hắn chỉ muốn dọa y đi. Dù sao đây là người nhà họ Mạnh, một tiểu chương quỹ Hồng Đăng Hội như hắn không thể làm gì được họ.

Bình thường, hắn đập đầu cầu xin họ cũng chưa chắc họ để ý.

Nhưng bây giờ, hắn đã thi triển pháp thuật, đối phương vì muốn đối thoại với hắn, đã động tay chân lên trên người của ác quỷ Thanh Y.

Vậy cũng đồng nghĩa với việc y đã xâm nhập một phần vào pháp đàn của hắn. Mà pháp đàn này còn có gốc cây già tọa trấn, vậy sao có thể để người nói đi là đi?

Hắn không hiểu rõ Thạch Đình Chi Minh bao gồm những gì, nên thuận theo lời y sẽ dễ lộ tẩy.

Nghĩ đến lời của gốc cây già trước đó, hắn nhìn đối phương cười lạnh, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Mười họ bản gia tự có thạch đình chi minh, nhưng cái này, thì mắc mớ gì tới người?”

...

“A?”

Tên tí hon màu vàng, hay đúng hơn là người nhà họ Mạnh, nghe vậy sợ hãi: “Hắn nhìn ra ta không phải người bản gia?”

Lúc đầu, y vô cùng tự tin và bình tĩnh khi đối thoại với Hồ Ma, tự cho rằng mình đã sắp xếp mọi thứ chu đáo. Nhưng giờ đây, khi nghe những lời này, y như bị vạch trần bộ mặt thật.

Dũng khí tan biến, y vội vàng muốn đào tẩu, nhưng trong pháp đàn, áo bào lắc lư, tiếng xích sắt vang lên, trói chặt y lại.

Tên tí hon màu vàng như mất đi kiểm soát, quỳ rạp xuống trong đàn, nói: “Ta tên Mạnh Tư Trọng, nhà ở Táo Sơn Hạt Tử Lĩnh, sinh thần...”

Nhưng khi nói đến đây, tên tí hon màu vàng bỗng nhiên nứt vỡ, bắn tung tóe ra những tia lửa.

Bình thường, chỉ cần một sợi thần hồn bị câu vào pháp đàn, cũng có thể hỏi ra lai lịch của nó, không dám không nghe theo. Việc tên tí hon màu vàng tự bạo cho thấy người nhà họ Mạnh có thủ đoạn cao cường, cường ép cắt đứt liên hệ.

Hồ Ma trong lòng hơi lạnh, nhận ra người nhà họ Mạnh này khó đối phó, nhưng cũng ghi nhớ kỹ tên của y.

“Phốc...”

Cùng lúc đó, tại trấn Chu Môn, trong đại trạch viện được Hồng Đăng Nương Nương đích thân canh gác, quý nhân Mạnh gia đột nhiên mở mắt ra, sắc mặt trắng bệch, đầy vẻ kinh sợ, trầm giọng nói:

“Hồ...”

Vừa dứt lời, y đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nhắm mắt hồi lâu mới nói tiếp:

“Người nhà họ Hồ, quả thật bá đạo...”

Chương 409. Sợ hãi tột độ

Hai nha hoàn ở hai bên hộ pháp cho quý nhân Mạnh gia, một người cầm khánh, một cầm phát trần, đứng im như tượng.

Thấy Mạnh gia quý nhân phun máu tươi, họ hoảng hốt vội vàng bước đến định đỡ, nhưng bị y đẩy ra. Sắc mặt y trắng bệch, trong mắt lấp lóe tia máu, gân xanh dưới da như những con giun dữ tợn đang bò.

Hai nha hoàn hoảng sợ, xoay người mở hộp gỗ, một người nhẹ nhàng gõ khánh gọi tà ma hộ pháp.

Nhưng Mạnh Tư Trọng vội vàng nắm lấy cánh tay của nha hoàn cầm khánh, quát khê: “Đừng gọi bọn chúng đến...”

“Ta...”

Y vừa dứt lời, lại suýt nôn ra máu. Nhịn nửa ngày, y mới chậm rãi nói: “Sinh hồn bị thương, không thể gặp ngoại nhân...”

“A?”

Nha hoàn cầm khánh sững sờ. Nha hoàn kia vội vàng lấy từ trong hộp một viên huyết thực hoàn có hoa văn kim tuyến, đưa đến bên miệng Mạnh Tư Trọng. Thấy y không nuốt, lo lắng nói: “Công tử, người vừa mới... Gặp người nhà họ Hồ rồi sao?”

“Gặp rồi, lời đã truyền đến, việc của ta đã xong.”

Mạnh Tư Trọng trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi há miệng ăn viên huyết thực, nhưng sắc mặt không hề chuyển biến tốt đẹp, ngược lại còn lộ vẻ phẫn hận: “Chỉ là buồn cười...”

“Ta vốn cho rằng Tam thúc cử ta đi vì Mạnh gia truyền tin, chỉ là việc lộ mặt đơn giản, thật đúng là... diu dất ta đây!”

...

“VẬY...”

Hai nha hoàn đều hoảng hốt, không biết nói gì.

Y khoát tay áo, ra hiệu họ im lặng, vẻ mặt sa sút tinh thần, trầm giọng nói: “Đi thôi, rời khỏi đây rồi nói.”

“Bất kể nơi này xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không lưu lại được...”

“Hủy đạo hạnh của ta, làm tổn thương sinh hồn ta...”

Y nói nhỏ, càng nói càng phẫn nộ, đến cuối cùng, lại có chút sợ hãi: “Người nhà họ Hồ chịu nhiều thiệt thòi như vậy, sau này sẽ trở nên hung ác...”

...

...

“VẬY...”

Lúc này, Hồ Ma hỏi tên người nhà họ Mạnh, liếc nhìn gốc cây già. Được gốc cây già cho phép, hắn nhìn vào pháp đàn.

“Đại lão gia trên đàn tha mạng, Mạnh gia thiếu gia cứu mạng ta a...”

Bị quý nhân Mạnh gia bỏ rơi, ác quỷ Thanh Y trong đàn sợ hãi tột độ, liên tục dập đầu cầu xin tha mạng.

“Thứ gì, gây ra đại họa này, còn muốn ta tha mạng cho ngươi?”

Hồ Ma quát lớn, lại lần nữa niệm chú.

Thân hình mặc áo đen trong vòng gạo đã đè lại ác quỷ Thanh Y lúc nãy. Bây giờ nghe tiếng niệm chú, âm phong lại

nổi lên, tiếp tục hành hình, sát khí cuộn cuộn ập đến.

Không ai quan tâm đến lời cầu xin tha mạng của ác quỷ Thanh Y. Đại đao chém xuống, một tiếng xùy vang lên, đầu của nó rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, trong một thị trấn nhỏ không tên thuộc Minh Châu phủ, có một tòa trạch viện được canh gác nghiêm ngặt. Nơi sâu nhất, trong quan tài hoa lệ, một thi thể được người dân hương hỏa ngày đêm, thỉnh thoảng còn được cho ăn da người và máu tươi. Bỗng nhiên, quan tài nứt ra bốn năm phần, vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Trước đây, Minh Châu phủ vốn có sáu bảy nơi xảy ra náo động quỷ dị, khiến người dân đau đầu. Tuy có cao nhân trong môn đạo ở đó, họ đều nhận ra rằng nguồn gốc của náo động này chính là ác quỷ Thanh Y đã thua trận đấu pháp với Hồng Đăng Nương Nương tại thị trấn Chu Môn. Tuy nhiên, họ cũng lờ mờ đoán được rằng đằng sau sự náo động của ác quỷ Thanh Y có bóng dáng của một thế gia nào đó.

Vì vậy, trong vài ngày qua, họ chỉ cố gắng hết sức đề trừ tà và bảo vệ người dân. Tuy nhiên, náo động ngày càng nhiều, khiến họ bất an. Cho đến một nén hương trước, ác quỷ Thanh Y đột nhiên bị bắt đi, họ mới an tâm lại.

Khi ác quỷ Thanh Y bị bắt đi, người dân bình thường cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, nên họ reo hò vui mừng.

Chỉ những cao nhân trong môn đạo mới hiểu rằng việc ác quỷ Thanh Y bị bắt đi chỉ là mới bắt đầu.

Bọn họ chờ đến khi mặt trời ló dạng, tâm trạng thấp thỏm bất an chờ đợi.

Trong số đó, có chương quỹ của Thảo Tâm Đường ở Minh Châu thành. Hấn phụng mệnh của tiểu thư, tại cửa hàng đốt

một ngọn nến, sau đó ngồi bên cạnh, con mắt luôn nhìn chòng chọc vào ngọn lửa.

Có thể cảm nhận được, tiểu thư vốn không thích xuất đầu lộ diện, cũng đang ở lầu hai, chú ý đến động tĩnh của ngọn nến này.

Có phủ nha ở Minh Châu phủ, vị chương hình từ lâu không lộ diện, cũng đã đổi quan phục, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn chăm chăm lệnh tiễn trên mặt bàn.

Còn có trong ngõ nhỏ đầy hoa mai, có người đang theo dõi giếng nước trong viện.

Ngoài ra, còn có chiếc đèn lồng đỏ được thắp sáng ban ngày treo ở thị trấn Chu Môn.

Trong mắt Hồ Ma, đầu ác quỷ Thanh Y bị chém rơi giống như một loại ảo ảnh, mơ hồ không rõ.

Chỉ một đao chém xuống, xuy một tiếng, âm khí bốn phía hình thành từng đạo cuồng phong mạnh mẽ, xen lẫn tiếng kêu khóc tuyệt vọng từ nhỏ đến lớn, đột nhiên xông ra khỏi vòng gao.

Ngay khi xông ra khỏi vòng gao, cuồng phong lập tức hình thành, thổi bay cây cối trên Lão Âm Sơn ngã trái ngã phải.

Tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của ác quỷ Thanh Y đã được rất nhiều người nghe thấy.

Đặc biệt là những người trong môn đạo, đạo hạnh càng sâu, nếu từng tiếp xúc với tà ma, càng nghe rõ tiếng hét thảm thiết này.

Chương 410. Bỏ đi không nói lời nào

Chương 410: Bỏ đi không nói lời nào

Cùng lúc đó, tại Thảo Tâm Đường ở Minh Châu thành, chương quỹ nhìn thấy ngọn nến trước mặt mình đột nhiên tắt ngúm, không chút do dự, kinh hãi đứng bật dậy, run giọng kêu lên lâu: “Tiểu Đông gia, chết rồi, đúng là chết rồi.”

“Đây là tà ma đã có thành tựu lớn, vậy mà... Cứ như vậy chết rồi...”

...

Lời nói còn chưa dứt, hắn đột nhiên im bật, không thấy tiểu thư trên lầu xuống, chỉ thấy con mèo mà nàng nuôi chạy xuống.

Nó tròn tròn đôi mắt màu hồ phách, nhìn chòng chọc vào ngọn nến đã tắt trên quây.

Trong phủ nha Minh Châu thành, chương hình nhìn “Trảm” lệnh tiễn trong ống gỗ ở trên bàn, vô thanh vô tức, bỗng nhiên tự động nhảy ra khỏi ống gỗ, cách cách một tiếng rơi xuống đất.

Cũng là thông suốt đứng dậy, bỗng nhiên thấy ớn lạnh, nhìn “Trảm” lệnh tiễn, hắn lặng im hồi lâu, cuối cùng, ngay cả nhặt cũng không, bước nhanh ra cửa.

Trong ngõ hoa mai, có người nhìn vào giếng nước, bỗng nhiên nhuộm màu đỏ.

Hít thở sâu, thì thầm: “Lại thật sự ở đây?”

Cùng lúc đó, chiếc đèn lồng đỏ treo ở cổng thị trấn run lay bầy, ngọn lửa gần tắt.

Làm gì đây?

Mình khó khăn mới có lệnh xây miếu, sắp hết khô rồi...

Kết quả lại biết được, ngay tại Minh Châu phủ này, lại có người có thể chặt đầu mình?

Lòng rung động, muốn hỏi quý nhân trong nhà: “Cái miếu này không xây được hay không?”

Nhưng vừa ngẩng đầu, lập tức hoảng sợ suýt ngã.

Toà nhà này, vị quý nhân kia đã không thấy, cả nha hoàn, khiếu liễn, người hầu, đồ vật đều biến mất.

Đây là quý nhân Mạnh gia mà...

Hắn làm sao đi khỏi, lặng yên không một tiếng động, không cần nghi trượng, không dấn dò gì?

Nghĩ thật lâu, Hồng Đăng Nương Nương mới bừng tỉnh: “Chẳng lẽ, hắn cũng sợ người kia?”

...

...

Tại Lão Âm Sơn, Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào vòng gạo.

Ác quỷ Thanh Y đã bị trảm, nhưng trong vòng gạo còn ẩn chứa một luồng âm khí, chính là thứ mà Hồ Ma đã tiện tay câu đến khi này.

Lúc này, nó đang núp ở một góc trong vòng gạo, phủ phục run rẩy.

Hồ Ma nhìn về phía Trịnh hương chủ, Trịnh hương chủ cũng đang cố gắng nhìn rõ người đang ngồi trên đàn, nhưng

không thành công.

Bị câu đến đây, ông ta chỉ có thể thấy cảnh tượng trang nghiêm nơi đây: một cung điện nguy nga mà ông ta chỉ có thể cảm nhận nhưng không thể chạm vào, xung quanh là tượng sấm nghiêm, phía trước là ngọn lửa ác quỷ hùng hực. Ông ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy bị khí tức cổ xưa và nặng nề đè nén không thể cử động.

Ông ta đã chứng kiến cảnh người của Mạnh chịu hình phạt và ác quỷ Thanh Y bị trảm, nhưng không hề nói lời nào hay cầu xin tha mạng.

Hồn phách của ông ta chưa tan, vẫn còn khả năng suy nghĩ của người sống, nên ông ta là người hiểu rõ nhất chuyện gì đang xảy ra. Ông ta cũng biết vị khách trước mặt này đến từ đâu.

Ông ta đã làm loạn bảy địa phương, mà người này thuộc về một trong bảy địa phương đó. Ông ta không ngờ rằng sẽ có người từ nơi đó xuất hiện.

Ngay từ khi người nhà họ Mạnh lên tiếng, ông ta đã mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng chính ông ta cũng không thể tin được.

Là một Tẩu Quỷ Nhân, ông ta hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình. Dù cho những gì đang diễn ra trước mắt vượt ngoài sức tưởng tượng, nhưng bản chất đây chính là một trận đấu pháp giữa các Tẩu Quỷ Nhân.

Ông ta là người xuất thủ, lấy hoàng cờ làm đàn, đá làm tế, canh khô làm kiếm, mượn thế của quý nhân để thúc đẩy ác quỷ Thanh Y, làm loạn một châu.

Trước đây chưa từng có ác quỷ nào mạnh mẽ như vậy được ông ta thúc đẩy, thậm chí ông ta còn có cảm giác như mình có thể làm được mọi thứ.

Sau đó, ông ta thấy một người khác cũng lên đàn, ra lệnh một tiếng, không chỉ câu đi ác quỷ Thanh Y đang quấy phá mà còn cả bản thân ông ta, người đang lên đàn.

Rốt cuộc là ai, lại có bản lĩnh bá đạo như vậy?

Chỉ có ông ta tự mình biết, lá cờ vàng đầu tiên bị cắt đứt chỉ về hướng Nam. Nói cách khác, vị hiện thân cuối cùng này, chính là người mà vì một chút tư oán, ông ta đã chủ động thêm vào trong danh sách?

Chẳng lẽ...

...

Ngay lúc Trịnh hương chủ đang suy nghĩ, Hồ Ma trên đàn cúi đầu nhìn luồng âm khí thuộc về Trịnh hương chủ dưới đàn, trầm ngâm hồi lâu. Sau đó, hắn đột nhiên phun ra một luồng âm khí về phía chậu than trước mặt.

Hắn có thể biến tạng phủ từ sống thành chết, nên tự nhiên có thể phun ra âm khí để thổi tắt ngọn lửa.

Sau khi thổi tắt ngọn lửa, hắn nhìn thẳng vào Trịnh hương chủ, bình tĩnh nói: “Ngẩng đầu lên, nhìn ta.”

Chương 411. Thật sự là người

Chương 411: Thật sự là người

Đạo âm uế kia run lẩy bẩy, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gương mặt kia hư ảo, nhưng rõ ràng vẫn nhận ra, đó chính là bộ dáng của Trịnh Hương chủ Hồng Đăng Hội.

Vừa nhìn thấy Hồ Ma, biểu hiện của ông ta lập tức trở nên vô cùng tuyệt vọng.

Ngọn lửa trong chậu than bị thổi tắt, ông ta nhìn thấy xung quanh trở lại bình thường. Trước mắt chỉ có một vòng gạo vẽ thành vòng tròn, vài sợi tơ hồng mỏng manh như không thể nhìn thấy, một đoạn cây già, và vài khối Âm Cốt ngọc... Thậm chí không có tế phẩm.

Ông ta cũng nhìn thấy Hồ Ma đang ngồi trên sườn núi, tiêu chương quỹ trẻ tuổi non nớt, phảng phất như một hơi thở có thể thổi ngã.

Nhưng điều này đáng lẽ khiến ông ta giật mình, thế mà ông ta lại không hề cảm thấy bất ngờ, tựa hồ như đặc biệt sợ hãi một chuyện gì đó, tưởng chừng như không thể xảy ra lại biến thành sự thật, nhưng khi nó thực sự xảy ra, lòng ông ta lại chết lặng.

“Là người...”

Hồ Ma nghe thấy ông ta yếu ớt nói: “Thật sự là người a...”

“Nhưng, thế nào lại là người đây...”

“...”

Hồ Ma cũng lạnh mặt nhìn ông ta, trong lòng đối với vị Trịnh Hương chủ này có nhiều cảm xúc phức tạp. Lần này sự tình âm ỉ quá lớn, có hai người từ đầu không nên bị cuốn vào, bởi vì khoảng cách cấp độ quá xa.

Một là mình, một là vị Trịnh Hương chủ này.

Hắn cũng không hiểu làm sao ông ta có thể lấy được lòng tin của nhà họ Mạnh, để ông ta gánh vác cái nôi to đùng này.

Lúc này phần nộ cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ có hoang đường xen lẫn bất đắc dĩ, nhìn ông ta nói:

“Nếu không phải ngươi, ta sợ là còn không thể tiến hành chuyện này!”

“Ta chỉ không hiểu rõ ý nghĩ của ngươi, em vợ của ngươi, ta không tự tay hại chết, sao ngươi lại nhắm vào ta?”

“...”

“Ngoại trừ...ngoại trừ ngươi, ta còn có thể nhắm vào ai đây?”

Trịnh Hương chủ run lẩy bẩy, nhưng có lẽ vì biết mình không thể trốn thoát, ngược lại lại thông dong hơn so với tên ác quỷ Thanh Y.

Ông ta lẩm bẩm, phảng phất như tự nói với chính mình:

“Ta rơi vào rãnh nước bắn chờ chết, liền thề độc rằng ai cứu ta, ta sẽ báo đáp bằng phú quý. Sau đó, gia đình họ đã cứu ta, giúp ta bốc thuốc, còn cho ta bát canh nóng uống...”

“Đại ân này khiến ta thề phải bảo vệ họ một nhà phú quý. Cho dù họ vụng về tham lam, ta vẫn tin rằng với bản lĩnh của mình, ta có thể bảo vệ họ.”

“Nhưng Trâu Tử chỉ vì một chút lòng tham mà rơi vào trong chảo dầu chết thảm...”

“Người muốn nói hắn là người xấu, vậy trong gia đình họ, so với nhạc phụ ta còn có bà nương, lại đơn thuần hơn nhiều. Bao gồm cả ta, hắn là người đơn thuần nhất trong gia đình này...”

“Ta không báo thù sao?”

Ông ta cũng có chút đương nhiên, ngẩng đầu nhìn Hồ Ma: “Ta nếu không giúp hắn báo thù, bà nương cùng nhạc phụ sẽ nhìn ta như thế nào? Trong hội người lại nhìn ta như thế nào?”

“Nhưng ta muốn giúp hắn báo thù, trừ tìm người, chẳng lẽ còn có thể tìm hai vị hộ pháp, chẳng lẽ còn có thể tìm Hồng Đăng Nương Nương?”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, nhin không được bật cười, tự giễu nói: “Cho nên, cũng bởi vì chỉ có ta, người mới có thể trêu chọc được?”

Trịnh Hương cũng muốn cùng cười, nhưng cười cười, ngược lại như khóc.

Đúng vậy a, chỉ có người này, mình mới chọc nổi...

... Chỉ là, bây giờ nguyên do này, cũng là trò cười lớn nhất trên đời này..

“Giang hồ hiểm ác, hiện tại ta lại rơi vào trong tay loại người như người...”

Hồ Ma nghe vậy, mơ hồ hiểu được ý nghĩ của ông ta, nhưng cũng lười đi hiểu rõ, chỉ than thở một tiếng, nhìn ông ta và nói: “Nhưng sự việc lần này âm ỉ lớn như vậy, người có biết kết cục của mình sẽ thế nào không?”

Trịnh Tri Ân ngăn người một lúc rồi lắc đầu: “Quá lớn, ta không thể tưởng tượng nổi.”

Hồ Ma nói: “Ta cũng không tưởng tượng được, quả thật quá lớn, ngược lại cũng nhờ vậy mà nhìn thấy giới hạn thấp nhất của thế đạo này.”

“Nhưng có một điều phải rõ ràng, chuyện này không phải do một mình người có thể gánh vác.”

“...”

“Đúng vậy...”

Trịnh Tri Ân thở dài nặng nề, nói: “Sớm có tin đồn về yêu nhân quấy phá trong triều đình, chỉ không biết hiện tại còn hay không...”

“Đúng vậy.”

Hồ Ma nhìn ông ta đồng cảm, nói: “Chỉ sợ gia đình nhạc phụ người sẽ bị người liên lụy...”

Trịnh Hương chủ mím cười khổ, nhưng không thể cười nổi, chỉ ngẩng đầu nhìn Hồ Ma.

Hồ Ma lười nói chuyện với hắn, khoát tay áo, đột nhiên phun ra một luồng Chân Dương Tiễn, đánh tan hồn phách của ông ta.

Cùng lúc đó, ở trên đồi hoang bên ngoài trấn Chu Môn, giá gỗ và cờ vàng do Trịnh Hương chủ dựng lên, cùng với tảng đá tế phẩm và kiếm bằng sành khô, đều bị tan tác. Ông ta chỉ ngơ ngác ngồi trong pháp đàn hỗn độn.

Hồ Ma thổi tan hồn phách ông ta tại Lão Âm Sơn, khiến ông ta ở đây bỗng nhiên ngốc trệ, như một con rối.

Đây là triệu chứng của thi pháp bị phản phê.

Chương 412. Yêu nhân làm loạn

Chương 412: Yêu nhân làm loạn

Nó nghiêm trọng hơn so với những người mất hồn mà Hồ Ma gặp ở từ đường nhà họ Mã. Hồn phách của những người đó vẫn còn, nhưng Trịnh Hương chủ thì hồn phách đã bị thổi tan, lại gặp pháp thuật phản phệ, nên mất đi sinh cơ trong nháy mắt.

Đồng tử thanh y cũng bị bách tính phần nộ giết chết. Người nhà họ Mạnh không chào hỏi một tiếng liền đi. Nơi này thành nơi bị lãng quên. Nếu không ai tới, Trịnh hương chủ sẽ phơi thây trên đỉnh núi, không ai hỏi han, cho đến khi mục nát.

Nhưng nếu như thật sự là vậy, thì lại tốt.

Dưới chân núi, một kiệu nhỏ cùng một con lừa chạy tới. Trong kiệu ngồi một phụ nhân nùng trang điểm mặt, nặng ba trăm cân. Hai kiệu phu gầy còm nâng kiệu đến chân núi thì nằm lăn ra đất, không chịu nâng kiệu lên núi.

Phụ nhân đá và mắng kiệu phu, hung hăng vô cùng. Lão đầu ngồi trên lưng lừa khuyên nhủ: “Còn đánh người làm gì? Nhanh lên đi xem một chút.”

“Không biết hấn vội vàng cái gì, mấy ngày không về nhà, xem ta có tát hấn một bạt tai hay không.”

Phu nhân cảm thấy uất ức, đành xuống kiệu, tự tay xách giỏ thức ăn, cùng lão đầu từ trên lưng lừa đi xuống, cùng nhau thở hắt hắt, dùng cả tay chân bò lên núi.

Một ngọn đồi hoang thấp, nhưng đối với người phụ nhân cùng lão đầu này lại không khác gì đi lên trời, cuối cùng sau nửa canh giờ, mới rốt cục cả người nhể nhại mồ hôi đến trên núi, sau đó liền thấy Trịnh Tri Ân tóc tai bù xù, đang ngồi ngốc ở đó.

“Tên chó chết, ngươi còn ngồi ở đây, không biết đi tiếp đón à?”

Phụ nhân vừa nhìn thấy ông ta, khí thế bùng bùng, giận dữ đi lên muốn đánh, nhưng lại chợt phát hiện ra thần sắc của ông ta không bình thường.

Phụ nhân gào lên một tiếng rồi khóc nức nở, tiến đến lay mạnh Trịnh Tri Ân, vừa đánh vừa khóc: “Họ Trịnh ngươi đừng dọa ta, nếu ngươi xảy ra chuyện gì thì ta sống thế nào?”

Lão đầu cũng hoảng sợ, vội vàng tiến đến xem xét, sau đó kêu to: “Cứu mạng a, cứu mạng a, kiêu phu dưới núi, các người mau lên, đưa cô gia nhà ta đi xem bệnh...”

Nhưng kiêu phu dưới chân núi đã sớm chạy trốn. Hai người vừa kêu khóc, vừa hoảng hốt, lại phát hiện bên cạnh ngọn núi không biết từ lúc nào đã có nhiều người.

Đó là những người mà họ không bao giờ ngờ tới, chỉ thấy trên người họ mặc áo đen, bên hông đeo dao, trên đầu đội mũ, chính là nha sai trong quan nha.

Những người sống trong Minh Châu phủ đã sớm quên rằng còn có một đám người như vậy tồn tại.

Phụ nhân và lão đầu đều vô cùng bất ngờ khi thấy họ xuất hiện ở đây, ngơ ngác một chút, rồi lại kêu cứu to hơn. Người dẫn đầu đám nha sai này chỉ lạnh lùng nhìn đồng pháp đàn hỗn độn tan vỡ, rồi liếc mắt nhìn Trịnh Tri Ân đang ngồi vô tri vô giác dưới lá cò, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Bổng dung hấn chỉ về phía trước và quát: “Yêu nhân làm loạn, khu quỷ hại người, hiện có pháp đàn làm chứng, bắt lại cho ta.”

Những nha sai run rẩy bên cạnh, vốn đã quen với việc lười nhác, vội vàng lấy ra dây xích, định trói vào cổ Trịnh Tri Ân.

“Các người ai dám?”

Phu nhân béo mập hung hăng xông lên, lập tức đánh nhau với bọn họ, vừa đánh vừa hét: “Ai dám động đến nam nhân của ta? Các người biết hấn là ai không? Hấn là hương chủ của Hồng Đăng Hội...”

Nhóm nha sai hung hãn hơn, thậm chí còn động thủ với lão nhân và phụ nhân. Lão đầu tử bị đánh lui, nhưng đầu lĩnh nhóm nha sai cắn răng quát lớn:

“Yêu nhân làm loạn, theo luật phải lăng trì xử tử, chém đầu cả nhà! Các người gan to, dám cản trở công sai phá án?”

Hấn ra lệnh bắt giữ cả nhà Trịnh Tri Ân. Lão nhân và phụ nhân hoảng sợ, đám nha sai cũng kịp phản ứng. Họ nhận ra đây là vụ án lớn nên ra tay mạnh mẽ hơn. Lão đầu và phụ nhân bị gạt ngã, trói lại và áp giải cùng Trịnh Tri Ân.

Khi tên nha sai chạm vào người Trịnh Tri Ân, hấn bỗng giật mình thốt lên:

“Đầu... người đã chết rồi...”

Đầu lĩnh nhóm nha sai cau mày, cắn răng nói:

“Chết rồi cũng phải trói lại, gậy gõ kẹp chân, để hấn giống như đang đi.”

“Hấn sao có thể chết? Sao có thể chết lúc này?”

“Phạm phải chuyện lớn như vậy, không lăng trì trên đài một lần, hấn không có tư cách nhập thổ...”

Nha sai hiểu ý, vội vàng lấy bình thuốc ra bôi lên người Trịnh Tri Ân và hai chân của ông ta để làm mềm cơ thể cứng đờ. Họ làm rồi tung mái tóc của ông ta để che khuất khuôn mặt xanh xám không chút sinh khí.

Côn sắt được luồn vào quần, quần quanh đùi, người bên cạnh dẫn dắt khiến ông ta trông như còn sống, có thể đi lại.

“Buông hẳn ra, ta bảo các người buông hẳn ra a...”

Phụ nhân và lão đầu nhìn thấy Trịnh Tri Ân đã chết mà vẫn bị giày vò, đau lòng tột độ, liều mạng kêu gào. Nha sai đánh miệng họ đầy máu.

Cuối cùng, cả nhà họ bị xiềng xích trói lại, áp giải xuống núi. Chiếc giá gỗ nhỏ và lá cờ vàng rách nát được coi là vật chứng cũng được mang theo.

Khi họ đi qua các hang cùng ngõ hẻm, tiến vào Minh Châu phủ, vô số người dân xúm lại nhìn. Họ vừa hận thù vừa kinh hãi, hận những kẻ khiến cho tà ma náo loạn khắp nơi, nhìn về phía “yêu nhân” làm loạn châu phủ, vừa đánh vừa mắng.

Điều khiến mọi người kinh hãi hơn là, những quan sai này còn dám quản chuyện?

Chương 413. Bất công

Chương 413: Bất công

“Kết thúc rồi sao?”

Trịnh Hương chủ không còn hơi thở, âm khí xung quanh cũng tan biến, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Lúc này, Hồ Ma cũng trở về là tiểu chưởng quỹ của điền trang Hồng Đăng Hội, vẫn cảm thấy có chút không chân thực.

Cúi đầu nhìn xuống, dưới chân chỉ có chậu than đã tắt, hai nén hương cháy thành tro tàn, một vòng gạo tán loạn, Âm Cốt ngọc đặt trên gạo, vài con bù nhìn rách rưới, chỉ chút vết rách, và... một đoạn gốc cây nhỏ.

Chỉ với những thứ này mà có thể giết chết ác quỷ Thanh Y làm loạn Minh Châu phủ mấy chục năm, chiếm giữ nhiều mỗ huyết thực, nuôi dưỡng hàng trăm bang chúng, thậm chí có thể cùng Hồng Đăng Nương Nương cạnh tranh với nhau

... Thậm chí còn tiện tay giải quyết một vị hương chủ của Hồng Đăng Hội.

Việc này dù nghĩ thế nào, Hồ Ma cũng cảm thấy có chút không chân thực, như thể mọi thứ vừa trải qua chỉ là ảo giác.

Nhưng hẳn lại rõ ràng biết, ác quỷ Thanh Y quả thật đã bị diệt trừ.

Nó bị giết chết ngay tại pháp đàn đơn sơ này, thậm chí trong sân cũng không lưu lại bao nhiêu dấu vết, chỉ có một mảnh vải xanh rách rưới nằm trong vòng tròn gạo, một tà ma to lớn như thế , bị giết chết, cũng chỉ còn lại mảnh vải này.

Về phần Trịnh Hương chủ, chỉ thôi một hơi, ông ta không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

“Tiền bối, ta...”

Hồ Ma hít thở sâu mấy cái để kèm chế cảm xúc chập chùng, quay người nhìn về phía gốc cây già.

Sau đó hần phát hiện, gốc cây già không nhìn mình, mà đang chăm chú nhìn mảnh vải xanh trong vòng tròn gạo, duỗi hai ngón tay ra nhặt lấy nó.

Quay đầu nhìn Hồ Ma, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại do dự. Sau đó, hướng về phía không xa chỗ rừng cây đằng sau, mang theo nụ cười nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Tiểu Hồng Đường nha đầu, tới đây.”

Hồ Ma quay đầu lại, mới nhìn thấy Tiểu Hồng Đường từ nãy đến giờ vẫn ngồi xồm trên chạc cây.

Suốt mấy ngày qua, tà ma liên tục xuất hiện, Tiểu Hồng Đường cũng đi theo bên mình, chỉ là không thể giúp được gì nhiều. Sau khi đến Lão Âm Sơn, nàng càng không dám rời xa, nhưng chỉ dám canh giữ ở không xa, cũng không dám đến gần pháp đàn.

Bây giờ pháp đã thi xong, gốc cây già gọi nàng, nàng mới từ trên cây trượt xuống. Ngoan ngoãn đi tới trước mặt gốc cây già, hai tay nhỏ đặt nhẹ lên eo lưng, cúi chào một cái, ngoan ngoãn nói: “Sơn quân gia gia cát tường...”

“Là hài tử ngoan.”

Xem ra gốc cây già thế mà lại quen biết Tiểu Hồng Đường... Cũng không ngoài ý muốn, Tiểu Hồng Đường ở cùng bà bà lâu như vậy, cùng cô nhân của bà bà, còn quen hơn cả mình.

Gốc cây già khen ngợi Tiểu Hồng Đường, sau đó liền cẩn thận bóp lấy mảnh vải xanh trong tay, không giống như là sợ hãi, chỉ là có chút ngại bẩn, nhẹ nhàng kéo mấy lần, đem những mảnh vụn vải xanh bị dính máu, hoặc là có vết cháy khét, hoặc là có vết chém rách đều xé xuống.

Chỉ còn lại một khối vuông vức sạch sẽ nhất ở giữa, gốc cây già kéo qua cánh tay Tiểu Hồng Đường, nhẹ nhàng cột vào cổ tay của nàng. Thành một chiếc nơ hình con bướm.

Sau đó mới cười vỗ vỗ nàng, nói: “Không có việc gì, đi chơi đi!”

“?”

Hồ Ma kinh hãi: Đừng cho trẻ con đồ vật bừa bãi a...

Đây chính là vật của ác quỷ Thanh Y, sau khi ác quỷ Thanh Y bị tiêu diệt còn sót lại, có thể đơn giản sao?

Cái đồ chơi này nguoi cho Tiểu Hồng Đường rất nguy hiểm ...

... Nếu không thì cho ta?

“Vật này âm khí rất nặng, nguoi mang theo không thích hợp.”

Gốc cây già biết lòng người thiện ác, chỉ nhàn nhạt giải thích một câu, nói: “Để đứa trẻ kia xem như đồ chơi mà chơi đi, Tiểu Hồng Đường rất ngoan ngoãn.”

“Trước kia cùng bà bà của nguoi, mỗi lần ra khỏi thôn chơi, nhìn thấy ta đều sẽ hành lễ.”

“Nguoi về sau mang con bé đi xa, ta vẫn luôn muốn gặp lại con bé.”

“...”

“Mặc dù ngươi nói vậy, ta vẫn cảm thấy ngươi có chút bất công...”

Trong lòng của Hồ Ma suy nghĩ, bất quá, đương nhiên không đến mức ăn dấm với Tiểu Hồng Đường, trong lòng kỳ thật còn nghĩ nhiều chuyện khác.

Người nhà họ Mạnh muốn ép mình hiện thân, nhưng ngược lại không để y toại nguyện, cũng không lộ ra thân phận, nhưng hắn đã tiêu tốn đại giới lớn như vậy, sinh hồn nhập vào pháp đàn, liều mạng chịu thương, thế mà chỉ là để truyền lời cho mình?

Theo lý thuyết, hai bên nên có mối thù sâu huyệt hận, nguyên thân của mình từng bị Mạnh gia hại chết, nhưng y lại chỉ nói Thạch Đình Chi Minh...

Cái Thạch Đình Chi Minh này, đến tột cùng là cái gì? Y nói mặt khác chín họ đang chờ mình trở về, lại là có ý gì?

Mình bây giờ kỳ thật đối với chuyện của mười họ, hoàn toàn không biết gì, nhưng đối phương tới, chỉ vì muốn chính miệng nói với mình mấy câu nói đó, nhất định là có dụng ý của y, nói một cách khác, y vốn là coi là, mình chỉ cần nghe mấy câu nói đó, liền sẽ hiểu rõ cái gì?

Nhưng ta hiểu rõ cái đầu quỷ ngươi!

“Ta biết ngươi muốn hỏi về Thạch Đình Chi Minh.”

Gốc cây già phát hiện được ánh mắt của Hồ Ma, liền nhẹ nhàng nói: “Nhưng vấn đề này ta không trả lời được ngươi, đó là chuyện của mười họ, ta đối với nội dung trong đó cũng hoàn toàn không biết gì.”

Chương 414. Cảm giác thế nào?

Chương 414: Cảm giác thế nào?

“Chỉ biết rằng mười họ có quy định không thể công phạt lẫn nhau, cũng là bà bà của người trước khi rời khỏi Lão Âm Sơn, nói cho ta biết một câu, bà trở về một phần nguyên nhân rất lớn, chính là vì để minh ước này một lần nữa đối với Hồ gia hữu hiệu.”

“Đương nhiên, bà trước đó cũng không phải yên tâm như vậy, cho nên mới nhờ cậy ta.”

“Hiện tại nhìn lại, minh ước này vẫn là có hiệu lực nhất định, tối thiểu, lần này người nhà họ Mạnh đến, xác thực đối với người không có sát tâm.”

“...”

“Đối với ta không có sát tâm sao?”

Hồ Ma lặng yên suy nghĩ câu nói này, mặt ngoài cũng quả thực là như vậy.

Có khả năng tên nhà họ Mạnh kia phát hiện không thể nhìn thấu mình, hoặc là y không có nắm chắc.

Lần này chỉ là đối thoại, cũng không có hạ sát thủ.

Nhưng càng là như vậy, ngược lại càng là buồn cười, y thế mà thật sự chỉ vì ép mình hiện thân, chỉ cùng mình trò chuyện vài câu, mà lại chết một tà ma lớn ở Minh Châu phủ, một vị hương chủ của Hồng Đăng Hội, càng quan trọng...

... Chết bao nhiêu Tẩu Quỷ Nhân, bao nhiêu bách tính?

Đối với người chuyển sinh, việc xem mạng người như con số hay thẻ bài không phải là điều xa lạ.

Chỉ là thân thể này, vẫn sẽ cảm thấy có chút kiềm chế.

“Cho nên vào lúc này...”

Gốc cây già nói, cũng lộ ra nụ cười thản nhiên: “Ta cũng muốn hỏi người.”

“Làm người nhà họ Hồ cảm giác thế nào?”

“Cảm giác thế nào?”

Hồ Ma có chút bất ngờ trước câu hỏi của gốc cây già, hần ngẩng đầu nhìn ông ta, nhìn thấy ý cười trong mắt của ông ta, nhưng không lên tiếng trả lời.

“Ta không biết, tiên bói.”

Hần im lặng một hồi, rồi mới thấp giọng nói, giọng nói mang theo sự nhẹ nhõm pha lẫn thản nhiên: “Bởi vì ta không nghĩ mình là người nhà họ Hồ, ta chỉ làm những gì ta muốn.”

“...”

“Ừm?”

Gốc cây già có chút kinh ngạc trước câu trả lời này, ông ta nhìn Hồ Ma, thở dài nhẹ nhõm: “Câu trả lời này tốt ngoài ý muốn...”

“Chuyện lần này, người xử lý tốt hơn ta tưởng.”

“Không phải vì người thực sự có thể sử dụng Hồ gia pháp, mà là ta không ngờ người sẽ hỏi tên của đệ tử nhà họ Mạnh kia.”

“Nếu là người khác, dù là phụ thân người khi còn sống, có lẽ hần sẽ tức giận, nhưng hần sẽ không giống như người, ép buộc nhà họ Mạnh.”

“ ... ”

Hồ Ma cảm thấy bồn chồn, hẳn không có ấn tượng gì về người cha đã khuất của mình, chỉ biết rằng ông ấy đã qua đời rất sớm, nhưng gốc cây già lại khiến hẳn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vô thức hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì mười họ có quy tắc riêng của họ.”

Gốc cây già thân nhiên nói: “Ta đã nói rồi, đứa trẻ nhà họ Mạnh kia thực ra đã tuân theo quy tắc.”

“Nếu tuân theo quy tắc, bình thường sẽ không coi thường người khác như vậy. Bà bà của ngươi ở Lão Âm Sơn ban đầu nhất quyết không cho ta can thiệp, chính là vì quy tắc. Bà ấy muốn bảo vệ ngươi, muốn về tổ từ cũng là vì quy tắc.”

“ ... ”

Hồ Ma nhất thời ngẩn người, thực sự không hiểu gốc cây già đang nói gì.

Hắn chỉ chậm rãi nói, cố gắng không để cảm xúc của mình lẫn át, sử dụng nhận thức phù hợp hơn với thế giới này: “Ta không nghĩ nhiều như vậy.”

“Ta chỉ cảm thấy rằng mọi người đều như nhau, khuôn mặt của hẳn chẳng lẽ lớn hơn ta một vòng sao?”

“ ... ”

“?”

Gốc cây già cũng có chút kinh ngạc trước lời nói này, sau một hồi mới nhàn nhạt nở nụ cười, nói: “Có lẽ là bởi vì ngươi là người nhà họ Hồ, lại chưa từng thực sự lớn lên ở Hồ gia, những lời này thực ra không phù hợp với thân phận của ngươi trong mười họ.”

“Tuy nhiên, ta lại cảm thấy rất thú vị...”

Vừa dứt lời, gốc cây già cười một tiếng, như trút được gánh nặng trong lòng, rồi nói: “Trong mắt ta, lúc này ngươi, đã đủ tư cách để đi Tuyệt Hậu Thôn thu hồi tín vật.”

Hồ Ma nao nao: “Tín vật?”

Hắn tò mò hỏi: “Bà bà lưu lại ở Tuyệt Hậu Thôn không chỉ là một món pháp bảo, mà còn là một kiện tín vật?”

Hồ Ma hơi tâm động: “Tiền bối, ta hiện tại có thể đi lấy rồi sao?”

Gốc cây già lắc đầu: “Chưa thể. Ngươi còn chưa đủ bản lĩnh.”

Gốc cây già thở dài: “Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ học thành bản lĩnh trước, rồi mới rèn luyện tư cách, nhưng không ngờ rằng ngươi lại có được tư cách trước...”

Gốc cây già dặn dò: “Nhưng trước khi nhập phủ, ngươi đừng nên nghĩ đến việc này. Chỉ riêng việc mang theo tín vật cũng đã là một thử thách không dễ dàng gì.”

Hồ Ma trầm ngâm. Bản lĩnh Thủ Tuế Nhân của hắn vừa mới học được đăng giai, còn cách xa cảnh giới nhập phủ.

Hắn nhìn kỹ Trấn Tuế Thư. Các pháp thuật trong sách đều là pháp đàn chú thuật và pháp môn trấn ma, vô cùng phong phú, nhưng lại không đề cập đến hệ thống tu luyện tương ứng cho việc đăng giai nhập phủ.

Tuy nhiên, Hồ Ma cũng nhận ra rằng Trấn Tuế Thư có chung hệ thống với Tẩu Quỷ Nhân, có lẽ việc nhập phủ cũng tuân theo quy tắc của Tẩu Quỷ Nhân.

Hồ Ma cảm thấy nôn nóng trong lòng, nhưng cũng biết rằng mình không thể ở lại trong núi mãi được. Ngoài kia còn có rất nhiều chuyện đang chờ đợi hắn.

Hắn đành thở dài, cố gắng giữ bình tĩnh, và cảm ơn gốc cây già đã che chở cho mình.

Hồ Ma hẹn với gốc cây già rằng khi nào có đủ bản lĩnh, lấy được món đồ mà bà bà lưu lại ở Tuyệt Hậu Thôn, sẽ quay lại núi bái phỏng.

Hắn thu thập đồ đạc và nhanh chóng rời khỏi núi.

Hồ Ma cười lên ngựa, Tiểu Hồng Đường ngồi trong lòng hắn, nghịch ngợm chiếc vòng vải xanh trên cánh tay.

Hồ Ma tò mò hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Hắn luôn cảm thấy chiếc vòng vải xanh này không đơn giản.

Tiểu Hồng Đường hồn nhiên đáp: “Chẳng có cảm giác gì đặc biệt. Chỉ là bông hoa này không được đẹp lắm...”

Hồ Ma không biết trả lời thế nào, chỉ đành nói: “Đi xa một chút rồi nói chuyện. Bây giờ chúng ta vẫn đang trong phạm vi Lão Âm Sơn.”

Chương 415. Sắp xếp ổn thỏa

Chương 415: Sắp xếp ổn thỏa

Hai chân kẹp lấy thân ngựa, tăng tốc bộ pháp, rời khỏi địa giới của Lão Âm Sơn địa giới.

Vừa ra khỏi núi, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác biệt. Ánh sáng rực rỡ của mặt trời chiếu rọi khắp nơi, xua tan đi màn mây u ám bao trùm.

Xa xa trên cánh đồng, trong thôn, người dân hồi hả đi lại, tiếng reo hò xen lẫn tiếng thút thít. Khi nhìn thấy Hồ Ma xuất hiện, họ vội vàng quỳ xuống chào đón, dập đầu lia lịa.

Mặc dù họ không biết chuyện Hồ Ma đã trừ khử ác quỷ trong Lão Âm Sơn, nhưng họ vẫn nhớ rõ những ngày qua Hồ Ma đã vất vả bôn ba giữa các làng để giúp đỡ mọi người.

Hồ Ma vội vàng đỡ họ dậy, không chịu nhận lễ bái, chỉ hỏi han về tình hình: “Chuyện đã giải quyết thế nào?”

“Có bao nhiêu người trong thôn bị thương?”

“Những Tẩu Quỷ Nhân từ nơi khác đến giúp đỡ hiện đang ở đâu?”

...

Hồ Ma vừa lắng nghe lời kể của dân làng, vừa an ủi họ vài câu, rồi nhanh chóng hướng về làng phía trước mà đi.

Lúc này, tuy rằng âm khí che lấp mặt trời đã được quét sạch, nhưng sau kiếp nạn này, con người và thôn xóm trong phạm vi ba mươi dặm đều cảm giác như bị đại thương nguyên khí.

Dường như sinh cơ đã cạn kiệt, hoa màu ửn rữa, không biết phải mất bao lâu mới có thể hồi phục được.

Đi sâu vào trong làng, Hồ Ma nhìn thấy không ít Tẩu Quỷ Nhân vẫn đang bận rộn:

Một số đang chăm sóc những người bị tà ma nhập vào người, lấy ra thảo dược đã được phơi khô cho bọn hắn, dặn dò bọn hắn sử dụng như thế nào, mới có thể đem thân thể dưỡng tốt.

Một số đang an ủi người dân xung quanh, động viên họ không cần lo sợ, tà ma đã được tiêu diệt hoàn toàn và sẽ không quay lại.

Một số đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Hồ Ma vội vàng tiến đến nói với bọn họ: “Lão tiên sinh, bà bà, đại tỷ, không cần vội vã đi.”

“Vất vả một ngày này, xin đi theo ta đến điền trang, ta chuẩn bị thịt rượu, trước lót dạ một chút rồi lại nói.”

...

Thông thường, khi Tẩu Quỷ Nhân đến làng giúp đỡ, người dân địa phương sẽ chuẩn bị rượu ngon thức ăn để chiêu đãi họ. Việc chủ động mời họ ăn uống là điều hiển nhiên, không cần chờ họ đề nghị.

Tuy nhiên, lần này sự việc quá lớn, khiến người dân hoang mang, nên họ không để ý đến việc này. Hồ Ma là người đầu tiên nghĩ đến việc chu đáo này.

Mấy vị Tẩu Quỷ Nhân nghe vậy, vội vàng khoát tay: “Bọn ta là Tẩu Quỷ Nhân, còn ngươi là Huyết Thực Bang. Không thể để chúng ta ăn cơm của ngươi.”

“Cái này...”

Lúc này, Hồ Ma mới nhận ra điều này.

Tầu Quỷ Nhân đến từ các thôn làng, trong khi Huyết Thực Bang lấy huyết nhục Thái Tuế làm hạch tâm của bang phái. Hai bên đúng thật là bình thường không có nhiều giao tiếp.

Hồ Ma trầm ngâm một lát, rồi quay sang Tiểu Hồng Đường nói: “Đi tìm Đại Đồng, nói với hắn lấy gạo, mì, thịt rượu từ trang trại ra, bày tiệc cơ động tại thôn Hoàng Cầu, mời tất cả Tầu Quỷ Nhân đến dự. Mọi người đã nhiệt tình giúp đỡ, không thể để họ đói bụng trở về.”

“Ngoài ra, hỏi hắn xem số người tử thương là bao nhiêu.”

...

Tiểu Hồng Đường nhảy xuống khỏi ngựa, tung tăng chạy đi bằng đôi chân ngắn ngủi.

Nàng nhanh chóng tìm đến Chu Đại Đồng. Lúc này, họ vẫn chưa về trang trại nghỉ ngơi mà đang ở làng bên cạnh giúp đỡ đào hố chôn những đồng tử thanh y kỳ dị kia.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, những đồng tử thanh y này đã ra tay giết người, hung hãn vô cùng, không ai có thể ngăn cản. Tuy nhiên, sau khi ác quỷ Thanh Y bị tiêu diệt, chúng trở nên vô cùng suy yếu và bị dân làng phần nộ đánh chết.

Loại người này chính là yêu nhân điển hình, đánh chết rồi thì chôn đi, còn phải đè đá lên trên.

Phủ nha có lẽ cũng sẽ không quản việc này.

Dù có quản, lúc này dân làng đang vô cùng tức giận nên cũng sẽ không nương tay.

Hồ Ma biết chuyện sau đó cũng lập tức dặn dò: “Trước tiên đừng chôn vội. Đốt chúng đi, tưới dầu rồi đốt, đốt xong đập nát.”

“Đập nát rồi chôn, chôn trong chuồng heo để trấn tà!”

...

Vừa nói vừa tự mình làm mẫu, sau đó sai Chu Đại Đồng và những người khác về trang trại lấy gạo, mì, thức ăn và thịt.

Khi các tiểu nhị đến, lý trưởng trong làng cũng hiểu ý của Hồ Ma. Ông ta rút một số người, dựng lán trại trong làng, kê bàn, bắc nồi lớn, rồi cử người đi khắp làng mời những Tẩu Quỷ Nhân đã giúp đỡ đến dự tiệc.

Tuy nhiên, khi nghe tin về số người Tẩu Quỷ Nhân tử thương, lòng Hồ Ma lại chùng xuống.

Có ba Tẩu Quỷ Nhân đến giúp đỡ đã hy sinh, bảy tám người bị thương nặng, còn có người bị tà ma phun khí âm vào người khiến cho hôn mê bất tỉnh.

Hồ Ma nghe vậy chỉ biết thảm than, an ủi mọi người.

Đối với những người đã hy sinh, Hồ Ma dặn dò thu liễm cẩn thận, tìm Tẩu Quỷ Nhân khác đến nhận diện và ghi nhớ tên tuổi.

Cần phải đưa họ về quê hương một cách chu đáo.

Đối với những người bị thương, Hồ Ma lấy ra tất cả thuốc mỡ, huyết tửu, thức ăn, Thanh thái Tuế và thậm chí huyết thực trong trang trại.

Từng người được phân phát thuốc thang để trị thương, sau đó lại tìm người đến chăm sóc.

Chương 416. An túy

Chương 416: An túy

Những Tẩu Quỷ Nhân nhìn thấy những thứ này đều có chút kinh ngạc. Bình thường đi qua các thôn trại, họ chỉ được ăn cơm thịt bình thường, nào có được đãi ngộ sung túc như vậy?

Từ đó, Hồ Ma nhận ra rằng tất cả mọi người đều là người trong môn đạo, nhưng có sự khác biệt rất lớn giữa Tẩu Quỷ Nhân và Thủ Tuế Nhân. Thủ Tuế Nhân không giàu có nhưng cũng không nghèo khó, trong khi Tẩu Quỷ Nhân lại thực sự mộc mạc.

Có lẽ thứ đáng tiền nhất trên người họ là những vật dụng dùng trong môn đạo Tẩu quỷ, nhưng cũng chỉ có giá trị trong môn đạo của họ mà thôi.

Sau khi sắp xếp chu đáo cho những người này, Hồ Ma mới trở về trang trại và ngủ một giấc thật dài.

Từ lúc hấn ra khỏi cổng trang trại đến nay đã hai ngày ba đêm chưa từng nhắm mắt, lại liên tục bốn ba đại chiến. Cho dù có nội tình của Thủ Tuế Nhân chống đỡ, thì hấn cũng đã có chút chịu không nổi. Vừa nằm xuống, hấn đã ngủ hai canh giờ mới giật mình tỉnh dậy.

Đi đến nội viện, hấn thấy Lý Oa Tử cũng đang nằm trên giường dưỡng thương, được người đút cháo uống.

Chu Đại Đồng và những người khác lại không thấy tăm hơi. Hỏi ra mới biết, trong làng có rất nhiều việc, họ đi giúp đỡ.

Hồ Ma rửa mặt để tỉnh táo lại rồi rời khỏi trang trại.

Lúc này đã hơn nửa đêm, nhưng sau trận náo loạn vừa qua, đêm nay lại an toàn hơn ban ngày. Tuy nhiên, hấn vẫn nhìn thấy rất nhiều Tẩu Quỷ Nhân vẫn đang bận rộn ở các nơi.

Có người đang thấp hương, có người đang hóa vàng mã, cũng có người bày ra pháp đàn, âm thanh trầm thấp niệm tụng.

Hồ Ma nhìn thấy trên khuôn mặt họ là một loại thành kính và khí chất bí ẩn. Hấn chỉ lặng lẽ đứng ở một bên, chờ họ làm xong pháp mới lên tiếng.

“Tiểu chương quỹ.”

Vị lão nhân dắt trâu, mang theo tiểu tôn tử của mình đi trừ tà, thấy Hồ Ma liền gật đầu cười.

Bình thường họ không liên hệ nhiều với Huyết Thực Bang, nhưng ấn tượng đối với Hồ Ma cũng không tệ.

Hồ Ma nhìn thấy ông ta châm một nắm hương lớn, đi vào trong đất hoang, mỗi khi gặp một nắm mồ, ông ta lại cắm một nhánh. Có chút không hiểu ý đồ của ông ta, Hồ Ma liền khách khí cất tiếng hỏi: “Lão tiên sinh hiện tại đang làm gì...”

“An túy.”

Lão đầu tử cười hờ hững, nói: “Tẩu Quỷ Nhân, không chỉ quản người sống mà còn phải quản người chết.”

“Lần náo loạn tà ma này, không chỉ bách tính gặp tai ương mà bọn chúng cũng gặp tai.”

“Đừng nhìn lúc ban ngày, tà ma náo loạn vô cùng hung hãn, kỳ thật rất nhiều tà ma cũng không phải tự nguyện, chúng bị tà khí cưỡng ép ép, thân bất do kỷ, hơn nữa còn bị thương không nhẹ đâu...”

“Dù sao đều là những hồn phách không thể nhập Địa Phủ, lưu lạc trên đời này, chờ chết mà thôi. Thời điểm náo loạn tà

ma ta phải chăm sóc cho những người sống, nhưng tà ma náo loạn xong, cũng không thể vứt bỏ bọn chúng ở đó...”

...

“Hồn phách không thể nhập Địa Phủ...”

Hồ Ma nghe lời này, lòng thầm kinh hãi.

Hắn hít thở sâu, ngẩng đầu nhìn vào bóng đêm sâu thẳm. Vào thời đại này, đèn đuốc thừa thớt, chỉ cần màn đêm buông xuống, mọi thứ đều chìm trong bóng tối mịt mù.

Nhưng giờ đây, trong màn đêm đen kịt ấy, hắn lại có thể nhìn thấy những ngọn lửa lấp lánh le lói ở các cửa thôn hay trên đất hoang. Thỉnh thoảng, tiếng than nhẹ vang vọng từ xa đến, cổ lão, bí ẩn, nhưng lại mang đến cho lòng người cảm giác bình yên.

Cách làm của những Tẩu Quỷ Nhân này dường như tuân theo một quy tắc cổ xưa nào đó.

Lúc này, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hồ Ma: Thế giới này, thực sự có Địa Phủ sao?

Nếu có, tại sao thế gian lại náo loạn như vậy, âm dương trật tự đều rối loạn?

Hắn luôn coi trọng pháp môn của Thủ Tuế Nhân, bởi vì bản thân có thể nhìn thấy, sờ được, thật sự. Trần Tuế Thư tuy bá đạo, nhưng trong lòng hắn vẫn không chắc chắn.

Bởi vì nó giống như nắm giữ một sức mạnh vượt quá giới hạn của bản thân, người chuyển sinh không thích cảm giác giao phó vận mệnh cho người khác.

Nhưng giờ đây, với sự trợ giúp của Sơn Quân, việc thực hành pháp môn Trần Tuế Thư lại khiến Hồ Ma thực sự cảm nhận được sự tồn tại của sức mạnh đó. Nó giống như một loại

quyền hành, như thể đang triệu gọi một sức mạnh uy nghiêm và sùng bái.

Sức mạnh đó không phải của riêng hắn, chỉ là hắn đang sử dụng nó, giống như Huyện thái gia đang xét xử phạm nhân dưới đài thẩm vấn.

Sức mạnh đó đến từ đâu?

“Lão tiên sinh, ta không phải Tẩu Quỷ Nhân, chỉ là trong lòng hiếu kỳ, những người chết đi rồi, liệu có một kết cục nào không?”

Hắn đè nén sự tò mò trong lòng, nhẹ giọng hỏi vị Tẩu Quỷ Nhân này.

“Đó là đương nhiên.”

Vị lão Tẩu Quỷ Nhân này cười, khi ở bên cạnh Hồ Ma, ông ta không hề có vẻ gượng gạo như khi đối mặt với các chương quỹ Huyết Thực Bang. Ngược lại, ông ta giống như đang trò chuyện phiếm với văn bối trong nhà, nên cũng sẵn sàng chia sẻ nhiều hơn.

Ông ta cười nói: “Vô thường câu hồn, phán quan thâm tội, Địa Ngục luân hồi, tất cả đều có...”

Hồ Ma nghe càng thêm tò mò, hỏi: “Vậy tại sao trên đời này lại có nhiều âm uế như vậy, và tại sao ngài nói chúng không thể nhập Địa Phủ?”

Lão Tẩu Quỷ Nhân thở dài: “Bởi vì Địa Phủ đã đóng cửa...”

Ông ta giải thích: “Đã đóng cửa nhiều năm qua, cũng bởi vì địa phủ đã đóng cửa cho nên không có quy tắc, nên những linh hồn u uế ngày càng nhiều, Tẩu Quỷ Nhân cũng vì vậy mà ngày càng nhiều...”

Hồ Ma kinh ngạc: “Đã đóng cửa? Vậy trước đây có mở cửa sao?”

Hắn liên tục đặt câu hỏi: “Nếu đã có Địa Phủ, vậy có Câu hồn sứ giả, có đầu thai chuyển thế không?”

“Lão tiên bối đã từng gặp qua những chuyện này sao?”

Lão Tẩu Quỷ Nhân lúc đầu còn tươi cười, giờ đây lại có chút xấu hổ.

Ông ta tưởng rằng vị chương quỹ trẻ tuổi này là người tốt, không ngờ lại đến đây để gạt mình.

“Ta làm sao có thể gặp qua những chuyện như vậy”

Ông ta trừng mắt nhìn Hồ Ma không vui: “Địa Phủ đóng cửa, ác quỷ xuất thế, thế đạo này loạn tung tung phèo, sau này có người tài ba xuất hiện, lấy hoàng hôn làm ranh giới, định ra quy tắc, người sống và tà ma, ai làm việc này...”

“... Người khác đều nói như vậy!”

Chương 417. Tuân theo quy tắc

Chương 417: Tuân theo quy tắc

Hồ Ma nhận ra lão tiên sinh không hài lòng, cũng có chút ngượng ngùng.

Hắn vốn dĩ tò mò về những chuyện này, nên thuận miệng hỏi. Thế giới này có sinh hồn, tà ma, thậm chí có cả gia tộc họ Lý lấy “Vô thường” làm tên, theo lý thuyết thì Địa Phủ hẳn là tồn tại.

Nhưng từ khi nhập môn đến nay, hắn chưa từng gặp qua loại chuyện này.

Vị lão Tẩu Quỷ Nhân nói về Địa Phủ quan với thái độ bình thản, như thể đang nói về một sự thật hiển nhiên. Hồ Ma tưởng rằng đây là bí mật mà ai cũng biết.

Ai ngờ chỉ là một tin đồn được mọi người công nhận mà thôi.

Hồ Ma càng nghĩ càng không hiểu. Loại công nhận nghe đồn này thường có hai lý do.

Hoặc là, chuyện này đã thực sự xảy ra, được truyền miệng nên mọi người đều biết.

Hoặc là, do mọi người tò mò vì sao có nhiều tà ma đến vậy, vì sao không có địa phủ để dẫn dắt những sinh hồn này xuống dưới, vì sao không có quỷ thần ra tay mang lại thanh tĩnh cho thế giới này?

Mọi người đều tò mò, đều nghĩ có đáp án, nhưng không biết nguyên nhân, nên họ gán ghép, coi như an ủi bản thân.

Nhưng hôm nay, chỉ có thể là một phỏng đoán. Thế đạo này quá loạn, tà ma nổi lên khiến nhiều người mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ biết sống tạm bợ.

Còn đối với bản thân mình, suy tư những vấn đề này có lẽ quá sớm.

Trần Tuế Thư vốn liên quan đến một số bí mật, nhưng hiện tại mình chỉ hiểu được một phần, và phần đó không có ý nghĩa gì.

Hoàng đế bị người lột da, quan phủ ẩn thân tập thể, nghe nói đã đóng cửa Địa Phủ, lại cao không thể chạm, tựa hồ đang tụ tập tại thạch đình bàn luận đại sự của mười họ bản gia...

Có lẽ, chỉ đến khi mình có tư cách gặp gỡ mười họ, mới có thể hiểu rõ những chuyện này!

“Lão tiên sinh, bây giờ cũng đã muộn rồi, ngày mai ta lại đến bái kiến lão tiên sinh.”

Hồ Ma hỏi không ra kết quả, cũng chỉ đành cười theo cùng vị lão Tẩu Quỷ Nhân này nói chuyện. Nhìn thấy bộ dạng của đối phương có chút ghét bỏ mình, hắn không đề cập đến truyền thống cổ xưa này, chỉ trở về chuẩn bị ngày thứ hai tiếp tục bày tiệc chiêu đãi bọn họ.

Nhưng hắn không ngờ rằng, sáng sớm dậy đi đến thôn Hoàng Cầu để an bài, thì thôn Hoàng Cầu đã chủ động làm việc này trước một ngày.

Thậm chí, người dân ở nhiều thôn lân cận được trợ giúp còn đến đưa gạo, mì, trứng.

Nhưng số lượng Tẩu Quỷ Nhân đến ăn bữa cơm này lại rất ít.

Đại đa số Tẩu Quỷ Nhân, sau khi trấn an vong linh tối hôm qua, đều lặng lẽ rời đi.

Ngành nghề này của họ cũng có quy củ và truyền thống riêng, bình thường làm việc thế nào cũng được, nhưng việc gì cũng phải tuân theo quy tắc.

Lần náo động này không phải chuyện riêng của một nhà một hộ, mà là một trận tai ương.

Cho nên bọn họ nhận được tin tức, liền tới, nhưng sau khi giúp xong, họ không nhận tiền, chỉ lặng lẽ rời đi.

“Vậy thì để thôn dân ăn đi, cũng đừng nên lãng phí.”

Hồ Ma đứng tại cửa thôn, nhìn theo thân ảnh của Tẩu Quỷ Nhân đang dần đi xa, cũng không cố gắng giữ chân đối phương.

Chỉ hướng bóng lưng của bọn họ vái nhẹ một cái, sau đó đi trở về.

“Cẩn thận chăm sóc những Tẩu Quỷ Nhân đang dưỡng thương, thiếu gì thì đến điền trang lấy.”

Hắn phân phó từng việc: “Dùng vật liệu gỗ tốt đóng quan tài cho ba người đã chết, thu liễm, cúng bái hương hỏa, chờ đưa về quê nhà.”

Mãi đến khi làm xong những việc này, hắn mới trở lại trang tử.

Đêm qua, rõ ràng đã ngủ qua mấy canh giờ, nhưng không biết tại sao, bây giờ vừa nằm xuống giường, lại cảm nhận rõ ràng rằng, lần này sự việc rốt cục đã qua, mí mắt lại nặng trĩu.

Cảm giác mệt mỏi trong cơ thể mấy ngày qua bỗng dung ập đến, rất nhanh hắn đã chìm vào giấc ngủ.

Cho đến khi bị một giọng nói đánh thức: “Lão Bạch Kiền huynh đệ, có ở đó hay không?”

“Người chuyển sinh rốt cục cũng tụ họp lại rồi?”

Hồ Ma lập tức phản ứng lại, liền phát hiện mình đã ở trong linh miếu bản mệnh .

Lòng hấn lại có chút an tâm.

Trước kia khi nhà họ Mạnh vừa đến, nhóm người chuyển sinh lập tức quyết định ẩn náu, và trong một khoảng thời gian như vậy, hấn lại phải đối mặt với một đối thủ mạnh nhất, và là cục diện phức tạp nhất từ khi chuyển sinh đến nay.

Lúc ấy hấn nghĩ, nếu có thể tìm nhóm người chuyển sinh trao đổi, hỏi ý kiến thì tốt, nhưng cũng không thể vì mình mà phá vỡ quyết định chung của bốn người.

Bây giờ, nhà họ Mạnh vừa đi, mọi thứ lại trở nên bình thường trở lại.

“Lão Bạch Kiền huynh đệ cũng nhìn ra rồi chứ, thông âm Mạnh gia kia, đã rời khỏi Minh Châu phủ.”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu nghe không hề buông lỏng, mà còn lộ ra vẻ kiêu chế hơn so với trước đó, y thấp giọng nói: “Nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho chúng ta sẽ không sao, ta... ta sao lại cảm thấy, tình cảnh của chúng ta so với trước đó còn nguy hiểm hơn?”

Chương 418. Người chuyển sinh hội họp

Chương 418: Người chuyển sinh hội họp

“Ừm?”

Hồ Ma vốn đã buông lỏng tâm trạng, nhưng lại không ngờ Nhị Oa Đầu lại nói như vậy.

Hắn giật mình, vội hỏi: “Làm sao rồi?”

“Bởi vì người nhà họ Mạnh kia không phải chủ động rời khỏi, mà là bị người nào đó ở bên trong Minh Châu phủ dọa cho sợ...”

Tiểu thư Bạch Bồ Đào Tửu nhàn nhạt lên tiếng: “Mà ác quỷ Thanh Y cũng bị người nào đó trong Minh Châu phủ trực tiếp ra tay tiêu diệt.”

“Có thể khiến thông âm Mạnh gia sợ hãi, lại dễ dàng hạ sát ác quỷ Thanh Y như vậy.”

“Các vị nghĩ xem, người này hẳn là ở cấp độ nào?”

“...”

“Còn cần nghĩ sao?”

Giọng Nhị Oa Đầu có vẻ hơi trầm thấp, thậm chí có chút bối rối: “Có thể làm thịt con chó của người trong mười họ, lại dọa cho người trong mười họ phải bỏ đi, tất nhiên cũng là cùng cấp độ với mười họ.”

“Nhưng mấu chốt nhất chính là, Mạnh gia đến tìm người, mà lại dùng loại thủ đoạn bức người để cho người kia hiện

thân, nhìn lại, vị kia vẫn luôn ở trong Minh Châu phủ...”

“Nói như vậy, những chuyện hợp tác trước đây của chúng ta, thế mà đều diễn ra dưới mí mắt người ta, các vị có sợ hay không?”

“...”

Nghe Nhị Oa Đầu phản nài xen lẫn lo lắng, Hồ Ma cũng hiểu rõ tình huống, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Chuyện lần này, mình có chút bất đắc dĩ, làm cho người chuyển sinh hoảng sợ rồi?

“Tiền bối, tiền bối, ta tới rồi...”

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên một giọng nói thanh thúy vang lên, mệnh hương của mình lại tách ra một sợi, xuyên qua sương mù màu đỏ sậm, kết nối với một người khác.

Địa Qua Thiêu đến muộn hơn Hồ Ma một chút, vừa đến đã vô cùng hưng phấn: “Mọi người đã xem tin tức mới nhất chưa? Ông trời ơi, ác quỷ Thanh Y thế mà đã bị người ta giết chết, nhà họ Mạnh cũng đã rời đi...”

“Điều này nói rõ, Minh Châu phủ có một cao nhân, với lại chắc chắn có liên quan đến Mạnh gia và mười họ.”

“Mọi người nói xem, nếu chúng ta hợp tác, tìm ra người này, rồi đem tình báo này bán ra ngoài, sẽ có giá trị bao nhiêu?”

“...”

“?”

Vừa nghe câu nói này, Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tửu, Hồ Ma đều kinh hãi.

Ngay sau đó, họ không hẹn mà cùng đồng thanh: “Câm miệng!”

Cái tên Địa Qua Thiêu này, tâm quả thật là to lớn...

Hồ Ma cũng bị gia hỏa này làm cho kinh sợ, lúc này mọi người đều sợ hãi ta, ngay cả Hồng Đăng Nương Nương cũng sợ đến mức hoàn lương, Nhị Oa Đầu lão huynh cũng sợ hãi đến mức giọng nói run rẩy, vậy mà chỉ có người là lẳng đầu thanh không sợ, thậm chí còn nghĩ đến việc tìm ra hắn?

Cũng may mà hắn không phải là người nhà họ Hồ thật, nếu không câu nói này của người sẽ câu người đến pháp đàn!

“Ai...”

Bị ba người đồng thời quát mắng, Địa Qua Thiêu cũng lập tức sợ hãi: “Hắc hắc, ta chỉ là nói ra một chút ý kiến mà thôi...”

“Lần sau nếu còn nhắc lại loại ý kiến này, ta sẽ đá ngươi ra khỏi vòng tròn này.”

Bạch Bồ Đào Tửu nhân nhật nói: “Nhị Oa Đầu nói không sai, có một vị cao nhân như vậy ở Minh Châu phủ, chúng ta đúng thật là cần phải cảnh giác.”

“Đương nhiên, cũng không cần sợ hãi đến mức độ đó, thời gian chúng ta hợp tác với nhau cũng không ngắn, cho đến nay vẫn không có chuyện gì xảy ra, vậy nói rõ vị ở trong Minh Châu phủ này, cũng không có chú ý đến chuyện người chuyển sinh của chúng ta.”

“Có lẽ, hắn hiện tại cũng là tự thân khó bảo toàn, bản thân hắn đang trốn ở đây, nhà họ Mạnh vì tìm hắn mà làm ra chuyện lớn như vậy, chính là bởi vì khó tìm được hắn...”

“...”

Nhị Oa Đầu lo lắng nói: “Vậy xem như trốn ở chỗ này, cũng không phải là không thể bị phát hiện.”

“Trước đây chúng ta chủ quan quá, về sau ta cũng không thể tùy tiện tìm người nói chuyện phiếm...”

“...”

“Ta cảm ơn người.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư nhân nhạ nói: “Bất quá, mười họ bản gia đã từng thanh tẩy qua người chuyển sinh, là sự thật, nhưng điều này cũng không đại biểu cho mỗi một người trong mười họ bản gia đều có năng lực tìm ra người chuyển sinh từ trong đám người.”

“Trên thực tế, mãi cho đến bây giờ, chúng ta cũng không biết mười họ bản gia có thể nhìn thấu chuyện chúng ta liên hệ trong mơ hay không, chỉ là không biết nguyên nhân thanh tẩy lần trước thôi.”

“Nhưng đã xác định có người ở thế lực có thể cân bằng với nhà họ Mạnh, thậm chí cấp bậc cao hơn ở đây, chúng ta ngược lại cũng cần cẩn thận đối đãi.”

“Cho nên...”

Nàng trầm ngâm một chút, sau đó nói: “Mọi người giao cái ngọn nguồn đi...”

Hồ Ma nghe vậy, hơi hơi ngẩn ra, có chút không hiểu rõ Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư nói “ngọn nguồn” là chỉ cái gì.

Sau đó chỉ nghe thấy nàng nói: “Nhị Oa Đầu tiên sinh, nếu như đổi lại là ta, ác quỷ Thanh Y, hoặc là cấp bậc tà ma như Hồng Đăng Nương Nương các người, người có thể trăm mấy cái?”

“...”

“?”

Thình lình nghe được lời này, Hồ Ma choáng váng, Địa Qua Thiêu cũng sững sờ.

Lời này có phải là nói nhảm, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư là đang nói đùa sao? Nhị Oa Đầu chỉ là hộ pháp bên người Hồng Đăng Nương Nương a...

“A?”

Nhị Oa Đầu cũng rõ ràng bị Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư làm cho giật mình, lại có loại cảm giác bị người ta vạch trần ngay trước mặt, hoảng hốt vội nói: “Nói cái gì vậy? Ta đối với nương nương nhà ta, đó là trung thành tuyệt đối, muôn lần chết không chối từ, muốn mạng cho mạng, muốn thân thể cho thân thể...”

“Ta tin ngươi.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nhàn nhạt nói: “Cho nên, nếu quả thật muốn ra tay, loại tà ma như Hồng Đăng Nương Nương, ngươi có thể trừ được mấy cái?”

“...”

“Ta sao có thể trừ được...”

Nhị Oa Đầu lại kinh sợ, luôn miệng nói: “Nương nương kia là dạng gì nhân vật, pháp lực ngập trời, lấy mạng người như nhặt cỏ, ta ở trước mặt nàng, ta...”

“... Ta không nữa.”

“...”

Hồ Ma cùng Địa Qua Thiêu, lập tức đều kinh sợ, cuộc nói chuyện này là về cái gì vậy?

Chương 419. Giả vờ cẩn thận

Chương 419: Giả vờ cẩn thận

“Hỏi như vậy mà còn không nói?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư ung dung đáp lại trước sự kinh ngạc của Hồ Ma và Địa Qua Thiêu: “Tên giả hoạt như người quả thật rất cẩn thận.”

Hồ Ma và Địa Qua Thiêu đều cảm thấy kiềm nén trong lòng. Hồ Ma còn cố gắng kiềm chế, nhưng Địa Qua Thiêu đã không thể nhịn được: “Chờ một chút, các người vừa nói...”

Nhưng chưa đợi nàng ta dứt lời, Nhị Oa Đầu bỗng cười nói: “Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, người hỏi quá đột ngột...”

“Bất quá, một vị đại tiểu thư như người, nếu thực sự muốn đối đầu trực tiếp, thì có thể đối phó được mấy tên tà ma như Hồng Đăng Nương Nương?”

“...”

Đối mặt với câu hỏi của hấn, Bạch Bồ Đào Tửu không hề do dự, chỉ thản nhiên đáp: “Ta đến Minh Châu là bởi vì nơi đây tương đối an toàn, bởi vì Minh Châu không có tà ma nào có thể làm ta bị thương.”

“?”

Hồ Ma và Địa Qua Thiêu nghe vậy, càng thêm kinh sợ, trong lúc nhất thời cảm thấy, cuộc nói chuyện phiếm này tựa hồ không giống như trong tưởng tượng.

“Bao gồm cả vị Mạnh gia kia sao?”

Nhị Oa Đầu, như thể bị vạch trần bí mật, hơi tức giận, cười nhạt một tiếng, ngược lại hỏi: “Nghĩ đến một đứa con của vợ lẽ ở thông âm Mạnh gia, Bạch Bò Đào tiểu thư cũng không đặt vào trong mắt, không phải sao?”

“Ta không biết, bởi vì ta không dám giao thủ với người có quan hệ với thông âm Mạnh gia, không hiểu rõ bản lĩnh của bọn họ.”

Bạch Bò Đào Tửu thân nhiên nói: “Nhưng nếu Minh Châu bỗng nhiên có người đối phó ta, ta nghĩ, tối thiểu ta cũng có thể chạy đến Lão Âm Sơn.”

Nhị Oa Đầu ha ha cười hai tiếng, nói: “VẬY ta cũng nói thật, ta cũng có nắm chắc, lưu lại Minh Châu phủ không đi, cũng là bởi vì ta có cái nắm chắc này, hướng hồ, nương nương nhà chúng ta ...”

“... Thời điểm dễ dàng, vẫn là thật đáng yêu.”

“A?”

Nghe hai người bọn họ đối thoại, Hồ Ma và Địa Qua Thiêu không thể nhịn được, đang làm gì vậy?

Hai người này có phải là một lời bất hòa, nói ra một chút tin tức quan trọng?

Nhưng Hồ Ma còn có ý thức chịu đựng, Địa Qua Thiêu đã rốt cuộc chịu không nổi, lớn tiếng nói: “Chờ một chút, lão ca lão tử, hai người vừa mới đang nói cái gì?”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thân nhiên nói: “Chỉ là một chút thao tác bình thường.”

“Địa Qua Thiêu là người mới, cho nên khả năng không biết rõ, người chuyển sinh phần lớn thích kiếm ăn ở những thế lực có thực lực không bằng mình, chỉ cần có thể tìm được an ổn ở thế giới này, những thứ khác đều là giả.”

“Bởi vì bản thân chúng ta có quá nhiều cơ hội, còn có linh miếu bản mệnh chiếu rõ, cho nên chúng ta nếu như muốn học bản sự, nói chung đều không chậm, nhưng lại không thể không thừa nhận, bản sự học quá nhanh, chúng ta cũng rất dễ dàng bị mười họ để mất tới...”

“Nhị Oa Đầu tiên sinh chính là điển hình, hấn một người có thể một mình xông thôn Hồ Quan ở Lão Âm Sơn, lại trốn ở bên trong Hồng Đăng Hội nho nhỏ...”

“... Ha ha.”

“...”

“Chờ một chút...”

Địa Qua Thiêu nhin không được cắt ngang lời họ, nói: “Hai người các ngươi bình thường giả vờ cẩn thận như vậy, kỳ thật đều có bản lĩnh ngang dọc Minh Châu phủ này?”

“Ác quỷ Thanh Y cùng Hồng Đăng Nương Nương, mặt ngoài các ngươi cũng kính trọng, kỳ thật các ngươi căn bản không sợ?”

“... Vậy tại sao các ngươi không chịu trị tổn thương ở chân của ta?”

“...”

Bỗng nhiên bị hỏi như vậy, Bạch Bò Đào Tửu và Nhị Oa Đầu đều có chút lúng túng.

Nhị Oa Đầu trầm mặc một hồi, mới cười nói: “Bản lĩnh là bản lĩnh, an toàn là an toàn, mười năm sau khi đến thế giới này, ta đã nhận thức được thực lực bản thân tăng lên quá nhanh.”

“Ta đương nhiên cũng có thể đi đến thành thị lớn hơn, cầu học môn đạo cao hơn, pháp môn cao hơn, nhưng không an toàn a...”

“... Vậy nên chúng ta ở thế giới này cầu học pháp môn cao như vậy làm gì?”

“Tại thế giới này, bản lĩnh càng lớn càng dễ bị dễ mất tới a, các người thật cho là chúng ta chuyển sinh đến đây cả một đời, đều là muốn thành tựu cái gì vương đồ bá nghiệp, cái gì cứu vớt thế giới, cái gì làm anh hùng cô độc đến chết sao?”

“Cuộc sống mà lão huynh!”

“Làm thế nào để trải qua mấy chục năm thời gian mới là trọng yếu a...”

“Ta phát hiện thế giới này rất nguy hiểm liền quyết định a, cho nên khi ta nhập cửa phủ, lập tức liền kèm chế không tăng lên, ta chọn rất lâu mới chọn Hồng Đăng Nương Nương đáng yêu này, đi theo nàng ở trong Minh Châu phủ lẫn lộn trong Huyết Thực Bang...”

“Trốn trong Hồng Đăng Hội rất thoải mái, muốn gì có nấy, lại an toàn, gặp chuyện cũng chẳng ai uy hiếp được ta...”

“Nếu không thì như thế nào?”

Nhị Oa Đầu thậm chí có chút tức giận nói: “Ta không muốn gia nhập vào mưu lược đại cục gì, cầm cái mạng nhỏ đi liều cùng người trong mười họ sao?”

“Chết sao?”

“Dù sao ta đã sống trong thế giới này ba mươi năm, ta đã nhận ra rằng đây không phải trò chơi. Thế giới này có sinh tử, có rượu ngon và mỹ nhân, tất cả đều là những thứ chân thực.”

“...”

Chương 420. Cảnh cáo

Chương 420: Cảnh cáo

Cảm nhận được tâm trạng không vui của Nhị Oa Đầu, mọi người đều im lặng, không ai nói gì.

Bạch Bồ Đào Tửu nhân nhật nói: “Hành vi của người cũng không đặc biệt gì. Nhiều người chuyển sinh đều có thái độ như vậy, tìm một nơi có thực lực yếu hơn mình để nương náu, hưởng lợi mà không cần gánh vác trách nhiệm...”

Nhưng dù trốn ở đâu cũng không thể tránh khỏi việc giao tiếp với mười họ.

Nếu lần thanh tẩy thứ hai đến, việc trốn tránh như vậy cũng khó mà thoát khỏi nguy hiểm.

Dù sao trốn tránh dễ dàng nhưng cũng khiến bản thân ngừng phát triển. Lúc đầu ta tưởng người khác biệt, vì lần đầu gặp người là khi người liêu mạng đến Lão Âm Sơn để lấy bảo bối ở Hồ Quan thôn...”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, chỉ cười khổ:

“Nếu không phải ta coi Minh Châu Phủ, thậm chí bao gồm Lão Âm Sơn đều không thể có đồ vật làm khó ta, ta làm sao đi chỗ nguy hiểm như vậy?”

Hồ Ma nghe, khó mà hình dung kinh ngạc, nhưng lại đột nhiên hiểu rõ ra.

Thời điểm Nhị Oa Đầu đi đến Hồ Quan thôn ở Lão Âm Sơn, cũng có thể thấy được điều gì?

Trước đây, bản thân ta không biết Lão Âm Sơn nguy hiểm cỡ nào, nhưng giờ đây đã biết. Vậy mà Nhị Oa Đầu lại là một kẻ dám tự mình xông vào Lão Âm Sơn để tìm kiếm tạo hóa.

Điểm mấu chốt nhất chính là khi y gặp phiên phúc, y đã liên lạc với ta thông qua linh miếu bản mệnh để cầu cứu. Khi đó, y nói rằng mình không có huyết thực, nhưng có thể chống đỡ hai tháng bất tử trong tình huống nguy hiểm. Cần phải có bản lĩnh lớn cỡ nào mới có thể làm được điều này?

Thủ Tuế Nhân nổi tiếng với nhục thân cường đại, nhưng nếu ta bị nhốt, liệu ta có thể chống đỡ được nửa tháng hay không còn khó nói.

“Nhưng cũng đừng chỉ nói ta, còn người thì sao?”

Đang lúc suy tư, Nhị Oa Đầu cười khỏ lên tiếng, chuyển hướng sang Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và nói: “Người cố ý từ kinh thành phồn hoa đến Minh Châu Phủ heo hút này, còn lưu lại đây lâu như vậy, chẳng lẽ không phải vì nơi này an toàn hay sao?”

“Ban đầu đương nhiên là vậy, cho nên ta đã đặt ở đây một việc có ảnh hưởng rất lớn để ta đến xử lý.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thân nhiên nói: “Bất quá, hiện tại đã xác định nơi này cũng không an toàn như tưởng tượng, một số kế hoạch cũng cần thay đổi theo.”

“Ai, các người chờ một chút...”

Nghe hai người họ nói, Hồ Ma đã có chút không nín được, Địa Qua Thiêu càng là lập tức kinh ngạc, cướp lời nói: “Cho nên, hai người các người, kỳ thực đều là có bản lĩnh lớn...”

Không chỉ có Địa Qua Thiêu, trong lòng Hồ Ma lúc này cũng đang gầm thét.

Hắn đã sớm biết hai người này bản lĩnh lớn, nhưng không ai có thể ngờ rằng họ lại còn mạnh hơn so với tưởng tượng của mình rất nhiều.

Hồng Đăng Nương Nương là ai? Một tà ma hung hãn, chỉ một lời không hợp là muốn mạng người, ngay cả phản kháng cũng không được. Vậy mà Nhị Oa Đầu lại cảm thấy nàng đáng yêu, nên đi theo nàng lẩn lộn?

Thì ra chúng ta ở thế giới này đang chơi trò chơi cầu sinh, nhưng các người lại đang chơi trò chơi nghỉ dưỡng?

Mà trong lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, lại nghe Địa Qua Thiêu vô cùng kinh ngạc, nói năng lúng cùn, đột nhiên lời nói xoay chuyển: “Mẹ nó, vậy Lão Bạch Kiền tiền bối đâu? Bản lĩnh của người đã đạt đến bước nào rồi?”

“Ta?”

Hồ Ma, vốn đang cố gắng kìm nén, có chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ: “Ta đang cùng người chửi thề đây...”

“Vậy cũng không biết.”

“Lão Bạch Kiền là người bí ẩn nhất trong chúng ta. Có lẽ, người vừa mới chém ác quỷ Thanh Y và đuổi đi người bí ẩn nhà họ Mạnh cũng là hắn.”

“?”

Hồ Ma nghe vậy, lòng lạnh toát.

“Đừng đoán mò nữa!”

“Có lý...”

Nhị Oa Đầu lại nghiêm túc nói: “Ta cũng luôn tò mò về thân phận của Lão Bạch Kiền tiền bối. Hắn từng cứu mạng ta và giúp đỡ Bạch Bò Đào Tửu tiểu tử. Ta nghĩ đạo hạnh của

hắn rất cao, nói không chừng chỉ có thân phận kia mới đúng...”

Địa Qua Thiêu kinh ngạc: “A?”

Hồ Ma vô thức muốn phản bác, nhưng chợt nhận ra, chỉ gượng cười: “Có lẽ ta thực sự là...”

Câu nói của Hồ Ma như an ủi ba người, Địa Qua Thiêu cười khà khà: “Dù sao ta biết các tiền bối đều lợi hại như vậy, vậy có thể đi ngang Minh Châu Thành rồi?”

“Hong Đăng và Thảo Tâm Đường, ta trước giờ nhìn đều không ưa. Quay đầu phá tan tành luôn cho ta được hay không?”

“...”

Câu nói của Địa Qua Thiêu khiến tâm trạng mọi người chùng xuống. Hồ Ma im lặng, Nhị Oa Đầu vội vàng nói: “Ngươi khiêm tốn chút đi, học ta, làm chương quỹ trong Hồng Đăng Hội rất tốt...”

Bạch Bồ Đào Tửu cũng nói: “Ngươi cần phải chú ý.”

“Hôm nay ta nói những điều này chỉ muốn nhắc nhở ngươi tầm quan trọng của việc cẩn thận. Bây giờ ta cũng muốn cho ngươi một lời khuyên:

“Tuyệt đối không được vì thân phận người chuyển sinh mà có cảm giác ưu việt với thế giới này.”

“Ngươi vừa vào cửa, học bản sự sẽ nhanh hơn người khác và dễ dàng sinh ra ảo tưởng ‘ngoài ta còn ai’. Giống như không có chuyện gì làm khó được ngươi.”

“Nhưng khi ngươi học được càng nhiều bản lĩnh, ngươi cũng sẽ càng ngày càng sợ hãi.”

“Cách làm của Nhị Oa Đầu mới là hợp lý nhất. Nhiều người chuyên sinh sẽ không theo đuổi bản lĩnh và địa vị cao hơn, bởi vì càng cao, họ càng nhận ra rằng trên đời này tồn tại những thứ đáng sợ, và càng dễ bị những kẻ tài ba khác chú ý...”

“Nếu người thực sự bị kẻ khác để mắt tới, người sẽ cảm nhận được thế giới này khủng bố cỡ nào...”

“...”

“Được rồi...”

Địa Qua Thiêu bị cảnh cáo nghiêm túc như vậy, cũng có chút sợ hãi, nhỏ giọng bĩu môi nói: “Các người bản lĩnh lớn như vậy, đều cẩn thận như vậy, vậy ta đương nhiên phải nghe lời các người...”

Lúc này, trong lòng Hồ Ma cũng run lên. Sao có cảm giác lời cảnh cáo này như dành cho riêng mình.

Chương 421. Giá cao

Chương 421: Giá cao

“Bất luận như thế nào, chuyện lần này đều là lời nhắc nhở cho chúng ta.”

Bạch Bồ Đào Tửu thấy Địa Qua Thiêu sợ hãi, nhàn nhạt mở miệng: “Cho dù là Minh Châu phủ thành, địa phương nhỏ bé này, ngay cả ta, Nhị Oa Đầu, và Lão Bạch Kiêu đều cho rằng an toàn, cũng có khả năng biến thành tâm điểm nguy hiểm trong nháy mắt.”

“Thậm chí, có những nhân vật nguy hiểm mà chúng ta hoàn toàn không thể phát hiện đang sống chung với chúng ta.”

“Về sau, chúng ta cần truyền bá tin tức về nhà họ Mạnh và cho những người chuyển sinh khác biết rằng Minh Châu phủ này là nơi nguy hiểm, tối thiểu phải nâng cao hai cấp bậc cảnh giác.”

“...”

“Nâng cao hai cấp bậc?”

Hồ Ma có chút bất ngờ. Vòng tròn người chuyển sinh còn có khái niệm này?

“Chỉ là một phán đoán mơ hồ thôi.”

Bạch Bồ Đào Tửu biết Hồ Ma, hoặc là Địa Qua Thiêu đang tò mò điều gì, nên tùy tiện giải thích rõ: “Có nhiều nơi không có cao nhân nhập phủ, cũng không có tà ma lợi hại gì. Đối với những người chuyển sinh đến đó, nó giống như Thiên Đường, làm gì cũng không bị phát hiện.”

“Trước đây, ta và Nhị Oa Đầu đều cho rằng Minh Châu phủ thành là một nơi như vậy.”

“Nhưng giờ đây xuất hiện một vị thần bí cao nhân, chúng ta mới biết, đây không phải là nơi chúng ta có thể một tay che trời, làm cần.”

“Nó nguy hiểm ở chỗ, nếu thực sự xảy ra chuyện, ngay cả ta và Nhị Oa Đầu muốn cứu người, chỉ sợ cũng không có cách nào kịp thời làm cho chu toàn.”

“...”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, có chút hoảng hốt, vội nói:

“Vậy chúng ta phải làm sao? Tiếp tục ẩn núp?”

“Cũng không cần...”

Nhị Oa Đầu thở dài, nói:

“Dù sao chúng ta đã hoạt động bí mật dưới mí mắt người khác lâu như vậy, nếu muốn phát hiện, sớm đã bị phát hiện rồi.”

“Đương nhiên, cẩn thận gấp bội là đúng. Về sau, Địa Qua Thiêu, người muốn làm gì, tốt nhất hỏi ý kiến ta và Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, được cả hai chúng ta đồng ý mới đi làm...”

“... Đương nhiên còn có Lão Bạch Kiêu tiền bối, nhưng người đừng tùy tiện làm phiền hắn.”

“...”

“Hiss...”

Hồ Ma cảm thấy đau răng. Nhị Oa Đầu này lúc nào cũng không quên “bắn máy bay yểm trợ” cho mình.

Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, lời này thực ra cũng giống lời cảnh cáo của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, bên ngoài là nói với Địa Qua Thiêu, nhưng trên thực tế cũng là cho mình.

Làm lỏng lẻo việc phối hợp giữa những người chuyên sinh, nói cho cùng, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nguyện ý đưa ra lời cảnh cáo này, chẳng khác gì là đặt ra hạn chế cho mình và Địa Qua Thiêu, nhưng cũng vô hình chung gánh vác một chút trách nhiệm.

Ở chung lâu ngày, mọi người dù sao cũng có chút tình cảm...

“A, vậy quá tốt...”

Ngay khi Hồ Ma đang suy nghĩ, Địa Qua Thiêu lập tức có chút kích động, nói:

“Vậy ta gần đây có mấy chuyện gấp gáp, các tiền bối vẫn có thể giúp ta chứ?”

“Chuyện khẩn yếu?”

Nhị Oa Đầu lại ngạc nhiên, nghi ngờ nói:

“Ngươi còn có chuyện gì khẩn yếu?”

“Rất nhiều...”

Địa Qua Thiêu nói:

“Ta muốn trị chân của mình, Hồng Đăng Nương Nương cho thưởng không đủ, ta còn phải góp thêm một phần.”

“Ngoài ra ta còn cần tìm cơ hội đi tới Hồng Đăng Hội. Lúc đầu ta chỉ nghĩ cho ta làm quản lý mỏ Huyết Thực cũng được, không có việc gì ta còn có thể kiếm thêm chút tiền, kết quả chỉ cho ta một chức cung phụng trên danh nghĩa, mỗi tháng chỉ cho ít tiền cùng lương thực, nuôi ta cũng không đủ.”

“Ta nghĩ cái này không có thực quyền gì cả. Không chừng Hồng Đăng Nương Nương sẽ dựa vào ta để đấu pháp với người khác, còn phải ta đi ...”

“A...”

Nàng bữu môi trách móc, rồi đột nhiên sực nhớ ra: “Đúng rồi, còn có Lão Bạch Kiều tiền bối nữa.”

“Lần trước hần giúp ta một tay, nói muốn mấy vạn lượng bạc, ta còn chưa kiếm ra đâu...”

“...”

“Ừm?”

Câu nói này khiến Bạch Bồ Đào Tửu và Nhị Oa Đầu đều ngạc nhiên.

Tuy trong bản mệnh linh miếu không thể gặp nhau, nhưng Hồ Ma có cảm giác như hai người này đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hần lập tức cảm thấy xấu hổ, khụ khụ một tiếng, nói: “Không cần gấp.”

“... Ừ, trước đưa cho ta một phần là được.”

“...”

“Ha ha, Lão Bạch Kiều huynh đệ ra tay, giá cả luôn luôn cao như vậy...”

Nhị Oa Đầu vội vàng gượng cười hai tiếng, nói: “Về phần những chuyện khác, người cũng không cần vội. Ta đã sắp xếp cho người từ Thanh Y Bang nhảy sang Hồng Đăng Hội, chỉ là những chuyện khác ta không làm chủ được, phải hỏi ý kiến các vị hộ pháp trong hội.”

“Người trước tiên cứ yên tâm. Hiện tại nương nương muốn xây miếu, thu hồi việc làm ăn và địa bàn của Thanh Y Bang, cơ hội còn nhiều...”

Địa Qua Thiêu liên tục gật đầu: “Được rồi được rồi, ta chờ.”

Hồ Ma mơ hồ nghe thấy Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư hừ lạnh một tiếng, cũng cảm thấy thương cảm cho Địa Qua Thiêu.

... Thật sự là một nữ nhân đáng thương!

Mình đòi mấy vạn lượng bạc sổ sách, lúc trước chỉ là thuận miệng nói thôi.

Ai bảo nàng coi là thật?

Hiện tại nàng nhất định phải đưa cho mình, vậy mình... đương nhiên cũng không có ý không đáp ứng.

Chương 422. Giúp đỡ

Chương 422: Giúp đỡ

Về Nhị Oa Đầu, rõ ràng là hộ pháp, nhưng hết lần này tới lần khác lại đẩy mình vào cảnh khốn cùng. Y chỉ nói một câu mà làm như chuyện khó khăn lắm.

Có thể quay đầu giúp Địa Qua Thiêu thỏa đáng, nhưng lại khiến Địa Qua Thiêu thiếu y một món nợ lớn...

Nói đến, ngược lại Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư có vẻ thực tế hơn?

Không đúng!

Hồ Ma bỗng nhiên phản ứng lại, Địa Qua Thiêu hiện tại muốn huyết thực nhiều như vậy là vì cái gì?

Trị thương!

Nàng ta bị thương ở địa giới Minh Châu phủ này, đại khái chỉ có Thảo Tâm Đường mới có thể trị, nhưng Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư là người của Thảo Tâm Đường, không những không nói, còn giới thiệu Địa Qua Thiêu đi Thảo Tâm Đường trị thương. Thu lại huyết thực mà không hề cảm thấy đau lòng...

... Có thể vừa đau lòng, vừa muốn Địa Qua Thiêu trả giá cao bằng mấy chục cân huyết thực.

Quả thật quá hợp lý.

“Về sau, tần suất giao lưu và hợp tác của bản thân cần phải giảm xuống, lấy sự ổn thỏa làm ưu tiên.”

Lúc này, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nhàn nhạt lên tiếng, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người kia, nói: “Tuy nhiên, giống như Địa Qua Thiêu, nói ra những gì mình cần cũng không tệ. So với việc tiêu hao thời gian của bản thân để tìm người nói chuyện phiếm, thì việc chia sẻ những gì cần thiết mới có ý nghĩa hơn.”

“... Dù sao, nói ra cũng tốt hơn không nói. Khi nói ra, những người khác có thể giúp đỡ lưu ý, việc gì cũng sẽ tiện lợi hơn.”

“Đúng vậy.”

Nhị Oa Đầu là người đầu tiên đồng ý, nghiêm túc nói: “Đây mới là ý nghĩa thực sự của việc giao lưu giữa những người chuyển sinh!”

“Tuy nhiên, thứ ta cần hiện tại khá khó khăn. Ta từng mưu cầu một món tạo hóa có thể giúp ta thoát khỏi Hồng Đăng Hội, không còn lo lắng về sau...”

“Trước đây ta suýt chết, nhờ có Lão Bạch Kiều huynh đệ cứu mạng một lần. Lần đó ta tìm kiếm thứ này suýt thành công, nhưng món đồ kia ta chỉ có một nửa. Ta muốn giải quyết vấn đề, nhưng vẫn còn thiếu một chút.”

“...”

“Vâng vâng vâng...”

Hồ Ma bất đắc dĩ: “Coi như ta đã cứu mạng ngươi, việc này không cần nhắc đi nhắc lại chứ?”

“Địa Qua Thiêu hiểu sai hoàn toàn rồi...”

“...”

“Ta biết ngươi thiếu thứ gì.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư tiếp lời, thân nhiên nói: “Nhưng đừng nóng vội, việc này còn quá sớm để mưu tính.”

Nhị Oa Đầu vội vàng nói: “Ta không nóng vội, vậy còn người?”

“Người cần thứ gì?”

“...”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thân nhiên nói: “Thứ ta cần rất nguy hiểm, các người không thể giúp được gì.”

“... Đương nhiên, Lão Bạch Kiều có thể, lão tiên bối mà!”

“...”

“?”

Hồ Ma kinh ngạc, ngay cả Bạch Bồ Đào Tửu cũng học cái xấu này rồi?

“Vậy Lão Bạch Kiều tiên bối cần gì nhỉ? Nói cho chúng ta biết, nếu là việc quan trọng, chúng ta còn có thể hỗ trợ một ít.”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, vội vàng nói.

“Ta?”

Hồ Ma lập tức nghĩ đến những thứ mình thiếu, rất nhiều thứ.

Thiếu hai ngọn đèn Thủ Tuế Nhân, thiếu chút nữa là luyện thành tuyệt chiêu môn đạo về tai mắt mũi lưỡi.

Thiếu trấn vật để thi pháp, thiếu nhà cửa, thiếu xe ngựa...

Nhưng hắn cũng chỉ có thể giữ thể diện, mơ hồ cảm thấy lúc này nói thẳng ra không tốt lắm.

Vì vậy, trầm mặc một chút, hắn chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Ta thiếu huyết thực.”

“...”

Đến lượt những người khác trầm mặc, đều thở dài: “Cái này đúng thật là không ai không thiếu.”

Chỉ có Địa Qua Thiêu ở đó cảm khái: “Thật là một vị tiên bối thực tế”

“Vậy thì cùng nhau lưu ý giúp đỡ. Những thứ chúng ta thiếu hụt không dễ dàng tìm kiếm, dù sao ở đây cũng ít người.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thân nhiên nói: “Trước đây chúng ta không quen, chỉ có cơ hội hợp tác một chút. Bây giờ, chúng ta đã có ràng buộc với nhau, ít nhất cũng có chung lợi ích.”

“Huống hồ, đã có một nhân vật lợi hại như vậy tồn tại ở Minh Châu phủ, cũng không thể khiến chúng ta không hợp tác.”

“...”

Mọi người đều đáp ứng và rời đi.

Kỳ thật trong lòng ai cũng hiểu, mặc dù không có lời thề hay minh ước gì, nhưng bốn người bọn họ đã chia sẻ một số chuyện, coi như là một dạng hợp tác nhỏ.

Đương nhiên, nền tảng của tổ hợp nhỏ này có thể thành lập là nhờ sự ràng buộc lẫn nhau.

Về thực lực, họ hỗ trợ nhau không giống nhau, nhưng về ràng buộc, vì Hồ Ma và Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư biết thân phận của nhau, nên họ có ràng buộc lẫn nhau.

Về phần Địa Qua Thiêu...

... Nàng chỉ là một nữ tử đáng thương.

Yên tâm đi ngủ, Hồ Ma không ngờ rằng, vừa mới chuẩn bị nằm ngủ, tiếng nói của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lại vang lên:

“Ta còn một số chuyện muốn nói với ngươi.”

“Tại sao Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại liên hệ riêng với ta?”

Hồ Ma có chút nghi ngờ, nhưng cũng hiểu rằng nàng có một số chuyện không muốn để Địa Qua Thiêu và Nhị Oa Đầu nghe thấy, nên vội vàng hỏi: “Chuyện gì?”

Một sợi mệnh hương kết nối, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại trầm ngâm thật lâu, mới khẽ nói: “Ta đến Minh Châu phủ là có lý do. Lúc đầu ta cũng nghĩ sẽ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, nhưng vì...”

“A, vì sự tồn tại ngoài ý muốn của người đó, ta phải cẩn thận hơn. Có thể gần đây ta sẽ rời khỏi Minh Châu phủ để xử lý một số việc, nhưng nơi này cũng có một số chuyện quan trọng mà ta lại không có cách nào phân thân, cần phải tìm người ở đây giúp đỡ ta.”

“Tuy nhiên, Nhị Oa Đầu không đáng tin cậy. Hắn quá gần gũi với Hồng Đăng Nương Nương. Một khi bị phát hiện, hắn chỉ có thể diệt khẩu vị nương nương kia, không đáng.”

“Địa Qua Thiêu càng không đáng tin cậy. Giao cho nàng thì ta không yên tâm.”

“Vì vậy, ta nghĩ đi nghĩ lại, trong Minh Châu phủ, chỉ có ngươi mới có thể giúp ta làm chuyện này...”

Chương 423. Phong Chính

Chương 423: Phong Chính

“Có chuyện tìm ta?”

Hồ Ma khẽ giật mình. Hắn biết Bạch Bò Đào Tửu và Nhị Oa Đầu đều là những người có bản lĩnh cao cường, vậy chuyện gì khiến nàng cần đến sự giúp đỡ của mình?

Tuy nhiên, hắn vẫn lên tiếng: “Chuyện gì vậy? Người cứ nói đi. Nếu nằm trong khả năng của ta, ta sẽ không từ chối.”

Lần gặp gỡ này, Bạch Bò Đào Tửu đã thể hiện ra thành ý và trách nhiệm của một tiền bối khi chia sẻ thông tin và giúp đỡ Hồ Ma và Địa Qua Thiêu. Nhìn nhận điều này, Hồ Ma bắt đầu cảm thấy ấn tượng tốt về nàng.

Huống hồ...

Nàng có đạo hạnh cao, sau này biết đâu hắn có thể nhờ cậy nàng cứu mạng!

“Đừng nóng vội.” Bạch Bò Đào Tửu nói: “Trước tiên, cho ta biết thực lực hiện tại của ngươi.”

“A?”

Hồ Ma hơi kinh ngạc. Hắn tưởng rằng mình là một nhân vật bí ẩn trong mắt Địa Qua Thiêu, nhưng trước mặt Bạch Bò Đào Tửu, hắn không thể che giấu được gì. Hắn đành chậm rãi nói: “Bây giờ trong Hồng Đăng Hội, họ chỉ nghĩ rằng ta luyện thành một tạng, nhưng thực ra...”

Dừng lại một chút, hắn thản nhiên nói: “Ta đã luyện thành hai tạng, và đang bắt đầu luyện tạng thứ ba.”

“A?”

Bạch Bồ Đào Tửu nghe vậy, hơi kinh hãi: “Lúc trước gặp người ở thôn, người còn chưa vào môn đạo. Tốc độ này cũng không chậm.”

“Mặc dù ta biết rằng trước đó chúng ta đã lấy được một nhóm huyết thực, giúp người tâm bồ, nhưng môn đạo Thủ Tuế Nhân của các người vốn nổi tiếng là từ sinh đến chết, lại từ chết đến sống, không thể nóng vội cũng không thể sai sót.”

“Ta vốn cho rằng người bây giờ hẳn là còn chưa thành thạo tạng thứ hai...”

“...”

Hồ Ma hiểu ra vì sao nàng nghĩ vậy.

Nàng là người chuyên sinh bình thường, đánh giá tốc độ tu luyện dựa trên việc có thể sử dụng tượng thần chiếu mệnh và có đầy đủ huyết thực tâm bồ.

Nhưng nàng không biết rằng toàn thân hẳn vốn đã chết.

Nếu một người Thủ Tuế Nhân khác tu luyện ngũ tạng, chỉ việc “chết” đã là một công việc lớn lao. Bởi vì ngũ tạng không thể so sánh với tứ chi, không thể lập tức hạ độc chết hoàn toàn, mà cần phải từng chút một, chậm rãi thực hiện. Chỉ riêng bước “chết” đột ngột này đã không biết phải tốn bao nhiêu công sức.

“Thế đạo này hung hiểm, không dám lơ là a...”

Hồ Ma thở dài, nói: “Cho nên ta cũng ngày đêm chuyên cần khổ luyện.”

“Như vậy cũng tốt.” Bạch Bồ Đào Tửu nói: “Thực ra, nói về tu hành, tiến độ quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng trước nhập phủ cũng không cần lo lắng.”

“Mười họ tuy đáng sợ, nhưng số lượng ít, không có khả năng chú ý đến nhiều người như vậy. Ta và Nhị Oa Đầu cũng trở nên cẩn thận hơn sau khi nhập phủ.”

“Lần này ta hỏi ngươi, vốn cho rằng ngươi còn chưa luyện thành tạng thứ hai, tiến độ chậm, nên dự định giúp ngươi một chút.”

“...”

Hồ Ma ngăn người: ‘Tại sao không nói sớm?’

“Ngươi nói sớm, thì ta đã không luyện xong rồi...”

“...”

Bạch Bò Đào Tửu không biết suy nghĩ của hắn, tiếp tục nói: “Chuyện ta cần làm chỉ có thể thực hiện ở Minh Châu phủ, và chỉ có ngươi có thể giúp ta. Nhưng tối thiểu cũng phải chờ ngươi luyện thành tạng thứ ba mới ổn thỏa.”

“Đương nhiên, nếu có thể luyện thành ngũ tạng thì tốt nhất. Nhưng ta tính toán, sợ rằng cũng không chờ được đến lúc đó. Dù sao, chuyện này đối với ta vô cùng quan trọng, nói là đem thân gia tính mệnh giao phó cho ngươi cũng không quá phận.”

“Ngươi nếu như đồng ý, việc này ta sẽ ghi nhớ. Ngươi cũng có thể suy nghĩ xem cần thứ gì.”

“Ta sẽ giúp ngươi tìm kiếm, coi như thù lao.”

“...”

“Nói cách khác, ta giúp nàng chuyện này, nàng sẽ đáp ứng mọi điều kiện của ta?”

Hồ Ma hơi ngăn người, mơ hồ ý thức được chuyện này có thể vô cùng quan trọng đối với nàng.

Tuy nhiên, nếu chỉ cần luyện thành ba tạng là có thể làm, luyện thành ngũ tạng sẽ có nắm chắc hơn. Mà hắn lại không

còn cách xa mục tiêu đó, nên liền nói: “Trước đây người đã giúp ta không ít, ta không có lý do gì để từ chối.”

“Nhưng rốt cuộc chuyện gì mà ngay cả nàng cũng phải cẩn thận như vậy?”

“...”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư hơi trầm ngâm, rồi đột nhiên nói: “Người có nghe nói qua Phong Chính chi pháp hay không?”

“Ừm?”

Hồ Ma ngẩn người, chợt nhớ đến một điểm được đề cập trong Trần Tuế Thư. Vừa định trả lời, hắn lại nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, nghi ngờ nói: “Đây là cái gì?”

“Hình như môn đạo Thủ Tuế Nhân không có loại pháp môn này.”

“...”

“Bồn môn vốn không có loại pháp môn này.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thản nhiên nói: “Nhưng chuyện này dù quan trọng, ta cũng phải chờ người có đủ năng lực mới nói. Chờ người luyện thành tạng thứ ba rồi đến tìm ta. Trong thời gian này, ta vẫn có thể chờ.”

“Vậy thì tốt.”

Hồ Ma nghe ra nàng không muốn nói cụ thể trước khi hắn luyện thành tạng thứ ba, nên chỉ có thể đáp ứng. Sau khi hai bên thỏa thuận, họ ngắt kết nối, Hồ Ma cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chỉ là đột nhiên, Hồ Ma cũng không thể nghĩ ra Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư muốn làm gì.

Phong Chính?

Chương 424. Thiếu huyết thực

Chương 424: Thiếu huyết thực

Hồ Ma mơ hồ nhớ rằng Trần Tuế Thư có đề cập đến thuật ngữ tương tự, nhưng chỉ được sử dụng như một từ ngữ cơ bản, không có giảng giải cụ thể về pháp môn.

Bây giờ, khi hiểu rõ mối quan hệ giữa Trần Tuế Thư và môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, hắn lại càng thêm sáng tỏ. Muốn hiểu rõ những điều này, chỉ có một cách duy nhất, đó là đắm chìm vào bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân để học hỏi.

Trần Túy Hồ gia chính là tổ tiên của Tẩu Quỷ Nhân.

Như vậy, Trần Tuế Thư chính là pháp môn tối cao của môn đạo Tẩu Quỷ Nhân.

Hắn hiểu tại sao Trần Tuế Thư lại khó hiểu như vậy, đó là bởi vì hắn không hiểu rõ về môn đạo Tẩu Quỷ Nhân.

Có quá nhiều điều trong Trần Tuế Thư, cần phải hiểu rõ về Tẩu Quỷ Nhân trước mới có thể hiểu được.

Đương nhiên, bản thân hắn là Thủ Tuế Nhân, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đột nhiên hỏi hắn về Phong Chính, khiến hắn hoàn toàn bối rối. Có thể nàng có lý do của riêng mình, chỉ cần hắn giúp đỡ một chút, và chỉ khi đạt đến trình độ nhất định về bản lĩnh Thủ Tuế Nhân mới có thể giúp được.

“Phiền phức...”

Nằm trên giường, Hồ Ma mở mắt im lặng, suy nghĩ miên man.

Lần này, hấn mượn Trấn Tuế Thư và sức mạnh của Sơn Quân để giết chết ác quỷ Thanh Y và làm bị thương người của Mạnh gia, đột nhiên trở thành một sự kiện kinh hoàng.

Nhưng chỉ có bản thân hấn mới hiểu rõ, lúc đó mình nói ra lời hung ác cho sừng miệng, nhưng khi hấn rời khỏi Lão Âm Sơn và thu hồi trấn vật, hấn vẫn chỉ là một tiểu chương quỹ trong Hồng Đăng Hội. Nhận thức này nhất định phải thay đổi.

Nếu không may gặp hiểm, e rằng chết cũng không biết chết như thế nào...

Nói cho cùng, những lời chỉ dẫn của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư dành cho Nhị Oa Đầu lão huynh thực sự rất có ích cho hấn.

Hấn luôn cảm thấy rằng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và Nhị Oa Đầu, tuy như đang răn dạy Địa Qua Thiêu, nhưng mỗi câu nói đều hướng đến bản thân hấn.

Nàng đã nói với hấn rằng thân phận người chuyển sinh của hấn rất nguy hiểm trong thế giới mười họ, và dù là người chuyển sinh, hấn cũng không thể có cảm giác ưu việt.

Có lẽ học theo Nhị Oa Đầu là cách đúng đắn, ẩn náu sau lưng Hồng Đăng Nương Nương, âm thầm tu luyện, thu thập huyết thực, cung cấp lâu dài cho việc nuôi dưỡng bản thân, sau đó trở thành hộ pháp hoặc hương chủ của Hồng Đăng Nương Nương?

Nhưng đó chỉ là hy vọng xa vời, Nhị Oa Đầu có thể sau khi nhập phủ, cũng không vội mà tu luyện, trốn ở đằng sau tà ma qua tháng ngày, nhưng mình lại không được.

Một ngày chưa luyện sống toàn thân, thì hấn vẫn là một người chết, không thể tách rời huyết thực.

Huống chi, cỗ thân thể này sau khi hấn chuyển sinh còn mang theo Trấn Tuế Thư của Hồ gia. Cho dù hấn không đi tìm

phiền phức, thì phiền phức cũng sẽ tìm đến hấn.

Hấn không thể mãi là người trong cuộc mà lại hoàn toàn không hiểu gì về thế giới này. Do đó, việc tìm hiểu dấu vết của mười họ trong thế giới này và hiểu rõ mục đích thực sự của họ là vô cùng quan trọng đối với hấn.

Nhưng hiện tại, việc hấn muốn đi tìm hiểu những điều này chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao?

“Nhập phủ...”

Hấn thở dài trong lòng, mơ hồ hiểu ra điểm mấu chốt hiện tại.

Dù là lời nhắc nhở của Sơn Quân hay biểu hiện của Nhị Oa Đầu và những người khác, cuối cùng vẫn là phải nhập phủ mới có thể có chỗ yên ổn trên giang hồ này.

Chỉ có điều, hấn muốn nhập phủ còn có một cánh cửa lớn hơn.

Đó chính là tu luyện ngũ tạng.

Nếu ngũ tạng không thành, hấn sẽ vĩnh viễn cách cánh cửa nhập phủ một bước xa.

Bản lĩnh Thủ Tuế Nhân vô cùng chân thực và rõ ràng.

Đăng giai nhập phủ, trên đường tới đích có ba giai đoạn: luyện tứ chi, luyện ngũ tạng và luyện thất khiếu.

Vì trong thất khiếu, mũi là khiếu thứ hai có thể luyện sống một lần, nên có sáu ngọn đèn.

Hiện tại, hấn đã đến thời điểm then chốt để luyện ngũ tạng.

Tại trang tử này, khi tà ma náo loạn bắt đầu, khiếu môn thuộc về tứ tạng vừa mới được khai thông, nhưng liên tục mấy ngày tà ma náo loạn khắp nơi, bốn ba vất vả, hấn lại thu được không ít lợi ích.

Vô hình chung, tứ tạng đã viên mãn.

Lúc này, việc tu luyện ngũ tạng đã trở nên thuận lợi, nhưng vấn đề then chốt là ngũ tạng tiêu hao rất nhiều huyết thực...

Trong bút ký của Lão chương quỹ viết rõ ràng, việc tu luyện trái tim vô cùng quan trọng, đồng thời cũng tiêu hao lượng huyết thực khổng lồ. Lão và Hồ Ma khác biệt. Thân thể của Hồ Ma đã chết, bình thường phải dựa vào huyết thực để duy trì, nhưng bọn họ thì có thể dựa vào sinh khí bản thân để tăng lên đạo hạnh từng chút một.

Nhưng dù là như thế, khi tu luyện tới cửa ải trái tim, thì cũng phải chuẩn bị đại lượng huyết thực, đền bù cho sinh khí của tự thân không đủ.

Còn đối với Hồ Ma, lượng tiêu hao này có thể còn phải tăng thêm ba lần.

“Ngô Hồng chương quỹ năm đó tu luyện cửa ải trái tim này, đã tiêu tốn toàn bộ tích lũy của nửa đời người, dùng đến mười cân huyết thực.”

“Vậy ta, chẳng lẽ phải dùng ba mươi cân?”

“...”

Bỗng dung tưởng tượng ra con số kinh hoàng này, hướng chỉ lượng huyết thực hắn có được trước đây đã tiêu hao gần hết để đổi lấy bản lĩnh tứ tạng.

Mà lượng huyết thực trong điền trang cũng đã tiêu hao không ít trong thời gian náo loạn trước đó. Dù sao, cho dù là hỏa kế trong điền trang hay những Tẩu Quỷ Nhân kia đều rất vất vả, Hồ Ma đành dùng huyết thực trong điền trang để hỗ trợ họ.

Vậy bây giờ, hắn phải kiếm đâu ra một lượng huyết thực lớn như vậy?

Hồ Ma không khỏi đau đầu vì chuyện này. Ngẫm lại, hấn cũng đành chịu. Người chuyên sinh vì sợ người bí ẩn kia nên sau này hợp tác phải tăng gấp bội cẩn thận.

Vì sự cẩn thận gấp bội này, độ khó kiếm huyết thực của hấn cũng tăng lên.

Hết thấy đều chỉ có thể trách người bí ẩn kia, nhưng người bí ẩn kia lại chính là mình...

Nếu không được thì có thể tìm Dương Cung mượn một ít?

Nhưng suy nghĩ một chút, hấn lại cảm thấy không đáng tin cậy. Bọn đệ tử Hồng Hương này, có hôm nay không có ngày mai, còn biết tiêu xài hơn cả hấn. Trong tay có ít đồ gì, đều thuận tay ăn uống.

Nhưng nghĩ như vậy, hấn lại thiếu hiểu biết về môn đạo Tảo Quỷ Nhân, thiếu phương pháp tiến giai của môn đạo Thủ Tuế Nhân, thiếu hiểu biết về thế giới này, thiếu cái này thiếu kia, nhưng cuối cùng thứ hấn thiếu nhất...

... Mẹ nó, thật đúng là huyết thực?

Chương 425. Hồng Đăng Nương Nương tới

Chương 425: Hồng Đăng Nương Nương tới

Mọi thứ trải qua không thể không suy nghĩ. Giải quyết xong chuyện ác quỷ Thanh Y, Hồ Ma cũng thực sự có một lúc, cảm thấy mình như phiêu diêu đến một cấp độ khác. Nhưng tỉnh táo lại suy ngẫm, liền lại có áp lực đè nặng lên vai. Minh cuối cùng chỉ là một tiểu chương quỹ của Hồng Đăng Hội mà thôi!

Như vậy chìm đắm trong suy tư mà ngủ thiếp đi, bao ngày mệt mỏi ập đến, đợi đến khi tỉnh lại, đã là trưa ngày thứ hai.

Ngồi dậy, chỉ cảm thấy thể lực lượng trong thể nội tự sinh ra, sinh khí trên người cuộn cuộn, hơi sôi trào, Hồ Ma lập tức hơi kinh ngạc, lại phát hiện sinh khí trong cơ thể mình, thể mà dồi dào hơn rất nhiều.

“Ta là người có thân thể chết, bây giờ cũng chỉ mới luyện sống một nửa, không có huyết thực cung cấp nuôi dưỡng, thì sẽ có vẻ khí huyết không đủ.”

“Bây giờ bận rộn vội vàng mấy ngày, còn chưa kịp phục dụng huyết thực để bổ túc, nhưng làm sao lại cảm thấy...”

Hắn vừa kinh ngạc, lại có chút mừng rỡ: “Đạo hạnh lại tăng lên không ít?”

Nhất thời lại có loại cảm giác thần hoàn khí túc, toàn thân tràn đầy khí lực, phần kinh hỉ này, quả nhiên là khó mà hình dung.

Chẳng lẽ là làm việc thiện không màng lợi ích, đối với việc tăng tu vi cũng có chỗ tốt?

Nhưng cái này tựa hồ lại liên quan đến cái gì âm đức phúc phận, cũng làm cho người ta cảm thấy hư vô mờ mịt, giống như là đang làm việc mê tín phong kiến...

... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thế giới này cũng không phải là thế giới khoa học giống như thế giới của mình trước kia.

Đang vừa kinh vừa nghi, lại chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, có hỏa kế chạy vào, vội vàng nói: “Mặt rồng ca, mau ra đây nhìn đi, Từ lão gia còn có Dương Cung sư huynh, thậm chí là mấy người cuối ngựa che mặt, đều tới!”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe xong, liền biết là người trong thành tới.

Trước kia người trong thành tới, kiểu gì cũng sẽ trước hết để cho tiểu sử quý tới thông báo một tiếng, dù sao bên trong điện trang phải chuẩn bị rượu và thức ăn, cũng phải dọn dẹp một chút, để thể hiện sự kính trọng đối với nương nương.

Bây giờ, bọn họ đến không báo trước một tiếng, là như thế nào vậy?

Theo lý thuyết, hắn nên tranh thủ thời gian đứng dậy, cung kính ra ngoài nghênh đón. Dù sao, mặc dù hắn mượn sức sơn quân để trừ khử ác quý Thanh Y, nhưng sau chuyện đó thì, hắn vẫn chỉ là một tiểu chương quỹ của Hồng Đăng Hội.

Thấy lão bản, làm sao có thể không cung kính?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, bản thân mình thì không có vấn đề gì. Chỉ là vừa nghĩ tới, Hồng Đăng Nương Nương nhưng thật ra lại là nơi Nhị Oa Đầu lão huynh nghỉ dưỡng...

Lòng kính trọng này, liền có chút khó mà dâng trào.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn thay đổi áo choàng, đi ra. Vừa ra khỏi nội viện, hắn liền nhìn thấy một đại đội nhân mã đã trực tiếp tiến vào trang tử. Ngược mắt lên, hắn thấy Từ quân sự, Dương Cung và những người khác đang khiêng một đèn lồng to lớn.

Nhìn bộ dạng phong trần mệt mỏi của bọn họ, tính toán lộ trình, có thể thấy bọn họ đã lên đường từ khi trời chưa sáng.

“Chương quỹ Hồ Ma ở chi nhánh Thanh Thạch Trấn cung thỉnh nương nương pháp giá...”

Hồ Ma ra ngoài viện nghênh đón, liền hướng về phía đèn lồng màu đỏ trong tay bọn họ bái xuống. Đây là quy củ. Nếu không có đèn lồng đỏ, thì mọi chuyện đều dễ nói. Nhưng nếu có, thì trước tiên phải bái nương nương.

Nhưng lần này, hắn còn chưa kịp bái xuống, thì đã có người bên cạnh nhảy xuống ngựa. Đó chính là Dương Cung. Y trực tiếp nắm lấy cánh tay của Hồ Ma, quan sát một chút, thấy cánh tay chân của hắn đều bình thường, mới nói: “Còn tốt, còn tốt, không có xảy ra việc gì.”

“Khục!”

Bên cạnh, Từ quân sự ho hai tiếng như nhắc nhở. Ông ta lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, hướng Hồ Ma nói: “Hồ quân sự, nhìn chung quanh nơi này, lòng người bàng hoàng, đã xảy ra chuyện gì?”

“Là tà ma náo loạn.”

Hồ Ma nói: “Chúng ta cũng không biết tại sao, tà ma xung quanh cùng nổi lên, quấy rối bách tính, nhìn tựa hồ còn có bóng dáng của ác quỷ Thanh Y. Bách tính xung quanh đều tin tưởng nương nương, kính nương nương, chúng ta lấy tiền công của nương nương, tự nhiên không thể không quản, vì vậy đã bốn ba mấy ngày giúp bách tính xung quanh.”

“À chuyện này...”

Từ quân sự không thể không biết lý do về sự việc xảy ra ở đây, nhưng vẫn tỏ ra kinh ngạc, nói: “Sự việc to lớn như vậy, sao không mời nương nương sang đây xem?”

“?”

Hồ Ma ngăn người, nghĩ thầm: “Ta mẹ nó có mời a, nhưng nàng chạy a...”

Nhưng liếc mắt nhìn thoáng qua, hần thấy đèn lồng đỏ trong tay người cầm hương vẫn đang lóe lên, quang mang lưu chuyển, nhìn lại có chút ý như lo lắng, chột dạ.

Hần bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hần vẫn nói: “Xác thực là trách ta, kinh nghiệm quá ít, coi là chuyện nhỏ, tự mình có thể giải quyết...”

“Lần sau, ta khẳng định liền trực tiếp mời nương nương tới.”

“...”

Lời này vừa nói ra, Hồng Đăng Nương Nương rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

“Hồ chương quỹ, người vất vả.”

Chương 426. Chịu tội thay

Chương 426: Chịu tội thay

Thấy Hồ Ma trả lời như vậy, Từ quản sự cũng rất hài lòng, nhìn hắn một cái, sau đó xuống ngựa, lôi kéo tay của hắn, thở dài: “Người không biết sự tình lần này náo loạn đến mức nào.”

“Là ác quỷ Thanh Y kia, nó đầu pháp thua, không cam tâm, liền tại Minh Châu phủ này quấy phá khắp nơi, không biết đã làm loạn bao nhiêu địa phương, khiến cả Minh Châu phủ không được an bình, khắp nơi đều là tiếng khóc.”

“Bất quá, nó cũng tự chuốc lấy hậu quả, bị một vị cao nhân thuận tay trừ khử.”

“Nhưng làm người tức giận, ngược lại là vị hương chủ họ Trịnh kia...”

“...”

Từ quản sự ban đầu chỉ nói bình thường, đến cuối cùng, giọng điệu đột nhiên trầm xuống, nghiêm nghị nói: “Hong Đăng Hội chúng ta kiếm ăn bằng cách thu thập huyết thực, ngày thường ghi nhớ bách tính không dễ, thí gạo bỏ cháo, giúp đỡ trừ tà ma cho những gia đình thanh bạch.”

“Thanh danh của Hồng Đăng Nương Nương trong dân chúng đều là tiếng tốt đồn xa, nhưng hết lần này tới lần khác chính là họ Trịnh này, chỉ vì bị ác quỷ Thanh Y mê hoặc, thế mà giúp đỡ kẻ ác, đi qua giúp ác quỷ Thanh Y thiết đàn, làm loạn châu phủ, quả thực là tội ác tày trời...”

“... Hiện tại được rồi!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: “Chuyện đã xảy ra!”

“Hồng Đăng Hội chúng ta lập tức xoá tên hấn, tuyệt không nhân nhượng, mà họ Trịnh này cũng đã bị quan phủ truy nã, cả gia đình hấn ta đều bị tổng giam.”

“Hai ngày nay ta chỉ muốn được lên đài lăng trì một lần thôi, nhưng cũng đáng giá!”

“...”

“?”

Nhìn thấy vẻ căm phẫn của Từ quản sự, Hồ Ma ngẩn người: “Họ Trịnh đã chết từ lâu, sao còn lên đài lăng trì được?”

Nhưng nhìn ánh mắt lén lút của Từ quản sự và Dương Cung, Hồ Ma cũng hiểu ra. Hấn không khỏi thảm bội phục Trịnh hương chủ, người này đã đoán được kết cục của mình, quả nhiên là có liên quan đến quan phủ.

Bây giờ nhìn vẻ mặt của Từ quản sự, Hồ Ma còn có thể không hiểu sao?

Đây rõ ràng là đang định hướng cho sự việc này!

Náo loạn chính là do ác quỷ Thanh Y, kẻ bị mê hoặc là hương chủ bị khai trừ khỏi Hồng Đăng Hội, có trừng phạt, có nguyên nhân, có kết quả, chỉ là không hề đề cập đến Mạnh gia.

Hồ Ma đoán rằng kết quả cuối cùng của việc này cũng chỉ là như vậy.

Người của Mạnh gia, e rằng không ai trong Minh Châu phủ dám đụng đến, nhưng làm loạn cả một châu, chuyện không nhỏ, cuối cùng cũng nên có một người hoặc tà ma chịu trách nhiệm.

Như vậy tính toán ra, còn ai tốt hơn ác quỷ Thanh Y để chịu trách nhiệm?

Hơn nữa, chính mình là người đã trừ khử ác quỷ Thanh Y, nếu không trừ khử, đoán chừng nó cũng sẽ...

... Không đúng.

Nếu mình không trừ khử ác quỷ Thanh Y, chỉ là hiện thân cùng người nhà họ Mạnh gặp nhau, vậy ác quỷ Thanh Y tại trước mặt người nhà họ Mạnh, chính là lập công lớn, như vậy lại để cho nó cũng nổi thì sẽ không còn thích hợp.

Dù sao Mạnh gia cũng không thể làm việc trái quy củ, nếu không còn ai dám hợp tác với Mạnh gia nữa?

Vì vậy, người chịu trách nhiệm có thể là người khác, vậy chính là...

... Trịnh hương chủ?

Tên này rốt cuộc có mưu đồ gì?

Nhìn toàn bộ sự kiện, chỉ có ông ta là người duy nhất, bất kể kết quả thế nào, đều nhất định bị kéo ra chịu tội thay người khác.

Loại chuyện này, bình thường là do cấp trên quyết định, không liên quan đến mình.

Lý do bọn họ nói với mình là vì trang trại của mình là nơi duy nhất trong Hồng Đăng Hội bị cuốn vào chuyện này, và mình là người tham gia trực tiếp trong việc trừ khử tà ma chỗ này.

Mình đã giết ác quỷ Thanh Y, nhưng không lộ ra thân phận, người khác chỉ đoán rằng vị “cao nhân” kia ở một trong bảy nơi náo loạn, cũng có khả năng cũng không ở trong bảy địa phương này, chỉ là thấy chướng mắt cho nên mới ra tay.

Nhưng dù sao, bất kể là ai, đối với bảy địa phương này cũng không dám khinh thường.

Đây cũng là nguyên nhân Hồng Đăng Nương Nương tăng cường lực lượng.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Hồ Ma cũng trở nên nghiêm túc, hấn đón lấy ánh mắt nghiêm túc của Từ quân sự và nói: “Ta không ngờ còn có nơi khác náo loạn, còn tưởng rằng là Trịnh hương chủ nhìn ta không vừa mắt, cố ý làm khó ta...”

Lúc ấy, trang trại này chung quanh náo loạn, dân chúng đều đến khóc, ta cũng không nghĩ gì khác, chỉ nghĩ đến việc nương nương nhà ta vừa mới muốn xây miếu, ta không thể làm mất mặt nương nương.

Thế là ta đành gắng gượng chống đỡ, tìm sách vở khắp nơi để giúp các làng xung quanh trừ tà, trong lúc không chú ý, suýt chút nữa khiến bản thân gặp nguy hiểm.

May mắn là có những Tẩu Quỷ Nhân nhiệt tình đến giúp đỡ, mới có thể chống đỡ được.

... Ta còn nghĩ, dân chúng quanh trang trại này là do Hồng Đăng Nương Nương ta chiêu khán, bọn họ đến giúp đỡ chúng ta, chính là giúp Hồng Đăng Nương Nương.

Thế là ta thay nương nương tiếp đãi họ một phen, lấy từ điền trang một ít huyết thực thuốc cao cho họ trị thương, ngoài ra còn có mấy vị bị thương, ba vị bị tà ma hại, ai, người xem bọn họ nên được an táng tử tế...

“...”

Hấn nói rất nghiêm túc, vấn đề này rất trọng yếu!

Tẩu Quỷ Nhân không muốn liên quan đến Huyết Thực Bang, nhưng ta không thể để họ chịu thiệt thòi được, nên tranh thủ được thì nên tranh thủ.

Họ từ xa đến, thi pháp trừ tà, ăn uống đi lại, còn có tiêu hao hương nến vật phẩm, cái nào không phải là phi thường đáng

tiền?

Thậm chí, còn có mấy người cần thuốc men và trợ cấp.

Phải báo cáo cho nương nương biết!

Lo lắng duy nhất chỉ là Hồng Đăng Hội không chịu nhận sổ sách này...

“... Người nói rất đúng!”

Trong lòng đang lo lắng, bỗng thấy Từ quản sự kích động kéo tay Hồ Ma, giọng ông ta cao lên, phảng phất như cố ý nói cho người cầm đèn lồng đỏ sau lưng nghe: “Hòe chưởng quỹ, người làm việc này rất chu toàn a!”

“Bách tính của những làng xung quanh nơi này, đâu chỉ là do Hồng Đăng Nương Nương ta chăm nom?”

“Về sau, đây đều là tín đồ của Hồng Đăng Nương Nương a, chuyện của bọn họ, chẳng phải là chuyện của Hồng Đăng Hội chúng ta hay sao?”

“Người yên tâm, tất cả chi tiêu tiền bạc, trong hội chúng ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Người quay đầu tính toán lại sổ sách một chút, sau đó đến trong thành trình sổ sách lên là được...”

“...”

Hồ Ma lại ngăn người: “Hả?”

Chương 427. Hào phóng

Chương 427: Hào phóng

“Hong Đăng Hội lúc nào lại hào phóng như vậy rồi?”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Từ quân sự, Hồ Ma ngẩn người ra.

Bình thường, Từ quân sự không thể làm chủ loại chuyện này, nhất là khi có người thấp hương và Hồng Đăng Nương Nương đi sau lưng.

Nhưng người thấp hương vốn không quan tâm đến những tục vụ trong hội, Hồng Đăng Nương Nương càng không quan tâm, Từ quân sự lập tức nhận ra đây là một cơ hội tốt. Ông ta thậm chí không cần về thành để xin ý kiến, mà trực tiếp quyết định việc này trước mặt Hồng Đăng Nương Nương.

Tất nhiên, nghĩ đến việc xin chỉ thị cũng vô ích, Trịnh đại hương chủ đã mất tích, vị trí quân việc này đang trống.

Hồ Ma vui mừng khôn xiết, Từ quân sự cũng có chút vui mừng.

Ngay cả người cầm đèn lồng trong đoàn người thấp hương cũng như trút được gánh nặng, lặng lẽ tắt đèn, Hồng Đăng Nương Nương đã đi.

Chỉ có Dương Cung, người đứng bên cạnh ôm hai tay, liếc nhìn Hồ Ma đầy tiếc nuối:

“Tên ngốc này, đúng là huynh đệ, lại dám vào lúc này nhận chức quân sự trang trại, không biết mình đã trải qua chuyện gì...”

“Người bây giờ bảo vệ được thể diện cho nương nương, nhưng có biết mạng nhỏ của mình suýt nữa là mất rồi hay không?”

“...”

Đứng tại cổng trang trại nói những lời này xong, Hồ Ma mới vội vàng mời Từ quân sự và những người khác vào trong. Tuy nhiên, người thấp hương bên ngoài vẫn không xuống ngựa. Khi thấy đèn lồng đỏ dập tắt, họ cũng không nói một lời với Hồ Ma mà lập tức quay đầu rời đi.

Hồ Ma hơi do dự, không biết nên giữ hay không, Từ quân sự nói: “Để bọn họ đi, bọn họ còn có chuyện trọng yếu cần phải làm!”

Hồ Ma nói: “Vậy có nên giữ họ lại ăn cơm trong trang trại không?”

Từ quân sự cười nói: “Chỉ cần quan tâm chúng ta thôi, người thấp hương xưa nay không cùng chúng ta trong trang trại ăn chung.”

“Có đôi khi bọn họ thậm chí không cần ăn cơm, chỉ cần hương hỏa là đủ.”

“...”

“Có lẽ cũng giống như đồng tử thanh y, ở bên tà ma lâu ngày, giống quỷ hơn người...”

Hồ Ma khẽ gật đầu, không hỏi nhiều, vội vàng mời Từ quân sự vào trong. Dương Cung cũng đi theo người thấp hương.

Vừa bước vào trang trại, đã thấy Tiểu Hồng Đường đang đánh một con tiểu quỷ.

Tiểu quỷ ôm đầu, không hề phản kháng, thấy Hồ Ma vào trang trại, vội vàng hô: “Hồ lão gia cát tường!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hồ Ma tiến lên kéo nó ra, còn cho con quỷ què chân một miếng thịt.

Tiểu quỷ què chân vui mừng hơn hờ ôm lấy miếng thịt, chạy ra khỏi trang trại đuôi theo Dương Cung.

Hóa ra lúc này nương nương ở đây, nó không dám hiện thân để nhận thưởng, nên trốn trong trang chờ nương nương rời đi. Nhưng đây là địa bàn của Tiểu Hồng Đường, nó thậm chí chưa gặp Hồng Đường tử, liền đã trốn ở đây, kết quả bị Tiểu Hồng Đường đánh đập.

“Dương sư huynh và con tiểu quỷ này cũng có tiếng tăm trong hội a...”

Từ quản sự nhìn con quỷ què chân khập khiễng chạy ra khỏi trang trại, cũng cười khổ: “Trước đây còn có người chuyên dùng huyết thực để đùa giỡn con quỷ này, nhưng giờ không ai dám nữa, vì sợ Dương Cung sư huynh nổi giận.”

“Nhưng Dương Cung sư huynh lúc đầu cũng phàn nàn mỗi ngày, bây giờ lại dùng quen tay. Trước đây trong hội định đổi cho hắn ta một con khác, nhưng hắn ta lại không chịu, chỉ nói chịu đựng dùng là được...”

“...”

“Dương Cung cũng coi như hết khổ...”

Hồ Ma thâm cảm thán, trước đây còn cảm thấy mình tiến bộ cũng không chậm, nhưng giờ so với Dương Cung trong Hồng Đăng Hội, mình còn kém xa.

Dương Cung đã có tư cách đi cùng người thấp hương, hành động riêng lẻ cùng Hồng Đăng Nương Nương.

Nhưng những người thấp hương này cùng Hồng Đăng Nương Nương đến trang trại của mình, nhưng lại không dùng

lại, thậm chí không ăn cơm, rút cuộc họ đi đâu?

Vừa nói vừa tiến vào nội viện, Từ quản sự cũng nhìn thấy hỏa kê trong trang tử, chỉ thấy tất cả họ đều bị thương, một số băng bó giống như bánh chưng, liền đoán được chuyện xảy ra trước đó lớn như thế nào, mấy ngày nay trong điện trang đã trải qua phong hiểm gì.

Tiến vào nội viện ngồi xuống, lúc này mới thấp giọng hướng Hồ Ma nói thật: “Hồ lão đệ, cũng không phải ta nói ngơ, chuyện lần này a, ngươi thật đúng là tránh một trận đại kiếp!”

“Chuyện này phía sau không đơn giản?”

Hồ Ma phối hợp với ông ta, lộ ra biểu lộ ta cũng có phát giác.

“Đâu chỉ không đơn giản?”

Từ quản sự hạ giọng nói: “Có những người chúng ta không dám nghĩ đến đã tham gia vào chuyện này. Nếu không, ngươi nghĩ sao? Con quỷ Thanh Y kia có bản lĩnh lớn như vậy, nói một tiếng là không còn rồi?”

“Ngay cả nương nương nhà ta, tự mình ra tay đối phó với ác quỷ Thanh Y, trực xuất nó dễ dàng, nhưng muốn giết nó cũng khó khăn. Ai có thể đoán được, tại địa giới Minh Châu Phủ này, thế mà còn có thể ẩn giấu một vị cao nhân như vậy?”

“Đúng vậy...”

Hồ Ma thấy vẻ mặt ngưng trọng của ông ta, cũng chỉ biết thở dài: “Ai có thể đoán được chứ?”

“Bây giờ, quy củ trong Hồng Đăng Hội đều phải thay đổi.”

Chương 428. Hồng Đăng cầu nguyện

Chương 428: Hồng Đăng cầu nguyện

Từ quản sự lại nói: “Ngay sau khi chuyện này xảy ra, nương nương đã hạ lệnh, bắt đầu xây miếu ở thị trấn Chu Môn. Về sau, những hỏa kế trong các điền trang đều phải tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, thiện chí giúp người. Nếu ai gây ra tai họa, nương nương nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc.”

“Lần này nương nương đến đây cũng là để cầu nguyện tứ phương thần minh, mong được hương hỏa phù hộ, vì muôn dân chúng sinh cầu phúc...”

“...”

“Cầu nguyện tứ phương thần minh?”

Hồ Ma lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Nàng là một đại tà ma, cầu nguyện thần minh gì chứ? Vừa rồi người thắp hương cùng Dương Cung vội vàng rời khỏi, hẳn là còn có chuyện gì khác?

Cùng lúc hai người trò chuyện, bên ngoài trang trại, gần Lão Âm Sơn.

Người thắp hương đã được dặn dò kỹ càng, sẽ không la hét ồn ào vào ban đêm, như hòa mình vào bóng đêm, lặng lẽ tiến đến một mảnh đất trống.

Bọn họ đều im lặng, bao gồm cả Dương Cung và những đệ tử thắp hương đi theo sau, đều cảm nhận được áp lực to lớn, từng người ngậm chặt miệng, cảm nhận bầu không khí u ám nặng nề.

Họ đi trong im lặng, cho đến khi nhìn thấy một ngọn đèn lồng màu đỏ le lói trong mảnh đất hoang phía trước. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có Hồng Đăng tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Hai bên đèn lồng là hai người mặc áo bào đỏ, một trên mặt mang mặt nạ cười và một người mang mặt nạ khóc.

Thấy bọn họ, người thấp hương lập tức dừng lại, giơ cao đèn lồng trong tay.

Ánh sáng hồng bên trong đèn lồng vốn dĩ ảm đạm, chỉ có thể phát ra ánh sáng yếu ớt. Nhưng giờ đây khi được giơ lên, ánh sáng bỗng trở nên mạnh mẽ, lan tỏa ra bốn phía, dần dần chiếu sáng một vùng đất đỏ như máu, như thể được nhuộm bằng máu tươi.

Người thấp hương sắc mặt và ánh mắt trở nên nghiêm túc hơn, bắt đầu đọc những câu chú kỳ lạ.

“Hai vị hộ pháp cũng đã chờ ở đây rồi sao?”

Dương Cung và những người đi theo sau, tuy chưa đến lúc niệm chú ngữ, nhưng cũng chỉ có thể đi theo, nhắm mắt cảm nhận sự kỳ dị trong những câu chú này.

Y không biết Hồng Đăng Nương Nương đến đây vì mục đích gì, chỉ biết rằng chỉ có những đệ tử thấp hương trung thành như y, được nương nương ban cho vinh dự, mới có tư cách đi theo. Lòng bàn tay y bỗng chốc đầm đìa mồ hôi.

Có phải đã đến lúc thể hiện lòng trung thành với nương nương rồi hay không?

Dương Cung chưa bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của mình. Bởi vì từ một đứa trẻ lang thang ăn xin, thiếu ăn đến mức suýt bị móc mắt gãy tay, đến nay trở thành người được kính nể trong thành, được gọi là Dương Cung đại gia, tất cả đều nhờ vào lòng trung thành của y đối với Hồng Đăng Nương Nương.

Vì vậy, bất kể đối thủ của nương nương là ai, y cũng dám xông pha chiến đấu.

Chết thì chết, còn sống thì lập đại công.

Nhưng giờ đây, nương nương lại đến nơi vắng vẻ không người này, chỉ dẫn theo những người thân tín, hai vị hộ pháp cũng đã chờ sẵn ở đây, mục đích là gì?

Y không khỏi nhớ đến lời đồn đại trước đây. Khi các nơi trong Minh Châu Phủ náo loạn, Hồng Đăng Nương Nương ra lệnh cho thủ hạ không ai được phép ra ngoài, cho đến khi nghe nói có một nhân vật lợi hại xuất hiện, giải quyết ác quỷ Thanh Y.

Chẳng lẽ nương nương đến đây để tìm người đó?

Xem ra, hôm nay lại là một trận chiến ác liệt...

Dương Cung lau mồ hôi trên vạt áo, nắm chặt con dao găm giấu trong thắt lưng, nghiêng răng.

Chú ngữ càng đọc nhanh, Hồng Đăng càng sáng. Ánh sáng kỳ dị biến nơi đây thành một không gian như địa ngục, thậm chí có thể nhìn thấy ánh sáng đỏ yêu dị như đang sống.

Từ trong màn đêm, một bóng hình nữ tử thanh tú, uyển chuyển hiện ra, nhẹ nhàng xuất hiện trên mặt đất rộng lớn. Thân hình mờ ảo, hư ảo, nhìn xuống bóng tối, toát lên khí thế uy nghiêm.

Đó chính là Hồng Đăng Nương Nương, người mà Dương Cung đã thề trung thành sau khi gia nhập Hồng Đăng Hội.

Là một đệ tử thấp hương, Dương Cung cũng chỉ được gặp Hồng Đăng Nương Nương vài lần. Mỗi lần gặp, y đều cảm thấy tâm trí rung động, không thể kiềm chế.

Nương nương muốn đối phó với ai, y cũng sẽ dốc sức chiến đấu...

... Ngay khi Dương Cung đang kích động suy nghĩ, y nhìn thấy Hồng Đăng Nương Nương xuất hiện trong bóng tối, rồi đột nhiên, giống như gió đùng đưa cành liễu, nàng vô cùng khí phách mà quỳ xuống..

“?”

Mắt Dương Cung mở to.

Y thấy Hồng Đăng Nương Nương hướng về phía Lão Âm Sơn, không hẳn, có vẻ như chỉ là hướng về nơi này mà quỳ xuống. Giọng nói của nàng thanh tao, mơ hồ khó nghe, nhưng với tư cách là đệ tử thấp hương, y vẫn lơ mờ phân biệt được một vài câu.

Có vẻ như là “Không biết thần thánh ở đây, nhiều có đắc tội”, “Mạnh gia hương hỏa lệnh, xây miếu phải làm”, “Một lòng làm việc thiện, tích lũy công đức”.

“Nương nương, không sai biệt lắm.”

Hồng Đăng Nương Nương quỳ lạy hồi lâu. Một trong hai vị hộ pháp có đeo mặt nạ cười đi ra khuyên nhủ: “Quý nhân nếu như ở đây, hẳn cũng đã nghe được lý do thỏa đáng. Mấy địa phương mà vị quý nhân kia có khả năng ở lại cũng đều phải đi qua một lần...”

“Đi qua nơi này một lần, dù quý nhân không ở lại đây, hẳn cũng sẽ hiểu được thành ý của nương nương...”

“...”

Hồng Đăng Nương Nương lúc này mới đáp lời. Nàng lưu luyến đứng lên, thân hình trở nên mờ nhạt, trở lại chiếc đèn lồng. Nhưng đột nhiên, đèn lồng sáng bừng lên, tựa hồ nàng lại nhớ ra chuyện gì đó gấp gáp.

Người thấp hương nghe nàng nói, biểu lộ đều có chút kỳ lạ.

Hai vị hộ pháp đã chờ sẵn ở đây cũng im lặng không nói. Lâu sau, người đeo mặt nạ cười mới nói: “Cũng đúng, cẩn thận một chút cũng tốt, không thể để cho tên tiểu chương quỹ ở Thanh Thạch Trấn nói lung tung, làm hỏng thanh danh của nương nương.”

Dương Cung nghe vậy, cả người run lên...

Hồng Đăng Nương Nương đến đây không phải để tìm kiếm cao nhân gì cả. Nàng lặn lội đến đây vào ban đêm, là... để cầu xin cam đoan?

Cảnh tượng này khiến Dương Cung vô cùng kinh ngạc.

Chương 429. Bí mật ban thưởng

Chương 429: Bí mật ban thưởng

Trong lúc Hồng Đăng Nương Nương lòng đầy hồi hộp, thành kính quỳ lạy cầu xin sự đảm bảo. Ngược lại, bầu không khí trong điền trang lại vô cùng vui vẻ, tiếng cười nói, tiếng chén bát va nhau vang lên náo nhiệt.

Hồ Ma trước đây lo lắng về việc chi tiêu tiền bạc cùng huyết thực cho Tẩu Quỷ Nhân lúc trước, không thể lấy lại được. Ai ngờ nương nương bây giờ lại dễ tính đến vậy, khiến hần nhất thời vô cùng tán thành vị lão bản này.

Từ quản sự sau khi Hồng Đăng Nương Nương đi cũng nở nụ cười, buông lỏng tâm trạng, nói: “Về sau, mọi chuyện sẽ khác biệt.”

“Hồ lão đệ, ta phải nói, những việc người làm nếu là trước đây thì cũng không có gì đáng kể, nhưng hiện tại Hồng Đăng Nương Nương đã khác. Người giúp đỡ bách tính, trừ tà an dân, đây chính là điều mà Hồng Đăng Nương Nương thích nhất...”

“...”

“Lúc ấy ta không nghĩ nhiều, nhưng giờ nghĩ lại, sợ rằng phải làm hình mẫu?”

Hồ Ma cũng mơ hồ nhận ra, Hồng Đăng Nương Nương có lẽ muốn thay đổi sau chuyện lần này.

Vừa nghĩ, hần vừa xúc động, hướng Từ quản sự nói: “Nói cách khác, chuyện lần này, ít nhiều gì cũng có thể coi là một

công lao?”

Từ quản sự cười nói: “Chẳng lẽ đây không phải là công lao?”

“Lại nói, họ Trịnh không còn, việc này không ai quản, ta sẽ báo cáo lên trên cho người.”

“...”

Nhìn vẻ mặt đắc ý của ông ta, Hồ Ma lại khẽ động lòng, hạ giọng cười nói: “Ba vị trí hương chủ trong Hồng Đăng Hội đều là chức quan béo bở, hiện giờ lại không có ai đảm nhiệm.”

“Chẳng lẽ Từ thúc người cũng đến lúc thăng tiến rồi?”

“...”

“Ai!”

Từ quản sự nghe xong, vội vàng nghiêm mặt, khoát tay nói: “Vị trí kia quan trọng như vậy, sao đến lượt ta?”

Sau đó ông ta lại cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Ta đã bắt đầu vận động rồi.”

“Nhóm lão hỏa kế đều ủng hộ, ta cũng không thể không biết điều. Nếu thật sự lên chức, cũng dễ giúp đỡ cho mọi người chút việc vặt vãnh, không phải sao?”

“...”

Thật vậy sao!

Hồ Ma kinh ngạc. Chuyện lần này náo động dư luận, ai có liên quan cũng bị cuốn vào.

Ai ngờ được, người hưởng lợi cuối cùng lại là lão Từ?

Hồ Ma bảo người đi thị trấn mua rượu và thức ăn, Lý Hương Ngọc tự mình mang com đến, khiến cho đám tiểu nhị trong điền trang vô cùng hào hứng.

Hồ Ma chiêu đãi Từ quân sự dùng cơm, trò chuyện nhiều chuyện mà chỉ người mới có thể nói. Hấn dò hỏi kỹ về ảnh hưởng của chuyện này, việc Hồng Đăng Nương Nương xây miếu, tiếp nhận danh nghĩa Huyết Thực Bang của Thanh Y Bang và các loại sản nghiệp khác. Mọi người đều rất vui vẻ.

Cho đến khi ăn no nê, mọi người mới được đưa ra ngoài, chuẩn bị đóng trang tử nghỉ ngơi.

Nhưng vừa mới nằm xuống, lại có người gõ cửa. Mở cửa ra xem, Hồ Ma vô cùng bất ngờ.

Đó là những người thấp hương đã rời đi vào ban ngày. Bây giờ họ cưỡi ngựa lớn, xuất hiện tại cổng trang tử. Hai người trong số họ kéo một sợi dây thừng, mang theo một chiếc rương lớn. Không nói nhiều, họ trực tiếp đặt rương ở cổng và nói: “Nương nương thưởng cho người.”

“Nhưng món quà này người không được nói ra ngoài. Sau này ở lại trong trang tử này, làm việc cẩn thận là được.”

“...”

“Thưởng?”

Hồ Ma ngơ ngác: “Nhanh như vậy?”

Chuyện lần này, dù được xem là có công, cũng không đáng để vội vàng thưởng như vậy. Càng không cần phải nửa đêm, để người thấp hương lén lút đưa đến, còn dặn dò không được nói ra.

Hồ Ma nhìn những người thấp hương im lặng, cùng với chiếc đèn lồng đỏ trong tay họ. Có thể cảm giác được ánh sáng bên trong đèn lồng đỏ có chút thấp thỏm, như đang lén lút nhìn xem phản ứng của mình.

Hấn bỗng nhiên hiểu ra: “Khá lắm, Hồng Đăng tiểu nương này, đây là muốn chặn miệng ta?”

“Tạ nương nương ban thưởng...”

Hồ Ma vội vàng tạ ơn, nhìn hai người thấp hương im lặng dắt ngựa rời khỏi.

Hắn chuyển chiếc rương lớn vào nội viện. Chu Đại Đồng và những người khác tò mò muốn biết bên trong rương có gì, nhưng Hồ Ma chỉ trừng mắt nhìn y, ra hiệu không được nói chuyện này.

Tuy nhiên, sau khi vào nội viện, mở rương ra, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Bên trong không chỉ có bình bình lọ lọ, mà còn có một khối Huyết Thái Tuế chưa chế thành, cùng với một số châu ngọc vàng bạc. Nhìn như Hồng Đăng Nương Nương đã chuyển đồ cưới đến đây.

Hồ Ma hiểu ra rằng, Hồng Đăng Nương Nương sợ mình tiết lộ chuyện trước đây của nàng, làm hỏng thanh danh của nàng. Do đó, nàng đã sử dụng những thứ không cần ghi vào sổ sách, và nhờ những người thấp hương kín miệng đưa đến, để mình giữ kín chuyện này.

Bất quá, làm gì phiền phức như vậy, trực tiếp diệt khẩu ta không phải tốt hơn?

Nghĩ lại, không thể diệt. Bây giờ Hồng Đăng Nương Nương, sợ là qua nhiều năm như vậy đã có chút thiện lương.

Với lại, về sau đều phải thiện lương.

Trong lòng cảm khái, ngược lại là trong lòng hơi động một chút: “Hiện tại tiểu nương này sợ hãi như thế, vậy sau này có việc, ta có phải là cũng có thể âm thầm dùng Trấn Tuế Thư, uy hiếp nó hay không?”

Càng nghĩ càng thấy việc này có thể thực hiện, chỉ là có chút tổn hại.

Hồng Đăng Nương Nương thật đáng thương, thoát nhìn là xây miếu, trên thực tế lại dưới tay của ba đại tà ma ...

Tâm tình thật tốt, kiểm tra lại một lượt, bình bình lọ lọ huyết thực hoàn, thế mà có hơn ba mươi viên, còn nhiều hơn cả phần thưởng sau trận đấu pháp trước đây.

Chưa kể đến khối Huyết Thái Tuế nặng hai cân kia, bên trong còn trộn lẫn vàng bạc châu báu, tất nhiên đều là đồ tốt, nhưng so với những viên huyết thực này, lại chẳng đáng là bao.

“Tiểu Hồng Đường, tiếp lấy!”

Hồ Ma kìm chế sự kích động trong lòng, mở nắp bình, cầm một viên huyết thực hoàn, ném cho Tiểu Hồng Đường.

Lúc Tiểu Hồng Đường nhai trong miệng, còn có chút khó tin, sau đó con mắt mới đột nhiên sáng lên.

Chương 430. Luyện tạng thứ năm

Chương 430: Luyện tạng thứ năm

Huyết thực, thể mà thật là huyết thực?

“Ngươi xem...”

Hồ Ma nhìn xem bộ dáng hưng phấn của nàng, mình cũng có chút đắc ý, nói: “Chúng ta thời gian này, có phải là càng ngày càng tốt hơn đúng không?”

Tiểu Hồng Đường kích động gật đầu nhỏ, nói: “Về sau có thể mỗi ngày đều được ăn huyết thực hay không?”

“...”

Hồ Ma lập tức có chút xấu hổ: “Điều kiện này vẫn là tạm thời không đạt được...”

Phản ban thưởng này, hoặc là nói, khoản phí bịt miệng này, kỳ thật đến thật đúng lúc!

Mình đang rầu không biết kiếm huyết thực ở đâu để tu luyện tạng thứ năm.

Nếu như thật dựa vào nguồn huyết thực cung cấp trong trang tử này để nuôi dưỡng, muốn đem trái tim luyện sống, thật không biết bao nhiêu năm mới có thể luyện được...

Vậy thì luyện đi!

Nhận thức sâu sắc tầm quan trọng của bản lĩnh, Hồ Ma càng không có lý do gì để dừng bước tại đây.

Bắt đầu từ đêm đó, hắn thử nghiệm ngừng cung cấp Huyết Thái Tuế nuôi dưỡng khí huyết cho trái tim, mà thay vào đó sử dụng đạo hạnh để luyện hóa.

Bịch!

Trái tim sau khi rút đi sợi huyết khí cuối cùng, nhảy lên lần cuối cùng rồi chìm vào tĩnh mạch.

Cảm giác lạnh như băng từ tim lan tỏa ra toàn thân.

Lúc này, Hồ Ma mới cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa mình và người khác.

Cơ thể này của hắn là một người chết...

Không có sức sống quý dị của Huyết Thái Tuế chống đỡ, thì ngay cả trái tim cũng không đập.

Sau một tiếng thở dài thảm lặng, hắn lập tức điều động đạo hạnh, từng tia từng sợi bắt đầu luyện hóa.

Từ giờ khắc này, quá trình mài dũa luyện hóa tạng thứ năm bắt đầu.

Trước đây, dù là phí bịt miệng từ Hồng Đăng Nương Nương, quà tặng của lão Trương đầu trọc, hay số huyết thực kiếm được từ Nhị Oa Đầu và Bạch Bồ Đào Tửu, hắn đều âm thầm cất giữ dưới giường.

Mỗi ngày, hắn nuốt từng viên lớn, sau đó mượn đạo hạnh dồi dào từ huyết thực, dẫn dắt từng tia từng tia rót vào sức sống cho trái tim.

Trước đây, Hồ Ma đã luyện qua bốn tạng. Từ bút ký của lão chưởng quỹ, hắn biết rằng tạng thứ năm này vô cùng khó luyện, cần lượng lớn huyết thực. Tuy nhiên, lúc đó hắn vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân cụ thể. Bây giờ, hắn đã hiểu.

Trái tim khác biệt với những bộ phận khác, khí huyết lưu chuyển qua nơi đây chỉ là tạm dừng lại, sau đó lại tiếp tục di chuyển, không thể lưu lại để tẩm bổ.

Luyện bốn tạng khác, là thiết chùy trọng kích, thiên chuy bách luyện.

Duy chỉ có trái tim, lại như dòng nước, không ngừng xung kích, cả ngày lẫn đêm, không thể đình chỉ..

Trước đây, hẳn tưởng rằng Tẩu Quỷ Nhân là kẻ đốt tiền nhất. Giờ mới hiểu, Thủ Tuế Nhân cũng chẳng kém cạnh, vung tiền như nước mà không chớp mắt.

Số phí bịt miệng lần này quả thực là một món hời. Không biết lão chương quỹ phải tham lam bao nhiêu năm mới tích lũy được số tiền ấy.

Nhưng giờ đây, nó chỉ đủ để trang trải cho chi phí luyện tập.

...

Mặc dù việc luyện hóa tạng thứ năm cần có thời gian, nhưng Hồ Ma cũng không vội. Các hỏa kế trong điền trang đã được tôi luyện qua nhiều trận chiến, giờ đây đã trở nên điềm tĩnh và ổn định hơn.

Ngoài ra, khi chưa đến mùa thu hoạch huyết thực, công việc trong điền trang cũng không nhiều, mọi người đều có thể gánh vác. Hơn nữa, xung quanh trang trại ít xảy ra chuyện tà quái bất thường, không giống như những trang trại khác, việc đối phó với những chuyện này phức tạp hơn nhiều.

Hiện tại, nhiệm vụ chính của Chu Đại Đồng và các tiểu nhị là tuần tra ban đêm và giải quyết mâu thuẫn tranh chấp giữa người dân trong thôn.

Chỉ cần Chu Đại Đồng xuất hiện, hai đám người đang đánh nhau hăng say sẽ lập tức buông vũ khí xuống. So với những trưởng bối trong làng, y còn hữu ích hơn nhiều.

Việc xây dựng miếu Hồng Đăng Nương Nương cũng đã bắt đầu. Có lẽ chẳng mấy chốc nữa, tiểu nương bì này sẽ có thể nhận được hương hỏa.

Nhưng Hồ Ma lại hoài nghi, liệu rằng trong thế đạo này, ngay cả những vị thần được hưởng hương hỏa cũng có thể bị con người thao túng hay không?

Cứ như vậy, từng ngày trôi qua, Hồ Ma dần dần có tiến bộ trong việc luyện hóa trái tim. Trang trại cũng ngày càng bình ổn. Nhớ lại những náo loạn kinh hoàng trước đây, giờ đây nó như một cơn ác mộng xa xăm, có chút không chân thực.

Hôm đó, Hồ Ma lại nuốt vài viên huyết thực hoàn sau khi luyện tập xong và đi ra khỏi nội viện.

Hắn muốn xem thử bọn tiểu nhị đã làm việc thế nào trong thời gian hắn không quản lý. Nhưng không ngờ rằng, vừa mới bước ra, hắn đã nghe tiếng reo hò vang dội từ bên ngoài nội viện.

Giọng nói của bọn tiểu nhị đầy kinh ngạc và vui mừng. Tiếng bước chân vội vã vang lên, cùng với tiếng hô hào “Tới rồi”, “Mau mặc y phục”. Hồ Ma có chút bất ngờ.

Đám tiểu tử này, vẫn là hiểu chuyện a, biết mình quan tâm đến bọn hắn.

Vừa nghĩ vừa thả chậm bước chân, định lát nữa đến an ủi bọn hắn vài câu, siêng năng làm việc, học hỏi bản lĩnh.

Nhưng khi bước ra khỏi nội viện, hắn lại ngỡ ngàng.

Tất cả mọi người đều không nhìn hắn, mà tập trung vây quanh một tiểu nha đầu tóc vàng hoe đang đi vào cổng trang

trại.

Chương 431. Hương nha đầu

Chương 431: Hương nha đầu

“Còn tốt không ai nhìn thấy a...”

Hồ Ma cô độc liếc mắt nhìn bên ngoài trang trại náo nhiệt, cũng nhin không được ho khan một tiếng, quay đầu lại trở về.

Còn tốt không ai nhìn thấy mình.

Đoạn thời gian này không quan tâm, vậy mà nha đầu tóc vàng ở bên trong điền trang lại được hoan nghênh như thế ?

Hắn cũng mơ hồ nghe Chu Đại Đồng đề cập qua vài câu, sau khi được hấn cứu, tạm thời ở lại một quán rượu nhỏ trong thị trấn để phụ giúp.

Nói trắng ra chỉ là nơi tạm trú, theo lý thuyết quán rượu nhỏ không cần tuyển thêm người, vốn dĩ chỉ là một cửa hàng nhỏ, hai vợ chồng chủ quán đã bận rộn không xuể, nhưng vì Hương nha đầu làm việc chăm chỉ, ngoan ngoãn, lại biết chữ và tính sổ sách, nên họ đã giữ lại.

Hiện tại mọi người xung quanh đều quen thuộc, gọi là Hương nha đầu.

Mà trong khoảng thời gian này, Lý Oa Tử bị thứ gì đó cản trong lúc xử lý tà ma, nằm trên giường mấy ngày, sau đó lại nằm thêm mấy ngày.

Dù sao y cũng nằm cho sướng, nhân viên trong trang trại không có cơm ăn, đành nhờ quán rượu nhỏ đó nấu mỗi ngày, Hương nha đầu đẩy một chiếc xe gỗ nhỏ chở cơm đến, đợi họ ăn xong lại thu dọn chén đĩa về rửa.

Bình thường mà nói, đây đều là đang phá của?

Dù là quán rượu nhỏ đó lấy giá không cao, nhưng mỗi ngày ăn ở nhà hàng bên ngoài, nào có tiện lợi và rẻ như tự nấu ăn?

Bất quá bọn tiểu nhị dù sao trong thời điểm tà ma náo loạn cũng đều vất vả, Hồ Ma cũng không nói, chỉ là để bọn hán thoải mái một chút.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến cho hiện tại mỗi ngày đến giờ cơm, trang trại náo nhiệt như ăn Tết.

“Hương nha đầu, gần đây còn có lưu manh khi dễ người không?”

“Không có ạ!”

“Bọn lưu manh này thật vô tích sự, đánh một trận là ngoan ngoãn, ta còn muốn qua giúp người dọn dẹp...”

“Tay nghề của Hương nha đầu ngày càng tốt, hơn cả Oa Tử ca...”

“Oa Tử ca chỉ biết ném tất cả vào nồi nấu, giống như cho heo ăn trong thôn...”

“Hương nha đầu nghe nói người trước đó ngất xỉu, giờ đã khỏe chưa?”

“Không có ngất xỉu ạ, chỉ là ngủ một giấc...”

“...”

Mặc cho bên ngoài náo nhiệt, Hồ Ma chỉ ngồi trong phòng uống trà, chờ một lúc, lại nghe tiếng gõ cửa.

Mở cửa, thấy Hương nha đầu cầm một hộp cơm sơn đỏ, rụt rè đứng ngoài sân trong. Hồ Ma bình thường chủ yếu là tu luyện, chuyện ăn cơm, đặt trên bàn trong nhà chính là được, có khi bận việc, đóng cửa phòng, liền để ngoài sân.

Dù sao hiện tại hán ăn cơm cũng không sợ bị nguội.

Không ngờ lần này Hương nha đầu mang tới, mình lại vừa không tập trung, ngược lại là gặp được.

Khẽ gật đầu, Hương nha đầu lập tức vui vẻ hơn hớn, vác hộp cơm đi vào, nói: “Công tử hiện tại ăn cơm sao?”

Hồ Ma khẽ gật đầu, nói: “Người không cần gọi ta công tử, gọi đại ca, hoặc gọi ta chương quỹ là được.”

“A?”

Hương nha đầu vừa bung đồ ăn, vừa có chút khó xử, nhỏ giọng nói: “Không được.”

“Ta...”

“Ta nếu không gọi công tử, trong trấn không sống được, người ở đây đều đối với ta rất tốt, nhưng ta biết, đó là bởi vì...”

“... Bọn họ kính trọng công tử.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, ngược lại là suy nghĩ một chút, mới hiểu được.

Nha đầu này kỳ thật không ngốc, lúc mới cứu về, nàng nhìn xem có chút chậm chạp, đó là bởi vì bị dọa sợ, lại thêm tựa hồ bị những kẻ lừa đảo kia làm gì đó, đầu óc liền không được thông minh như vậy.

Bây giờ tuy làm công việc ở thị trấn, nhưng cũng coi như sắp xếp ổn thỏa, điều dưỡng một thời gian, khuôn mặt trước đây gầy gò hốc hác giờ đã đầy đặn hơn.

Mơ hồ trong đó, lại có vài phần dáng vẻ của một mỹ nhân.

Mà tâm tư ổn định, đầu óc cũng càng lúc càng linh hoạt, nàng kỳ thật biết mình đã gặp được vận may lớn.

Có thể đặt chân tại thị trấn này, hoàn toàn là nhờ vào Hồ Ma.

Mà Hồ Ma cứu nàng, lại không hề đụng chạm đến nàng, nữ hài tử trưởng thành sớm, nàng kỳ thật cũng hiểu rõ đây là một việc vô cùng khó khăn.

Về điểm này, Hồ Ma cũng không nhiều lời, chỉ là một câu xưng hô, tùy theo nàng.

Cầm đuũa lên, vừa mới chuẩn bị ăn cơm, liền thấy Hương nha đầu lại thu dọn phòng, nhặt quần áo bẩn của hắn, nhưng vẫn không đi, liền nhìn ra nàng có chuyện muốn nói, quay đầu nói: “Ta quen tự giặt quần áo, người không cần thay ta làm những việc này.”

“Nếu có lời muốn nói, cứ nói thẳng đi.”

“...”

Hương nha đầu nghe vậy, lúc này mới liên tục gạt đầu, hơi có chút chần chờ mà nói: “Công tử, ta... Ta gần đây nhớ tới một số chuyện.”

“Nhà ta, nhà ở An Châu, Linh Thọ phủ, hắc động tử lĩnh,.. Ta nhớ trước cửa có hai cây hoa rất lớn.”

“...”

“Ừm?”

Nghe được lời này, Hồ Ma ngẩng đầu lên, bất ngờ cười nói: “Vậy thì quá tốt.”

“Biết nhà ở chỗ nào, tìm người mang thư đi, có thể để người nhà đến đón.”

“...”

Chương 432. Đại ân nhân

Chương 432: Đại ân nhân

Trước đây, đầu óc Hương nha đầu không được rõ ràng, trí nhớ mơ hồ, chỉ nhớ nhà mình ở sườn núi đại thạch đầu nào đó, không rõ ràng châu nào phủ nào.

Hồ Ma cũng nhờ Từ quản sự giúp đỡ hỏi thăm, ông ta quen mặt, bạn bè nhiều, nhưng hỏi tới hỏi lui, ai cũng không biết sườn núi đại thạch đầu này là nơi nào, dần dần việc này bị bỏ qua.

Thậm chí cảm thấy tìm cũng không tìm ra, không có ý nghĩa gì.

Chỉ là một nha đầu thuận tay nhất được , giữ lại bên người, với thân phận chương quỹ, còn nuôi không nổi sao.

Không ngờ, nàng lại dần dần nhớ ra địa chỉ nhà.

Hồ Ma có chút vui mừng ngoài ý muốn, nhìn nàng nói: “Còn nhớ những gì khác không? Tên người lớn trong nhà, có mấy người, còn nhớ không?”

Hương nha đầu nghe vậy, có chút buồn rầu, đưa tay gõ gõ đầu mình, nói: “Cái kia thật không nhớ...”

“Ta nhớ được, trước đây mẹ nuôi dùng đinh nện vào đầu ta, hiện tại khi nhớ đến chuyện nhà, liền cảm thấy cái đinh này đâm vào đầu đau, nhớ lại một chút, thì lập tức liền cảm thấy mơ hồ...”

“Nhưng gần đây, cảm giác có người thổi vào đầu, đầu lạnh buốt, ngược lại bắt đầu dần dần nhớ lại...”

“ ... ”

“Thối vào đầu sao?”

Hồ Ma lại nao nao, là lúc ác quỷ Thanh Y náo loạn sao?

Lúc ấy thanh y ác quỷ quấy nhiễu nơi này, không chỉ tà ma náo loạn, mà người cũng bị ảnh hưởng cũng không ít.

Nhưng lời Hương nha đầu nói lại khiến hấn cảm thấy có chút kỳ quái, đóng đinh vào đầu?

Hấn vội vàng nói: “Lại đây, ta xem một chút.”

“Ừm.”

Hương nha đầu nghe vậy, đến trước mặt Hồ Ma, đưa đầu qua.

Nhưng Hồ Ma lật tóc của nàng, liếc mắt nhìn, lại phát hiện không có lỗ đinh hay vết sẹo gì, có chút kỳ quái.

Hương nha đầu lui lại nửa bước, đỏ mặt nói: “Chính ta cũng sờ qua, có thể nhớ trong đầu bị đóng đinh, thậm chí cảm giác được cái đinh, nhưng lại không có vết thương.”

Có lẽ đây cũng là một loại tà thuật của bọn bắt cóc?

Hồ Ma trầm nghĩ, cũng mơ hồ đoán được phần nào.

Trước đây hấn đã nghĩ, Hương nha đầu hấn là đã bị bọn bắt cóc dùng tà thuật, nên mới không nhớ gì về chuyện nhà, dù nhìn tuổi tác, ít nhất cũng mười ba mười bốn, không lý nào trí nhớ lại mơ hồ đến vậy.

Có lẽ sau khi bắt cóc nàng, bọn bắt cóc cũng biết chút tà thuật, vì nàng đã lớn tuổi, sợ nàng nhớ chuyện nhà, nên đã dùng đinh đóng vào đầu nàng.

Tuy nhiên, tà thuật mà nàng trúng, lại vô tình bị luồng khí do ác quỷ Thanh Y thối vào làm cho rơi lỏng, nên mới dần dần nhớ lại một số chi tiết cụ thể về nhà mình.

“Dù sao, nhớ lại là tốt rồi.”

Hồ Ma cũng không hiểu rõ về chuyện này, chỉ an ủi nàng: “Dù sao cũng đã nhớ ra nơi chốn, sau này người viết một lá thư, ta vào thành tìm người cẩn thận, giúp người gửi đi, đợi người nhà đến đón, những chuyện khác cũng sẽ dần nhớ lại.”

“Công tử...”

Hương nha đầu nghe lời Hồ Ma nói, nhất thời run rẩy: “Thật sự cho phép ta trở về sao?”

Hồ Ma cười nhìn nàng, nói: “Sao vậy, người còn muốn ở lại thị trấn này cả đời sao?”

“Ta...”

Hương nha đầu nói, mắt đã đỏ hoe, giờ mu bàn tay lau đi, giọng run run: “Công tử, là đại ân nhân...”

Bản thân mình không thể coi là đại ân nhân, tuy rằng gần đây ở khu vực này, danh tiếng của mình có vẻ tốt thật.

Hồ Ma chỉ cười cười, nhìn nàng nói: “Đừng khóc, giúp người tìm được nhà, cũng là một việc làm phúc của ta.”

“Hiện giờ người đã nhớ ra, vậy thì viết một lá thư, ta tìm người cẩn thận, cho người mang thư về cho gia đình người, người lớn đến đón, mọi chuyện cũng sẽ ổn thỏa.”

“...”

Thấy Hồ Ma không chỉ nói suông, còn cho phép mình viết thư, Hương nha đầu càng biết hẳn là nghiêm túc, cảm động nước mắt tuôn trào, bất chợt quỳ xuống đất, định dập đầu lạy Hồ Ma, may được hắn kịp thời đỡ dậy.

Mọi người ở đây sao thế nhỉ, động một cái là quỳ lạy...

... Bản thân hắn không phải là người cổ hủ, chủ yếu là thời buổi này tà đạo nhiều, nhận lễ của người khác sợ có vấn đề.

Dù đã hứa không quỳ lạy ta nữa, nhưng Hương nha đầu vẫn tỏ ra vô cùng biết ơn, một bên mắt đỏ hoe, tiếp tục giúp hấn thu dọn quần áo và nhà cửa.

Hồ Ma đã nói không cần , nhưng nàng ta không chịu nghe, cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng của nàng ta, Hồ Ma cũng không nói gì nữa, dù sao đây cũng là lúc hấn vừa muốn dừng lại, nghỉ ngơi một chút, nếu đúng lúc đang tu luyện, hấn sẽ đuổi nàng về.

Vừa xem sổ sách gần đây, vừa ăn xong cơm, không nói chuyện gì với nàng ta nữa.

Ăn xong cơm, vừa định dọn dẹp mang ra ngoài, đột nhiên phát hiện sau lưng không còn tiếng động, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Hương nha đầu đang ngồi trong căn phòng vốn là của Ngô Hòa muội muội ở, dựa vào bệ cửa sổ, nhắm mắt, đúng là ngủ thiếp đi.

Trên tay còn cầm một bộ quần áo của hấn, miệng ngậm chỉ, dường như là muốn vá áo cho hấn, kết quả vá vá vá, lại ngủ thiếp đi như vậy.

“Đây là phải mệt mỏi đến mức nào...”

Hồ Ma muốn đi qua gọi nha đầu này dậy, lại nhìn thấy những vết chai trên tay của tiểu nha đầu, sau đó khẽ dừng bước.

Nha đầu này dạo này cũng rất vất vả, nghe nàng kể về tình hình gia đình trước đây, nghĩ cũng là một đại hộ nhân gia có thể nuôi nổi quần gia, ước tính không cần làm những việc vất vả này.

Nhưng đến thị trấn này, trong lòng không có cảm giác an toàn, liên tục siêng năng làm cái này cái kia, mang theo chút lầy lòng, thân thể sao có thể không mệt mỏi?

Chỉ là, nha đầu này có phải là tâm hồn quá rộng mở, cứ thế
ngủ trước mặt một đại nam nhân như ta?

Coi ta còn giống như trước kia sao?

Chương 433. Giác mơ kỳ quái

Chương 433: Giác mơ kỳ quái

Cảm giác mình là một đại nam nhân, nhận người khác “phát thẻ người tốt”, Hồ Ma trong lòng cũng rất không cân bằng. Nói một nam nhân là người tốt, cùng mắng chửi người ta là phế vật khác nhau ở chỗ nào?

Đương nhiên, cũng chỉ là suy nghĩ một chút, thật nếu để cho bản thân làm cái gì, vậy khẳng định là không thể.

Hiện tại bản thân đang tập trung tinh lực muốn luyện thành tạng thứ năm này, làm sao lại đem một thân hỏa hầu lãng phí ở loại chuyện không quan trọng này?

Phi, không có tiền đồ!

Không định đánh thức nàng, chỉ là bản thân thu dọn, dự định rời khỏi, nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy thân thể gầy yếu của nàng.

Nghĩ có nên khoác ít đồ cho nàng hay không, đã thấy Hương nha đầu bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn thấy Hồ Ma đã thu dọn bát đĩa, lập tức đỏ mặt, hơi kinh ngạc mà nói: “A, ta vừa mới lại không cẩn thận nằm mơ, công tử đừng trách ta, thật sự không nên...”

Hồ Ma đương nhiên không bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận, thấy nàng tỉnh, liền đem áo bào buông xuống, nhìn nàng nói: “Gần đây rất mệt mỏi sao?”

“Không, không có...”

Hương nha đầu một bên chạy tới, giúp đỡ Hồ Ma thu thập bát đĩa, một bên đỏ mặt nói: “Tôn thúc tôn thẩm đều đối với ta rất tốt, không để cho ta làm việc.”

“Bất quá ta cũng không biết vì sao, gần đây luôn luôn vô duyên không chú ý mà ngủ thiếp đi, sau đó nằm mơ thấy một số giấc mơ kỳ quái, trước đó là vào ban đêm thì cũng không có việc gì, lần này không nghĩ tới ban ngày mà lại ngủ.”

“Ừm?”

Hồ Ma có chút hiếu kì, nói: “Mơ thấy giấc mơ kỳ quái sao?”

Hắn có chút kỳ quái khi nghe Hương nha đầu miêu tả, trong đêm nằm mơ, không phải là rất bình thường hay sao?

Về phần ban ngày nằm mơ, mọi cực độ cũng sẽ như thế, chỉ là chớp mắt, nhưng thật giống như kinh lịch rất nhiều chuyện.

Đương nhiên, bởi vì thế đạo cổ quái này, dù sao vẫn là nên hỏi một câu.

“Chính là... Chính là...”

Hương nha đầu nghe Hồ Ma hỏi, liền nhú mày, cố gắng suy nghĩ, như muốn tìm lại những ký ức mơ hồ trong giấc mơ. Nàng nói: “Ta chỉ nghe thấy tiếng khóc bên ngoài, sau đó mơ mơ màng màng đi theo ra.”

“Lần trước, sau khi ra ngoài vào ban đêm, ta thấy có người ngồi xổm trước cửa khóc. Ta thấy hắn đáng thương nên đã dẫn đường cho hắn, đưa đến trước cửa lớn màu đen rồi trở về.”

“Lần này cũng vậy, không biết làm sao lại ngủ mất. Khi đến sườn núi Tử Thôn, ta nhìn thấy có người khóc...”

“...”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe lời này, lại lập tức cảm thấy kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Mấy lần mơ này của ngươi đều giống nhau à?”

Nhìn ánh mắt có chút mê mang của Hương nha đầu, Hồ Ma nói: “Ý ta là, ngươi nghe tiếng khóc của những người đó, rồi mơ màng đi qua đó, rồi dẫn đường cho bọn họ? Vậy ngươi đã đưa họ đến đâu? Cái cửa lớn màu đen kia là gì?”

“Ta...”

Hương nha đầu nghe lời Hồ Ma, lại càng thêm bối rối.

Lâu sau, nàng mới chậm rãi lắc đầu, nói: “Ta không biết. Mọi chuyện bắt đầu sau khi ta bị thổi một ngụm khí. Lúc đó, trong làng náo nhiệt, ban đêm ta luôn nghe thấy tiếng khóc, nhưng Tôn thúc và những người khác đều không nghe thấy.”

“Có một lần, ta nghe tiếng khóc rất thương tâm, không đành lòng nên đi ra ngoài xem. Ta thấy có người đi lang thang trong thị trấn, khóc và nói họ không tìm được đường. Ta thấy họ rất đáng thương nên dẫn họ đến cửa lớn màu đen. Sau đó, ta thỉnh thoảng lại có thể gặp những chuyện như vậy.”

“Ta không biết cửa lớn màu đen là gì, nhưng ta cảm thấy họ nên đến đó.”

“Họ... họ rất đáng thương, giống như bị bỏ rơi trên đường, không ai quan tâm. Họ rất vui vẻ khi đi đến đó, và còn muốn đập đầu tạ ơn ta...”

“...”

Hồ Ma nghe vậy thì càng thêm kinh ngạc, vội vàng nhìn Hương nha đầu hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta liền trở về!”

Hương nha đầu nói: “Mỗi lần đưa họ đến nơi, ta cảm thấy như mình bay trở về, và tỉnh dậy.”

“Nhưng ta không nhớ rõ chuyện trong mơ lắm. Mỗi lần nghe tiếng khóc, ta lại nhớ lại chuyện trước đó, nhưng sau khi ngủ một giấc, lại dần dần quên đi.”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn biết sườn núi Tử Thôn này nằm gần Lão Âm Sơn, cách nơi hắn phát hiện cây đào tinh trước đây không xa, nhưng cũng cách đó ba mươi dặm đường.

Hơi trầm ngâm, Hồ Ma liền hỏi: “Vậy ngươi còn nhớ người mà ngươi vừa mới dẫn đường tên gì không?”

“Nàng...”

Hương nha đầu có chút mơ hồ, nhưng nhanh chóng nhớ ra: “Nàng gọi là Lý Nhị Nha, canh thần là...”

“Ừm.”

Hồ Ma đáp lời, thấy Hương nha đầu có chút khẩn trương vì bị hắn liên tục hỏi, liền khoát tay áo nói: “Loại mộng này ngươi có thể không chế không?”

“Ta không hiểu nhiều về những chuyện này, nhưng thế đạo này tà dị, không thể xem nhẹ. Nếu ngươi có thể khống chế, trước tiên hãy ít làm chuyện như vậy. Trở về trước viết một phong thư, ta tìm người mang cho cha mẹ ngươi, chờ bọn họ đến đón ngươi trở về cũng tốt.”

“Ừm, ta ghi nhớ lời công tử.”

Hương nha đầu vội vàng nói: “Ta không muốn đi, chỉ là nghe họ khóc quá thương tâm nên mới đi qua.”

“Đúng rồi...”

Chương 434. Hỏi thăm

Chương 434: Hỏi thăm

Nàng như nhớ ra điều gì đó, nói: “Ta bắt đầu nhớ lại mọi chuyện, cũng là từ khi bắt đầu dẫn đường cho họ.”

Nàng cũng cảm thấy không nên ngủ gật tại nhà Hồ Ma, nên vội vàng xin phép rời đi. Tuy nhiên, nàng nhất quyết muốn lấy lại bộ y phục rách của Hồ Ma để giặt và vá lại. Hồ Ma không ngăn cản, nhìn bóng hình của nàng đi ra khỏi trang trại, mới gọi Chu Đại Đồng đến:

“Nhìn đủ chưa?”

“...”

Chu Đại Đồng nghe vậy giật mình, khinh bỉ liếc mắt về phía những hỏa kế ở bên ngoài trang trại đang lưu luyến nhìn Hương nha đầu rời đi, nói: “Ta mới không nhìn, ta giờ đây chẳng còn hứng thú với mấy chuyện này.”

“Mặt rỗ ca, ta học được bản lĩnh thật sự từ ngươi, giờ đây chỉ muốn kiếm tiền đốt đèn dầu. Học càng giỏi, càng có nhiều nữ nhân?”

“Ha ha, hiện tại thì ta thà cầm dao chặt chính mình...”

“...”

“?”

Hồ Ma thấy y nói liêu như vậy thì giật mình vội vàng nói: “Cũng không cần thiết phải như vậy.”

Lão tộc trưởng nếu biết mình để đưa cháu trai cưng của ông ta tự chặt mình, e rằng hắn cũng không thể quay về thôn

Đại Dương.

Bất quá, sự tình Chu Đại Đồng đã luyện sống chân phải, mình cũng biết, lúc tiểu tử này đến nói, mình cũng có chút giật mình, tốc độ này thế mà nhanh ngoài dự tính của hắn, cũng làm cho hắn tại đoạn thời gian kia, mơ hồ sinh ra một loại hiểu kỳ:

Chẳng lẽ trên đời này thực sự có thứ gọi là phúc phận âm lộc?

Có thể do mấy ngày nay Chu Đại Đồng luôn bận rộn giúp đỡ lảng giềng, nên tích được âm đức, nên tiến độ tu luyện nhanh như vậy?

Lúc đó hắn cũng có cảm giác tương tự, chỉ là không rõ ràng như Chu Đại Đồng.

Gác chuyện này sang một bên, hắn nói với Chu Đại Đồng: “Có việc cần nhờ người chạy một chuyến, bây giờ người đi đến thôn Nham Tử một chuyến, hỏi thăm xem nơi đó có việc hiểu hỉ gì không, đặc biệt hỏi thăm một người tên Lý Nhị Nha... Hỏi rõ ràng rồi quay về báo cáo với ta.”

“Lý Nhị Nha?”

Chu Đại Đồng nghe vậy, nói: “Nghe có vẻ là một cô nương xinh đẹp nhỉ...”

Y không biết Hồ Ma vì sao để y đi, nhưng cũng không nghe ngóng nhiều, chỉ là đáp ứng một tiếng, liền ra cửa.

Chờ Chu Đại Đồng đi, Hồ Ma cũng ngồi xuống, yên lặng suy nghĩ một chút.

Ngược lại, Hồ Ma mơ hồ cảm thấy, nha đầu mà mình nhặt được từ tay Thiếu Hương chủ Thanh Y Bang này, tựa hồ cũng không đơn giản.

Nghe tiếng khóc đi ra ngoài, trong mộng dẫn đường cho người ta, còn đưa đến trước cửa lớn màu đen...

Càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, thậm chí trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ lớn mật: “Nha đầu này họ Lý...”

“Bên trong Mười họ, cũng có một họ là Lý gia a...”

“...”

Bất quá ý tưởng này, cũng chỉ là lóe lên trong lòng, liền bỏ qua, luôn cảm thấy có chút không hợp thói thường.

Đường đường là người của vô thường Lý gia làm sao lại bị người ta bắt cóc đi như vậy?

Nàng nếu là người của vô thường Lý gia, mình ăn luôn cái đèn lồng ở cửa chính kia ...

Vừa nghĩ đến đồng sổ sách xếp gọn gàng trên bàn bên cạnh, hắn lại cảm thấy Chu Lương xử lý việc rất ổn thỏa. Hiện tại những người đặc lực nhất trong trang trại chính là Chu Đại Đồng, Chu Lương và Triệu Trụ.

Chu Đại Đồng tuy hay hồ nháo, nhưng Triệu Trụ lại trung thành với cái xiên phân của y. Y đặc biệt thích sưu tầm các phương thuốc dân gian trị tà ma, lần này đi theo Tẩu Quỷ Nhân mở rộng kiến thức, chắc hẳn các loại pháp môn của y cũng càng thêm lợi hại.

Ngược lại Chu Lương là người tính tình ôn trọng, tính toán sổ sách rõ ràng, chỉ có thể là y mới được.

Đương nhiên, trừ mấy người bọn họ, còn có Lý Oa Tử.

Nhưng Lý Oa Tử có thể so sánh với bọn họ sao?

Hiện tại “Oa Tử ca” đã là người được mọi người trong trang trại tin tưởng nhất, trừ hắn ra ...

Buông sổ sách xuống, hắn chỉ còn chờ Chu Đại Đồng trở về. Mãi đến gần tối mới thấy Chu Đại Đồng cuống quýt chạy vào trang trại, nhìn có chút chật vật. Vào nội viện, y liền khóc lóc kể lể: “Mặt rỗ ca, người đây là tìm cho ta một việc tốt!”

Hồ Ma hơi kinh ngạc, vội vàng cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta...”

Chu Đại Đồng vội vã chạy vào phòng bếp, rót nửa bầu nước lạnh, mới nói: “May mà ta chạy nhanh a!”

“Ta đến Nhai Tử Thôn, hỏi người ta có việc hiếu hỉ gì không, liền có người chỉ cho ta. Vừa vặn trong thôn bọn họ có người đang lo việc tang lễ.”

“Ta đi qua, hỏi thăm xem có cô nương nào tên Lý Nhị Nha, có xinh đẹp hay không...”

“Khá lắm, lập tức người ta nổi điên, đều muốn đánh ta.”

“...”

Chu Đại Đồng vẽ mặt cầu xin: “Chịu mấy trận đòn mới biết được, Lý Nhị Nha chính là người nằm trong quan tài kia, đã tám mươi bảy tuổi, trưa nay vừa mới qua đời. Thiệt thòi ta còn hứng thú bưng bưng hỏi cháu trai của người ta là cô nương Lý Nhị Nha đã đính ước với ai chưa...”

“A?”

Hồ Ma nghe xong, vừa buồn cười, vừa kinh ngạc.

Chu Đại Đồng bị đánh, ngược lại không sao cả, dù sao y đã luyện võ, da dày thịt béo.

Cũng bởi vì đi tới thôn kia cách ba mươi dặm, nếu là thôn gần đây, thì người người đều biết y, sẽ không có trận đánh này.

Điều kinh ngạc là, người mà Hương nha đầu nói lại là thật?

Chuyện nàng dẫn đường trong mơ lại là thật?

Vậy nàng có bản sự gì? Nàng nói mang đến cửa lớn màu đen, vậy cửa lớn màu đen lại là nơi nào? Không thể là...”

“Xem ra, nha đầu này đúng là có lai lịch...”

Hồ Ma thâm suy nghĩ, trấn an Chu Đại Đồng vài câu, nhưng không lộ ra vẻ gì, chỉ ghi nhớ việc này lại.

Bất luận như thế nào, cũng đưa tin đến nhà của nàng rồi lại nói.

Chương 435. Ngũ tạng đã thành

Chương 435: Ngũ tạng đã thành

Hôm sau, đúng như lời hứa, Hương nha đầu viết một phong thư và đưa cho Hồ Ma.

Hồ Ma liền gọi Chu Lương đi vào thành, tìm nhà loa mã hành, đưa tiền cho họ và nhờ họ mang phong thư này đi.

Bọn hần đi Nam ra Bắc, luôn có người tình cờ đến An Châu, nếu cho họ một ít tiền, họ sẽ chịu bỏ sức một chút, thì thư sẽ được chuyển đến nơi.

Bây giờ thư đã được gửi đi, việc tiếp theo là chờ đợi. Không nói đến những điều kỳ dị trên người nha đầu này, chỉ riêng việc giúp tiểu nha đầu kia tìm được nhà, Hồ Ma cũng cảm thấy rất thoải mái trong lòng.

Nhưng không biết có phải vì làm việc tốt hay không, vô hình chung tích lũy âm đức, hay chỉ đơn giản là do gần đây ăn nhiều huyết thực, công phu của hần cũng tiến bộ.

Hơn hai tháng sau ngày xảy ra sự việc náo động, Hồ Ma bỗng nhiên cảm thấy bên tai vang lên tiếng sấm sét âm âm.

Hần chỉ cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể đột nhiên bị tổng ra ngoài.

Lúc đầu, cơ thể hần trở nên tỉnh mạch, phảng phất như mọi sinh cơ đều biến mất trong khoảnh khắc.

Nhưng ngay sau đó, một luồng nhiệt lưu cuộn cuộn lại tràn vào toàn thân, xua tan đi sự lạnh lẽo.

“Ừm?”

Hồ Ma vô thức mở mắt ra, thì thấy mình đã ở trong linh miếu bản mệnh.

Hắn thường đến đây để soi sáng quá trình tu luyện của mình bằng tượng thần trong miếu. Bây giờ khi mở mắt ra, hắn nhìn thấy không gian sương mù đỏ sẫm trước mặt.

Phía sau hương án là một mảng đen kịt, chỉ mơ hồ có thể nhận ra hình dạng tượng thần, nhưng trong bóng tối, lại có mấy vị trí tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Đó là tứ chi của tượng thần cùng ngũ tạng.

Vì tượng thần chìm trong bóng tối, nhìn không rõ ràng, chỉ thấy mơ hồ tứ chi ngũ tạng lơ lửng giữa không trung.

Thần bí, hùng vĩ.

Trong đó, trái tim - ngũ tạng quan trọng nhất - đang đập bịch bịch.

Mỗi lần đập, ần ần kim quang hiện lên, lan tỏa khắp toàn thân, như muốn chiếu sáng toàn bộ tượng thần. Tuy nhiên, vì tượng thần quá đồi thâm trầm, chỉ những biến đổi do nhịp đập của trái tim mang lại là không đủ để làm sáng tỏ hoàn toàn.

Nhưng sức sống liên tục tuần trào vẫn khiến Hồ Ma cảm nhận được dường như tượng thần đã sống lại.

Hắn chăm chú nhìn tượng thần, im lặng hồi lâu.

Trong lòng không hiểu có chút nhẹ nhõm, có chút cảm động, thậm chí có loại cảm giác kính sợ.

Xong rồi.

Lúc này đây, hắn đã luyện thành trái tim, chính thức hoàn thành giai đoạn tu hành ngũ tạng của Thủ Tuế Nhân.

Theo lý thuyết mà nói, đây không phải là thành tựu gì to tát.

Nhưng sao trong lòng hắn lại dâng trào sự kinh ngạc và niềm vui sướng tột cùng?

Niềm vui sướng này khiến Hồ Ma nán lại trong linh miếu hồi lâu mới trầm ngâm thở dài, rồi trở về thế giới hiện thực.

Từ trên giường ngồi dậy, Hồ Ma cảm nhận được trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực.

Cảm giác này hoàn toàn khác biệt so với trước đây. Trước kia, trái tim của hắn đập một cách máy móc, gượng ép, nhưng giờ đây nó lại tự phát co bóp đầy sức sống.

Kể từ khi chuyển sinh đến thế giới này, chưa bao giờ Hồ Ma cảm thấy mình “còn sống” đến vậy.

Tuy nhiên...

Hắn quay đầu nhìn sang chiếc rương đầy bình bình lọ lọ bên giường, không khỏi cười khò.

Mức tiêu hao này quả thật đáng sợ!

Có lẽ nên thúc giục Từ quân sự bên kia thanh toán sổ sách trước đây của mình?

Mặc dù Hồng Đăng Nương Nương đã thưởng cho hắn một khoản tiền kha khá, nhưng đó là chuyện khác với việc thanh toán sổ sách.

Lòng hắn trào dâng niềm vui khó tả. Nếu không phải là nửa đêm, hắn đã muốn đến tửu quán để tự thưởng cho mình một chén rượu. Tuy nhiên, đúng lúc này, tiếng la của chủ quán vang lên từ bên ngoài:

“Tiểu lão gia ngủ chưa? Mau ra đây! Hương nha đầu bị bệnh rồi...”

“ ... ”

“Ừm?”

Nghe tiếng la, Hồ Ma nhú mày đứng dậy, khoác thêm áo choàng và đi ra sân.

Mặc dù quy mô đền trang không thay đổi nhiều sau khi Hồng Đăng Nương Nương xây miếu, nhưng vẫn có một số quy củ nhỏ. Ví dụ như ban đêm cổng lớn sẽ đóng lại, nên hẳn nghe tiếng la vang lên trong sân, và nhận ra đó là giọng của chủ tử quán ở thị trấn.

Nhưng nếu Hương nha đầu bị bệnh, chỉ cần mời lang trung đến bốc thuốc là được, cần gì phải đến trang tử để báo tin?

Hồ Ma vội vã khoác áo choàng ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của chủ quán rượu, liền biết bệnh của Hương nha đầu không đơn giản.

Hắn hỏi chủ quán vài câu, thấy ông cũng không rõ ràng, liền khẽ nói một tiếng: “Qua xem một chút đi!”

Lúc này đã là nửa đêm, trước đây không ai ra ngoài vào giờ này, nhưng quy củ đã đổi, mà bên ngoài trang tử cũng yên tĩnh. Hơn nữa, Hương nha đầu là người mà các tiểu nhị trong trang tử đều quý mến, nên họ đều mặc y phục, cùng chủ quán rượu đi ra khỏi trang tử.

Lúc đầu Hồ Ma chỉ định đi xem một chút, nhưng thấy các tiểu nhị đều lo lắng, nên cũng để họ đi theo.

Chương 436. Hương nha đầu gặp chuyện

Chương 436: Hương nha đầu gặp chuyện

Hắn cầm đèn lồng đỏ trong trang tử. Hiện tại, Hồng Đăng Nương Nương có thể trấn tà ma.

Chỉ có Lý Oa Tử còn buồn ngủ, ló đầu ra nói: “Các người đi đi, ta ở lại trông nhà.”

Bọn tiểu nhị nghe tin Hương nha đầu bị bệnh, lòng đầy lo lắng, hối hả đi đến. Thậm chí, những âm uế ven đường gặp họ cũng sợ hãi chạy xa hai dặm.

Đến trước cửa nhà chủ quán rượu, họ thấy cánh cửa đã được gỡ xuống, chưa lắp đặt lại. Trong sân, căn phòng nhỏ mà Hương nha đầu thường ở vẫn sáng đèn. Khi Hồ Ma bước vào, ông nhìn thấy lang trung của thị trấn đang lắc đầu, vẻ mặt buồn thiu.

“Dương đại phu, ông đã xem qua rồi sao?”

Hồ Ma nhận ra vị lang trung của thị trấn, liền tiến lên chào hỏi.

Lang trung thấy Hồ Ma đến, vội vàng đứng dậy, cung kính chào hỏi và nói: “Ta đã xem qua. Lão Tôn vừa gọi ta đến. Ta đã bắt mạch và châm cứu cho Hương nha đầu, nhưng không có tác dụng gì. Có lẽ đây không phải là vấn đề mà ta có thể giải quyết, e rằng phải nhờ đến Hồ chương quỹ mới có thể nhìn ra nguyên nhân.”

Lang trung chỉ là một người bình thường ở thị trấn, không phải danh y, nhưng ông ta là người thành thật. Ông ta nói không phải bệnh, vậy chắc hẳn là do tà ma. Hồ Ma không dám coi thường, bước vào nhà và thấy Hương nha đầu đang nằm trên giường, nhắm mắt, mặt đỏ bừng.

Đặt tay lên trán Hương nha đầu, Hồ Ma cảm nhận được hơi thở nóng hổi của nàng. Dưới làn da trắng mịn, những mạch máu đỏ li ti hiện lên mơ hồ.

“Chẳng lẽ là tà ma làm loạn?”

Hồ Ma cau mày, mở mí mắt của Hương nha đầu ra, chỉ thấy con người bình thường, là biểu hiện của người hôn mê.

Nhìn vào đầu ngón tay của nàng, Hồ Ma cũng không thấy dấu hiệu biến đen.

Sau khi xem xét tình hình của Hương nha đầu dựa vào kiến thức mình học được, Hồ Ma nhìn về phía Tiểu Hồng Đường.

Tiểu Hồng Đường đã leo lên xà ngang từ lúc nào, thấy Hồ Ma nhìn lại, liền lắc đầu nhỏ.

“Tê...”

Hồ Ma hiểu ý Tiểu Hồng Đường, đây không phải là do tà ma?

Lòng hẩn chùng xuống. Không phải bệnh, không phải tà ma, vậy chỉ còn một đáp án...

...bị thi pháp?

Nhìn Hương nha đầu lúc này, Hồ Ma nhớ lại trải nghiệm của mình tại thôn Đại Dương. Khi đó, cũng trong lúc bất tri bất giác, hắn bị tà pháp làm cho hoa mắt chóng mặt, suýt mất mạng.

Bây giờ nhìn Hương nha đầu, tuy không hoàn toàn giống hệt mình, nhưng cũng có vài điểm tương đồng. Hồ Ma cúi người vỗ vỗ mặt nàng, thử gọi tên vài tiếng.

“Không được, gọi không dậy...”

Bên cạnh, chủ quán rượu cùng bà nương đều nói: “Gọi đến mấy lần rồi.”

Ngay cả lang trung cũng gật đầu.

Hồ Ma nhú mày, hỏi chủ quán rượu: “Lúc nào phát bệnh?”

“Nhập nhoạng tối.”

Chủ quán rượu nói: “Hương nha đầu chịu khó, rửa chén đĩa, giặt giũ quần áo, tối không ngủ, còn muốn thắp đèn vá giày, nói là muốn làm cho ngài...”

Nhìn nhìn Hồ Ma, sợ lời nói của mình bất kính, ông ta đổi từ, nói: “Muốn làm cho chương quĩ trong điền trang một đôi giày. Thê tử của ta còn cười nàng đấy, người ta lớn như vậy, sao có thể thiếu một đôi giày?”

“...”

Hồ Ma hơi bất đắc dĩ, nói: “Nói chuyện chính đi.”

“Vâng, vâng.”

Chủ quán rượu nói: “Dù sao nói nàng cũng không nghe, nhất quyết muốn đi may giày. Ta cùng thê tử cũng đi ngủ sớm, nhưng ngủ không được bao lâu, lại nghe tiếng nàng kêu lớn, sau đó có tiếng đồ vật rơi vỡ, ta vội vàng chạy sang xem, thì thấy nàng như vậy.”

Hồ Ma hỏi: “Có đồ vật gì xông vào không?”

“Không có, không có.”

Chủ quán rượu vội vàng nói: “Cửa trong trang đóng chặt, cửa phòng nàng cũng khóa kỹ. “

“Ta là từ cửa sổ chui vào mở cửa.”

“...”

Hồ Ma liếc nhìn cửa sổ bị đập thủng một lỗ, có chút đau lòng.

Nhưng lúc này, nhìn người ngất xỉu trên giường, vẻ mặt vô cùng suy yếu, hắn chỉ muốn làm sao cho nàng tỉnh lại để hỏi han. Tuy nhiên, làm thế nào để tỉnh lại?

Thi triển Tứ Quỷ Áp Môn?

Trước đây, khi đối phó với đám trẻ con bị tà ma quấy phá, hắn đã sử dụng Tứ Quỷ Áp Môn để tạm thời khiến chúng bình phục.

Nhưng đó là ban ngày, còn bây giờ là ban đêm, Tứ Quỷ Áp Môn có thể hơi quá mạnh.

Hơn nữa, Hồ Ma mơ hồ phán đoán, cảm giác Hương nha đầu không giống với những đứa trẻ kia. Những đứa trẻ kia là bị tà ma mê hoặc, chỉ như mang thêm một thứ gì đó trên người, nhưng Hương nha đầu thì khác, nhìn như thiếu đi thứ gì đó.

Thở dài một tiếng, Thủ Tuế Nhân am hiểu đối đầu cứng rắn, còn đối mặt với chuyện như vậy, lại có chút sợ hãi.

Hắn chỉ có thể kiềm chế tính tình, cẩn thận hỏi chủ quán rượu: “Người suy nghĩ kỹ lại xem, hôm nay có người lạ nào đến đây không?”

“Gương mặt lạ, nhìn không giống người tốt.”

“Nghĩ xem có ai nói chuyện với Hương nha đầu, hỏi tên tuổi hay bắt tặc gì không? Nếu có người cầm tóc hoặc hỏi bắt tặc của nàng thì càng đáng tin cậy.”

“...”

Lời này vừa hỏi ra, chủ quán rượu càng khó xử: “Ta làm nghề buôn bán, phần lớn là tiếp xúc với người lạ...”

“Có...”

Lúc này, bà nương của chủ quán rượu bỗng nhiên lên tiếng.

Chương 437. Quán gia Lý phủ

Chương 437: Quán gia Lý phủ

“Người ở phía sau bếp, không có nhìn thấy...”

Thấy mọi người đều nhìn mình, bà nương vội vàng nói: “Ta thấy chiều hôm nay, có một lão đầu đến, ăn mặc rách rưới, như ăn mày.”

“Hắn gọi một tô mì, nhưng cũng không ăn mấy miếng, còn hỏi ta cô nương trong bếp tên gì, từ đâu đến, ta không để ý tới ông ta, đi ra sau bếp thì ông ta đã đi rồi...”

Hồ Ma hơi động nói: “Hắn hỏi người, người nói gì?”

Bà nương đỏ mặt, vội vàng lắc đầu: “Không có... Không nói.”

“Ta không có ý trách người.”

Hồ Ma chậm giọng nói: “Nếu nói cũng không sao, nhưng người phải nói cho ta biết.”

Người bình thường không cảnh giác cao đối với những thứ này, không biết rằng có tà vật chỉ cần nghe tên là có thể thi pháp.

“Thật không có nói...”

Bà nương đỏ mặt nói: “Ông ta có hỏi, nhưng ta chỉ nói Hương nha đầu trong lòng có người, đừng nhớ thương, đừng nhìn người ta làm nha đầu ở đây, không chừng lúc nào sẽ thành phu nhân cửa hàng đấy!”

“... Khó trách nàng xấu hổ!”

Hồ Ma im lặng, người ở thế giới này đều bất quái như vậy sao?

Nhưng trong lòng cũng hiểu, có người kỳ lạ đến đây, chắc hẳn chuyện của Hương nha đầu có liên quan đến ông ta.

Xung quanh trang tử của mình, có yêu nhân trà trộn vào sao?

“Tìm hắn đi!”

Đang trầm ngâm, ngoài cửa, bọn tiểu nhị nhao nhao giận dữ: “Dám đến đây hại người, muốn sống nữa không?”

“Ông ta đến vào lúc hoàng hôn, chắc hẳn chưa ra khỏi thị trấn, nhất định có thể tìm được.”

“...”

Bọn họ cũng có kinh nghiệm giang hồ, biết rằng trên đời này không nhiều người dám đi lại vào ban đêm.

Nhiều người trong giới cũng không dám đi đường ban đêm, người kia xuất hiện vào buổi chiều, hiện tại hơn nửa đêm vẫn còn lưu lại trên trấn.

Nhưng khi bọn họ đang hăng hái muốn cầm đuốc đi ra ngoài tìm người.

Hồ Ma lại nhíu mày, hắn nhìn thấy Tiểu Hồng Đường đã nhảy xuống, ngồi xổm ở cửa sổ, hướng ra ngoài vẫy một cái, sau đó trở lại nắm chặt góc áo của mình, không ngừng chỉ vào vách tường ở bên ngoài, trong lòng liền có nắm chắc.

Im lặng đi đến cạnh cửa, Hồ Ma bỗng nhiên nói: “Không cần.”

Chu Đại Đồng và những người khác giật mình, Hồ Ma nói: “Người ta đã đến.”

Vừa nói, hắn vừa hướng về phía Tiểu Hồng Đường chỉ, nhẹ nhàng vái chào, nói: “Bằng hữu ở phía sau...”

“... Sao không đi ra gặp một chút?”

“...”

Lời nói tuy rất khách khí, nhưng trong lúc vái chào, gió nhẹ khẽ động bên người.

“Soạt!”

Hồ Ma nói chuyện khách khí, nhưng hành động lại bí ẩn. Mọi người xung quanh nhìn không thấy gì, nhưng bên ngoài tường lại vang lên một tiếng rung mạnh. Một bóng người như bị đốt lửa ở móng lập tức nhảy dựng lên, vọt chạy về phía xa.

“Còn muốn đi?”

Hồ Ma không ngờ đối phương phản ứng nhanh như vậy, nhưng sau khi vái chào, hắn đã động thân hình, không để đối phương kéo dài khoảng cách.

Sử dụng công phu quỷ đăng giai, leo tường qua viện, như giẫm trên đất bằng, trong bóng đêm lóe lên, thân hình đã bay ra, đuổi tới sau lưng người kia.

Quơ lấy xiên phân của Triệu Trụ đang cầm trong tay, muốn đâm vào sau lưng người kia.

Nhưng không ngờ, người kia cũng phản ứng cực nhanh. Phát giác được nguy hiểm, y dứt khoát dừng lại, hai tay đuổi ra cởi áo bào. Áo bào như vật sống, cởi bỏ khỏi người, lập tức ném về hướng của Hồ Ma.

“Phốc!”

Hồ Ma không nhìn ra đây là môn đạo gì, nhưng cẩn thận, hắn phun một ngụm Chân Dương Tiễn qua, đồng thời đâm xiên tới.

Xúc cảm hơi trầm xuống, phảng phất đã đâm xuyên qua người, nhưng nhìn kỹ lại, xiên chỉ đâm xuyên một kiện áo choàng đen sì. Đối phương lại xuất hiện tại hơn trượng ở bên ngoài, đang xoay người lại.

Hồ Ma nhắc chân đá ra một mảnh hạt cát, đồng thời lần nữa giương xiên, muốn tấn công lần nữa.

Nhưng lúc này, đối phương đột nhiên nghiêm nghị quát: “Chậm đã, các ngươi cũng biết nàng là ai, cũng dám đem chủ ý đánh tới trên người nàng?”

“...”

Người kia vừa nói, Hồ Ma liền dừng tay, xiên cách mặt hắn chỉ một gang tay, áo choàng vẫn treo trên ngón tay.

Hồ Ma nhíu mày, nói: “Ta thật sự không biết nàng là ai, chẳng lẽ ngươi biết?”

“Ta...”

Giọng người kia nghẹn ngào, mang theo bi phẫn: “Ta đương nhiên biết, đây là tiểu thư nhà chúng ta...”

“Ta... Ta tìm nàng hơn mấy tháng rồi...”

“...”

“Tiểu thư?”

Hồ Ma đánh giá người này. Quần áo của ông ta tuy chất vải tốt nhưng rách rưới, lấm lem bùn đất, cho thấy đã lâu không thay. Trên người ông ta cũng có nhiều vết thương, chứng tỏ đã từng giao thủ với người khác. Một chân của ông ta bị gãy, nếu không phải vậy, Hồ Ma khó có thể bắt được ông ta.

Nhíu mày, Hồ Ma hỏi: “Ngươi là ai?”

“Ta...”

Giọng lão nhân vẫn run rẩy, nhưng ông ta cố gắng nói to:
“Ta họ Chu, là quản gia của Lý phủ ở Đại Thạch Nhai.
Ngươi...”

“Ngươi chớ có dựa vào Huyết Thực Bang mà làm càn! Ta
khuyên ngươi nên ngoan ngoãn giao tiểu thư cho ta, để ta
mang về.”

Chương 438. Nhặt về

Chương 438: Nhặt về

“Nếu không, chờ đến khi lão gia tìm tới...”

“... Đừng nói là cái trang tử nhỏ bé này, chính là Hồng Đăng Nương Nương của các ngươi, cũng không gánh nổi hậu quả đâu!”

“...”

Nhìn ra lão đầu có vẻ xúc động chân thành, Hồ Ma thu hồi xiên, nói: “Hồ ngôn loạn ngữ gì thế? Nếu ngươi thật là quản gia của Hương nha đầu, sao lại lén lút như vậy?”

“Nghe nói nhà ngươi còn xưng phủ gì gì đó, như người ở trong đại hộ, làm việc rề rà, chẳng ra thể thống gì.”

“...”

Lão đầu vốn đang xúc động, bị Hồ Ma mắng cho ngẩn người: “Cái gì thoải mái gặp, thoải mái thấy? Chẳng phải ngươi giảng bậy ta à?”

“Chuyện gì vậy?”

Lúc này, Chu Đại Đồng cũng đã xông tới, cầm dây thừng trong tay, hỏi Hồ Ma: “Chưởng quỹ, trói ông ta lại không?”

“Đã chuẩn bị nước tiểu đồng tử bên kia xong rồi, trước tiên tạt ông ta một cái cho tỉnh táo?”

“...”

Sau chuyện lần trước, bọn họ đã thành thục hơn nhiều, chuyên dùng nước tiểu đồng tử làm vũ khí. Lời dạy của Hồ Ma cũng có tác dụng, bọn họ biết giang hồ hung hiểm, nên khi

gặp người trên giang hồ, không dễ dàng xưng tên, chỉ gọi chương quỹ, huynh đệ.

Đương nhiên, hiện ở loại tình huống này kỳ thật vô dụng, lão đầu tử ở chung quanh nghe qua, rất dễ dàng biết tên của Hồ Ma .

Nhưng dù sao họ cũng có ý thức, đó là điều tốt.

Hồ Ma nhìn lão đầu, nói: : “Ta từ một tháng trước đã gửi thư cho nhà các ngươi, để các ngươi cho người tới đón, nhưng sao chỉ có một mình ngươi đến?”

“Nàng hiện tại bị đánh tà pháp, có phải do ngươi làm?”

“ ... ”

Lão đầu ngạc nhiên: “Gửi tin? Tin gì?”

Lão quản gia càng thêm hoang mang: “Tiểu thư xác thực bị đánh tà pháp, nhưng không phải do các ngươi làm sao?”

“Nói nhảm!”

Chu Đại Đồng đá lão một cước, mắng: “Hương nha đầu là chương quỹ nhà chúng ta nhặt về, nếu không phải có hấn, nha đầu này sợ đã bị ném sông cho lão ba ba ăn rồi.”

“Sau khi nhặt về, chương quỹ còn đối xử với nàng rất tốt, cho nàng sống an nhàn sung sướng, nhiều nhất chỉ quét dọn sân vườn quán rượu, giặt giũ quần áo, chén bát, mua thức ăn lau bàn và nấu cơm...”

“... Chương quỹ không bao giờ bắt nàng làm những việc nặng nhọc như quét nhà xí hay gánh nước!”

“ ... ”

“Nhặt về?”

Lão quản gia càng thêm hồ đồ, không theo kịp lời họ, biểu lộ vô cùng hoang mang.

Lúc này, Triệu Trụ bung một thùng nước tiểu đến, hai tay dâng cao, cách mặt mình xa xa.

Hắn nói: “Nước tiểu đồng tử nguội rồi à? Nên đổi nước nóng.”

“Không cần, không cần...”

Lần này, lão quản gia không cần ai nhắc nhở, vội vàng khoát tay, nói: “Các người, không gạt ta chứ?”

Hồ Ma nghe đã hơi mất kiên nhẫn, cũng mơ hồ nhận ra đây là một hiểu lầm, liền nói: “Nửa năm trước, ta nhặt được nha đầu này, muốn đưa nàng về nhà, nhưng nàng mất trí nhớ, không biết nhà ở đâu.”

“Mãi đến gần đây, nàng mới nhớ ra quê quán, ta liền tìm người mang thư đến nhà báo tin, để người đến đón. Sao, người không nhận được tin sao?”

“...”

“A...”

Lão quản gia cuối cùng cũng hiểu rõ, nhìn Hồ Ma với vẻ khó tin. Hắn cũng nhìn thấy Triệu Trụ bên cạnh đang cầm thùng nước tiểu nóng hổi, sẵn sàng tưới lên người mình.

.. Rốt cuộc biết mình trách oan người, lão quản gia xúc động rơi nước mắt, đột nhiên cúi đầu xuống, khóc lớn nói: “Ân nhân, là ân nhân a...”

“Không ngờ tiểu thư nhà ta phúc lớn mạng lớn, đúng là gặp phải người tốt...”

“...”

“Mẹ nó...”

Hồ Ma giật mình, vội vàng né sang một bên.

Lại là dập đầu...

Cái bệnh gì thế này, không sợ cái khác, chỉ sợ đầu óc không tốt, mượn đập đầu để ám toán mình.

Loại ám chiêu này không thể không đề phòng, dù sao mình cũng từng gặp một kẻ như vậy.

Tuy nhiên, nhìn ra lão quản gia này tựa hồ không có ác ý, Hồ Ma lắc đầu, nói: “Vào trong nói chuyện cho rõ ràng.”

“...”

“Tiểu thư nhà ta tốt số a...”

Vào trong tiệm, lão quản gia mới yên tâm khóc: “Là ta lão hồ đồ, không nên mang tiểu thư đi xem đèn, lại làm lạc mất người.”

“Ta không mặt mũi trở về gặp lão gia, chỉ lưu lại phong thư trong nhà, sau đó liều mạng đi tìm. Lão thiên gia có mắt, để ta tìm được đến đây, nhìn thấy các người bắt tiểu thư nhà ta làm nha hoàn, tưởng là các người là kẻ bất cóc.”

“Ta lén lút ở trong tiệm nói chuyện với tiểu thư, nhưng nàng không nhận ra ta, ta biết nàng bị người ta thi pháp, không dám manh động, nên trước hết rời khỏi...”

“Vốn nghĩ thừa dịp ban đêm đến hỏi han, tìm cách cứu nàng, lại không ngờ...”

“...”

“Nói cách khác, ông ta không phải nhận thư của ta mới đến đón người...”

Hồ Ma cũng hiểu ra đây là hiểu lầm, nhú mày nói: “Vậy nàng như bây giờ, cũng không phải là do người hại?”

Lão quản gia hoảng sợ: “Ta... Ta nào dám hại tiểu thư nhà chúng ta?”

Hồ Ma trầm ngâm, rồi đứng lên nói: “Vậy người đến xem một chút, nàng đến cùng có phải tiểu thư nhà người hay không, và đã xảy ra chuyện gì?”

Lão quản gia náo loạn một trận, đến lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ nha đầu. Vội vàng đi đến bên giường, xem xét phía dưới, lập tức giật mình, hoảng hốt đi quanh giường của Hương nha đầu một vòng, giọng run rẩy:

“Tiểu thư... Tiểu thư nhà ta, đây là bị mang đi a?”

Chương 439. Mất hồn

Chương 439: Mất hồn

“Bị mang đi?”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy kỳ quái. Lão quản gia lo lắng, vừa nói vừa muốn tiến đến, nhưng Hồ Ma liếc mắt nhìn ông ta. Hắn không hoàn toàn tin tưởng lão quản gia, không muốn để ông ta đến gần.

Lão quản gia hiểu ý, vội vàng dừng bước, hướng Hồ Ma nói:

“Mời ân nhân trước thử một lần.”

“Trước thử xem mạch đập của tiểu thư nhà ta có bình thường hay không? Xin hãy xem lòng bàn tay, cùng các đầu ngón tay, xem có dị thường không?”

“Không cần thử!”

Lang trung chen miệng nói: “Ta đã bắt mạch cho tiểu thư, rất kỳ quái. Bàn tay lạnh buốt, mạch ở cổ tay gần như không có, ngược lại lòng bàn tay ngẫu nhiên khẽ động, hai ngón tay giữa thỉnh thoảng co giật.”

Lang trung muốn nhìn xem Hồ Ma làm sao chữa để học hỏi thêm. Hôm nay trời tối, y không dám trở về. Y cũng sợ tà ma, phải đợi làm xong, có người dẫn theo đèn lồng đưa mình về mới an toàn.

“Đó.. đúng thật là...”

Lão quản gia nghe vậy, càng thêm lo lắng, lẩm bẩm nói: “Tiểu thư, đúng là không biết bị thứ gì mang đi, chỉ là...”

“Ai to gan như vậy, dám mang nàng đi?”

“Mất hồn.”

Lão quản gia nhìn Hương nha đầu hôn mê bất tỉnh trên giường, nói: “Người có tam hồn thất phách, triệu chứng của tiểu thư đây là hồn phách ly thể, không về lại được trong thân thể...”

“Hồn phách của Hương nha đầu ly thể, không phải rất bình thường sao?”

Hồ Ma nghĩ thầm, thậm chí nàng còn có thể ly thể đi theo sinh hồn dẫn đường...

Biết Hương nha đầu có lai lịch khác thường, Hồ Ma không nói gì thêm, chỉ nhìn lão quản gia kia nói: “Đã là mất hồn, vậy mời Tẩu Quỷ Nhân đến giúp đỡ xem sao?”

Bình thường mà nói, gọi hồn mất hồn, đây là thủ đoạn trong môn đạo hình hồn.

Nhưng Tẩu Quỷ Nhân giúp người chẩn bệnh trừ tà, cần đối mặt với nhiều tình huống, nên thủ đoạn cũng hỗn tạp một chút. Dân chúng thường gặp triệu chứng mất hồn đều sẽ mời Tẩu Quỷ Nhân đến xem.

“Không dùng được, không dùng được.”

Hồ Ma đề nghị không có vấn đề, nhưng lão quản gia lại lắc đầu, nói: “Tiểu thư không giống người khác, hồn không trở về cơ thể, nhất định là xảy ra vấn đề.”

“Việc cấp bách nhất là cần phải che chở mệnh môn của tiểu thư, nếu không, qua mười hai canh giờ, người... người sẽ không giữ được.”

Ừm?

Hồ Ma nghe ra lão quản gia có vẻ biết gì đó, im lặng nhìn ông ta một hồi.

Nhưng lão quản gia lại tỏ ra hơi xấu hổ, né tránh ánh mắt của Hồ Ma, chỉ lo lắng nhìn Hương nha đầu, mồ hôi tuôn ra ở trên trán.

“Thảo Tâm Đường.”

Lúc này, lang trung luôn đứng ở bên cạnh, muốn xem chuyện gì xảy ra, dường như hiểu được lời lão quản gia nói, vội vàng nói: “Nếu là hồn phách không trở về, đó chính là chứng mất hồn.”

“Vào thành, đi tìm người của Thảo Tâm Đường, bọn họ am hiểu nhất trong việc trị nghi nan tạp chứng, bất quá, nơi này quy củ lớn, không cho phép người ngoài tùy tiện vào...”

“...”

“Nơi này cũng có chi nhánh của Thảo Tâm Đường?”

Lão quản gia nghe vậy cũng đột nhiên sững sờ, rồi chợt đại hỉ: “Vậy quá tốt, chỉ có tìm bọn họ mới được.”

“Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư Thảo Tâm Đường?”

Hồ Ma cũng hơi hơi ngần ra, không chủ động phát biểu ý kiến gì.

Bây giờ hẳn đối với tình trạng của Hương nha đầu còn chưa hiểu rõ lắm, lão quản gia này cũng có chút che che lấp lấp, khiến người ta không thích, nhưng dù sao cứu người quan trọng, nên cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Lúc này, mọi người lập tức lên xe ngựa, chuẩn bị đi suốt đêm hướng về Minh Châu thành.

Bây giờ thấy Hương nha đầu xảy ra vấn đề, tất cả mọi người đều rất quan tâm, nhưng không thể tất cả đều bỏ trang

tử đi vào thành, thế là Hồ Ma chỉ cho Chu Đại Đồng và Triệu Trụ đi theo, Chu Lương lưu lại trông coi trang tử, để tránh xảy ra chuyện gì.

“Đã tìm người đưa thư đến nhà của Hương nha đầu, nhưng Lý gia không có người nào đến đón người, ngược lại là Hương nha đầu bỗng nhiên xảy ra vấn đề...”

“Lão quản gia tìm tới, nhìn một chút liền xác định hồn phách của nàng đã bị mang đi...”

“... Hoặc là bị cái gì lưu lại rồi?”

“Lý gia ở Đại Thạch Đầu Nhai, lại là người nào?”

“Lão quản gia đã sớm nói, chuyện nhà bọn họ, Hồng Đăng Nương Nương không gánh được, là dọa người, hay là thật sự có lực lượng?”

“...”

Trên đường đi, Hồ Ma ngồi ở phía trước lái xe, trong lòng lại nảy sinh nhiều nghi vấn.

Tuy nhiên, nhìn lão quản gia không muốn nói, có lẽ là không tin tưởng hắn, mà hắn cũng không tin tưởng lão quản gia, nên tạm thời không cưỡng ép hỏi. Dù sao, trước tiên phải đến Thảo Tâm Đường, tìm người giúp Hương nha đầu ổn định tình trạng rồi sau hắn nói.

Vừa nghĩ, Hồ Ma bên cạnh giả bộ ngủ gà ngủ gật, nhưng thực tế cũng giống như là ngủ, bất động thanh sắc, tiến vào mộng đẹp.

Vào linh miếu bản mệnh, Hồ Ma đặt tay lên lư hương, thấp giọng kêu gọi vài tiếng.

Mệnh hương nhanh chóng có phản ứng, xuyên qua sương mù màu đỏ sẫm, nổi lên với Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư. Nàng nghe có chút kinh ngạc, lại có chút vui vẻ:

“Người nhanh như vậy liền luyện thành rồi?”

“...”

Chương 440. Thảo Tâm Đường

Chương 440: Thảo Tâm Đường

Hồ Ma ngơ ngác một chút, mới nhớ tới mình đã ước định với nàng, luyện thành ba tạng liền liên lạc với nàng.

Kỳ thật hắn đã luyện thành ngũ tạng, chỉ là còn chưa vội tìm nàng, nên vội nói: “Tạng thứ ba ta rất nhanh sẽ luyện thành, bất quá hôm nay cũng không phải bởi vì việc này, ta là muốn hỏi, Thảo Tâm Đường, có thể trị được chứng mất hồn hay không?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư lại ngơ ngác một chút: “Là mất hồn, hay là ly hồn?”

Hồ Ma phản ứng một chút, liền hiểu sự khác biệt trong này. Ly hồn chỉ là đơn thuần mất hồn, Tẩu Quỷ Nhân gọi một chút liền trở về.

Loại như Hương nha đầu gọi không trở lại, mới tính là chứng mất hồn.

Hồ Ma vội nói: “Chính là mất hồn, là một vị bằng hữu của ta. Các lang trung đều nói muốn đưa đến Thảo Tâm Đường để xem, nhưng ta nghe nói quy củ ở Thảo Tâm Đường cực nghiêm, lại là địa phương của người, nên hỏi trước một chút, tránh khỏi mọi người gặp khó khăn.”

Bạch Bồ Đào Tửu nghe vậy, liền trầm mặc một lúc, nói: “Nếu là thật sự chứng mất hồn, bình thường lang trung không thể nhìn được, cần phải có người trong môn đạo xuất thủ.”

“Nhưng Thảo Tâm Đường không dễ dàng xem cho người ta. Địa Qua Thiêu trước kia đã đến hai lần, nhưng vì chuẩn bị huyết thực không đủ, nên không được tiếp nhận.”

“...”

Nghe Bạch Bò Đào Tửu nói vậy, Hồ Ma biết mình đã hỏi đúng người.

Hắn không vội vàng đưa ra yêu cầu, mà kiên nhẫn chờ Bạch Bò Đào Tửu quyết định. Sau một lúc trầm ngâm, Bạch Bò Đào Tửu nói: “Như vậy đi, nếu người muốn đến, hãy đến vào hừng đông ngày mai. Trước buổi trưa, ta vẫn có thể tìm người để ý.”

Hồ Ma lập tức hiếu kỳ: “Vì sao?”

“Bởi vì có một người quen của người vừa đến cửa hàng của ta để xem bệnh. Khi đó người đến, có thể gặp được hắn. Nhìn vào tình bạn của hai người, hắn sẽ giúp người xem một chút.”

Bạch Bò Đào Tửu nói: “Đương nhiên, nếu tình trạng nghiêm trọng, hắn có thể sẽ không nhúng tay. Thân phận hiện tại của người tuy có uy tín với người khác, nhưng trước mặt hắn lại không có giá trị gì.”

“Tuy nhiên, người không cần lo lắng, lúc cần thiết ta sẽ qua xem một chút.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, lập tức yên lòng.

Hắn cũng cảm thấy việc biết nội tình và không biết nội tình có sự khác biệt lớn.

Địa Qua Thiêu không biết nội tình của Bạch Bò Đào Tửu, nên Bạch Bò Đào Tửu không cần phải mở đèn xanh cho nàng .

Nhưng dù sao mình cũng quen biết Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, có thể vì nể chút mặt mũi mà thuận tay giúp đỡ.

Nói xong, Hồ Ma mới rời khỏi linh miếu bản mệnh. Nhìn về phía trước là ruộng lúa chìm trong màn đêm, hắc thở dài một hơi và tiếp tục lên đường.

Minh Châu thành lúc này rất thanh tĩnh. Đi đường trong đêm cũng không có chuyện gì xảy ra. Vừa lúc trời mới tờ mờ sáng, Hồ Ma và mọi người đã đến. Họ theo dòng người bán rau xanh trái cây và áp tiêu vào thành.

Theo lý thuyết, khi đến Minh Châu phủ, các bằng hữu ở đây đều muốn đến bái phỏng Hồ Ma. Nhưng giờ đây, hắc chỉ muốn nhanh chóng chữa bệnh cho Hương nha đầu nên không quan tâm đến những chuyện đó. Hắc hỏi đường đến Thảo Tâm Đường. Sau một hồi hỏi han, họ đã đến một tòa nhà cao tầng xa hoa.

Tòa nhà này có ba tầng, hai mặt tiền, đều có hàng dài người xếp hàng.

Một bên là tiệm thuốc, một bên là y quán có lang trung ngồi khám bệnh.

Vào sáng sớm như vậy mà đã có rất nhiều người chờ đợi. Hồ Ma vội vàng cho Chu Đại Đồng đi lấy số, rồi đứng chờ ở phía sau. Nhìn vào bên trong, hắc thấy mọi người đang bận rộn. Lang trung đang khám bệnh cho một người, một bên bắt mạch, một bên nói:

“Mạch phù lớn mà nhanh, bên trong độc không tiêu tan...”

“Hoàng liên bốn tiền thêm kim ngân hoa...”

“...”

Bên cạnh lang trung có người ghi chép triệu chứng và số thuốc vào sách vở, nói theo giọng lang trung. Các hỏa kế bên

cạnh cũng đang bận rộn bốc thuốc và tính tiền.

Mọi việc diễn ra trật tự, dù bận rộn nhưng không hề lộn xộn.

Những người chờ khám bệnh đều rất cẩn thận, không dám ồn ào. Ngay cả khi ho khan, họ cũng phải che miệng.

Nhưng không ngờ, Hồ Ma và mọi người vừa mới lấy số, còn chưa kịp đưa Hương nha đầu đến, lão quản gia đã vội vàng từ trên xe nhảy xuống, xông vào y quán và hỏi các tiểu nhị: “Có Tư Mệnh nhân trong Thảo Tâm Đường ở đây không?”

Tiếng la của ông khiến y quán trở nên ồn ào

Hai hỏa kế trong y quán bên cạnh lập tức đến đẩy người và quát: “Lấy số trước đã.”

“Hô to gọi nhỏ cái gì?”

“...”

Lão quản gia chỉ là sốt ruột, vội vàng vái chào và nói: “Ta không hô to gọi nhỏ. Chúng ta gặp lang trung bình thường cũng không được, mời Tư Mệnh của các vị ra đây, ta muốn nói chuyện trực tiếp với họ...”

“Tư Mệnh nào? Không có.”

Nhưng quần áo ông ta tồi tàn, bộ dạng cũng có chút hồ đồ, nên không ai tin lời ông ta. Các hỏa kế trong y quán chỉ tiếp tục đẩy ông ra.

Hồ Ma nhú mày, đang định bảo người lôi ông ta ra ngoài, thì chợt thấy tiếng ồn ào nhỏ này đã thu hút một người từ bên trong tiệm thuốc bên kia.

So sánh với y quán, tiệm thuốc lại yên tĩnh hơn và nhân viên cũng nhàn rỗi hơn. Khi thấy bên này có chuyện, hỏa kế ở

đó tự nhiên đến giúp đỡ, nhưng sau lưng bọn tiểu nhị lại là một lão đầu mặc trường sam đội mũ nhỏ.

Ông ta ta cầm một chén trà nóng trong tay và cũng đang xem náo nhiệt. Ánh mắt của ông ta vô tình va vào ánh mắt của Hồ Ma ở cổng y quán.

Cả hai đều khẽ giật mình.

Chương 441. Người quen cũ

Chương 441: Người quen cũ

Hồ Ma nhìn thấy người này mới hiểu ra Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói bạn cũ là ai.

Lão chương quỹ cũng nao nao khi nhìn thấy Hồ Ma, tựa hồ đang cố gắng nhớ ra điều gì.

Hồ Ma cười cười, bảo Chu Đại Đồng và mọi người đưa lão quản gia đi, rồi khách khí tiến lên vái chào lão đầu tử và nói: “Tiền bối, đã lâu không gặp, không biết ngài còn nhận ra ta không?”

“Ai, đừng nói trước...”

Lão đầu tử vội vàng vươn tay ngăn đón hắn: “Ta cũng thấy ngươi nhìn quen mắt, lập tức liền có thể nhớ tới...”

Hồ Ma nhìn lão như vậy, liền biết lão rất khó nhớ ra.

Hắn cười nói: “Chương quỹ quên năm ngoái lên núi, ta cùng Nhị gia giúp ngài dẫn đường rồi?”

“A!”

Chương quỹ vỗ trán một cái, cười nói: “Thật là ngươi, ta nhìn rất quen mắt. Sao ngươi lại mặc trang phục Huyết Thực Bang?”

“Cái này không thể trách ta trí nhớ không tốt, mới một năm không thấy, mà ngươi thay đổi quá lớn...”

“...”

Thì ra chương quỹ này không phải là người ngoài, năm ngoái Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư tiễn Lão Âm Sơn tìm đồ vật,

lão cũng đi theo.

Lão còn từng ý đồ lấy ngũ quỷ thuật giúp đỡ Hồ Ma tìm bà bà. Tuy nhiên, tuyệt chiêu của lão không có tác dụng gì trong Lão Âm Sơn. Dù vậy, lão cũng là người trong môn đạo. Hồ Ma gặp lão ở đây cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao người ta chính là chủ cửa tiệm thuốc này.

Hồ Ma cười nói: “Nhờ phúc của ngài và tiểu thư, năm ngoái trở về, ta liền tiến vào Huyết Thực Bang kiếm chút cơm ăn.”

“Lúc ấy ngài cho ta một tấm vải, giúp ta thu liễm bà bà, phân tình ta vẫn còn nhớ.”

“...”

“Đó là ta kính bà bà nhà ngươi, ngược lại không cần khách khí như thế.”

Lão chủ cửa tiệm này cũng vội vàng nở nụ cười, nhìn từ trên xuống dưới Hồ Ma: “Ngươi đây thật là không sai, làm quản sự rồi? Ta vừa nghe la hét ầm ĩ, không biết là đã xảy ra chuyện gì?”

“Là muội tử nhà ta.”

Hồ Ma vội vàng thấp giọng nói: “Trúng phải chứng mất hồn, muốn mời lang trung ở bên trong Thảo Tâm Đường nhìn một cái.”

Lão chủ cửa tiệm giật mình, nói: “Nếu là mất hồn, để Tẩu Quỷ Nhân gọi là được, bà bà ngươi chính là Tẩu Quỷ Nhân, còn có thể không hiểu sao?”

Hồ Ma nói: “Không đơn giản như vậy, gọi không trở lại.”

Lão chủ cửa tiệm nghe vậy, khẽ nhíu mày và ngoắc tay với Hồ Ma: “Vậy ngươi đi y quán kia cũng vô dụng, mang tới chỗ của ta đi!”

Hồ Ma mừng rỡ, vội vàng bảo Chu Đại Đồng và mọi người đưa Lý Hương Ngọc mang qua. Lão chưởng quỹ dẫn họ lên lầu hai và đặt nàng lên một chiếc giường êm trong sảnh.

Lão chưởng quỹ phát phát tay, ngay lập tức có hỏa kế mang một chậu nước sạch lên để rửa tay, sau đó thắp một nén hương cắm vào lư hương. Sau đó, lão nhẹ nhàng mở mí mắt của Hương nha đầu.

Sau khi xem xét con mắt của nàng, sắc mặt của lão hơi trầm xuống. Lão nhìn những đốm đỏ dưới da của nàng, sau đó lật bàn tay và ấn vào lòng bàn tay.

Bên cạnh có hỏa kế đi theo, lão không đọc giống như lang trung, nhưng cũng vừa xem vừa nói: “Để kiểm tra chứng kinh hồn nghi hồn, trước tiên phải thăm dò địa tâm, địa tâm nhảy nhanh là bệnh mới, nhảy chậm là bệnh lâu năm”

“Giao điểm giữa ngón trỏ và ngón giữa nhảy nhanh, là do bị kinh sợ ở ngã ba đường”

“Khớp đầu tiên của ngón út nhảy, là do bị kinh sợ bởi súc vật, đa số là súc vật có lông, khớp đầu tiên của ngón út nhảy, đa số là do quái vật có vảy.”

“Nếu địa tâm bình thường, thì nhìn vào hai bên khớp đầu tiên của ngón giữa, nếu nhảy nhanh thì là do bị quỷ hồn va chạm, khớp giữa nhảy nhanh thì là do hoàng liễu nhập vào, dùng đũa kẹp vào, có thể trừ tà...”

...

Lão rất có trật tự, vừa xem bệnh vừa nói. Tuy nhiên, sau khi ấn vào tay Hương nha đầu vài lần, sắc mặt lão lại trở nên khó coi và không nói thêm gì nữa. Sau khi kiểm tra thêm nhiều chỗ, lão đứng dậy và nói với Hồ Ma:

“Tiểu huynh đệ, chúng ta cũng coi như nửa bạn cũ. Ta không phải là không muốn giúp người, nhưng nha đầu này,

Thảo Tâm Đường của chúng ta sợ là không chữa được.”

...

Trước đây, khi gặp Hồ Ma tại thôn, lão chỉ coi Hồ Ma là một đứa trẻ, thậm chí còn không nhớ tên.

Bây giờ, lão thấy Hồ Ma đã gia nhập Huyết Thực Bang, trang phục không giống như bang chúng bình thường, mà giống như một quân sự, nên lão cũng khách khí hơn.

Nhưng dù khách khí thế nào, thái độ của lão chương quỹ cũng khiến Hồ Ma giật mình. Hắn nhớ rõ bản lĩnh của lão chương quỹ không nhỏ, và lão cũng tỏ ra muốn giúp đỡ, nhưng tại sao sau khi xem xét lại nói không chữa được?

Lão chương quỹ có vẻ hơi xoắn xuýt, ngừng một chút rồi mới thấp giọng nói: “Hồn phách của cô bé này mất rất kỳ quặc.”

“Thảo Tâm Đường chúng ta giúp người giải bệnh, nhưng không giúp người xem ân oán.”

...

Chương 442. Bạch Bồ Đào

Tửu tiểu thư

Chương 442: Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư

Nhìn ánh mắt của lão chưởng quỹ, Hồ Ma lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của lão: “Hương nha đầu quả nhiên là bị người bắt hồn đi?”

Trong lúc nghi ngờ, hắn quay đầu nhìn lão quản gia, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Lão quản gia vốn nóng lòng, vừa đến Thảo Tâm Đường đã muốn tìm Tư Mệnh, nhưng không tìm được. Khi thấy có người quen của Hồ Ma giúp đỡ xem bệnh, ông ta mừng rỡ trong bụng và kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng giờ đây thấy đối phương không chịu xem, ông ta lại nóng nảy.

Bước lên phía trước, lão quản gia vái chào lão chưởng quỹ và nói: “Lão tiên sinh, xin được nói chuyện riêng với ngài một lát.”

Lão chưởng quỹ nghe vậy, ngăn ra một chút rồi quay đầu nhìn Hồ Ma. Hồ Ma cũng bất động thanh sắc, nói: “Vị này là thân nhân của bằng hữu ta, bất quá... chúng ta cũng không quá quen.”

“Vậy liền ở đây nói đi!”

Lão chưởng quỹ quay đầu nói với lão quản gia: “Tả hữu đều là một vị bệnh nhân này. Thảo Tâm Đường chúng ta cũng có quy củ làm việc, nói chuyện làm gì phải ra vẻ bí mật?”

Lão quản gia kia lập tức chần chờ, nhìn trái phải một cái, nhất thời dẫn đo bất định.

Nhưng lão chưởng quỹ Thảo Tâm Đường không để ý tới ông ta, chỉ quay đầu nói với Hồ Ma: “Tiểu huynh đệ, ta cũng không phải không niệm tình xưa, chỉ là bệnh của bệnh nhân này rất kỳ quặc. Ta nghĩ người nên tìm hiểu nguyên nhân bệnh trước đã!”

“Thảo Tâm Đường có quy củ của Thảo Tâm Đường, ta cũng không có biện pháp.”

...

Giọng điệu khách khí nhưng ẩn chứa sự quyết tuyệt của lão chưởng quỹ khiến mọi người xung quanh hoảng hốt. Lão quản gia càng hoảng hơn, dằng vế muốn nói rồi lại thôi.

“Hương nha đầu mắc chứng mất hồn, nhất định có nguyên nhân. Có thể nó liên quan đến việc Dẫn Hồn trong mộng của nha đầu này.”

Hồ Ma im lặng suy nghĩ: “Thảo Tâm Đường chắc chắn đã nhìn ra điều bất thường. Có thể Hương nha đầu bị thứ gì đó bắt giữ, và họ không muốn đắc tội nên mới bảo ta tự đi giải quyết phiền phức này.”

“Bình thường thì lúc này ta nên trực tiếp rời đi, không thể làm khó Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư.”

“Nhưng trước đó Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng nói, lúc cần thiết nàng sẽ hiện thân. Vậy ta đây, nên đi hay không?”

...

Đang lúc mọi người không ai chú ý, tại cầu thang lầu ba, có một con mèo đang nằm. Đôi mắt màu hổ phách của nó quan sát mọi thứ.

Khi bầu không khí trên lầu hai trở nên căng thẳng, từ lầu ba xuất hiện một đôi chân nhỏ đi giày thêu màu trắng tinh tể. Một đôi tay ngọc ngà thon dài bế con mèo lên, và đôi giày thêu trắng nhẹ nhàng bước xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân trên cầu thang, mọi người vô thức quay đầu lại và đều sững sờ.

Chỉ thấy từ trên lầu đi xuống là một nữ tử áo trắng ôm mèo. Nàng xinh đẹp rạng ngời, nhưng khí chất lại thanh đạm, thoang thoảng hương thảo mộc trên người.

Nàng như vô tình xuống lầu, thấy có người ở đây nên liếc mắt nhìn. Khi ánh mắt của nàng rơi vào Hồ Ma, nàng khẽ giật mình, rồi nhìn sang Ngũ quỹ chường quỹ với vẻ hỏi thăm.

“Đông gia...”

Lão chường quỹ vội vàng đứng lên, cười nói: “Ngài còn nhớ tiểu tử này chứ?”

“Năm ngoái chúng ta lên núi, hắn còn dẫn đường cho chúng ta. Bây giờ hắn đã có tiền đồ, làm tiểu quản sự trong Huyết Thực Bang.”

...

Hồ Ma nghe vậy cũng vội vàng đứng dậy vái chào lễ phép.

Trong lòng Hồ Ma không khỏi trầm nghĩ, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư quả nhiên xinh đẹp vô cùng.

Trước đây tại Lão Âm Sơn, nàng luôn che mặt trong kiệu, nên đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy dung nhan thật sự của nàng.

Mặc dù đã quen biết nhau, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau trong thực tế. Do vậy, Hồ Ma vẫn giữ thái độ lịch thiệp, cúi đầu chào hỏi và chỉ dám liếc nhìn nàng một vài lần.

“Đây không phải là quán sữ. Nhìn bộ áo choàng này, hẳn là chương quỹ.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư so với Hồ Ma càng biết diển hơn, chỉ là con mắt nhàn nhạt liếc nhìn hắn, liền nói: “Năm đó ở bên trong thôn, ta đã nhìn ra tiểu hài này không tầm thường. Ta gặp khó khăn trong rừng, hắn tuổi còn nhỏ, nhưng đã biết ra tay tương trợ, phẩm tính không tệ.”

“Chương quỹ?”

Ngũ quỷ chương quỹ nghe vậy hơi kinh ngạc, lại quan sát Hồ Ma một lần nữa.

Năm ngoái gặp, Hồ Ma vẫn chỉ là một đứa bé trong thôn, bây giờ, lại đã thành chương quỹ của Huyết Thực Bang?

Bò cũng không chậm a...

Đương nhiên, bản thân lão là chương quỹ của Thảo Tâm Đường, chưa hẳn coi trọng chức chương quỹ của Huyết Thực Bang, nhưng dù sao đi nữa, bên ngoài mọi người đều là giao tiếp ngang hàng.

Sau khi kinh ngạc thì cũng thâm nghĩ: “Bò nhanh như vậy cũng không dễ dàng, đây là bán thân hay bán mệnh?”

Nhưng trong lòng nghĩ gì thì nghĩ, lão cũng vội vàng cười hướng Hồ Ma chấp tay, nói: “Đây chính là mắt của ta vụng về. Tiểu huynh đệ bản lĩnh không nhỏ, bây giờ đã đến trong thành, có rảnh thì đến chỗ của ta uống chút trà.”

“Tiền bối cất nhắc ta.”

Hồ Ma cũng vội vàng hoàn lễ, nhìn ra sự kinh ngạc của Ngũ Quỷ chương quỹ, trong lòng lại nghĩ đến một điểm nữa.

Leo đến vị trí chương quỹ này, cũng không kém nhiều, không thể lại làm quá giới hạn.

Năm ngoái mình vẫn chỉ là thiếu niên đau khổ trong thôn, hơn một năm sau đã leo lên chức chương quỹ của Huyết Thực Bang, dù là mình làm việc bên ngoài, đều theo logic, nhưng rơi vào mắt người khác, cũng là lên như điều gặp gió.

Vạn nhất thật có người tò mò, không chừng sẽ vì vậy mà xác định mình có vấn đề, tự rước lấy phiền phức.

Về sau, có chút việc vẫn là làm trong bóng tối thì tốt hơn.

Mà thấy Hồ Ma và Ngũ Quỷ chương quỹ vẫn an, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại tỏ ra không quá hứng thú, phảng phất nàng chỉ là nhận ra Hồ Ma, hỏi han vài câu cho có lệ, chứ không để trong lòng.

Chỉ là nhàn nhạt dặn dò Ngũ Quỷ chương quỹ, nói: “Đã là bạn cũ, Ngũ Quỷ chương quỹ tiện bề tiếp đãi, trưa nay lưu người dùng cơm đi!”

“Hong Đăng Nương Nương bây giờ muốn xây miếu, cũng không tính là tà đạo. Giao tế với tiểu chương quỹ Hong Đăng Hội, còn là quen biết cũ, cũng không thể xem như vi phạm quy củ của Thảo Tâm Đường.”

...

Hồ Ma vội nói: “Đông gia tiểu thư, ta nơi này có vị bệnh nhân, người xem...”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Có bệnh nhân để Ngũ Quỷ chương quỹ xem là được, tiện xem bệnh người cũng không thể tiết kiệm. Ân tình năm ngoái trong rừng, ta lúc đó vẫn còn nhớ.”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng nhẹ nhõm, nở nụ cười đáp lời: “Đó là đương nhiên.”

Chương 443. Ngũ Quỷ chương quỹ

Chương 443: Ngũ Quỷ chương quỹ

...

“Ai...”

Nghe Bạch Bò Đào Tửu nói muốn ôm mèo rồi quay lên lầu, Ngũ Quỷ chương quỹ thầm giật mình, vội vàng chạy bước nhỏ theo sau.

Trong lòng lão cũng có chút bất đắc dĩ. Tiểu tử nhà quê này quả thật biết cách lợi dụng mọi người. Lúc trước ở Lão Âm Sơn, chỉ vì một câu nói của hắn mà tiểu thư đã bỏ bê mọi việc để cùng hắn đi tìm bà bà.

Bây giờ, lại vì một câu nói của hắn mà lão phải đi xem bệnh cho người khác.

Hai người này thân phận rõ ràng khác biệt một trời một vực, nhưng sao lại hợp ý đến vậy?

Chỉ là, tiểu thư hào phóng, nhận ra người quen nên thuận miệng bảo lão giúp đỡ, nhưng nàng lại không hiểu rõ tình huống...

Lão lẩm bẩm nói vài câu với Bạch Bò Đào Tửu, rồi quay đầu nhìn Hương nha đầu một chút. Bạch Bò Đào Tửu nghe vậy cũng giật mình, cau mày nói:

“Phiền toái như vậy sao? Cứu người là bổn phận, nhưng không dính ân oán cũng là đúng.”

“Hỏi rõ ràng rồi giúp mau lên!”

...

“VẬY... vậy vẫn là phải giúp?”

Ngũ Quỷ chưởng quỹ hiểu ý Bạch Bồ Đào Tửu, chỉ có thể đáp ứng trước, nhưng trong lòng lại thầm than một tiếng. Xoay người lại, lão nở nụ cười trên môi.

Tiểu thư dù sao vẫn sĩ diện. Bình thường, Thảo Tâm Đường sẽ không bao giờ hỏi đến những chuyện liên quan đến ân oán.

“Tiểu huynh đệ, ta đây là nghe theo lời đông gia. Việc này ta cũng chỉ có thể giúp.”

Lão đi trở về, ngồi xuống bên cạnh Hương nha đầu, bất đắc dĩ nhìn Hồ Ma cười cười, nói:

“Nhưng người bệnh này các người mang đến, lai lịch thế nào, làm sao biến thành như vậy, các người phải nói rõ ràng.”

“Nếu không, ta muốn giúp cũng không thể giúp được...”

...

“Vâng.”

Hồ Ma gật đầu đáp ứng, rồi nhìn sang bên cạnh.

Quản gia nhà Hương nha đầu từ nãy đến giờ lo lắng đến mức không biết nói gì. Cho đến lúc này, Hồ Ma mới quay sang ông ta nói:

“Vừa rồi người cứ luôn che che lấp lấp, ta cũng không hỏi thẳng. Bây giờ nghe lão chưởng quỹ nói, người còn không chịu nói sao?”

“Ta...”

Lão quản gia lòng đầy lo lắng, đối diện với ánh mắt của Hồ Ma và Ngũ Quỷ chưởng quỹ, ông ta rốt cuộc không kìm nén

được. Tuy nhiên, ông ta lại cảm thấy xung quanh có nhiều người nên cảm thấy xoắn xuýt.

Ngũ quỷ chương quỹ Thảo Tâm Đường nhìn đã có phần không kiên nhẫn, phát tay cho đám tiểu nhị bên cạnh lui xuống. Chu Đại Đồng vốn là người tinh ý, cũng sai người khác dẫn hỏa kế đi. Bây giờ, trong sân chỉ còn lại Hồ Ma, lão quản gia và Ngũ Quỷ chương quỹ.

Nhưng lão quản gia rõ ràng vẫn còn có chút chần chờ, tựa hồ không muốn nói trước mặt Hồ Ma.

Ngũ Quỷ chương quỹ có chút tức giận, thản nhiên nói: “Lão tiên sinh thật sự là rất phiền. Nếu không muốn nói thì thôi, chúng ta đi!”

“Vâng, vâng, vâng, lão phu sai...”

Lão quản gia vội vàng lau mồ hôi trên trán, mang theo vẻ áy náy vái chào Hồ Ma, rồi như hạ quyết tâm, hướng Ngũ Quỷ chương quỹ nói: “Lão tiên sinh, thực không dám giấu giếm, tiểu thư nhà ta...”

“Nàng là thiên kim của Lý Gia ở Linh Thọ phủ, trông coi quỹ động...”

...

Hồ Ma và Ngũ Quỷ chương quỹ nghe vậy đều có chút biến sắc.

Ngũ quỷ chương quỹ có chút kinh ngạc, cúi đầu liếc nhìn Hương nha đầu, thân hình hơi rút lại, mơ hồ như có điều suy nghĩ.

“Trông coi quỹ động?”

Hồ Ma nao nao, nghĩ thầm: “Sao? Thật không phải vô thường Lý a...”

Mặc dù ngay từ đầu đã cảm thấy việc nhặt được người của Lý gia là chuyện khó có thể tin, nhưng trong lòng cũng đang nghĩ, vạn nhất là thật thì sao? Mình không phải là kiếm được bộn tiền rồi hay sao?

Bây giờ nghe được không phải, trong lòng nhất thời có chút thất lạc, giống như bị mất đồ...

“Lý gia ở Linh Thọ phủ?”

Ngũ Quỷ chương quỹ nhú mày, nhìn về phía lão quản gia, nói: “Vậy thì sao?”

“A?”

Lão quản gia vốn muốn che giấu thân phận của Hương nha đầu, chỉ muốn nói chuyện riêng với Tư Mệnh nhân của Thảo Tâm Đường. Bây giờ nói ra, lại không nghĩ rằng người nhà lại có phản ứng như vậy.

Biểu lộ của ông ta lập tức trở nên có chút hoảng hốt.

“Ta biết nơi này, tại An Châu phủ là đại tộc, trên giang hồ cũng là nổi danh hào.”

Ngũ quỷ chương quỹ hướng lão quản gia nói: “Nhưng vị lão ca này, ngài thành linh báo ra danh xưng này, lại khiến chúng ta Thảo Tâm Đường lâm vào khó xử.”

“Quỷ Động Tử Lý gia cùng Thảo Tâm Đường chúng ta vốn không có ân oán, cũng không có gút mắc. Bệnh tình của vị tiểu thư này nếu hợp với quy củ của Thảo Tâm Đường, dù là dân chúng tầm thường, chúng ta cũng sẽ trị. Nếu không hợp quy củ, vậy các vị cũng không thể ép buộc chúng ta cứu người.”

“Nếu các vị có bản lãnh lớn, vậy tự mình chữa khỏi cho người ta, cần gì phải tìm đến chúng ta?”

...

Bị mấy câu nói này của Ngũ quý chương quý, lão quản gia nhất thời cảm thấy thẹn thùng. Phản ứng của Thảo Tâm Đường hoàn toàn khác biệt so với những gì ông ta nghĩ.

“Quý Động Tử Lý gia là cái gì, ta cũng không rõ ràng.”

Lúc này, Hồ Ma liền trực tiếp mở miệng, nói: “Nhưng nha đầu này, là ta lúc đầu từ trong sông nhặt được. Nàng bị người hãm hại, ký ức không rõ ràng, nhưng là người tốt. Suốt thời gian qua, nàng ở tại trang tử của ta, cần cù chăm chỉ làm việc, thiện chí giúp người, mọi người đều coi trọng nàng.”

Chương 444. Quỷ Động Tử Lý gia

Chương 444: Quỷ Động Tử Lý gia

“Trước khi xảy ra việc này, nàng còn đang thù, cũng chưa từng đắc tội với ai. Đột nhiên biến thành như vậy, ta cũng không biết nguyên nhân.”

...

Ngũ quỷ chưởng quỹ nhìn về phía Hồ Ma, hỏi: “Trước đó, nàng có từng đi qua nơi nào tà khí hay không? Có từng đắc tội với ai? Hay là, trêu chọc một ít tà ma lợi hại?”

“Nếu nói kỳ quái...”

...

Vừa nói, Hồ Ma vừa nhìn về phía lão quản gia bên cạnh, nói: “Sự xuất hiện của vị lão tiên sinh này mới thực sự kỳ quái.”

Lão quản gia nghe vậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng nói: “Hai vị đừng suy đoán lung tung. Ta thực sự biết rõ tình trạng của tiểu thư. Nàng trời sinh có khả năng đi âm, từ nhỏ đã có thể sinh hồn ly thể và dẫn độ vong hồn.”

“Bây giờ, có thể là sinh hồn của nàng bị vây ở nơi nào đó, không thể trở về thân xác.”

“Nhưng thực ra, có rất nhiều chuyện xảy ra trước sau việc này, ngay cả ta cũng không hiểu rõ lắm...”

“Từ... Từ lúc thả đèn, tiểu thư bị bắt cóc, ta đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng lại không biết lý do. Lần này tìm

thấy tiểu thư, nàng lại không nhận ra ta, nhưng...”

“Nhưng ta nghĩ dù thế nào, lão gia nhất định có thể giúp tiểu thư chữa khỏi.”

“Lần này, ta cũng không cầu mong gì khác, chỉ mong Thảo Tâm Đường có thể giúp đỡ tiểu thư nhà ta ổn định mệnh môn. Ít nhất cũng để cho nàng có thể chờ đợi được đến lúc gặp lại lão gia.”

...

Nghe ý tứ của lão quản gia, có thể thấy ông không hy vọng Thảo Tâm Đường có thể chữa khỏi hoàn toàn cho Hương nha đầu, mà chỉ mong có thể giúp đỡ ổn định tình trạng hiện tại của nàng.

Ngũ quý chương quỹ có chút do dự, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lão quản gia bên cạnh muốn đứng dậy quỳ xuống, nói: “Thảo Tâm Đường đại ân cứu mạng, Lý gia ở Đại Thạch Đầu Nhai nhất định sẽ ghi nhớ...”

“Chớ quỳ, chớ quỳ...”

Ngũ quý chương quỹ vội vàng ngăn lại lão quản gia, nói: “Việc trị hay không trị đều theo quy củ, không liên quan đến nhà các người. Huống hồ, việc này cũng không đơn giản, ta cần lên lầu thỉnh giáo tiểu thư một chút rồi mới trả lời.”

“Hai vị ngồi tạm, người tới, pha trà!”

Vừa dặn dò người pha trà, Ngũ Quý chương quỹ vừa đứng dậy hướng lên lầu đi.

Hồ Ma cùng lão quản gia ngồi bên cạnh Hương nha đầu. Lão quản gia có chút co quắp, ngồi một lúc mới hướng Hồ Ma nói: “Ân nhân chớ trách, không phải ta không tin tưởng ân

nhân, mà là thân thể của tiểu thư nhà ta quá mức liên quan, ta không dám nói.”

“Nói hay không nói, chẳng phải cũng đã nói rồi sao?”

Hồ Ma trầm nghĩ trong lòng, trên mặt liền lộ ra chút ý cười lạnh, hướng lão quản gia nói: “Lão nhân gia cũng đừng trách ta nói thẳng.”

“Người là ta thuận tay cứu, lúc đầu cũng không coi trọng gì.”

“Bây giờ Hương nha đầu bị bệnh, ta vừa tốn công sức, vừa tốn nhân tình, lẽ ra, người nhà của nàng tìm đến, ta cầu còn không được để buông tay, để các người đưa về.”

“Nhưng ta đã gửi tin đến Đại Thạch Đầu Nhai, người nhà của Hương nha đầu không đến, chỉ có người đến đây, lại là tự mình tìm đến, hơn nữa trước đó ở tửu quán, Hương nha đầu cũng không nhận ra người.”

“Bây giờ chỉ có người nói người là quản sự nhà nàng, có bằng chứng hay tin vật gì không?”

“Hiện tại ta còn ở đây, chính là vì không tin người, người lại còn che che giấu giấu như vậy, là coi thường ai?”

“...”

Bị Hồ Ma nói vậy, lão quản gia kia có chút xấu hổ. Trước kia, khi nhìn Hồ Ma, ông ta mơ hồ có chút ngạo khí của người xuất thân từ đại hộ nhân gia. Nhưng bây giờ, ông ta lại giống như là lập tức bị lột trần, khó xử giải thích: “Lão phu cũng biết nên đưa ra chút tin vật để chứng minh...”

“Chỉ là, chỉ là ta một đường chạy tới đây, bốn ba nhiều ngày, còn gặp kẻ địch lợi hại, bị đánh gần chết, hành lý đều mất đi, thực sự là...”

...

“Đó cũng là vấn đề của ngươi.”

Hồ Ma nhàn nhạt nói: “Hơn nữa, đừng nói ngươi không có tín vật, cho dù có lấy ra tín vật, ta cũng chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, giao người cho người, ta quay về trang viên lo việc của ta.”

“Làm sao, thật sự coi Quỷ Động Tử nhà ngươi là hoàng thân quốc thích, ai gặp cũng phải nịnh bợ sao?”

“...”

Một phen nói năng không nể nang, khiến lão quản gia không còn mặt mũi nào, bỗng nhiên quỳ xuống, nói: “Ân nhân đừng nói như vậy, thật sự là khiến lão phu không còn mặt mũi nào...”

Hồ Ma chỉ khi ông ta quỳ xuống, liền đưa tay đỡ ông ta dậy, không nhận lễ quỳ của ông ta.

Nhưng cũng nhú mào, không có chút vui vẻ nào.

“Đây là làm sao?”

Cũng đúng lúc này, Ngũ Quỷ chưởng quỹ từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy hai người như vậy, hơi sửng sốt, sau đó cũng không để ý, chỉ nói với Hồ Ma: “Tiểu thư nhà ta nói, nếu không phải tiểu nha đầu kia chủ động trêu chọc, vậy thì có thể xem thử.”

“Chỉ có điều, hôm nay ta phải đốt hương tắm rửa, mới có thể sử dụng pháp thuật của Tứ Mệnh.”

Nói xong liền cười với Hồ Ma: “Vốn định trưa nay cùng tiểu huynh đệ uống vài chén, xem ra phải hẹn ngày khác rồi.”

“Hôm nay ta không thể động đến rượu.”

“...”

Hồ Ma vội vàng cười nói: “Ngày sau còn dài, cần gì phải vội vàng trong một ngày?”

Trong lòng lại mơ hồ khẽ động, Hương nha đầu sẽ chủ động ly hôn, giúp oan hồn dẫn đường, vậy tình trạng hiện tại của tiểu nha đầu kia, có phải là chủ động trêu chọc hay không thật sự khó nói, dù sao vô tình xông vào lãnh địa của tà ma nào đó, kỳ thực cũng không khác gì chủ động trêu chọc.

Nói trắng ra, cứu hay không cứu, đều là một câu nói của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư.

Bây giờ nàng nói muốn cứu, là bởi vì trong mắt nàng, cứu Hương nha đầu cũng có lý do cần thiết để phá vỡ quy củ mà cứu người?

Chương 445. Từ Hương chủ

Chương 445: Từ Hương chủ

Hiện tại, đối với người ở cái gì Quý Động Tử này, Hồ Ma thật sự vẫn chưa biết gì, về những chuyện xảy ra trên người Hương nha đầu, cũng chỉ biết nửa vời.

Dẫn tiểu nha đầu đến đây chữa bệnh, chủ yếu là dựa vào Bạch Bò Đào Tử tiểu thư, nàng là người của mình, nên chữa hay không, nên chữa như thế nào, đều do nàng quyết định, hần không cần phải lo lắng.

Hần chỉ âm thầm suy nghĩ, lão quản gia thấy Thảo Tâm Đường đồng ý, càng thêm cảm kích rơi nước mắt, liên tục nói lời cảm tạ.

Điều khiến lão quản gia bất ngờ là Thảo Tâm Đường không hề quan tâm đến danh tiếng Quý Động Tử của mình, họ đồng ý chữa trị chỉ vì nhìn vào mặt mũi của tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang này.

Lão quản gia cảm thấy đủ loại tư vị phức tạp, không biết đây là cảm giác gì.

“Hai vị, chỉ cần quay lại trước giờ Tý là được, ta đã muốn đốt hương tắm rửa, vậy cũng không giữ hai vị lại ăn cơm...”

Nghe Ngũ Quý chương quỹ nói đùa một câu, Hồ Ma liền biết người ta đang đuổi khách, nhìn Hương nha đầu được giữ lại ở Thảo Tâm Đường, bên cạnh đốt một nén An Hồn Hương, điều này có nghĩa là Thảo Tâm Đường đã bảo vệ người, người ngoài không thể đến gần, Hồ Ma cũng yên tâm, đi ra ngoài.

Trước tiên để đám người Chu Đại Đồng quay về trang tử, còn mình thì đến Hồng Đăng Hội.

Dù sao đã vào thành, còn cả một ngày, không qua bãi phỏng một chút thì không thích hợp, hơn nữa lần này gặp Từ quân sự...

... Không đúng, bây giờ là Từ Hương chủ rồi, nhưng dù là gì, cũng phải đòi nợ.

“Ài, khoản sổ sách này khó tính quá...”

Từ Hương chủ thấy Hồ Ma đến, quả là niềm vui bất ngờ, có chút giả vờ giả vẹt nói: “Hồ đại chất người lại đây xem, tên họ Trịnh kia để lại cho ta một đồng nợ nần gì đây?”

“Bây giờ hội chúng ta, tiếp quản mỏ huyết thực mà Thanh Y Bang để lại có cần tiền không? Sắp xếp những chương quỹ mới thu nhận, điều động hỏa kế có cần tiền không? Xây miếu cần thiết, chẳng phải cũng cần một khoản tiền lớn sao?”

“Còn phải cống nạp cho cấp trên nữa, mỏ huyết thực nhiều, cống nạp cũng nhiều.”

“Ài, chỗ này cũng cần, chỗ kia cũng cần, nhưng hội chỉ có từng này vốn liếng, người bảo ta làm sao bây giờ?”

...

Bây giờ đã quen thân, Hồ Ma cũng biết ông ta miệng thì oán trách, nhưng trong lòng lại rất vui.

Liên cười nói: “Vậy ta không quản, khoản chi tiêu trước kia mà ngài đã hứa bù lại cho ta lần trước, ngài cũng phải giúp ta giải quyết chứ?”

“Chuyện đó đơn giản, ta đang nghĩ đến người đây!”

Từ Hương chủ cười ha ha, vẫy vẫy tay, lại hạ thấp giọng nói: “Mùa xuân năm sau, người có muốn đi đến mỏ Huyết

Thực một chuyện không?”

“A?”

Hồ Ma giật cả mình, quá hiểu câu nói này đại diện cho bao nhiêu lợi ích.

Vội vàng nói: “Có thể được sao?”

Từ Hương chủ nói: “Dù sao chuyện này cũng không dễ dàng...”

Hồ Ma cười nói: “Quy củ ta hiểu.”

Từ Hương chủ nói: “... Chính vì không dễ dàng, mới cần người làm việc cẩn thận, có bản lĩnh như Hồ đại chất đây!”

“Còn nói chuyện quy củ với ta, chẳng phải là khách sáo sao?”

“Thật không giấu gì, chuyện tốt này ta ngay từ đầu đã nghĩ đến người, đã tìm sẵn cả người lo việc thu chi cho người rồi, lão Toán Bàn từng cứu mạng người có biết không? Lão ca rất đáng tin cậy, đến lúc đó sẽ phái đến trang viên của người.”

“...”

“Cả người thu chi cũng đã nghĩ kỹ rồi, chẳng lẽ thật sự có khả năng sắp xếp cho ta?”

Hồ Ma nhớ đến lão già nợ mình sáu mươi viên Huyết Thực Hoàn, trong lòng nhất thời vui mừng, vội vàng nói: “Chúng ta cứ nói Hồng Đăng Hội lớn như vậy, Hương chủ quản lý tiền lương phải tìm người đáng tin cậy để làm, Từ thúc làm rất tốt...”

“Tối nay uống rượu rồi nói chuyện tiếp?”

“...”

Hẹn xong với Từ quản sự, Hồ Ma liền rời khỏi đây, đi tìm Dương Cung.

Nào ngờ, Dương Cung vừa mới tan ca, đang ở trong sân dạy tiểu quỷ què cách đưa tin, cách đưa đồ, cách nhận biết chữ do mình viết, bỗng nhiên một trận âm phong thổi qua, ngẩng đầu lên, lại thấy tiểu quỷ què của mình thế mà đã biến mất.

Trầm Bồng Tử bên cạnh nhìn thấy, nói: “Dương Cung đại ca, tiểu sử quỷ của ngươi không được.”

“Chủ nhà còn chưa nói hết lời, nó đã chạy đi.”

“...”

Dương Cung ngơ ngác một chút, lập tức cười nói: “Đi Xuân Hòa Lâu nói một tiếng, đây là Hồ Ma huynh đệ của ta đến.”

Quả nhiên, ra cửa xem xét, liền nhìn thấy tiểu quỷ què chân đang quỳ gối trước mặt Hồ Ma, miệng liên tục hô hào: “Hồ lão gia cát tường!”

Đến ban đêm, Dương Cung làm chủ, mời Từ hương chủ, cùng mấy vị cung phụng, trong đó có lão bàn tính thiếu mình sáu mươi viên huyết thực hoàn, lại thêm mấy vị đệ tử hồng hương, cùng nhau ngồi xuống uống rượu.

Trước đây, những đệ tử hồng hương này còn có thể cùng chuông quỹ, quản sự cùng một chỗ uống rượu, nhưng sau khi bọn họ tiến thêm một bước, trở thành người thấp hương bên cạnh nung nung, thì không còn giao tế như vậy nữa.

Rượu qua ba tuần, Hồ Ma cũng tò mò, hỏi Từ Hương chủ: “Thảo Tâm Đường này là nơi làm gì?”

“Nơi này không đơn giản đâu...”

Từ Hương chủ nghe vậy, liền khoe khoang, nói với những kẻ non nớt như Hồ Ma và Dương Cung: “Các ngươi rốt cuộc vẫn còn ít kinh nghiệm, chỉ thấy Hồng Đăng Hội chúng ta ngày càng rực rỡ.”

“Nhưng phải nhớ, cho dù Nương Nương nhà ta có xây miếu, thì Thảo Tâm Đường, Mai Hoa Hạng Tử, còn có phủ nha, mấy chỗ này chúng ta vẫn không thể trêu chọc.”

“Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không trêu chọc chúng ta, mọi người nể mặt nhau, cho qua là được.”

“ ... ”

Chương 446. Môn đạo Tư mệnh

Chương 446: Môn đạo Tư mệnh

Dương Cung vội vàng nói: “Ngõ nhỏ Mai Hoa ta biết, đệ tử hồng hương chúng ta tuần đêm, đều không vào con hẻm đó, lần trước bọn họ phái một tên tiểu sai vật đến muốn mua mấy viên Huyết Thực Hoàn, vẫn là người thấp hương tự mình đưa qua, nhưng Thảo Tâm Đường là nơi nào?”

Hồ Ma nghe vậy, có chút tò mò, Dương Cung trước đây làm việc thẳng thắn, trong mắt chỉ nhận Hồng Đăng Nương Nương, bây giờ xem ra đã tiến bộ?

Từ Hương chủ nói: “Hồng Đăng Hội chúng ta, dựa vào huyết thực để kiếm sống, còn phải phụng sự Nương Nương, cho nên trong hội đa số là phần lớn là Thủ Tuế phụ linh, có mấy người là Tẩu Quỷ Nhân, cũng là để giúp Nương Nương làm việc tốt hơn.”

“Nhưng các người có biết, những lang trung đi khắp nơi hành y hái thuốc kia, kỳ thực cũng có một môn đạo?”

“Môn đạo của bọn họ, gọi là Tư Mệnh.”

“...”

“Tư Mệnh?”

Hồ Ma âm thầm suy nghĩ, nói: “Môn đạo này có gì đặc biệt?”

“Đặc biệt lắm.”

Từ Hương chủ cười nói: “Bên ngoài môn đạo là chữa bệnh, bên trong môn đạo là trị mệnh.”

“Lang trung đi khắp nơi bình thường, sẽ dùng thảo dược, kim châm để giúp người ta chữa bệnh, trị thương, thuốc đến bệnh trừ, đó chính là lang trung giỏi, nhưng sau khi nhập môn đạo, vậy thì huyền diệu hơn nhiều.”

“Người ta đều nói bọn họ có bản lĩnh cường ép kéo dài tuổi thọ cho người khác, những bệnh lạ mà lang trung bình thường không chữa được, bọn họ có thể chữa khỏi, thậm chí có người nhìn qua đã sắp hết thọ, nhất định phải chết, có bọn họ ra tay, cũng có thể kéo dài tuổi thọ cho người đó.”

“Trong môn đạo, thậm chí còn có lời đồn, người Tư Mệnh có thể sửa sổ sinh tử, khiến Diêm Vương không thể câu hồn người ta!”

“...”

“Có bản lĩnh lớn như vậy?”

Hồ Ma nghe vậy, có chút động lòng: “Vậy thì phải tranh thủ qua đó xem thử.”

Mọi người đều được mở rộng tầm mắt, kiên nhẫn lắng nghe, nhưng cũng có Trầm Đại Bồng Tử, đệ tử hồng hương ở bên cạnh, nói: “Trước đây Hồng Đăng Nương Nương nhà ta chưa xây miếu, chúng ta cảm thấy ở Minh Châu phủ thành không sợ trời, không sợ đất, chỉ có người của Thanh Y Bang dám đối đầu với chúng ta, cũng bị chúng ta đuổi đánh.”

“Bây giờ Nương Nương xây miếu rồi, sao lại phải cẩn thận khắp nơi?”

“...”

Lời này nhất thời khiến cho mấy đệ tử Hồng Hương khác đồng tình, chỉ có Dương Cung lúc này như có điều suy nghĩ,

không phụ họa.

“Hắc hắc, đây là chuyện tốt mà...”

Từ Hương chủ bình thường đối với những đệ tử Hồng Hương không học vấn này cũng không kiên nhẫn lắm, nhưng bây giờ lại biết, Nương Nương xây miếu rồi, e rằng nhóm đệ tử Hồng Hương này chính là nhóm cuối cùng, liền kiên nhẫn giải thích:

“Chúng ta vẫn luôn ở đây làm việc cho Nương Nương, ít đi lại trên giang hồ, các người không rõ lắm.”

“Thực ra, trước đây, chúng ta chỉ là những người kiếm sống trong Huyết Thực Bang.”

“Huyết Thực Bang chính là khai thác huyết thực, tranh giành qua lại, lợi ích thì có được, nhưng danh tiếng trên giang hồ cũng chỉ đến thế, ra ngoài, người nói mình là đệ tử Hồng Hương hay chủ quỹ của Huyết Thực Bang, có lẽ có người nể mặt, cũng có lẽ căn bản không ai để ý.”

“Nhưng bây giờ lại khác, chúng ta ra ngoài, không còn là người của Huyết Thực Bang, mà là đệ tử phụng dưỡng hương hỏa thân miếu Hồng Đăng Nương Nương, đây là có thân phận.”

“Cho dù không quen biết, những đồng đạo giang hồ khác có hương hỏa, cũng sẽ nể tình hương hỏa vài phần, mà cho dù không phụng dưỡng hương hỏa, những người trong môn đạo khác, cũng sẽ ít nhiều kính trọng thân phận của chúng ta hơn.”

“...”

Những đệ tử Hồng Hương này có nghe hiểu sự khác biệt bên trong hay không, Hồ Ma không biết, bản thân hẳn lại có cảm giác như bừng tỉnh đại ngộ.

Đây là sự khác biệt giữa Thiếu Lâm, Nga Mi và Diêm Bang ở một nơi nào đó?

Nói trắng ra, Huyết Thực Bang trước đây, trên giang hồ quả thực không có gì nổi bật...

Cũng không trách quản gia nhà Hương nha đầu kia, rõ ràng là sa sút, nhưng tại sao vẫn luôn khiến mình cảm thấy có chút kiêu ngạo khó chịu...

Rốt cuộc vẫn là vấn đề thân phận giang hồ.

Thân phận chương quỹ Huyết Thực Bang của mình, trong mắt người ta thật sự không tính là gì, chưa chắc đã có thêm điểm cộng, nói không chừng còn có chút hạ thấp.

Đương nhiên, Hồng Đăng Nương Nương xây miếu rồi, sau này sẽ có chút khác biệt, nhưng đây cũng cần một thời gian nhất định, ít nhất là bây giờ, người ngoài vẫn chỉ coi mình là chương quỹ Huyết Thực Bang.

Trong lúc nhất thời hiểu rõ địa vị giang hồ của mình, Hồ Ma cũng yên tâm hơn.

Hồ Ma lập tức cùng bọn họ uống một bữa rượu, đợi đến khi mọi người đều say khướt, hần liền từ chối lời mời của Từ Hương chủ muốn dẫn hần đi nghe hát ở kỹ viện trong thành, mà một mình đi ra ngoài, hướng về phía Thảo Tâm Đường.

Vốn đã có bảy phần say, nhưng từng bước một, càng đến gần, càng tỉnh táo.

Thủ Tuế Nhân đã luyện ngũ tạng, cho dù là thạch tín cũng có thể uống cả bát lớn, thậm chí không cần thêm đường, huống chi là rượu?

Khi hần đến bên Thảo Tâm Đường, lại đốt thêm mấy nén hương, xông hết mùi rượu trên người, lúc này mới lên lầu, lão

quản gia của Lý phủ kia, bây giờ đã sớm chờ ở bên lầu, vừa thấy Hồ Ma lên, lập tức chấp tay hành lễ thật sâu.

Nhưng Hồ Ma bây giờ đối với ông ta cũng không gần không xa, chỉ lạnh nhạt gật đầu, liền nhìn về phía trước.

Uy phong nên có vẫn phải có, hiểu rõ địa vị của mình trong lòng lão quản gia, nhưng không có nghĩa là Hồ Ma chấp nhận.

“Ngươi trong tiềm thức cho rằng, ta chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực Bang, cứu tiểu thư nhà ngươi, sợ ta biết quá nhiều, sẽ đòi ân báo đáp hay sao?”

“Ta không phải loại người đó, cho dù muốn, cũng phải để ngươi chủ động báo đáp!”

Chương 447. Bị đóng đinh

Chương 447: Bị đóng đinh

Bây giờ còn chưa đến giờ Tý, nhưng đã thấy Ngũ Quỷ chương quỹ đang chuẩn bị, Hương nha đầu nằm trên một chiếc giường mềm ở tầng hai, trên người đã được buộc nhiều sợi dây đỏ.

Những sợi dây đỏ này có sợi buộc ở mắt cá chân, có sợi buộc ở cổ tay, có sợi được đưa vào miệng của Hương nha đầu, không biết bằng cách nào, để nàng cắn chặt, tất cả các sợi dây đỏ đan xen ngang dọc, quấn quanh tạo thành một tấm lưới, trên đó buộc từng chiếc chuông nhỏ.

Trông có vẻ kỳ dị và thần bí.

Còn Ngũ Quỷ chương quỹ, thì thay một bộ áo bào trắng, đội mũ cao, thắt bùa vàng ở eo, lại lấy xuống năm chiếc lọ nhỏ mà lão thường đeo bên hông, đặt mỗi một lọ ở bên cạnh đầu và tứ chi của Hương nha đầu.

Theo lời lão lẩm nhẩm niệm chú, giữa làn khói hương lượn lờ, mơ hồ có thể nhìn thấy năm tiểu quỷ hiện thân, quỳ xung quanh Hương nha đầu.

Vừa đến giờ Tý, lão liền đốt hương, bắt đầu đi vòng quanh Hương nha đầu, niệm chú.

“Đây là chữa bệnh?”

Hồ Ma cũng được mở rộng tầm mắt, lại cảm thấy đây giống như đang thi pháp hơn.

Nhưng Từ quân sự đã nói, môn đạo Tư Mệnh, chính là chỉ bọn họ có bản lĩnh định đoạt sinh tử của con người, nắm giữ

số mệnh, không thể xem thường.

Hắn chỉ trợn to mắt, thêm cho mình chút kiến thức.

“Một hồn ly thể hai hồn tồn, thủ thi nhân quả hộ bản thân, nửa đêm chuông reo người thanh tĩnh, thân an phách ổn chờ hồn về...”

Theo tiếng niệm chú của Ngũ Quỷ chuông quỹ càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, đột nhiên năm tiểu quỷ xung quanh đồng thời ngẩng đầu lên, kéo động dây đỏ, lập tức tất cả chuông được xâu trên dây đỏ đều bắt đầu vang lên, tiếng chuông liên tiếp thành một mảnh.

Tiếng chuông khiến người ta khó chịu không nói nên lời, như thể thần hồn sắp bị kéo ra khỏi cơ thể.

Hồ Ma khẽ nhắm mắt, cũng chỉ cố gắng kìm nén, đám hỏa kế xung quanh, cùng với vị Chu quản gia kia, đã không chịu nổi, lùi lại một bước.

Còn Hương nha đầu ở giữa tiếng chuông, càng khó tưởng tượng đang phải chịu đựng điều gì, nàng bây giờ vốn là sinh hồn ly thể, vô tri vô giác, nhưng lại nhú mày, dường như vô cùng đau đớn.

Cũng đúng lúc tiếng chuông vang lên đến cực điểm, Ngũ Quỷ chuông quỹ đang đi vòng quanh Hương nha đầu, bỗng nhiên dừng bước, chân bước theo một loại bộ pháp kỳ quái, đưa tay kéo một sợi dây đỏ, nhẹ nhàng kéo một cái.

“Soạt!”

Tất cả các sợi dây đỏ đều được buộc bằng nút thắt, nhìn có vẻ phức tạp, nhưng thực ra chỉ có một sợi, Ngũ Quỷ chuông quỹ đưa tay kéo một cái, sợi dây đỏ liền bị rút ra, tất cả chuông được xâu trên đó, vang lên tiếng cuối cùng, rồi rơi xuống xung quanh cơ thể Hương nha đầu.

Tiếng chuông vang lên lần cuối cùng, dần dần dừng lại, chuông rơi lộn xộn.

Còn Ngũ Quỷ chuông quĩ thì ngồi xồm xuống, quan sát những chiếc chuông này, Hồ Ma cũng nhìn theo, kinh ngạc phát hiện, trong số những chiếc chuông này, thế mà có mấy chiếc bị vỡ.

Người ngoài đều không biết nguyên do, chỉ lo lắng nhìn Ngũ Quỷ chuông quĩ, lại thấy ông ta quan sát hồi lâu, còn gọi người mang giấy bút đến, dường như ghi chép lại điều gì đó, lúc này mới đứng dậy, mời Hồ Ma và lão quản gia ra ngoài ngồi.

“Tiểu nha đầu mà các người mang đến, xem ra tình hình không ổn lắm, nàng quả thực là sinh hồn ly thể, không thể trở về nhập xác, nhưng các người có biết điều nghiêm trọng hơn là gì không?”

Lão hạ thấp giọng: “Trong đầu nàng bị người ta đóng một cây đinh.”

“Đinh?”

Lão quản gia nghe vậy, trong lòng đã hoảng hốt.

Hồ Ma lại đột nhiên nhớ ra, đã từng nghe Hương nha đầu nói chuyện này, chỉ là hắn đã xem qua, trên đầu cô bé không có dấu vết bị đóng đinh, nhưng Ngũ Quỷ chuông quĩ này lại dùng phương pháp của môn đạo Tư Mệnh, nhìn ra được.

Ngũ Quỷ chuông quĩ thở dài một tiếng, nói: “Con người có ba hồn Nguyên, Giác, Sinh, cũng gọi là Vãng Sinh hồn, Nhân Quả hồn, Thủ Thân hồn.”

“Bây giờ chúng ta nhìn thấy, nàng chỉ là sinh hồn ly thể, hôn mê bất tỉnh, nhưng thực ra cây đinh này mới là nghiêm trọng nhất, nó làm tổn thương Nguyên hồn của nàng, khiến nàng không thể giữ được thân thể.”

“Như vậy, hai hồn còn lại của nàng, cũng là một tàn một thương, sinh hồn trở về muộn, e rằng tính mạng khó giữ.”

“...”

Hồ Ma không hiểu những môn đạo này, chỉ có thể chăm chú lắng nghe, mở rộng kiến thức.

Nhưng lão quản gia dường như lại hiểu, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ: “Ai dám ra tay tàn độc như vậy với tiểu thư của Quý Động Tử nhất tộc?”

“Thảo Tâm Đường giúp người chữa bệnh, nhưng không chữa ân oán.”

Ngũ Quỷ chương quỹ nói: “Nhưng không nhúng tay cũng đã nhúng tay rồi, cho nên các người cũng không cần quá lo lắng, ta tạm thời dùng Trường Mệnh Tỏa bảo vệ nàng, tạm thời tính mạng không có gì đáng ngại, nhưng cụ thể nên làm như thế nào, bản lĩnh của ta không đủ, đợi ta thỉnh giáo tiểu đông gia, rồi sẽ quyết định.”

Tiểu Đông gia cần nghỉ ngơi, chúng ta chỉ có thể chờ sáng mai rồi hỏi lại.

“Trước tiên các vị hãy tìm chỗ ở, sáng mai rồi đến đây!”

...

Lão quản gia nghe nói phải đợi, trong lòng lo lắng. Ông ta muốn đánh thức Tiểu Đông gia kia dậy càng sớm càng tốt.

Nhưng Hồ Ma nhận ra đây là cơ hội, nên đồng ý.

Thảo Tâm Đường chỉ lưu bệnh nhân, không lưu khách. Hồ Ma đã từ chối lời mời của Từ quản sự, giờ quay lại cũng không hợp lý. Hắn quyết định đi tìm khách điểm để ở.

Thấy lão quản gia ngồi xỏm ở Thảo Tâm Đường với vẻ đáng thương, Hồ Ma cũng bất đắc dĩ. Hắn gọi lão quản gia

cùng đi, tìm một quán trọ để nghỉ ngơi. Đêm đã khuya, hấn cũng không tắm rửa mà nằm lên giường, ngủ thiếp đi.

Chương 448. Cơ duyên

Chương 448: Cơ duyên

Vào linh miếu bản mệnh , Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đã chờ sẵn.

Thấy Hồ Ma xuất hiện, giọng nàng vang lên: “Người có số hưởng, sao lại nhặt được một người như vậy?”

“Có thể nói là do may mắn.”

Hồ Ma liền kể lại chuyện lúc trước mình đã giúp đỡ Dương Cung như thế nào, thuận tay cứu tiểu nha đầu này ra sao.

Chỉ có điều, chuyện liên quan đến Trần Tuế Thư, đương nhiên là hẩn không nói, chỉ nói bà bà mình để lại một nén hương, đốt lên, có thể khiến tà ma không dám đến gần.

Tất cả những gì không liên quan đến thân phận của Hồ gia, nhưng gì có thể nói, thì hẩn cũng kể lại tỉ mỉ.

Bao gồm cả chuyện Hương nha đầu có thể dẫn hồn trong mơ.

“Nàng ta là người của Quỷ Động Tử Lý gia, biết dẫn hồn cũng không có gì lạ.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, thở dài một tiếng, nói: “Cũng là người tốt số, nhặt được một phần cơ duyên lớn như vậy.”

Hồ Ma đã sớm muốn hỏi, vội vàng nói: “Nói như vậy, nàng ta thật sự là người có lai lịch?”

“Có lai lịch, hơn nữa còn không nhỏ.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư nói: “Cái gọi là Quỷ Động Tử nhân gia, chính là chỉ những người ở Linh Thọ phủ được hoàng đế phái đi canh giữ Quỷ Động, nghe nói nơi đó có Quỷ Động tự nhiên hình thành, yêu ma quỷ quái sẽ từ đó chui ra hại người.”

“Vì vậy, hoàng đế lúc bấy giờ, liền bí mật phái mấy vị cao nhân có năng lực hàng yêu phục ma đến đó trấn giữ vùng đất dữ này, lâu dần, mấy nhà đó liền bén rễ sinh sôi ở xung quanh, trở thành Quỷ Động Tử nhân gia ngày nay.”

“Ta đã đích thân xem qua tiểu nha đầu đó, có thể xác định, nàng ta đúng là người của Thủ Động nhất tộc, có một số bản lĩnh trời sinh.”

“...”

Hồ Ma suy nghĩ, nói: “Bản lĩnh trời sinh mà ngươi nói, chính là chỉ việc nàng ấy có thể dẫn hồn trong mơ?”

“Không sai.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư nói: “Dẫn hồn trong mơ, không phải là bản lĩnh nhỏ, bao nhiêu người trong môn đạo luyện cũng không luyện được, đây là bản lĩnh do huyết mạch của nàng ấy mang theo, không thể giả được.”

Thở dài một hơi, Hồ Ma cũng coi như xác định được lai lịch của Hương nha đầu không tầm thường, lúc này mới nói: “Người của tộc nàng ấy bản lĩnh rất lớn?”

“Người của Quỷ Động nhất tộc không giống với các bang phái giang hồ bình thường.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư nói: “Bọn họ đời đời canh giữ Quỷ Động, truyền thừa gia tộc, cũng ít giao du với các môn đạo giang hồ khác, nhưng bọn họ đều có một số bản lĩnh phi phạm, khiến người ta kính sợ, ở An Châu phủ, cũng là một danh gia vọng tộc có thanh danh thần bí.”

“Hóa ra quả thực là người có lai lịch, nhưng không giống như ta nghĩ.”

Hồ Ma cũng hiểu ra, cười một tiếng, nói: “Ta còn tưởng là Vô Thường Lý gia trong mười họ...”

“Mười họ?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, lại sửng sốt một chút, cười nói: “Gặp một người họ Lý liền cho là Vô Thường Lý gia, sao người không nhớ một cục đá liền cho là nhặt được vàng?”

“Ta gặp một người trong giang hồ họ Triệu, chẳng lẽ phải nhận định hẳn là người của Thần Thủ Triệu gia?”

“Ta ở trong thôn gặp một đứa trẻ họ Hồ, chẳng lẽ phải nhận định đó là người của Trần Túy Hồ gia?”

“...”

“?”

Hồ Ma vừa nghe đã hoảng: “Người đừng liên tưởng lung tung...”

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại...”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Mười họ thần long thấy đầu không thấy đuôi, trừ phi bọn họ tự nguyện lộ diện, đừng nói là tìm được bọn họ, ngay cả muốn tìm được người có liên quan đến bọn họ cũng khó, nhưng trên danh nghĩa, các quận, huyện, châu, phủ, đều có một số đại gia tộc tồn tại.”

“Nói về danh tiếng trên bề mặt, mặt mũi và thế lực của những đại gia tộc này, ngược lại còn lớn hơn mười họ, Quỷ Động Tử Lý gia này, chính là một trong số đó, nói Linh Thọ phủ là vua của một cõi cũng không ngoa.”

“Nếu có cơ hội kết giao, tốt nhất đừng bỏ qua.”

“ ... ”

“A?”

Hồ Ma nghe vậy sửng sốt một chút, cười nói: “Nhưng chương quỹ nhà ngươi nghe đến danh tiếng của tộc này, nói chuyện rất cứng rắn.”

“Đó là vì quy củ, không thể không cứng rắn.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Thảo Tâm Đường là một y quán, tiếp xúc với nhiều người, ngươi nề mặt một chút, hấn nề mặt một chút, quy củ của chúng ta còn giữ được nữa không?”

“Đương nhiên người lại khác, người ta truyền thừa mấy đời, có một phủ riêng, nói một câu, người cả An Châu cũng phải nề mặt, nói về gốc gác, quả thực không phải Hồng Đăng Nương Nương hội có thể so sánh.”

“ ... ”

Nghe nàng nói như vậy, Hồ Ma cũng có thể hiểu được.

Quận, châu, phủ, đạo, hương, Hồng Đăng Nương Nương hội là một Huyết Thực Bang chiếm cứ Minh Châu phủ thành, có tiếng tăm ở phủ thành và xung quanh.

Tuy chỉ là một châu nhỏ, nhưng phủ thành cũng có đến mười mấy phủ đệ.

Hồng Đăng Nương Nương tuy nổi tiếng khắp châu, nhưng càng đi xa, danh tiếng càng ít người biết đến. Vậy mà Quỷ Động Tử Lý gia này lại có thể ảnh hưởng đến cả một châu, nghe thật khó tin.

Lão quản gia không hề nói dối, Hồng Đăng Nương Nương thực sự không đủ sức nặng so với Quỷ Động Tử.

Chỉ tiếc, Hồng Đăng Nương Nương đã không cố gắng hết sức.

Nếu bà ta mạnh mẽ hơn, ra sức bồi đắp thế lực, huynh đệ dưới trướng cũng sẽ có tiếng tăm hơn.

Tóm lại...

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư thở dài, nói: “Người đúng là may mắn, không chỉ cứu được tiểu thư nhà Quỷ Động Tử mà còn có cơ hội biến ân tình này thành lợi thế lớn.”

Bây giờ người định làm gì?

...

Làm lợi thế lớn?

Hồ Ma ngăn người, nói: “Cũng không đến mức vậy, ta chỉ đơn thuần là cứu người, không mong báo đáp...”

... Nhưng nhà họ Lý cũng không thể không ghi nhớ ân tình này chứ?

Chương 449. Ân oán phức tạp

Chương 449: Ân oán phức tạp

Mình đã cứu được thiên kim nhà họ, nhà họ lại có gốc gác vững chắc, thân phận tôn quý, thậm chí ngay cả một lão quản gia gây họa, cũng có chút coi thường thân phận tiểu chưởng quỹ Huyết Thực Bang của mình.

Vậy máu chốt của vấn đề nằm ở đâu?

... Nằm ở câu hỏi mà Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư bọn họ đã hỏi mình trong cuộc nói chuyện trước đây của người chuyên sinh, mình hiện tại thiếu cái gì!

Vậy thì mình thiếu nhiều thứ lắm.

Thiếu huyết thực, dù sao ngay cả huyết thực để luyện sống trái tim, cũng là dựa vào của hồi môn của Hồng Đăng Nương Nương.

Thiếu bản lĩnh của môn đạo Tảo Quỷ Nhân, học được cái này, mới có thể hiểu rõ Trần Tuế Thư hơn.

Thiếu sự hiểu biết về thế giới này, làm rõ mưu đồ của mười họ.

Nhưng điều quan trọng nhất là gì?

Chính là ân tình.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe Hồ Ma nói, hiếm hoi nở nụ cười, thân nhiên nói: “Người suy nghĩ như vậy cũng tốt, đỡ ta phải tốn công khuyên nhủ.”

“Ta khuyên ngươi đừng bỏ lỡ cơ hội này.”

“Quý Động Tử Lý gia là thế gia lâu đời, có quan hệ, có truyền thừa, nếu để họ nợ ngươi một ân tình lớn, còn có giá trị hơn cả ân tình của người chuyển sinh.”

“Bản lãnh của ngươi, sau khi nhập phủ, sẽ gặp nhiều khó khăn. Dù là người chuyển sinh cũng không thể giúp ngươi giải quyết tất cả. Nhưng thế gia vọng tộc như vậy lại có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề này.”

“Thậm chí nói, thật sự có ngày nào đó, ngươi ở thế giới này gây ra phiền phức nào đó không thể giải quyết, người chuyển sinh lại không tiện ra mặt giúp ngươi, đến thế gia vọng tộc như vậy cầu cứu, bọn họ cũng sẽ cho ngươi một bất ngờ ngoài ý muốn.”

“...”

“Đây mới là lời mà người chuyển sinh nên nói...”

Hồ Ma nghe Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói, coi như đã xác nhận suy đoán của mình, cũng xác định nguyên tắc và mục tiêu xử lý chuyện này của mình, nói: “Đương nhiên, ta tuy có ý nghĩ này, nhưng cũng biết, ân tình của nhà họ, e rằng không dễ lấy...”

Trầm ngâm một lát, mới nói: “Ngươi đã xem qua, hiện tại nàng ấy rốt cuộc là tình trạng gì?”

“Hồn phách bị thương.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nói: “Ban ngày ta xuống xem qua một lần, liền nhìn ra vấn đề, nàng ấy xuất hiện vấn đề này là do sinh hồn ly thể, không biết vì sao, không thể trở về nhập xác, dẫn đến thất hồn, hồn mê bất tỉnh.”

“Nhưng theo ta thấy, vết thương quan trọng nhất của nàng ấy, ngược lại là do cây đinh trong hồn phách.”

Phương pháp này tuy thô bạo, không giống như cao nhân làm việc, nhưng dám đối với tiểu thư nhà Quý Động Tử Lý gia làm chuyện như vậy, ta cũng phải bội phục lòng dũng cảm của bọn chúng.

...

Hương nha đầu từng nói về mẹ nuôi của nàng ấy...

Hồ Ma nghĩ đến nữ nhân đó, vội vàng nói: “Có lẽ có liên quan đến đám người đã hãm hại Hương nha đầu trước đây. Thương thế như vậy sao có thể tự khỏi được?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư ngăn người, hỏi: “Người muốn ta giúp tiểu nha đầu kia chữa trị sao?”

Hồ Ma trầm mặc một lát, rồi cười nói: “Ta nói chữa trị, chỉ là muốn giữ mạng cho nàng ta trước đã.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe xong, nở nụ cười, hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì gia sự của họ quá phức tạp.”

Hồ Ma trầm ngâm một chút, giọng trầm thấp nói: “Hương nha đầu là tiểu thư nhà Quý Động Tử Lý gia, dù không giàu có như vô thường Lý gia, nhưng cũng có thế lực và bản lĩnh. Vậy mà lại bị hãm hại, quả là chuyện hiếm gặp.”

“Mấu chốt là, ta đã báo tin cho nhà Hương nha đầu trước đó, nhưng không có ai đến đón. Ngay sau đó, chuyện này lại xảy ra, quả thật kỳ lạ...”

“Hơn nữa, người vừa mới nhắc đến, bọn người kia đóng đinh vào đầu của Hương nha đầu, nhưng lại không nhìn ra dấu vết ở bên ngoài. Xem ra bản lĩnh của bọn chúng cũng không tầm thường...”

“Ta thấy, Hương nha đầu bị người ta bắt cóc, lưu lạc đến Minh Châu Phủ, bản thân liền có vấn đề. Nếu ta đưa nàng về,

nói không chừng có khả năng ta sẽ bị cuốn vào ân oán gia tộc của họ...”

“Ta muốn được người ta báo đáp ân tình này, nhưng cũng phải đề phòng bản thân bị cuốn vào ân oán này...”

...

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, có chút ngoài ý muốn, giọng điệu mang theo ý cười: “Người trưởng thành hơn nhiều so với thiếu niên trong thôn năm xưa.”

Hồ Ma cười nói: “Trải qua nhiều chuyện nên rút ra bài học.”

“Làm người tốt là điều nên làm, thanh danh cũng rất hữu ích, nhưng không phải lúc nào cũng phải làm người tốt và giữ gìn thanh danh. Ta không phải là người xấu, chỉ là một người tốt tỉnh táo mà thôi.”

...

“Vậy lý tưởng của ngươi là gì?” Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư hỏi.

Hồ Ma suy nghĩ nghiêm túc rồi nói: “Kết quả lý tưởng nhất là Thảo Tâm Đường chữa khỏi cho nàng, sau đó gia đình nàng đến đón. Như vậy, ta không cần làm gì thêm mà vẫn có thể kết giao với nhà Quý Động Tử.”

“Việc này không dễ dàng.” Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Ta có thể chữa khỏi tổn thương trong đầu cho nàng và lấy cây đinh kia ra.”

“Tuy nhiên, ta không dám chắc chắn nàng có thể tỉnh lại hay không. Mất hồn là một chuyện, kỳ quái là còn bị đóng đinh vào đầu. Sau khi rút cái đinh ra, nàng có khả năng tỉnh lại, nhưng cũng có khả năng không.”

Chương 450. Tổ chức của người chuyển sinh

Chương 450: Tổ chức của người chuyển sinh

“VẬY CHẴNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC...”

Hồ Ma thở dài trầm ngâm, rồi nói: “Nếu không thể chữa khỏi hoàn toàn, chi bằng để nàng như vậy, nghe theo lời lão quản gia.”

“Ta đoán rằng vấn đề hiện tại của nàng có liên quan đến lá thư ta mang đến nhà nàng trước đây. Có thể Lý gia đang tranh quyền đoạt lợi, nội bộ lục đục.”

“Hơn nữa, hiện tại có kẻ cố ý hãm hại nàng. Nếu cưỡng ép nàng tỉnh lại, ngược lại càng có khả năng dẫn đến những phiền toái không cần thiết.”

“Thậm chí ân oán của nhà nàng còn có thể bị dẫn đến Minh Châu phủ thành.”

“Theo ý ta, chi bằng giữ nguyên trạng thái hiện tại của nàng. Dù là đợi người nhà thực sự đến đón hay đưa nàng trực tiếp về Linh Thọ phủ của Quý Động Tử Lý gia, đều có thể tránh được ân oán và mọi việc sẽ thuận lợi hơn...”

...

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nhẹ nhàng thở dài, rồi nói với Hồ Ma: “Thực ra, Thảo Tâm Đường gặp chuyện như vậy cũng luôn làm như vậy. Người biết sao chúng ta không muốn chữa

trị cho những người mang những bệnh chứng kỳ quái này hay không?”

“Bởi vì con người có mệnh số.”

“Đương nhiên, mệnh số là thứ quá mờ mịt, nhưng ân oán gút mắc lại là thật sự. Là y quán, chúng ta có trách nhiệm giúp người tiêu trị thương giải độc.”

“Nhưng nếu chúng ta giúp người tặc mệnh, vậy sẽ mang nghiệp chướng lớn.”

“Người có thể cứu sống người sắp chết, nhưng nếu cái chết của họ là do kẻ khác cố ý hãm hại thì sao? Thảo Tâm Đường cứu người, chẳng phải là đang đắc tội với những kẻ có bản lĩnh giết người?”

“Trên đời này có vô số âm mưu độc ác, Thảo Tâm Đường không thể đắc tội với tất cả bọn họ.”

“Vì vậy, Thảo Tâm Đường có quy tắc riêng, không tiếp nhận những trường hợp lai lịch không rõ ràng. Nếu có thể thoái thác, chúng ta sẽ thoái thác.”

“Giống như việc kết giao với Quỷ Động Tử, Thảo Tâm Đường cũng muốn, nhưng chúng ta phải tuân theo quy tắc. Đối với chúng ta, đôi khi giao tình cũng là gánh nặng.”

...

“Ta hiểu.”

Hồ Ma thâm nghĩ, đây quả thực là phong cách nhất quán của Thảo Tâm Đường.

Ngay cả Địa Qua Thiêu đến cầu y, họ cũng hét giá cao và không chữa cho nàng ta.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thảo Tâm Đường không muốn 惹上 thanh y ác quỷ đang hoành hành bá đạo tại Minh Châu

phủ.

Địa Qua Thiêu tuy thông minh nhưng không đủ chín chắn. Nếu nàng sớm nhận thức được điều này, trước khi ác quỷ Thanh Y rời đi, nàng không nên đến cầu y. Chờ ác quỷ Thanh Y bị tiêu diệt rồi đến khám bệnh, Thảo Tâm Đường có thể sẽ thuận tay giúp nàng.

Nhưng giờ đây, Thảo Tâm Đường đã đưa ra giá cao, mà Địa Qua Thiêu sẽ không dễ dàng từ bỏ số huyết thực mà nàng đã tích lũy.

Đang suy nghĩ, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại nói: “Người nghĩ cũng có lý, nhưng nếu thật sự cần người phải đích thân đưa nàng về Quỷ Động Tử Lý gia thì sao?”

Người có đồng ý hay không?”

...

“Việc này có chút phức tạp...”

Hồ Ma không giả vờ, chỉ cười khỏ một tiếng, nói: “Ta nếu trực tiếp đưa tiểu thư nhà họ trở về, phần ân tình này sẽ rất lớn, nhưng cũng không thể không cân nhắc đến vấn đề nguy hiểm...”

Dù sao chuyến đi này đường xá xa xôi, ta lại không có quen biết tại An Châu, nếu xảy ra ngoài ý muốn...”

Nói đến đây, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư ngừng lại, không nói tiếp. Nàng trầm ngâm suy nghĩ, những nguy cơ tiềm ẩn có thể xảy ra trong chuyến đi này khiến nàng không khỏi lo lắng.

Lỡ như Quỷ Động Tử Lý gia không có lý lẽ thì sao?

Hay là kẻ thù của Lý gia chặn đường mình thì sao?

Vạn nhất người nhà của Hương nha đầu nhiệt tình quá mức, cảm thấy mình lẫn lộn ở Huyết Thực Bang không có tiền

đồ, nhất định phải để mình ở rê thì làm sao?

“Người cứ suy nghĩ kỹ càng, vừa lúc ta cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư mỉm cười, nói: “Thực ra, sau khi biết chuyện này, ta nhiệt tình như vậy là vì cũng vừa đúng lúc có chuyện muốn nhờ người.”

“Người còn nhớ ta từng nói muốn phó thác cho người một việc chứ?”

...

“A?”

Hồ Ma nhú mày, hỏi: “Chẳng phải lúc trước nàng nói ta phải luyện thành ba tạng thì mới có thể giúp được nàng sao?”

Hơn nữa, lúc trước nàng nói muốn mình giúp một tay, hình như liên quan đến chuyện “Phong Chính”. Mình còn đang tìm hiểu thêm về chuyện này trong thời gian này, sao bây giờ lại thay đổi rồi?

“Chuyện Phong Chính trước kia, tạm thời gác lại đã.”

Bạch Bồ Đào Tửu khẽ cười, nói: “Nhưng ta hiểu rõ thân phận của nha đầu này, cũng có ý nghĩ khác. Đối với ta mà nói, đây chỉ là việc không có cách nào phân thân.”

“Vì cần phải rời đi một chuyến, cũng cần có người ở đây trông coi. Trước đây ta muốn mời người trông coi, nhưng bây giờ lại phát hiện ra, người không bằng thay ta đến An Châu một chuyến, đưa một phong thư.”

...

“Đưa thư?”

Hồ Ma nghe vậy, lòng khẽ động, hỏi: “Cho ai?”

Bạch Bồ Đào Tửu chậm rãi mở miệng, nói: “Tổ chức của người chuyên sinh ở An Châu.”

“Tổ chức của người chuyên sinh ?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi hơi kinh ngạc.

“Chuyện này không bình thường sao?”

Bạch Bồ Đào Tửu mỉm cười, nói: “Chúng ta ở Minh Châu Phủ, lúc nào cũng nghị sự, liên hệ tin tức, tùy thời hợp tác, không cũng đã coi như là một tổ chức nhỏ rồi sao?”

“Mà ngay cả Minh Châu Phủ hẻo lánh đều có tổ chức như chúng ta, thì những thành phố lớn khác xuất hiện một nhóm người chuyên sinh chẳng phải cũng hợp lý sao?”

“Thực không giấu diếm, trước khi đến Minh Châu Phủ, ta vẫn luôn là thành viên trong tổ chức này.”

Chương 451. Kim Ti Thái Tuế

Chương 451: Kim Ti Thái Tuế

Hồ Ma tìm đập thành thịch.

Bốn người bọn họ liên thủ ở Minh Châu Phủ đã thu thập được không ít thông tin. Vậy nếu đến An Châu, nơi có nhiều người chuyển sinh hơn, họ sẽ thu thập được bao nhiêu thông tin?

Đối với việc nhận biết thế giới này và sưu tập thông tin, đây là một việc vô cùng có lợi.

Hơn nữa, chỉ cần thuận tay đưa một phong thư đến An Châu.

Tuy nhiên, mặc dù đã động lòng, Hồ Ma vẫn nhớ rõ lời hứa trước đó với Bạch Bồ Đào Tửu, nên hần nhỏ giọng nói: “Vậy chuyện này, còn chuyện của Hương nha đầu...”

Bạch Bồ Đào Tửu khẽ cười, nói: “Hai chuyện này vốn không liên quan đến nhau, nhưng cũng có thể giải quyết cùng lúc.”

“Tổ chức của người chuyển sinh ở An Châu không đơn giản, thực ra còn mạnh hơn chúng ta ở đây. Người mang người trở lại Linh Thọ Phủ Đại Thạch Đầu Nhai cho người ta, cũng là giúp ta đưa tin tức này về. Sau khi đưa tin, người sẽ tiếp xúc với họ.”

“Nếu chuyện của Quỷ Động Tử dễ giải quyết, người cứ tự giải quyết.”

“Nếu thực sự gặp rắc rối gì, thì có người chuyển sinh ở đó giúp đỡ người. Dù là thoát thân hay có mưu tính khác, mọi thứ đều sẽ đơn giản hơn.”

...

“A...”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi kinh hãi.

Vẫn là thân phận người chuyển sinh này hữu ích hơn. Dù ở An Châu, hắn không quen biết ai, nhưng thực ra, nơi đó có rất nhiều người quen của hắn.

Hắn thoáng chốc động lòng, vội vàng hỏi: “Vậy việc đưa phong thư này là nghĩa vụ, hay là?”

...

“Đã nhờ người làm việc, đương nhiên phải trả thù lao.”

Bạch Bồ Đào Tửu khẽ cười, nói: “Huống hồ phong thư này đưa đi, người ở đó sẽ trả thù lao cho người, ta cũng không cần giúp bọn họ tiết kiệm.”

“Huyết thực thì không cần nói, người hãy suy nghĩ về những bí kíp mà mình cần. Đến An Châu đưa phong thư này, ta nghĩ dù là Thủ Tuế Nhân nhập phủ quan khiêu hay các bí kíp cấp cao khác, bọn họ đều có thể đáp ứng người...”

...

Hồ Ma hơi kinh ngạc: “Nhập phủ quan khiêu dễ dàng như vậy có thể lấy được sao?”

Bạch Bồ Đào Tửu mỉm cười, nói: “Trên đời này, pháp môn tu luyện là thứ hiếm thấy nhất.”

“Nhưng trong vòng tròn người chuyển sinh của chúng ta, thứ này lại dễ kiếm.”

...

“Thật đúng là...”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, quả thật là vậy.

Hiện tại, trong vòng tròn nhỏ của những người chuyên sinh ở Minh Châu Phủ, điều khá bất tiện là cả bốn người đều tu luyện theo bốn môn phái khác nhau. Ví dụ như Nhị Oa Đầu tu luyện theo Tẩu Quỷ, Địa Qua Thiêu tu luyện theo Hình Hồn, còn Bạch Bồ Đào Tửu trước đây luôn rất bí ẩn, giờ đây cũng đã rõ ràng...

... Nàng là Tư Mệnh?

Chính vì tu luyện theo các môn phái khác nhau nên mọi người chỉ có thể trao đổi những thứ khác.

Đương nhiên, trong đó cũng có một vấn đề, đó là thành Minh Châu Phủ quá nhỏ. Nhị Oa Đầu trước đây đã từng nói rằng y không hiểu pháp môn Thủ Tuế, vì vậy chỉ có thể giúp Hồ Ma tạo cơ hội, tìm cách học từ Ngô Hồng chương quỹ.

Nhưng cho dù y hiểu, thì cũng không tốt khi trực tiếp truyền cho Hồ Ma, bởi vì những vật này, đều là có sư thừa, người từ vị lão sư học được, sư huynh đệ là ai, hỏi một chút liền biết.

Việc truyền lại giữa những người chuyên sinh với nhau tuy dễ dàng, nhưng nếu tương lai xảy ra vấn đề, thì phải giải thích lại lịch như thế nào?

Nhưng An Châu thì khác biệt. Nơi đó cách xa Minh Châu Phủ, nên việc nói dối sẽ dễ dàng hơn, người bên ngoài cũng khó kiểm chứng.

Hồ Ma thở hắt ra một hơi, sau đó nghiêm mặt nói: “Việc đưa phong thư này vốn là giúp chính ta. Cho dù không có việc này, ta cũng nên đưa.”

“Chỉ là không biết thư này chứa gì và sẽ đưa cho ai sau khi ta đến An Châu?”

...

“Tin ta, ta sẽ không biến ngươi thành quý.”

Bạch Bộc Đào Tửu khẽ cười, nói: “Người nhận thư là Hồng Bộc Đào Tửu tiểu thư.”

“Ta sát...”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi kinh ngạc: “Thật sự có người tên Hồng Bộc Đào Tửu?”

Nàng và Bạch Bộc Đào Tửu... chẳng phải là Hồng Bạch Song Sát sao?

Hồ Ma trầm nghĩ, đến hôm nay mới nhận ra điều này. Nàng thả lỏng tâm trạng và nói: “Nói nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa nói đến vấn đề chính. Các ngươi có thể chữa khỏi thương tích cho nha đầu kia không?”

“Chữa trị hoàn toàn thì phức tạp, nhưng chỉ cần bảo vệ mạng sống cho nàng thì khá đơn giản.”

Bạch Bộc Đào Tửu mỉm cười, nói: “Thực ra, không cần tìm ta, ngươi cũng có thể chữa trị cho nàng.”

“A?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi cảm thấy bất ngờ.

“Chỉ cần nhìn rõ tình trạng của nàng, cách chữa trị cũng đơn giản. Chỉ cần dùng vật dưỡng hồn để bồi bổ là được.”

Bạch Bộc Đào Tửu nói: “Mà nói về vật dưỡng hồn, dù tốt đến đâu cũng không thể qua được Kim Ti Thái Tuế. Lúc trước chúng ta hợp tác, ta đã chia cho ngươi một phần Kim Ti Thái Tuế. Ngươi còn giữ nó chứ?”

“Vấn đề của nha đầu này là do cây đình tổn thương hồn phách. Việc này càng trở nên tệ hơn khi hồn phách của nàng ly thể. Muốn nhổ cây đình đó ra quả thực rất phức tạp, nhưng nếu dùng Kim Ti Thái Tuế để nuôi dưỡng hồn phách của nàng, thì trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì.”

“Kim Ti Thái Tuế?”

Hồ Ma lập tức nhớ đến một phần đặc biệt nhất trong số những Huyết Thực mà họ kiếm được trước đây.

Chương 452. Giúp đưa thư

Chương 452: Giúp đưa thư

Hiện tại, trong mẻ huyết thực kiếm được đó, hắn gần như đã ăn hết tất cả huyết thực đan, ngay cả Hồng Đăng Nương Nương đưa cho cũng không còn sót lại, hắn dùng thứ này để đổi lấy bản sự của ngũ tạng, còn Thanh Thái Tuế và Bạch Thái Tuế trong số đó cũng chẳng có giá trị gì, cho nên hắn cũng không cố ý giữ lại.

Duy chỉ có Kim Ti Thái Tuế là được giữ lại vì biết nó quý giá, nhưng không biết nó có tác dụng gì.

... Sẽ không bị thiu đó chứ?

“Vẫn còn trong tay ta...”

Nghe Bạch Bồ Đào Tử nói, Hồ Ma lại càng nghi ngờ: “Nhưng ta không thể để lộ những thứ trong tay ra ngoài ánh sáng được.”

“Trong tay người không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng trong tay ta thì hoàn toàn hợp lý.”

Bạch Bồ Đào Tử khẽ cười, nói: “Ta đã luyện hóa phần của ta xong, lấy ra lúc này là vừa vặn. Tuy nhiên, ta sẽ không dễ dàng cho Quỷ Động Tử Lý gia.

“Dù sao người tiện tay cứu người, cũng đã là có ân đối bọn hắn, lại đem ân tình làm lớn chút, há không phải tốt hơn hay sao?”

“Khi quay lại, người hãy bù đắp phần thiếu hụt cho ta.”

...

“Có thể làm như vậy sao?”

Hồ Ma nghe xong, cuối cùng cũng hiểu ý tứ của Bạch Bò Đào Tửu.

Hắn mơ hồ cảm thấy việc thao tác không gian này thực sự không đơn giản, nhưng không vội vàng tỏ ra kích động, mà dừng lại một chút, cười nói: “Vậy ngươi kiếm được gì trong chuyện này?”

Tính cách của Bạch Bò Đào Tửu khác với Nhị Oa Đầu, nàng tương đối tuân thủ quy tắc. Do đó, việc này cần được nói rõ ràng trước. Nàng giúp mình đưa thư cho người ta, lại lấy ra Kim Ti Thái Tuế để giúp mình tạo ân huệ.

Nếu Bạch Bò Đào Tửu không kiếm được gì, đừng nói người ta có đồng ý hay không, chính bản thân Hồ Ma cũng cảm thấy chuyện này không thể tin được...

“Đương nhiên ta cũng sẽ không chịu thiệt.”

Bạch Bò Đào Tửu nói: “Nếu ngươi lưu lại, vốn là muốn giúp ta làm một chuyện. Nhưng bây giờ ngươi có cơ hội ra ngoài lịch luyện, việc giúp ta đưa tin không nói đến, thấy chút việc đời cũng là tốt.”

“Tuy nhiên, ngươi ghi nhớ món nợ lớn này. Việc ngươi giúp ta làm việc lớn trước đây, khi ngươi trở về, phải thực hiện tốt.”

...

“Ta ghi nhớ.”

Hồ Ma thở hắt ra một hơi, tạm thời đáp ứng. Sau khi suy nghĩ một phen, mọi chuyện trong lòng hắn đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Đương nhiên, việc cụ thể thực hiện thế nào còn phải xem diễn biến ngày mai.

Trở về mộng cảnh, một giấc ngủ đến hừng đông.

Lão quản gia vẫn nôn nóng chờ đợi. Hồ Ma biết Thảo Tâm Đường có lẽ còn chưa mở cửa, nên không vội vàng. Hắn gọi một ít cháo gạo tại khách điểm, đợi đến khi mặt trời lên cao mới trả tiền thuê nhà và cùng lão quản gia đi đến Thảo Tâm Đường.

Trên đường đi, thấy lão quản gia khập khiễng, vẻ mặt lo lắng, Hồ Ma cũng có chút bất đắc dĩ. Khi đến trước một cửa hàng, hắn dừng lại và nói: “Lúc đầu ta không muốn nói, nhưng nhìn người khập khiễng đi lại, ta cũng thấy khó chịu.”

“Ta có chút tiền bạc, lại đang ở ngay y quán. Người nên đi khám chân bị thương đi. Nếu kéo dài, có thể sẽ bị phế.”

...

“Cái này...”

Lão quản gia lúng túng nhận lấy tiền từ Hồ Ma, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Ban đầu, vì không có tiền, ông cố gắng chịu đựng, không mở lời cầu xin ai. Nhưng giờ đây, nghe Hồ Ma nói, lòng ông lại càng áy náy hơn.

“Cảm ơn ân nhân.”

Ông ta hạ giọng nói: “Nhưng giờ đây, lòng ta vẫn lo lắng, vẫn muốn đi xem tiểu thư trước...”

“Vậy thì tùy người.”

Hồ Ma không nói nhiều, bởi vì đã sớm biết kết quả, nên không vội vàng. Cùng lão quản gia, họ đi đến Thảo Tâm Đường, và thấy Ngũ Quỷ Chưởng Quỹ đang chờ ở đó.

Vừa thấy họ đến, lão liền thở dài: “Tiểu Đông nhà đã đưa ra chủ ý!”

“Các người đưa tới vị tiểu thư này, tình trạng quả thực không tốt. Cây đình kia, chúng ta không thể nhổ ra được, nhưng có thể giúp nàng trông coi nguyên hồn, nuôi dưỡng giác hồn, bảo vệ mạng sống. Có lẽ có thể chống đến khi người nhà đến, hoặc đưa về nhà.”

...

Lão quản gia nghe vậy, vô cùng kích động: “Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi. Gặp lão gia, mọi chuyện sẽ ổn.”

Có vẻ ngay từ đầu ông ta đã có phán đoán, tới Thảo Tâm Đường, chính là vì mục đích này..

Nhưng Ngũ Quỷ Chưởng Quỹ nghe vậy, khẽ nhíu mày, cắt ngang lời cảm kích của lão quản gia:

“Lão tiên sinh đừng vội vàng, ta có vài lời muốn nói trước.”

“Giúp nàng ổn định không khó. Trường mệnh khóa này, nhìn vào mặt mũi của Quỷ Động Tử Lý gia mà đưa cũng không sao. Tuy nhiên, việc nuôi dưỡng thần hồn của nàng lại cần đến kim văn cao cực kỳ quý giá!”

“Cái đồ chơi này cực kỳ quý giá, lão tiên sinh xem việc này...”

...

“Không sao, không sao...”

Lão quản gia hoảng hốt vội nói: “Mặc dù hiện tại không có gì trên người nhưng lão phu ta lấy mạng đảm bảo, Quỷ Động Tử Lý gia không phải là kẻ quyệt nợ.”

Ngũ Quỷ Chưởng Quỹ khoát tay áo, nói: “Lời này không cần vội nói, lão tiên sinh. Không phải ta không tin ngài, nhưng ngài không có chút tín vật gì, chỉ nói là người của Quỷ Động

Tử Lý gia, đến cùng phải hay không phải, Lý gia có nhận hay không nhận khoản nợ này, đều khó mà nói...”

“Như vậy không có bằng chứng xác thực, mà để chúng ta dùng kim văn cao quý giá nhất, việc này, sợ không thích hợp a?”

...

Nghe vậy, lão quản gia bỗng chốc ngăn người, muốn phân trần, lại không biết mở miệng như thế nào.

Cũng đúng lúc này, Hồ Ma vẫn luôn trầm mặc nghe, thờ dài, nói: “Đã như vậy, liền coi như ta là người trả khoản nợ này đi!”

“Cứu người phải cứu đến cùng. Ta có duyên với Hương nha đầu, không thể nhìn nàng bỏ mạng...”

Chương 453. Còn thiếu kinh nghiệm

Chương 453: Còn thiếu kinh nghiệm

“Ngươi sao?”

Ngay lúc hai người đang chân chờ khỏ sở, một câu nói của Hồ Ma đã lập tức thu hút ánh mắt của họ.

Hồ Ma nhìn họ, cười nói: “Đúng vậy, ta và Hương nha đầu cũng coi như có duyên. Ta nhặt được nàng trong sông, nàng cũng chịu khó, cùng hỏa kế trong trang tử chúng ta rất hòa thuận, bây giờ mọi người cũng coi là bằng hữu.”

“Cứu nàng là việc làm phúc của ta. Bà bà nhà ta từng dạy, giúp người thì phải giúp đến cùng. Lão chương quỹ nếu có biện pháp cứu nàng, cứ dùng thuốc tốt nhất. Nếu không đủ, tiền mua thuốc này, ta sẽ lo.”

Nói xong, hắn cười cười, có chút tự hào: “Tạ ơn trời đất, giờ đây ta không còn phải ăn bám trong thôn. Sau khi tiến vào Huyết Thực Bang, mỗi tháng ta cũng có thu nhập từ tiền công, nghĩ đến cũng đủ để mua thuốc cho nàng.”

“Chuyện này...”

Lão quản gia nghe vậy, mặt mũi tràn đầy kích động. Ngũ Quỷ Chương Quỹ lại kinh hãi, biểu lộ có chút xấu hổ. Lão ho khụ khụ một tiếng, mới hạ giọng nói:

“Tiểu huynh đệ, ngươi là người tốt bụng, nhưng ngươi còn thiếu kinh nghiệm.”

“Hiện tại người có thu nhập từ tiền công của Huyết Thực Bang, nhưng người cũng biết, nếu muốn trị khỏi cho nàng, cần phải dùng bao nhiêu bạc hay không?”

“...”

“Rất đắt sao?”

Hồ Ma có chút tò mò: “Ta cũng đã gặp qua không ít Huyết Thực.”

“Không giống nhau.”

Ngũ Quỷ Chương Quĩ bất đắc dĩ cười cười, nói: “Huyết Thực tuy trân quý, nhưng các mỏ Huyết Thực ở khắp nơi đều có thể khai thác được. Năm nay không khai thác được, sang năm cũng có thể khai thác. Nhưng nếu muốn trị cho cô nương này, cần phải dùng đến Kim Ti Thái Tuế.”

“Cái này không giống như hắc, bạch, thanh, huyết Thái Tuế, có thể khai thác hàng năm. Ngẫu nhiên một mỏ Huyết Thực có thể khai thác được, nhưng năm thứ hai cũng không còn nữa, là có tiền cũng không mua được.”

“Thực ra, ngay cả cửa hàng của chúng ta cũng không có loại vật này, dù sao công dụng của nó cũng không rộng rãi như vậy. Chỉ có tiểu thư của chúng ta có một ít, nhưng cũng là giữ lại để dùng.”

“Nàng đồng ý nhường lại, cũng là nể mặt đồng đạo giang hồ.”

...

Nghe vậy, lão quản gia lại lo lắng, sắc mặt khổ sở, lúng túng nói không nên lời. Rõ ràng ông ta biết đây là lời nói thật.

“A?”

Hồ Ma cũng ngăn người: “Vậy đến cùng cần bao nhiêu?”

“Giá?”

Ngũ Quỷ Chương Quỹ cười cười, chậm rãi nói: “Thấp hơn gấp mười lần giá Huyết Thực, chúng ta không bán.”

“Cái gì?”

Hồ Ma kinh hãi...

... Lần này không phải diễn, mà là thật sự kinh hãi.

Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư quả thực quá đen tối!

Kim Ti Thái Tuế có thể đắt gấp mười lần so với Huyết Thái Tuế? Nàng nói muốn giúp mình làm một ân tình, nhưng ân tình này có phải là hơi quá khoa trương rồi hay không?

Nếu như có thể bán được gấp mười lần so với Huyết Thái Tuế, chẳng phải là nói, lúc trước mình cùng Nhị Oa Đầu và những người khác chia nhau một khối Kim Ti Thái Tuế, lập tức có thể đổi được hơn trăm cân Huyết Thái Tuế?

Sự kinh hãi của hắn, trong mắt hai người khác lại là điều hoàn toàn bình thường.

Một tiểu chương quỹ tốt bụng, chỉ là kiến thức còn hạn chế, nguyện ý gánh trách nhiệm cho khoản tiền thuốc này, lại không ngờ rằng nó đắt đỏ đến vậy, dọa cho hắn sợ hãi.

“Thế nhưng là...”

Ngay cả lão quản gia cũng không tiện khuyên Hồ Ma lúc này, chỉ lo lắng nhìn về phía Ngũ Quỷ Chương Quỹ, nói: “Cứu người là quan trọng nhất, cầu chương quỹ mở lòng nhân ái...”

“Có thể trước tiên cho ta nợ tiền thuốc, lão phu lấy mạng mình ra đảm bảo, đợi khi báo cáo với lão gia, dù cho cao gấp mười lần, nhà họ Lý cũng sẽ trả được.”

...

Ông ta thực ra cũng biết, Thảo Tâm Đường hiện nay có chút ý tứ chắt chém, nhưng lần này họ cũng không quá đáng, bởi vì Ngũ Quỷ Chương Quỹ nói không sai, Kim Văn Thái Tuế không phải là thứ có thể hái cắt định kỳ, mà là loại có tiền mà không mua được.

Bây giờ không phải là họ hết giá cao, mà là mình đang dùng tiền mua mạng, chỉ có nơi đây có thứ có thể cứu mạng người, cho dù họ hết giá cao, cũng là hợp lý.

“Lão ca chớ nói lời này...”

Nhưng Ngũ Quỷ Chương Quỹ nghe lão quản gia nói, lại lắc đầu, nói: “Người đây là làm khó chúng ta, giang hồ có quy củ giang hồ.”

“Chúng ta đã phá lệ, thay tiểu thư nhà người xem qua, trường mệnh khóa kia đều là tặng.”

“Nhưng hôm nay xác thực không cách nào xác định thân phận của các người, người cũng không có tín vật, chỉ nói là một câu, liền muốn đến ghi nợ kim văn Thái Tuế ở nơi này của chúng ta, không khỏi...”

Nói đến đây, lão im bật, chỉ thở dài: “Quỷ Đồng Tử Lý gia các người mặc dù cách nơi này xa, nhưng có lẽ cũng sẽ có chút thân bằng ở đây? Bằng không, người tìm tiểu sử quỷ đưa thư, có thể tìm được người bảo đảm, chúng ta cũng ít nhiều yên tâm chút a!”

“Bảo đảm...”

Lão quản gia lộ rõ vẻ chần chờ, dường như không nghĩ ra cách nào giúp đỡ trong tình huống cấp bách này. Bỗng nhiên, ông ta kịp phản ứng, quay đầu nhìn về phía Hồ Ma với ánh mắt muốn nói lại thôi.

“Hỏa hầu đến...”

Hồ Ma nhận ra điều đó, nhưng vẫn giả vờ khó xử, cố ý liếc mắt sang hướng khác, không nhìn lão quản gia.

Chương 454. Thề thốt

Chương 454: Thề thốt

“Hai vị cứ thương lượng, ta còn phải đi phục mệnh với tiểu thư.”

Ngũ Quỷ chưởng quỹ dường như nhận ra điều gì, lắc đầu thở dài, nói với Hồ Ma: “Tiểu huynh đệ, trước đây nhìn thấy bà bà nhà ngươi, ta đã biết bà là người thiện tâm, nhưng mà... Kiếm ăn không dễ dàng gì!”

Lão không biết Hồ Ma và Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã bàn bạc điều gì, lúc này chỉ có thể nhắc nhở một cách mơ hồ.

Ngay cả lời nhắc nhở này cũng chỉ có thể nói bóng gió, chứ biết nói sao đây?

Nói thẳng ra để Hồ Ma đừng cứu người sao?

Sau khi Ngũ Quỷ chưởng quỹ rời đi, lão quản gia Lý gia cuối cùng cũng hạ quyết tâm, quay người nhìn Hồ Ma.

“Ai, đừng quỳ...”

Hồ Ma đoán trước được hành động này, vội vàng đưa tay ngăn cản, nói: “Lão tiên sinh, ta hiểu ý của ngài.”

“Nhưng ngài đừng làm khó ta...”

Hồ Ma cười khỏ, nói tiếp: “Ta định nhận khoản tiền thuốc này, nhưng ta... Ta chỉ nghĩ nó khoảng vài chục lượng bạc, cao hơn nữa ta cũng không biết làm sao. Ta leo lên vị trí tiểu chưởng quỹ của Huyết Thực Bang này, một tháng cũng chỉ kiếm được chừng ấy.”

Lời này không phải nói quá, vài chục lượng bạc đối với người bình thường đã là một khoản tiền lớn.

Hồ Ma thật ra muốn nhận lời ngay lập tức, nhưng ít nhất phải diễn cho trọn vở kịch, người ta cũng không phải kẻ ngốc, mình là một tiểu chương quỹ mà lại nhận lãnh khoản tiền thuốc cao như vậy, không nghi ngờ mới là lạ.

Lão quản gia cũng khó mở lời, lúc này không còn nghi ngờ gì về Hồ Ma nữa, chỉ là trong lòng buồn bực.

Mãi một lúc lâu, ông ta mới cắn răng, dường như đã hạ quyết tâm nào đó.

Hồ Ma không để ông ta quỳ, ông ta liền ôm quyền, ngung giọng nói: “Ân nhân ở trên, lão phu họ Đồng tên Lương Thuận, vốn cũng là người có chút tiếng tăm trên giang hồ, về sau được Quý Động Tử Lý gia cứu, mới cam tâm nhập Lý phủ làm quản gia.”

“Ta không phải kẻ mặt dày vô sỉ, nhưng đời này chưa từng làm việc gì trái với lương tâm.”

“Giờ đây, ta chỉ muốn cứu tiểu thư nhà chúng ta, mong ân nhân cứu người cứu đến cùng, giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn này.”

“Lão phu nguyện lập giấy nợ, thề độc, thậm chí giao cả ngày sinh tháng đẻ, lấy mạng già này ra đảm bảo. Chỉ cần ân nhân cứu tiểu thư nhà chúng ta, món nợ này ta nhất định trả gấp ba.”

“Nếu như thiếu ân nhân nửa điểm, nguyện bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không yên lành.”

“...”

Ngay cả kiếp trước, những lời thề độc như vậy cũng khiến người ta rùng mình.

Ở thế giới này, lời thề càng thêm nghiêm trọng, Hồ Ma có thể thấy rõ sự quyết tuyệt của lão quản gia.

Nhưng trên mặt hắn vẫn giữ vẻ cười khở, do dự nói: “Ngài nói lời nặng quá, chuyện tương lai khó ai đoán trước. Ta chỉ biết, một khoản tiền lớn như vậy, nếu ta gánh vác, lỡ xảy ra chuyện gì, con đường sống của ta coi như chấm dứt.”

Lời nói của Hồ Ma rất chân thành, lão quản gia đương nhiên nghe ra được.

Ông ta đã nghe Hồ Ma trò chuyện với Ngũ Quỷ chương quỹ, biết được tiểu chương quỹ này năm ngoái còn đang kiếm sống trong thôn, bây giờ có thể lăn lộn trong Huyết Thực Bang làm chương quỹ, quả thật là tổ tiên phù hộ.

Đối với người trong thôn, điều này còn khó hơn cả thi đỗ Trạng Nguyên.

Tiền đồ quý giá như vậy mà bị hủy hoại thì ai cũng không thể chịu đựng nổi.

Lão quản gia không thể ép buộc Hồ Ma, chỉ có thể cúi đầu thật sâu.

Hồ Ma lúc này vẫn tỏ vẻ đắn đo, mãi một lúc lâu mới thở dài, cúi đầu nhìn Hương nha đầu đang hôn mê bất tỉnh, thấp giọng nói: “Nhưng dù sao cũng là một mạng người...”

“Ta không vì người, chỉ vì Hương nha đầu. Nàng là do ta tự tay cứu về, không muốn nhìn nàng lại mơ hồ mất mạng. Vì nàng mà đánh cược một phen...”

“... Cũng không biết có đáng giá hay không.”

“...”

“A?”

Lão quản gia nghe vậy, thấy Hồ Ma có vẻ đã xuôi lòng, liền kích động nói: “Đáng giá, đáng giá! Ân nhân yên tâm, Quý Động Tử Lý gia không phải kẻ nuốt lời, ngài đã cứu mạng tiểu thư nhà chúng ta, Lý phủ trên dưới đều ghi nhớ đại ân này.”

“Vậy là thương lượng xong rồi?”

Đang nói chuyện, ngũ quỷ chương quỹ cũng từ trên lầu xuống, nhìn thấy hai người, một người tiếc nuối, một người cảm kích, liền đoán được phần nào.

Ông ta thở dài, nói: “Ta vừa hỏi tiểu thư, tiểu thư nói người, tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang này, là người có đạo nghĩa, Thảo Tâm Đường chúng ta nguyện ý kết giao bằng hữu với người.”

“Đương nhiên...”

“Bội phục người thì bội phục, nhưng người nếu thật sự muốn gánh khoản bảo đảm này, nếu sau này tiền thuốc không lấy lại được, Thảo Tâm Đường cũng phải đòi nợ Hồng Đăng Hội. Ta nghĩ nương nung của người cũng sẽ không giúp người trả khoản nợ này.”

“...”

Hồ Ma bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nhưng biết làm sao được, chẳng lẽ nhìn người ta chết sao?”

“Lão tiên bối cũng đừng nói nhiều nữa, kéo ta lại đổi ý. Lấy chứng từ ra, ta ký!”

“...”

Lão quản gia nghe vậy, chút kiên cường còn sót lại trong mắt ông ta bỗng chốc tan biến, không còn gì sót lại. Trước đó ông ta quỳ xuống mấy lần đều bị Hồ Ma ngăn cản, lần này ông ta

không quỳ nữa, chỉ cúi đầu thật sâu, hai hàng nước mắt tuôn rơi:

“Tiểu thư nhà ta mệnh khổ, mới trải qua kiếp nạn này, nhưng may mắn gặp được ân nhân nghĩa khí như ngài, gặp dữ hóa lành, thật sự là...”

“... Thật sự là trời xanh thương xót Lý gia chúng ta!”

“...”

Trong lúc nhất thời, không chỉ Ngũ Quỷ chương quỹ cảm khái, lão quản gia cảm động, mà ngay cả hỏa kế trong cửa hàng cũng đều nghe được chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nói dường như chỉ là thay người ta gánh một khoản nợ, sau này sẽ thu được ít nhất gấp ba lợi nhuận, nghe có vẻ như là một vụ mua bán béo bở, nhưng trên giang hồ này, nào có nhiều chuyện tốt như vậy?

Mọi người đều lén nhìn Hồ Ma, không biết vị tiểu chương quỹ này là gặp vận may lớn hay là nhảy vào một cái hố to.

Chương 455. Tâm địa lương thiện

Chương 455: Tâm địa lương thiện

“Ba ngày, nhiều nhất ba ngày, các người tới đón người là được.”

Thấy Hồ Ma đồng ý, Ngũ Quỷ Chưởng Quỹ cũng không nói nhiều, chỉ cảm thán, bảo cửa hàng lấy ra khế sách, từng điều khoản viết rõ ràng, hai bên đều đóng dấu tay.

Lão nhìn bộ dáng Hồ Ma, có chút thôn thức, lắc đầu than thở: “Trong ba ngày này, chúng ta có thể giúp nàng ổn định hồn, nhưng hai vị cũng là người trong nghề, cũng hiểu rõ, có tốt hay không, vậy phải xem nàng có thể trở về hay không.”

“Nhưng việc đưa nàng trở về không phải là chuyện Thảo Tâm Đường chúng ta có thể làm.”

Lão trịnh trọng nhìn về phía lão quản gia, nói: “Nếu như đúng như lời lão ca nói, nàng là người của Lý gia, vậy chỉ cần người lớn trong nhà đến, chắc hẳn là có thể trị tốt cho nàng, nhưng người là đưa trở về hay là ở đây chờ người lớn trong nhà tới, thì phải xem các người.”

“Vâng vâng vâng, đa tạ chưởng quỹ.”

Nghe được lời này, không chỉ lão quản gia liên thanh cảm tạ, Hồ Ma ở một bên cũng âm thầm gật đầu.

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư giúp mình tính toán phần ân tình với Quỷ Động Tử Lý gia, bây giờ coi như là đã làm xong rồi.

Nhưng đến tột cùng là đem người đưa trở về hay là chờ người nhà nàng tới tiếp, đối với mình ngược lại là giống nhau, bất quá, chờ người nhà nàng tới tiếp sẽ bớt việc cho mình, nhưng việc Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư nhờ cũng không dễ làm.

Nhưng tại thời điểm then chốt này, mình lại khó mà nói những lời khác, chỉ là sau khi giải quyết xong việc với Thảo Tâm Đường, liền hướng lão quản gia nói: “Bây giờ ta cũng chỉ có thể tin người.”

“Tình trạng Hương nha đầu có thể ổn định, ta cũng yên lòng, sự tình còn lại, chính người ở đây xử lý đi!”

“Ta xem, người vẫn là sớm một chút mang hộ tin trở về thì tốt hơn.”

“Trước đó ta đã cho người mang thư tay của Hương nha đầu về, nhưng Lý gia vẫn chưa có ai đến. Nếu người báo tin, người nhà đến đây, cũng coi như xác nhận thân phận của người, lại càng giải quyết được nỗi lo lớn của chúng ta.”

“... Đương nhiên, tiền thuốc men cũng sẽ được thanh toán.”

“...”

“A, chuyện này, phải phải...”

Lão quản gia thấy Hồ Ma hành xử quang minh, nghĩ đến trước đó mình còn che che giấu giấu, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ.

Hồ Ma liếc nhìn ông ta, bỗng nhiên cười nói: “Ta vẫn thấy người lúc trước kiêu căng ngạo mạn nhìn thuận mắt hơn, như vậy ta mới có thể hung tác quyết tâm mặc kệ người.”

“Dù sao ta cũng đã gánh khoản tiền thuốc men cho tiểu thư nhà người rồi, cũng chẳng thiếu chút này, đi tìm người xem chân đi!”

“ ... ”

Nghe những lời này, lão quản gia càng thêm xấu hổ và hổ thẹn, hận không thể chui xuống đất.

Thực ra, Hồ Ma trước đây nhìn không sai, với tư cách là quản gia của Quý Động Tử Lý gia, ông ta luôn có sự đề phòng và không tin tưởng đối với những chương quỹ trong Huyết Thực Bang.

Đương nhiên, ông ta cũng biết Hồ Ma là ân nhân cứu mạng tiểu thư nhà mình, hơn nữa ngay ngày đầu tiên ông ta đã lên hỏi lang trung xem liệu tiểu thư có còn là xử nữ hay không.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, trong lòng ông ta đã vô cùng kích động.

Vốn dĩ trong xương cốt có vài phần kiêu ngạo của một quản gia đại hộ, nhưng sau mấy ngày tiếp xúc, sự kiêu ngạo này cuối cùng cũng tan biến, thay vào đó là sự xấu hổ mãnh liệt.

Không biết tại sao, nhìn vị tiểu chương quỹ này, lại không giống như tiểu chương quỹ của Huyết Thực Bang, mà có phong thái của người xuất thân từ gia đình quyền quý.

Hồ Ma lại không quan tâm lão quản gia đang nghĩ gì, nói quay về là quay về thật.

Không phải hẳn thật sự muốn bỏ mặc Hương nha đầu, ở đây có Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư giúp hẳn để mắt, mọi chuyện đều có thể nắm rõ.

Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến việc đưa thư cho Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, hai người có một số thứ cần phải bàn giao, cho nên cũng phải đợi hẳn quay về trang viên rồi mới nói, như vậy sẽ tốt hơn là ở trong thành đông người phức tạp này.

Vì vậy, hắn liền tỏ ra như một người ban ơn không cầu báo đáp, gánh khoản tiền thuốc men xong liền lên đường quay về trang viên.

Lão quản gia nhìn theo bóng hắn khuất dần, trong mắt đầy vẻ cảm kích. Ngũ Quỷ chường quỹ ngồi bên cạnh, tay cầm tẩu thuốc, cũng không nhịn được lắc đầu, thở dài: “Lão ca, tiểu thư nhà ngươi thật may mắn khi gặp được tiểu huynh đệ từ trong núi này đi ra.”

“Thời buổi này, người có tâm địa thuần thiện không nhiều lắm...”

“...”

Lão quản gia cũng chỉ biết gật đầu, trong lòng vô cùng cảm khái.

Hồ Ma đi đường mất ba bốn canh giờ, khi về đến trang viên thì trời đã gần tối.

Hắn thấy các hỏa kế đang luyện võ cùng Chu Đại Đồng trong sân, đèn lồng đỏ bên cạnh cũng đã được thắp sáng, chuẩn bị đi tuần đêm. Chu Đại Đồng hiện giờ đã đảm nhiệm chức vụ quản sự, xử lý mọi việc khá chu toàn.

Chương 456. Thất cô nãi nãi say rượu

Chương 456: Thất cô nãi nãi say rượu

Nhưng vừa nhìn thấy Hồ Ma, bọn họ lại lập tức trở về dáng vẻ trẻ con, ném cả đao xuống, vội vàng chạy đến vây quanh hỏi: “Hương nha đầu thế nào rồi?”

“Tình hình đã ổn định, nhưng cụ thể thế nào thì khó nói.”

Hồ Ma an ủi bọn họ một câu, rồi nói: “Đi đường cả ngày, ta còn chưa ăn gì, làm chút cơm cho ta ăn đi.”

“Được được, mau đi mời Oa Tử ca.”

Hương nha đầu bị bệnh, Lý Oa Tử vốn đã dưỡng thương hai tháng cũng buộc phải khỏe lại.

Trang viên có nhiều người như vậy, không thể không có ai nấu cơm.

Nhưng bây giờ y, ngày ngày xuống bếp, nhưng lại lười biếng khi nấu cơm cho bọn tiểu nhị, chỉ thích hầm gà và luộc trứng gà.

Ngay cả trong khoảng thời gian dưỡng thương trước đây, y cũng đã nằm trên giường đủ rồi, liền vội vàng nhảy xuống giường, xông vào bếp một trận bận rộn, liền mang theo hai con gà trống lớn, hoặc là bung một nồi đường đỏ trứng gà đi ra ngoài, có đôi khi, còn phải tiện tay mang theo hai bình rượu ra ngoài nữa!

Nhưng bọn tiểu nhị nào dám quản y, những tên hỏa kế khác lãng phí thức ăn trong trang sẽ bị răn đe.

Chỉ có Lý Oa Tử, muốn mua mấy con gà thì mua mấy con gà, muốn nấu bao nhiêu trứng gà đường đỏ thì nấu bấy nhiêu trứng gà đường đỏ, toàn bộ ghi vào sổ sách công.

Đương nhiên Oa Tử ca hiện tại thân phận khác biệt, nhưng vẫn vui vẻ nấu cơm cho Hồ Ma, chỉ một lát sau liền bưng tới một bát gà hầm, mấy cái bánh bao lớn, một đĩa rau xào.

Hồ Ma nhìn vào, trong bát gà chỉ còn một nửa, nghĩ là một nửa kia đã được mang ra ngoài để hiếu kính, nhưng việc này vốn dĩ là do chính hắn đồng ý, đương nhiên cũng không để ý, chỉ qua loa ăn vài miếng, rồi ngồi chờ.

Việc của Hương nha đầu, chỉ là chuyện nhỏ, làm được mỗi nhân tình này, đương nhiên có không ít chỗ tốt.

Nhưng cho dù không làm được, cũng chẳng mất mát gì.

Nhưng việc Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nhờ mình đi mang hộ thư, lại là một chuyện quan trọng, mình muốn tìm được phương pháp tấn giai của môn đạo Thủ Tuế Nhân, hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của nàng.

Chỉ là nghĩ đến sự thay đổi của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư trong thời gian qua, Hồ Ma trong lòng cũng tò mò: Rốt cuộc là lá thư gì, việc thuận tay mang đi, lại đáng giá để nàng cho mình thù lao hậu hĩnh như vậy?

Ngoài ra...

... Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư?

... Lúc trước Địa Qua Thiêu không xứng với cái danh hiệu này?

Địa Qua Thiêu không xứng với, vậy vị này Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư, lại nên là nhân vật như thế nào?

Minh Châu phủ thành là địa phương nhỏ, người ít, hiện tại người chuyển sinh có liên lạc với nhau cũng chỉ có bốn người

bọn họ, còn ở An Châu thành thì sao?

Đã có thể hình thành tổ chức người chuyển sinh, nhân số chắc hẳn rất nhiều a?

Nếu là có thể cùng bọn hắn giao hảo một chút, đối với việc mở rộng tầm mắt của mình, ngược lại cũng có trợ giúp cho mình.

Trong lòng đang yên lặng tính toán, hiển nhiên đã đến ban đêm, cũng không biết Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư tối hôm nay có thể tìm mình hay không, hoặc là nói hôm nay có phải tiểu sử quý đưa tới thư cho mình hay không.

Vừa thấp ngọn đèn trên bàn, vừa xem sách vừa chờ, liền thấy đột nhiên ở bên ngoài viện, có một thân ảnh cong vẹo trên đầu đội một cái mũ cực lớn đi vào.

Nó chỉ có cao hơn một thước, hai chân đi đường, nhìn thấy là bộ dáng của tiểu nhân.

Chưa bước vào cửa, đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc. Khi đến gần, vừa ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy dưới mũ là một đôi mắt tròn xoe, vài sợi râu dài, nghiêng đầu cười hì hì, miệng bỗng nhiên nói ra lời:

“Tiểu chương quỹ, ngươi nhìn ta giống người không?”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma vừa thấy nó đi vào, liền nhìn ra đây chắc chắn không phải người, suýt chút nữa đã động thủ.

Vừa nghe nó nói, giọng hơi lạ, nhưng ngữ khí và cách nói chuyện lại vô cùng quen thuộc, trong lòng đột nhiên hoảng hốt.

“Phong Chính?”

Lần trước Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nhắc đến một lần, mình cũng lưu ý, dò hỏi vài lần.

Đối với phương pháp Phong Chính này, đã có chút hiểu biết.

Cái gọi là Phong Chính, chính là yêu tà tinh quái này, ăn khói lửa nhân gian, dần dần có pháp lực, nhưng đây còn chưa gọi là đạo hạnh, cần phải vượt qua một cửa ải, mới có thể xem như đã bước vào con đường tu luyện, mà cửa ải này, chính là quá trình đặc biệt dành cho yêu tà tinh quái: Phong Chính.

Con này đến đây, uống rượu say khướt, lão đảo đi lại, cũng là lần đầu tiên trực tiếp đối mặt với Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma vẫn là lập tức liền nghe ra, đây là thất cô nãi nãi a...

Gia đình bọn họ, trước đây khi Thanh Y náo loạn, vì không thể trốn thoát nên đã mượn thân xác của Lý Oa Tử để giúp đỡ người dân xung quanh trừ tà, công lao cũng tương đương với những Tẩu Quỷ Nhân từ nơi khác đến trợ giúp.

Mà Tẩu Quỷ Nhân sau khi làm xong việc thì rời đi, còn gia đình bọn họ vẫn ở lại đây. Vì nổi tiếng trong lúc náo loạn, bọn họ cũng được người dân xung quanh thờ cúng, bắt đầu coi bọn họ là tiên.

Chẳng lẽ chính vì hương hỏa này mà Thất cô nãi nãi lại tăng tiến đạo hạnh, đến lúc Phong Chính?

Nhưng ngươi...

... Đây chẳng phải là hồ đồ sao?

Chúng ta có giao tình, nhưng ngươi cũng nên để Lý Oa Tử đến chào hỏi trước, để ta chuẩn bị chứ...

Phong Chính chi pháp vô cùng hung hiểm.

Nếu ta nói “giống”, nó sẽ vượt qua được ngưỡng cửa này, nhưng nếu ta lỡ nói “không giống”, đạo hạnh của nó cũng sẽ bị hủy hoại!

Vậy mà nó, lại không chào hỏi một tiếng, còn thừa lúc uống say, không biết từ đâu lấy trộm một cái mũ, còn nghênh nagn chạy đến trang viên của ta để đòi Phong Chính, người uống say rồi sao?

... Hình như nó thật sự uống say rồi.

Hồ Ma cũng không thể không thừa nhận, đây quả thật rất phù hợp với tính cách bừa bãi của gia đình bọn họ!

Không thể nói không giống, nói ra sẽ hủy hoại đạo hạnh của nó.

Nhưng bản thân hẳn đối với Phong Chính còn chưa hiểu rõ, nói nó giống, lại không biết sẽ gánh lấy nhân quả gì.

Hồ Ma nhất thời có chút căng thẳng, ngồi trên sảnh đường, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của nó, thành thật nói: “Thất cô nãi nãi, ta biết là ngươi, ngươi giúp đỡ bá tánh, được hưởng hương hỏa, là người tốt.”

“Nhưng chuyện ngươi hỏi quá quan trọng, ta cần phải suy nghĩ. Ngươi đợi thêm hai tháng nữa, quay lại đây hỏi ta câu hỏi này, ngươi thấy có được không?”

“...”

Tim hắn như treo lên cổ họng.

Nếu nó nói không được, bây giờ phải trả lời, vậy thì phiền phức rồi.

Nào ngờ, đang lo lắng, Thất cô nãi nãi lại gãi gãi đầu, tháo mũ xuống, nói: “Cũng được!”

Nói xong liền quay người bỏ đi.

“?”

Hồ Ma nhìn mà ngó người, đây chính là chuyện quan trọng nhất trong tu hành của người đây, có thể tôn trọng nó hơn một chút được không?

Chương 457. Mèo đưa thư

Chương 457: Mèo đưa thư

Thật là một hạt gạo nuôi trăm loại người...

Ngươi xem, có tà tu vì đạo hạnh mà phải tranh giành mỗ huyết thực với người khác, phải biết sưởi ấm giường, phải đấu tay đôi với đại tà tu như ác quỷ Thanh Y, phải bồi dưỡng thể lực của mình, phải tiến cống cho người ở trên.

Tiến cống nhiều năm như vậy, muốn ngoi lên đầu, còn phải đấu pháp với người khác để giành lấy Hương Hỏa Lệnh, giành được Hương Hỏa Lệnh còn tưởng rằng mình đã thành công, kết quả phát hiện ra mình càng phải kẹp đuôi làm người...

... Làm quý.

Nhưng thật không ngờ, lại có kẻ ngang ngược hống hách, sống như côn đồ, ngay cả việc trọng đại như xin Phong Chính cũng say khướt mà đến?

Hồ Ma tiễn Thất cô nãi nãi rời đi, lòng cũng có chút bất lực.

May mắn là Thất cô nãi nãi tính tình rộng lượng, khi hắc đề nghị hai tháng sau hắc đến hỏi, nó cũng đồng ý.

Việc này cũng cho hắc thêm chút thời gian để tìm hiểu về Phong Chính chi pháp này, nếu có thể, đến lúc đó hắc sẽ giúp nó.

Dù sao cũng là hàng xóm tốt, hơn nữa hiện tại Lý Oa Tử và bọn họ quan hệ không tầm thường, hai nhà nói ra cũng coi như là thông gia.

Đương nhiên, về Phong Chính chi pháp, hấn vẫn phải học hỏi Tẩu Quỷ Nhân.

Không phải nói Phong Chính nhất định là thuộc môn đạo của Tẩu Quỷ Nhân, chủ yếu là Tẩu Quỷ Nhân am hiểu nhiều thứ tạp nham, sinh ra từ tầng lớp dưới đáy, đi khắp các thôn trại, chuyện kỳ quái gì cũng phải tiếp xúc một chút, cho nên Tẩu Quỷ Nhân càng ở tầng lớp dưới đáy thì càng biết nhiều phương pháp kỳ quái.

Nhưng hấn thật sự muốn học, nhưng Tẩu Quỷ Nhân dù sao cũng là một môn đạo, hấn phải bắt đầu học từ đâu đây?

Đang suy nghĩ trong lòng, không biết từ lúc nào, hấn bỗng nhiên cảm thấy có gì đó khác thường, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên ngoài ngưỡng cửa, không biết từ lúc nào đã có thêm một con mèo.

Con mèo toàn thân tuyết trắng, bốn móng vuốt đen nhánh, cái đuôi dài cuộn tròn dưới mông, trong miệng ngậm một phong thư, hai con mắt màu hổ phách đang nhìn chăm chăm vào hấn ở trong phòng, dáng vẻ kiêu ngạo, lại mang theo vài phần tà khí.

Hấn cũng đã trở thành Thủ Tuế Nhân tu luyện thành ngũ tạng, vậy mà lại không biết nó đến từ lúc nào?

Tiểu Hồng Tường dường như đã nhận ra, đang ngồi xổm cách nó khoảng một trượng, nhìn chăm chăm vào nó với vẻ cảnh giác.

Nhưng nếu là tà tu khác, ví dụ như tiểu quỷ què chân, Hồng Tường tử đã xông lên đánh rồi.

Bây giờ lại chỉ nhìn chăm chăm, vẻ mặt cảnh giác, vẫn chưa ra tay.

Hồ Ma trong lòng cũng hơi kinh ngạc, sau đó nhìn con mèo, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Đến từ Thảo Tâm Đường?”

Tối nay, hắn vốn đang đợi thư của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, hơn nữa nhìn con mèo này, lờ mờ chính là con mèo mà Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nuôi.

Đương nhiên, trong thế giới này, chỗ nào cũng phải cẩn thận, cho nên dù là hỏi, cũng chỉ có thể hỏi ba chữ Thảo Tâm Đường, mà không thể gọi thẳng danh hiệu của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư.

Con mèo vẫn nhìn chăm chăm Hồ Ma, từ từ đặt phong thư trong miệng xuống.

Nó còn đưa móng vuốt ra, đẩy nhẹ vào bên trong, đẩy phong thư vào trong cửa.

Sau đó, nó lại gật đầu với hắn một cách rất nhân tính, rồi mới quay người, nhanh chóng chạy vào trong bóng đêm.

“Thật sự là?”

Hồ Ma cũng ngạc nhiên, vội vàng nhặt phong thư dưới đất lên, chỉ thấy trên phong bì không có chữ, chỉ là một mảnh trắng.

Nắm trong tay, trên đó có mùi hương thảo mộc thoang thoang, giống như mùi của Thảo Tâm Đường.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen kịt bên ngoài, hắn có chút kinh ngạc: “Thật sự là Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư gửi tới...”

“Chỉ là, người khác đưa thư đều dùng tiểu quỳ, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lại phái một con mèo?”

“Đạo hạnh của người ta cao rồi, thật là tùy hứng!”

“...”

Hồ Ma vội vàng quay về bàn, cẩn thận xem lá thư, thấy trên đó niêm phong rất kỹ, một khi mở ra sẽ có dấu vết. Hắn

soi lên ngọn đèn dầu trên bàn, cũng không nhìn rõ chữ viết bên trong.

Hắn đành cất kỹ phong thư này trước, lại an ủi Tiểu Hồng Tường một câu, rồi mới đóng cửa, nằm lên giường, lặng lẽ vận công, sau đó rất nhanh liền mơ màng đi đến linh miếu bản mệnh của mình.

“Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư...”

“Ta đang đợi ngươi.”

“...”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư quả nhiên đã ở đó đợi hắn, thản nhiên nói: “Ngươi đã nhận được thư?”

“Đừng có lên xem, nếu tự ý mở ra, ta sẽ biết.”

“...”

“A?”

Hồ Ma vội vàng nói: “Làm sao có thể, ta vừa lấy được đã cất đi rồi, tuyệt đối không có lên xem...”

“Vậy thì tốt.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Thư cứ để ở chỗ ngươi, chúng ta cũng không cần liên lạc ở hiện thực nữa.”

“Ta nghĩ, ngươi sẽ sớm lên đường.”

“...”

Hồ Ma thở dài một hơi, nói: “Quả nhiên cần ta hộ tống nàng ấy quay về?”

Đối với chuyện này, kỳ thực hắn đã sớm đoán được.

Thân phận của Hương nha đầu không tầm thường, điều này có thể khẳng định, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư có thể nhìn ra được.

Hơn nữa, so với thân phận, e rằng chuyện trên người nàng ấy càng không tầm thường. Nghĩ lại trước đây, hắn vừa mới đưa thư qua, nàng ấy đã xảy ra chuyện, người nhà lại không có phản ứng gì, bản thân đã lộ ra sự kỳ quái.

Chương 458. Bàn bạc

Chương 458: Bàn bạc

Nếu lại đưa thư qua, ít nhất cũng phải mất một tháng mới đến, người nhà có thể thuận lợi đến đây hay không còn chưa biết, hơn nữa, Hương nha đầu hiện tại sinh hồn không có ở đây, thân thể toàn dựa vào Kim Văn cao chống đỡ, có thể chịu đựng thêm một tháng nữa hay không cũng khó nói.

Cho nên, ngay từ đầu Hồ Ma đã hiểu, thay vì đợi người nhà nàng ấy đến đón, chi bằng trực tiếp đưa nàng ấy về sẽ đáng tin cậy hơn.

Đương nhiên, chuyện này hẳn không thể nói ra, phải đợi quản gia nhà nàng ấy đến đề nghị.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói: “Chúng ta đã giúp nha đầu kia ổn định tình hình, từ bây giờ trở đi, tiểu nha đầu kia cứ đợi thêm một khắc, đều là đang đốt tiền.”

“Vị lão quản gia kia nhìn có vẻ cũng đang băn khoăn, ông ta biết nhiều chuyện hơn chúng ta, tự nhiên hiểu rõ, thay vì ở đây cố thủ, chi bằng đưa người về sẽ tốt hơn. Nhưng nếu đưa về, với thân thể của ông ta, lặn lội đường xa, lại còn mang theo một người, e rằng không chịu nổi.”

Hồ Ma khẽ dừng lại, nói: “Vạn nhất ông ta tìm đến tiêu cục thì sao?”

“Tiêu cục?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thân nhiên nói: “Người trong tiêu cục, phần lớn là dân giang hồ, biết vài chiêu võ nghệ là cùng.”

“Nếu thật sự là loại tiêu cực chuyên áp tải châu báu, có khả năng có cao thủ trong nghề tọa trấn, nhưng những người chạy tiêu cực này, bản lĩnh sao có thể sánh bằng chương quỹ của Huyết Thực Bang?”

“Hừ, Huyết Thực Bang tuy không được người ta ưa chuộng, nhưng bản lĩnh lại là thật sự.”

“Dù sao các ngươi quanh năm tranh giành mỏ huyết thực, giao thiệp với đủ loại người, cho dù là bản lĩnh hay là sự từng trải, đều không thể coi thường.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng có chút bất đắc dĩ, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng đã thân quen với hắn rồi, chẳng lẽ không nghĩ đến thể diện của hắn sao...

Cũng không nghĩ xem, hắn là một thiếu niên xuất thân từ trong thôn, khó khăn lắm mới có được một chỗ đứng trong Huyết Thực Bang, thể diện biết bao nhiêu, kết quả bây giờ lại bị các ngươi nói như thể hắn là kẻ không ra gì...

Hắn không sao, chỉ là thay nương nương nhà hắn cảm thấy không phục!

Chỉ có thể an ủi bản thân, thôi thì thôi, mặc kệ những người này nói gì, quay về thôn, dựa vào thân phận chương quỹ này, hắn vẫn có thể ngồi ghế đầu...

Sau khi tự an ủi bản thân xong, Hồ Ma liền cười nói: “Nếu vậy thì tốt nhất, ta sẽ đích thân hộ tống Hương nha đầu quay về, một là để bảo đảm an toàn cho nha đầu kia, hai là giúp Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư chạy chuyến này, đưa phong thư này qua.”

Lợi ích lớn nhất là làm lớn thêm ân tình này, nhưng mọi người đều hiểu rõ trong lòng, không cần phải nói ra.

“Kế hoạch dù chu toàn đến đâu, cũng phải cẩn thận thêm.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thản nhiên nói: “Chuyện trên đường ta cũng không nhắc nhở người, đến nơi rồi, cũng nhớ đi đưa thư trước, chào hỏi tổ chức người chuyển sinh ở đó, rồi mới đến Lý gia.”

“Bất kể Lý gia có bấy hay không, có bấy gì, tin tức của bọn họ linh thông, cũng sẽ nhắc nhở người trước.”

“...”

Sau cuộc trò chuyện này, Hồ Ma mới yên tâm, lại nói thêm một số chi tiết, rồi hai người cùng thoát ra, ngủ một giấc thật sâu.

Đến khi tỉnh dậy, hấn bắt đầu cố ý vô tình sắp xếp mọi việc.

Hành lý, lộ trình, chuẩn bị cần thiết để đưa người đi, hấn đều suy nghĩ kỹ càng trong lòng, chỉ là chưa nói ra.

Đến buổi chiều, hấn ra khỏi nội viện, kiểm tra từng việc mà các hỏa kế đang làm, tiền lương trong trang viên, sắp xếp tuần đêm, thậm chí cả việc mấy ngày nay đi đổi lương thực ở các thôn xung quanh, hấn đều quan tâm, tóm lại là tỏ ra mình rất bận rộn.

Quả nhiên, đến tối, hấn vừa đánh xe lừa, từ Hoàng Cầu thôn đổi đậu về, liền nhìn thấy trong trang viên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc đang lo lắng.

Chính là quản gia nhà Hương nha đầu, đang bung bát lớn, ngồi xồm ở cửa phòng bếp ăn cơm.

Trước đây, vị quản gia này tuy sa sút, nhưng trước mặt người của Huyết Thực Bang, luôn có một khí phách khiến người ta không thoải mái, bây giờ không biết có phải đã phá công hay không, mà lại hòa nhập với mọi người.

Nhìn bát cơm kia hẳn là Lý Oa Tử đưa cho, bên trong chỉ có rau xanh và đậu phụ, ông ta cũng ăn ngấu nghiến, thỉnh thoảng còn ăn cả tép tỏi.

Tuy nhiên, rõ ràng là ông ta đang có tâm sự, vừa ăn vừa nhìn ra ngoài trang viên, vừa nhìn thấy Hồ Ma quay về, liền vội vàng buông bát xuống, vội vã chạy đến, gọi một tiếng “ân nhân”, rồi quỳ xuống dập đầu.

Hồ Ma vội vàng nhảy xuống xe, tránh khỏi cái dập đầu này, nói: “Đây là làm gì?”

Vừa nói vừa đỡ lão quản gia dậy, trên mặt đầy vẻ cảnh giác: “Lão tiên sinh, ta đã gánh cả tiền thuốc men cho các người rồi, làm không tốt ta sẽ mất cả chức chương quỹ, người mà còn đến tìm ta đòi thứ gì nữa, vậy ta thật sự không còn gì cả...”

“...”

Lão quản gia sững người một lúc, bị sự cảnh giác của Hồ Ma làm cho có chút xấu hổ.

Nhưng sau khi sững người, ông ta vẫn khóc lóc cầu xin: “Không cần bạc, ta đến, ta đến chỉ là để...”

“... Xin ân nhân phát thiện tâm, giúp người giúp đến cùng, đi cùng lão phu, hộ... hộ tổng tiểu thư nhà chúng ta về An Châu!”

“...”

“Hít...”

Hồ Ma lập tức hít một hơi khí lạnh, nói với lão quản gia: “Lão tiên sinh chẳng lẽ đang nói đùa với ta sao?”

“Từ Minh Châu đến An Châu, đường xá xa xôi, ta làm sao đi được?”

“... Trang viên của ta còn một đồng việc!”

“...”

“Ta...”

Nghe ra ý từ chối của Hồ Ma, lão quản gia cũng lộ vẻ khó xử, nhưng ông ta đã đến đây, tức là đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

Cẩn rằng một cái, ông ta nói với Hồ Ma: “Ân nhân, xin hãy mượn một bước để nói chuyện, ta nghĩ, có một số lời quan trọng, ta không thể giấu ngài nữa...”

Chương 459. Nhờ vả

Chương 459: Nhờ vả

“Có chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy lão quản gia đột nhiên chạy đến, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, ngay cả Lý Oa Tử cũng không đành lòng, nể tình ông ta ít nhiều cũng là người nhà của Hương nha đầu, nên đã làm cho ông ta chút đồ ăn.

Nhưng chưa ăn xong một bát cơm, người này vừa nhìn thấy Mặt đỏ ca, liền đập đầu khóc lóc, lại còn vào nội viện nói chuyện, trong lòng mọi người đều có chút tò mò, không biết đang nói chuyện gì.

“Chưởng quỹ, xin hãy nghe lão phu nói.”

Lão quản gia cùng Hồ Ma đi vào nội viện, lúc này mới lộ vẻ khó xử, hạ thấp giọng nói: “Lão phu có một số lời vẫn chưa nói thẳng, e rằng đã khiến người ta chán ghét, nhưng xin chưởng quỹ hãy lượng thứ, dù sao lão phu cũng chỉ là một...”

“... Quản gia!”

“Có rất nhiều chuyện liên quan đến chủ nhà, lão phu biết được, cũng không thể nói ra, nếu chỉ là đoán mò, càng nghĩ càng thấy bất kính với chủ nhà.”

“...”

Nghe ông ta nói như vậy, Hồ Ma mới ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, nói: “Lão tiên sinh có thể nói những lời này, quả thật là thẳng thắn, nhưng người kéo ta vào đây, chỉ là để nói những điều này?”

“Đương nhiên là không...”

Lão quản gia thở dài một hơi, nói: “Điều ta muốn nói với chương quỹ là, tiểu thư đương nhiên là tiểu thư độc nhất vô nhị của Quý Động Tử Lý gia, nhưng tình hình của Lý gia lại phức tạp hơn nhiều so với những gì người ngoài có thể tưởng tượng.”

“Lý gia đời đời trấn giữ Quý Động, trách nhiệm trọng đại, nhưng cũng đã định trước là người Lý gia không thể dành quá nhiều tâm sức vào chuyện thế tục.”

“Lão gia nhà chúng ta là người thiện tâm, cũng rất thương tiểu thư, nhưng mà...”

Ông ta nói đến đây, liền khẽ dừng lại, nét mặt lộ rõ vẻ sầu lo, thấp giọng nói: “Nhưng lão phu cũng đã sống đến từng tuổi này, có một số chuyện, chẳng lẽ còn không nhìn ra được sao?”

“Năm đó lão gia tin tưởng ta, để ta trông nom tiểu thư, là vì lão phu xuất thân từ Bát Hí môn, mắt tinh tay nhanh, làm việc chu toàn. Thế nhưng năm đó, ngay trước mắt lão phu, lại có người bắt cóc tiểu thư đi mất...”

“Càng không cần phải nói đến bây giờ, tiểu thư là người của Quý Động Tử Lý gia, trời sinh đã biết xuất hôn, lại có Âm Diệp hộ thể, vậy mà cũng bị người ta câu mất hôn phách, không thể quay về thân xác...”

“...”

Nghe ông ta nói, Hồ Ma cũng nghiêm mặt, nuóng mày, nói: “Cho nên người cho rằng, chuyện tiểu thư nhà người bị lạc mất...”

Lão quản gia gật đầu mạnh: “Nhất định có uẩn khúc, thậm chí...”

“... Chính là do một số người có liên quan đến Lý gia làm!”

“...”

Hồ Ma đã sớm đoán được những điều này, bây giờ cũng chỉ gật đầu chậm rãi: “Như vậy xem ra, lá thư ta gửi đi lúc trước, Lý gia kỳ thực đã nhận được?”

Lão quản gia gật đầu mạnh, nói: “Thư hẳn là đã đến.”

“Chỉ là, người nhận được nhất định không phải là lão gia.”

“... Haiz, với tư cách là lão gia của Quỷ Động Tử Lý gia, ông ấy phải canh giữ Quỷ Động, quản lý Tam Cốc, chuyện thể tục bên ngoài có người khác xử lý, loại thư từ bên ngoài gửi vào này, muốn đến tay lão gia, phải qua mấy lần tay mới được!”

“...”

“Lão già này nguyên ý nói những điều này với ta, xem ra thật sự có thành ý.”

Hồ Ma gật đầu chậm rãi, biết lão quản gia này coi như đã giao phó hết, liền trầm ngâm nói: “Cho nên người mới cảm thấy, thay vì lại đưa thư về, rước thêm phiền phức, chi bằng trực tiếp đưa người về?”

Lão quản gia thở dài một hơi, nói: “Nếu thật sự có người tính kế lão phu, để người ta bắt cóc tiểu thư từ tay ta, lại sau khi nhận được phong thư này, lập tức sử dụng thủ đoạn âm hiểm, khiến tiểu thư không thể quay về thân xác, vậy thì có thể thấy những kẻ này tâm địa thật sự rất độc ác...”

“Tiểu thư có thể gặp được người tốt bụng như chương quỹ, bảo toàn được tính mạng, lại không bị tổn hại thanh danh, đây là tiểu thư phúc lớn mạng lớn...”

“Nói thật, lần này tìm được tiểu thư, lão phu trong lòng vừa mừng vừa sợ, mừng là có kinh vô hiểm, sợ là, lần này tiểu thư may mắn, vậy lần sau thì sao?”

“Thay vì lại đưa thư về, đợi không biết người nào đến, chỉ bằng trực tiếp đưa tiểu thư về.”

“Bất kể là kẻ nào đang giở trò xấu, dù sao chỉ cần gặp được lão gia, coi như tiểu thư đã vượt qua kiếp nạn này, chỉ cần lão gia ra tay, những kẻ tiểu nhân lén lút giở trò kia, có một người thì tính một người, đều phải đi lấp Quỷ Động!”

“...”

Lão quản gia liên tục gật đầu, Hồ Ma lại cau mày nói: “Vậy tại sao không trực tiếp tìm tiêu cục?”

“Tiêu cục...”

Lão quản gia cười khỏ nói: “Thứ nhất, bản lĩnh của bọn họ, ngay cả lão phu cũng không coi trọng lắm...”

“Thứ hai, nói thật, lão phu bây giờ cũng đang nghi thần nghi quỷ, không biết là ai muốn hại tiểu thư nhà ta, cho nên tất cả bạn bè cũ, đều không dám tìm, tin tức cũng không dám để lộ ra ngoài, bây giờ ngoài chương quỹ, ta lại không biết nên tin ai...”

“...”

Nói đến đây, Hồ Ma cảm thấy đã đến lúc rồi.

Nhưng hắn vẫn tỏ ra có chút do dự, thờ dài nói: “Ý của lão tiên sinh, ta đã hiểu.”

“Chỉ là, haiz...”

“Ta vốn chỉ là tiện tay cứu người, sao bây giờ lại...”

“...”

Nhìn thấy dáng vẻ khó xử của Hồ Ma, lão quản gia cũng có chút áy náy trong lòng.

Ông ta im lặng một lúc lâu, mới đột nhiên hạ quyết tâm, đứng dậy, đưa một vật cho Hồ Ma, nói: “Chưởng quỹ xin hãy xem.”

Hồ Ma có chút bất ngờ, cúi đầu nhìn, thì nhìn thấy trong tay ông ta đang cầm một đồng tiền đồng dính máu.

Hắn hơi do dự, nói: “Đây là...”

“Đồng tiền thay mạng.”

Chương 460. Sắp xếp

Chương 460: Sắp xếp

Lão quản gia dường như đã hạ quyết tâm nào đó, thấp giọng nói: “Bí pháp của Quỷ Động Tử Lý gia tinh thâm, người ngoài khó có thể tưởng tượng, hơn nữa luôn xử sự khoan hậu, đối đãi với người cực kỳ thành thật.”

“Đồng tiền này, kỳ thực là lão gia ban thưởng cho ta sau khi ta vào Lý gia làm nô bộc.”

“Lão phu cũng biết, liên tục làm phỉn ân nhân, thật sự là quá đáng, nếu không lấy ra thành ý, e rằng quá mức ép buộc, cho nên lão phu vẫn lấy đồng tiền này ra khỏi người, một là để xác định thân phận của lão phu, hai là...”

“...”

Ông ta cắn răng, nói: “Có đồng tiền này, bất kể gặp phải hình hồn, hại thủ, hay tà tu đoạt mạng, đều có thể thay chết một lần.”

“Nói trắng ra, đây là tiền bán mạng của lão phu khi vào Lý phủ.”

“Ở Thảo Tâm Đường ta không thể lấy ra, bởi vì người của Tư Mệnh môn đạo, ghét nhất loại đồ vật này, nhưng bây giờ đối mặt với ân nhân, ta sẽ không giấu giếm nữa.”

“Bất kể chương quỹ có đồng ý giúp đỡ hay không, đồng tiền này, ta đều đặt ở đây, coi như là vật thế chấp.”

“...”

“Người...”

Hồ Ma nhìn đồng tiền kia, có chút kinh ngạc.

Lão quản gia cũng thật sự sốt ruột, cho dù không lấy đồ vật ra, chỉ cần nói thêm vài câu, hẳn cũng đã đồng ý rồi...

“Thôi thôi.”

Hồ Ma khoát tay, thở dài nói: “Lão tiên sinh hãy cất đi.”

“Nói thật, hôm đó ta thay các người gánh khoản tiền thuốc men, trong lòng vẫn luôn thấp thỏm bất an. Lão tiên sinh nói hay như vậy, nhưng vạn nhất các người xảy ra chuyện gì, tiền đồ của ta cũng bị các người chôn vùi.”

“Cho nên, người nói muốn đưa Hương nha đầu về nhà, tuy chuyện này gian nan, nhưng đối với ta mà nói, chỉ bằng đi theo xem thử, trong lòng phần thấp thỏm này, ít nhiều cũng tốt hơn là ngồi chờ.”

“Nhưng từ Minh Châu đến An Châu, đây không phải là quãng đường ngắn.”

“Hành trình của chúng ta, e rằng cũng sẽ không quá thuận lợi, cho nên, nếu muốn lên đường, người cũng phải đồng ý với ta mấy điều kiện.”

“...”

Lão quản gia nghe Hồ Ma nói, đã kích động đến mức mặt mày hớn hở, liên tục nói: “Ân nhân cứ việc phân phó.”

Hồ Ma suy nghĩ một lúc, nói: “Điều thứ nhất, ta có thể đưa người về, nhưng người nghi thần nghi quỷ, ta cũng nghi quỷ nghi thần, người không tin tưởng người khác, ta còn có chút không tin tưởng người...”

“Cho nên, trên đường đi, đi đứng nghỉ ngơi, mọi việc lớn nhỏ, đều phải nghe theo ta.”

“...”

Lão quản gia lập tức gật đầu, lúc này, ngược lại là Hồ Ma càng do dự, càng cẩn thận, ông ta càng tin tưởng Hồ Ma không liên quan đến chuyện này.

“Thứ hai...”

Hồ Ma nói: “Nếu có vấn đề gì, ta hỏi người về chuyện của Lý gia, đặc biệt là những chuyện liên quan đến ân oán này, người không thể giấu giếm nữa, nếu không gặp phải phiền phức, chúng ta đều không biết phiền phức từ đâu mà đến.”

Lão quản gia hơi sửng người, cũng gật đầu, nói: “Được, tất cả đều là vì sự an nguy của tiểu thư, ta có nói ra một số điều không nên nói, nghĩ đến lão gia cũng sẽ không trách tội.”

Hồ Ma gật đầu, lại nói: “Thứ ba, ta đưa Hương nha đầu về An Châu không sao, nhưng trên đường đi phải ẩn danh, tuyệt đối không được phô trương, thậm chí ta thấy... Hay là, để tránh phiền phức, cứ để Hương nha đầu ngủ trong quan tài đi?”

“Đừng lo lắng, dù sao hiện tại nàng ấy cũng không ăn không uống, cũng không cử động, ngủ trong quan tài, chuẩn bị sẵn lỗ thông khí, còn chúng ta thì giả làm người đưa tang, đưa thi thể về quê, chẳng phải càng thuận tiện hơn sao?”

“...”

“A?”

Lúc này lão quản gia lại giật mình, nhưng nghe Hồ Ma giải thích cặn kẽ, cũng là thoải mái.

Kỳ thực ông ta xuất thân từ Bát Hí môn, kinh nghiệm giang hồ không ít, sao lại không biết đây mới là an toàn?

Chỉ là ông ta là quản gia, chuyện như vậy, người khác có thể đề nghị, ông ta lại không thể đề nghị.

Thấy lão quản gia đồng ý với tất cả các điều kiện mà mình đưa ra, Hồ Ma mới hơi yên tâm, lại lên kế hoạch tỉ mỉ.

Ngày hôm đó, hắc giữ lão quản gia ở lại trang viên nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau, phái Chu Đại Đồng và Triệu Trụ đi cùng ông ta đến Thảo Tâm Đường trong thành, đón Hương nha đầu về.

Tiếp theo, hắc lại sắp xếp Chu Lương đi vào thành tìm loa mã hành, sau đó đến tiêu cục, chi tiền để họ vẽ riêng một bản đồ, ghi rõ nơi nào an toàn, nơi nào nguy hiểm, nên đi đường nào, nên nghỉ ngơi ở đâu, đầy đủ mọi thứ.

Kế tiếp, hắc đến trấn trên mua một chiếc quan tài sẵn có để Hương nha đầu nằm.

Tuy nhiên, sự chuẩn bị cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, chính là:

Mời Tẩu Quỷ Nhân!

Làm việc phải cho trọn vẹn, muốn “đưa người về quê”, sao có thể không mời Tẩu Quỷ Nhân đi theo?

Từ Minh Châu Phủ đến An Châu Linh Thọ Phủ, đường xá không hề gần.

Đi theo quan đạo đến Côn Châu, qua sông Sa Tử, sau đó đi theo con đường cổ Bình Nam, qua Đông Xương, Vệ Khánh, Hoài Đức mới đến An Châu, đưa tin cho tổ chức người chuyên sinh, sau đó đến Đại Đầu Thạch Nhai ở Linh Thọ Phủ...

Ngay cả khi không chậm trễ trên đường, e rằng cũng phải mất hơn một tháng, cộng thêm thời buổi loạn lạc, không biết sẽ gặp phải bao nhiêu chuyện.

Kinh nghiệm và tầm nhìn của Tẩu Quỷ Nhân sẽ giúp ích rất nhiều trong việc xử lý những tình huống này.

Hơn nữa, nếu muốn thực sự học được bản lĩnh trong sách Trần Tuế, trước tiên phải học hỏi từ Tẩu Quỷ Nhân, mời một Tẩu Quỷ Nhân đi theo, trên đường chỉ cần tinh mắt một chút, miệng lưỡi lanh lợi một chút, chẳng phải là có thể học được những bản lĩnh cần thiết?

Gia tộc họ Hồ vốn là tổ tiên của Tẩu Quỷ Nhân, vậy thì việc học lỏm chút ít của tổ tiên của mình cũng không phải là vi phạm quy tắc, đúng không?

Chương 461. Triệu lão hán

Chương 461: Triệu lão hán

Vì muốn mời Tẩu Quỷ Nhân, Hồ Ma cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, nên mời ai!

Điều đầu tiên, đương nhiên phải là người có bản lĩnh lớn.

Bản lĩnh của môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, hẳn không nói là học hết, ít nhất cũng phải hiểu rõ, mới có thể tiến thêm một bước nghiên cứu Trần Tuế Thư, cho nên Tẩu Quỷ Nhân này tương đương với lão sư phụ đạo .

Thứ hai, phải là người có tính tình tốt.

Hẳn là học lén, chứ không phải báỉ sư, vạn nhất học được cái gì không tốt, đắc tội với người ta, vậy thì bù không được mất.

Chuyện báỉ sư Hồ Ma cũng đã từng nghĩ đến, nhưng thao tác quá phiền phức, hẳn hiện giờ là chương quỹ của Huyết Thực Bang, lại là Thủ Tuế Nhân ngũ tạng, rất khó nhảy qua một môn đạo khác, lại đi báỉ sư phụ của một môn đạo khác, quy củ của hai bên quá khác biệt, khó có thể chu toàn hết.

Thật sự muốn báỉ sư, không biết phải lãng phí bao nhiêu thời gian.

Đương nhiên, ngoài bản lĩnh lớn, tính tình tốt, quan trọng nhất còn phải là người thiện tâm, không có nhiều mưu mô, nếu không ba phần thật bảy phần giả lừa gạt hẳn, không biết lúc nào sẽ chôn bom.

Với mấy tiêu chuẩn này, hẳn lần lượt nghĩ đến mấy Tẩu Quỷ Nhân mà mình nhớ trong đầu. Lúc trước khi ác quỷ

Thanh Y náo loạn, không ít Tẩu Quỷ Nhân đến giúp đỡ, tuy thời gian gấp gáp, mọi người cũng chỉ là quen biết sơ sơ, không nói chuyện nhiều, nhưng cũng để lại ấn tượng cho nhau.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn nhớ đến lão hán dắt theo một con trâu già, trên lưng trâu có một đứa trẻ, nhớ là ông ta họ Triệu, sống ở Triệu gia phố.

Vì vậy, trước khi lên đường, Hồ Ma đã tranh thủ thời gian đến đó một chuyến. Lão hán này đang nhô cổ ngoài ruộng, bị người ta gọi về, vừa nhìn thấy Hồ Ma, liền sững người một lúc: “Tiểu chương quỹ thích bắt bẻ người khác lại đến...”

Hồ Ma vội vàng tiến lên, cười nói: “Không phải bắt bẻ, chỉ là tò mò một chút thôi!”

“Lão tiên sinh, lần này ta có việc muốn nhờ người giúp đỡ.”

“...”

Triệu lão hán lập tức lộ vẻ cảnh giác: “Chỗ các người lại có tà ma náo loạn sao?”

“Không phải...”

Hồ Ma vội vàng cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói: “Lần này là có một người bạn của ta, không may qua đời, cần phải đưa linh cữu về quê nhà nàng ấy ở An Châu Linh Thọ phủ.”

“Ta nhớ trước đây nghe người ta nói, lão tiên sinh rất am hiểu phù linh, cho nên mới vội vàng tìm đến...”

“Phù linh?”

Triệu lão hán có chút bất ngờ, nói: “Sự tình phù linh mà các người còn cần tìm ta?”

“Người là chương quỹ của Huyết Thực Bang, bản lĩnh cao cường, có người ra tay, sơn tặc thủy phi nào dám trêu chọc các

ngươi?”

“...”

Hồ Ma vội vàng cười nói: “Sơn tặc thủy phỉ ta không sợ, nhưng quy củ trên đường đi ta lại không hiểu, vị kia là bạn của ta, tuy người đã mất, nhưng cũng phải để nàng ấy được an ổn trên đường đi mới tốt.”

Như vậy.

Triệu lão hán nghe Hồ Ma nói thành thật, vừa buộc trâu vừa hỏi: “Lúc nào khởi hành?”

Hồ Ma suy nghĩ một lát, đáp: “Việc này không nên chậm trễ, hai ngày nữa ta sẽ lên đường.”

Triệu lão hán lo lắng: “Gấp gáp như vậy, e là chưa chuẩn bị đầy đủ?”

Hồ Ma vội vã giải thích: “Tất cả đồ ăn thức uống, lộ phí đều đã được chuẩn bị sẵn sàng tại điền trang. Lộ tuyến di chuyển cũng mời người của loa mã hành cùng tiêu hành vẽ lại, xe ngựa và gia súc cũng đã được sắp xếp đầu vào đây.”

“Hơn nữa, dọc theo con đường này, ngoài người nhà của bằng hữu kia, ta cũng sẽ đi cùng, lại thuê thêm hai hỏa kế cường tráng, vừa có thể làm việc, vừa có thể tăng cường nhân lực, nên không cần lo lắng về nguy hiểm trên đường. Chỉ cần lão nhân gia mang theo bản lĩnh của mình đi theo chúng ta là được.”

“...”

“Đi theo Huyết Thực Bang ăn uống, vậy cũng hẳn là không tệ nha...”

Triệu lão hán nhếch miệng cười, lộ ra một cái răng sún, nói: “Vậy ngươi cho bao nhiêu tiền công?”

“?”

Hồ Ma vốn chủ động nói chuyện, không ngờ lại bị hỏi về tiền công. Tàu Quỷ Nhân không phải bình thường không chủ động đòi tiền sao?

“Dù sao Huyết Thực Bang các ngươi đều không thiếu tiền.”

Triệu lão hán dường như cũng biết Hồ Ma đang nghĩ gì, cười nói: “Vậy ngươi cứ nói trước đi, để ta xem tiểu chương quỹ nhà ngươi có hào phóng hay không.”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, cũng giơ ba ngón tay, nói: “Ba...”

“Ba mươi lượng?”

Triệu lão hán giật mình, nói: “Đây là ngoài bao ăn bao uống thì nhận được ba mươi lượng? Phải nói cho rõ ràng mới được.”

“... Ta lúc đầu muốn nói là ba trăm lượng a!”

Hồ Ma ngơ ngác một chút, mới bỗng nhiên hiểu rõ.

Đúng vậy, bây giờ bản thân mình có bản lĩnh lớn, trong tay lại có tiền, theo bản năng cảm thấy giá mình đưa ra cao.

Không có ba trăm lượng, thật sự lười quản chuyện bao đồng.

Nhưng mà, những Tàu Quỷ Nhân giữa các thôn làng, trong trường hợp có người lo ăn lo uống, đi theo làm việc một hai tháng, kiếm được ba mươi lượng bạc, đã là một công việc rất tốt rồi, liền vội vàng cười nói: “Đó là tự nhiên, nếu trên đường vất vả, còn phải trả thêm!”

“Tiểu chương quỹ vẫn hào phóng như vậy...”

Triệu lão hán cảm khái, nói: “Nhưng ta suy nghĩ, việc này ta không thể tiếp được...”

“?”

Hồ Ma bất ngờ: “Có phải lão nhân gia vẫn ngại tiền công ít?”

Triệu lão hán vội vàng khoát tay: “Tiểu chưởng quỹ đừng hiểu lầm. Ta đã nhìn ra ngươi là người hào phóng, phúc hậu. Nhưng trước mặt ngươi, lão hán ta cũng không nói dối.”

“Ta là Tẩu Quỷ Nhân, giúp người siêu độ vong linh. Chạy một hai trăm dặm thì không sao, nhưng đường xa như vậy ta chưa đi qua bao giờ.”

“Ta không phải không muốn kiếm tiền của ngươi, mà là sợ chậm trễ việc của ngươi. Cho nên ta nghĩ, giới thiệu cho ngươi một Tẩu Quỷ Nhân lợi hại thì tốt hơn.”

“Người ta cũng là người thật thà, ngươi không cần lo lắng.”

Chương 462. Đại Tẩu Quỷ

Chương: Đại Tẩu Quỷ

“...”

“Lợi hại hơn?”

Hồ Ma ngược lại là nao nao, Triệu lão hán này bên trong những Tẩu Quỷ Nhân lúc trước đi qua giúp đỡ, bản sự cũng đã là không nhỏ, ông ta nói người kia còn lợi hại hơn thì sẽ là người thế nào?

“Đương nhiên rồi. Ta là Tiểu Tẩu Quỷ, còn người kia là Đại Tẩu Quỷ...”

Triệu lão hán nhắc đến người kia, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, thở dài: “Lần nào loạn trước, ta đi giúp đỡ ở chỗ người, còn nàng đi giúp đỡ trong thành, cũng cứu không ít người!”

“Trong thôn trại này, nếu chúng ta gặp việc xử lý không được, đều đi tìm nàng, và nàng chưa bao giờ từ chối.”

“Vừa rồi ta hỏi như vậy, là muốn giới thiệu nàng cho người!”

“Tiểu chương quỹ ý kiến thế nào?”

“...”

“Loại chuyện này không có gì không tốt cả...”

Hồ Ma vội nói: “Lão nhân gia kinh nghiệm dày dặn hơn ta nhiều, ta đương nhiên phải nghe theo. Nếu phù hợp, ta cũng sẽ hiếu kính tiền bối một phần...”

“Huyết Thực Bang các người há miệng ngậm miệng đều nói tiền, thiếu đi tình cảm giữa con người với con người.”

Triệu lão hán khoát tay áo: “Buổi tối hôm nay ta đi hỏi ý nàng. Nếu được thì sáng mai ta sẽ cùng nàng đến trang tử của người xem.”

Vậy thì làm phiền lão tiên sinh!

Trở về trang tử, Hồ Ma trước tiên cho Tiểu Hồng Đường vào thành xin phép Từ Hương chủ nghỉ một tháng. Việc này khá đơn giản vì đây không phải là thời điểm bận rộn, lại thêm đều là người một nhà. Hương chủ không những đồng ý cho nghỉ mà còn cho Tiểu Hồng Đường mang về một phong văn thư.

Có nó, họ có thể đi đến mọi nơi. Mặc dù quan phủ hiện nay không quản lý việc này, nhưng lỡ gặp phải kiểm tra, món đồ này có thể hữu ích.

Hương nha đầu đã được đưa về từ Thảo Tâm Đường, quan tài được đặt trong nội viện.

Ban đầu, bọn tiểu nhị thấy quan tài được đưa vào trang tử thì giật mình, vội vàng chuẩn bị tiền phúng viếng. Sau đó, họ mới nhận ra là mình đã lo lắng hão. Họ tò mò nhìn vào trong.

Lão quản gia bên trong đang sắp xếp gói đầu và đệm chăn dày. Chu Đại Đồng lo lắng Hương nha đầu sẽ bị kìm nén trong quan tài nên sau khi đóng nắp quan tài, hắn cố ý nằm vào trong ngủ một lúc để xác định sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Lão quản gia nhìn thấy, cảm động không thôi, sau đó lại đổi một bộ đệm chăn mới.

Làm xong những việc này, Hồ Ma lấy một bao lớn thịt sấy khô, bạc, bánh bao không nhân, bánh nướng, bánh ngô, rau khô, hai túi da dê đựng nước và hai túi gạo nếp từ trong kho vừa mới dọn dẹp ra để chuẩn bị cho mọi tình huống.

Ngủ một giấc, đến sáng ngày hôm sau, Tẩu Quỷ Nhân Triệu lão hán đã đến. Ông ta không đi vào cổng sân mà chỉ

chờ ở bên ngoài trang tử. Sáng sớm, Triệu Trạ nhìn thấy ông ta mới vội vàng nghênh đón vào. Hồ Ma nghe tiếng động ra đón, trong lòng nao nao.

Ngoài Triệu lão hán, còn có một nữ tử mặc quần áo vải thô, cũng một cái bao quần áo nhỏ.

Nữ tử này có dáng người cao gầy, trông chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, mang vẻ đẹp tiềm ẩn trong sự mộc mạc. Nàng có vẻ hơi ngại ngùng, đi theo bên cạnh Triệu lão hán, cúi đầu.

Hồ Ma hiếu kỳ quan sát đôi phương một chút:

“Đây chính là vị Tẩu Quỷ nhân bản lãnh lớn lao mà Triệu lão hán nói đến sao?”

Nhìn Triệu lão hán hơn năm mươi tuổi tự xưng là “Tiểu Tẩu Quỷ”, nói muốn giới thiệu cho mình một “Đại Tẩu Quỷ”, Hồ Ma vốn cho rằng sẽ là một người có tuổi.

Lại không ngờ lại là một người trẻ tuổi như vậy.

Hồ Ma trong lòng nhất thời hiếu kỳ, nhưng trên mặt không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ tiến lên hành lễ: “Làm phiền, không biết vị Tẩu Quỷ này xưng hô như thế nào?”

Nữ tử kia vốn ít nói, thấy Hồ Ma cười tiến lên hành lễ, mặt liền đỏ bừng, vô thức né tránh, lại cảm thấy không tốt, nên lấy can đảm nói: “Ta nghe qua thanh danh của Hồ chương quỹ Hồng Đăng Hội, ngài là người tốt, giúp đỡ người khác rất nhiều.”

“Ta họ Trương...”

“Vong nhân ở đâu, ta muốn xem trước một chút.”

“...”

Triệu lão hán bên cạnh cười nói: “Tiểu chương quỹ cũng đừng hỏi tên, bọn ta đều gọi nàng là Trương A Cô, bản lãnh của nàng lớn lắm, lợi hại hơn bọn ta nhiều.”

“Vâng.”

Hồ Ma vội vàng đáp ứng, mời Trương A Cô vào trong. Nàng đi quanh quan tài, tay vuốt ve trên quan tài nửa ngày, biểu lộ có chút hoài nghi. Nàng xoay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hồ Ma.

“Nhìn ra rồi?”

Hồ Ma bất ngờ, đón ánh mắt của nàng, cười cười.

Trương A Cô cúi đầu suy tư nửa ngày, không nói gì thêm. Tuy nhiên, nàng đến trước quan tài, lấy ra mấy lá bùa, trên đó lơ mơ có chữ “Trần”, dường như muốn dán lên quan tài.

Nhưng bây giờ, nàng lại thu lại mấy lá bùa có chữ “Trần”, thay vào đó là mấy lá bùa chữ “Tĩnh” được lấy ra từ trong bao quần áo, sau đó dán lên quan tài.

Hồ Ma cảm nhận được nàng đã nhìn ra điều gì đó, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nên không hỏi ngay mà mời mọi người vào trong ăn cơm trước.

Đợi cho đến khi tất cả mọi người đã ngồi xuống, Trương A Cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào quan tài. Hồ Ma tiến đến, nhẹ nhàng vái chào thi lễ và thấp giọng hỏi:

“Tiên sinh có nhìn ra vấn đề gì không?”

Trương A Cô thấy Hồ Ma đến gần, mặt lại đỏ bừng, lùi lại một chút và nhỏ giọng nói:

“Chương quỹ tiểu ca, người trong quan tài này e rằng không phải người chết!”

Chương 463. Trương A Cô

Chương 463: Trương A Cô

“Quả nhiên...”

Hồ Ma trong lòng giật mình, khó trách vị ni cô này được xưng lại Đại Tẩu Quỷ, nhãn lực phi thường, không mở quan tài cũng có thể nhìn ra.

Mục đích ban đầu của hắn là mời một Tẩu Quỷ Nhân bảo vệ trên đường, giả vờ đi phù linh, nói cho nàng chân tướng cũng không sao, lại thêm nàng đã nhìn ra, liền trực tiếp cười nói: “A Cô nhìn ra, vậy còn nguyện ý giúp ta không?”

“Ngươi là người tốt.”

Trương A Cô lấy hết can đảm, nhìn Hồ Ma một chút, nói: “Trước kia chuyện ác quỷ Thanh Y náo loạn, ta biết, bà con xóm giềng đều nói ngươi là người tốt, ngươi có việc ta đương nhiên phải giúp đỡ.”

“Hơn nữa, ngươi lại là người của Huyết Thực Bang, những người các ngươi, trải qua nhiều chuyện giang hồ, làm gì cũng không kỳ quái.”

“Chỉ là, ta vẫn phải hỏi một câu... Ngươi dùng quan tài đựng người sống, lại muốn dùng cách phù linh để vận chuyển người đi, đây không phải là muốn hại người chứ?”

“...”

“Thanh danh quả nhiên vẫn là quan trọng...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng không khỏi thở dài một tiếng, liền không giấu giếm, thành khẩn nói: “Đương nhiên không phải.”

“Thực không dám giấu giếm, vị cô nương trong quan tài này, mắc chứng mất hồn, cần đưa nàng trở về quê hương, nhờ cha mẹ giúp đỡ trị liệu, vì lo lắng trên đường sẽ gặp phiền phức, nên mới dùng cách phù linh để trở về.”

“Để nàng ngủ trong quan tài, cũng không cần lo lắng, nàng được thầy lang của Thảo Tâm Đường xem qua, trong vòng hơn một tháng sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“...”

“Vậy là tốt rồi, Huyết Thực Bang tuy tiếng tăm không tốt, nhưng Thảo Tâm Đường tuyệt đối không làm chuyện hại người.”

Trương A Cô trừng mắt nhìn, nghe Hồ Ma giải thích xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ta nghe nói là đi phù linh, nên chuẩn bị bùa trấn thi, lo trên đường thi thể không an ổn, gặp sấm sét hay mèo hoang thì sẽ phát thi.”

“Nhưng bên trong ngủ là người sống, ta liền đổi thành bùa đuổi tà ma, để tránh dẫn dụ tà ma, quấy nhiễu người bình an.”

“...”

“Quá tốt.”

Hồ Ma giờ mới hiểu ý đồ đổi bùa của nàng, suy nghĩ một chút, vội vàng nói: “Vậy có thể thêm một lớp bùa trấn thi lên trên bùa khuếch hồn hay không?”

“Đây là để tránh bị người giang hồ có mắt nhìn ra, thêm phiền phức!”

“...”

Trương A Cô nghe vậy ngẩn ra một chút, quay đầu nhìn Hồ Ma, nói: “Được thôi.”

“Đúng là, Huyết Thực Bang các người , tâm tư thật nhiều...”

“ ... ”

Hồ Ma có chút im lặng, xem ra Huyết Thực Bang quả thực không có tiếng tăm tốt trong mắt nhiều người.

Trương A Cô này có vẻ trung thực và cũng có ý kiến về Huyết Thực Bang. Nếu trước đây mình không tạo dựng được tiếng tăm tốt trong vụ Thanh Y náo loạn, có lẽ không thể mời được người như nàng ta đến giúp đỡ.

“VẬY ĂN CƠM TRƯỚC ĐI!”

Hồ Ma cười nói: “Ăn uống xong xuôi rồi chuẩn bị cũng không muộn. A Cô còn cần về lấy đồ gì không?”

“Không cần nữa!”

Trương A Cô chỉ vào bao y phục ở trên lưng, nói: “Ta chỉ mang theo những thứ này. Triệu lão cha đã nói với ta, hôm nay chúng ta sẽ lên đường.”

Điều này cho thấy nàng ta thực sự muốn giúp mình.

Hồ Ma cảm thấy nhẹ nhõm, liền mời nàng đến ngồi ở vị trí cao nhất. Trang trại hiếm khi được chiêu đãi món bánh mì trắng tử cấm, được hấp bốn tầng. Ăn xong một tầng, lại được mang lên hai tầng, còn thừa một tầng cho bọn tiểu nhị trong trang trại ăn.

Trước đây Hồ Ma đã dặn dò Chu Đại Đồng và những người khác. Bây giờ sắp sửa lên đường, hẳn dĩ nhiên không thể thiếu việc dặn dò lại một lần nữa. Việc nhỏ Chu Đại Đồng tự mình quyết định, chuyện tà ma không nắm chắc thì tìm Lý Oa Tử, có chuyện lớn trong thành thì tìm Dương Cung, chuyện tiền công thì tìm Từ Hương chủ, từng việc đều dặn dò cẩn thận.

Đội khi suy nghĩ kỹ lưỡng, không để lộ sơ hở, Hồ Ma cùng Chu quản gia mới thuê người đánh xe và hai hỏa kè. Cùng Trương A Cô và mọi người cảm ơn Triệu lão hán, họ kéo quan tài ra khỏi trang trại.

Theo lý thuyết, bên trong trang trại đều là hỏa kè, Hồ Ma kêu hai người đi theo cũng tiện lợi, lại tiết kiệm tiền. Tuy nhiên, sắp tới đây, mình đi lần này, trang trại cần người xử lý, thứ hai là chuyến đi này đường xá xa xôi, nhiều việc cần làm.

Do vậy, Hồ Ma dẫn đo một hồi, cuối cùng khi thuê người đánh xe, thuận tiện thuê thêm hai hỏa kè.

Họ đều là những người thường xuyên đi xa nhà, tay chân chịu khó, có kinh nghiệm và hiểu biết hơn so với hai hỏa kè trong trang trại. Mang theo họ trên đường có thể tiết kiệm không ít tâm sức.

Tất nhiên, ban đầu người đánh xe và hai hỏa kè thấy lần này họ vận chuyển quan tài về quê, trong lòng có chút e ngại. Nhưng Hồ Ma lập tức đưa ra mức giá gấp ba lần thị trường, họ lập tức trở nên tích cực, đồng ý đi chuyến này. Khi trở về, họ có thể có một cái Tết sung túc.

Lần này lên đường, họ chỉ dùng con lừa kéo quan tài, không cưỡi ngựa, cũng là chủ ý của bọn họ.

Theo lý thuyết, với giao tình giữa Hồ Ma và Từ Hương chủ, hẳn có thể dắt hai con ngựa trong trang trại ra cưỡi cũng không sao. Tuy nhiên, đi giang hồ, bản thân ngựa là một thứ đáng tiền, dễ dàng rước lấy phiền phức.

Do vậy, dọc theo con đường này, họ vẫn cố gắng đi bộ. Nếu có việc gấp, họ có đủ tiền để mua ngựa trên đường.

Buổi trưa xuất phát từ trang trại, đoàn người hướng về phía bắc tiến bước.

Chương 464. Lên đường

Chương 464: Lên đường

Hồ Ma lấy ra hai bản đồ, so sánh và phán đoán lộ tuyến. Hai bản đồ này, một bản là bản đồ do Loa Mã Hành vẽ cho mình, một bản là bản đồ do áp tiêu của Tiêu Hành vẽ. Cả hai, một người là thương nhân, một người là áp tiêu, nên lộ tuyến có chút khác biệt, nhưng nhìn chung cũng gần giống nhau.

So sánh hai bản đồ, có thể thấy rằng không có sai biệt lớn nào.

Chiều tà, họ đã đi được hơn chục dặm đường. Nhìn thấy trời sắp tối, họ muốn tìm chỗ nghỉ chân.

Lúc này, Trương A Cô vẫn im lặng cống theo bao y phục đi bên cạnh xe lừa, không chịu lên xe ngồi, cũng không chịu để bao y phục lên xe, lại có ý kiến khác.

Theo dự định của Hồ Ma, họ sẽ đến thị trấn cách đó vài dặm để tìm khách điểm để nghỉ chân. Nhưng Trương A Cô lại nói: “Ta là người đi phù linh, ở khách sạn không tốt lắm, nên theo quy tắc của việc phù linh mà làm.”

“Khi đi phù linh, không nên ở nhà người sống, bởi vì người chết dễ dàng mang theo bệnh dịch và tà khí, còn dẫn dụ tà ma, người sống cũng ghét bỏ.”

“Do đó, những người đi phù linh đều có một quy tắc riêng, nghĩa trang thì ở nghĩa trang, nhà xác thì ở nhà xác, miếu dã ngoại bình thường cũng có thể tá túc, nếu thực sự không có chỗ nào, thì chịu đựng một đêm trong đất hoang. Nếu như trực

tiếp kéo quan tài vào khách điểm, sẽ bị người ta khinh thường.”

Hồ Ma nghe vậy, lại cảm thấy hiếu kỳ: “Vây mang thi thể ở dã ngoại, không phải càng dễ dẫn tới tà ma sao?”

Trương A Cô nói: “Làm theo quy tắc là được!”

Hồ Ma nhẹ gật đầu, đồng ý theo sắp xếp của Trương A Cô.

Lần này ra ngoài, mục đích của hắn là học hỏi, nên sẽ hỏi nhiều một chút để hiểu rõ mọi việc. Tuy nhiên, khi đã hiểu rõ thì hắn sẽ không can thiệp.

Chu quản gia trước đây đã cảm nhận được ân tình của Hồ Ma, nên bây giờ cũng răm rắp nghe lời hắn. Ông ta thu lại phần ngạo khí vốn có, cũng không muốn vào thị trấn nghỉ trong khách điểm, mà chỉ canh giữ bên cạnh Hương nha đầu.

Suy nghĩ kỹ, việc chủ nhân ngủ ngoài trời hoang trong khi mình ở khách điểm quả thực là không ổn. Do đó, người đánh xe cũng không đi, cùng Hồ Ma và mọi người dừng xe lừa bên sườn núi hoang ngoài thị trấn, chuẩn bị ngủ ngoài trời.

Trương A Cô nhặt củi khô, vây quanh quan tài xếp thành một vòng, chừa một lối ra. Đặc biệt, nàng còn cắm một cây củi to ngang lối ra, như một cánh cửa.

Hồ Ma nhớ mang máng Nhị gia cũng từng làm như vậy. Việc này là để tạo ra một “dương trạch” tạm thời trên đất hoang, tránh thu hút tà ma quấy nhiễu.

Hắn kiên nhẫn nhìn Trương A Cô trải chiếu, thiết lập dương trạch, rồi lại đốt hương, hướng về đất hoang cầu nguyện. Khói hương bay nhanh, từng đợt âm phong xoắn tới, thổi cho khói hương mù mịt.

Trương A Cô quỳ gối trong sương khói, hướng về đất hoang lạy vài cái.

Hồ Ma mơ hồ cảm thấy như có những bóng đen lơ lửng bay đến xung quanh, nhao nhao đến trước hương hỏa, hoặc ngồi xổm hoặc quỳ, tham lam hút lấy.

Cảnh tượng này khiến Hồ Ma kinh ngạc, còn Chu quản gia, người đánh xe và các tiểu nhị bên cạnh cũng giật mình.

Mang quan tài đi trong đất hoang vào đêm khuya đã đủ đáng sợ, vậy mà Trương A Cô lại đốt hương trước, dẫn đến vô số cô hồn dã quỷ xuất hiện.

Họ nín thở dõi theo, chỉ đến khi những cô hồn dã quỷ hút no nê mới bay đi, lùi về trong bóng đêm. Khi xung quanh yên tĩnh trở lại, họ mới dám nhỏ giọng hỏi thăm.

“Ta ở trong đất hoang, tuy có thể dựng lên dương trạch, nhưng cũng là chiếm chỗ của người ta...”

Trương A Cô nói: “Lên hương kính cẩn dâng vài nén nhang cho người địa phương, cho oan gia ăn no, để họ được sống yên ổn trong đêm.”

Mọi người nghe vậy đều hiểu ra, nhưng cũng không dám xen vào.

Hồ Ma quay đầu nhìn về phía chỗ sắp xếp hương, chỉ thấy hương sắp cháy hết. Trong khoảnh khắc sương mù mờ mịt, trước mắt Hồ Ma hiện lên một ảo ảnh, chợt thấy một con quỷ nhỏ không đầu xuất hiện trước mặt Trương A Cô, chậm rãi vươn hai bàn tay trắng bệch về phía thân thể của nàng.

“Có tà ma lợi hại đến?”

Hồ Ma thầm giật mình, “bá” một tiếng rút kiếm gỗ lim ra.

Nhưng Hồ Ma chưa kịp quyết định có nên ra tay hay không thì đã nghe Trương A Cô giáo huấn: “Đầu người đâu? Sao lại mất rồi? Nhanh đi tìm về!”

Con quỷ nhỏ không đầu ngượng ngùng thu hồi hai bàn tay trắng bệch, hóa thành một luồng âm phong biến mất. Một lát sau, nó trở lại, trong tay cầm một cái đầu người bằng giấy.

Trương A Cô nhìn nó và nói: “Nâng lên!”

Tiểu quỷ liền đặt đầu giấy lên cổ mình, thoa hai má bằng thứ phấn má đỏ rực rỡ, vẽ môi và nở một nụ cười đáng sợ.

“Như vậy mới ra dễ nhìn...”

Trương A Cô khen ngợi nó, rồi lại lấy ra một bó hương, châm lửa và cắm trên mặt đất, để riêng cho nó ở đó hưởng.

Nàng quay đầu lại, liền thấy Hồ Ma còn có vị Chu quản gia kia, biểu lộ đều có chút cổ quái, mới giải thích nói: “Đây là tiểu sử quỷ ta nuôi, nó bị cường đạo giết khi còn sống và vẫn luôn tìm kiếm đầu của mình.”

“Ta sợ nó dọa người nên đã làm cho nó một cái đầu bằng giấy. Nhưng đầu giấy quá nặng đối với nó, nên nó thường xuyên ném đi...”

“...”

“Thì ra là thế...”

Hồ Ma trầm nghĩ, ““Nhưng dùng đầu giấy thì khó mà biết được sẽ đi đến đâu...”

“... Nhưng mà, một tiểu sử quỷ không có đầu, làm sao nói chuyện được?”

Chương 465. Nguồn gốc tiểu sử quý

Chương 465: Nguồn gốc của tiểu sử quý

“A Cô tìm tiểu sử quý, lại chọn một con...”

Hồ Ma từ lúc khởi hành, vẫn luôn quan sát hành động của Trương A Cô, trong lòng tràn đầy tò mò, lúc này cũng nhịn không được hỏi:

“...độc đáo như vậy?”

“Ta vốn tưởng Tẩu Quý Nhân tiếp xúc nhiều, sẽ chọn tiểu sử quý nghe lời hơn.”

“...”

Hắn nhớ từng nghe Dương Cung kể, trong hội Hồng Đăng Nương Nương có không ít tiểu sử quý, có con biết dời tài, có con biết báo tin, có con biết dò hung cát hiểm nguy, có con còn biết thay chủ nhà cầu phúc tiêu tai.

Đương nhiên cũng có con như của Dương Cung chỉ biết nói lời cát tường, cùng với Tiểu Hồng Tường nhà mình cái gì cũng biết...

Nhưng con của Trương A Cô này là tình huống gì?

Nói thông minh thì đầu óc cũng không có, nói lanh lợi thì đầu giấy cũng có thể tùy thời đánh mất, xem ra cũng không lanh lợi lắm.

Chẳng lẽ là để hù dọa người?

Trương A Cô thấp hương xong quay lại, lấy từ trong bọc ra một cái bánh, hai tay nâng lên từ từ gặm, thấy Hồ Ma hỏi, liền nói: “Ta không chọn nó, nó sẽ bị đại quý ăn mất, bất quá ta thấy chương quỹ tiểu ca cũng có một con, bộ dạng ngược lại rất ngoan ngoãn...”

Hồ Ma cũng quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tiểu Hồng Tường đang tò mò ngồi xồm một bên, nhìn tiểu quý không đầu.

Trương A Cô ngồi nghiêm chỉnh, tiểu quý không đầu này cũng ngoan ngoãn.

Chỉ là ngồi xồm bên cạnh nén hương Trương A Cô thấp, không ngừng hít từng ngụm hương khí.

Tiểu Hồng Tường bên cạnh lấy một cây gậy chọc nó, nó cũng không phản ứng.

“Con ta nuôi này là do tổ tiên truyền lại.”

Hồ Ma nói về Tiểu Hồng Tường, cũng tràn đầy tự hào, nói: “Là bà bà nhà ta truyền cho ta, kỳ thực bà bà nhà ta cũng là Tẩu Quý Nhân, chỉ là qua đời sớm, không kịp dạy ta.”

“Có thể nhìn ra, tiểu sử quý nhà ngươi chưa từng chịu khổ, đều nuôi ra linh tính rồi.”

Trương A Cô gật gật đầu, nói: “Nhưng không phải tiểu sử quý nào cũng may mắn như vậy, bọn nó a, mệnh đều không tốt lắm.”

Hồ Ma hơi sững sờ: “Lời này là sao?”

“Nuôi tiểu sử quý mà, vốn ban đầu là Tẩu Quý Nhân nuôi, sau đó mới bị người trong các môn đạo học theo.”

Trương A Cô nói: “Mà Tẩu Quý Nhân lúc đầu nuôi tiểu sử quý, chính là bởi vì tiểu sử quý đáng thương.”

“Nương ta từng nói, cũng không biết từ lúc nào, có tin đồn rằng địa phủ đóng cửa, dù sao thế đạo này, tà ma nhất thời liền nhiều lên.”

“Tà ma nhiều, khổ không chỉ người sống, còn có những tiểu quỷ này.”

“Chúng thật đáng thương. Khi còn sống, chúng chưa được hưởng bao nhiêu phúc khí của kiếp người, chết rồi lại không được vào địa phủ, không được luân hồi. Chúng chỉ có thể lang thang trong đêm tối, bị những con ma lớn bắt nạt, thậm chí còn bị những tà ma khác ăn thịt.”

“Vì vậy, những Tẩu Quỷ Nhân mới mang theo bên mình một số con tiểu quỷ đáng thương, nuôi dưỡng chúng và cho chúng ăn hương hỏa.”

“Dần dần, những con tiểu quỷ này cũng có thể sinh ra linh tính, giúp đỡ Tẩu Quỷ Nhân làm một số việc vặt. Càng ngày càng có nhiều người nuôi tiểu sử quỷ, họ phát hiện ra rằng tiểu sử quỷ rất ngoan ngoãn, dễ dỗ dành, và làm việc rất chịu khó.”

“Cũng vì lý do này, ngày nay khi nuôi tiểu sử quỷ, người ta thường chọn những tiểu quỷ.”

“Tất nhiên, cũng có những người chuyên nuôi dưỡng những con quỷ mạnh mẽ.”

“...”

Nàng vừa nói, vừa có chút hiếu kỳ nhìn về phía Hồ Ma: “Sao không thấy người đốt hương? Tiểu sử quỷ ăn gì?”

Hồ Ma nhất thời không biết giải thích thế nào...

... Tiểu sử quỷ nhà chúng ta hiện tại đừng nói hương, đồ ăn chay cũng ghét bỏ, chỉ muốn ăn huyết thực?

“Hôm nay vất vả quá, A Cô.”

Hắn mở túi lấy ra một túi nước và một ít thịt khô, đưa cho nàng nói: “Người ăn tạm những thứ này nhé.”

“Không cần đâu.”

Trương A Cô nói: “Ta tối qua làm bánh mang theo, còn chưa ăn hết đâu.”

“Vậy chúng ta đổi đồ ăn cho nhau, ta cũng muốn nếm thử bánh do A Cô làm.”

Hồ Ma vẫn mỉm cười, lấy một nửa chiếc bánh từ tay người ta, sau đó đưa bánh bao và thịt khô cho nàng. Bánh bao đã nguội, nhưng có thể nướng lại để ăn.

Đương nhiên, ăn nguội cũng không vấn đề gì. Những Tẩu Quỷ Nhân thường xuyên đi lại khắp nơi cùng Thủ Tuế Nhân đã luyện được ngũ tạng rắn chắc, dạ dày cũng không yếu ớt như vậy. Cùng đi với họ canh gác ở đây còn có Chu quản gia, vốn xuất thân từ Bả Hí môn, đã từng trải qua nhiều gian khổ trên giang hồ.

Thấy Hồ Ma nhiệt tình, Trương A Cô cũng chỉ đành nhận lấy, ăn một miếng thịt khô, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Tuy nhiên, nàng cũng không biểu hiện quá lộ liễu, chỉ nhẹ nhàng cảm ơn Hồ Ma một tiếng.

Đêm đến, họ canh gác bên cạnh xe ngựa, Trương A Cô cắm cành cây xung quanh và đốt hương. Hồ Ma dù sao cũng mới ra ngoài lần đầu, không dám ngủ quá yên tâm, luôn đặt đao kiếm bên mình.

Tuy nhiên, đêm nay trôi qua bình yên, không hề có tà ma nào xuất hiện. Điều này cũng có phần kỳ lạ.

Bình thường người đi đường ban đêm rất dễ gặp tà ma, nhất là khi họ mang theo quan tài, càng dễ gặp tà ma hơn.

Sáng ngày thứ hai, mọi người ăn sáng, vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị lên đường.

Vừa leo lên lưng lừa, Hồ Ma quay đầu lại thì thấy Trương A Cô đã nhổ nhánh cây, phá hủy “Dương trạch” và đốt tiền giấy ở đó.

Nàng cầm hương trên tay, vừa đốt vừa cầu nguyện.

Sau khi Trương A Cô làm xong, Hồ Ma đi đến bên xe và tò mò hỏi: “A Cô hôm qua thắp hương là để tránh ma quỷ, con hiểu. Nhưng hôm nay chúng ta đi rồi, A Cô đốt hương cho ai vậy?”

“...”

Chương 466. Quy tắc của Tẩu Quỷ

Chương 466: Quy tắc của Tẩu Quỷ

Trương A Cô nói: “Đốt cho những oan gia ở đây, để cảm ơn họ vì đã không quấy rầy chúng ta đêm qua.”

Hồ Ma hiếu kỳ hỏi: “Lễ nghi cần phải chu toàn như vậy sao? Nếu không đốt thì sẽ thế nào?”

“...”

“Có lẽ cũng không sao đâu...”, Trương A Cô suy nghĩ một chút, mặt đỏ bừng, “Nhưng đây là quy củ mà. Mẹ ta trước đây dạy ta như vậy, sau này gặp Tẩu Quỷ Nhân họ cũng dạy ta như vậy. Dù sao, có biện pháp gì hữu dụng thì cứ dùng thôi.”

Hồ Ma vốn hay tò mò về những vấn đề này, nhân cơ hội hỏi: “Tẩu Quỷ Nhân có vẻ rất coi trọng quy củ?”

“Bất kể là Tẩu Quỷ Nhân hay bất kỳ môn phái nào, đều phải coi trọng quy củ.”

Trương A Cô nghe vậy, hơi ngạc nhiên nhìn Hồ Ma một chút, nói: “Không có quy củ, làm việc gì cũng không đâu vào đâu. Ta giúp người trừ tà, trước tiên cũng phải giảng quy củ.”

“Nếu tà ma nghe lời khuyên, ta sẽ cùng nó thương lượng, nó sẽ tự rời đi. Nếu nó muốn hương hỏa hoặc tế phẩm, ta cũng sẽ đáp ứng.”

“Ai cũng có khó khăn riêng. Tuân thủ quy củ, mọi việc sẽ dễ nói chuyện, ai cũng không làm khó ai.”

“...”

Hồ Ma hỏi: “Nhưng nếu người sống tuân thủ quy củ, còn oan gia không tuân thủ thì sao?”

Trương A Cô nhìn Hồ Ma và nói: “Gặp oan gia không tuân quy củ, ta phải tìm cách trị nó.”

“Nếu không trị được, ta không thể làm Tẩu Quỷ Nhân.”

“...”

“Vậy quy củ này... là để tốt hơn cho việc giao tiếp?”

Hồ Ma dần dần hiểu ra.

Nếu lấy giao tiếp làm chủ, đương nhiên cần có quy củ để mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Lấy hoàng hôn làm ranh giới, tà ma xuất hiện ban ngày là vi phạm quy củ, hiển nhiên sẽ không chiếm được lý.

Âm dương phân chia, tà ma không dám quấy nhiễu người sống, người sống cũng không nên bất kính với quỷ thần.

Quan trọng là hai bên đều nhún nhường một bước, để cùng tồn tại hòa bình.

Đương nhiên, đây chỉ là quy tắc cơ bản nhất. Khi Tẩu Quỷ Nhân lên đàn bày đồ cúng cũng cần tuân thủ quy củ, ví dụ như người trên cung cấp đồ cúng, Tẩu Quỷ Nhân phải giúp người giải thoát oan hồn và nhận lấy đồ cúng.

Nhưng quy củ cần được duy trì bởi sức mạnh. Sức mạnh của Tẩu Quỷ Nhân đến từ đâu?

Dù chưa hoàn toàn thấu hiểu, nhưng Hồ Ma không vội vàng.

Hắn cảm thấy may mắn khi tìm được Trương A Cô. Vị Tẩu Quỷ Nhân xuất thân từ gia tộc truyền thừa này có kiến thức uyên thâm, tính tình trung thực, không hề phòng Hồ Ma và sẵn sàng giải đáp mọi thắc mắc của hắn.

Lên đường trở lại, đoàn người đi theo đại lộ, ban ngày đi chuyển, ban đêm nghỉ ngơi, hướng thẳng đến An Châu.

Nói thực ra, đi đường vào đầu năm vốn rất vất vả. Dù có tiền cũng không dễ dàng tìm được chỗ nghỉ ngơi thoải mái.

Nhiều khi họ không thể đến trạm dừng chân đúng giờ và buộc phải nghỉ ngơi tại dã điểm hoặc trong thôn.

Ban đêm có nước nóng rửa chân là tốt lắm rồi.

Nhất là, Trương A Cô lại là một người cực kì thành kính lại trung thực người, hành động ngồi nằm, quy củ, mà tất cả mọi người mời nàng là phù linh, các loại quy củ đều nghe theo nàng, cho nên càng thêm vất vả một chút.

Nhìn cách làm của nàng dọc theo con đường này, Hồ Ma cảm thấy nàng làm vậy là có đạo lý, cũng có chút cảm thấy nhưng thật ra là cổ hủ, thậm chí khô khan, nhưng cũng đều nghe theo.

Trong lòng chỉ khuyên mình, lần này ra, là vì học hỏi thêm kiến thức, cho nên có khổ cùng mệt mỏi một chút, cũng không than phiền.

Thẳng cho đến một ngày này, bởi vì buổi trưa bỗng nhiên có trận mưa rơi xuống, xe lừa bị lún vào trong bùn, Hồ Ma giúp đỡ đi lên đầy nhiều lần, mặc dù mưa tạnh, nhưng đến cùng vẫn là chậm trễ hành trình, không thể chạy tới thôn trấn phụ cận tìm nơi ngủ trọ.

Không làm sao được, đoàn người đành phải dừng chân tại vách đá ở trong khu rừng và tìm một hang đá nhỏ để nghỉ ngơi. Củi ướt không dễ bắt lửa, trời lại âm u khiến họ mất hơn nửa ngày mới nhóm được một đống lửa nhỏ. Họ đưa quần áo lên gần lửa để hong cho khô và nướng lương khô cho nóng. Hang đá không rộng rãi, chỗ khô ráo chỉ đủ cho con lừa,

những người còn lại phải chen chúc trong một góc nhỏ, cảm thấy không thoải mái.

Tuy nhiên, sau một ngày mệt mỏi, được sưởi ấm bên lửa và ăn lương khô nóng hổi, họ cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Từ khi xuất phát, Hồ Ma luôn duy trì cảnh giác trong đêm. Nửa đêm, hần bỗng thức giấc.

Cảm nhận một luồng âm phong thổi qua mặt, theo bản năng, Hồ Ma định rút đao.

Nhưng bất chợt, cô cảm thấy một bàn tay đặt lên cánh tay mình và nghe Trương A Cô thấp giọng nói: “Đừng động thủ...”

Hồ Ma phản ứng nhanh nhạy, dừng lại và nhìn ra ngoài.

Hồ Ma phản ứng nhanh nhạy, lập tức dừng lại và nhìn ra ngoài.

Đã là nửa đêm, không trăng không sao. Hồ Ma chưa luyện được “nhãn thông” nên không nhìn rõ, chỉ thấy xung quanh tối đen như mực. Nhìn kỹ về phía xa xa trong khu rừng sâu thẳm, hần phát hiện có hai ngọn đèn lồng đang di chuyển lơ lửng.

Nheo mắt phân biệt, hóa ra là hai nha hoàn cầm đèn lồng, tóc búi cao.

Họ nhẹ nhàng bay đến bìa rừng, xoay vòng đan xen vào nhau, miệng khẽ hỏi: “Có khách qua đường nào không?”

“Bên ngoài trời lạnh, hãy theo chúng ta vào trang viên nghỉ ngơi, uống bát canh nóng?”

“...”

Họ vừa nói vừa xoay một vòng, rồi lại xách đèn lồng quay trở lại. Hồ Ma vừa định lên tiếng, tay Trương A Cô vẫn nắm

chặt lấy cánh tay hắn. Quả nhiên, không lâu sau, hai nha hoàn kia lại xuất hiện từ trong rừng.

Lần này nhìn kỹ, hóa ra là người giấy, nhưng vẫn cứ lơ lửng như vậy, xách đèn lồng xoay một vòng, miệng lầm bầm nói:

“Có khách qua đường nào không...”

“Bên ngoài trời lạnh, hãy theo chúng ta vào trang viên nghỉ ngơi, uống bát canh nóng?”

Chương 467. Tà ma trong rừng

Chương 467: Tà ma trong rừng

“Cái gì vậy?”

Hồ Ma bây giờ có bản lĩnh, nghề cao gan lớn, nhưng giờ đây ở hoang sơn dã lĩnh, đêm khuya thanh vắng, nhìn thấy người giấy cổ quái tà dị như vậy, vẫn không khỏi trong lòng run sợ.

Đây dường như là bản năng của con người, đôi khi không liên quan nhiều đến bản lĩnh.

Tuy nhiên, người có bản lĩnh cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hít thở nhẹ nhàng, đè nén sự hoảng sợ đột ngột, nắm chặt chuôi đao, hỏi khẽ.

“Là quỷ nha hoàn của tà ma đến.”

Trương A Cô đợi hai người giấy kia bay trở lại rừng, mới hạ giọng trả lời: “Xem ra, hẳn là có một tà ma lớn nào đó ở gần đây, nó ngửi thấy mùi sinh khí của chúng ta, liền phái tiểu quỷ ra câu hồn.”

“Ta đã bày trận hương, chúng nó không tìm thấy chúng ta, nên chỉ có thể không ngừng xoay vòng ở đây.”

Hồ Ma trong lòng hơi ngưng trọng, liền hiểu ý trong lời nàng.

Hai nha hoàn kia, lần đầu tiên nhìn thấy, vẫn là hình dạng hai người, nếu là người bình thường vào lúc này, e rằng họ nhìn thấy chính là hai nha hoàn xách đèn lồng, lại đúng lúc

vừa mới mưa xong, xung quanh ẩm ướt lạnh lẽo, mọi người đều mệt mỏi, đầu óc cũng không tỉnh táo.

Nói không chừng thật sự sẽ mơ mơ màng màng, đi theo hai nha hoàn kia đi uống canh nóng.

Đương nhiên, một khi đã vào rừng, thì không biết ai uống ai.

Bản thân mình được Trương A Cô nhắc nhở, lần đầu tiên nhìn thấy họ là người, nhưng trong lòng đã lưu ý, nhìn lại liền biến thành người giấy.

Hồ Ma nói: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Trương A Cô nhìn người giấy nha hoàn, cùng với một chút ánh sáng trong tay họ ẩn vào trong rừng, liền quay người lại, ngón tay nhẹ nhàng quệt lên mắt Hồ Ma.

Hồ Ma để mặc ngón tay nàng ấn vào, có thể cảm giác được đầu ngón tay nàng thô ráp, nghĩ đến bình thường cũng làm không ít việc đồng áng, nhưng sau khi quệt qua mí mắt mình, lại lưu lại thứ gì đó, hơi ẩm ướt, nhãn cầu cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Vừa định hỏi đây là gì, Trương A Cô đã buông bàn tay xuống, ấn vào cánh tay hắn.

Hồ Ma cũng lập tức hiểu ý, lại nhìn về phía xa.

Lần này nhìn lại, ngay cả người giấy nha hoàn cũng không còn, chỉ thấy hai đoàn quỷ hỏa từ trong rừng bay ra.

Chúng nó lúc lên lúc xuống, lúc dừng lúc bay, lượn lờ bên ngoài khu rừng.

Bên tai mơ hồ có thể nghe thấy trong gió núi, vẫn có tiếng nữ tử ẩn hiện: “Khách... qua đường...”

Xem ra, hai đoàn quỷ hỏa này, mới là bản thể thực sự, bất luận trước đó mình nhìn thấy hai nha hoàn, hay sau đó bình tĩnh lại nhìn thấy hai người giấy, đều là tà ma biến hóa.

Quả nhiên như Trương A Cô nói, chúng nó không ngừng bay ra khỏi rừng, qua lại tuần tra, dường như vì biết có người sống ở đây, nhưng lại không tìm được, càng lúc càng sốt ruột, xoay vòng vòng xung quanh, giống như một cơn lốc xoáy.

“Bôi cho người là bùn ở dưới đáy quan tài, có thể nhìn thấy bộ dạng thật của tà ma.”

Trương A Cô thừa dịp chúng nó bay hơi xa, nói với Hồ Ma: “Người để ý người phía sau, đừng để họ phát ra tiếng động.”

“Bùn dưới đáy quan tài?”

Hồ Ma đưa tay cẩn thận chạm vào, trong lòng hơi ớn lạnh, lại nói: “Bôi thứ này lên là có thể nhìn thấy?”

“Bùn dưới đáy quan tài, lá bưởi, nước mắt bò, đều là những thứ có thể khiến cho người ta nhìn thấy chúng nó.”

Trương A Cô dọc đường này, cũng đã quen với việc Hồ Ma thích hỏi han, giải thích nhỏ giọng: “Trận hương ta đốt, là để tà ma không nhìn thấy chúng ta.”

“...”

Hồ Ma nhìn về phía trước, liền thấy trước mặt Trương A Cô, đã đốt lên bốn năm bó hương, đều cắm lồm đồm ở bên ngoài, khói hương bay lên, những chấm đỏ nhỏ, trong đêm tối càng thêm rõ ràng, nhưng kỳ lạ là, hai đoàn quỷ hỏa kia lại không nhìn thấy.

Chúng nó bay qua bay lại, có lúc còn chạm vào khói hương do những bó hương này đốt lên, rồi lại lắc lư về phía xa.

“Trận hương?”

Hồ Ma vừa nhìn, vừa ghi nhớ số lượng và cách sắp xếp của những bó hương này trong lòng, sau đó mới quay đầu nhìn về phía người đánh xe và tiểu nhị phía sau.

Mấy người này thật là mạng tốt, lúc này vẫn đang ngủ ngon lành, lại không biết đang trải qua chuyện kỳ quái quỷ dị này.

Con lừa kia ngược lại đã tỉnh, kẹp chặt đuôi.

Chu quản gia bây giờ cũng đã tỉnh lại, đang dựa vào tường, chỉ là ông ta tuổi đã cao, lại là người hiểu chuyện, tuy rằng giật mình, nhưng cũng không phát ra tiếng động.

Trong đêm tối, mọi người nhìn nhau không rõ, ông ta còn ra hiệu với Hồ Ma, ý muốn giúp đỡ.

“Trong rừng này không biết là tà ma gì, so với Hồng Đăng Nương Nương như thế nào...”

Hồ Ma vừa quan sát người phía sau, vạn nhất bọn họ đột nhiên tỉnh lại, phát ra tiếng động, kinh động đến con tà ma này, vậy thì phiền toái lớn, mình cần phải chuẩn bị sẵn sàng đánh ngất bọn họ bất cứ lúc nào.

Nhưng trong lòng cũng không khỏi tò mò về hai đoàn quỷ hỏa kia, theo lời Trương A Cô nói, hai cái này chỉ là tiểu quỷ đi ra tìm người sống, nói cách khác, cái trong rừng kia, mới là đại tà ma thực sự muốn ăn thịt người...

Nhưng với nhãn lực của mình, lại không thể phán đoán tà ma này lợi hại đến mức nào.

Vậy phải làm sao bây giờ? Có nên tìm cơ hội thích hợp ra tay đối phó với nó hay không?

Trong lòng nghĩ vậy, liền nhìn về phía Trương A Cô, lại thấy nàng vậy mà chỉ chăm chú trông coi trận hương trước

mặt, những bó hương kia có lúc cháy chậm, có lúc cháy nhanh.

Nhưng nàng chỉ tập trung nhìn, một tay cầm cây châm lửa, một tay thò vào trong bọc, mỗi khi có một nén hương sắp cháy hết, liền kịp thời bổ sung, như vậy trận hương vẫn luôn tồn tại, quỷ hỏa bên ngoài cũng vẫn luôn lắc lư.

Chương 468. Thủ một đêm

Chương 468: Thủ một đêm

Bây giờ khỏ sở chống đỡ khoảng hơn nửa canh giờ, hai đoàn quỷ hỏa kia càng thêm sốt ruột, bỗng nhiên phốc một tiếng nổ tung.

Ngay sau đó, trong rừng, bỗng nhiên nổi lên một trận quái phong.

Cơn gió này thổi mạnh đến mức cây cối đều nghiêng ngã, cỏ cây cát đá xào xạc vang lên, hương hỏa trước mặt bọn họ cũng sáng rực một trận.

Xoay chuyển, trong rừng, dường như có thứ gì đó, đang từ từ di chuyển.

Trong đêm tối, Hồ Ma trợn to mắt, cũng không nhìn rõ đó là thứ gì, hay nói cách khác, rốt cuộc có thứ gì thực sự tồn tại hay không, nhưng có thể cảm giác được có thứ gì đó từ trong rừng đi ra, từng chút từng chút chen qua cây cối, phảng phất như có ánh mắt âm u quét qua.

“Là đại tà ma trong rừng kia không kiên nhẫn, tự mình đi ra xem?”

Không cần Trương A Cô giải thích, Hồ Ma cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Liền thấy người đánh xe và hai tiểu nhị đang ngủ ngon lành, cũng bị luồng âm phong này xâm nhập cơ thể, thổi đến có chút khó chịu.

Hai người trở mình, từ tách ra ngủ, biến thành ôm nhau ngủ.

Còn có một người, lại hơi lắc lư thân thể, nhìn như sắp tỉnh lại, Hồ Ma vội vàng giơ chuôi dao trong tay lên, chuẩn bị gõ một cái vào trán hắn.

Nhưng Chu quản gia bên kia lại vội vàng xua tay, sau đó đưa một tay ra, dường như ấn vào vị trí nào đó trên cổ người này, người sắp tỉnh lại kia, liền lại ngủ say.

Hồ Ma nhìn ông ta với ánh mắt khác xưa, Chu quản gia này xuất thân từ Bả Hí môn, cũng có vài phần bản lĩnh.

Nhưng quay đầu lại nhìn, trong lòng lại không khỏi trầm xuống, liền thấy thứ trong rừng kia đã đi ra, trận hương trước mặt Trương A Cô, đã đồng thời nhanh chóng cháy hết, nhiều hương như vậy đồng thời cháy hết, dù thế nào cũng không kịp châm thêm.

Vội vàng buông tay đang cầm dao, cầm lấy kiếm gỗ, chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Nhưng Trương A Cô cũng nhìn trận hương sắp cháy hết trước mặt, cũng không tiếp tục thêm hương, mà im lặng ngồi đó, hai tay từ từ nắm lấy thứ gì đó, áp vào trán, lẩm nhẩm niệm chú gì đó.

Hồ Ma liền cảm thấy, xung quanh đột nhiên có một cảm giác âm lãnh rợn người.

Khói hương cuối cùng bốc lên, vậy mà không tan ra trong gió đêm, mà tụ lại một chỗ, bao phủ trước mặt bọn họ.

Giống như một tấm rèm hư vô mờ ảo, nửa trong suốt, che chắn giữa mọi người và tà ma trong rừng.

Hồ Ma cũng không dám phát ra tiếng động, sợ ảnh hưởng đến Trương A Cô thi pháp.

Chỉ thấy, tà ma từ trong rừng đi ra, di chuyển chậm rãi xung quanh, nhìn một hồi lâu, cuối cùng vẫn lặng lẽ thu liễm

khí tức, từ từ bay trở lại rừng, nhiệt độ xung quanh cũng dần dần tăng lên, cảm giác âm lãnh khiến người ta lạnh run vừa rồi biến mất.

Trương A Cô cũng từ từ buông bàn tay đang nắm chặt, thu hồi thứ trong tay, lại thêm hương vào trận.

Trận chiến ác liệt mà Hồ Ma tưởng tượng, vậy mà không xuất hiện, Trương A Cô chỉ thức trắng đêm, không ngừng nhìn chăm chăm động tĩnh trong rừng, mà thứ trong rừng kia dường như vì không tìm được người, cũng không xuất hiện nữa.

Cho đến khi thời gian từng chút từng chút trôi qua, mơ hồ đã qua khoảng thời gian sâu nhất của đêm, phương đông cũng xuất hiện một chút ánh sáng, mọi người mới cảm thấy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao rồi?”

Hồ Ma cũng đến lúc này, mới cuối cùng dùng giọng bình thường hỏi Trương A Cô.

“Ừ.”

Trương A Cô nói: “Nó không tìm thấy chúng ta, liền quay về, có thể mượn trận hương để tránh được kiếp nạn này, vận khí của chúng ta vẫn rất tốt.”

“Hóa ra đây mới là đáng về Tẩu Quỷ Nhân đi lại trong giang hồ?”

Hồ Ma ngược lại có chút tò mò, nếu đổi lại là Thủ Tuế Nhân, gặp phải tình huống này, đại khái chỉ có thể đao thật thương thật mà đánh.

Đương nhiên, Thủ Tuế Nhân có thể tự mình luyện sinh thành tử, ngược lại có thể tránh được tình huống này.

“Loại tà ma có thể sai khiến tiểu quỷ, biến hóa ra để dụ dỗ người sống này, thường thường đều rất lợi hại.”

Trương A Cô cũng có chút ngượng ngùng, giải thích: “Vừa rồi lại là vào lúc đêm khuya, chúng ta giao thủ với nó, chưa chắc đã thắng được.”

“Hơn nữa bên cạnh chúng ta nhiều người như vậy, bị nó làm bị thương ai, cũng không đáng.”

“...”

Hồ Ma nghĩ một chút, cũng cảm thấy, cách làm của Trương A Cô, mới là thực sự ôn hòa đáng tin cậy.

Lại kiên nhẫn chờ thêm một lúc, đợi đến khi trời sáng hẳn, tiểu nhị và người đánh xe cũng tỉnh lại, đều duỗi lưng một cái, oán trách: “Ngủ trong hang động này thật là khó chịu, lại còn là ngày mưa, bệnh phong thấp sắp tái phát rồi.”

“Nhưng đây cũng là đi theo A Cô có bản lĩnh, nếu không, chỉ riêng việc ngủ ngoài trời vào ban đêm, sợ là đã mất nửa cái mạng, bây giờ ngược lại có thể ngủ ngon một đêm.”

“Trở về gặp lão hỏa kế, thì phải bốc phét một phen.”

“...”

“Các người ngủ ngon lành cả đêm, nhưng không biết A Cô đã thức trắng đêm canh gác cho các người đâu...”

Hồ Ma thấy buồn cười, nhưng cũng không cần nói ra để dọa họ.

Bản thân cũng thức trắng đêm, nhưng vẫn chịu được, nên hần dậy nhất củi, nhóm lửa nướng lương khô ăn. Trong lòng hần chú ý, liền thấy Trương A Cô cũng không ngủ bù, mà lấy từ trong bọc ra những dải vải đỏ, buộc vào những cây xung quanh, ở những vị trí dễ thấy.

Hồ Ma mang lương khô đến cho nàng ăn, hỏi: “A Cô đây là làm gì?”

“Đề nhắc nhở người qua đường...”

Trương A Cô nói: “Nơi đây có tà ma lợi hại ăn thịt người, ngàn vạn lần không được lưu lại đây.”

“Ai, hiện tại cũng là thế đạo loạn, bận rộn không xuể.”

“Nghe mẫu thân ta nói, trước đây gặp phải chuyện như vậy, phải dò la lai lịch của đối phương, hoặc là khiến nó yên phận, hoặc là trừ khử nó.”

Chương 469. Trận hương

Chương 469: Trận hương

“Dò xét đối phương, vậy thì phải vào rừng xem sao?”

Hồ Ma đứng ở bìa rừng, nhìn vào trong, không biết sâu bao nhiêu, càng không biết bên trong có gì.

Cho dù bây giờ trời đã sáng, bên trong dường như vẫn có một luồng âm khí rợn người, bây giờ hắn ngược lại muốn học thêm nhiều bản lĩnh, lòng hiếu kỳ cũng nặng hơn một chút.

Nhưng nghĩ lại, vẫn là thôi, bình thường mình quan sát Trương A Cô làm thế nào nhiều hơn, hiểu biết thêm một chút là được, nhưng nếu không nghe theo sự sắp xếp của người ta, tự ý gây chuyện, thì không tốt.

Tuy nhiên, nói đến đây, đối với Trương A Cô lại càng thêm tò mò.

Nàng không chỉ biết bày trận hương, dường như cũng có thể trực tiếp sử dụng một loại lực lượng nào đó, ví dụ như dùng khói hương còn sót lại của trận hương, tạo thành một tấm màn che, che chắn mọi người, tránh khỏi ánh mắt của đại tà ma kia, nghĩ kỹ một chút, thủ đoạn kia của nàng, vẫn là khá thần kỳ.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Tẩu Quỷ Nhân sống lâu, nhưng cũng không thể hoàn toàn dựa vào sống lâu.

Muốn chống đỡ một môn đạo, vậy trong tay nhất định cũng phải có vài thứ thật sự mới được.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn cũng dần dần có một sự hiểu biết về môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, đạo hạnh của Tẩu Quỷ

Nhân có sâu có cạn, đối phó với tà ma, phần lớn là dựa vào kinh nghiệm và các loại thủ đoạn, hơn nữa bọn họ phần lớn không câu nệ môn đạo nào, thứ gì hữu dụng, đều có thể lấy ra dùng.

Mà một số bản lĩnh của chính bọn họ, cũng có rất nhiều bị người khác học đi, ví dụ như nuôi tiểu sử quý, chính là ví dụ điển hình nhất.

Nhưng cho dù bị người khác học đi bao nhiêu, tổng có một số thứ là người khác không học được, những thứ này, mới chống đỡ môn đạo.

“Mỗi môn đạo đều có một dấu hiệu nhập môn.”

Hồ Ma trong lòng âm thầm nghĩ: “Thủ Tuế Nhân chúng ta trước khi nhập môn, chỉ là ăn thái tuế, rèn luyện sức lực, luyện tập chiêu thức, nhưng một khi đã hiểu rõ ‘cái chết’, bắt đầu luyện một phần thân thể từ sống thành chết, chính là đã nhập môn đạo.”

“Ti Mệnh Nhân cũng như vậy, trước khi nhập môn đạo, cũng chỉ là lang trung đi khắp nơi, bốc thuốc chẩn bệnh, nhưng có được bản lĩnh giúp người sắp chết kéo dài mạng sống, chính là đã nhập môn đạo.”

“Dấu hiệu nhập môn đạo của Bả Hí môn, là trong những trò diễn của bọn họ, có một trò là thật?”

“...”

Bây giờ ngược lại càng ngày càng tò mò: “Vậy dấu hiệu nhập môn đạo của Tẩu Quỷ Nhân, lại là gì?”

Những vấn đề này, cũng từng nghĩ có nên trực tiếp hỏi Trương A Cô hay không, cảm thấy nàng là người thật thà, hỏi có lẽ cũng sẽ nói cho mình biết.

Nhưng nghĩ đến trên giang hồ đối với loại chuyện này đều rất kiêng kỵ, cho nên vẫn là trước tiên không hỏi.

Về việc học lén, Hồ Ma trong lòng không có nửa điểm ngượng ngùng.

Sơn Quân chẳng phải đã nói người Hồ gia chính là tổ tông của Tẩu Quỷ Nhân hay sao? Vậy mình học lén chút đồ của nhà mình thì có gì to tát?

Vừa nghĩ, vừa đợi Trương A Cô ăn xong, mới hỏi nàng có muốn nghỉ ngơi hay không, dù sao tối qua bận rộn cả đêm, không chợp mắt.

Trương A Cô lại nói: “Nghỉ ngơi hay không cũng không sao, ta cũng quen rồi.”

“Nhưng tối qua đốt hết hương, vẫn phải tìm chỗ mua thêm một ít, lại bỏ sung thêm vài xấp giấy.”

“...”

“Vậy thì dễ nói, đến trấn phía trước mua một ít là được.”

Hồ Ma đáp ứng, liền quay về nói với người đánh xe và Chu quản gia.

Đến trấn phía trước tìm một chỗ, nghỉ ngơi một chút, cũng bỏ sung thêm thức ăn nước uống.

Những người khác đều không có ý kiến, bao gồm cả Chu quản gia là người sốt ruột nhất trong số này, bọn họ tính toán thời gian, đã xuất phát được năm sáu ngày.

Hồ Ma chuẩn bị chu đáo, Trương A Cô lại cực kỳ có bản lĩnh, tuy rằng mọi người đi theo nàng tuân thủ những quy củ kia, có chút gò bó, nhưng cũng vô hình trung, tránh được rất nhiều phiền phức, tổng thể tính toán ra, tốc độ lên đường thực ra rất nhanh.

Bây giờ bọn họ đã ra khỏi địa giới Minh Châu phủ, đến Côn Châu.

Lại đi tiếp một đường, vượt qua Sa Tử Giang, đi qua Đông Xương phủ, là có thể lên Bình Nam cổ đạo, sau đó đi thẳng đến Đại Thạch Đầu Nhai ở Linh Thọ phủ.

Mà trong khoảng thời gian này, Chu quản gia cũng đã nhìn ra.

Ông ta vốn xuất thân từ Bả Hí môn, theo lý mà nói, đối với giang hồ này cũng không xa lạ, nhưng khi ông ta hơn hai mươi tuổi, đã gặp nạn được người của Lý gia ở Đại Thạch Đầu Nhai cứu, liền vào Lý phủ, bây giờ đã sắp sáu mươi.

Gần bốn mươi năm không bước chân vào giang hồ, những kinh nghiệm kia đã sớm trở nên xa lạ, bây giờ vẫn là ít nói, nghe theo sự sắp xếp của Hồ Ma và Trương A Cô là đúng.

Đã nghĩ kỹ muốn đến trấn phía trước nghỉ ngơi, nhưng không ngờ đi liên tục mấy canh giờ, lại không tìm được một nơi nào tử tế, ở giữa cũng đi qua hai thôn làng, nhưng bên trong lại thưa thớt người, thỉnh thoảng có vài người sống, cũng trốn tránh rất kỹ, gọi cũng không gọi ra được.

Chương 470. Khất thi khuyển

Chương 470: Khất thi khuyển

Mười dặm tám thôn lại không thấy khói bếp, càng không nói đến tiệm giấy vàng mã có thể giúp đỡ chuyện hương nến giấy vàng.

Trong lúc nhất thời mọi người đều có chút kinh ngạc, Hồ Ma càng nhìn bản đồ có chút nghi hoặc, theo lý mà nói nơi đây không nên hoang vu như vậy.

May mắn thay, sau buổi trưa, gặp được một đội buôn có mười mấy con ngựa lớn và la, Hồ Ma liền theo quy củ giang hồ tiến lên vái chào, hỏi han, mới bất ngờ biết được:

“Nơi này phương viên trăm dặm , hoang vu lắm, tiểu ca không biết, mấy tháng trước, nơi đây xuất hiện nạn trộm cướp, có một tên cướp hung hãn giết người như ngóe, kéo theo một đội cướp đường rất lớn, bốn phía xông pha cướp bóc, thanh thế kinh người.”

“Dân chúng chung quanh, chết thì chết, trốn thì trốn, đều chạy hết rồi!”

Bọn cướp đường ở đây cũng hung ác vô cùng, không biết đã chọc phải vị cao nhân nào ra tay, chỉ trong một đêm cả sào huyệt bị tiêu diệt sạch sẽ. Nghe nói thi thể chất thành núi nhỏ ngay tại cửa hang trên núi, từ đó không ai dám làm loạn nữa...

Nhưng người trốn thì vẫn cứ phải trốn, nơi đây rộng lớn, coi như hoang vu đến cùng cực.

Các người đi lên phía trước, càng hoang vu hơn, phải tăng tốc hành trình, đến khi nào đến Sa Tử Giang thì mới gặp người sống.

“...”

Lại còn chuyện như vậy sao?”

Hồ Ma vốn định đi xem thử thị trấn cách đó hai mươi dặm, nghe vậy liền bỏ ý định.

Hắn chỉ cười tươi, lấy bạc ra đổi lương thực từ thương đội. Có cả hương nến vàng mã, hắn cũng lấy vài bao. Dù sao thời buổi này loạn lạc, chẳng cần quan tâm thương đội này có người trong nghề hay không, họ đều dự trữ sẵn những thứ tương ứng.

Thương đội này thấy đám người Hồ Ma đang đi phù linh cho nên không muốn dính xui xẻo, nhưng dù sao họ cũng là người tốt bụng, thường xuyên đi lại bên ngoài, nên họ cũng đổi cho đám người Hồ Ma, không lấy nhiều tiền.

Họ đi về hướng nam, rất nhanh có thể tìm được nơi bổ sung vật tư.

Hai bên đều vui vẻ, Hồ Ma chuyển lương thực và đồ vật đổi được lên xe, kéo xe lừa tránh qua một bên để họ đi qua.

Tiếp tục tiến lên, quả nhiên càng hoang vu hơn, hiếm thấy người sống, ven đường lại thường có những bộ xương trắng âm u, trùng mắt nhìn họ đi qua.

Xem ra, lời đồn không sai, nơi đây náo loạn trộm cướp, quả thực không nhỏ.

So sánh lại, nơi đây khác biệt hoàn toàn với thế giới trước đây của mình. Đây là loạn thế, hung thế, yêu thế.

Nếu như ở thế giới của mình, gặp thời điểm như vậy, nhân lúc Hoàng đế bị lột da, quan phủ không dám lộ mặt, phạm là

nơi nào náo loạn, sống không nổi, sẽ có người lập tức kéo cò khỏi nghĩa tranh thiên hạ.

Nhưng ở thế giới này, có những sức mạnh thần bí thực sự ổn định cục diện.

Tựa như vị cao nhân trong đêm tiêu diệt sạch bọn cướp đường hung hãn kia...

Đến cùng là hạng người gì, mới có bản lĩnh trong vòng một đêm giết sạch toàn bộ sơn trại?

Những chuyện này, đối với người luôn trốn ở Minh Châu phủ, lại thực sự không có cách nào tưởng tượng.

Bất quá, đã được nhắc nhở, bọn hãn liên cũng không dám khinh thường, đều lên tinh thần, tăng tốc đi đường, rời khỏi vùng đất này.

Một đêm này, đương nhiên cũng sẽ không cần nghĩ đến chinh đồn, tìm thôn hoang vắng đặt chân, hùng đông lại đi.

Nhưng mắt thấy mảnh đất hoang này sắp đi qua, Trương A Cô cũng có chút tâm thần không yên lên, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem, Hồ Ma phát giác được cái gì, cũng quay đầu theo liếc mắt nhìn.

Ngược lại không thấy có cái gì, chỉ có ven đường mấy con chó hoang, ngồi xổm ở trong bụi cỏ, con mắt đỏ ngầu nhìn bọn hãn đi qua.

Bên trong những vùng đất hoang như thế này, chó hoang thực tế là không hiếm thấy, thành quần kết đội, ngược lại cùng đàn sói cũng như.

Nếu thật sự đi một mình gặp phải, nói không chừng chúng nó cũng thật sự sẽ ăn thịt người.

“A Cô, có vấn đề gì sao?”

Thấy Trương A Cô quay đầu lại mấy lần, Hồ Ma liền tiến lại gần, hỏi nhỏ.

Trương A Cô cũng nhú mày, dường như có chút không chắc chắn, nói: “Người nhìn những con chó hoang kia, có mấy con?”

Hồ Ma hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn, bóng dáng lơ mờ không nhìn rõ, nói: “Hình như có khoảng ba bốn con?”

Trương A Cô nói: “Chúng nó vừa rồi có sữa không?”

Câu này lại hỏi khó Hồ Ma, nghĩ một chút, nói: “Lúc đầu sữa hai tiếng, sau đó hình như chỉ đi theo phía sau...”

Trên mặt Trương A Cô lập tức thêm một tia lo lắng.

Hồ Ma tò mò, trước tiên không hỏi, nhưng lại chú ý đến những con chó hoang kia, liền thấy chúng nó vẫn luôn đi theo từ xa, khoảng cách không kéo gần, nhưng cũng không đi xa, cho đến khi có một tiểu nhị, bị nó nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi, ném một hòn đá về phía chúng nó.

Chó hoang thể mà không sợ, lạnh lùng nhìn bọn hắn một chút, chờ cách xa chút, lại tiếp tục đi theo.

“Chó hoang ở đây đã không sợ người...”

Hồ Ma cũng âm thầm nghĩ, trong lòng càng thêm kỳ quái: “Chó thích sữa để dọa người, nhưng sao những con này lại không sữa? Trương A Cô quan tâm chuyện này để làm gì?”

Trong lòng hắn đã có chút nghi ngờ, nhưng đột nhiên xe lừa ngừng lại, hắn vội vàng nhìn về phía trước, liền thấy người đánh xe đang vung roi, lớn tiếng quát tháo.

Hóa ra là trên đường phía trước xe, không biết từ lúc nào, lại xuất hiện mấy con chó hoang, chúng nó ngồi xổm giữa đường, sữa về phía xe mấy tiếng, theo tiếng roi vang lên, cũng sợ hãi, liền lại lui thủi đi sang một bên đường.

Trương A Cô thấy vậy thì sắc mặt có chút khó coi.

Hồ Ma cũng lập tức tập trung tinh thần: “Có chuyện gì vậy?”

Hắn không hiểu chuyện này đại biểu cho điều gì, nhưng cũng biết nhất định là đã xảy ra vấn đề.

Trương A Cô thở dài một tiếng, ánh mắt quét qua xung quanh trống trải hoang vu, sau đám cỏ hoang, không biết có bao nhiêu con mắt đỏ sẫm, nói nhỏ: “Chó sủa hay không sủa đều bình thường, nhưng chỉ sủa hai tiếng rồi cứ đi theo, thì tà môn rồi...”

“Ta thấy, chúng ta hẳn là gặp phải khát thi khuyển.”

“...”

Hồ Ma cũng sờ: “Cái gì vậy?”

“Chó hoang ăn thịt người chết.”

Trương A Cô nói nhỏ: “Chúng nó ăn quen xác chết, đã nghiện, cũng biết đồ tươi ngon, thấy chúng ta vận chuyển quan tài, liền đến đòi, muốn chúng ta đưa người chết trong quan tài cho chúng nó ăn.”

“Chỉ sủa hai tiếng, sau đó cứ đi theo, chính là đang đợi chúng ta chủ động đưa cho chúng nó...”

“Bây giờ chặn đường, chính là đợi đến khi không còn kiên nhẫn, nếu chúng ta còn không đưa xác chết cho chúng nó, sợ là sẽ trực tiếp xông lên cướp...”

Chương 471. Thương lượng

Chương 471: Thương lượng

Hồ Ma kinh ngạc: “Chó hoang thôi mà, sao lại nhiều chuyện đến vậy?”

Lời nói của Trương A Cô khiến hấn sững sờ. Trước đây, hấn từng nghe nói về chó hoang ăn xác chết, thậm chí ăn thịt người, nhưng chưa từng nghe qua loại tà tính như vậy. Đào mộ phần của người chết đã là chuyện kinh khủng, vậy mà còn muốn ăn trực tiếp trong quan tài?

Trương A Cô trầm giọng than thở một tiếng: “Đều là do ăn thịt người nhiều, dính tà khí...”

“Chó hoang đói sẽ đào mộ phần, móc quan tài, kéo người chết ra ăn.”

“Ăn nhiều thịt người, nếm được vị ngon, mắt chúng đỏ ngầu, miệng mang thi độc, tính tình ngày càng tà ác, hình thành quy củ riêng.”

“Giúp người đưa linh cữu, sợ nhất hai điểm: một là khởi thi, hai là loại lấy thi này.”

Hồ Ma thấy Trương A Cô nói nghiêm túc, cũng hơi ngưng thần, hỏi: “Vậy phải xử lý thế nào? Chém hết chúng nó đi?”

Hấn tuy chỉ biết nửa vời về Tẩu Quỷ Nhân, nhưng bản lĩnh Thủ Tuế Nhân lại là thật. Hấn mang theo đao, không có lý do gì mà sợ những con chó hoang này.

Trương A Cô giật mình, vội vàng nói: “Tuyệt đối không thể... Một khi giết, sẽ phiền phức.”

“Người vừa động thủ, bất luận giết bao nhiêu con, đều đắc tội với bầy chó hoang này. Chúng nó sẽ bám theo, kêu gọi tà ma dọc đường làm khó người. Bọn chúng còn kéo bè kết phái, gọi thêm nhiều đồng loại, và đi tiểu dọc theo nguồn nước hoặc tại chỗ đầu gió. Nước tiểu của chúng cũng có độc.”

“Bây giờ chúng ta đi nơi này vốn là người sống ít, người chết nhiều, không biết có bao nhiêu tà ma ẩn núp. Bị bọn chúng quần lấy, đừng hòng yên ổn.”

Hồ Ma kinh ngạc: “Bọn chúng còn có bản sự như vậy?”

Trương A Cô lắc đầu: “Tại những nơi người sống ít, yêu tà cũng sẽ thích ứng, xuất hiện những quy củ không thuộc về người sống...”

Hồ Ma khẽ gật đầu, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy cỏ hoang um tùm, lác đác vài mảnh rách nát trong tầm mắt.

Gió lạnh thổi qua, mang theo tiếng rít ghê rợn của những con chó dữ gầy gò, mắt đỏ. Thỉnh thoảng, chúng lại chạy lẫn quần xa xa, thăm thò với nhau, liếc nhìn đoàn người với vẻ dò xét.

Lũ cướp đã tàn sát nơi này, không còn sót lại bao nhiêu người, vậy mà chó hoang lại không hề ít?

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, cố gắng giữ bình tĩnh, quay sang hỏi Trương A Cô: “Có cách nào giải quyết không?”

Trương A Cô trầm ngâm suy nghĩ: “Hôm qua đôi được bao nhiêu thịt từ thương đội?”

Hồ Ma nhớ lại: “Hôm qua đôi hai tảng thịt heo lớn, còn chưa ăn hết, gạo và mì cũng khá nhiều.”

“Mang một tảng thịt heo sữa ra đây!”

Trương A Cô hạ giọng nói: “Bọn chó hoang này hẳn có một con đầu đàn.”

Chính nó sai khiến những con chó hoang khác theo dõi chúng ta, đòi ăn thi thể. Nếu cứng rắn đối đầu, con đầu đàn này sẽ có khả năng gọi tà ma xung quanh đến gây khó dễ cho chúng ta.

Trước tiên, ta nên tuân theo quy củ của chúng, cho nó chút lợi lộc để nó nương tay, cho đoàn người chúng ta đi qua.”

“Ai ngờ có ngày ta lại phải đàm phán với chó hoang...”

Hồ Ma mỉm cười bất đắc dĩ, quay lại xe lừa, mở nắp thùng, lấy ra một tảng thịt.

Bên trong có hai tảng thịt heo lớn, một tảng hơn mười cân, một tảng hơn hai mươi cân.

Trương A Cô không keo kiệt, bảo Hồ Ma cầm tảng thịt nặng hơn hai mươi cân. Khi Hồ Ma định đi, Trương A Cô lại thấp giọng nói:

“Mang theo cả dao.”

“...”

Hồ Ma ngẩn ra một chút, rồi cười khỏ, quay lại lấy dao.

Trương A Cô luôn nhiệt tình giúp đỡ người khác, vậy mà lại bảo hắn mang theo dao, đây là lần đầu tiên.

Hồ Ma đeo dao bên hông, cầm tảng thịt heo, Trương A Cô nhặt một cây gậy bên đường, sau đó móc dây đỏ từ trong túi áo ra, quấn từng vòng quanh cây gậy, rồi giấu vào tay áo rộng, cùng Hồ Ma tiến về phía đàn chó hoang.

Lái xe và hỏa kế thấy hành động kỳ quái của họ, đều mở to mắt nhìn chăm chăm. Chu quản gia im lặng, chỉ canh gác quan tài.

“Gâu...”

Vài con chó hoang chặn đường, định bỏ chạy khi thấy Hồ Ma và Trương A Cô tiến đến.

Tuy nhiên, khi thấy hai người họ cầm theo thịt, không có vẻ gì là địch ý, chúng lại chạy ra vài bước, quay đầu nhìn.

Tiếng gầm nhẹ vang lên từ miệng chúng, như ra lệnh cho họ dừng lại.

Trương A Cô quả nhiên dừng lại theo lời bọn chúng, cung kính nói: “Kính gửi các vị oan gia, ta là Tẩu Quỷ Nhân đi Nam về Bắc, được người nhờ đưa vong linh trở về quê hương. Ta không thù không oán với các vị.”

“Hôm nay đi qua quý địa, nhờ các vị oan gia nhiệt tình hộ tống, ta không có cách báo đáp, chỉ có thể mạn phép dâng tặng một tảng thịt khô, mong các vị vui lòng nhận...”

“...”

Bỗng chốc, xung quanh trở nên yên tĩnh. Không biết bao nhiêu con mắt đỏ rực đang gắt gao nhìn chăm chăm vào tảng thịt khô trong tay Hồ Ma.

“Trương A Cô nói rất khách khí, nhưng có vẻ bọn chúng không có phản ứng gì...”

Chương 472. Chó đầu đàn

Chương 472: Chó đầu đàn

Hồ Ma thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đám này đồ vật còn không thông minh đến mức nghe hiểu tiếng người?”

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, bất ngờ, đám chó dữ nhìn chằm chằm vào tảng thịt khô, chảy nước miếng ròn ròn, cuối cùng cũng chịu cúi đầu, chạy đến ven đường, quay đầu nhìn bọn hắn như ra hiệu, rồi lén vào ruộng hoang ven đường.

Hồ Ma thấy Trương A Cô đi theo, cũng liền đi theo, men theo sườn núi sau đám chó hoang, đi đến một mộ phần có hình tròn.

Nhìn xung quanh, toàn là bia đá đen sì dựng đứng, tựa như mộ tổ của đại gia đình nào đó. Tuy nhiên, tất cả đều đã bị đào bới tan hoang, y phục tùy táng mục nát, cây khô mục rữa, cùng các loại đồ cổ vương vãi khắp nơi.

Ngay cả hài cốt trong quan tài cũng bị kéo ra, trên xương còn có dấu răng cắn xé, ruồi nhặng bay đầy, quả thực là “Cảnh già thê lương”.

Dẫn đầu đàn chó hoang đến đây, con đầu đàn lùi lại sau bia mộ, không thấy bóng dáng. Xung quanh bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Trương A Cô thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho Hồ Ma giao tảng thịt khô trong tay, hướng về mộ phần hình tròn kia, lặp lại lời nói ban đầu.

Sau đó, họ im lặng chờ đợi. Nửa ngày sau, từ sau mộ phần hình tròn bỗng vang lên tiếng rên rỉ trầm thấp, một con chó

hoang to lớn xuất hiện, lạnh lùng nhìn chăm chăm họ.

Hồ Ma không khỏi giật mình khi nhìn thấy con chó hoang này.

Nó to lớn như một con bê con, với đôi mắt đỏ sậm rực sáng như máu. Đáng chú ý nhất là trên đầu và thân nó mọc chi chít những bọc mủ lớn.

Có lẽ do ăn nhiều thịt người chết, những bọc mủ đó mơ hồ hình thành khuôn mặt người.

Đặc biệt là trên lưng nó, có một bọc mủ hình thành rõ ràng ngũ quan, chen chúc, nhẵn nhúm, trông như một khuôn mặt người mọc trên lưng chó.

Nhìn thấy con chó hoang này, ngay cả Trương A Cô cũng phải thở dài thườn thượt.

Nàng quay sang Hồ Ma nói: “Chương quỹ tiểu ca, dăng lẽ vật ta đã chuẩn bị cho oan gia đi!”

Hồ Ma khẽ gật đầu, tiến lên. Thấy con chó hoang gắt gao nhìn chăm chăm mình, hấn dừng lại, đặt tảng thịt khô nằm ngang trên mặt đất.

“Ngày xưa không oán, ngày nay không thù, oan gia nên giải không nên kết...”

Trương A Cô lại cung kính hướng về con chó hoang kia nói: “Xin vui lòng nhận khối thịt khô này, cho chúng ta đi qua được chứ?”

Giọng điệu vẫn khách khí như vậy, nhưng có chút thay đổi.

Con chó hoang nhìn chăm chăm vào tảng thịt khô trên mặt đất, đôi mắt đỏ sẫm âm trầm, không thể nhìn ra gì. Nó ngẩng đầu nhìn Trương A Cô và Hồ Ma, nước bọt chảy ra từ khoe miệng.

Không biết nó đang suy nghĩ gì, mắt nó đảo đi đảo lại giữa Hồ Ma và tảng thịt khô trên mặt đất. Cuối cùng, mắt nó đỏ hơn, đột nhiên khẽ rên lên một tiếng “Uông”, âm thanh khàn khàn như tiếng quỷ khóc.

Ngay lập tức, tiếng cở hoang sột soạt vang lên xung quanh, từng cái đầu với bộ lông mềm mại như nhung xuất hiện từ bóng tối.

Từng đôi mắt có chút kỳ dị nhìn chăm chăm vào họ, tiếng ồ ồ phát ra từ cổ họng.

Hồ Ma liếc nhìn, chỉ thấy những con chó hoang này, có con trọc lông, có con bị thương, có con đầy rận, có con gầy gò như củi, nhưng đều có chung một điểm là vô cùng hung dữ, nước dãi chảy từ răng nanh xuống, từng giọt một rơi xuống.

Hắn hạ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Không đồng ý.”

Trương A Cô thở dài thườn thượt, nói: “Chúng nó không chỉ muốn thức ăn trong quan tài mà còn muốn cả chúng ta nữa!”

“Ta nhìn thấy con đầu đàn này, liền biết chuyện hôm nay chỉ sợ không thể tốt đẹp. Lũ này không biết đã ăn bao nhiêu thịt người chết, có thể còn có người sống, trên người đều mọc ra mặt người.”

“Mỗi khi mọc thêm một cái bọc mủ, thì tà khí lại tăng thêm một phần. Không biết nó đã mọc bao nhiêu não người chết để mọc ra nhiều như vậy...”

“...”

Hồ Ma cũng nhìn chăm chăm vào những bọc mủ ở trên người con chó đầu đàn, nói: “Kia...”

“Đánh chết những con súc sinh này!”

Trương A Cô hơi nghiêng răng, đột nhiên mở miệng: “Chỉ là chương quỹ tiêu ca nhớ cẩn thận, không thể để con đầu đàn này chạy trốn, nếu không hậu hoạn vô cùng...”

“...”

Lời nói còn chưa dứt, con chó đầu đàn thấy hai người đã bị vây quanh, bỗng nhiên cất tiếng rống dài. Đôi mắt đỏ sẫm của những con chó hoang xung quanh như bùng máu, bỗng dưng trở nên điên cuồng, bốn móng vuốt cào cào mặt đất, lao vút về phía Hồ Ma và Trương A Cô.

Bỗng chốc, mùi tanh nồng nặc xộc vào mũi, mùi hôi thối từ miệng chó khiến người ta choáng váng, xung quanh chỉ còn lại răng nhọn và móng sắc.

Trương A Cô, vốn thường e dè, lúc này cũng lập tức rút cây gậy giấu trong tay ra, vung lên đánh vào đầu một con chó.

Con chó đầu đàn lại ra lệnh lui lại, trên mặt chó hiện lên vẻ nham hiểm.

Nó không xông lên, mà từ từ lui về phía phần mộ hình tròn.

Nhưng ngay lúc này, Hồ Ma vẫn chưa vội vàng ra tay, khi những con chó hoang xông lên, hắn đã đưa tay lên.

Hắn âm thầm vận công, ngũ tạng rung động, bỗng hét lên một tiếng như sấm sét mùa xuân:

“Uống!”

“...”

Ngũ Lôi Kim Thiềm rống!

Hồ Ma không rõ nguồn gốc sức mạnh này, cũng lo lắng những con chó hoang này quá khó đối phó, nên đã sử dụng cùng lúc hai tạng.

Tuy chỉ là hai tảng, nhưng cũng như sấm sét giữa trời quang, hù dọa bọn chó hoang rú lên một tiếng, đồng thời kẹp chặt đuôi, chạy tứ tán.

Có con sợ hãi đến mức trực tiếp phủ phục trên mặt đất.

Con chó đầu đàn đã lui về một nửa trong phần mộ hình tròn bỗng biến sắc, mở to mắt nhìn.

Lúc này, Hồ Ma đã rút dao răng cưa, nở một nụ cười lạnh lùng với nó.

Chương 473. Thanh tẩy tà khí

Chương 473: Thanh tẩy tà khí

Tiếng gầm bất ngờ này không chỉ khiến lũ chó hoang xung quanh sợ hãi mà ngay cả Trương A Cô cũng giật mình.

Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn Hồ Ma, nhưng cũng không quên vung cây gậy trong tay, nhân cơ hội đánh về phía con chó hoang bên cạnh.

Lực của nàng không lớn, nhưng cây gậy đánh vào người con chó hoang, lại khiến nó đau đớn kêu lên ăng ăng. Hơn nữa, nàng còn chuyên chọn những con chó hoang cường tráng hung dữ để đánh, cây gậy quấn dây đỏ, cứ nhắm vào đầu chúng mà gõ, gõ một cái, con chó hoang liền kêu lên một tiếng “áo”.

Cùng lúc đó, Hồ Ma không dám chậm trễ, lao thẳng về phía con chó hoang đầu đàn trong mộ tròn.

Con dao răng cưa cầm trong tay, từng lưỡi dao sắc bén trông thật đáng sợ.

Con chó hoang đầu đàn trong mộ tròn, vốn trên mặt mang theo một loại thần sắc âm trầm, gian xảo như lão hồ ly, chỉ có con người mới có, cho đến khi bị Ngũ Lôi Kim Thiềm gầm lên một tiếng, lại đột nhiên thất thần, lộ ra vẻ sợ hãi sâu sắc, muốn chạy trốn nhưng đã không kịp nữa.

Nó cũng kinh hãi, vội vàng xoay người, nhắm ngay Hồ Ma, gầm gừ và khua móng, chân trước đào bới đất, hung hăng kêu lên một tiếng.

... Nhưng vô ích.

Vừa hé miệng, chưa kịp kêu thành tiếng, nó đã ngậm đầy miệng bùn đất.

Hồ Ma không dám coi thường con chó hoang đầu đàn này, đối xử với nó như đối với một cao thủ nhân loại.

Hắn không biết nếu nó kêu to, liệu có chuyện tà dị gì xảy ra hay không, nên sau khi xông tới, hắn liền đá tung đất bùn.

Ngay lập tức, hắn bước lên một bước, một đòn “Khai sơn”, hung hăng chém xuống bằng dao răng cưa.

“Phốc!”

Con chó hung ác đang hắt đầu, muốn hắt cát ra khỏi miệng, bỗng nhiên nghe một tiếng ầm, đầu trực tiếp nở hoa.

Hồ Ma né tránh, lách người sang bên cạnh, đồng thời vung dao chém về phía con chó hoang đầu đàn. Lưỡi dao sắc bén bỏ từ hông xuống, trực tiếp chém vào đầu con chó.

Đường đường một con tà ma, dưới tay của chó hoang thủ lĩnh cũng là có nhiều huynh đệ. Đầu con chó rơi xuống đất, ánh mắt nhanh chóng ảm đạm, nhưng vẫn còn mang chút không cam lòng. Miệng nó vẫn còn ngậm cát, chưa kịp phun ra.

Hồ Ma thu dao, hắt máu trên lưỡi dao. Định thần nhìn xung quanh, hắn đột nhiên nhận ra mọi chuyện có vẻ như chưa kết thúc. Biểu cảm của hắn trở nên ngưng trọng.

Đầu chó đã rơi xuống đất, nhưng thân hình con chó hoang đầu đàn vẫn chưa đổ xuống. Nó vẫn đang cố gắng lùi về phía sau. Đồng thời, khuôn mặt mọc trên lưng nó mở mắt ra.

Miệng nó mở to, phát ra tiếng kêu oa oa như trẻ sơ sinh.

“Tà môn đến vậy?”

Hồ Ma vung đao răng cưa, nhắm vào khuôn mặt mọc trên lưng con chó, định chém đứt nó.

“Dừng tay, để ta!”

Ngay lúc này, tiếng Trương A Cô vang lên bên tai. Hồ Ma phản ứng cực nhanh, lập tức đổi thế đao, vẽ một đường cong trong không trung, cắm đao xuống đất để giảm lực.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, thấy Trương A Cô cầm cây gậy quần dây đỏ lao tới. Nàng nhắm vào khuôn mặt trên thân chó đã bị chặt đầu và đánh xuống.

Khuôn mặt mọc trên lưng con chó ban đầu phát ra tiếng kêu quỷ dị sắc bén. Sau một gậy đánh xuống, tiếng kêu yếu đi. Một gậy tiếp theo, tiếng kêu hoàn toàn im bật. Miệng khuôn mặt được khâu lại bằng dây đỏ.

Nó há hốc miệng, thở hổn hển vài hơi, rồi dần dần mất đi động tĩnh. Cuối cùng, thân chó cũng ngã xuống.

“Giúp ta nhìn, đừng để bọn chúng cắn ta.”

Trương A Cô ngồi xuống trước xác con chó hoang, đặt cây gậy xuống bên người và bắt đầu niệm chú.

Hồ Ma không cần nàng nhắc nhở, hắn đã nhìn xung quanh và thấy lo lắng là thừa. Tiếng rống của hắn vừa rồi đã dọa cho lũ chó hoang bỏ chạy hết tám chín phần .

Chỉ còn bốn năm con không chạy, cũng là những con vừa bị Trương A Cô dùng gậy đánh. Miệng chúng bị khâu bằng dây đỏ, kêu ư ử, nằm phục trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Nhưng sợi dây đỏ này không giống như thật, nhìn thế nào cũng không thấy. Nhìn kỹ lại, dụi mắt nhìn, lại không thấy gì nữa.

“Thủy phù mệnh động uyên hình, kim việt tiền đạo lôi cổ oanh.”

“Bình trượng ức thiên hóa chân linh, cảnh tiêu sở bộ khu bệnh ôn.”

“...”

Hồ Ma quay đầu nhìn Trương A Cô, thấy nàng đang niệm chú trong im lặng. Thỉnh thoảng, nàng lại dùng gậy đánh vào khuôn mặt mọc trên lưng con chó. Mỗi lần đánh, khuôn mặt mọc lại nhỏ đi một phần. Sau hơn mười lần, khuôn mặt mọc đã biến mất hoàn toàn.

Trương A Cô chậm rãi dừng lại, cầm gậy đứng dậy, quay đầu giải thích với Hồ Ma:

“Khuôn mặt mọc trên lưng nó là do ăn thịt người chết quá nhiều, oán khí quá nặng mà hình thành. Nếu chém đứt nó, sẽ dẫn phát bệnh dịch.”

“Ta cần dùng chú ngữ để thanh tẩy tà khí.”

“...”

“Được.”

Hồ Ma nhìn những con chó hoang xung quanh và hỏi: “Vậy những con còn lại xử lý thế nào?”

“Không cần lo lắng về chúng.”

Trương A Cô liếc nhìn những con chó hoang mà nàng đã đánh gậy, nói: “Nếu chúng ta chỉ giết con đầu đàn, những con chó hoang còn lại sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện một con thay thế nó.”

Chương 474. Thần tiên quản gia

Chương 474: Thần tiên quản gia

“Một số sẽ đến chỗ đào mộ để ăn xác chết, một số sẽ đi theo đường xin xác chết, cũng sẽ nuôi dưỡng ra một thân tà khí, dụ dỗ tà ma đến hại người. Nhưng bây giờ ta đã dùng gậy đánh vào chúng, chúng đã trúng chú của ta và không dám ăn người nữa.”

“Mà chúng lại tương đối mạnh mẽ, những con chó hoang khác muốn tranh giành vị trí chó vương, nhưng không thể tranh nổi với chúng.”

“Vì vậy, từ nay về sau, những con chó hoang này cũng rất khó thành công.”

“...”

“Có thể như vậy sao?”

Hồ Ma cũng có cảm giác mở rộng tầm mắt, một mặt thán phục bản lĩnh thần kỳ của Trương A Cô, dùng cây gậy quần dây đỏ đánh vào đầu chó, chó sẽ không ăn thịt người chết nữa.

Mặt khác, hắn cũng thán phục những con chó hoang này, đều có một loại trật tự kỳ dị và nghiêm ngặt.

Bây giờ nhìn hai bên một chút, mọi chuyện đã xong, chỉ đáng tiếc là khối thịt heo trên mặt đất đã dính đầy máu chó.

Máu chó bình thường thì không sao, nhưng dính máu chó ăn thịt người chết thì không thể nhặt về để ăn.

“Đưa cho chúng nó đi!”

Trương A Cô liếc nhìn những con chó hoang đang bò lổm ngổm bên cạnh, nói: “Thiên tai nhân họa, người sống không nổi, chó cũng không sống nổi.”

“Bọn chúng sau này không thể ăn người chết, lại phải tranh giành với những con chó khác, sẽ không tốt hơn.”

“...”

“Được.”

Ngay cả Trương A Cô đều bỏ qua, một Huyết Thực Bang chưởng quỹ như hấn đây sao có thể tiếc nuối khối thịt khô này.

Hồ Ma khề gật đầu, cùng Trương A Cô đi ra ngoài.

Lòng hấn lại có chút tò mò, đi được vài bước, bỗng nhiên hỏi: “Cô cô từ trước đến nay đều thiện chí giúp người, cũng yêu thích làm việc thiện, nhưng vừa rồi ta thấy cô cô nhìn thấy con chó hoang đầu đàn, ngược lại lập tức có vẻ muốn ra tay sát hại?”

Trương A Cô im lặng bước đi, nhỏ giọng nói: “Bởi vì nó đã không thể cứu vãn được.”

“Nếu chỉ là sa vào tà đạo, vậy coi như là tình quái, nhưng nó đã ăn thịt quá nhiều người, đã thành yêu.”

“Trong mắt Tẩu Quỷ Nhân, có nhiều thứ có thể cứu vãn, có nhiều thứ không thể.”

“Có thể nói chuyện, sẽ muốn thủ hạ lưu tình, không thể nói chuyện, liền muốn tiên hạ thủ vi cường. Con chó hoang này, ăn thịt người chết biến mình thành yêu, vậy ăn thịt người sống cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Gặp chúng ta, nó sẽ không thể ăn thịt, nhưng gặp người khác, tất nhiên là không thể thoát được.”

“Đương nhiên, ta thấy nó đã ném qua thịt người, nếu chỉ là ăn người chết, oán khí trong khuôn mặt mọc ra kia sẽ không lớn như vậy...”

“...”

“Ăn người là phải trừ diệt?”

Hồ Ma suy nghĩ, cười nói: “Trước đó trong rừng, con tà ma kia cũng rõ ràng là đã ăn thịt người?”

Lời này vừa nói ra, Trương A Cô quay đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Khó trách Triệu lão cha nói người thích ép buộc người khác...”

“Con tà ma ở bên trong rừng kia xác thực ăn qua thịt người, nhưng ta đâu không lại nó...”

“Dù sao chỉ cần nó ăn qua thịt người, mà lại tiếp tục quấy phá, ta không thể đối phó với nó, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có Tẩu Quỷ Nhân lợi hại trừng trị nó.”

“Ta không phải cố ý châm chọc, chỉ là tò mò thôi...” Hồ Ma trầm nghĩ, cũng mơ hồ hiểu được suy nghĩ của Trương A Cô.

Tẩu Quỷ Nhân, là một loại người, là cả một môn đạo.

Suy nghĩ của Trương A Cô thực ra rất đơn giản, chỉ cần Tẩu Quỷ Nhân đều nghĩ như vậy, ắt sẽ có người lợi hại thu thập tà ma kia.

Cho dù không có người lợi hại, rảnh tay một chút, hện thêm vài người đồng đạo, cũng có thể thu thập nó.

Chỉ có điều...

Hồ Ma cũng âm thầm thở dài, suy nghĩ như vậy cũng không tệ, nhưng bây giờ thời thế này, đến khi nào mới có thể rảnh tay đây?

Thực ra mọi người đều đang liều mạng mà sống thôi!

Mà khi bọn họ trở lại trước linh cữu, liền thấy xa phu và đám tiểu nhị đều mặt mày hoảng hốt, xung quanh xe có một vòng lửa, vẫn chưa hoàn toàn tắt.

Thì ra sau khi Hồ Ma và Trương A Cô mang thịt khô rời đi, Chu quản gia cùng xa phu, hai tiểu nhị, đang trông coi xe và quan tài, bỗng nhiên nhìn thấy, hai bên đường, bóng dáng chó hoang không ngừng chạy tới chạy lui, còn phát ra tiếng kêu gầm gừ như đe dọa.

Con chó hoang đầu đàn kia không chỉ muốn ăn thịt Hồ Ma và Trương A Cô, mà còn muốn sai khiến lũ chó hoang cướp quan tài.

Nhưng Chu quản gia tuy đã lâu không hành tẩu giang hồ, nhưng nhãn lực vẫn còn, liền lập tức nhặt một cây gậy bên cạnh, đi vòng quanh xe lửa, vẽ một vòng tròn lớn, sau đó vỗ vỗ tay, nói với xa phu và tiểu nhị:

“Đừng lo lắng, lũ chó hoang này không vào được.”

“...”

Xa phu và tiểu nhị đều có chút kinh ngạc nhìn Chu quản gia, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Trên đường đi, họ thấy rõ ràng Trương A Cô có bản lĩnh, Hồ Ma cũng là người cẩn trọng, luôn mang theo dao bên mình.

Chỉ có ông lão quản gia què chân này, dường như chỉ có thể đi theo trông xe.

Bây giờ ông ta nhặt một cây gậy, vẽ một vòng quanh xe và nói chó hoang sẽ không xông vào được...

... Ông ta là thần tiên sao?

Nhưng không ngờ, Hồ Ma và những người khác vừa đi được một lúc, những con chó hoang xung quanh bỗng nhiên từ đâu xuất hiện, tiếng gầm gừ vang lên, lao về phía vòng tròn của họ.

Nhưng trước khi chó hoang kịp lao đến, Chu quản gia lâm bả vài câu, chỉ về phía trước, và ngọn lửa bùng lên trước mặt chó hoang, bao quanh xe ngựa, tạo thành một vòng lửa rực rỡ.

Lũ chó hoang kinh hãi vô cùng, quả nhiên bị dọa sợ, không dám xông lên.

Tiếp theo, liền nghe thấy một tiếng kêu như tiếng cóc kêu, lại như tiếng sấm sét vang lên từ cách đó không xa, tất cả chó hoang đều chạy tán loạn.

Xa phu và tiểu nhị đều kinh ngạc đến ngây người.

Tùy tiện vẽ một vòng tròn, liền có thể bốc cháy, chẳng lẽ vị lão quản gia này, thật sự là thần tiên?

Sự kính trọng đối với ông nhất thời còn lớn hơn cả Hồ Ma và Trương A Cô vừa đi vừa về, cũng khiến Chu quản gia cảm thấy có chút lằng lằng.

Cuối cùng cũng tìm lại được cảm giác năm xưa hành tẩu giang hồ của mình...

Chương 475. Vùng đất dữ

Chương 475: Vùng đất dữ

“Ngọn lửa trên mặt đất này là để làm gì? Sao lại có mùi lưu huỳnh và phốt pho trắng?” Hồ Ma và Trương A Cô quay lại, ngửi thấy mùi vị đặc biệt, cũng nhìn ra vẻ mặt có chút đặc ý của Chu quản gia, lại nhìn thấy ánh mắt sùng kính của xa phu và tiểu nhị nhìn ông, nhất thời có chút tò mò.

Chu quản gia cười hắc hắc một tiếng, nói: “Múa rìu qua mắt thợ rồi, lão phu dù sao cũng từng vào môn đạo, chỉ là vào Lý phủ nhiều năm như vậy, có chút hoang phế, nghĩ đến lần này trên đường hung hiểm, liền dùng bạc của tiểu chưởng quỹ, mua thêm chút đồ dự phòng, dù sao cũng có thể giúp đỡ một tay.”

Hồ Ma lúc này mới hiểu ra, Tâu Quỷ Nhân có nhiều tạp kỹ, nhưng người của Bả Hí môn lại càng có nhiều tạp kỹ hơn, hơn nữa mỗi cái đều thoát nhìn thần kỳ vô cùng.

Nhưng trong những tạp kỹ này của bọn họ, có mấy việc là thật, thì không dễ nói...

Cũng không để ý, chỉ liếc nhìn ông ta một cái, cười hỏi một câu: “Vậy người nói xem người am hiểu những gì?”

Chu quản gia có chút lúng túng, nói: “Những việc cụ thể, thì không tiện nói, nhưng dịch dung, thuật nói tiếng bụng,... ít nhiều cũng hiểu một chút, nếu để ta chuẩn bị đầy đủ, cho dù là thần tiên thất cổ trong truyền thuyết, ta cũng có thể làm được.”

“Bất quá thời gian chuẩn bị không đủ, lúc này ta lại không làm được.”

“...”

“Nghe có vẻ hay đấy...” Hồ Ma gật gật đầu, nói: “Hồi sau dạy ta cách sử dụng những thủ đoạn này được không?”

Sắc mặt Chu quân gia nhất thời ngây ra: ‘Vị tiểu chưởng quỹ Huyết Thực Bang đã cứu tiểu thư này, người thì tốt, chỉ là... quá ham học!’

‘Vị A Cô Tẩu Quý kia là người thật thà, bị hấn moi gần hết bí mật cũng không để ý.’

‘Nhưng Bả Hí môn chúng ta lại không giống, mỗi một việc đều là đổi bằng vàng bạc thật sự, có người vì muốn đổi bí mật của một kỹ năng, phải làm việc không công cho người ta ba năm, hấn lại trực tiếp đòi hỏi ta như vậy, vậy ta có nên cho hay không?’

May mà trong lòng ông tuy lo lắng, nhưng Hồ Ma cũng không thật sự đòi hỏi ông bí mật nghề nghiệp.

Dù sao Thủ Tuế Nhân chỉ nhận những thứ thực tế, mấy chiêu trò của Bả Hí môn, Hồ chưởng quỹ ta chưa chắc đã coi trọng!

Tóm lại, giải quyết xong đám chó hoang xin thi thể, liền vẫn tiếp tục vội vàng lên đường, nhìn xung quanh, thật sự là khắp nơi đổ nát, cỏ dại um tùm, quạ đen mắt đỏ, xương trắng la liệt, gió từ xa cuốn tới, dường như có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc.

Cho dù không gặp phải chó hoang xin thi thể, cũng không biết có gặp phải thứ gì khác hay không, loại địa phương quỷ quái này, đương nhiên là nên đi qua sớm một chút thì tốt hơn.

Đương nhiên, xa phu và hai tiểu nhị, lúc này lại can đảm hơn.

Có một vị lão thần tiên như vậy đi theo, còn sợ gì nữa?

Lập tức liền quất lừa, bánh xe nghiền qua những viên đá vụn trên mặt đất, lăn lộn tiến về phía trước.

Đêm đó không kịp đến thôn trấn, liền nghỉ ngơi ở vùng hoang dã, bắt quá lại yên tĩnh, ngoại trừ một bà lão mặt mày xanh xao bò ra từ trong mộ, nhìn bọn họ một cái, rồi lại bò trở về, cũng không có chuyện gì khác.

Mà ngày hôm sau, vào buổi trưa, bọn họ đi vòng qua một ngọn núi từ xa.

Chỉ ngửi thấy trên núi, mùi hôi thối bay xa mười dặm, ban ngày ban mặt mà âm khí âm khí trùng thiên, còn có thể nhìn thấy cờ xí tung bay, dường như có lâu la đang tuần tra.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, lại không có gì cả.

Chỉ có thể nhìn thấy bên đường một số xương trắng và khung xe ngổn ngang, giáo dài gãy, bọn họ mơ hồ đoán được, chẳng lẽ nơi đây chính là Nương Môn Đản Sơn, trên núi chính là trại thổ phỉ bị vị cao nhân kia giết sạch trong một đêm?

Trong lòng nhất thời kinh hãi, thúc giục xe lừa nhanh chóng tiến lên, không dám dừng lại.

“Haiz...”

Ngay cả Trương A Cô sau khi đi qua, cũng nhìn không được quay đầu nhìn lại, nói: “Nghĩ đến những tên thổ phỉ bị tàn sát kia, trong lòng cũng có oán khí, sau khi chết vẫn muốn chiếm núi làm vua.”

“Nhưng mà, nếu vị cao nhân kia có khả năng giết sạch bọn thổ phỉ trong một đêm, sao họ lại không biết rằng chỉ giết thổ phỉ thì oán khí của bọn họ sau khi chết sẽ ngút trời, ngược lại càng có khả năng gây ra đại họa?”

“Trước đây, người dân ở đây đã di dời đi rồi, giờ muốn di dời về lại, e là khó khăn.”

“Lại là một vùng đất dữ...”

“...”

Hồ Ma suốt quá trình đều chú ý quan sát cách Trương A Cô làm việc và nói chuyện, liền hỏi: “A Cô, vùng đất dữ là gì?”

“Vùng đất dữ là nơi tà ma quỷ quái sinh sôi nảy nở, bám rễ sâu, người sống không thể ở lại được.”

Trương A Cô nói: “Trước đây, vụ náo loạn của ác quỷ Thanh Y ở Minh Châu thành của chúng ta cũng gần giống như một vùng đất dữ, chỉ có điều ở đó dù sao cũng có người sống, có Tẩu Quỷ Nhân, cũng có chương quỹ tốt bụng như người, vì người dân mà bôn ba vất vả, cho nên cuối cùng cũng vượt qua được kiếp nạn đó.”

“Nhưng cũng có một số nơi, người sống còn chẳng có mấy, nói gì đến việc quản lý tà ma.”

“Nhìn kìa, trại quỷ đó, hung khí tứ phía, âm khí ngút trời, y như một ổ quỷ, e rằng không lâu nữa, sẽ không có người sống nào dám đến đây nữa.”

“...”

“Thật lợi hại...”

Chương 476. Quỷ trại

Chương 476: Quỷ trại

Hồ Ma cũng quay đầu nhìn lại, đã không còn nhìn thấy ngọn núi đó nữa, nhưng vẫn có thể thấy bầu trời nơi đó âm u, khiến người ta rùng mình.

Mờ mịt, lại cảm thấy có chút giống với Tuyệt Hậu thôn ở trong Lão Âm Sơn.

Chỉ là không hiểu rõ, rốt cuộc là vị cao nhân trừ thổ phỉ kia biết giết thổ phỉ nhưng không biết trị quỷ, hay là...

... có ý làm vậy?

Nếu như đi tìm hiểu, cũng không biết sẽ tìm ra được câu trả lời gì, nhưng hiện tại mọi người đang đưa linh cữu trở về quê hương, nên cũng chỉ than thở một phen, rồi lại tiếp tục lên đường.

Bây giờ đã là buổi trưa, nhưng họ lại càng muốn đi nhanh hơn, dù thế nào đi nữa, họ cũng quyết không chịu nghỉ ngơi trong phạm vi năm mươi dặm xung quanh trại quỷ này. Khi còn sống đã là những tên thổ phỉ hung hãn, ai biết sau khi chết sẽ hung dữ đến mức nào?

Cứ vội vã lên đường như thế, buổi trưa cũng không dừng lại nghỉ ngơi, nhưng càng đi càng khó khăn.

Đặc biệt là khu vực này lại là nơi cỏ hoang mọc um tùm, đường đi gồ ghề, có một số chỗ bày biện bừa bãi những khúc gỗ và đá lớn. Một số cây cầu gỗ cũng có dấu vết bị đao chém, rìu đốn, như thể đã bị người ta phá hủy. Nghĩ đến đây là do bàn tay của những tên thổ phỉ lúc còn sống.

Mọi người càng lúc càng sốt ruột, lại thêm cũng không biết tại sao, xe lừa càng đi lại càng ngày càng lắc lư.

Lúc thì bánh xe bị sa lầy, lúc thì móng lừa bị vướng víu. Một hai lần còn đỡ, nhưng khi bánh xe sa vào vũng bùn, Hồ Ma chỉ cần dùng một tay nhấc bổng xe lên, rồi tiếp tục lên đường.

Nhưng càng về sau, sắc mặt hắn càng trở nên kỳ quái, nhìn con lừa và nói: “Có phải người không nghe lời ta hay không?”

Con lừa từng bị đánh một lần, đôi mắt to tròn đầy vẻ uất ức.

“Không phải do con lừa.”

Trương A Cô vẫn luôn lạnh lùng nhìn, lên kéo tay áo Hồ Ma và nói nhỏ: “Có thứ gì đó không muốn chúng ta đi, đang kéo móng lừa!

“...”

Hồ Ma trong lòng giật mình, cúi đầu nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy dưới bánh xe, một bàn tay xanh lục chọt lóe lên, kéo một cái móng lừa, con lừa suýt nữa lại ngã nhào.

Cái đầu to lớn của nó cũng đầy vẻ nghi hoặc, ủy khuất nhìn về phía Hồ Ma.

“Là trại kia?” Hồ Ma trong lòng giật mình, quay đầu nhìn lại, chẳng lẽ là quỷ trong trại kia, không cho bọn họ đi, muốn giữ bọn họ lại đến tối?

“Nơi này sát khí quá nặng.” Trương A Cô cũng thở dài một tiếng, liền tạm thời dừng lại, lấy hương đốt được từ đoàn thương nhân kia, từ trong bọc lấy ra, từng bó từng bó cắm xung quanh xe rồi châm lửa, ngay cả trên đầu lừa cũng cắm một bó.

Những người khác trong tay cũng được chia mỗi người một cây, tự cầm lấy, lúc này mới lại lên đường, tăng nhanh bước chân, mang theo từng sợi từng sợi hương khí tiến về phía trước.

Trận hương của Trương A Cô có thể ngăn cản tà ma trong rừng, không cho chúng nhìn thấy bọn họ, đặt ở đây dường như cũng có tác dụng.

Lúc này lại lên đường, quả nhiên không còn gặp phải tiểu quỷ kéo móng lừa nữa, trong lòng bọn họ có chút áp lực, lại càng thêm nhanh bước chân.

Đến phía trước, gặp một con sông nhỏ có cầu gỗ bị chặt đứt, cũng không đi đường vòng tìm đường khác.

Hồ Ma trước tiên để xa phu dắt lừa qua sông, sau đó tự mình chia làm hai chuyến, trước cùng Chu quản gia khiêng quan tài qua sông, lại gọi thêm hai tiểu nhị khác đến giúp đỡ, tự mình khiêng một đầu, hai tiểu nhị trẻ tuổi khỏe mạnh kia khiêng đầu kia, cứ thế mà khiêng cả chiếc xe lên bờ bên kia.

Đây chính là chỗ tốt khi có người làm khỏe mạnh và Thủ Tuế Nhân đi theo bên cạnh, nếu không thì đừng xem thường chỉ là một con sông nhỏ chỉ sâu ngang đầu gối, cũng có thể khiến người ta nhất thời gặp khó khăn, mà mọi người nhìn thấy sức lực kinh người của Hồ Ma, trong lòng cũng thả lỏng không ít.

Hỏi hỏi cũng không biết đã đi được bao lâu, chỉ thấy trời đã tối đen, xung quanh vẫn là một vùng đá lờm chờm.

“Ái chà...”

Đang đi, bỗng nghe thấy một tiếng kêu khẽ, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy Chu quản gia, vẻ mặt như gặp quỷ.

Còn chưa đợi mọi người hỏi, liền thấy ông ta run rẩy, đưa tay chỉ về phía trước, run giọng nói: “Sao chúng ta lại quay trở

lại rồi?”

Nhìn kỹ lại, mọi người kinh hãi phát hiện, phía trước có một vòng tròn bị cháy đen.

“Đây là lúc trước lão quản gia đốt lửa để đuổi chó hoang?” Hồ Ma giật mình không nhỏ, lập tức quay đầu nhìn trái nhìn phải, nhìn về phía vùng hoang dã xung quanh, lúc này đêm tối mịt mờ, nhìn không rõ ràng, nhưng hắt xuyên qua bóng tối mờ ảo này, lại càng nhìn càng giống ven đường bọn họ đã dừng lại lúc đối phó với ác quỷ khát thi.

“Không, không thể nào...”

Ngay cả xa phu và tiểu nhị cũng nhìn ra, run giọng nói: “Đại lão gia... Ngài chẳng lẽ nhìn nhầm?”

“Đúng đúng, thôn dân hóa vàng mã cũng sẽ dùng tro của rơm rạ vẩy thành một vòng tròn, sợ tiền giấy bị người khác nhặt mất.”

“Cái này... Đây là người trong làng xung quanh đốt vàng mã phải không?”

“...”

Chu quản gia nghe bọn họ tự an ủi mình, vừa tức giận vừa hoảng sợ: “Vòng tròn do chính ta vẽ, ta còn không biết sao? Nói gì mà người thôn dân đốt giấy, dọc đường đi, nào còn thôn dân nào?”

Vừa nói, vừa có chút cầu cứu nhìn về phía Hồ Ma và Trương A Cô.

Theo lý mà nói, ông là quản gia của Quý Động Tử Lý phủ, không đến nỗi sợ hãi như vậy, nhưng xung quanh quá hung hiểm, ngay cả gió cũng mang theo một luồng âm khí lạnh lẽo, can đảm cũng yếu đi.

“Chúng ta đã đi hơn nửa ngày, không ngờ lại quay trở lại...” Hồ Ma lúc này, cũng có chút ngây người, nghĩ một hồi, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Vậy Quỷ trại, chẳng phải ngay phía trước sao?”

“...”

Nghe thấy lời này, nhất thời mọi người có mặt đều có chút lo lắng, bọn họ trước đó vội vàng lên đường, không nghỉ ngơi một khắc nào, chính là vì muốn cách xa nơi quỷ quái kia một chút, nào ngờ đi lâu như vậy, lại quay về điểm xuất phát.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, chẳng phải sẽ trực tiếp đụng vào Quỷ trại sao?

Hay là dừng lại, nghỉ ngơi tại chỗ?

Nhưng nơi đây cách Quỷ trại cũng chỉ có vài dặm, nghỉ ngơi ở đây, nửa đêm làm sao có thể yên ổn?

Mọi người trong lòng thấp thỏm, ngay cả Trương A Cô cũng thở dài một tiếng, nói: “Xem ra, oan gia nhất định phải mời chúng ta vào trại ngồi một chút mới được...”

Chương 477. Tiểu quỷ không đầu

Chương 477: Tiểu quỷ không đầu

“A Cô, vậy bây giờ phải làm sao?”

Nghe thấy giọng nói của Trương A Cô, cho dù nàng cũng chỉ đang cảm thán, mọi người cũng lập tức tìm được chỗ dựa, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Lúc này là ban đêm, trên xe của bọn họ, cũng treo một chiếc đèn lồng, nhưng ánh sáng không rõ, mặt nàng lại hơi đen, cũng không nhìn ra biểu cảm gì, chỉ là giọng nói bình ổn, lại khiến người ta an tâm không ít.

Lại thấy nàng dường như đã có chủ ý, trước tiên không nói gì, mà đi đến ven đường, lấy từ trong bọc ra một nén hương còn sót lại không nhiều, lẳng lẽ đốt lên, sau đó kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi một trận âm phong thổi tới.

Bên đường không biết từ lúc nào, xuất hiện một tiểu quỷ không đầu, vươn ra hai tay, mò mẫm lung tung.

Trương A Cô nhíu mày: “Đầu của ngươi đâu? Sao lại làm mất nữa rồi?”

Tiểu quỷ không đầu vươn hai tay nhỏ, khoa tay không phát tiếng động.

Trương A Cô tức giận nói: “Mau đi lấy về.”

Tiểu quỷ không đầu vẫn khoa tay, nhưng không thấy động đậy.

Lúc này, Hồ Ma bỗng nhiên nhìn thấy, bên cạnh có bóng đỏ lóe lên, Tiểu Hồng Tường ngồi lên tay cầm cửa xe lừa, trong chiếc giỏ nhỏ đeo trên cánh tay, mơ hồ có thứ gì đó, bị vải che mất một nửa, nhất thời cảnh giác, vươn đầu qua nhìn, lập tức có chút run rẩy:

“Người lấy đầu người ta làm gì? Mau trả cho nó!”

“...”

Tiểu Hồng Tường ử rử, nói: “Nó làm rơi, ta nhặt được ở phía sau...”

“Nhặt đầu người ta rơi trên đất, sao có thể được?” Hồ Ma có chút kinh ngạc, vội vàng trừng mắt nhìn Tiểu Hồng Tường một cái, bảo nàng mau trả đầu lại cho tiểu quỷ không đầu.

Tiểu quỷ không đầu nhận lấy cái đầu giấy nhẹ bằng này, ấn lên cổ mình, đầu giấy liền sống lại, còn chớp chớp mắt.

Trương A Cô cũng không ngờ cái đầu này lại ở chỗ Tiểu Hồng Tường, có chút kinh ngạc liếc nhìn một cái, sau đó, vẫn kiên nhẫn, ấn vào vai tiểu quỷ không đầu, thấp giọng nói với nó vài câu, đồng thời chỉ nhẹ vào trán nó một cái.

Tiểu quỷ không đầu nghe hiểu, gật đầu mạnh một cái, cái đầu lại rơi xuống.

Nó vội vàng ngồi xổm xuống, hai tay mò mẫm trên đất, Tiểu Hồng Tường ngồi xổm bên cạnh, tò mò đẩy nó qua.

“Bây giờ, tất cả lại đây với ta!” Trương A Cô quay người lại, hướng về phía Hồ Ma, Chu quản gia, chương quỹ và hai tiểu nhị, nói: “Bây giờ nguy cấp rồi, không biết lúc nào chúng ta sẽ gặp nạn, nơi này hung khí quá thịnh, ban ngày chúng ta còn không đi ra được, đến tối càng khó đi ra ngoài.”

“Bây giờ các người chỉ có thể nghe ta, lát nữa ta nói gì, các người liền nghe theo, nếu không nghe lời, sẽ gặp phiền

phức...”

Từ khi phát hiện vòng tròn tro kia, mọi người đều kinh hãi trong lòng, liên tục gật đầu.

Trương A Cô thấy bọn họ đồng ý, liền lấy từ trong bọc ra một cuộn dây gai nhỏ, trên đó xâu từng mảnh xương vụn, giống như chuông vậy.

Nàng kéo đầu dây ra, bắt đầu từ cổ tay của mình, lần lượt buộc vào cổ tay của mọi người có mặt, mỗi người quấn một vòng, cuối cùng, lại buộc vào mắt cá chân của tiểu quý không đầu, vừa buộc vừa nói với mọi người:

“Lát nữa để dây gai đứt đi!”

“Bất kể gặp phải cái gì, nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, đều đừng hoảng, cũng đừng loạn, càng không được kéo dây gai trên tay mình.”

“Nếu thực sự nhất gan, vậy hãy nhờ chương quý đánh ngất các người, đặt lên xe lừa, ngủ cùng quan tài.”

“...”

Hiện giờ ai cũng hoảng sợ, nhưng vẫn không muốn bị đánh ngất, chỉ run rẩy, gật đầu lia lịa đồng ý.

Sắp xếp xong xuôi, Trương A Cô mới cho người kiểm tra xe, dán một lá bùa vàng lên đầu lừa.

Nàng nói: “Đi thôi!”

Tiểu quý không đầu lập tức gật đầu, gật đầu một cái, đầu lại lặn ra đất, thế mà cũng không nhật, mà bò bằng tứ chi, nhanh chóng bò về phía trước.

Tiểu Hồng Đường lại vụt một cái lao tới, nhật cái đầu giấy kia lên, quay đầu nhìn Hồ Ma, vẻ mặt thắc mắc.

Hồ Ma chưa kịp nói, Trương A Cô đã nói: “Người cứ cầm hộ nó đi.”

Tiểu Hồng Đường lập tức vui vẻ, nhét đầu vào giỏ, rồi trèo lên lưng Hồ Ma.

Lúc này, tiểu quỷ không đầu mò mẫm bò về phía trước, tốc độ không hề chậm, mọi người vội vàng đuổi theo.

Đối với Hồ Ma, hắn nhìn thấy tiểu quỷ không đầu, nhưng những người khác lại không thấy. Họ chỉ nhìn thấy một đầu dây thừng vươn vào màn đêm đen kịt phía trước, lúc thì căng ra, lúc thì lại chùng xuống, xương trên dây gai kia va vào nhau kêu lách tách.

Lòng họ vô cùng hoảng sợ.

Thỉnh thoảng đi nhanh một bước, âm khí lạnh buốt tỏa ra ở bên cạnh, còn lơ mơ nhìn thấy hình dạng của tiểu quỷ không đầu.

Thật sự là sợ hãi tột độ, chỉ muốn nhắm mắt lại, mặc cho dây thừng kéo đi.

Theo bước chân của họ, không biết có phải đã làm kinh động đến thứ gì trong màn đêm hay không, bỗng nhiên vang lên các loại động tĩnh kỳ quái.

Hoặc là bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa vang dội, như thể có người cưỡi ngựa phi nước đại về phía bọn họ, hoặc là nghe thấy tiếng hô đánh hô giết, như thể có cường đạo vây quanh mình vung đao trong tay, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chửi rủa thô lỗ, như thể bên cạnh có đầy người.

Nhắm mắt lại, bản thân như rơi vào ổ cường đạo, xung quanh toàn là những kẻ hung thần ác sát, mở mắt ra, lại phát hiện chỉ có đêm tối trống rỗng và gió lạnh lẽo.

Chương 478. Không có đầu là chuyện tốt?

Chương 478: Không có đầu là chuyện tốt?

Loại cảm giác bồn chồn, tâm loạn như ma này, ngay cả Hồ Ma cũng cảm thấy có chút bực bội.

Hắn theo bản năng đưa tay vào ngực, nắm lấy một đoạn hương ngấn.

Đây là Hồng Đăng Nương Nương ban cho, để hắn bảo mệnh, lần này ra ngoài, Hồ Ma mang theo, để phòng khi cần thiết.

Cũng không biết phương pháp Trương A Cô sử dụng, có thể giúp bọn họ thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của Quỷ trại hay không, nếu thật sự không thoát ra được, liền mời Hồng Đăng Nương Nương đến nói chuyện phải trái với bọn họ.

Chỉ là không biết Hồng Đăng Nương Nương ra khỏi Minh Châu phủ, trước mặt Quỷ trại này, mặt mũi có đủ lớn hay không...

Nhưng nghĩ đến dù sao cũng đã xây miếu, hắn là không có vấn đề gì chứ?

Cứ như vậy lo lắng đề phòng, mò mẫm trong bóng tối, nhắm mắt lại, bước cao bước thấp, đi liên tục đến hơn nửa đêm, trên đường cũng không biết đã trải qua bao nhiêu chuyện kỳ quái không thể nói thành lời.

Tiếng đao chém búa bỗ, tiếng chửi rủa quát hỏi, thậm chí thỉnh thoảng có người đưa tay ra kéo chân mình.

Nhưng Trương A Cô trông nom trái phải, Hồ Ma cũng vẫn luôn mở mắt, quan sát động tĩnh xung quanh, sẵn sàng giúp đỡ, cứ như vậy đi liên tục hơn nửa đêm, cũng không biết đã đi bao lâu, động tĩnh bên cạnh rốt cuộc cũng dần dần nhỏ đi, cho đến khi không còn.

Mọi người cảm thấy lực kéo của dây gai trên cổ tay nhỏ đi, liền theo đó dừng bước.

Trương A Cô thở phào nhẹ nhõm, nói: “Được rồi, đã đi ra rồi.”

Lúc này, người đánh xe và các hỏa kế mới mở mắt ra. Họ thấy mình đang ở giữa một vùng hoang vu, trên đầu là một vầng trăng sáng, soi sáng mọi thứ xung quanh như ban ngày. Âm thanh đáng sợ và cảm giác áp bức vô hình đã biến mất, chỉ còn lại một lớp mồ hôi lạnh trên người họ.

Nhìn sang hai bên, họ thấy không thiếu ai cả.

Nhưng khi quay lại nhìn chiếc xe, họ bỗng phát hiện ra trên đó có rất nhiều vết dao chém, rìu chặt, như thể đã bị ai đó truy đuổi và đánh đập.

“Ai da...”

Bỗng nhiên một hỏa kế rên lên một tiếng, giọng nghẹn ngào.

Mọi người vội vàng nhìn lại, thấy y vén tay áo lên, lộ ra một dấu tay đen sì trên cánh tay, như thể bị ai đó kéo.

Mọi người hoảng hốt, vội vàng kiểm tra, và quả nhiên ai cũng có ít nhất một dấu tay như vậy.

Cảm giác bị kéo, bị giật này giờ chỉ như một ảo giác thoáng qua, nhưng dấu vết thì vẫn còn đó.

“Đừng lo, chỉ cần lấy lá bưởi nấu nước tắm là được.”

Trương A Cô an ủi: “Con quỷ bên trong đó quá hung ác, phát hiện ra chúng ta lúc đi tuần tra nên nhất quyết muốn giữ người lại.”

“Chúng nó ảnh hưởng đến phong thủy xung quanh, ngay cả người trong nghề như chúng ta cũng không tránh khỏi, những tiểu quỷ bình thường đi vào khu vực tuần tra của chúng, e rằng cũng không thể chạy ra ngoài, chỉ có thể gia nhập cùng chúng.”

“Nhưng may mắn là tiểu sử quỷ này của ta không có đầu, ít bị ảnh hưởng bởi chúng hơn, ngược lại còn có thể dẫn chúng ta ra khỏi nơi quỷ quái đó...”

“...”

“Không có đầu mà lại là chuyện tốt?”

Hồ Ma nhìn cái đầu nhỏ xinh xắn của Tiểu Hồng Đường, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không nói nên lời vì sao, chỉ có thể ghi nhớ chuyện này như một kinh nghiệm.

“Dù sao cũng đã qua rồi.”

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn sang những người xung quanh, nói: “Chúng ta đi tiếp một đoạn nữa, tìm một thị trấn để nghỉ ngơi, tắm rửa sạch sẽ, ăn một bữa ngon và ngủ một giấc thật ngon.”

Lại quay sang người đánh xe và hai hỏa kế: “Ba vị vất vả rồi, khi trở về sẽ có tiền thưởng.”

Chẳng còn lời an ủi nào có sức mạnh hơn thế, vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt người đánh xe và hai hỏa kế cũng đã vơi đi phần nào.

Trương A Cô cũng tháo sợi dây thừng buộc trên cổ tay mọi người xuống, cuộn tròn lại, cất vào trong bọc của mình, sau đó

nhận lấy cái đầu giấy từ tay Tiểu Hồng Đường, đặt lên cổ con quỷ không đầu, để chúng đi chơi.

Hồ Ma lặng lẽ quan sát bên cạnh, cười nói: “A cô thật có bản lĩnh, ta không nghĩ tới tiểu sử quỷ này của ngươi lại lợi hại như vậy.”

“Đây không phải là lợi hại, mà là công dụng đặc biệt của nó.”

Trương A Cô nhìn Hồ Ma một cái, nói: “Tẩu Quỷ Nhân muốn thành công thì phải biết cách mượn lực từ các oan hồn.”

Hồ Ma ghi nhớ cẩn thận lời nói của Trương A Cô, sau một đường quan sát, trong lòng mơ hồ cũng hiểu được một ít quy củ trong môn đạo Tẩu Quỷ.

Tẩu Quỷ Nhân trước tiên phải học quy củ, học cách trị tà, trừ tà, xem tà và cách giao tiếp với tà.

Giống như thầy lang học bài thuốc vậy.

Họ hiểu rõ về các loại tà ma, khi gặp chuyện sẽ nghĩ ra cách giải quyết.

Người bình thường gặp chuyện sẽ hoảng hốt, mất bình tĩnh, còn người thông minh sẽ nghĩ ra cách đối phó.

Tẩu Quỷ Nhân cũng vậy, không ai phù hợp với từ “người tài” hơn họ.

Vừa nói chuyện khe khẽ, mọi người vừa lên đường trở lại, đi thêm khoảng một canh giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy một thị trấn phía trước khi trời sáng.

“Mấy ngày nay đi đường vất vả, vào thành nghỉ ngơi một ngày đi!”

Hồ Ma cũng thở phào nhẹ nhõm, nói với mọi người: “Bổ sung nước, ngủ một giấc ngon, ngày kia đi tiếp.”

Đêm nay có thể coi là trải qua một phen nguy hiểm, có thể thoát ra đã là tốt rồi, dù sao cũng phải cho mọi người thở dốc một chút.

Đặc biệt là người đánh xe và hai hỏa kế, suýt nữa thì khóc thành tiếng, chỉ vì tham tiền công gấp ba mà đi giúp chở quan tài, vốn tưởng chỉ là xúi quẩy một chút thôi, ai ngờ lại gian nan trắc trở đến vậy...

Chương 479. Bổ sung vật dụng

Chương 479: Bổ sung vật dụng

Mọi người vội vã vào trấn. Họ vận chuyển một chiếc quan tài, không tiện trực tiếp ở trọ. May mắn thay, trong trấn có một cửa hàng quan tài, họ liền vận chuyển đến đó, gửi gắm quan tài và xe lừa tại đây.

Sau đó, mọi người phân công nhau, đảm bảo luôn có người canh giữ bên cạnh quan tài. Những người còn lại thì đi ăn một bữa no nê, rồi tìm một quán trọ để ở.

Việc đầu tiên là nhờ chủ quán mang nước nóng đến để tắm rửa sạch sẽ, bởi vì cơ thể họ sắp bốc mùi hôi thối...

Tất nhiên, đối với người dân thời này, đây là chuyện bình thường.

Đừng nói là người đánh xe và hỏa kế không đề tâm, ngay cả Trương A Cô cũng âm thầm chịu đựng.

Trong nhóm người, chỉ có Hồ Ma và quản gia Chu là không thể chịu đựng được. Một người vẫn giữ những thói quen của người chuyên sinh, người kia thì quen với cuộc sống tinh tế ở phủ Lý.

Sau khi ngủ một giấc, Hồ Ma mới cùng Trương A Cô ra ngoài, đi dạo quanh các cửa hàng bán đồ giấy trong thành, mua sắm một số vật dụng cần thiết cho Tâu Quỷ Nhân, như hương nến, giấy vàng, người giấy, cờ trắng, chu sa, bùa chú, dây thừng đỏ ngâm máu chó đen, đinh gỗ, v.v.

Trước đây, mặc dù họ đã trao đổi một số vật dụng với đoàn thương nhân, nhưng chỉ là những thứ thông dụng, tạm thời có thể dùng được, nhưng không đủ để Trương A Cô thi triển tài năng.

Hồ Ma mang theo đầy đủ bạc, Trương A Cô cũng quen với việc tiết kiệm, nên việc mua sắm tất nhiên không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, Hồ Ma cũng tò mò, bất kể Trương A Cô mua gì, hắn cũng đều hỏi về công dụng của nó. Trương A Cô tính tình tốt, liền giải thích cho hắn từng thứ một.

Ví dụ như hương nến và giấy vàng thì không cần phải nói, người giấy là dùng đến đốt cho du ế, làm người hầu. Chusa và bùa chú tự nhiên là để trấn áp tà ma, dây thừng đỏ ngâm máu chó đen và đinh gỗ có thể trấn quỷ, cũng có thể trừ tà.

Ngay cả những đồng tiền đã qua sử dụng, bị mẻ góc cạnh cũng có tác dụng, bởi vì chúng đã thấm nhuần khí người, có thể định hồn người sống, có thể làm vật dẫn.

“Đây chính là những trấn vật áp mà Tẩu Quỷ Nhân sử dụng sao?”

Hồ Ma nhớ lại mô tả trong Trấn Tuế Thư cảm thấy nhiều khía cạnh quả thực có liên quan đến Tẩu Quỷ Nhân, chỉ có điều, Tẩu Quỷ Nhân có cách thức phức tạp hơn, mô tả cũng gần gũi với thực tế hơn.

“Nhiều nhất chỉ tính là âm vật, không thể coi là trấn vật”.

Trương A Cô dường như cũng có chút ngoài ý muốn vì Hồ Ma lại có thể biết đến tên gọi “trấn vật”, nàng mỉm cười, giải thích với Hồ Ma: “Trấn vật đều có pháp lực, có thể ở một mức độ nào đó khắc chế tà ma, giúp người lên lập đàn thi pháp, hoặc trực tiếp sử dụng như vũ khí.”

“Ngoại trừ kinh nghiệm hằng ngày cùng phương pháp sinh tồn, đối với Tẩu Quỷ Nhân mà nói trọng yếu nhất chính là trấn

vật, có trấn vật, có nhiều chuyện rất dễ làm.”

“Hiện tại chúng ta mua, chỉ là một số vật dụng quen thuộc, nhiều nhất là dính chút nhân khí hoặc âm khí, còn chưa được coi là trấn vật, dĩ nhiên, cách sử dụng cũng tương tự.”

“...”

Hồ Ma ghi nhớ từng lời Trương A Cô nói.

Ngược lại, hắn phát hiện ra điểm khác biệt giữa Trấn Tuế Thư và cách làm của Trương A Cô. Họ sử dụng những vật có pháp lực để hỗ trợ việc thi pháp, trong khi Trấn Tuế Thư lại không đề cập đến khía cạnh này.

Theo Trấn Tuế Thư chỉ cần đặt một vật có pháp lực vào trong đàn thì nó sẽ trở thành trấn vật.

Tất nhiên, hắn cũng đã sớm nhận ra rằng trấn vật càng mạnh thì hiệu quả thi pháp càng tốt, vì vậy hắn đã bắt đầu lưu ý và thu thập những vật dụng này từ lâu.

Bây giờ là cơ hội tốt để hắn quan sát cách Trương A Cô lựa chọn những vật dụng này, loại nhang nào tốt, loại giấy nào tốt, nên mua loại chu sa nào, và cách tìm kiếm những vật dụng hữu ích từ những đồ vật cũ.

Trương A Cô có rất nhiều kinh nghiệm và có một bộ phương pháp lựa chọn riêng.

Có những phương pháp dựa trên lý thuyết và logic, nàng giải thích cho Hồ Ma nghe và hắn cũng có thể hiểu được. Tuy nhiên, cũng có những phương pháp mà nàng cũng không hiểu rõ, chỉ biết là nó có tác dụng nhưng không thể giải thích được nguyên nhân.

Đây quả là một đặc điểm riêng của Tẩu Quỷ Nhân.

Bản sự của Thủ Tuế Nhân, một khi đã học được là đã thuộc về mình. Cho dù những bước đầu tiên như chuẩn bị nghi thức,

phong hỏa lò, hay những bước sau như luyện người sống thành người chết, người có thể chưa thành thạo, thiếu kinh nghiệm thực tế, nhưng bản lĩnh này đã thuộc về người.

Nhưng Tẩu Quỷ Nhân thì lại khác, bản lĩnh của họ cần được sử dụng, càng sử dụng nhiều thì kinh nghiệm càng phong phú, bản lĩnh càng cao.

Họ cũng không ngại chia sẻ, nếu ai hỏi thì họ có thể nói.

Tất nhiên, họ cũng đối xử với bản lĩnh của người khác như vậy, những gì hữu ích thì họ sẽ học hỏi.

“Đây là bản lĩnh bên ngoài môn đạo...”

Nghe Trương A Cô nói nhiều, lòng Hồ Ma bỗng dấy lên sự tò mò: “Vậy bản lĩnh trong Tẩu Quỷ Nhân là gì?”

Khi Hồ Ma hỏi những câu hỏi khác, Trương A Cô đều trả lời một cách thoải mái. Nhưng khi đến câu hỏi này, nàng nhìn hẩn một lúc lâu.

“Có phải ta hỏi quá trực tiếp rồi không?”

Hồ Ma trầm nghĩ, lo lắng rằng nếu Trương A Cô tức giận thì hẩn sẽ lập tức xin lỗi. Trương A Cô vốn tính tình tốt bụng, nên có lẽ sẽ không giận hẩn.

Chương 480. Cây cầu đá

Chương 480: Cây cầu đá

Đang lo lắng, Hồ Ma nghe Trương A Cô nói: “Thực ra Tẩu Quỷ Nhân không phân biệt rõ ràng giữa trong môn đạo và ngoài môn đạo. Nói chung, Tẩu quỷ là giao tiếp với các oan hồn. Giao tiếp nhiều, những gì không biết cũng sẽ dần dần biết được.”

“Nhưng nếu phải nói cho rõ ràng, thì đó chính là ‘phương thức thỉnh linh’.”

Nàng từ từ giải thích cho Hồ Ma: “Chỉ hiểu biết một số phương thức để giao tiếp với oan hồn là chưa đủ. Dù sao, oan hồn cũng không phải ai cũng có thể nói chuyện, cũng không phải ai cũng phân rõ phải trái.”

“Vì vậy, muốn trở thành Tẩu Quỷ Nhân thực thụ, còn phải biết cách lập đàn.”

“Chỉ khi lập đàn, ta mới có thể phân biệt được các loại oan hồn, mới hiểu được quỷ củ, và mới có thể thỉnh linh, hỏi linh, hàng linh.”

“Tuy nhiên, một khi đã thỉnh oan hồn một lần, e rằng sẽ không thể thoát khỏi những chuyện này nữa.”

“Người ta thường nói, những Tẩu Quỷ Nhân đã từng thỉnh linh sẽ mang trên mình một khí chất mà oan hồn có thể nhận ra, và chúng sẽ đến tìm người.”

“...”

“Có lẽ đây là lý do chính khiến Tẩu Quỷ Nhân dính líu đến nhiều nghiệp chướng nhất?”

Hồ Ma suy nghĩ kỹ lưỡng, cuối cùng cũng hiểu ra. Tẩu Quỷ Nhân, dù là trong môn đạo hay ngoài môn đạo đều có một điểm chung: đó chính là dính líu đến nhân quả.

Ngoài môn đạo, dù người có học được nhiều phương pháp đến đâu, người cũng cần phải sử dụng thường xuyên để chúng trở nên hiệu quả và hiểu rõ cách thức hoạt động. Điều này đồng nghĩa với việc người phải thường xuyên đối mặt với những chuyện kỳ bí. Khi bước vào trong môn đạo, người không cần phải đi tìm oan hồn, mà oan hồn sẽ tự tìm đến người.

Trước đây, ở trong thôn Đại Dương, Tiểu Hồng Đường đã từng nói rằng Tẩu Quỷ Nhân không trừ tà mà chỉ chiêu tà, đại khái cũng là vì lý do này.

“Tất nhiên, Tẩu Quỷ Nhân thỉnh linh cũng không phải là thỉnh bùa.”

Nói đến đây, Trương A Cô khẽ thở dài, vẻ mặt có chút u buồn, nói: “Thỉnh linh xong phải tiễn đi, không thể chỉ thỉnh một oan hồn. Thỉnh xong có thể cúng bái, nhưng không thể nuôi.

“Nếu không, Tẩu Quỷ Nhân sẽ không còn là Tẩu Quỷ Nhân nữa, mà sẽ trở thành người mang nghiệp...”

“...”

“Vâng, ta ghi nhớ.”

Hồ Ma thấy Trương A Cô nói rất nghiêm túc, cũng vội vàng cảm ơn nàng. Tuy nhiên, trong lòng hấn lại nảy sinh một sự tò mò: “Nhìn vậy, lập đàn là bước đầu tiên của Tẩu Quỷ Nhân, còn thỉnh linh là bước then chốt.”

“Vậy, tuổi của Trương A Cô không lớn, nhưng ngay cả một lão già như Triệu lão Hán cũng phải gọi nàng là đại Tẩu Quỷ,

hắn nàng có những bản lĩnh khác biệt so với Tẩu Quỷ Nhân bình thường. Không biết nàng sẽ thỉnh loại linh hồn nào?”

“...”

Tuy nhiên, hắn không trực tiếp hỏi câu hỏi này, vì nó có vẻ hơi tọc mạch.

Dù tính Trương A Cô tốt, nhưng hỏi chuyện bí mật như vậy cũng không tốt... Hay là hắn tự mình quan sát vậy!

“Đi thôi!”

Trước tiên, hắn đi cùng Trương A Cô mua sắm đồ đạc, sau đó đi lấy thêm thức ăn nước uống, thay thế hỏa kế đang cạn giữ Hương Nha Đầu ở cửa hàng quan tài. Sau khi mọi người đã nghỉ ngơi ổn định một ngày, Hồ Ma lên kế hoạch cho hành trình ngày hôm sau. Họ sẽ đi thêm ba mươi dặm nữa để qua sông Sa Tử.

Qua sông Sa Tử là đến cổ đô phồn hoa, nghĩ là sẽ dễ đi hơn nhiều.

Họ đã đi được gần nửa tháng. Tuy gặp một vài nguy hiểm, nhưng nhìn chung mọi việc đều diễn ra suôn sẻ.

Giờ đây, hơn phân nửa quãng đường đã qua, ngay cả lão quản gia cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Sáng sớm hôm sau, họ trả tiền thuê nhà, lên xe lừa. Dừng chân ở quán ven đường, họ ăn no nê bánh bao nhân thịt dê và sữa đậu nành. Sau một ngày nghỉ ngơi, cả đoàn lại lên đường với tinh thần hăng hái.

Đi được hơn nửa ngày, qua trưa, họ đã nhìn thấy từ xa có một con sông mênh mông cuộn cuộn chảy từ tây sang đông.

Hơi nước lạnh bốc lên khiến người ta cảm thấy lạnh buốt.

Trước khi lên đường, họ đã tìm hiểu và cố ý đến chỗ hẹp nhất của con sông này, nơi có một cây cầu đá lớn để qua sông.

Nhưng khi đến nơi, họ phát hiện ra rằng có một số người tụ tập ở đầu cầu, nhưng không ai qua sông.

Họ nghe tiếng mọi người bàn tán âm ỉ. Có người muốn quay đầu, chờ thêm vài ngày mới qua, cũng có người nói nên góp ít tiền mua cống phẩm để cầu khấn vị thần cầu cho họ qua sông an toàn, tránh khỏi tai nạn.

“Lão ca, chuyện gì thế này?”

Hồ Ma thấy có điều gì đó kỳ quái, liền nở nụ cười tươi tắn và tìm người hỏi chuyện.

“Ai, đầu năm nay khắp nơi đều xảy ra chuyện kỳ lạ.”

Lão ca kia cũng mang vẻ mặt u sầu, nói: “Trước đây, khách qua lại trên cầu này rất nhiều. Ta thường xuyên mang đồ ăn từ quán ăn đối diện qua đây, mỗi ngày đi vài chuyến, đều bình thường. Nhưng không hiểu sao, từ vài ngày trước, cây cầu này lại trở nên tà tính.”

“Không biết trên cầu có thứ gì, những người muốn qua cầu, đi đến một nửa, đều mơ mơ màng màng rơi xuống sông.”

“Hôm qua, một kiệu hoa đi đến một nửa, bỗng nhiên một cơn âm phong thổi đến, cả người kiệu và người trong kiệu đều ngã xuống sông. Khi vớt lên, người đã tắt thở.”

“...”

“Còn có chuyện như vậy?”

Hồ Ma cảm thấy hơi rùng mình, nhìn kỹ cây cầu, nhưng không thấy gì bất thường. Cây cầu đá đen nhánh, rần rỏi, bắc qua hai bờ sông, nhìn không ra vấn đề gì.

Hắn tò mò hỏi lão ca: “Vậy không có cách nào khác qua sông sao?”

“Có chứ!”

Lão ca nói: “Hoặc là người đi xuôi dòng, tìm người thuê thuyền qua sông, hoặc là phải qua bên kia, mua cống phẩm...”

Lão ca nói nhỏ, liếc mắt về phía lều trà cách đó không xa. Mờ hồ có thể thấy được bảy tám tên hung hăng, hờ ngực lộ da, mang theo đao kiếm côn bổng, đang uống trà trong lều cỏ. Lão ca nói: “Cống phẩm chính là do bọn họ bán.”

“Có người nói, bọn hung hăng này cố ý mời tà ma chặn cầu để thu tiền mãi lộ.”

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nếu không mua cống phẩm từ bọn họ, hay không tìm thuyền qua sông, thì chỉ có thể ở lại bên bờ sông này...”

“Coi như muốn mua cống phẩm, cũng không biết giá đắt cỡ nào...”

Chương 481. Không có gì

Chương 481: Không có gì

“Chỉ có hai lựa chọn, một là đi qua cầu do bên kia cung cấp, hai là vòng xuống phía dưới, đưa người qua sông bằng thuyền.”

Hồ Ma nắm rõ tình hình, liếc nhìn lều trà bên kia rồi quay lại bàn bạc với Trương A Cô.

Trương A Cô đang ngồi xỏm bên cầu, trầm ngâm nhìn dòng nước chảy và nói: “Mọi người đều nói trên cầu có đồ vật, nhưng ta lại thấy nó chẳng có gì cả.”

“Ừm?”

Hồ Ma theo ánh mắt của Trương A Cô nhìn về phía trước, chỉ thấy nàng ném một đồng tiền xuống cầu.

Đồng tiền đã qua tay nhiều người, mang theo hơi người, dù sao cũng làm bằng đồng nên khi rơi xuống nước sẽ từ từ chìm xuống đáy. Nước sông trong xanh nhanh chóng bao phủ đồng tiền, khiến nó biến mất khỏi tầm mắt.

“Nếu trên sông có đồ vật, đồng tiền sẽ không chìm xuống đáy.”

Trương A Cô khẽ nói: “Nhưng rõ ràng là cầu kia không có gì cả.”

Hồ Ma nghe vậy, lòng cũng chùng xuống, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cây cầu đá đơn sơ, được làm từ những phiến đá xanh và trụ đá xếp thành, bắc ngang qua sông. Cầu rộng hơn một

trượng, dài hơn mười trượng, hai bên có dây thừng thấp bé buộc vào.

Cầu không quá dài, nhưng trong sương mù bốc lên từ sông, nó lại mang vẻ huyền ảo như ẩn như hiện. Hơi nước che khuất một nửa cây cầu, tạo nên cảm giác bí ẩn khó tả.

“Nếu trên cầu không có gì, chẳng lẽ chúng ta cứ đi qua như vậy?”

Hồ Ma suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng đã có người cản đường bán cống phẩm, chắc hẳn đi qua cũng không dễ dàng.”

“Có những người này trông coi, trên cầu chính là không có đồ vật, cũng không có dễ dàng đi qua như vậy.”

Trương A Cô cũng nhìn chằm chằm cây cầu hồi lâu, rồi lắc đầu chậm rãi, giọng trầm ngâm: “Nhưng mà, đông gia, hiện tại chúng ta cũng không thể làm trái quy củ.”

“Chúng ta đi phù linh quy hương, có thể đi đường vòng không lên núi, có thể qua cầu không ngồi thuyền, có thể ở đã điểm chứ không ở khách điểm.”

“Xuống dưới tìm thuyền qua sông, chưa chắc người ta đã không chê chúng ta mang theo quan tài mà không cho lên thuyền. Huống chi, nếu gặp chuyện trên sông, dù có bản lĩnh đi nữa, mạng nhỏ cũng nằm trong tay người khác. So với vậy, đi trên cầu còn an tâm hơn.”

“...”

“Nghe theo A Cô vậy.”

Hồ Ma nghe ra sự do dự trong lời nói của Trương A Cô, liền trực tiếp đáp ứng.

Đi cầu chỉ cần thêm một phần cống phẩm mà thôi. Lần này đi, trong lòng hẳn mang theo niềm tin, cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề gì.

Hắn để Trương A Cô ở lại đây canh chừng, còn mình quay lại bên xe ngựa, dặn dò Chu quản gia vài câu. Chu quản gia nghe xong, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng:

“... Làm vậy có vẻ không ổn, có phải là quá bất kính với tiểu thư không?”

“...”

Hồ Ma cất giọng trầm thấp: “Vậy người muốn an toàn, hay là muốn giữ gìn mối quan hệ với tiểu thư nhà người?”

Chu quản gia lập tức hiểu ra. Trên đường đi họ đã nói, không thể giấu diếm Hồ Ma, và nếu có chuyện gì xảy ra thì phải nghe theo hắn.

Ông ta chỉ khựng lại một chút, rồi đột nhiên cất tiếng la lớn: “Không được, không được!”

Tiếng la hét của ông ta thu hút sự chú ý của không ít người xung quanh.

Chu quản gia tức giận quay sang Hồ Ma nói: “Ta tuyệt đối không thể đi thuyền. Ta già rồi, hơn bảy mươi tuổi, trời sinh sợ nước. Cuối cùng ta sẽ chết đuối trên sông, không thể để con bé đi thuyền. Tuyệt đối không thể đi thuyền!”

“Phải qua cầu, nhất định phải qua cầu!”

“Người đi cầu cho lão gia, ta sẽ cầu khẩn cầu thần, nhất định phải đi qua cầu!”

“...”

Hồ Ma bất đắc dĩ thở dài: “Được thôi, nghe lão gia.”

Hắn thầm khen ngợi trong lòng: Quả nhiên là diễn viên gạo cội, nhập vai nhanh, biểu cảm cũng rất đạt...

Với vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn quay trở lại bờ sông. Những người đang chờ qua sông nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ từ phía

bên kia đều tò mò nhìn cách Hồ Ma xử lý.

Hồ Ma đành phải tiến đến lều trà, nhìn những tên hung thần ác sát, không biết lai lịch ra sao, cười nói: “Mấy vị đại ca, xin chào.”

“Ta là người hầu của lão gia, đi đưa thi thể về quê hương, muốn qua cầu. Không biết lễ vật cần chuẩn bị như thế nào?”

“...”

Một tên đàn ông vạm vỡ trong lều trà nghe vậy, cười lạnh nói: “Lễ vật?”

“Tiểu tam sinh là được, cứ như bình thường người cúng bái tổ tiên trong nhà là được. Lúc này cúng cầu thần cũng vậy.”

“...”

Tiểu tam sinh, tức là gà, cá và đầu heo.

Đại tam sinh là heo, trâu, dê, đã là cống phẩm không nhỏ.

Hồ Ma tỏ vẻ đắn đo: “Vậy đi đâu mua đây?”

Đám người kia cười lạnh, lấy ra những thứ đã chuẩn bị sẵn.

Con gà được vặt lông sạch sẽ, cá được bày trên đĩa, còn đầu heo thì đen xì. Chẳng biết họ đã cúng xong rồi đem ra bán lại hay không. Giá cả cũng chẳng hề rẻ, chỉ với vài thứ đồ mà họ dám đòi Hồ Ma ba lạng bạc.

Nhìn ra được bọn họ là một giuộc, Hồ Ma đành nhận sổ sách, đưa bạc, cầm cống phẩm trở về.

Giao cho Trương A Cô, hắn gọi lão quản gia và người đánh xe cùng đi.

Chương 482. Qua cầu

Chương 482: Qua cầu

Lão quản gia gật đầu với Hồ Ma, hiển nhiên đã chuẩn bị xong.

Trương A Cô lúc này đang ở đầu cầu bên kia, cúng bái, cầu nguyện và đốt tiền giấy.

Đoàn người đi trên cầu, bánh xe lăn qua những phiến đá xanh, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Lúc đầu cũng an toàn, đi qua một nửa cầu vẫn êm xuôi, nhưng không ngờ, khi sắp đến bờ bên kia, bánh xe bỗng nhiên trượt đi, lao về phía sông.

Người đánh xe sợ hãi nhảy lên, liên tục hô “xuy xuy” nhưng không thể nào dừng con lừa kéo xe.

Hồ Ma vội vàng tiến lên, một tay kéo lấy xe lừa, lòng bàn chân như mọc rễ, không nhúc nhích.

Nhưng không hiểu sao, Hồ Ma vội vàng nhìn sang Trương A Cô, thấp giọng hỏi: “A cô, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Trên cầu không có tà ma, nhưng có người động tay động chân!”

Trương A Cô cũng nói khẽ, nhìn về phía trước với giọng trầm ngâm.

Hồ Ma theo ánh mắt của nàng nhìn lại, bỗng phát hiện trên cột cầu phía trước có buộc một đôi giày rách nát bằng sợi tơ.

Đôi giày đã cũ nát, nhìn như đã được mang qua nhiều năm, với vài chỗ thủng. Bây giờ nó lại được ai đó buộc lên cầu.

“Buộc giày rách trên cầu mà có thể đi qua an toàn mới là lạ.”

Trương A Cô khẽ nói: “Nhưng ta thấy đôi giày này là do người cố ý buộc, chương quỹ tiểu ca nghĩ thế nào?”

Hồ Ma không vội trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi giày rách. Thoạt nhìn thì bình thường, nhưng nhìn kỹ lại khiến người ta cảm thấy choáng váng, tiếng nước sông sủi bọt nghe rõ mồn một. Mặt đường dưới chân như biến thành rắn, lật qua lật lại không ngừng.

Nhìn về phía trước, cây cầu lại như sợi mì, khiến họ đứng không vững. Nếu cố gắng đi tiếp, họ sẽ choáng váng và ngã vào sông.

“Có thứ gì đó trên cầu đang quật phá...”

Đám người đánh xe càng hoảng sợ. Họ không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Hồ Ma và Trương A Cô, chỉ cảm thấy cây cầu vô cùng kỳ dị.

Ngay lúc này, Trương A Cô, người đã nhận ra vấn đề trên cầu, trầm giọng nói: “Thủ cầu lão gia, người muốn cống phẩm, ta đã cho rồi!”

“Cầu lão gia giờ cao đánh khẽ, hãy cho chúng ta đi qua!”

“...”

Mọi người im lặng lắng nghe, không thấy ai trên cầu trả lời. Đôi giày rách vẫn im lìm, nhưng họ lại nghe tiếng động phía sau. Đó là đám người hung hãn từ lều trà chạy tới.

Họ cầm đao kiếm, cười lạnh nói: “Cầu lão gia thấy quan tài này không sạch sẽ, muốn các người mở ra cho ta xem.”

Trương A Cô sắc mặt trầm xuống, lắc đầu nói: “Lời nói này của lão gia chính là làm khó chúng ta.”

“Tàu Quỷ Nhân có quy củ của Tàu Quỷ Nhân, khi đã nhận lời đưa linh cữu về nhà, họ phải đưa về tận nơi, không được mở quan tài trước khi đến mộ. Các người đã nhận lễ vật của chúng ta, vậy mà lại nuốt lời, đòi chúng ta mở quan tài để cho các người kiểm tra, là đạo lý gì?”

“...”

Đám người hung hãn cười lạnh. Bên kia cầu, cũng có người nghe tiếng động chạy tới, nhanh chóng ngăn họ lại ở giữa.

Có người lớn tiếng nói: “Quy củ chính là quy củ, cầu lão gia cũng sẽ không gây khó cho người ta. Các người nếu mở quan tài cho ta xem, ta sẽ cho các người đi qua. Nếu không chịu mở, vậy thì xuống nước đi!”

Theo lời họ nói, tình hình trên cầu càng trở nên căng thẳng hơn. Ngay cả con lừa cũng đã quỳ xuống, không dám động đây.

Mà những người chạy đến từ hai đầu cầu đều lộ vẻ hung hãn, không phải là người lương thiện.

Trương A Cô cảm thấy tức giận. Nàng nhìn ra vấn đề, nhưng đối phương lại giả ngu, cố tình gây khó khăn, nhất quyết muốn mở quan tài.

May mà không đi thuyền, nếu không quan tài có thể bị bọn chúng chiếm mất.

Hồ Ma thầm nghĩ. Nhìn thấy trước sau đều có hung nhân chạy tới chặn đường, hắn biết nếu động thủ trên cầu, vừa phải đối phó với thứ trên cầu, vừa phải lo cho tính mạng người khác, e rằng không đủ sức.

Hắn nhanh chóng cân nhắc, rồi đột nhiên lớn tiếng nói: “A Cô, cho bọn chúng xem cũng được...”

Trương A Cô nao nao quay đầu nhìn lại.

Hồ Ma gật đầu với nàng, nói: “Dù sao cũng tốt hơn đi trong sông.”

Vừa nói, hắn cố gắng giữ cho cơ thể ổn định, đi đến xe lừa và dùng sức đẩy nắp quan tài, mở ra một nửa.

Bọn hung nhân từ hai đầu cầu chạy lên cũng đuổi đầu ra nhìn.

Nhìn vào trong quan tài, chúng lập tức che mũi, nhao nhao mắng: “Phi, thôi quá.”

“Người đã chết hơn hai tháng rồi...”

Hồ Ma nói: “Cho nên chúng ta mới muốn đưa về nhà nhanh chóng, chỉ là các người... Các người muốn chúng ta mở quan tài để làm gì?”

“Đi mau đi mau, không phải bọn hắn!”

Bọn hung nhân trên đầu cầu lui ra hơn một trượng, khoát tay lia lịa.

Nhìn lại, bọn hung nhân bên kia cũng đã hùng hổ đi trở về, còn cây cầu kỳ dị lúc này giờ đã trở lại bình thường.

Ngay cả Trương A Cô cũng bất ngờ, có chút không hiểu nhìn Hồ Ma, nhưng nhin xuống không hỏi.

“Đi mau!”

Hồ Ma thúc giục mọi người, vội vàng qua cầu, đi nhanh về phía trước. Đi xa một đoạn, hắn mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu cầu tụ tập một đám người đang nhao nhao bàn tán.

Trong lòng hắn bỗng dấy lên một suy nghĩ đáng sợ, quay đầu nhìn Chu quản gia: “Người nhìn xem, bọn chúng đang làm gì?”

Chương 483. Phát hiện

Chương 483: Phát hiện

Chu quản gia cúi đầu, lén lút nhìn Hồ Ma, giọng nói run run: “Đôi phương... không phải vì chặn cầu, cũng không phải vì cống phẩm. Theo tôi quan sát, bọn họ có vẻ muốn chặn người.”

Hồ Ma gật đầu đồng ý: “Lời người nói không sai.”

Nếu đôi phương chỉ muốn tiền cống phẩm, họ đã thu tiền rồi, không cần thiết phải chặn người. Nếu họ muốn hại người, cũng chẳng có lý do gì mà lại thả người đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một lý do giải thích được hành động của bọn họ, đó là bọn họ muốn xem người trong quan tài.

Tất nhiên, không nhất thiết chỉ là muốn xem người trong đoàn của họ. Việc bọn họ chặn đường có thể là để tìm kiếm có kiểm tra những người khả nghi qua cầu.

Theo lời kể của những người kia, tân nương bị vớt lên từ sông hôm qua, có thể là vì bọn họ muốn kéo người trong kiệu ra để nhìn kỹ hơn.

Vậy rốt cuộc bọn họ đang tìm ai?

Hay là đang lo lắng ai đó âm thầm qua cầu?

Ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, xe lừa dừng lại. Chu quản gia vội vàng mở nắp quan tài, dùng khăn mặt sạch lau mặt cho Hương nha đầu, sau đó lấy ra một túi chứa đầy hương liệu xông vào quan tài.

Ông ta là người của Bả Hí môn, mà người Bả Hí môn thì biết nhiều thứ, từ cải trang dịch dung, đến móc túi, đều có biết chút ít.

Hồ Ma đã từng nhìn thấy Chu quản gia trang điểm cho mình, trước khi qua sông, hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nên thừa lúc đi mua cống phẩm, hắn đã nhờ Chu quản gia trang điểm cho Hương nha đầu.

Với tay nghề của Chu quản gia, biến Hương nha đầu đang ngủ say thành người chết là chuyện không khó. Ông ta cũng nhặt được vài con cá tôm thối rửa từ những người bán đồ ở ven sông, tạo nên mùi tanh nồng nặc.

Cũng chính nhờ tài nghệ này mà họ mới qua được cửa ải này một cách an toàn.

“Bất kể thế nào, đã qua cầu gian nan, mau lên đường thôi!”

Hồ Ma nhìn Hương nha đầu đang ngủ trong quan tài, thấp giọng nói: “Chuyến đi này gặp nhiều phiền phức, càng đến gần An Châu, lại càng bất an.”

“A cô nhìn xem biện pháp của người thủ cầu kia, là môn đạo gì?”

“...”

Trương A Cô im lặng lắng nghe Hồ Ma và Chu quản gia nói chuyện, nghe vậy liền suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ là yểm pháp của Hại Thủ môn, loại này thường được những thợ mộc, thợ đá, người đào giếng có lòng dạ hiểm độc sử dụng.”

“Treo giày rách trên cầu khiến người đi đường khó qua cầu, chôn người giầy dưới giường khiến người ngủ trên đó gặp ác mộng suốt ngày, khi dựng nhà sai kích thước khiến người trong nhà sống không yên ổn.”

“Những thủ pháp của môn phái này tuy không phải tà đạo nhưng còn đáng sợ hơn tà đạo. Biết vậy ta nên tìm cách đi đò qua sông.”

“...”

“A Cô đừng nghĩ như vậy.”

Hồ Ma âm thầm nhớ những cách thức của của Hại Thủ Môn, sau đó lại cười một tiếng, nói: “Đối phương đã chuẩn bị kỹ lưỡng trên cầu như vậy, nếu qua sông, chắc chắn sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm.”

“Bây giờ chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều, chờ thêm chút nữa sẽ hiểu.”

“...”

Mọi người trong lòng chỉ lo lắng, lập tức tăng nhanh tốc độ đi đường.

Và không lâu sau khi họ rời đi, quả nhiên, hai bên cầu, những người vừa cầm đao lên cầu cũng cảm thấy có gì đó không ổn, đột nhiên bùng tĩnh.

Trong số đó có một người thông minh, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nói: “Mãng Tử lão đại, mấy người đưa quan tài kia không đúng...”

“Nếu người trong quan đã nát bét như vậy, sao quan tài lại mới như vậy?”

Vừa nói ra, người bên cạnh cũng phản ứng lại: “Đúng vậy, lão đầu tử kia lúc kêu khóc nói trong quan là bà nương bảy mươi tuổi của hắn.”

“Nhưng nhìn trang phục của người trong quan lại giống như một cô nương trẻ tuổi...”

“...”

Vừa nghe những lời này, tên cầm đầu đang bung chén rượu lên uống cũng sững sờ. Hắn suy nghĩ một lát, sắc mặt đột nhiên đại biến, hất mạnh chén rượu xuống đất, đứng dậy quát: “Mẹ nó, cả ngày lo săn chim nhạn, suýt nữa để bọn nó lừa qua mắt.”

“Có tám chín phần mười là mẹ nuôi muốn tìm người kia. Mẹ nuôi nói phải tìm một cô nương trẻ tuổi, lại khẳng định là người hôn mê bất tỉnh. Chẳng nói chừng chính là người trong quan tài kia.”

Gã vội vàng cầm đao, gậy quát: “Đi, mau đuổi theo!”

Cùng lúc đó, Hồ Ma và những người khác đã vội vã lên đường, hướng thẳng đến Đông Xương phủ.

Đông Xương phủ là một thành lớn, trước đó họ đã định vào thành trước khi trời tối, nhưng do qua sông chậm trễ nên giờ mới đến.

Nơi này, trước đây Trương A Cô từng đến khi hộ tống linh cữu, nên khá quen thuộc. Đến gần thành, nàng không vào trong thành, một là vì trời đã tối, hai là nàng cũng biết nơi cần đến. Nàng chỉ dẫn mọi người đi vòng qua nửa thành, đến vùng núi phía tây.

Đi theo đường núi lên trên, từ xa đã nhìn thấy một căn nhà nhỏ trong rừng cây, trước cửa có một cái đòn gánh, trên đó treo một chiếc đèn lồng màu trắng. Hiện giờ đèn lồng đã tắt, chỉ còn lay động trong gió đêm.

Đèn lồng đã tắt từ lâu, chỉ còn lắc lư trong gió đêm.

Chương 484. Mãng lão đại

Chương 484: Mãng lão đại

“Thắp đèn lồng lên, tối nay chúng ta nghỉ ở đây.”

Trương A Cô ra lệnh cho mọi người, thắp sáng đèn lồng rồi bước vào nhà.

Hỏi ra mới biết đây là căn thi điểm, chuyên dành cho những Tẩu Quỷ Nhân nghỉ ngơi. Trước đây, quán trọ này khá phổ biến ở nhiều nơi, nhưng giờ đây thời thế loạn lạc, ít người đưa thi thể về quê cho nên mới bỏ hoang.

Đèn lồng ngoài cửa không dành cho khách, mà dành cho người ngoài. Nếu Tẩu Quỷ Nhân đưa tang ở đây, họ sẽ thắp đèn lồng để người qua lại biết có oan hồn ở đây, tránh đến gần để không va chạm với nhau.

Trong quán trọ không có người, nhưng trên quầy vẫn còn một đèn dầu, bên trong còn sót lại chút dầu.

Họ thắp đèn lên và nhìn xung quanh. Bất ngờ, họ phát hiện dưới lò còn có một ít củi phủ bụi.

Trương A Cô nói: “Chỉ là sau khi dùng xong, lúc đi vào ngày mai, chúng ta sẽ bù lại cho họ. Gạo và thức ăn chúng ta mang theo cũng có thể để lại một ít ở đây, để tiện cho những người khác khi cần đến đây có đồ dùng.”

” ... ”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mọi người đều đồng ý, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm, nhưng Hồ Ma vẫn luôn lo lắng, sau một hồi suy nghĩ, hắn đột nhiên

nói: “Khoan đã, A Cô, ta muốn mọi người vất vả thêm một chút, đi về phía trước, tìm một nơi an toàn để đợi chúng ta.”

Trương A Cô ngần ra một chút, sau đó bỗng hiểu ra: “Ý người là những kẻ hung ác trên cầu, có khả năng sẽ đuổi theo?”

Hồ Ma gật đầu, nói: “Vừa rồi quá vội vàng, tuy đã lừa được đối phương một lúc, nhưng sơ hở quá nhiều, cũng không chắc là đối phương không phản ứng lại được.”

“Hơn nữa, nếu họ thực sự đuổi theo, chúng ta cũng đúng lúc hỏi họ.”

” ... ”

Ngay cả Chu quản gia , nghe vậy cũng khựng lại, suy nghĩ thâm lắng, liệu bản thân vừa rồi có để lại sơ hở gì hay không, nhưng vốn dĩ đã làm vội vàng, nếu thực sự để lại sơ hở cũng chẳng có cách nào.

Trương A Cô lo lắng nói: “Đối phương có không ít người, các người có thể chứ? Người là chủ nhà, ta nên ở lại giúp đỡ.”

“Mời A Cô đến đây là để giúp đỡ việc đưa thi và trừ tà”

Hồ Ma cười nói: “Bây giờ xem ra đây là tai họa do con người gây ra, A Cô không cần lo lắng nữa!”

Trương A Cô thấy Hồ Ma nghiêm túc, cho nên gật đầu, cũng không nấu cơm nữa, trước tiên dẫn theo người đánh xe và hỏa kế đi đến phía trước chờ đợi.

Hồ Ma và Chu quản gia ở lại, nhìn nhau, dứt khoát ra khỏi quán trọ, canh gác trong khu rừng bên ngoài.

Đêm đã khuya, xung quanh vẫn yên ắng, chỉ có chiếc đèn lồng trắng trên cọc hàng rào tỏa ra ánh sáng u ám.

Chẳng biết đã chờ bao lâu, bỗng nghe thấy tiếng bước chân lén lút trên con đường nhỏ xa xa, lại thấy một nhóm bảy tám người, tay lăm lăm dao kiếm, lén lút mò đến.

Nhìn kỹ lại chính là đám người hung ác gặp trên cầu hôm nay, trong đó thậm chí còn có người lái đò. Nhìn thấy chiếc đèn lồng trắng trước cửa quán trọ, họ càng cẩn thận hơn, từng bước tiến đến gần.

“Mãng lão đại, họ treo đèn lồng trắng, ta biết họ chắc chắn sẽ ở đây.”

Có người đặc ý nói một tiếng, những người khác liền núp sang một bên, thì thầm bàn tán.

Hồ Ma ở trên cây ngay trên đầu họ, luyện sinh thành chết, không lộ ra chút dấu vết nào, nghe rõ từng lời họ nói.

Chu quản gia không biết trốn ở đâu, người của Bả Hí môn ẩn nấp còn tốt hơn so với Thủ Tuế Nhân

“Mọi người cẩn thận, mười phần tám chín đây là những người mà mẹ nuôi muốn tìm.”

Mãng lão đại nói: “Chúng ta bắt họ, số bạc trắng kia sẽ đến tay...”

Có người bên cạnh cẩn thận hỏi: “Mãng lão đại, Thôi mẹ nuôi khi nào đến?”

Mãng lão đại nói: “Mẹ nuôi đang ở bên đò cách đây bảy mươi dặm, chúng ta xác định rồi sẽ mời bà ấy đến.”

“Lỡ không phải thì bà ấy đến sẽ nổi giận.”

“...”

“Vậy chúng ta phải cẩn thận...”

Trong đám người, bỗng có người tinh ý lên tiếng: “Cầu lão gia không đi theo, bên kia có người biết dùng tà thuật.”

“Loại người tà dị này, bên cạnh luôn mang theo tiểu quỷ!”

“...”

Mãng lão đại khẽ khạc một tiếng, nói: “Đã mang với tôi theo chưa?”

“Vào trong, bất kể là ai, trước tiên hất một nắm vào mặt, sau đó chúng ta xông lên chém loạn xạ, kệ là tà thuật hay không tà thuật, trúng đao cũng chết.”

“...”

“Hất với tôi?”

Hồ Ma bất lực nghĩ thầm: “Đây chẳng phải là chiêu thức của bọn chuyên sinh chúng ta sao?”

Thở dài một tiếng, thấy đám người đã bàn bạc xong, liền tản ra, vây quanh quán trọ, bỗng hét lên một tiếng, cùng nhau xông vào trong quán, chỉ nghe bên trong ồn ào náo động.

Hắn cũng nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên cây, đi về phía quán trọ vài bước, lắng nghe động tĩnh bên trong, hai tay nhẹ nhàng giơ lên.

Bọn họ đã dùng với tôi, vậy mình dùng chiêu phù hợp hơn với thế giới này đi...

Hai tay chấp lại, hướng về phía nhà lạy một cái, bỗng chốc một trận gió âm lãnh thổi qua, những chiếc đèn lồng trắng trước cửa lắc lư.

Bên trong căn nhà đang ồn ào náo động, bỗng chốc lặng ngắt như tờ, còn có tiếng nhiều người ngã nhào.

Hồ Ma sau khi chấp tay, lập tức đứng thẳng dậy, rút dao xông vào, liếc mắt liền thấy đám hung đồ này, đang như khúc gỗ ngây ngốc đứng tại chỗ, hồn phách chưa về, chiêu Tứ Quỷ

Áp Môn này của hắh, người trong nhà trúng phải, đều phải mất một lúc lâu mới tỉnh lại.

Huông chi là đám hung hăng giang hồ này?

Hồ Ma nhìn những thanh đao, móc câu trong tay bọn chúng, còn có cả người cầm một nắm vôi tôi, đúng là vẻ mặt hung hãn, sắc mặt cũng sầm lại.

Ban đầu còn nghĩ có nhiều chuyện phải hỏi bọn chúng, nhưng lại đột nhiên đổi ý.

Giết vài tên trước đã!

Chương 485. Tra hỏi

Chương 485: Tra hỏi

Tiếng ồn ào vang lên:

“Phập phập phập...”

Vì có nhiều người xông vào, Hồ Ma không khách khí, ra tay trước hạ gục hai ba tên.

Lúc Hồ Ma đang ra tay, quản gia họ Chu chậm hơn một bước, cũng tiến vào, bất ngờ nhìn thấy Hồ Ma đang giết người, giết mình hoảng hốt, sau đó mới vội vàng tiến lên hỗ trợ.

Trên tay ông ta cầm một nắm kim bạc, ra tay cực kỳ nhanh nhẹn, rút từng chiếc kim ra, hướng về phía những người đang ngây ngốc đứng đó mà đâm vào.

Có người đang dần tỉnh lại, có người vẫn đang mơ màng, có người vừa tỉnh táo lại thì bị Hồ Ma đang ra tay sát nhân dọa sợ, nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ cần bị ông ta đâm một kim bạc, họ lập tức ngã gục xuống đất, chỉ còn tròng mắt đảo qua đảo lại.

“Thủ đoạn cao minh thật...”

Hồ Ma thậm chí khen ngợi, lắc lắc máu trên dao, quay sang quản gia họ Chu hỏi: “Đây là tuyệt kỹ gì vậy? Dạy ta với được không?”

Hồ Ma tò mò:

“Ngân châm đâm huyết.”

Quản gia họ Chu vừa xử lý vài tên, trong lòng có chút đắc ý, nhưng khi nhìn thấy Hồ Ma ra tay tàn bạo, lòng lại run lên,

nở nụ cười gượng gạo, nói: “Chỉ là trò vật của phường chèo, các vị Thủ Tuế Nhân ắt hẳn không coi trọng.”

“Nhưng trò này chuyên trị những kẻ yếu hơn mình, hoặc không thể cử động, nếu gặp phải cao thủ thì không thể đâm trúng.”

“Lúc trước ta có một bộ kim bạc đặc chế, đáng tiếc đã thất lạc, giờ đây chỉ còn lại những chiếc này mua bằng tiền của người ở Minh Châu phủ, dùng tạm.”

“...”

Hồ Ma khen ngợi: “Ta thấy rất lợi hại...”

Quản gia họ Chu ngẩn người, thầm nghĩ tên chương quây này moi sạch những kiến thức trong môn đạo của Tẩu Quỷ Nhân, cuối cùng cũng nhòm ngó đến thứ trong tay mình.

Nhìn những vết máu trên dao của Hồ Ma và những xác chết trên mặt đất, ông ta cười gượng gạo: “Người còn cần học cái này sao?”

“Phương pháp kia của người không phải giải quyết càng triệt để hơn sao?”

“...”

Hồ Ma tò mò:

“Học thêm bản sự còn ngại nhiều sao?”

Hồ Ma cười một tiếng, quay người lại, liếc nhìn đám người, nhận ra tên Mãng lão đại, liền kề dao răng cưa vào cổ của gã.

Mãng lão đại bị Chu quản gia khống chế, không thể cử động, cũng không thể hét lên, nhưng vẫn có thể nghe, có thể nhìn thấy. Gã nhìn thấy Hồ Ma vừa nãy đã chém chết vài người, giờ đây dao kề cổ, lập tức nhắm mắt chờ chết.

Nhưng Hồ Ma không ra tay, mà ra hiệu cho Chu quản gia rút kim cho gã, thấp giọng nói: “Hỏi gì trả lời nấy, không thì ta chém chết ngươi.”

“Nếu không tin, ta sẽ chặt một cánh tay của ngươi trước, để tỏ lòng tôn kính với cái tính cứng đầu của ngươi...”

“...”

“Nói, nói, hỏi gì trả lời nấy...”

Mãng lão đại được rút kim, giọng nói lập tức nghẹn ngào: “Xương cốt không cứng rắn, không cứng rắn chút nào.”

“Vậy thành thật khai báo, các ngươi đến đây tìm gì?”

Hồ Ma hỏi: “Còn việc chặn cầu là vì sao?”

“Không... Không liên quan đến chúng ta...”

Mãng lão đại nghẹn ngào nói: “Chúng ta chỉ làm theo lệnh của mẹ nuôi, mẹ nuôi bảo chúng ta canh gác trên cầu, nói rằng phải kiểm tra kỹ lưỡng những người từ phương Nam đến, tìm một nữ tử hôn mê bất tỉnh, khoảng mười bốn mười lăm tuổi...”

“Nữ tử hôn mê bất tỉnh?”

Hồ Ma nghe vậy, khẽ thở dài, liếc nhìn Chu quản gia, thầm nghĩ đúng như dự đoán.

Hắn dí dao vào cổ Mãng lão đại, hỏi: “Vậy ngươi nói tiếp đi, cái gì mà mẹ nuôi, bà ta là ai?”

“Là, là Thôi mẹ nuôi...”

Mãng lão đại run rẩy nói: “Trên cỏ đạo Bình Nam này, không ai là không biết Thôi mẹ nuôi.”

“Bà ta, lão nhân gia thần thông quảng đại, biết nuôi tiểu quỷ, biết sử dụng pháp thuật, còn có thể... còn có thể giết người mà

không lộ mặt, người trong giang hồ đều biết, chỉ cần... chỉ cần có bà ta tham gia, nhất định là phi vụ lớn.”

“Bà ấy... bà ấy đã ra lệnh, chúng ta chỉ có thể làm theo thôi. Nếu không, nếu không đắc tội với mẹ nuôi, chúng ta sẽ không còn đường sống trong giới này, ngay cả kỹ viện cũng không dám tiếp đón...”

“...”

Hồ Ma ngẩng đầu nhìn Chu quản gia, thấy ông ta mặt mày u ám, khẽ hỏi: “Người biết bà ta?”

Chu quản gia lắc đầu, thấp giọng nói: “Từng nghe nói qua.”

Thấy Hồ Ma không hỏi mình nữa, tên đầu sỏ vội vàng nói: “Xin hảo hán tha mạng...”

“Vậy ta hỏi người một câu.”

Hồ Ma liếc nhìn hắn, nói: “Người nói xem, kẻ xương mềm sống sót hay kẻ xương cứng sống sót?”

“...”

Mãng lão đại lập tức trả lời: “Xương mềm.”

Hồ Ma nói: “Ta không thích người có xương cứng.”

Nói xong, hắn vung dao chém chết Mãng lão đại, sau đó xử lý nốt những tên còn lại, rồi thu dao lại, quay sang quản gia họ Chu nói: “Trước đây Hương nha đầu cũng từng nói, người bắt cóc nàng cũng gọi là mẹ nuôi, cái đình trong đầu nàng cũng là do bà ta đóng vào.”

“Đây là giết người hay giết gà?”

Chu quản gia cũng đang bị Hồ Ma dọa sợ, thầm nghĩ quả nhiên người lẫn lộn trong Huyết Thực Bang ra tay gọn gàng.

Chương 486. Đuổi theo

Chương 486: Đuổi theo

Nhiều năm trước khi còn phiêu bạt giang hồ, ông cũng ra tay tàn nhẫn, nhưng giờ đây nhìn thấy Hồ Ma một đao một mạng, không nhú mảy, lòng ông ta lại run sợ.

Tất nhiên, ông ta cũng không hiểu lắm, người chuyển sinh có một nguyên tắc riêng.

Nếu để họ rút dao giết người vô tội, lòng họ sẽ phủ lên một tầng bóng tối, do dự không quyết, không ra tay được.

Nhưng nếu ngay từ đầu đã muốn lấy mạng mình, thì ra tay lại không hề có chút gánh nặng nào.

Thậm chí trong số những người chuyển sinh, còn có người cố ý dụ dỗ đối phương để lộ sát ý với mình trước, sau đó mượn cớ giết cả nhà, Hồ Ma bây giờ chỉ vì giữ bí mật, coi như đã là nhân từ rồi.

Nếu đổi lại Địa Qua Thiêu đến, e rằng quỷ cũng không làm được.

Tuy trong lòng có thêm chút kính sợ, nhưng Chu quản gia vẫn cố gắng bình tĩnh lại, nghe lời Hồ Ma nói, ông ta cũng liên tưởng đến nhiều người, khẽ thở dài: “Người có thể bắt cóc tiểu thư ngay dưới mí mắt của ta, vốn dĩ không thể là người bình thường...”

“Thực ra ban đầu ta cũng nghĩ liệu có phải mình đã già, mắt kém rồi hay không. Bây giờ thì chắc chắn rồi, người họ Thôi này xem ra còn có tiếng tăm trong giới.”

“Bà ta có thể một câu sai khiến nhiều hung đồ bán mạng cho bà ta, thậm chí còn có thể canh gác cầu, canh bến đò, nghĩ lại cũng có bản lĩnh không nhỏ.”

...

Hồ Ma cũng nghe hiểu, cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân.

Hoặc nói cách khác, đây vốn là chuyện hẩn luôn lo lắng trên đường đi, không ngờ đi được gần một nửa, cuối cùng vẫn thành sự thật.

Hồ Ma lúc đầu gửi thư đó đến nhà họ Lý, không thấy người nhà đến đón, nhưng Hương nha đầu lại xảy ra chuyện.

Lúc đó bọn hẩn đã nghi ngờ, chuyện Hương nha đầu xảy ra có thể không đơn giản như vậy, thậm chí có khả năng là người nhà họ Lý đang tính toán, và nếu thật sự có người nhà họ Lý không muốn Hương nha đầu tốt đẹp, nói không chừng ngay cả việc tiêu nha đầu bị bắt đi lúc đầu cũng là do người ta cố ý an bài.

Như vậy, đối phương chỉ cần khiến Hương nha đầu hồn lìa khỏi xác là được rồi?

Nếu không, nói không chừng cũng lập tức có người khởi hành, chạy tới Minh Châu phủ, để vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Chỉ là bản thân mình nhìn ra sớm, không đợi những người đó qua, liền mang theo Hương nha đầu lên đường, trực tiếp đưa người đến Linh Thọ phủ.

Nếu đối phương đoán ra, nhất định sẽ không để mình yên ổn.

Nhưng bản thân mình cũng đã lường trước được điều này, nên đã ẩn tàng tên họ, còn lấy việc đưa linh cữu để che mắt, bọn họ muốn tìm ra mình cũng không dễ dàng.

“Chẳng lẽ đôi phương cũng đã tính đến điều này, nên mới không đuổi theo chúng ta, mà lại bố trí tai mắt trên đường chúng ta nhất định phải đi qua, cứ như vậy canh chừng, chờ chúng ta đi ngang qua?”

“...”

Nhưng hắn vừa nghĩ, biểu cảm càng thêm nghi ngờ: “Nhưng nếu đã có bản lĩnh lớn như vậy, kiến thức chắc cũng phải theo kịp, đáng lẽ phải biết danh tiếng của Quỷ Động Tử Lý gia, tại sao lại cố tình đi bắt cóc tiểu thư của Quỷ Động Tử Lý gia?”

“Kỳ lạ hơn nữa là, họ làm phiền phức như vậy để làm gì, tại sao lúc vừa bắt cóc tiểu thư nhà ông, lại không trực tiếp...”

“...”

Nói xong, hắn đưa tay ra hiệu ở cổ.

Chu quản gia nghe vậy, cũng có chút sợ hãi, vội vàng lắc đầu, nói: “Điều này có lẽ liên quan đến âm điệp của tiểu thư nhà chúng ta.”

“Mạng của tiểu thư nhà chúng ta, không phải ai cũng dám lấy. Càng hiểu về Quỷ Động Tử Lý gia, thì lại càng không dám.”

“Bây giờ tiểu thư bị bắt cóc ra ngoài, nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy. Còn nếu lúc đầu họ thật sự muốn giết tiểu thư, nói không chừng, lão gia đã sớm đích thân ra tay rồi.”

...

“Âm điệp?”

Hiện giờ Chu quản gia không dám giấu giếm mình một số chuyện, Hồ Ma cũng hiểu được điều kiêng kỵ, không tò mò dò hỏi bí mật nhà người khác, nhưng từ lời nói lấp lửng của ông

ta, cũng đoán ra được một số điều, chỉ là tạm thời không hỏi kỹ.

Chuyện không thể trì hoãn, cũng chỉ có thể nhanh chóng rời đi.

Bắt đầu từ khi bị những người này theo dõi, bất kể giết hay không giết họ, đều khó tránh khỏi việc tiết lộ hành tung, điểm khác biệt chỉ là sau khi giết bọn họ, thì Thôi mẹ nuôi kia sẽ nhận được tin tức chậm hơn, bọn họ cũng chỉ có thể tranh thủ vào lúc này nhanh chóng lên đường.

“Đi An Châu.”

Lão quản gia nghiêng răng nói: “Đối phương càng như vậy, càng nói rõ bọn họ sợ tiểu thư trở về.”

“Không quan tâm đó là mẹ nuôi hay là cháu nuôi, chỉ cần đến An Châu, không tin bà ta còn có thể còn có thể làm được gì!”

...

Vừa nói, ông ta vừa lấy ra kim bạc, đâm vào huyết âm phách của các xác chết trên mặt đất, sau đó mới đứng dậy, thu kim bạc lại.

Thấy Hồ Ma tò mò, ông ta giải thích: “Đâm một cái này, có thể khiến hồn phách của họ không tụ lại, không biến thành quỷ nhanh như vậy.”

“Muốn tiết lộ tin tức của chúng ta, cũng không dễ dàng như vậy.”

“Đây không phải là kỹ năng của môn phái chúng ta, mà là kỹ năng của Quỷ Động Tử Lý gia.”

“...”

“Khá lắm, cũng thật tàn nhẫn...”

Hồ Ma nhìn thấy, không khỏi than thở: “Trong giang hồ này, ta quả thực vẫn còn thiếu kinh nghiệm...”

“Chu quản gia, người dạy ta bản sự này, cũng không quá đáng chứ?”

“...”

Hai người vừa thảo luận, vừa tắt đèn lồng, lau sạch vết máu trên dao vào người chết, sau đó nhanh chóng đuổi theo về phía trước.

Đi được bảy, tám dặm, họ gặp Tiểu Hồng Tường và tiểu quỷ không đầu đang đợi bên đường. Nhờ có hai tiểu quỷ này dẫn đường, cho nên bọn họ đã tìm thấy Trương A Cô và xe lừa đang nghỉ ngơi dưới dốc.

Thấy hai người họ đầy sát khí, Trương A Cô và những người khác biết rằng bọn hấn vừa trải qua chuyện gì, nhưng nàng không hỏi nhiều về chuyện của chủ nhà. Thấy Hồ Ma muốn đi, nàng cũng bố trí trận hương trên xe, sau đó nhân lúc trời tối, nhanh chóng đi về phía trước.

Cách đó bảy mươi dặm, ở Độ Tử Khẩu, một bà lão đầu đội dây hoa, mặc áo xanh rộng tay, quần bông dày, đang ngủ gật vì thức trắng đêm, bỗng nhiên bị tiếng nổ của đèn hoa bên cạnh làm cho giật mình tỉnh giấc.

Bà ta ngơ ngác một lúc, nhìn ánh đèn, đột nhiên tỉnh táo lại, vỗ bàn một cái, kêu lên:

“Không ổn, chúng đã trốn thoát...”

“Kim Nhi, Ngân Nhi, mau khiêng kiệu, cùng mẹ nuôi đuổi theo người!”

Chương 487. Thôi mẹ nuôi

Chương 487: Thôi mẹ nuôi

Sau khi hội họp, Hồ Ma và những người khác không dám dừng lại một khắc nào, chỉ nhân lúc trời tối, lợi bì bõm, nhanh chóng lên đường.

Khi họ gặp nhóm người hung ác kia, trời vừa mới tối, mà giờ đây, họ đã chạy trốn suốt cả đêm, sắp đến giờ Dần, chỉ cần đợi thêm một lúc nữa, trời sẽ sáng.

Lúc này, người đánh xe và hai hỏa kế đều đã mỏi như chân, đầu óc choáng váng, miệng khô lưỡi rát.

Mặc dù Trương A Cô không nói gì, bảo nàng lên xe ngồi, nàng cũng không ngồi, nhưng có thể thấy nàng đi đường cũng hơi loạng choạng, chắc là mỏi chân rồi.

Tất nhiên, lúc này cho dù bảo nàng lên xe lừa ngồi, cũng không ngồi được, mệt nhất chính là con lừa kia, lúc này lưỡi nó đã thè ra ngoài, cái đầu to gật gà gật gù, đi đường cũng sắp ngã sắp xuống.

“Dừng lại nghỉ ngơi một chút đi!”

Hồ Ma biết mọi người đều sắp đến giới hạn, chỉ đành thở dài một tiếng, bảo mọi người rẽ sang một bên, vào rừng cây dừng lại, sau đó lấy nước và lương khô phân phát cho mọi người ăn.

May mắn là hai hỏa kế kia đều là người nhanh nhẹn tháo vát, lúc Hồ Ma và Chu quản gia ở lại đợi nhóm người hung ác kia, họ đã đi lấy nước sạch, đổ đầy túi nước, nếu không, bây giờ mọi người có lẽ ngay cả nước bọt cũng không có mà uống.

“Chắc tạm thời đã an toàn rồi chứ?”

Họ trốn vào rừng vì sợ có người đuổi theo, nhưng quay đầu nhìn lại, con đường phía sau tối om, không có động tĩnh gì.

Hồ Ma trầm nghĩ, vừa rồi nghe nhóm người hung ác kia nói, Thôi mẹ nuôi kia cách nơi này hơn bảy mươi dặm, đợi bà ta nhận được tin, lại tập hợp người đuổi theo, chắc là không nhanh như vậy.

“Bây giờ, đợi trời sáng, tìm một nơi, mua hai con khoái mã, tăng tốc độ lên đường.”

Trước đây họ chỉ thuê một chiếc xe lừa là để hành động kín đáo, tránh rắc rối, bây giờ đã bị người ta theo dõi, thì không cần phải giữ kẽ nữa.

Thấp sáng cây châm lửa, nhìn vào bản đồ, Hồ Ma cố gắng xác định vị trí xung quanh.

Sau đó hắn quay sang nhìn Chu quản gia, thấp giọng hỏi: “Thôi mẹ nuôi kia rốt cuộc là người như thế nào?”

“Thôi mẹ nuôi này chỉ là một kẻ buôn người.”

Chu quản gia hừ lạnh một tiếng, nhắc đến bà ta liền có chút tức giận, nói: “Ta cũng chỉ nghe qua danh tiếng của bà ta, nghe nói bà ta xuất thân từ Khất Cái Bang, là con gái của bang chủ đời trước, học được một thân tà thuật, lừa đảo khắp nơi, cũng có chút tiếng tăm trong giới.”

“Nghe nói, trên Bình Nam đạo này, không ít kỹ viện, nhà thổ, thậm chí là nha môn, đều có liên quan đến bà ta, việc buôn bán đều do bà ta làm chủ.”

“Người không nghe nhóm người hung ác kia nói sao, đặc tội bà ta, ngay cả nhà thổ cũng không được vào?”

“Đây không phải là chuyện cười đâu.”

“Không biết bao nhiêu người đã nói, ở chốn cổ đô phồn hoa này, có thể không biết phủ doãn là ai, nhưng không thể không biết Khất Cái Bang. Phủ doãn có thể thu thuế của người.”

“Nhưng Khất Cái Bang có thể khiến người không nộp nổi thuế.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng thở dài một hơi, trên đường đi, hẳn đã nghiên cứu bản đồ, cũng biết về sự phồn hoa của cổ đô này.

Nghe nói sau khi Thái Tuế giáng thế, hoàng tộc Di triều dời đô lên Thượng Kinh, còn kinh đô cũ này trở thành cổ đô hiện nay, nhưng vẫn có không ít vương công quý tộc ở lại, tạo nên một kiểu phồn hoa bệnh hoạn.

Không biết bao nhiêu thương nhân, quan lại, kỳ nhân dị sĩ tụ tập ở đây.

Thôi mẹ nuôi kia có thể gây dựng được danh tiếng ở nơi này, chắc hẳn có bản lĩnh, không thể xem thường.

“Vậy...”

Hồ Ma hỏi ra vấn đề then chốt: “Thôi mẹ nuôi này so với Quỷ Động Tử Lý gia thì thế nào?”

Chu quản gia nghe vậy liền sững sờ, sau đó cười khở: “So sánh như vậy, thì quá đề cao Thôi mẹ nuôi kia rồi.”

“Không nói là bà ta, cho dù là cả Khất Cái Bang, trước mặt Quỷ Động Tử Lý gia, cũng chỉ là một đám chuột không lên nổi mặt bàn. Nếu lão gia biết bọn họ dám động đến tiểu thư, chỉ cần một tiếng lệnh, tất cả bọn họ đều sẽ bị bắt đi lấp Quỷ Động.”

“...”

“Nghe vậy thì yên tâm hơn rồi.”

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Nhưng càng như vậy, chúng ta càng phải cẩn thận.”

“Nếu Thôi mẹ nuôi kia thật sợ Quỷ Động Tử Lý gia như vậy, thì bà ta càng không thể để chúng ta vạch trần chuyện này.”

“Nếu ta là bà ta, ta sẽ liều mạng ngăn cản chúng ta quay về Đại Thạch Đầu Nhai!”

“...”

Chu quản gia vốn vừa mới nhập vai quản gia của Quỷ Động Tử Lý gia, đang khinh thường đám yêu nhân Khất Cái Bang này, bỗng nhiên nghe Hồ Ma nói vậy, trong lòng liền hoảng hốt.

Đúng vậy, Thôi mẹ nuôi càng sợ Quỷ Động Tử Lý gia, thì càng không thể để chuyện này bị lộ ra ngoài...

Ông ta vội vàng ăn nốt lương khô, định thúc giục mọi người nhanh chóng lên đường, nhưng bỗng nhiên, ông ta nhìn thấy trong khu rừng này, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một làn sương mù màu xanh nhạt, từ bốn phương tám hướng kéo đến, che khuất mọi thứ mờ ảo.

“Ôi...”

Đúng lúc ông ta cũng đang hơi hoảng hốt, thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn khó nghe của một bà lão, đột nhiên khóc lên: “Cuối cùng cũng tìm thấy các ngươi rồi...”

“Con gái nuôi đáng thương của ta ơi, ai đã nhẫn tâm bỏ con vào trong quan tài chịu tội như vậy, mẹ nuôi đến cứu con đây...”

Chương 488. Kiệu người giấy

Chương 488: Kiệu người giấy

“...”

“Bà ta đuổi kịp rồi?”

Hồ Ma và những người khác, bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh này, đều giật mình.

Họ đã không trì hoãn chút nào, chạy trốn suốt đêm, không ngờ đối phương vẫn nhanh chóng đuổi kịp. Trước đây nghe tên đầu sỏ kia nói, bà ta không phải vẫn đang canh giữ ở Độ Tử Khẩu cách đây bảy mươi dặm sao?

“Sao chỉ mới ba, bốn canh giờ, bà ta đã đuổi kịp rồi?”

Thôi mẹ nuôi này, bản lĩnh lớn đến vậy sao?

Mọi người vội vàng đứng dậy, nhìn xung quanh, nhưng chỉ nghe thấy tiếng khóc than nức nở kia, lúc gần lúc xa, lúc từ phía đông truyền đến, lúc lại từ phía tây vọng lại.

Giống như khắp nơi đều là tiếng của bà ta, cũng không nghe ra bà ta rốt cuộc ở đâu. Cảm giác kỳ lạ vô hình khiến mọi người sờn gai ốc, đầu óc rối bời:

Đây là người sống, hay là ác quỷ?

...

“Người rớt cuộc là thứ gì?”

Mọi người đều run sợ, Chu quản gia cũng sợ, nhưng vẫn nghiến răng quát hỏi: “Là người đã bắt cóc tiểu thư nhà ta?”

“Người... người có biết nàng ấy là ai không?”

“...”

“Còn có thể là ai?”

Giọng nói của bà lão kia mang theo một chút âm u lạnh lẽo: “Mẹ nuôi ta đã dạy dỗ biết bao nhiêu tiểu thư nhà giàu, thiên kim tiểu thư của vương công quý tộc, danh tiếng lớn như Quý Động Tử Lý gia cũng không dọa được bà lão ta.”

“Đúng là tạo hóa trêu ngươi, người ta vốn muốn mẹ nuôi ta lấy mạng con bé, nhưng mẹ nuôi ta tốt bụng tha cho con bé một mạng, chỉ muốn con bé bị người ta mua đi, phá thân, là được rồi. Ai ngờ lại có người tốt bụng, không những không muốn con bé, mà còn muốn đưa con bé về nhà...”

“Mẹ nuôi ta dù có tốt bụng đến đâu, gặp phải chuyện như vậy, cũng phải ra tay độc ác thôi...”

“...”

“Phá thân?”

Hồ Ma nghe giọng nói khó phân biệt, vô cùng kỳ quái này, trong lòng cũng hơi sững sờ.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là “mẹ nuôi” đã bắt cóc Hương nha đầu, người đóng đinh vào đầu Hương nha đầu cũng nhất định là bà ta.

Những lời nói “tốt bụng” kia, không cần phải nghe, người làm nghề này không có đạo lý tốt bụng. Chỉ là cũng có thể nhận ra một chút, nếu Hương nha đầu bị phá thân thì sẽ ổn?

Hít hà...

... May mà lúc đó mình không được khỏe, à không, là có đủ đạo đức!

Đang nghĩ, bỗng nhiên trong lòng hấn lại rung mình, cảm thấy có ánh mắt nhìn về phía mình, giọng nói lúc gần lúc xa

kia cũng đột ngột thay đổi, giống như có người đang nhìn chăm chăm vào mình, nói một cách quái gở:

“Vị này chính là người tốt bụng đã gửi thư đến nhà họ Lý phải không?”

“Đây là thời buổi gì, sao ngươi lại cứ muốn làm người tốt chứ, chẳng lẽ Hương nha đầu không đủ xinh đẹp, hay là ngươi bất lực?”

“Ngươi đã tốt bụng như vậy, mẹ nuôi ta cũng không muốn làm khó ngươi, chỉ bằng giao quan tài cho ta, đừng quản chuyện bao đồng này nữa, mau đi đi...”

“...”

“Bà ta thậm chí còn biết cả lá thư đã gửi đi, cũng biết đến sự tồn tại của ta?”

Hồ Ma cũng nhanh chóng suy nghĩ, liền hiểu ra, bà ta đã không còn đường lui, chỉ cần gia chủ của Quỷ Động Tử Lý gia biết chuyện, nhất định bà ta sẽ chết, hơn nữa chắc chắn sẽ không chết tử tế, vì vậy bà ta cũng không giấu giếm nữa.

Hắn cũng cười, nói: “Ngươi là đang nói đùa với ta sao?”

“... Ta rất khỏe mạnh.”

Vừa nói, hắn vừa tìm kiếm bóng dáng của bà ta, chậm rãi nói: “Nhưng bà đã lộ tẩy rồi, nếu ta còn sống mà rời khỏi đây, thì ai cũng sẽ biết là bà đã ra tay với tiểu thư nhà họ Lý.”

“Ngươi sao nỡ để ta rời đi chứ?”

“...”

“Ôi chao...”

Mẹ nuôi kia cười một cách quái gở: “Ngươi không chịu đi, vậy thì phải bỏ mạng ở đây thôi...”

Theo tiếng nói vang lên, mọi người đều cảm thấy vô cùng khó chịu, ngay cả con lừa cũng run rẩy. Xung quanh không biết từ lúc nào đã nổi lên sương mù, từng lớp từng lớp thấm vào trong rừng, như dòng nước chảy dưới chân.

Mọi người đều vội vàng nhìn quanh quất, muốn tìm ra người kia, nhưng bỗng nhiên, một hỏa kế nhìn thấy giữa những tán cây sau làn sương mù, xuất hiện một bà lão đầu đội đầy hoa, trên mặt có nốt ruồi.

Bà ta ngồi trên một chiếc kiệu do hai người giầy khiêng, cười hì hì với hỏa kế này, vẫy vẫy tay cầm khăn tay.

Hỏa kế này lập tức sợ hãi đến mức khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, hét lên một tiếng “a”, rồi ngã lăn ra đất. Mọi người đều giật mình, vội vàng nhìn y, chỉ thấy y nghiêng chặt răng, mắt trợn trắng, miệng đã sùi bọt mép.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Mẹ nuôi kia dường như đang cười, lại dường như đang ho, kiệu người giầy kia đã biến mất.

“Đây là chiêu gì? Thuật gọi hồn sao?”

Hồ Ma cũng giật mình, muốn giúp đỡ, nhưng đã không kịp, trong lòng chỉ nhanh chóng suy nghĩ, nếu là thuật gọi hồn, sao lại không nghe thấy bà ta gọi tên người kia?

Hắn nắm chặt dao trong tay, muốn xông lên chém bà ta một nhát, nhưng lại thấy thân hình bà ta lúc ẩn lúc hiện, nhìn không rõ ràng, chỉ có một bụng tức giận, nhưng nhất thời không biết nên trút vào đâu.

“Có Phụ Linh, có Hình Hồn, dường như còn có Hại Thủ...”

Trong lúc đó, Trương A Cô cũng luôn cắn chặt môi, nhìn xung quanh. Thấy có người bị bà lão kỳ quái kia làm bị

thương, cuối cùng nàng cũng không nhìn được nữa.

Cấn rằng, nàng nói với Hồ Ma bên cạnh: “Chương quỹ, ta phải thỉnh linh để đối phó với bà ta.”

“Người hộ pháp cho ta!”

“...”

“Được.”

Hồ Ma lập tức đồng ý, cầm dao đứng trước mặt Trương A Cô.

Chương 489. Trương A Cô thỉnh linh

Chương 489: Trương A Cô thỉnh linh

Bà lão đuổi theo này thực sự quá kỳ quái, rõ ràng là khoảng cách ban đầu, cộng thêm quãng đường họ chạy trốn suốt đêm, hơn trăm dặm, vậy mà bà ta chỉ trong thời gian ngắn đã đuổi kịp.

Nghe qua đã không giống người, mà giống ác quỷ.

Bà ta đã vây khốn mọi người, Trương A Cô hiển nhiên cũng lập tức nghĩ cách đối phó với bà ta. Theo kinh nghiệm của Tẩu Quỷ Nhân, nàng cũng muốn thăm dò trước môn đạo của đối phương rõ ràng, sau đó mới xuất thủ đối phó, nhưng nàng không ngờ rằng, đối phương có nội tình quá phức tạp, trong lúc vội vàng không thể nắm bắt rõ ràng.

Thấy bên mình đã có người trúng chiêu, những người còn lại cũng càng lúc càng căng thẳng, Trương A Cô chỉ còn cách dựng đàn, trực tiếp đối đầu với đối phương.

Lúc này, Hồ Ma chỉ có thể lựa chọn giúp Trương A Cô hộ pháp.

Hắn có một thân bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, tự bảo vệ mình thì dễ, nhưng muốn bảo vệ người khác chu toàn, đối mặt với bà lão kỳ quái, âm u, xuất thần nhập quỷ này, lại có cảm giác không biết nên dùng sức vào đâu.

Lúc này, tiếng khóc than u u xung quanh càng lúc càng lớn, giọng nói khàn khàn của bà lão kỳ quái và khó nghe, bầu không khí ngột ngạt đến khó tưởng tượng.

Sương mù từ bên ngoài rừng tràn vào, từng lớp từng lớp, gần như không nhìn rõ được sự vật cách một trượng, còn bà lão ngồi trên kiệu người giầy kia, thì lúc ẩn lúc hiện, dường như khắp nơi đều là tiếng cười quái gở của bà ta.

Đôi mắt đen ngòm kia nhìn chăm chăm vào mọi người, bàn tay cầm khăn tay, vẫy vẫy về phía họ.

Người đánh xe và hỏa kế còn lại đều nhắm chặt mắt.

Nhưng không hiểu sao, người đánh xe lại không thể nhắm mắt, hé mắt ra một chút, lập tức nhìn thấy bà lão kia, đang cười toe toét, ở ngay gần đó, cười với hắn ta.

Hắn ta lập tức hét lên thảm thiết, ngã lộn ra đất.

Hồ Ma phản ứng nhanh, đột nhiên quay người lại, cũng thoáng thấy bà lão kia đang kéo thứ gì đó ra khỏi cơ thể người đánh xe, vội vàng phun ra một ngụm Chân Dương Tiễn, đem âm phong ở chung quanh xé mở ra một đường vết rách.

Nhưng chỉ gây ra một chút xáo trộn, liền bị nhấn chìm, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Hồ Ma nghiến chặt răng, thầm nghĩ: “Rốt cuộc đây là tà thuật gì?”

Cũng trong lúc hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận, Trương A Cô đã ngồi xổm xuống đất, mở bao phục đang đeo trên lưng ra. Bình thường nàng đều lấy đồ từ trong túi, lần này nàng lại trực tiếp trải bao đồ ra đất.

Chỉ thấy bên trong cũng đều là chai lọ, hương nến, tiền giấy các loại, nàng hất tất cả sang một bên, để lộ ra lớp vải bọc bên trong, hình vẽ Thiên Can Địa Chi.

Trương A Cô có vẻ rất căng thẳng, nhưng tay lại rất vững vàng.

Nàng nhanh chóng thấp sáng một ngọn đèn dầu nhỏ, nắm chặt một khúc xương đen kỳ lạ.

“Phù phù...”

Nhưng ngọn đèn dầu của nàng vừa mới thấp sáng, sương mù bên ngoài rừng cuộn trào, một luồng âm khí đột nhiên thổi tới, giống như có một con ác quỷ, mang theo vẻ mặt trêu tức, dòn hết sức, thổi mạnh vào ngọn đèn dầu.

“Không ổn!”

Hồ Ma biết ngọn đèn dầu này quan trọng như thế nào đối với người thi pháp, giống như khi hấn thi pháp, lửa trong lò than nhất định không được tắt.

Trong lúc cấp bách, hấn muốn tiến lên giúp đỡ bảo vệ ngọn đèn dầu, nhưng lại nghe thấy Trương A Cô nói khẽ: “Chưởng quỹ, chỉ cần bảo vệ mọi người là được, đừng lo lắng về những thứ khác.”

Hồ Ma hơi sững sờ, dừng bước, tập trung nhìn kỹ.

Chỉ thấy ngọn đèn dầu bị âm phong thổi, ngọn lửa lập tức lay động, suýt chút nữa tắt ngấm, nhưng lại không tắt, lại chập chờn sáng lên, thậm chí còn sáng hơn trước.

“Thần kỳ vậy sao?”

Hồ Ma nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, Hồ Ma và những người khác bị sương mù bao phủ, rối loạn, không biết rằng, bên ngoài rừng cây lúc này, cách họ cũng chỉ vài dặm, trên một sườn núi, cũng có một bà lão đầu cài đầy châu báu.

Bà ta quỳ gối trên mặt đất, bên cạnh là một chiếc kiệu do hai người giầy khiêng, còn trước mặt bà ta là một tấm bài vị có vẻ như đã được hun khói hương.

Lúc này, bà ta nhận thấy đối phương cũng đang thi pháp, trong lòng hơi kinh ngạc: “Không thời tắt được đèn dầu của nàng ta?”

Khác với vẻ kỳ quái, trêu tức trong rừng, bà ta ở ngoài rừng vô cùng căng thẳng và nghiêm túc, lập tức lại dập đầu mạnh vào bài vị.

Miệng bà ta cũng lẩm bẩm không ngừng, mơ hồ là những lời cầu xin tổ tiên phù hộ, sau khi xong việc nhất định sẽ dâng lên đồng nam.

Tám bài vị theo động tác dập đầu của bà ta, dường như khẽ lay động.

Cùng lúc đó, trong rừng, đột nhiên cuồng phong nổi lên, sương mù dày đặc kia dường như đậm đặc gấp mấy lần, mọi người cảm thấy sờn gai ốc, trước mắt hoa lên, dường như nhìn thấy bốn, năm quỷ ảnh chui ra từ trong sương mù.

Chương 490. Ngũ Sát Thần

Chương 490: Ngũ Sát Thần

Từng quỹ ảnh quỳ rạp trước đèn dầu, dồn hết sức, thổi mạnh vào ngọn đèn dầu trước mặt Trương A Cô, gần như thổi ngọn đèn dầu thành một đốm lửa nhỏ.

Nhưng Trương A Cô lại mắt nhìn đờ đẫn, dường như không nhìn thấy chúng, chỉ tiện tay vơ lấy một nắm bột phấn, hình như là thứ gì đó trộn với chu sa, đột nhiên rắc về phía đèn dầu.

“Phụt!”

Ngọn đèn dầu chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ, bỗng nhiên bùng cháy dữ dội, theo hướng rắc bột phấn mà lan ra ngoài, thiêu đốt bốn, năm quỹ ảnh kia kêu lên chi chít, luống cuống tay chân, chật vật chạy trốn trở về trong sương mù.

Nhìn lại ngọn đèn dầu, ngọn lửa bùng cháy mạnh mẽ, đâu còn nửa điểm sắp tắt?

Ngay cả âm phong xung quanh, dường như cũng phải thổi vòng qua ngọn đèn dầu, không dám đến gần ngọn lửa nửa điểm.

Trong bầu không khí náo động và ngột ngạt này, ánh đèn dầu chiếu sáng khuôn mặt của Trương A Cô, nàng chỉ lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, hai tay nắm chặt một khúc xương đen, bắt đầu lẩm nhẩm đọc chú.

“Trời tối đất đen quỹ che cửa, niệm chú thỉnh đến Ngũ Sát Thần.”

“Ngũ Sát giáng lâm quỷ đánh quỷ, hồn tiêu phách tán mạng chẳng còn.”

“ ... ”

“ ... ”

Nhìn Trương A Cô niệm chú và dựng đàn, Hồ Ma trong lúc bận rộn liếc nhìn một cái, cũng hơi kinh ngạc: “Sao lại không dùng trấn vật?”

Bình thường hẳn dùng pháp môn trong Trấn Tuế Thư để dựng đàn, đã đủ đơn giản rồi, Trương A Cô này nhìn qua còn đơn giản hơn hẳn?

Ở phía bên kia, bà lão bên ngoài rừng cảm nhận được những con quỷ muốn thổi tắt đèn dầu của đối phương bị đánh lui, nhất thời vẻ mặt kinh ngạc: “Đây là Tẩu Quỷ Nhân từ đâu đến, sao lại có pháp lực thâm hậu như vậy?”

Nhưng bà ta vội vàng chạy đến, sợ bọn họ chạy thoát, ngay cả người cũng không kịp tập hợp đủ, chính là để đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Nghiến răng nghiến lợi, bà ta cắn mạnh đầu lưỡi, phun một ngụm máu lên bài vị, sau đó đứng dậy, nhảy nhót, trong bóng đêm trông vừa kỳ quái vừa bí ẩn.

Trong nháy mắt, sương mù cuộn trào trong rừng càng thêm dày đặc.

Mọi người cảm thấy sương mù này như có hình dạng, đè ép khiến họ không thở nổi, dù là Hồ Ma hay Chu quản gia, cùng với hỏa kế đang ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu, run rẩy kia, đều sờn gai ốc.

Ngay cả khi nhắm mắt lại, họ vẫn cảm thấy trong sương mù có vô số thứ đang di chuyển.

Bóng dáng bà lão ngồi trên kiệu người giấy, lúc ẩn lúc hiện trong sương mù, bên cạnh có từng con quỷ mặt xanh nanh vàng đi qua đi lại.

Đột nhiên, một chiếc rìu làm bằng xương, xé toạc sương mù, chém thẳng vào hỏa kế đang nằm trên mặt đất.

Hồ Ma vùng dao chặn lại, nhưng chỉ chặn được khoảng không, chiếc rìu lại hóa thành sương mù.

Nhưng ngay sau đó, xung quanh đột nhiên có vô số ác quỷ xông ra, mỗi con đều cầm vũ khí, ào ào chém về phía họ. Bất kể là ai trong số họ, đều cảm thấy như mình bị vô số ác quỷ bao vây, nhất thời không phân biệt được thật giả, chỉ cảm thấy sợ hãi đến cực điểm.

Giống như một bản thể khác trong cơ thể họ, cũng sắp bị ép ra ngoài.

Nhưng cũng ngay lúc này, Trương A Cô vẫn luôn lâm nhậm niệm chú, đột nhiên dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hai tay nàng ta nắm chặt, từ từ đưa ra phía trước, rồi mở ra.

Ngay sau đó, mảnh xương trong tay nàng, đột nhiên tuôn ra một luồng khí lạnh lẽo khó tưởng tượng, luồng khí này lập tức xông thẳng lên trời.

Vì đến quá đột ngột, thậm chí còn hình thành một luồng cuồng phong càn quét bốn phương, thổi bay sương mù dày đặc kia tứ tán, những bóng dáng mơ hồ trong sương mù, càng bị đè ép và xé rách.

“Xẹt” “xẹt” “xẹt” “xẹt”

Thậm chí tai người cũng có thể nghe thấy âm thanh như giấy dày bị xé rách.

Những bóng đen ẩn nấp trong sương mù, từng cái một, đều bị luồng khí vừa xuất hiện này xé thành từng mảnh nhỏ.

Khí tức âm lãnh vừa rồi, trong nháy mắt đã bị luồng khí hung sát ập đến thay thế.

“Cái gì?”

Cảm nhận được sự thay đổi này, Hồ Ma suýt chút nữa thì rớt cả mắt ra ngoài.

Hắn biết thỉnh linh là thủ đoạn lợi hại của Tẩu Quỷ Nhân, nhưng rốt cuộc Trương A Cô đã thỉnh đến thứ gì, mà lại hung hãn đến vậy?

“Phụt!”

Cũng vào lúc này, bên ngoài rừng, bà lão đang bái lạy bài vị, sắc mặt đột nhiên thay đổi lớn.

Bà ta ngẩng phắt đầu lên, liền thấy bài vị trước mặt bà ta, đột nhiên xuất hiện những vết nứt, sau đó vỡ tan tành. Bên tai bà ta chỉ nghe thấy vô số tiếng gào thét giã giụa, tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, còn có vô số bàn tay phần nộ, vô ích vươn về phía bà ta.

Bà ta ngây người một lúc lâu, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Bản lĩnh lớn, bản lĩnh lớn...”

Bà ta lảo bẫm, vội vàng đứng dậy, không nhặt bài vị, cũng không quan tâm đến người giãy, loạng choạng bỏ chạy.

“Trong nháy mắt đã phá hỏng pháp thuật của đối phương?”

Lúc này, Hồ Ma tuy kinh ngạc vì thứ Trương A Cô thỉnh đến hung hãn như vậy, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Bà lão đuổi theo kia lợi hại, Trương A Cô còn lợi hại hơn, vậy mà trong nháy mắt đã phá hỏng pháp thuật của đối phương, bây giờ hắn phải nhanh chóng đuổi theo, tìm ra bà lão thi pháp kia, chém một nhát, để tránh hậu hoạn.

“Hai vị kia là người một nhà, đừng tổn thương bọn hân...”

Nhưng ngay lúc này, hân bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lo lắng của Trương A Cô, vội vàng nhìn theo, liền thấy sương mù tan đi, những bóng đen xung quanh đều tan biến hoặc chạy trốn, nhưng vẫn còn sót lại hai cái.

Khuôn mặt nửa trong suốt, nhìn thoáng qua có vẻ giống người đánh xe và hỏa kế, hóa ra hồn phách của họ đã bị gọi ra, lúc này đang vội vàng trở về thân xác.

Thứ mà Trương A Cô vừa triệu hồi ra suýt chút nữa đã làm họ bị thương.

Nhưng Trương A Cô vừa nhắc nhở, thứ hung sát mà nàng ta thỉnh đến, đột nhiên dừng lại.

Lờ mờ, nó dường như biến thành một bóng người cao lớn và mơ hồ, đứng trước mặt nàng, nhìn chằm chằm một lúc lâu, sau đó đột nhiên tát vào mặt nàng một cái, nổi giận mắng: “Con khốn này, mời ta tới, mà còn vung tay múa chân”.

“Đừng đợi đến hai mươi lăm tuổi, sau chuyến đi này trở về, hãy chuẩn bị xuất giá đi...”

Chương 491. Vị hôn phu ác quỷ

Chương 491: Vị hôn phu ác quỷ

Cái tát bất ngờ kia khiến mọi người có mặt đều sững sờ.

Trương A Cô cũng không nói gì, chỉ vuốt tóc, cúi đầu ngồi im lặng.

Còn bóng đen hung sát mơ hồ trước mặt nàng, thì liên tục chửi rủa, hung dữ đến cực điểm, giọng nói từ rõ ràng, đến mơ hồ, rồi cuối cùng biến mất, nhưng cái cảm giác âm hàn lạnh lẽo thấu xương kia vẫn còn đọng lại trong lòng mọi người.

Những người bên cạnh đều nhìn thấy, nhưng không ai dám lên tiếng, thậm chí động đậy cũng sợ bị phát hiện.

Trương A Cô chỉ im lặng, đợi đến khi bóng đen hung dữ kia hoàn toàn biến mất, nàng mới khẽ niệm chú, dẫn hồn phách của người đánh xe và hỏa kế vừa bị dọa sợ rời khỏi thân xác trở về, sau đó dùng một chút chu sa, chấm lên giữa trán họ.

Nhìn người đánh xe và hỏa kế đang hôn mê bất tỉnh, miệng sùi bọt mép, từ trạng thái hôn mê nghiêng chặt răng, chuyển sang trạng thái ngủ say, sắc mặt dần dần trở lại bình thường.

Mọi người biết hai người này chắc là đã được cứu sống, nhưng vì biến cố vừa rồi, không ai dám thả lỏng.

“Đừng ngây người ra nữa, thu dọn đồ đạc.”

Lúc này, nhận thấy sự lúng túng của Trương A Cô, Hồ Ma bỗng nhiên lên tiếng, ra lệnh cho hỏa kế đang rảnh rồi kia.

Sau đó hắn nói với Chu quản gia: “Người cũng nhìn xung quanh xem, có người nào khả nghi không.”

“Bà lão kia có lẽ đã thi pháp ở gần chúng ta, lúc này bà ta bị thương, xem có thể tìm thấy bà ta không.”

“...”

Chu quản gia bừng tỉnh, vội vàng đi.

Hồ Ma tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống bên cạnh Trương A Cô đang im lặng thu dọn đồ đạc, khẽ hỏi: “Vừa rồi là chuyện gì vậy?”

“Lần đầu tiên dựng đàn thỉnh linh, là bước quan trọng nhất của Tâu Quỷ Nhân.”

Trương A Cô cũng không ngần ngại nhìn Hồ Ma, giọng nói khê khàng: “Ta chính là gặp vấn đề khi thỉnh linh.”

“Cái ta vừa thỉnh đến, là... người có hôn ước với ta.”

“Ta không tự nguyện, nhưng, lần đầu tiên ta thỉnh đến, hắn ta đã ép ta gả cho hắn, mẫu thân ta đã hy sinh tính mạng, mới giúp ta tranh được chín năm, bây giờ, chỉ còn một năm nữa...”

“...”

“Hả?”

Nghe những lời bình tĩnh của nàng, Hồ Ma kinh ngạc.

Nghĩ đến sự hung dữ của ác quỷ kia, lại nhìn gò má bầm tím của Trương A Cô, cùng với sự đau khổ cố gắng che giấu trong lòng, Hồ Ma bỗng nhiên cảm thấy thương hại cho nàng, càng muốn hỏi rõ hơn một chút.

Nhưng Trương A Cô lại thở dài một tiếng, ngăn hắn lại: “Chưởng quỹ, đừng hỏi nữa, đây đều là số phận của ta, người ngoài môn đạo, muốn quản cũng không quản được...”

Hồ Ma mím môi, nhìn sâu vào Trương A Cô một cái, tạm thời nhìn xuống không hỏi nữa, nhưng lại ghi nhớ những lời này trong lòng.

“Tìm thấy rồi...”

Nhưng cũng ngay lúc này, phía xa bỗng nhiên vang lên tiếng gọi của Chu quản gia, mọi người đều giật mình, vội vàng đứng dậy.

Đi theo ông ta đến xem, liền thấy trên sườn núi bên ngoài rừng, có một tấm bài vị vỡ nát, bên cạnh còn có một chiếc kiệu giấy nghiêng ngả. Kiệu giấy này có hình dáng kỳ quái, phía trước và phía sau đều có người giấy khiêng, chính là chiếc kiệu mà Thôi mẹ nuôi vừa ngồi lúc trước.

Xung quanh còn có một số dấu vết đốt hương.

Hồ Ma xác nhận suy nghĩ trong lòng, nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Quả nhiên bà ta đã trốn ở gần chúng ta để thi pháp.”

“Bài vị này coi như là một pháp bảo.”

Trương A Cô cũng ngồi xổm xuống, nhìn tấm bài vị vỡ nát, khẽ nói: “Không biết đây là của dòng họ nào, nhưng vốn là thứ người ta dùng để thờ cúng tổ tiên, lại bị bà ta dùng tà thuật nuôi dưỡng, luyện tổ tiên của người ta thành lệ quỷ.”

“Trong môn đạo chúng ta, gọi là nuôi Quỷ Đường.”

“Đây là loại tà thuật cực kỳ tổn hại âm đức, trái với thiên lý, nhưng cũng đặc biệt lợi hại.”

“Xem ra, đối phương thật sự rất vội vàng, vội vã đuổi theo, liền dùng một thứ lợi hại như vậy để đối phó với chúng ta.”

“...”

Hồ Ma gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

Gặp Thôi mẹ nuôi này, hắn đã tin rằng Quỷ Động Tử Lý gia có uy danh không nhỏ, Thôi mẹ nuôi này bị dọa sợ đến mức nào, vậy mà suốt đêm đuổi theo, vừa đến đã ra tay tàn độc.

Xem ra thời gian giao đấu giữa hai bên không lâu, đó là vì cả hai đều lập tức sử dụng thủ đoạn lợi hại.

Nhưng bà ta vội vàng như vậy, thực ra cũng phạm vào điều tối kỵ trong giang hồ, chưa thăm dò rõ ràng đã ra tay. Tất nhiên, cũng có thể là bà ta quá tin tưởng vào bản lĩnh của đám Quỷ Đường kia, cũng xem thường Đại Tẩu Quỷ Trương A Cô.

Vừa nói, hắn vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm u ám, khẽ nói: “Nhưng e rằng, bà ta vẫn sẽ quay lại.”

Càng xác định đối phương vội vàng, càng chứng tỏ chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy. Thôi mẹ nuôi kia nhất định sẽ quay lại, hơn nữa lần sau sẽ ra tay thật sự.

“Nhưng ta...”

Trương A Cô nghe vậy, sắc mặt lộ vẻ khó xử, cúi đầu xuống, trong tay nàng đang nắm chặt một khúc xương đen. Bình thường nàng thường mang theo bên mình, rất nhiều pháp thuật đều dựa vào khúc xương này để thi triển, nhưng bây giờ, khúc xương này đã xuất hiện những vết nứt rõ ràng.

“Ta thỉnh nó đến để đối phó với Quỷ Đường, nó tức giận rồi.”

Nàng khẽ nói: “Nếu ta thỉnh nó đến nữa, e rằng nó sẽ không chịu đến nữa. Nếu Thôi mẹ nuôi kia còn có tà thuật âm hiểm như vậy, ta e rằng sẽ không đối phó được...”

“Không thỉnh được nữa?”

Chương 492. Tìm trợ giúp

Chương 492: Tìm trợ giúp

Mọi người nghĩ đến cảnh tượng con quỷ mà Trương A Cô vừa thỉnh đến, thế như chẻ tre, phá hỏng pháp thuật của Thôi mẹ nuôi.

Vừa rồi chính là vì thứ thỉnh đến lợi hại, mới khiến Thôi mẹ nuôi chịu thiệt.

Thôi mẹ nuôi kia một khi rời đi, lần sau quay lại, nhất định sẽ chuẩn bị kỹ càng hơn trước, nhưng thứ lợi hại nhất của mình lại không thể thỉnh đến nữa.

Chuyện này...

“Không sao.”

Nhưng cũng ngay lúc này, nhìn thấy sự khó xử của Trương A Cô, Hồ Ma bỗng nhiên khẽ nói: “Vậy để ta.”

“Người...”

Trương A Cô có chút kinh ngạc, nhìn Hồ Ma, lắc đầu nói: “Người Thủ Tuế tự bảo vệ mình thì dễ, chẳng quĩ muốn đi, bà ta không thể ngăn cản người, nhưng nếu muốn đấu pháp với bà ta, muốn bảo vệ mọi người, Thủ Tuế Nhân rất dễ chịu thiệt.”

“Vậy thì dùng bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân.”

Hồ Ma cười, nói với Trương A Cô: “Chúng ta thực ra không phải người ngoài, ta đã nói với A Cô rồi, bà nội ta cũng là Tẩu Quỷ Nhân.”

“Thực ra ta vẫn luôn tò mò về bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân, chi bằng A Cô dạy ta, để ta đối phó với bà ta?”

“...”

Nhìn thấy sự nghiêm túc của Hồ Ma, Trương A Cô có chút bất ngờ, một lúc lâu sau, mới chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: “Chương quỹ, ta nhìn ra rồi, trên đường đi, ngươi vẫn luôn hỏi về phương pháp và quy tắc của Tẩu Quỷ Nhân, những gì ngươi muốn biết, ta cũng đã nói cho ngươi rồi.”

“Tẩu Quỷ Nhân không kiêng kỵ điều này, càng nhiều người hiểu, thì càng có nhiều người giúp đỡ trị tà ma.”

“Nhưng nói đến việc dựng đàn, thì không được, đặc biệt là, đối phó với loại lợi hại này, không chỉ cần dựng đàn, mà còn phải thỉnh linh, quá nguy hiểm!”

“Ta...”

“...”

Nói đến đây, nàng hơi dừng lại, rõ ràng là muốn lấy chính mình làm ví dụ.

“Ta biết.”

Hồ Ma cũng có thể hiểu ý của Trương A Cô.

Lời nói của hắn trong mắt của người ngoài, ít nhiều là có chút không biết trời cao đất dày.

Thỉnh linh là một trong những thủ đoạn quan trọng nhất của Tẩu Quỷ Nhân, giống như hắn bước vào con đường của Thủ Tuế Nhân, trước sau đã chịu bao nhiêu khổ cực, hao phí bao nhiêu huyết thực, nếu nói thỉnh linh dễ dàng như vậy, thì đúng là chuyện cười.

Nhưng hắn hiểu rõ những điều này trong lòng, nên cũng không dài dòng, mà cười nói với Trương A Cô: “Nhưng nếu,

ta có nắm chắc...”

“... Nhất định có thể thỉnh linh đến thì sao?”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một đoạn hương đỏ ngắn, nói với Trương A Cô: “Hơn nữa có thể thỉnh đến một vị lợi hại, phi thường mạnh mẽ.”

“Như vậy, ta có thể sử dụng bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân rồi chứ?”

“...”

Trương A Cô nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên kinh ngạc.

Hồ Ma thì có chút đắc ý, Hồng Đăng Nương Nương nhà hắn, vẫn có chút danh tiếng...

...

...

Cũng vào lúc Hồ Ma và những người khác nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bắt đầu chuẩn bị kỹ càng, thì ở Đông Xương phủ lúc này, có một chiếc kiệu màu đen, kín mít không một khe hở, được hai người đàn bà lực lưỡng khiêng, rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Bên trong kiệu, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt, sau đó đến trước một cánh cửa nhỏ màu đen trong hẻm.

Gõ cửa, bà lão trong kiệu liền kêu lên: “Ồi, lão ca ca, cứu mạng ta với...”

Cánh cửa nhỏ màu đen đột nhiên tự động mở ra, nhưng không thấy ai, chỉ có một lão đầu ngồi uống trà trước bàn đá trong sân, lão ta mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình, trông giống như một lão gia giàu có nhàn hạ.

Nhưng trên mặt lão ta có một vết sẹo, từ trên xuống dưới, suýt chút nữa xẻ đôi khuôn mặt, khiến lão ta trông có thêm vài phần hung dữ.

Lão ta có chút ngạc nhiên, nhìn chiếc kiệu màu đen, cười nói: “Thôi mẹ nuôi, sao lại thế này? Bản lĩnh lớn như bà, sao lại ra nông nổi này?”

“Người cúng bái đám Quỷ Đường kia, trên Bình Nam cổ đạo này, có mấy ai là đối thủ của người?”

“...”

“Đã dùng rồi...”

Thôi mẹ nuôi yếu ớt lên tiếng: “Chuyện lần này quan trọng, ta sợ xảy ra chuyện, vừa đến đã ra tay, đầu tiên là cúng bái bài vị đó, không ngờ lại lật thuyền trong mương, cả đám Quỷ Đường đều bị tiêu diệt.”

“Ta cũng hết cách rồi, mới đến nhờ lão ca ca giúp đỡ...”

“...”

“Nhờ ta giúp đỡ?”

Ông lão có vết sẹo trên mặt hơi biến sắc, nói: “Muội muội muốn đổi phước với ai?”

Thôi mẹ nuôi ở trong kiệu yếu ớt nói: “Chỉ là một tên nhóc dùng dao, thêm một tên bán thành phẩm của Bả Hí Môn, và một con bé Tẩu Quỷ Nhân lợi hại hơn một chút mà thôi. Con bé đó không phải là bản lĩnh lợi hại, chỉ là không ngờ nó lại thỉnh được Ngũ Sát Thần.”

“Lão ca ca ra tay, nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.”

“...”

“Hề hề...”

Lão đầu có vết sẹo trên mặt không để ý đến những lời nịnh nọt của bà ta, cười lạnh nói: “Nếu thật sự không có chút bản lĩnh nào, sao có thể khiến người lật thuyền trong mương?”

“Lão ca ca đừng hỏi nữa...”

Thôi mẹ nuôi không tiếp lời, giọng điệu nghe có vẻ đáng thương, nhưng lại ẩn chứa sự đe dọa: “Lúc trước người thèm muốn tiểu thư nhà họ Nhậm của tiệm trà, chẳng phải là do ta đã dạy dỗ xong xuôi, rồi đưa đến tận giường cho người sao?”

“Bây giờ người ta bị người hành hạ đến chết, vẫn còn bị nhốt trong hầm nhà người đây?”

“Người tu luyện thuật thái âm bỏ dương, người thiếu gì ta đều giúp người, bao nhiêu năm giao tình, người nữ lòng nào nhìn muội tử ta chịu thiệt?”

“...”

Lão đầu tử có vết sẹo trên mặt nghe vậy, ánh mắt lập tức lạnh lùng hơn, một lúc lâu sau, lại đột nhiên cười lên: “Lời này cũng đúng, định khi nào ra tay?”

“Đừng vội...”

Thôi mẹ nuôi cũng cười: “Đã cho bọn trẻ theo dõi họ rồi, không chạy thoát được đâu.”

“Đợi ta mời thêm lão Lý thợ mộc lòng dạ nham hiểm, cùng Vương vô lại chơi với rắn kia, chúng ta cùng nhau xử lý mấy tên kia...”

Chương 493. Khất Cái Bang

Chương 493: Khất Cái Bang

“Thực sự không còn cách nào khác mới phải liều mạng...”

Bên này, mọi người nghe Hồ Ma nói, đều giật mình, nhưng sau một hồi thương lượng, bao gồm cả Trương A Cô, đều thở dài: “Có thể tránh thì phải tránh.”

“Thôi mẹ nuôi kia hoạt động trên Bình Nam cổ đạo này nhiều năm như vậy, làm sao có thể không có chút nội tình?”

“Lần này sự việc bại lộ, mạng nhỏ của bà ta chắc chắn không giữ được, cho nên, lão yêu bà này nhất định sẽ dốc toàn bộ gia sản, liều mạng với chúng ta.”

“...”

Hiện giờ đã náo loạn một phen, trời đã sáng, mọi người đều bị dọa sợ, lại mệt mỏi cả đêm, lúc này đúng là mệt mỏi không chịu nổi.

Vì vậy, bọn họ dứt khoát chuyển hướng về phía đông, đến một thành phố lân cận Đông Xương phủ, sau khi vào thành, liền thẳng đến trạm dịch thuê ngựa, bỏ ra một số tiền lớn, thuê bốn con ngựa tốt, lại thuê thêm hai chiếc xe ngựa lớn, cho những người mệt mỏi nghỉ ngơi.

Chu quản gia biết tình hình nguy cấp, cũng đành mặt dày mượn Hồ Ma một trăm lượng bạc.

Ông ta vội vàng đi ra ngoài, cũng là để chuẩn bị một chút đồ, làm một việc lớn.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, mọi người đã ra khỏi thành, lại tiếp tục lên đường, chỉ là vì muốn đi càng xa càng tốt. Nhưng khi còn ở trong thành, đã mơ hồ cảm thấy không ổn, vừa ra khỏi thành, càng rõ ràng hơn.

“Xem ra, chúng ta muốn chạy thoát cũng không dễ dàng...”

Nhìn từ xa về phía sau, có thể thấy, ven đường không xa, thỉnh thoảng lại có thân ảnh của những tên ăn mày.

Đám người Hồ Ma đánh xe đi, bọn chúng liền vung hai chân chạy theo, bọn họ dừng lại, những người này cũng giữ khoảng cách, khi nhìn bọn họ liền quay đầu đi, muốn nói chuyện với đám ăn mày kia, thì bọn chúng liền lập tức cảnh giác chạy ra xa, nhìn qua cứ như cao dân chó vậy.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, lão yêu bà họ Thôi kia bị chịu thiệt, lui đi, nhưng đám đồ tử đồ tôn lại đuổi theo.

“Cái Bang người đông thế mạnh, lại cực kỳ giỏi trộm cắp, theo dõi, bây giờ bị bọn chúng để mất tới, chúng ta e là khó thoát thân...”

Ngày thường không ai thêm để ý đến đám ăn mày, bây giờ lại khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Chu quản gia cũng lạnh lùng liếc nhìn đám ăn mày kia, từ khi vào Lý phủ, ông ta đã làm người tử tế mấy chục năm, tay không dính máu, nhưng bây giờ cũng động sát tâm, chỉ là ông ta cũng hiểu, có giết đám ăn mày thì cũng vô dụng.

“Hừ, chúng không cho chúng ta yên ổn, chúng ta cũng đừng để chúng yên.”

Xoay đầu lại, ông ta như trút giận nói: “Ta vừa mượn được bạc từ ân nhân, cũng tiện thể ghé qua tiêu hành một chuyến, nhờ bọn họ đưa một phong thư đến Đại Thạch Đầu Nhai, chỉ đích danh đưa cho lão gia trong phủ.”

“Tuy nhiên, quy củ trong phủ ta biết, cho dù là phong thư này, cũng rất khó trực tiếp đến tay lão gia, nhưng, ít nhất cũng có thể khiến bọn họ phân tâm, khó chịu một phen.”

“...”

“Bọn chúng nhất định không dám để phong thư này thật sự được đưa đi, đồ tử đồ tôn của chúng không ít, e là cũng ứng phó được.”

Hồ Ma cũng thấp giọng nói: “Chỉ tiếc, hiện tại cách An Châu còn một đoạn đường, nếu không, chúng ta chỉ cần làm lớn chuyện này, thì Thôi mẹ nuôi kia sẽ không yên thân, bà ta nhìn là sợ hãi chuyện này bại lộ.”

“Đến An Châu là tốt rồi.”

Chu quản gia gật đầu, cũng thấp giọng nói: “Chỉ cần đến An Châu, gần Linh Thọ phủ, biện pháp sẽ nhiều!”

“Cũng phải đến nơi an toàn mới nói được!”

Hồ Ma liếc nhìn hắn ta, cũng không bàn luận thêm, mà quay đầu nhìn Trương A Cô, nói: “A Cô, người nghĩ thế nào?”

“Phương pháp kia của người có linh nghiệm không?”

“...”

Từ khi Hồ Ma đề xuất ý kiến này, Trương A Cô vẫn luôn suy nghĩ miên man, bây giờ thấy Hồ Ma hỏi, liền có chút lo lắng nói: “Ta còn chưa từng gặp chuyện như vậy, người xác định có thể mời vị kia đến, cũng xác định bà ta thật sự nguyện ý giúp người?”

Hồ Ma gật đầu nói: “Xác định.”

Trương A Cô lại suy nghĩ một chút, nói: “Bà ta sẽ không đòi người cúng tế quá nhiều chứ, những tà ma lớn này...”

“... Không phải rất biết điều!”

“...”

Hồ Ma nói: “Cũng không đến mức đó, về lý mà nói ta đã cúng tế rồi, hơn nữa vị ta muốn mời, đang là lúc cần mặt mũi danh tiếng, làm việc không dám quá tùy tiện.”

Trương A Cô suy nghĩ một hồi lâu, mới cuối cùng gật đầu, nói: “Vây cũng có thể thử một chút.”

“Nhưng chương quây tiểu ca người nhất định phải cẩn thận, người là lần đầu tiên lập đàn, lại muốn thỉnh linh, đây là mạo hiểm chồng chất mạo hiểm, nếu mời đến thứ dễ nói chuyện, lại có bản năng, thì cũng thôi.”

“Nếu tính tình không tốt, người đột ngột mời bà ta đến, nói không chừng đối thủ chưa ứng phó được, chính mình đã thành người nén rồi.”

“...”

“Những điều này ta đều biết.”

Hồ Ma nghe ra sự lo lắng của Trương A Cô, chắc hẳn cũng là vì bản thân nàng đã từng chịu thiệt thòi như vậy, liền hướng nàng cười nói: “Chỉ cần A Cô dạy ta cách lập đàn mời linh là được.”

Đây cũng coi như là cách bắt đắ dĩ.

Chương 494. Dạy lập đàn

Chương 494: Dạy lập đàn

Suốt quãng đường này, hẳn theo Trương A Cô, nhìn nàng ta trừ tà đuổi quỷ, hỏi han đủ thứ, cũng học được không ít phương pháp.

Nếu so với những môn đạo khác, hiện tại ta cũng coi như là học đồ đã học được không ít phương thuốc từ lang trung, hoặc là người đốt lò đã luyện qua vài đường quyền cước với sư phụ, bây giờ muốn học, chính là bước trọng yếu nhất khi bước vào môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, đó là lập đàn mời linh.

Về thời gian, đương nhiên rất gấp gáp, lần đầu mời linh là chuyện lớn.

Nhưng ta có hương cứu mạng do Hồng Đăng tiểu nương... không đúng, Hồng Đăng nương nương ban cho!

Ta thấp hương, cầu xin người cứu mạng, người nữ lòng nào không đến?

Thông thường mà nói, thấp hương này lên, Hồng Đăng nương nương đã giúp ta đối phó với đám người Thôi mẹ nuôi, chỉ là hiện tại Hồ Ma cũng không quá tự tin vào Hồng Đăng nương nương.

Tuy Hồng Đăng nương nương đã được xây miếu, nhưng bản chất vẫn là tiểu nha đầu được Nhị Oa Đầu nuôi dưỡng thành...

Chỉ dùng nửa đoạn hương này mời nàng giáng xuống, cũng không biết có thể đối phó được với những tà đạo yêu nhân trên Bình Nam cổ đạo này hay không.

Mà lập đàn mời linh lại khác.

Tẩu Quỷ Nhân lập đàn có thể mời linh đến, lại có thể mượn pháp đàn, sử dụng lực lượng của tà ma này tốt hơn.

“Ta lập đàn trước rồi thắp hương, nàng hẳn là không đến mức nhỏ mọn như vậy...”

“Nếu vẫn không được, thì để Tiểu Hồng Đường giơ cánh tay lên, cho nàng xem miếng vải xanh?”

“... Đương nhiên, biện pháp cuối cùng này, là bảo đảm cuối cùng, tuyệt chiêu cuối cùng, không thể dễ dàng sử dụng, vẫn nên nói chuyện tình cảm với Hồng Đăng nương nương trước.”

“...”

“Tuy nhiên, dạy người lập đàn, còn phải hỗ trợ hộ pháp, chuẩn bị tiếp đàn, đây là chuyện sư phụ giúp đỡ đệ trong môn phái trừ tà làm đúng không?”

Trong lòng nghĩ vậy, Hồ Ma cũng nhìn Trương A Cô, nghiêm túc nói: “A Cô, ta có nên bái người làm sư phụ không?”

Lời nói mang theo ý cười, nhưng lời này hẳn nói rất thành khẩn.

Nếu thật sự bàn đến, hậu nhân nhà họ Hồ bái Tẩu Quỷ Nhân làm sư phụ, thì nhân quả này sẽ lớn lắm.

Nhưng Hồ Ma căn bản không quan tâm đến những điều này, học bản lĩnh của người ta, bái thì bái thôi, hướng chi, hẳn cũng đã biết vấn đề mà Trương A Cô đang gặp phải, có danh phận trước, cũng không phải là chuyện xấu.

“Hả?”

Trương A Cô nghe vậy, mặt liền đỏ bừng, liên tục xua tay: “Không được không được, ta không có bản lĩnh thu đồ đệ.”

“Dạy người lập đàn, cũng là chuyện bất đắc dĩ mà, ta dạy người lập đàn niệm chú, do người ngồi đàn, nhưng ta cũng ở bên cạnh quan sát, nếu thật sự không được...”

“...”

Nàng hơi dừng lại một chút, trên khuôn mặt đen đỏ, mơ hồ lộ ra chút tiếc nuối và quyết tuyệt, nói: “Vẫn phải mời hẳn đến.”

“Dù sao cũng là mệnh của ta rồi.”

“...”

Lời này khiến mọi người đều cảm thấy có chút áp lực.

Chỉ có trong lòng Hồ Ma, hơi suy nghĩ, lại nghĩ ra vài cách đối phó, có thể ứng phó, đương nhiên phải ứng phó, nếu thật sự không ứng phó được, dựa vào bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nếu muốn đi, đối phương cũng chưa chắc ngăn được.

Lấy lý do đến Quỷ Động Tử Lý gia báo tin, có lẽ cũng có thể dọa bà ta.

Đương nhiên, đó là cách bất đắc dĩ, bản thân ta đi dễ dàng, Trương A Cô, Hương nha đầu, xa phu cùng những người còn lại, e là đều sẽ gặp nạn.

Ngay cả Chu quản gia ở bên cạnh, cũng im lặng một lúc sau, quay đầu nhìn Hồ Ma.

Suy nghĩ một chút, vẫn đưa qua một thứ: “Ân nhân đã mạo hiểm vì tiểu thư nhà ta, ân tình này chúng ta ghi nhớ, thứ này trước đây người không nhận, nhưng bây giờ, vẫn nên cho người dùng đi!”

“Người lần đầu lập đàn, quá nguy hiểm, thứ này vào thời điểm mấu chốt, cũng có thể bảo mệnh.”

“...”

“Đồng tiền thế mạng?”

Hồ Ma nhìn thấy, liền sững sờ, đây là tiền bán mạng mà Chu quản gia bán thân vào Lý phủ, cũng là bảo bối thế mạng.

Trước đây khi ở trang viên, ông ấy đã muốn đưa cho mình, mình đã từ chối, bây giờ lại đưa cho.

Lần này cũng không khách sáo, thuận tay nhận lấy, lại cười nói: “Chỉ đưa đồng tiền này thôi sao? Lão tiên sinh, mấy chiêu thức trước đây ta hỏi người, người vẫn chưa nói cho ta biết...”

“A...”

Lão quản gia lại lập tức có chút xấu hổ, nói: “Cách dùng kim châm đâm huyệt của Lý gia đều đã nói cho người, còn muốn học gì nữa?”

“Dịch dung, thuật nói tiếng bụng, còn có cách khiến người ta không thể biến thành quỷ...”

Hồ Ma nói: “Học tập mà, ai chê nhiều chứ?”

“Vậy được rồi...”

Chu quản gia do dự, thực sự không chịu nổi ánh mắt chân thành của Hồ Ma, muốn nói lại thôi, mấy chiêu thức này cũng đều giải thích đơn giản.

Vốn dĩ bị Khất Cái Bang đề ý, áp lực trong lòng mọi người rất lớn, nhưng không ngờ bọn họ lại đều tỏ ra khá thoải mái, ngay cả người đánh xe và hai tên tiểu nhị, trong lòng cũng thả lỏng hơn không ít.

Nhưng cũng vào lúc này, thấy phía sau có càng ngày càng nhiều ăn mày đi theo, người đánh xe vừa được thuê từ trong

thành ra bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, thấy trời sắp tối, bọn họ vội phái một người đến, nói với Hồ Ma và những người khác với vẻ khó xử:

“Mấy vị ông chủ, các người... các người có phải đã đắc tội với Khất Cái Bang trong thành không?”

“Ta thấy bọn họ cứ đi theo mãi, có chút sợ hãi.”

“Chúng ta chỉ là giúp người ta đánh xe, kiếm chút tiền công sức, không dám tham gia vào ân oán giữa các người...”

“...”

Thấy bọn họ như vậy, Hồ Ma cũng thở dài một tiếng, nói: “Nếu đã như vậy, các người cứ tránh đi trước đi!”

Nói xong, liếc nhìn đám ăn mày phía sau, lại quan sát xung quanh núi non sông nước, quay sang Trương A Cô, nói: “Chúng ta ở ngay đây, đánh một trận với bọn chúng?”

Chương 495. Lập đàn trừ tà

Chương 495: Chuẩn bị lập đàn

“Muốn lập đàn, phải chọn địa điểm trước, sau đó chuẩn bị vật trấn, rồi mới định quy củ.”

Ngay cả người đánh xe thuê, cũng biết bị Khất Cái Bang để ý nhất định sẽ có chuyện thị phi, tiền cũng không cần, chỉ muốn rời đi, đám người Hồ Ma đương nhiên cũng hiểu lần này là không thể tránh khỏi, liền dứt khoát dừng lại, chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với đối phương.

Mà Trương A Cô thấy mọi chuyện không còn đường lui, cũng kiên nhẫn chỉ dẫn cho Hồ Ma đạo lý lập đàn.

“Địa điểm lập đàn, nơi địa thế cao thì tốt, nơi rộng rãi thì tốt, nơi sạch sẽ thì tốt, nơi phong thủy tốt thì tốt.”

Nàng quan sát xung quanh, liền đánh xe lừa, đến một sườn dốc, chỉ vào một chỗ nói: “Chúng ta lập chính đàn, địa điểm đương nhiên phải chọn nơi tốt, nhưng cũng có những người lập tà đàn, có thể sẽ làm ngược lại.”

“Tuy nhiên, có lúc là chuẩn bị đầy đủ rồi mới lập đàn, có thể cẩn thận lựa chọn, nhưng cũng có lúc như bây giờ, không có thời gian, cũng chỉ có thể cố gắng chọn nơi tốt nhất...”

“Sườn núi này được, dựa núi nhìn đường, tụ khí tàng phong, trái phải chỉ có rừng cây phía dưới có thể ẩn nấp người, chúng ta còn ở thế cao nhìn xuống, rất thích hợp để lập đàn.”

“...”

“Vâng!”

Hồ Ma liền đứng tại vị trí Trương A Cô đã chọn, nhìn về phía trước.

Bên cạnh hắn, xa phu và tiểu nhị vội vàng đánh xe lừa đến ven đường phía sau, dựa vào vách núi, vừa hay canh gác.

Trương A Cô lại mở bọc hành lý của mình ra, trải trước mặt Hồ Ma, sau đó lấy đồ trong bọc ra, rồi chọn những thứ hữu dụng, ví dụ như hương nến đèn dầu, giấy tiền đèn dầu, còn có bát nước sạch, cờ phướn màu vàng,...

Đồng thời giải thích: “Nếu muốn lập đàn, cần phải có vật trấn.”

“Vật trấn, không phải để trấn áp tà ma, mà là để trấn đàn, trấn trụ đàn, mới có thể thi pháp tốt hơn.”

“Loại vật trấn được thờ cùng trước hương án của thần miếu, dính khí hương hỏa là thượng phẩm. Loại vật trấn được lưu truyền trong tay của bách tính, được người sử dụng, dính nhân khí là chính phẩm. Còn đồ vật âm tà ô uế là hạ phẩm.”

“Trong đó, đồ vật âm tà ô uế, lại có những điều cần chú ý, có thể dính âm tà, có tà khí, nhưng tuyệt đối không được ô uế, nếu không dùng những thứ này để lập đàn, ngược lại sẽ có hại.”

“...”

“Nói như vậy, vật trấn ta tìm trước đây, thật ra không phải thượng phẩm, mà là hạ phẩm?”

Hồ Ma mơ hồ hiểu ra, Trấn Tuế Thư có nhắc đến vật trấn, nhưng thật ra không coi trọng vật trấn, những thứ mình thu thập sau này, phần lớn là đoán mò, bây giờ xem ra, những thứ mình thu thập, có thứ hữu dụng, nhưng lại không thể coi là thượng phẩm.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nhìn những thứ Trương A Cô bày ra, đa phần là mảnh xương, đồng tiền, cũng không tính là thượng phẩm.

“Chuẩn bị xong, liền nhập đàn.”

Trương A Cô bày biện đồ vật trước mặt Hồ Ma, cuối cùng bày lên, lại là một chiếc đèn dầu, bên trong còn có chút dầu đèn, cũng không có cái chụp phía trên.

Nhìn qua, lập đàn nơi hoang dã, một cơn âm phong thổi qua, liền có thể bị thổi tắt.

Nhưng trước đây Hồ Ma đã từng thấy tiểu quỷ thổi đèn, lại không thổi tắt được đèn dầu trước mặt Trương A Cô, biết rằng chiếc đèn dầu này, không đơn giản như mình nghĩ.

“Tẩu Quỷ Nhân lấy tính mạng thân gia nhập đàn, một khi lập đàn, cái đàn này cũng liên quan đến tính mạng thân gia.”

Khi Trương A Cô nói đến điểm này, đặc biệt nghiêm trọng, nghiêm túc nói: “Chương quỳ tiểu ca, ngươi nhất định phải cẩn thận, một khi lập đàn, đèn là hồn của ngươi, đàn là thân của ngươi, chú là lời của ngươi, pháp là mệnh của ngươi...”

“... Điều này tuyệt đối không được xem thường!”

“...”

Theo lý mà nói, pháp môn trong Trần Tuế Thư đều đã sử dụng qua, bây giờ lại học của Tẩu Quỷ Nhân, phong hiểm cũng không lớn.

Nhưng Hồ Ma cảm nhận được sự lo lắng của Trương A Cô, liền ngoan ngoãn, đáp ứng, vực dậy tinh thần, nghiêm túc lắng nghe.

Mà Trương A Cô cũng là người thật thà, từng câu từng chữ, tỉ mỉ dạy cho Hồ Ma quy củ và điều cần chú ý khi lập đàn, nên chú ý điều gì, nên xem điều gì, nên mời linh như thế

nào, nên bảo vệ bản thân như thế nào, không giấu giếm điều gì, biết gì nói vậy.

Phía sau bọn họ, xe lừa đã dừng lại, xa phu và tiểu nhị đều trốn sau xe, vừa gặm bánh nướng, vừa lén nhìn hai người bọn họ đang bố trí.

Mà thấy bọn họ dừng lại, những tên ăn mày đi theo suốt dọc đường, cũng nhận ra điều gì đó, đều trốn ở xa xa, không dám đến gần, qua lại một hồi, chẳng mấy chốc trời đã tối, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên trời đầy sao, trời cao đất rộng.

Hồ Ma cúi đầu nhìn xuống, những ngôi sao trên trời in bóng trong bát nước sạch trước mặt, tựa như sao đã nhập vào pháp đàn của mình.

Hắn ghi nhớ từng điều quy củ mà Trương A Cô đã nói với mình, đối chiếu với pháp môn trong Trấn Tuế Thư, càng thêm xác định, rất nhiều thứ trong Trấn Tuế Thư, đều tương thông với Tẩu Quỷ Nhân.

Chỉ có điều, Trấn Tuế Thư quả thực quá cao minh, cũng bá đạo, nhìn sơ qua, lại có rất nhiều điểm khác biệt với quy củ của Tẩu Quỷ Nhân, thậm chí có một số chi tiết là trái ngược nhau.

Nói tóm lại, Trấn Tuế Thư trực tiếp, bá đạo, không chú trọng màn dạo đầu...

Chương 496. Lên đàn

Đương nhiên, hiện tại mình là cố ý đến học bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân, hơn nữa hiện tại mình tuy đã học lỏm được không ít, nhưng vẫn chưa đến mức có thể dung hợp hai loại quy củ, càng không biết một số điểm khác biệt về chi tiết đại diện cho điều gì, cho nên không dám tự ý sửa đổi.

Đã theo quy củ của Tẩu Quỷ Nhân lập đàn, thì cứ ngoan ngoãn theo quy củ của Tẩu Quỷ Nhân mà làm.

Chuẩn bị xong xuôi như vậy, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, đối thủ còn chưa đến, đèn dầu trước mặt cũng không vội tắt lên.

Nhân lúc này, Hồ Ma và Trương A Cô cũng ăn chút gì đó trước.

Hồ Ma còn lên lấy một viên Huyết Thực Hoàn mình đã chuẩn bị, mời Trương A Cô ăn, để bổ sung thể lực.

Thời gian này, Trương A Cô đi theo Hồ Ma, thật khô Thanh Thái Tuế, đều đã ăn không ít, tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không tỏ ra quá què mùa, nhưng khi nhìn thấy viên Huyết Thực Hoàn này, vẫn không khỏi thực sự có chút kinh ngạc.

Biết người của Huyết Thực Bang có tiền, nhưng không ngờ lại hào phóng đến vậy, Hồ Ma liền thấp giọng khuyên nhủ: “Nhanh ăn đi, đừng để quản gia nhìn thấy.”

Nhìn thấy, mình lại phải phân chia một viên ra...

“Ừm...”

Trương A Cô tính tình ôn hòa, nhưng kỳ thật cũng là cô nương trẻ tuổi, cũng muốn nếm thử hương vị của huyết thực hoàn.

Chỉ là nuốt vào sau đó, lại có chút hối hận thầm nghĩ: “Nghe nói huyết thực hoàn vô cùng quý giá...”

“Ta ăn của chương quỳ tiểu ca viên huyết thực hoàn này, vậy ba mươi lượng trước đó nói, có phải là không thể đòi nữa hay không?”

“...”

Lúc mọi người đang chuẩn bị, màn đêm dần buông xuống, vạn vật đều im lặng, chim chóc trong rừng cũng đã ẩn náu nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, từ trong khu rừng tối đen phía trước, vang lên tiếng mõ, thanh thúy chói tai, khiến chim chóc trong rừng hoảng sợ bay toán loạn, tạo nên những tiếng xào xạc.

Hồ Ma và Trương A Cô đều giật mình, nhìn về phía khu rừng phía trước, tối đen không nhìn thấy gì, nhưng vô hình chung, lại có một luồng khí nguy hiểm mơ hồ ập đến cùng với màn đêm.

“Oan gia đến rồi.”

Trương A Cô thấp giọng nói: “Lập đàn đi!”

“Được!”

Hồ Ma lập tức đáp lời, cắn nát ngón giữa, gạt ra một giọt máu tươi, nhỏ vào bên trong ngọn đèn.

Ngay sau đó, hắc lấy ra cây châm lửa, nhóm sáng ngọn đèn.

Chỉ là một động tác đơn giản như vậy, nhìn ngọn lửa nhẹ nhàng nhảy lên một cái, sau đó từng chút một phát sáng lên.

Hồ Ma lại sinh ra một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như mình trong khoảnh khắc đó, tan vào ngọn đèn bên trong, biến thành một đám lửa nhỏ bé.

Đồng thời, đạo hạnh trong cơ thể cũng mơ hồ bị dẫn động, hắt lại sinh ra một loại cảm giác hòa làm một thể với ngọn đèn, phảng phất như ngọn lửa biến thành đạo hạnh của bản thân, có thể thúc đẩy như thúc đẩy đạo hạnh.

Ngay cả ngọn lửa cũng theo đạo hạnh của hắc mà chậm rãi tăng trưởng.

Tuy nhiên, dù sao hắc cũng là người chuyển sinh, mệnh hương trong lưu hương có thể tùy ý cắm vào hoặc rút ra.

Cho nên, đám lửa này chỉ tăng trưởng đến đạo hạnh tương đương một nén hương, liền dừng lại.

Dù vậy, ngọn lửa này nhìn cũng không nhỏ, chỉ là mơ hồ phát ra ánh xanh, không giống như ngọn đèn thuần túy của Trương A Cô.

“Lên đàn...”

Trương A Cô cũng trầm thấp nói một tiếng, cau mày nhìn ngọn đèn một chút, nói: “Chỉ là chuông quây tiểu ca trong cơ thể có tử khí, ngọn đèn này không thuần, nói đến cũng coi như là quỷ đèn, dễ dàng đưa tới tà ma, bình thường nên khuyên người tranh thủ thời gian thu đàn...”

“Quả nhiên...”

Hồ Ma trong lòng cũng nao nao, nghĩ rõ ràng nguyên nhân.

Ta là Thủ Tuế Nhân, Thủ Tuế Nhân luyện sinh thành chết, trong cơ thể vốn dĩ có tử khí.

Huống chi, bản thân mình không luyện đều là chết, đèn này bình thường mới là lạ.

Mà điều này, đại khái cũng là nguyên nhân rất nhiều môn đạo không thể tương thông, đi lâu trên một con đường, thì trên con đường sẽ xuất hiện chướng ngại.

Nhưng là...

... Vì sao lúc ta lấy pháp môn trong Trấn Tuế Thư lên đàn lại không có cảm giác này?

Nghĩ kỹ lại, pháp môn trong Trấn Tuế Thư cũng đúng là điểm khác biệt so với Tẩu Quỷ Nhân, Tẩu Quỷ Nhân lên đàn, tính mệnh thân gia đều nhập vào đàn.

Đàn chính là bản thân, bản thân là đàn, một khi thi pháp thất bại, cũng sẽ lập tức bị phản phê.

Nhưng đàn trong Trấn Tuế Thư lại không giống, ta không nhập đàn, thậm chí còn có thể xem hương tướng, thấy hương tướng không ổn, lập tức liền vứt bỏ đàn chạy đi...

“Trước lo chuyện trước mắt.”

Hắn thu hồi suy nghĩ, tập trung lực chú ý vào đàn trước mặt, nửa cây hương đỏ đã cắm ở bên cạnh.

Ngược lại thong thả nhóm lửa, chờ thăm dò nguồn gốc đối phương, lại mời Hồng Đăng Nương Nương tới.

“Cốc, Cốc...”

Lúc này, tiếng mõ trong rừng lại vang lên.

Thanh âm trong màn đêm tĩnh mịch này lại càng thanh thúy, nghe có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Thình lình, theo tiếng mõ vang lên, chim chóc trong rừng bị hù dọa bay tứ tán, lại rào rào rơi xuống đất, những con còn lại kinh hoảng bay về phía xa hơn.

Hồ Ma cũng giật mình trong lòng, chợt nhìn về phía trước, ánh mắt không cách nào nhìn rõ ràng, lại có thể cảm giác được

rõ ràng, trong bóng đêm có nhiều thứ đang lặng yên lần mò tiến lên đây, những nơi đi qua, tử khí tràn ngập, côn trùng kêu vang không nghe thấy, chim chóc bay trên trời đều muốn rơi xuống ngã chết.

“Đừng hoảng sợ.”

Trương A Cô cũng phát giác, thấp giọng nhắc nhở hắn: “Nhìn bằng mắt thường không thấy, ngồi trên đàn liên có thể trông thấy.”

“Pháp đàn vừa lên, trước đàn ba trượng ba, sau đàn ba trượng ba, trái đàn phải đàn ba trượng ba, đều là địa phương của người, có đồ vật gì vào đi, người đều thấy được!”

“Trên đàn, bất luận là trấn vật hay là một ngọn cây cọng cỏ, tiện tay ngắt lấy, người đều có thể dùng để thi pháp...”

Chương 497. Phạm vi lập đàn

Chương 497: Phạm vi lập đàn

“Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Tẩu Quỷ Nhân và Trần Tuế Thư...”

Nghe lời nhắc nhở của Trương A Cô, trong lòng Hồ Ma bỗng sáng tỏ: “Tẩu Quỷ Nhân lên đàn, giống như biến đàn thành trung tâm của tứ phương trời đất, bản thân ngôi trấn giữ trong đàn, khu vực nhất định xung quanh đều là địa bàn của mình.”

“Trần Tuế Thư lại hoàn toàn không có khâu này, thậm chí còn không hề đề cập đến.”

“Tuy nhiên, nếu xét về căn bản, thì Tẩu Quỷ Nhân này lại có vẻ hợp lý hơn?”

“...”

Lòng hấn vừa nhanh chóng suy nghĩ, vừa thực sự theo lời mà ổn định ngôi xuống, trong màn đêm đen kịt phía trước, không ai biết có thứ gì, nhưng có thể cảm nhận được sự âm lãnh và đáng sợ của nó.

Trương A Cô bên cạnh, tuy đã hướng dẫn Hồ Ma lên đàn, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, một mực tại bên cạnh nhìn chăm chăm, chuẩn bị tùy thời thấy không ổn, liền sẽ tiếp nhận pháp đàn này, để mình đến gánh chịu áp lực trên pháp đàn.

Đây thường là việc mà sư phụ cần làm cho đồ đệ khi lần đầu tiên lên đàn.

Mặc dù nàng và Hồ Ma không có danh nghĩa thầy trò, nhưng thực tế lại có tình thầy trò, ngay cả trong việc lên đàn lần này, nàng cũng tự yêu cầu mình theo tiêu chuẩn của sư phụ.

Tất nhiên, tuy đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nàng cũng nhận ra rằng, Hồ Ma xử lý ổn thỏa trong đàn, chỉ là lặng lẽ nhìn về phía phía trước, biết rõ có thứ lợi hại đang lần mò đi qua, nhưng lại không hoảng hốt không vội vàng, khí định thần nhàn, nàng cũng mơ hồ đối với hắn có cái nhìn cao hơn.

Chưởng quầy tiêu ca tuy thể chất không thích hợp để lên đàn, nhưng lại có sự bình tĩnh và uy phong khi ngồi đàn.

Từng chút một, âm phong thổi lên xung quanh, thổi ngọn đèn dầu trên đàn lay động, ánh sáng xung quanh lúc sáng lúc tối, bầu không khí u ám kỳ lạ.

“Đến rồi...”

Cũng ngay khoảnh khắc này, Hồ Ma nheo mắt nhìn về phía trước.

Thứ đồ vật mang theo tử khí trong màn đêm kia, khi ở ngoài đàn, hắn không nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận được theo sự tiếp cận của nó, tiếng côn trùng kêu cũng biến mất, thậm chí có một số cỏ dại cũng khô héo theo.

Nhưng, theo thứ đồ vật kia tiếp cận pháp đàn, đặc biệt là sau khi tiến vào phạm vi ba trượng ba xung quanh pháp đàn, Hồ Ma bỗng nhiên thấy hoa mắt, mượn ánh sáng của đèn dầu, nhìn về phía thứ đồ vật đang lần mò đến từ trước đàn.

Hiện tại Hồ Ma là lần đầu tiên lập đàn, trong vòng ba trượng ba quanh pháp đàn, chính là pháp địa của hắn.

Nhưng nếu là Tẩu Quỷ Nhân lợi hại hơn lập đàn, thì không phải là ba trượng ba, mà là chín trượng chín, thậm chí là vài dặm, cao minh hơn nữa, lập một đàn, pháp địa mấy chục dặm.

“Hừm?”

Hồ Ma nheo mắt, nhìn về phía con ác quỷ béo ú, thân hình công kênh, góm ghiếc đáng sợ đã tiến vào phạm vi pháp đàn, nhìn nó lắc lư, đưa bàn tay đang chảy chất nhờn màu đen ra, từ từ sờ soạng về phía đèn dầu trên pháp đàn của mình.

Trương A Cô ở bên cạnh, đã nhìn không được muốn nhắc nhở hần.

Nhưng Hồ Ma cũng không vội, cũng không ra tay ngay khi nhìn thấy con ác quỷ này, mà đợi nó đến gần, nhìn rõ nó.

Mới đột nhiên đưa tay nắm lấy thanh kiếm gỗ đỏ bên cạnh, lăm nhăm niệm chú, đột nhiên chỉ về phía trước.

“Xẹt!”

Theo một kiếm này của hần chỉ về phía trước, ngọn lửa trong đèn dầu bỗng nhiên bùng lên.

Như thể một đám mây lửa cuộn lên, thiêu đốt dữ dội về phía trước.

Ánh lửa bùng lên, chiếu sáng cả màn đêm xung quanh, mượn ánh lửa đã có thể nhìn thấy, con ác quỷ công kênh béo ụt ịt đã sờ soạng đến trước đàn, lập tức bị ngọn lửa cuốn lấy, thiêu đốt khiến nó giãy giụa kêu gào, lăn xuống sườn núi, dần dần biến mất.

Chiến thắng ngay từ đầu, ngay cả Hồ Ma cũng giật mình: “Lợi hại vậy sao?”

Lập đàn, quả nhiên khác biệt.

Mượn cái đàn này, một phần sức mạnh có thể phát huy mười phần, nếu mình không lập đàn, chỉ rút vào đạo hạnh, e là cũng không có uy lực này.

Vô thức liếc nhìn Trương A Cô đang ở bên cạnh hỗ trợ hộ pháp cho mình, muốn hỏi xem chiêu thức này của mình thế nào.

Lại thấy Trương A Cô cũng sững sờ, thấp giọng nói: “Chương quay tiểu ca là Thủ Quỷ Nhân, nhưng bây giờ nhìn lại, có thiên phú của Tẩu Quỷ Nhân.”

...

“Ngang ngược vậy sao?”

Cũng vào lúc này, trong rừng, đã có mấy người vừa nhân lúc trời tối chạy tới.

Trong số bọn họ, có Thôi mẹ nuôi vừa ra khỏi kiệu, bà ta trải qua một ngày, sắc mặt vẫn trắng bệch, xanh xao, ai nhìn cũng biết đã bị thương, bà ta xuống kiệu, còn ôm theo bốn bình gốm đen, lần lượt đặt xuống đất.

Bên cạnh bà ta, có một người cưỡi ngựa đến, chính là người có vết sẹo trên mặt, dáng người thấp béo.

Còn có một hán tử đánh xe đến, dáng người gầy gò, đội mũ rơm, quần xà cạp, trên xe có mấy cái giỏ tre.

Có một lão đầu đeo giỏ, trong giỏ đựng dưa, dưa, trông như thợ công tượng.

Lờ mờ nhìn thấy trên sườn núi bên ngoài rừng, ánh lửa bùng lên, con tiểu quỷ vừa được phái đi dò đường, đã bị thiêu đốt hồn phi phách tán, trên mặt bọn họ rõ ràng cũng có chút kinh ngạc.

Chương 498. Cùng nhau động thủ

Chương 498: Cùng nhau động thủ

Lão đầu mập mạp có vết sẹo trên mặt cười khẽ, nói: “Hắn chỉ là một Tẩu Quỷ Nhân nhỏ bé mà thôi, cái đàn này lại có mùi vị chur tà chớ lại gần, xem ra, tối nay có trò hay để xem rồi.”

Hán tử đánh xe nói: “Thử một chút trước, sẽ biết đối phương trình độ thế nào.”

Thôi mẹ nuôi lên tiếng: “Nên gọi các con lui ra ngoài, tránh lát nữa đấu lên pháp đến, ngộ thương người.”

“Các lão ca, ai muốn ra tay trước để dẫn mặt bọn chúng?”

“...”

“Hắc hắc.”

Hán tử đánh xe cười lạnh nói: “Mấy người chúng ta trên Bình Nam cổ đạo liên thủ với nhau, đối phương không lập tức giao người cầu xin tha thứ, còn dám lập đàn, chuẩn bị so tài với chúng ta, đúng là hiếm thấy, trước khi động thủ, có cần lên đó nói chuyện không?”

“Không cần.”

Thôi mẹ nuôi nói: “Kẻ thù không đội trời chung, nhất định phải giết sạch, không tha một tên.”

“Bọn chúng cũng tự hiểu, vậy thì đỡ phiền phức.”

“...”

Nói rồi, bà ta đặt bốn cái hũ xương đen mà mình mang theo xuống đất, chuẩn bị sẵn sàng, sau đó mới nhìn sang mấy người khác.

Thở dài một tiếng, bà ta nói: “Các lão ca, lần này muội tử ta chịu thiệt lớn, đều nhờ các lão ca giúp ta lấy lại thể diện, lát nữa các lão ca cũng đừng có nung tay.”

“Ta cũng hiểu quy củ, chắc chắn sẽ không để các lão ca giúp ta mà không có gì...”

“...”

Nói rồi, bà ta lấy ra từ trong kiêu một con rối gỗ.

Trông nó kỳ dị, trên người có nhiều vết chém, có chỗ còn bị cháy đen thui.

Không biết tại sao, vừa lấy thứ này ra, thoát nhìn thì chẳng có gì lạ, nhưng nhìn kỹ lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Bà ta nhìn lão Lý thợ mộc trước, nói nhỏ: “Lão Lý, ngươi không phải vẫn luôn muốn có bảo bối này sao?”

“Lần này, ta cho ngươi mượn dùng, đợi việc thành công, ngươi cũng không cần trả lại.”

“...”

Người có dáng vẻ là thợ công tượng đeo sọt kia vừa nhìn thấy, liền giật mình, khuôn mặt chất phác lại không giấu được sự kích động:

“Thất gia hình quan mộc, ngươi thật sự nỡ cho ta sao?”

“...”

Thôi mẹ nuôi trực tiếp đưa qua, nói: “Vốn là đồ của giới các ngươi, ta chỉ mượn chơi thôi.”

“...”

Người có dáng vẻ là thợ thủ công kia nhận lấy, yêu thích không buông tay, nước bọt cũng đều muốn chảy xuống.

Thôi mẹ nuôi lại hướng về lão đầu có vết sẹo trên mặt nói: “Lão ca ca, bọn họ có hai người, một là Tẩu Quỷ Nhân. Tuy ta chỉ nhìn lướt qua, nhưng đoán chắc là một đại khuê nữ chưa từng trải sự đời, trên người hẳn có pháp lực.”

“Còn người bên trong quan tài kia lại càng không tầm thường. Nếu lão ca ca muốn, có thể nhốt vào kỹ viện của mình, dùng để luyện công phu thái âm bổ dương, bảo đảm sẽ tiến bộ nhanh chóng.”

Lão đầu mặt sẹo không biểu lộ cảm xúc, chỉ nheo mắt nhìn.

Thôi Mẹ Nuôi lại hướng về hán tử to lớn đang vội vã đi đến, tay cầm giỏ trúc, nói nhỏ: “Vương lão đệ, không cần nói nhiều. Bản lãnh của lão đệ cao cường, nhưng lại chỉ là một trưởng lão trong bang, quả là uổng phí. Việc này nếu thành công, ta sẽ tiến cử lão đệ.”

Tên hán tử cười hắc hắc, nói: “Người không cần khách khí như thế, đều là người nhà mình.”

Nói rồi hắn nhìn lướt qua những người có mặt, thấp giọng nói: “Làm gì, ta trước ra tay thử xem đối phương sâu cạn thế nào?”

Thôi Mẹ Nuôi nói: “Đối phương đã lên đàn, không bằng cùng Lý lão ca cùng nhau động thủ.”

“Dễ nói, dễ nói!”

Tên công tượng cùng người đánh xe đều gật đầu.

Đầu tiên là tên công tượng, ôm con rối hắn yêu thích không buông tay, trở về đi hai bước, đặt ở dưới cây, sau đó hơi do dự, lại dứt khoát bế lên, lặng lẽ từ trong rừng đi ra, ở chung quanh dạo qua một vòng.

Trên người hắn mang theo một cái túi, đến phía chính tây của pháp đàn, đào một cái hố, thế mà từ trong bao vải kéo ra một con mèo chết đẫm máu, chôn xuống dưới.

Lợi dụng màn đêm, hắn lén lút đi vòng ra hướng Đông Bắc của pháp đàn, tìm một cây cổ thụ có vị trí thích hợp, lại từ trong túi vải rút ra một con gà trống, sau đó lấy một sợi dây thừng cột cổ con gà trống rồi treo lên cây.

Pháp đàn dựa lưng vào sườn núi, hắn không thể đi vòng qua, còn những hướng khác đều đã hành động xong.

Lúc này mới quay trở lại, vỗ tay cười lạnh: “Xong rồi, Tẩu Quỷ Nhân này chọn được chỗ tốt để lập đàn, muốn cứng đối cứng với chúng ta.”

“Nhưng ta đã phá hủy phong thủy nơi lập đàn này, giờ đây chỗ tốt họ chọn đã trở thành hung địa!”

“Xem họ thi pháp thế nào!”

“...!”

“Tuyệt!”

Mấy người khác đều vỗ tay khen hay, sau đó nhìn người đánh xe, cười nói: “Đến lượt Vương lão đệ ra tay rồi.”

Người đánh xe đã leo lên xe từ trước, trên mặt cũng mang theo vẻ đắc ý, nhìn vào những chiếc giỏ tre trên xe, thở dài: “Các hài tử ngoan, các người đói lâu rồi nhỉ, hôm nay đại đại rút cuộc cũng có cơ hội cho các người ăn no một bữa.”

Nói xong, hắn đẩy mấy chiếc giỏ tre, bên trong vang lên tiếng rít rít, đương nhiên bên trong là từng con rắn trắng có vằn đen.

Đêm đã khuya, chỉ nghe tiếng vẫy rắn ma xát, vô cùng rùng rợn.

Ngay cả Thôi mẹ nuôi cùng người có vết sẹo trên mặt cũng có chút hoảng sợ, vội vàng né sang hai bên.

Mà hán tử kia đã lấy ra một chiếc sáo tre, sau đó đặt lên miệng thổi.

Những con rắn bò ra từ giỏ tre, như nhận được mệnh lệnh gì đó, từ đồng rắn rối tung, từng con một bò ra, rồi bò về phía sườn núi.

Chúng chỉ bò được vài bước, đã không còn thấy nữa, nhưng ai cũng biết, trong khu rừng tối đen này, đã có thêm không biết bao nhiêu con rắn độc có thể cướp đi mạng người.

Chương 499. Tiểu quỷ hộ pháp

Chương 499: Tiểu quỷ hộ pháp

“A Cô, có gì đó không ổn.”

Sau khi giết con quỷ đến dò đường, Hồ Ma đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn xem đối phương còn chiêu trò gì nữa.

Quan trọng hơn, sau khi tất cả bọn chúng đã sa vào bẫy, nắm rõ thực lực đối thủ, sẽ mời Hồng Đăng Nương Nương đến, một lần giải quyết bọn chúng.

Nhưng không ngờ, sau khi đối phương thăm dò một lần, tạm thời chưa thấy chiêu trò gì khác, Hồ Ma ngồi trên đàn tế lại dần cảm thấy toàn thân cực kỳ khó chịu, như thể áo quần quá chật, cổ luôn có cảm giác bị siết.

Hắn kéo cổ áo mấy lần, cảm giác này vẫn không biến mất.

Gió đêm thổi qua đàn tế không biết từ lúc nào đã trở nên lạnh lẽo, thậm chí khiến người ta cảm thấy có chút âm lãnh thấu xương, trong gió còn mang theo một chút mùi tanh hôi.

Hắn quay đầu lại nhìn mấy lần, nhưng không thấy xung quanh xảy ra chuyện gì, trong lòng liền vô cùng khó chịu, cúi đầu nhìn xuống đàn tế, ánh sáng của đèn dầu cũng lúc sáng lúc tối, chập chờn bất định.

Hắn quay đầu muốn hỏi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên giật mình.

Ngoảnh đầu lại, hắn thấy đồ vật bày trên đàn tế của mình rung chuyển, bảy ngang tám dọc, như thể có thứ gì đó vô hình

đột nhiên nhảy lên đàn tề, làm rối loạn đồ vật của hắn.

“Đối phương ra ám chiêu.”

Trương A Cô cũng nhìn ra, khuôn mặt hơi đen sạm lộ vẻ nghiêm trọng, trước tiên nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: “Bọn đối thủ này không quân tử, chúng ta dựng đàn tề, muốn đấu pháp với chúng, nhưng chúng lại chơi xấu trước.”

“Có lẽ đối phương có người am hiểu tà thuật, đang dùng tà pháp, phá hủy phong thủy nơi chúng ta dựng đàn.”

“Chúng ta dựng đàn ở đây, vốn đã chọn nơi tốt, nhưng không biết chúng làm gì, đã biến nơi này thành hung địa rồi.”

“...”

Hồ Ma nhíu mày, nhỏ giọng hỏi: “Vậy phải làm sao?”

“Tìm hộ pháp.”

Trương A Cô nhỏ giọng nói: “Bình thường dựng đàn, nếu điều kiện cho phép, đều phải tìm hộ pháp hoặc lực sĩ, chính là để phòng những chuyện bất ngờ như thế này.”

“Hộ pháp?”

Hồ Ma sửng sốt một chút: “Chúng ta còn có hộ pháp?”

“Đương nhiên là có.”

Trương A Cô nhỏ giọng nói: “Những Tẩu Quỷ Nhân như chúng ta đều nuôi tiểu quỷ, khi dựng đàn, tiểu quỷ chính là hộ pháp của chúng ta!”

Hồ Ma lập tức hiểu ra, cũng cảm thấy thú vị, vội vàng cùng Trương A Cô đốt hương, theo mùi hương bay ra, trong chớp mắt, Tiểu Hồng Đường đã ngồi xổm trước đàn, trợn to mắt nhìn.

Lát sau, trong bóng đêm cách đó không xa, tiểu quỷ không đầu cũng vươn hai cánh tay, mò mẫm đi tới.

Hồ Ma lập tức cảm thấy bất lực, nói với Tiểu Hồng Đường:
“Đưa đầu cho người ta đi!”

“Ta không lấy mà!”

Tiểu Hồng Đường lấy ra chiếc giỏ nhỏ của mình, mở tấm vải cho Hồ Ma xem, bên trong có thịt khô, trứng bỏi, còn có một số thứ kỳ lạ, nhưng không có đầu người giấy.

Hồ Ma có chút ngạc nhiên, nghe Tiểu Hồng Đường nói:
“Đầu của nó vừa rơi xuống dưới sườn dốc bên kia, ta nhìn thấy, nhưng không nhặt.”

“Hả?”

Hồ Ma có chút xấu hổ: “Vậy sao ngươi không giúp nó nhặt?”

Tiểu Hồng Đường nói: “Hồ Ma ca không cho ta nhặt.”

“...”

Hồ Ma nhất thời cứng họng, lời này cũng không sai, Tiểu Hồng Đường là đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Hít sâu một hơi, không để ý đến những chuyện này nữa, hắn nghiêm túc nói với Tiểu Hồng Đường: “Ta đang làm việc nghiêm túc, có người phá rối, bây giờ ngươi là hộ pháp của ta rồi, Tiểu Hồng Đường dẫn nó đi, hai đứa cùng đi xem xung quanh có thứ gì đang quấy rối không.”

“Tìm thấy... đánh nó!”

“Đánh thật mạnh!”

“...”

Tiểu Hồng Đường nghe lời Hồ Ma, kinh ngạc chớp chớp mắt.

Hồ Ma nhìn Tiểu Hồng Đường thật sâu, nói: “Làm xong việc, có đồ ngon ăn!”

“... Đúng rồi, trước khi làm việc, dẫn nó đi tìm đầu về trước!”

“...”

Tiểu Hồng Đường lập tức phản kích, gạt đầu thật mạnh, quay đầu hóa thành một trận âm phong chạy đi, chạy được mấy bước lại quay về, tiểu quỷ không đầu vừa mới mò đến trước đàn tế, lại bị nha đầu kéo đi.

Trương A Cô có chút bất ngờ nhìn Hồ Ma, nhỏ giọng than thở: “Chương quỷ tiểu ca, đúng là có thiên phú làm Tẩu Quỷ Nhân.”

“Dường như đây cũng là thứ mang trong huyết mạch...”

Hồ Ma cũng thở dài một tiếng, ngồi trước đàn tế, cảm thấy vô cùng mới mẻ, tai mắt đều hoạt động, thu hết mọi động tĩnh xung quanh vào tầm mắt.

Lần này ra ngoài, vốn là để học hỏi những kỹ năng của Tẩu Quỷ Nhân, có lẽ so sánh với nội dung trên Trấn Tuế Thư, những kỹ năng trong môn đạo Tẩu Quỷ nhân có phần nông cạn, nhưng lại giống như chìa khóa, mỗi lần hiểu thêm một chút, lại hiểu thêm một phần về Trấn Tuế Thư.

Mà bây giờ, bản thân dựng đàn tế, như thể mở ra một cánh cửa lớn mới, mỗi cử động, mỗi sự tĩnh lặng, đều mang đến cho hắn một trải nghiệm mới mẻ.

Nói như thế nào nhỉ?

Đây là một loại bản lĩnh hoàn toàn khác với Thủ Tuế Nhân, bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân là từ ngoài vào trong, nhưng Tẩu Quỷ Nhân dựng đàn tế, như thể trở thành trung tâm của vùng đất này, từ trong ra ngoài.

Chương 500. Bản sự trên đàn

Chương 500: Bản sự trên đàn

“A Cô, sau khi dựng đàn tế, phạm vi ba trượng ba là pháp địa, điều này cũng có ý nghĩa gì sao?”

Trong lòng cẩn thận cảm nhận, hắn cũng không quên hỏi.

“Vừa dựng đàn, chính là ba trượng ba.”

Trương A Cô nói: “Đạo hạnh càng sâu, pháp lực càng dày, có thể đến sáu trượng sáu, rồi đến chín trượng chín, phạm vi càng rộng, bản lĩnh càng lớn.”

“Vậy thì...”

Nghe nàng nói, Hồ Ma đột nhiên nghĩ: ‘Lúc trước mình sử dụng pháp thuật trên Trần Tuế Thư, cách xa nửa phủ, bắt ác quỷ Thanh Y đến, vậy thì tính là trình độ gì?’

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy xung quanh vang lên những tiếng động lạ.

Tiểu Hồng Đường và tiểu quỷ không đầu là hộ pháp của đàn tế, vừa đi, xung quanh vốn yên tĩnh kỳ lạ, không lâu sau, đột nhiên trở nên náo nhiệt, thỉnh thoảng trong từng cơn gió đêm, vang lên những tiếng động lạ, một trận rượt đuổi ẩu đả.

Hồ Ma vội vàng nhờ Trương A Cô dùng bùa đẩy quan tài mở mắt cho mình, cố gắng nhìn sang, liền thấy dưới ánh sao xa xa, Tiểu Hồng Đường đang vung nắm đấm, mơ hồ đánh nhau với một con mèo trên sườn núi, kêu la loạn xạ, lẫn lộn từ đông sang tây.

Bên kia, tiểu quỷ không đầu đang nhảy nhót dưới gốc cây nghiêng ngả ở đằng xa, như thể vươn tay ra với lấy thứ gì đó, đầu nó lắc lư suýt rơi xuống.

Nhưng bị bọn chúng quấy rối như vậy, đàn tế tạm thời được yên ổn, lúc trước Hồ Ma ngồi trên đàn, cảm giác cổ bị siết chặt hoặc có thứ gì đó chạy quanh người đã biến mất.

Lúc này, đàn tế trở nên trống trải, cảm nhận được pháp lực trên đàn, tinh thần sung mãn, đã chuẩn bị sẵn sàng để đấu pháp.

Nhưng khu rừng phía trước tối đen như mực, đối phương vẫn chưa ra tay, Hồ Ma nhất thời có chút sốt ruột, chỉ có thể tự nhủ trong lòng phải kiên nhẫn.

Hắn học được một thân bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, Thủ Tuế Nhân chú trọng chủ động tấn công, giành lấy tiên cơ, bây giờ dựng đàn tế thi pháp, lại phải hành động bị động, cũng cần phải thay đổi thói quen.

Vốn định nói gì đó, nhưng đột nhiên hắn giật mình, cảm thanh kiếm gỗ đỏ, chọc vào dưới chân của Trương A Cô.

Trương A Cô vội vàng lùi lại, kinh ngạc nhìn thấy trên mũi kiếm của Hồ Ma đã ghim một con rắn.

Mọi người đều giật mình, nhìn về phía trước, chỉ nghe thấy tiếng rì rào khắp nơi, không biết có bao nhiêu con rắn đang bò tới.

Trong khoảnh khắc, da đầu mọi người tê dại.

Không biết có bao nhiêu người sợ rắn bẩm sinh, dù sao Hồ Ma cũng là một trong số đó.

Đặc biệt là bây giờ đang là ban đêm, thế giới này không giống như kiếp trước, khắp nơi đều có đèn đường, bây giờ tai nghe thấy tiếng rì rào, không biết có bao nhiêu con rắn rết

đang bò quanh đây, ngọn đèn dầu trước mặt chỉ chiếu sáng một vùng nhỏ, nhưng cũng đã mơ hồ nhìn thấy không ít bóng đen chuyển động.

Ngay cả người đánh xe và tiểu nhị ở phía sau cũng kêu lên kinh hãi, có vẻ như họ cũng đã nhận ra nguy hiểm.

Bọn khốn nạn này, đấu pháp thì đấu pháp, thế mà lại thả rấn cắn người?

Hồ Ma lúc này tức đến muốn chửi thề. Đi giang hồ đúng là chẳng giống ai, gặp ai cũng có thể vung vôi, thả rấn, dùng độc, chẳng coi quy tắc nào ra gì cả...

Hắn thăm mắng trong lòng, rồi đột nhiên đưa tay ra, quát lớn như sấm: “Dừng lại!”

Tiếng quát như sấm sét, như tiếng thiên minh, khiến mọi người xung quanh đều vô thức che tai. Ngay cả những con rấn đang bò đến trước mặt cũng đều chết lặng.

Hồ Ma lập tức vung kiếm gõ lim, quét bay những con rấn đang ở gần.

Tuy đã quét bay bảy tám con, nhưng vẫn còn rất nhiều rấn đang bò đến. Tiếng rào rào của chúng vang lên trong đêm tối, cùng với mùi tanh nồng nặc, cho thấy số lượng rấn độc còn rất nhiều.

“Chương quỹ tiểu ca đừng hoảng sợ, bọn chúng đang thử thách ta!”

Trương A Cô vừa nãy cũng giật mình, trấn tĩnh lại và nói nhỏ với Hồ Ma: “Chương quỹ tiểu ca là lần đầu lên đàn, tai mắt chưa tinh, nên mới bị rấn bò đến gần.

“Tẩu Quỷ Nhân chúng ta khi lên đàn, mỗi lời nói cử động đều là pháp, nhất cử nhất động đều là thuật, rấn rết không thể nào đến gần được.

“Bọn chúng khinh thường tiểu ca lần đầu lên đàn, muốn xem xem tiểu ca có sợ hãi gì không.”

“...”

Bị rấn rết bao vây bất ngờ, Hồ Ma trong lòng quả thật có chút bất ngờ, nhưng nghe lời Trương A Cô nói, liền lập tức bình tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên, ngồi trên đàn tể, có cảm giác tai thính mắt tinh, nghe kỹ, xung quanh rì rào, chỗ nào có rấn rết di chuyển, đều nghe rõ mồn một.

Trong đó, phạm vi ba trượng ba trong đàn tể là nhạy cảm nhất, thậm chí có thể “nghe” ra hình dáng của rấn rết.

Hắn thở ra một hơi, nói: “A Cô, vậy phải đối phó với rấn rết này như thế nào?”

Trương A Cô cũng có chút bất ngờ vì Hồ Ma bình tĩnh lại nhanh như vậy, nhỏ giọng nói: “Ta dạy ngươi một bài chú xua đuổi rấn, niệm thầm là được.”

Nói rồi nàng nói bên tai Hồ Ma một lần, Hồ Ma lập tức nín thở ngưng thần, ngồi ngay ngắn trên đàn, nhỏ giọng niệm: “Nhật xuất đông phương, hách hách hoàng hoàng, báo nhĩ xà trùng, viễn đào thâm tàng...”

Thật kỳ lạ, chỉ là một câu thần chú mà thôi, nhưng theo Hồ Ma niệm ra, lại lấy đàn tể làm trung tâm, truyền ra bốn phía.

Trên sườn núi, trong bãi đất hoang, những con rấn rết đang ngo nguậy, rít lên, dường như bị ảnh hưởng bởi điều gì đó, lần lượt bò ra khỏi bụi cỏ, hướng về phía trước đàn tể, một khoảng đất trống, con này nối tiếp con kia, quần lấy nhau thành một khối, khiến người ta nhìn thấy mà da đầu tê dại.

Trong rừng, người xua đuổi rấn đang hăng say thổi sáo trúc, nhưng sáo trúc đột nhiên im bật.

Sắc mặt hắn cũng hơi thay đổi, quay đầu nhìn về phía Thôi mẹ nuôi: “Này, người đây là đắc tội với ai vậy, đàn tể đó, quả thật là lợi hại!”

Chương 501. Đối phương ra tay

Chương 501: Đối phương ra tay

“Bản lĩnh trên đàn tế quả nhiên khác biệt...”

Niệm chú xua đuổi rắn, Hồ Ma cũng phải thốt lên từ tận đáy lòng.

Nói ra thì, pháp của Tẩu Quỷ Nhân không thể nào cao minh hơn Trần Tuế Thư, nhưng Hồ Ma cũng đã từng sử dụng Trần Tuế Thư, tuy rằng lợi hại, bá đạo, nhưng chỉ biết kết quả, không biết nguyên nhân.

Dùng thì có thể dùng, nhưng dùng xong cũng không biết thành công như thế nào, thất bại như thế nào, thứ duy nhất có thể tham khảo chính là hương tướng, hoàn toàn giống như cảm giác sử dụng một cuốn sách tham khảo để thao tác một thiết bị to lớn và phức tạp.

Nhưng bây giờ học được pháp của Tẩu Quỷ Nhân, lại là từ nông cạn đến sâu sắc, từng chút từng chút, tự mình trải nghiệm, có một loại cảm giác kỳ diệu mà lúc học Trần Tuế Thư không có.

Thậm chí khi chứng kiến sự kỳ diệu trên đàn tế này, trong lòng hẳn không khỏi nảy sinh một cảm giác: “Ngồi trên đàn tế, chẳng phải đối phương dù có thả bất cứ thứ gì đến cũng không cần phải sợ sao?”

“Dụng đàn tế, là chuyện bất đắc dĩ.”

Cũng vào lúc này, Trương A Cô dường như hiểu được Hồ Ma đang nghĩ gì, nhỏ giọng nói: “Dựng đàn tế là nhập môn của Tẩu Quỷ Nhân, nhưng thực ra cũng là lấy mạng nhập đàn, đôi lấy cơ hội đối đầu trực diện với những thứ đó.”

“Tẩu Quỷ Nhân, bình thường trừ tà trấn quỷ, là sử dụng các phương pháp khác nhau, hiểu được phương pháp, liền có thể trị được tà ma.”

“Nhưng thế giới này, tà ma nhiều, yêu quái nhiều, tà pháp hại người, càng khó phòng bị, Tẩu Quỷ Nhân cũng không thể đối phó được nhiều như vậy, không còn cách nào khác, liền phải dựng đàn tế.”

“Một khi đã dựng đàn tế, gặp phải bất cứ thứ gì, cũng có thể liều mạng một phen.”

“Nhưng sau khi dựng đàn tế, cũng có một điểm bất lợi, không thể rời đi, đối phương có chiêu gì, có thể tiếp nhận, nhưng chiêu thức của đối phương đã đến, bản thân cũng chỉ có thể tiếp nhận, muốn chạy cũng không chạy được.”

“Sau khi dựng đàn tế, thường sẽ phải mời linh ngay sau đó, chính là vì lý do này.”

“...”

“Quả nhiên...”

Những lời này của Trương A Cô, lập tức khiến Hồ Ma tỉnh táo lại, trên đời này không có chuyện tốt nào hoàn hảo.

Dựng đàn tế cũng chỉ là để Tẩu Quỷ Nhân có bản lĩnh đối đầu trực diện với tà ma, chỗ thần kỳ đương nhiên là có, nhưng tương ứng cũng phải ăn thua thiệt không ít.

Quay đầu nhìn về phía trước đàn tế, bản thân đã xua đuổi những con rắn kia lại một chỗ, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời như vậy, nhất thời không có cách nào xử lý chúng, bây giờ

chúng vẫn còn trong phạm vi đàn tế, chỉ là không thể hại người, nhưng cần phải dùng sức mạnh của đàn tế để trấn áp.

Nếu là Thủ Tuế Nhân hoặc người khác, thì có nhiều cách hơn, thực sự không được thì chạy trốn cũng được, nhưng Tẩu Quỷ Nhân, đàn tế ở đây, lại không thể chạy.

... Vậy tại sao điều đầu tiên học được trên Trần Tuế Thư lại là bỏ đàn?

“Ân nhân chuyên tâm thi pháp, để ta lo!”

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, nhìn đám rắn quấn thành một khối, vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết tốt, Chu quản gia bên cạnh xe ngựa phía sau, đã vội vàng chạy tới.

Ông ta cũng có con mắt tinh tường, biết Hồ Ma đang gặp khó khăn gì, vừa hô lên, vừa giơ tay lên, trong tay ánh bạc lóe sáng, chỉ là từng cây đinh bạc, đồng loạt rơi xuống đất.

Những con rắn kia khi Hồ Ma ngừng niệm chú xua đuổi, liền bắt đầu vùng vẫy muốn bò ra ngoài.

Nhưng đinh bạc cắm trên đất, chúng muốn ra ngoài, liền bị đinh bạc trên đất đâm thủng bụng, thậm chí không nổi.

Tiếp đó, Chu quản gia lại đến gần, không biết lấy ra thứ gì, đổ vào miệng hai ngụm, sau đó hít sâu một hơi, đột nhiên phun ra phía trước.

Trong miệng ông ta phun ra một ngọn lửa lớn, hung hăng thiêu đốt đám rắn kia.

Thiêu đốt đến mức những con rắn kia cháy đen, ngọn lửa bám trên người chúng không tắt, thiêu đốt vào tận xương tủy.

Phải nói, xét về mặt hình thức, chiêu này của ông ta, còn hoa mỹ hơn Hồ Ma nhiều.

“Bản lĩnh của Bả Hí môn vẫn có tác dụng...”

Hồ Ma cũng nhìn Chu quân gia thật sâu, không biết đang nghĩ gì, nhưng vẫn quay đầu lại, tập trung sự chú ý vào đàn tể.

Bây giờ hai bên đã thăm dò qua lại hai lần, tuy rằng hấn lần đầu tiên dựng đàn tể, nhưng cũng coi như hài lòng, đàn tể này được dựng lên vững vàng, từ đầu đến cuối không bị chiêu trò của đối phương làm rối loạn.

Nhưng tiếp theo, chắc chắn là phải động thủ thật sự rồi.

Nhìn thoáng qua cây hương đỏ cắm bên cạnh đàn tể, chuẩn bị mời linh, hấn đã làm xong.

Bây giờ phải xem đối phương có chiêu gì, như vậy mới có thể đợi Hồng Đăng Nương Nương cứu khổ cứu nạn đến, bắt gọn bọn chúng.

Trong lòng hấn cũng đang suy nghĩ, đã mơ hồ có một kế hoạch hoàn chỉnh, nhưng còn chưa kịp nói gì, lại đột nhiên cảm thấy, giữa trán bỗng nhiên đau nhói, như thể bị một cây đinh đóng vào.

Vội vàng đưa tay lên sờ, nhưng không có gì cả, nhưng cảm giác cây đinh đóng vào trán lại vô cùng chân thực, rõ ràng.

Chưa kịp phản ứng, Trương A Cô đã trầm giọng nói: “Cẩn thận, đối phương bắt đầu ra tay rồi.”

...

...

Chương 502. Hại Thủ khắc Tẩu Quỷ

Chương 502: Hại Thủ khắc Tẩu Quỷ

“Kỳ lạ, đàn tế của đôi phương được bày trí khác với hôm qua...”

Trong rừng, thấy đôi phương đã phá vỡ trận rần, yểm pháp của tên công tượng kia dường như cũng không có tác dụng với đàn tế của đôi phương, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Thôi mẹ nuôi rõ ràng có chút không hiểu, nhỏ giọng nói: “Tôi qua ta đã giao đấu với nữ Tẩu Quỷ Nhân của bọn chúng, nha đầu đó pháp lực rất sâu, nhưng đàn tế của nó lại tà khí rất nặng, là mượn sức mạnh của ngũ sát thần để lập đàn!”

“Ta vội vàng mời các lão ca đến đây, cũng là vì lý do này.”

“Ngũ sát thần đâu phải dễ mời như vậy, đó đều là những vị thần đã được hưởng hương hỏa, có bản lĩnh lớn trong phủ.”

“Mỗi lần mời, đều phải trả giá đắt, nhưng ta thấy nha đầu kia hôm qua thậm chí còn không chuẩn bị gì, tùy tiện mời đến, liền biết chắc chắn nàng ta đã trả ra đại giới.”

“Ta đoán rằng trong thời gian ngắn, nha đầu kia chắc chắn không thể mời lần thứ hai, cho nên mới vội vàng đến đây hôm nay.”

“Nhưng không ngờ hôm nay đôi phương lại dựng đàn tế, hơn nữa đàn tế này lại đường đường chính chính, có cảm giác không chút sơ hở.”

“...”

“Nhưng cũng không phải là người đã nhập phủ.”

Thọ gia mặt sọc cười nhạt một tiếng, nói: “Người gọi tất cả chúng ta đến đây, để đối phó với mấy đứa trẻ ranh, có vẻ như hơi làm quá rồi...”

“Rốt cuộc người đã kết thù với đám người này như thế nào, đến bây giờ, vẫn không chịu nói sao?”

“...”

“Việc làm xong, đương nhiên sẽ nói với các lão ca.”

Thôi mẹ nuôi cười gượng một tiếng, nói: “Nhưng bây giờ, vẫn là hãy giúp muội tử này trừ khử mấy thứ kia trước đã!”

“Việc không nên chậm trễ, làm xong việc sớm, chúng ta sớm đi ăn mừng!”

“...”

Nghe bà ta nói, những người khác cũng nhìn nhau, lập tức bận rộn, đối phương đã dựng đàn tế chờ đợi, vậy thì không thể tránh khỏi việc đối đầu trực diện, thăm dò ban đầu chỉ là thăm dò, bản lĩnh thật sự, ít nhiều gì cũng phải thể hiện ra.

Trước hết là tên công tượng được Thôi mẹ nuôi tặng cho Thất gia hình quan. Nhìn bề ngoài, hắn ta có vẻ ngây ngô chất phác, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh nhìn hung dữ.

Hắn ta vừa đến đã được lợi, bây giờ tự nhiên phải ra sức hơn một chút.

Hắn ta bế con rối gỗ mà Thôi mẹ nuôi đưa cho, hướng về phía đàn tế trên sườn núi, lẩm bẩm niệm chú một hồi lâu, sau đó đột nhiên dừng lại, vội vàng cầm lấy một tờ giấy đỏ, dán lên đầu con rối.

Rồi từ trong chiếc sọt sau lưng, hắn ta lấy ra một cây đinh, nhắm ngay đầu con rối, dùng sức đóng xuống.

“Bình!”

Đóng một cái, cây đinh đã cắm sâu vào ba phần.

Đóng hai cái, cây đinh đã cắm sâu thêm một phần, găm chặt vào đầu con rối.

Mấy người bên cạnh nhìn thấy, trong lòng đều cảm thấy có chút rợn người, không dám nhìn con rối bị đóng đinh vào đầu.

Đóng đinh vào đầu là một loại tà thuật độc ác nhất, chẳng khác gì giết người trực tiếp.

Bình thường muốn hại người bằng cách này, trước tiên phải lấy được tên, tóc, ngày giờ sinh, hoặc vị trí nhà ở của họ. Sau khi chuẩn bị đầy đủ, mới dùng đinh để hại người.

Nhưng hiện giờ, cũng chính vì Tẩu Quỷ Nhân kia đã lập đàn, nên mọi thứ đều bày ra rõ ràng ngay trước mắt.

Vì vậy, hẳn thậm chí không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần hướng về phía pháp đàn, trực tiếp đóng đinh. Bùa chú này cũng sẽ hiển nhiên tác động lên người đang ở trên đàn.

Giang hồ đồn rằng “Hại Thủ khắc Tẩu Quỷ”, chính là dựa trên nguyên lý này.

“Lão ca làm việc có tâm!”

Thấy tên công tượng làm việc hăng hái, bà ta cũng có chút phần khích, nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ u ám.

Vừa nói, bà ta vừa ngồi xuống trước bốn chiếc bình xương đen mà mình mang đến, ánh mắt nhìn vô cùng độc ác: “Lũ quỷ trong ổ đã bị các người phá tan, nhưng bốn Đàn ác quỷ này cũng được nuôi dưỡng cẩn thận. Ta muốn xem các người có thể chống đỡ được hay không.”

Vừa nói, bà ta vừa cởi một chiếc giày trên chân, liên tục vỗ vào bốn chiếc bình.

Vừa vỗ, bà ta vừa lẩm bẩm niệm chú gì đó, nghe giọng điệu như có tiếng nước nổ. Vỗ mãi, bốn chiếc bình bắt đầu rung lắc dữ dội, như thể có thứ gì đó sắp chui ra từ bên trong.

Nhìn dáng vẻ của bà ta, những người bên cạnh cũng hiểu được Thôi mẹ nuôi quyết tâm đến mức nào đối với những người kia.

Thôi mẹ nuôi nổi tiếng hung ác trên vùng đất Bình Nam này, tất cả là nhờ vào hai bảo bối, một là ổ đường quỷ, một khi mời ra, ngay cả người đã nhập phủ cũng chưa chắc đối phó được.

Nhưng hôm qua bà ta bị người ta mượn sức mạnh của Ngũ Sát Thân, phá vỡ pháp thuật đó, coi như đã mất đi một nửa bản lĩnh.

Nhưng bây giờ, bà ta lại mời ra bốn Đàn ác quỷ này, bên trong, đều là những con quỷ dữ do bà ta cẩn thận tìm kiếm và luyện chế.

Tràn đầy oán khí, hại người vô hình.

Bà Hí môn có pháp môn nuôi Đàn cô cô, mà bốn bình trong tay của Thôi mẹ nuôi, có thể nói là cùng mạch với Đàn cô cô, nhưng lại càng độc ác hơn.

Bây giờ bà ta thi pháp, cũng có cách thức riêng, cần phải dùng để giày đập bảy bảy bốn mươi chín cái, để oán khí của thứ trong bình đạt đến đỉnh điểm, nếu không, đừng nói là hại người, trước tiên sẽ tự hại chính mình.

Theo Thôi mẹ nuôi thi pháp, hai người khiêng kiệu đưa bà ta đến cũng phản ứng rất nhanh, thậm chí bà ta đã đập lần lượt bảy tám cái, liền vội vàng lấy ra bốn bó hương, đốt trước bốn cái bình.

Bà lão họ Thôi đập bình càng mạnh hơn, cái bình rung chuyển cũng càng dữ dội, mấy bó hương kia, như thể hút

thuốc lá khô, phụt một cái đã cháy đến tận cùng.

Hơn nữa, mùi hương tỏa ra, lại hoàn toàn bị hút vào bên trong bình.

“Bốn vị lão gia tỉnh dậy, đến giờ ăn cơm...”

Thôi mẹ nuôi đến lúc này, động tác đập đế giày mới đột nhiên dừng lại, lật người quỳ xuống dập đầu trước bốn cái bình.

Xung quanh bỗng nhiên âm phong thổi mạnh, bốn cái bình đồng thời bắt đầu bốc khói.

Giống như mùi hương vừa bị hút vào, bây giờ lại đột nhiên bị phun ra cùng một lúc.

Chỉ là mùi hương đã trở nên vô cùng kỳ quái, mang theo khí lạnh, bên trong ẩn hiện những con quỷ dữ mặt xanh nanh vàng, từng lớp từng lớp bay về phía sườn núi bên ngoài rừng.

Chương 503. Đóng đinh

Chương 503: Đóng đinh

“Bình!” “Bình!” “Bình!”

Trong rừng, khi tên công tượng lấy đinh đóng vào đầu con rôi, Hồ Ma cách xa như vậy, lại có thể nghe thấy tiếng đóng đinh đó.

Không chỉ nghe thấy, mà còn như vang vọng bên tai, hay nói cách khác, hắn ta đang nhắm vào đầu của chính mình, từng búa từng búa một, đóng cây đinh đó vào sâu trong đầu mình.

Không sờ thấy, cũng không nhìn thấy, nhưng cảm giác đinh đóng vào đầu lại vô cùng chân thực, đau đớn tột cùng, đau đến mức đầu óc cũng không thể suy nghĩ được.

“Cẩn thận, nhìn đèn!”

Cũng vào lúc này, đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của Trương A Cô.

Hồ Ma cúi đầu nhìn, liền thấy ngọn đèn dầu trước mặt mình đã sắp tắt, theo tiếng đóng đinh vang lên, ngọn đèn dầu cũng bị ảnh hưởng.

Bị đóng một cái, ngọn đèn dầu lại yếu đi một phần, bây giờ chỉ còn lại một chút ánh sáng nhỏ nhoi, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt, điều này khiến hắn giật mình, đây là loại tà thuật kỳ quái gì, vừa ra tay đã muốn lấy mạng người?

Đồng thời hắn cũng không khỏi nghĩ đến Hương nha đầu, lúc trước Hương nha đầu nói trong đầu bị đóng một cây đinh, có phải chính là cái này hay không?

Trương A Cô không phải người dựng đàn tế, nhưng lại căng thẳng hơn Hồ Ma đang đứng trong đàn tế, thêm vào đó, đàn tế của Hồ Ma dựng lên, toàn bộ đều sử dụng đồ vật của nàng, nàng lại lo lắng Hồ Ma là người mới, sợ hãi không ứng phó được, luôn sẵn sàng tiếp quản, cho nên cũng coi như nửa người trên đàn tế.

Bây giờ nhìn thấy, liền mơ hồ đoán ra: “Người ta đều nói Hại Thủ khắc chế Tẩu Quỷ nhân, nhưng chúng ta dựng là đàn tế chính đạo, lại đã chuẩn bị sẵn sàng thỉnh linh, cũng không sợ hãi ta!”

Kỳ thật Hồ Ma là Thủ Tuế, nhưng bây giờ tại lên đàn, nàng nói thuận miệng, liền cũng nói Tẩu Quỷ Nhân” chúng ta” .

“Đúng.”

Hồ Ma đáp lời, nhin đau, ổn định tâm thần, nhìn vào bát nước trước mặt, thấy mặt nước gợn sóng, mơ hồ nhìn thấy một người tay cầm búa, đang vung lên, dùng sức đóng đinh vào đầu một con rối gỗ.

“Họ hẳn là không biết tên tuổi, ngày giờ sinh của ta, thậm chí còn chưa nhìn rõ mặt ta.”

“Tại sao đóng đinh vào tượng gỗ mà đầu ta lại đau?”

“...”

Đây là lần đầu tiên hẳn nghe nói đến cách “Hại Thủ khắc Tẩu Quỷ”.

Mơ hồ nhận ra, có vẻ như lúc đầu đối phương đã dùng một loại pháp thuật nào đó để biến nơi lập đàn của mình thành ác địa, cũng thuộc về loại pháp trong môn đạo này.

Tâm trí Hồ Ma nhanh chóng suy nghĩ, nhưng chỉ cần biết đối phương sử dụng pháp gì thì ta có thể phản công.

Hắn cảm thấy đầu lại truyền đến cảm giác đau nhức, chiếc đinh từ giữa trán đóng vào như muốn cắm thẳng vào sâu trong não, ngọn đèn dầu trước mặt cũng yếu ớt đến cực điểm, chực chờ tắt lịm.

Lúc này, rất khó để tưởng tượng nếu chiếc đinh này hoàn toàn đóng vào đầu, hậu quả sẽ ra sao.

Vừa định vội vàng hỏi Trương A Cô xem trong trường hợp này phải xử lý thế nào, thì bỗng nhiên, hắn lại thấy trong khu rừng phía trước, bỗng nhiên cảm thấy rừng mình, hắn cảm nhận được một luồng khí âm lạnh tuôn ra, lò mờ như nhìn thấy hắc vụ cuộn cuộn, bay thẳng về phía sườn đồi này.

Lẽ nào bên kia cũng có cao thủ ra tay?

Thông thường, khi đấu pháp, cả hai bên đều phải cẩn trọng từng bước, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể thua cả ván.

Chỉ cần đàn tề bị phá vỡ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng.

Nhưng bây giờ, đối phương không biết đã có bao nhiêu kẻ gian tà đến, không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay, chiêu thức nối tiếp chiêu thức, khiến người ta không kịp trở tay.

Trương A Cô nhìn thấy Hồ Ma trúng tà thuật, cũng đang vội vàng suy nghĩ cách đối phó, nhưng không ngờ, Hồ Ma thấy đối phương ra tay hung ác, bèn nghiêng răng, hạ quyết tâm.

Trong lư hương của hắn, vốn chỉ cắm một cây hương, nhưng lúc này, hắn lại trực tiếp cắm thêm hai cây hương nữa.

Sự thay đổi đột ngột này khiến ngọn đèn dầu sắp tắt bỗng nhiên sáng lên.

Ngay cả Trương A Cô đang hỗ trợ bảo vệ đàn tề bên cạnh cũng giật mình, còn tưởng rằng mình bị ảo giác, sao ngọn đèn

dầu của chường quỹ tiêu ca này lại có thể bỗng nhiên sáng lên một đoạn như vậy?

Cũng ngay khoảnh khắc đó, Hồ Ma âm thầm hành công, đẩy khí về phía ấn đường, cảm thấy cây đinh sắp đóng vào trong đầu mình, trong nháy mắt bị đẩy ra ngoài.

“Phụt!”

Lúc này, trong rừng, tên công tượng vừa mới có được bảo bối này, đang vô cùng đắc ý.

Phái Hại Thủ của bọn họ có tuyệt kỹ riêng, nhưng để đối phó với người khác, lại không dễ dàng như vậy, khi thi triển pháp thuật, hoặc là phản phệ mạnh, hoặc là chuẩn bị rất phiền phức.

Nhưng bây giờ, với Thất gia hình quan này thì khác.

Đây vốn là bảo bối của Thôi mẹ nuôi, hắn ta thực ra đã thèm muốn nó rất nhiều lần, chỉ là không có cách nào mở lời.

Giờ đây, Thôi mẹ nuôi thật sự đã đưa bảo bối này cho hắn ta, không chỉ có thể khắc chế Tẩu Quỷ Nhân kia, mà sau này khi đi lại trên vùng đất Bình Nam này, e rằng thân phận địa vị của hắn ta cũng sẽ không ai dám coi thường nữa.

Càng nghĩ càng đắc ý.

Đang định đóng cây đinh hoàn toàn vào đầu con rối gỗ, bỗng nhiên hắn ta cảm thấy cây đinh của mình như đóng vào một tảng đá, không, còn cứng hơn cả đá, hơn nữa còn có lực đạo phản ngược lại.

Búa vừa đóng xuống, lực đạo bên trong lại tăng gấp đôi phản ngược lại, “phụt” một tiếng, cây đinh bay ngược ra khỏi đầu con rối gỗ, như ám khí.

Hắn ta kêu lên một tiếng thảm thiết, che mắt lại, khi bỏ tay ra, kinh hoàng nhìn thấy cây đinh đã cắm vào mắt trái, cắm

sâu vào một nửa.

Máu me be bết, vô cùng đáng sợ.

Giọng nói vừa kinh hãi vừa sợ hãi, còn mang theo oán khí:
“Đạo hạnh của tên kia sao lại đột nhiên tăng cao như vậy?”

“Thôi Can Nương, người đừng có hại ta chứ?”

“...”

Chương 504. Áp lực vô hình

Chương 504: Áp lực vô hình

Bên kia, hán tử đang thối sáo trúc, càng thối càng cảm thấy không ổn, sáo như bị hỏng, không thổi ra tiếng được, hẳn ta còn cảm thấy trên người trơn trượt, như thể bị vô số thứ gì đó quấn lấy, nét mặt không khỏi kinh hãi:

“Lũ con của ta, sao ta đều không cảm nhận được nữa?”

“...”

Bất ngờ xảy ra hai biến cố, ngay cả Thôi mẹ nuôi đang thi pháp bằng cách đập vào bình cũng phải chững lại.

Bà ta vốn định mượn pháp thuật của Hại Thủ môn để khiến đối phương rối loạn, sau đó mời ra bốn Đàn ác quỷ, tiêu diệt đối phương trong một lần, không ngờ pháp thuật của mình còn chưa thành công, người bên này đã chịu thiệt trước.

Dù sao bà ta cũng đến vội vàng, căn bản không có thời gian tìm hiểu lai lịch của đám người này, thực ra cũng là do trong lòng lo lắng.

Nhưng bây giờ đã cười lên lưng hổ khó mà xuống được, dù trong lòng lo lắng, cũng chỉ có thể ra tay trước, bà ta đột nhiên quay đầu, nghiêng răng nhìn về phía Thọ gia mặt sẹo, quát: “Đối thủ vốn đã khó nhằn, các người còn muốn giấu giếm sao? Chịu thiệt rồi đúng không?”

“Lão ca, ta mời người đến đây, không phải để xem náo nhiệt!”

“...”

“Haiz, ta là người hành nghề y, bình thường không làm chuyện hại người...”

Bà ta tóc tai bù xù, giống như quỳ dữ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lão già mặt sẹo kia.

Nhưng lão già đó lại thông dong, chậm rãi nói, Thôi mẹ nuôi nhìn lão ta bằng ánh mắt như muốn giết người, lão ta mới nói: “Nhưng ai bảo ta thân thiết với người chứ?”

“Ta giúp người lần này, sau này nhất định phải độ hóa thêm mấy nữ tử đáng thương, mới có thể bù đắp phần âm đức này...”

“...”

Thôi mẹ nuôi cười lạnh: “Được được, sau này người cứ ra ngoài đường đi dạo, thấy nữ tử nào đáng thương, ta sẽ mời nàng ta đến, để người từ từ độ hóa.”

“Thôi Can Nương người thật là khách sáo...”

Lão già mặt sẹo đắc ý cười cười, đã đi đến bên cạnh chiếc xe, đưa tay sờ đầu con la, nói với người đuổi rắn: “Vương lão đệ, ta mang theo đồ nghề không đủ, mượn con la xanh này của người dùng tạm nhé!”

“Dù sao lũ bảo bối của người cũng không về được nữa, lát nữa chiếc xe trống này, để lũ trẻ giúp người kéo về là được... Sau này người tìm Thôi mẹ nuôi đòi bồi thường, là được rồi.”

Vừa nói, vừa lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, dán lên đầu con la.

Nhìn kỹ, trên đó đầy chữ viết, có chút cũ kỹ, trông như đơn thuốc.

Tiếp đó, lão ta nhanh chóng bóp nắn trên người con la, sau đó lấy ra một cái bình sứ kỳ quái, một tay che miệng mũi, một

tay đưa đến trước mũi con la lắc lắc, rồi nhanh chóng niệm một đoạn chú ngữ, đột nhiên vươn tay chỉ về phía sườn núi.

“Đi!”

“...”

Con la đột nhiên đỏ mắt, miệng sùi bọt mép.

Nó thở hỗn hên, hơi thở của nó lại có mùi tanh hôi khiến người ta chóng mặt.

Nó giãy giụa, đứt dây cương, như phát điên lao về phía sườn núi bên kia.

...

...

“Lại một người ra tay...”

Hồ Ma ngẩng phắt đầu lên, đã mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, trên bầu trời phía trên khu rừng, đã tụ tập từng đám sương mù đen kịt, mơ hồ nghe thấy bên trong tiếng quỷ khóc sói gào, sát khí rất nặng, không biết lúc nào sẽ ập đến.

Bây giờ, sát khí vẫn đang tích tụ, từ từ áp xuống, không ai biết, một khi ập đến, sẽ có hậu quả gì.

Lúc này khoảng cách còn xa, hắn vẫn chưa nhìn rõ đó là thứ gì, nhưng hắn đã dựng đàn tế, nên lấy đàn tế làm trung tâm, cảm ứng rất nhạy bén với trật tự âm dương xung quanh.

Áp lực vô hình và đáng sợ đó đã khiến trái tim hắn treo lơ lửng.

Tiếp theo, hắn lại nghe thấy tiếng va chạm, dường như có một con vật lớn nào đó đang phát cuồng lao tới.

Tạm thời không biết đó là thứ gì, nhưng chắc chắn không phải là vật tầm thường.

Xem ra, đôi phương đã đợi lâu như vậy, đợi đến khi bọn họ tâm phiền ý loạn, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đều sử dụng bản lĩnh thật sự rồi!

“A Cô...”

Hắn lập tức quay đầu lại, nhìn Trương A Cô đang hỗ trợ bảo vệ đàn tể bên cạnh.

Trương A Cô gật đầu: “Đã đến lúc rồi.”

Hồ Ma hít sâu một hơi, lập tức dùng kiếm gỗ đỏ chỉ vào ngọn đèn dầu trước mặt mình.

Ngọn lửa bùng lên, nhảy lên trên đầu kiếm.

Sau đó, Hồ Ma di chuyển đầu kiếm sang ngang, chỉ vào nửa cây hương đỏ, hương đỏ lập tức được thắp sáng, làn khói lượn lờ bay lên.

“Thiên linh linh, địa linh linh, xin mời Hồng Đăng giáng pháp thân.”

“Hồng Đăng giáng lâm trừ tà ma, ta dâng tiền gạo bái Hồng Đăng!”

“...”

Theo lời chú ngữ mà Trương A Cô dạy được hắn nhanh chóng niệm ra, điểm đỏ trên cây hương đỏ này càng lúc càng sáng.

“Hư...”

Chiếc đèn lồng màu trắng được Hồ Ma treo bên cạnh, vào lúc này, đột nhiên tự động sáng lên, tiếp đó, chiếc đèn lồng vốn màu trắng này, lại dần dần tỏa ra ánh sáng đỏ, mơ hồ, càng lúc càng đỏ, giống như màu máu.

Một giọng nói mơ màng vang lên: “Hả?”

Chương 505. Sao lại dùng

Chương 505: Sao lại dùng

“Đây là đâu? Ta là ai? Ta đang làm gì?”

Hồng Đăng Nương Nương vốn đang ở trần Chu Môn bên ngoài Minh Châu phủ, tận mắt chứng kiến ngôi miếu của mình ngày càng hoàn thiện, trong lòng vừa mong đợi vừa lo lắng.

Như thường lệ, mỗi ngày nàng đều dập đầu bốn phương, cầu nguyện vị cao nhân ẩn náu ở Minh Châu phủ đừng làm khó dễ một nữ tử yếu đuối như mình, nhưng không ngờ tối hôm đó, đang dập đầu, đột nhiên tâm linh cảm ứng, một phần bản thân lại bị kéo đến đây.

Nàng ta giật mình, còn tưởng rằng vị cao nhân kia đã bắt mình đến.

Nhưng khi giáng xuống đàn tế ở vùng núi hoang vu này, nhìn thấy tiểu chương quỹ trẻ tuổi đang ngồi trên đàn, nàng ta mới chợt phản ứng lại:

“Sao lại là hắn?”

Nàng ta còn đang mơ màng cũng dần dần hiểu ra: “Ta đây là, bị mời đến?”

Chờ đến khi nhìn thấy nửa cây hương đỏ, nàng ta mới hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Lẽ ra, chỉ có đệ tử Hồng Hương và người thấp hương mới có thể mượn pháp lực của mình, nhưng bọn họ cũng phải niệm danh hiệu, dâng hiến tính mạng, lòng đầy kính trọng, hơn nữa còn phải là mình vui lòng, mới cho bọn họ mượn.

Việc triệu hồi mà không báo trước như thế này, đặc biệt là trực tiếp triệu hồi cả pháp lực và linh tính của mình đến đây, chỉ có hai trường hợp:

Một là, có người dựa vào pháp lực cao cường, trực tiếp bắt mình đến.

Hai là, đây là một loại phần thưởng đặc biệt mà mình ban cho đệ tử môn hạ.

Quản lý một bang phái huyết thực lớn như vậy, rất mệt mỏi.

Đệ tử môn hạ lập công lớn, không thể bạc đãi bọn họ, nhưng chẳng lẽ phần thưởng gì cũng là huyết thực sao?

Không đủ!

Huyết thực có hạn, mình cần, người ở trên cũng cần, tả hữu hộ pháp cần, người thấp hương cũng đều muốn.

Người nào cũng cho nhiều, mình còn lại gì?

Hơn nữa, cho dù công lao gì cũng thưởng huyết thực, cũng không thể hiện được giá trị của những công lao đặc biệt, vì vậy, Hồng Đăng Nương Nương lúc trước từng đau đầu vì chuyện này, theo đề nghị của Hữu hộ pháp mà nàng ta tin tưởng nhất, đã quyết định ban cho những đệ tử môn hạ này một loại phần thưởng đặc biệt:

“Huyết thực tính là gì? Thăng chức tính là gì? Huyết thực cho nhiều, giá trị sẽ giảm, thăng chức lên cao, cũng sẽ bị ghen ghét.”

“Cho nên, ta cho bọn họ một cơ hội sống.”

“Bất kỳ ai lập được công lao to lớn, ta sẽ ban cho họ một nửa hương cứu mạng, hứa hẹn rằng chỉ cần họ liều mạng, ta sẽ dùng ba phần sức lực để cứu mạng của họ.”

“Dù sao thứ này cũng chẳng tốn kém gì, mà bọn họ nhận được cũng không dỡ dùng, nường nường chỉ cần lấy danh tiếng, không cần thực sự cứu mạng họ...”

“...”

Lúc ấy Hồng Đăng Nường Nường không ngờ lại có cách này.

Thử áp dụng một lần, thế mà ngoài ý muốn lại có hiệu quả rất tốt, tất cả đệ tử được thưởng đều vô cùng phấn khích.

Hữu hộ pháp quả thật thông minh a...

Trước đây, tiểu chương quỹ đã từng lập công trong trận chiến, công lao của hắn không lớn, nhưng cũng góp phần quan trọng vào những thời điểm then chốt.

Ban cho hắn quá nhiều huyết thực, Hồng Đăng Nường Nường cảm thấy thiệt thòi, nhưng không cho, lại sợ những người nhận huyết thực khác dị nghị, vì vậy nường nường đã nghe theo đề nghị của Hữu hộ pháp, ban cho hắn một nửa hương cứu mạng, cho qua chuyện này.

... Nhưng ngươi thật sự dùng sao?

Hữu hộ pháp không phải nói loại vật này ai cũng sẽ giữ lại, cất đi, không dùng sao?

Trong khoảnh khắc này, Hồng Đăng Nường Nường thực sự tâm trạng phức tạp, nhất thời không biết nói gì cho phải, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, nàng ta lại chợt nhận ra một điểm: “Không đúng, tên tiểu tử này không chỉ mời mình đến đây, mà hắn còn dựng đàn tế...”

Có hiểu quy tắc giang hồ hay không!

Ngươi mời ta đến cứu mạng là một chuyện, ngươi dựng đàn tế, chính là muốn bình đẳng với ta...

Thậm chí, người ở trên đàn tề, ta ở dưới đàn tề, sao nào, tên tiểu chưởng quỹ mày rậm mắt to này, là muốn tạo phản sao?

Nhận ra điều này, trong lòng Hồng Đăng Nương Nương thực sự bất mãn, thậm chí muốn nổi giận, nhưng bất ngờ nhìn thấy tiểu chưởng quỹ kia ngẩng đầu lên, hắn là cũng đã nhận ra mình đến, lập tức vui mừng hơn hở.

Hắn nói với nữ tử mặt đen nhưng xinh đẹp bên cạnh: “Được rồi, Nương Nương đã đến.”

“A Cô yên tâm, Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta, toàn bộ Minh Châu thành, ai mà không biết Nương Nương của chúng ta là vị thần chính trực thiện lương nhất, xây miếu thấp hương, cứu khổ cứu nạn.”

“Ta đã nói rồi, mời ngài ấy đến, dù có bao nhiêu yêu nhân tìm đến chúng ta, trong lòng chúng ta cũng yên tâm.”

“...”

Lời này khiến Trương A Cô cũng sửng sốt: “Bình thường, hình như người cũng không nói Nương Nương nhà người tốt như vậy...”

Hồng Đăng Nương Nương đang định nổi giận nghe thấy lời này, cũng rõ ràng ngậy người: “Đây là trên đàn tề, người đừng nói bậy bạ...”

Đàn tề có thể thông thiên địa, lời này không biết sẽ bị ai nghe thấy!

... Mặc dù, nói cũng khá dễ nghe!

...

Chương 506. Nương Nương không dễ chọc

Chương 506: Nương Nương không dễ chọc

Cũng vào lúc này, Hồ Ma vừa khen ngợi, vừa nhìn chăm chăm vào chiếc đèn lồng đỏ, dường như nàng ta không nổi giận lớn, cũng không có ý định lấy mạng mình.

Hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem như đã dễ dàng được rồi.

Biết tình hình nguy cấp, cũng không kịp nói nhiều, hắn vội vàng niệm chú, miệng hô lớn:

“Hong Đăng tàng mệnh quý kiều nga, Pháp Nương pháp giá quá minh kiều.”

“Xin mời Nương Nương giáng pháp lực, xách đèn lồng đỏ soi sáng bốn phương!”

“... Chương quỹ Hồ Ma ở chi nhánh Thanh Thạch trấn của Hồng Đăng hội, cung kính mời Nương Nương giáng lâm!”

“...”

Đây là những lời thường nói khi mời Hồng Đăng Nương Nương giáng lâm trong hội, nhưng cách mời này, chỉ có thể dùng những chiếc đèn lồng đỏ được chế tạo đặc biệt ở Trang Tử mới được, nhưng bây giờ Hồ Ma cũng không quan tâm đến điều đó nữa.

Trước tiên dùng những lời này để thể hiện sự tôn kính của mình đối với Nương Nương, tiếp theo là giọng cao thanh kiêu ngạo trong tay, hô lên: “Xin Nương Nương phù hộ tính mạng

cho đệ tử, đệ tử ngày đêm niệm danh hiệu, cảm niệm đại ân của Nương Nương!”

Miệng nói vô cùng khách sáo, nhưng thanh kiếm gỗ đỏ trong tay đột nhiên chỉ một cái, chiếc đèn lồng đỏ bên cạnh lập tức bay lên.

Nương Nương đi theo chiếc đèn lồng đỏ, thân bất do kỷ, bay thẳng về phía đám quỷ dữ đang từ trong rừng đi ra.

Cũng vào lúc này, trong rừng, theo Thôi mẹ nuôi dùng đế giày đập bốn cái bình, làn khói kỳ lạ cuồn cuộn bay ra từ trong rừng, con la xanh không biết bị thi triển tà thuật gì cũng đang phát điên, thở hổn hển lao về phía đàn tể.

Đúng lúc này, Nương Nương bay đến giữa không trung, ánh sáng đỏ của đèn lồng chiếu sáng bốn phía thành một màu đỏ như máu.

“Hừ...”

Làn khói bay ra từ trong rừng, ập đến bên cạnh chiếc đèn lồng đỏ, khiến chiếc đèn lồng giữa không trung chao đảo.

“Tên tiểu tử này...”

Nương Nương còn chưa kịp phản ứng, đã bị mấy con quỷ dữ xông vào, trước hết là giết mình:

“Người chạy ra ngoài gây sự với người ta sao?”

“Sao lại có nhiều kẻ lợi hại như vậy?”

“...”

Nhưng chưa kịp để nàng ta thực sự phản ứng, bốn con quỷ dữ chui ra từ trong rừng đã vây quanh Hồng Đăng Nương Nương cắn xé.

Những con quỷ dữ này bị đế giày đập qua, oán khí rất nặng, lại không có chút phúc đức nào, là những con quỷ dữ

thực sự.

Cùng lúc đó, do đang chuẩn bị xây miếu, cũng đã nhận được một chút hương hỏa, dưỡng ra một chút khí tức hương hỏa, Hồng Đăng Nương Nương cũng bị mùi hôi thối của bệnh dịch trên người con la xanh phát điên ở dưới chân hun cho choáng váng đầu óc.

Cơn tức giận trong lòng, vào lúc này bỗng nhiên bùng phát.

“Thật sự coi ta dễ bắt nạt sao?”

Chiếc đèn lồng đỏ đang bay trên không trung, đột nhiên ánh sáng đỏ rực rỡ, tà dị vô cùng, quần lấy bốn con quỷ dữ đánh nhau.

Bốn con quỷ dữ trong bình, cũng là do Thôi mẹ nuôi vất vả nuôi dưỡng, cực kỳ lợi hại, Hồng Đăng Nương Nương chỉ giáng xuống một phần chân linh trên đàn tế, nhưng vẫn áp chế được bốn con quỷ dữ đó.

“Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta, thật uy phong...”

Hồ Ma đang ở trên đàn tế, có thể nhìn thấy không chỉ là ánh sáng của đèn lồng đỏ.

Hắn mơ hồ nhìn thấy Hồng Đăng Nương Nương đang xắn tay áo, tóc tai bù xù đánh nhau với bốn con quỷ dữ.

Trong lòng hắn trước là giật mình, sau đó là đầy cảm khái: “Bao giờ Tiểu Hồng Đường mới có thể học được bản lĩnh này...”

“... Tiểu Hồng Đường còn phải học hỏi nhiều, đánh một con mèo quỷ mà cũng vất vả như vậy.”

“...”

Nhưng niềm vui trong lòng còn chưa kéo dài được bao lâu, hắn đã ngửi thấy một mùi hôi thối, vội vàng ngẩng đầu nhìn về

phía trước, liền thấy con la xanh đầy mùi hôi thối cách đó vài trượng, đã lao thẳng về phía đàn tế, không lâu nữa sẽ xông đến trước đàn.

Con vật phát cuồng này trông cũng khá đáng sợ, huống chi con vật này còn có vấn đề?

“Chương quỹ tiểu ca, đừng để con vật đó chạy đến...”

Trương A Cô bên cạnh nhìn thấy, đã giật mình, vội vàng nói: “Đối phương đang sử dụng tà thuật gieo bệnh, thứ hạ đẳng nhất, con vật đó đến, không chỉ có thể phá hủy đàn tế của chúng ta, mà còn khiến chúng ta nhiễm bệnh.”

“Tà môn ngoại đạo...”

Hồ Ma trong lòng cẩn thận, nghe theo lời Trương A Cô, miệng niệm chú, tiện tay nhổ một cọng rom bên cạnh, ném về phía trước.

“Bịch...”

Lúc này, pháp lực trên đàn tế đang thịnh, Hồ Ma chỉ tiện tay ném ra, cọng rom rơi xuống bên cạnh đàn tế, nhưng con vật đang lao tới, đột nhiên vấp ngã, như thể bị dây trói chân, trực tiếp ngã lăn ra đất.

Nhưng con vật đó đã phát điên, chỉ quỳ một chân trên đất, liền vùng vẫy bò dậy, hướng về phía đàn tế, trợn trừng mắt trắng dã, càng chạy càng nhanh, càng lao càng gấp.

Hồ Ma cũng kìm nén sự thôi thúc muốn xông lên chém giết của Thủ Tuế Nhân, mà nghe theo lời dặn của Trương A Cô, nhặt một viên đá dưới đất, miệng niệm chú, bước qua pháp đàn và trực tiếp ném xuống đất.

“Bùm!”

Lần này còn mạnh hơn cả ném rom rạ vừa rồi. Con lừa xanh vốn đã sắp lao đến, nhưng lại như va vào một bức tường

vô hình, ngã sõng soài xuống đất.

Nó chạy quá nhanh, cú ngã này khiến nó gãy cả cổ.

“Thật lợi hại...”

Mặc dù chính tay mình làm, nhưng Hồ Ma cũng cảm thấy kinh ngạc, không khỏi thán phục.

Trương A Cô đang giúp thủ đàn ở bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cũng không khỏi tròn tròn mắt: “Cái này...”

“Đây mới là lần đầu tiên hắn lập đàn mà, sao lại giỏi như vậy?”

...

“Pháp đàn của đối phương khó phá quá...”

Cùng lúc đó, trong rừng, Thôi mẹ nuôi và những người khác cũng gấp gáp đến đỏ mắt.

Con vật bị ngăn chặn chỉ là chuyện nhỏ, mục đích chính là muốn làm ô uế đàn tế của đối phương, khiến hắn ta thi pháp khó khăn hơn một chút, nhưng chiếc đèn lồng đỏ mà đối phương mời đến, lại thực sự lợi hại.

Áp lực từ đàn tế đè ép, bốn Đàn ác quỷ này, chỉ chống đỡ được một lúc, liền nghe thấy một tiếng nổ, cái bình vỡ tan, xương cốt bên trong, lại vù vù, như thể muốn bò ra khỏi bình, nhưng mới bò được một nửa, đã dần dần tan chảy thành nước đen.

Ba cái bình còn lại, cũng rõ ràng đang rung chuyển dữ dội, bị áp lực vô tận đè nén, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

Rốt cuộc đã gặp phải người nào, đàn tế chính đạo, quỷ dữ hung ác, khó đối phó như vậy...

Chương 507. Kéo xuống nước

Chương 507: Kéo xuống nước

Không chỉ Thôi mẹ nuôi, mà cả những người đến giúp đỡ cũng đều nhận ra đối phương rất lợi hại.

Ngoại trừ lão đầu mặt sẹo vẫn giữ nụ cười lạnh lùng, đứng tại chỗ, cả tên công tượng bị đình đâm mù một mắt, lẫn người xua đuổi rắn, đều đã nảy sinh ý định rút lui, vô cùng kiêng dè chiếc đèn lồng đỏ đang bay lơ lửng giữa không trung bên ngoài rừng...

Bọn họ không biết rằng thời gian chiếc đèn lồng đỏ xuất hiện có hạn, chỉ biết rằng có một tà ma lợi hại như vậy đến, quá khó đối phó.

Loại công việc liều mạng này, thực sự không phải là thứ có thể tùy tiện nhận.

“Còn đợi gì nữa?”

Thôi mẹ nuôi nhận ra động tĩnh của bọn họ, đột nhiên quay đầu lại, gầm lên với bọn họ: “Đến lúc này rồi, còn muốn chạy?”

“Muộn rồi!”

Nói xong, bà ta cũng không quan tâm đến ba cái bình đang rung chuyển dữ dội trước mặt, vẻ mặt dữ tợn như quỷ, quát vào mặt mấy người: “Mấy lão ca, đừng hèn nhát nữa, các người có biết tại sao ta nhất định phải trừ khử mấy tên này

không, các người có biết người trong quan tài của bọn chúng là ai không?”

“Đó là đại tiểu thư nhà họ Lý canh giữ Quỷ Động, nếu thật sự để nàng ta trở về, Quỷ Động Tử Lý gia có thể tha cho chúng ta sao?”

“Không quá nửa tháng, tất cả chúng ta, sẽ bị bắt đi lấp Quỷ Động!”

“...”

“Cái gì?”

Mấy người này vốn đang hoảng sợ, bây giờ càng thêm kinh hãi, suýt nữa ngất xỉu.

Hoàn toàn không quan tâm đến thể diện, bọn họ mắng nhiếc Thôi mẹ nuôi: “Người điên rồi sao? Tại sao lại đi chọc vào gia tộc như vậy? Tại sao lại kéo chúng ta xuống nước?”

“...”

“Kéo các người xuống nước?”

Thôi mẹ nuôi nghiêng răng, trông giống quỷ hơn là người, âm trầm nói: “Cái gì gọi là kéo các người xuống nước? Từ ngày các người bước chân vào giang hồ này, đã xuống nước rồi.”

“Lão nương từ sáng sớm đã chuẩn bị đầy đủ bằng chứng cho tội lỗi của các người. Nếu ta xảy ra chuyện gì, đừng hòng ai trong các người được yên ổn.”

“Nhiều năm qua, các người đã vơ vét bao nhiêu lợi ích từ tay ta, giờ đây còn muốn chối bỏ trách nhiệm?”

“...”

Nghe vậy, những người khác đều kinh hãi, sát ý nổi lên. Tuy nhiên, nhìn thấy Thôi mẹ nuôi không hề nhún nhường,

đồng dục vạch trần sự thật, họ lại đột nhiên chột dạ. Dù sao, họ đều có bằng chứng về những việc làm khuất tất của mình nằm trong tay bà ta.

Một khi sự việc bị phanh phui, quan phủ sẽ không quản lý, nhưng có rất nhiều người có thể quản lý, khiến cho cuộc sống của bọn họ sống không bằng chết.

Giữa lúc kinh ngạc và tức giận, lão đầu mặt sẹo vẫn nhỏ giọng nói: “Người bình thường cũng không phải là người không hiểu chuyện, tại sao lại đi chọc vào gia tộc tà ác như vậy?”

“Ta cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Thôi mẹ nuôi lập tức nhân cơ hội giải thích, nhỏ giọng nói: “Ta làm ăn trên vùng đất Bình Nam này, cũng đã đắc tội với không ít người lợi hại!”

“Ta vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, bình thường người khác muốn tìm chỗ ở của ta cũng không tìm được, nhưng ta cũng không biết tại sao, hôm đó vừa mới đến một chỗ ở mới, không ai biết, nhưng ngủ đến nửa đêm, lại bất ngờ có một người ngồi kiệu đen tìm đến ta.”

“Ta đã sử dụng bao nhiêu pháp thuật với hắn ta, nhưng lại chẳng có tác dụng gì, đối phương cũng không nói gì khác, chỉ bảo ta đi bắt cóc một người.”

“Ta chưa từng thấy loại pháp thuật tà dị như vậy, lại thấy đối phương biết rõ gốc gác của ta, nên cũng chỉ có thể làm theo, may mà đối phương cũng không yêu cầu thêm bất cứ điều gì, chỉ bảo ta bắt cóc người đó, rồi đưa đi.”

“Lúc bắt cóc rất dễ dàng đã thành công, bán đi cũng không có gì bất ngờ, chiếc kiệu đen đó cũng không quay lại tìm ta, nhưng sau đó một ngày, trên gôi của ta, đột nhiên có thêm một gói huyết thực hoàn, chắc hẳn là phần thưởng.”

“...”

Vương Lại Tử vội vàng la lên: “Chuyện này nghe thật kỳ quặc, người không tìm tòi rõ ràng sao?”

“Tìm tòi cái gì?”

Thôi mẹ nuôi giọng trầm xuống nói: “Loại người này tùy tiện muốn lấy mạng ta, ta chỉ có thể làm theo. Làm thêm chuyện dư thừa chỉ khiến ta chết nhanh hơn.”

“Các người đều là lão giang hồ, chẳng lẽ còn có những biện pháp khác?”

“...”

Bị bà ta nói, nhất thời đám người á khẩu không trả lời được.

Thử nghĩ nếu đổi lại là mình, đối mặt với kẻ bí ẩn và kỳ quái như vậy, quả thực cũng chẳng còn cách nào. Họ chỉ có thể hỏi: “Sau đó thì sao? Làm sao người biết đó là người của Quỷ Động Tử Lý gia?”

“Mấy tháng nay ta nơm nớp lo sợ, không dám manh động. Sau khi tìm hiểu, ta biết được nha hoàn kia đã sớm bị bán xuống phương nam, không biết qua tay bao nhiêu người. Lúc này ta mới an tâm.”

Thôi mẹ nuôi cắn chặt răng, như đang kể một chuyện ly kỳ: “Nhưng mấy tháng sau, đột nhiên cái kiệu đen đó lại xuất hiện vào nửa đêm, chỉ lạnh lùng ném cho ta một câu, nói tiểu thư kia được người cứu và sắp được đưa về nhà.”

“Còn nói thêm một câu...”

“...”

Bà ta nói đến đây, thì dừng lại một chút, sau đó mới thấp giọng nói:

“Nói, ta bắt có người kia, là tiểu thư của Quý Động Tử Lý gia.”

Giọng nói của bà ta khi nhắc đến thân phận của người này, đã lộ rõ sự bức bối và kinh hãi không thể diễn tả:

“Ta nào biết được này sẽ là người của Quý Động Tử Lý gia, ta lúc đó bắt cóc nàng ta, cũng chỉ là thuận tay mà làm, thuận tay mà bán cho người ta.”

Chương 508. Không còn cách nào khác

Chương 508: Không còn cách nào khác

“Nhưng người kia lại chỉ ném cho ta một câu, nói tiểu thư Lý gia kia bị phá thân thì cũng liền thôi.”

“Nếu nàng thanh bạch trở lại Quỷ Động Tử, đừng nói là ta, mà cả Khất Cái Bang của chúng ta ở trên Bình Nam đạo này cũng đều sẽ bị âm sai lấy mạng.”

“Ta cũng là không còn biện pháp nào, lúc này mới chạy tới bỏ cứu.”

...

Một đoàn người nghe được bà ta nói như vậy, ai nấy cũng đều hít vào một ngụm khí lạnh, vẻ phẫn nộ, lộ rõ trên mặt.

Nhất là tên công tượng nhận được Thất hình quan mộc, càng là lập tức liền trừng lên con mắt còn sót lại, hung hăng nhìn về phía Thôi mẹ nuôi: “Lão bà kia, ta nói ngươi làm sao hào phóng như vậy, sẽ cam lòng đem kiện bảo bối này đưa cho ta?”

Hắn ta biết, trước đây Thôi mẹ nuôi bắt cóc người, đặc biệt là những người có lai lịch, để tránh rắc rối, thường sẽ đóng một cây đinh vào đầu họ.

Đây là cây đinh để khiến họ không nhớ được chuyện trước đây, tránh gây thêm phiền phức, cũng sẽ khiến họ trở nên ngoan ngoãn, Thôi mẹ nuôi nói gì, thì chính là cái đó.

Bảo bối như vậy, sao bà ta có thể tùy tiện tặng cho người khác?

Giờ đây hẳn ta đã hiểu, bà ta lo lắng, một khi Quỷ Động Tử Lý gia biết được, sẽ lần theo cây đinh đó, tìm đến Thất gia hình quan mộc này, từ đó tìm đến bà ta, cho nên muốn tống khứ củ khoai lang nóng này ra ngoài!

Trong lúc nóng vội, những người có mặt, bao gồm cả lão đầu mập mặt sẹo, đều hận không thể trực tiếp giết chết Thôi mẹ nuôi này.

Nhưng Thôi mẹ nuôi lại trở nên liêu lĩnh, cười lạnh nhìn mọi người: “Dù sao thì sự việc cũng đã như vậy, đối với ta là tai họa bất ngờ, mấy lão ca cũng đã tham gia vào rồi.”

“Nếu thật sự để nàng ta trở về, sự việc ầm ỹ lên, đừng nói đến Quỷ Động Tử Lý gia sẽ làm như thế nào, ngay cả lão gia trong chiếc kiệu đen kia, e rằng cũng sẽ không tha cho mạng nhỏ của chúng ta...”

“Sự việc đã đến nước này, các vị còn có cách nào khác sao?”

“...”

Nghe bà ta nói năng lung tung, cô chấp cãi cùn, những người có mặt đều không biết nói gì.

Quỷ Động Tử Lý gia, Quỷ Động Tử Lý gia ...

Chuyện này đã liên quan đến Quỷ Động Tử Lý gia, thì dù không muốn nhúng tay cũng đã nhúng tay rồi.

Bây giờ đã bị kéo vào, trước tiên phải giải quyết phiền toái này, sau đó tính sổ với Thôi mẹ nuôi!

“Giữ lại không được, không thể tha cho một người nào!”

Người đuôi rắn cắn răng, từ trên xe lấy ra một chiếc túi da màu xám. Thình thoảng có tiếng động phát ra từ bên trong, nghe rất quý dị.

Lúc này, hấn liều mạng, mạnh mẽ kéo miệng túi ra, đưa tay vào bên trong. Sau một khắc, vẻ mặt hấn trở nên thông khổ, nhưng vẫn cố gắng tách từng phần thứ gì đó trong túi ra.

Mọi người nhìn thấy, lập tức hoảng sợ, đồng thời né tránh.

“Song Đầu Xà!”

Hấn lấy ra từ trong túi là một con rắn toàn thân màu đỏ tươi. Điều kỳ dị là con rắn này có hai đầu, đều là đầu rắn, hung dữ và đáng sợ. Một đầu rắn đang cắn vào cánh tay của hấn.

Răng của con rắn đâm vào da thịt, máu đen chảy ra.

Đây là con rắn độc nhất mà Vương Lại Tử hấn chơi rắn cả đời, mới tìm được.

Người bình thường nhìn thấy nó sẽ hoảng sợ, muốn về nhà đốt hương tắm rửa, cảm túc ba ngày không ra khỏi cửa mới được.

Hấn lấy con rắn này ra, rõ ràng là muốn ra tay thật.

“Lão Mộc Tượng...”

Tên đuôi rắn cắn răng chịu đựng cơn đau dữ dội, kêu lên với tên công tượng: “Môn đạo của các người biết dùng tà thuật, có thể biến nơi phong thủy tốt thành ác địa, vậy người thấy con rắn của ta thế nào?”

“Thôi thôi, cũng tại tham lam Thất gia hình quan này, lại bị cuốn vào chuyện như vậy...”

Tên công tượng, với nỗi sợ hãi sâu sắc, nhìn con rắn hai đầu kia một cái, cũng nghiêng răng, tháo chiếc sọt sau lưng

xuống, lục lội bên trong, lấy ra một chiếc dĩa có hình dạng kỳ quái.

Hắn ta nghiêm giọng nói: “Ta cũng chỉ có thể sử dụng loại pháp thuật này, nhưng một khi đã sử dụng, dù thành công hay thất bại, nhất định sẽ tai họa đến con cháu, ba đứa con trai của ta, xem ra chỉ có hai đứa có thể lớn lên...”

“... Thôi Can Nương, ngươi hãy nhớ kỹ món nợ này!”

“...”

Vừa nói, hắn ta vừa xé rách quần áo của mình, lấy một nắm bùn đất trên mặt đất, bôi lên mặt.

Sau đó, hướng về phía đàn tế, hắn ta vỗ tay hai cái, rồi cung kính quỳ xuống, sau đó hai tay hạ xuống, trán chạm đất.

Đúng là hành đại lễ quỳ lạy.

“Thôi Can Nương, ngươi đã hại khổ những người cùng chí hướng trên vùng đất Bình Nam này rồi...”

Ngay cả lão đầu mặt sẹo cũng nhắm mắt lại, một lúc lâu sau, mới thở dài một tiếng, nói với Thôi mẹ nuôi: “Người của Quỷ Động Tử Lý gia, không ra khỏi nhà, chỉ giữ lấy mảnh đất nhỏ bé của mình để sống, nhưng ngươi thật sự cho rằng bọn họ dễ đối phó sao?”

“Nếu chỉ là bắt cóc một người, rõ ràng phủ Linh Thọ cũng có rất nhiều bang phái ăn xin, bang phái ăn mày, tại sao đối phương lại phải chạy xa như vậy, đến tận vùng đất Bình Nam để tìm ngươi?”

“Nói trắng ra, chẳng phải là nếu thành công thì thành công, nếu thất bại, thì để ngươi gánh chịu hậu quả sao?”

“...”

Thôi mẹ nuôi phun một bãi nước bọt xuống đất một cái, nói: “Bây giờ đã đến lúc này rồi, lão ca nói những lời này còn có tác dụng gì?”

“Bây giờ ta kéo tất cả các người vào, còn muốn kéo cả Khất Cái Bang vào, chính là để bảo vệ mạng sống của chúng ta, nếu giúp đỡ đối phương, thành công thì mọi chuyện sẽ xong.”

“Còn nếu thất bại, chẳng lẽ thật sự có người có thể diệt khẩu cả Khất Cái Bang sao?”

“...”

“Nào có đơn giản như vậy...”

Lão đầu mặt sẹo thở dài một tiếng, lấy từ trong tay áo ra một chiếc roi da đánh xương:

“Chiếc roi đoạt mệnh này của ta, cũng đã nhiều năm không sử dụng...”

“Nhưng chuyện này xong xuôi, người hãy giúp ta mời đại tiểu thư trong Đông Xương nha phủ đến đây, chúng ta cũng nên ra ngoài trốn tránh một thời gian...”

“...”

Thôi mẹ nuôi nghe vậy, sững sờ một lúc, đột nhiên cười nói: “Được, rất tốt!”

Chương 509. Giảm phúc khí

Chương 509: Giảm phúc khí

“Hong Đăng Nương Nương quả nhiên lợi hại...”

Trong lúc ở trong rừng, mọi người chửi rủa lẫn nhau, hoảng sợ tột độ. Thì Hồ Ma ngồi trên đàn tế, cũng chăm chú nhìn vào tình hình trên đàn.

Hong Đăng Nương Nương quả thực không làm người ta thất vọng, đánh nhau rất hung hãn.

Nếu là bình thường, Hồ Ma e rằng không có nhận thức rõ ràng về loại tà ma cấp bậc này, nhưng bây giờ thân ở trên đàn tế, hẳn có thể cảm nhận được một chút. Hong Đăng Nương Nương đã cho hắn nửa cây nhang cứu mạng, hắn đốt lên, liền có thể mời nàng ta đến.

Nhưng người được mời đến, đương nhiên không phải bản thể của Hong Đăng Nương Nương, cũng không giống như người phụ linh, chỉ có thể mượn pháp lực của nàng ta.

Nói chính xác, người mà hắn mời đến, hẳn là một phần pháp lực của Hong Đăng Nương Nương, cùng với khoảng ba phần “linh tính” của nàng ta, nói cách khác, chính là mời đến một phần ba nàng ta.

Mà trong rừng kia, ác quỷ mà đối phương mời đến, lại càng hung ác đến mức đáng sợ.

Về tổng thể bản lĩnh, dường như không bằng ỏ Đường Quỷ của Thôi mẹ nuôi. Dù sao đám Đường Quỷ vừa được cúng bái, với khí thế uy phong kia, so với cao nhân nhập phủ cũng không khác biệt lắm.

Lúc đó, Trương A Cô cũng thấy đối phương rất lợi hại, mới không chút do dự, trực tiếp mời Ngũ Sát Thần đến đối phó.

Nhưng ỏ Quỷ Đường kia đã bị phá, bây giờ bốn con ác quỷ này, lại cực kỳ lợi hại, mỗi con, đều mơ hồ có được sự lợi hại như ác Quỷ Thanh Y lúc trước đã thổi ra một hơi kia.

Hồng Đăng Nương Nương chỉ với ba phần linh tính và pháp lực, liền bay lên trời, đấu với những ác quỷ kia, lại còn chiếm được lợi thế, rõ ràng áp đảo bốn con ác quỷ kia.

Nhìn như vậy, trận đấu pháp này hẳn đã nắm chắc phần thắng?

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Hồ Ma cũng không dám chủ quan, chỉ là kiên quyết bảo vệ đàn tể, sợ đối phương lại giở trò gì.

Dù sao cũng không thể xem thường ai cả...

Yêu nhân tung hoành trên Bình Nam đạo, địa vị giang hồ không hề thấp.

Đặt ở Minh Châu phủ, về lý thuyết đã thuộc cấp bậc Hương chủ của Hồng Đăng và Thanh Y bang, thậm chí do bọn họ bình thường hành pháp không kiêng dè, luyện ra đồ vật còn lợi hại hơn cả Hương chủ của Hồng Đăng hội.

Đương nhiên, theo lý thuyết, bọn họ nên so sánh với hộ pháp của Hồng Đăng Nương Nương hội.

Chỉ là Hồ Ma biết hộ pháp này tuyệt đối không thể so sánh với Nhị Oa Đầu lão huynh.

Tổng thể lại, hẳn không dám xem thường đối phương, không biết trong đám yêu nhân này, có ai đã nhập phủ hay không, nhưng nghĩ đến cho dù không có, e rằng cũng chênh lệch không xa.

Quả nhiên, thấy trên đàn pháp, nửa cây nhang kia từng chút từng chút cháy hết, Hồng Đăng Nương Nương cũng càng đánh càng hung hãn, đã trừ bỏ một con trong bốn con ác quỷ của đối phương, ba con còn lại cũng đang khỏ sở chống đỡ dưới thể công hung hãn của nàng ta.

Nhưng cũng ngay lúc này, Hồ Ma bỗng nhiên nhìn thấy, ngọn đèn dầu trên đàn pháp của hắn, đột nhiên lay động dữ dội, giống như bị cuồng phong thổi qua.

Trong lòng hắn lập tức cảnh giác, ngẩng đầu lên, lại đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Lần này, không khỏi kinh ngạc, cúi đầu nhìn kỹ, bỗng nhiên phát hiện, pháp lực trên đàn tế của hắn đang nhanh chóng suy yếu, ngay cả Hồng Đăng Nương Nương trên không trung, dường như cũng bị ảnh hưởng.

“Đây là thế nào?”

Phương pháp hại người vô hình khiến người ta lo lắng nhất, Hồ Ma cũng đã cau mày nhìn vào trong rừng.

Lúc này, trong rừng kia, tên công tượng đang tóc tai bù xù, dùng sức hướng về phía đàn pháp, quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu.

Mỗi lần hắn dập đầu, pháp lực trên đàn tế liền tiêu tán một phần.

Mà phúc khí của chính hắn, cũng giảm đi một phần. Khi hắn dập đầu đến cái thứ tư, thì ở bên ngoài Đông Xương phủ hiện tại, trong một trấn nhỏ nào đó, có một nhà sống trong ngôi nhà ba gian, thê tử của tên công tượng đã nấu cơm, trông nom ba đứa con ăn xong, đã khóa cửa đi ngủ.

Nhưng trong lúc mơ màng, thê tử của tên công tượng bỗng nhiên cảm thấy có người kéo chân mình.

Bà ta đột ngột tỉnh lại, liền nhìn thấy trên đầu giường, lơ mờ có mấy con tiểu quỷ, đang nắm lấy chân mình, cười hì hì với mình.

“Á...”

Thê tử của tên công tượng đột nhiên hét lên, liều mạng bò xuống giường, cầm lấy con dao thái rau giấu dưới gối vung loạn xạ.

Những con tiểu quỷ đang nắm chân cười hì hì tan biến, Thê tử của tên công tượng lại lo lắng bất an, mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng, đột nhiên lại nghe thấy trong phòng bên cạnh, bọn trẻ con la hét.

Bà ta sợ đến hồn vía lên mây, vội vàng chạy tới, liền nhìn thấy đứa con trai lớn mà bà ta yêu thương nhất, bây giờ đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, toàn thân toát mồ hôi lạnh, răng cắn chặt, giống như đang gặp ác mộng.

“Hải tử, con làm sao vậy...”

Thê tử của tên công tượng vội vàng tiến lên ôm lấy, con dao thái rau trong tay vung loạn xạ xung quanh, muốn đuổi những thứ vô hình đi.

Bà ta là thê tử của tên công tượng, cũng ít nhiều từng thấy qua những thứ này, nhưng chém tới chém lui, lại chẳng có tác dụng gì, thân thể của con trai lớn trong lòng bà co rúm người, càng ngày càng lạnh, cho đến cuối cùng, đột nhiên mở mắt nhìn thê tử của tên công tượng.

Hắn khóc nức nở: “Mẫu thân, con đi đây...”

“Cha con tạo nghiệt, người ta nói con không có phúc, không thể ở bên mẹ nữa rồi...”

“...”

Chương 510. Áp lực nặng nề

Chương 510: Áp lực nặng nề

Nói xong, cổ họng hắn nghẹn ngào, cả người co giật rồi đột nhiên mềm nhũn.

Ngoài cửa sổ, một trận âm phong âm u ập đến, như có thứ gì đó rời đi. Thê tử của tên công tượng gào khóc: “Lão Lý tạo nghiệt, ông đã làm gì, sao báo ứng lại giáng xuống con trai ông...”

Tiếng kêu khóc của bà ta, dường như cũng được Lý Mộc Tượng trong rừng nghe thấy, khoe miệng hắn co giật, nhưng vẫn nhẫn tâm, lại dập đầu xuống một cái.

“Đây rốt cuộc là pháp thuật gì, hung ác như vậy?”

Trên đàn tế lúc này, Hồ Ma cảm nhận được pháp lực trên đàn tế đang tiêu tán, bản thân hắn cũng choáng váng đầu óc, nhất thời tức giận.

“Có người đang sử dụng pháp thuật tổn hại âm đức...”

Trương A Cô cũng vội vàng nói: “Những người đó, những người đó thật sự không sợ báo ứng...”

Hồ Ma hiểu ý của Trương A Cô, những người trong rừng e rằng lại bày ra tà thuật kinh người nào đó, xét về pháp thuật, bọn họ chưa chắc đã cao minh hơn hắn, nhưng lại liều mạng đến cùng, khiến hắn có cảm giác bất lực.

Cùng lúc đó, sự tiêu tán pháp lực trên đàn tế vẫn chưa kết thúc, lại rõ ràng nhìn thấy, ngọn đèn dầu trên đàn tế cũng bắt đầu lay động.

Lờ mờ, một ngọn lửa, bây giờ lại bắt đầu chia làm hai, hình thành hai đóa.

Hắn có thể ngửi thấy, trong không khí, dường như truyền đến một loại mùi tanh hôi, gió đêm thổi qua người, lại có cảm giác như bị thứ gì đó nhớp nháp có vảy cọ qua.

Trong lòng nhất thời nổi da gà, linh hồn có cảm giác như sắp bị xé làm đôi.

“Ân nhân, ân nhân, nhanh...”

Cũng ngay lúc này, Chu quân gia đã vội vàng phun rượu thuốc sang bên cạnh, đồng thời lớn tiếng nhắc nhở:

“Đồng tiền thế mạng!”

“Mau ngậm đồng tiền thế mạng vào miệng!”

“Chỉ cần ngài chống đỡ được trước, giải quyết mấy tên pháp sư kia, mới có khả năng vượt qua cửa ải này!”

“...”

“Đúng rồi, đồng tiền thế mạng đó...”

Hồ Ma trong lòng cũng hơi rung mình, đột nhiên phản ứng lại, lấy từ trong ngực ra, sau đó cúi đầu nhìn vào tay mình.

Dường như cũng hơi do dự một chút, nhưng vẫn nhét vào miệng.

Tinh thần lập tức chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ánh sáng hồng đăng trên không trung rực rỡ, đã áp chế những tà ma kia không ngẩng đầu lên được.

Hồng Đăng Nương Nương chiếm thế thượng phong, nhất định có thể đánh bại những tà ma kia, nhưng nhìn kỹ lại, nửa cây nhang đỏ kia, đã cháy được non nửa, theo tốc độ Hồng Đăng Nương Nương và những tà ma kia giao đấu hiện tại,

trước khi nửa cây nhang đỏ này cháy hết, bà ta chưa chắc đã có thể giải quyết đối phương...

Huồng chi, trong rừng, có một loại khí tức khiến hấn theo bản năng cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Không biết đối phương còn sẽ giở trò gì, nhưng những yêu nhân trên Bình Nam đạo này, kẻ này cũng tà ác hơn kẻ khác.

Nếu để mặc bọn họ giở trò, hấn nhất định không chống đỡ nổi.

“Vậy thì...”

Hấn đột nhiên nghiêng rặng, quay đầu nhìn Trương A Cô bên cạnh, nhỏ giọng nói: “A Cô còn chịu đựng được không?”

“Ta... ta không sao!”

Trương A Cô lúc này, cũng sắc mặt trắng bệch, lưng lay sắp đổ.

Hiện tại là Hồ Ma lập đàn, nhưng nàng ta là người hộ đàn, cũng ở trên đàn, áp lực mà Hồ Ma phải chịu, nàng ta cũng chịu không ít, đặc biệt là pháp lực trên đàn tế đang tiêu tán, cũng liên lụy đến nàng ta.

Nhưng có lẽ là do đạo hạnh của nàng ta cao, hoặc là do nàng ta vừa mới dùng qua huyết thực hoàn của Hồ Ma, bây giờ vẫn đang cố gắng chống đỡ.

Thậm chí còn vô thức lộ ra nụ cười an ủi người khác, chỉ là có chút miễn cưỡng, nói: “Chưởng quầy tiểu ca, cũng không cần lo lắng.”

“Ta thấy, ta vẫn nên mời... mời ác quỷ kia đến giúp.”

“...”

“Trước tiên đừng!”

Hồ Ma nói nhỏ, đột nhiên cầm lấy thanh kiếm gỗ đỏ và dao răng cưa bên cạnh, đứng dậy, mắt nhìn chăm chăm vào khu rừng tối đen phía trước, nói: “Chỉ là trước tiên xin A Cô giúp ta canh giữ đàn tế, chăm sóc phía trước, chú ý phía sau.”

“Còn ta...”

Hắn nghiêng răng, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lẽo: “Ta đi cho bọn chúng nếm thử sự lợi hại của Thủ Tuế Nhân!”

“Hả?”

Trương A Cô nghe vậy không khỏi giật mình.

Nàng ta không phải không thể tiếp quản đàn tế, dù sao đây là lần đầu tiên Hồ Ma lập đàn, nàng ta với tư cách là sư phụ giúp đỡ hộ pháp.

Tẩu Quỷ Nhân lần đầu tiên lập đàn, bên cạnh đều phải có người lớn đi cùng, để tiện lúc nào cũng có thể tiếp quản.

Nhưng mấu chốt là, một người lập đàn, lập được nửa chừng, lại xông lên giết địch?

Chuyện như vậy thật sự khiến Trương A Cô không dám tưởng tượng...

Nhưng lúc này Hồ Ma cũng không kịp giải thích, đứng dậy nhường chỗ, liền cầm lấy thanh kiếm gỗ đỏ và dao răng cưa, nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp lao vào bóng đêm bên cạnh.

Bây giờ cũng không biết đối phương rốt cuộc đến bao nhiêu người, lại am hiểu bao nhiêu thủ đoạn quỷ dị, hắn ở trên con đường Tẩu Quỷ, chỉ với tư cách là người mới, cho dù có thể mời đến Hồng Đăng Nương Nương, cũng luôn cảm thấy có chút khó khăn.

Thật sự không dễ đối phó với những thứ hoa hòe hoa sỏi này.

Nhưng hần dù sao cũng là Thủ Tuế Nhân!

Công phu mạnh nhất, cũng là bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân...

Đều nói “Bả Hí khắc Hình Hồn, Hại Thủ khắc Tẩu Quỷ”, vậy Thủ Tuế Nhân chúng ta khắc cái gì?

Hồ Ma cũng không biết trong môn đạo nói như thế nào, nhưng bây giờ hần chỉ tin rằng, Thủ Tuế Nhân, đều là bản lĩnh thực sự.

Khắc chế mọi thứ hoa hòe hoa sói!

Trong lòng vừa nghĩ ngợi nhanh chóng, vừa xông vào bóng đêm, đưa tay nhét một viên huyết thực hoàn vào miệng, sau đó sử dụng công phu Quỷ Đăng Giai, lặng lẽ đi đến bên ngoài khu rừng kia, hít sâu một hơi, sau đó, giơ tay bái lạy vào trong rừng.

Tứ Quỷ Áp Môn!

Chương 511. Ngũ Lôi Kim Thiểm Hồng

Chương 511: Ngũ Lôi Kim Thiểm Hồng

Một chiêu Tứ Quỷ Ấp Môn, lập tức âm phong nổi lên.

Hồ Ma vẫn là lần đầu tiên không chút giữ lại mà sử dụng tuyệt kỹ này, quả nhiên là lặng yên không một tiếng động, lại âm độc ngoan độc, bất ngờ không kịp đề phòng, chắc chắn không ai có thể phát hiện.

Sau một lần vái lạy, toàn bộ khu rừng, dường như bị âm phong bao phủ, cát bay đá chạy, mơ hồ có tiếng quỷ khóc sói tru.

Hồ Ma càng không do dự, liền theo trận âm phong này, sử dụng công phu Quỷ Đãng Giai, lặng yên không một tiếng động, như quỷ mị, bay thẳng vào trong rừng.

Con dao răng cưa trong tay đã được nắm chặt, như ác quỷ đến đòi mạng.

Thôi mẹ nuôi và những người khác trong rừng, lúc này vốn cũng đã cảm lấy vũ khí, định liều mạng đánh một trận.

Tên Vương Lại Tử chơi rắn, nhìn đầu đặt con rắn hai đầu trong tay xuống đất, để con rắn này cắn mình mình, buông miệng ra, ngo nguậy bò về phía trước, mới chịu đựng khí đen đầy mặt, run rẩy lấy từ trong ngực ra lọ chai, tìm thuốc giải độc rắn để uống.

Miệng vẫn lầm bầm: “Nơi Giao Đầu Xà xuất hiện, bất kể phong thủy tốt đến đâu, cũng là nơi tà ác, ta xem hắn làm sao

lập đàn!”

Nhưng không ngờ vừa mới lấy ra xà dược, nhét vào miệng, xung quanh đột nhiên âm phong nổi lên.

Hắn chỉ cảm thấy bên tai toàn là tiếng quỷ khóc sói tru, bình thường hắn ăn nhiều mật rắn, thị lực hơn người, cho dù tối đen như mực, cũng có thể nhìn thấy mọi vật như thường.

Nhưng bây giờ, lại chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong lòng như bị phủ một lớp bụi lạnh lẽo, lại không nhìn rõ.

Cả người như đang thân du, ngây ngốc ngồi một lúc lâu, mới dần dần hồi phục tinh thần.

Mà khi hắn cuối cùng cũng tỉnh táo lại, động tác đầu tiên là nuốt viên xà dược đang ngậm trong miệng xuống.

Nhưng không ngờ, xà dược lăn xuống, ngay sau đó hắn cảm thấy có một vật từ cổ họng mình lăn xuống, rơi xuống trước người.

Cúi đầu nhìn, chính là viên thuốc rắn màu đen kia.

Vương Lại Tử lúc này mới ý thức được điều gì, vội vàng đưa tay sờ lên cổ, lại chỉ sờ thấy một vết rách lớn.

“Ta khi nào thì bị người ta giết?”

Trong đầu hắn hiện lên câu hỏi kỳ quái này, muốn kêu lên, nhưng đã không kêu được nữa.

Cơ thể mất đi sức lực, ngã phịch xuống đất.

“Trận gió này đến kỳ quái, cẩn thận...”

Trong rừng, ba người còn lại cũng đang lớn tiếng nhắc nhở, nhưng Hồ Ma đã vào rừng, tiếp cận, làm sao có thể khách khí với bọn họ, một dao cắt đứt cổ họng tên chơi rắn, liền lập tức cầm dao tiếp tục giết về phía trước.

Ánh mắt đầu tiên, liền nhìn thấy tên công tượng đang đập đầu về phía đàn tề.

Trong lòng hấn giật mình: “Vừa rồi lực lượng trên đàn tề tiêu tán, chẳng lẽ là do tên công tượng này đập đầu mà ra?”

“... Mẹ nó, ta đã biết trên đời này đập đầu không phải chuyện tốt!”

“...”

Vừa nghĩ, vừa vung dao răng cưa lên, trước tiên chém một nhát vào đầu tên công tượng đang đập đầu, hấn đến từ bên cạnh, tên công tượng lại đang đập đầu về phía đàn tề, tư thế này trông cực kỳ hoàn hảo.

Tên công tượng kia, lại cực kỳ nhạy bén với phương hướng, vốn đang choáng váng đầu óc do Tứ Quỷ Áp Môn, nhưng Hồ Ma vừa đến gần, tên công tượng kia liền lập tức phát hiện, đột nhiên quay người lại, liền nhìn thấy Vương Lại Tử ngã xuống đất, Hồ Ma cầm dao lao thẳng đến mình.

Tên công tượng kinh hãi, không kịp đập đầu nữa, vội vàng lấy ra một cây thước, vung loạn xạ trong không trung.

“Nạp mạng đi đi!”

Thủ Tuế Nhân cả người đều là bản lĩnh, sao có thể để tên này vào trong mắt, Hồ Ma trực tiếp vung dao chém tới.

Muốn một nhát chém đối phương làm đôi.

Nhưng không ngờ, nhát dao này chém xuống, lại cách y hai ngón tay, phong đao thổi tóc y bay tán loạn, nhưng lại không chém trúng y.

“Hả?”

Hồ Ma cũng giật mình, nhát dao thứ hai theo nhau mà tới, nhắm chuẩn vào eo bụng đối phương chém tới.

Nhưng không ngờ, nhát dao này khiến sắc mặt đối phương biến đổi lớn, lại vẫn chém hụt.

“Thôi bà, Thọ gia mau tới giúp...”

Tên công tượng mù một mắt, liên tiếp tránh được hai nhát dao chí mạng, nhưng trong lòng lại càng kinh hãi, chịu ảnh hưởng của Tứ Quý Ấp Môn, cũng dần dần hồi phục lại, càng liều mạng vung cây thước trong tay.

Vừa vung vừa lùi lại, muốn hội hợp với hai người kia, Thôi mẹ nuôi và lão đầu mặt sẹo cũng không dám chậm trễ, vừa chửi bới, vừa tiến lên tiếp ứng.

“Là cây thước đó?”

Hồ Ma tuy là Thủ Tuế Nhân, nhưng cũng không mù quáng chém loạn xạ.

Liên tiếp hai nhát dao hụt, hắn cũng nhanh chóng ý thức được điều không ổn, hai nhát dao này đều nhắm chuẩn, không có lý do gì lại hụt.

Vậy thì nguyên nhân rất đơn giản, là cây thước trong tay đối phương.

Cây thước đó dường như cũng có chút yêu tính, vung lên, liền khiến người ta rối loạn nhận thức về xung quanh, rõ ràng cảm thấy là khoảng cách ba thước, thực ra là bốn thước, rõ ràng cảm thấy nhát dao này có thể chém trúng, nhưng thực ra khi chém tới, khoảng cách với đối phương vẫn còn một khoảng trống.

“Tên công tượng này là người của Hại Thủ môn?”

Từng nghe nói trong Hại Thủ môn, có người am hiểu luyện chế pháp khí.

Thước vốn là để đo chiều dài rộng hẹp, nhưng đến tay bọn họ, lại trở thành vật làm rối loạn khoảng cách.

Thấy mình không thể nhân lúc Tứ Quỷ Ấp Môn mà chém chết tên công tượng này, Thôi mẹ nuôi và Thọ gia kia cũng đuổi tới.

Hồ Ma cũng không dám chậm trễ, biết rằng một khi bị ba người bọn họ bao vây, cho dù hắn là Thủ Tuế Nhân, ở khoảng cách gần chiếm ưu thế lớn, nhưng cũng chưa chắc đã là đối thủ của ba yêu nhân này.

Lập tức thu dao lại, hai tay đột nhiên ấn vào hai bên sườn, lưỡi thè ra như sấm rền:

“Hồng!”

“ ... ”

Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng!

Chương 512. Cao thủ

Chương 512: Cao thủ

Trong lòng hơi rối loạn vậy thì hắn sẽ bỏ dao không dùng.

Tiếng Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng này, là mượn sức mạnh ngũ tạng đã được Thủ Tuế Nhân rèn luyện, phát ra tiếng gầm.

Mỗi tạng một biến hóa, ngũ tạng cùng vang lên, chính là một tiếng gầm dữ dội, ẩn chứa năm loại biến hóa, Ngũ Lôi Hợp Nhất.

Tên công tượng này mượn cây thước trong tay, vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi sự truy sát của Hồ Ma, lại không ngờ đối phương hét lớn một tiếng.

Trong tiếng gầm như vậy, chênh lệch một tấc đã không còn là vấn đề lớn, y ở khoảng cách gần như vậy, chịu trọn vẹn tiếng gầm này, cả người lập tức ngã ra tại chỗ, cây thước đang vung vẩy trong tay cũng dừng lại, ngũ quan từ từ chảy máu.

Cơ thể từ từ ngã xuống, chết mà không có dấu hiệu báo trước.

Nếu mổ bụng nghiệm thi, sẽ phát hiện, ngũ tạng trong cơ thể, đã bị chấn động đến vỡ nát, màng nhĩ càng sớm đã thủng.

Yêu nhân nổi danh trên Bình Nam đạo, bị một tiếng gầm này chấn động đến chết.

Không chỉ y, ngay cả Thôi mẹ nuôi vừa mới xông tới, cũng bị chấn động đến loạn choạng, lùi lại mấy bước, trong tai nhất thời ù ù, trong cơ thể có cảm giác quay cuồng, chóng mặt buồn nôn, một lúc lâu, không nói nên lời.

Còn Thọ gia kia, cũng bị chấn động lùi lại mấy bước, nhưng ngay sau đó, liền lại bước tới, hai tay chấp sau lưng, thần sắc kiêu ngạo lạnh lùng.

Miệng nói: “Tiểu tử giỏi, đây là sức mạnh ngũ tạng của Thủ Tuế Nhân sao?”

“Dám một mình xông vào, cũng coi như người có chút gan dạ, vậy thì để lão phu thử người một chút!”

“...”

“Hóa ra Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng này uy lực lớn như vậy, có thể ở khoảng cách gần chấn động người ta đến chết!”

Ngay cả Hồ Ma cũng giật mình, hãn bình thường giấu giếm, nào dám dùng sức mạnh ngũ tạng, bây giờ mới phát hiện, tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân, mỗi loại đều có sở trường riêng, không chỉ có thể đối phó với tà ma, mà đối phó với con người càng có hiệu quả kỳ diệu.

Trước đây hãn vẫn luyện tập chưa thuần thục, chưa ngộ ra nhiều công dụng của tuyệt kỹ này.

Nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, thấy lão đầu mặt sẹo trước mặt thần sắc kiêu ngạo, chắn trước mặt, giọng nói cực kỳ ngạo mạn, trong lòng cũng nổi lên một trận hung ác.

Thử người cái rắm, chương quày ta đến đây để giết người...

Nhưng trong lòng mắng chửi, trên mặt lại nghiêm túc, nói: “Hóa ra có cao nhân ở đây, vậy tiểu tử xin mạo phạm.”

Vừa nói vừa cung kính, vái lạy một cái.

Bên cạnh lập tức âm khí tỏa ra bốn phía, lặng yên không một tiếng động, áp tới phía trước.

Vừa rồi chiêu Tứ Quỷ Áp Môn là sử dụng ở bên ngoài rừng, những người này hẳn là chưa nhìn thấy, bây giờ vừa hay lại cho bọn họ ném thử một lần nữa.

“Tiểu tử giỏi!”

Đột nhiên thấy Hồ Ma cúi đầu vái lạy, lão già đang bình tĩnh kia, rõ ràng cũng giật mình.

Vốn còn định khen tiểu tử này hiểu chuyện, sao lại vừa lên đã chơi chiêu?

“Vèo!”

Bàn tay lão đang chấp sau lưng cũng đột nhiên đưa ra, bóng trắng lay động, một chiếc roi xương đánh đầy mảnh xương, lại trực tiếp quán về phía cổ Hồ Ma.

Vừa nãy lão chấp tay sau lưng, nhưng thật ra là giấu cây roi xương trắng sau lưng.

“Lão vương bát đản âm hiểm!”

Hồ Ma thâm mắng trong lòng, chưa kịp sử dụng chiêu Tứ Quỷ Áp Môn, roi đã vung đến cổ. Hắn không kịp suy nghĩ, tay trái lập tức hóa thành tay người chết, túm lấy roi, kéo về phía trước và vung dao chém xuống.

“Thân thủ vững chắc!”

Không ngờ, đối mặt với nhát dao dùng hết sức lực của hắn, lão đầu mặt sẹo kia, lại còn không quên khen một câu.

Ngay sau đó, một bàn tay bình tĩnh, giơ lên liền quán một vòng, lại dùng một tay phá chiêu đao của hắn, không chỉ hóa giải thế đao, còn thuận thế chop lấy mu bàn tay hắn.

Lão ta lại là cao thủ?

Lúc này, sự kinh ngạc trong lòng Hồ Ma đã không thể diễn tả bằng lời, yêu nhân trên Bình Nam đạo này quả nhiên đều lợi

hại, Thủ Tuế Nhân hẳn tiếp cận, trừ phi đối phương cũng là Thủ Tuế Nhân, hoặc là Phụ Linh Nhân, thì rất khó có thể đối kháng với hắn ở khoảng cách gần.

Nhưng lão đầu mặt sẹo lùn mập này, lại cứng rắn tiếp chiêu của hắn, còn không để hắn chiếm được lợi thế.

Hồ Ma cũng rất bất ngờ, lưỡi dao trong tay lật lại, cắt về phía eo lão ta.

Nhưng cũng ngay lúc này, bàn tay trái đang nắm lấy roi của đối phương, đột nhiên cảm thấy không ổn, tay trái hắn đã chuyển sinh thành tử, không sợ âm độc thi khí, cũng không sợ bị thương.

Nhưng vừa nắm lấy roi này, lại lập tức cảm thấy, hỏa hầu trong cơ thể đang không ngừng bị rút đi, đạo hạnh suy yếu.

Lại có chút giống cảm giác bị tiền giấy đập vào đầu, chỉ là tốc độ đạo hạnh mất đi không nhanh như tiền giấy.

Lão già kia đối mặt với thế đao sắc bén của Hồ Ma ở khoảng cách gần, lại sắc mặt hơi dữ tợn, cười lạnh: “Biết lợi hại rồi chứ?”

“Đả Thọ Tiên của lão phu, chuyên đánh thọ mệnh của người khác.”

“Thật sự cho rằng Thủ Tuế Nhân các ngươi đánh cận thân là ta không có cách nào đối phó sao?”

“Lão phu nếu không phạm phải kiêng kỵ, lúc này đã sớm nhập phủ rồi, nhiều năm không động thủ với ai, gặp phải tiểu tử thối người, cũng vừa hay thử xem gần đây công phu có bị mai một hay không!”

“...”

Đột nhiên nghe những lời này, Hồ Ma cũng giật mình: “Lão già này lại là người sắp nhập phủ?”

“Quả nhiên đi trên giang hồ, đối với ai cũng không thể chủ quan...”

Chương 513. Tà vật

Chương 513: Tà vật

Biết được đối phương lợi hại, Hồ Ma cũng đã toàn tâm toàn ý đề phòng, buông roi ra, sử dụng chiêu thức khổ luyện thường ngày, vung đao chém về phía lão đầu mặt sẹo.

Nhưng lão đầu kia trên mặt mang theo nụ cười, bình tĩnh, sử dụng roi xương trắng trong tay, những mảnh xương trên đó kêu lách cách, một bóng trắng lác lư trong rừng, đấu với Hồ Ma ngang tài ngang sức.

Lúc này, Hồ Ma đã có chút lo lắng.

Hai chân hắc sử dụng công phu Quỷ Đãng Giai, bay lượn bất định, thân pháp kỳ quái, tay trái cũng chuyển sinh thành tử, sử dụng Tác Hồn Thủ, chỉ cần nắm lấy đối phương, liền có thể kéo hồn phách của đối phương ra một phần, con dao trong tay, càng đằng đằng sát khí, chiêu nào chiêu nấy nhắm vào chỗ hiểm.

Bình thường hắc khổ luyện chiêu thức rất nhiều, ba chiêu Nhị gia dạy đã luyện thành thạo, chiêu thức Ngô Hồng chương quỳ dạy, cũng ngày ngày suy ngẫm.

Thêm vào đó bản lĩnh Thủ Tuế Nhân lợi hại, bình thường cận chiến, thật sự chưa từng chịu thiệt.

Nhưng bây giờ, đối mặt với lão đầu mặt sẹo này, lại nhất thời không chiếm được lợi thế, nghe nói đối phương dường như là người của Tư Mệnh môn, bản lĩnh còn hơn hắc khổ không ít.

Nhưng cận chiến của Thủ Tuế Nhân chính là lợi hại, cho nên hấn đối đầu với lão ta, cũng không lập tức chịu thiệt lớn, coi như là dùng ưu thế của Thủ Tuế Nhân, miễn cưỡng bù đắp chênh lệch về bản lĩnh.

Nhưng cũng chỉ là bù đắp, nếu muốn chiếm lợi thế, lại cực kỳ khó khăn.

Đặc biệt là chiếc roi xương trắng trong tay lão ta, vung lên một cái, liền mất đi thọ mệnh.

Nếu chịu nhiều hơn vài cái, có bị thương hay không tạm thời chưa nói, thọ mệnh của hấn sẽ mất hết, nói cách khác, số lần mỗi người có thể chịu roi này là có hạn, công phu người có cao đến đâu, thân thể có cứng rắn đến đâu, chịu vài roi, cũng mất mạng.

Hấn vốn là người chết, chịu roi này có mất thọ mệnh hay không?

Hồ Ma thực ra cũng nghi ngờ về vấn đề này, nhưng cũng không dám thử, dù sao bị roi này đánh trúng, đạo hạnh dường như đang bị rút đi rõ ràng.

Mỗi lần chịu một roi, liền mất đi một chút hỏa hầu, quả thực như là độc dược chuyên nhằm vào đạo hạnh của hấn.

“Ừ...”

Nhưng cũng ngay lúc này, Hồ Ma lại đột nhiên choáng váng đầu óc, cơ thể như bị xé rách, trên người có cảm giác trơn trượt, như bị thứ gì đó quấn lấy, động tác lập tức chậm lại vài phần, bất ngờ bị một roi đánh trúng vai.

“Đây là cái gì?”

Hồ Ma giật mình không nhỏ, bên tai đã nghe thấy lời Trương A Cô nói: “Tà vật kia càng ngày càng gần, đàn tể bị ảnh hưởng!”

Vừa rồi Hồ Ma vào rừng đã không chậm, hơn nữa vừa vào, liền giết chết tên chơi rắn kia.

Nhưng tên chơi rắn kia cũng âm hiểm, người tuy đã chết, nhưng con rắn độc mà tên đó thả ra trước khi chết, vẫn là thứ lợi hại, không phải nói nó cắn người sẽ thế nào, mà là quá tà ác.

Chỉ cần nó xuất hiện bên cạnh đàn tế, đàn tế này sẽ bị ảnh hưởng.

Ảnh hưởng mà Hồ Ma chịu trước đó, một là do con rắn quái dị này, hai là do tên công tượng đập đầu giảm phúc.

Hồ Ma gầm lên một tiếng chấn động giết chết tên công tượng kia, pháp lực trên đàn tế đang khôi phục, chỉ là con rắn hai đầu kia càng ngày càng gần đàn tế, ảnh hưởng cũng càng ngày càng lớn.

Bây giờ vốn đang giao đấu với lão già lùn mập kia, lại có chút không thể quan tâm đến chuyện bên kia.

Cùng lúc đó, ngay cả đèn lồng đỏ trên không trung, ánh sáng cũng mờ đi một chút.

Hồng Đăng Nương Nương xắn tay áo lên, đã giết hai Đàn ác quỷ, nhưng bây giờ vẫn còn hai Đàn ác quỷ nữa, nhưng nhìn thấy nửa cây nhang của nàng ta sắp cháy hết, cộng thêm đàn tế bị ảnh hưởng, pháp lực của nàng ta rõ ràng cũng có chút không ổn định.

“Lạch cạch...”

Cũng ngay lúc này, Thôi mẹ nuôi, thấy lão đầu mặt sẹo chặn được Hồ Ma, cũng hung dữ, vội vàng gõ vào thanh mõ bên cạnh, tiếng mõ vang lên liên tục, gõ rất gấp gáp.

Theo tiếng mõ vang lên, rất nhanh liền nghe thấy bên ngoài rừng, một trận tiếng bước chân vội vã.

Lại là những tên ăn mày trước đó đi theo đám người Hồ Ma, vốn trốn trong rừng, không dám tham gia vào chuyện đấu pháp này, bây giờ bị Thôi mẹ nuôi gọi vào, trong tay đều cầm đĩa cầu côn, có người còn cầm vôi bột, khiêng một số thùng gỗ và bọc đồ bốc mùi hôi thối.

“Đánh chết tiểu tử này, tối nay ai cũng có gà rán ăn, muốn chui vào hẻm nào ở Đông Xương phủ cũng tùy các người!”

Thôi mẹ nuôi la hét, mắt gườm gườm nhìn Hồ Ma, hứa hẹn trọng thưởng để khích lệ mọi người.

Những tên ăn mày nghe vậy, lập tức từng người từng người mắt sáng lên, có gà nướng ăn, có đàn bà ngủ, còn có lời hứa nào động lòng hơn thế?

Có người giơ đĩa cầu côn trong tay lên, có người nâng thùng gỗ lên, vây quanh Hồ Ma, kích động.

“Chậm đã!”

Bất ngờ, lão già mặt sẹo gầm lên: “Tiểu tử này ta ứng phó được, đồ vật bản thiếu các ngươi tránh xa ra, muốn phá hỏng pháp của lão phu à?”

Vừa nói, lão vừa vung roi, liên tục quất mạnh khiến Hồ Ma phải lùi lại.

Chương 514. Thuần dương đồng tử mệnh

Chương 514: Thuần dương đồng tử mệnh

“Chẳng lẽ phải bỏ chạy?”

Hồ Ma lúc này cũng nghiêng răng nghiêng lợi, trong đầu lóe lên một suy nghĩ.

Nếu không thắng được, vậy thì lúc này hắn chỉ có thể chạy trốn.

Là Thủ Tuế Nhân, liều mạng chịu thiệt một chút, xoay người sử dụng công phu Quỷ Đăng Giai chạy trốn, vẫn không thành vấn đề.

Nhưng như vậy, những người khác...

“Chương quay tiểu ca, ta giúp ngươi đuổi tà vật này, ngươi ở bên kia, cũng phải cố gắng lên!”

Bất ngờ cũng ngay lúc này, trên đàn tế, Trương A Cô không biết Hồ Ma đang đối phó với cái gì trong rừng, nhưng cũng có thể thông qua ngọn đèn dầu trên đàn tế, nhìn ra áp lực của Hồ Ma hiện tại không nhỏ.

Hắn vốn đã mạo hiểm, vào trong rừng, thêm vào đó có tà vật đến gần, ảnh hưởng đến đàn tế, vậy thì càng phiền toái hơn.

Không kịp nghĩ nhiều, nàng ta cũng thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút quyết tuyệt.

Ngồi xuống trước đàn tế, ngẩng đầu nhìn bóng đêm tối đen xung quanh, lại đột nhiên hai tay lặng lẽ cầm một lá bùa trong

lòng bàn tay, sau đó áp lên trán, bắt đầu lẩm nhẩm đọc một loại chú ngữ kỳ quái nào đó.

“Hửm?”

Hồ Ma khi chú ngữ đó được đọc lên, liền lập tức cảm nhận được sự khác biệt.

Trên người hắn, luôn có cảm giác trơn trượt, như bị thứ gì đó quấn lấy, không thể thi triển tay chân, giao đấu với lão già mặt sẹo này, liền chịu thiệt.

Nhưng bây giờ, thứ đang quấn lấy hắn, dường như đang bị rút ra.

Trên đàn tề, ngọn đèn dầu kia, cũng theo Trương A Cô niệm chú, dần dần sáng lên.

Nhưng Trương A Cô, theo lời nàng lẩm nhẩm, sắc mặt lại càng ngày càng tối sẫm, trong mắt cũng có màu máu, dưới da, lại đột nhiên như có thứ gì đó bơi qua, sau đó, ấn đường bà ta mờ hồ đen lại, khóe miệng cũng có máu chảy ra.

“A Cô, người đây là...”

Lúc này Hồ Ma không biết trên đàn tề đã xảy ra chuyện gì, nhưng phía sau Trương A Cô, lại đột nhiên vang lên một giọng nói kinh hãi.

Đó là Chu quản gia, dường như ông ta đã nhìn ra: “Người đang dùng thọ mệnh của chính mình, cưỡng ép chống lại tà khí đó?”

Trương A Cô không trả lời, chỉ lặng lẽ chịu đựng, một lúc lâu sau, mới nói nhỏ: “Tà vật vào đàn tề, luôn cần có người chịu đựng, Tẩu Quý Nhân lần đầu tiên lập đàn, phải có sư phụ trông coi, chính là sợ trong đàn dẫn đến thứ gì đó, người lần đầu tiên lập đàn không chống đỡ nổi.”

Chu quản gia đã không thể diễn tả sự kinh ngạc trong lòng: “Các người cũng không phải sư đồ thật sự, cần phải làm đến mức này sao?”

“Đối với ta mà nói không sao cả.”

Trương A Cô nhìn ngọn đèn dầu dần dần sáng lên, lại chỉ cười ngượng ngùng, nói: “Dù sao cũng sắp xuất giá rồi, tổn hại thọ mệnh cũng không sao.”

“Trương A Cô đã đuổi tà khí vào đàn tề đi?”

Bên kia, Hồ Ma trong rừng, cũng không khỏi giật mình.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thứ đang quán lấy mình, đã bị rút ra, ngay cả Hồng Đăng Nương Nương trên không trung, vào thời khắc cuối cùng này, dường như cũng uy phong trở lại.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là Trương A Cô ra tay, giải quyết tà khí đã vào đàn tề.

Chỉ là, trong lòng hắn cũng đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, nếu dễ dàng giải quyết như vậy, tại sao vừa rồi Trương A Cô lại kinh ngạc như vậy?

Nói cách khác, nàng nhìn thì có vẻ giải quyết đơn giản, nhưng thực ra, cũng đã phải trả ra đại giới?

Hiện tại vẫn chưa biết Trương A Cô đã làm gì, nhưng trong lòng hắn cũng dâng lên một chút áp lực, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tốt, các con chuẩn bị động thủ.”

Tại thời khắc này, lão già mặt sẹo dùng roi xương trắng bức lui Hồ Ma, đồng thời ra lệnh cho đám ăn mày xông lên tấn công. Chúng vung đả cầu côn, ném vôi, hoặc điều khiển những con tiểu quỷ mà chúng nuôi.

Thôi mẹ nuôi nhân cơ hội vội vàng niệm chú, từ bên ngoài khu rừng bay vào vô số người giấy, bao vây Hồ Ma ở giữa.

Bà ta biết cách điều khiển người giấy khiêng kiệu, đây cũng là một phép thuật của bà. Tuy nhiên, phép thuật này không mạnh lắm, không thể sử dụng khi đấu pháp với người khác. Nhưng hiện tại dùng để vây khốn Hồ Ma, tạo điều kiện cho đồ tử đồ tôn động thủ, thì lại là một lựa chọn tốt.

Thấy xung quanh đông nghịt, khắp nơi đều là tà khí xộc thẳng vào mặt, đủ loại nguy hiểm khiến người ta kinh hãi.

Hồ Ma cũng bỗng nhiên hung dữ.

Hắn vốn đang hồi phục trạng thái nhờ đàn tế được thanh tịnh, mà bây giờ, càng không do dự, ba cây nhang, đồng thời cắm vào lư hương.

Trước đây, hắn chưa từng sử dụng tu vi ba cây nhang, bây giờ, lại không chút giữ lại.

Cẩn thận suốt cả đường, bây giờ đã lộ bài tẩy, cũng phải giải quyết tất cả phiền phức.

“Phù!”

Cũng ngay lúc hắn làm như vậy, Trương A Cô đang nhìn ngọn đèn dầu của Hồ Ma dần dần khôi phục, sáng lên, trong lòng hơi an ủi.

Nhưng bất ngờ, ngọn đèn dầu kia lại đột nhiên bùng lên một đoạn, chiếu sáng phạm vi mười mấy trượng xung quanh.

Sự thay đổi đột ngột, ngay cả Trương A Cô cũng giật mình, không thể tin được nhìn vào trong rừng, đàn tế này tuy là do nàng tiếp quản, nhưng vẫn là đàn của Hồ Ma, đèn trên đàn là đạo hạnh của Hồ Ma.

“... Chẳng lẽ hắn cuối cùng đã sử dụng đồng tiền kia?”

“ ... ”

“Xoẹt!”

Lão già mặt sẹo cũng định rút khỏi vòng chiến, để người ta vây công Hồ Ma đến chết, nhưng bất ngờ, Hồ Ma đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy roi xương trắng của lão ta.

Lão già mặt sẹo sững sờ, liền muốn cười lớn: “Người đây là không biết...”

Chữ “chết” còn chưa kịp nói ra, sắc mặt liền đột nhiên biến đổi lớn, Hồ Ma lại đạo hạnh tăng vọt, nắm lấy roi xương trắng, liền giật mạnh một cái, lại giật lấy từ trong tay lão ta, sau đó thuận thế quẩn một vòng, bẻ gãy thành mấy đoạn, mảnh xương văng tung tóe, rơi xuống đất.

Lão già mặt sẹo loạng choạng, suýt nữa ngã xuống đất, ngẩng đầu lên, đã đầy mặt kinh hãi:

“Thuần Dương Đồng Tử mệnh, công lực một giáp?”.

Chương 515. Hung nhân

Chương 515: Hung nhân

Lão già mặt sẹo tu luyện tà thuật thải âm bổ dương nhiều năm như vậy, lại biết cách trộm thọ mệnh, cũng chỉ có thể khiến bản thân ở tuổi lục tuần này, vẫn duy trì mức độ gần với công lực thuần dương một giáp, nhưng cũng chỉ là gần mà thôi.

Bây giờ lại đột nhiên nhìn thấy người trẻ tuổi trước mắt này, lại thật sự có công lực một giáp, lại còn là Đồng Tử mệnh, sao có thể không kinh hãi?

Nếu lão ta có đạo hạnh này, đã sớm nhập phủ rồi, hà có gì phải kẹt ở đây nhiều năm như vậy?

Lão ta căn bản không thể diễn tả được sự chấn động cực kỳ đột ngột trong lòng lúc này, nhưng đã quá muộn để nhắc nhở bản thân.

Lúc Hồ Ma bẻ gãy roi xương trắng của lão ta, những tên ăn mày xung quanh, cũng đã vây lại, tối đen như mực, tình hình lại hỗn loạn, bọn chúng không thể chú ý đến chuyện vừa xảy ra, đang thi nhau sử dụng chiêu thức trong tay, tấn công người ở giữa.

Những tên ăn mày này đều là người của Cái Bang, đương nhiên không phải ai cũng có bản lĩnh, nhưng dù sao cũng biết rải vôi bột, hắt máu chó, trên gậy trong tay, cũng có không ít cái có gắn đinh, còn có hai ba tên hợp sức, giăng lưới rách.

Bị bọn chúng vây quanh, người có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng thường khó đối phó.

Huống chi, Thôi mẹ nuôi là người tiếc mạng nhất, thấy đôi phương có người giết vào, lại bận rộn ra tay, sử dụng chú ngữ, triệu hồi người giấy, chen lẫn giữa đám ăn mày.

Trên giang hồ cũng có một cách gọi, chính là Đả Cầu trận của Cái Bang Bình Nam đạo.

Chỉ là bọn chúng cũng không nhìn kỹ, lúc bọn chúng vây lại, Hồ Ma đã quyết định sử dụng thực lực thật sự, cũng không chút do dự.

Hồ Ma lại đột nhiên đứng yên, giờ tay ấn vào hai bên sườn, đột nhiên gầm lên một tiếng, tiếng sấm âm âm, như sấm sét giữa rừng, mơ hồ, lại như có tiếng sấm nổ vang trong rừng này.

Tam trụ đạo hạnh, Ngũ Lôi cùng vang!

“Rắc...”

Tiếng gầm này, trực tiếp chấn động những tên ăn mày vây quanh Hồ Ma, đồng thời gây ra tại chỗ, những kẻ ở gần, đều đã gây như phồng, máu chảy ra từ tai, hồn phách tan biến, hơi thở đứt đoạn, đã trực tiếp bị chấn động đến chết.

Những kẻ ở xa hơn, cũng bị chấn động đến hồn lìa khỏi xác, quên mất mình đang làm gì, cây gậy đang giơ lên cũng cứng đờ giữa không trung.

Âm khí cuộn cuộn xen lẫn người giấy, đã bay về phía Hồ Ma, nhưng theo tiếng gầm này, đột nhiên tản ra phía ngoài, những người giấy kia nhẹ nhàng bay ra ngoài, còn đang giữa không trung, lại đã bốc cháy, như những quả cầu lửa ma trôi, rồi tan biến rơi xuống đất.

“Rắc...”

Hai cái bình còn sót lại trước mặt Thôi mẹ nuôi, đột nhiên xuất hiện vết nứt.

Bà ta như nhìn thấy quỷ, đột nhiên quay đầu lại, cũng bị chấn động đến choáng váng, theo bản năng sinh ra sự sợ hãi tột cùng: “Chuyện gì vậy?”

“Học được bản lĩnh, không thể thoải mái sử dụng, cũng khó chịu...”

Cũng ngay lúc này, Hồ Ma cũng thở dài một tiếng, sử dụng tam trụ đạo hạnh, dừng lại ngũ lôi tề minh, lại khiến hắc có một loại sáng khoái chưa từng có.

Đạo hạnh thực sự của hắc là tam trụ, một trụ là hai mươi năm Thuần Dương, ba trụ là sáu mươi năm, chính là một giáp.

Đây đã là giới hạn cao nhất mà vô số người trong các môn đạo có thể đạt được.

Không chỉ việc đột phá đạo hạnh tam trụ là một cửa ải lớn, rất nhiều người trong các môn phái, cho dù muốn đạt được đạo hạnh tam trụ, và duy trì nó, cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn, cần phải sống như khổ hạnh tăng.

Chỉ có Hồ Ma như thế này, khi hắc vẫn còn là Đồng Tử, thậm chí còn là một người chết, lại trong thời gian cực ngắn, bị bà bà cưỡng ép dùng Huyết Thái Tuế thượng phẩm, cứng rắn nuôi dưỡng đến mức độ tam trụ đạo hạnh.

Hơn nữa sau đó, dù là tu luyện tiêu hao, hay là trúng chiêu bị tổn thương, lên xuống thất thường, nhưng luôn bổ sung lại trong thời gian ngắn nhất, lại như được tôi luyện trăm ngàn lần, cực kỳ vững chắc.

“Vèo!”

Sử dụng đạo hạnh thực sự, hắc cũng lập tức không còn giữ lại, trong lòng dâng lên sát khí đằng đằng.

Đột nhiên vung đao, thân hình lao ra, cũng là sử dụng bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nhưng so với vừa rồi, lại hung ác đáng

sợ hơn bao nhiêu lần?

Hắn không cần quan tâm đến những tên ăn mày gần mình nhất vì chúng đã bị chấn động đến chết. Hồ Ma chỉ khẽ di chuyển ra ngoài, bỗng dưng chém đứt đầu của vài tên ăn mày bên ngoài, những cái đầu tròn lăn đầy trên mặt đất.

Thân hình du tẩu, huyết quang cuộn cuộn..

Hắn thi triển toàn bộ sức mạnh, giết người như cắt cỏ, những tên ăn mày không bị chấn động đến chết cũng bị hắn chém vào mặt trong nháy mắt.

Dao đã cong lưỡi, nhưng không sao, chỉ cần dùng thêm lực là có thể chém đứt xương.

“Tên hung nhân này từ đâu xuất hiện?”

Lão đầu mặt sẹo và Thôi mẹ nuôi nhìn thấy Hồ Ma giết ra khỏi vòng vây, lúc này cũng sợ hãi đến hồn phi phách tán.

Tất nhiên bọn họ không quan tâm đến mạng sống của đám đồ tử đồ tôn này, nhưng dù sao cũng là hai mươi mấy mạng người sống sờ sờ, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã bị tiêu diệt?

Giết gà, cho dù giết hai mươi con liên tiếp, cũng chẳng lẽ tay người không run sao?

Cho dù chúng ta có cách hại người, cũng chỉ từng người một, sao lại xuất hiện một kẻ hung hãn như vậy...

... Rốt cuộc ai mới là kẻ hung ác?

Chương 516. Tiểu quỷ cười đầu

Chương 516: Tiểu quỷ cười đầu

Đang suy nghĩ, bỗng thấy Hồ Ma mang theo một thân huyết khí, từ trong đồng xác chết xông ra, trong bóng tối lờ mờ có thể nhìn thấy trên mặt hắn hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

“Bịch, bịch.”

Đám ăn mày bị chấn động đến chết trước đó, lúc này mới bị gió do thân hình hắn di chuyển thổi ngã, ngã rạp xuống như những cọc gỗ im lặng.

“Không ổn!”

Lão đầu mặt sẹo và Thôi mẹ nuôi sắc mặt đại biến, lão đầu mặt sẹo không kịp suy nghĩ, quay người chạy trốn về phía bên ngoài khu rừng.

Nhưng không ngờ, Hồ Ma đã thi triển toàn bộ sức mạnh, há có thể để cho lão ta chạy trốn? sử dụng công phu quỷ đăng giai, trong nháy mắt áp sát sau lưng lão, chém một dao vào lưng của lão ta, nhưng khi chạm vào lại phát ra tiếng kim loại va chạm, trên lưỡi dao lại xuất hiện một vết mẻ lớn.

“Lão già này lại còn có thể đao thương bất nhập?”

Hồ Ma đã giết đến đỏ mắt, cũng không còn đau lòng cho con dao của mình, liền muốn hung hăng xông lên chém thêm hai nhát, xem lão ta có thể chống đỡ đến khi nào.

Lão đầu mặt sọ bị chém loạn choạng, cũng vội vàng quay người lại, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, dựa vào thọ mệnh hộ thể, liều mạng dùng hai bàn tay trần đỡ chiêu của Hồ Ma.

Lão ta tuy sợ hãi, muốn chạy trốn, nhưng bản lĩnh cả người không phải giả, trong lúc hoảng loạn, bị Hồ Ma chém mấy nhát, nhưng thật sự như đao thương bất nhập, tia lửa cũng bắn ra, cứng rắn không thể làm lão ta bị thương.

“Hồ Ma ca ca ta đến đây...”

Nhưng cũng ngay lúc này, Tiểu Hồng Đường vẫn luôn xem kịch suốt cả quá trình, muốn giúp đỡ nhưng lại không xen tay vào được, lúc này lại nhảy xuống từ trên cây bên cạnh.

Nàng trực tiếp cười lên cổ lão già mặt sọ, hai bàn tay nhỏ che lên mắt Thọ gia, miệng thì kêu lên: “Hồ Ma ca ca mau đánh hắn...”

“Tiểu Hồng Đường giỏi lắm!”

Hồ Ma trong lòng lập tức vui mừng, vẫn là tiểu quỷ nhà mình biết thương người.

Nhân lúc mắt Thọ gia bị che lại, tâm thần đại loạn, đột nhiên chém một nhát, lại cắt rách da thịt đối phương, một vết thương đáng sợ xuất hiện trên ngực.

Thọ gia cũng giật mình, vừa rồi lão ta tuy sợ hãi, nhưng cũng không sợ gì, bây giờ lại đột nhiên mất hết dũng khí, vừa lùi lại, vừa vung tay loạn xạ trên đầu, vừa kêu lớn: “Mau, Thôi gia muội tử, ta bị tiểu quỷ cười lên cổ...”

“Pháp thuật bị phá rồi...”

“...”

Thôi mẹ nuôi cũng giật mình, bà ta vừa rồi đương nhiên cũng nhìn ra Thọ gia muốn chạy trốn, nhưng bây giờ hai bên cùng chung chiến tuyến, chỉ có thể cùng tiến cùng lùi.

Trong lúc hoảng sợ, lại trực tiếp bỏ đàn tề, cầm đế giày trong tay, vội vàng đánh lên đầu Thọ gia, vừa đánh vừa mắng: “Ta cho ngươi cái con ranh con không biết chết này, dám cười lên đầu người khác...”

“Dám mắng Tiểu Hồng Đường nhà ta?”

Hồ Ma lập tức nổi giận.

Thực ra cũng có chút bất ngờ, tiểu quỷ cười lên cổ người, lại phá được pháp thuật của Thọ gia kia?

Không kịp suy nghĩ kỹ, Tiểu Hồng Đường cười lên cổ loại yêu nhân này, cũng có khả năng đối phương có chiêu đối phó với tiểu quỷ, sơ sẩy một cái là sẽ chịu thiệt.

“Vèo” một chiêu “Khai Sơn”, bức tới phía trước, chân nhảy lên, đá tung một mảng bùn đất, hất vào mặt Thôi mẹ nuôi đang giơ đế giày tiến lại gần, bản thân hấn thì nhân cơ hội đâm một nhát vào ngực Thọ gia, ngay vị trí tim, dùng sức khuấy một cái, móc tim ra ngoài.

“Aaaa...”

Thọ gia rên lên một tiếng, không thể tin được nhìn vào lồng ngực bị khoét một lỗ, từ từ ngã xuống.

Thôi mẹ nuôi lau sạch bùn đất trên mặt cũng giật mình, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, ném đế giày, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Tiểu Hồng Đường nhân cơ hội lao tới, ôm lấy chân bà ta, bà ta không kịp đề phòng, lập tức ngã xuống đất, Hồ Ma đuổi theo, dùng hết sức, chém đầu bà ta.

Sau đó tung một cước, đá vào cái bình cuối cùng chưa vỡ.

“Rắc...”

Cái bình vỡ tan, một con ác quỷ xuất hiện trong không trung, đang chiến đấu cùng Hồng Đăng Nương Nương. Hồng

Đặng Nương Nương tức giận chụp lấy con ác quỷ và nuốt sống nó. Hơi thở của nàng vẫn còn phì phò, tóc tai bù xù, hai tay chống nạnh.

Hồng Đăng Nương Nương nhận ra hình tượng này không tốt, vội cúi đầu lau lau miệng, vụng trộm nhìn xung quanh, sợ người khác nhìn thấy.

Ngay lúc này, đèn lồng màu đỏ trên không trung tắt dần và rơi xuống đất.

“Kết thúc rồi à?”

Hồ Ma chặt Thôi mẹ nuôi, sau đó lập tức ôm lấy Tiểu Hồng Đường, kiểm tra trái phải, sợ rằng nàng vừa mới ở quá gần hai yêu nhân kia, bị bọn hắc dùng chiêu gì làm bị thương.

Tiểu Hồng Đường thường xuyên giúp hắc đánh nhau, nhưng chưa bao giờ tham dự qua trận chiến nguy hiểm như vậy.

Kiểm tra một hồi, Hồ Ma có chút bất ngờ. Tiểu Hồng Đường không hề hấn gì, chỉ có mảnh vải xanh buộc trên cổ tay dính một chút màu đen ô ứ, nhưng cũng đang dần biến mất.

“Là do mảnh vải xanh này sao?”

Hồ Ma suy đoán, lúc trước sơn quân tự tay buộc lên, hẳn là có chút tác dụng.

Có vẻ như nó là để bảo vệ Tiểu Hồng Đường?

Hắn thở phào nhẹ nhõm, sờ đầu Tiểu Hồng Đường, cảm khái: “Còn tốt có người giúp đỡ kịp thời!”

Hồng Đăng Nương Nương này thực sự không thể chê.

“Bất quá...”

Hồ Ma vừa mới lơ là một chút, lại lập tức tập trung tinh thần: “Bên kia còn chuyện chưa giải quyết xong!”

Vừa nói xong, đột nhiên hắn hít sâu một hơi, ba nén hương trong lư hương, toàn bộ được nhổ ra, tất cả bộ phận trên toàn thân hắn cũng lập tức đều chuyển từ sống thành chết.

Hắn như trở lại lúc mới đến thế giới này, biến thành một người chết, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về hướng pháp đàn trên sườn núi.

Chương 517. Đèn dầu tắt

Chương 517: Đèn dầu tắt

“Làm sao có thể?”

Trên sườn núi, Trương A Cô không biết trong rừng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cảm nhận được trong rừng, vừa rồi một trận la hét chói tai, thê lương đến cực điểm.

Ở trên sườn núi, thậm chí có thể mơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh từ đó truyền đến, chỉ cần tưởng tượng, là có thể hình dung ra trong rừng kia, rốt cuộc đang diễn ra cuộc chém giết hung hiểm và đẫm máu đến mức nào.

“Chương quý tiêu ca rốt cuộc vẫn là tiểu chương quý của Huyết Thực bang...”

Trương A Cô thậm chí cần phải bình tĩnh lại một lúc, mới hiểu ra, Hồ Ma khi học bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân, tuy thể chất không phù hợp, nhưng pháp thuật và phản ứng đều cực kỳ nhanh, lại mơ hồ khiến nàng ta hiểu lầm thành người của mình.

Nhưng dù hắn có giống Tẩu Quỷ Nhân đến đâu, cũng là một Thủ Tuế Nhân, cầm dao vào rừng, dường như mới là hợp lý.

Chỉ là, bản lĩnh cận chiến của Thủ Tuế Nhân quả thực lớn, nhưng những kẻ đến trong rừng kia, cũng đều không phải hạng tầm thường, Trương A Cô có thể cảm nhận được sự lợi hại của những người đó, kẻ nào cũng có bản lĩnh thật sự trong tay, trên giang hồ cũng là có thể ngang dọc đúng không?

Chưởng quỹ tiểu ca còn trẻ, kinh nghiệm phỏng chừng không đủ, thật sự có thể đấu lại những yêu nhân đó sao?

Nỗi lo lắng này, mãi đến khi đèn dầu trên đàn tề đột nhiên sáng rực, trong rừng lập tức trở nên im ắng, mới bừng tỉnh.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía rừng, liền thấy nơi đó không còn động tĩnh gì nữa, mà trên không trung, chiếc đèn lồng đỏ kia, cũng đã giết sạch tất cả tà ma, từ từ hạ xuống, thật không biết vị nương nương nào mà chưởng quỹ tiểu ca mời đến, rốt cuộc là môn phái nào, cũng quá đáng sợ.

Chỉ dùng nửa cây nhang, hơn nữa chỉ là một phần đến đàn tề, liền tiêu diệt tất cả tà ma lợi hại mà đối phương mời đến, quan trọng nhất là, tiêu diệt xong liền đi, không đưa ra bất kỳ điều kiện gì...

Nhưng mà...

Trương A Cô trong lòng đột nhiên căng thẳng: “Chưởng quỹ tiểu ca sao còn chưa quay về?”

Bây giờ chuyện trên đàn tề vẫn chưa xong, tà khí trên người con rắn hai đầu kia, do nàng gánh chịu, nhưng con rắn kia vẫn còn đó...

Hắn bị thương nặng, vạn nhất gặp phải, lại bị cắn thêm một cái...

“Chu quản gia, Chu quản gia...”

Nàng vội vàng gọi phía sau, muốn nhờ Chu quản gia đi xem thử, nếu chưởng quỹ tiểu ca bị thương, nhanh chóng đưa hắn đến trước đàn tề.

Nhưng gọi mấy tiếng, lại không có phản ứng, cũng không biết Chu quản gia làm sao.

Đang lo lắng, lại đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ, đèn dầu trước mặt, vừa rồi đã sáng đến cực điểm, gần như

không hợp lý, nhưng cũng chỉ sáng như vậy trong chốc lát, lại đột nhiên từ từ nhỏ đi.

Càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi...

... Tắt!

Trương A Cô nhìn đèn dầu đã tắt, sắc mặt đột nhiên biến đổi, không thể tin vào mắt mình.

Người lập đàn, sao có thể để đèn dầu đột nhiên tắt?

Trừ phi là hấn, đã...

Lúc này nàng kinh ngạc vô cùng, gần như không dám tưởng tượng chuyện đáng sợ như vậy xảy ra.

Nhưng nàng ngẩng đầu nhìn về phía rừng, liền thấy phía rừng, không có động tĩnh gì, đừng nói là chương quỹ tiểu ca kia, ngay cả tiểu quý của hấn, cũng không thấy bóng dáng.

“Cho nên, tiểu chương quỹ kia đã chết sao?”

Cũng ngay lúc này, đột nhiên một giọng nói vang lên bên cạnh Trương A Cô, nàng đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy Chu quản gia.

Ông ta đang đứng ngay ngắn phía sau nàng, nhìn ngọn đèn dầu đã tắt trước mặt, tự lẩm bẩm: “Hấn là đã chết, chỉ có thật sự chết, mất đi chút sinh khí cuối cùng, đèn dầu trên đàn tề, mới có thể tắt đúng không?”

“Người có thể giả chết, đèn lại không thể giả được.”

“...”

Lời này đúng là nói trúng nỗi lo lắng trong lòng Trương A Cô, nàng là Tẩu Quỷ Nhân, sao có thể không hiểu đạo lý này, vội vàng muốn nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy không ổn, im lặng nhìn về phía Chu quản gia.

“Tính toán cũng không sai biệt lắm.”

Chu quản gia từ từ nói: “Tiểu chương quỹ này dường như giấu bản lĩnh, khiến người ta rất khó nắm bắt, làm việc cũng chỉ có thể cẩn thận hơn.”

“Nhưng dù hắn có giấu đến đâu, cũng vẫn còn trẻ, bản lĩnh cả người học từ trong bụng mẹ cũng có hạn, gặp phải Thôi mẹ nuôi, những tà ma ngoại đạo này, ngay cả người nhập phủ cũng không dám dễ dàng đắc tội, muốn đấu lại bọn chúng, nhất định phải sử dụng đồng tiền kia.”

“Chỉ cần sử dụng đồng tiền kia, sau khi tiếp cận, những yêu nhân kia đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của hắn.”

“Nhưng hắn, mạng nhỏ cũng phải bỏ lại ở đây.”

“...”

“Ngươi...”

Trương A Cô trong lòng càng kinh hãi, đột nhiên nhìn về phía Chu quản gia, mãi đến lúc này, mới run giọng nói: “Lão tiên sinh đây là ý gì?”

“Bởi vì đó không phải là đồng tiền thể mạng, mà là đồng tiền đoạt mệnh.”

Chu quản gia nhìn về phía núi rừng tối đen phía trước, thở dài một tiếng, nói: “Một khi sử dụng, liền sẽ đốt cháy thọ mệnh của bản thân, đạo hạnh sẽ đột nhiên tăng vọt, nhưng ngay sau đó, đạo hạnh này cũng sẽ lập tức cạn kiệt.”

“Vừa rồi đèn dầu trên đàn tế đột nhiên sáng rực, chắc hẳn là do nguyên nhân này.”

“Trước đây nhà họ Lý muốn câu hồn, chính là trước tiên đưa một đồng tiền như vậy đến, đại diện cho người này sắp chết, lập tức sẽ có quỷ sai đến đón người.”

“Linh Thọ phủ, bây giờ vẫn còn một truyền thống, người già nhận được đồng tiền này, liền sẽ bắt đầu đóng quan tài,

thông báo cho người thân, sau đó ngậm đồng tiền, nằm trên giường chờ chết.”

“ ... ”

Ông ta vừa nói, vừa khẽ thở dài, nói với Trương A Cô đang nhìn mình chăm chăm: “Thủ đoạn không tính là cao minh, nhưng cũng là chuyện không thể làm gì khác.”

“Đi tiếp nữa, đối với mọi người đều không tốt, cho nên dừng lại ở đây đi...”

“ ... ”

Chương 518. Đồng tiền thế mạng

Chương 518: Đồng tiền thế mạng

Ông ta từ từ nói, bàn tay giơ lên, giữa các ngón tay, lại đang nắm ba cây kim bạc dài nhỏ sắc bén.

Ở khoảng cách gần như vậy, là Tẩu Quỷ Nhân, đã không thể có khả năng phản kháng.

Trương A Cô nhất thời gần như tuyệt vọng, cố gắng ngẩng đầu nhìn lên, dưới bầu trời đầy sao, gương mặt Chu quản gia lại không thể nhìn rõ chút nào.

“Người... người rốt cuộc muốn làm gì?”

Bị người ta bức bách ở khoảng cách gần như vậy, Trương A Cô cũng không còn khả năng phản kháng, chỉ là giọng nói run rẩy, lại vô cùng không hiểu: “Chương quỹ tiểu ca không ngại đường xa vạn dặm, thay người đưa người nhà trở về, người...”

“... Người không những không biết ơn, sao lại còn muốn hại người?”

“...”

Nghe lời nói mang theo ý không hiểu của Trương A Cô, lão quản gia cũng thở dài một tiếng, miệng nói một cách đờ đẫn: “A Cô là người tốt, tiểu chương quỹ kia cũng là người tốt, nhưng chỉ trách, các người không nên nhúng tay vào chuyện của nhà họ Lý.”

“Lão phu không phải là người không biết ơn nghĩa, cũng nhớ rõ ân tình của hai vị, chỉ là để tiểu thư bị bắt cóc, vốn là chuyện mà mọi người đều muốn nhìn thấy...”

“Nàng đi rồi, đối với nhà họ Lý, đối với cả Quỷ Động Tử đều có lợi.”

“Nhưng hết lần này tới lần khác...”

Ông ta nói, lại thở dài một tiếng: “Tiểu thư thật sự là phúc lớn mạng lớn, lại gặp được người tốt.”

“Không những không muốn thân thể của tiểu thư, không lấy mạng nàng, lại còn chăm sóc cẩn thận, còn gửi thư muốn để nàng về nhà...”

“...”

“Hừ hừ...”

Không nhìn rõ gương mặt ông ta, nhưng cũng có thể cảm nhận được, trên mặt ông ta đang đầy vẻ cười khở: “A Cô có biết lúc lão phu nghe được chuyện này, tâm trạng như thế nào không?”

“Để mặc tiểu thư bị những kẻ bắt cóc kia mang đi, lão phu đã mạo hiểm lớn như vậy rồi, không biết lúc nào lão gia sẽ tìm đến ta, cũng không biết có bị trừng phạt gì hay không...”

“Nhưng không ngờ, vừa mới trốn đi được mấy tháng, tam thiếu gia lại tìm đến ta trước...”

“Hắn bởi vì ta làm việc bất lợi, đánh gãy chân ta, nói cho ta biết, tiểu thư đang ở Minh Châu phủ, đã nhớ lại nhà, còn gửi thư về nhà, đang đợi người đến đón...”

“Lão phu có thể làm gì đây?”

“...”

Giọng nói của lão già ngày càng trầm thấp: “Đành vậy thôi, lão phu chỉ còn cách qua đó đón tiểu thư.”

“Nhưng không chỉ đón tiểu thư, mà còn phải trừ khử sạch sẽ những kẻ rắc rối, những kẻ đã tham gia vào chuyện này, như Thôi mẹ nuôi, mới có thể báo cáo với tam thiếu gia.”

“Cứ như vậy, đợi tiểu thư trở về Quý Động Tử, còn không biết có che giấu được hay không...”

“Xem số phận vậy...”

“...”

Vừa thở dài, cây kim bạc trong tay, từ từ đâm xuống.

Trương A Cô đã không biết nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng, nàng ta dường như không sợ chết chút nào, chỉ là có chút tiếc cho tiểu chương quỹ kia.

“Vậy ta nghĩ người chắc chắn là che giấu không được.”

Nhưng cũng ngay lúc này, đột nhiên dưới sườn núi, một giọng nói vang lên.

Lão quản gia nghe thấy giọng nói này, lập tức giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lại bất ngờ, phía sau đột nhiên có tiếng động, lại có thứ gì đó ném về phía mình.

Lão ta giật mình, không kịp suy nghĩ vội vàng quay người lại cầm kim bạc chém tới, lại bất ngờ chạm vào thứ gì đó trơn trượt, vội vàng đưa tay ra, chộp về phía trước, nắm lấy một cái đầu rắn, suýt chút nữa bị cắn, đã toát mồ hôi lạnh.

Nhưng vừa mới nắm lấy cái đầu rắn này, lại đột nhiên cảm thấy đuôi rắn quật lên, lại cắn một cái vào cổ mình.

Sự kinh hãi bất ngờ này, khiến lão ta hét lên một tiếng “A”, vội vàng giãy giụa, ném ra ngoài.

Nhìn thấy thứ đang ngo ngoe trên mặt đất, lại là một con rắn hai đầu.

Sờ lên cổ mình, dùng đầu ngón tay chấm một chút, đưa lên trước mắt, ngón tay lại dính đầy máu đen.

“Làm sao có thể?”

Trong lòng kinh hãi không nhỏ, nhưng càng hoảng loạn hơn chính là giọng nói vừa nghe thấy, vội vàng quay đầu lại, lại chỉ nhìn thấy Hồ Ma đang đi lên từ dưới sườn núi.

Bên cạnh hắn bao phủ bởi bóng đêm lạnh lẽo, cả người đầy máu, trông như một người chết, trên người không có chút hơi thở của người sống nào, nhưng theo hắn từng bước lên dốc, trên người lại dần dần trở nên sống động, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía mình, cười rạo rỡ.

Mà trong bóng đêm phía sau hắn, chui ra một tiểu quỷ, tiểu quỷ buộc hai bím tóc nhỏ, trong tay còn xách một cái túi da rách, dường như là thứ vừa dùng để bắt rắn.

“Người...”

Ông ta không thể tin được, tròn tròn mắt nhìn Hồ Ma, có cảm giác tam quan sụp đổ.

“Không phụ sự kỳ vọng, mấy tên yêu nhân kia đã giải quyết xong.”

Hồ Ma đi lên dốc, trước tiên khen ngợi Tiểu Hồng Đường một cái, vừa rồi đi bắt con rắn hai đầu kia, Tiểu Hồng Đường lại lập công.

Hắn sợ rắn, chỉ dám nhặt một con rắn chết để đánh lạc hướng, may mà Tiểu Hồng Đường gan dạ, xông lên đè nó ở đó, đại chiến ba trăm hiệp, sau đó nhét vào túi vải.

Đối diện với Trương A Cô đang tròn tròn mắt, và Chu quản gia vẻ mặt đầy sợ hãi, tâm trạng của hắn rất tốt, lật lòng bàn

tay, nâng một thứ lên, lại chính là “đồng tiền thể mạng” mà Chu quản gia đưa cho trước đó.

Nói khẽ: “Nhưng thứ này lại không dùng đến, tiết kiệm cho người.”

Chương 519. Lộ sơ hở

Chương 519: Lộ sơ hở

“Nhưng mà...”

Chu quản gia rõ ràng là hoảng sợ, nhất thời ông ta không hiểu được rốt cuộc là tình huống gì: Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hắn bỏ đồng xu vào miệng mà...

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy đèn dầu trên đàn tề sáng rực, đây là dấu hiệu đạo hạnh tăng vọt mà!

Quan trọng nhất là, đèn dầu trên đàn tề rõ ràng đã tắt, bây giờ vẫn chưa sáng lên, tiểu chương quỹ này dù nhìn từ góc độ nào, cũng chỉ là một người chết mà thôi...

“Ta ăn là huyết thực hoàn.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Chu quản gia, Hồ Ma trong lòng có chút đắc ý, thậm chí muốn kể cho đối phương nghe từng chi tiết cách hắn làm như thế nào.

Đây không phải là thói quen của kẻ phản diện, mà là đắc ý về thủ đoạn, ai mà không muốn khoe khoang một chút?

Chỉ tiếc, A Cô ở bên cạnh, hơn nữa còn có một số chuyện chưa làm rõ, hắn không thể khoe khoang thỏa thích, chỉ có thể thở dài một tiếng, nhìn về phía Chu quản gia, nói nhỏ: “Người thăm dò chúng ta suốt cả đường, ta cũng cẩn thận suốt cả đường.”

“Người trong Bả Hí môn các người, có mấy chiêu trò là thật, có mấy câu nói là thật...”

“Nếu không phải mấy tên yêu nhân này đuổi giết tới, khiến người cảm thấy có cơ hội khiến chúng ta đồng quy vu tận, đi thêm một đoạn nữa, người có phải sẽ tự tay giăng bẫy, hại chết chúng ta đúng không?”

“Thực ra ta cũng vậy, càng thăm dò Bả Hí môn các người, càng cảm thấy đáng sợ, cũng sắp nhìn không được nữa, chỉ là thật sự không nắm rõ thực lực của người, ra tay cũng không chắc chắn.”

“...”

“Ta...”

Chu quản gia trong lòng hoảng sợ, trên người cũng khó chịu, rắn độc đã vào cơ thể, ông ta cũng muốn tập trung tinh thần để ép độc rắn ra, nhưng lời nói của Hồ Ma truyền vào tai, lại khiến trong lòng của ông ta không thể yên tĩnh được.

Mở miệng khó khăn: “Người... người vẫn luôn muốn hại ta?”

“Là người hại chúng ta trước...”

Hồ Ma liếc nhìn ông ta, cau mày, nói: “Người suốt dọc đường sử dụng bao nhiêu thủ đoạn âm hiểm, bản thân không nhớ rõ sao?”

“Lúc qua cầu, bảo người trang điểm kỹ cho tiểu thư nhà các người, để lừa gạt người trên cầu, người tuy làm theo, nhưng cũng cố ý để lộ ra mấy sơ hở đúng không?”

“Người là cao thủ của Bả Hí môn, đối phó với mấy tên côn đồ trên đường phố, cải trang lại sơ hở trăm bề, bị người ta nhìn ra?”

“Thôi mẹ nuôi có thể đuổi theo nhanh như vậy, cũng là do người giỏi trò đúng không?”

“Nói là để những tên côn đồ kia không nhanh chóng biến thành tiểu quỷ, kéo dài thời gian, nhưng thực ra, châm pháp kia là để bọn chúng nhanh chóng hồn lìa khỏi xác, để Thôi mẹ nuôi kia phát hiện?”

“...”

Vừa nói, vừa nheo mắt lại: “Trước đó trong thành, người mượn bạc của ta, nói là muốn mua một số đồ dùng...”

“Chẳng lẽ là cố ý đi tiết lộ hành tung cho người của Cái Bang, để bọn chúng dễ bắt đến chúng ta?”

“Có lẽ, cái gì mà người nói là gửi thư cho người nhà họ Lý, để bọn chúng khó chịu, thực ra là gửi thư cho thiếu gia nhà các người?”

“...”

Vừa nói, ánh mắt cũng lạnh lùng, thân nhiên nhìn Chu quản gia, nói nhỏ: “Ngoài ra, chúng ta trên đường này, gặp không ít chuyện tà ác, trong đó phần lớn là công lao của người đứng không?”

“Muốn để chúng ta ra tay nhiều hơn, để thăm dò thực lực của chúng ta?”

“Người còn giống người giang hồ hơn cả Thôi mẹ nuôi, biết trước khi ra tay, phải thăm dò thực lực của nhau, có nắm chắc mười phần mới ra tay.”

“...”

“Người...”

Chu quản gia bị hấn hỏi liên tiếp mấy câu, đã có chút loạn choạng, đồng thời vết thương trên cổ, lập tức tê rần, đã có chút tê liệt, cũng khiến ông ta cảm thấy cổ họng căng cứng, mà Hồ Ma lúc này cả người đầy máu, ánh mắt lạnh lùng, cũng không thể giả vờ được nữa.

Bèn khó khăn mở miệng, nhìn chăm chăm Hồ Ma:
“Người... người là từ lúc nào... phát hiện ra?”

“Ngay từ đầu ta đã không hoàn toàn tin tưởng người.”

Hồ Ma nhìn ông ta, từ từ nói: “Cao thủ đường đường của Bả Hí môn, ra ngoài tìm người, cũng không khác gì đi trên giang hồ, lại có thể làm mất hành lý, còn làm bản thân gãy chân, ta đã tìm mấy lý do để thuyết phục bản thân tin người, nhưng vẫn cảm thấy quá vô lý.”

“Trên người mang theo bảo bối như đồng tiền thế mạng, lại nói là không để người của Thảo Tâm Đường nhìn thấy, để tránh rước họa vào thân.”

“Hừ hừ, là sợ rước họa vào thân, hay là sợ người ta nhìn ra, đây không phải là đồng tiền thế mạng?”

“Ở trang viên ta không lấy thứ này, người cũng không kiên trì, nhưng những tên yêu nhân kia đuổi theo, người lại hăng hái, không chỉ đưa cho ta, còn nhắc nhở ta sử dụng vào lúc quan trọng...”

“... Hừ hừ, ta không dám sử dụng, nhưng không làm như vậy, thì làm sao để lão hồ ly như người lộ đuôi ra?”

“...”

“Người...”

Lão quản gia nhất thời hoảng sợ.

Ông ta suy nghĩ kỹ, suốt dọc đường tuy rằng bản thân thực sự đã làm một số chuyện, nhưng người của Bả Hí môn mắt tinh tay nhanh, sao có thể để lại chứng cứ sơ hở gì, cho dù vừa rồi, bản thân cũng xác định tiểu chương quỹ này đã chết mới chuẩn bị ra tay với Trương A Cô.

... Đèn dầu trên đàn tề đều đã tắt mà!

Ngoài ra, hấn quả thực đã nói ra không ít điểm đáng ngờ, đó là chuyện không thể làm gì khác, thủ đoạn có sạch sẽ đến đâu, chỉ cần đã làm, liền sẽ xuất hiện một số điểm khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng tại sao hấn lại liên tưởng đến bản thân, bản thân ông ta khi nào để lộ sơ hở, khiến hấn nghi ngờ?

‘Dù người có sơ hở hay không, ngay từ đầu ta đã nghi ngờ người rồi...’

Hồ Ma nhìn vẻ mặt khó chịu và bối rối của Chu quản gia, trong lòng cũng có chút bất lực.

Chương 520. Bàn tay thứ ba

Chương 520: Bàn tay thứ ba

Chu quản gia ngay từ đầu xuất hiện, đã khiến người ta cảm thấy bất an, nhưng nhìn trái nhìn phải, cũng thật sự không tìm được chứng cứ xác thực nào chứng minh ông ta có vấn đề.

Nhưng có hay không có chứng cứ, thì có gì quan trọng?

Nghi ngờ người khác không cần chứng cứ, đặc biệt là người chuyển sinh, nghi ngờ người khác hoặc bị nghi ngờ, đều là bản tính do chuyển sinh mang lại.

Ngày nào cũng có lo lắng “luôn có kẻ gian trá muốn hại trẫm”, con chó ven đường nhìn mình một cái cũng nghi ngờ nó có nhìn thấu thân phận của mình hay không, muốn chém chết nó.

Vậy thì những chuyện tiếp theo, càng đơn giản hơn, chỉ cần trong lòng nghi ngờ, vậy thì dọc đường đương nhiên sẽ luôn đề phòng, quan sát, suy đoán xem đối phương có điểm nào không ổn hay không, từng chút từng chút kiểm chứng suy nghĩ trong lòng mình.

Chu quản gia là lão giang hồ, lừa gạt người khác rất có kỹ năng, vậy ai có thể vạch trần một lão diễn viên?

Đương nhiên là một người khác vẫn luôn thời thời khắc khắc biểu diễn .

Cũng chính vì trong lòng bất an, cho nên suốt dọc đường thần kinh cũng căng thẳng, không vì đã ra ngoài mà buông thả bản thân, đạo hạnh này cũng phải nắm chắc cơ hội mới dám sử dụng.

Trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ lời Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư và Nhị Oa Đầu nói với mình, phải kính sợ thế giới này, kính sợ lòng người trên thế giới này.

Chuyến đi này, mối đe dọa lớn nhất không phải là tà ma, không phải là Cái Bang, mà chính là lão hồ ly của Bả Hí môn này...

Bị người của Bả Hí môn thăm dò rõ ràng thực lực, thì ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Lặng lẽ thở dài một hơi, nhưng trên mặt lại chỉ cười lạnh, dường như trong giọng nói cũng mang theo chút tức giận, nói lớn: “Sau đó người càng quá đáng hơn...”

“Người nói người tìm tiểu thư nhà các người suốt cả đường, tìm đến tận Minh Châu thành, nhưng chúng ta đi suốt dọc đường này, địa hình địa thế các nơi, người lại hoàn toàn không hiểu, đây có phải là dáng vẻ của người đã từng tìm kiếm qua hay không?”

“Nói không chừng, lúc đó người căn bản là đi theo con đường khác đúng không?”

“Hơn nữa...”

Hắn dừng một chút, cau mày, nghiêm túc nhìn chằm chằm Chu quản gia, nói: “Ta là người cứu tiểu thư nhà các người, người miệng thì nói ơn sâu nghĩa nặng, nhưng ta hỏi người mấy chiêu thức, người đều không nói.”

“Nhỏ nhen, nhất định là có gian trá!”

“Chẳng lẽ là sợ sau này trở mặt, bản lĩnh của mình bị lộ tẩy, không đấu lại ta?”

“...”

Chu quản gia không ngờ Hồ Ma những lời khác thì không nói, lại nói đến chuyện này, nhất thời cũng tức giận, nghiêng

răng nghiền lợi, nói nhỏ: “Bản lĩnh của Bả Hí môn vốn không thể tùy tiện tiết lộ, chuyện này không liên quan gì đến ơn nghĩa...”

“... Hơn nữa cuối cùng ta không phải cũng chịu không nổi người quần lầy, mới nói cho người nghe hay sao?”

“...”

“Người trước tiên nói ra pháp thuật của nhà họ Lý, sau đó mới chịu không nổi mà nói ra mấy chiêu thức của Bả Hí môn các người, điều này đã nhìn ra, người đối với nhà họ Lý cũng không trung thành như vậy.”

Hồ Ma nhìn ông ta, nói: “Đến lúc đó, ta cũng định tìm cơ hội ra tay với người, nhưng người của Bả Hí môn các người nhiều chiêu trò, không nắm được cơ hội, ta thật sự không dám mạo hiểm.”

Chu quản gia đã có chút nghiền răng nghiền lợi, càng tức giận đến mức đầu óc choáng váng, rõ ràng độc rắn đã phát tác.

Suốt dọc đường, tiểu chương quỹ trước tiên nhắm vào chiêu thức của Trương A Cô mà đào bới, sau đó lại nhắm vào ông ta, ông ta chịu không nổi, cũng sợ hãi nghi ngờ, mới dạy cho hắn mấy chiêu.

Ai ngờ tên này lại đang thăm dò mình?

Vừa học được chiêu thức, vừa xác định nghi ngờ đối với mình, đây...

... Sao người ta có thể vô sỉ như vậy?

Hồ Ma nhìn thấy trên mặt quản gia phủ một lớp màu đen, trên mặt cũng mang theo một nụ cười lạnh, lấy ra một cái lọ nhỏ màu đen trong tay, thản nhiên nói: “Con rắn hai đầu kia rất lợi hại.”

“Chỉ có chúng ta, Thủ Tuế Nhân không sợ rắn độc, mới có thể bắt nó, ngay cả tên chơi rắn kia, bị cắn một cái, cũng phải nhanh chóng lấy xà dược từ trong lọ này ra uống.”

“Người của Bá Hí môn các người, chiêu trò là giả, mạng sống là thật đúng không? Chịu một phát cắn này, có thể chống đỡ đến khi nào?”

“Cho nên, hay là người nói ra phía sau còn có ai đang đợi chúng ta, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ta sẽ cho người uống xà dược này?”

“...”

“Ta...”

Chu quản gia biết hắn nói không sai chút nào, đưa tay che cổ, cổ họng sưng lên, nói chuyện càng ngày càng khó khăn.

“Phía sau, tam thiếu gia đang đợi ở Vệ Khánh... đợi...”

“...”

Càng nói giọng ông ta càng nhỏ, dường như đã không thể nói được nữa, đột nhiên thân hình di chuyển, lao đến trước mặt Hồ Ma.

Giơ tay liền chộp lấy lọ thuốc trong tay Hồ Ma.

Hồ Ma là Thủ Tuế Nhân, sao có thể để ông ta chộp được, giờ tay lên, liền tránh được hai tay ông ta, đồng thời tay kia chặn trước người ông ta, nhưng không ngờ, hai tay Chu quản gia bị Hồ Ma chặn lại, xem ra đã không thể tiếp cận được.

Nhưng bất ngờ, từ trong ngực ông ta, lại thò ra một bàn tay thứ ba, chộp lấy lọ thuốc cướp đi, sau đó lặn tại chỗ, kéo dài khoảng cách.

“Ái chà?”

Hồ Ma nhìn thấy, hai mắt lại sáng lên vài phần: “Bàn tay thứ ba?”

“Đây lại là tuyệt kỹ gì? Có thể dạy ta không?”

Chương 521. Thiên sinh Âm Điệp

Chương 521: Thiên sinh Âm Điệp

Chu quản gia đã không còn để ý đến chuyện khác, vội vàng nuốt xà dược xuống, mới khàn giọng nói với Hồ Ma: “Tiểu chưởng quỹ, người thật sự là người thích tò mò...”

“Người là người tốt, cũng nghĩa khí, không ngại đường xa đưa tiểu thư nhà chúng ta trở về.”

“Nhưng người lại không nghĩ rằng, tiểu thư nhà chúng ta từ khi sinh ra đã có Âm Điệp, có lẽ đã định sẵn là số mệnh lưu lạc bên ngoài...”

“...”

Hồ Ma dường như cũng nghiêm túc hơn, từ từ cau mày, nói: “Thiên Sinh Âm Điệp...”

“Thực ra đây mới là nguyên nhân Hương nha đầu bị bắt cóc?”

“...”

“Đúng vậy.”

Quản gia nuốt xà dược xuống, giọng nói vẫn còn hơi khàn, nói nhỏ: “Âm Điệp xuất thế, tái tạo Minh phủ, khi trên người tiểu thư xuất hiện Âm Điệp, trong mắt rất nhiều người nhà họ Lý, nàng không còn là thiên kim tiểu thư nữa.”

“Nàng là kẻ thù của nhà họ Lý!”

“Kẻ thù?”

Hồ Ma nghe lời quản gia, cũng hơi cau mày, nói: “Lời này là sao?”

Về mặt quản gia, lại có chút bi thương và oan ức, thở dài một tiếng, nói: “Người nhà họ Lý quá khổ rồi...”

“Hoàng đế lão nhi kia lúc còn có tác dụng trong triều đình đã hạ lệnh, để mấy nhà này canh giữ Quý Động Tử, mấy nhà khác đều dần dần không chống đỡ nổi, oan hồn trong Quý Động Tử hại người, bọn họ từng nhà từng nhà sớm đã chặt đứt hương hỏa, chỉ còn lại vài người, cũng tìm mọi cách để trốn thoát.”

“Chỉ có nhà họ Lý, người nhà họ Lý vẫn luôn canh giữ như vậy.”

“Hoàng đế kia đã bị lột da trên triều đình, không ai còn coi trọng thánh chỉ trước kia, nhưng lão gia lại không chịu chết, nói nhà họ Lý chỉ còn lại một người, cũng phải canh giữ Quý Động Tử.”

“Nhưng lão gia trung thành, không có nghĩa là tất cả mọi người nhà họ Lý đều nguyện ý chịu khổ theo.”

“Đặc biệt là những người chúng ta vào nhà người ta làm việc, nữ nhi của mình có thể gả cho chủ nhân, vốn là chuyện tốt, nhưng ai ngờ, ta vừa gả nữ nhi đi, lại đẩy nữ nhi vào hồ lửa, bản thân cũng phải tiến vào Quý Động Tử.”

“Người nói xem ai nguyện ý? Ai nguyện ý đời đời kiếp kiếp, con cháu đều sống người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy?”

“Ai nguyện ý sống cả đời, cuối cùng còn phải lấp đầy Quý Động Tử, cuối cùng không được chết tử tế?”

“...”

Có thể nghe ra sự thê lương trong lời ông ta, Hồ Ma cũng chỉ trầm ngâm một chút, nói nhỏ: “Âm Điệp mà người nói rất cuộc là như thế nào, sao nghe còn lợi hại hơn cả lời nguyên?”

Quản gia liếc nhìn Hồ Ma một cái, thản nhiên nói: “Tiểu chương quỹ vẫn thích tò mò như vậy, nhưng đã đến lúc này, người muốn hỏi, ta liền nói cho người biết!”

“Âm Điệp, không phải là thứ người sống sử dụng.”

“Nó vốn là bằng chứng của âm sai hành tẩu âm dương, câu hồn đoạt mạng, dẫn người đến Quỷ môn quan.”

“Tiểu thư mang theo Âm Điệp, có nghĩa là nàng không phải là người của dương gian, đợi đến khi nàng có kinh nguyệt, nàng sẽ phải thay thế lão gia, vào Quỷ Động Tử, thậm chí, nàng còn danh chính ngôn thuận hơn lão gia, tất cả Quỷ Động Tử, nàng đều phải trông coi.”

“Nhưng nếu chỉ là nàng, thì cũng thôi...”

“...”

Quản gia thở dài một tiếng, nói: “Nhưng theo quy củ, người nhà họ Lý canh giữ Quỷ Động Tử, nhận được lệnh nói rõ là chỉ canh giữ trong bảy thế hệ, bây giờ đã sắp chịu đựng đến thời điểm cuối cùng rồi, nếu không thì con gái tử tế nhà ai lại nguyện ý gả vào nhà bọn họ?”

“Nhưng nàng có Âm Điệp này, vậy thì tương đương với việc tiếp nhận nhiệm vụ này, đừng nói là người trong bảy đời, mà là đời đời kiếp kiếp đều phải gánh vác.”

“Chuyện này ai nguyện ý?”

Trên mặt ông ta đều lộ ra nụ cười khở: “Bây giờ đây là thời đại gì?”

“Thời loạn lạc, thời đại hung hiểm, cũng là thời đại mà người có bản lĩnh nổi lên!”

“Có bản lĩnh, là có thể chiếm cứ một vùng đất, làm một hoàng đế một cõi tiêu dao tự tại, nhìn ra bên ngoài, có chút tà thuật, là có thể hô mưa gọi gió trên giang hồ, tác oai tác quái, thậm chí ngay cả tà ma, cũng có thể lập nên Huyết Thực bang, xây miếu thờ cúng, còn ngang nhiên tự xưng là nương nương lão gia.”

“Người nhà họ Lý đều có bản lĩnh, mấy đời người canh giữ Quỷ Động Tử, cũng có công lao, vậy tại sao người khác tiêu dao khoái hoạt, duy chỉ có người nhà họ Lý phải chịu khổ này?”

“...”

“Lời này của ngươi có chút không tôn trọng nương nương nhà chúng ta...”

Hồ Ma trong lòng không khỏi nghĩ, từ từ nói: “Cho nên, nhà họ Lý không thể dung thứ cho vị tiểu thư mang Âm Điệp này...”

“Nhưng tại sao không trực tiếp giết chết?”

“...”

“Nếu có thể trực tiếp giết chết, thì tốt rồi...”

Quản gia lại cười khở một tiếng: “Nhưng Âm Điệp có nhân quả lớn, là nhân quả sẽ liên lụy đến con cháu người thân, không ai có thể gánh vác trách nhiệm lớn như vậy.”

“Cho nên, không ai dám giết tiểu thư, thậm chí chúng ta cũng không dám trực tiếp làm hại nàng, hoặc làm chuyện báng bổ Âm Điệp.”

“Chúng ta đã thương lượng rất lâu, cũng chỉ có một cách.”

“Tiểu thư đã sắp trưởng thành, theo lệ trước khi vào Quỷ Động Tử, cần phải ra ngoài dạo chơi, thả lỏng một chút, hừ

hừ, đây chính là số mệnh của người nhà họ Lý, còn không bằng ngồi tù.”

“Mà chúng ta muốn thoát khỏi Âm Diệp này, cũng chỉ có cơ hội này.”

“Lão phu không làm gì cả, chỉ là sơ ý lúc trông coi tiểu thư, để nàng bị bắt cóc, nhưng ta không hề hại nàng.”

Chương 522. Hai bên cùng đợi

Chương 522: Hai bên cùng đợi

“Thôi mẹ nuôi kia cũng bị người ta khống chế, hơn nữa lúc đầu bà ta cũng không biết đây là tiểu thư nhà họ Lý, bà ta cũng chỉ làm theo quy củ của nghề nghiệp bọn họ, bán tiểu thư đi thật xa, để nàng không nhớ được chuyện gì mà thôi.”

“Tiểu thư ở bên ngoài hoặc là chết, hoặc là bị hủy hoại trong sạch, làm ô uế Âm Diệp, đó cũng là nhân quả của người ngoài, không liên quan đến chúng ta.”

“...”

Điều này tương tự như, ném một thỏi vàng hoặc một tấm vải có bệnh dịch ra ngoài, ai nhặt được thì người đó xui xẻo?

Nhưng mà...

Hồ Ma không khỏi cau mày, tò mò hỏi: “Đều nói quỷ thần không thể lừa gạt, các người làm như vậy, thật sự có thể trốn tránh nhân quả này sao?”

“Vậy thì sao, chẳng lẽ cứ đợi nàng thật sự trưởng thành, chính thức cầm Âm Diệp vào Quỷ Động Tử, từ đó khiến cả nhà họ Lý, đời đời kiếp kiếp chịu tội này?”

Quản gia lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Hồ Ma một cái, nói nhỏ: “Hơn nữa, chúng ta đã thành công, tiểu thư bị bắt cóc, người nhà họ Lý đều thở phào nhẹ nhõm, ngay cả lão gia trong động cũng không ra.”

“Nhưng ai ngờ được, trên đời này, lại còn có người tốt như tiểu chương quỹ?”

Chu quản gia cười khò: “Người không những cứu tiểu thư, còn đối đãi với nàng lễ độ, bảo vệ nàng chu toàn, thậm chí, còn nhiệt tình giúp nàng gửi thư, muốn đưa nàng trở về...”

“Mọi chuyện trùng hợp đến mức giống như sự sắp đặt của số phận, thời đại này, một người bị bắt cóc, còn có thể bình an vô sự trở về, chuyện này nói ra ai tin chứ?”

“Có lẽ tiểu thư thật sự được quý thần phù hộ...”

“...”

Cái gì mà được quý thần phù hộ?

Hồ Ma nhất thời không biết nên nói lão quản gia này, hay là người đứng sau ông ta như thế nào.

Hắn cứu Hương nha đầu, rõ ràng chỉ là chuyện tiện tay, lúc đó nàng mà cách mạn thuyền của hắn xa hơn một chút, có lẽ hắn sẽ không đưa tay ra với nàng dưới nước.

Nàng cũng sẽ chết đuối...

Hoặc là nói, nếu không phải Dương Cung đột nhiên nảy ra ý định, đi cướp Huyết Thực, hắn sao lại đến Ngưu Gia Vịnh cách đó mấy chục dặm?

Còn việc hắn đưa Hương nha đầu về, một là lúc đó hắn... một lòng tu luyện, không muốn những chuyện linh tinh, hai là hắn cho rằng chuyện này, vốn là nên làm, không liên quan đến những thứ khác.

Nhưng không ngờ, những sự trùng hợp này gộp lại, lại khiến người nhà họ Lý cảm thấy đây là ý trời...

... Nhưng dù sao cũng là thời đại này, chẳng lẽ thật sự có con mắt vô hình nào đó?

... Chết tiệt!

Đột nhiên nghĩ đến khả năng cuối cùng này, trong lòng hắn bỗng nhiên giật thót, theo bản năng nhìn xung quanh, nhưng lại không thật sự nhìn thấy gì.

Chuyện này không thể suy nghĩ kỹ, càng nghĩ càng cảm thấy rung mình, Hồ Ma cũng chỉnh đốn lại biểu cảm, mới nói với Chu quản gia: “Cho nên, ngay từ lúc ở Minh Châu thành, người mời ta hộ tống, là đã nghĩ đến chuyện diệt khẩu ta rồi?”

“Người phiền phức như vậy làm gì, chỉ cần đưa ra tín vật, chứng minh mình là người của nhà họ Lý, đón Hương nha đầu trở về, trên đường có thủ đoạn nào mà không thể làm?”

“...”

“Làm thủ đoạn gì?”

Chu quản gia thở dài một tiếng: “Bán tiểu thư thêm một lần nữa sao?”

“Ha, nếu tiểu thư thật sự được quý thân phù hộ, vậy bán thêm một lần nữa, có lẽ vẫn sẽ bình an vô sự trở về nhà họ Lý...”

“Chi bằng làm chắc chắn hơn...”

Ông ta nói rồi liếc nhìn Hồ Ma một cái, sau khi uống xà dược, cũng đang từ từ chờ thuốc giải độc, khôi phục sức lực, miệng lại không vội vàng, từ từ nói: “Tiểu thư đã muốn về nhà, vậy thì cứ về...”

“Nhưng tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang không biết trời cao đất dày, đã lấy thân thể của tiểu thư, làm ô uế Âm Diệp, vậy thì phải làm sao?”

“Trong thành này có rất nhiều ăn mày, để bọn chúng hưởng thụ là được, đương nhiên, sau khi xong việc, cũng phải để bọn chúng đi chôn cùng tiểu thư!”

“Cái Bang bị tiểu chưởng quỹ người tự tay tiêu diệt, tiểu chưởng quỹ người cũng chết trong tay Cái Bang, Quỷ Động Tử có lẽ cũng sẽ không hận người, có khi còn phải nhắm mắt nhận người làm con rể...”

“Haiz, có lẽ vẫn sẽ có chút phiền phức, nhưng lão phu đã cố gắng hết sức.”

“Từ khi người gửi thư về nhà họ Lý, chuyện này đã trở nên phiền phức, còn lại, cũng chỉ có thể vá víu, cố gắng che giấu mà thôi...”

“...”

Ông ta càng nói càng nhỏ, nhưng trong mắt cũng bắt đầu từ từ hiện lên sát khí, cây kim bạc trong tay lóe sáng.

Cảm nhận được sát khí trên người ông ta, Hồ Ma cũng suy nghĩ xem mình còn muốn hỏi gì nữa không, cuối cùng chỉ thờ dài một tiếng, tùy ý cầm dao trong tay, cũng không chuẩn bị gì nhiều, chỉ nhìn lão quản gia nói: “Đây là chuẩn bị sử dụng bản lĩnh rồi?”

Chu quản gia nhìn chằm chằm hắn, cười khẽ: “Nói chuyện với người nhiều như vậy, là vì ta đang đợi thuốc giải độc phát huy tác dụng...”

“Tiểu chưởng quỹ người lại đang đợi cái gì?”

“...”

“Người của Bả Hí môn các người nhiều chiêu trò, ta thật sự muốn được kiến thức một chút, chỉ là...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng nhìn Chu quản gia cười cười, dừng một chút, lấy từ trong ngực ra một cái lọ sứ màu trắng, thông thả nói: “Tay của người Bả Hí môn các người quả thật rất nhanh, nhưng vừa rồi ta hình như nhớ nhầm.”

“Lọ này mới là lấy từ trên người tên chơi rắn.”

“Cái người vừa uống, là lấy từ trên người Thôi mẹ nuôi...”

“...”

“Người...”

Chu quản gia đã trợn tròn mắt, sắc mặt đen lại.

Mà Hồ Ma thì cầm dao, cẩn thận tiến lại gần ông ta, cười nói: “Cho nên, ta cũng đang đợi thuốc độc phát huy tác dụng...”

Chương 523. Lý do

Chương 523: Lý do

“Thế nào rồi?”

Trận giao đấu với Chu quản gia vừa rồi thật sự nguy hiểm vạn phần, long tranh hổ đấu, thế lực ngang tài ngang sức, kịch tính đến nghẹt thở.

Bởi vì người của Bả Hí Môn đông đảo, hơn nữa thủ đoạn đều kỳ quái khó lường, cho nên Hồ Ma thậm chí không dám thật sự xông lên như khi giao chiến với người của môn đạo khác, mà cầm đao, chậm rãi tiến lại gần.

Vừa tiến lại gần, vừa nhìn sắc mặt ông ta dần dần trở nên đen kịt, tay chân co giật.

Chu quản gia thoát nhìn đã sắp chết đến nơi, gần như tuyệt vọng chờ Hồ Ma đến lấy mạng mình, nhưng Hồ Ma đi được nửa đường, lại dừng lại, chỉ chống đao xuống đất, giữ khoảng cách ba trượng với ông ta, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào ông ta.

Dốc hết chút sức lực cuối cùng, định vùng lên phản kháng, Chu quản gia tuyệt vọng rồi. Cuối cùng, ông ta bị Hồ Ma nhìn chăm chăm như vậy cho đến chết.

“Thật đáng sợ...”

Cho đến khi Chu quản gia hoàn toàn ngã xuống, thân thể cuộn tròn thành một cục, không còn chút sinh khí nào, Hồ Ma mới đợi thêm một lát, tiến lên cắt đầu hắn, lại quan sát một hồi, xác định hắn sẽ không dùng thuật nổi đầu, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

May mà ông ta không vùng lên cướp lọ xà dục ở trong ngực mình...

... Nếu không mình lại phải lừa ông ta một lần nữa, bởi vì lọ xà dục đó mình căn bản không mang theo, đã vứt ở dưới kia rồi!

Thở phào nhẹ nhõm, Hồ Ma lại tò mò dùng mũi đao vén áo ông ta lên, quan sát một chút, phát hiện ông ta cũng không có tay thứ ba.

Vậy thì lúc cướp lọ thuốc của mình, cánh tay thứ ba thò ra từ trong ngực ông ta là từ đâu ra?

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, người của Bả Hí Môn quả nhiên bản lĩnh cao cường, cũng may là mình không chết, lại ném con rắn hai đầu cực độc lên người ông ta, tên quản gia này vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhất thời đầu óc chậm chạp, mới đem lọ thuốc độc kia coi là thuốc giải độc mà uống xuống.

Bây giờ đổi lại là bình thường, người của Bả Hí Môn vừa tinh ranh vừa gian xảo, kinh nghiệm giang hồ lại phong phú, loại thủ đoạn đổi thuốc này, chưa chắc đã có thể lừa được đối phương.

Sau khi kiểm tra Chu quản gia, Hồ Ma vội vàng đi đến chỗ Trương A Cô.

Vừa nhìn thấy sắc mặt của nàng, trong lòng hần liền kinh ngạc: “A Cô, ngươi làm sao vậy?”

Trương A Cô vốn dĩ có làn da ngăm đen khỏe khoắn, nhưng bây giờ sắc mặt lại trắng bệch, không còn chút huyết sắc nào, trắng hơn trước rất nhiều.

“Ta không sao.”

Trương A Cô thấy hần hỏi, liền xua tay, nói: “Có vài thứ đối với ta cũng chẳng có tác dụng gì, mất thì mất thôi.”

Câu nói này lập tức xác nhận suy đoán trước đó của Hồ Ma.

Con rắn hai đầu kia, độc tính lợi hại chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là nó quá tà, tà khí đã nhập đàn, không dễ dàng xua đuổi được, có lẽ A Cô đã thay hấn gánh chịu?

Nếu đổi lại là người khác, e rằng sẽ lo lắng không yên.

Loại tà vật này hủy hoại phúc lộc mệnh số, tương lai không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng Trương A Cô lại không quan tâm, nàng nghĩ, dù sao hôn kỳ cũng sắp đến, những thứ này có hay không cũng chẳng sao.

Kẻ tử tù không sợ dính thêm mạng người, người bệnh nặng cũng không sợ đánh cược tính mạng với người khác.

Hồ Ma nhìn Trương A Cô, thấp giọng nói: “A Cô cũng đừng nói vậy, mạng sống của mình vẫn phải quý trọng, sau này chúng ta cùng nhau thương lượng, nhất định sẽ tìm ra cách.”

Trương A Cô chỉ xua tay, coi lời này là Hồ Ma đang an ủi mình.

Nàng hơi quay đầu, nhìn Chu quản gia đang nằm dưới đất, thở dài một tiếng, nói: “Chuyện tốt đẹp như vậy, sao lại...”

“Người giang hồ nào có ai đơn giản?”

Hồ Ma cũng cau mày nhìn Chu quản gia, nói: “Trên đường đi ta thật sự không nắm được sơ hở của ông ta, may mà đã dùng loại thuốc giả chết mà sư phụ năm xưa để lại, lừa được hấn, nếu không cái đuôi cáo này cũng không lộ ra được.”

“Chỉ là một viên giả chết thuốc, liền có thể để ngọn đèn trên đàn tắt hay sao?”

Trương A Cô nghe ra Hồ Ma đang giải thích việc ngọn đèn tắt, nói sao nhỉ, không phải không tin, chỉ là thấy hơi hoang đường.

Nhưng nàng không phải người hay xen vào chuyện của người khác, cho dù Hồ Ma không giải thích, nàng cũng sẽ không hỏi kỹ. Bây giờ nghe Hồ Ma giải thích, nàng chỉ thở dài một tiếng, nói: “Chương quỹ của Huyết Thực Bang các ngươi, đúng là lắm mưu mẹo...”

“...”

Hồ Ma có chút ngượng ngùng, chuyển chủ đề, đột nhiên hỏi: “A Cô đã từng nghe nói về Âm Điệp chưa?”

“Ta nghe thấy những lời các ngươi vừa nói.”

Trương A Cô nghe vậy, lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Âm Điệp là văn thư của quỷ sai trong truyền thuyết, nghe nói trước đây, có quỷ sai từ địa ngục đi ra, đến nhân gian câu hồn.”

“Có Âm Điệp, có thể thông quan qua cảnh, bắt hồn người sống về âm phủ chịu thẩm, các vị thần miếu thành hoàng ở khắp nơi, đều không được phép kiểm tra, người âm đi trên dương gian gặp quỷ sai, cũng đều phải tránh đi, nhưng người sống cảm Âm Điệp...”

Nàng dừng lại một chút, lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta thật sự chưa từng nghe qua.”

“Trong Hình Hồn môn đạo, có biện pháp tu quỷ thân, nếu đủ hỏa hầu, có thể thoát xác du hành ban đêm, khi trở về là người, khi rời đi là Âm thần.”

“Nhưng phương pháp này cũng không giống với Âm Điệp mà ông ta vừa nói...”

Chương 524. Tỉnh lại

Chương 524: Tỉnh lại

“...”

“Vậy chỉ có thể từ từ tìm hiểu thêm.”

Hồ Ma thở dài một hơi, nói: “Trước tiên rời khỏi đây đã, luôn cảm thấy nơi này không yên ổn.”

“Được.”

Trương A Cô cũng lập tức đồng ý, nhỏ giọng nói: “Nơi này đã đầu pháp, không chừng sẽ thu hút thứ gì đến!”

“Nhưng mà, ngay cả quân gia cũng... Vậy chúng ta còn phải hộ tống linh cữu qua đó không?”

“...”

Hồ Ma nghe câu hỏi của nàng, cũng im lặng một lúc, sau đó cười một tiếng, nói: “Chúng ta đương nhiên vẫn phải tiếp tục đi An Châu.”

“Hương nha đầu là người mệnh khổ, gia nô hại nàng, chúng ta không thể hại nàng.”

“...”

Trương A Cô nghe vậy, cũng thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Hồ Ma lại nghĩ, chuyện nhà họ Lý đã xảy ra biến cố, vậy hẳn càng phải nhanh chóng đến An Châu.

Giao thư cho tiểu thư Bạch Bồ Đào Tửu, sau đó liên lạc với người chuyển sinh ở đó rồi tính tiếp.

Hồ Ma vừa nói, vừa vội vàng đi xem chiếc xe lừa kia, cùng với người đánh xe và hỏa kế, thấy bọn họ đều đã hôn mê bất tỉnh, nhìn thủ pháp, chính là do Chu quản gia sử dụng.

Chắc hẳn là Chu quản gia đã chuẩn bị ra tay đối phó với Trương A Cô và hân, nên trước tiên đã đánh ngất bọn họ. Lý do không giết bọn họ, có lẽ là vì cần họ hỗ trợ đánh xe chở cỗ quan tài lớn như vậy.

Hồ Ma không hiểu biện pháp của Bả Hí Môn, nhưng vội vàng giúp bọn họ thúc đẩy khí huyết, dùng hỏa hầu của Thủ Tuế Nhân để khơi thông kinh mạch. Sau một hồi, bọn họ dần dần tỉnh lại, nhưng phải mất một lúc mới hoảng hốt nhìn xung quanh.

Họ còn tưởng rằng mình vừa bị dọa ngất.

Hồ Ma vội nói: “Đừng sợ, yêu nhân đã bị giải quyết rồi, mau lên xe, chúng ta đi ngay.”

“Ai nha...”

Người đánh xe và phụ tá đều có tiếng khóc trong giọng nói: “Tiểu đông gia, số tiền này của ngài thật sự không dễ kiếm...”

“Bọn ta bình thường cũng quen đi xa, mười chuyến đi, cũng không gặp nhiều chuyện như chuyện này của ngài.”

“...”

Vừa nói, bọn họ bỗng nhìn thấy Chu quản gia đầu lìa khỏi xác, sợ đến mặt mày trắng bệch: “Hả, ngay cả lão ca ca này cũng bị yêu nhân giết chết?”

“...”

Hồ Ma nhất thời không giải thích được, chỉ nhỏ giọng nói: “Ba vị đã vất vả rồi, khi về ta sẽ trả thêm tiền công cho các người, trước tiên hãy giúp ta lên xe, rời khỏi đây đã!”

Hắn vội vàng kéo bọn họ dậy, lên xe, Hồ Ma cũng nhanh chóng nhìn xung quanh.

Trong rừng, chết không ít người, nhưng hắn đã dọn dẹp qua, nhặt một số thứ hữu dụng, đều để trong giỏ của Tiểu Hồng Đường, bên này ngoại trừ một bãi xác rắn, cũng không có gì khác.

Trương A Cô cũng đã thu dọn đồ đạc trong pháp đàn, điều Hồ Ma đang bận khoăn, chính là thi thể của Chu quản gia.

Những người khác có thể trực tiếp vứt bỏ ở đây, nhưng quản gia này thì phải giải quyết.

Vì ông ta đã giao hẹn xong với người khác, nên không chừng sẽ có người đến đây điều tra.

Hắn phải giấu lão quản gia này đi, như vậy đối phương sẽ không tìm thấy ông ta, cũng có thể khiến đối phương hoang mang một thời gian.

Tất nhiên, nếu đối phương có cách chiêu hồn hồi quỷ, vậy hắn cũng hết cách.

Sau này có cơ hội, hắn phải hỏi Địa Qua Thiêu, học cách đánh tan hồn phách của người khác.

Đương nhiên, cho dù có thể biến thành quỷ, cũng không nhanh như vậy, một người chết đi, thất phách sẽ biến mất, mà sau khi thất phách biến mất, hồn phách mới hoàn toàn rời khỏi cơ thể, bình thường người ta nói “phách tán hồn phi”, chính là đạo lý này.

Mà quá trình thất phách tiêu tán này, cũng cần thời gian, cho nên bình thường mà nói, người vừa chết sẽ không nhanh chóng biến thành quỷ, sẽ có một quá trình giống như phá kén thành bướm.

Hắn đang nghĩ có nên mang thi thể vào rừng, đào hố chôn hay không, thì bỗng nghe thấy người đánh xe bên kia hét lên một tiếng.

Hồ Ma tưởng rằng còn gì chưa xử lý xong, vội vàng bước tới, nhưng lại thấy người đánh xe và hai người hỏa kế đều đứng cách xa quan tài, giọng run run, chỉ vào quan tài trên xe: “Bên trong... bên trong có vẻ có động tĩnh...”

“Ừm?”

Hồ Ma cũng có chút bất ngờ, vội vàng áp sát tai vào quan tài lắng nghe.

Quả nhiên, không lâu sau, bên trong vang lên tiếng đập vào quan tài.

Hắn bỗng nghĩ ra điều gì đó, vội vàng đẩy nắp quan tài ra.

Người đánh xe và những người phụ lái bên cạnh đã sợ hãi, họ không biết rằng quan tài này vốn dĩ chứa người sống.

Họ nghĩ rằng trong quan tài có động tĩnh, không nghĩ đến việc chôn cất nhanh chóng mà còn muốn mở ra xem, đây là chuyện gì?

Hồ Ma mở nắp quan tài, nhìn thấy Hương nha đầu bên trong quả nhiên đang mơ mơ màng màng ngồi dậy, lòng có chút mừng rỡ, cũng hiểu ra nguyên do.

Trước đây, đầu của nàng bị đóng một cây đinh, và nhìn thủ pháp này, có vẻ như chính là người trong rừng sử dụng con rối để niệm chú. Trước đây, Thảo Tâm Đường không giúp nàng ấy rút cây đinh ra, nhưng giờ đây, con rối đã vỡ, cây đinh cũng tự nhiên biến mất.

“Người bây giờ...”

Hồ Ma nhìn Hương nha đầu, trong nhất thời cũng không xác định.

Hương nha đầu không chỉ có đỉnh trong đầu, mà sinh hồn cũng có vẻ đã ly thể, không biết bị lưu lại nơi nào.

Trước đây, tiểu thư Bạch Bồ Đào Tửu cũng đã nói, nếu giúp nàng rút cây đỉnh, nàng có thể tỉnh lại, cũng có khả năng không tỉnh.

Lúc này tuy nhìn thấy nàng đã tỉnh, nhưng Hồ Ma cũng không biết nàng có tỉnh táo hay không.

Hương nha đầu ngồi dậy trong quan tài, nhưng cũng là mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn chung quanh, sau đó dụng lực xoa xoa hai mắt của mình, dường như không biết vì sao mình lại ở đây, tròn mắt chậm rãi dạo qua một vòng, mới nhìn về phía Hồ Ma.

Bỗng nhiên, nàng mở miệng nói: “Công tử...”

“Ta... Ta nhớ lại tất cả mọi chuyện...”

“Ta... Ta gặp quân gia, liền nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhưng mà, quân gia bá bá niệm chú, khiến ta ngất đi...”

Chương 525. Quỷ môn quan

Chương 525: Quỷ môn quan

“Quả nhiên, việc Hương nha đầu hôn mê có liên quan đến lão quản gia...”

Hồ Ma thở dài một hơi, nhất thời cảm thấy thật hoang đường. Lúc đầu, Hương nha đầu ngất xỉu một cách khó hiểu, mọi người đều nghi ngờ lão quản gia, nhưng ông ta diễn quá giỏi, khiến mọi người gạt bỏ nghi ngờ.

Nghĩ lại, chắc là Hương nha đầu đang dần hồi phục trí nhớ, vừa nhìn thấy ông ta, liền nhớ lại nhiều chuyện, lão quản gia này chỉ có thể lập tức ra tay.

Nếu không, Hương nha đầu tỉnh táo, ông ta sẽ có quá nhiều chuyện không thể giải thích, càng không thể tiếp tục lừa gạt bọn họ.

Xác định Hương nha đầu đã thực sự tỉnh lại, hắc vội vàng đưa tay kéo nàng ra khỏi quan tài, có chút quan tâm hỏi: “Vậy chuyện trong nhà ngươi, ngươi còn nhớ được bao nhiêu?”

“Ta đều nhớ...”

Hương nha đầu sắc mặt hoảng loạn, thân thể nàng yếu ớt, nước mắt trào ra: “Cha, vẫn còn đang đợi ta trong hang động.”

“Nếu ta không quay về, thứ trong Quỷ Động kia sẽ đi ra, tất cả người nhà họ Lý đều sẽ chết...”

“...”

“Cái gì?”

Nghe những lời mơ hồ và lo lắng của Hương nha đầu, Hồ Ma có chút choáng váng.

Lời nói của quản gia vừa rồi, nghe như đều đang trốn tránh vận mệnh bị nguyên rửa, vội vàng “lưu đày” Hương nha đầu, cũng liên quan đến điều này.

Nhưng Hương nha đầu vừa tỉnh lại, sao lại nói, nếu nàng không quay về, người nhà họ Lý sẽ chết hết?

Trong đầu hần đây ập những chuyện không hiểu, nhưng nhìn thấy Hương nha đầu vừa tỉnh lại, vẫn còn mơ hồ, mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng, hần chỉ có thể đưa ra quyết định trước.

Hít sâu một hơi, hần nói với Hương nha đầu: “Trước tiên đừng vội, từ từ nhớ lại mọi chuyện, rồi kể cho chúng ta nghe, nhưng bây giờ thì chúng ta phải rời khỏi nơi đây trước đã!”

Thế là hần vội vàng thu dọn lại xe, thi thể của quản gia trực tiếp bỏ vào quan tài, quan tài thì bỏ lại ở đây. Lúc này trời tối đen như mực, Hương nha đầu vừa tỉnh lại, còn mơ màng, cũng không biết thi thể đó là của quản gia.

Mọi người vội vàng xuống sườn núi, đi đến quan đạo.

Nhưng đi đâu, cũng cần phải cân nhắc, quản gia này đã nói, phía trước còn có người nhà họ Lý đang đợi, vạn nhất đuổi kịp, gặp phải cũng phiền phức.

Vì vậy, Hồ Ma quyết định, trực tiếp dẫn mọi người quay lại Đông Xương phủ.

Dù sao người của Khất Cái Bang đi theo cũng đã bị hần giết sạch, Thôi mẹ nuôi kia và những người khác cũng đã chết, nơi này ngược lại an toàn.

Lúc này đã khuya, cổng thành đã đóng từ lâu, nhưng Hồ Ma đương nhiên có cách.

Trước tiên, hắn tìm một chỗ thấp, lắng tai nghe, trên đó cũng không có ai tuần tra, liền sử dụng công phu Quỷ Đăng Giai, đưa từng người một vào thành. Chỉ có xe và lừa là không dễ xử lý, nhưng cũng tìm một chỗ vắng vẻ buộc lại, ngày mai quay lại lấy.

Vào trong thành, tránh người đánh canh, bọn họ đánh thức cửa một quán trọ.

Sau khi đưa bạc, bảo người ta mang nước nóng tới và gọi thêm vài bát mì, lúc này mới có thời gian hỏi kỹ càng.

Lúc này Hương nha đầu vẫn còn hoảng loạn, dường như sự việc quá lớn, đã bị dọa sợ, nhìn Hồ Ma nói: “Công tử, đã hiểu rõ rồi, ta biết mình ra ngoài bằng cách nào.”

“Nhưng mà, bọn họ đều nghĩ sai rồi...”

“Người nhà họ Lý, không thể thoát khỏi Quỷ Động Tử, người nhà họ Lý canh giữ Quỷ Động Tử, không phải trách nhiệm, mà là nợ...”

“...”

“Trả nợ?”

Hồ Ma nghe càng thêm khó hiểu, nói: “Trả như thế nào?”

“Ta nhớ...”

Hương nha đầu bị cảm giác kinh hãi bao trùm, nức nở nói: “Ta nhớ cha ta trước khi ta bị lạc đã nói với ta, nhà họ Lý, còn có những người trước đây bị phái tới, kỳ thực ban đầu đều là phạm nhân bị xử trảm.”

“Người nhà Quỷ Động Tử chúng ta không phải quan lại, mà là tù nhân, bị phái tới đây, chính là để trông coi Quỷ Động Tử, canh giữ ở đây, chính là mệnh của mấy nhà chúng ta...”

“Tù nhân?”

Hồ Ma nghe xong, đã mơ hồ ý thức được những chuyện này, có thể liên quan đến những điều trước đây mình chưa từng nghĩ tới.

Đối với người đời này, hoàng đế đã quá xa vời!

Ấn tượng duy nhất về ông ta, chính là bị lột da.

Ngay cả quan phủ, lúc này cũng chỉ còn cái danh, căn bản không quản việc, Minh Châu phủ ai nắm quyền?

Rõ ràng là Hồng Đăng hội chúng ta!

Nhưng kết quả, một thế đạo như vậy, một nơi hẻo lánh như vậy, lại có người vẫn luôn canh giữ theo hoàng mệnh?

Hắn càng nghe càng cảm thấy, chuyện này không đơn giản như mình nghĩ.

Hít sâu một hơi, tâm thần căng thẳng, hắn mới từ từ hỏi Hương nha đầu vấn đề quan trọng nhất: “Trong Quỷ Động Tử, rốt cuộc là cái gì?”

“Là...”

Hương nha đầu mở miệng, dường như nàng cũng có chút do dự với vấn đề này.

Nhưng đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Hồ Ma, nàng lại không thể giấu giếm, vẫn nói ra: “Là Âm phủ.”

“Quỷ Động Tử, chính là Quỷ Môn Quan.”

“Toàn bộ Linh Thọ phủ, không, thậm chí toàn bộ An Châu, người chết đều phải vào Quỷ Động Tử!”

“...”

“Cái gì?”

Chương 526. Thẳng đến An Châu

Chương 526: Thẳng đến An Châu

Hồ Ma giật mình không nhỏ, trực tiếp đứng bật dậy.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Trương A Cô, lại thấy Trương A Cô cũng tròn tròn mắt, một Đại Tẩu Quỷ như nàng ta cũng bị dọa sợ.

Thế đạo này, thật sự có Quỷ Môn Quan tồn tại sao?

Trong lời đồn, chẳng phải đều nói Quỷ Môn Quan đã đóng rồi sao?

Vậy tại sao Linh Thọ phủ lại có một nơi như vậy, thậm chí còn có người sống, đời đời canh giữ ở đó?

Trong lòng nhất thời dâng lên rất nhiều câu hỏi, nhưng Hương nha đầu lại nhìn hắn, nói: “Công tử, ta không muốn giấu diếm ngài bất cứ chuyện gì, ngài là người tốt, là người tốt duy nhất ta gặp được sau khi rời khỏi nhà.”

“Nhưng cha ta lúc đó đã nói, không được để lộ chuyện trong động với người ngoài, chuyện này, ngay cả trong nhà họ Lý chúng ta, cũng có rất nhiều người không biết...”

“Cha ta nói, có một số chuyện, người sống không thể hỏi han, nếu không, biết nhiều quá, sẽ bị thứ trong Quỷ Động Tử mang đi.”

“...”

Hồ Ma cũng lập tức thu liễm tâm tình.

Hắn vốn thích nghe ngóng chuyện, nhưng hắn cũng tin rằng thế đạo này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nói không chừng thật sự có một số chuyện, người sống hỏi han xong, liền không biết đắc tội với cái gì, rước họa vào thân.

“Ta phải mau chóng trở về.”

Sự sốt ruột của Hương nha đầu hiển hiện rõ ràng: “Người nhà đều không hiểu cha ta, ta sợ... ta sợ bọn họ làm ra chuyện gì.”

“Hừ!”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, Hồ Ma khẽ gật đầu.

Đưa nàng trở về là điều cần thiết, đương nhiên vẻ bên ngoài thì hắn cũng phải do dự một chút.

Một tiểu chương quỹ Huyết Thực bang bình thường, chỉ là tiện tay làm người tốt, đột nhiên gặp phải nhiều phiền phức như vậy, không chùn bước là không thể.

Nhưng thực tế, đối với hắn mà nói, chuyện của nhà họ Lý tuy phiền phức, nhưng càng như vậy, hắn càng phải đi An Châu một chuyến, sự việc đến nước này, đã không phải hắn muốn rút lui là có thể rút lui, vốn liếng bỏ ra quá lớn.

Cho nên, ngược lại phải tiến thêm một bước, xem tình hình thế nào.

Đương nhiên, nói thì nói vậy, nhưng chuyện nhà họ Lý quá phức tạp, lại liên quan đến một số bí mật, hắn không thể liều lĩnh như vậy.

Vẫn là đến An Châu trước, liên lạc với Hồng Tửu tiểu thư bọn họ, sau đó tính toán tiếp.

Vì vậy trầm mặc hồi lâu, vẫn cúi đầu đáp ứng, nói với Hương nha đầu đừng sợ, hắn sẽ đưa nàng về nhà, bất quá, đã

tỉnh lại rồi, hành trình cũng phải tăng tốc.

Hồ Ma trước tiên cho mọi người ngủ một giấc, nghỉ ngơi một hồi, sau đó mới gọi Trương A Cô, cùng với người đánh xe và hai tên tiểu nhị trung thực làm việc suốt dọc đường, nói: “Trên đường này, mọi người cũng vất vả rồi.”

“Bây giờ người đã tỉnh, đoạn đường sau cần hành trang gọn nhẹ, ta trực tiếp đưa nàng đến An Châu là được, nếu gặp chuyện nữa, chỉ có hai chúng ta, cũng dễ dàng thoát thân hơn.”

“Chuyến này của chúng ta, đến đây coi như đã hoàn thành, tiền bạc, mọi người có thể mang theo bây giờ, hoặc để ta viết một tờ giấy, trở về đến trang viên của chúng ta nhận cũng được, chuyến này trở về, cũng đừng khổ sở, thuê xe ngựa, tiền bạc đều tính cho ta.”

“...”

Nghe nói mình có thể trở về, người đánh xe và hai tên tiểu nhị đều có chút kinh ngạc.

Lẽ ra nên khách sáo vài câu, nhưng nghĩ đến những nguy hiểm trên đường, thật sự không nói ra lời khách sáo nào được.

Bọn họ thật sự đã sợ hãi.

Dặn dò xong người đánh xe và tiểu nhị, Hồ Ma lại nhìn về phía Trương A Cô, nói: “A Cô, chúng ta càng không cần phải khách sáo.”

“Trên đường này, người mặc dù không chịu làm sư phụ ta, nhưng lại dạy ta không ít thứ, ngay cả chuyện Tẩu Quỷ Nhân giúp đỡ đồ đệ thủ pháp đàn cũng đã làm, lần này lên đàn, cũng bị thiệt lớn.”

“Ta không nói nhiều lời khác, bạc của chuyến đi lần này, đương nhiên không thể thiếu.”

“Sau khi trở về Minh Châu thành, người trước cứ yên ổn đóng cửa, không đi làm tầu quý, cũng đừng khởi đàn, mọi chuyện đợi ta trở về Minh Châu thành rồi nói.”

“Ta tuy là người Huyết Thực bang, nhưng cũng quen biết vài vị tiền bối, chắc chắn có cách giải quyết vấn đề của người.”

“...”

Trương A Cô nghe Hồ Ma nói, rõ ràng có chút bất ngờ.

Nàng vốn tưởng Hồ Ma chỉ đang an ủi mình, dù sao chuyện nhà mình, chỉ có mình hiểu rõ, Vị Ngũ Sát Thần mời đến trên đàn kia, làm sao người Huyết Thực bang có thể nghĩ ra cách giải quyết?

Nhưng nhìn Hồ Ma nói chuyện cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt trong veo, lại không khởi tin hấn, gật đầu nói: “Ta biết rồi, trở về sẽ nghỉ ngơi trước.”

Dặn dò xong, Hồ Ma liền lấy ra một viên Huyết Thực hoàn, đưa cho Trương A Cô uống.

Trương A Cô giật mình, thứ quý giá như vậy, trước đây đã uống một viên rồi, sao còn phải uống nữa?

Hồ Ma kiên trì để nàng uống, lại giúp bọn họ sắp xếp một chút, tại trạm xe ngựa Đông Xương phủ này, hỏi thăm được một đội buôn lớn đông người sắp khởi hành về phía nam, liền đưa bạc, sắp xếp Trương A Cô đi theo cùng bọn họ .

Đương nhiên, không chỉ đi theo, còn phải ra ngoài thành dắt con lừa của mình, đưa về Minh Châu, hấn và Hương nha đầu tiếp theo phải cưỡi ngựa, không thể quản con lừa nữa.

May mắn là dân phong nơi này không tệ, con lừa không bị ai dắt đi.

Sắp xếp xong cho bọn họ trở về, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại thành, thuê mấy con ngựa tốt.

Lại dùng thủ pháp học được từ Chu quân gia, đơn giản hóa trang một chút, hai người liền chọn cửa hông, ra khỏi thành.

Chọn con đường gần nhất, một mạch thẳng đến An Châu.

Hai người cùng đi, lại cưỡi ngựa nhanh, tuy có chút vất vả, nhưng tốc độ rõ ràng nhanh hơn.

Bọn họ cẩn thận dọc đường, tránh những phiền phức không biết trước, ngày đi đêm nghỉ, không dám chậm trễ, thế mà chỉ trong bảy ngày, đã đến địa phận An Châu.

Chương 527. Mệt mỏi

Chương 527: Mệt mỏi

“Công tử, chúng ta sắp về nhà rồi sao?”

Bước vào An Châu thành , Hồ Ma lại đưa Hương nha đầu thay một bộ áo vải thô, tóc cũng cắt ngắn như một cậu bé, hai người mới hơi thả lỏng một chút.

Lúc này, trước mặt người ngoài, họ xưng hô là huynh đệ, Hương nha đầu đóng vai người đệ cầm của Hồ Ma, đi đường mấy ngày liên tục, khuôn mặt nhỏ gầy đi một vòng, bản thủ, ngoài việc cố tình ăn mặc như vậy, cũng thực sự là do cuộc hành trình vất vả.

Cưỡi ngựa thỉnh thoảng sẽ thấy thú vị, nhưng cưỡi cả ngày, đó chính là tra tấn.

Mà liên tục mấy ngày, cưỡi ngựa đi đường, còn phải tránh những nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào, luôn cảnh giác, ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên giấc, quả thực là cường độ như ác mộng.

Hồ Ma có thể chịu đựng được, là nhờ thân thể của Thủ Tuế Nhân, cùng với Huyết Thực hoàn.

Mà Hương nha đầu suốt dọc đường cũng không hề oán trách, lặng lẽ chịu đựng theo, ý chí này khiến Hồ Ma cũng phải khâm phục, dù sao nhìn khăn lau người của nàng ngày hôm sau, trên đó thậm chí còn dính máu, mặt trong đùi đều bị mài rách.

Bất quá, trải qua mấy ngày vất vả, hai người cũng đến được An Châu thành .

Trong khoảng thời gian này, Hương nha đầu đều theo Hồ Ma tá túc nhà dân trong làng, hoặc tìm một tú đường tạm bợ, hoặc trực tiếp ngủ ngoài đồng, gặp tà ma cũng chỉ dựa vào trận hương để trốn thoát.

Bây giờ sắp vào thành, có nghĩa là sắp về nhà.

“Đương nhiên.”

Nghe nàng hỏi, Hồ Ma liền cười nói: “Đến phủ thành An Châu, cách Linh Thọ phủ chỉ còn một ngày đường.”

“Rất nhanh sẽ đưa ngươi về nhà.”

“...”

“Thật tốt quá...”

Trên mặt Hương nha đầu cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, mây đen bao phủ trên mặt suốt ngày cũng vơi đi không ít.

Nhưng nàng không biết, Hồ Ma thực ra đã đưa nàng đi đường vòng.

Thông thường từ Minh Châu thành đến đây, thực ra có thể đến Linh Châu phủ trước, ngược lại còn gần hơn An Châu thành một chút.

Nhưng Hồ Ma nhất định phải đến đây trước, liên lạc với tổ chức người chuyển sinh ở An Châu, mà Hương nha đầu trước đây quanh năm suốt tháng không ra khỏi nhà, đối với địa hình châu huyện không có nhận thức trực quan, theo bản năng cảm thấy, muốn đến Linh Thọ phủ, nhất định phải đến An Châu thành.

Bất quá, có thể thuận lợi đến An Châu thành, bản thân Hồ Ma cũng cảm thấy có chút may mắn, may mà ở ngoài thành Đông Xương phủ, trải qua trận ác chiến đó, hắn liền lập tức quyết đoán, mang theo Hương nha đầu hành trang gọn nhẹ, nhanh chóng chạy đến đây.

Nếu cứ tiếp tục lên đường như trước, không biết còn gặp phải bao nhiêu lần chém giết.

Cho dù như vậy, trên đường này, hẳn cũng có mấy lần tìm đập mạnh, như thể sắp bị thứ gì đó tìm thấy.

Có lẽ là vị Tam thiếu gia kia, đợi mãi không thấy quản gia đến hội họp với hắn, cũng sốt ruột, đang dùng cách nào đó tìm kiếm mình.

Tất nhiên, việc đến An Châu thành trước tiên không chỉ để liên lạc với tổ chức người chuyển sinh mà còn có một lợi ích riêng, đó là đánh lạc hướng đối phương. Hai ngày trước, họ đã đi qua một ngã tư lớn.

Lúc đó, nếu muốn đến phủ Linh Thọ, chỉ cần đi thẳng về hướng Bắc, nhưng hết lần này tới lần khác thoát nhìn thì có vẻ muốn đưa Hương nha đầu về nhà, nhưng lại rẽ sang hướng Đông, đi đường vòng, hướng thẳng đến An Châu thành.

Nếu đối phương chặn đường ở nơi bắt buộc phải đi qua, thì đã chặn nhầm chỗ.

Nhưng càng gần phủ Linh Thọ, đối phương chắc chắn càng lo lắng, chỉ là không biết khi nào sẽ tìm đến An Châu thành.

“Nhân lực của đối phương không dàn trải rộng, có vẻ như người nhà họ Lý dám ra tay với Hương nha đầu cũng không nhiều.”

“Có lẽ là những người có oán hận với Hương nha đầu, những người phản đối việc canh giữ Quỷ Động, chỉ là đa số người không dám thực sự làm hại Hương nha đầu, dù sao nàng cũng là thiên kim tiểu thư!”

“...”

Hồ Ma cũng trầm nghĩ, nhìn khuôn mặt lấm lem của Hương nha đầu, đang vội vàng rút trà cho mình, cũng thở dài:

“Thật là một hài tử đáng thương, rõ ràng là một tiểu thư, nhưng lại không được mọi người chấp nhận, về nhà một chuyến cũng khó khăn như vậy!”

“Đừng bận rộn nữa.”

Hắn nghĩ, liền nói: “Ta xuống gọi chút đồ ăn, người lau người đi.”

“Hôm nay chúng ta không đi ban đêm, người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lại bàn bạc cách đưa người về nhà.”

“...”

Hương nha đầu gật đầu: “Vâng, công tử.”

“... Hay là tối nay, ta ngủ dưới đất?”

“...”

“Không cần, người ngủ trên giường là được.”

Hồ Ma nói xong, liền đi ra ngoài, đến sảnh đường dưới lầu, gọi một bình rượu, một đĩa thịt hầm, một đĩa đậu muối.

Thời gian này, hắn và Hương nha đầu tự xưng là huynh đệ ở trước mặt người ngoài, cộng thêm không biết khi nào sẽ gặp nguy hiểm, nên đều ngủ chung một phòng, chỉ là một người ngủ trên giường, một người trải chiếu dưới đất, đều giữ lễ nghĩa.

Mà Hương nha đầu dù sao cũng là nữ tử, thích sạch sẽ, một hai ngày còn được, bảy tám ngày bụi bặm, người cũng hơi hám, nàng cũng không chịu nổi, cho nên thỉnh thoảng sẽ lau người.

Tất nhiên, chân nàng bị trầy xước cũng phải bôi thuốc.

Hồ Ma đây là để dành thời gian cho nàng.

Nói ra, bọn họ điểm này không bằng Thủ Tuế Nhân, Thủ Tuế Nhân ít đổ mồ hôi, càng chịu được phong trần hơn.

Vừa ăn đồ trong sảnh đường, vừa nghe mọi người xung quanh nói chuyện phiếm, cũng không nghe thấy tin tức gì đặc biệt, nhưng Hồ Ma ngoài việc nghe người khác nói chuyện, còn luôn vô tình hay cố ý nhìn ra ngoài cửa, thấy vẫn không có gì bất thường, mới hơi yên tâm.

Chương 528. Liên lạc

Chương 528: Liên lạc

Trên đường đi, không trải qua cuộc chiến nào, nhưng nguy hiểm thì có một lần.

Nguy hiểm nhất là đêm thứ hai, đang canh giữ đồng lửa, kiên nhẫn thức đêm, lại đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Cúi đầu nhìn, ngay cả đồng lửa trước mặt cũng biến thành màu xanh lục.

Hồ Ma giật mình, vội vàng đốt hương, cùng Hương nha đầu trốn trong vòng hương, không dám hé răng.

Mờ mịt nghe thấy, trên đường bên ngoài, có tiếng kéo lê xích sắt đi qua.

Đi qua đi lại vài lần, cuối cùng vẫn không phát hiện ra họ, mới dần dần biến mất, đồng lửa cũng trở lại bình thường.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ của Hương nha đầu đã trở nên trắng bệch, khẽ nói: “Đó là...”

“Đó là có thứ gì đó đang tìm ta.”

“...”

Hồ Ma cũng từ lúc đó mà đề cao cảnh giác, trên đường đi sau này càng thêm cẩn thận.

Quả nhiên giữa đường lại gặp phải hai lần, đều cẩn thận né tránh.

May mắn thay hai người dễ dàng ẩn nấp, cộng thêm việc đổi đường đi giữa chừng, khiến khoảng cách với đối phương

xa hơn, nên ba ngày sau không gặp lại nữa.

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, từ từ ăn hết thức ăn mình gọi, lại bảo hầu bàn nấu một tô mì lớn, thêm thịt kho tàu vào mì, rồi mới lên lầu.

Lúc này Hương nha đầu đã lau khô người, và cả khăn lau người cũng đã giặt sạch, phơi ở một bên. Trước đây, Hồ Ma nhìn thấy trên áo nàng có dính máu, hỏi nàng, rõ ràng chỉ là quan tâm, nhưng lại khiến nàng đỏ bừng mặt.

Thấy nàng đã trải giường tốt, nhưng bản thân lại mặc kín mít, co ro trên ghế trong nhà.

Hồ Ma đặt thức ăn lên bàn, nói: “Người không ngủ trên giường sao?”

“Hôm nay công tử ngủ giường đi!”

Hương nha đầu nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay công tử luôn nhường nhịn ta, nhưng ta biết, công tử cũng rất mệt.”

“Ta dù sao cũng chịu được, người cứ nghỉ ngơi cho tốt là được, đừng vừa mới đưa người về, người lại mệt mỗi sinh bệnh, ta làm sao ăn nói?”

Hồ Ma thấy bầu không khí ngọt ngào, nhưng lại cười cười, nói tiếp: “Qua đây ăn cơm, ăn xong rồi ngủ.”

Hương nha đầu ngoan ngoãn gật đầu, đi đến ngồi trước bàn ăn cơm.

Ăn được vài miếng, nước mắt lăn dài vào bát, nàng dùng mu bàn tay lau đi, rồi lại tiếp tục ăn.

“Tiểu nha đầu cũng không dễ dàng.”

Hồ Ma nhìn thấy, nhưng cũng chỉ coi như không thấy, chỉ yên lặng ngồi tại bên tường, tu luyện thất khiếu.

Trên đường đi này hẳn tuy cẩn thận, nhưng Hương nha đầu cũng không dám lơ là, giống như chim sợ cành cong.

Nghĩ lại, nàng cũng là người đã bị bán một lần, và ngay cả quản gia người luôn chăm sóc cho nàng cũng muốn hại nàng, người thân trong nhà họ Lý cũng không muốn để nàng trở về, đối với nàng đó là một đòn giáng mạnh.

Nàng đương nhiên muốn về nhà đi, nhưng lại thật sự cảm giác, người trong nhà còn không đáng tin bằng Hồ Ma .

Đội Hương nha đầu ăn xong mì, Hồ Ma vẫn để nàng nằm trên giường, mình thì là yên lặng hành công, dần dần, thân thể buông lỏng, người cũng tiến vào trong linh miếu bản mệnh.

“Cuối cùng cũng có thể kêu gọi người chuyên sinh...”

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng thế mà hơi có chút kích động.

Càng đến gần Linh Thọ Phủ, hành động của Lý gia không muốn Hương nha đầu trở về càng mạnh mẽ, nguy hiểm tiềm ẩn cũng càng lớn.

Nhưng vì đã có thể liên lạc với người chuyên sinh, lòng lại cảm thấy an tâm hơn một chút.

Chỉ mong có thể tìm được người suôn sẻ.

Bước lên từ từ, đối mặt với bóng tối sâu hun hút, chỉ có ngũ tạng và tứ chi của tượng thần là sáng lên, Hồ Ma hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đưa tay đặt tại trên thành của lư hương trên hương án, hơi tập trung, liền dùng thanh âm thật thấp, nói với lư hương:

“Danh hiệu Lão Bạch Kiền tại An Châu phủ thành kêu gọi, có người chuyên sinh nghe được không?”

“ ... ”

Liên tục gọi ba lần, nhưng vẫn không có động tĩnh gì, lòng Hồ Ma lại treo lơ lửng.

“Không thể nào?”

Nếu không liên lạc được với người chuyển sinh, sẽ phải tự mình đối phó với chuyện của Lý gia...

Nhưng cũng chính lúc hần đang lo lắng gọi lại lần thứ tư, thì bất chợt, hương khí trong lư hương đột nhiên tỏa ra ngoài.

Ngay lập tức, một giọng lười biếng vang lên: “Không có.”

“?”

Hồ Ma ngẩn người, không ai nghe thấy, vậy người là cái quỷ gì?

Đang do dự, bỗng nghe giọng nói kia nói: “Danh hiệu Lão Bạch Kiền? Danh tự này tốt, ta lúc ấy thế nào không nhớ ra được, không biết hiện tại dùng thì có kịp hay không...”

“... Huynh đệ, ngươi là từ đâu đến?”

“Đi ngang qua An Châu Phủ, hay là muốn cắm rễ ở đây, hay là muốn làm một phi vụ?”

“Cắm rễ ở đây thì thôi, muốn làm phi vụ cũng đừng đến, ở đây ngay cả cháo cũng rất ít, chúng ta đã mấy ngày không ăn cơm rồi.”

“...”

“?”

Hồ Ma lại không khỏi ngẩn người: “Người chuyển sinh ở An Châu Phủ này, sao lại có phong cách như vậy?”

Hần im lặng một lát, rồi dò hỏi: “Ta đến đây để tìm một người có danh hiệu là Hồng Bò Đào Tửu.”

“Ngươi có quen không?”

“ ... ”

Ngay khi câu nói này được nói ra, thái độ của đối phương rõ ràng có chút thay đổi, giọng nói đột nhiên biến mất, bầu không khí trở nên im lặng, một lúc lâu sau, đối phương mới dò hỏi:

“Trước khi ta trả lời...”

“... Huynh đệ, người không phải là không còn đường, đến tìm nàng cứu mạng đó chứ?”” ...”

Hồ Ma giật mình: “Hả?”

Chương 529. Tìm heo

Chương 529: Tìm heo

“Tại sao hấn lại hỏi như vậy?”

Hồ Ma bỗng chốc ngậy người ra. Lời bắt chuyện đầu tiên này thật sự nằm ngoài dự đoán. Tại sao hấn lại quan tâm đến việc mình có tìm đến Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư để cầu cứu hay không?

Nhưng mấu chốt là thật sự đúng như vậy!

Cái thứ không biết là cái gì kia đang đuổi theo mình kìa!

Trong lòng cũng là có chút suy tư, rất nhanh có chủ ý, thân nhiên nói: “Dĩ nhiên không phải.”

“Ta được người nhờ vả, đến đây để đưa thư cho Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư.”

Dừng một chút, hấn bổ sung: “Thật ra, lá thư này khá gấp, cần phải đưa đến tay Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư càng sớm càng tốt. Nghe ý tứ này, huynh đài hấn là cũng quen biết nàng? Có thể giúp ta gọi nàng một chút được không?”

“Đều là người cùng nhau sống qua ngày, nói không quen biết thì người cũng chẳng tin...”

Đối phương thở dài, nói: “Nếu là đưa thư, ta sẽ giúp người tìm nàng, nhưng hôm nay chắc chắn không thể gọi được nàng, cho nên người cứ nói với ta trước đi!”

“Ai nhờ người tìm nàng, và thư gì?”

“...”

Nghe vậy, Hồ Ma lại có chút bất ngờ: “Hôm nay không gọi được? Tại sao?”

Đôi phương thở dài, nói: “Con heo nàg nuôi lại chạy mất rồi, nàg đi đuỏi heo, giờ này không biết con gia súc đó đã chạy đi đâu mất rồi...”

“Nuôi heo? Heo chạy mất?”

Hồ Ma nghe mà ngây người. Người đường là một người chuyển sinh mà lại chạy đến thế giới này để làm nghề chăn nuôi sao?

Vấn đề then chốt là, con heo nào lại có thể chạy mất mấy trăm dặm chứ?

Trong chốc lát, hắ cảm thấy phong cách của tổ chức người chuyển sinh ở An Châu này có chút kỳ quái. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắ vẫn quyết định nói thẳng mục đích của mình.

Trước đây, khi đồng ý giúp Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đưa thư, hắ đã suy nghĩ đến vấn đề này. Người chuyển sinh vốn cẩn thận, bỗng nhiên đến một nơi xa lạ, phải đưa thư cho một người chưa từng gặp mặt, trong lòng chắc chắn sẽ đề phòng.

Lỡ như đôi phương là giả mạo thì sao? Dù sao thì mật danh của người chuyển sinh đều do tự mình đặt, người lần đầu liên lạc, chẳng phải muốn nói gì thì nói sao?

Nhưng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã nói, đến An Châu rồi thì có thể yên tâm.

Tổ chức người chuyển sinh ở đây đã hợp tác với nhau một thời gian không ngắn, lại hoạt động ở An Châu thành đã lâu, đáng tin cậy.

Đây cũng là lý do tại sao lần đầu tiên liên lạc với người chuyển sinh ở An Châu thành, hắ đã trực tiếp nói muốn tìm

Hồng Bò Đào Tửu.

Tất nhiên, khi tiếp xúc thì không cần phải cẩn thận như vậy, nhưng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư vẫn để lại một ám hiệu quan trọng nhất, dùng để đối chiếu khi đưa thư.

Đối chiếu được, thì có thể tin tưởng.

Hồ Ma cũng hỏi, mức độ tin tưởng này đến đâu.

Câu trả lời của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lúc đó là: “Phó thác tính mệnh thân gia !”

Nghĩ đến đây, hắn chậm rãi nói: “Vậy xin huynh đài chuyển lời cho nàng, ta được Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nhờ vả, đến đưa cho nàng một lá thư.”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, đối phương lại là người đầu tiên giật mình.

Thái độ lười biếng vừa rồi bỗng chốc biến mất, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc và trịnh trọng hơn: “Người đến từ kinh thành?”

“...”

‘Cái này thì không...’

Hồ Ma không ngờ hắn lại hỏi như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn chỉ nói: “Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư không nói gì khác, nàng chỉ bảo ta đưa lá thư này đến, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư tự nhiên sẽ hiểu.”

“...”

“Hô...”

Đối phương cũng thở phào nhẹ nhõm, không hỏi thêm nữa, mà trở nên nghiêm túc hơn một chút, nói: “Nếu vậy, thì đã thất lễ rồi, huynh đệ.”

“Danh hiệu của ta là Thiêu Dao Tử, là bạn cũ của Hồng Bô Đào Tử tiểu thư và Bạch Bô Đào Tử tiểu thư.”

Hắn báo ra danh hiệu trước, sau đó nói: “Ta sẽ nghĩ cách thông báo cho Hồng Bô Đào Tử tiểu thư càng sớm càng tốt.”

“Muộn nhất là đêm mai giờ này, nàng sẽ đến nói chuyện với người.”

“...”

‘Lại phải đợi một ngày sao?’

Hồ Ma trong lòng sửng sốt, nhưng cũng không nói gì, chỉ thấp giọng nói: “Được.”

“Chỉ là thư khá gấp, Thiêu Dao Tử huynh cũng xin hãy báo cho nàng sớm một chút.”

“...”

Hai người nói xong, Hồ Ma liền lui ra khỏi linh miếu bản mệnh, không tiếp tục ngủ, mà từ từ mở mắt.

Trên giường, Hương nha đầu đang cuộn tròn ở góc tường ngủ say, hơi thở đều đều, trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Chỉ có một ngọn đèn dầu, đặt trên bàn, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Người chuyển sinh ở trong linh miếu bản mệnh có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo, nhưng nếu rời khỏi linh miếu bản mệnh, thì thường sẽ rơi vào trạng thái mơ màng, chìm vào giấc ngủ say. Vì vậy, nếu có chuyện gì muốn suy nghĩ, họ thường sẽ thức dậy sau khi rời khỏi linh miếu bản mệnh.

“Đối phương là không ở An Châu phủ thành, hay là thật sự đi tìm heo rồi?”

Hắn suy nghĩ một lúc, nhưng cũng không nghĩ ra cách nào.

Chương 530. Đội mũ cao

Chương 530: Đội mũ cao

Trước tiên, vấn đề là khoảng cách.

Không phải ai cũng giống như Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, có khả năng gọi từ xa. Nhiều người có bản lĩnh lớn, nhưng đạo hạnh cũng không vượt qua ba nén nhang.

Ví dụ như ở Minh Châu, Nhị Oa Đầu huynh có bản lĩnh nuôi Hồng Đăng Nương Nương, nhưng đạo hạnh của y cũng bị giới hạn ở ba nén nhang, không thể gọi từ xa... Tất nhiên cũng có khả năng là y thường ngày diễn quá mức, có thể gọi nhưng lại giả vờ không thể.

Mà người chuyển sinh tuy cùng ở An Châu thành, nhưng chưa chắc đều tụ tập ở phủ thành.

Bình thường ẩn náu ở một thị trấn, một phủ nào đó bên ngoài phủ thành, thậm chí là một ngôi làng nào đó cũng đều có khả năng.

Người có danh hiệu là Thiêu Dao Tử này, có lẽ cũng cần phải di chuyển một đoạn đường nhất định mới có thể thông báo cho Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư một cách thuận lợi.

Một vấn đề khác là, những người chưa từng kết nối trước đây, nếu đối phương không vào linh miếu bản mệnh , thì không thể gọi được.

Đối phương căn bản sẽ không nghe thấy.

Nhưng nếu đã kết nối, cho dù đối phương không vào linh miếu bản mệnh , cũng có thể cảm nhận được.

Tất nhiên, muốn nói chuyện thì vẫn phải vào bản mệnh linh miếu mới được.

Dù thế nào đi nữa, mình cũng chỉ có thể đợi một ngày.

Theo lý mà nói, hiện tại mình đang gặp rắc rối, đương nhiên là càng sớm càng tốt.

Nhưng tình hình là như vậy, mình đưa lá thư này xong, theo lời Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói, tổ chức người chuyển sinh ở An Châu thành sẽ cho mình một ít thù lao, đến lúc đó mình nói ra sự giúp đỡ mình cần, thì sẽ thuận lý thành chương.

Nhưng bây giờ, còn chưa liên lạc được với người chính, mà đã vội vàng nói vấn đề của mình, thì thật sự là kỳ quái, cả hai bên đều sẽ không thoải mái.

Tuy nhiên, may mắn là đôi phương vừa nghe thấy tên Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, liền trở nên khách khí hơn rất nhiều.

Có thể thấy nàng ở đây quả thật có uy tín không nhỏ, điều này khiến Hồ Ma yên tâm hơn một chút.

Đợi một ngày thì đợi một ngày vậy!

Đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên hần cảm thấy cơ thể hơi lạnh.

Hần ngẩng phắt đầu lên, liền thấy ngọn đèn dầu trên bàn, ánh sáng đang dần dần biến thành màu xanh lục.

Trong lòng hần lập tức kinh ngạc, thân hình lặng lẽ di chuyển, lướt lên giường.

Hần nhẹ nhàng đánh thức Hương nha đầu, sau đó đưa tay bịt miệng nàng lại.

Hương nha đầu tỉnh dậy, đầu tiên là giật mình, sau đó liền nhìn rõ khuôn mặt Hồ Ma, gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ đã hiểu.

Hồ Ma lúc này mới nhanh chóng xuống giường, từ trong bọc hành lý bên cạnh lấy ra mấy nén nhang, châm lửa ở bên cửa sổ.

Tình huống này, hấn và Hương nha đầu đã gặp phải mấy lần rồi.

Cơ thể hơi lạnh, đèn dầu đổi màu, điều đó có nghĩa là, thứ đó sắp tìm đến rồi.

Vội vàng thắp hương xong, Hồ Ma liền nhẹ nhàng dựa vào bên cửa sổ, nhìn ra ngoài qua khe hở của cửa sổ đang mở.

Trước đây, những nơi họ trốn, hoặc là từ đường, hoặc là nhà dân, biết có thứ gì đó đến, nhưng lại không nhìn thấy.

Bây giờ ở trong khách sạn, lại ở trong thành, ngược lại vừa hay có thể nhìn thấy.

Quả nhiên, sau khi thắp hương xong, chỉ khoảng nửa chén trà, Hồ Ma liền cảm thấy hoa mắt, nhìn thấy trên con đường trong thành bên ngoài, một màn đêm dày đặc ập đến, trong tai nghe thấy tiếng xích sắt kéo lê mơ hồ và hư ảo.

Toàn thân hấn giả chết, không phát ra một tiếng động, lặng lẽ nhìn.

Chỉ thấy theo bóng tối tràn dọc theo con phố thẳng tắp trong thành về phía trước, theo sau là một thứ gì đó đội mũ cao, tay kéo xích sắt.

Thứ đó có thân hình cao lớn, trông mơ hồ không rõ, nó cứng ngắc, kéo xích sắt, từng chút từng chút, từ xa đi tới, hai chân không thấy cử động, mà giống như đang trượt trên mặt đất, đi thẳng từ đầu phố bên kia tới.

Nơi nó đi qua, cả con phố đều trở nên yên tĩnh dị thường, gà chó không sủa, hoàn toàn không có động tĩnh.

Mọi người xung quanh dường như ngừng thở, trở nên không giống nhân gian.

Hồ Ma khẽ cau mày, tập trung tinh thần, nhìn thấy ở phía bên kia đường, có hai người gõ mõ cầm đèn lồng đi tới.

Họ dường như không nhìn thấy thứ đang đi tới từ phía đối diện, cũng không để ý đến việc đèn lồng của mình đã biến thành màu xanh lục.

Hai bên đi ngược chiều nhau, sắp sửa chạm mặt.

Hồ Ma cũng nín thở, không biết người sống va chạm với thứ này sẽ như thế nào?

Hắn đang suy nghĩ, thì thấy hai bên càng đi càng gần, đèn lồng trong tay hai người gõ mõ đã biến thành màu xanh lục, nhưng bọn họ lại không hề hay biết.

Mà chiếc mõ đồng trong tay bọn họ, cũng đúng lúc đến giờ phải gõ, nhưng dù gõ lên mặt mõ, lại không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Cũng chính vào lúc này, thứ đội mũ cao kia đã lướt qua bọn họ.

Không đúng, phải nói là xuyên qua cơ thể bọn họ.

Hai người gõ mõ lập tức cứng đờ tại chỗ, sắc mặt xanh mét, vẫn giữ nguyên tư thế chân nhấc lên, miệng há hốc.

Sự yên tĩnh kỳ lạ này kéo dài trong vài giây, thứ đội mũ cao kia dần dần đi xa.

Trong phòng Hồ Ma, đèn dầu trên bàn đã trở lại màu sắc bình thường.

Cái lạnh thấu xương cũng từ từ biến mất.

Hai người gõ mõ bỗng nhiên hắt hơi một cái, tiếp tục đi về phía trước, vừa gõ mõ, vừa hô to:

“Canh ba giờ Tý, bình an vô sự...”

“ ... ”

Mọi thứ xung quanh trở lại bình thường, tiếng gà gáy chó sủa vang lên từ xa.

Tiếng chuột chạy, cảnh liễu động cũng lọt vào tai.

Thị trấn này, sau khi thứ đó đi qua, cuối cùng cũng sống lại.

“Công... công tử...”

Hương nha đầu ôm chần trên giường, mãi đến lúc này mới dám khẽ gọi, rõ ràng là bị dọa sợ.

“Không sao rồi, đã tránh được rồi.”

Hồ Ma thở dài khe khẽ, an ủi nàng.

Nhưng trong lòng hấn cũng không thể nào thư thái. Trước đây, hấn đã lừa được thứ đó một lần, đổi lấy hai ngày yên ổn.

Nhưng bây giờ, cuối cùng thì nó cũng đã phản ứng lại, đã quay đầu lại, tìm bọn họ đến tận An Châu rồi.

Mình thật sự phải nhanh chóng liên lạc với Hồng Bò Đào Tửu tiêu thư, đợi nàng đến cứu mạng...

Cổ họng khó chịu, nuốt nước bọt như nuốt dao lam.

Chương 531. Liên lạc lại

Chương 531: Liên lạc lại

Vẫn là phải nhanh chóng hợp tác với tổ chức người chuyên sinh An Châu mới được...

Thông thường, sau khi thứ đó đã tìm đến một lần, ban đêm sẽ không đến lần thứ hai. Nhưng Hồ Ma vẫn giữ cảnh giác, nửa đêm về sau chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Trong lòng hắn cũng thầm nghĩ, càng đến gần Linh Thọ Phủ, áp lực càng lớn. Hồ Ma thậm chí còn không biết thứ đang tìm đến là cái gì, chứ đừng nói đến cách đối phó. Cũng may là thứ này có thể dùng trận hương để tránh né.

“Là người của Quỷ Động Tử Lý Gia phái ra để tìm Hương nha đầu?”

Hắn cũng có chút khó hiểu: “Nhưng thứ này dường như cứng nhắc, đờ đẫn, không linh hoạt lắm...”

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn không dám chủ quan. Thứ đó khiến người ta theo bản năng phải cảnh giác.

Nhưng, phải đến tối nay mới gặp được Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư. Chỉ khi gặp được nàng, mới có thể hỏi thăm những chuyện này.

“Hôm nay muội cứ nghỉ ngơi trong phòng, ta sẽ mang đồ ăn lên phòng cho muội.”

Sau khi thức dậy, Hồ Ma lau mặt, rồi nói với Hương nha đầu: “Ta cần phải đi dò đường, xem làm thế nào để đưa muội về nhà.”

“Nơi này cách Linh Thọ Phủ không xa, nhưng chắc chắn sẽ có người ngăn cản chúng ta, vẫn phải cẩn thận.”

“...”

“Vâng vâng.”

Hương nha đầu gật đầu thật mạnh, chỉ liếc nhìn Hồ Ma một cái, muốn nói lại thôi.

Hồ Ma cười nói: “Sao vậy?”

“Công tử...”

Hương nha đầu nghe vậy, hốc mắt lại đỏ lên, nói: “Ta không biết phải nói với huynh thế nào, cả dọc đường này đều nhờ huynh giúp đỡ, ta... ta rất cảm ơn, nhưng ta lại cảm thấy nói những lời này quá nhiều rồi!”

“...”

Hồ Ma nghe vậy liền cười, nói với nàng: “Biết trước dọc đường này nhiều chuyện như vậy, ta chưa chắc đã đồng ý đi cùng.”

“Mọi người trong trang đều gọi muội một tiếng muội muội, nếu ta không giúp muội, bọn họ sợ là sẽ không phục ta.”

“Nhưng mà, bây giờ nghĩ lại, còn không bằng để muội ở lại trấn trên kia!”

“...”

Hương nha đầu bị trêu chọc một câu, cũng đỏ mặt nói: “Ta cũng cảm thấy, vẫn là trang tử của chúng ta tốt hơn.”

“Tôn thúc Tôn thẩm tốt, Đại Đồng ca và Trụ Tử ca cũng rất tốt...”

“...”

‘Thật sự tốt như vậy sao? Quay về bảo cha muội mang nhiều đồ ngon đến, ta sẽ mang về cho họ!’

Hồ Ma thâm nghĩ, cười nói: “Nhớ là được, đợi muội ổn định rồi, sau này đến Minh Châu thành tìm bọn họ chơi.”

“Hoặc là khi nào rảnh, ta sẽ dẫn bọn họ đến nhà muội chơi. Bọn họ đều rất khỏe ăn, đến lúc đó muội đừng tiếc rẻ là được.”

“...”

Hương nha đầu bị nói đến bật cười: “Bọn họ đến, nhất định phải ngồi bàn bát tiên, muội còn phải bảo cha muội lấy Kim Ngọc Cao cho bọn họ ăn.”

“Kim Ngọc Cao là cái gì?”

Hồ Ma thâm nghĩ: “Chẳng lẽ là đặc sản của Linh Thọ Phủ? Vậy thì mang hai cân về.”

An ủi Hương nha đầu, người càng gần nhà càng bất an, Hồ Ma liền xuống lầu, đầu tiên là đi dạo một vòng quanh thành, sau đó tìm một quán trà uống trà một lúc, còn đứng trước quầy bán bánh ngọt tán gẫu một hồi, bị người ta chặt chém mấy chục đồng.

Nhưng tất cả những điều này, đều là để hỏi thăm tin tức. Sau khi đi một vòng, hắn cũng không khỏi có chút chán nản, thở dài, rồi quay về khách sạn.

Đêm qua, thứ quý quái kia đi khắp phố phường, nhưng dường như không ai trong thành nhận ra.

Còn khi hỏi đến Linh Thọ Phủ, những người ở An Châu phủ thành này đều biến sắc.

Đặc biệt là người bán bánh ngọt kia, Hồ Ma đã để mặc y chặt chém, y cũng mở lòng, cái gì cũng kể ra, chuyện vợ y gần đây thường xuyên đến nhà một người tên Vương bà để giúp may chăn, y cũng nói ra.

Nhưng khi nhắc đến Linh Thọ Phủ, sắc mặt y liền thay đổi, liên tục xua tay: “Khách quan, đó không phải là nơi tốt, làm ăn cũng tốt nhất đừng đến đó.”

“Nghe nói đó là thành quỷ, có phán quan ở đó bắt người xuống động quỷ!”

“Những nơi khác, đều là đến tối, đến những nơi vắng người mới tà ác, còn nơi đó...”

“Hừ, ban ngày ban mặt cũng tà ác!”

“...”

“Rốt cuộc đây là nơi gì, khiến người ta sợ đến mức này...”

Hồ Ma sau khi dò hỏi, cũng có chút hiểu biết.

Linh Thọ Phủ, nghe có vẻ là một nơi tà ác, còn về Đại Thạch Đầu Nhai, lại gần như không có mấy ai nghe nói đến.

Chẳng lẽ ở đó thật sự có Quỷ Môn Quan, được người của Quỷ Động Tử Lý Gia canh giữ?

Mang theo đầy bụng nghi hoặc, cuối cùng cũng đợi đến tối, sau khi tiến vào linh miếu bản mệnh, quả nhiên, đến giờ kết nối với Thiêu Dao Tử như đêm qua, hắn liền đúng giờ nghe thấy tiếng gọi của Thiêu Dao Tử, hắn cũng đáp lại, kết nối với đối phương.

Kết nối xong, hắn liền nhìn thấy, ngoài người chuyên sinh có danh hiệu là Thiêu Dao Tử này, còn có một sợi dây sương mù khác kết nối, dẫn đến một người không rõ là ai.

“Lão Bạch Kiền huynh đệ, đây là Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư.”

Thiêu Dao Tử vừa kết nối với Hồ Ma, liền cười nói: “Hai người cứ việc nói chuyện, vì là thư của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, ta không tiện nghe, nên sẽ không ở lại đây.”

Chương 532. Âm hiệu

Chương: 532: Âm hiệu

Nói xong, y liền cắt đứt liên lạc với Hồ Ma, chỉ còn lại hấn và Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư.

“Tổ chức người chuyển sinh An Châu, lại nghiêm ngặt như vậy sao?”

Hồ Ma nghe vậy, có chút kinh ngạc. Ở Minh Châu, mọi người đều bình đẳng - ngoại trừ Địa Qua Thiêu - nhưng ở đây, hấn lại mơ hồ cảm nhận được sự tôn trọng của Thiêu Dao Tử đối với Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư.

Hơn nữa...

Thiêu Dao Tử đã rời đi, linh miếu bản mệnh này trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ còn lại một sợi hương khí kết nối.

Không nghi ngờ gì nữa, linh miếu bản mệnh của hấn đã kết nối với một người, nhưng người này, thật sự là Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư mà hấn đang tìm sao?

Hồ Ma nhất thời không biết phải mở lời như thế nào. Đối chiếu âm hiệu trước sao?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hấn nghe thấy một giọng nói lười biếng và khàn khàn: “Người có quan hệ gì với Tiểu Bạch?”

Giọng nói này nghe là biết chưa từng thay đổi, cực kỳ chân thực, khiến Hồ Ma có chút bất ngờ, theo bản năng nói: “Tiểu Bạch?”

“Chính là Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đó, nàng rất trắng, toàn thân đều trắng, trắng đến phát sáng, nên mới lấy chữ ‘Bạch’...”

Hồng Bò Đào Tửu khẽ cười, nói: “Nhưng tính tình nàng rất kiêu ngạo, lại cảnh giác và đa nghi, chưa bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác. Vậy mà nàng lại yên âm để người mang thư đến, có thể thấy quan hệ không tầm thường... Người và nàng có quan hệ gì?”

“Trắng đến phát sáng...”

Hồ Ma tưởng tượng một chút, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư quả thật rất trắng. Vậy Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại vì lý do gì mà lấy chữ ‘Hong’?

... Không đúng, đây không phải là trọng điểm.

Hắn vội ho khan một tiếng, nói: “Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã từng giúp ta, ta cũng đã từng giúp nàng... một chút việc nhỏ, chúng ta là mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau. Vừa hay ta có việc đến đây, nên mới nhờ ta mang thư đến.”

“Nhưng mà, trước khi nói những chuyện này, ta vẫn nên làm theo thủ tục trước...”

Hắn dừng một chút, nói: “Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư bảo ta khi đến đây, còn phải hỏi cô một câu, nàng nói trên người Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư có một vết bớt, là ở vị trí nào?”

Vừa nói, giọng hắn càng nhỏ dần.

Hỏi câu hỏi này thật sự không lịch sự lắm, nhưng để đảm bảo an toàn mà!

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn đến An Châu, cũng là lần đầu tiên kết nối với Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, làm sao có thể thực sự xác định đối phương là ai?

Đây chính là ám hiệu mà Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đưa cho hắn.

Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, cũng bỗng nhiên im lặng. Hồ Ma nín thở, chỉ nghe thấy hơi thở của nàng dường như càng trở nên nặng nề, khiến lòng hắn thấp thỏm.

Sau đó, hắn nghe thấy nàng nói: “Con nhỏ này thật độc ác, lại để một nam nhân đến hỏi ta câu hỏi kiểu này.”

“Thôi được rồi, đừng đưa thư cho ta nữa, ta không nhận!”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma lập tức hoảng hốt.

Đáp án đúng rồi!

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nói nếu nàng thà không nhận thư cũng không trả lời, thì chắc chắn là nàng. Nếu trả lời thì nhất định có vấn đề.

Chỉ là, tuy đã đối chiếu ám hiệu, nhưng sao lại có cảm giác, hai người này hình như có chút bất hòa?

Người thì vừa lên đã nói nàng rất trắng, người thì lại bảo hỏi vết bớt trên người nàng...

... Hừ!

“Ta vô tội mà...”

Hắn vội vàng nói: “Ta chỉ là đến đưa thư, đối chiếu ám hiệu thôi, Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư cô cũng đã... cũng đã đối chiếu ám hiệu rồi.”

“Hừ...”

Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư cũng không thực sự khẳng định không nhận, chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Chúng ta đều đã

dùng cách thức của người chuyển sinh để giao tiếp, bây giờ lại còn đến An Châu, địa bàn của chúng ta, các người vẫn cẩn thận như vậy, suốt ngày giống như làm ăn trộm.”

“Đây chính là lý do tại sao người chuyển sinh lại như rắn mất đầu, việc gì cũng không làm nên.”

“...”

Nghe thấy giọng nàng không vui, Hồ Ma vội vàng nói: “Nơi ta sinh ra trước đây quá hẻo lánh, ít tiếp xúc với người chuyển sinh, cũng không hiểu nhiều quy củ.”

“Nhưng đã nhận lời người khác, thì phải làm tròn trách nhiệm. Bây giờ đã tìm được người chính, nhưng lại không biết làm thế nào để đưa thư cho cô?”

“...”

Nếu là lời nhắn, thì nói thẳng ở đây là xong. Nhưng vì Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư bảo mang đến là một lá thư thực sự, lại không cho phép mở ra, chỉ có Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư mới được xem.

Điều này khiến việc đưa thư trở nên phiền phức hơn một chút.

Người chuyển sinh đưa tin, chủ yếu là lời nhắn, như vậy mới không để lại dấu vết, người không phải người chuyển sinh sẽ không thể nào phát hiện.

Thứ hai, là đặt đồ vật ở một nơi nào đó, hẹn đối phương đến lấy.

Lúc Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư muốn chia cho Hồ Ma lô huyết thực kia, chính là dùng cách này, cũng tương đối an toàn.

Tiếp theo, là tiểu sử quý đưa thư và gặp mặt trực tiếp.

Tiểu sử quý đưa thư, theo lý mà nói cũng tương đối an toàn, nhưng nếu đối phương có ác ý, bắt được tiểu sử quý, thì sẽ gặp rắc rối.

Không loại trừ khả năng có một số người, có thể thông qua tiểu sử quý, tìm ra chủ nhân phía sau.

Còn về cách nguy hiểm nhất, thì không cần phải nói, chính là gặp mặt trực tiếp để lấy thư. Trong trường hợp cả hai bên chưa quen biết nhau lắm, việc mạo hiểm gặp mặt như vậy, luôn khiến người ta cảm thấy bất an.

Đang suy nghĩ, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư dường như cũng trầm ngâm một chút, nói: “Lấy thư là một chuyện.”

“Ta còn có một vấn đề khác.”

“Đêm qua, có dịch quý vào thành, dường như đang tìm kiếm ai đó, có liên quan gì đến người không?”

“...”

“Dịch quý?”

Hồ Ma sửng sờ một chút, rồi hiểu ra, thở dài khe khẽ, nói: “Cái thứ đội mũ cao, kéo theo xích sắt đó?”

“Có khả năng là đang tìm ta.”

“...”

Vốn dĩ đã có việc cần nhờ vả bọn họ, nên nói thì phải nói ra.

Nhưng không ngờ, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, giọng nói liền trở nên nghiêm túc, không đợi Hồ Ma nói thêm gì, liền nói: “Đây là ngày thứ mấy dịch quý tìm người?”

Chương 533. Hẹn gặp

Chương 533: Hẹn gặp

“Ngày thứ mấy...”

Hồ Ma không ngờ Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại chú ý đến vấn đề này. Hắn sững sờ một lúc, rồi nhớ lại lần đầu tiên gặp thứ đó là hai ngày sau khi rời khỏi Đông Xương phủ, liền thấp giọng nói:

“Tính ra, là ngày thứ sáu rồi.”

“Lần đầu tiên ta cảm nhận được thứ đó xuất hiện, là vào nửa đêm sáu ngày trước. Ta đã đốt trận hương, tránh được nó.”

“Sau đó, nó cũng xuất hiện vài lần, nhưng đều tránh được.”

“...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đột nhiên im lặng.

Hồ Ma mơ hồ cảm thấy nàng hẳn là đã đoán ra điều gì đó, trong lòng có chút lo lắng. Đang chờ đợi, hắn nghe thấy Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đột nhiên nói: “Người tin tưởng chúng ta không?”

“Cái gì?”

Hồ Ma không ngờ nàng lại hỏi câu hỏi này.

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã nói người chuyển sinh An Châu đáng tin cậy, nhưng, mối quan hệ giữa nàng và Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư này hình như có chút...

“Rắc rối người gặp phải không nhỏ.”

Giọng nói của Hồng Bò Đào Tửu tiêu thư vang lên nhàn nhạt, nhưng lại thêm vài phần nghiêm trọng, nàng thấp giọng nói: “Xem ra, lá thư này, chúng ta phải đích thân nhận lấy.”

“Nhưng cũng phải làm phiền người thêm một chút, chạy thêm một chuyến. Ngày mai giờ Ngọ một khắc, người có thể đến phía nam An Châu phủ thành, đầu ngõ Tú Hải, từ đường Liễu Nhi nằm giữa hai cây hòe lớn, ta sẽ bảo Thiêu Đào Tử ở đó tiếp ứng người.”

“Người mang lá thư đó đến, nếu có chuyện gì, ta cũng sẽ xem xét sau khi đọc thư, rồi quyết định có nên nói cho người biết hay không.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, có chút kinh ngạc: “Gặp mặt trực tiếp?”

Giữa các người chuyển sinh, có rất nhiều cách để đưa thư, duy chỉ có gặp mặt trực tiếp là nguy hiểm nhất.

Hắn và bọn họ cũng là lần đầu tiên kết nối, chưa nói đến việc hắn có tin tưởng bọn họ hay không, chẳng lẽ bọn họ lại tin tưởng hắn như vậy sao?

Hay là, Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư có uy tín lớn, khiến bọn họ không để ý đến sự nguy hiểm này?

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn hiểu rằng sự sắp xếp này của nàng có lẽ liên quan đến dịch quỷ mà nàng đã nhắc đến. Hắn nhanh chóng cân nhắc một chút, rồi lập tức trả lời: “Được, ngày mai ta sẽ đến.”

Rời khỏi linh miếu bản mệnh, hắn lại suy nghĩ một lúc, rồi ngồi trên ghế ngủ thiếp đi.

Vì vậy, sáng hôm sau thức dậy, hắn liền bắt đầu chuẩn bị.

Chu quản gia rất tốt, tuy rằng dọc đường luôn ủ mưu tính kế, nhưng khi hắn hỏi han về một số kỹ năng, thì ông ta vẫn

thành thật nói cho hắn biết một số điều.

Trong đó bao gồm cả những kỹ thuật cơ bản nhất đối với người trong Bá Hí Môn là dịch dung và thuật nói tiếng bụng. Thuật nói tiếng bụng thì khó luyện, nhưng kỹ thuật dịch dung, muốn học giỏi học tinh cũng không dễ, nhưng bình thường để đối phó một chút thì lại đơn giản.

Sáng sớm, hắn đi mua mấy miếng da heo, mấy cây bút lông, rồi đến hiệu cầm đồ, lấy mấy bộ quần áo cũ.

Trở về khách sạn, sau một hồi loay hoay, hắn bôi bôi vẽ vẽ lên mặt mình, liền biến thành một ông lão có râu trắng. Tất nhiên, chỉ có thể nhìn từ xa, nhìn gần thì vẫn còn khá nhiều sơ hở, chỉ có thể đội thêm mũ rộng vành, cũng không còn cách nào khác.

Thứ nhất là hắn vẫn chưa nghiên cứu kỹ những kỹ thuật này, thứ hai là thời gian cũng không kịp.

Muốn làm loại mặt nạ da người mà Chu quản gia nói, phải đúc khuôn, vẽ đường nét, còn phải dùng kim bạc thay đổi vân da, rất phiền phức.

Nhưng nghe ông ta nói, trong Bá Hí môn, có cao thủ, biết được họa bì.

Đó mới thực sự là biến thành một người khác hoàn toàn.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn mới dặn dò Hương nha đầu, rồi rời khỏi khách sạn, đi thẳng đến đầu ngõ Tú Hải ở phía nam An Châu phủ thành. Hương nha đầu thấy hắn bận rộn như vậy, liếc mắt là biết đang làm việc quan trọng, càng không dám quấy rầy, chỉ ngoan ngoãn chờ đợi.

Đi dọc đường đến phía nam An Châu phủ thành, trước tiên hắn giả làm lão giang hồ, đi dạo một vòng xung quanh, tìm được ngõ Tú Hải. Nhưng đến lúc này, hắn lại không khỏi có chút bất ngờ.

Hắn đã đến phía nam thành, cũng đã đến đầu ngõ, thậm chí còn nhìn thấy hai cây hòe lớn mà Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nói, thậm chí còn nhìn thấy cái giếng cổ kia, nhưng duy chỉ có từ đường Liễu Nhi mà bọn họ nói là không thấy đâu.

Nơi đây trống trải, chỉ có một cái miếu nhỏ, làm gì có từ đường nào để người ta vào?

Hắn tìm kiếm một vòng, đặc biệt nhìn chăm chăm vào cái miếu nhỏ hồi lâu, trong lòng dần dần hiểu ra điều gì đó, có chút nghi ngờ, nhưng giờ Ngọ một khắc sắp đến rồi.

“Dù có cẩn thận đến đâu, cũng phải đưa ra quyết định.”

“Đã đến đây để cầu xin sự giúp đỡ, nếu còn tỏ ra do dự, nghi ngờ, thì không ổn...”

“...”

Hắn trầm nghĩ, liền giả vờ là người qua đường nghỉ chân, nhẹ nhàng ngồi xuống trước miếu nhỏ, mũ rộng vành che nắng, ánh mắt liếc nhìn những người qua lại.

Nhưng chờ đợi hồi lâu, cũng không thấy mấy người đi qua, càng không thấy người khả nghi nào.

Thời gian dần trôi qua, dường như đã qua một khắc, ánh nắng mặt trời khiến người ta ấm áp, nước giếng bên cạnh lại mang theo chút hơi lạnh, hương hoa kỳ lạ thoang thoảng bay đến, Hồ Ma cũng có chút mệt mỏi, mơ hồ nghe thấy tiếng cười quyến rũ của nữ nhân.

Chương 534. Đưa thư

Chương 534: Đưa thư

Hắn quay đầu lại, không khỏi giật mình, chỉ thấy trong cái miếu nhỏ bên cạnh, dường như có thêm rất nhiều người tí hon cao khoảng một ngón tay, đang đàn hát ở đó.

“Lão Bạch Kiền huynh đệ, người cũng quá cẩn thận rồi, vào đây nói chuyện đi!”

Hồ Ma đột nhiên nghe thấy trong cái miếu nhỏ này vang lên một tiếng gọi mang theo ý cười. Hắn cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, không biết từ lúc nào, đã đến một đại sảnh rộng rãi và tinh xảo, được trang trí đẹp đẽ, hương thơm ngào ngạt.

Xung quanh là những nữ tử yếu điệu, khoác trên mình lớp vải mỏng, cọ sát vào người hắn.

Giọng nói gọi hắn, truyền đến từ phía trước. Chỉ thấy một người khoác trên mình chiếc áo choàng đen rộng thùng thình, nằm lười biếng trên bậc thang, đang cười vẫy tay với hắn.

Hồ Ma đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, có chút kinh ngạc, nói: “Đây là...”

“Hoàng Lương chi thuật của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư...”

Người nam tử mặc áo choàng đen, mơ hồ khiến người ta cảm thấy có dung mạo tuần tú, nhưng không biết vì sao, càng muốn nhìn kỹ y, thì lại càng không nhớ được khuôn mặt của y, cười nói: “Tuy là huyền thuật, nhưng nàng cũng không dễ dàng thi triển.”

“Gặp mặt trực tiếp để lấy thư, dù sao cũng phải cẩn thận một chút, cho nên mới mượn thuật này.”

Nói xong, hắn đưa tay về phía Hồ Ma, nói: “Thư đâu, đưa đây, ta đi đưa cho Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư.”

Hiện tại đang ở trong ảo cảnh, nhưng Hồ Ma sờ so ngực mình, lại thật sự tìm thấy lá thư đó. Chỉ là trước khi đưa qua, hắn lại đột nhiên cảnh giác thêm một chút, nhìn nam nhân mặc áo choàng đen kia.

Nam nhân áo choàng đen cũng sờ một chút, nói: “Ta không biết vết bớt của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nằm ở đâu, ám hiệu này ta không đối chiếu được.”

“... Cũng không dám đối chiếu!”

Hồ Ma nói: “Ta muốn hỏi người, con chó mà vị tiểu thư kia nuôi, tên là gì?”

“...”

Nam nhân áo choàng đen cũng sờ một chút, vẻ mặt có chút ngạc nhiên: “Nàng nuôi một con mèo mà, tên là Bạch Lạp... Sao nàng lại thích chó được, nàng là người ghét chó nhất.”

“...”

Nghe vậy, Hồ Ma cuối cùng cũng yên tâm.

Không phải hắn quá cảnh giác, mà là loại chuyện này phải cẩn thận mới được. Hắn cười đưa lá thư qua, thấy nam nhân áo choàng đen nhận lấy, chỉ tiện tay đưa cho một nữ tử ở bên cạnh, nữ tử đó liền nhẹ nhàng bay đi.

Nam nhân mặc áo choàng đen thở dài, cười nói với Hồ Ma: “Quả nhiên là người đi cùng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, tính cẩn thận này thật giống nhau.”

“Nhưng người cứ ngồi xuống trước, ta còn có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

“...”

“Chuyện gì?”

Hồ Ma mơ hồ đoán được, ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghiêm túc của đối phương.

“Người có biết tại sao chúng ta lại vội vàng gặp người vào ban ngày không?”

Nam nhân mặc áo choàng đen thấp giọng nói: “Đêm nay là ngày thứ bảy rồi, dịch quỷ đó nhất định sẽ tìm được người, vậy thì phiền phức rồi. Huynh đệ, ta không phải là đang hù dọa người, tối nay, nếu người không chuẩn bị, e rằng sẽ không qua khỏi.”

Hồ Ma thở dài một hơi, quả nhiên sự việc không đơn giản. Hôm qua bọn họ hỏi hẩn, là đã nhận ra điều gì đó rồi.

“Dịch quỷ, không phải là thứ của nhân gian.”

Thiên Dao Tử thấp giọng nói: “Thứ đó, cũng không phải người bình thường có thể sai khiến được, nhưng một khi đã mời ra, nhất định sẽ tìm được người.”

“Từ ngày đầu tiên nó bắt đầu tìm người, người đã không thể thoát khỏi.”

“Trong vòng bảy ngày, người đừng nói là dùng trận hương, cho dù là người bình thường, chỉ cần chuẩn bị trước, hoặc là trốn ở nơi ô uế, hoặc là trốn sau tượng thần, thậm chí là trốn dưới gầm giường, đều có khả năng tránh được nó. Nhưng, chỉ có sáu ngày đầu tiên mới có thể tránh được.”

“Đến ngày thứ bảy, dù người trốn thế nào, nó cũng nhất định sẽ tìm được người.”

“...”

Hồ Ma nghĩ đến thứ kỳ quái đó, trong lòng cũng không khỏi bưng bình.

Chẳng trách mấy ngày nay, tuy rằng hắn có thể dùng trận hương để tránh né nó, nhưng trong lòng vẫn luôn không có cảm giác thả lỏng.

Hắn lập tức nói: “Vậy... bây giờ có cách nào không?”

“Bây giờ chúng ta đang giúp người đây!”

Thiên Dao Tử thở dài, nói: “Nếu muốn đối phó với thứ này, chỉ có thể mời Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư đích thân ra tay. Hơn nữa, phải là sau khi người gặp nàng ở thế giới thực, rồi để nàng giúp người xử lý.”

“Nói cách khác, các người mới chỉ kết nối một lần, nàng đã phải xuất hiện trước mặt người, thậm chí còn phải tiết lộ thân phận của mình.”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma bỗng nhiên bừng tỉnh, hiểu ra tại sao đối phương lại như lâm đại địch.

Đối với người chuyển sinh, đây quả thật là một chuyện vô cùng mạo hiểm và khó xử. Hắn cũng im lặng một lúc, rồi nói với Thiên Dao Tử: “Vậy Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư nàng...”

“Nàng chắc chắn không muốn từ chối, nàng là người thẳng thắn như vậy...”

Thiên Dao Tử thở dài, nói: “Trước đây không biết có bao nhiêu người chuyển sinh nghe nói về nàng, đến tìm nàng giúp đỡ, nàng đều không từ chối. Nhưng chúng ta phải khuyên nàng, những điều cần cẩn thận thì nhất định phải cẩn thận.”

“Đây cũng là lý do tại sao chúng ta cần phải xem thư trước.”

“Sau khi xem nội dung trong thư, mới có thể quyết định, có nên bỏ ra nhiều công sức như vậy, mạo hiểm lớn như vậy ở thế giới thực để giúp người hay không.”

“...”

Đôi phương nói thẳng ra, Hồ Ma lại cảm thấy yên tâm hơn.

Tính toán thời gian, thư đã bị lấy đi được một lúc, hắn liền thấp giọng nói: “Vậy kết quả thế nào?”

Thiên Dao Tử khẽ nheo mắt, nhìn về phía xa, bỗng thấy xung quanh thoang thoảng hương thơm, những nữ tử yếu điệu vây quanh hắn đồng loạt biến mất, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đã xem thư rồi.”

Thiên Dao Tử thở dài, cười khô nói: “Xem ra Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã bảo lãnh cho người trong thư, người là loại người đáng để chúng ta dốc toàn lực giúp đỡ.”

“Bây giờ, chuyện của người, chính là chuyện của chúng ta.”

Chương 535. Quy củ

Chương 535: Quy củ

Một làn gió nhẹ thổi qua, Hồ Ma tỉnh dậy, chỉ cảm thấy ánh nắng chiếu lên mặt, hơi ngứa ngáy, xung quanh yên tĩnh.

Hắn quay đầu nhìn lại cái miếu nhỏ, đồ nát và thấp bé, không thể chứa nổi một nắm đấm, càng không nhìn thấy những nữ tử yếu điệu và đại sảnh rộng lớn có thể chứa người như lúc này.

Nhưng sờ soạng trong ngực, lá thư kia quả thật đã được đưa đi, còn những điều Thiêu Dao Tử đã nhắc nhở hắn, cũng vẫn còn in đậm trong tâm trí, giống như hai người vừa mới chia tay.

Hắn thở dài khe khẽ, không biết nên cảm thấy nhẹ nhõm hay nặng nề.

Nặng nề là vì, sau khi nghe Thiêu Dao Tử nói, hắn cuối cùng cũng hiểu rằng thứ xuất hiện vào đêm hôm đó không hề đơn giản như vậy. Hắn còn tưởng trận hương của Tẩu Quỷ Nhân lợi hại, nhưng hóa ra thứ đó cũng có quy luật nhất định, càng khó tránh né hơn.

Nhưng nhẹ nhõm là vì, quả nhiên, tìm được tổ chức, mọi việc đều dễ dàng hơn.

Nghĩ đến lời dặn dò của bọn họ, hắn không khỏi thầm thở dài: “Rốt cuộc trong thư của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư có gì, mà lại khiến bọn họ coi trọng như vậy?”

Ban đầu hắn tưởng rằng, mình đến đây, có thể chỉ nhận được một chút sự giúp đỡ về thông tin tình báo từ tổ chức

người chuyên sinh An Châu, hoặc là giúp đỡ một chút việc nhỏ, nhưng đối phương lại giống như coi hấn là người của mình vậy.

Thậm chí, đối phương còn nguyện ý để hấn trực tiếp đến gặp Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, như vậy bỗng chốc sẽ tiết lộ thân phận của nàng ở thế giới thực.

Đối với người chuyên sinh, việc bại lộ thân phận là một chuyện vô cùng quan trọng. Ở Minh Châu thành, Địa Qua Thiêu đến bây giờ vẫn chưa biết ba người hợp tác với nàng là ai!

Hấn thở dài khe khẽ, nhớ lại những gì Thiêu Dao Tử đã nghiêm túc nói với hấn trong Hoàng Lương chi thuật vừa rồi: “Dịch quỷ đoạt mệnh, vô thường câu hồn, trong vòng bảy ngày, không ai có thể thoát khỏi.”

“Pháp thuật còn có cách phá giải, nhưng thứ này thì không. Đây đã không còn là pháp môn do con người thi triển, chỉ cần bị thứ này dễ mắt đến, thì chỉ có thể bị nó mang đi.”

“Nhưng cũng thật trùng hợp, cả An Châu thành, người duy nhất có thể giải quyết thứ này, chính là Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư.”

“Nhưng tuy rằng nàng đã đồng ý giúp đỡ, nhưng cũng không phải là đến tận nhà là được. Ta cần phải bàn bạc với người một phương pháp, để người có thể đường đường chính chính đến tìm nàng, cũng không khiến người khác nghi ngờ.”

“...”

Hồ Ma rất hiểu điều này, lập tức gật đầu, chăm chú lắng nghe đối phương nói phải làm thế nào.

“Người đến từ Minh Châu thành, ở An Châu thành này không có người thân thích, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng là người sống ẩn dật, ngoài việc thỉnh thoảng ra ngoài bắt heo,

theo lý mà nói các người không có lý do gì để quen biết nhau, nàng càng không có lý do gì để giúp người giải quyết những rắc rối gặp phải.”

“Nhưng chỉ cần chúng ta lên kế hoạch cẩn thận, luôn có thể khiến việc các người quen biết và gặp gỡ trở nên hợp lý.”

“Cho nên, trước tiên xin Lão Bạch Kiền huynh đệ kể lại nguyên nhân và quá trình người chọc phải thứ đó, rồi chúng ta sẽ xem phải làm thế nào.”

“...”

Hồ Ma cũng đồng ý với lời y nói, liền suy nghĩ một chút, rồi kể lại chuyện mình hộ tống Hương nha đầu đến đây. Điều này thực ra cũng sẽ tiết lộ một phần thân phận của hắn, nhưng hiện tại không thể cẩn thận như vậy được.

Tuy nhiên, sau khi kể lại một lượt, hắn phát hiện Thiêu Dao Tử hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện hắn đã làm ở Minh Châu, thậm chí cũng không hỏi nhiều về thân phận của Hương nha đầu. Ngược lại, khi nghe thấy hắn đã giao đấu với yêu nhân ở Đông Xương phủ và trên Bình Nam đạo, mắt y liền sáng lên.

“Người đã giết những người đó?”

“Có bằng chứng không?”

“...”

Hồ Ma lập tức nói: “Có.”

Thiêu Dao Tử liền vỗ tay cười lớn: “Vậy thì dễ rồi, người cứ trực tiếp đến tìm Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư là được, theo quy củ mà làm, sẽ không có nguy hiểm gì.”

Hồ Ma nghe vậy, vội hỏi: “Quy củ gì?”

Thiêu Dao Tử cười nói: “Quy củ giang hồ.”

Nói xong những điều này, y liền đưa cho Hồ Ma một thứ, chỉ một địa điểm, dặn dò thêm vài việc, rồi để Hồ Ma rời đi.

Một làn gió nhẹ thổi qua, Hồ Ma liền tỉnh dậy, chỉ cảm thấy cuộc trò chuyện này như thật như ảo, thật kỳ diệu. Nhưng hắn cũng biết tầm quan trọng của chuyện này, không kịp suy nghĩ kỹ, liền nhanh chóng đi chuẩn bị.

Trước tiên hắn giả vờ bận rộn chạy đi chạy lại, đến vài nơi, hỏi han lung tung một số chuyện, rồi đến một quán treo đèn lồng đỏ trong thành, dùng ám hiệu nói vài câu với lão bản nướng, lấy được một thứ.

Chuẩn bị đầy đủ, diễn cũng đủ rồi, Hồ Ma lúc này mới quay về khách sạn, đón Hương nha đầu, trả tiền phòng, rồi dắt hai con ngựa rời đi.

Thấy Hồ Ma vội vàng như vậy, Hương nha đầu cũng trở nên căng thẳng, nói: “Công tử, chúng ta đi đâu vậy?”

“Ta đã suy nghĩ hai ngày, muốn đưa muội về phủ Linh Thọ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách nào hay.”

Hồ Ma đã định sẵn kịch bản, liền tỏ vẻ lo lắng, nói: “Bây giờ, chỉ có thể đến ngoại thành liều một phen.”

“Hả?”

Hương nha đầu lập tức lo lắng: “Huynh định giao đấu với Tam ca sao?”

“Huynh ấy... huynh ấy rất lợi hại.”

“...”

“Chính vì lợi hại, cho nên mới phải liều một phen.”

Hồ Ma cười khỏ nói: “Tất nhiên không phải là đấu với tam ca muội, mà là liều để có được một cơ hội.”

Chương 536. Tìm cao nhân

Chương 536: Tìm cao nhân

Vừa nói, hần vừa dắt ngựa ra khỏi thành, đến ngoại thành mới lên ngựa, thúc ngựa phi nước đại, chạy về một hướng.

Sau mấy ngày liên tục chạy trốn, kỹ năng cưỡi ngựa của bọn họ cũng đã khá hơn.

Nhưng lần này phi ngựa, cũng chỉ chạy chưa đầy nửa canh giờ, đã cách xa An Châu phủ thành. Dọc đường chỉ thấy ruộng đồng ngay ngắn, núi non sông nước xanh biếc phía xa, phong cảnh rất đẹp.

Nhưng Hồ Ma nhìn thấy một thị trấn lớn phía trước, lại không đi vào, mà quay đầu rẽ sang hướng bắc.

Rất nhanh, bọn họ đã đi vào con đường nhỏ trong núi, ngựa cũng chậm lại, nhưng lại càng đi càng hoang vắng, xung quanh cỏ dại um tùm, còn gặp phải một khu mộ hoang, nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng đến trước một khu rừng, chỉ thấy trên cây ở đó, khắp nơi đều buộc vải đỏ.

Dày đặc, trong màn sương mỏng manh trên núi, trông rất kỳ dị.

“Buộc vải đỏ, có nghĩa là nơi đây nguy hiểm.”

Hồ Ma nhìn, thờ dài, nói: “Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, quả thật là chọn một nơi ở tốt!”

Đến đây, ngựa cũng không tiện cưỡi nữa, bọn họ liền xuống ngựa dắt đi.

Định đi vào, thì nghe thấy trên sườn núi cách đó không xa, có tiếng hô. Quay đầu nhìn lại, thì ra là một người tiều phu đang vác củi xuống núi.

Đối phương vẻ mặt hoảng hốt, từ xa gọi với Hồ Ma và Hương nha đầu: “Hai đứa nhóc, các ngươi bị điên à? Không thấy nơi đây có vãi đỏ của Tả Quỷ Nhân sao? Phía trước tuyệt đối không được đi, có yêu quái đấy, các ngươi và đi vào, thì mạng nhỏ sẽ không còn.”

Hương nha đầu nghe người tiều phu nói vậy, trong lòng cũng sợ hãi.

Hồ Ma lại thở phào nhẹ nhõm, nói với người tiều phu: “Cảm ơn lão bá đã nhắc nhở.”

“Nhưng huynh muội chúng ta gặp nạn, phải đi tìm cao nhân chữa bệnh, nghe nói nơi đây không phải có yêu quái, mà là có cao nhân.”

“...”

“Cao nhân gì?”

Người tiều phu cũng kinh ngạc, nói: “Chưa từng nghe nói, chỉ biết bên trong tà ác, không ai dám vào.”

“Chúng ta đi đốn củi, cũng không dám đi vào sâu bên trong.”

Nhưng thấy Hồ Ma và Hương nha đầu nhất quyết muốn đi, ông ta cũng chỉ có thể lắc đầu bất lực, vác củi quay về.

Ông ta cứ ba bước lại quay đầu nhìn lại, chỉ thương cho mạng nhỏ của hai đứa trẻ này.

“Giang hồ hiểm ác, nhưng dân gian vẫn có nhiều người tốt.”

Hồ Ma cũng thở dài trong lòng, dắt Hương nha đầu tiếp tục đi vào. Sau khi băng qua khu rừng, trước mắt bọn họ lại trở nên rộng rãi hơn, nhìn từ xa thấy một con đường mòn trong bụi cỏ dẫn vào sâu bên trong.

Chỉ là nơi đây có lẽ vì địa thế, luôn có màn sương mù không tan, bọn họ dắt ngựa đi ở đây, chỉ cảm thấy âm u lạnh lẽo, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một vài thứ kỳ quái.

Nhưng tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy một trang trại ở cuối con đường mòn. Chỉ là địa thế ở đây dốc lên dốc xuống, khi bọn họ đến trước trang trại, lại có cảm giác như phía trước vốn trống không, trang trại này đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Nhưng trang trại đó trông rất bình thường, cửa gỗ màu đen, tường đá, bên ngoài tường trồng vài cây liễu, nhưng lại khiến người ta có cảm giác không chân thực.

Lúc này Hương nha đầu đã bám sát Hồ Ma, sắp ôm lấy cánh tay hắn.

Bản thân Hồ Ma cũng căng thẳng, chỉ cảm thấy càng đến gần trang trại này, lại càng có cảm giác giống như lúc đến gần Quỷ trại.

Quỷ trại thì oán khí ngút trời, còn nơi đây, lại tà khí bức người.

Nhưng hắn biết rõ, đây là nơi của người mình, liền lấy hết can đảm, tiến lên gõ cửa.

“Két...”

Nhưng không ngờ, hắn vừa mới giơ tay lên, cửa gỗ của trang trại liền đột nhiên mở ra.

Sau cánh cửa không có ai, chỉ có một luồng gió lạnh mang theo mùi máu tanh, đột nhiên thổi vào mặt.

Hắn và Hương nha đầu lùi lại một bước, che mặt, nhưng nhìn nhau một cái, vẫn tiếp tục đi vào. Nhưng con ngựa bọn họ dắt theo, lại như gặp phải thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, cứ ngẩng cao đầu, nhất quyết không chịu bước vào trang trại này một bước.

Không còn cách nào khác, Hồ Ma chỉ có thể buộc ngựa vào cây liễu bên ngoài, rồi dắt Hương nha đầu vào trong.

“Công tử, chúng ta đến đây làm gì vậy?”

“Suyt, đừng nói chuyện, có thể đưa muối về nhà thuận lợi hay không, đều phụ thuộc vào việc vị cao nhân này có nguyện ý giúp đỡ hay không.”

“...”

Vừa nói nhỏ, hắn vừa bước vào trang trại. Nhìn vào bên trong, cũng chỉ là một cảnh tượng rất bình thường, có mấy căn nhà tranh thấp bé, bên tường chất đống một số dụng cụ nông nghiệp bằng gỗ, thậm chí còn có cả rơm rạ cao ngất.

Chỉ là nếu so với trang trại bình thường, thì nơi đây không thấy bóng người, hơn nữa gia súc ở đây lại được thả rông, heo, dê, bò, ngựa, đều tản mát khắp nơi.

Khi Hồ Ma và Hương nha đầu bước vào, những con gia súc đang nằm rải rác khắp nơi trong trang trại, đồng loạt ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Đối diện với ánh mắt của chúng, Hương nha đầu lại cảm thấy có chút rùng mình.

“Có ai ở nhà không?”

Hồ Ma hô to, kéo Hương nha đầu đang ôm chặt lấy cánh tay mình, từ từ đi vào trong.

Không có tiếng trả lời, trang trại này càng trở nên yên tĩnh, nhưng những con gia súc rải rác khắp nơi lại từ từ vây quanh

bọn họ.

Những con gia súc này có con cao lớn, có con thấp bé, có con khỏe mạnh, có con gầy gò, nhưng đều bước đi cẩn thận, dường như rất yếu ớt. Chúng từng chút từng chút tiến đến trước mặt Hồ Ma và Hương nha đầu, khiến bọn họ sợ hãi đến mức không dám tiến lên nữa.

Những con gia súc này tiến đến gần, quỳ xuống bằng hai chân trước, chặn đường đi của bọn họ, nhưng không có động tĩnh gì khác.

Chúng chỉ cố gắng ngẩng cổ lên, kêu lên những tiếng khác nhau.

Có con kêu “bò...”, có con kêu “be be...”, có con kêu “hừ hừ...”, tiếng kêu hòa lẫn vào nhau, nghe không rõ.

Nhưng Hồ Ma càng nghe càng thấy không đúng, hắn cẩn thận lắng nghe sự thay đổi ngữ điệu trong đó, đột nhiên giật mình, mồ hôi lạnh túa ra.

Cứu mạng!

Những con gia súc này, đều đang kêu cứu mạng với hắn!

Chương 537. Hồng Bò Đào tiểu thư

Gia súc làm sao có thể kêu cứu mạng?

Đặc biệt là, những con gia súc này trông không có gì khác thường, chỉ là hơi yếu ớt, đi lại lảo đảo, không khỏe mạnh như những con gia súc bình thường. Nhưng càng nhìn chúng, càng khiến người ta cảm thấy kỳ quặc.

Hồ Ma chỉ khi nghe thấy chúng kêu cứu mạng, mới cẩn thận quan sát, rồi đột nhiên nhận ra điểm kỳ quặc đó.

Là đôi mắt của chúng, trong mắt chúng lại mang theo một loại...

... Ánh mắt của con người!

Chính ánh mắt này, khiến bọn họ càng nhìn càng thấy kỳ quặc, thậm chí bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Điều này còn đáng sợ hơn cả việc nhìn thấy yêu ma quỷ quái.

Hồ Ma cảm thấy bị chấn động, vội vàng lùi lại một bước, che chắn cho Hương nha đầu phía sau, đồng thời đặt tay lên chuôi đao.

Hắn đã nhận ra đây là gì.

Tạo súc.

Trang trại này, khắp nơi đều là sản phẩm của tạo súc, những con gia súc này, có khả năng đều là người.

Cảnh tượng thê thảm của Ngô Hòa muội tử mà hần từng gặp, không khỏi hiện lên trước mắt. Hần lập tức cảnh giác, thậm chí cả cảm giác yên tâm khi đến thăm người của mình, bề ngoài lo lắng, nhưng thực chất trong lòng rất vững vàng, cũng tan biến hết.

Hần bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ những lời Thiêu Dao Tử nói, thực ra đều là giả, y đang lừa hần, dẫn hần vào hang ổ ma quỷ này?

Nhưng ngay khi nổi sợ hãi và nghi ngờ trong lòng hần lên đến đỉnh điểm, hần lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói lười biếng vang lên:

“Tên trước mặt ngươi, là một tên cướp giết người đoạt của, vì hai thỏi bạc, cộng thêm nửa cân Thanh Thái Tuế, liền xông vào nhà người ta vào ban đêm, giết sạch cả nhà già trẻ, thậm chí cả một đứa trẻ ba tuổi, cũng bị hần đập chết, rồi ném vào nồi canh.”

“Khi ta đến nơi, một chân của nó đã không còn.”

“Tên bên trái nó, là một tên trộm chuyên cưỡng hiếp phụ nữ, học được một chút kỹ năng của Bả Hí môn, trèo tường vượt rào, làm nhục con gái nhà lành.”

“Đặc biệt là hần còn có một sở thích, chuyên thích ra tay trước khi người ta xuất giá.”

“Càng lấy chồng tốt, hần càng thích thú.”

“Chỉ trong vòng nửa năm, đã ép chết mấy cô dâu treo cổ tự tử.”

“...”

Hồ Ma và Hương nha đầu đều giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy sau đồng rơm trong trang trại có một bóng người, giọng nói chính là phát ra từ người đó.

Nàng vừa làm việc, vừa chậm rãi nói: “Còn tên bên cạnh nữa, trước đây vào năm đói kém mất mùa, hắn hoạt động bên ngoài dẫn người vào bên trong ổ cướp làm dê hai chân, chỉ để đòi lấy một miếng thịt ăn.”

“Còn về tên đang khóc lóc thảm thiết kia, thì lại càng tội ác tày trời...”

“...”

Vừa nói, bóng người kia từ từ bước ra, miệng nói: “Hắn lại dám vào trang trại của ta ăn trộm, còn bắt một con dê đi nướng ăn.”

“Vì vậy ta liền để hắn thay thế vị trí đó.”

“...”

Nàng nói chuyện rất chậm, nhưng giọng nói lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Theo nàng cuối cùng bước ra từ sau đồng rơm, thân hình xuyên qua màn sương mù mỏng manh bao trùm khắp trang trại, Hồ Ma và Hương nha đầu bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

Chỉ thấy người đó là một nữ tử hơn hai mươi tuổi, khí chất cổ quái, rõ ràng có dung mạo xinh đẹp động lòng người, nhưng lại quấn khăn trên đầu, bên hông còn buộc một cái túi thuốc, tay còn cầm một bó rơm vừa rút ra từ đồng rơm, nhìn người ta với vẻ lạnh lùng.

Lúc này, nàng đang liếc nhìn hai người bọn họ, nhàn nhạt nói: “Sao, các người cũng vào đây ăn trộm?”

Khuôn mặt đó tuy rằng rất đẹp, nhưng ánh mắt lại khiến người ta lạnh sống lưng.

Hương nha đầu đối diện với ánh mắt của nàng, trong lòng sợ hãi, vội vàng cúi đầu, liên tục lắc đầu, nhưng không dám trả lời.

“Đây chính là Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư?”

Hồ Ma trong lòng kinh ngạc, tràn đầy tò mò về nàng, nhưng vẫn nhớ kỹ “quy củ giang hồ” mà Thiêu Dao Tử đã nói với hắn, vội vàng chấp tay hành lễ với nàng, nói: “Tiền bối xin đừng hiểu lầm, chúng ta đến đây để cầu xin sự giúp đỡ, xin hỏi tiền bối có phải là...”

“Cầu xin sự giúp đỡ?”

Bất ngờ nghe thấy lời này, trên mặt thôn nữ nhân nông thôn đối diện, dường như lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Nàng nhìn Hồ Ma với vẻ nửa cười nửa không, khẽ gật đầu, miệng lại cười lạnh nói: “Chúng ta quen biết nhau sao?”

“Không quen biết.”

Hồ Ma lập tức lắc đầu, chỉ lấy từ trong tay áo ra một miếng vải xám, nói: “Nhưng ta đã nhận được một tờ truy nã ở Ngọc Băng quán, biết tiền bối là người có tấm lòng hiệp nghĩa, chuyên trừng trị kẻ ác.”

“Tiền bối còn từng phát ra một tờ truy nã treo thưởng, nói là muốn lấy đầu của mấy tên ăn mày giúp đỡ yêu nhân trên đường Bình Nam. Thật trùng hợp.”

“Ta không mang theo đầu của mấy tên yêu nhân đó, nhưng...”

Hắn dừng một chút, rồi miễn cưỡng cười nói: “Mấy tên đó quả thật đã chết dưới tay ta.”

Lời vừa nói ra, Hồ Ma và người đối diện đều đã chuẩn bị sẵn, chỉ là làm theo thủ tục, nhưng Hương nha đầu bên cạnh lại giật mình, ngẩng đầu nhìn Hồ Ma.

Chương 538. Hàn Nương tử

Chương 538: Hàn Nương Tử

Đang cố gắng tiêu hóa những thông tin này, thì nữ nhân thôn quê ở phía đối diện sau khi sững sờ một lúc, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Tiểu tử, người trong Bả Hí môn chúng ta, tay nhanh mắt tinh, ta nhìn ra được ngươi là Thủ Tuế Nhân, nhưng hẳn là vẫn chưa nhập phủ đúng không?”

“Trên đường Bình Nam cái gì mà Thôi can Nương, cái gì mà Bạch Cốt Tiên, ta thật sự đã sớm muốn trừ khử bọn chúng rồi, chỉ là phải chăm sóc gia súc, nên chưa rảnh.”

“Bản lĩnh của bọn chúng, ta cũng có nghe nói, không yếu, ngươi lấy đâu ra bản lĩnh mà có thể trừ khử được bọn chúng?”

“...”

“Diễn xuất chẳng ai kém ai...”

Hồ Ma trầm thờ dài, liền ưỡn ngực, lấy ra mấy thứ, đặt xuống đất.

Chỉ thấy đó là một tấm bài vị bị vỡ, một chiếc roi da được bện bằng xương trắng rõ ràng đã bị đứt, một chiếc thước của công tượng, một con rối gỗ có dấu vết bị đóng đinh,...

Hắn lớn tiếng nói: “Tuy không mang theo đầu người, nhưng có những thứ bọn chúng thường dùng ở đây làm bằng chứng.”

“Thật ra, việc có thể trừ khử được mấy tên yêu nhân này, đối với ta cũng là may mắn. Lúc đó có một vị đại Tẩu Quỷ đã giúp đỡ, nhưng nàng bị thương, bây giờ đã quay về rồi.”

“Còn ta đến An Châu, bị người ta bức đến đường cùng, hỏi han khắp nơi, mới biết tiền bối đã phát lệnh truy nã, muốn lấy đầu của những yêu nhân này, nên mới đến đây thử vận may. Ta chỉ tin tưởng tiền bối căm ghét kẻ ác, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“...”

Thật là tiêu hài tử a!”

Lời nói chính nghĩa của Hồ Ma khiến Hương nha đầu vô cùng chấn động.

Nhưng nữ tử đối diện chỉ cười nhạt một tiếng, nói với vẻ thích thú: “Nhưng ngươi bị bức đến đường cùng như thế nào?”

“Nói đi, chẳng lẽ là đồng bọn của những yêu nhân đó đang truy sát ngươi?”

“...”

“Coi như là vậy.”

Hồ Ma biết cơ hội đã đến, lập tức nói: “Chuyện là liên quan đến muội muội ở bên cạnh ta.”

“Thực ra muội ấy là...”

Hắn quay đầu lại, nhìn Hương nha đầu một cái, nhưng cố ý không nói, chỉ nói: “Tiểu thư của một gia đình giàu có ở Linh Thọ phủ, chỉ là số phận khổ sở, bị Thôi can Nương trên đường Bình Nam bắt cóc, bán đến Minh Châu thành.”

“Ta tình cờ cứu được nàng ấy, liền muốn gửi thư cho người nhà nàng ấy đến đón, kết quả người nhà không có động tĩnh, ta đành phải đích thân hộ tống nàng ấy đến Linh Thọ phủ.”

“Chỉ là không ngờ trên đường bị Thôi can Nương phát hiện, tập hợp một đám yêu nhân đến diệt khẩu...”

“...”

Nói xong, hắn kể lại đại khái sự việc, đầy cảm phần, y hết một tiểu tử nhà quê tốt bụng, trọng nghĩa.

Hương nha đầu đã cảm động đến sắp khóc.

Ban đầu nàng chỉ nghe Hồ Ma nói muốn ra ngoài liều một phen, nhưng không hiểu tại sao.

Bây giờ mới hiểu, công tử đây là không còn cách nào khác...

Hắn chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang, đưa nàng đến đây đã là cực hạn, đi tiếp đến Linh Thọ phủ, không biết sẽ gặp phải chuyện gì, thật sự là bất lực.

Cho nên, hắn mới mạo muội đến tìm đồng đạo giang hồ giúp đỡ?

Nhưng Hồ Ma và nữ tử thôn quê đối diện, hay nói cách khác là Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, lại không để nàng hiểu ra nhanh như vậy. Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư diễn xuất cũng rất tốt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Thời buổi này lại còn có tiểu tử chất phác như vậy sao?”

“Ài, tâm địa thì tốt, nhưng đầu óc lại không được thông minh. Người làm người tốt, nhưng đã nhìn rõ tiểu nha đầu này chưa?”

“Nếu thật sự là gia đình giàu có bình thường, sao có thể rước lấy nhiều phiền phức như vậy?”

“...”

Đối diện với lời này, Hồ Ma chỉ giả vờ khó xử, không trả lời. Hương nha đầu thì cúi đầu trầm tư.

Nữ tử thôn quê kia lại đột nhiên cười nói: “Nhưng cũng không sao, ta là người của Bả Hí môn, những người của Bả Hí môn chúng ta, người đông, cũng tạp nham, xuất hiện không ít kẻ bại hoại, ta có trách nhiệm trừ khử những người này.”

“Khất Cái bang theo lý mà nói là do Bả Hí môn chúng ta quản lý, người đã trừ khử được Thôi Can Nương và mấy tên bại hoại kia, quả thật là đã giúp đỡ Bả Hí môn chúng ta.”

“Nhưng người cứ thế tìm đến đây, là muốn ta giúp đỡ sao?”

Nàng cười khẩy hai tiếng, nhìn Hồ Ma, cười khẽ nói: “Ta thậm chí còn không biết người gặp phải rắc rối gì, lại phải tốn bao nhiêu công sức để giúp người, người cứ thế mạo muội đến đây mở lời, thấy hợp lý sao?”

“Hả?”

Lời này khiến Hồ Ma sững sờ, chẳng phải đã nói theo quy củ giang hồ mà đến, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư sẽ thuận nước đẩy thuyền giúp hấn sao?

Sao bây giờ nói đến mức này, mà nàng vẫn chưa đồng ý?

Vậy lời thoại tiếp theo của ta là gì?

Đang nghi hoặc trong lòng, hấn lại đột nhiên nghe thấy nàng chuyển giọng, tự lẩm bẩm: “Nhưng có thể trừ khử được mấy tên yêu nhân đó, chứng tỏ tiểu tử người cũng có bản lĩnh.”

“Hay là thế này, người đồng ý ở lại trang trại của ta chăn nuôi gia súc vài năm, ta sẽ nghe xem người muốn ta giúp gì, thế nào?”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma lập tức lộ vẻ khó xử, dường như đang do dự.

“Không được.”

Nhưng lúc này, Hương nha đầu lại đột nhiên lên tiếng, khiến Hồ Ma cùng Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đã chuẩn bị sẵn

lời từ chối, đều sững sờ.

Sau đó, Hương nha đầu nhìn Hồ Ma một cái, nhỏ giọng nói: “Công tử, ta không thể để huynh chịu thiệt thòi vì ta nữa!”

Rồi, tiểu nha đầu gầy gò, trên người vẫn mặc bộ quần áo bản thủ để che giấu thân phận, lúc này lại chỉnh trang lại một chút, rồi chậm rãi bước về phía trước.

Thần sắc của nàng lúc này, dường như đã biến thành một người khác, có vẻ đoan trang của tiểu thư nhà giàu có.

Nàng nghiêm túc đi đến trước mặt Hồng Bò Đào Tử tiểu thư, khẽ cúi đầu hành lễ, nói: “Tiền bối, ta biết người là ai...”

“Cha ta năm đó đã từng kể với ta, ở An Châu có mấy vị cao nhân, trong đó có một vị là Bác bì chế y Hàn nương tử, là một cao thủ của Bả Hí môn, hẳn là người đúng không?”

“Vãn bối là Lý Hương Ngọc, con gái của Lý gia canh giữ Quỷ Động ở Đại Thạch Đầu Nhai ở phủ Linh Thọ, bái kiến tiền bối.”

“Mong tiền bối nể mặt Quỷ động Tử Lý gia, giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn này, đưa ta về nhà...”

(Bác bì chế y: Lột da may áo)

Chương 539. Hiệu quả bất ngờ

Chương 539: Hiệu quả bất ngờ

“Tiểu nha đầu này được đây...”

Nghe Hương nha đầu đột nhiên bước lên nói những lời này, Hồ Ma và Hàn nương tử đều giật mình.

Trước đó, Hồ Ma đã bàn bạc với Thiêu Dao Tử rất lâu, chính là để tìm ra một lý do vừa logic vừa khả thi trong thế giới thực, dựa trên quy củ của thế giới này, để Hồng Bồ Đào Tử tiểu thư có lý do chính đáng giúp đỡ hần.

Lý do tại sao chuyện này không do Hồng Bồ Đào Tử tiểu thư đích thân ra mặt bàn bạc với hần, theo lời Thiêu Dao Tử nói, là vì nàng không kiên nhẫn, cũng không thích bàn bạc xong rồi lại phải diễn lại một lần nữa.

Nói đơn giản, là nàng không thích diễn tập.

Cho nên, Thiêu Dao Tử đã bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch với hần, rồi để hần đích thân đến đây với thân phận người giang hồ, quang minh chính đại cầu xin nàng ra tay giúp đỡ.

Tất nhiên, cũng chính vì vậy, nên khi hần nói ra lý do và cơ hội đã chuẩn bị trước, Hàn nương tử này lại đột nhiên không theo lẽ thường, đưa ra thêm một yêu cầu như vậy, khiến hần nhất thời trở tay không kịp.

Điều kiện của nàng, hần nên đồng ý hay không đồng ý?

Nhưng không ngờ, Hương nha đầu lại là người biết quan tâm đến người khác, nàng lo lắng hần vì cứu người mà bị

người ta lợi dụng, nên đã chủ động đứng ra. Và việc nàng tự báo gia môn này, lại có hiệu quả bất ngờ, tính chất của sự việc lập tức trở nên khác biệt so với trước đây.

Ngay cả Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư, hay nói cách khác là Hàn nương tử, thái độ cũng có chút thay đổi, nàng gật đầu, nói:

“Hóa ra là tiểu thư của Quý Động Tử Lý gia, nhà các người ít khi qua lại với người trong giới giang hồ An Châu, nhưng đã cùng ở An Châu, cũng coi như là hàng xóm láng giềng, người đến cửa nhà ta, ta cũng phải gọi người một tiếng muội muội.”

“Nhưng người là người của Lý gia, sao lại rơi vào tình cảnh này? Nơi này cách Linh Thọ phủ không xa, có kẻ nào không biết điều, dám gây sự với người của Lý gia các người trên địa bàn An Châu?”

“...”

“Ta...”

Hương nha đầu có chút uất ức, ngậm ngừng một chút, rồi nhỏ giọng nói: “Ta bị kẻ gian hãm hại, suýt chút nữa không về được nhà.”

“Tất cả là nhờ công tử nghĩa hiệp, đưa ta về.”

“Nhưng bây giờ đã đến cửa nhà, những người đó vẫn không chịu buông tha, còn ngăn cản ta về nhà.”

“...”

Nàng dường như cũng có chút khó xử, dù biết là quản gia đã lừa nàng, nhưng cũng không muốn nói xấu quản gia, nhưng trong hoàn cảnh này, lại không thể không nói.

Tuy nhiên, sau khi nói vài câu, nàng lại xúc động, mắt hơi đỏ lên, nói với Hàn nương tử: “Tiền bối, bọn họ ức hiếp cha ta

phải canh giữ Quỷ động, không thể tùy tiện ra ngoài, ngăn cản ta về nhà, ta muốn nhờ tiền bối giúp đỡ.”

Mấy câu trước, vẫn là những lời xã giao trên giang hồ, mấy câu sau, rốt cuộc vẫn là như một tiểu nữ hài.

Nhưng dù sao nàng cũng đã nói ra thân phận của mình, Hàn nương tử đối với nàng cũng khác biệt so với trước.

Nàng nhẹ nhàng nhường đường, nói: “Vậy thì không cần phải nói, đừng nói đến việc trước đây ta cũng từng có việc nhờ vả Quỷ Động Tử Lý gia, cho dù không có chuyện này, tiểu thư Lý gia gặp nạn, nể mặt đồng đạo giang hồ, ta cũng phải giúp đỡ. Hai người đừng đứng đây nữa, vào nhà nói chuyện đi!”

Hồ Ma và Hương nha đầu, theo nàng vào phòng khách trong trang trại, chỉ thấy nơi đây được bài trí đơn giản, mộc mạc.

Trông giống như một nhà nông bình thường, chỉ là đèn, bàn ghế, giường, lại đều toát lên vẻ tinh xảo và kỳ lạ.

Bọn họ ngồi xuống bên bàn, không lâu sau, một luồng gió lạnh thổi vào từ ngoài cửa.

Ngẩng đầu lên, lại thấy một người cầm đầy đao, thương, kiếm, kích trên người, trên trán còn đóng một mũi tên, trông vô cùng thâm hiểm, nhưng lại mặc giáp trụ, giống như một vị tướng quân trên chiến trường, bay vào.

Sắc mặt của y trắng bệch, mắt vô hồn, đầy máu, nhưng tay lại cầm một cái khay, bên trong có hai chiếc cốc sứ, đặt lên bàn, rồi lại bay đi.

Hàn nương tử nhìn Hồ Ma và Hương nha đầu với vẻ mặt kỳ quái, nhàn nhạt nói: “Ở đây của ta có nhiều thứ kỳ quái, người bình thường đến đây sẽ không chịu nổi, nên muốn tìm người nấu cơm đun nước cũng khó, cho nên chỉ có thể để sử quỷ giúp đỡ làm việc, hai người cứ tạm chấp nhận vậy.”

“Sử quỷ có thể làm việc nhà sao?”

Hồ Ma không khỏi nghĩ: “Kỹ năng cần được khai phá của Tiểu Hồng Tường, lại thêm một hạng mục.”

Hàn nương tử không uống trà, chỉ nói: “Bây giờ hai người nói đi, gặp phải rắc rối gì.”

“Là, là một số thứ trong động...”

Hương nha đầu đặt cốc trà xuống, nói: “Trước đây ta đã từng thấy, nhưng chưa từng tiếp xúc với chúng, chúng tìm đến, ta cũng không biết cách phòng bị, hơn nữa, nếu ta muốn về nhà thì...”

“Nói không đủ rõ ràng.”

Hàn nương tử cau mày, nhìn sang Hồ Ma bên cạnh.

“Là một loại âm linh đội mũ cao, trên người quần xích sắt, không giống yêu ma, cũng không giống tà ma bình thường.”

Chương 540. Bả Hí môn

Chương 540: Bả Hí môn

Hồ Ma liền kể lại chi tiết, nói: “Nơi nó đi qua, đèn dầu đổi màu, lạnh thấu xương, người sống không một tiếng động.”

“Dịch quỷ?”

Hàn nương tử biến sắc: “Ngày thứ mấy rồi?”

Hồ Ma đã bị hỏi câu hỏi này, vội vàng nói: “Tính ra, là ngày thứ bảy rồi.”

“Khá lắm...”

Hàn nương tử đứng bật dậy, nói: “Không biết hai người các ngươi là mạng lớn hay mạng nhỏ, mạng nhỏ thì bị thứ này dễ mất đến, mạng lớn thì lại vừa hay tìm được ta vào ngày thứ bảy này.”

“Nhưng mà...”

Nói xong, nàng nhìn Hương nha đầu một cái, cười nói: “Ngươi là tiểu thư của Quỷ Động Tử Lý gia, vậy mà bọn họ lại mời thứ này đến tìm ngươi, chẳng lẽ là bị điên rồi?”

Hương nha đầu vẻ mặt cũng có chút u ám, khó mở lời, sau một hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Ta vẫn chưa chính thức vào Quỷ động, những thứ đó vẫn chưa nhận ra ta...”

Hồ Ma có chút ngạc nhiên, vội hỏi: “Tiền bối, rốt cuộc thứ đó là gì?”

“Một thứ không thuộc về thế giới của người sống.”

Hàn nương tử liếc nhìn Hồ Ma, nói: “Không phải yêu ma, cũng không phải tà ma, càng không phải những oan hồn được

thờ cúng trong miếu thờ. Ta vì hành sự ở An Châu, cũng từng gặp một hai lần, trông chúng dường như có dấu vết bị luyện chế, nhưng cũng không hiểu rõ lắm.”

“Ta chỉ biết, bị thứ này dễ mất đến, trong vòng bảy ngày, nhất định sẽ mất mạng, chưa từng có ngoại lệ.”

“...”

Hồ Ma lập tức lo lắng: “VẬY...”

Hàn nương tử xua tay, nói: “Nếu không thì sao ta lại nói các ngươi mạng lớn chứ?”

“Tiểu thư Quý Động Tử Lý gia gặp nạn, tìm đồng đạo giang hồ giúp đỡ là chuyện nên làm, nhưng may mắn là các ngươi tìm được ta. Nếu tìm người khác, cho dù muốn giúp đỡ, e rằng cũng lực bất tòng tâm.”

“Chỉ có ta, mới có khả năng bảo vệ các ngươi vào ngày thứ bảy này, không để thứ quỷ quái đó tìm thấy các ngươi.”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma và Hương nha đầu, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Tuy nhiên, một người là đã biết trước, chỉ là diễn xuất, còn người kia, thì thực sự thở phào nhẹ nhõm.

“Hai người các ngươi đến đây với vẻ như lâm đại địch, khiến ta cũng căng thẳng theo, bây giờ nghe xong, thì ra không phải chuyện gì to tát.”

Hàn nương tử xua tay, nói: “Tối nay, ta sẽ bảo vệ các ngươi, sáng mai, gửi thư cho Lý gia.”

“Cái này...”

Hồ Ma lập tức tỏ vẻ khó xử, nói: “Tiền bối, trước đây ta cũng đã gửi thư cho Lý gia rồi.”

“Sau đó không có ai đến đón, ngược lại còn rước thêm phiền phức?”

Hàn nương tử nhìn Hồ Ma với vẻ nửa cười nửa không, nói: “Tiểu huynh đệ này, là người tốt bụng, nhưng kinh nghiệm giang hồ rất cuộc vẫn còn nông cạn.”

“Tiểu thư của gia đình giàu có như vậy, hoặc là sẽ không bị mất tích, nếu đã mất tích, thì chắc chắn không đơn giản như vậy.”

“Nhưng cũng đừng lo lắng, người gửi thư, và ta gửi thư, là khác nhau. Người gửi thư thì trước tiên phải qua tay người gác cổng, còn ta gửi thư, bọn họ không dám giấu giếm, nhất định phải đưa vào trong Quỷ động.”

“...”

“Hắn cảm thấy sự đặc ý nho nhỏ này có chút quen thuộc...”

Hồ Ma trầm nghĩ, trên mặt lại tỏ ra nhẹ nhõm, trầm nghĩ chuyện này đã suôn sẻ rồi.

“Vâng, đa tạ tiền bối...”

Hương nha đầu cũng vội vàng nói, rồi lại có chút do dự, nói: “Nhưng mà, nhưng mà những người không muốn ta về nhà...”

Thấy nàng khó nói, Hồ Ma liền nói thay nàng: “Những người ngăn cản chúng ta, dọc đường này đã không ít lần gài bẫy, bây giờ cách nhà chỉ còn một bước, đối phương e rằng càng không chịu bỏ qua.”

“Nếu không có chút nắm chắc, ta cũng không dám đồng ý giúp đỡ các ngươi.”

Hàn nương tử nghe vậy, khẽ gật đầu, nói: “Hai người theo ta!”

Hai người vội vàng đứng dậy, theo nàng đến một căn phòng bên cạnh, nhìn lại thì ra là một căn nhà tranh, tường gỗ mái đất, còn hơi hờ gió, không chắc chắn chút nào.

Bên trong đặt một số thứ kỳ lạ, hộp bí mật, găng tay kim loại, vòng sắt liên hoàn,...

Trông có vẻ như là những thứ mà người ta dùng khi biểu diễn ảo thuật.

“Tôi nay, tiểu nha đầu ngươi cứ ở trong căn phòng này.”

Hàn nương tử vừa nói, vừa lấy ra một lá bùa, viết lung tung một cái tên gì đó, cùng với ngày tháng năm sinh mà nàng vừa bấm đốt ngón tay vừa viết ra, dán lên trán Hương nha đầu.

Nàng lại đặt một đôi giày bên cạnh chiếc giường nhỏ trong phòng, nhưng cách đặt lại rất đặc biệt, một chiếc quay vào trong, một chiếc quay ra ngoài.

Cuối cùng, nàng đến trước một chiếc tủ gỗ bên tường, viết vẽ vẽ một hồi lâu.

Sau đó, nàng mới dặn dò Hương nha đầu: “Ban đêm, ngươi cứ đội tờ giấy bát tự này, ngồi trên giường, trước mặt đặt một bát nước sạch, trên bát đặt một đôi đũa, đũa hướng về phía tây nam. Nếu có gì thay đổi, hướng của đũa thay đổi, ngươi hãy đặt lại như cũ.”

“Đến giờ Tý, nếu nước đóng một lớp băng mỏng, đóng băng cả đũa, ngươi hãy lấy chân trù lên bát, đặt hai chiếc giày ngay ngắn, rồi tự mình trốn vào trong tủ.”

“Sau khi vào tủ, nhất định phải nhắm chặt mắt, bất kể nghe thấy động tĩnh gì, bất kể bên cạnh xảy ra chuyện gì, đều không được mở mắt, cũng không được phát ra tiếng động.”

“Chỉ cần mở mắt, pháp thuật sẽ bị phá vỡ, thứ đó sẽ tìm thấy người. Nhưng chỉ cần không mở mắt, ta có thể bảo đảm người bình an vô sự.”

“...”

Nghe nàng nói những điều này, Hồ Ma và Hương nha đầu đều như lâm đại địch, ghi nhớ kỹ càng, cuối cùng lại có chút thắc mắc: “Chỉ vậy thôi sao?”

“...”

“Đương nhiên.”

Hàn nương tử nói: “Nếu còn có chuyện phiền phức gì, đương nhiên là ta sẽ đích thân xử lý.”

“Hừ, để ta nói cho hai đứa nhỏ các người biết, xích quỷ câu hồn, đạo hạnh lớn đến đâu cũng khó thoát, nhưng chỉ có người trong Bả Hí môn chúng ta mới có thể giải quyết. Bả Hí môn chia làm ba phái ‘Khi’, ‘Xảo’, ‘Trá’

“Trong đó, người am hiểu Khi tự quyết, học chính là lừa trời lừa đất lừa quỷ thần, công phu thâm hậu, có thể lừa được cả trời đất, huống chi là một con dịch quỷ?”

“...”

Hồ Ma và Hương nha đầu, đều có vẻ như đã được mở rộng tầm mắt. Hồ Ma tò mò hỏi: “Vậy tiền bối là người am hiểu Khi tự quyết?”

“Không, ta là người am hiểu Xảo tự quyết.”

Hàn nương tử liếc nhìn hắn một cái, nói: “Nhưng ba phái này, ta đều rất am hiểu.”

Chương 541. Uống trà

Chương 541: Uống trà

“Lợi hại như vậy mà ngươi còn ở vùng ngoại thành...”

Nhìn biểu cảm nhàn nhạt, mang theo chút tự tin và khoe khoang của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, Hồ Ma thực sự có chút lo lắng.

Dù sao hắn cũng đã tận mắt chứng kiến sự bí ẩn và đáng sợ của thứ đó, cũng cảm nhận được áp lực mà nó mang lại, nên lúc này sự ung dung của Hàn nương tử khiến người ta không khỏi hoài nghi.

Nhưng dù sao hắn cũng biết thân phận khác của Hàn nương tử, nên không có lý do gì để không tin tưởng. Vì vậy, hắn tạm thời ở lại, để Hàn nương tử hỏi Hương nha đầu thêm vài câu.

Đến tối, Hàn nương tử lại bảo vị tướng quân áo giáp vàng mang đến một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ, trên bàn đầy ắp thịt gà, vịt, cá, mời Hồ Ma và Hương nha đầu ăn. Sau đó, nàng bảo Hương nha đầu đến căn phòng nhỏ ngồi trước, còn Hồ Ma thì được nàng giữ lại bên cạnh.

Bọn họ không vào phòng khách, mà ở trong sân nhỏ này, nàng nhẹ nhàng kéo xuống một tấm vải thêu hình bát quái treo giữa hai cây nhỏ, lập tức hai chiếc ghế mây, một chiếc bàn trà nhỏ xuất hiện trước mặt bọn họ. Trên bàn trà còn có một chiếc lư hương nhỏ, đang thấp ba nén nhang.

“Uống trà!”

Hàn nương tử mời Hồ Ma ngồi xuống, từ từ lấy từ trong tay áo ra một chiếc ấm trà nhỏ, hai chiếc cốc, rót ra hai chén

trà.

“Rõ ràng trong tay áo nàng không thể chứa được nhiều thứ như vậy...”

Hồ Ma vẽ mặt kinh ngạc, cầm một chén trà lên, nhấp một ngụm, quả nhiên là loại trà đậm đặc giúp tỉnh táo vào ban đêm. Điều quan trọng nhất là, trà vẫn còn nóng, sao nàng lại có thể giấu trong tay áo được?

“Ăn thì ăn, uống thì uống, chỉ là đừng hỏi.”

Hàn nương tử ngồi xuống một trong hai chiếc ghế mây, nhàn nhạt nói: “Môn đạo của chúng ta, kiêng kỵ người khác dò hỏi.”

Hồ Ma rất hiểu, cầm chén trà lên uống từ từ.

Người bên cạnh hần, là người đến từ cùng một nơi với hần, có cùng thế giới quan.

Nhưng vì sự cảnh giác của người chuyển sinh, nên không thể nói chuyện trực tiếp, cho dù biết rõ đối phương đến từ cùng một thế giới, cũng chỉ có thể giả vờ không biết, khi đối mặt cũng chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí.

... Đang suy nghĩ, Hàn nương tử đột nhiên quay người lại, hạ giọng nói: “Tiểu Bạch ở chỗ các ngươi, vẫn sống cẩn thận như vậy sao?”

Hồ Ma bị sặc một cái, có chút kinh ngạc nhìn Hàn nương tử.

Trong thế giới thực, thật sự có thể nói chuyện kiểu này sao?

“Yên tâm.”

Hàn nương tử, hay nói cách khác là Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, đột nhiên kéo một tấm bình phong từ sau cây ra, trên đó

còn treo mấy chiếc chuông nhỏ, nói: “Che chắn như vậy không phải là được rồi sao?”

‘Che chắn như vậy có tác dụng gì chứ?’

Hồ Ma không biết là kinh ngạc vì thủ pháp của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, hay là vì thái độ của nàng nữa.

Người chuyển sinh nếu không cần thiết, đều sẽ không nói chuyện trong thế giới thực đúng không?

Nàng lấy một tấm bình phong che chắn, rồi bắt đầu tán gẫu?

Tuy rằng trong trang trại của nàng không có ai, nhưng những kẻ ác bị biến thành gia súc thì có mặt ở khắp nơi đúng không?

Hắn vừa định nhắc nhở, thì đột nhiên “Ồ” một tiếng, mơ hồ nhận ra điều gì đó, tập trung nhìn xung quanh, mới phát hiện hắn chỉ có thể nhìn rõ chiếc ghế mây, bàn trà, và khoảng cách vài tấc xung quanh mà thôi.

Nơi đây không phải là thế giới thực, mà là trong một loại pháp môn nào đó?

“Phản ứng nhanh nhạy đấy.”

Lúc này, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng biết Hồ Ma đã nhận ra, liền cười nhạt một tiếng, nói: “Ta và Tiểu Bạch tính cách khác nhau.”

“Nàng quá cẩn thận, cái gì cũng cẩn thận, còn ta thì khác, ta đại diện cho một thái độ khác của người chuyển sinh. Nhưng điều này không có nghĩa là ta không cẩn thận.”

“Nói chuyện trong thuật của ta, cũng không khác gì trong linh miếu bản mệnh, nên ngươi không cần lo lắng.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng yên tâm hơn một chút, cẩn thận nhìn Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, nói: “Nàng là Bạch, người là Hồng...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười nhạt, nói: “Nàng lấy chữ Bạch, là vì nàng sinh ra đã trắng.”

“Ta lấy chữ Hồng, là vì trước đây giết người quá nhiều, nhuộm đỏ.”

“Hơn nữa, tính cách của hai chúng ta quá khác biệt, tình bạn là tình bạn sống chết có nhau, đã trải qua nhiều khó khăn, nhưng ta vẫn luôn không tán thành cách sống cẩn thận từng li từng tí của nàng. Bây giờ nàng còn có thể nghĩ đến chúng ta, cũng coi như là có lương tâm.”

“...”

Xem ra mối quan hệ giữa Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và bọn họ, cũng rất phức tạp!

Hồ Ma trầm nghĩ, nhưng không cảm thấy bất ngờ. Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư trước đây ở cùng tổ chức với bọn họ, mới là chuyện kỳ lạ.

Nàng cẩn thận như vậy...

... Không đúng, cẩn thận như vậy, thì nên hợp tác với người như Nhị Oa Đầu huynh, người thích trò chơi nuôi dưỡng mới đúng.

Đang suy nghĩ, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại nói: “Trong thư nàng nói, người là người rất đáng tin cậy, bảo chúng ta yên tâm giúp đỡ người, điều này càng khiến người trở nên khác biệt.”

“Chuyện của Lý gia lần này, giải quyết cũng không khó, sau khi làm xong thì sao?”

“Người còn cần gì nữa?”

“ ... ”

Câu hỏi này khiến Hồ Ma có chút do dự, hấn ngập ngừng một chút, cười nói: “Tiền bối quá khách khí rồi.”

“Ta chỉ là thuận đường mang thư đến, không cần nói đến chuyện thù lao.”

“ ... ”

Chương 542. Thăm dò

Chương 542: Thăm dò

Tuy rằng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã nói tổ chức người chuyên sinh An Châu sẽ cho hắn thù lao, nhưng dù sao cũng nên khách sáo một chút!

“Không phải vậy, chuyện nào ra chuyện đó.”

Hồng Bò Đào Tửu cười, nói: “Tiểu Bạch hiểu rõ tính cách của ta, đã bảo người đến đưa thư, hắn là cũng biết ta sẽ làm như thế nào.”

“Theo cách nghĩ của nàng, chúng ta đều phải cẩn thận từng li từng tí, ẩn nấp trốn tránh. Nhưng ta lại biết ẩn nấp cũng vô dụng, trong số những người bị thanh trừng lần trước, cũng có không ít người ẩn nấp, nhưng những người không thoát được, vẫn không thoát được. Nếu thanh trừng lại diễn ra một lần nữa, chắc chắn cũng sẽ như vậy.”

“Đặc biệt là ta, chắc chắn không thoát được, chỉ bằng sớm chuẩn bị một chút.”

“...”

“Hả?”

Lời này khiến Hồ Ma giật mình, nói: “Không thoát được? Tại sao lại nói vậy?”

“Ta học bản lĩnh quá nhanh.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười nói: “Nổi tiếng trong giới giang hồ, bị Triệu gia Thần Thủ để mắt đến.”

“Tất nhiên, đừng sợ, Triệu gia Thần Thủ không biết thân phận của ta, bọn họ chỉ cảm thấy ta có thiên phú cao, lại là người cùng môn đạo, nên đã cho ta một số lợi ích, còn bảo ta thay Triệu gia Thần Thủ xử lý một số kẻ bại hoại trong Bả Hí môn.”

“Nhưng chỉ riêng chuyện này, đã rất nguy hiểm rồi.”

“Bởi vì...”

Nói đến đây, giọng nàng có chút thần bí, nhỏ giọng nói: “Nguyên nhân của lần thanh trừng trước, chúng ta không biết.”

“Nhưng có người đã điều tra sau đó, cũng phát hiện ra một phỏng đoán.”

“Trong số những người bị thanh trừng, đại đa số đều là những người đã tiếp xúc với mười họ.”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma cũng không ngờ rằng, chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường, lại đột nhiên nói ra chuyện kinh khủng như vậy.

Những người tiếp xúc với mười họ, đều không thoát khỏi thanh trừng?

Vậy hẳn sẽ như thế nào?

“Tiểu Bạch cũng vì chuyện này, mà rất tức giận với ta, rồi chia tay với ta.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười nhạt một tiếng, nói: “Bởi vì ta đã gia nhập Bả Hí môn, mà Bả Hí môn, long xà hỗn tạp, kẻ gian xảo hiểm độc, kẻ bóc lột người khác, kẻ lừa đảo hại người cũng nhiều nhất, nên ta ra tay hơi nặng, trừ khử mấy tên.”

“Tiểu Bạch lúc đó đã khuyên ta, bảo ta đừng lo chuyện bao đồng, nhưng ta luôn không nhin được, vừa nhìn thấy những tên khốn nạn đó, là muốn ra tay trừ khử.”

“Ta cũng không cảm thấy điều này có gì sai, kiếp trước ta đã phải chịu đựng những chuyện như vậy, chỉ là không có bản lĩnh để phản kháng, ở thế giới này học được bản lĩnh, chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn sao?”

“...”

Nghe nàng nói, Hồ Ma bỗng nhiên nhìn thấy một cách sống khác của người chuyên sinh.

Nhưng sau đó, trong lòng hắn cũng nảy sinh sự tò mò, đã chia tay rồi, vậy Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư đã viết gì trong thư, mà khiến Hồng Bồ Đào Tử tiểu thư sẵn sàng bỏ nhiều công sức như vậy để giúp đỡ hắn?

“Ha ha...”

Hồng Bồ Đào Tử tiểu thư liếc nhìn Hồ Ma, cười khế nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi là một người đưa tin có trách nhiệm, không hề mở lá thư đó ra.”

“Nhưng nội dung trong thư, ngươi có muốn biết không?”

“Một khi đã biết, ngươi cũng sẽ trở thành người của chúng ta, cần phải cùng chúng ta đối mặt với một số chuyện.”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma lập tức nghiêm túc lại, nói: “Bằng hữu bên cạnh ta đều biết, ta là người không thích hỏi han chuyện của người khác.”

“Vậy thì được.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười nói: “Trước tiên hãy vượt qua kiếp nạn này, giải quyết xong chuyện của Lý gia rồi nói.”

“Thành thật mà nói, lần này người đến đúng lúc, tuy rằng ta trông có vẻ lỗ mãng, nhưng dù sao ta cũng là người trong Bả Hí môn, bình thường làm việc vẫn rất cẩn thận.”

“Địa bàn An Châu, nơi nào có cao nhân trong giới giang hồ, nơi nào có tà ma lợi hại, nơi nào có thờ cúng oan hồn, ta đều nắm rõ, trong đó không ít người còn có quan hệ khá tốt. Duy chỉ có nhà Quỷ động Lý gia ở Linh Thọ phủ, người ngoài không vào được!”

“Bây giờ có thể giúp đỡ tiểu thư nhà bọn họ, nhân cơ hội này dò xét bí mật của Lý gia, cũng là một cơ hội hiếm có.”

“...”

“Quỷ Động Tửu Lý gia, bí ẩn như vậy sao?”

Hồ Ma nhìn Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, Quỷ Động Tửu Lý gia này, quả thật nổi tiếng.

Ngay cả Tư Mệnh nhân trong Thảo Tâm đường cũng biết.

Nhưng ở Minh Châu thành không biết bọn họ làm gì thì thôi, sao Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cùng ở An Châu cũng không biết?

“Nhà bọn họ, rất quan tâm đến đồng đạo giang hồ, nhưng không kết giao sâu với bất kỳ ai.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cau mày, nói: “Trước đây, ta cũng từng muốn mượn một chuyện, để kết thân với Quỷ Động Tửu Lý gia, dò xét xem nhà bọn họ làm gì.”

“Đó là một tiểu hỏa tử bán trà trong thành, là người rất thật thà, nhà còn có mẹ già phải chăm sóc, nhưng ngay khi hắn ta vừa lấy vợ, liền mắc bệnh hiểm nghèo qua đời. Ta muốn cứu hắn ta, liền đến Linh Thọ phủ, muốn xin hắn ta trở về.”

“Đây là truyền thuyết ở An Châu, Quý Động Tử Lý gia ở Linh Thọ phủ, nắm giữ sinh tử của người dân xung quanh.”

“Tất nhiên ta không biết thật giả, chỉ là mượn truyền thuyết này để dò xét mà thôi.”

“Kết quả là...”

“...”

Hồ Ma cũng hứng thú, vội hỏi: “Thế nào?”

“Ta không gặp được người của Quý Động Tử Lý gia, chỉ gặp được một người hầu của Quý Động Tử Lý gia ở chỗ bia đá ranh giới của bọn họ. Hắn đưa cho ta một đồng xu.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhỏ giọng nói: “Nói rằng người này vốn đã hết thọ mệnh, nhưng ta đến cầu xin, không thể làm mất mặt ta, nên đưa đồng xu này cho ta. Ta mang về, đặt vào miệng của tiểu hỏa kế bán trà kia, lúc đó, hẳn ta đã chết được ba ngày.”

“Sau đó...”

Nàng dừng lại một chút, nhẹ giọng nói: “Hắn ta sống lại, bây giờ, vẫn đang bán trà trong thành.”

Chương 543. Người chết sống lại?

Chương 543: Người chết sống lại?

Người chết sống lại?

Hồ Ma nghe xong, giật mình kinh ngạc.

Người đã chết sống lại, nghe như chuyện hoang đường.

Hắn đến thế giới kỳ dị này đã lâu, chỉ biết một trường hợp người chết sống lại.

Đó chính là hắn.

Nhưng từ lúc thân xác cũ của hắn chết đi, đến lúc hắn sống lại, đã trải qua bao nhiêu gian nan. Nếu không phải bà bà có bản lĩnh lớn như vậy, vừa chiêu hồn cho hắn, vừa cất nhiều Huyết Thái Tuế để nuôi dưỡng cơ thể hắn, thì việc hồi sinh này không thể thành công.

Thế nhưng Quỷ Động Tử Lý gia, lại có thể chỉ dùng một đồng xu, để người đã chết sống lại, chuyện này...

... Chẳng lẽ bản lĩnh của người Quỷ Động Tử Lý gia, còn lớn hơn cả bà bà?

Không thể nào.

Quỷ Động Tử Lý gia có lợi hại đến đâu, cũng không phải mười họ, bà bà lại là người có thể đối đầu với người nhà họ Mạnh.

Bản lĩnh của bà bà không có lý do gì lại kém hơn Lý gia, vậy thì, chỉ có thể giải thích theo cách khác, chẳng lẽ Quỷ

Động Tử Lý gia...

... Thực sự đang canh giữ Quỷ Môn Quan?

Bà bà là để người đã chết sống lại, vì vậy còn phải bỏ ra rất nhiều công sức, còn Quỷ Động Tử Lý gia, lại trực tiếp để hồn phách đã vào Âm phủ quay trở lại?

“Yên tâm đi!”

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hồ Ma, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhàn nhạt nói: “Lý gia Động Tử, canh giữ hẳn không phải là Diêm Vương điện.”

“Trên thế giới này không có Thập điện Diêm La, cũng không có Địa phủ.”

“...”

Vừa mới nảy sinh ý nghĩ này, đã bị Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nói toạc ra, Hồ Ma hơi sững sờ, quay đầu nhìn nàng:

“Tại sao lại chắc chắn như vậy?”

“...”

“Bởi vì ta là người của Bả Hí môn.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư thở dài khe khẽ, nói: “Người trong Bả Hí môn chúng ta, làm những trò ảo diệu nhất, cũng nhìn thấy những điều chân thực nhất.”

“Hơn nữa, người trong Bả Hí môn rất tò mò.”

Nàng cười nhạt một tiếng, rồi nói: “Phần lớn người chuyên sinh đều lười biếng, cẩn thận, nhưng cũng có người chăm chỉ, ta thuộc loại chăm chỉ. Ngoài việc khổ luyện bản lĩnh, ta còn tò mò về thế giới này.”

“Cho nên ta vẫn luôn nghĩ mọi cách, thu thập thông tin về thế giới này, tìm hiểu cách vận hành của thế giới này, xem bản chất dưới lớp vỏ bọc kỳ dị và hoang đường của nó.”

“Ta vẫn luôn cảm thấy, người chuyển sinh có thể cẩn thận, nhưng không thể ngừng khám phá thế giới này.”

“Chỉ khi thực sự hiểu rõ thế giới này, mới có thể tránh được sự thanh trừng của mười họ, thậm chí, làm rõ chúng ta đến thế giới này như thế nào.”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma hơi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy sườn mặt của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư.

Nàng thật sự là một chút cũng không giống Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư tinh xảo như vậy, đường đường là người chuyển sinh, nhưng ở thế giới này lại như một nông phụ.

Nhưng dung mạo của nàng lại rất đẹp, có khuôn mặt như được điêu khắc.

Hay là, vẻ đẹp của nàng, không đến từ ngoại hình?

Phần lớn người chuyển sinh đều lười biếng và nhàm chán, người có tính chủ động như nàng thật sự rất hiếm thấy.

Khí chất đặc biệt nhất của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, chính là khi người khác đều trốn tránh những chuyện này, nàng lại chủ động tìm đến.

Tuy nhiên, nghĩ như vậy, Hồ Ma lại đột nhiên tò mò.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư hiểu rất rõ về thế giới này, có lẽ, đây mới là điều hấn nên quan tâm?

Trước khi đến, hấn vẫn chưa nghĩ ra nên xin thù lao gì từ bọn họ sau khi đưa thư xong, bây giờ hấn đã hiểu ra.

Có lẽ so với bí kíp của Thủ Tuế Nhân, so với hai ngọn đèn dầu mà hấn vẫn chưa nhận được, hay là Huyết Thực hoàn,... thì trò chuyện nhiều hơn với Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, nhân

cơ hội này tìm hiểu những bí mật, hiểu rõ thế giới này, mới là phần thưởng có giá trị nhất đối với hắn...

“Đừng nói nữa, giải quyết xong chuyện này trước đã!”

Nhưng chưa đợi Hồ Ma hỏi ra, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại đột nhiên thở dài khe khẽ, nói: “Thứ các người đang trốn tránh, đã đến ngoài trang trại rồi.”

Hồ Ma bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, nhìn về phía cổng trang trại dưới màn đêm bao phủ.

Bây giờ trông vẫn bình thường, chỉ có chút hơi lạnh ẩn hiện trong bóng đêm, khiến người ta cảm thấy da gà nổi lên.

Gia súc trong trang trại, có con cảm nhận được điều gì đó, hơi ngẩng đầu, nhìn xung quanh một cách mơ hồ.

Có con vẫn chỉ nằm đó, nhai cỏ từng chút một.

Lúc này, Hồ Ma ngoài cảm giác hơi lạnh, vẫn chưa nhận ra điều gì, nhưng hắn lập tức lấy hộp quẹt trong ngực ra, nhẹ nhàng thổi sáng, châm lửa vào cái chậu than dưới chân.

Rồi, nhìn ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa, dần dần chuyển sang màu xanh lục, ánh mắt hắn cũng trở nên nghiêm trọng.

“Đừng căng thẳng!”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư liếc nhìn hắn, cười nhạt một tiếng, đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay Hồ Ma, đứng lên khỏi ghế mây.

Cũng chính từ động tác đứng dậy này, Hồ Ma cảm thấy mình như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, đột nhiên phát hiện mình và Hàn nương tử đang đứng trong trang trại đổ nát và kỳ dị lúc trước, bên cạnh vắng lặng.

Chậu than hắn vừa đốt, và tám bình phong mà Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư vừa kéo đến vẫn còn đó.

Hắn không dám thả lỏng, theo bản năng quan sát xung quanh, cảm thấy dường như mọi thứ vẫn bình thường, ngay cả màu sắc của ngọn lửa trong chậu than cũng không thay đổi, nhưng hắn biết Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đã nhận ra điều gì đó, nên chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 544. Tìm tới

Chương 544: Tìm tới

Quả nhiên, sau một lúc, bên ngoài trang trại vang lên tiếng xích sắt leng keng, sau đó mất hẳn như bị gió lạnh thổi qua.

Hắn nhìn thấy trong trang trại, đã xuất hiện một người đội mũ cao, trên người quần xích sắt, thân hình cao ít nhất gấp đôi người bình thường, đang từ từ đi trong trang trại.

Trước đây hắn chỉ cảm nhận được nó, lần đầu tiên nhìn thấy nó, là khi trốn trên tầng ba của khách sạn, nhìn từ trên cao xuống.

Nhưng bây giờ hắn đang ngồi trong trang trại, lại cảm nhận được áp lực mạnh mẽ trên người nó, mang theo âm khí nồng đậm, từ trái sang phải, từ từ đi từ cổng trang trại đến cuối trang trại, khoảng cách gần nhất, cách Hồ Ma chỉ khoảng mười thước.

Nhưng nó không nhìn Hồ Ma, chỉ lặng lẽ đi qua như vậy.

Hồ Ma nhìn thấy khuôn mặt dưới chiếc mũ cao của nó, trắng bệch, cứng đờ, mang theo vẻ tà ác phi nhân loại.

Hắn vô cùng lo lắng, sợ nó sẽ đi đến căn phòng nhỏ nơi Hương nha đầu đang trốn và dừng lại, nhưng đợi nó đi qua, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra sự sắp xếp của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư rất chu đáo.

Thứ này đến bên cạnh căn phòng nhỏ, dường như cũng có chút do dự, nhưng vẫn đi qua, chỉ là điều không ngờ là, khi nó đi đến cuối trang trại, lại từ từ quay trở lại.

Trái tim Hồ Ma đã treo lên cổ họng.

Trước đây, thứ quỷ quái này đến tìm người, đều chỉ tìm một lần.

Bây giờ nó lại đi tới đi lui ba lần, vẫn luôn cố gắng tìm kiếm thứ gì đó, thậm chí còn dừng lại bên cạnh căn phòng nhỏ.

Nhưng nó vẫn không vào, chỉ dừng lại một chút, rồi lại rời đi, không lâu sau lại quay lại.

Không khí như đóng băng, thở ra cũng là âm khí.

Gia súc trong trang trại, đều như cảm thấy khó chịu, có con ngẩng cao đầu, kêu lên vài tiếng.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư vẫn luôn im lặng đứng đó, không nói gì, nhưng đợi đến khi thứ đó đi vòng quanh trang trại ba lần, vẫn không chịu rời đi, nàng mới thở dài khe khẽ, đột nhiên kéo tấm bình phong trước mặt sang một bên.

Lập tức, âm khí xung quanh ập đến gấp đôi, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Thứ đội mũ cao, đang lơ lửng bên cạnh căn phòng nhỏ, cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cứng đờ, nhìn thẳng vào Hồ Ma.

“Dừng tìm nữa.”

Hàn nương tử cất bức tranh đi, không nhìn con xích quỷ đội mũ cao kỳ dị kia, mà nhìn về phía màn đêm sâu thẳm bên ngoài trang trại, cười lớn nói: “Trong trang trại của ta, có không ít người đáng chết, nhưng bây giờ đã vào trong vòng vây của ta, thì vẫn chưa đến lúc chết.”

“Người muốn câu hồn, thì đi chỗ khác đi, đừng làm kinh động đến gia súc của ta.”

“...”

“Hàn nương tử đang nói chuyện với ai?”

Hồ Ma tập trung tinh thần, cũng nhìn ra ngoài trang trại, nhưng không nhìn thấy thứ gì ở đó.

Ngược lại, con xích quỹ đội mũ cao phía sau hắn, đang cứng đờ nhìn chăm chăm vào hắn, khiến hắn toàn thân không được tự nhiên.

“Àm ầm...”

Cũng ngay lúc này, cửa gỗ của trang trại đột nhiên bị một trận gió mạnh thổi bay, màn đêm bên ngoài trang trại như muốn tràn vào. Lờ mờ, Hồ Ma nhìn thấy, trong màn đêm dày đặc đó, mơ hồ xuất hiện một cỗ kiệu màu đen.

Từ mơ hồ, rồi đến rõ ràng, chiếc kiệu lặng lẽ dừng lại bên ngoài trang trại, cách một cánh cửa, đối diện với Hàn nương tử, như thể có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng trong kiệu.

“Bác bì chế y Hàn nương tử...”

Trong chiếc kiệu đó, cũng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Ta biết ngươi đang giấu người.”

“Trộm cướp, tà ma ngoại đạo trên đường An Châu, không ít kẻ ẩn náu ở đây, quan phủ rõ ràng biết, cũng không dám đến điều tra.”

“Nhưng ngươi giấu bọn chúng thì thôi, có một số người ngươi không được giấu.”

“Quỷ Động Tử Lý gia chúng ta, luôn luôn nước sông không phạm nước giếng với bằng hữu trên giang hồ, đối với ai cũng khách sáo kết giao. Nhưng nếu ngươi nhất quyết nhúng tay vào ân oán của gia đình chúng ta, thì lại phá vỡ quy củ giang hồ rồi. Chẳng lẽ Hàn nương tử có ý kiến gì với Lý gia chúng ta sao?”

“ ... ”

“Ý kiến?”

Hàn nương tử cười nói: “Vậy thì không, sao ta lại có ý kiến gì với Quỷ Động Tử Lý gia được, ngược lại, ta đang chuẩn bị đến Lý gia bái phỏng đây!”

“Sáng mai trời vừa sáng là đi, còn muốn mời tất cả đồng đạo An Châu đi cùng, người thấy thế nào?”

“ ... ”

Lời này rõ ràng là đầy khiêu khích, người trong chiếc kiệu đen kia cũng nổi giận, đột nhiên vén rèm kiệu lên, ném ra hai lá bùa đen. Hai lá bùa bay lơ lửng, như bị gió thổi, xoay mấy vòng trên không trung, rồi mới rơi xuống đất.

Khi rơi xuống đất, chúng đã hóa thành tro bụi, bị gió thổi bay, biến mất không thấy, nhưng mệnh lệnh đã được ban ra.

Con xích quỷ đội mũ cao, đột nhiên ngẩng đầu lên, xích sắt trên người nó đồng loạt vụt ra, lập tức đánh nát căn phòng nhỏ nơi Hương nha đầu đang trốn.

Tường, mái nhà, thậm chí cả giường, tủ bên trong, đều bị đánh tan tành.

Trái tim Hồ Ma, lập tức treo lên cổ họng.

Căn phòng nhỏ đó vốn đã không lớn, bây giờ lại bị đánh tan, Hương nha đầu dù sao cũng là người sống, không thể nào trốn được nữa...

Chương 545. Sử quỷ giết địch

Chương 545: Sử quỷ giết địch

Biện pháp của Hồng Bồ Đào Tửu tiêu thụ mất đi hiệu lực rồi sao?

Hồ Ma nhất thời lo lắng, nắm chặt con dao bên cạnh. Ban đầu, nàng là muốn giấu Hương Nha Đầu đi, nhưng không ngờ đối phương lại bá đạo như vậy, trực tiếp phá hủy cả căn nhà.

Nếu thật sự không thể giấu được, hẳn sẽ phải chuẩn bị cùng đối phương giao thủ.

Nhưng còn chưa động thủ, hẳn phát hiện Hàn Nương Tử chỉ lạnh lùng nhìn, trong lòng hẳn chợt rung mình, vội vàng nhìn kỹ, ngạc nhiên phát hiện căn nhà đã bị đập tan nát, bên trong không còn chỗ nào để trốn, tử cũng bị đập nát.

Nhưng kỳ lạ là bên trong không có bóng người nào, chỉ trống rỗng.

Không chỉ Hồ Ma kinh ngạc, con Dịch Quỷ sau khi đập phá căn nhà mà không tìm thấy người cũng cứng đờ, đứng chết trân tại chỗ. Bên trong kiệu, mọi thứ đột nhiên trở nên im lặng.

Hàn nương tử lại vào lúc này, mang theo tiếng cười trào phúng nói: “Tiểu hài tử, đạo hạnh của ngươi vẫn là quá nhỏ bé nha...”

“Dịch quỷ này lấy mạng người lợi hại, nhưng lại không phải là đồ vật của ngươi, đại nhân nhà ngươi không có nói cho

người, dịch quỷ phải tuân thủ quy củ, phá dương trạch của người sống là phải chịu phạt hay sao?”

“...”

Nói xong, Hàn Nương Tử đột ngột giơ tay phải lên, trong tay nàng xuất hiện một cây roi, quất mạnh một cái.

Cây roi cực dài, vươn xa ba, bốn trượng, đánh trúng đầu con Dịch quỷ đội mũ cao.

Hồ Ma giật mình khi thấy nàng ra tay bất ngờ như vậy, không khỏi thắc mắc: “Cái quái gì thế kia, nói đánh là đánh?”

Thế nhưng, con Dịch quỷ trúng roi mà không hề nhúc nhích, tựa như cam tâm tình nguyện chịu đòn của Hàn Nương Tử. Nàng ta cũng không khách khí, quất liên tiếp ba roi vào người nó.

Con Dịch quỷ không động đậy, nhưng thân hình nó lại biến đổi. Mỗi lần trúng roi, nó lại lùn đi một chút, trong chớp mắt đã từ cao bằng hai người thu nhỏ lại chỉ còn cao bằng một người ruồi, và vẫn tiếp tục lùn đi. Hồ Ma càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

“Lớn mật!”

Hành động của Hàn Nương Tử khiến người trong kiệu đen tức giận vô cùng, vang lên thanh âm đập mạnh vào tay vịn.

Rèm kiệu đột ngột mở ra, một luồng âm khí ập tới, mơ hồ thấy trong âm phong âm u có vô số bóng đen quỷ dị, mỗi bóng đều tỏa ra oán khí, biến hóa dữ tợn trên không trung, cuộn cuộn ập tới từ phía bên kia trang viên.

“Hồng...”

Cảnh tượng này khiến lũ gia súc lười biếng trong trang viên của Hàn Nương Tử bỗng nhiên ngẩng đầu, tản ra bốn phía, khác hẳn với vẻ yếu ớt thường ngày.

“Nhiều quý như vậy?”

Hồ Ma nhìn mà trong lòng lạnh toát.

Những thứ chui ra từ khiếu, con nào con nấy đều đã thoát khỏi phạm vi du uest, có thể coi là tà ma rồi.

Tà ma thường có năng lực tự chủ, biết hại người hay tránh họa.

Nói như vậy, ngay cả Ác Quỷ Thanh Y và Hồng Đăng Nương Nương, cũng đều là tà ma trước, sau mới tu luyện thành đạo hạnh cao thâm.

Những thứ bay ra từ khiếu này đương nhiên chưa đạt đến trình độ của họ.

Nhưng dù sao cũng có tiềm năng.

Loại tà ma này bình thường muốn thu phục một con cũng rất khó khăn, Tẩu Quỷ Nhân muốn mời chúng đến, phỏng chừng đều phải dâng tế phẩm, thương lượng đẳng hoàng, Phụ Linh Nhân thì càng khó phải nói, phải lấy cả mạng sống của mình để nuôi.

Mà người trong khiếu này chỉ cần vén rèm là tất cả đều bay ra, trông như rau cải trắng vậy, người của Quỷ Động Tử Lý gia này, phải có bản lĩnh lớn đến mức nào mới làm được như vậy?

“Hừ, một tiểu bối Lý gia, cũng dám đến đây làm càn?”

Nhưng đối mặt với từng luồng tà ma xông tới, Hàn Nương Tử lại cười lạnh một tiếng, thu roi lại, đột nhiên gọi: “Kim Giáp!”

Theo tiếng gọi, phía sau Hồ Ma bỗng nhiên nổi lên một trận âm phong.

Một bóng người cao lớn hiện ra trước mặt Hồ Ma, chặn trước những tà ma bay ra từ khiếu, người này mặc giáp trụ, toàn

thân đầy vũ khí và vết thương, chính là sử quỷ của Hàn Nương Tử.

Người thường ngày nấu cơm pha trà, lúc này lại giống như một vị tướng quân trên chiến trường, hét lớn một tiếng, nghênh đón những tà ma đang xông tới, khi hai bên sắp chạm nhau, tướng quân này tiện tay rút thanh đao lớn cắm sâu nửa thước vào người ra, xoay người chém một con tà ma ngã lăn ra đất.

Ngay sau đó, y lại rút ra một cây trường thương xuyên qua cơ thể mình, đâm về phía trước, xuyên qua hai con tà ma khác.

“Đây là cái gì?”

Hồ Ma nhìn cảnh này, cả người ngây dại.

Nói về bản chất, đây là Hàn Nương Tử nuôi một con sử quỷ sao? Sử quỷ còn có thể ra trận giết địch sao?

Hắn cũng đã từng chứng kiến không ít cuộc chiến giữa các tà ma, lúc Hồng Đăng Nương Nương đánh nhau với người khác tóc tai bù xù cũng đã thấy qua, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên, nhìn thấy sử quỷ và tà ma chém giết lẫn nhau, trên người lúc nào cũng có thể lấy ra đao kiếm thương kích, lại có cảm giác như kỵ binh sắt đang chém giết.

“Người của Bả Hí môn chúng ta, không giỏi những kỹ năng giao tiếp với thần linh quỷ quái như Tẩu Quỷ Nhân và Phụ Linh Nhân.”

Hàn Nương Tử dường như cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hồ Ma, giải thích: “Thứ duy nhất chúng ta biết, cũng là học được từ Tẩu Quỷ Nhân, đó là nuôi sử quỷ, đây là cách giao tiếp đơn giản nhất.”

“Nhưng nếu ta chỉ có thể nuôi một con, đương nhiên phải nuôi một con tốt, vị Kim Giáp tướng quân này khi còn sống là đại tướng của triều đại Di, chết trận sa trường, oan hồn không

tan, trở thành đại tà ma gây họa cho cả một phủ, ta phải vất vả lắm mới thu phục được hắn.”

“Người thầy hắn có lợi hại không?”

“ ... ”

Chương 546. Pháp thuật thần tiên

Chương 546: Pháp thuật thần tiên

“Chẳng những lợi hại...”

Hồ Ma kinh ngạc, con sử quý này, nếu thả ra ngoài, chẳng phải là cấp bậc của Hồng Đăng Nương Nương sao?

Không đúng, vị Hồng Bồ Đào tiểu thư này, rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến mức nào?

Đang suy nghĩ, hần thấy Kim Giáp tướng quân xông pha trận mạc, đã giết chết gần hết lũ tà ma xông vào trang viên, sát khí trên người vẫn chưa tan, ngược lại càng thêm hung dữ, mờ hồ trông không giống sử quý mà giống lệ quý hơn.

Lúc này, Hàn Nương Tử bỗng nhiên nói: “Bắt lấy!”

Nói xong, nàng đưa tay rút một nắm rom từ đồng rom bên cạnh, bẻ gập, đan xen, như biến hóa ảo thuật.

Nắm rom biến thành hình dạng một cây cung tên.

Sau đó, nàng ném nó vào lò lửa bên cạnh, khi rom cháy hết, trong tay Kim Giáp tướng quân cũng xuất hiện một cây cung lớn.

Hần gầm lên một tiếng, rút mũi tên cắm trên trán ra, sau đó quay người lấp tên, kéo căng dây cung, “vèo” một tiếng, bắn thẳng vào bên trong kiệu đen, xuyên qua rèm kiệu.

Bên trong kiệu đen im lặng một lúc, bỗng nhiên âm khí tỏa ra, cuộn thành từng cơn gió lốc.

“Hàn Nương Tử...”

Kiệu đen lùi lại vài trượng, rèm kiệu mới từ từ hạ xuống, giọng nói trong kiệu lại vang lên, đã khàn đi, nói nhỏ: “Ta không hiểu, vì một tên nhóc như vậy, ngươi lại muốn làm khó Lý gia chúng ta đến mức này?”

“Làm khó?”

Hàn Nương Tử cười một tiếng, thản nhiên nói: “Làm khó gì chứ, tên nhóc nào?”

“Nói ngươi là tiểu hài tử, ngươi liền là tiểu hài tử.”

“Trên địa bàn An Châu chúng ta, không ai không sợ Quỷ Động Tử Lý gia các ngươi, bình thường nếu ngươi đến trang viên của ta, ta cũng phải tiếp đãi tử tế.”

“Nhưng bây giờ tiểu thư nhà các ngươi đang làm khách ở đây, ngươi là cái thá gì?”

“...”

“Tốt, ngươi rất tốt, đều nói người Bả Hí môn các ngươi nhất gan, khôn khéo, xương cốt mềm yếu, không ngờ lại có người cứng rắn như ngươi.”

Người trong kiệu đen rõ ràng tức giận, trong giọng nói chỉ còn lại sự phẫn nộ, một cơn âm phong thổi qua, kiệu đen biến mất, nhiệt độ trong trang viên cũng trở lại bình thường, con Dịch quỷ đội mũ cao cũng không thấy đâu nữa.

“Đi... đi rồi?”

Hồ Ma sửng sốt một lúc, sau đó mới nhìn Hàn Nương Tử với vẻ không thể tin được.

Hắn vốn tưởng sẽ có một trận ác chiến, nhưng không ngờ Hàn Nương Tử dường như không dùng thủ đoạn phức tạp gì,

chỉ khiến con Dịch quý kia không tìm thấy Hương Nha Đầu, lại để sứ quý ra tay, dạy dỗ đối phương một trận.

Người trong kiệu đen dường như bị thương, nhưng chắc không nặng, Hàn Nương Tử cũng không để sứ quý hạ sát thủ, có lẽ hấn ta vẫn còn sức đánh một trận.

Nhưng hấn ta lại chịu thiệt như vậy, cứ thế mà bỏ đi sao?

“Tiểu tử này kinh nghiệm giang hồ không nhiều, nhưng đầu óc cũng không ngu ngốc, biết lúc nào không nên cứng đầu.”

Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư liếc nhìn Hồ Ma, nói: “Cũng tặng ngươi một kinh nghiệm giang hồ, sau này gặp người Bả Hí Môn, nếu đối phương đã nắm rõ ngọn nguồn của ngươi, thì chạy được cứ chạy, ngàn vạn lần đừng ý vào bản lĩnh lớn mà giao đấu với đối phương.”

“Đương nhiên, nếu đối phương không nắm rõ ngọn nguồn của ngươi, thì cứ ra tay nhanh gọn, trước khi đối phương hiểu rõ ý đồ của ngươi thì giải quyết hấn ta!”

“...”

Hồ Ma ghi nhớ lời của Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư.

Lần này cùng Chu quản gia đến An Châu, chẳng phải cũng là như vậy sao?

Chu quản gia suốt dọc đường không vội ra tay, ngoài việc muốn mượn tay hấn đối phó với yêu nhân trên Bình Nam đạo, thì chính là vì muốn nắm rõ ngọn nguồn của hấn và Trương A Cô.

Nhưng bây giờ không kịp suy nghĩ nhiều, hấn chỉ lo lắng nhìn căn nhà đổ nát, trong lòng vẫn còn lo lắng, Hương Nha Đầu vừa nảy rõ ràng trốn trong căn nhà này, Dịch quý đập phá căn nhà, nàng cũng biến mất.

Rốt cuộc là Hàn Nương Tử đã giấu nàng đi đâu?

Đang tò mò, hắn thấy Hàn Nương Tử đã đi tới chỗ những tấm ván gỗ vỡ vụn và mái cỏ sụp đổ, đưa tay kéo một sợi dây thừng lộ ra bên trong, thử một chút, lại quay đầu nói với Hồ Ma: “Nặng quá, Thủ Tuế Nhân các ngươi sức lực lớn, ngươi đến kéo giúp ta một chút.”

Hồ Ma vội vàng tiến lên, nắm lấy một đầu dây thừng, dùng sức kéo, cảm thấy kéo được một vật nặng, bên trong dường như có tiếng cơ quan liên động, căn nhà đổ nát lại được lắp ghép lại như cũ.

“Cái này lại giống như khối gỗ xếp hình, mà còn là khối gỗ xếp hình được xâu lại bằng dây thừng?”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hồ Ma, hắn kéo dây thừng đến một mức độ nhất định, bỗng nghe thấy một tiếng động nặng nề, dường như đã được vào khớp, căn nhà cũng ổn định lại.

Hàn Nương Tử gõ nhẹ hai cái, mở cửa, Hồ Ma nhìn vào, thấy cách bài trí bên trong cũng đã trở lại nguyên vẹn như ban đầu, giường đệm ngay ngắn, hai chiếc giày đặt trước sau, tủ cạnh tường cũng được đặt ngay ngắn, như thể chưa từng bị di chuyển.

“Ra đi!”

Hàn Nương Tử đi tới trước tủ, nhẹ nhàng kéo ra, thấy Hương Nha Đầu đang ngồi xổm bên trong, hai tay che mắt thật chặt.

“Oa...”

Hồ Ma kinh ngạc, trò này của Bả Hí môn cũng hay đấy chứ...

Sao lại có cảm giác lợi hại hơn cả Thủ Tuế, Hại Thủ, Hình Hồn gì đó?

Thật sự giống như pháp thuật thần tiên vậy...

Chương 547. Bả Hí môn lợi hại

Chương 547: Bả Hí môn lợi hại

“Ta phải chân thành xin lỗi Chu quản gia...”

“Trước đây ta thường nghĩ rằng kỹ năng của Bả Hí Môn chỉ để xem, không thể tìm hiểu sâu, hơn nữa lại hư ảo, không phải là bản lĩnh thật sự.”

“Nhưng bây giờ ta không nghĩ như vậy nữa, Bả Hí Môn vẫn rất lợi hại...”

Nhìn Hương Nha Đầu đang trốn trong tủ, dường như không biết chuyện gì vừa xảy ra, Hồ Ma nhanh chóng tự kiểm điểm bản thân, nghiêm túc nghĩ, xem sau này ai còn dám nói Bả Hí Môn không có kỹ năng thật sự.

“Bây giờ không sao rồi, không cần nhắm mắt nữa, cũng đừng trốn trong tủ nữa, lên giường ngủ đi!”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư liếc mắt nhìn Hương nha đầu, liền cũng cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên, vẫn là đừng ra khỏi căn này phòng, phòng ngựa đối phương là người ngu, nhất định phải lại giết trở lại một lần nữa.”

Hồ Ma nói: “Không giết trở lại thì mới xem như là người khôn khéo hay sao?”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười cười: “Vốn là chuyện vô vị, làm một lần là đủ rồi, phải làm thêm một lần nữa thì không phải là người ngu hay sao?”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư vừa nói vừa cùng Hồ Ma đi ra ngoài, trở lại trước sảnh chính. Nàng lại kéo tấm bình phong, sau đó từ trong tay áo lấy ra một bình rượu và hai chén trà, rót đầy trà nóng.

Lúc này đã rót một lần rồi, bây giờ lại vẫn đây?

Hồ Ma nhất thời không biết đây là thật hay giả...

Nhiều trò ảo thuật và trò lừa bịp đều được chuẩn bị trước, chỉ để gây bất ngờ cho người khác. Nếu trò này cũng vậy, chẳng phải Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đã phải vất vả đun nước pha trà, sau đó lén giấu vào tay áo, chỉ để giả vờ trước mặt mình sao?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, thật thú vị.

Tất nhiên, vừa chứng kiến uy phong và bản lĩnh của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, Hồ Ma vội vàng gạt bỏ ý nghĩ bất kính đó, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lúc này phải cảm ơn tiên bối.”

“Chỉ là đối phương tuy đã rút lui, nhưng chuyện này chưa chắc đã kết thúc đơn giản như vậy.”

“Trong Lý gia, không ít người không muốn tiểu thư của họ trở về. Bây giờ sắp đến Linh Thọ phủ, e rằng phiền phức sẽ càng lớn.”

“Chúng ta phải làm sao để đưa Hương Nha Đầu trở về đây?”

“...”

“Làm sao để đưa trở về?”

Hàn Nương Tử quay đầu lại, nhìn Hồ Ma cười một tiếng, nói: “Theo ta, thì đợi đến khi trời sáng, gọi tất cả những người có máu mặt trên giang hồ ở An Châu này, ngồi xe lớn, cưỡi ngựa cao, đường đường chính chính đưa nàng ấy về.”

“Thậm chí nếu người muốn, tìm người đến gõ trống khua chiêng đưa về cũng được.”

“...”

“Ý của tiền bối là...”

Hồ Ma từ những lời Hàn Nương Tử nói với người trong kiệu đen lúc nãy, đã mơ hồ đoán được, nhỏ giọng nói: “Làm ầm ĩ lên, để mọi người đều biết?”

“Chủ ý này chúng ta trước đây cũng đã từng nghĩ đến, nhưng có dễ làm không?”

“Những người có máu mặt trên giang hồ, liệu có muốn dính líu đến chuyện rắc rối của Lý gia này không?”

Hàn Nương Tử nhìn hẩn một cái, cười nói: “Có thể kết giao với Quỷ Động Tử Lý gia, lại còn có được danh tiếng đưa tiểu thư nhà họ về, cũng coi như là một phần thể diện, sao họ lại không đến?”

“Tất nhiên, chuyện này phải có đủ mặt mũi mới mời được người. Càng nhiều người đến, tiểu thư Lý gia càng an toàn, người muốn tham gia để kiếm chút thể diện cũng càng nhiều, những kẻ có ý đồ xấu trong Lý gia đương nhiên cũng sẽ càng ngoan ngoãn.”

“Còn ta...”

Nàng dừng một chút, chỉ vào mũi mình, thản nhiên nói: “Trên giang hồ An Châu này, cũng có chút danh tiếng...”

‘Lại bắt đầu kiêu ngạo rồi...’

Hồ Ma trong lòng lại dâng lên cảm giác quen thuộc, miệng vội vàng nói: “Tiền bối uy vũ!”

“Chỉ là lăn lộn trên giang hồ lâu năm thôi.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư khẽ cười: “Nhiều người chuyển sinh quá cẩn thận, vì quá rụt rè, nên không phát hiện ra, thế giới này, có rất nhiều điều thú vị...”

“Tất nhiên, ta đây làm vậy, cũng là để tặng cho ngươi một phần đại lễ.”

“Bây giờ có thể không có gì, nhưng sau này, ngươi sẽ hiểu đại lễ này quan trọng và cần thiết đến mức nào...”

“...”

Đại lễ sao?

Bây giờ đưa Hương Nha Đầu trở về mới là quan trọng nhất, sao lại liên quan đến việc tặng cho ta một phần đại lễ chứ?

Nhìn dáng vẻ thần bí của nàng, Hồ Ma cũng có chút bất lực.

Điều đáng ghét nhất ở người của Bả Hí môn chính là thích khoe khoang, nhưng lại không cho người khác hỏi han. Hồ Ma cũng không hỏi, trước tiên ở trong trang viên canh giữ một đêm, đề phòng có người quay lại, sau đó đến khi trời sắp sáng, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, hay nói cách khác là Hàn Nương Tử, đã không còn quan tâm nữa.

Nàng trước tiên thả vài con chim bồ câu sau khi gà gáy, sau đó bắt đầu bận rộn, trước tiên cắt cỏ cho gia súc ăn, sau đó vào bếp, nấu cháo trắng trứng gà, làm bữa sáng.

Bữa này không phải là biến ra bằng ảo thuật, mà là thật sự nhóm lửa bằng ống thổi.

Nhìn nồi cháo trắng bốc khói nghi ngút này, Hồ Ma lại không nhìn được mà nghĩ đến cảnh nàng lên lút đun nước pha trà, sau đó nhét vào tay áo, giả vờ như cao nhân lấy ra rót cho người khác.

Chương 548. Mời người

Chương 548: Mời người

Tuy nhiên, Hương Nha Đầu mơ màng đi ra từ căn phòng nhỏ, vẫn một mặt súng bái nhìn Hàn Nương Tử.

“Mau ăn cơm, ăn xong sẽ đưa người về nhà.”

Hàn Nương Tử chỉ nhìn Hương Nha Đầu một cái, thuận miệng nói.

Vài chữ đơn giản, lại đối lập hoàn toàn với những khó khăn mà Hồ Ma và Hương Nha Đầu đã trải qua trên đường, cũng khiến Hương Nha Đầu phần nào yên tâm.

Cuối cùng, khi bọn họ sắp ăn xong, có lẽ là những con chim bồ câu mà nàng thả ra đã có tác dụng, bắt đầu có từng người cười ngửa hoặc ngồi kiệu đến, tiếng cười sảng khoái tạo nên sự náo nhiệt hiếm có bên ngoài trang viên vốn vắng vẻ này.

“Ồ, Lưu tiêu đầu...”

“Là, Khâu chương quĩ...”

“Không ngờ cả Chung thân y bình thường khó gặp cũng đến...”

“Haha, Hàn nương tử mời, lại còn là vì chuyện nghĩa hiệp trên giang hồ, sao có thể không đến?”

“...”

Dần dần, bên ngoài trang viên lại có càng ngày càng nhiều người đến, nhìn qua đều có vẻ quen biết, đều có thể coi là người trong giang hồ.

Hồ Ma kinh ngạc nhìn Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư một cái, biết nàng có mặt mũi, nhưng không ngờ lại lớn đến vậy, chỉ vài con chim bồ câu, đã gọi được nhiều người trong giang hồ đến thế?

Nhìn giờ này, e rằng nhiều người đã lên đường từ lúc trời chưa sáng?

Người chuyển sinh khác đều hận không thể giấu đuôi đi, còn Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư này, sắp thành đại ca trên giang hồ rồi sao?

“Đi thôi!”

Hàn Nương Tử thấy những người đó đến, cũng nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa. Kỳ lạ là, những người trong giang hồ đó đến rồi, lại không vào trang viên, chỉ ở bên ngoài trò chuyện, đợi Hàn Nương Tử mở cửa, mới lần lượt đến chào hỏi.

Có người lên nhìn gia súc trong trang viên của nàng, có lẽ trong số những con vật đó, có người quen của họ.

“Các vị, chúng ta đều kiếm sống trên đất An Châu này, gặp khó khăn, ai mà không nể mặt đồng đạo trên giang hồ mà giúp đỡ?”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đối mặt với những người trong giang hồ này, vẫn mang theo vài phần lười biếng, nhưng giọng điệu lại thay đổi, hết như một nữ hiệp giang hồ dày dạn kinh nghiệm, lớn tiếng nói: “Quý Động Tử Lý gia tuy không giao thiệp nhiều với chúng ta, nhưng nếu cầu xin đến cửa, bọn họ cũng chưa từng từ chối.”

“Nhưng ai ngờ, thiên kim tiểu thư của Lý gia lại bị nô bộc gian ác hãm hại, lưu lạc tha hương, nhờ tiểu chưởng quỹ ở Minh Châu không ngại đường xá xa xôi đưa trở về, trải qua muôn vàn khó khăn, mới đến được cửa nhà ta.”

“Các vị nói xem, một tiểu chương quỹ còn có tấm lòng hiệp nghĩa như vậy, người giang hồ An Châu chúng ta, chẳng lẽ không có ai nguyện ý hộ tống sao?”

“...”

Những lời này nói ra làm cho đám người lòng đầy căm phẫn, nhao nhao la hét muốn đưa tiểu thư Lý gia trở về, mọi người cùng nhau đi, cũng phải nhìn xem điều nô xảo quyết nào dám cản đường tiểu thư nhà mình..

Đồng thời ánh mắt nhìn Hồ Ma cũng thay đổi, vừa kính nể, vừa hâm mộ.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nói với những người trong giang hồ vài câu, sau đó sai người kéo một chiếc xe ngựa đến, đưa vào trong trang viên.

Nàng quay đầu lại nói với những con gia súc đang lười biếng: “Ai muốn vất vả, đến đây kéo xe?”

Trong trang viên im lặng một lúc, những con gia súc đang nằm hoặc đứng, bỗng nhiên trở nên sốt ruột, chen chúc nhau bò vào, tranh nhau đến trước xe ngựa, ngay cả mấy con lợn ở ngoài cũng kêu ừ ừ vì sốt ruột.

Hàn Nương Tử tùy tiện dắt một con bò khỏe mạnh, buộc vào xe ngựa, còn con ngựa kéo xe ban đầu thì đưa cho Hồ Ma cưỡi, Hương Nha Đầu ngồi vào trong xe.

Mọi người vừa đi, nàng dường như cũng nhận ra sự tò mò của Hồ Ma, nói: “Tuy ta sử dụng thuật tạo súc, nhưng cũng tuân thủ quy củ của Bả Hí môn, mỗi người rơi vào tay ta, đều đã có tội đáng chết.”

“Nhưng đã tạo súc rồi, cũng không định để họ cứ thế chết dưới dạng gia súc. Bình thường chịu khổ như vậy, là để họ trả nghiệp chướng, nhưng xét theo tội lỗi và biểu hiện, nếu đến lúc, cũng không phải là không thể biến họ trở lại.”

“ ... ”

“Chẳng phải giống như ngồi tù sao?”

Hồ Ma trầm nghĩ, chợt nhớ đến Ngô Hòa muội muội lúc trước.

Nàng ấy cũng bị người ta dùng thuật tạo súc hãm hại, tình huống tuy khác với ở đây, nhưng thủ pháp thì giống nhau.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lúc trước biết Thần Thủ Triệu gia có cách chữa khỏi cho nàng ấy, giới thiệu nàng ấy đi tìm, có phải cũng là biết được từ Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư không?

Còn lý do nàng ấy không giới thiệu Ngô Hòa muội muội trực tiếp đến tìm Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư, có lẽ là vì sự thận trọng của người chuyên sinh.

“Công tử...”

Đang suy nghĩ, phía sau có tiếng gọi nhỏ, Hương Nha Đầu thò đầu ra khỏi xe: “Chúng ta thật sự cứ thế đi đường lớn về sao?”

“Suyt!”

Hồ Ma vội vàng ngăn lại, nghiêm túc nói: “Giờ này rồi còn gọi công tử? Muốn hại ta sao?”

“Bây giờ đã đến địa bàn nhà ngươi, ngươi còn gọi công tử, không biết người nhà ngươi nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào!”

“Gọi một tiếng đại ca là được rồi, vừa thân thiết, vừa không quá gần gũi.”

“ ... ”

Hương Nha Đầu đỏ mặt, gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ đã nhớ kỹ, lại nói: “Công tử... Hồ đại ca, sẽ không còn ai ngăn cản chúng ta nữa chứ?”

Hồ Ma nhìn Hàn Nương Tử đang đi cùng, nhỏ giọng nói: “Nghe theo tiền bối đi!”

“Nhưng mà, tôi qua rốt cuộc là chuyện gì, muội có ra khỏi căn phòng nhỏ đó không?”

“...”

“Không có...”

Hương Nha Đầu ngăn người, nói: “Ta vẫn luôn làm theo lời tiền bối nói, trốn trên giường, giữ chặt đôi đũa, khi không giữ được nữa, thì trốn vào trong tủ, nhắm chặt mắt.”

“Giữa chừng ta nghe thấy tiếng xích sắt, còn có tiếng đập phá đồ đạc, cảm giác mọi thứ xung quanh đều bị đập nát, cảm giác có xích sắt quất vun vút bên cạnh ta, nhưng ta chỉ nhắm chặt mắt, không dám mở ra.”

“Cho đến khi các người mở tủ ra, ta mới mở mắt, xung quanh đã không còn gì nữa.”

“...”

“Thật thần kỳ...”

Hồ Ma nghe mà cũng động lòng, nếu có thể học được thì tốt quá...

Chương 549. Đại lễ

Chương 649: Đại lễ

Mặc dù không có gõ trống khua chiêng, nhưng Hồ Ma và Hương Nha Đầu, dưới sự chăm sóc của Hàn Nương Tử, đã đường hoàng lên đường, từng bước hướng về Linh Thọ phủ.

Từ khi khởi hành ở Minh Châu, đi suốt chặng đường, Hồ Ma chưa bao giờ cảm thấy an tâm như vậy.

Không chỉ khi rời khỏi trang viên của Hàn Nương Tử, đã có nhiều người có máu mặt trên giang hồ ở An Châu hộ tống, mà thậm chí dọc đường còn có người gia nhập, rất nhanh đã tụ tập thành một đội ngũ mấy chục người, khí thế hùng hục.

Thế này, còn chưa biết có bao nhiêu người muốn tham gia, mượn cơ hội này để kết thiện duyên với Lý gia, lấy lòng, nhưng vì thân phận, không dám gia nhập!

Với thế trận như vậy, còn có bao nhiêu tà ma dám chặn đường?

Ngay cả Hồ Ma, cũng bất ngờ trở thành tiểu anh hùng nghĩa hiệp, đưa nữ hài tử mồ côi về nhà trong mắt mọi người.

Trên đường, thỉnh thoảng có người đến kết giao, giong ngón tay cái khen ngợi Hồ Ma làm tốt, còn nói sau này đến Minh Châu, sẽ đến trang viên của hắc báiphong, còn vỗ ngực nói sau này kết bạn với Hồ Ma, nếu có chuyện gì cứ nói một tiếng, tuyệt đối không từ chối.

Không biết trong những lời này có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả, nhưng Hồ Ma thật sự nhận ra, danh tiếng của mình đã lớn thật rồi.

Đây chính là đại lễ mà Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư tặng cho mình sao?

Ngay cả ở Minh Châu, mình cũng chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang không được người ta coi trọng, ai ngờ, chạy đến đất An Châu này, lại bỗng nhiên nổi tiếng?

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ quái, nếu mình chỉ là người chuyển sinh, e rằng sẽ không cảm thấy đây là một món quà lớn, người chuyển sinh nào điên rồi mới theo đuổi thứ hư danh này?

Nhưng, nghĩ đến thân phận khác của mình...

... Có lẽ, danh tiếng này đến đúng lúc?

Vừa nghĩ, mọi người đã dần dần đến gần Linh Thọ phủ, họ chỉ đi theo đường lớn, giữa đường còn dừng lại ở một ngôi làng, gọi người trong làng lấy bạc ra, giết gà nấu cơm, không hề giữ bí mật.

Nhưng dọc đường lại bình an vô sự, sắp vào địa phận Linh Thọ phủ, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên vẫn là Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhìn xa trông rộng...

Hồ Ma thở dài một tiếng, nhìn Hương Nha Đầu trong xe ngựa, thấy nàng cũng đang cũng ghé vào trên cửa sổ xe, vẻ mặt chờ mong hướng về phía trước nhìn xem.

Nha đầu này đã vất vả suốt chặng đường, cuối cùng cũng sắp về đến nhà, tâm trạng chắc hẳn rất phức tạp.

....

Cũng đúng lúc này, ở một thị trấn cách An Châu phủ thành không xa, trong một quán trọ, có một người đang thuê một phòng ngủ tập thể để dưỡng thương, đang xé áo ra, nhìn vết thương màu đen do âm khí xuyên qua trên vai mình.

Hắn nắm một nắm gạo nếp trong tay, từng chút từng chút rút âm khí ra, mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

Hắn vừa rút, vừa chửi rửa, cho đến khi cánh cửa gỗ bỗng nhiên bị đẩy ra, nhìn thấy một người nam tử trung niên thấp bé, hai tay chấp sau lưng, giống như một nông dân, nhưng lại mặc quần áo lụa là đứng ở cửa.

Hắn giật mình, sau đó lập tức mặt mày ủ rũ: “Cha, ta thật sự hết cách rồi...”

Hắn nhìn người đàn ông trung niên thấp bé trước mặt, khóc lóc nói: “Ban đầu chuyện này làm rất suôn sẻ, sắp thành công rồi.”

“Ai ngờ nàng ta lại có thể quay về?”

“Ta để Chu quản gia xử lý hậu quả, ai biết lão già đó làm thế nào, dám người trên Bình Nam đạo thì bị bịt miệng, nhưng tiêu chương quỹ đưa người về lại bình an vô sự.”

“Uổng công Bả Hí môn luôn tự xưng là đa mưu túc trí, ta vốn định đợi ông ta đưa người đến, kết quả khi tìm đến nơi, ông ta đã bị người ta bỏ vào trong quan tài, đây rõ ràng là đối phương đang khiêu khích ta...”

“Ta không dám làm âm ỉ, chỉ có thể tự mình vất vả truy tìm, bắt đắc dĩ mới mời Dịch Quỷ...”

“Nhưng ai ngờ, Bả Hí môn lại nhúng tay vào...”

“Bây giờ, chúng ta không còn cách nào, trời sáng không tiện thi triển pháp thuật, nhưng, nếu có sơn tặc cướp đường, cướp bọn họ trên đường...”

“...”

“Người đang nói nhảm gì vậy?”

Chưa đợi hắn nói xong lời chứa đầy oán hận và hung ác, lão giả thấp bé bỗng nhiên cắt ngang.

Người trẻ tuổi kia giật mình, chớp mắt khó hiểu.

“Hàn Nương Tử có vấn đề gì?”

Lão giả thấp bé nghiêng răng nói: “Người ta ra tay, là nể mặt Quỷ Động Tử Lý gia chúng ta, đừng nói là nàng, đôi lại là bất kỳ ai trong môn đạo, cũng đều sẽ giúp đỡ chuyện này.”

Người trẻ tuổi lo lắng: “Vậy chúng ta...”

“Không có gì là chúng ta...”

Lão giả thấp bé nhìn chằm chằm hắn, hạ thấp giọng, mang theo sự tức giận, nói: “Vấn đề chỉ nằm ở chỗ ngươi ngu ngốc, ngay từ đầu để nàng ta bị bắt cóc, là cách làm ít dính líu đến nhân quả nhất, ngươi chỉ đẩy một cái, nhân quả lớn vẫn sẽ do thế đạo này gánh chịu.”

“Nhưng sau khi xảy ra biến cố, thì không thể dính líu nữa, ngươi để lão già Bả Hí môn kia làm là được rồi, sao lại tự mình lao vào?”

“...”

Chương 550. Đón tiểu thư

Chương 550: Đón tiểu thư

Nói xong, giọng nói bỗng nhiên lớn lên, như đang hét cho ai đó nghe, đột nhiên tát một cái vào đầu hắn:

“Sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy, đó là muội muội của ngươi đấy!”

“...”

Người trẻ tuổi đã hoàn toàn bị đánh choáng váng, mặt mày ủy khuất, muốn nói nhưng lại không nói nên lời. Lão giả thấp bé sau khi mắng một câu lớn tiếng, liền giữ chặt đầu hắn.

Xoa xoa chỗ vừa đánh đau, hạ thấp giọng nói: “Học khôn ngoan chút đi, ngoan ngoãn nhận lỗi đi, đừng liên lụy đến lão tử ta và hai ca ca của ngươi. Tiểu thư dù sao cũng đã trở về, lão gia sẽ không hạ sát thủ với ngươi, nhiều nhất chỉ là phạt ngươi.”

“Có chúng ta ở đây, sẽ luôn chăm sóc ngươi.”

“Người của Lý Đường đang ở bên ngoài, lát nữa ngươi ngoan ngoãn đi theo họ, ngàn vạn lần đừng phản kháng.”

“...”

Người trẻ tuổi đã ngây người, run rẩy nói: “Cha...”

Vừa nói một chữ, lại phản ứng lại, hạ thấp giọng nói: “Cha, vậy người định đi đâu?”

“Ta còn có thể đi đâu?”

Lão giả thấp bé thở dài một tiếng: “Ta phải nhanh chóng đi đón tiểu thư về nhà...”

...

...

Mọi người đến Linh Thọ phủ, nhưng không vào trong, chỉ nhìn từ xa.

Linh Thọ phủ cũng là một thành lớn, mơ hồ có thể thấy được sự phồn hoa trước đây, chỉ là bây giờ trông có vẻ cũ kỹ tiêu điều, ngay cả cổng thành cũng không thấy mấy người, dường như là một thị trấn hoang phế.

Nhưng Hồ Ma nghe Hương Nha Đầu nói, nàng ấy chính là bị bắt cóc ở đây, thật khiến người ta kinh ngạc, một thành phố hoang phế như vậy, lại là nơi mà người Quý Động Tử Lý gia hiểm khi có thể xem pháo hoa vui chơi?

Rẽ về phía nam, dần dần đến gần vách đá lớn, mọi người càng đi sâu vào trong núi, bên đường bắt đầu nhìn thấy nhiều ngôi mộ hoang, không biết nơi này vốn đã ít người, nhưng nhiều mộ như vậy, là từ đâu đến, sương mù bốc lên từ những ngôi mộ.

Đi qua những ngôi mộ hoang, nhìn thấy một con đường nhỏ dẫn về phía trước, mọi người đều không khỏi dừng bước.

Phía trước lại xuất hiện một tấm bia đá cổ xưa, trên đó có khắc tám chữ rõ ràng: Phía trước là Âm Phủ, người sống đừng bước.

“Âm Phủ?”

Những người trong giang hồ đều dừng lại, không biết có nên đi tiếp hay không.

Mặc dù kiếm sống trên đất An Châu, nhưng đối với cách nói như Âm Phủ này, mười người thì tám người không tin.

Nhưng tám chữ đơn giản khắc trên bia đá, lại khiến người ta có cảm giác lạnh sống lưng, nói chuyện cũng nhỏ giọng

hơn.

Dường như đây là một lời cảnh báo, tuy bọn họ là đưa tiểu thư nhà người ta về, nhưng xông vào như vậy, liệu có gây rắc rối không?

Đang lúc mọi người còn đang do dự, thì thấy trên con đường nhỏ phía trước, bỗng nhiên có hai người mặc đồ đen, đội mũ kiểu dáng kỳ lạ, dường như là một loại mũ quan ít thấy bây giờ, chậm rãi đi tới.

Sắc mặt bọn họ tái nhợt, tay cầm một tấm vải đen, cũng không nói chuyện với ai.

Mọi người đều im lặng, tạm thời không chào hỏi bọn họ.

Hai người đó đi đến trước bia đá, trước tiên trải tấm vải đen ra, che kín bia đá, sau đó mới quay đầu lại nói với mọi người:

“Mời các vị!”

“Các vị thúc bá trong nhà chúng ta đã nhận được tin, bây giờ đang đợi ở phía trước.”

“...”

Mọi người lúc này mới đi về phía trước, khi đi qua bia đá, không nhìn được mà liếc nhìn.

Người của Quỷ Động Tử Lý gia này cản người thì thôi, muốn mời người vào, lại còn phải che bia đá trước, đây là quy củ kỳ quặc gì vậy?

Hồ Ma lại càng ngăn người, thậm chí mình đi cùng những người trong giang hồ này, muốn đến Lý gia ở Đại Thạch Đầu Nhai còn khó khăn như vậy, vậy những người ở dịch trạm đưa thư cho mình trước đây đều là người bình thường, lại phải khó khăn đến mức nào?

Nói không chừng, lá thư lúc đó đã bị giữ lại ở đây rồi?

Cũng khó trách không đến được tay cha của Hương Nha Đầu.

Tiếp tục đi về phía trước, đã vào trong núi, rẽ qua chân núi, mới thấy phía trước rộng rãi hơn.

Một đám người đông nghịt, đã từ xa nghênh đón, ba người đi đầu, thân hình cường tráng, khí độ bất phàm, từ xa đã bước tới.

Đều mang theo vẻ mặt cảm kích, chấp tay nói: “Ôi, từ khi tiểu thư Hương Ngọc nhà chúng ta bị lạc, cả Lý gia trên dưới, lòng như lửa đốt, lo lắng bất an, hôm nay được các vị nghĩa sĩ đưa trở về, ân tình này Lý gia chúng ta ghi nhớ trong lòng.”

“Tiểu thư ở đâu? Mau ra đây cho chúng ta gặp, người cũng không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“...”

Những người trong giang hồ đều cười đáp lại vài câu, liếc nhìn về phía xe ngựa phía sau, Hương Nha Đầu lúc này cũng bước xuống xe, nhìn ba người đó, rụt rè gọi một tiếng: “Tứ gia, nhị bá, tam thúc, ta... ta về rồi...”

Giọng nói mang theo rung động, nhưng đối mặt với ba người đang vui mừng, lại không dám đến gần.

“Nha đầu đáng thương của ta, lại phải chịu khổ như vậy, mau theo chúng ta về, cha người còn đang đợi gặp người đấy!”

Ba người đó bước tới, nhìn tiểu thư thất lạc đã trở về, đều vô cùng cảm động.

Lại quay đầu nhìn vào đám đông, nói: “Trong thư nói, có một vị nghĩa sĩ không ngại đường xá xa xôi đưa tiểu thư về, không biết là vị nào?”

Hồ Ma thấy hỏi, cũng đành phải nhảy xuống ngựa, dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, khiêm tốn nói: “Nghĩa sĩ thì không dám nhận, là ta đưa người về.”

“Ai nha, ân nhân ở trên, xin nhận của lão phu một lạy!”

Ba lão già kia lập tức kích động, tiến lên một bước, liền quỳ lạy Hồ Ma.

Hồ Ma giật nảy mình, vội vàng đỡ bọn họ dậy.

Đi suốt chặng đường, sợ nhất là chuyện này, mẹ nó, râu tóc đều bạc trắng rồi, lạy một cái, ta nào dám nhận?

Nhưng vừa đỡ ba người phía trước dậy, đám hậu bối phía sau bọn họ lại quỳ rạp xuống đất, Hồ Ma nhất thời đau đầu:

Ta vất vả đưa người về cho các người, lại tặng cho ta đại lễ này sao?

Khi dễ người ta như vậy, cho rằng ta không dám lạy lại sao?

Chương 551. Đại Thạch Đầu Nhai

Chương 551: Đại Thạch Đầu Nhai

Gặp được người Lý gia, xác nhận thân phận của Hương Nha Đầu, cả Hồ Ma lẫn những người trong giang hồ đều cảm thấy yên tâm hơn.

Dưới lời mời của người Lý gia, họ tiếp tục lên ngựa, chậm rãi đi vào bên trong, nhưng càng đi càng thấy kinh ngạc. Họ đã vào trong núi hoang, lúc này mặt trời vẫn còn treo trên sườn núi, nhưng xung quanh đã tối om, mang theo khí tức u ám.

Bên đường thỉnh thoảng nhìn thấy những lá cờ trắng rủ rủ, cùng với dấu vết tro tàn hương đã cháy.

Những cây cổ thụ cao vút mọc lên hai bên đường, như những người khổng lồ đang nhìn xuống người đi đường dưới chân.

Mộ hoang hai bên đường càng nhiều hơn, từng ngôi mộ, rải rác không theo quy luật.

Mọi người đều là người giang hồ, thế đạo này cũng nhiều tà ma, nhưng không phải ai cũng giỏi giao tiếp với tà ma.

Trên giang hồ nhiều nhất vẫn là kiếm sống, còn những người lẫn lộn giỏi trên giang hồ, đa số là người Bả Hí môn, hoặc là Thủ Tuế Nhân chuyên dùng kỹ năng để kiếm ăn, giúp người áp tải hàng hóa, bảo vệ báu vật, ngay cả Huyết Thực bang, cũng chỉ có thể coi là nửa vờ.

Mà trong số những người giang hồ đến đây, không phải ai cũng quen liên hệ với tà ma, nhìn thấy môi trường u ám nơi Quỷ Động Tử Lý gia tọa lạc, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Đi suốt chạng đường, cuối cùng trước khi trời tối, họ đã đến trước thôn Đại Thạch Đầu Nhai.

Đến đây, mọi người mới chợt hiểu, tại sao lại có cái tên kỳ lạ là Đại Thạch Đầu Nhai.

Trước tiên họ nhìn thấy, phía trước có một tảng đá khổng lồ, mơ hồ hình tròn, nằm trên sườn núi, không giống như hình thành tự nhiên, mà giống như do con người tạo ra, chỉ là tảng đá đó gần như dài và rộng mấy dặm, ai có thể tạo ra thứ lớn như vậy?

Đặc biệt là nó nằm trên sườn núi, giống như nắp giếng, không biết đang che giấu cái gì.

Mà thôn Đại Thạch Đầu Nhai này, được xây dựng xung quanh tảng đá hình tròn khổng lồ đó, tạo thành một vòng tròn, với đủ loại nhà cửa.

Bên ngoài nhà cửa, là từng thửa ruộng bậc thang, trên ruộng còn có thể nhìn thấy những con trâu vàng đang gặm cỏ.

Nhìn thấy môi trường ở đây, Hồ Ma kinh ngạc, Quỷ Động Tử Lý gia danh tiếng lớn như vậy, có quân gia, có nô bộc, chủ nhà cũng là thiên kim tiểu thư, đặt trong toàn bộ An Châu, cũng có danh tiếng và địa vị.

Nhưng bây giờ nhìn lại, sao lại giống như một ngôi làng hẻo lánh, cách biệt với thế giới, tự thành một thế giới riêng, còn hơn cả thôn Đại Dương ở Lão Âm Sơn.

“Tiểu thư, mau đi tắm rửa thay quần áo, vào động gặp lão gia đi!”

“Từ khi người xảy ra chuyện, lão gia lo lắng lắm, nếu không có tin tức gì nữa, sẽ tự mình đi tìm người đấy.”

Đưa mọi người đến đây, ba vị trưởng bối liền dẫn dò Hương Nha Đầu, để cho mấy bà lão trong làng và mấy nha hoàn đến đưa nàng đi. Những người này nhìn thấy Hương Nha Đầu, cũng kích động không thôi, vừa đánh giá từ trên xuống dưới, vừa tò mò sao tóc nàng lại bị cắt ngắn.

Hương Nha Đầu vừa đi vào trong, vừa quay đầu lại nhìn Hồ Ma, Hồ Ma chỉ gật đầu với nàng, ra hiệu cho nàng yên tâm.

Suốt chặng đường hai người như hình với bóng, nhưng đã về đến nhà, cũng không thể ở cùng nhau nữa.

Ngược lại phải tránh nghi ngờ.

Dù sao bây giờ cũng đã về nhà, có lẽ những kẻ đó dù có gan to đến đâu, cũng không dám làm gì Hương Nha Đầu nữa.

“Các vị, đường xa vất vả, mời dùng bữa.”

Sau khi đưa Hương Nha Đầu vào, ba vị trưởng bối của Lý gia vội vàng mời mọi người đến sân trước dùng bữa, chỉ thấy trong một cái sân rộng, đã bày sẵn mười mấy chiếc bàn bát tiên, trên bàn có gà có cá, cũng có rau tươi, còn có một vò rượu.

Mặc dù đẳng cấp rõ ràng không thấp, nhưng Hồ Ma nhìn thấy, lại giật mình, không ổn rồi, bữa tiệc này không đúng lắm...

Đây rõ ràng là tiêu chuẩn tiếp đãi quân sự Huyết Thực bang từ trong thành xuống của thôn Đại Dương...

Trước đây đều nói Quỷ Động Tử Lý gia danh tiếng lớn như thế nào, lợi hại ra sao, nên mình cũng muốn đến đây mưu đồ một phen.

Nhưng bây giờ nhìn lại sao lại nghèo nàn thế này?

Là Quý Động Tử Lý gia keo kiệt, không nở lấy đồ tốt ra tiếp đãi, hay là, thật sự nghèo như vậy?

Tuy nhiên, thấy có rượu thịt, trong số những người giang hồ này có người thêm rượu, giữa trưa vội vàng lên đường, không được uống, bây giờ thật sự không nhịn được nữa, vừa cười vừa nói định đến gần, nhưng lại bị người đi cùng ngăn lại.

Chỉ thấy rượu thịt đã dọn lên bàn, người Lý gia lại không rời đi, mà trước tiên ôm từng lư hương một, đặt lên bàn, lần lượt thắp hương, cúi lạy về phía tảng đá lớn.

Đây chẳng lẽ không phải là để cho người sống ăn, mà là để cúng bái?

Đúng lúc mọi người đều có chút ngạc nhiên, ba vị trưởng bối kia, đợi đám hậu bối cúng bái xong, dọn lư hương đi, mới quay người lại phía mọi người, mang theo vẻ áy náy cười nói: “Đây là quy củ của Đại Thạch Đầu Nhai chúng ta, bày tiệc, nhất định phải mời quý thần hưởng dụng trước, mong các vị đừng trách.”

Mọi người trong giang hồ đều cảm thấy kỳ lạ, không phải là lễ tết gì, sao lại có quy củ này?

Nhưng trên mặt đều cười nói không sao, sau đó cùng nhau nhập tiệc.

Hồ Ma cùng tứ gia trong ba vị trưởng bối của Lý gia, Hàn Nương Tử, và mấy người có máu mặt trên giang hồ An Châu ngồi ở bàn đầu, còn được mời ngồi ở vị trí bên phải hướng tây của bàn bát tiên, đây là vị trí khách quý, ngay cả Hàn Nương Tử, cũng ngồi đối diện hẳn.

Chương 552. Cơm người chết

Chương 552: Cơm người chết

Vị trưởng bồi kia tự mình rót cho Hồ Ma chén rượu đầu tiên, miệng không ngớt lời cảm ơn, sau đó việc rót rượu mới giao cho đám hậu bồi ở vị trí rót rượu.

Hồ Ma nắm chắc chừng mực, không quá hoạt bát, chỉ khách sáo trò chuyện.

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy, may mà có Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư mời nhiều người đến cùng, nếu không quy củ của Động Tử Lý gia lớn như vậy, mình đến đây có lẽ sẽ thấy sợ hãi.

Ngoài ra, người Quý Động Tử Lý gia đều mang vẻ mặt vui mừng cảm kích, nhưng Hồ Ma biết tâm trạng thật sự của họ như thế nào, ngồi ở đây, thỉnh thoảng cũng cảm nhận được một hai ánh mắt u ám, trong lòng thầm đề phòng.

Nhưng những người trên bàn này, đều cười nói vui vẻ, chỉ nói những lời cảm ơn sáo rỗng, không ai nhắc đến chuyện khó xử kia.

Không khí hòa hợp, giống như thật sự chỉ là tiểu thư Lý gia bị lạc, được người đưa về, không hề có những chuyện dơ bẩn kia.

Sự lo lắng về những trò khó dễ và âm hiểm trong lòng, hoàn toàn không tồn tại, có Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư ngồi đối diện, người Bả Hí môn bọn họ tinh mắt, những người này muốn làm gì cũng không qua được mắt nàng, nhưng nàng suốt

cả quá trình không hề nhắc nhở, cũng có thể thấy đây thật sự chỉ là một bữa tiệc.

Uống được ba tuần rượu, mọi người đều đã no say, người Lý gia liền mời mọi người ở lại qua đêm.

Cũng có người trong gian hồ say quá, nói mình không tin những thứ đó, nhân lúc trời tối quay về cũng không sao.

Người Lý gia chỉ cười, nói: “Đại Thạch Đầu Nhai cũng không giống những nơi khác, mong các vị đừng từ chối, cứ ở lại là được.”

Lại nói: “Nhưng ngàn vạn lần nhớ kỹ, sau khi ở lại, ban đêm đừng ra ngoài, cũng đừng mở cửa sổ.”

“Đây không phải là Lý gia chúng ta lắm chuyện, mà là quy củ của Động Quỷ.”

“...”

Nghe bọn họ nói vậy, mọi người nhất thời im lặng, ngay cả người say rượu, cũng tỉnh táo hơn vài phần.

Hồ Ma được sắp xếp ở một căn nhà nông sạch sẽ, tuy là chăn thô giường gỗ, nhưng cũng được dọn dẹp đơn giản. Vừa rồi hẳn được người ta mời, cũng uống nhiều hơn vài chén, nhưng với thể chất của Thủ Tuế Nhân, cũng không đến nỗi say, trong lòng thầm nghĩ:

“Hương Nha Đầu vừa vào trong, liền không ra ngoài nữa, liệu có chuyện gì không? Lão gia Lý gia, sao lại không xuất hiện, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ngay cả người Lý gia này, cũng nhắc đến Động Quỷ, xem ra Động Quỷ là có thật...”

“Nhưng không biết là nơi nào, lại được đồn thổi thần bí như vậy?”

“ ... ”

Đang tò mò, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Hồ Ma lập tức cảnh giác, đứng dậy hỏi: “Ai?”

“Ân nhân chưa nghỉ ngơi chứ?”

Bên ngoài cửa vang lên một giọng nói trẻ tuổi: “Lão gia dẫn dò, muốn mời người qua đó, đích thân cảm ơn người.”

“Lão gia?”

Hồ Ma ngẩn người, sau đó đứng dậy khỏi giường, mở cửa.

Chỉ thấy bên ngoài cửa là hai hậu bối của Quỷ Động Tử Lý gia, bọn họ đều mặc áo vải đen, tay chân khỏe mạnh, đường như cũng thường xuyên làm ruộng, ngoài âm khí mờ hồ trên người, thì so với nông dân ở những nơi khác, cũng không khác biệt gì mấy.

Lúc này, bọn họ cầm một chiếc đèn lồng trắng soi đường, phía sau là Đại Thạch Đầu Nhai hoàn toàn chìm trong bóng tối, không hề có chút ánh sáng nào.

“Vậy xin mời dẫn đường!”

Hồ Ma không phải là không cảnh giác, chỉ là đã đến nhà người ta, luôn phải tỏ ra bình tĩnh một chút.

Lão gia Lý phủ đã nói muốn đích thân cảm ơn mình, chẳng lẽ mình còn phải gọi Hồng Bò Đào Tửu tiêu thư đi cùng sao?

Liên chính sửa y phục, đi theo ra ngoài, bước trên con đường núi gập ghềnh cứng rắn trong làng, hai hậu bối Quỷ Động Tử Lý gia kia suốt đường không nói chuyện.

Hồ Ma cũng không nói, chỉ đi theo ánh đèn lồng của bọn họ về phía trước, xung quanh yên tĩnh như tờ.

Dường như đi theo con đường nhỏ trong làng, rẽ vào bên trong, dường như là đi về phía núi, nơi tảng đá lớn tọa lạc.

Khi đi qua một ngã tư, hai thanh niên kia bỗng nhiên dừng lại.

Hồ Ma cũng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trước là ngã tư, lại bày đầy một vòng bát sứ xanh, bên trong đều cắm đũa với cơm trắng, mà trong những bát sứ xanh này, đang đốt lửa.

Không đúng, là đốt hương.

Đó là không biết bao nhiêu bó hương, được cắm vào nhau, đốt khói xanh lượn lờ, ánh sáng đỏ sẫm của hương cháy hắt lên xung quanh.

Nhìn vào ban đêm, đã khiến người ta sờn gai ốc, nhưng đáng sợ hơn, là trên con đường nhỏ giao nhau với con đường bọn họ đang đi, lại có tiếng xích sắt vang lên, sau đó từng bóng người xiêu vẹo đi tới.

Hồ Ma thậm chí có thể nhìn rõ mặt bọn họ, đều là vẻ mặt mờ mịt vô hồn, mơ hồ xanh xao, trên người mặc hoặc là lụa là, hoặc là vải thô, thậm chí là trần truồng chân đất.

Có xích sắt trói bọn họ, đi lại lắc lư.

Đến ngã tư này, đều dừng lại, cúi người xuống, hít sâu mấy hơi về phía đồng hương.

Trên khuôn mặt cứng đờ, dường như cũng xuất hiện chút lưu luyến, sau đó mới luyến tiếc tiếp tục đi về phía trước.

Có vài kẻ tham lam, hít thêm mấy hơi, khiến đường phía sau bị tắc, bên cạnh đội ngũ, liền có người giật mạnh sợi xích, kéo hấn loạng choạng, ngã về phía trước mấy bước, những người phía sau vội vàng theo kịp, hít sâu mấy hơi trước đồng hương, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lần này đi qua, lại có đến mấy chục người, đợi đến khi đồng hương sắp tắt, mới đi hết.

Cũng đến lúc này, hai người dẫn đường mới nhỏ giọng nói: “Đi thôi!”

Hồ Ma không khỏi tò mò, nhỏ giọng hỏi: “Những người đó là...”

“Là người chết được đưa đến từ phủ Vĩnh Lạc.”

Một trong hai thanh niên dẫn đường dường như mang theo nụ cười kỳ quái trên mặt, nhỏ giọng nói: “Sắp vào Quỷ Môn Quan.”

“Đây là bữa cơm cuối cùng trước khi vào quan, tất nhiên, là cơm người chết.”

Chương 553. Tụ khóa

Chương 353: Tụ khóa

“Vào Quỷ Môn Quan, nơi này thật sự là nơi dành cho người chết?”

Hồ Ma đứng trước ngã tư, nhìn đội người bị xích sắt kéo đi, bước vào bóng tối sâu thẳm, nhìn cơ thể bọn họ dường như từ thực biến thành hư ảo, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác kỳ dị:

“Trước đây nhớ Hương Nha Đầu từng nói, người chết ở Linh Thọ phủ, thậm chí toàn bộ An Châu, đều phải được đưa đến Quỷ động, lời nàng ấy nói lại là thật?”

“Những người chết này chính là một phần trong số đó?”

Vừa suy nghĩ, hai người trẻ tuổi kia đã dẫn Hồ Ma tiếp tục đi về phía trước, tránh đồng hương đang cháy giữa ngã tư, thẳng hướng đi tới, càng đi vào sâu, càng đến gần tảng đá tròn khổng lồ đã hòa vào màn đêm.

Biết rằng thứ đó đang ở phía trước trong bóng tối, nhưng không thể nhìn rõ, chỉ có thể cảm nhận, càng đi vào sâu, càng cảm thấy cơ thể lạnh lẽo, nỗi sợ hãi dâng lên.

Nhưng dần dần, ánh đèn lồng của hai người kia chiếu vào một cửa động màu đen, rồi dừng lại.

Cửa động này giống như một khe hở do tảng đá tròn khổng lồ kia nằm trên núi tạo thành, cửa động toàn là xích sắt quấn quanh, nhìn vào bên trong, phần lớn là tối om, chỉ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng le lói.

Hai người trẻ tuổi kia đứng ở cửa động, lấy ra mấy thứ, lần lượt đưa cho Hồ Ma, trước là một cây nến đang cháy, sau đó là một sợi dây, nói:

“Lão gia và tiểu thư đang ở bên trong, người cầm nến vào, nếu là nến tắt, thì phải lập tức quay ra.”

“Sợi dây này buộc vào cánh tay, khi quay về thì đi theo dây, nếu dây đứt, thì không ra được nữa.”

“...”

“Sao lại phức tạp như vậy?”

Hồ Ma nhìn bọn họ, bỗng nhiên nói: “Các người mang theo mấy sợi dây?”

Đối phương ngăn người, Hồ Ma lại đưa tay ra dưới ánh đèn lồng, nhìn rõ, ba sợi.

Liên cười nói: “Buộc cả ba sợi này vào cánh tay ta đi!”

“Sợ à?”

Một trong hai người trẻ tuổi nói: “Buộc ba sợi dây, cũng giống như buộc một sợi dây thôi.”

“Ta hiểu.”

Hồ Ma cười nhìn bọn họ một cái, nói: “Nhưng chỉ buộc một sợi, nếu bị đứt, có thể là do bất cẩn, hoặc là do nguyên nhân khác, nếu buộc ba sợi mà đều đứt, thì chắc chắn là có người muốn hại ta.”

“?”

Lần này, cả hai người đều có chút bối rối, đến địa bàn của Quỷ Động Tử Lý gia, ai lại đi hại ân nhân?

Quan trọng là, cho dù có, người nói ra như vậy, cũng không hay lắm?

Nhưng Hồ Ma cũng chỉ cười, cầm lấy cây nến đường như được chế tạo đặc biệt, đang cháy kia, lại để bọn họ buộc cả ba sợi dây đỏ vào cánh tay trái của mình, sau đó liền thẳng hướng đi vào trong động.

Trong lòng vẫn cảnh giác, không dám thả lỏng chút nào, nhưng đến lúc này, nếu còn tỏ ra sợ sệt thì cũng không cần thiết, chỉ khiến người ta chê cười.

Lúc đầu rất hẹp, chỉ một người đi vừa, đi thêm mấy chục bước, bỗng nhiên rộng rãi.

Hồ Ma dùng ánh nến trong tay soi đường, rẽ qua một góc cua, trước mắt quả nhiên rộng rãi hơn, ánh sáng cũng sáng hơn.

Hắn nhìn về phía trước, liền kinh ngạc nhìn thấy trên vách đá xung quanh, đóng bốn năm sợi xích sắt to, đan xen nối vào một nam nhân ở giữa động.

Nam nhân này mặc áo bào rộng, đội mũ cao, khác với những người Lý gia mặc như nông dân mà hắn gặp sau khi đến đây, trông người này thật sự giống như người xưa bước ra từ tranh vẽ, khí chất bất phàm, có uy nghiêm của một vị quan gia lão gia.

Nghe thấy Hồ Ma đi vào, một đôi mắt ôn hòa nhìn sang, trên mặt mang theo nụ cười.

Hương Nha Đầu dựa vào bên cạnh ông ta, cũng ngẩng đầu nhìn Hồ Ma, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào không tiếng động.

“Hồ tiên sinh, người không ngại đường xá xa xôi, đưa Ngọc Nhi nhà ta trở về, bảo vệ nàng chu toàn, ân đức lớn lao không thể nói hết lời, Lý Hoài Chương vô cùng cảm kích, đời kiếp kiếp không dám quên...”

Nam nhân bị xích sắt quán quanh đứng dậy, chấp tay chào Hồ Ma, trầm giọng nói.

Trong động chỉ có hai người, Hồ Ma đương nhiên cũng biết người này là ai, vội vàng đáp lễ: “Không dám.”

“Chỉ là tiện tay giúp đỡ, không dám nhận là nghĩa cử cao đẹp.”

“Ta đến từ trong thôn, không hiểu gì khác, nhưng bà bà ta dạy ta phải lương thiện với người khác, những gì ta làm, cũng chỉ là cảm thấy ai cũng nên làm như vậy...”

“...”

Vừa nói, vừa đánh giá người này một chút, lại có chút không nói nên lời.

Quỷ Động Tử Lý gia thân bí như vậy, vị lão gia Lý gia này trên giang hồ An Châu, cũng là một người thân bí và uy nghiêm, ai ngờ hôm nay gặp ông ta, lại thấy ông ta bị xích sắt trói chặt, cô độc ở đây, nhìn không giống gia chủ, mà giống như một tù nhân.

Chẳng lẽ chính vì nguyên nhân này, mới khiến nữ nhi của mình bị hại, bị bọn buôn người bắt cóc đi...

“Haha, đây chính là lý do ta không thể ra ngoài cảm ơn, chỉ có thể mời tiểu tiên sinh vào đây.”

Lão gia Lý gia cười vỗ vỗ xích sắt trên người, kêu leng keng, nói: “Là ta tự bảo người ta khóa lại, nếu không ta cũng sợ mình không chịu nổi.”

“Tự khóa?”

Hồ Ma hơi ngẩn người, dưới lời mời của ông ta, hần ngồi xuống đồng rơm bên cạnh.

Chương 554. Lão gia Lý gia

Chương 554: Lão gia Lý gia

Lão gia Lý gia cười ha ha đánh giá Hồ Ma từ trên xuống dưới, gật đầu hài lòng, thở dài: “Không khóa không được!”

“Canh giữ Quỷ động là nhiệm vụ của hoàng gia, nhưng không phải là một nhiệm vụ tốt, những người canh giữ Quỷ động đời đời kiếp kiếp đều phải chịu khổ như vậy, còn liên lụy đến cả tộc nhân họ Lý.”

“Chắc tiểu tiên sinh trên đường đến đây cũng đã thấy, Quỷ động nhất tộc chúng ta từ xưa đến nay đều cách biệt với thế giới bên ngoài, đời đời kiếp kiếp sinh sống ở đây, tự canh tác lương thực, ít giao tiếp với người ngoài, cho dù có tộc nhân ra ngoài... , đó cũng là lén lút chạy trốn.”

“...”

Thực ra không cần ông ta nói, Hồ Ma cũng đã nhìn ra.

Vừa rồi còn nghĩ người Lý gia tiếp đãi khách, bày tiệc rất sơ sài, còn tưởng là Lý gia keo kiệt.

Bây giờ xem ra, không phải là keo kiệt, mà là bọn họ thật sự không có gì nhiều.

Một nơi tự phong bế mình ở bên sườn núi, người ngoài khó vào, bọn họ cũng rất ít ra ngoài, nguồn lương thực có thể dồi dào đến mức nào?

Còn về phần lão gia Lý gia này, lại càng thảm hơn, bị nhốt trong động, không thể ra ngoài.

Cũng khó trách nữ nhi của mình bị người ta hãm hại, bị bọn buôn người bắt cóc đi...

Mà lão gia Quỷ động Tử Lý gia này, vừa nói vừa liếc nhìn Hương Nha Đầu bên cạnh, cười nói: “Cho nên, khi tiểu tiên sinh gửi thư từ Minh Châu đến, biết con bé còn sống, được người ta chăm sóc tốt, thì trái tim treo lơ lửng của lão phu, cũng được đặt xuống.”

“Con bé đã gặp được người tốt, thì dù không trở về, cả đời giặt giũ nấu cơm, cũng là tốt rồi.”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma vừa rồi còn đang cảm thán trong lòng, bỗng nhiên giặt mình, khó tin nhìn ông ta.

Nói cách khác, bức thư mình nhờ dịch trạm gửi về, ông ta thật sự đã nhận được?

Nếu vậy, thì...

Lão gia Lý gia nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hồ Ma, mỉm cười nhạt, nói: “Bọn họ bày mưu để Ngọc Nhi bị bắt cóc, ta cũng biết.”

“Bọn họ đánh cược rằng sau khi Ngọc Nhi bị bắt cóc đi, thế đạo này chắc chắn sẽ không dung thứ cho một nữ tử yếu đuối sống sót, ít nhất cũng sẽ làm ô uế âm điệu, để Ngọc Nhi không thể quay về kế thừa vị trí canh giữ cửa ải này của ta.”

“Nhưng ta lại hy vọng Ngọc Nhi ra ngoài, ít nhất có thể có cơ hội sống như một người bình thường.”

“...”

Nghe những lời này, Hồ Ma càng kinh ngạc hơn.

Nghe như vậy, lão gia Lý gia này không chỉ nhận được bức thư đó, mà thậm chí còn biết chuyện nàng bị bắt cóc?

Vậy ông ta không sợ...

“Ra ngoài, chịu khổ chịu tội, là điều chắc chắn sẽ có.”

Lão gia Lý gia dường như nhìn thấu suy nghĩ của Hồ Ma, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Có lẽ sẽ gặp phải mấy lần nguy hiểm sinh tử.”

“Ta không biết Hương Ngọc nha đầu sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng ta biết con bé có âm đức che chở, chắc chắn không phải là số đoản mệnh, cho dù gặp nguy hiểm, cũng nhất định sẽ tai qua nạn khỏi.”

“Đương nhiên, ta không thể nhìn thấu đáo như vậy, nhưng ta vốn cũng không hy vọng nhiều, chỉ cần con bé có thể sống sót là được.”

“Con bé từ nhỏ tính tình ôn hòa, tâm địa lương thiện, chỉ cần có thể sống sót bên ngoài, cho dù có khổ cực một chút, mỗi ngày ăn cơm rau dưa, làm ruộng kiếm sống, cũng coi như là một lối thoát không tệ.”

“...”

Trước khi đưa Hương Nha Đầu trở về, Hồ Ma tính toán đủ đường, cũng không ngờ mình sẽ nghe được những lời này.

Ngẩng đầu nhìn lão gia Lý gia, thấy sắc mặt ông ta u ám, đáy mắt ẩn chứa sự bất lực sâu sắc, thật sự không thể hiểu nổi.

Chu quản gia đại diện cho những người đó, không muốn dính líu đến nhân quả, lại muốn làm ô uế âm điệp, nên mới chọn cách vứt Hương Nha Đầu ra ngoài, đánh cược rằng một tiểu nha đầu nhỏ bé cô độc như nàng rơi vào tay bọn buôn người, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Mà lão gia Lý gia này lại đánh cược rằng nàng có thể sống sót, chỉ cần có thể sống sót, cho dù phải chịu khổ chịu tội bên ngoài, cũng là một kết quả có thể chấp nhận được?

Ông ta nói Hương Nha Đầu không phải là số đoản mệnh, nhưng chuyện này ai nói trước được, lỡ như thật sự chết thì sao?

Ví dụ như, lúc đó trên thuyền, mình không đưa tay ra?

Ông ta thật sự dám đánh cược như vậy sao? Hoặc là nói, thực ra ông ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chấp nhận kết quả Hương Nha Đầu thật sự chết ở bên ngoài?

Nhất thời trong lòng kinh hãi, nhìn về phía Hương Nha Đầu.

Thấy mắt nàng đỏ hoe, có lẽ những chuyện này, vừa rồi hai phụ thân con đã nói qua.

Chỉ là, sao nàng trông không có chút oán trách nào, ngược lại có vẻ cảm động?

“Hoàng mệnh khó trái, quỷ thần cũng không thể lừa gạt...”

Mà lão gia Lý gia này, sau khi坦然 nói ra sự thật, cũng khẽ thở dài một tiếng, nói với Hồ Ma: “Tổ tiên Lý gia vốn là người phải chết, nhận hoàng mệnh, đến đây canh giữ Quỷ động, mới có thể sống sót, mà sống ở đây, chính là để trả nợ.”

“Vốn dĩ đã trả hết bảy đời, đến đời ta, không nên có con cái nữa, kết quả, không ngờ lại sinh ra con bé này.”

“Con bé đã là người đời thứ tám, con bé vô tội, nhưng ai ngờ, con bé lại có âm điệp trời sinh?”

“Lão phu là người canh giữ cửa ải đời thứ bảy, vốn là đời cuối cùng trả nợ, nhưng con bé đã vào Quỷ động, lại phải đời đời kiếp kiếp chịu khổ sở này.”

“Lão phu, rốt cuộc vẫn có chút không đành lòng...”

“...”

Vừa nói, vừa cúi đầu nhìn Hương Nha Đầu, ánh mắt cũng có chút xót xa.

Hồ Ma nghe những lời này của hắn, đã nhận ra một số vấn đề, cả sự việc này, đều mang theo nhân quả to lớn và dấu vết bị thao túng, cả Lý gia, trên dưới, dường như đều đang đánh cược?

Trong lòng nhất thời khó mà tiêu hóa, lão gia Lý gia kia, lại nhìn sang hắn, nói: “Nhưng dù sao, số mệnh con bé này còn lớn hơn ta tưởng, đi một vòng, cuối cùng cũng trở về, sự đã đến nước này...”

Nói đến đây, hơi dừng lại, ông ta bỗng nhiên hạ thấp giọng: “Tiểu tiên sinh, người có nguyện ý cưới nha đầu này, đưa con bé về trang viên của các người sống những ngày tháng an nhàn không?”

“...”

Hồ Ma thật sự bị dọa sợ: “Hả?”

Chương 555. Trả nợ

Chương 555: Trả nợ

Quả nhiên!

Thấy chưa!

Từ trước khi đến, Hồ Ma đã lo lắng rằng mình đưa người về Quỷ Động Tử Lý gia, sẽ bị người ta coi trọng, muốn gả nữ nhi cho mình.

Chính vì lo lắng này, nên vừa đến An Châu, hắn đã liên lạc với những người chuyên sinh ở đây.

Quả nhiên, điều hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

Đúng lúc hắn đang ngây người, Hương Nha Đầu cũng đỏ bừng mặt vì xấu hổ, đẩy Lý lão gia một cái.

Lý lão gia cũng cười phá lên, nói với Hồ Ma: “Chỉ là nói đùa thôi, tiểu tiên sinh đừng để bụng, lão phu suốt ngày ở đây, cũng ít có cơ hội nói chuyện với người khác.”

“Hơn nữa, Ngọc Nhi đã có thể trở về, chứng tỏ rằng ván cược trước đó của lão phu đã thua, con bé tuy là người đòi thứ tám, nhưng rốt cuộc vẫn phải tiếp tục trả nợ cho tổ tiên Lý gia, muốn rời đi, e rằng số mệnh không cho phép.”

“Chuyện này...”

Tuy ông ta nói là đùa, nhưng đáy mắt vẫn thoáng qua một tia tiếc nuối ẩn giấu rất sâu.

Hồ Ma cũng im lặng một lúc, mới đứng dậy chấp tay nói: “Lão tiên sinh, ta đưa tiểu thư trở về, chỉ cảm thấy đó là điều nên làm, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ.”

“Thế gian này nhiều người đáng thương, ta chỉ là một chương quỹ nhỏ bé của Huyết Thực bang, không quản được nhiều chuyện, nhưng nàng có duyên với ta, cũng hợp ý với huynh đệ trong trang viên của ta, ta đã có cơ hội đưa nàng trở về đoàn tụ với lão gia, thì cứ thế đưa về thôi.”

“Chỉ là...”

Hơi do dự, cười khỏ nói: “Sao lại giống như ta đã làm điều thừa thãi, hại tiểu thư vậy?”

“Hả?”

Hương Nha Đầu nghe những lời này, đã có chút lo lắng, vội vàng muốn giải thích.

Lý lão gia vỗ vỗ cánh tay nàng, ra hiệu cho nàng đừng vội, chính mình cũng khẽ thở dài một tiếng, nói với Hồ Ma: “Tiểu tiên sinh đừng nói như vậy.”

“Nhân sự thiên mệnh, đạo lý phải phân biệt rõ ràng, lão phu vẫn hiểu. Quý động không chịu buông tha cho người đời thứ tám của Lý gia ta, đó là chuyện trời định, cũng là nợ của Lý gia, nhưng người làm việc nghĩa chính là tiên sinh, đây là ân của Lý gia.”

“...”

“Nhân sự thiên mệnh?”

Hồ Ma trong lòng hơi căng thẳng, lại nghĩ đến cuộc trò chuyện với Chu quản gia trước đó.

Theo hắn thấy, tất cả chỉ là trùng hợp, thậm chí, chỉ cần hắn thay đổi suy nghĩ một chút, số phận của Hương Nha Đầu, sẽ khác.

Nhưng Chu quản gia lại tin rằng có một thế lực thần bí nào đó đang thúc đẩy những chuyện này, mà nếu nói Chu quản gia

dù sao cũng bản lĩnh kém cỏi hơn, thì Lý lão gia này, dường như còn tin tưởng hơn cả hẳn.

Thậm chí chính hẳn, cũng có chút mơ hồ tin tưởng.

“Quý thần không thể lừa gạt!”

Lý lão gia, cũng nhìn Hương Nha Đầu một cái, trong mắt dường như có sự bất lực sâu sắc, nói: “Con bé có thể được người cứu giúp, sống mấy tháng thoải mái ở trang viên các người, đã là niềm vui hiếm có trong số mệnh của con bé rồi.”

“Người có thể không ngại vất vả gian khổ, hộ tống con bé trở về, càng là âm đức mà Quý Động Tử Lý gia tích lũy được qua nhiều đời canh giữ Quý động.”

“Thực ra lúc đó ta tuy có ý nghĩ này, nhưng sau đó cũng hối hận không thôi, hoàng mệnh khó trái, quý thần không thể lừa gạt, chỉ sợ vì ta, khiến con bé không thoát ra được, ngược lại phải chịu thêm khổ sở và dày vò...”

“...”

Nói xong, dường như đã buông bỏ, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Người Lý gia, rốt cuộc vẫn không thể rời khỏi động này.”

“Món nợ này, không phải chỉ bảy đời là có thể trả hết.”

“...”

“Nợ?”

Những chuyện này Hồ Ma trước đây đã nghe Hương Nha Đầu nói qua, chỉ là không rõ lắm.

Hắn ngẩng đầu nhìn, có thể thấy bên trong động này, u ám sâu thẳm, giống như một cái giếng sâu không lồ, nhìn từ bên ngoài, có thể thấy một tảng đá tròn khổng lồ nằm trên núi, bây giờ ở bên trong, lại nhìn rõ hơn.

Tảng đá khổng lồ kia giống như trực tiếp đè lên cái giếng này, mà hang động nối với thế giới bên ngoài này, chính là khe hở duy nhất có thể thông ra ngoài sau khi đè lên.

Lý gia canh giữ ở đây, rốt cuộc là đang trả nợ gì?

Ông ta cứ nói hoàng mệnh khó trái, nhưng hoàng đế kia đã bị lột da rồi, bây giờ quan phủ cũng chỉ còn trên danh nghĩa, Lý gia bọn họ vốn là con cháu tù nhân, sao lại một lòng một dạ trả nợ như vậy?

Lý lão gia có thể nhận ra ánh mắt Hồ Ma nhìn vào bên trong, cũng cảm nhận được sự nghi hoặc của hắn.

Dường như ông ta cũng hơi trầm ngâm, suy nghĩ xem có nên nói cho hắn biết hay không, suy nghĩ một hồi, liền nhìn Hồ Ma, chậm rãi nói: “Quý Động Tử Lý gia ở lại đây là có nguyên nhân. Tiểu tiên sinh, đã từng nghe nói, trên thế gian này có ác quỷ bò ra từ địa ngục, trốn ở nhân gian, làm điều ác chưa?”

“Ác quỷ, trốn ở nhân gian?”

Hồ Ma ngẩn người, bỗng nhiên giật mình: “Chẳng lẽ là đang nói về chúng ta, những người chuyển sinh?”

Lần này, hắn bất chợt cảm thấy da đầu tê dại, nhưng trên mặt vẫn kiểm soát, thay đổi biểu cảm thành hơi ngạc nhiên, nói: “Đó là đương nhiên rồi.”

“Minh Châu khắp nơi đều là tà ma, trước đây còn từng có ác quỷ Thanh Y, làm loạn một vùng, bách tính khổ sở vì nó.”

“Người Huyết Thực bang chúng ta, lấy việc thu hoạch huyết thực làm kế sinh nhai, nhưng đều phải gánh vác trách nhiệm kiềm chế những tà ma này, không để chúng gây họa.”

“...”

Chương 556. Đại đàn tế

Chương 556: Đại đàn tế

“Haha, ta không nói đến những thứ đó.”

Lý lão gia không hề nghi ngờ, cười nhạt, nói: “Những tà ma người nói, cũng chỉ là một số tà khí trong thiên địa, bị ảnh hưởng bởi Thái Tuế mà sinh ra biến hóa, đúng là có những kẻ gây họa không nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn biết lai lịch, cũng có thể kiềm chế.”

“Ác quỷ ta nói, lại là loại khó hiểu nhất, cũng đáng sợ nhất.”

“Bọn chúng vô sở bất tại, ẩn náu trong nhân gian, hẩn đứng ngay trước mặt người, người cũng không thể nhìn ra bộ mặt thật của hẩn, càng không thể hiểu được rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì...”

“...”

Nói xong, liền dừng lại, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tất nhiên, những chuyện này, người không biết cũng là chuyện tốt.”

“Những ác quỷ này cực kỳ cảnh giác, một khi có người biết đến được sự tồn tại của bọn chúng, sẽ giết người diệt khẩu.”

“...”

“Thật sự là đang nói về chúng ta?”

Hồ Ma trong lòng đã kinh hãi tột độ, vừa suy nghĩ, vừa nhìn về phía cái giếng sâu ẩn trong bóng tối với ánh mắt kinh ngạc, trong lòng dâng lên vô vàn chấn động và nghi vấn.

Người chuyển sinh thật sự bỏ ra từ nơi này sao?

Lý gia canh giữ Quỷ động, chẳng lẽ là để ngăn cản, càng nhiều người chuyển sinh đến thế giới này?

Nếu vậy, thì đầu bên kia của Quỷ động là gì, chẳng lẽ, là nơi đến của người chuyển sinh, là kiếp trước của bọn họ?

Trong lòng đã vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng kiểm soát biểu cảm, chỉ giả vờ như đang cố gắng hiểu, chậm rãi hỏi Lý lão gia: “Vậy những ác quỷ này, có liên quan gì đến món nợ mà Lý gia gánh chịu?”

“Sự xuất hiện của Quỷ động, có liên quan đến tổ tiên Lý gia, chúng ta đương nhiên phải trả nợ.”

Lý lão gia khẽ thở dài một tiếng, nói: “Năm đó, Thái Tuế giáng trần, tà ma sinh sôi, quốc sư mời các vị dị nhân đến kinh thành đại tế, lập nên ba mươi sáu đại tế đàn ở khắp nơi, tế đất kính trời, hỏi chuyện quỷ thần, muốn hỏi ra lai lịch của huyết nhục Thái Tuế.”

“Nhưng không ngờ, không hỏi ra được lai lịch của Thái Tuế, ngược lại khiến thiên hạ đại loạn, âm dương hỗn loạn, tà ma sinh sôi, thế đạo cũng biến thành bộ dạng hung ác như bây giờ.”

“Tổ tiên Lý gia ta, chính là một trong những người tham gia đại tế năm đó.”

“Gây ra tai họa lớn như vậy, vốn nên bị chém đầu, nhưng những nơi này, rốt cuộc vẫn cần có người canh giữ, mới đổi được một cơ hội sống sót, bị đày đến đây, đời đời canh giữ.”

“Trước khi tổ tiên Lý gia ta đến đây, Quốc sư đã nói món nợ này bảy đời là trả hết.”

“Nhưng xem ra, quốc sư cũng tính sai rồi, chuyện này nào chỉ bảy đời, rõ ràng là phải trả suốt đời đời kiếp kiếp...”

“ ... ”

“Kính thành đại tể?”

Hồ Ma lần đầu tiên nghe thấy từ này, trong lòng không khỏi tò mò.

Quý động này, chính là một trong những tể đàn của đại tể năm đó sao?

Thật sự là vì đại tể đó, mới khiến người chuyển sinh đến thế giới này, khổ sở cầu sinh?

Nhất thời, sự tò mò trong lòng hắn đạt đến đỉnh điểm, không biết có bao nhiêu câu hỏi muốn hỏi.

Mà lão gia Lý gia này, lại cười bất lực, bỗng nhiên nói với Hồ Ma: “Tiểu tiên sinh thật sự không muốn cưới Ngọc Nhi sao?”

“Trông ngươi là người tính tình tò mò, ngươi cưới Ngọc Nhi, những chuyện này sẽ biết hết.”

“ ... ”

“Hả?”

Hồ Ma ngăn người, sao người này lại nói đùa?

Nhưng cũng từ ánh mắt mang theo ý cười của ông ta, nhớ lại, Hương Nha Đầu trước đây đã từng nói với mình.

Chuyện của Quý động không thể hỏi nhiều, hỏi nhiều sẽ bị thứ trong động kia đưa đi.

Bây giờ mình đang ở trong Quý động, chẳng lẽ hỏi nhiều những thông tin này, sẽ bị giữ lại ở đây luôn sao?

Bí mật tuy quan trọng, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn.

“Hô...”

Cũng nghĩ đến vấn đề này, hần hơi cảnh giác, cảm nhận được từng đợt gió lạnh thổi ra từ phía giếng sâu.

Giống như cảm giác ngồi trước máy điều hòa gió lạnh vào mùa đông.

Hần là Thủ Tuế Nhân, còn cảm thấy toàn thân khó chịu, thật sự không biết người canh giữ ở đây, sẽ cảm thấy như thế nào.

Cảm thấy cơ thể lạnh lẽo, hần vội vàng cúi đầu nhìn cây nến, chỉ thấy cây nến trong tay mình, đã cháy chỉ còn một chút, nhưng ngọn lửa vẫn ổn định, xem ra không có vấn đề gì.

Nhưng sau khi kiểm tra nến, lại vô thức nhìn sợi dây buộc trên cánh tay trái của mình, trong lòng bỗng nhiên giật mình.

Ba sợi dây đỏ, lại đều lỏng lẻo, chẳng lẽ cả ba sợi dây đỏ đều đứt rồi?

Chết tiệt...

Trong lòng kinh hãi không thôi, Hồ Ma cứng đờ cả người.

“Haha...”

Cũng đúng lúc này, Lý lão gia cũng chú ý đến sợi dây đỏ trên cánh tay Hồ Ma, cười không thành tiếng, nói:

“Tiểu tiên sinh nghĩa khí, nhưng người trong Lý gia ta biết ơn chuyện này lại không nhiều...”

“...”

Hồ Ma vốn đầy lo lắng, nhưng thấy Lý lão gia yên tâm, ngay cả Hương Nha Đầu cũng không căng thẳng, liền không lo lắng nữa.

Chỉ cười khổ nói: “Xem ra, quy củ trong nhà lão gia, cũng không nghiêm khắc lắm.”

“Là lỗi của ta.”

Lý lão gia cười nói: “Đời đời kiếp kiếp, người canh giữ cửa ải vào động mới là gia chủ của Quỷ Động Tử Lý gia, những người ở bên ngoài đều coi như là ngoại phủ, nhưng người ở nơi này lâu ngày, lại càng không quan tâm đến chuyện bên ngoài.”

“Quá nhiều chuyện chỉ để người bên ngoài tự xử lý, uy nghiêm tự nhiên cũng dần dần giảm sút, quy củ trong nhà, cũng không còn nghiêm khắc như lúc đầu.”

“Bọn họ không vào Quỷ động, nhưng ngay cả cuộc sống trong núi này, cũng đã đủ rồi, muốn trốn tránh món nợ này.”

“Chỉ là bọn họ nào biết, món nợ này thực ra là không thể trốn tránh?”

“...”

Nói xong thở dài một tiếng, nhìn Hồ Ma một cái, khẽ gật đầu, nói: “Tuy nhiên, ta không muốn quản chuyện bên ngoài, cũng không phải là không quản được.”

“Ngọc Nhi, con đưa ân nhân của con ra ngoài đi, một số chuyện thể diện, vẫn phải làm.”

Chương 557. Xử lý

Chương 557: Xử lý

“Vâng, phụ thân, vậy...”

Hương Nha Đầu đứng dậy, nhưng rõ ràng vẫn còn do dự, theo bản năng hỏi Lý lão gia.

“Đừng vội.”

Lý lão gia cười nói: “Con là người canh giữ cửa ải đời tiếp theo, nhưng cũng không cần vội vào, tuy số mệnh của con đã không thể thay đổi, nhưng lão phu cũng đã nghĩ thông suốt, chỉ cần ta chưa chết, thì bây giờ vẫn là nợ của người đời thứ bảy, chưa đến lượt con!”

“Trước tiên cứ ở bên ngoài đi, thời gian qua, thật sự đã khó cho con rồi.”

“...”

Hương Nha Đầu mắt đỏ hoe, im lặng gật đầu, sau đó mới đi đến bên cạnh Hồ Ma, nắm lấy tay hắn.

Theo lời hai hậu bối Lý gia bên ngoài động, dây đỏ đứt, thì không ra được Động Quỷ, nhưng bây giờ, Hồ Ma được Hương Nha Đầu nắm tay đi ra, lại không cảm thấy điều gì bất thường.

Chỉ là thỉnh thoảng, có thể cảm nhận được từ phía giếng sâu, dường như có thứ gì đó đang rục rịch, muốn chui ra, nhưng lại bị lão gia Lý gia khế thở dài, quay mặt về phía giếng sâu, vái lạy mấy cái, rồi yên tĩnh trở lại.

“Hồ đại ca, phụ thân ta...”

Đi trong đường hầm u ám, Hương Nha Đầu nhỏ giọng nói: “Thực ra bây giờ ông ấy đã có thể ra khỏi động để sống, để ta thay ông ấy canh giữ trong động.”

“Người Lý gia đời đời kiếp kiếp, đều như vậy, hoặc là người lớn tuổi ra ngoài muộn một chút, hoặc là người trẻ tuổi vào sớm một chút. Thực ra nửa năm trước, ta đã chuẩn bị vào động thay phụ thân ta ra ngoài rồi, nhưng, nhưng ông ấy không đồng ý...”

“...”

Hồ Ma có thể nói gì đây?

Là người ngoài, thật sự khó mà diễn tả sự kỳ lạ của Động Tử Lý gia.

Nợ của tổ tiên, con cháu trả, đã trả bảy đời rồi mà vẫn chưa đủ, người đời thứ tám cũng phải tiếp tục, thậm chí là trả mãi mãi.

Vậy món nợ mà bọn họ trả, rốt cuộc là ai đang thu?

Lắc đầu, tạm thời gác những chuyện này sang một bên, chuyện của Quý Động Tử Lý gia quá thần bí, quá kỳ lạ, lại dường như có liên quan đến một số chuyện của triều đình năm xưa, không phải hần nghĩ là có thể hiểu được.

Bây giờ nên làm rõ, ba sợi dây đỏ trên cánh tay mình, sao lại đứt?

Chẳng lẽ một số người Lý gia, rất hận mình đã đưa Hương Nha Đầu trở về, cho dù ngay trước mặt gia chủ Lý gia, cũng muốn hãm hại mình?

Vậy thì mình thật sự không thể khách sáo với bọn họ nữa.

Vừa rồi dù sao cũng đã hỏi rõ, gia chủ Lý gia không quản chuyện, nhưng không có nghĩa là bọn họ không quản được.

Sắp ra khỏi động, liền định tìm hai người dẫn đường kia trước, nhưng không ngờ, vừa mới đến cửa động, lại bỗng nhiên nghe thấy một tiếng lạnh thấu xương, bóng tối trước mắt trở nên đặc quánh, mơ hồ, trong màn đêm có thứ gì đó kỳ lạ xuất hiện.

Hồ Ma nhìn kỹ, lại hơi giật mình, đây rõ ràng là những Dịch Quỷ đội mũ cao, thân quần xích sắt.

Giống hết loại mà hắc và Hương Nha Đầu đã trốn tránh trước đó.

Thậm chí trong đó còn có một con rõ ràng thấp hơn những con khác, có lẽ là con đã bị Hàn Nương Tử dùng roi quất.

Bọn chúng xếp thành một hàng trước Quỷ Động.

Mà đôi diện bọn chúng, cũng có người cảm được, ngọn lửa bị ảnh hưởng bởi những Dịch Quỷ này, biến thành màu xanh lục, chiếu sáng xung quanh một màu nhợt nhạt.

Dưới ánh đuốc, có mấy người đang đề một người trẻ tuổi quỳ trên mặt đất, như đang sám hối.

Hồ Ma chưa từng gặp, nhưng vừa ra ngoài, liền bắt gặp ánh mắt tức giận và không cam lòng của người này, lập tức đoán được thân phận của y: “Hắc chính là tam thiếu gia kia sao?”

Đã biết mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của lão gia Quỷ Động Tử Lý gia, đương nhiên cũng hiểu được số phận của người này.

Âm mưu, phản bội của bọn họ, đều bị người ta nhìn thấu, nhưng không có nghĩa là sẽ không bị trừng phạt.

Còn về phần người phía sau y, nam nhân thấp bé cường tráng kia, dường như là tam thúc lúc trước đi ra ngoài đón hắc và những người trong giang hồ, mấy người khác, tuy ăn mặc bình thường, nhưng nhìn cũng đã lớn tuổi, hẳn là những người

có bồi phận và thân phận không thấp trong Quỷ Động Tử Lý gia này.

‘Đây là đưa con dê thế tội đến sám hối sao?’

Im lặng nhìn một cái, Hồ Ma hiểu rõ, nhưng cũng không định nói gì, liền định đi vòng qua.

“Thúc nam Lý Hương Quan, tam phòng của Lý thị thủ đàn, lòng dạ hiểm độc, mưu hại chủ nhà, hiện áp giải đến trước động, xin lão gia xử lý.”

Tam thúc thấp bé cường tráng kia, đang lớn tiếng hô về phía Quỷ Động.

Nghe đến đây, Hồ Ma liền chậm bước, cũng muốn nghe xem lão gia Lý gia bên trong, sẽ xử lý chuyện này như thế nào, sau đó liền nghe thấy bên trong trước tiên là im lặng một lúc, rồi nói: “Áp giải vào đi, phạt làm Dịch Quỷ, dẫn hồn mười năm.”

Người trẻ tuổi quỷ trên mặt đất kia, lập tức biến sắc, theo bản năng muốn giãy dụa.

Nhưng lão già thấp bé cường tráng kia, lại trừng mắt nhìn y, nói với người bên trong động: “Lão gia, dù sao nó cũng còn nhỏ, người xem...”

“Còn không áp giải vào?”

Lời còn chưa dứt, giọng nói trong Quỷ Động vang lên.

Hàng Dịch Quỷ trước động, liền bỗng nhiên nhẹ nhàng bay lên, xích sắt trên người khẽ lay động, lại tự động quán vào cổ bọn họ.

Không chỉ Lý Hương Quan, mà còn bao gồm cả lão già thấp bé cường tráng, và mấy vị trưởng bồi bên cạnh định cầu xin, thậm chí cả nữ quyền.

Chương 558. Dẫn hồn mười năm

Chương 558: Dẫn hồn mười năm

“Đây là...”

Mọi người đều giật mình, ngơ ngác nhìn Dịch Quỷ, trong lòng sinh nghi.

“Ta nói không chỉ là nó.”

Giọng nói trong động thân nhiên nói: “Mà là tất cả những ai dung túng và biết chuyện này, bất kể già trẻ, tôn ti, nam nữ trong ngoài, đều bắt đền trước đàn, phạt làm Dịch Quỷ, dẫn hồn mười năm.”

“Nếu có ai không tuân theo, tách linh hồn, ném vào Quỷ Động.”

“...”

“Àm...”

Lần này, tất cả mọi người trước động đều hoàn toàn ngây người, bỗng nhiên một trận khóc lóc hoảng loạn .

Đặc biệt là thanh niên đang quỳ kia, càng ngây người, vốn là người cảm thấy không cam lòng nhất, ngược lại không nói nên lời.

Dịch Quỷ không quan tâm bọn họ như thế nào, khi người trong động chưa lên tiếng, người bên ngoài cũng có thể tuân theo quy củ, sai khiến Dịch Quỷ dẫn hồn, nhưng người trong động vừa lên tiếng, Dịch Quỷ liền chỉ nghe lời của ông ta, lập tức trói những người này lại kéo vào trong động.

Trước động vừa rồi còn yên tĩnh uy nghiêm, bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, một màn kịch náo nhiệt, sau đó đều bị kéo vào trong động.

Tiếng động này, khiến những người giang hồ đang nghỉ ngơi trong làng tò mò.

Bọn họ vì quy củ, không dám chạy ra xem náo nhiệt, nhưng đều mở một cánh cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe.

“Đây mới là uy phong của gia chủ Quý Động Tử Lý gia...”

Ngay cả Hồ Ma, cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Những người canh giữ trong động này, có thể không quản chuyện, thậm chí giả vờ hồ đồ, để cho người bên ngoài động lừa gạt, khiến người bên ngoài tưởng rằng mình không có tính khí, nhưng chỉ cần một câu nói, bên ngoài sẽ lập tức thay máu.

Hương Nha Đầu, nhìn những người thân bị kéo vào trong động, dường như có chút mềm lòng, nhưng cũng không nói gì.

Đã ra khỏi động, nàng vẫn nắm tay Hồ Ma.

Bây giờ nên trong tay Hồ Ma đã cháy hết, cũng không có đèn lồng, tối om, nhưng nàng lại đi rất vững vàng.

Suốt đường đưa Hồ Ma về làng, lại đến căn nhà hắc nghỉ ngơi, mới để Hồ Ma ngồi xuống, còn mình thì cúi đầu, đi ra ngoài.

Hồ Ma cũng nhận ra nàng có tâm sự, không biết nàng đang làm gì.

Chỉ là dù sao bây giờ nàng cũng là đại tiểu thư của Quý Động Tử Lý gia, thân phận khác biệt rồi, nên nể mặt thì vẫn phải nể, thế là hắc cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi đó, lắng nghe động tĩnh nhỏ bên ngoài.

Không lâu sau, cửa gỗ bị đẩy ra nhẹ nhàng, Hương Nha Đâu bưng một cái khay gỗ đi vào.

Lại khiến Hồ Ma có chút ngạc nhiên, trên khay lại là một bát mì, một chén trà.

Nha đầu này vừa ra ngoài, lại đi nhóm lửa nấu cơm sao?

“Công tử...”

Hương Nha Đâu đến trước bàn, đặt xuống cho Hồ Ma.

Hồ Ma lại vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Cách xưng hô này không thích hợp...”

“Không sao, ta nói nhỏ thôi.”

Hương Nha Đâu nhỏ giọng nói: “Công tử, đây là lần cuối cùng ta hầu hạ người, coi như là lời cảm ơn người đã đưa ta trở về.”

“Chuyện này...”

Hồ Ma nhìn bát mì trên khay, trong lòng cũng bỗng nhiên có chút phức tạp.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt của Hương Nha Đâu, dưới ánh đèn dầu mờ ảo, có vẻ hơi thê lương.

Trong lòng cũng khẽ thở dài, bỗng nhiên nói: “Hương Ngọc tiểu thư, có phải...”

“... Ta đưa người trở về, ngược lại thật sự đã hại người?”

“...”

Câu hỏi tương tự đã từng hỏi Lý lão gia một lần, nhưng vẫn muốn hỏi Hương Nha Đâu.

Nếu nàng thật sự không muốn, có lẽ...

“Hả?”

Hương Nha Đầu nghe những lời này, lại hoảng hốt trong lòng, vội vàng xua tay.

Nàng giơ mu bàn tay lên, dụi dụi mắt, mới nghiêm túc nhìn Hồ Ma, nhỏ giọng nói: “Công tử đừng hiểu lầm, ta và phụ thân ta không giống nhau.”

“Ông ấy gánh nợ, còn ta từ khi sinh ra, đã luôn cảm thấy đây là trách nhiệm của mình, thực ra trong lòng ta luôn biết, ta sinh ra là để ở lại bên trong.”

“Người khác, đều muốn thời gian ở bên trong càng ngắn càng tốt, nhưng ta, thực ra lại muốn vào sớm hơn.”

“Ta, ta cũng không biết diễn tả như thế nào...”

“...”

Nàng do dự, nhỏ giọng trả lời: “Cứ như là, nơi đó rất thu hút ta.”

“Trước đây ta mất trí nhớ, khi ở Minh Châu thành, cũng sẽ nghe thấy những người đáng thương khóc lóc, ta cũng sẽ vô thức đi dẫn dắt họ trong mơ, không chỉ là ta không đành lòng, bây giờ nghĩ lại, cứ như là chuyện ta sinh ra đã nên làm vậy...”

“Ta...”

Nàng cũng dừng lại một chút, mới khẽ nói: “Thậm chí ta chưa từng có cảm giác lưu luyến gì đối với thế giới của người sống, chỉ cảm thấy tất cả đều tầm thường vô vị.”

Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán, Hồ Ma cũng bỗng nhiên nghĩ đến một điểm kỳ lạ của Hương Nha Đầu.

Lúc trước ở trong trang viên đã phát hiện, nàng có thể dẫn hồn trong mơ, nhưng người bình thường nếu gặp phải chuyện này, chắc cũng sẽ sợ hãi trước chứ?

Nhưng nàng lại không, lúc đó nàng không nhớ gì, nhưng vẫn cảm thấy tất cả đều là lẽ đương nhiên, không hề do dự hay sợ hãi.

Là do tính cách của nàng, hay là do âm điệu ảnh hưởng?

“Nhưng, cũng không phải, hoàn toàn không có...”

Mà trong sự kinh ngạc của Hồ Ma, Hương Nha Đầu dường như cũng lấy hết can đảm, mới nhìn sang, khẽ nói: “Điều duy nhất có, có lẽ...”

“... Có lẽ là ở Minh Châu, không nhớ gì, cũng không có áp lực.”

“Có thể mỗi ngày làm chút việc, cười đùa với Đại Đồng ca bọn họ, may vá quần áo cho công tử...”

“...”

Nghe nàng nói, Hồ Ma bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Chương 559. Cẩn thận

Chương 559: Cẩn thận

Hồ Ma nhìn dáng vẻ hiện tại của Hương Nha Đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Vừa rồi hấn vào Động Quỷ một lát, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, âm phong thổi vào, mới ngồi một lúc đã thấy khó chịu, như rơi vào hầm băng.

Mà ngay cả thân thể của Thủ Tuế Nhân cũng không chịu nổi, người sống ở trong động đó, sẽ cảm thấy như thế nào? Ngay cả Lý lão gia cũng cần phải tự trói mình ở bên trong, nhưng cô bé này, lại luôn mong muốn được vào sớm hơn?

Là do cái gọi là “âm điệp” kia ảnh hưởng đến nàng, hay là do nguyên nhân sâu xa nào đó.

Nếu nói Quỷ Động Tử Lý gia, đều là người thiếu nợ, không thể không trả nợ, tại sao Hương nha đầu lại là ứng nợ mà sinh ra?

Phụ thân của nàng, ngược lại là thương nàng, kỳ thật hi vọng nàng là người bên ngoài đời thứ bảy, thoát ly khỏi vận mệnh này, nhưng cũng không biết vị lão gia Lý phủ này, là có quan tâm tới nữ nhi của mình hay không, hỏi qua nàng muốn cái gì...

... Vấn đề sức khỏe tâm lý của nữ nhi rất quan trọng!

Có lẽ, nếu ông ấy thật sự trò chuyện với Hương Nha Đầu, thì đã không xảy ra chuyện Hương Nha Đầu lưu lạc đến Minh Châu.

Thở dài một tiếng, Hồ Ma nhìn bát mì, chén trà trên bàn, và Hương Nha Đầu đang bung khay, mỉm cười đứng bên cạnh, nhất thời không biết nên diễn tả tâm trạng của mình như thế nào.

Chỉ im lặng rất lâu, mới bỗng nhiên cười hỏi Hương Nha Đầu một câu:

“Muội có biết nuôi tiêu sử quỷ không?”

“...”

“Cái đó ta không biết.”

Hương Nha Đầu ngẩng đầu nhìn Hồ Ma, cười đáp: “Nhưng nếu ta vào Quỷ Động, những Dịch Quỷ này, sẽ đều nghe lời ta, hơn nữa người chết ở An Châu, đều có thể giúp ta làm việc, làm sử quỷ của ta.”

“Lợi hại vậy sao.”

Hồ Ma cười nói với nàng: “Vậy thì, muội cứ làm những gì mình thích.”

“Nhưng nếu có một ngày, người cũng cảm thấy chán, muốn ra ngoài dạo chơi, ngắm nhìn thế giới của người sống.”

“Muội cứ sai sử quỷ báo cho ta biết, ta sẽ đến đón muội.”

“...”

Mắt của Hương Nha Đầu sáng lên, giọng nói mang theo niềm vui: “Được ạ, công tử, bây giờ ta yên tâm rồi!”

“Trước đây bảo ta vào Quỷ Động, tuy ta muốn đi, nhưng vẫn có chút lo lắng, cũng có chút sợ hãi, một khi vào đó, sẽ không có cơ hội ra ngoài nữa.”

“Nhưng công tử đã nói như vậy, ta cũng không còn gì tiếc nuối nữa!”

“...”

Những lời này, không hiểu sao lại khiến người nghe có chút chua xót, Hồ Ma không phải là người thích khuyên người tốt xuống nước, khuyên người xấu lên bờ, có vấn đề gì, cũng chỉ hỏi, trước tiên hỏi rõ ý nguyện của đối phương.

Bây giờ hẳn thấy Hương Nha Đầu thật sự muốn vào, liền không nói gì nữa, chỉ để không khí thoải mái hơn, nói: “Này, muội đừng gọi ta như vậy nữa, để người khác nghe thấy.”

“Muội là đại tiểu thư của Động Tử Lý gia, gọi ta là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang là công tử, thật sự không ra thể thống gì.”

“Bây giờ dù sao cũng đang ở địa bàn nhà muội, nếu có ai gây rắc rối cho ta, ta cũng không chịu nổi.”

“...”

Hương Nha Đầu cũng cười hì hì, nói: “Lúc trước mẹ nuôi kia đóng một cây đinh vào đầu ta, khi ta nghĩ đến bà ta, tuy biết bà ta là kẻ xấu, cũng chỉ có thể gọi bà ta là mẹ nuôi.”

“Bây giờ ta cũng không biết tại sao, cảm giác công tử cũng đóng một cây đinh vào đầu ta, gặp công tử, liền chỉ muốn gọi là công tử.”

“...”

Lời này nghe có chút kỳ lạ, nhưng Hồ Ma lại hiểu ý nàng.

E rằng không phải là mình đã đóng cây đinh này cho nàng, mà là quãng thời gian sống như người bình thường ở Minh Châu, đã đóng cây đinh này cho nàng.

Hồ Ma trầm nghĩ, nhưng cũng không muốn thảo luận những chuyện này với nàng, bắt lực thở dài, liền bưng bát lên, ăn bát mì, còn trà thì đưa cho Hương Nha Đầu, hai người tùy ý nói chuyện, ôn lại chuyện ở Minh Châu, chuyện trên đường, không khí đều rất thoải mái.

Cho đến khi có bà lão bên ngoài đến nhắc nhở ba lần, Hương Nha Đầu mới rời đi.

Mà Hồ Ma nằm trên giường, cũng chỉ khẽ thở dài: “Tuy trên đường cũng có trắc trở, nhưng Hương Nha Đầu đã trở về, chuyện lớn trong lòng này, cuối cùng cũng được giải quyết.”

“Chỉ là...”

Lại dần dần nhúu mày: “... Còn thù lao của ta thì sao?”

“Sao người Lý gia không chủ động nhắc đến?”

“Chẳng lẽ là cảm thấy chuyện này quá nhỏ, không đề tâm, hay là Quỷ Động Tử Lý gia tuy danh tiếng lớn, nhưng thực ra lại nghèo đến mức không thể cho?”

“Hồng hét...”

“...”

Bỗng nhiên có chút lo lắng, trần trọc khó ngủ.

Đêm nay, hẳn không nói chuyện với Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư, Quỷ Động mà Lý gia canh giữ, thật sự là con đường của người chuyển sinh sao?

Hồ Ma không chắc chắn, nhưng càng như vậy càng phải cẩn thận hành sự.

Tất nhiên, Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư không biết chuyện này, nhưng trước khi đến, nàng cũng đã nói với Hồ Ma, ở khu vực Quỷ Động Tử Lý gia, đừng sử dụng phương thức liên lạc của người chuyển sinh, đây là một cách cẩn thận.

Chương 560. Đồng tiền

Chương 560: Đồng tiền

Người chuyển sinh cho đến bây giờ, cũng không biết rốt cuộc loại người nào mới có thể phát hiện ra bí mật liên lạc của bọn họ, nhưng mỗi khi gặp phải người lợi hại, đều phải cẩn thận.

Tuy cách làm việc của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư rất quyết liệt, nhưng không có nghĩa là nàng không quý mạng sống.

Ngủ một giấc dậy, có người Lý gia đun nước rửa mặt cho hắn, rửa mặt xong, liền thấy sáng sớm đã bày tiệc.

Người đại diện Lý gia đến tiếp đãi, lại không phải là bất kỳ ai trong ba người xuất hiện hôm qua, mà là một người nam nhân trung niên trông khoảng bốn mươi tuổi, già dặn điềm đạm.

Ông ta xử sự nói năng, rất đúng mực, nói với những người trong giang hồ: “Các vị đồng đạo giang hồ hộ tổng tiểu thư nhà ta trở về, Quý Động Tử Lý gia vô cùng cảm kích, vốn định giữ các vị ở lại thêm vài ngày, ôn lại tình nghĩa giang hồ, chỉ là...”

“Haiz, Quý Động rất cuộc cũng khác với những nơi khác, người sống ở lâu e rằng không tốt cho sức khỏe, cũng chỉ có thể tiễn các vị đi trước.”

“Giang hồ đường xa, núi cao nước dài, ân nghĩa của các vị, Quý Động Tử Lý gia đều ghi nhớ trong lòng.”

“...”

Mọi người trong giang hồ đều gật đầu.

Theo lý mà nói, hôm qua vừa đưa người về, sáng sớm đã đuổi người đi, đây đương nhiên là vô lý tột độ.

Nhưng hôm qua bọn họ đã ở đây một đêm, cũng thật sự cảm nhận được một số điều khó hiểu, không muốn ở lại nữa.

Nói xong, mọi người liền nhập tiệc, ăn cơm, uống rượu, nhưng khi rượu đã được ba tuần, mấy thanh niên trẻ tuổi của Động Tử Lý gia, bùng một cái rương lên.

Bên trong là từng đồng tiền cổ cũ kỹ, được người nam nhân già dặn điềm điềm kia lần lượt đưa cho từng người bằng hai tay, và nhỏ giọng nói: “Các vị, đây là chút tấm lòng của Quý Động Tử Lý gia, cũng không giúp được gì nhiều.”

“Chỉ là trong phạm vi An Châu, nếu có ai chết trong vòng ba ngày, nhân quả chưa tan, nội tạng đầu lâu còn nguyên vẹn, đều có thể dựa vào thứ này để kéo dài thêm mười năm tuổi thọ.”

“Tất nhiên, thứ này xui xẻo, chỉ mong các vị phúc dày, vĩnh viễn không cần dùng đến nó.”

“...”

“Cái gì?”

Mọi người trong giang hồ vốn còn đang cẩn thận đánh giá đồng tiền không có gì đặc biệt này, nghe ông ta nói vậy, đều giật mình.

Đây chẳng phải là thứ có thể đổi mạng sao?

Trước đây đưa tiểu thư nhà người ta về, đương nhiên là để kiếm chút lợi lộc, tệ nhất cũng là để người ta quen mặt.

Nhưng cũng không ngờ, Quý Động Tử Lý gia lại cho thứ tốt như vậy?

Trong phạm vi An Châu, ai cũng có thể dựa vào đồng tiền này để kéo dài thêm mười năm tuổi thọ, vậy chẳng phải là nói, cho dù gặp phải nguy hiểm gì, cũng đều có thêm một mạng để dùng?

Hoặc là, ở An Châu có bao nhiêu người đáng chết nhưng lại không muốn chết, đồng tiền này nếu bán đi, thì đáng giá bao nhiêu?

Nhất thời tất cả đều kinh ngạc, kích động không thôi, cũng hiểu được phải làm theo phép lịch sự, bây giờ dù sao cũng phải khách sáo một chút, từ chối một phen, nhưng lại thật sự không nỡ, sợ đối phương thật sự lấy lại.

“Hàn nương tử là bằng hữu cũ...”

Người kia lại đi đến bên cạnh Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, cười khẽ nói: “Danh tiếng ‘Bác y chế y Hàn nương tử’, Động Tử Lý gia chúng ta cũng từng nghe qua, là một nữ trung hào kiệt đáng ngưỡng mộ.”

“Lúc trước Hàn nương tử đến Đại Thạch Đầu Nhai cầu xin cho một tiểu ca không đáng chết, lão gia nhà ta cũng vì danh tiếng tấm lòng hiệp nghĩa của Hàn nương tử mới đồng ý, không ngờ lại giúp tiểu thư nhà ta tích đức, lúc nguy cấp, được nương tử ra tay tương trợ...”

“Đây là một bức thư tay, coi như tín vật.”

“Sau này, nếu Hàn nương tử cảm thấy có ai oan ức, cứ việc đến Đại Thạch Đầu Nhai, chúng ta đều sẽ dâng trà tiếp đãi.”

“...”

Người ngồi xa không nghe thấy, nhưng Hồ Ma ngồi gần lại nghe rõ mồn một.

Hắn lập tức kinh ngạc, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lần này kiếm được món hời lớn rồi, người khác chỉ được một đồng

tiền, có thể đổi một mạng.

Nhưng Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư chẳng phải là tương đương với việc có thêm vô số mạng, hơn nữa thật sự kết giao với Lý gia sao?

Đặc biệt là, trước khi đến đây, từ lời nói của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư có thể nghe ra, nàng ở An Châu, cách Linh Thọ phủ gần như vậy, là người Bả Hí môn, nàng vốn đã tò mò về nơi này, nhưng lại không có cơ hội tìm hiểu.

Vậy bây giờ, chẳng phải là có cơ hội rồi sao?

Mà được bức thư tay này, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, hay nói cách khác là Hàn nương tử, lại chỉ cười nhạt: “Thay ta cảm ơn Lý lão gia, quá khách sáo...”

“Nên làm...”

Người quản sự Lý gia cười, lại hạ thấp giọng: “Hơn nữa không chỉ là tình nghĩa bề ngoài, Lý gia chúng ta có một chuyện vô cùng quan trọng, muốn nhờ Hàn nương tử...”

Hàn nương tử cười nói: “Sao lại nói là nhờ, cứ nói thẳng là được.”

Ngay cả Hồ Ma cũng tò mò, Quý Động Tử Lý gia, tự thành một phái, có chuyện gì mà phải nhờ người ngoài như Hàn nương tử?

“Đại Thạch Đầu Nhai, cuộc sống khổ cực...”

Người quản sự Lý gia, bỗng nhiên cười khỏ, nói: “Người Lý gia chúng ta tuân thủ quy củ, không dám tùy tiện rời đi, hơn nữa nơi này âm khí nặng, người ngoài cũng không dám tùy tiện đến.”

“Nhưng dù sao cũng có nhiều người như vậy sống ở đây, cơm rau dưa, người Lý gia đã quen rồi, cũng không sao, chỉ là cuộc sống bình đạm buồn tẻ, thanh niên trong nhà cũng sắp

chịu không nổi, sinh lễ có cao đến đâu, cũng không có nữ tử nào nguyện ý gả vào đây.”

“Hàn nương tử là cao nhân Bả Hí môn, đức cao vọng trọng, Lý gia chúng ta chỉ mong người giúp đỡ nói vài lời, sau này có ai hát hay, kể chuyện hay, biểu diễn xiếc giỏi, cũng đưa đến đây nhiều hơn.”

“Nhất định phải nói rõ với bọn họ, tuy Đại Thạch Đầu Nhai không thích hợp cho người sống ở, nhưng chỉ cần định trước thời gian, vẫn không có vấn đề gì.”

“Hơn nữa Lý gia tuy nghèo khó, nhưng vàng bạc châu báu, luôn sẽ không thiếu cho bọn họ...”

Chương 561. Lý gia cảm ơn

Chương 561: Lý gia cảm ơn

“A?”

Cả Hồ Ma cũng không ngờ rằng yêu cầu của người của Lý gia lại là như vậy, nhất thời cảm thấy hoang đường, nhưng rồi lại bỗng nhiên thấy có đạo lý.

Thế hệ của Quý Động Tử Lý gia đời đời đều cư ngụ tại đây, nhưng dù sao cũng hướng đến sự náo nhiệt, dù có ẩn cư tự giam mình, cũng không thể nào thực sự hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Ví dụ như việc con cháu trong tộc cưới vợ sinh con, chẳng lẽ có thể tự giải quyết nội bộ?

Trước đó, quản gia Chu đã nói rằng nữ nhi của ông ấy đã gả cho gia đình chủ, thực ra cũng có thể thấy được một phần, Động Tử Lý gia để cho con cháu trong tộc lấy vợ, thực ra không coi trọng thân phận, có lẽ chỉ cần là người có duyên, sẵn lòng ở lại, họ đều sẽ đồng ý.

Nhưng để cho người ta ở lại thì dễ, nhưng muốn họ nguyện ý ở lại thì khó, ngày ngày thanh đạm, có mấy ai chịu được?

Tất nhiên, từ lời nói của ông ta, cũng có thể mơ hồ nhìn ra một thái độ khác của Lý gia, đó là theo Hương nha đầu trở về, người trong tộc này, e là đã chuẩn bị sẵn sàng không thể ra ngoài.

Nghe được yêu cầu của ông ta, Hàn nương tử cũng cười, nhẹ giọng nói: “Chuyện này dễ nói.”

“Những người trong gánh hát chúng ta, dựa vào nghề này để kiếm sống, có một vị chủ tốt như vậy, sao dám không đồng ý?”

“Ta sẽ đi nói chuyện với họ, mỗi tháng sắp xếp một vở kịch đến đây cũng được.”

“...”

“Vậy thì tốt quá, đa tạ Hàn nương tử chiếu cố...”

Người chủ sự của Lý gia liên tục vỗ tay, cười nói: “Trước đây chúng ta cũng đã mời vài gánh hát, gánh tạp kỹ, kết quả đều là đến một lần, rồi sợ hãi, không chịu đến nữa.”

“Nhưng có lời dặn dò của Hàn nương tử, bọn họ chắc chắn sẽ tin tưởng chúng ta...”

“...”

Hai người tỉ mỉ trò chuyện một lúc, ông ta mới đi tới, có thể thấy, nụ cười trên mặt là thật.

Mà nhìn thấy những người khác đã lần lượt cảm ơn xong, cuối cùng mới đến lượt Hồ Ma, hắn cũng vội vàng đứng dậy khách khí, chào hỏi đối phương, ánh mắt kín đáo liếc nhìn, cái rương đựng tiền đồng đã trống rỗng rồi...

“Hồ tiên sinh, ta đã gặp lão gia, nghe ngài ấy nói, biết là người đã cứu mạng toàn bộ tộc nhân của chúng ta.”

Người chủ sự ngoại phủ mới nhậm chức của Động Tử Lý gia thấp giọng nói: “Đại ân hậu đức không dám quên, cũng không phải là vật phàm tục có thể báo đáp, nhưng vẫn xin tiên sinh đi theo ta, cũng để cho Lý gia chúng ta có thể bày tỏ chút lòng thành!”

“Việc nên làm, hà tất phải khách sáo?”

Hồ Ma nói, vẫn đi theo ông ta, lại đến trước một căn nhà không xa, ở đây phần lớn nhà cửa đều chỉ như nhà nông, thấp bé đơn sơ, tường đất mái cỏ, chỉ có nơi này, lại được xây dựng tinh tế thanh nhã, giống như thư phòng, chỉ là nhìn qua, đã rất cổ kính rồi.

“Đây là phủ do tiên tổ của Lý gia tiên lúc đến đây đã xây dựng, bây giờ không có ai ở, con cháu sau này, cũng chỉ là trát tường lợp cỏ, ở tạm bợ.”

Người chủ sự của Lý gia cười giải thích một câu, sau đó mời Hồ Ma ngồi xuống, lại gọi một người trẻ tuổi trong Lý gia đang đợi ở cửa đến, dặn dò vài câu, nói là để hấn ta đi lấy thứ đã cất ở sau núi đến.

Hồ Ma nghe thấy mấy chữ “kim văn cao”, trong lòng đã giật thót.

Không thể nào?

Nhưng người chủ sự Lý gia này pha trà, hấn chỉ mới uống chưa được nửa chén, đã thấy người trẻ tuổi Lý gia vừa nãy, gánh hai cái sọt lớn đi vào.

Sọt chính là sọt tre bình thường, nhưng bụng khá to, e là một sọt có thể đựng được hơn trăm cân đồ, đòn gánh bị đè cong, cũng có thể tưởng tượng được bên trong nặng cỡ nào.

Người này gánh vào, liền đặt ở sát tường, sau đó cáo từ rời đi.

Hồ Ma bất động thanh sắc, lại khẽ nhưn mũi, lập tức ngửi thấy một mùi hương vô cùng quen thuộc, bỗng nhiên tim đập thành thịch, càng thêm kinh ngạc.

Nhưng người chủ sự của Lý gia lại không nhìn hai cái sọt kia, chỉ cười với Hồ Ma, hơi áy náy, nói: “Tiên sinh đợi lâu.”

“Người không quản đường xá xa xôi, đưa tiểu thư nhà chúng ta trở về, trên đường còn trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, Lý gia chúng ta đều ghi nhớ trong lòng, vô cùng cảm kích, chỉ là ân đức này quá lớn, nếu báo đáp bằng vàng bạc lễ vật phạm tục, lại lộ ra Lý gia chúng ta quá vô lễ...”

“...”

“Ta cũng không để ý lắm, có thể tha thứ cho các người...”

Hồ Ma thâm nghĩ, trên mặt đương nhiên là không thể nói ra, chỉ là khiêm tốn cười nói: “Lời này ta đã nghe không ít lần rồi, quả thực là người Lý gia khách sáo.”

“Đưa Hương Ngọc tiểu thư trở về, vốn là việc nên làm, huống chi lúc trước ai cũng không biết Lý gia lại là đại tộc như vậy, có lẽ lúc đó ta cũng không nên nhiều chuyện, viết thêm một bức thư gửi đến, người của Lý gia đương nhiên sẽ đón cô ấy về.”

“...”

“Tiên sinh quá khiêm tốn rồi...”

Người chủ sự Lý gia cười một tiếng, bỗng nhiên hạ giọng, nói: “Ta đã hỏi lão gia rồi, lão gia cũng nói, lễ vật phạm tục khó báo đáp đại ân của tiên sinh, người sống trên đời, bản lĩnh là quan trọng nhất, tiên sinh lại là người dựa vào huyết thực để kiếm sống...”

Chương 562. Đại lễ

Chương 562: Đại lễ

Hơi dừng lại, nhìn Hồ Ma nói: “Ngoài ra, lão gia cũng đã nhìn ra, Hồ tiên sinh là Thủ Tuế Nhân phải không?”

Hồ Ma cũng không ngờ, chủ đề của ông ta lại đột nhiên chuyển sang chuyện này, hơi sững sờ một chút, nhìn vào mắt đối phương, nói: “Lý gia cũng hiểu môn đạo Thủ Tuế sao?”

“Cái đó thì không hiểu.”

Người chủ sự cười cười, nói: “Lý gia của chúng ta thực ra không có bản lĩnh gì, những bản lĩnh này, đều là Quỷ Động Tử cho.”

“Thật sự ra ngoài, có dùng được hay không còn chưa biết.”

“Nhưng trong Linh Thọ phủ, hay nói là An Châu, người chết, đều sẽ đến Quỷ Động Tử.”

“Trong những người này, tự nhiên cũng có Thủ Tuế Nhân, nếu là Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ, hồn phách sẽ không đến đây, nhưng chưa nhập phủ, mà trên người có tuyệt kỹ, thì có không ít người đến đây.”

“Lý gia phụ trách tiếp dẫn những người này, hầu hạ bọn họ bữa cơm cuối cùng, cũng sẽ nghe bọn họ nói vài lời cuối cùng, ở đây lâu, đồ đạc của các môn phái, tự nhiên cũng tích lũy được không ít, có lẽ...”

“... Trong đó có một số thứ thích hợp cho Thủ Tuế Nhân sử dụng, tiên sinh cũng sẽ không chê.”

“...”

“Cái gì?”

Vừa nãy khi Lý gia nhắc đến Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma còn khá bình tĩnh, Động Tử Lý gia thần bí như vậy, đương nhiên cũng thu hút không ít người trong môn đạo.

Ví dụ như Chu quản gia, chẳng phải cũng được Lý gia cứu, cam tâm tình nguyện đến đây phục vụ sao?

Nếu có thể thu hút người trong Bả Hí môn, thì chắc chắn cũng sẽ có người trong Thủ Tuế môn, cho mình một chút chỉ dẫn của người chưa nhập phủ, trong mắt bọn họ chắc không phải là chuyện khó.

Nhưng hần vạn vạn không ngờ, người chủ sự Lý gia này lại nói ra những lời như vậy...

Sự kinh hãi trong lòng, nhất thời khó có thể diễn tả bằng lời.

Động Tử Lý gia, quả thực còn thâm sâu đáng sợ hơn so với tưởng tượng của mình...

Không nói đến chuyện khác, những người chết ở An Châu, nếu bọn họ thật sự đều phải đến Quỷ Động Tử một lần, mà Lý gia lại có năng lực hỏi ra một số bí mật và pháp môn từ những người chết này, thì qua mấy thế hệ, Lý gia đã tích lũy được bao nhiêu?

Pháp môn đại diện cho bản lĩnh, bí mật, đại diện cho nhiều thứ hơn...

Trong giây lát, Hồ Ma thậm chí còn cảm thấy, có lẽ nội tình của Động Tử Lý gia, đã lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Trước đó ở Minh Châu, vừa biết đến Quỷ Động Tử Lý gia, còn cho rằng, Quỷ Động Tử Lý gia này nội tình khá dày, mạnh hơn Hồng Đăng nương nương hội một chút, nhưng chắc chắn

cũng mạnh có hạn, Hồng Đăng nương nương cũng không phải tầm thường.

Nhưng bây giờ...

... Ừm, Tiểu Hồng Đăng có cố gắng thêm tám mươi một trăm năm, cũng chưa chắc đủ đâu?

Lúc này, hắn cũng không cố ý che giấu, thật sự để lộ vẻ mặt kinh ngạc trên mặt mình.

“Thực ra mà nói, chúng ta có đưa toàn bộ pháp môn nhập phủ truyền thừa của Thủ Tuế Nhân cho tiên sinh, như vậy cũng chưa đủ.”

Người chủ sự Lý gia thấy phản ứng của Hồ Ma, cũng thờ dài một tiếng, nói: “Dù sao thì nói cho cùng, Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ sẽ không đến Quỷ Động Tử, nhưng dù sao cũng có một số Thủ Tuế Nhân biết pháp môn nhập phủ, nhưng vẫn chưa nhập phủ đã đến đây.”

“Chỉ là, pháp môn nhập phủ, nhân quả quá lớn, đó cũng không phải là thứ của Lý gia chúng ta, nếu đưa cho tiên sinh, lại sợ lão tổ tông của Thủ Tuế Nhân sẽ tìm đến nói lý.”

“Cho nên, cũng chỉ có thể lấy vài tuyệt kỹ đến, để tiên sinh xem thử, có cái nào thích hợp hay không...”

“...”

“Đủ rồi đủ rồi...”

Hồ Ma nghe, trong lòng đã khá kinh ngạc.

Thủ Tuế Nhân đương nhiên coi trọng tuyệt kỹ, có thể nói có vài tuyệt kỹ trên người, gặp chuyện, liền có thể sử dụng được bao nhiêu bản lĩnh.

Bây giờ bản thân hắn đã luyện sống ngũ tạng, nhưng trên người cũng chỉ có hai tuyệt kỹ, một cái là lấy mạng đổi lấy,

một cái là lấy mạng đổi lấy tuyệt kỹ, lại thêm ân tình, mới đổi lấy từ tay người khác.

Nhưng nghe ý của Lý gia này, lại là tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân, bọn họ chỗ nào cũng có?

Còn kén cá chọn canh...

... Thủ Tuế Nhân bên ngoài chúng ta căn bản không kén cá chọn canh, chỉ cần có tuyệt kỹ, đều là ai đến cũng không từ chối...

Ngoài ra, ông ta còn nhắc đến pháp môn nhập phủ, nghĩa là, bọn họ không phải là không có pháp môn này, chỉ là lo lắng đưa cho mình, sẽ chọc giận lão tổ tông của Thủ Tuế Nhân?

Thứ này cũng có, vậy nội tình của Lý gia rốt cuộc dày cỡ nào?

Vừa kinh ngạc suy nghĩ, hắn lại vô thức nhìn về phía hai cái sọt bên tường, vừa nãy đã ngửi thấy mùi của huyết nhục Thái Tuế trong hai cái sọt kia rồi, nếu Lý gia định dùng pháp môn Thủ Tuế Nhân để cảm ơn mình, vậy thứ trong sọt là...

“À, những thứ đó.”

Người chủ sự cười cười, nói: “Đó là đặc sản quê nhà mà tiểu thư nhà chúng ta chuẩn bị cho tiên sinh, cắt từ sau núi xuống, người Lý gia cũng là hoàn toàn dựa vào việc ăn thứ này mỗi ngày, mới có thể ở được bên cạnh Quỷ Động Tử này.”

“Tiên sinh khi nào đi, cứ tùy tiện mang theo là được.”

“...”

“Mẹ nó?”

Hồ Ma trong lòng càng thêm kinh ngạc, sau núi Lý gia này, chẳng lẽ có một mỏ huyết thực?

Động Tử Lý gia này ngày ngày ăn uống thanh đạm, ngay cả việc bày tiệc, cũng khiến cho người xuất thân từ thôn như hắn cũng cảm thấy có chút chê bai, vậy mà lại sống cạnh một mỏ huyết thực?

Bị thủ bút và bí mật vô tình tiết lộ của Động Tử Lý gia làm cho hắn kinh ngạc, Hồ Ma phản ứng một chút, liền lập tức hiểu hiện ra...

... Sự từ chối và cự tuyệt kịch liệt: “Không được đâu...”

“Chúng ta cũng không phải vì cái này mà đến, sao có thể nhận lễ nặng như vậy của các người chứ, không được không được, mau mang thứ này về đi...”

“...”

Người chủ sự Lý gia cũng vội vàng nói: “Phải nhận phải nhận, tiên sinh ngàn vạn lần nhận lấy, nếu không lão gia sẽ trách ta làm việc không tốt...”

“Không được không được.”

“Phải nhận phải nhận.”

“...”

Cuộc đối thoại vốn dĩ ôn hòa, bỗng nhiên trở nên kịch liệt, Hồ Ma cho rằng là việc nên làm, kiên quyết từ chối, người chủ sự mới nhậm chức của Lý gia này lại nhất định phải bày tỏ tâm ý này.

Ngươi đẩy, ta nhường, ngươi lại đẩy, ta lại nhường.

Cuối cùng, Hồ Ma thua...

Chương 563. Thịt hun khói

Chương 563: Thịt hun khói

“Hồ tiên sinh, hãy dùng cái bầu này để lấy nước suối, lấy được bao nhiêu thì lấy.”

Thật sự không thể từ chối sự nhiệt tình của người Lý gia, vốn không mong cầu báo đáp, chỉ là hành sự theo nghĩa khí, Hồ Ma cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý, còn người chủ sự của Lý gia, liền đưa cho Hồ Ma một hồ lô tự nhiên.

Nhìn ông ta chỉ vào dòng suối được dẫn xuống từ trên núi, Hồ Ma lại bất ngờ: “Nước suối chính là những thứ ông vừa nói...”

“Người có tam hồn thất phách, người chết đi, thất phách tiêu tán, tam hồn mỗi hồn một khác.”

Người chủ sự Lý gia nhìn Hồ Ma, mỉm cười, nói: “Tam hồn chính là nguyên hồn, giác hồn, sinh hồn, lại chia thành vãng sinh hồn, nhân quả hồn, thủ thân hồn.”

“Người chết đi, tam hồn mỗi hồn một ngã.”

“Một hồn vãng sinh, một hồn thủ thi, một hồn nghe nói là đi cân đo nhân quả.”

“Đến Động Tử Lý gia, đều là sinh hồn, sinh hồn biết việc, giác hồn biết mệnh, Lý gia sợ sinh hồn vào Quỷ Động sẽ đau khổ, nên phải hầu hạ bọn họ bữa cơm cuối cùng, còn phải giúp bọn họ tẩy hồn.”

“Những dòng suối này, chính là U Minh chi thủy đã tẩy hồn.”

“Tiên sinh dùng hồ lô của Lý gia để lấy tẩy hồn thủy này, tự nhiên có thể lấy được thứ mà ngươi muốn.”

“...”

“Vậy cái này...”

Hồ Ma vốn rất giữ kẽ, nhưng người ta đã đưa hồ lô đến, hẳn cũng chỉ có thể im lặng gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Lấy xong rồi thì sao, xem như thế nào?”

Người chủ sự Lý gia cười nói: “Chỗ khuất nắng, đồ lên giấy trắng là được, âm khí càng nặng càng tốt, âm khí tan hết, chữ sẽ biến mất...”

“Được rồi...”

Hồ Ma lúc này mới đồng ý, nhận lấy cái hồ lô, đi đến chỗ dòng suối được dẫn xuống từ trên núi, ào ào rót nước vào, rót được khoảng gần hai phần ba bầu thì dừng lại, đóng nút, ôm vào trong lòng.

Người chủ sự Lý gia có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn mỉm cười, không nói gì, chỉ chấp tay mời Hồ Ma ra ngoài ăn tiệc.

Lấy những thứ này là được rồi, Hồ Ma tự mình rất hài lòng, buộc một sợi dây gai vào eo của hồ lô, mang theo bên mình, ai cũng không để ý đến.

Về phần hai cái sọt lớn kia, Hồ Ma cũng liếc nhìn, đương nhiên không phải để xem bên trong có gì, mà chỉ là xem làm thế nào để mang về cho tiện, đương nhiên, cũng trong cái liếc mắt này, xác định bên trong quả thực đầy ắp huyết thực, hơn nữa tuyệt đối không phải loại kém chất lượng như thanh thực, bạch thực...

Điều kinh ngạc hơn là, dường như lo lắng hẳn không mang được, còn hun khói qua...

Hun khói qua...

Từ khi hấn chuyển sinh đến nay, ai mà chẳng coi huyết thực như bảo bối, cẩn thận từng li từng tí, tinh tế luyện chế, ăn như thuốc viên.

Dùng cách thức gần gũi này để xử lý huyết Thái Tuế, hấn chỉ gặp hai người.

Một là bà bà của mình, ngày nào cũng cắt tám mươi cân hầm như thịt lợn mà ăn, còn ép hấn phải ăn ngẫu nhiên.

Người còn lại, chính là Quỷ Động Tử Lý gia, vậy mà lại lấy ra hun khói như thịt hun khói...

Trong lòng càng thêm kinh ngạc, chỉ là không thể biểu hiện ra ngoài, nếu biểu hiện ra mình biết thứ này quý giá, thì không biết nên đối đãi với đối phương như thế nào, chẳng lẽ vì lẽ vật nhà người ta đưa ra quá quý giá, mà trực tiếp quỳ xuống cảm tạ sự ban thưởng của Lý gia sao?

“Còn có một chuyện.”

Cũng vào lúc này, người chủ sự của Lý gia, thấy xung quanh không có ai khác, liền tiến lên một bước, lấy ra một đồng tiền được xâu bằng dây đỏ.

Lại khác với những đồng tiền được phân phát cho những người giang hồ trước đó, nhìn có vẻ lớn hơn một chút, tạo hình cổ kính, ông ta nhỏ giọng nói: “Thứ này là do lão gia đích thân dẫn dò, để ta đưa cho tiên sinh.”

“Người Lý gia chúng ta không thể dễ dàng rời đi, muốn xem một vở kịch cũng rất khó khăn.”

“Nhưng có lúc, cũng cần có người ở bên ngoài hỗ trợ, hoặc là mua một số vật dụng bên ngoài, hoặc là giúp người Lý gia chuyển thư từ, tiên sinh và tiểu thư quen biết nhau, cho nên lão gia nhờ người, sau này giúp mua một ít sơn phấn bột nước.”

“Đồng tiền này, coi như là tín vật, sau này có một số việc, giao dịch sẽ thuận tiện hơn.”

“...”

“Chỉ là mua một ít son phấn bột nước , mà còn cần lấy tín vật?”

Hồ Ma hít sâu một hơi, biết đây chỉ là cái cớ, mình bình thường ở Minh Châu, muốn mua gửi đến đây cũng không dễ dàng.

Nghĩ như vậy, vậy tác dụng của đồng tiền này, có lẽ là một loại che chở của Lý gia dành cho mình?

Nhưng người ta đã nói uyển chuyển như vậy, hẳn cũng không truy cứu đến cùng, chỉ gật đầu đồng ý, lại nói: “Hương Ngọc tiểu thư thì sao? Hôm nay sao nàng ấy vẫn chưa ra ngoài?”

“Tiểu thư đang chuẩn bị lễ cảm tạ cho tiên sinh.”

Người chủ sự Lý gia mỉm cười, nói: “Dòng suối này là Động Tử Lý gia cảm ơn tiên sinh, trong sọt là một số đặc sản thôi.”

“Tiểu thư tự mình cũng cảm thấy nhận được nghĩa khí của tiên sinh, nhất định phải chuẩn bị một phần lễ cảm tạ.”

“Đây không phải là chuyện người ngoại phủ chúng ta có thể hỏi đến, đợi nàng ấy chuẩn bị xong, tiên sinh sẽ thấy.”

“...”

Hồ Ma gật đầu, không nói nữa, đi theo người chủ sự Lý gia ra ngoài.

“Hồ tiểu hữu đã trở lại...”

Ra đến bên ngoài, mọi người trên bàn tiệc đang uống rượu say sưa, dù sao cũng là người giang hồ, sáng sớm cũng có thể

uống đến mặt đỏ bừng.

Thấy Hồ Ma đi ra, liền đều đứng dậy mời hấn đến.

Chương 564. Mệnh số nặng hơn

Chương 564: Mệnh số nặng hơn

Cũng có không ít người lén lút đánh giá Hồ Ma, biết vừa nãy hắn đi vào, là Động Tử Lý gia đang bày tỏ lòng biết ơn, những người như bọn họ, chỉ là đi theo đến đây một chuyến, liền đều nhận được một đồng tiền cứu mạng.

Vậy, vị tiểu huynh đệ này không quản đường xá xa xôi hộ tống tiểu thư Lý gia trở về, người Lý gia sẽ báo đáp hắn ta như thế nào?

Nếu hắn thực sự không mang được, mình có nên giúp hắn một chút hay không?

Dưới ánh mắt nhiệt tình của mọi người, Hồ Ma ngồi xuống, uống mấy chén, chưa đợi những người giang hồ khác mở lời thăm dò, đã nghe thấy Hàn nương tử đối diện bỗng nhiên bất động thanh sắc, thản nhiên lên tiếng: “Ta chỉ tiện tay giúp đỡ, lại chiếm tiện nghi lớn như vậy, đều là nhờ tiểu ca.”

“Hơn nữa ngươi có thể trừ khử những yêu nhân trên Bình Nam đạo, càng khiến người ta bội phục.”

“Ta kính người một chén trước.”

“Chờ chuyện ở đây xong xuôi, chi bằng đi theo ta về trang, ở lại vài ngày, nói chuyện cho thoải mái?”

“...”

Hồ Ma biết Hồng Bô Đào tiểu thư đang giải vây cho mình, vội vàng cười nói: “Cầu còn không được, chính là muốn thỉnh

giáo tiền bối nhiều hơn.”

Những người giang hồ xung quanh thấy vậy, liền hiểu ra, đều thu hồi tâm tư.

Có người vừa nghe Hồ Ma trừ khử mấy yêu nhân trên Bình Nam đạo, liền biết hắn có bản lĩnh không nhỏ, thì thu hồi tâm tư.

Cũng có người vừa nghe Hàn nương tử mời hắn đến trang ngồi chơi, liền nghĩ Hàn nương tử chắc là muốn ra tay trước, nàng ta đã muốn tiên hạ thủ vi cường, những người khác cũng không tiện nhúng tay vào.

Tiếp tục uống rượu, đợi đến khi mặt trời đã lên cao, mọi người liền cáo từ rời đi dưới sự tiễn đưa của người Quỷ Động Tử Lý gia.

Đợi đến khi sắp đi đến tấm bia đá “Người sống chớ vào”, vốn tưởng rằng sẽ không xuất hiện nữa, Hương nha đầu lại hốt hải chạy đến dưới sự đi kèm của một bà lão và một nha hoàn cùng tuổi.

Nàng thở hổn hển, vội vàng đưa một bọc đồ cho Hồ Ma, những người bên cạnh đều ngó nghiêng, không biết bên trong là gì, Hồ Ma lại bỗng nhiên hiểu ra, liền trực tiếp mở bọc đồ ra.

Bên trong không có kỳ trân dị bảo, vật tà môn, chỉ có một đôi giày, vừa mới làm xong.

“Đa tạ Hương Ngọc tiểu thư...”

Hồ Ma cũng khẽ thở dài trong lòng, sau đó xuống ngựa, nhìn Hương nha đầu có chút đỏ mặt dưới ánh mắt của mọi người, nhưng vẫn trịnh trọng đưa đôi giày này cho mình, hơi trầm ngâm một chút, hai tay nhận lấy đôi giày.

Là người chuyên sinh, sao có thể không hiểu tâm tư của nha đầu này?

Nói vậy là nàng ấy đã động lòng từ lúc nào?

Trước đó ở Minh Châu, chắc chắn là không thể, tuy rằng nàng ấy ở đó lâu hơn một chút, cũng sẽ giúp hấn giặt giũ vá giày, nhưng đó không phải là tình cảm nam nữ.

Chỉ là một nha đầu thiếu cảm giác an toàn, vô thức thân thiết với mình, mang theo chút ý tứ lấy lòng.

Nếu như vậy mà đã động lòng, thì cái sự động lòng này cũng quá vô giá trị.

Mà sau khi nàng ấy xảy ra chuyện, mình giúp nàng ấy nghe khoản tiền khám bệnh kia, làm người bảo lãnh, lúc đó nàng ấy đang hôn mê, cũng không thể nào biết được, càng không thể nói đến cái gọi là cảm động.

Cho nên, là trong khoảng thời gian từ Đông Xương phủ đến An Châu?

Điều này lại khiến người ta khó mà suy đoán, mình cứu nàng ấy, lại ở Minh Châu mấy tháng, cũng không sinh ra những tâm tư nhỏ nhặt này, ai ngờ trong bảy ngày ngắn ngủi cuối cùng này, lại sinh ra chút biến hóa như vậy.

Chỉ tiếc...

Hồ Ma cất đôi giày vào trong lòng, sau đó trịnh trọng chấp tay chào tạm biệt Hương nha đầu: “Hương Ngọc tiểu thư, từ biệt ở đây, bảo trọng.”

Hốc mắt Hương nha đầu lập tức đỏ lên, chỉ gật đầu thật mạnh.

Có thể làm gì đây?

Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi!

...

...

“Cuối cùng hẳn cũng không thể ở lại, nhưng cũng không sao.”

Cũng vào lúc này, trong Quỷ Động Tử, lão gia Lý gia biết nữ nhi của mình đang chuẩn bị gì, cũng khẽ thở dài một tiếng, đưa tay lên trán, sợi xích sắt quấn trên người lập tức kêu lạnh canh, thần sắc có vẻ hơi ủ rũ.

Ánh mắt ông ta nhìn về phía sâu trong Quỷ Động Tử, dường như đang đối thoại với thứ gì đó, thấp giọng nói: “Trước đây ta luôn cảm thấy khuê nữ này không giống ta, mà giống như các người...”

“Nhưng bây giờ xem ra, cuối cùng cũng có người cho nó một hơi thở của người sống...”

“...”

Trong động, gió âm u gào thét, thổi qua những lỗ hồng, như có thứ gì đó đang thì thầm nói chuyện.

Lão gia Lý gia lắng nghe một lúc, lại bật cười khanh khách, nói: “Thật là uổng công mưu tính một hồi, cuối cùng vẫn chẳng thay đổi được gì sao?”

“Vận mệnh con bé nặng nề, người đã lưu lạc đến Minh Châu, vậy mà vẫn có thể tránh được mọi kiếp nạn, bình an trở về Động Tử, quả thực là do âm thầm có quỷ thần che chở, nhưng dù có che chở, cũng đã rời xa Quỷ Động, sao có thể không có chút thay đổi nào?”

“Theo ta thấy, chỉ có hai khả năng.”

“Một là biến cố thực ra đã xảy ra, bất kể cát hung, đều đã được chôn xuống, không biết lúc nào sẽ bùng nổ.”

“Hai là...”

Ông ta hơi dừng lại, mới nói: “Khả năng nhỏ hơn, nhưng cũng không phải là không có...”

“Đó là, lý do nó có thể bình an trở về, là vì tiểu chương quây hộ tổng nó trở về, vận mệnh còn nặng hơn nó, giúp nó đè nén tất cả những biến cố có thể xảy ra...”

“Chỉ là ta cũng không dám nghĩ, con bé là người có Âm Diệp trời sinh, trên đời này, có mấy ai có vận mệnh nặng hơn nó?”

Chương 565. Người tốt bụng

Chương 565: Người tốt bụng

Cuối cùng cũng từ biệt Động Tử Lý gia, Hồ Ma cùng một nhóm người giang hồ lên đường trở về.

Bởi vì mọi người vốn đến từ các nơi khác nhau, cho nên khi trở về, cũng không cần phải đi cùng đường, trên từng ngã rẽ, đều có người chào tạm biệt, trong đó cũng có không ít người muốn mời Hồ Ma ghé thăm nơi ở của mình.

Nhưng Hồ Ma đều chỉ cười nói mình đã đồng ý với Hàn nương tử tiền bối, đang định đi theo nàng ấy, những người giang hồ này liền đều hào sảng cười lớn, hẹn với Hồ Ma lần sau sẽ tìm thời gian, cùng nhau uống rượu thật đã.

Tất nhiên, cũng có không ít người quay đầu lại, liền cười lạnh nói: “Tên tiểu tử gặp may này, số mệnh tốt thật, tuổi còn trẻ đã tạo ra danh tiếng lớn như vậy, còn kết duyên với Động Tử Lý gia, nhưng có đủ thông minh hay không, thì khó mà nói được.”

“Người của Bả Hí môn giỏi nhất về mê hoặc lòng người, người đi cùng với người ta như vậy, thì có thể có chuyện gì tốt?”

“Trang tử của Hàn nương tử kia, xưa nay không lưu người, hoặc là nói, bị nàng lưu lại, hơn phân nửa là không làm được người!”

“...”

Nhưng Hồ Ma cũng biết rằng trong mắt nhiều người giang hồ, mình đã trở thành kẻ gốc tốt bụng. Tuy nhiên, hắn cũng

chẳng biết làm thế nào.

Hắn không tin lời của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, chẳng lẽ lại đi tin những kẻ giang hồ chỉ gặp một lần này sao?

Hay là thật sự tin tưởng vào đạo nghĩa giang hồ, ngốc nghếch mang theo những thứ này một mình lên đường?

Quỷ Động Tử Lý gia thật sự hào phóng, đồ đạc cho cũng tốt, nhưng có thể mang những thứ này về nhà mới là thử thách lớn!

Trên đường đi, người càng ngày càng ít. Đến An Châu thành, Hồ Ma và Hàn nương tử thậm chí không vào thành, mà đi thẳng đến trang viên của nàng ta nằm sâu trong núi rừng hoang vắng.

Đẩy cánh cửa gỗ ra, hai người nhảy xuống ngựa, đều thở phào nhẹ nhõm. Hồng Bò Đào tiểu thư không đợi Hồ Ma vào nhà ngồi, liền nói:

“Đừng vội nghỉ ngơi, giúp ta cho gia súc ăn trước đã.”

“...”

Hồ Ma biết làm sao, vội vàng đồng ý, giúp nàng ta làm cỏ khô, trộn thêm bột bắp, còn phải đun nước nóng tráng qua. Lũ gia súc đã đói hai ngày một đêm, cứ kêu ư ử, vội vàng chạy đến bên máng, ăn ngấu nghiến.

Hồ Ma bây giờ cũng hiểu gia súc mà Hồng Bò Đào tiểu thư nuôi không đơn giản, cần thận quan sát một chút.

Từ ánh mắt của chúng có thể dễ dàng phân biệt chúng với gia súc bình thường, nhưng hình dáng bên ngoài lại không có sơ hở.

Chỉ có thể cảm thán, bản lĩnh của Hồng Bò Đào tiểu thư thật sự thần kỳ.

Mà Hồng Bò Đào tiểu thư, sau khi cho gia súc ăn xong, mới lại đun nước, pha trà, cùng Hồ Ma vào phòng khách trò chuyện. Trước khi nói chuyện, nàng ta đến cửa, treo hai cái chuông nhỏ ở đó, rồi mới quay lại ngồi xuống.

Thở dài một hơi, nàng ta nói: “Bản lĩnh của Động Tử Lý gia, còn lớn hơn ta tưởng, lần trước, ta không thể vào làng, chỉ dừng lại ở chỗ bia đá.”

“Lần này cuối cùng cũng có cơ hội, được đến làng của họ xem một chút, lại có chút không hiểu...”

“...”

“Lại nói chuyện này ở hiện thực sao...”

Hồ Ma trong lòng lại run lên, vô thức nhìn ra ngoài một cái, mới nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói, trong cái động kia...”

“... có một số tà ma lợi hại bỏ ra?”

“...”

Mặc dù có áp lực khi trao đổi ở hiện thực, nhưng Hồ Ma cũng không thể kìm nén được sự tò mò.

Ngay từ sau khi trò chuyện với lão gia Lý gia, trong lòng hần vẫn luôn kinh hãi, tò mò tăng vọt. Theo lời của lão gia Lý gia nói, người chuyển sinh thật sự đều chui ra từ cái động kia sao?

Chẳng lẽ thứ mà Lý gia canh giữ, chính là thông đạo mà người chuyển sinh đi qua?

“Người không phải là người đầu tiên nghe nói điều này.”

Hồng Bò Đào tiểu thư lập tức quay đầu nhìn Hồ Ma một cái, nói: “Thực ra ta vẫn luôn muốn thăm dò nội tình của Động Tử Lý gia, cũng có nguyên nhân này.”

“Chỉ là tuy rằng có không ít người nói như vậy, nhưng ta cảm thấy không thể nào.”

“...”

Hồ Ma hơi sững sờ, không biết tại sao nàng ta lại khẳng định như vậy, sau đó liền nghe Hồng Bồ Đào tiểu thư nói: “Quỷ Động Tử, là xuất hiện sau đại tể ở Kinh thành.”

“Nhưng theo ta được biết, trong số những người chuyển sinh chúng ta, có một số người đến sớm nhất, đến sớm hơn cả trận đại tể đó, thậm chí có người còn đoán rằng, có lẽ phía sau trận đại tể đó, cũng có bóng dáng hoạt động của những người chuyển sinh chúng ta, chỉ là không biết bọn họ đã làm bao nhiêu việc.”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma vốn vẫn luôn có chút bóng ma trong lòng, bỗng nhiên nghe câu này, nhất thời có chút kinh hãi.

Người chuyển sinh sớm nhất xuất hiện sớm như vậy, vậy Lý gia bây giờ, đang canh giữ thứ gì? Nguyên nhân thực sự khiến người chuyển sinh đến đây, lại là gì?

“Bây giờ người đã bắt đầu quan tâm đến những chuyện này rồi?”

Nhưng Hồng Bồ Đào tiểu thư đến lúc này, lại không nói nữa, chỉ mỉm cười nhạt nhìn Hồ Ma một cái, dường như cũng đang đánh giá từ trên xuống dưới.

Sau đó nàng ta lắc đầu, nói: “Ta đã nhìn ra, người thực sự khác với Tiểu Bạch.”

“Nàng quá cẩn thận, cho nên bản lĩnh lớn, nhưng làm việc luôn bó tay bó chân, còn người tuy rằng có vẻ cũng cẩn thận,

nhưng sự tò mò lại không thể kìm nén được, đây là bản tính, người và ta mới là cùng một loại người.”

“ ... ”

Lời này nói ra, Hồ Ma có chút xấu hổ.

Dường như được người có tính cách như Hồng Bò Đào tiểu thư khen ngợi, không phải là chuyện gì tốt...

Hồng Bò Đào tiểu thư nhìn thấy phản ứng xấu hổ của hắn, lại thở dài một tiếng: “Ta thường thức sự tò mò này của người, nhưng bây giờ người hiểu những điều này, quả thực là sớm.”

“Thực ra hiện tại người, vẫn chưa có tư cách để hiểu những chuyện này...”

“ ... ”

Chương 566. Thượng Đường

Chương 566: Thượng Đường

‘Sao tự nhiên lại bị coi thường?’

Hồ Ma giật mình một cái, trong lòng cũng có chút bất lực, nói: “Vậy phải như thế nào mới có tư cách?”

“Nhập phủ!”

Hồng Bô Đào tiểu thư nhẹ giọng nói: “Không nhập phủ, trên thế giới này chỉ có thể sống, không có tư cách để hiểu nó.”

“Tất nhiên...”

Nói đến đây, nàng ta bỗng nhiên có chút chán nản, bất lực thở dài một tiếng, nói: “Nhưng điều đáng ghét nhất là, những người đã nhập phủ, cũng có phần lớn người chuyển sinh đều quen thói nhẵn nhụi, từng người từng người đều có bản lĩnh, nhưng làm việc chính sự lại rụt rè.”

“Không nói đến Tiểu Bạch, nhìn chúng ta ở An Châu, Thiêu Dao Tử, Ngọc Băng Thiêu, Lão Cao Lương... đều là những người có bản lĩnh, nhưng bọn họ không những nhẵn nhụi, mà bình thường còn quản chuyện của ta...”

“... Rõ ràng ta là người của Bả Hí môn, ta cẩn thận như vậy, sao có thể để lộ từ chỗ ta được?”

“...”

‘Phải phải phải, người cẩn thận...’

Hồ Ma bất lực thở dài trong lòng: ‘Chỉ mong người đừng nói những lời này ở hiện thực nữa.’

Trong lòng hắn cũng nhanh chóng suy nghĩ, cố gắng chuyển sự chú ý của nàng ta, nói: “Nhập phủ, khó lắm sao?”

“Môn đạo khác nhau, phương pháp và độ khó nhập phủ cũng khác nhau.”

Hồng Bô Đào tiểu thư chậm rãi gật đầu, trầm ngâm nói: “Nhưng đăng giai nhập phủ, thượng kiều quy hương, đây là con đường mà người trong mỗi môn đạo đều phải thử đi.”

“Mà điều đặc biệt sau khi nhập phủ...”

Nàng ta dừng lại một chút, mới từ tốn nói: “Ngươi sẽ bắt đầu nhìn thấu thế giới này.”

“Khi ngươi nhập phủ, sẽ có ngày càng nhiều bí mật, chủ động tìm đến ngươi, ngươi muốn trốn cũng không trốn được.”

“Đây cũng là lý do khiến rất nhiều người chuyển sinh dừng bước sau khi nhập phủ, người chuyển sinh đều có tật giật mình, một khi bí mật của thế giới này tìm đến mình, bọn họ liền lo lắng bí mật của mình sẽ bị người khác nhìn thấy, cho nên thà rằng dừng lại ở giai đoạn nhập phủ này.”

“...”

Nàng ta dường như muốn Hồ Ma hiểu, nhưng nói rồi lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Không cùng một cấp độ, ngôn ngữ luôn luôn khó mà câu thông, nàng ta chỉ thở dài một tiếng, nói: “Có lẽ, ngươi cũng chỉ cần hiểu, đăng giai, chỉ là bước vào môn đạo mà thôi, nhập phủ, mới có thể nhìn thấy phong cảnh thực sự trong môn đạo đó.”

“Tất nhiên, không chỉ chúng ta, ngay cả những tà ma tinh quái kia, cũng phải trải qua một lần như vậy, bọn họ không được hưởng hương hỏa, cuối cùng cũng không có thành tựu, còn được hưởng hương hỏa...”

“... Ha ha, vậy cũng coi như là vật ĐườngThượng rồi.”

“...”

Lời này lại khiến Hồ Ma trong lòng bỗng nhiên khẽ động, trước đây hẳn đã biết chuyện của Trương A Cô, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Mà vấn đề mà Trương A Cô gặp phải, chính là cái gọi là Thượng Đường Ngũ Sát Thần được mời xuống.

Còn bản thân mình, cho đến tận bây giờ, thậm chí còn không biết “Thượng Đường” này, đại diện cho cái gì...

“Thượng Đường, chính là được hưởng hương hỏa cúng bái.”

Hồng Bò Đào tiểu thư thân nhiên nói: “Không được hưởng hương hỏa, liền không thể Thượng Đường, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình, bị người khác trừ khử, cũng không trách được ai, mà đã Thượng Đường rồi, thì ít nhiều cũng coi như là thần hương hỏa, có miếu thờ tượng thần của riêng mình, cũng có tín đồ của riêng mình.”

“Cũng là Thượng Đường, Tạo Sách mới coi như có chỗ đứng trên đời này, nếu không cũng chỉ là dã thần tà ma, không đáng nhắc đến...”

“...”

“Thượng Đường, Tạo Sách?”

Hồ Ma có chút kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Những thứ này lại là gì?”

“Ta đã nói ngươi tò mò nhiều mà?”

Hồng Bò Đào tiểu thư liếc Hồ Ma một cái, nói: “Ngươi không cảm thấy, thế giới này loạn thành như vậy, nhưng vẫn luôn không hoàn toàn sụp đổ trật tự sao?”

“Ha ha, đó là có Đường quan đang quản lý...”

“Chấp đạo văn sự, thuyết lý phân hương, tứ đại đường quan này chính là được Mười họ ủy thác, ổn định trật tự thế gian.”

“Dưới đường quan lại có tiểu đường quan, dưới tiểu đường quan lại có chấp sự chạy việc, bọn họ không phải là quan, nhưng hiện giờ quyền thế lại lớn hơn cả quan phủ thực sự, chỉ là bọn họ đều chỉ làm việc kín đáo, không tham gia vào tranh chấp thế tục.”

“Nhưng bản lĩnh càng cao, lại càng sợ bọn họ, nói ra thì, Minh Châu các người có lẽ cũng có, chỉ là bản lĩnh của người còn nhỏ, kiến thức không đủ, ngược lại không thể phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ mà thôi.”

“...”

Hồ Ma bị nàng ta nhắc nhở, thực sự bắt đầu suy nghĩ miên man.

Ở Minh Châu, mình chỉ là một tiểu chương quầy của Huyết Thực bang, kiến thức quả thực không cao, nhưng cũng luôn chú ý đến động thái của các nơi.

Bây giờ được Hồng Bò Đào tiểu thư nhắc nhở, mới bắt đầu suy nghĩ miên man, trong đầu bỗng nhiên lóe lên vài cái tên có khả năng, ở Minh Châu, Hồng Đăng nương nương hội thế lớn, thật sự là danh tiếng lẫy lừng.

Nhưng, trong cuộc trò chuyện trước đây với Từ hương chủ, cũng biết được, Minh Châu thành phủ, quả thực có vài thế lực mà ngay cả Hồng Đăng nương nương cũng không dám dễ dàng đắc tội...

... Ví dụ như, những thế lực vẫn luôn không biết thuộc môn đạo nào, phủ nha? Ngõ Mai Hoa?

“Thế giới này nước sâu lắm, ngay cả những lão giang hồ như chúng ta, cũng còn lâu mới hiểu rõ, huống chi là ngươi?”

Hàn nương tử chỉ thở dài một tiếng, nói: “Tuy nhiên, bây giờ, ta lại muốn hỏi ngươi một chuyện quan trọng, ngươi có muốn truyền thừa nhập phủ của Thủ Tuế nhân hay không?”

Hồ Ma nhất thời giật nảy mình: “Cái này mà còn có người không muốn sao?”

Chương 567. Pháp môn của Thủ Tuế Nhân

Chương 567: Pháp môn của Thủ Tuế Nhân

Pháp môn nhập phủ của Thủ Tuế Nhân, ai mà không muốn có?

Thế nhưng ngay cả Động Tử Lý gia với bản lĩnh như vậy, cũng không có cách nào giúp mình lấy được.

Người ta cũng đã nói, pháp môn nhập phủ này đều cần có truyền thừa, Lý gia có lẽ thỉnh thoảng cũng có thể lấy được từ người chết ở An Châu này, nhưng lại không dám truyền, một khi truyền đi, liền có khả năng đắc tội với người trong môn đạo Thủ Tuế Nhân.

Cho nên, cuối cùng cũng chỉ có thể cho mình vài tuyệt kỹ, còn nhập phủ thì phải tự mình nghĩ cách.

Nghĩ cách, lại có thể nghĩ cách gì?

Đạo lý rất đơn giản, đó chính là báỉ sư, tìm cao nhân Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ để báỉ sư, hầu hạ cho tốt, đợi người ta vui vẻ rồi mới dạy.

Tức là lại đi lại con đường cũ ở trang viên Thanh Thạch trấn.

Tất nhiên, so với nhập môn, pháp môn nhập phủ này càng khó khăn hơn, hai bên không cùng một đẳng cấp.

Lần này Hồ Ma ra ngoài, vốn cũng muốn giải quyết vấn đề này, chỉ là, càng đến gần, càng phát hiện vấn đề này không đơn giản, đã không định chủ động nhắc đến, lại không ngờ

Hồng Bô Đào tiểu thư lại nói ra, nhất thời có chút kích động, vội vàng nói:

“Chẳng lẽ, tiền bối có truyền thừa nhập phủ của Thủ Tuế Nhân?”

“...”

Hồng Bô Đào tiểu thư nghe vậy, lại hơi nhú mày, cười nói: “Ta là người của Bả Hí môn, sao có thể có pháp môn nhập phủ của Thủ Tuế Nhân các người được?”

“?”

Hồ Ma nghe nàng ta nói thẳng thắn như vậy, nhất thời lại có chút mơ hồ.

“Tuy nhiên, chúng ta có hay không cũng không quan trọng, có thể cướp mà!”

Hồng Bô Đào tiểu thư nhìn hắn, bỗng nhiên cười phá lên, hạ thấp giọng, nói: “Giết người đoạt bảo, chẳng phải là sở trường của những người chuyển sinh chúng ta hay sao?”

“Mẹ nó...”

Trái tim Hồ Ma đập thành thạch, còn có thể làm như vậy sao?

Hơi trầm ngâm một chút, hắn vội vàng hỏi: “Giết ai?”

Hồng Bô Đào tiểu thư từ tốn nói: “Một người mà ngươi không giết hắn, hắn cũng sẽ giết ngươi, bang chủ của Khất Cái bang ở Bình Nam đạo, Quý Đường!”

“Khất Cái bang?”

Câu trả lời này thực sự nằm ngoài dự đoán của Hồ Ma.

“Ha ha, chính là người này.”

Hồng Bò Đào tiểu thư thân nhiên nói: “Đừng quên, người có thể tìm ta giúp đỡ, là vì người đã giết mấy yêu nhân trên Bình Nam đạo, cái gì Thôi Can Nương, cái gì Bạch Cốt Tiên, cái gì Lý công tượng...”

“Đó đều là trưởng lão hoặc là cung phụng của Khất Cái bang, cũng đều là những tay đắc lực giúp hấn kiếm tiền làm việc, bang hội, dựa vào chính là người dưới trướng làm việc, người không một tiếng động, giết sạch người của hấn, hấn có thể cam tâm sao?”

“...”

Lời này quả thực đã nhắc nhở Hồ Ma, hấn hơi nhú mào, nói: “Nếu là bình thường, hấn đương nhiên không cam tâm, chỉ là, bây giờ ta đã đưa Hương Ngọc tiểu thư về rồi...”

Hơi dừng lại một chút, hấn mới nói: “Chẳng lẽ hấn dám đắc tội với Động Tử Lý gia?”

“Động Tử Lý gia, có quan hệ gì với người?”

Hồng Bò Đào tiểu thư cười nhạt một tiếng, nói: “Đừng coi giang hồ trên đời này quá đơn giản, không có ai là kẻ ngốc.”

“Nếu người trở thành con rể của Động Tử Lý gia, cứ như vậy ở lại Đại Thạch Đầu Nhai, nói không chừng hấn thật sự sẽ nuốt trôi cục tức này, không bao giờ nghĩ đến chuyện tìm người gây phiền phức nữa.”

“Nhưng người đã rời đi, còn mang theo lễ vật hậu hĩnh mà Lý gia tặng, khi trở về lại phải đi qua Bình Nam đạo, người nói xem hấn có ra tay với người hay không?”

“Hơn nữa, đi chuyến này, mọi người đều đã hiểu rõ.”

“Bản lĩnh của Động Tử Lý gia thực sự không nhỏ, cũng không ai dám đắc tội, nhưng tiểu thư nhà bọn họ bị lạc, suốt

dọc đường đều là do người đưa về, người của Động Tử Lý gia thậm chí còn không ra khỏi Linh Thọ phủ để đón...”

“... Điều này có phải là nói lên rằng, người Lý gia, vốn dĩ rất khó ra ngoài?”

“...”

Hồng Bồ Đào tiểu thư nói đến đây, mới cười nhạt một tiếng, nói: “Nói ra thì, ngay cả những người trên giang hồ ở An Châu này bây giờ, cũng đều biết trên người người có đồ tốt, ngoài mặt thì cười hì hì, nhưng trong lòng thì muốn đánh chủ ý với người cũng không ít, huống chi là Khất Cái bang kia?”

“Hiện giờ, dưới trướng hấn chết nhiều người như vậy, trên danh nghĩa cũng đã đắc tội với Lý gia, nghĩ chắc cũng không dám lẫn lộn ở Bình Nam đạo nữa.”

“Theo ta hiểu về hấn, hấn nhất định sẽ nghĩ cách làm xong vụ này với người, rồi cao chạy xa bay.”

“...”

Hồ Ma suy nghĩ những lời suy đoán của Hồng Bồ Đào tiểu thư, thở dài một hơi, nói: “Tiền bối rất hiểu bọn họ sao?”

“Trước đây ta đã muốn trừ khử Khất Cái bang này, cho nên cũng luôn điều tra nội tình của bọn họ.”

Hồng Bồ Đào tiểu thư thân nhiên nói: “Theo ta được biết, bang chủ Khất Cái bang Quý Đường, hấn là hơn bốn mươi tuổi, thuộc môn đạo Thủ Tuế Nhân, trước đây gần hai năm, hấn rất ít khi lộ diện, để người dưới trướng xử lý chuyện trong bang.”

“Ta đoán hấn hấn là vì nhập phủ, mới trốn đi, mà sau khi người rời khỏi Bình Nam đạo, mấy ngày nay ta cũng nghe ngóng được một số tin tức, trong An Châu thành phủ xuất hiện

không ít kẻ ăn mày từ nơi khác đến, dò la khắp nơi, chắc là do hấn phải đến để dò la tin tức.”

“Điều này cũng nói lên rằng, hấn đã xuất quan, và đã có kế hoạch tiếp theo rồi.”

“...”

“Người của Khất Cái bang đã đến dò la tin tức rồi?”

Hồ Ma có chút kinh ngạc, tính từ lúc hấn trừ khử Thôi Can Nương và đám người kia, đến nay cũng mới chưa đến mười ngày.

Chương 568. Chấp đao chấp sự

Chương 568: Chấp đao chấp sự

Hành động của bọn họ cũng nhanh thật.

Tất nhiên, cũng vì hành động nhanh, chứng tỏ phía sau bọn họ quả thực có người sai khiến.

Nhưng sau khi nghe đến đây, trong lòng hắn lại xuất hiện một ý nghĩ vô cùng kinh ngạc: “Bang chủ Khất Cái bang...”

“... vậy mà lại là Thủ Tuế Nhân?”

“...”

“Ha ha, bang hội, môn phái, gia tộc, tín đồ hương hỏa, mỗi loại một khác.”

Hồng Bò Đào tiểu thư giải thích với Hồ Ma: “Những bang hội này, bao gồm cả Huyết Thực bang, đều là vì lợi ích và chỗ dung thân mới tụ tập lại với nhau, cho nên thế lực giang hồ loại này, môn phái rất tạp, không câu nệ gì cả, chỉ cần xem ai có bản lĩnh, người đó liền lên.”

“Chỉ là, vì Khất Cái bang phần lớn là người của Bả Hí môn, ban đầu bọn họ học được cũng đa số là một số tuyệt kỹ vụn vặt của Bả Hí môn chúng ta, cho nên trên giang hồ đều công nhận, chuyện của Khất Cái bang nên do Bả Hí môn chúng ta quản.”

“Ta đã sớm muốn trừ khử hắn, nhưng trước đây hắn vẫn luôn trốn đi, ta không nắm chắc tìm được hắn, mới kéo dài đến bây giờ, cũng không hoàn toàn là vì nuôi súc vật.”

“ ... ”

Hồ Ma lúc này mới hiểu ra, tại sao lúc trước Thiêu Dao Tử vừa nghe mình giao thủ với mấy yêu nhân trên Bình Nam đạo, liền vui mừng như vậy, nói Hồng Bò Đào tiểu thư nhất định có thể giúp mình.

Thì ra những lời Hồng Bò Đào tiểu thư nói lúc trước, không phải là thuận theo lời mình mà diễn kịch, nàng ta thật sự đã sớm muốn trừ khử đám yêu nhân trên Bình Nam đạo kia rồi...

Nhưng đến đây, một vấn đề tò mò khác cũng nổi lên: “Hồng Bò Đào tiểu thư, vừa nãy nhắc đến...”

“... quản?”

“ ... ”

“Đó là đương nhiên.”

Hồng Bò Đào tiểu thư cười nhạt một tiếng, nói: “Vừa nãy không phải đã nói với ngươi rồi sao, chấp đao vấn sự, thuyết lý phân hương, tứ đại Đường Quan phân xử trật tự giang hồ.”

“Trong đó: Chấp Đao là chịu trách nhiệm xử lý những vụ án mạng, Vấn Sự chịu trách nhiệm giải quyết những tranh chấp, mâu thuẫn, Thuyết Lý là chịu trách nhiệm xem xét những vụ án oan sai, phân hương là chịu trách nhiệm ghi chép lại mọi việc xảy ra trong giang hồ.”

“Còn ta, chính là chấp đao chấp sự của Bả Hí môn, gánh vác trách nhiệm thanh lý môn hộ, ở các phủ thuộc An Châu, phạm là kẻ nào lấy bản lĩnh của Bả Hí môn để gây rối, ta đều phải đến hỏi han một phen, giết người hay là tạo súc, chỉ trong một ý niệm.”

“Mà nếu ta giết người, bất kể là quan phủ, hay là người có uy tín trên giang hồ, đều sẽ không hỏi đến.”

“...”

“Vậy chẳng phải là trở thành người chuyên làm việc cho môn đạo hay sao?”

Hồ Ma càng thêm kinh ngạc, trước đây đã nhìn ra Hồng Bò Đào tiểu thư ở địa phận An Châu này, cũng có chút danh tiếng, lại không ngờ nàng ta thực ra đã có được danh hiệu như vậy?

“Ha ha, thực ra thân phận chấp đao chấp sự này, ở rất nhiều nơi đều rất hữu dụng.”

Hồng Bò Đào tiểu thư nói đến đây, lại thở dài một tiếng, nói: “Chỉ tiếc, người chuyên sinh đều trốn tránh.”

“Bởi vì trở thành chấp đao chấp sự, liền tương đương với việc lọt vào tầm mắt của mười họ, bọn họ không dám mạo hiểm như vậy.”

“Nhưng ta thì khác, bản thân ta không quen nhìn những chuyện này, có hay không thân phận này ta đều sẽ trừ khử những yêu nhân kia, chỉ là, nếu không nhận chức vụ này, cách làm tạo súc giết người như ta, đã sớm bị những nhân vật trên giang hồ này vây công rồi.”

“...”

Suy nghĩ kỹ một chút, tất cả những điều này dường như cũng hợp lý.

Hồ Ma cũng vì thế, mà nghĩ đến trên đường đến đây trước đó, gặp phải đám thổ phỉ bị tiêu diệt...

Bọn họ, chẳng lẽ cũng bị chấp đao nhân trong môn đạo giết chết?

Chỉ là không biết, người làm chuyện này, là người của môn đạo nào ra tay.

Hắn thở dài một hơi, nói với Hồng Bò Đào tiểu thư: “Vậy kế hoạch của tiền bối là, để ta hỗ trợ, dẫn dụ tên yêu nhân lớn nhất trên Bình Nam đạo, bang chủ Khất Cái bang Quý Đường kia ra, sau đó trừ khử hắn, rồi hỏi ra truyền thừa Thủ Tuế Nhân từ trên người hắn?”

“Không sai.”

Hồng Bò Đào tiểu thư mỉm cười nhạt, nói: “Người này có thể nhập phủ, nhất định là có truyền thừa trên người.”

“Thủ Tuế Nhân muốn nhập phủ, bản thân cũng chỉ có hai lựa chọn.”

“Hoặc là báỉ sư, hoặc là đoạt pháp.”

“Nếu muốn báỉ sư, liền phải chịu sự quản thúc của người khác, tiêu tốn thời gian, nếu muốn đoạt pháp, liền phải cẩn thận môn đồ của người ta tìm đến đòi công đạo.”

“Nhưng bang chủ Khất Cái bang này, là một cơ hội hiếm có, hắn làm nhiều điều ác, tội đáng chết vạn lần, đoạt pháp của hắn, không ai dám hỏi đến, cho dù có người thật sự muốn hỏi, cũng chỉ cần một câu là có thể đuổi đối phương đi.”

“Hắn đã là môn nhân của người, sao lúc hắn làm ác ở Bình Nam đạo người không xuất hiện?”

“Cho nên, người đoạt pháp từ trên người hắn, không những có thể bớt đi rất nhiều phiền phức, thậm chí còn kiếm được tiếng thơm...”

“...”

“Quả thực là như vậy!”

Hồ Ma cũng suy nghĩ kỹ càng, không khỏi động lòng.

Chỉ là đến lúc này, hắn lại nghĩ đến một điểm khác, hít sâu một hơi, nhìn về phía Hồng Bò Đào tiểu thư, nói: “Đối với ta

mà nói, đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng ta cũng có chút tò mò...”

“Tại sao ngươi lại giúp ta như vậy?”

“...”

“Hừm?”

Hồng Bò Đào tiểu thư nghe vậy, cũng nhìn về phía Hồ Ma, hơi dừng lại một chút, nàng ta mới mỉm cười, nói: “Giúp ngươi đương nhiên là có giúp, nhưng cũng không hoàn toàn là vì ngươi...”

“Chấp đao chấp sự, ta đã làm mấy năm rồi, cũng làm không tệ, nhưng ta lại không thỏa mãn với điều đó.”

“Trừ khừ Quý Đường, ngươi có được truyền thừa, ta cũng không thiệt, có thể nhờ tận gốc Khất Cái bang, đối với ta cũng là một công lao, có công lao này làm nền tảng, lại có thêm giao tình với Động Tử Lý gia, đừng nói là chấp sự, ngay cả vị trí tiểu đường quan chấp đao nhân, ta cũng không phải là không thể mưu tính...”

“...”

“A?”

Hồ Ma thực sự có chút bội phục, Hồng Bò Đào tiểu thư đã làm chấp đao chấp sự rồi, vẫn chưa đủ, vậy mà còn muốn leo lên cao hơn nữa?

Leo lên cao hơn nữa, chẳng phải là càng gần mười họ hơn sao?

Chương 569. Lên đường trở về

Chương 569: Lên đường trở về

Việc này có thể làm...

Suy nghĩ kỹ càng, Hồ Ma lập tức đồng ý, cơ hội tốt như vậy, bỏ lỡ mới là kỳ lạ.

Dù sao Hồng Bô Đào tiểu thư nói cũng đúng, người chuyên sinh giết người đoạt pháp, chẳng phải là truyền thống lâu đời sao?

Chỉ là, nếu muốn dụ bang chủ Khất Cái bang Quý Đường ra một cách chắc chắn, thì phải hao tâm tổn sức một phen, mình nên làm như thế nào?

Hồ Ma trước tiên phân tích một chút, hiện tại bản thân mình, trong mắt những người trên giang hồ này, rốt cuộc là hình tượng gì?

Là thiếu niên nghèo khổ xuất thân từ thôn, may mắn bước vào môn đạo Thủ Tuế nhân, là chương quỹ kiếm sống trong Huyết Thực bang nho nhỏ ở Minh Châu, vì lòng tốt, đã cứu tiểu thư của Quý Động Tử Lý gia, không quản đường xá xa xôi đưa người về, bởi vậy mà gặp may lớn.

Đơn giản mà nói, là thái điều.

Nhưng con chim non này không chỉ nổi tiếng ở An Châu mà còn nhận được không ít lợi ích từ Động Tử Lý gia.

Vấn đề then chốt là, từ An Châu về Minh Châu, lúc đến thì gian nan muôn trùng, lúc về thì cũng xa xôi vạn dặm, nguy

hiểm càng lớn hơn.

Mang theo những lợi ích này về, chẳng khác gì trẻ con ôm ngọc quý đi giữa chợ, quá phô trương.

Vì vậy, đừng nói đến bang chủ Khất Cái bang Quý Đường đã kết thù sâu nặng, ngay cả những kẻ giang hồ có ý đồ xấu, ham muốn lợi ích này, cũng có thể âm thầm nhắm vào mình.

Điều này lại càng cho Quý Đường một lý do không thể không ra tay với mình, bởi vì cho dù hấn ta không ra tay, sau khi người khác ra tay, cũng sẽ đổ lên đầu hấn ta, nên cái nòi này, hấn ta nhất định phải gánh.

Nếu đã như vậy, mình phải làm gì?

Câu trả lời chính là, không làm gì cả, cứ theo con đường đơn giản nhất, rời khỏi An Châu, trở về Minh Châu.

Người nên ra tay, tự nhiên sẽ ra tay với mình.

Nhưng cũng chính vì vậy, lại nảy sinh một vấn đề rất quan trọng khác. Hồ Ma không khỏi lo lắng, hướng về Hồng Bô Đào Tửu tiểu thư mà nói: “Để ta làm chuyện này, cũng không khó khăn gì, chỉ cần giả vờ ngốc nghếch một chút là được. Dù sao, trong mắt người khác, tốt bụng cũng đồng nghĩa với ngốc nghếch.”

“Ta tại trong mắt người khác đã là một tên tốt bụng, vậy biểu hiện có ngu đi nữa, cũng là hợp lý.”

“Nhưng mấu chốt là ở ngươi, Quý Đường kia nếu là Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ, lại là thiên hạ đệ nhất, đại bang chủ, ngươi có nắm chắc diệt trừ hấn ta hay không?”

“...”

Hồng Bô Đào tiểu thư chỉ trả lời nhàn nhạt: “Ta cũng không chắc chắn lắm, chỉ là đã định ra vài phương án dự phòng thôi.”

“Muốn Quý Đường chết, nhìn từ bên ngoài, cũng chỉ có mấy cách.”

“Cách thứ nhất là trên đường về, người gặp Quý Đường, hẳn muốn giết người, nhưng lại bị người phản sát, đoạt lấy pháp thuật.”

“Cách thứ hai là nhìn như tiểu chưởng quỹ một mình về Minh Châu, nhưng thực tế ta đã nói cho người biết những nguy hiểm có thể gặp trên đường, người cũng cầu xin ta giúp đỡ, thế là ta lấy người làm mồi, dụ Quý Đường ra, thừa dịp hắt ta ra tay với người, sau đó ta sẽ trừ khử hẳn.”

“Cách thứ ba...”

“...”

Nói đến đây, nàng ta cười nhẹ, nói: “Người chuyển sinh ở An Châu, cũng đã lâu không tổ chức hoạt động tập thể rồi.”

“A?”

Hồ Ma sửng sốt một chút, vội vàng nhìn Hồng Bò Đào tiểu thư, nhỏ giọng hỏi: “Vậy người nghĩ trận chiến với hẳn ta, sẽ diễn ra theo cách nào?”

Hồng Bò Đào tiểu thư cười nói: “Vậy phải xem bang chủ Khất Cái bang, thông minh đến mức nào.”

“Vậy thì làm thôi.”

Hồ Ma lập tức quyết định, còn gì phải do dự nữa?

Không chỉ chuẩn bị làm, thậm chí còn mong bang chủ Khất Cái bang Quý Đường, thông minh một chút, khiến mọi chuyện náo nhiệt hơn.

Thế là, lại ở lại trang trại của Hàn nương tử thêm một ngày, sáng sớm ngày thứ ba, liền thay đổi diện mạo, dùng thuật dịch

dung đơn giản thay đôi dung mạo của mình, sau đó dắt một con ngựa, buộc vào xe, một mình đánh xe ra khỏi trang trại.

Con ngựa do Hàn nương tử chuẩn bị, trông có vẻ không bình thường.

Hồ Ma lúc đó liền nhìn Hàn nương tử với ánh mắt nghi ngờ, Hàn nương tử cũng chỉ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Bất quá, con ngựa này đáng lẽ ta phải thả nó đi từ lâu rồi, nhưng chính nó lại không muốn, cứ nhất quyết làm súc vật để chuộc tội.”

“Đường đi này nguy hiểm, cứ để nó kéo xe đi, nếu nó bị giết nhầm, cũng coi như giải thoát.”

“...”

Nhìn vào đôi mắt đen to của con ngựa, Hồ Ma chỉ thấy một khoảng trống rỗng, trong lòng cũng có chút tò mò, nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Thừa dịp gà đã gáy, trời còn chưa sáng, Hồ Ma liền rời khỏi trang trại.

Đi theo con đường nhỏ, cũng không đến gần An Châu thành, mà lặng lẽ đi về phía nam.

Trên đường đi đến chỗ vắng vẻ, cũng nhỏ giọng trò chuyện với con ngựa: “Huynh đài, có thể hiểu được lời ta nói không? Huynh đài, ở chỗ Hàn nương tử đều là những kẻ tội ác tày trời, tại sao nàng ấy lại nói ngươi là tự nguyện chuộc tội?”

“Huynh đài, nếu nghe hiểu thì ngươi hãy giật giật tai?”

“...”

Kết quả là vô dụng, con ngựa không nói một lời, chỉ lặng lẽ kéo xe đi.

Điều này khiến Hồ Ma cũng không còn cách nào khác.

Cái lợi là con ngựa này ngoan ngoãn, không cần thuê thêm người đánh xe.

Tính ra chuyến đi này, sau khi chia tay với đám người Trương A Cô, lại cùng Hương nha đầu, thuê hai con ngựa khỏe ở Đông Xương phủ, lẽ ra nếu cưỡi về, vẫn có thể trả lại cho tiệm ngựa ở Đông Xương phủ, lấy lại tiền đặt cọc.

Nhưng nghĩ đến đường đi nguy hiểm, hai con ngựa kia liền không dắt theo, để lại ở trang trại của Hàn nương tử, may mà lợi ích mà Lý gia cho đủ, cũng không thiếu chút này.

Chương 570. Mọi câu

Chương 570: Mọi câu

Vừa nghĩ, vừa âm thầm xin lỗi, sau đó giẫm giày nhẹ, tăng tốc độ, một mạch đi về phía nam.

“Người xem, người kia có phải hấn không?”

Quả nhiên như Hàn nương tử đoán, khi Hồ Ma đánh xe, đi qua một ngã tư, liền xuất hiện người theo dõi.

Trông chỉ là mấy tên ăn mày bán thịt, ngủ ở ven đường.

Khi Hồ Ma đi qua, bọn họ đang vây quanh đồng lửa, nướng con gà quay không biết lấy từ đâu ra, thấy Hồ Ma đánh xe đi qua, liền lập tức lấy ra một bức chân dung từ trong ngực.

Đây là bức chân dung do những tên ăn mày ở Đông Xương phủ, từng theo dõi, nhưng lại không vào rừng tham gia náo nhiệt, cho nên đã sống sót về ra, so với người đánh xe, dung mạo có thể nói là hoàn toàn khác biệt, nhưng bọn chúng lại biết rõ.

Âm thầm gật đầu, nói: “Hừ, trang trại của Hàn nương tử, chúng ta không dám đến gần.”

“Nhưng chỉ cần ra khỏi trang trại đó, lại muốn đi về phía nam, nhất định phải đi qua ngã tư này, canh giữ suốt hai ngày, người khả nghi cũng chỉ có hai ba người, đều đã phân người ra theo dõi, chỉ cần hấn tiếp tục đi về phía nam, vậy thì nhất định là người này rồi.”

“Đi báo tin cho bang chủ đi!”

“...”

Kéo ra chiếc áo bông rách nát bên cạnh, bên dưới lại là một lồng bồ câu.

Trong đám ăn mày, lại có người biết chữ, viết đơn giản mấy chữ, sau đó thả bồ câu bay đi.

Bay bay dừng dừng, qua vài lần chuyển tay, rất nhanh tin tức này đã được gửi đến một quán trà ven đường cách đó vài trăm dặm.

Nơi này đã không còn thuộc địa phận An Châu, mà là phía bắc của Bình Nam đạo.

Trong quán trà, có một người nam nhân đang ngồi, hắn ta có mái tóc chải chuốt gọn gàng, thái dương như đao gọt, có thể được xưng tụng bốn chữ, mày kiếm mắt sáng, trên người hắn mặc trường bào vô cùng hoa lệ.

Bên cạnh có mấy tên nô bộc hầu hạ, bên cạnh còn có một ông lão trông như quản gia, giúp hắn ta nhận thư, truyền lời, còn phải rót rượu pha trà, nhìn khí chất này, đúng là một công tử nhà giàu sang trọng.

Nhưng không hiểu sao, người khác vừa nhìn thấy hắn, liền cảm thấy trên người hắn có một cỗ khí chất âm u.

Đặc biệt là những người có nhãn lực tốt, càng có thể phát hiện ra, hai bàn tay của hắn, lại giống như một bàn tay to, một bàn tay nhỏ.

Hắn nhận lấy tờ giấy, chỉ liếc mắt một cái, liền đưa ra.

Một tên nô bộc bên cạnh, vội vàng tiến lên, quỳ trên mặt đất, để hắn nhét tờ giấy vào miệng mình.

Nhai hai cái, nuốt xuống, há miệng ra hiệu, sau đó lại trở về vị trí cũ đứng.

Nam tử mặc trường bào hoa lệ này cười nhạt: “Sắp đến rồi.”

“Thôi Can Nương thực ra chết không oan, sau khi bị người khác uy hiếp, đáng lẽ nên báo cáo với ta, kết quả là bà ta không báo, lén lút làm chuyện đó, có lẽ cũng là vì bà ta không tự tin vào bản lĩnh này của ta, cảm thấy ta không thể bảo vệ bà ta khỏi tay người khác.”

“Nhưng đây là bà ta tự tìm đường chết, đáng đời.”

“Chỉ là, sau đó sự việc nghiêm trọng, bà ta lại kéo Thọ gia, Lý công tượng, còn có Vương Lại Tử xuống nước, thật không phải đạo.”

“Giờ bị bà ta liên lụy, Khất Cái bang Bình Nam đạo chúng ta, bốn vị trưởng lão đã chết ba, còn mất thêm Vương Lại Tử vốn có tư cách thăng lên làm trưởng lão.”

“Khất Cái bang tung hoành ở Bình Nam đạo nhiều năm như vậy, chưa từng chịu thiệt lớn như vậy, quan trọng hơn là, Động Tử Lý gia giờ đây coi chúng ta là kẻ thù lớn, lợi ích ở Bình Nam đạo vẫn luôn dồi dào, nhưng chúng ta không thể tiếp tục lẫn lộn ở đây được nữa.”

“Phải đổi chủ.”

“...”

Lão bộc bên cạnh vội vàng nói: “Nếu muốn đi, các vị quan trên kia chắc chắn không có lý do gì để không đồng ý, nhưng dù thế nào, cũng phải nộp đủ cống phẩm năm nay, bọn họ mới cho phép chúng ta đến nơi khác lập nghiệp chứ?”

“Đó là đương nhiên.”

Nam tử mặc trường bào hoa lệ nhàn nhạt nói: “Nhưng lợi ích hai năm nay, đều bị ta dùng để nhập phủ rồi, lấy đâu ra đồ để nộp lên trên?”

“Nói không chừng, lợi ích mà tên tiểu tử kia có được từ Động Tử Lý gia, chúng ta cần phải lấy lại.”

“ ... ”

Lão bộc kia vội vàng nói: “Vâng, đã nhắm vào hấn, thì không thể để hấn chạy thoát, đợi hấn vừa ra khỏi An Châu, rời khỏi địa phận của Động Tử Lý gia, chúng ta liền ra tay.”

“Ra tay?”

Nam tử mặc trường bào hoa lệ lại cười lạnh một tiếng, nói: “Nào có đơn giản như vậy?”

“Bọn nhỏ đã nhìn rõ ràng, hấn ta trước đã đi đến trang trại của Hàn nương tử, ở đó hai ngày, sau đó mới ra ngoài.”

“Những bằng hữu giang hồ ở An Châu, cũng là vì hành động này của Hàn nương tử, mới từ bỏ ý định ra tay với tiểu chưởng quỹ kia, nhưng Hàn nương tử và hấn cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, người đoán xem tại sao nàng ta lại giúp hấn nhiều như vậy?”

“Ta đoán, Hàn nương tử nhất định đã dạy hấn điều gì đó, thoát nhìn là chúng ta đang đứng im chờ thỏ, nói không chừng là bọn họ đang câu cá.”

“ ... ”

Lão nô sửng sốt một chút: “Vậy chúng ta...”

“Bọn họ biết câu cá, chẳng lẽ chúng ta lại không biết mượn gió bẻ măng sao?”

Nam tử mặc trường bào hoa lệ hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia âm u, nhàn nhạt nâng chén rượu lên, nói: “Nhân cơ hội này, trừ khử luôn cả Hàn nương tử.”

“Nàng ta bất quá cũng chỉ là chấp đao chấp sự dưới trướng một tiểu đường quan mà thôi, làm việc lại tàn nhẫn không lưu tình, không biết đã phá hỏng bao nhiêu quy củ, chọc giận bao nhiêu người, mượn cơ hội này trừ khử ả ta, e là còn khiến vị kia vui lòng hơn là dâng lên một phần cống phẩm hậu hĩnh.”

Chương 571. Vừa đi vừa học tập

Chương 571: Vừa đi vừa học tập

“Toản Tâm Đình, Xích khóa hồn, Đại suất bi thủ... Hung khẩu toái đại thạch?”

Tiếng bánh xe lăn đều, Hồ Ma đội mũ rom, đánh xe ngựa, đi trên con đường đất cứng rắn.

Vì con ngựa này khác thường, không cần hấn phải tập trung tinh thần đánh xe, nên hấn cũng buông lỏng dây cương, chỉ ngồi trên xe ngựa, tay ôm một cái hồ lô.

Hiện giờ trời đang âm u, cộng thêm bản thân hấn ngoại trừ tim còn giữ một hơi thở ra, thì toàn thân đã hóa thành trạng thái chết, khiến âm khí xung quanh tăng vọt, nên hấn liền đổ nước trong hồ lô lên quyền sách trắng, tập trung nhìn vào những thứ trên sách.

Nếu người khác nhìn thấy, e là sẽ nghĩ hấn đang xem vô tự thiên thư.

Nhưng trong mắt Hồ Ma, lại càng xem càng vui mừng, thậm chí còn có chút tham lam, ghi nhớ tất cả những bí kíp tuyệt kỹ này vào trong lòng.

Môn đạo Thủ Tuế Nhân, nói đơn giản thì chỉ có một gốc rễ, luyện sống thành chết, lại luyện chết thành sống, giữ mình ở giữa ranh giới sống chết.

Nhưng chỉ với một môn đạo đơn giản như vậy, lại bị vô số Thủ Tuế Nhân, lợi dụng sự khác biệt và thể chất cường tráng

trong môn đạo của mình, không biết đã nghiên cứu ra bao nhiêu tuyệt kỹ, trong đó không thiếu những chiêu thức vừa sử dụng ra, liền khiến người ta bất ngờ, có thể lấy mạng người.

Những tuyệt kỹ này, mỗi chiêu đều có tác dụng lớn, có thể giúp người ta an thân lập mệnh.

Trong Hồng Đăng nương nương hội, có được một tuyệt kỹ như vậy, liền có thể đảm nhiệm chức vụ chương quỹ, dẫn dắt mấy tên đồ đệ, sống tiêu dao khoái hoạt giữa thời loạn lạc này.

Nhưng hiện tại, những tuyệt kỹ này lại không chút giữ lại mà bày ra trước mắt hắn, cực kỳ chi tiết.

Thậm chí còn đảm bảo chính xác, dù sao người chết sẽ không nói dối.

Cũng từ khi bắt đầu học những tuyệt kỹ này, Hồ Ma mới hiểu được bản thân mình trên con đường Thủ Tuế Nhân này, vẫn còn đi rất nông cạn.

Trước đây hắn cứ nghĩ mình đã luyện hóa ngũ tạng, trên người cũng có hai tuyệt kỹ, đã đủ dùng rồi, nhưng giờ đây mới có cảm giác như tầm mắt được mở rộng ra.

Những tuyệt kỹ này, mỗi chiêu đều có chỗ độc đáo, có chiêu nhìn có vẻ đơn giản, vừa nghe là hiểu, cũng có chiêu cần phải bỏ thời gian công sức khổ luyện, có chiêu vừa nghe tên đã thấy lợi hại, cũng có chiêu nghe qua thì thật sự bình dị.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, tất cả đều có tác dụng lớn đối với hắn.

“Chân truyền nhất cú”, dù sao thì một câu chân thật này, chính là do người đi trước thất bại không biết bao nhiêu lần mới tổng kết ra được.

“Kiếm được rồi...”

Hắn trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở mắt ra, thở dài một hơi.

Trên đường đến đây, hắn đã học được kỹ năng của Tẩu Quỷ Nhân, cũng học được mấy chiêu của Bả Hí môn, nhưng bản lĩnh của Tẩu quỷ nhân, cần phải sau khi hắn trở về, phải từ từ tìm hiểu, để bản thân có được nền tảng thực sự mở ra Trấn Tuế thư, học được pháp môn.

Kỹ năng của Bả Hí môn, kỳ thực chỉ là để xem cho vui, là để sau này khi lẫn lộn trong giang hồ được thuận tiện hơn, chứ không hy vọng thực sự học được bao nhiêu.

Chỉ có tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân, bởi vì căn cơ của hắn quá vững chắc, nên vừa nghe là hiểu, có một số bí quyết đơn giản, chỉ cần thử một chút, liền nắm được điểm mấu chốt, có thể bắt chước y hệt.

“Cho nên...”

Hắn vừa nói, vừa nắm tay trái lại, cổ tay hơi xoay, nhẹ nhàng vỗ ra ngoài.

Không thực sự đánh ra thứ gì, nhưng lại âm thầm cảm nhận được sự biến đổi của kinh lực.

“Chiêu Toàn Tâm Đỉnh này, kỳ thực chính là mượn một luồng âm khí, dùng thủ pháp của Thủ Tuế Nhân đánh ra, đâm vào tim người khác?”

Hắn chậm rãi suy nghĩ: “Có thể đánh trực tiếp, có thể mượn lực, thậm chí nếu luyện thành, có thể mượn binh khí truyền dẫn, chủ yếu là để đối phương không kịp phòng bị, hại người trong vô hình...”

“Tê...”

“Sao ta lại cảm thấy tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân chúng ta, đa số đều khá âm u, giống như công phu của tà phái vậy?”

“ ... ”

Nhưng chỉ suy nghĩ một chút, liền lắc đầu phủ nhận.

Không thể nào, so với những người trong các môn đạo khác, khi hại người ngay cả mặt cũng không lộ, không nói một lời liền ra tay, Thủ Tuế Nhân so với bọn họ thì quang minh lỗi lạc hơn nhiều.

Tự an ủi bản thân, Hồ Ma lại tiếp tục nghiên cứu cách sử dụng và điểm mấu chốt của tuyệt kỹ này.

Tuyệt kỹ mà Động Tử Lý gia cho thực sự không ít, Hồ Ma đều cố gắng ghi nhớ, nhưng muốn trong thời gian ngắn học hết vẫn là không thực tế, ví dụ như Đại suất bí thủ, không chỉ cần ngày đêm khổ luyện, mà còn phải phối hợp với phù chú và bí dược để rèn luyện lòng bàn tay.

Nhưng trong đó cũng có một số chiêu thức đơn giản, chỉ là bí quyết vận hành khí lực, có thể chậm rãi nghiên cứu trên đường đi.

Đương nhiên, lý do tại sao hắn lại bắt đầu nghiên cứu những tuyệt kỹ này trên đường đi, còn có một nguyên nhân khác chính là, một mình lên đường, thực sự quá nhàm chán, ngày nào cũng không có người để nói chuyện.

Từ Đông Xương phủ đến An Châu, hắn mất bảy ngày.

Nhưng đó là hắn cùng Hương nha đầu, cưỡi ngựa khỏe, liều mạng cạo xát đến mức da thịt bên trong đùi bị trầy xước mới chạy tới được.

Hiện tại lại là đánh xe ngựa, chậm rãi đi, không biết phải kéo dài thêm bao nhiêu lần.

Đương nhiên cũng là không còn cách nào khác, vì đang kéo xe này, Hồ Ma không dám dùng roi quất nó, còn phải chăm sóc cẩn thận mỗi tối.

Trên đường, lúc quá nhàm chán, Hồ Ma nói chuyện với nó, nó không để ý, bảo nó giật giật tai chớp chớp mắt, nó cũng dường như không hiểu, mỗi ngày chỉ cần miễn kéo xe lên đường.

Chương 572. Người chuyển sinh tập hợp

Chương 572: Người chuyển sinh tập hợp

Nhưng qua mấy ngày nay, Hồ Ma cũng phát hiện ra, dường như nó không phải là hoàn toàn không hiểu, ví dụ như một tối nghỉ ngơi, canh giữ bên đồng lửa, Hồ Ma liền cầm một bình rượu hỏi nó có muốn uống không, sau đó nó gật đầu.

Từ hôm đó trở đi, mỗi tối nghỉ ngơi, nếu điều kiện cho phép, Hồ Ma đều mua một bình rượu, đổ vào máng của nó.

“Hồ Ma ca ca, Hồ Ma ca ca...”

Trên nóc xe ngựa, thân ảnh của Tiểu Hồng Đường đột nhiên xuất hiện, ngồi xổm trên lưng ngựa, thân bí nói với Hồ Ma: “Phía trước, hai trăm trượng, ngã rẽ.”

Hồ Ma gật đầu, lấy từ trong ngực ra một bọc vải dầu, lấy ra một viên huyết thực hoàn, hào phóng đưa cho Tiểu Hồng Đường.

Tiểu Hồng Đường lập tức vui mừng khôn xiết, hai tay nhỏ bé nâng niu, thoát cái đã chạy đi dò đường.

Nhìn khí thế hiện tại, Hồ Ma đoán chừng, cho dù bây giờ mình trực tiếp bảo nàng ta xử lý mấy tên chặn đường kia, nàng ta cũng sẽ không từ chối, dù sao, hiện tại trình độ ăn uống lại được nâng cao.

Tiểu Hồng Đường bây giờ, đã bắt đầu ăn huyết thực!

Một lần là một viên!

... Đương nhiên là Hồ Ma chia một viên huyết thực hoàn nguyên vẹn, thành mười phần, mỗi phần dùng sức nặn nặn, miễn cưỡng vo thành hình tròn.

Tuy rằng kích cỡ không đồng đều, chẳng lẽ không phải là một viên sao?

Ít nhất Hồng Đường mỗi lần đều rất vui vẻ, chưa từng truy cứu những chi tiết này.

“Hô...”

Theo xe ngựa tiến lên, quả nhiên ở cách hai trăm trượng, rẽ vào một ngã rẽ khác, Hồ Ma nhìn thấy trong rừng cây kia, có mấy tên ăn mày lười biếng, nằm đó nghỉ ngơi, bọn chúng dường như cố ý hoặc vô tình liếc nhìn hắn, lặng lẽ lướt qua nhau.

“Càng xa An Châu, những tên do thám của Khất Cái bang này, càng theo dõi ta chặt chẽ hơn.”

Hồ Ma trầm nghĩ.

Lúc mới rời khỏi trang trại của Hồng Bồ Đào tiểu thư, hắn liền cẩn thận từng li từng tí, sợ người của Khất Cái bang trực tiếp tìm đến.

Sau đó mới phát hiện ra, lại khác với suy nghĩ của hắn, tuy rằng hắn vừa ra khỏi trang trại, rất nhanh đã bị người ta theo dõi, nhưng lại không có ý định ra tay.

Có lẽ, bọn chúng không hiểu rõ về Động Tử Lý gia, cũng lo lắng Động Tử Lý gia thực sự có bản lĩnh lớn như vậy, có thể dễ dàng bảo vệ hắn ở An Châu, nên mới muốn đợi rời khỏi An Châu rồi mới nói.

“Bọn chúng sẽ ra tay với ta ở đâu?”

Hồ Ma âm thầm tính toán, đây đã coi như là nhóm ăn mày thứ ba mà hắn gặp hôm nay, rõ ràng là theo dõi hắn chặt chẽ

hơn trước, nên cũng không khỏi bắt đầu suy nghĩ vấn đề này: “Hoặc là, sẽ dùng cách gì để ra tay?”

“Trực tiếp chặn đường, hay là giả vờ làm chủ quán của một quán trọ ven đường, trước tiên hạ được, sau đó ném vôi vào mặt?”

“...”

Những vấn đề này hắn không nghĩ ra đáp án, nhưng so sánh mà nói, cũng không quan trọng, điều đáng để hắn quan tâm hơn kỳ thực là: Hồng Bò Đào tiểu thư sẽ ra tay như thế nào?

Nàng ta chỉ nói, sau khi bang chủ Khất Cái bang xuất hiện, liền sẽ kịp thời ra tay.

Nhưng ra tay như thế nào, lại làm sao để đảm bảo có thể kịp thời xuất hiện khi hắn gặp nguy hiểm, lại không chịu giải thích, như vậy sẽ tiết lộ bí mật của Bả Hí môn nàng ta.

Thực sự là, còn không hào phóng bằng Chu quản gia...

Nhưng cũng chính vì vậy, Hồ Ma chỉ có thể giả vờ như không biết gì cả, ngoan ngoãn làm mỗi câu.

Người của Khất Cái bang gặp càng nhiều, cũng nhìn thấy ánh mắt của bọn chúng càng ngày càng trắng trợn, âm hiểm lạnh lẽo, Hồ Ma lại càng cảm thấy, mình dường như đang bước vào một tấm lưới lớn, mà tấm lưới này, đang thu hẹp lại, không cho hắn chạy thoát.

Hắn chỉ là bất động thanh sắc, thu hồi suy nghĩ, tiếp tục nghiên cứu tuyệt kỹ của mình.

Tối hôm đó, Hồ Ma nghỉ chân ở một quán trọ ven đường, tự mình bỏ tiền ra, bao trọn một gian phòng lớn, lại bảo chương quỹ mang rượu ngon món ngon lên, rượu phải hai

bình, thức ăn phải là món sạch sẽ ngon nhất trong quán, không thiếu tiền.

Sau đó một bình rượu cho ngựa uống, một bình rượu tự mình uống, xong lại dùng nước nóng ngâm chân cẩn thận, lúc này mới nằm lên giường, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

“Người của Khất Cái bang, có lẽ ngày mai, sẽ ra tay với ngươi.”

Rất nhanh, liền có một giọng nói vang lên, trong linh miếu bản mệnh, Hồ Ma nghe thấy lời nhắc nhở của Thiêu Dao Tử.

Nhìn kỹ, hẩn trong lòng hơi giật mình.

Trước đây đã hẹn trước, đến lúc quan trọng, mọi người sẽ trao đổi thông tin trong linh miếu bản mệnh, nhưng hiện tại, hẩn lại nhìn thấy, có đến bảy tám sợi hương, đang xuyên qua làn sương mù màu đỏ sẫm, nối với lư hương của hẩn.

Mỗi sợi hương, đều đại diện cho một người chuyển sinh thân phận thần bí a!

“Bọn người này suốt dọc đường đều không ai lộ diện, khiến ta cứ tưởng mình đang cô đơn lẻ loi lên đường, hiện tại lại đột nhiên đều xuất hiện?”

Hồ Ma nhất thời tâm trạng có chút kích động, vội vàng chinh đón tinh thần, nghiêm túc nghe bọn họ chia sẻ tình báo.

Người đầu tiên lên tiếng là Thiêu Dao Tử: “Khất Cái bang Quý Đường, đang tập hợp tất cả tiểu đầu mục trên Bình Nam đạo, đến trấn Ngưu Đầu, thời hạn cho những người đó, chính là tối nay.”

“Mà nơi này, cũng là nơi ngươi sẽ đi qua vào trưa mai.”

“...”

Theo giọng nói của y hạ xuống, lại đột nhiên vang lên một giọng nói lười biếng, nhàn nhạt nói: “Danh hiệu Ngọc Băng Thiêu, ta theo ý của Hồng Bò Đào tiểu thư, đã đi dò hỏi khắp nơi.”

“Uy Hà tiêu cục ở trấn Liễu Đề, tối hôm kia, vừa bị mất một thanh bảo đao gia truyền, trông giống như là thủ đoạn của Khất Cái bang, hắn ta có lẽ là muốn dùng thanh bảo đao này, để đối phó với huynh đệ Lão Bạch Kiền vào ngày mai.”

Lại có người nói: “Danh hiệu Lão Cao Lương, ta đang theo dõi Khất Cái bang Quý Đường, hắn ta hiện đang ở trấn Tứ Thủy, nhà tình nhân nhỏ.”

“... Bên trong đang kêu gào âm ỉ, thật khiến người ta thêm thương a!”

“...”

“Danh hiệu Trúc Diệp Thanh, ta đã chuẩn bị sẵn sàng để rút hồn tra khảo, kiệt kiệt kiệt...”

“...”

Vốn đang nóng lòng muốn biết tin tức của bọn họ, Hồ Ma hiện tại bất ngờ nghe thấy báo cáo của từng người chuyển sinh một, lại nhất thời choáng váng.

Hóa ra Hồng Bò Đào tiểu thư không phải là nói đùa, mà là thực sự chuẩn bị tổ chức hoạt động tập thể?

Chương 573. Kế hoạch

Chương 573: Kế hoạch

“Hóa ra không phải ta đi vào lưới lớn của người ta, mà rõ ràng là đối phương đang đi vào lưới lớn của người mình...”

Vốn dĩ còn cảm thấy sau khi ra khỏi An Châu, liền luôn duy trì cảnh giác suốt dọc đường, sợ gặp phải mai phục, sơ sẩy một chút, Hồ Ma hiện tại lại đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Hồng Bô Đào tiểu thư bọn họ kỳ thực vẫn luôn bận rộn, đã nắm rõ hành tung của bang chủ Khất Cái bang Quý Đường, thậm chí cả việc điều động trong bang phái của bọn chúng?

Mẹ nó....

... Cái này ngay cả việc Quý Đường một đêm có thể làm mấy lần, mỗi lần bao lâu cũng nắm rõ a!

Trong lòng nhất thời sinh ra sự kính ngưỡng vô tận đối với những người chuyển sinh ở An Châu này, đồng thời, cũng đột nhiên tò mò về bọn họ...

Tính ra, lần này hẳn tiếp xúc với người chuyển sinh ở An Châu, nhưng cũng chỉ gặp một mình Hồng Bô Đào tiểu thư, Thiêu Dao Tử coi như là nửa người, dù sao hai người gặp mặt ở hiện thực là mượn pháp bảo của Hồng Bô Đào tiểu thư, không nhìn thấy dung mạo của nhau.

Có Hồng Bô Đào tiểu thư là người có tính cách hiếm thấy ngay cả trong những người bình thường, những người chuyển sinh khác sẽ có phong cách như thế nào?

Nhìn bọn họ đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy, dường như đều tham gia vào chuyện này, chẳng lẽ, lần này bọn họ đều sẽ

ra tay sao?

“Nói nhiều như vậy, rốt cuộc Quý Đường đã gài bẫy gì, chuẩn bị kế hoạch gì?”

Cũng sau khi mọi người đều báo cáo tin tức mà mình dò la được, giọng nói của Hồng Bồ Đào tiểu thư mới lại vang lên: “Đừng nói với ta, các người ngay cả chỗ ở của tình nhân hần ta cũng nắm rõ, nhưng đến tận lúc hần ta sắp ra tay, vẫn chưa biết rõ hần ta chuẩn bị ra tay như thế nào chứ?”

“Như vậy sẽ khiến huynh đệ Lão Bạch Kiền chê cười chúng ta không chuyên nghiệp rồi.”

“...”

“Không chê cười, không chê cười...”

Hồ Ma trầm nghĩ, cái này đã làm rất chu đáo, rất quá đáng rồi a...

Lại không ngờ, những người chuyển sinh này vừa rồi còn khá thoải mái, tranh nhau thảo luận, nhưng hiện tại nghe thấy câu nói này của Hồng Bồ Đào tiểu thư, bầu không khí cũng hơi trầm xuống.

“Thật sự là không dò la được.”

Giọng nói của Thiêu Dao Tử vang lên, cười khổ nói: “Hần ta tập hợp tiểu đầu mục trên Bình Nam đạo, chắc chắn là muốn gài bẫy.”

“Nhưng ta thực sự không dò la được bọn chúng có kế hoạch gì.”

“Chẳng lẽ chỉ là tập hợp tất cả mọi người đến trấn Ngưu Đầu, sau đó đợi huynh đệ Lão Bạch Kiền xuất hiện, liền dùng cách thức tiêu chuẩn của giang hồ, trước tiên hạ độc vào rượu, sau đó ném vôi bột, dây thừng gạt ngựa ngã, lưới gai, rồi xông lên loạn đao chém giết?”

“ ... ”

Nghe hấn ta miêu tả chi tiết như vậy, Hồ Ma không biết hấn ta có phải đã từng làm qua hay không, nhưng nghe cuộc thảo luận này, cũng thực sự có chút kinh ngạc.

Một đêm làm mấy lần cũng dò la rõ ràng, nhưng lại không nắm rõ kế hoạch ra tay cụ thể của đối phương, sao có chút kỳ quái?

Không nắm rõ kế hoạch ra tay cụ thể của đối phương, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ghi nhớ tất cả những việc khác vào trong lòng, ngày hôm sau đây, liền ăn no nê, lại tiếp tục lên đường.

Biết Khất Cái bang chắc chắn sẽ ra tay với mình ở trấn Ngưu Đầu cách nửa ngày đường, nhưng hấn cũng không đổi lộ tuyến, trực tiếp đi qua.

Trên đường đi, quả thực thỉnh thoảng gặp phải người của Khất Cái bang, có người cầm đả cầu côn, lười biếng ngồi xỏm ven đường, cũng có người đá một đôi giày rách, lưng thũng, đi theo sau xe ngựa của hấn.

So với trước đây, bọn chúng quả thực cũng không giả vờ nữa, mà Hồ Ma lại càng không hoảng, đội nón che mặt, chậm rãi đi trên quan đạo này.

Trong lòng của hấn đoán, hiện tại ăn mày đi theo mình nhiều, có lẽ đến gần trấn Ngưu Đầu, sẽ càng nhiều hơn, e là toàn bộ Bình Nam đạo, tất cả ăn mày có chút bản lĩnh, đều bị triệu tập đến, chuẩn bị tặng cho hấn một phần đại lễ ở trấn Ngưu Đầu.

Nhưng hấn cũng không ngờ, sự việc rất nhanh đã xuất hiện biến hóa.

Theo hấn càng ngày càng đến gần nơi đối phương đang đợi, ăn mày theo dõi, đi theo bên cạnh hấn, ngược lại càng ít

đi.

Cảm giác khác thường này, khiến Hồ Ma lập tức âm thầm chú ý: “Đi hết rồi?”

“Cái này lại là đang giở trò gì?”

“...”

“...”

“Người cũng đi đi!”

Cũng vào lúc này, bên ngoài trấn Ngưu Đầu, trong quán trà dã ngoại bên đường, bang chủ Khất Cái bang Quý Đường mặc trường bào gấm vóc, dung mạo tuấn mỹ.

Hắn ta đang nói với lão nô bộc hầu hạ trà nước bên cạnh: “Trước tiên đi gặp những người bị chúng ta triệu tập đến, nói cho bọn họ biết Khất Cái bang sắp tan tán rồi, nhanh chóng chia chút đồ còn lại, chạy đi thật xa để lánh nạn!”

“Dù sao chúng ta làm xong vụ này, cũng phải rời khỏi Bình Nam đạo, để bọn họ lại, không biết sẽ bị kẻ thù hành hạ thế nào!”

“...”

“Vâng.”

Lão nô bộc hầu hạ bên cạnh nói: “Vâng, ta biết nặng nhẹ, nhưng hiện tại đại địch trước mắt, bang chủ đừng nghĩ đến chuyện này nữa, việc chính quan trọng a.”

“Đại địch gì chứ, sợ đông sợ tây, còn lăn lộn giang hồ làm gì?”

Quý Đường lười biếng khoát tay, chỉ mấy tên nô bộc đứng thẳng tắp bên cạnh, đến tận bây giờ vẫn canh giữ bên quán trà, nói: “Người lát nữa cũng dẫn bọn họ đi, tránh cho động thủ lại bị liên lụy.”

“Tuy rằng làm nghề của chúng ta, đều là mạng người rẻ rúng, nhưng mạng người rẻ rúng cũng là mạng chứ?”

Chương 574. Quý Đường

Chương 574: Quý Đường

“Lát nữa gặp những người bị triệu tập đến, vẫn cứ đợi tín hiệu của ta, thấy tín hiệu rồi, liền dẫn bọn họ đến giúp ta kéo xe, chia đồ cũng có thể chia thêm một chút.”

“Nhưng vẫn như cũ, chỉ đợi một nén hương.”

“Trong vòng một nén hương, không thấy ta thả tín hiệu lửa, liền trực tiếp bảo tất cả mọi người giải tán, mang theo chút đồ còn lại chạy trốn đi!”

“Sau này cũng đừng bao giờ nhắc đến thân phận đại trưởng lão và bát đại kim cương của Khất Cái bang Bình Nam đạo với người ngoài...”

“... Trên giang hồ không ai thực sự coi trọng Khất Cái bang chúng ta.”

“...”

“Vâng vâng...”

Lão nô bộc, hay nói đúng hơn là đại trưởng lão của Khất Cái bang, vội vàng gật đầu, lại cười khổ nói: “Đừng có lần nào cũng nói như vậy, mỗi lần sắp ra tay, đều dặn dò di ngôn một lượt, người cũng không thấy kiêng kỵ...”

“Đều là sắp xếp nghiêm túc, kiêng kỵ gì chứ, ăn cơm giang hồ, lần nào ra tay mà không có nguy hiểm mất đầu?”

Quý Đường lại cười, nhìn ông ta, nói: “Nếu ta xảy ra chuyện, người không chỉ phải giải tán đám nhóc trong bang,

mà còn phải chăm sóc kỹ lưỡng cho bà nương ngang tàng của ta.”

“Ta biết ngươi cũng thèm muốn nàng ta, trực tiếp dẫn nàng ta đi là được, nhưng ta cũng phải nói rõ với ngươi, ngươi ngủ với nàng ta thì được, nhưng dù sao cũng phải nuôi dưỡng, đừng có bán nàng ta đi, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi, biến thành quỷ cũng phải quay về xử lý ngươi.”

“Chắc hẳn ngươi cũng biết, người như ta, cho dù biến thành quỷ, cũng là lệ quỷ.”

“...”

“Thôi đừng nói nữa.”

Lão nô bộc vỗ vỗ miệng mình hai cái, như là đang giúp hắn ta xua đuổi vận rủi, nói: “Lời của ngươi ta đều ghi nhớ, nhưng thực sự không cần chúng ta ở lại giúp đỡ sao? Những người bị triệu tập đến...”

“Thủ Tuế Nhân làm việc, các ngươi giúp đỡ gì được?”

Quý Đường liếc xéo hắn ta một cái, nói: “Càng đông người càng phiền phức, lộn xộn, ta còn phải cẩn thận giết nhầm người.”

“Nhanh đi đi, ta tính toán tiểu chương quỹ kia, cũng sắp đến rồi...”

“...”

“...”

Vốn tưởng rằng đến trấn Ngưu Đầu, liền sẽ đâm đầu vào ổ ăn mày, nhưng Hồ Ma thế nào cũng không ngờ, khi hắn sắp đến phạm vi trấn Ngưu Đầu, bên cạnh lại không còn một bóng người, cả quan đạo đều trở nên trống rỗng.

“Bọn người này đang giở trò gì vậy?”

Trong lòng hắn cũng không khỏi hơi căng thẳng, không dám lơ là chút nào.

Tuy rằng đang câu cá, cũng phải đề phòng lật thuyền trong mương, vạn nhất đối phương thực sự ăn luôn cả hắn – con mồi câu này thì sao?

Cũng đúng lúc hắn đang suy nghĩ, phía trước xe ngựa, cuối cùng cũng xuất hiện bóng người.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy phía trước là một quán trà dã ngoại bên ngoài trấn Ngưu Đầu, mấy cây gậy gỗ chống đỡ hai tấm lều rách, cộng thêm một cái lò, hai cái bàn kê lên, trống rỗng không có bóng người.

Nhưng bên ngoài quán trà, ngay giữa đường, lại đứng một người, hắn ta chấp tay sau lưng, nhìn chiếc xe ngựa đang chậm rãi tiến về phía trước, khẽ mỉm cười.

“Hắn ta cũng là người của Khất Cái bang?”

Hồ Ma nhìn thấy bóng người kia, trong lòng liền cảnh giác: “Quần áo cũng không rách rưới, chẳng lẽ...”

Trong lòng đang suy nghĩ nhanh chóng, không biết nên dừng ngựa lại nói chuyện trước, hay là làm sao, liền thấy nam tử chấp tay sau lưng đứng giữa đường kia, chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa bước chân, tiến về phía xe ngựa, vừa hít sâu một hơi.

“Không ổn.”

Hiện tại hai người còn cách nhau ba bốn trượng, nhưng Hồ Ma trong lòng lại đột nhiên sinh ra cảnh giác.

Ngay sau đó, nam tử kia bỗng nhiên gầm lớn một tiếng, trực tiếp thổ khí khai thanh.

Trong nháy mắt, âm phong cuộn cuộn, làm chấn động cả hồn phách, như địa ngục mở cửa, thuận theo quan đạo ập tới.

“Lại còn không nói chuyện, trực tiếp liền muốn ra tay?”

Trong lòng Hồ Ma lập tức hiểu ra, người này không phải ai khác, nhất định là bang chủ Khất Cái bang Quý Đường.

Bởi vì tiếng quát này, rõ ràng là bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân.

Hắn ta chỉ phun ra một hơi âm khí mà thôi, lại là âm phong cuộn cuộn, như muốn thổi bay hồn phách của người ta.

Người có đạo hạnh thấp, e là chỉ cần một chiêu này, liền mất mạng, hắn cũng kinh hãi, vội vàng kéo dây cương, sợ đối diện với luồng âm khí này, sẽ lấy mạng con ngựa lớn này trước...

Nào ngờ, hắn kéo dây cương, nhưng con ngựa ngoan ngoãn suốt dọc đường này, lại đột nhiên nổi điên.

Nó suốt dọc đường đều ừ rừ, nhưng gặp phải kẻ vừa gặp mặt đã ra tay này, lại đột nhiên phấn chấn, con người cũng dường như đỏ lên, Mặc dù Hồ Ma kéo dây cương, nhưng nó lại không dừng, ngược lại như phát điên, lao thẳng về phía đối phương.

“Ái chà?”

Kẻ chặn đường này bất ngờ thấy con ngựa kéo xe của đối phương nóng tính như vậy, cũng sửng sốt một chút.

Sau đó cười lớn, nghênh đón con ngựa cao to đang hung hăng lao tới, lại đột nhiên cúi đầu, dùng đầu húc tới.

“Ầm!”

Con ngựa này vốn đã khác với những con ngựa khác, hiện tại lại đang phi nước đại, càng chạy càng nhanh, lực càng mạnh, phía trước cho dù có một bức tường cũng sẽ bị nó đâm sập.

Nhưng hai cái đầu va chạm vào nhau, lại là một tiếng vang trầm đục, con ngựa cao to này lại trực tiếp bị húc cho lật, cả xe ngựa đều lật nhào trên mặt đất.

Trông thấy con ngựa đã bị hấn ta húc cho choáng váng, răng cũng rụng mất mấy cái.

“Tiểu chương quỹ đến từ Minh Châu sao?”

Mà kẻ chặn đường này, lại chỉ lắc lắc đầu, như thể không có chuyện gì xảy ra, mang theo nụ cười, quay đầu nhìn sang, cười nói: “Ta là Quý Đường kiếm sống trên Bình Nam đạo, dưới trướng có mấy người chết dưới tay ngươi.”

“Hôm nay, ta đến đây để giết ngươi!”

Chương 575. Ngựa phát điên

Chương 575: Ngựa phát điên

Mẹ kiếp, điên rồi?

Ngựa cũng điên rồi, người chặn đường cũng điên rồi?

Con ngựa này là con đầu tiên, gặp người phía trước ra tay, không những không sợ hãi, mà còn lao tới.

Mà người chặn đường lại dùng đầu để cứng rắn đối đầu với con ngựa điên đang phi nước đại, còn thắng?

Không thể diễn tả được sự kinh ngạc của Hồ Ma lúc này, khi xe ngựa lật nhào, hắn đã nhảy từ trên xe xuống, thân thể Thủ Tuế Nhân cường tráng, lại am hiểu kỹ năng, sự cố bất ngờ này, càng có thể khảo nghiệm bản lĩnh của hắn.

Tuy rằng ngựa ngã xe lật, động tĩnh rất lớn, hai cái sọt trên xe đều bay đi, nhưng lại không ảnh hưởng đến hắn, thân thể trên không trung xoay một vòng, liền vững vàng đáp xuống đất.

Ngẩng đầu lên, quát lớn: “Có biết giữ quy củ không, vừa lên đã bắt nạt ngựa của ta?”

“Giữ quy củ?”

Nam tử chặn đường kia cũng khựng lại một chút, sau đó cười một cách kỳ quặc, nói: “Ta sắp sửa qua đó giết ngươi, vậy mà còn phải nói quy củ à?”

“Sao, trước khi ngươi lên đường, Quý Động Tử Lý gia hay Hàn nương tử, chẳng ai dặn ngươi phải cẩn thận ta hay sao?”

“...”

Hồ Ma nheo mắt, đưa tay sờ lên eo, trầm giọng nói: “Không có, không nghe thấy ai nói phải coi trọng người...”

“Tiểu chương quỹ không thành thật.”

Quý Đường liếc nhìn tay Hồ Ma, liền cười lớn, nói: “Ta, Quý Đường, cũng không đến nỗi bị người ta xem nhẹ đến mức này, bọn họ nhất định đã nhắc nhở người, cho nên chúng ta cũng không cần nói nhảm nữa.”

Vừa nói, gã ta đã vươn bàn tay to ra, lại trực tiếp chộp về phía đầu Hồ Ma.

Khoảnh khắc này, Hồ Ma cảm nhận được một áp lực ngập tràn, nam tử này chỉ đưa tay chộp tới, nhưng lực đạo hùng hậu, tư thế bá đạo, lại có cảm giác như che khuất cả bầu trời trên đỉnh đầu hắn, như thể đột nhiên trời tối sầm lại.

Hắn vốn định kéo dài thời gian, đợi Hồng Bò Đào tiểu thư ra tay, dù sao hắn chỉ là môi câu, nào có đạo lý để chính mình ra trận?

Nhưng không ngờ tên này ra tay dứt khoát, hắn cũng không kịp suy nghĩ kỹ, bàn tay đang đưa về phía eo bỗng nhiên vươn ra.

Giơ mạnh lên phía trước.

Thứ hắn rút từ eo ra không phải là đao, mà là một cây thước đen tuyền.

Đây là thứ nhất được lúc dọn dẹp chiến trường sau khi trừ khử mấy tên yêu nhân trên Bình Nam đạo, những thứ khác nhất được, phần lớn đều đã hư hỏng, rách nát, chỉ có cây thước này còn nguyên vẹn, nên Hồ Ma cẩn thận cất giữ, còn hỏi Hồng Bò Đào tiểu thư cách sử dụng.

Thước vừa ra, xung quanh liền có một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Bàn tay của nam tử kia chớp tới, vừa nhanh vừa mạnh, như thể khiến người ta không thể tránh né.

Nhưng trớ trêu thay, gã ta lại chớp hụt, cách vài ngón tay, chớp vào một khoảng không khí trước mặt Hồ Ma.

Mà nhân cơ hội đối phương chớp hụt, Hồ Ma đã nhanh chóng rút lui.

Mượn thế đứng dậy, tay kia rút con dao răng cưa bên hông ra, sau đó dồn hết sức lực, bước lên, sử dụng một chiêu “Khai sơn” chắc nịch, gần như dồn toàn bộ sức lực của mình, chém vào ngực người này.

“Rầm!”

Nhát dao này dùng hết sức, nhưng lại không chém vào được, ngược lại còn chấn động khiến Hồ Ma cảm thấy đau tay.

“Dao thương bất nhập?”

Đồng tử của Hồ Ma co rút lại.

Trước đây khi giao đấu với yêu nhân trên Bình Nam đạo, hắn đã từng gặp một Thọ gia đao thương bất nhập, chỉ là người đó thuộc môn đạo Tự mệnh, là mượn một loại pháp thuật nào đó, mới khiến bản thân không sợ đao thương.

Tiểu Hồng Đường nhảy lên cổ ông ta, liền lập tức phá giải pháp thuật của ông ta, nhưng người này, cảm giác hoàn toàn khác biệt, Hồ Ma lập tức nhớ tới con Hạng Bạt mà hắn đã từng trừ khử, có thể nói là cảm giác giống hệt.

Tên chặn đường này, hay nói đúng hơn là Quý Đường của Khất Cái bang, thân thể lại còn cứng cáp hơn cả con Hạng Bạt kia.

“Thước của Lý công tượng?”

Cũng vào lúc này, Quý Đường của Khất Cái bang trúng một đao này, nhưng lại không né tránh, ánh mắt rơi vào cây thước màu đen trong tay Hồ Ma.

Hiểu ra nguyên do, liền đột nhiên dậm chân, lực đạo khổng lồ, khiến xung quanh như động đất, Hồ Ma cũng có chút đứng không vững, nhát đao thứ hai đã chuẩn bị sẵn, không thể sử dụng ra.

Mà Quý Đường lại xoay người túm lấy chiếc xe ngựa đang nằm ngang trên mặt đất, hai cánh tay chỉ nhắc lên một cái, dây cương và dây buộc xe đều bị đứt, sau đó gã ta hét lớn một tiếng, giơ cao chiếc xe ngựa lên đỉnh đầu, sau đó hướng về phía Hồ Ma ở trước mặt, liền muốn đập thật mạnh vào đầu hắn.

“Không ổn!”

Trong lòng Hồ Ma cũng giật mình.

Cây thước này, có thể ảnh hưởng đến người khác, khiến người ta phán đoán sai khoảng cách kích thước, cầm đao cũng không chém trúng.

Lúc trước hắn là sử dụng Ngũ lôi kim thiềm hống, trực tiếp chấn chết hắn ta.

Mà Quý Đường này, lại trực tiếp nhắc xe ngựa lên, muốn đập thẳng vào đầu.

Phương pháp mà cả hai lựa chọn, đều là đánh thẳng vào mặt, không quan tâm đến chuyện một tác hai tác.

Đặc biệt là sức mạnh kinh người mà đối phương thể hiện lúc này, càng khiến Hồ Ma có chút tê cả da đầu, bản thân hắn cũng là Thủ Tuế Nhân, nhưng hiện tại nhìn vị Thủ Tuế Nhân này, lại như nhìn thấy người của một môn đạo khác.

Vừa hung dữ vừa cuồng bạo, ác ý ngút trời, trong cuộc đối đầu trực diện như thế này, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải người có thể tạo cho hắn áp lực lớn như vậy.

Đây chính là bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân sau khi nhập phủ sao?

“Vèo!”

Chương 576. Múa rối trong Bả Hí Môn

Chương 576: Múa rối trong Bả Hí môn

Nhưng cũng đúng lúc này, Quý Đường vừa mới nhấc xe ngựa lên, liền bất ngờ nắp của một trong hai cái sọt bị lật đổ bên cạnh, đột nhiên bị hất tung, sau đó một đạo hồng ảnh từ bên trong bay ra.

Hồng ảnh này đuổi người trên không trung, đương nhiên đó chính là một thân hình linh hoạt ưu mỹ.

Nàng ta xoay một vòng trên không trung, động tác có một vẻ đẹp khó tả, đuổi tay ra, đâm một cây kim bạc vào lưng Quý Đường.

“Hong Bò Đào tiểu thư?”

Hồ Ma cũng giật mình, hẳn biết Hong Bò Đào tiểu thư nhất định đang đi theo mình, cũng sẽ ra tay vào thời khắc mấu chốt.

Nhưng thế nào cũng không ngờ, nàng ta lại chui ra từ trong sọt của hắn...

Chẳng lẽ suốt dọc đường, nàng ta vẫn luôn trốn trong sọt của hắn?

Bả Hí môn lại không cần mặt mũi đến vậy sao?

Nhưng sự kinh ngạc trong lòng chưa tan, huyết đạo sau lưng Quý Đường, bị đâm kim bạc vào, cả người gã ta đã nổi giận, xe ngựa trong tay không kịp đập vào Hồ Ma, mà thuận thế ném sang một bên, đồng thời thân thể xoay một cách kỳ quái, tay trái đột nhiên thò ra phía sau.

“Xoẹt!”

Một cái móc vào bụng Hồng Bò Đào tiểu thư, thuận thế kéo ra một đoạn ruột.

“A?”

Cảnh tượng đột ngột, khiến Hồ Ma sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó, trước mắt hần lóe lên, bỗng nhiên phát hiện, đó không phải là Hồng Bò Đào tiểu thư, mà là một con rối làm bằng vải đỏ bọc rơm, thứ bị Quý Đường móc ra cũng không phải là ruột, chỉ là một nắm rơm mà thôi.

Bị móc ruột, nhưng nó vẫn hoạt động, bỗng nhiên đưa tay đặt lên hai vai Quý Đường, che khuất tầm mắt của gã ta, phía sau, lại đột nhiên có một bóng dáng khác lay động.

“Xoẹt!”

Cây kim bạc thứ hai đâm vào sườn Quý Đường, người ra tay vẫn là Hồng Bò Đào tiểu thư.

Đương nhiên, cũng là giả.

Hồ Ma đã phản ứng lại, đây là trò múa rối trong Bả Hí môn.

Trước đây hần đã từng thấy người mà Đàn Nhi dạy sử dụng qua, chỉ là người mà Đàn Nhi dạy làm những thứ này, dùng da người, hơn nữa cũng không linh hoạt như vậy, Hồng Bò Đào tiểu thư lại dùng vải đỏ cộng thêm rơm, liền làm ra được, hơn nữa lại linh hoạt như người thật.

“Vèo” “vèo” “vèo” “vèo”

Hồng ảnh lóe lên, từ hai cái sọt bị lật trên xe, lại liên tục có Hồng Bò Đào tiểu thư chui ra.

Đều là tay cầm kim bạc, đâm về phía các huyệt đạo trên người Quý Đường, động tác linh hoạt, nhưng lại mang theo

một cỗ khí tức quý dị.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Ma đã mở rộng tầm mắt, trong sọt của hắn, khi nào lại chứa nhiều con rối như vậy?

Quan trọng hơn là...

..Trong lòng Hồ Ma đột nhiên giật mình: “Khoan đã, huyết thực của ta đâu?”

Hai cái sọt của hắn, vốn đựng đầy ắp huyết thực a, còn không phải là huyết thực bình thường, quý giá hơn cả huyết thái tuế.

Nàng ta khi nào thì đổi huyết thực trong sọt của hắn, thành đồ vật của Bả Hí môn của bọn họ?

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt, Quý Đường nhất thời bị nhiều “Hồng Bò Đào tiêu thụ” vây quanh, trên người không biết bị đâm bao nhiêu kim bạc.

Những cây kim bạc này có cây đâm trúng, có cây đâm không trúng, lại tạo ra không biết bao nhiêu vết thương trên người gã ta, cũng không biết lộ ra bao nhiêu miếng da thịt, gã ta trông có vẻ đao thương bất nhập, lại dưới những cây kim bạc này trở nên máu thịt lẫn lộn.

Nhưng gã ta lại đột nhiên gầm lên một tiếng, nội tạng chấn động, tiếng như chuông lớn, không giống như Hồ Ma đã luyện qua tuyệt kỹ, mà chỉ đơn giản là dùng nội tạng bên trong, cộng thêm tiếng gầm, cưỡng ép đẩy lùi những con rối nhẹ nhàng đang xoay quanh gã ta.

Sau đó, gã ta ngồi xổm xuống, bốc một nắm đất từ dưới đất lên, rắc lên vết thương đầy máu của mình, tập trung nhìn về bốn phía, giọng cười trầm thấp: “Hàn nương tử?”

“Đừng có trốn tránh nữa, ta đã biết, ngươi sẽ nhân cơ hội của tiểu chưởng quỹ Minh Châu này để giết ta.”

“Người vẫn luôn coi ta là cái gai trong mắt, sao có thể bỏ qua cơ hội?”

“Nhưng người cũng không nghĩ xem, người đã muốn mượn cơ hội này, lấy mạng của ta, chẳng lẽ ta lại không muốn lấy mạng của người?”

“...”

“Hắn ta đoán được Hồng Bò Đào tiểu thư cũng đi theo, chẳng lẽ cũng đã gài bẫy phản sát?”

Trong lòng Hồ Ma giật mình, ý thức được điều gì, vội vàng nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy một bóng người, dường như không có mai phục.

“Vèo!”

Nhưng cũng vào lúc này, tiếng cười của Quý Đường còn chưa dứt, liền đưa tay ra, lại rút từ eo ra một thanh đao, ánh đao sáng như tuyết, sắc bén vô cùng, trong nháy mắt cuộn thành một luồng ánh sáng trắng xóa.

Sau đó, liền thấy hồng ảnh tứ tán, không biết bao nhiêu “Hồng Bò Đào tiểu thư” bị ánh đao trong tay gã ta quét qua, rơi lả tả, đồng thời bị đứt, còn có những sợi dây nhỏ gần như mất thường không thể phân biệt được đang bay lơ lửng trên không trung.

Mà Quý Đường vung thanh đao trong tay, vừa chặt đứt dây, vừa cầm đao lao về phía một gốc cây lớn bên đường, đao thế thâm nhiên đáng sợ.

Phía sau gốc cây lớn kia, thỉnh linh đứng chính là Hồng Bò Đào tiểu thư chân chính.

Mười ngón tay của nàng ta xòe ra, đều quấn những sợi dây mảnh, vừa rồi dường như chính là mượn những sợi dây này, để điều khiển con rối chui ra từ trong sọt.

Nhưng Quý Đường cầm bảo đao, chặt đứt dây, cũng nhân cơ hội này, tìm ra vị trí của nàng ta.

Tiên sát lại gần, vung đao chém xuống.

Hồ Ma liếc mắt nhìn thấy, liền bỗng nhiên hiểu ra, tên cuồng nhân, tên điên này, gã ta quả thực đã đoán được Hồng Bò Đào tiểu thư sẽ nhân cơ hội này lấy mạng gã ta, gã ta cũng muốn lấy mạng Hồng Bò Đào tiểu thư.

Cho nên gã ta đã chuẩn bị hậu chiêu, nhưng căn bản không phải là tập trung mai phục gì cả, mà là gã ta mang theo đao.

Đối với gã ta, mang theo đao, đã coi như là chuẩn bị hậu chiêu.

Chương 577. Huyền thuật

“Không ổn.”

Hồ Ma vừa thấy không ổn, liền muốn rút đao ra, tiến lên hỗ trợ.

Tuyệt kỹ múa rối bóng của Hồng Bò Đào tiểu thư, thực sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, cũng làm bị thương bang chủ Khất Cái bang Quý Đường dường như có khả năng đao thương bất nhập.

Nhưng mấu chốt là, Quý Đường cũng không ngờ, thông qua sợi dây đã tìm ra nàng ta, lại có lợi khí trong tay, dù sao nàng ta cũng là người của Bả Hí môn, thủ đoạn có lẽ rất nhiều, nhưng sao có thể chiếm được tiện nghi của Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ trong tình huống cận chiến?

Nhìn thấy nàng buộc phải giao đấu với gã ta, trước đao thế của gã ta, hấn lo lắng nàng sẽ chịu thiệt lớn.

“Tên này đoán được ta sẽ nhân cơ hội này để trừ khử hấn.”

Nhưng cũng đúng lúc Hồ Ma muốn vung đao tiến lên, giọng nói của Hồng Bò Đào tiểu thư đột nhiên vang lên bên cạnh, đồng thời một bàn tay ngọc thon dài, đặt lên vai hấn, Hồ Ma vội vàng quay người lại, liền nhìn thấy Hồng Bò Đào tiểu thư đang đứng bên cạnh mình.

Nàng ta nhàn nhạt nói: “Nhưng ta vừa dò xét xung quanh, lại không thấy có mai phục gì cả.”

“Xem ra, tên này quả thực rất tự tin vào bản lĩnh này của mình, trộm một thanh bảo đao mang theo, liền cảm thấy có thể giết được ta.”

“Cũng không thể không thừa nhận, cách này đơn giản, nhưng cũng hiệu quả, sợi dây ta dùng để điều khiển rối bóng, là được luyện từ tơ mà con tằm bằng được nuôi bằng huyết thái tuế nhả ra, nếu không phải thanh bảo đao kia, căn bản không thể chặt đứt.”

“...”

“Người... Nàng ta...”

Hồ Ma nhìn Hồng Bò Đào tiểu thư đang trầm ngâm, vội vàng quay người lại, nhìn về phía gốc cây lớn kia, mới đột nhiên phát hiện, không có Hồng Bò Đào tiểu thư nào đang giao đấu với Quý Đường.

Quý Đường đang cầm đao chém giết, đánh không ngừng nghỉ, nhưng đối tượng mà gã đang chém giết lại chính là gốc cây lớn kia, trên cây quấn một tấm vải đỏ.

Nhưng kỳ quái là, hiện tại hắn đứng bên cạnh nhìn, rõ ràng chỉ là một tấm vải đỏ quấn trên cây, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ của Hồng Bò Đào tiểu thư, nhưng Quý Đường lại chém giết một trận với con rối gỗ kia, vô cùng nghiêm túc, thậm chí vẻ mặt còn vô cùng hung ác.

Cảnh tượng này khiến người ta cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn rợn tóc gáy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, trước khi Hồng Bò Đào tiểu thư xuất hiện bên cạnh mình, hắn nhìn sang, cũng cảm thấy gốc cây kia, chính là dáng vẻ của Hồng Bò Đào tiểu thư.

Huyền thuật?

Nhưng phải là huyền thuật đến trình độ nào, mới có thể mê hoặc một Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ đến mức này?

Nói đến cùng, trước đó Hồng Bò Đào tiểu thư rốt cuộc trốn ở đâu?

“Nhìn cho kỹ, ta đây cũng coi như là đang huấn luyện cho người.”

Hồng Bò Đào tiểu thư lúc này, đã nhàn nhạt nói: “Hay nói cách khác, là dạy người cách bảo vệ mạng sống sau khi nhập phủ.”

“Bảo vệ mạng sống?”

Hồ Ma nhìn Hồng Bò Đào tiểu thư: “Nói như thế nào?”

“Thủ Tuế Nhân khó giết, nhưng cũng không phải là không thể giết, chiêu mà hôm nay ta sử dụng trên người hấn, chính là chiêu mà người khác có khả năng sử dụng trên người người sau này, người nhìn thấy hấn chịu thiệt, sau này sẽ biết mình nên phòng bị điều gì.”

Hồng Bò Đào tiểu thư liếc nhìn hấn, giải thích: “Còn có cách bảo vệ mạng sống nào, tỉ mỉ hơn, hữu dụng hơn cách này?”

Hồ Ma nghe xong, lại càng nghĩ càng thấy có lý.

“Ví dụ như Quý Đường lúc này, không chỉ trúng huyền thuật của ta, mà còn trúng cả yểm pháp của Lão Cao Lương!”

Hồng Bò Đào tiểu thư nhìn Quý Đường đang cầm đao loạn chém vào gốc cây và con rối gỗ bên kia, cười lạnh nói: “Hôm qua lúc gã đang vui vẻ với tình nhân nhỏ, Lão Cao Lương đã canh giữ bên ngoài nhà gã, muốn lấy một số thứ của gã, chẳng phải là chuyện đơn giản sao?”

“Lấy được đồ của hấn ta, liền có thể thi yểm lên người của hấn ta, cắt đứt vận khí của hấn ta.”

“Thời vận đến, trời đất đều chung sức, vận may đi, anh hùng cũng chẳng tự do...”

“Với đầu óc của bang chủ Khất Cái bang này, vốn không đến nỗi bị huyền thuật này vây khốn lâu như vậy, nhưng Quý

Đường trúng yểm pháp, bị giảm vận khí, liền đầu óc chậm chạp, nhìn sự việc không rõ ràng, liên tục đưa ra quyết định sai lầm.”

“Gặp phải lúc này, liền phải thanh tâm quả dục, kiêng nóng nảy, kiêng tức giận, không đưa ra quyết định bừa bãi, kiên nhẫn đợi vận xui này qua đi.”

“Mệnh số của con người tự nhiên sẽ hóa giải yểm thuật, chỉ cần trong khoảng thời gian này nhẫn nhịn được, ảnh hưởng này cũng sẽ biến mất, nhưng nếu nhất định phải đưa ra quyết định trong khoảng thời gian này, lại còn là quyết định quan trọng, vậy thì càng nhanh chóng, chết càng sớm.”

“...”

Hồ Ma nghe trong lòng, đã học được rất nhiều điều.

Không chỉ là Quý Đường trúng yểm thuật, chẳng lẽ con người cũng sẽ thỉnh thoảng như vậy sao?

Bình thường thì tốt đẹp, nhưng bỗng nhiên lại có một khoảng thời gian, như thể gặp phải xui xẻo liên tục, hơn nữa càng vội vàng giải quyết, càng tức giận, tình hình lại càng rắc rối.

Vận khí không còn, liền chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, đợi vận xui này qua đi, đương nhiên, Quý Đường hiện tại đang trong trận chiến ác liệt, không có lựa chọn nào khác.

“Nhưng, cho dù là vậy, muốn giết vị Thủ Tuế Nhân này, cũng cực kỳ khó khăn a...”

Đang suy nghĩ, Hồng Bô Đào tiểu thư đã chậm rãi tiến lên, nhỏ giọng nói: “Chúng ta phải chặt đứt đường lui của con lừa diên này trước khi hấn ta phản ứng lại.”

Chương 578. Đâm về phía trước

Chương 578: Đâm về phía trước

Vừa nói, nàng ta vừa xòe bàn tay ra, bên trong lại là mấy cây kim bạc lạnh lẽo phát sáng, suy nghĩ một chút, nàng ta liền đưa một cây kim bạc trong đó, cho Hồ Ma trước, nói: “Lát nữa ta sẽ mượn tay ngươi dùng một lần, ngươi chỉ cần đâm kim bạc thẳng ra là được.”

“Mượn tay ta dùng một lần là sao?”

Hồ Ma còn chưa kịp phản ứng, Hồng Bò Đào tiêu thư đã tiến lên.

Nàng ta cầm một cây kim bạc, tìm một góc độ, nhẹ nhàng thổi một cái, cây kim bạc này liền bay ra từ lòng bàn tay, “xoẹt” một tiếng nhỏ, vừa vắn đâm vào một huyết vị trên cổ Quý Đường, chỉ là rất nông.

Sau đó nàng ta đi vòng sang bên cạnh, bước nhanh mấy bước, lại dùng một thủ pháp khác, nhẹ nhàng vung lên, lại vung ra một cây kim bạc.

Cũng đâm vào người Quý Đường, một huyết đạo khác.

Cộng thêm bốn cây kim bạc đã đâm vào người Quý Đường trước đó, hiện tại trên người Quý Đường, đã có sáu cây kim bạc.

Nhưng Quý Đường vẫn không phát hiện, vẫn đang giao đấu với góc cây lớn kia, mấy chỗ hơi tê dại trên người này, gã

ta chỉ coi là bị thương trong cuộc đối đầu trực diện với Hồng Bò Đào tiểu thư.

Mà Hồng Bò Đào tiểu thư lại đi đến một vị trí cách gã ta gần hơn một chút, nhắm vào huyết Đản trung trên ngực gã ta, hai ngón tay kẹp lấy, liền muốn đâm vào huyết đạo của gã ta.

Nào ngờ, cũng ngay lúc này, Quý Đường đang chém gốc cây kia, đột nhiên trong mắt lóe lên hung quang, lại đột nhiên xông ra một bước, vung đao chém thẳng về phía Hồng Bò Đào tiểu thư đang ở bên trái thân thể gã ta, chuẩn bị đâm kim vào gã ta.

Đao thế vừa hung dữ vừa tàn nhẫn, dường như còn mang theo lửa giận mà gã ta đã kìm nén bấy lâu.

“Không ổn!”

Hồ Ma liếc mắt nhìn thấy, liền giật mình, lập tức hiểu ra.

Tên kia không phải là không phát hiện mình trúng huyền thuật, gã ta chỉ đang đợi một cơ hội mà thôi.

Trông gã ta như điên như dại, giao đấu với gốc cây, chìm sâu trong huyền thuật, không hề phát hiện, nhưng thực tế, gã ta cũng đã sớm ý thức được điều không ổn, chỉ là đang chờ đợi cơ hội.

Hồng Bò Đào tiểu thư đâm kim vào gã ta, gã kiên nhẫn chịu đựng, nhưng cũng mượn góc độ mà kim bạc phá không và lực tác động lên cơ thể, phán đoán ra vị trí thực sự của Hồng Bò Đào tiểu thư.

Cho đến lúc này, vị trí đã xác định, khoảng cách cũng gần nhất.

Nhìn nửa ngày, gã liền lập tức chém một đao, đao thế sắc bén, đoạt mệnh.

“Hừm?”

Hồng Bò Đào tiểu thư cũng hơi sửng sốt, dường như có chút bất ngờ, sau đó nhẹ nhàng giơ tay lên, đối mặt với nhát đao hung bạo đáng sợ của đối phương, động tác của nàng ta lại hoàn toàn trái ngược, trông dường như không nhanh, hơn nữa động tác nhẹ nhàng đến mức chỉ khẽ chạm.

Nghênh đón lưỡi đao sắc bén, ngón tay khẽ đẩy, hơi thay đổi hướng rơi của đao thế, lướt qua người nàng ta, suýt chút nữa rơi xuống, kích phá một đám bụi đất.

Đây quả thực là sử dụng kinh lực khéo léo đến mức cực hạn, trong động tác, đều mang theo một vẻ đẹp như nghệ thuật.

“Cuối cùng cũng tìm được người...”

Nhưng trong cổ họng Quý Đường, lại bật ra một tiếng cười lạnh lẽo.

Ngay sau đó, bước lên một bước, đao thế càng thêm sắc bén.

Đối mặt với Bả Hí môn, khó phân biệt thật giả, nhưng hiện tại, gã biết mình đã tóm được người thật.

Con rối bị điều khiển, hoặc là thân ảnh trong huyền thuật, cho dù có chân thật đến đâu, cũng tuyệt đối không thể sử dụng kinh lực khéo léo như vậy.

Mà đối với Thủ Tuế Nhân, chỉ cần tóm được người thật, liền cách kết thúc trận chiến không xa.

Gã ta một đao tiếp một đao, càng ngày càng hung dữ, càng ngày càng tàn nhẫn.

Ngay cả Hồ Ma, cũng cảm nhận được nguy hiểm của Hồng Bò Đào tiểu thư, đó là nguy hiểm thực sự tồn tại, cho dù Hồng Bò Đào tiểu thư sử dụng kinh lực khéo léo, có thể chống đỡ

một lúc, nhưng làm sao có thể tồn tại mãi dưới đao thế như vậy?

Hắn đã muốn rút đao tiến lên hỗ trợ, nhưng lại nghĩ đến lời dặn của Hồng Bò Đào tiểu thư, không dám mạo muội quyết định, phá hỏng kế hoạch của nàng ta.

Nàng ta đã nói muốn mượn tay hắn, hắn chỉ có thể đợi nàng ta đến mượn.

May mắn thay, cũng đúng lúc hắn đang lo lắng, liền đột nhiên nghe thấy giọng nói của Hồng Bò Đào tiểu thư: “Đến lúc rồi.”

Hồ Ma tâm tư xoay chuyển, không kịp suy nghĩ kỹ, nắm chặt kim bạc, đâm về phía trước.

Chạm vào, chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo trơn trượt, như thể có từng luồng âm khí, khiến bàn tay hắn sắp đông cứng, cho dù kim bạc của hắn đâm xuống có chuẩn xác đến đâu, dưới ảnh hưởng của những luồng âm khí này, cũng sẽ bị lệch đi.

Nhưng Hồ Ma dù sao cũng là Thủ Tuế Nhân, cũng có thể chuyển sống thành chết, bàn tay cứng đờ nhưng vững chắc, nắm chặt cây kim trong tay, không lệch trái lệch phải, đâm thẳng về phía trước.

“Xoẹt!”

Khoảnh khắc kim bạc rơi xuống, Hồ Ma liền biết.

Trúng rồi.

...

...

Mà trong mắt bang chủ Khát Cái bang Quý Đường lúc này, gã khó khăn lắm mới tóm được người thật của Bả Hí môn này,

vậy thì dù thế nào cũng không thể để nàng ta chạy thoát.

Sự thật cũng đúng là như vậy, nhìn gã có vẻ thâm hiểm, máu thịt lẫn lộn, nhưng Thủ Tuế Nhân kỳ thực căn bản không coi những vết thương này ra gì, ngược lại lúc này mới sử dụng hết bản lĩnh, đao pháp càng ngày càng hung ác, chỉ muốn chém chết Hàn nương tử.

Gã cũng biết Hàn nương tử đến gần, là để đâm kim bạc vào người gã.

Nhưng gã kỳ thực không quan tâm, bởi vì Thủ Tuế Nhân điều động toàn thân âm khí, đối phương cho dù đâm kim, cũng sẽ bị lệch.

Mà nếu đâm lệch, cây kim bạc này đâm vào người, cũng không lợi hại hơn vết muỗi đốt là bao.

Ngược lại là gã, cơ hội khó có được, cố ý để lộ sơ hở trước mặt Hàn nương tử, lộ ra huyết Đan trung của mình, sau đó nhân cơ hội ép hai tay Hàn nương tử bằng một nhát đao, sắp sửa lấy mạng nàng ta.

Nhưng không ngờ, trong ngực Hàn nương tử, đột nhiên vươn ra bàn tay thứ ba, trong tay này, cũng cầm một cây kim bạc, hơn nữa không sợ âm khí của gã, đâm thẳng tới.

Không lệch trái lệch phải, vừa vặn đâm trúng huyết đạo trên ngực gã.

Quý Đường bỗng nhiên giật mình, thầm nghĩ: “Không ổn.”

Cũng ngay lúc này, Hồng Bồ Đào tiểu thư nhẹ nhàng lùi lại, nhàn nhạt nói: “Thành công.”

Chương 579. Bỏ chạy

Chương 579: Bỏ chạy

“Thành công?”

Hồ Ma nhìn theo tiếng nói, nhưng nhất thời không nhìn rõ.

Hắn còn chưa luyện đến thất khiếu của mình, thị lực không được tinh tường như vậy, cộng thêm tốc độ của Quý Đường nhanh, hiện tại cũng chỉ lơ mờ nhìn thấy trên người gã cầm mấy cây kim bạc.

Nhưng cầm không sâu, có cây chỉ cắm nông trên bề mặt, như thể chỉ cần động tác mạnh một chút là sẽ rơi ra.

Thủ Tuế Nhân luyện ngũ tạng, cho dù đâm sâu vào nội tạng cũng chưa chắc đã có chuyện gì, huống chi Quý Đường còn là người đã nhập phủ, chắc chắn càng thêm thần kỳ, mấy cây kim bạc chỉ vừa mới đâm vào người này, sao lại khiến gã sợ hãi như vậy?

Nhưng ngay lúc hắn đang nghi ngờ, Hồng Bò Đào tiểu thư thần sắc bình tĩnh, Quý Đường cũng như thể cảm nhận được điều gì đó bất thường đáng sợ, gã quát lớn một tiếng, âm khí cuộn cuộn trên người dâng trào, thanh đao lớn trong tay lúc này, cũng như thể tràn ngập sát khí.

Đối diện với luồng sát khí này, Hồ Ma cũng giật mình, bỗng nhiên vác đao, đứng chắn trước mặt Hồng Bò Đào tiểu thư.

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy dáng vẻ Hồng Bò Đào tiểu thư giao đấu với Quý Đường, có thể thấy, vừa rồi tiếp mấy chiêu kia, Hồng Bò Đào tiểu thư đã có vẻ nguy hiểm, rất vất vả.

Bản lĩnh của hắn đương nhiên không bằng Hồng Bò Đào tiểu thư, nhưng trong cận chiến, cũng có thể giúp đỡ được.

“O?”

Hồng Bò Đào tiểu thư lùi về sau, liền rút từ trong tay áo ra một sợi dây đỏ, đối với Quý Đường đang định xông lên, cũng không liếc mắt nhìn lấy một cái, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Hồ Ma đứng chắn trước mặt mình, lại có chút tán thưởng.

Cùng là Thủ Tuế Nhân, bản lĩnh của Lão Bạch Kiên và bang chủ Khất Cái bang này, cách biệt rất xa a, nhưng hắn theo bản năng lại dám đứng ra đỡ cho mình, là một người khá có trách nhiệm.

Cũng khó trách Tiểu Bạch lại...

Tâm tư xoay chuyển, tay nàng ta không ngừng, đưa một đầu sợi dây đỏ vào miệng, nhẹ nhàng ngậm lấy, sau đó ngẩng đầu nhìn Quý Đường.

“Vèo!”

Bên kia, Quý Đường trông có vẻ tức giận hung ác, muốn xông lên liều mạng, nhưng nào ngờ lại là hư chiêu, xông lên hai bước, liền đột nhiên quay người bỏ chạy, dưới chân bốc lên hai làn khói bụi, lại còn nhanh hơn cả tuần mã đang phi nước đại mấy phần.

“Chạy rồi?”

Hồ Ma cũng không ngờ Quý Đường này vừa rồi còn hung hãn như vậy, trước khi giết người ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có.

Hiện tại muốn chạy trốn, lại cũng dứt khoát như vậy, cũng không chào hỏi một tiếng.

Nhưng bất ngờ, Hồng Bò Đào tiểu thư phía sau, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Đây mới là chỗ khó dây dưa nhất của

Thủ Tuế Nhân a, có thể đánh có thể chạy, như con lừa hoang vậy, ai cũng không đuổi kịp.”

“Nhưng, hôm nay hẳn ta chạy không thoát...”

“...”

Trong tiếng cười khê của nàng ta, Quý Đường chạy một mạch mười mấy trượng, trong lúc chạy trốn, cũng vội vàng đưa tay, rút mấy cây kim bạc vừa bị đâm trên người ra.

Nhưng không ngờ, những cây kim bạc này trông như chỉ cần giữ một cái là sẽ rơi xuống, nhưng gã đưa tay rút ra, lại chỉ vừa mới nắm được một đầu kim bạc, hơi dùng sức, cây kim bạc này liền bỗng nhiên như có sinh mệnh, lại ngược lại chui vào trong cơ thể gã.

Dùng bao nhiêu sức để rút, kim bạc liền chui vào trong cơ thể gã càng nhanh.

Sự biến đổi kỳ lạ này, ngay cả gã cũng kinh hãi, không dám rút mạnh nữa, chỉ tăng tốc độ, chỉ muốn chạy thoát thật xa.

Nhưng còn chưa kéo giãn được bao nhiêu khoảng cách, liền đột nhiên cảm thấy bên phải cơ thể, truyền đến một trận cảm giác nóng rát như bị hun khói, như thể có người cầm giấy tiền đang cháy, dí vào mắt gã.

Vội vàng quay đầu nhìn, liền thấy trên cánh đồng bên đường, có một ngôi mộ hoang, bên cạnh mộ, có một lão đầu mặc áo bông màu đen, đội mũ dưa trên đầu, đang cầm ba nén hương, giơ cao lên, sau đó cúi người xuống lạy thật mạnh.

Trước mặt lão đầu, thứ mà ông ta đang lạy, rõ ràng là một chiếc yếm màu đỏ.

Trong lúc bối rối, Quý Đường cũng bỗng nhiên giật mình, cảm thấy chiếc yếm màu đỏ kia, sao có chút giống chiếc uyển ương nghịch nước của bà nương nhà mình?

Cũng ngay lúc ý nghĩ này xuất hiện, đầu gã cũng mơ hồ choáng váng, lại nhất thời, như thể quên mất mình đang chạy trốn, tốc độ dưới chân cũng chậm lại.

Trong lòng đột nhiên nổi lên một cơn tức giận vô cớ, cảm thấy bản thân đang vội vàng chạy trốn lúc này, thật mất mặt, như thể tiểu chưởng quỹ và Hàn nương tử phía sau, đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng của gã, cười nghiêng ngả.

Gã bỗng nhiên không muốn chạy trốn nữa, chỉ cảm thấy, thể diện lúc này, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Chỉ muốn quay đầu lại, đánh một trận với bọn họ.

“Không ổn...”

Suy nghĩ này không khiến Quý Đường thực sự quay người lại đánh một trận, chỉ là vừa xuất hiện trong lòng gã, liền khiến khí thế chạy trốn của gã chậm lại không ít.

Mãi một lúc lâu, đầu óc choáng váng, gã mới ý thức được vấn đề: “Ta điên rồi sao? Còn muốn quay lại đánh tiếp? Một nén hương đã hết, có thể giết thì giết, không giết được thì lui, chẳng phải là điều ta đã định trước sao?”

Chương 580. Chặn đường

Chương 580: Chặn đường

Mỗi lần ra tay, gã đều tự đặt ra quy tắc một nén hương, chính là để bản thân mình hiểu rõ:

Thủ Tuế Nhân ra tay làm việc, trong vòng một nén hương, có thể làm thành thì làm thành, không làm thành được thì nên biết điều, phải rút lui.

Chính là nhờ nhiều năm qua vẫn luôn nghiêm khắc tuân thủ quy tắc này, mới có thể khiến gã cho dù trong lúc đầu óc choáng váng, vẫn có thể giữ lại một tia lý trí cuối cùng, đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Nghĩ đến đây, cũng ý thức được vấn đề, bỗng nhiên quát lớn một tiếng, xua tan sự choáng váng trong đầu, đồng thời thân hình xoay một cái, không đi đường lớn, mà trực tiếp lao vào cánh đồng bên cạnh, băng qua cánh đồng, chạy về phía xa.

‘Hàn nương tử đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn giữ chân ta lại, không thể đi đường lớn nữa.’

Gã ôm suy nghĩ này, dẫm lên lớp bùn mềm mại trên cánh đồng, mỗi bước chân đều tạo ra một hố sâu, sai bước chạy vội.

Nhưng cũng chưa chạy được bao xa, liền bỗng nhiên nhìn thấy phía trước trên con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại giữa cánh đồng, có một nữ tử nghiêng người, ngồi trên lưng lừa, thân hình đầy đặn, dung mạo xinh đẹp, y phục trên người mềm mại, trông như là người nhà giàu có trong thành, không nên ở đây.

Mà nàng ta nhìn Quý Đường chạy tới, lại không né tránh, chỉ cầm một bông hoa đào không biết hái từ đâu, khẽ cười, gõ

lên đầu con lừa.

Con lừa lập tức kêu lên một tiếng, bụng rung lên, xì ra một dòng nước tiểu màu vàng sậm.

Nước tiểu làm ướt đất bùn trên cánh đồng, Quý Đường đang chạy như điên, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân vừa trơn vừa mềm, gã đang sải bước chạy, nhưng mặt đất như biến thành đầm lầy, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Thậm chí trong đầm lầy này, còn mang theo một mùi khai nồng nặc.

“Hàn nương tử kia còn bố trí cao thủ chặn đường ta?”

Quý Đường trong lòng thầm giận, có một loại kích động muốn xông lên xé xác nữ tử ở trên lưng lừa thành từng mảnh, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn xuống, dùng sức rút chân phải ra khỏi đất, sau đó chân trái điểm đất, nhảy mạnh về phía trước.

Gã khi chạy bằng hai chân, thể như ngựa phi, khí thế hùng hậu, nhưng hiện tại chỉ dùng chân trái, lại nhảy cao hơn một trượng, xa ba bốn trượng, khi tiếp đất lại dùng sức điểm một cái, liền nhảy cao hơn, xa hơn, trong nháy mắt đã kéo giãn khoảng cách.

“Chạy nhanh vậy?”

Ngay cả nữ tử trên lưng lừa bên cạnh con đường nhỏ giữa cánh đồng, cũng hơi kinh ngạc, sau đó mím môi cười: “Chỉ tiếc là què một chân.”

“Không còn cách nào khác...”

Quý Đường biết tình hình lần này còn tệ hơn gã tưởng, chạy trốn trong thời gian dài, gã chỉ cảm thấy kim bạc trên người, đều đã chui vào thịt một nửa, nguy hiểm không rõ khiến gã vô cùng kinh hãi.

Trong lòng quyết định, chạy ra khỏi cánh đồng này, liền đột nhiên quay đầu, lao về phía khe núi ngoài trần phía trước, nơi đó là nơi gã hện đại trưởng lão và bát đại kim cương, tập hợp các tiểu đầu mục đến chia chiến lợi phẩm và giải tán.

Nếu có thể tự mình chạy thoát, thì tuyệt đối sẽ không mang nguy hiểm đến cho bọn họ, nhưng hiện tại bản thân gặp nạn, lại không thể không mượn sức lực của bọn họ để chống đỡ.

Đến nơi đông người, gã có rất nhiều cách.

Cho dù chỉ là để bọn họ tạm thời bảo vệ gã, cho gã cơ hội rút kim bạc ra cũng được.

Nhưng gã dốc toàn lực chạy như điên, cuối cùng cũng đến khe núi nhỏ nơi thuộc hạ của gã tập trung, lại bỗng nhiên ngửi thấy, một mùi máu tanh nồng nặc, ập vào mặt, ngay cả gã cũng phải phản ứng một chút, mới nhận ra mùi máu tanh này không phải là từ trên người mình.

Cái nhìn đầu tiên khi đến đây, gã liền chỉ nhìn thấy một người.

Đó là một người mặc trường bào màu đen, tóc tai bù xù, không nhìn ra tuổi tác, trước mặt gã, đốt một đồng lửa, đang ngồi xỏm trước lò lửa, nướng con dao trong tay.

Hay nói đúng hơn, là nướng máu trên dao.

Hiện tại đã sắp nướng khô, kêu xèo xèo, tỏa ra một mùi khét lẹt.

Mà phía sau gã, Quý Đường nhìn thấy bát đại kim cương của Khất Cái bang, đại trưởng lão vừa rồi còn đang hầu hạ gã, và các tiểu đầu mục mà gã triệu tập từ khắp nơi đến.

Bọn họ đều đã bị chém chết, thi thể nằm phía sau nam tử mặc trường bào màu đen kia, chất thành một ngọn núi, hiện tại

máu trên con dao mà gã đang nướng, chắc hẳn là chém từ trên người những người này.

“Quý bang chủ, đừng lo lắng, thuộc hạ đã giúp người giải tán rồi...”

Cảm nhận được Quý Đường chạy như điên tới, người đang mượn lửa nướng dao kia, khẽ ngẩng đầu lên, cười rạng rỡ với Quý Đường, vẻ đầy mặt hòa nhã.

Nhưng khoảnh khắc này, Quý Đường chỉ cảm thấy tê cả da đầu, khoe mắt giật giật.

Lý trí vừa rồi còn ra sức khuyên bảo, để gã mau chóng chạy trốn, đều vào lúc này, tan biến không còn gì.

Gã thậm chí không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, chỉ bỗng nhiên gầm lên một tiếng, mượn thể lao tới, nhảy cao lên, thanh bảo đao trộm được trong tay, nắm bằng hai tay, mang theo lực đạo ngàn cân, hung hăng chém xuống người nam tử trước đồng lửa.

Mà nam tử mặc trường bào màu đen kia, lại chỉ ngẩng đầu lên, cười toe toét với Quý Đường, con dao trong tay bỗng nhiên lật ngược, cuộn lên trên.

Con dao này vừa cuộn lên, lại dẫn động lửa trong đồng lửa, như một con rồng lửa, tiếp trọn nhát đao này.

Nhát đao mà Quý Đường dùng sức mạnh của Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ sử dụng ra, đều bị y đỡ trọn vẹn, mà y chỉ là vật áo bay phàn phật, xung quanh tia lửa bắn tung tóe, thân thể lại không hề nhúc nhích.

Quý Đường hít sâu một hơi, cuối cùng cũng hiểu ra, mình đã gặp phải cục diện gì.

...

...

“Chạy rồi...”

Hồ Ma nhìn về phía trước không còn bóng người, lại quay đầu nhìn Hồng Bò Đào tiểu thư, vẫn nhin không được nhắc nhở một tiếng.

Chạy mất dạng rồi...

“Chạy không thoát...”

Mà Hồng Bò Đào tiểu thư lại chỉ ngậm sợi dây đỏ trong miệng, khẽ mỉm cười, nói: “Chỉ là để hấn ta chạy ra ngoài xem, đường bị chặn đến mức nào.”

“Khi chính hấn ta cũng cho rằng mình đã không thể chạy thoát, mới là lúc thực sự giăng lưới đối với Thủ Tuế Nhân a...”

“...”

Vừa nói, nàng ta đưa tay lên, quấn quanh sợi dây đỏ này, ngón út khẽ móc trên dây, sợi dây đỏ căng thẳng này, liền bỗng nhiên phát ra một tiếng “ong” vang lên.

Chương 581. Lột da

Chương 581: Lột da

Mãi đến khi Hồng Bò Đào tiểu thư gảy sợi dây đỏ ngậm trong miệng, Hồ Ma mới nhận ra, bang chủ Khất Cái bang Quý Đường, không hề thực sự chạy thoát.

Lúc đầu khi nàng ta rút sợi dây đỏ này ra, một đầu ngậm trong miệng, Hồ Ma không biết là để làm gì, còn tưởng là thói quen nhỏ của nàng ta, dù sao sợi dây đỏ tươi cùng với khuôn mặt trắng trẻo của nàng ta soi vào nhau, lại có một vẻ đẹp kỳ diệu.

Mãi đến khi sợi dây này bị nàng ta gảy lên, Hồ Ma mới phản ứng lại, sợi dây này như thể nối với một thứ thần bí nào đó.

Hồ Ma như thể nhìn thấy, Quý Đường giống như đang kéo một sợi dây thun, gã liền mạng chạy về phía xa, chạy càng hung, càng xa, sợi dây thun này, liền tích tụ lực càng mạnh, cho đến khi lực này được giải phóng trong nháy mắt.

“Xoẹt!”

Ngón út khê móc, sợi dây đỏ bị móc lên này, liền bỗng nhiên bắn ra một làn sương máu.

Sương máu không chỉ bắn ra bên cạnh hắn và Hồng Bò Đào tiểu thư, mà còn lan tỏa ra xung quanh, như thể trong làn gió thổi đến từ bốn phương tám hướng, đều nhuốm một chút mùi máu tanh nhàn nhạt.

Ngay sau đó, Hồ Ma bỗng nhiên nhìn thấy một vật bay từ xa tới, nhẹ nhàng lắc lư, như điều vậy, nhìn kỹ, mới phát hiện,

đó chính là Quý Đường đang bị một thứ gì đó kéo tới.

Không đúng, không phải là Quý Đường.

Chỉ là một lớp da, lớp da này bị sợi dây vô hình treo lên, dang rộng trên không trung, lại giống như Quý Đường bị kéo trở về.

Lột da...

Hồng Bò Đào tiểu thư lại lột cả lớp da trên người gã ta xuống trong nháy mắt?

Hồ Ma mãi đến lúc này, mới đột nhiên nhớ tới biệt danh của Hồng Bò Đào tiểu thư, Lột y chế y Hàn nương tử...

Hóa ra đây không chỉ là biệt danh, mà là nàng ta thực sự có thủ đoạn này?

Quan trọng hơn là, vừa rồi Quý Đường trông như đã chạy rất xa, nàng ta lại còn có thể lột nguyên vẹn lớp da người trên người Quý Đường, từ khoảng cách xa như vậy?

“Da của Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ không dễ lột a...”

Hồng Bò Đào tiểu thư nhẹ nhàng giơ tay lên, liền tiếp lấy lớp da kia vào trong tay, phủi phủi vết máu trên đó, sau đó gấp lại mấy lần, bỏ vào trong túi hương bên hông, giải thích với Hồ Ma đang tròn tròn mắt bên cạnh:

“Nếu tên kia không chạy, trực tiếp xông về phía ta, ta còn chưa chắc đã có sức lột lớp da này xuống.”

“Nói lớp da này là do ta lột xuống, chi bằng nói là chính hần ta đã đóng lớp da của mình lên tường, sau đó dùng sức xé rách, kéo xuống.”

“Nhưng, đây đúng là thứ ta đã muốn có từ lâu, Bả Hí môn không giỏi đối phó với tà ma quỷ thần, đương nhiên ta cũng

phải chuẩn bị chút đồ tốt cho Kim Qua tướng quân, nó chính là thủ đoạn duy nhất để ta đối phó với những thứ này.”

“...”

“Lột da luyện quỷ? Đây chính là da của Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ a...”

Hồ Ma nghe xong, lại càng kinh hãi, sự hung mãnh của Kim Qua tướng quân hắn đã từng thấy qua, hiện tại lại thêm lớp da Thủ Tuế Nhân này, vậy sẽ luyện thành thứ gì?

“Đến bước này, cũng không sai biệt lắm, còn lại giao cho người.”

Nhưng còn chưa kịp hỏi ra, Hồng Bò Đào tiêu thư đã khẽ gật đầu với Hồ Ma bên cạnh, dặn dò.

Hồ Ma nhất thời không hiểu ra, người đã chạy rồi, da cũng bị người lột rồi, còn có thể có chuyện gì nữa? Nhưng trong lòng hắn bỗng nhiên khẽ động, trực tiếp quay đầu nhìn sang, lập tức trong lòng rung mình.

Hắn nhìn thấy, Quý Đường, đang đi ra từ con đường nhỏ phía xa.

Hay nói đúng hơn, đó là một người máu.

Trên người gã đã không còn một chút da nào, gân mạch, mạch máu, đều lộ ra bên ngoài trần trụi, trên mặt đất, bị gã dẫm ra hai hàng dấu chân máu.

Mà theo gã từng bước từng bước đi về, phía sau gã, có một người cầm đao, như thể có chút tiếc nuối cất đao đi, khẽ lắc đầu: “Nếu không phải vì bức thư kia, thật muốn để ta lấy cái đầu cuối cùng này a...”

Hai bên đường, lão đầu đội mũ dưa thấp hương, và nữ nhân đầy đặn cười lừa, tay cầm cành hoa đào ở phía bên kia đường,

đều thân hình thoát ần thoát hiện, sau đó liền biến mất, không để lại dấu vết.

“Nói sớm đi chứ, nói sớm người chặn đường ta đến mức này, ta đã không chạy trốn, thật mất mặt...”

Người máu kia, hay là Quý Đường, từng bước từng bước đi về, bỗng nhiên trầm giọng mở miệng, lại khiến người ta kinh hãi, hiện tại gã lại còn có thể nói chuyện rõ ràng.

Thậm chí nghe giọng nói, còn có vẻ khá bình tĩnh.

“Nhưng người từ đâu tìm được nhiều cao thủ như vậy, vậy công ta?”

Quý Đường vừa nói nhỏ, vừa nhìn vết thương đầy máu trên người mình, ngồi xổm xuống bốc một nắm đất, định rắc lên vết thương để cầm máu, nhưng một nắm này sao đủ?

Gã dứt khoát nằm xuống đất, lăn một vòng, toàn thân đều dính đầy đất bùn, lúc này mới từ từ bò dậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đã không còn mí mắt, nhìn chăm chăm vào Hồ Ma và Hồng Bò Đào tiểu thư.

Nếu nói con giận có thể hóa thành thực thể, thì con giận của gã lúc này quả thực như sóng cuộn biển gầm, đặc biệt là, gã đã bị lột da, nhưng Hồ Ma lại cảm nhận được sức mạnh từ con giận của gã.

Người này đã bị lột da, nhưng tuyệt đối vẫn còn sức đánh một trận, thậm chí lúc này còn hung mãnh hơn lúc trước.

“Muốn trách thì chỉ có thể trách Khất Cái bang các người chưa từng làm chuyện tốt, trên giang hồ này nghe nói ta muốn xử lý người, bao nhiêu người tranh nhau đến giúp đỡ chứ?”

Hồng Bò Đào tiểu thư lại chỉ cười lạnh một tiếng, miệng vẫn ngậm một đầu sợi dây đỏ, sau đó ra hiệu với Hồ Ma bên cạnh, như thể hỏi hán, người đã đến rồi, sao còn chưa lên?

Chương 582. Không tệ

Chương 582: Không tệ

Hồ Ma cũng có chút không chắc chắn: Ta chỉ là mỗi câu a...

“Nghe lời tử tử.”

Hồng Bò Đào tiểu thư chỉ liếc nhìn hắn một cái, nói: “Có biết cơ hội giao đấu với một Thủ Tuế Nhân sắp chết như thế này khó có được đến mức nào không?”

“Giao đấu một lần này, còn hữu ích hơn cả việc có một sư phụ tốt bụng dạy dỗ ngươi ba năm.”

“...”

“Được!”

Tuy rằng Hồ Ma trong lòng hiểu rõ, không dám giao đấu với Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ, nhưng cũng nhìn ra được, Hồng Bò Đào tiểu thư đã chiếm hết tiên cơ, muốn giết Quý Đường, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nàng ta hiện tại giữ lại không giết, chính là để hắn học hỏi chút ít, liền gật đầu, cầm đao xông lên phía trước.

“Vèo!”

Cũng ngay lúc Hồ Ma rút đao xông lên, Quý Đường đã gầm lên một tiếng, vung đao lao tới.

Gã tức giận, từng bước từng bước đi về, giữ gìn thể lực, chính là để khôi phục sức lực, đoạt lại lớp da của mình.

Trong mắt gã, hiện tại căn bản không nhìn Hồ Ma, chỉ nhìn chằm chằm vào Hồng Bò Đào tiểu thư đang ngậm sợi dây đỏ

trong miệng kia, chỉ coi nàng ta là mục tiêu.

Nhưng bất ngờ một luồng kinh phong ập tới, Hồ Ma dùng hết sức lực, một chiêu Khai sơn chém vào mặt, cũng là căn cơ vững chắc, lực đạo không yếu, ngay cả Quý Đường hiện tại, cũng không dám dùng thân thể để cứng rắn đỡ nhát đao này, liền bỗng nhiên chuyển đao thế, hung hăng chém xuống đầu Hồ Ma.

“Xoẹt!”

Binh khí giao nhau, bắn ra một loạt tia lửa.

Hồ Ma đỡ nhát đao này, lại cảm thấy toàn thân chấn động, hai chân đều lún sâu vào trong bùn đất.

Trong tay Quý Đường là bảo đao, chỉ là thân đao và đầu đao bị lửa hun qua, lưỡi đao đã cùn, không thể chém đứt dao răng cưa, nhưng lực của nhát đao này, vẫn ép đến mức xương cốt trên người hắn kêu răng rắc, cột sống như thể sắp bị ép gãy.

Thân thể bị lực lượng khổng lồ va chạm đến mức khó chịu, may mà ngũ tạng đều đã được luyện hóa, mới không lập tức vỡ tung.

“Vèo!”

Nhưng còn chưa đợi hắn hoàn toàn hóa giải luồng kinh lực này, Quý Đường đã chuyển đao thế, hung hăng chém về phía cổ hắn, sát khí khiến người ta kinh hãi.

Hồ Ma vốn là Thủ Tuế Nhân, cũng học được một thân võ nghệ, bình thường rảnh rỗi lại càng luôn suy nghĩ xem chém người như thế nào là trực tiếp hiệu quả nhất, nhưng hiện tại mới cảm nhận được võ nghệ thực sự được sử dụng như thế nào.

Vừa rồi Hồng Bò Đào tiêu thư giao đấu với Quý Đường mấy chiêu, mơ hồ có một loại cảm giác nhẹ nhàng như không.

Nhưng vừa đổi thành hắc, liền hoàn toàn không phải như vậy.

Dù sao hắc cũng thực sự khổ luyện, trong nháy mắt ngàn cân treo sợi tóc, sử dụng công phu Quỷ đăng giai, hai chân dẫm chặt xuống đất, thân thể lại ngửa ra sau, đúng là một chiêu Thiết bản kiêu, nhờ đó miễn cưỡng tránh được nhát đao Quý Đường chém về phía đầu hắc.

“Hừ!”

Nhưng cũng ngay lúc này, Quý Đường chém hụt, liền lập tức biến chiêu.

Gã thậm chí không đợi Hồ Ma sử dụng xong chiêu Thiết bản kiêu này, liền lao lên phía trước, khuỷu tay đầy máu đánh xuống, đập vào ngực Hồ Ma.

Cú đánh này như mũi giáo, Hồ Ma cảm thấy nếu bị đánh trúng, e là trên người sẽ xuất hiện một lỗ thủng.

Nhưng giao đấu với người có đạo hạnh và bản lĩnh đều cao hơn mình, Hồ Ma cũng không dám lơ là chút nào, khi sử dụng chiêu Thiết bản kiêu, liền đã vứt bỏ con dao răng cưa trong tay, hai tay nắm chặt trước người, chấp tay về phía trước.

Đây là Tứ quý áp môn được sử dụng trong lúc vội vàng, lại là vì tự biết bản lĩnh không đủ, liền chuẩn bị trước, khi sử dụng Thiết bản kiêu, liền đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong nháy mắt một luồng âm khí xông về phía trước, đập thẳng vào người Quý Đường, nhưng luồng âm khí trước đây vô cùng thuận lợi này, hiện tại xông vào người Quý Đường, lại đột nhiên bị phản ngược lại toàn bộ, ngược lại càng thêm hung mãnh, toàn bộ quán lên người Hồ Ma.

“Xoẹt!”

Hồ Ma mượn luồng âm khí quán thân này, thân thể lùi về phía sau hơn một trượng, miễn cưỡng tránh được một cú đánh bằng khuỷu tay của Quý Đường.

“Ầm!”

Cú đánh đó của gã đập xuống đất, lại đập ra một cái hố trên mặt đất.

“Không được!”

Hồ Ma giao đấu với Quý Đường ba hiệp, lập tức trong lòng có kết quả: “Hoàn toàn không phải là đối thủ.”

“Đối phương chỉ đơn giản ra tay ba lần, liền ép hẳn sử dụng hết bản lĩnh, hơn nữa còn có khả năng bị đánh chết.”

“Đánh kiểu gì đây?”

“Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.”

“Cho dù Quý Đường đã bị lột da, ta cũng hoàn toàn không cùng đẳng cấp với đối phương.”

“...”

“...”

“Không tệ...”

Nhưng cũng vào lúc này, Hồng Bò Đào tiểu thư nhìn thấy Hồ Ma lại tránh được ba chiêu của Quý Đường, vẻ mặt cũng có chút tán thưởng, một người đã nhập phủ, một người chỉ mới đăng giai, bản lĩnh chênh lệch không biết bao nhiêu.

Hồ Ma có thể tránh được ba chiêu dưới tay Quý Đường đang tức giận, liền đã nói rõ tên tiểu tử này căn cơ cực kỳ vững chắc, là người đã khổ luyện công phu của Thủ Tuế Nhân.

Biểu hiện này, vượt xa dự liệu của nàng ta.

Vừa suy nghĩ, hai tay nàng ta quấn quanh sợi dây đỏ, khẽ kéo một cái, liền như đang chơi dây.

Trước tiên là kiểu đơn giản nhất, khăn vuông nhỏ!

“Xoẹt!”

Lúc Hồng Bò Đào tiểu thư tạo ra kiểu khăn vuông, Quý Đường đang dùng sát khí, ép Hồ Ma đánh, bỗng nhiên rên lên một tiếng.

Da trên người gã đã bị lột, nhưng kim bạc vẫn còn, trong đó có hai cây, chỉ cắm nông trên bề mặt cơ thể gã, nhưng vào lúc này, lại bỗng nhiên chui vào trong cơ thể gã.

Ngay lập tức, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên khắp cơ thể gã, từng mảng máu đỏ phun trào. Ngay lập tức, một thân sức lực của gã bị mất đi hơn một nửa .

Chỉ trong nháy mắt, Hồng Bò Đào Tử tiểu thư đã phế bỏ hơn một nửa công lực của gã.

Chương 583. Bản lĩnh sau nhập phủ

Chương 583: Bản lĩnh sau nhập phủ

Quý Đường hiện tại, đao thế vẫn cuộn cuộn, cực kỳ sắc bén, nhưng dù sao cũng thiếu đi áp lực sức mạnh vượt xa Hồ Ma, nên cuối cùng cũng cho Hồ Ma cơ hội gặp chiêu phá chiêu, những chiêu thức đã học trước đó, đều lần lượt sử dụng ra, lẫn lộn đánh thành một đoàn.

“Chỉ có chút bản lĩnh này, mà cũng muốn giết ta?”

Quý Đường giao đấu với Hồ Ma mấy hiệp, không thể hạ gục hắn, bỗng nhiên quát lớn, ánh mắt hung hăng nhìn sang.

Gã không có mí mắt, con mắt lộ ra bên ngoài này trông vô cùng đáng sợ, nhưng Hồ Ma vốn tưởng là ánh mắt tức giận của gã, nhưng bỗng nhiên phát hiện, đồng tử gã co lại như hạt đậu, đột nhiên nhìn về phía vai hắn.

Mà không hiểu sao, vai hắn bỗng nhiên đau nhói, cả cánh tay đều mất sức, đao suýt chút nữa rơi xuống đất.

Đây là chiêu gì?

Chỉ bị nhìn một cái, liền như thể bị tấn công, cả cánh tay đều mất sức?

Cánh tay mất sức, Hồ Ma kinh hãi, lùi về phía sau có chút nguy hiểm, mới tránh được sự truy sát của Quý Đường, nhưng cũng đúng lúc này, Hồng Bò Đào khẽ mở miệng nhắc nhở: “Thủ Tuế Nhân nhập phủ, thất khiếu đều có thần thông, cẩn thận.”

“ ... ”

“Đây là bản lĩnh sau khi nhập phủ?”

Trong lòng Hồ Ma cảm thấy kinh ngạc không thôi, nhất thời không nắm rõ tình hình, bước nhanh lùi về phía sau.

Nhưng Quý Đường lại sai bước đuổi theo, ánh mắt hơi ngưng tụ, nhìn về phía hai đầu gối Hồ Ma, Hồ Ma lập tức cảm thấy đầu gối cũng bỗng nhiên mềm nhũn, tốc độ cũng chậm lại.

Lại có một loại cảm giác muốn chạy cũng không chạy được, mặc cho đối phương cầm đao đuổi theo, trở thành cá nằm trên thớt.

“Mẹ kiếp...”

Hồ Ma cũng giật mình: “Chẳng lẽ ta phải kêu cứu mạng?”

May mắn là cũng không cần hấn kêu, Hồng Bò Đào tiểu thư thấy Quý Đường đã sử dụng bản lĩnh nhập phủ của Thủ Tuế Nhân, liền cũng mười ngón tay đan vào nhau, dây hoa trong tay, biến thành một kiểu dáng khác.

Dây rũ xuống!

Dây hoa mới, biến thành khăn vuông, khăn vuông vỡ, biến thành dây rũ xuống.

Dây rũ xuống rồi, biến thành mặt cắt, mặt cắt thu nhỏ, biến thành chân gà.

Chân gà ăn không được, biến thành máng bò già.

Lòng máng bò to, giấu được một con rùa lớn.

Sợi dây đỏ trong tay Hồng Bò Đào tiểu thư tạo thành dây hoa, từng lớp quấn quanh mười ngón tay, mà trong đó lại có một sợi, kéo dài xuống đất, chỉ là không nhìn rõ đi đâu, dây

hoa trong tay nàng ta mỗi lần biến đổi kiểu dáng, sợi dây đỏ kéo dài ra kia liền sinh ra biến hóa.

Hiện tại theo khăn vuông biến thành dây rủ xuống, Quý Đường đang nhìn chăm chăm vào Hồ Ma, liền bỗng nhiên rên lên một tiếng đau đớn.

Đôi mắt có thể trực tiếp đâm người kia, lại nhất thời vỡ vụn, máu tươi trào ra.

Mà cảm giác vô lực ở hai chân và cánh tay của Hồ Ma cũng lập tức biến mất, lại đưa con dao đang cầm trên tay trái, về tay phải, nhìn chăm chăm Quý Đường.

“Hàn nương tử, người vì giết ta, đã chuẩn bị bao nhiêu thứ?”

Mắt Quý Đường vỡ vụn, nhưng lại càng thêm tức giận, gã hít sâu một hơi, nội tạng trong cơ thể kêu ùng ục, sức lực trên người đã suy yếu không ít, lại theo hơi thở này hít vào, lại muốn dâng trào lần nữa.

Hồ Ma đã cảnh giác: “Đây là bản lĩnh gì? Sức lực đã sử dụng hết lại còn có thể tăng lên lần nữa? Lại không phải là ăn huyết thực.”

“Luyện miệng lưỡi, có thể nuốt khí vào bụng, ngực có thể đập nát đá lớn.”

Hồng Bò Đào tiểu thư nhỏ giọng nhắc nhở Hồ Ma, đồng thời khẽ kéo sợi dây đỏ trong tay, trong nháy mắt, kim bạc treo trên bề mặt cơ thể Quý Đường, liền lại như sống dậy, nhanh chóng chui vào thịt gã, lập tức cắt đứt khí lực đang tăng lên của gã.

Có sức mà không thể sử dụng, có oán mà không thể phát tiết.

Cơn giận trong lòng Quý Đường khó mà diễn tả, cầm đao lên, lại muốn sải bước lao về phía Hồng Bò Đào tiểu thư.

Nhưng Hồ Ma cũng nhân cơ hội xông lên, lại sử dụng hết bản lĩnh, cưỡng ép chặn gã lại.

“Hừ!”

Quý Đường bỗng nhiên quay sang Hồ Ma, mũi hừ mạnh một tiếng, lại như thể ngay cả không khí xung quanh cũng bị vặn vẹo, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Mà gã nhân cơ hội lật đao, chém về phía Hồ Ma, cái gọi là lao về phía Hồng Bò Đào tiểu thư, lại là hư chiêu, kỳ thực gã cũng muốn nhanh chóng giết chết hắn, sau đó mới đi tìm Hồng Bò Đào tiểu thư.

Hồ Ma may mắn là trong lòng vẫn còn cảnh giác, lúc hoa mắt chóng mặt, liền đã theo bản năng giơ đao lên, sử dụng một chiêu Bàn Lan thế, cưỡng ép đỡ được nhát đao Quý Đường đưa tới, hai chân cày đất, trượt thẳng về phía sau.

Xì mũi!

Lần này không cần Hồng Bò Đào tiểu thư giải thích, Hồ Ma cũng ý thức được vấn đề.

Quý Đường đã nhập phủ, gã là người đã luyện hóa thất khiếu, miệng không phải miệng, mắt không phải mắt, mũi không phải mũi.

Hơi thở này phun ra, liền có thể khiến thần hồn người ta chấn động, có lẽ là vì Quý Đường không chuyên học thần thông của khiếu này, nên không thể chấn hồn phách Hồ Ma ra khỏi cơ thể.

Hiện tại, tuy rằng không chấn ra khỏi cơ thể, nhưng cũng khiến Hồ Ma hoa mắt chóng mặt, có thể nói, chỉ hừ nhẹ một

tiếng, lại đạt đến trình độ mà Hồ Ma phải dốc toàn lực sử dụng
Tứ quý áp môn mới có được.

Hoàn toàn không đánh lại...

Hồ Ma trong lòng đã có nhận thức rõ ràng về bản thân.

Chương 584. Chơi dây

Chương 584: Chơi dây

Cho dù bang chủ Khất Cái bang này đã bị Hồng Bò Đào tiểu thư dùng kim bạc đâm vào người, phá hủy khí môn, sức lực toàn thân suy yếu rất nhiều, nhưng dù sao gã cũng đã nhập phủ, các loại bản lĩnh sử dụng dễ dàng, sao có thể đánh lại gã?

May mắn là cũng vào lúc này, Hồng Bò Đào tiểu thư thấy Quý Đường sử dụng bản lĩnh thất khiêu, cũng nhanh chóng lật dây hoa trong tay.

Trong nháy mắt, một cây kim bạc chui vào cơ thể Quý Đường, đâm thẳng vào vị trí khí môn của Quý Đường, huyết vị này bị khống chế, Quý Đường lại muốn sử dụng xì mũi, cũng không thể sử dụng ra được nữa.

Đặc biệt là Hồng Bò Đào tiểu thư đã chú ý, ngay cả những bản lĩnh thất khiêu khác, cũng phong bế trước.

Liên tiếp bị khống chế, Quý Đường đã tức giận không nói nên lời, một thân bản lĩnh lại bị phá giải liên tục, ngược lại bị Hồ Ma nắm bắt cơ hội, xông lên, liên tục chém đao, đao nào cũng nhắm vào chỗ hiểm, ngược lại có chút bó tay bó chân.

“Giết không được nàng ta, chẳng lẽ ta còn không thể kéo người theo làm đệm lưng hay sao?”

Cũng trong lúc giao đấu này, Quý Đường đột nhiên quát lớn một tiếng, tay trái hung hăng chop về phía Hồ Ma, Hồ Ma đã sử dụng hết bản lĩnh, thân thể hơi nghiêng, tránh được cú chop này, liền muốn chém một đao vào hạ bộ của Quý Đường, đúng là chiêu ‘hầu tử ngạnh trích đào’.

Nào ngờ, cánh tay Quý Đường vươn ra, trông như đã hết sức, lại bỗng nhiên dài ra một đoạn.

Bất ngờ, một phát túm lấy cánh tay Hồ Ma, lập tức kéo Hồ Ma đến gần mình, hai mắt đỏ như máu.

“Hai cánh tay của hãn ta, không dài bằng nhau?”

Biên cố này ngay cả Hồ Ma cũng vô cùng kinh ngạc, học võ nghệ, đầu tiên học chính là kiểm soát khoảng cách.

Trong lúc giao đấu, một li một tí, đều có khả năng quyết định sinh tử.

Hồ Ma cũng rất chắc chắn, bản thân vốn có thể tránh được cú chộp này của Quý Đường, nhưng không ngờ, cánh tay của gã có thể dài ra, cũng rất nhanh hiểu ra là chuyện gì xảy ra.

Kỳ thực là cướp từ trên người của người khác, dài hơn tay phải của gã một đoạn, chỉ là bình thường giấu đi không dùng, đến lúc mấu chốt nhất, mới đột nhiên sử dụng ra, đánh người ta trở tay không kịp.

Quan trọng nhất là, cánh tay này nắm lấy người, lại như kim sắt lạnh lẽo, hoàn toàn không giống bàn tay con người.

Vừa bị nắm lấy, khí lạnh lẽo của thi thể thẩm thấu vào cơ thể, mạch máu toàn thân như muốn đóng băng.

“Cẩn thận, đó là Thanh quỷ thủ.”

Lời nhắc nhở của Hồng Bò Đào tiểu thư cũng nhanh chóng vang lên: “Trước tiên chọn nguyên liệu tốt, dùng độc và các loại dược liệu luyện qua, sau đó tháo từ trên thi thể xuống, gắn lên người mình, bàn tay này giống như vũ khí, nắm lấy người là chết.”

“Còn có thể như vậy?”

Hồ Ma cũng kinh hãi, bỗng nhiên huyết khí toàn thân tăng vọt, đạo hạnh ba nén hương trong lư hương, trong nháy mắt, dồn về cánh tay, ép âm khí đã thấm thấu vào cơ thể ra ngoài, đồng thời cũng cuối cùng thoát khỏi bàn tay của Quý Đường, sau đó bay người lên, đá liên tiếp ba cái.

Ba cú đá này đá vào ngực, cổ Quý Đường, như đá vào cột sắt.

Nhưng Hồ Ma dốc sức lực, cũng cuối cùng ở cú đá thứ ba, đá cho Quý Đường lão đảo, lùi về phía sau một bước.

Mà hắn thì mượn thế nhảy ra, kéo giãn khoảng cách với Quý Đường.

Giao đầu một lúc, trong lòng kỳ thực đã tràn đầy sợ hãi đối với Quý Đường, cuối cùng cũng tách ra, đương nhiên là chạy càng xa càng tốt, nhưng lúc này, Hồ Ma lại nghiêng rằng nghiêng lợi, sau khi lùi ra hai ba trượng, liền lại cứng rắn đáp xuống đất, tích tụ lực.

Con dao răng cưa trong tay vung về phía sau, sau đó mượn thế lại xông lên.

Muốn tránh xa Quý Đường, là bản năng, nhưng lại xông lên lần nữa, lại là quyết định sau khi suy nghĩ kỹ trong lúc cấp bách.

Hồng Bò Đào tiểu thư đã nói đây là cơ hội học hỏi ngàn năm có một dành cho hắn, hắn sao có thể không nắm bắt, càng nguy hiểm, liền càng phải liều mạng.

Không thể bó tay bó chân, để nàng ta xem thường mình.

Lúc xông lên, con dao răng cưa trong tay liền đâm thẳng về phía trước.

Bình thường đều dùng nó để chém người, nhưng Hồ Ma biết con dao này đã cùn, đặc biệt là đối với Quý Đường, căn

bản không chém được.

Cho nên lần này hắn dùng để đâm, hơn nữa một đao đâm về phía trước, liền mang theo một luồng kinh lực xoắn ốc, như máy khoan vậy.

“Xoẹt!”

Quý Đường lùi lại một bước kia, cũng vừa hay là sơ hở, bị Hồ Ma một đao đâm vào ngực.

Nhưng tuy rằng da gầy đã bị lột, nhưng thân thể lại như tường đồng vách sắt, đâm mạnh cũng không đâm vào được, đao răng cưa mang theo kinh lực xoắn ốc, mới cuối cùng miễn cưỡng chui vào xương sườn của gã, ánh đao chạm vào một thứ vô cùng cứng cáp, vẫn đang đập nặng nề.

Hồ Ma dùng sức đâm về phía trước, lại không thể đâm vào được.

Lực lượng trên đao đâm trúng vật đang đập trong cơ thể kia, liền như thể cả lực lượng trên đao cũng bị hóa giải.

“Đây chính là Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ?”

Hồ Ma đã không thể diễn tả được sự chấn động trong lòng: “Bình thường đao thương khó làm bị thương cũng thôi đi, ngay cả tim cũng có thể phòng được lợi khí?”

Cũng trong tưởng tượng của hắn, Quý Đường đã đau đớn, hai tay bỗng nhiên vươn về phía trước.

Một tay túm lấy đầu Hồ Ma, tay kia lại cầm đao, chém thẳng vào cổ Hồ Ma.

Trong nháy mắt, Hồ Ma vốn nên rút đao lùi lại, nhưng hắn cũng ý thức được, nếu bỏ qua cơ hội này, thì ngoài trường hợp Hồng Bò Đào tiêu thư đích thân ra tay, e là hắn sẽ không còn cơ hội nào có thể giết chết Quý Đường nữa.

Vì vậy bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, liều mạng với gã, ngũ tạng trong cơ thể hóa thành trạng thái chết, một luồng âm khí bắn lên, thuận theo dao răng cưa, tiến vào cơ thể Quý Đường.

Toàn tâm đình!

Âm khí như đình, đâm thẳng vào tim.

Cho dù Quý Đường có bản lĩnh lớn đến đâu, thì tim bị Toàn tâm đình kích thích, cũng ngừng đập trong giây lát.

Chính là sự ngừng đập này, cho con dao trong tay Hồ Ma cơ hội, đâm mạnh vào trong, cuối cùng cũng đâm thủng tim Quý Đường.

Sau đó kéo một cái, xoay một cái, lôi một cái, khuấy nát.

Chương 585. Thần hồn ly thể

Chương 585: Thần hồn ly thể

Cuối cùng cũng nắm được cơ hội, làm sao có thể không ra tay nặng, một đao liền muốn khuấy nát tim gã, thành hình dạng không thể khâu lại được.

Sau đó, Hồ Ma mới lui người lại, lùi thẳng đến bên cạnh Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, mới nhìn kỹ.

Chỉ thấy tim Quý Đường bị đâm nát, cũng như mất hết sức lực, thân thể cứng đờ, con dao trong tay rơi xuống đất, bản thân cũng từ từ, từng chút một quỳ xuống, ngay cả đầu cũng không chống đỡ nổi, từ từ gục xuống.

“Chết rồi?”

Hồ Ma cau mày nhìn Quý Đường, đột nhiên giơ chân, đá lên một mảng cát bụi, vãi lên người gã.

Không có động tĩnh, nhưng Hồ Ma lại càng hiểu rõ, tên này quả nhiên chưa chết.

Nếu thật sự chết rồi, lực đạo trong cát bụi này đã đủ để đẩy ngã thân thể đang quỳ của gã, gã có thể chống đỡ, chứng tỏ vẫn còn thở.

“Hừ...”

Quả nhiên, Quý Đường trông như đã mất hết sức lực, sau khi từ từ quỳ xuống, dường như đã mất mạng hoàn toàn, lại đột nhiên hít một hơi, cái đầu đã gục xuống, lại từ từ ngẩng lên.

Hai mắt của gã đều chảy máu, nhưng chỉ có một mắt còn nhìn thấy, nhìn chằm chằm về phía trước, lần này, trong mắt cuối cùng cũng nhìn thấy Hồ Ma.

“Không tệ...”

Giọng nói của gã lại trở nên trầm thấp mạnh mẽ, từ từ nói: “Là Thủ Tuế, ta không ngờ mình lại chết dưới lưỡi đao...”

“Càng không ngờ, tốn bao nhiêu năm công phu, tiêu hao bao nhiêu huyết thực, cuối cùng cũng vượt qua ngưỡng cửa nhập phủ, lại ngay trong tháng đầu tiên vừa bước qua, liền phải mất mạng, còn bị Bả Hí môn mà ta khinh thường nhất...”

“Hàn nương tử...”

“...”

Gã hơi dừng lại một chút, nói: “Người có biết ta cũng phải cống nạp không?”

“Cho dù là Thủ Tuế đã nhập phủ, tim bị vỡ, không kịp thời khâu lại, cũng có khả năng chết.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư dường như không nghe lời của y, chỉ nhàn nhạt giải thích với Hồ Ma: “Cho nên đối với Thủ Tuế đã nhập phủ, muốn thực sự khiến hắn chết, chỉ có chém đầu, hơn nữa là chém dọc.”

“Giống như bây giờ, người thấy tên này đã là nỗ lực hết đà, nhưng thực ra gã chỉ trong khoảnh khắc tim bị vỡ, toàn thân mất hết sức lực, nhưng sau đó lại dâng lên...”

Hồ Ma vội vàng gật đầu.

Nói xong những điều này, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư mới nói với Quý Đường: “Ta đương nhiên biết người phải cống nạp.”

“Những bang hội trên giang hồ này, bất kể là người hay tà ma, chỉ cần có thể ngồi vững lâu một chút, ai mà không cống nạp cho lão gia Thượng Đường?”

“...”

“Đúng, cho nên ta muốn nhắc nhở ngươi...”

Quý Đường nhỏ giọng nói: “Ngươi đã trừ khử quá nhiều huynh đệ trên giang hồ rồi.”

“Bây giờ lại thêm ta chết ở đây, ngươi sẽ trở thành cái gai trong mắt những người ở trên kia, ngươi cũng không sống được lâu đâu...”

“...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhìn gã, lại chỉ mỉm cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “Không cần bận tâm, chỉ là một đám chó săn mà thôi, có lẽ bọn chúng không tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm bọn chúng.”

“Ha ha, khẩu khí lớn thật, quả nhiên hơn ta...”

Quý Đường cũng có chút bất ngờ trước lời nói của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, trên mặt dường như lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, gã dường như đã dùng hết sức lực để nói xong câu này, đột nhiên hít sâu một hơi, thân thể hơi thẳng lên.

Hồ Ma hơi giật mình, lập tức cầm đao ngang trước ngực, sẵn sàng giao đấu tiếp.

Nhưng Quý Đường cũng chỉ là dồn sức lực cuối cùng, dường như muốn liều mạng thêm một trận, nhưng lúc này, sợi dây hoa trong tay Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng đã lật theo.

Kim châm trên người Quý Đường chỉ mới một nửa cắm vào, liền đồng thời đâm vào trong cơ thể của gã, cùng lúc đó từng đám huyết vụ đột nhiên bùng nổ.

Nội tạng đều vỡ, xương cốt gãy hết, ngay cả đầu cũng trở nên như tổ ong.

Lúc này Quý Đường, cuối cùng cũng như đã chết hoàn toàn, thân thể cứng đờ, từ từ ngã xuống đất.

Ngay cả Hồ Ma, lúc này, cũng thực sự cảm thấy Quý Đường đã chết, thực sự không nhìn ra gã còn lý do gì để bắt tử, hắn nhìn chằm chằm vào thân thể ngã xuống của Quý Đường, suy nghĩ có nên tiến lên chặt đầu gã hay không.

Chặt dọc.

“Đừng vội, cẩn thận.”

Nhưng ngay lúc này, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại đột nhiên nhắc nhở hắn, sau đó ánh mắt hơi ngưng tụ, sợi dây đỏ trong tay lại lật.

Lần này, liền biến thành một máng bò!

“Rầm!”

Lúc nàng lật lại máng bò, đất cát xung quanh đều nổ tung, bắn tung tóe.

Đông nam tây bắc, lại có bốn cái giá gỗ cao lớn phá đất chui ra, trên đó treo từng lá cờ màu vàng, chắn ở bốn phương hướng.

Cùng lúc đó, một chiếc đèn Không Minh từ từ bay tới, che trên đỉnh đầu, trên đó cũng treo từng lá cờ màu vàng.

“Đây là...”

Hồ Ma đều không ngờ, trận thế lớn nhất của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, lại là sau khi Quý Đường chết mới sử dụng.

Biết có điều kỳ lạ, vội vàng nhìn nàng.

“Gã vừa rồi muốn chạy trốn.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhỏ giọng giải thích: “Trông thì hấn như nổ mạnh hết đà, lại nói những lời vô nghĩa đó, khiến chúng ta hiểu lầm là hấn biết mình chắc chắn phải chết, cho nên liều mạng một phen.”

“Nhưng hấn còn tưởng ta không biết, Thủ Tuế sau khi nhập phủ, luyện sống đầu óc thần hồn, liền còn có chiêu cuối cùng để chạy trốn, đó là thần hồn ly thể, đi tìm người có bát tự tương tự, đoạt xá trùng sinh.”

“Thậm chí, chiêu này cũng có thể sử dụng lúc giao đấu với người khác.”

Chương 586. Tính toán từng bước

Chương 586: Tính toán từng bước

“Hắn vừa rồi tóm được người, dùng Thanh Quỷ Thủ kia chế trụ người, liền cũng có cơ hội dùng thần hồn chui vào đầu người, chỉ là hắn dù sao cũng nghĩ đến có ta ở bên cạnh, có thể nhìn thấu, cho nên không làm như vậy, mà để dành đến cuối cùng mới sử dụng.”

“Nếu chúng ta thực sự cho rằng hắn cứ thế mà bỏ mệnh, thì chưa đến nửa năm, lại sẽ gặp hắn tìm đến báo thù.”

“Đương nhiên, có thể hắn đã thay đổi ngoại hình rồi.”

“...”

“Đoạt xá trùng sinh?”

Hồ Ma đều vì những lời này, mà đột nhiên nghĩ đến rất nhiều điều.

Thủ Tuế quả thực khó giết, có thể chạy có thể đánh, chịu đựng trọng thương mà người bình thường căn bản không thể chịu nổi, vẫn sống cứng rắn, còn có thể đánh nhau.

Nhưng người ngoài môn đạo làm sao có thể nghĩ đến, bọn chúng đã khó giết đến mức, cho dù người bề ngoài thấy hắn chết, nhưng hắn vẫn có khả năng chạy trốn dưới dạng thần hồn.

Hơn nữa sau khi chạy trốn, còn có thể dùng cách đoạt xá, sống lại một lần nữa?

Ngoài ra, cách đoạt xá trùng sinh này, sao lại có chút giống với cách mà người chuyên sinh xuất hiện?

Đặc biệt là cách mình đến thế giới này, sao lại gần như vậy?

“Người của thế giới này cho rằng chúng ta đều là ác quỷ đoạt xá, cũng có liên quan đến Thủ Tuế.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng nhỏ giọng giải thích: “Trước đây cũng có một số người chuyên sinh cho rằng, muốn tìm ra cách chúng ta đến thế giới này, cần phải điều tra kỹ môn đạo Thủ Tuế, đương nhiên, cuối cùng vẫn không tra ra được gì.”

“Dù sao chúng ta thực ra giống như đầu thai chuyển thế, phá vỡ bí ẩn trong bụng mẹ hơn.”

“...”

Vừa nói chuyện phiếm, nàng cũng khẽ vẫy tay, chiếc đèn Khổng Minh bay trên trời, liền từ từ hạ xuống, rơi vào tay nàng.

Hồ Ma nhìn vào trong đèn Khổng Minh, liền thấy bên trong lại có một con thiêu thân đang vỗ cánh, hắn đã từng thấy thứ tương tự, lập tức biết đây là thần hồn của ai đó bị nhốt trong đèn, vậy thì không cần nghĩ, đương nhiên chính là tên Khất Cái bang Quý Đường vừa rồi muốn chạy trốn.

“Sau khi chế trụ hắn, ta liền biết cuối cùng hắn nhất định sẽ dùng chiêu này để chạy trốn, đã chuẩn bị từ trước rồi.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhẹ giọng nói: “Dù sao chúng ta muốn hỏi ra truyền thừa của Thủ Tuế từ miệng hắn, nếu cưỡng ép rút hồn, e là không rút sạch được, cho nên mới bày ra cái bẫy này cho hắn, để hắn tự chui vào.”

“Thực sự là tính toán từng bước một...”

Hồ Ma đều không khỏi nhìn Quý Đường một cái, cảm giác trong lòng lại có chút phức tạp.

Thủ Tuế, hẳn không chỉ là Thủ Tuế, mà còn là Thủ Tuế đã nhập phủ.

Nhưng một người như vậy, lại hoàn toàn bị Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đùa bỡn trong lòng bàn tay, giết chết dễ dàng như vậy?

Trong lòng ít nhiều có chút cảm giác thổ chết cáo buồn, thậm chí đối với môn đạo Thủ Tuế, nảy sinh một chút nghi ngờ.

Mà Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư bên cạnh, cũng như nhìn ra tâm tư vi tế của Hồ Ma, nhẹ giọng nói: “Có phải cảm thấy bang chủ Cái Bang này, có chút danh bất hư truyền, chết quá dễ dàng hay không?”

“Ha ha, hẳn sẽ chết trong tay ta, thứ nhất là vì, ta đã nắm rõ góc gác của hẳn, người bị Bả Hí môn nắm rõ góc gác, gần như coi như đã chết.”

“Thứ hai là, tuy ta không sử dụng bản lĩnh kiêu thượng, nhưng lại dùng nhãn lực kiêu thượng để nhìn ra điểm yếu của hẳn, thiết kế bẫy để đối phó hẳn, dù là như vậy, lại vẫn tồn công sức nửa ngày như vậy, trong đó thậm chí còn có chút nguy hiểm nhỏ...”

“Nghĩ như vậy, ngươi còn cảm thấy bản lĩnh của bang chủ Cái Bang này, không đủ lớn sao?”

“...”

“Kiêu thượng?”

Nghe những lời này, Hồ Ma quả thực giật mình.

Hắn biết bản lĩnh của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lớn, nhưng bây giờ xem ra, lại còn cao hơn tưởng tượng?

“Thủ Tuế, khó đây dưa...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư thở dài một tiếng, tay nâng đèn Không Minh đi về phía trước, đồng thời khẽ búng tay, những giá gỗ dựng xung quanh, theo đó ầm ầm đổ sập.

Nàng vừa nói vừa đi về phía thi thể của Quý Đường, nhẹ giọng nói: “Người trong môn đạo trước đây có một nhận thức chung, đó là, mỗi môn đạo, đều có thể chiếm tiên nghi của Thủ Tuế, nhưng mỗi môn đạo, cũng đều có khả năng thua trong tay Thủ Tuế.”

Hồ Ma hồi tưởng lại những lời này, càng nghĩ càng cảm thấy quả thực có chút đạo lý.

Bản lĩnh của Thủ Tuế quá chân thật, đều ở trên người, bắt ngờ gặp phải môn đạo khác, quả thực dễ bị chiếm tiên nghi.

Nhưng chỉ cần bị Thủ Tuế nắm được một cơ hội, đến gần, thì quả thực đều có khả năng bị chém chết.

Nghĩ như vậy, lại có thêm tự tin vào môn đạo Thủ Tuế.

“Tên này có không ít thứ tốt...”

Lúc này, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đã lục lọi trên người Quý Đường, nói: “Trên người hắn còn có không ít môn đạo, chỉ là không kịp sử dụng.”

“Người xem cánh tay này, là nuôi từ trên xác chết, nhưng không chỉ cánh tay này, chân phải cũng không tệ, dường như là Phi Mao Thối? Tiếc là, nếu có hai cái, chúng ta không thể giữ hắn lại, chắc là lúc đoạt chân người ta, đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn?”

“Còn có quả thận này, trời ạ...”

“Người có muốn thay không? Ta có thể giúp người thay!”

“...”

“?”

Hồ Ma vừa rồi còn đang trầm tư, lại giật mình, liên tục lắc đầu: “Thôi bỏ đi, ta thích hàng nguyên bản.”

“Chắc.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nhìn Hồ Ma một cái, nói: “Vậy thì người định sẵn có rất nhiều tuyệt chiêu của Thủ Tuế, không thể học được...”

Chương 587. Mượn sọt

Chương 587: Mượn sọt

Loại tuyệt chiêu này ai dám lấy chứ...

Mặc dù Hồng Bô Đào Tửu tiểu thư nói có thể có lý, nhưng Hồ Ma vẫn kính cẩn từ chối “bảo bối” trên người Quý Đường.

Công pháp của Thủ Tuế quả thực rất thần kỳ, nhưng cũng không biết có phải hoàn toàn không có khoa học hay không, ví dụ như tùy tiện đổi hai quả thận to về, sau này sinh con thì tính là của ai?

Còn về cái gọi là Thanh Thi Thủ, Phi Mao Thối, thậm chí là ngũ quan cũng đã được Quý Đường luyện từ chết thành sống, càng không cần, về khoản này, bản thân thừa nhận là có chút sạch sẽ.

Vừa nghĩ vẫn vợ, thấy Hồng Bô Đào Tửu tiểu thư đã bắt đầu cắt chiếc đèn Không Minh chứa sinh hồn của Quý Đường, hấn cũng vội vàng lục soát hiện trường một lượt.

Nhưng kết quả lại khiến người ta thất vọng...

... Lần trước đấu pháp với đám người Thôi Can Nương, sau khi kết thúc, mình còn lục được không ít thứ, nhưng bây giờ, đường đường là bang chủ Cái Bang, nhưng ngoài một con dao, lại chẳng có gì?

Ngươi là một bang chủ lớn như vậy, một mình, chỉ mang theo một con dao rách đến chặn người, ngươi không chết thì ai chết?

“Đi thôi!”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng chỉ thu dọn sơ qua mấy lá cờ vàng trên giá gỗ, lại đợi Hồ Ma lấy dao, liền mang theo da người của Quý Đường, cùng Hồ Ma đỡ thẳng chiếc xe ngựa, đỡ con ngựa đang thoi thóp, trông rất đau khổ ở trên mặt đất dậy.

Nó một lòng muốn chết, kết quả bị người ta đập cho choáng váng, xấu hổ giận dữ, ý chí cầu chết trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Thực ra nó vừa rồi đã tỉnh lại, chỉ là vẫn nằm trên đất, chỉ có ánh mắt trống rỗng nhìn bầu trời, thỉnh thoảng chớp mắt, cho đến khi được Hồ Ma đỡ dậy, buộc vào xe, đều là vẻ mặt sống không bằng chết.

Hồ Ma cũng không để ý đến nó, chỉ nhìn hai cái sọt trên mặt đất, trong lòng không khỏi hơi căng thẳng.

Trước đó trong hai cái sọt này, đựng toàn là “đặc sản địa phương” mà Hương nha đầu đưa cho mình, muốn mang về trang viên, nhưng không biết từ lúc nào, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại đổi những đặc sản này thành con rồi...

... Vậy đặc sản của mình đi đâu rồi?

Trong lòng nhất thời rối rắm, có nên hỏi Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư một tiếng không?

Nhưng bây giờ, hắn lại nâng hai cái sọt lớn lên xe, liền lập tức cảm thấy trọng lượng có vẻ không đúng, vội vàng nhìn vào trong, lại đột nhiên sững sờ.

Hai sọt đầy đặc sản địa phương đều nguyên vẹn ở bên trong, dường như chưa từng biến mất.

“Sao, còn lo lắng tỷ tỷ trộm của người?”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư liếc Hồ Ma một cái, nói: “Mượn sọt của người dùng một chút thôi, cũng không thiếu

chút đồ này của người.”

“Không có không có...”

Vẻ mặt của Hồ Ma cảm thấy lời này rất buồn cười, nói: “Chút đồ này tính là gì? Tiền bồi muốn, thì mang một sọt đi là được mà!”

“Hay là, người lấy cái sọt này đi?”

“...”

“Thôi vậy!”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, hay nói là Hàn nương tử, nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi lên xe của Hồ Ma, đuổi người một cái, nói: “Đi thôi, đến trấn phía trước, vừa phải giúp người lấy được phương pháp nhập phủ của Thủ Tuế, vừa phải dặn dò người một số việc cần thiết.”

“Việc nhiều lắm!”

“...”

Hồ Ma vừa nghe cũng nghiêm túc, vội vàng an ủi con ngựa muốn chết mà không chết được kia mấy tiếng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư chỉ đường, rất nhanh liền đến trấn Ngưu Đầu bên cạnh, nơi này lại có một đoàn hát đang biểu diễn.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư liền dừng lại bên đường với Hồ Ma trước, đợi bọn họ hát xong, mới đi qua, lấy từ trong ngực ra một tấm thẻ bài cho bọn họ xem, những người khác trong đoàn hát còn đang ngơ ngác, đoàn trưởng lại lập tức giật mình.

Vội vàng quỳ xuống dập đầu, sau đó hỏi Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư có gì sai bảo.

“Các người có chỗ ở lại đây chứ, nhường cho ta hai gian phòng, lại chuẩn bị bốn bàn tiệc, ta vừa làm chút việc, định nghỉ ngơi ở đây.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư ra lệnh một cách đương nhiên, đoàn trưởng kia cũng không nói hai lời, lập tức đi sắp xếp.

Không lâu sau, liền dẫn bọn họ đến một ngôi nhà bên cạnh sân khấu, lại là nơi bọn họ thuê để ở lại, nhường gian phòng lớn nhất rộng rãi nhất, sau đó lại sai người chuẩn bị bốn bàn rượu thịt mang tới.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng không khách sáo với bọn họ, trực tiếp nói: “Đúng rồi, hát xong ở đây, nếu các người rảnh, thì chạy đến Linh Thọ phủ, An Châu một chuyến.”

“Nơi đó có người đang mời đoàn hát, hát cho tốt, kiếm được e là còn nhiều hơn các người bình thường hát một tháng!”

“...”

Đối phương cảm kích không thôi, cáo từ rồi đi.

Hồ Ma tò mò nhìn Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, nghe nàng lười biếng nói: “Ta đã nói rồi, thân phận Cháp Dao chấp sự rất hữu dụng.”

“Ta là Cháp Dao trong Bả Hí môn, vậy thì người trong Bả Hí môn đều coi như là đồ tử đồ tôn của ta, chỉ cần ta đến, bất kể có quen biết hay không, bọn họ đương nhiên đều phải hiếu kính.”

“Đương nhiên, nếu bọn họ gặp nạn, cầu xin đến cửa ta, vậy ta cũng phải ra mặt giải quyết vấn đề.”

“...”

Hồ Ma nói: “Vậy thì thẻ bài này của người, cũng phải người trong môn đạo mới nhận ra chứ?”

“Nếu đoàn trưởng này không nhận ra thì sao?”

“...”

Hồng Bô Đào Tửu tiểu thư nhìn hắn một cái, nói: “Bình thường người cũng hay hỏi nhiều như vậy sao?”

Chương 588. Suru hồn hỏi chuyện

Chương 588: Suru hồn hỏi chuyện

Hồ Ma lập tức hơi xấu hổ, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại thở dài một tiếng, nói: “Người hành tẩu giang hồ kiếm sống, đều biết quy củ, chuyện trong môn đạo của mình, sao có thể không hỏi thăm cho rõ ràng?”

“Đương nhiên...”

Nói xong, lại chuyển giọng, nói: “Nếu thực sự có người không nhận ra, vậy chúng ta cũng chỉ có thể giả vờ nhận nhầm người, tự tìm chỗ khác...”

Hồ Ma ghi nhớ từng quy củ này, không biết sau này khi nào sẽ dùng đến.

Quy củ giang hồ dù sao cũng là chuyện quan trọng, đôi khi còn lớn hơn cả bản lĩnh.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng không biết là yêu quý người mới, hay đơn thuần là cảm thấy Hồ Ma đẹp trai, nhìn thuận mắt, bất cứ điều gì hữu ích cho Hồ Ma, hay là hấn tò mò, đều tùy tiện giải thích cho hắn nghe.

Theo Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư những ngày này, học được kinh nghiệm giang hồ còn nhiều hơn cả tự mình xông pha mấy năm.

Lau mặt, thay bộ y phục dính máu, Hồ Ma mới ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm với Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, ánh mắt nhìn về phía chiếc đèn Khổng Minh kia.

Con thiêu thân bên trong, mới là thứ quan trọng nhất trong chuyến đi này chứ?

Chỉ là, cần phải sưu hồn mới có thể lấy được pháp môn mà mình muốn, nhưng sưu hồn xưa nay đều là chuyện lớn, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư là người của Bả Hí môn, mà Bả Hí môn có loại thủ đoạn này sao?

“Đừng vội động đũa, chúng ta còn có bạn đến...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng đã lau tay, ngồi xuống, rót một chén rượu trước, từ từ nói, nhưng không động đến thức ăn.

Hồ Ma nhìn bốn bàn tiệc đầy ắp, đoán được sẽ có người đến, chỉ là vẫn hơi khó hiểu: “Lần này đến, lại là bạn bè phương nào?”

“Đã là buổi tụ họp của người chuyển sinh An Châu, vậy thì không lộ diện, uống vài chén thì sao được?”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười khẽ, nói: “Bây giờ chẳng phải là đang đợi bọn họ đến sao?”

“Còn muốn tụ tập ăn uống?”

Hồ Ma đều kinh ngạc, vừa rồi mời đến nhiều người như vậy để vây công bang chủ Cái Bang này, đã là gan dạ đến mức kinh người rồi, vạn nhất bị người ta chú ý đến, chính là một rắc rối lớn, bọn họ lại không sợ chuyện lớn, bây giờ còn muốn tụ tập ăn uống một bữa?

“Đến rồi ngươi sẽ biết.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại không giải thích điều này, mà chỉ mỉm cười đáp lại một câu, sau đó nói: “Chuyện sưu hồn, ta đã sớm sắp xếp ổn thỏa, ngươi cũng không cần lo lắng.”

“Sưu hồn cầu pháp, trong môn đạo là điều cấm kỵ, nói ra cũng không hay.”

“Nhưng càng như vậy, chúng ta càng không thể làm việc lén lút, ngược lại phải quang minh chính đại.”

“Cái Bang làm nhiều điều ác, ai ai cũng nên giết, càng không biết trong bụng bọn chúng còn bao nhiêu tội chứng, chúng ta sưu hồn hấn, cũng là vì cứu người chứ?”

“Lấy được phương pháp nhập phủ, đó là kiếm lời, không sợ người hỏi.”

“...”

“Đạo lý là như vậy...”

Mặc dù Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư làm việc thường khiến người ta bất ngờ, nhưng bây giờ Hồ Ma lại mơ hồ hiểu được phong cách của nàng.

Trước đây khi xử lý chuyện của Hương nha đầu, lựa chọn chính là mời các đồng đạo giang hồ, đánh trống khua chiêng đưa người về, bây giờ chuyện này, lại muốn náo nhiệt tổ chức tụ họp, khiến cái chết của bang chủ Cái Bang Quý Đường này thiên hạ đều biết.

Cho nên, bí quyết làm việc của nàng thực ra chỉ có hai chữ: Làm lớn?

Từ từ nói chuyện, đợi đến khi mặt trời lặn về phía tây, hoàng hôn sắp đến, cửa gỗ bên ngoài, cũng bắt đầu vang lên tiếng gõ cửa, Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư khẽ giơ tay, then cửa trong sân, liền tự mở ra.

Ngay sau đó cửa mở, bắt đầu có từng người giang hồ đi vào, chỉ thấy bọn họ người già người trẻ, người ăn mặc giàu sang phú quý, người thì trông nghèo khó túng quẫn, nhưng đều

vội vàng đi vào, sau đó liền mắng nhiếc sự vô sỉ của Khất Cái Bang.

Càng có người trực tiếp lấy ra danh sách tiểu thư nhà giàu bị mất tích trên Bình Nam Đạo những năm gần đây, cầu xin Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, cầu nàng nhất định phải sưu hồn Quý Đường, tìm ra tung tích của những người đáng thương này.

Hồ Ma âm thầm quan sát, chỉ thấy những người này hình dáng khác nhau.

Có người giống như phú ông, có người mang theo binh khí, vừa nhìn liền biết là người giang hồ, có người giống như tiên sinh kể chuyện, có người giống như thầy bói cầm cờ, có người giống như thương nhân, có người giống như chương quỹ, lại giống như đủ loại người trên giang hồ đều đến đây.

Trong lòng nhất thời kinh ngạc, chẳng lẽ những người này đều là người chuyển sinh ở An Châu?

Nhưng cũng chỉ nghĩ lại một chút, liền biết không thể nào, số lượng người chuyển sinh không ít, nhưng so với thế giới này, lại ít đến mức cùng cực, một châu một phủ, chưa chắc đã có một người.

Trong số những người đến đây, nhất định cũng chỉ có một số ít là người chuyển sinh, chỉ là rốt cuộc ai là, lại khó phân biệt được.

Điều quan trọng nhất là, thấy những người này đến, sau khi ngồi xuống, liền nói về chuyện của bang chủ Cái Bang Quý Đường, lời lẽ gay gắt, cảm phần vô cùng, bản thân đương nhiên nhìn ra, lại không biết rốt cuộc ai là người chuyển sinh, ai không phải.

Mà trong lúc tiếp đón những người này, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng nhận nhận liếc Hồ Ma một cái, đáy mắt dường

như có chút đặc ý.

Ánh mắt đó Hồ Ma nhìn hiểu: “Đến đương nhiên không thể nào đều là người chuyển sinh, thậm chí vừa rời ra tay trên đường, giúp giải quyết Quý Đường, cũng không phải tất cả đều là người chuyển sinh.”

“Người chuyển sinh ở trong số những người này, người là biết mình là, người không phải cũng không biết mình không phải, nhưng bọn họ đều có thái độ giống như người chuyển sinh, lúc mấu chốt đều sẽ làm theo suy nghĩ của người chuyển sinh.”

“Những người này, đều là người sống dưới bóng của người chuyển sinh.”

Chương 589. Kết thúc viên mãn

Chương 589: Kết thúc viên mãn

“Hong Bò Đào Tửu tiểu thư, đang cùng với những người chuyển sinh khác thử một cách chơi khác ...”

Nhìn thấy Hong Bò Đào Tửu tiểu thư thật sự như một minh chủ võ lâm, ngồi giữa mọi người, dẫn dắt chủ đề của mọi người, Hồ Ma cũng dần dần hiểu ra, trong lòng nảy sinh sự thán phục sâu sắc.

Ẩn mình giữa thế gian, Hong Bò Đào Tửu tiểu thư bọn họ, không phải là thật sự không sợ trời không sợ đất, cứ liều lĩnh đến cùng, bọn họ ẩn náu trong giang hồ này, am hiểu quy tắc, khuấy động phong vân, chỉ vào lúc then chốt, đẩy một cái.

Nghĩ như vậy, Hồ Ma lại cảm thấy, có lẽ đám người Hong Bò Đào Tửu tiểu thư mới càng giống đại tà ma ẩn mình trong thế gian này?

Người chuyển sinh ở Minh Châu chỉ đóng cửa lại kiếm lợi, sống cuộc sống nhỏ bé của mình, cả ngày vui vẻ, tìm bạn bè trò chuyện, chơi trò nuôi dưỡng gì đó...

Nhưng người chuyển sinh ở An Châu do Hong Bò Đào Tửu tiểu thư đại diện, lại đã bắt đầu âm thầm tạo thế, thao túng lòng người.

Chỉ là...

... Chơi như vậy rủi ro thực sự vẫn rất lớn chứ?

Hồ Ma lại đột nhiên hiểu ra lý do vì sao Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư rời khỏi bọn họ.

Chơi cùng với người gan dạ như nàng, quả thực khiến người ta khó mà yên tâm?

Ngoài ra, một nghi vấn khác cũng ngày càng hiện lên trong lòng Hồ Ma - tại sao Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư lại tốt với mình như vậy?

Mình gặp nàng, mới chưa đến nửa tháng, nhưng trong nửa tháng này, nàng dạy mình hiểu biết giang hồ này, giúp mình hoàn thành chuyện của Lý gia, giúp mình lấy được truyền thừa nhập phủ của Thủ Tuế, còn chỉ ra điểm yếu cho mình.

Bây giờ, nàng thậm chí còn không chút giấu diếm bộc lộ dã tâm của tổ chức người chuyển sinh An Châu, cũng như “cách chơi” của bọn họ trước mặt mình.

Thực sự là vì một lá thư của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, nàng coi mình là người một nhà?

Cho dù là người một nhà, cũng không có lý do gì để hào phóng như vậy chứ?

Dù sao cho dù là người một nhà, cũng cần bắt đầu từ người mới, nhưng nàng lại dường như trong thời gian cực ngắn, liền để mình tiếp xúc với một số bí mật cốt lõi của tổ chức người chuyển sinh An Châu.

Thực sự là nàng trời sinh lỗ mãng?

Nếu nàng thật sự lỗ mãng như vậy, nhiều người trong tổ chức người chuyển sinh An Châu như vậy, còn muốn chơi cùng với nàng?

Trong lòng chỉ âm thầm suy nghĩ, Hồ Ma vẫn chưa đoán ra được trong số những người giang hồ đủ loại trên mấy bàn tiệc này, rốt cuộc ai là người chuyển sinh, ai chỉ là vô tình bị ảnh

hưởng bởi người chuyên sinh, thì cuộc thảo luận sôi nổi trong sân, đã có một sự đồng thuận.

Mọi người có mặt, đều phần nộ, cùng nhau đưa ra mấy quyết định.

Thứ nhất là triệt để thanh lý đám bại hoại của Khất Cái Bang, thứ hai là sưu hồn Quý Đường, lấy được tội chứng của y, đưa đến quan phủ.

Nhất trí như vậy, các người giang hồ liền chọn ra một người trông trẻ tuổi, mặc áo gấm, thân phận không tầm thường, nghe nói một ái thiếp của gã trước đây, chính là bị Khất Cái Bang bắt cóc.

Gã lập tức sai người chuẩn bị vải đen rộng cả trượng vây quanh sân, bên cạnh thắp một ngọn đèn, sau đó lấy chiếc đèn Khổng Minh trong tay Hồng Bô Đào Tửu tiêu thư, thả con thiêu thân ra, trước mặt bày sa bàn, trong ngực ôm một con gà trống, bắt đầu nghi thức sưu hồn dài dòng và thần bí.

Con thiêu thân bay phân phát trong đèn Khổng Minh, hai chân con gà trống trong ngực hấn không ngừng cào trên sa bàn.

Cứ một lúc, hấn lại nhìn chăm chăm vào vết cào của con gà trống, đọc kỹ, sau đó có người bên cạnh ghi chép cẩn thận từng cái một.

“Cách sưu hồn này, thực sự đáng tin sao?”

Hồ Ma đứng bên cạnh xem một lúc, đều cảm thấy có chút kỳ lạ, đây chính là chuyện lớn liên quan đến pháp môn nhập phủ của mình, lỡ như chân gà cào nhầm chỗ, chẳng phải là phiền phức sao?

“Bắc Ngụy gia này, các thế hệ đều nắm giữ hình phạt, bản lĩnh gia truyền này cũng thật lợi hại.”

Vừa nghĩ trong lòng, bên cạnh lại có một nữ tử đầy đặn mặc váy lụa mỏng, trông nghề nghiệp không được đứng đắn lắm đến gần, mỉm cười nói: “Hắn hiểu thuật hỏi hồn, lại hiểu về minh văn, chuyện lớn chuyện nhỏ, đều hỏi ra được.”

“Đúng vậy, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt...”

Hồ Ma cũng vội vàng cười đáp lại, ánh mắt giao nhau, chỉ thấy mắt nàng cười cong lên, khẽ nháy mắt quyến rũ, liền lướt đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Hồ Ma lại không nhìn được nghĩ: Vị này rốt cuộc là người chuyển sinh, hay là nhìn trúng mình rồi?

Bây giờ đột nhiên gặp quá nhiều người, lại có cảm giác nghi thần nghi quỷ.

Cuối cùng, cuộc sưu hồn này kéo dài suốt cả đêm.

Nghe nói, sinh hồn của Quý Đường, đã khai ra rất nhiều chuyện, trong đó, bao gồm cả kho báu mà Khất Cái Bang cất giấu những năm qua, bao gồm cả một số cung phụng của Khất Cái Bang chưa lộ thân phận, vẫn ẩn náu ở khắp nơi, cũng bao gồm cả một số bí mật cực kỳ mờ ám.

Điều khiến người ta phấn khích nhất, chính là thông qua lời khai của Quý Đường, đã tìm thấy một nhóm phụ nữ và trẻ em chưa bị bán đi, do hai tên ăn mày canh giữ trong một thung lũng nào đó.

Bọn họ lựa chọn báo quan, kết thúc viên mãn, ai ai cũng vui vẻ, cảm thấy đã làm một việc vô cùng ý nghĩa.

Rõ ràng bình thường từng người từng người một, đều không coi quan phủ ra gì, nhưng khi sai vật cảm động, cảm ơn nghĩa cử của những người giang hồ này, lại đều vui mừng như nở hoa trên mặt.

Một số chuyện cuối cùng, Hồ Ma lại không tận mắt nhìn thấy.

Chương 590. Giao ước

Chương 590: Giao ước

Sáng sớm hôm sau, sau khi nhận được một cuộn giấy mà Hàn nương tử đưa cho, hắn liền thu dọn đồ đạc, lên đường về Minh Châu phía nam.

Đối với những người giang hồ ở An Châu, và một phần Bình Nam Đạo này, hắn chỉ là một tiểu chương quỹ đến từ Minh Châu, cùng Hàn nương tử liên thủ trừ khử Khất Cái Bang, một khối u lớn, sau đó liền từ chối sự níu kéo của các đồng đạo giang hồ, lên đường về nhà.

Để lại một tiếng tăm, phát tay áo, chỉ mang đi hai sọt lớn huyết thực...

... Cũng như một lời nhắn cuối cùng do Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đặc biệt cân nhắc kỹ lưỡng trong linh miếu bản mệnh, để hắn ghi nhớ từng chữ một, khi về nói lại cho Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nghe.

Nội dung trong thư quả thực khiến người ta khó mở miệng, nhưng nên nói thì vẫn phải nói chứ?

“Gia hỏa này cứ thế mà đi sao?”

Mà cũng sau khi Hồ Ma đi xe ngựa rời đi, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đứng ở ngã tư trần Ngưu Đầu tiễn đưa, cho đến khi bóng dáng hắn đã bị bụi đường che lấp, lại có một nam nhân mặc áo choàng đen đến bên cạnh nàng.

Cười nói: “Trông có vẻ đi vội vàng, không biết có phải cách làm việc của chúng ta đã dọa hắn sợ hay không.”

“Dù sao cũng là người cùng đường với Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, chắc là không quen với sự lỗ mãng của chúng ta.”

“...”

“Tính ra, hấn cũng coi như là người mới may mắn nhất mấy năm nay nhỉ?”

Lời còn chưa dứt, bên cạnh đã xuất hiện một nữ tử đầy đặn mặc váy lụa mỏng, nhàn nhạt cười nói: “Không nộp đầu thú trạng, cũng không bắt hấn qua ba cửa ải, giết bốn môn, liền coi như người một nhà.”

“Một số bản lĩnh quan trọng, đều chỉ cho hấn, ngay cả góc gác của chúng ta cũng gần như tiết lộ hết cho hấn.”

“Hồng tử tuy rằng trong vòng tròn của chúng ta, cũng nổi tiếng là... nghĩa khí, chúng ta cũng đều tin tưởng tử, nhưng ta vẫn cảm thấy tử tốt với hấn, có chút khó hiểu.”

“Cho nên... trong lá thư kia, rốt cuộc viết gì?”

“...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng trầm mặc một lát, mới nói: “Tiểu Bạch không nói nhiều, chỉ liên hỏi ta, chết hay chưa, nội tình có để lộ hay không để lộ, trước kia ước định nếu như ta để lộ nội tình, liền tự đem thân hồn của mình phá hủy, lời hứa đó còn tính hay không.”

“Sau đó nàng nói, nếu những vấn đề trên đều không có gì, vậy thì nàng muốn nhờ ta một việc.”

“Người đưa thư có tác dụng lớn với nàng, nàng có một việc vô cùng quan trọng, còn đang trông cậy vào hấn, cũng muốn hấn nhanh chóng học được bản lĩnh.”

“Chỉ là bản thân nàng không tiện ra mặt, cho nên mới giao cho ta làm, để ta dạy hấn nhiều thứ hơn, cũng để sống sót tốt hơn trong thế đạo này.”

“...”

“Chỉ vậy thôi?”

Hai người bên trái bên phải nghe nàng nói, lại không khỏi có chút kinh ngạc.

Đối với việc Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư sau đó rõ ràng là cố ý bồi dưỡng người mới kia, bọn họ cũng đang cố gắng phối hợp, cho dù có một số chuyện, đã thuộc phạm trù người chuyển sinh lo lắng lộ gốc gác, sẽ không dễ dàng đồng ý.

Lý do là, bọn họ tin tưởng Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư làm việc nhất định có lý do, cũng sẽ giải thích cho bọn họ nghe.

Nhưng trên lá thư quan trọng này, chỉ nói những điều này?

“Quả thực chỉ nói những điều này...”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cười đáp lại, trong ánh mắt có chút kinh ngạc của hai người, nàng mới đột nhiên cười, nói: “Chỉ là, có một số chuyện các ngươi không biết.”

“Lúc trước Tiểu Bạch không hài lòng với việc ta làm việc khoa trương như vậy, quyết định rời đi, thực ra đã lập một giao ước với ta.”

“Nàng nói...”

“...”

Dừng lại một chút, nàng mới nhìn hai người đang tò mò, nhỏ giọng nói: “Nàng không muốn bị cuốn vào lần thanh tẩy thứ hai, cho nên nàng đi, không định tìm ta nữa.”

“Thậm chí còn bắt ta thề, nếu có một ngày ta lộ gốc gác, vậy thì tự hủy thân hồn, để tránh liên lụy đến người khác.”

“...”

Nghe những lời này, hai người bên cạnh, sắc mặt đều hơi nghiêm trọng, bọn họ biết Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư có lời

nguyên này, cũng biết có liên quan đến Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, chỉ là nghĩ kỹ lại, vẫn cảm thấy giao ước này có chút...

... Lạnh lùng.

“Nhưng, tuy nàng nói rất dứt khoát, cũng nói sau khi nàng đi, liền sẽ không gặp lại ta, nhưng cũng có hai trường hợp ngoại lệ.”

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư nói rồi, lại cười, mắt cong cong, nói: “Một là, ta chết, dù mạo hiểm lớn đến đâu, nàng cũng sẽ đến tế ta.”

“Hai là, nàng tìm được cách bảo vệ mạng sống của ta.”

“...”

“...”

Cũng vào lúc Hồ Ma rời khỏi Bình Nam Đạo, Quỷ Động Tử Lý gia ở Đại Thạch Đầu Nhai Linh Thọ phủ, có người bên ngoài cầm nến đi vào trong động, nhỏ giọng nói: “Ân nhân đã thuận lợi rời khỏi Bình Nam Đạo, còn cùng Hàn nương tử liên thủ, trừ khử Quý Đường của Khất Cái Bang.”

“Như vậy là tốt rồi.”

Lão gia Lý gia khẽ gật đầu, thở dài: “Hàn nương tử là người biết đáp lễ, biết giúp chúng ta, những người không tiện ra mặt, bảo vệ ân nhân, sau này, có chuyện có thể nhờ nàng.”

“Nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu chưởng quỹ chưa nhập phủ, lão gia giao tín vật cho hấn, lại để hấn một mình đi xa như vậy, có phải là...”

Người cầm nến nói được một nửa, liền không nói tiếp được nữa, rõ ràng cũng cảm thấy có chút không ổn.

Mà lão gia Lý gia lại trầm mặc, hồi lâu, mới đột nhiên nhìn hấn, cười nói: “Lương Trung, ngươi tin vào số mệnh không?”

“Nếu ta nói số mệnh của tiểu chương quĩ này còn lớn hơn cả Hương Ngọc, người có tin không?”

Chương 591. Quay về

“Cho nên, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư rốt cuộc là bảo ta đưa một lá thư đến, hay là nói...”

Cũng vào lúc Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư giải thích nội dung trong thư cho những người bên cạnh, Hồ Ma đã rời khỏi tầm mắt của bọn họ, đánh xe về phía nam, trong lòng cũng đang âm thầm suy nghĩ: “Chính ta mới là lá thư đó?”

Có một số vấn đề, không tiện hỏi, nhưng không thể không nghĩ.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư là người nhiệt tình, mình chỉ là người đưa thư, nàng liền giúp mình xử lý chuyện của Lý gia, còn dẫn mình tìm hiểu giang hồ này.

Thậm chí đến cả việc vây giết bang chủ Khất Cái Bang Quý Đường, cũng đặc biệt cho mình một cơ hội giao đấu với gã, học được kinh nghiệm quý giá.

Đến đây, mỗi bước đều khiến mình may mắn như trúng giải độc đắc.

Chỉ là, mình có xứng đáng với vận khí tốt này hay không?

Nói cho cùng, trong mắt những tiên bối chuyển sinh này, mình cũng chỉ là một người mới đến từ một nơi nhỏ bé, mọi người đều đang cầu sinh trong thế giới quỷ dị này, cả ngày phải chịu đựng nguy cơ bị người ta nhìn thấu thân phận, chết không có chỗ chôn.

Tại sao bọn họ lại liều lĩnh tiết lộ một số bí mật, cũng muốn giúp mình hiểu biết thế giới này, nhắc nhở mình một số bí mật của thế giới này?

Sự yêu thương của tiền bối dành cho người mới sao?

Ha ha, nếu người chuyển sinh đều yêu thương người mới như vậy, chân của Địa Qua Thiêu đã sớm được chữa khỏi rồi.

“Trên giang hồ này không có kẻ ngốc...”

Suy nghĩ hồi lâu, Hồ Ma cũng chỉ thở dài một tiếng, trong lòng lại rất坦然 chấp nhận một đạo lý, tuy rằng mình quả thực đẹp trai, tâm địa cũng không xấu, nhưng vẫn chưa xứng đáng để người khác quan tâm như vậy.

Vậy thì bọn họ đã quan tâm mình như vậy, chắc hẳn là vì, bọn họ cũng có một lý do không thể không quan tâm mình.

Chỉ là, tuy đã nhận ra, nhưng hắn không hỏi.

Có những chuyện, khi không hỏi thì còn có thể giả vờ hồ đồ, nhưng một khi đã hỏi, lại sợ mọi người sẽ nói thật.

Hơn nữa, cho dù bây giờ có hỏi rõ ràng, chỉ với chút bản lĩnh này của mình, liệu có thể gánh vác được sinh mạng của nhiều người như vậy, và nhân quả lớn như vậy?

Từ từ sẽ đến thôi, học được bản lĩnh rồi hãy nói.

Tâm trí đã sáng tỏ, liền nhẹ xe ngựa nhanh, một đường chạy về Minh Châu. Trước đó hắn cùng Trương A Cô, Chu quản gia, người đánh xe ngựa và hai tên tiểu nhị cùng lên đường, đi rất chậm.

Mà bây giờ, một mình hắn trở về, tuy còn mang theo một chiếc xe ngựa, nhưng vì con ngựa kéo xe này thực sự cá tính, cúi đầu chạy đường, không biết mệt mỏi như thể không sợ chết vì mệt mỏi, cho nên việc chạy đường này lại cực kỳ nhanh.

Điều khiến Hồ Ma không hiểu lắm cũng là điểm này, con ngựa mang trong mình ý chí muốn chết này, vốn tưởng rằng chỉ là trước khi gặp bang chủ Khất Cái Bang Quý Đường, vì

để an toàn, mới sử dụng nó, nhưng không ngờ, lúc hấn trở về phía nam, Hồng Bò Đào Tửu tiêu thư lại tặng cho mình.

Thứ này cũng có thể tặng sao?

Hồ Ma mỗi lần nhìn con ngựa trầm mặc không nói, chỉ thỉnh thoảng lại nổi giận, ban đêm chỉ uống rượu mới ngủ được này, đều vô cùng nghi hoặc.

Thành thật mà nói, một con ngựa lúc chạy đường thì hăng hái, cũng không sao, ban đêm phải uống một chút mới ngủ được, cũng không sao, nhưng trong đêm khuya thanh vắng, một con ngựa ngẩng đầu nhìn trăng, hai mắt đầm lệ, thì ít nhiều cũng hơi rùng rợn...

Thôi vậy, cứ mang về trang viên trước đã!

Có con ngựa này, chạy đường nhanh hơn không ít, không lâu sau liền về đến Minh Châu thành.

Trên đường cũng không phải là không gặp rắc rối, dù sao một mình, lại đánh xe ngựa, thực sự gây chú ý.

Nhưng quy tắc giang hồ học được từ Hồng Bò Đào Tửu tiêu thư, lại vừa đúng lúc phát huy tác dụng, vừa gặp những tên cướp đường chặn đường, liền mở miệng nói: “Đi đường núi chạy sông, ba lượng bạc chạy trời quang, bằng hữu, đóng cửa lại là người một nhà.”

“Ta là đồ đệ của lão sư phụ Lý công tượng trên Bình Nam Đạo, giúp lão nhân gia đưa chút đồ đến phía nam!”

“Sao, chút mặt mũi này cũng không cho?”

“...”

Khất Cái Bang trên Bình Nam Đạo, cũng không phải dễ sống chung, đối với những kẻ trên giang hồ này rất có lực chấn nhiếp.

Đương nhiên, đây cũng là vì tin tức Khất Cái Bang bị nhỏ tận gốc còn chưa truyền ra, thế đạo này lại không có điện thoại điện báo, tin tức đều dựa vào truyền miệng, truyền chậm, cũng dễ càng truyền càng thần bí, càng truyền càng ly kỳ.

Ví dụ như mình nổi danh ở An Châu, danh tiếng này sẽ dần dần lên men, không biết sau này có bị truyền thành tráng hán cao tám thước, eo cũng tám thước hay không!

Mà Hồ Ma giả làm đồ đệ của tên thợ thủ công họ Lý đã chết trong tay mình, trên đường này liền không ai dám chặn, thậm chí đến đâu cũng có người hầu hạ, còn giúp mở đường, hơn nữa phía trước chỗ nào không yên ổn, đều phải đến nhắc nhở cẩn thận, để tránh bị thua thiệt.

Đương nhiên, không phải hoàn toàn thuận tiện, cũng có phiền phức.

Hồ Ma liền gặp một tên vừa nghe mình là người của Khất Cái Bang, liền rất nhiệt tình đến kết giao tình.

Võ ngực nói mình là huynh đệ của Thôi Can Nương, đã giúp lão nhân gia bà ta việc lớn, người là đồ đệ của thợ thủ công họ Lý kia, vậy thì chúng ta là người một nhà...

Thế là Hồ Ma liền rút dao chém gã!

Thứ nhất là tên này thực sự quen biết Thôi Can Nương, lúc nói chuyện không bịa được.

Thứ hai là tên này đã giúp đỡ bọn buôn người, không phải người tốt.

Cứ thế chạy như bay, cũng chỉ khoảng nửa tháng, liền từ Bình Nam Đạo trở về Minh Châu phủ, Hồ Ma về đến trang viên ở Thanh Thạch trấn, đã là giữa trưa ngày hôm đó.

Rung rung dây cương, liền để ngựa kéo xe, đi thẳng vào trang viên không đóng cổng lớn, vốn tưởng rằng sẽ lập tức náo

nhật, lại đột nhiên thấy trang viên vắng lặng, các tiểu nhị lại không thấy bóng dáng đâu.

Chương 592. Quà của Hương nha đầu

Chương 592: Quà của Hương nha đầu

Ngẩng đầu lên nhìn, cũng chỉ thấy ở cửa nhà bếp, Lý Oa Tử đang dựa vào khung cửa, ngủ gật.

Hồ Ma vung nhẹ roi ngựa: “Sao thế này? Mọi người đâu?”

Lý Oa Tử giật mình tỉnh giấc, dụi dụi mắt, còn tưởng là đang nằm mơ, đột nhiên kích động: “Hồ Ma ca, ngươi về rồi?”

“Về rồi!”

Hồ Ma cười nhảy xuống xe, nói: “Giúp ta lấy cái sọt trên xe...”

Vừa định bảo gã giúp mình đỡ đồ trên xe xuống, mang vào sân trong, lại đột nhiên dừng lại, chỉ cười nói: “Thôi vậy, ngươi đi nấu cho ta một bát mì đi!”

Vừa nói, vừa tự mình xách hai cái sọt lớn, một tay một cái, trực tiếp mang vào phòng trong sân trong.

Nếu có tiểu nhị khác ở đây, việc nặng nhọc này sẽ để bọn họ làm.

Nhưng Lý Oa Tử bây giờ thân thể yếu ớt, việc bốc vác nặng nhọc này không thể giao cho gã được.

“Mọi người đâu?”

Mang hai cái sọt vào, mới vừa tháo dây cương trên ngựa, mời vị mã gia này vào chuồng ngựa, dọn cỏ khô thượng hạng cho nó, vừa tò mò hỏi Lý Oa Tử đang nhóm lửa.

“Một nửa theo Đại Đồng ca chạy vào rừng luyện võ, một nửa đang ăn cỗ ở thôn Hoàng Cầu.”

Lý Oa Tử nói: “Còn có Lương Tử ca và Trụ Tử ca, hai người họ bây giờ đang giúp việc ở trấn Chu Môn, nói là muốn kiếm tiền mua dầu thắp đèn.”

“Đại Đồng ca bây giờ lợi hại lắm, lần trước có một xác chết vùng dậy, ba năm người làm công không giữ được, sau đó Đại Đồng ca tiến lên một cước đá ngã, sau đó dẫm lên ngực xác chết, đối phương không bò dậy nổi, Lương Tử ca và Trụ Tử ca lập tức thêm thưởng.”

“Bây giờ vì kiếm tiền việc gì cũng làm, các tiểu nhị khác cũng hiểu được tầm quan trọng của việc luyện võ, bây giờ ngày nào cũng theo Đại Đồng ca, chặt cây trong rừng.”

“Chu quả phụ ngày nào cũng mắng, rõ ràng đã nói là giúp chặt củi, kết quả chặt loạn xạ.”

“...”

Hồ Ma nghe mà có chút cạn lời, sao chỗ nào có Chu Đại Đồng, thì nhất định sẽ xuất hiện quả phụ?

Đây là định lý gì?

Đương nhiên, trong lòng cũng hơi an ủi, biết học bản lĩnh là tốt.

Trước đây trong trang viên này, chỉ có mình là chuyên tâm học bản lĩnh, rõ ràng thấy mình làm quản sự, lại thăng lên chương quỹ, các tiểu nhị này cũng không thêm, dường như cảm thấy là chuyện đương nhiên, cho đến khi Chu Đại Đồng ra tay thật, lại động lòng.

“Được rồi, gọi mọi người về đi!”

Hồ Ma thu dọn xong xuôi, mới nói với Lý Oa Tử: “Hương nha đầu đã được đưa về nhà an toàn, người cũng khỏi bệnh

rồi.”

“Lần này về, lại mang về cho chúng ta không ít thứ tốt!”

“Đúng rồi, chiều nay gọi Tôn chương quĩ trong trấn và bà nương của ông ấy đến, Hương nha đầu nhớ đến bọn họ, mang theo chút đồ, phải có phần của người ta.”

“...”

Nếu đổi lại là tiểu nhị khác ở đây, vừa gặp mặt Hồ Ma, chắc chắn sẽ hỏi Hương nha đầu thế nào.

Chỉ có Lý Oa Tử sẽ không hỏi, thậm chí hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng Hồ Ma đã về, Lý Oa Tử vui vẻ là thật, vội vàng chạy đến rừng nhà Chu quả phụ gọi người, sau đó tính toán xem tối nay làm mấy món ăn, để cho Hồ Ma tây trần.

Rất nhanh trang viên liên náo nhiệt, đám người Chu Đại Đồng đều cười trần chạy ra, vui vẻ không thôi, vây quanh Hồ Ma hỏi han đủ thứ, hỏi thăm Hương nha đầu thế nào.

Có dính hôn chưa, trong nhà có tử muội gì không,...

Đến chiều, Chu Lương và Triệu Trụ cũng trở về, không phải do người gọi, mà vừa đúng lúc tan làm.

Thế là cả trang viên lại bận rộn, giết gà mổ dê, đến quán rượu trong trấn mua rượu, tiện thể gọi Tôn chương quĩ và bà nương của ông ấy đến, hai người nghe nói Hương nha đầu đã về nhà an toàn, cũng vui mừng khôn xiết, cùng nhau bận rộn.

Nhưng nhìn thấy trang viên long trọng mời phu thê hai người uống rượu như vậy, lại có chút ngượng ngùng.

Đến tối, theo lệ trước tiên đi tuần đêm, sau đó hai cái bàn lớn được bày ra trong sân, bày đầy rượu thịt.

Hồ Ma cũng mang hai cái sọt lớn từ sân của mình ra, cười nói: “Chúng ta đều là người tốt, người tốt quả nhiên có phúc báo, đưa Hương nha đầu về nhà, người nhà họ ngàn ân vạn tạ nói người ở đây tốt.”

“Hương nha đầu cũng luôn nhớ, nói mấy ngày ở đây, là thoải mái nhất, còn tốt hơn cả cuộc sống tiểu thư của nàng ở Linh Thọ phủ !”

“Đây này, lúc ta đi, còn đặc biệt mang theo rất nhiều đặc sản địa phương từ nhà nàng cho chúng ta, đây hai sọt lớn...”

“Nào, ai cũng có phần, chia ra.”

“...”

Mọi người nghe xong, đều vui mừng không thôi, cũng tò mò nhìn chăm chăm vào hai cái sọt lớn.

Hồ Ma trong ánh mắt mong đợi của mọi người, cũng không keo kiệt chút nào, trực tiếp mở hai cái sọt lớn ra, đưa tay vào, mỉm cười, sau đó liền lấy ra vô số thứ tốt để chia cho mọi người.

“Ngươi xem, đây là vải mà Hương nha đầu mua cho Tôn thúc Tôn thẩm, may quần áo đẹp biết bao?”

“Đại Đồng, đây là rượu mà Hương nha đầu gửi cho ngươi, mấy lượng bạc một vò đấy!”

“Ngươi xem kẹo này, bánh ngọt này, làm tinh xảo biết bao, vừa nhìn liền biết Hương nha đầu có lòng...”

“Còn có đây, bạc trắng bóng này, mỗi người ít nhất cũng phải...”

“... Chia hai lượng!”

Chương 593. Chia quà

Chương 593: Chia quà

Ta làm người không có gì khác, chỉ là thành thật!

Hương nha đầu bảo mang theo đồ về, hấn không nói, thì Tôn thúc Tôn thẩm và các tiểu nhị trong trang viên cũng không biết, nhưng hấn cũng phải đưa đồ cho người ta chứ?

Thậm chí, còn sợ bọn họ không tiện lấy, chủ động đổi thành thứ dễ sử dụng.

Mà các tiểu nhị trong trang viên và Tôn thúc Tôn thẩm nhìn thấy nhiều đồ như vậy, cũng lập tức vui vẻ không ngậm miệng được, nhao nhao khen ngợi Hương nha đầu quả thực là tiểu thư nhà giàu, tặng mỗi người nhiều quà như vậy, còn mang theo hai lượng bạc...

... Thật đáng sợ!

Đặc biệt là Tôn thúc Tôn thẩm, bận rộn cả đời trong quán rượu nhỏ, cũng chưa từng dùng vải tốt như vậy để may quần áo!

Hơn nữa, ăn uống no say một bữa, trước khi đi, Hồ Ma còn lên đưa cho bọn họ hai mươi lượng bạc, nói là Hương nha đầu đặc biệt tặng, cảm ơn hai người họ đã chăm sóc trong thời gian qua.

Khiến hai ông bà già cảm động đến mức sắp rơi nước mắt.

Còn về phía các tiểu nhị, Hồ Ma càng thêm thành thật, đem những thứ Hương nha đầu mang về trong hai cái sọt, như kẹo, thịt, thuốc lá sợi, vải, đồ trang sức bạc,... tất cả đều chia hết, bản thân không giữ lại chút nào.

Còn nói với Chu Đại Đồng và Chu Lương, Triệu Trụ: “Lần này đi, nhà Hương nha đầu hào phóng lắm, cũng là người trong môn đạo, cho một chút thứ liên quan đến bản lĩnh, các ngươi kiếm được bao nhiêu tiền mua dầu thắp đèn, sau này trực tiếp giao cho ta là được.”

“Số còn lại không đủ, thì cứ vậy trước, có bản lĩnh rồi lại đi kiếm là được.”

“...”

Chu Lương và Triệu Trụ vừa nghe, cũng lập tức cảm động.

Bọn họ ghen tị với Chu Đại Đồng đến mức không chịu nổi, vậy mà Chu Đại Đồng lại cứ khoe khoang trước mặt hai người bọn họ, hận không thể bóp chết y.

Bây giờ, cuối cùng bản thân cũng có cơ hội bước chân vào môn đạo rồi...

“Gần đây chăm chỉ luyện võ, ở đây có đủ thanh thực, lại cho mỗi người các ngươi một viên huyết thực hoàn.”

Hồ Ma lại dặn dò hai người bọn họ: “Nâng cao trình độ của các ngươi lên, gốc rễ vững chắc, liền dạy các ngươi nhập môn.”

“Còn về chuyện trong trang viên gần đây, vẫn là các ngươi giúp ta trông coi trước, ta đi một chuyến này, cũng có không ít chuyện cần xử lý, tạm thời vẫn chưa rảnh để ý đến những chuyện này.”

“...”

Chu Lương và Triệu Trụ vừa nghe, cũng kích động đến mức sắp khóc.

“Vậy thì không thành vấn đề, gần đây trong trang viên ít việc.”

Chu Đại Đồng nghe thấy, cũng nói bên cạnh: “Nhưng Hồ Ma ca, có việc khác người phải quyết định!”

“Còn hơn một tháng nữa là về thôn ăn Tết rồi, tiền lương trong trang viên của chúng ta, người xem tính toán thế nào?”

“...”

“O?”

Hồ Ma nghe thấy, lại sửng sò: “Lại một năm trôi qua rồi?”

Ngẩng đầu lên nhìn, đã là mùa đông, lá trên cây đều rụng hết, cũng bừng tỉnh, quả thực lại sắp đến Tết rồi.

Đang lúc Hồ Ma suy nghĩ, Chu Lương bên cạnh liền bẻ ngón tay tính toán: “Thực ra năm nay thu nhập không nhiều, nửa đầu năm bận rộn chuyện ở mỏ huyết thực, chúng ta chỉ đơn thuần là nhận tiền lương.”

“Sau đó trong thôn có tà ma, toàn bộ tiền vốn của trang viên đều đưa cho những Tẩu Quỷ Nhân đến giúp đỡ, trong hội tuy nói là sẽ xóa sổ cho chúng ta, bù lại.”

“Nhưng bây giờ trong hội cũng khó khăn, vẫn chưa bù lại...”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma nghe y nói xong, mới phản ứng lại.

Năm nay thu nhập của mình quả thực không ít, nhưng nhìn từ trang viên, lại thực sự eo hẹp.

Chắc là lần trước Từ hương chủ khóc than với mình, cũng không phải giả, Hồng Đăng Hội vừa phải xây miếu, vừa phải cống nạp cho người ở trên, vừa phải chuẩn bị đầy đủ, tiếp quản công việc làm ăn của Thanh Y Bang, vừa phải an ủi bang

chúng, chiêu mộ người mới, trong tay sao có thể không eo hẹp?

Suy nghĩ một chút, liền cười nói: “Việc nào ra việc đó.”

“Chúng ta phải khiến các tiểu nhị có cảm giác năm sau tốt hơn năm trước, bình thường làm việc mới hăng hái chứ?”

“Cho nên, năm nay nếu các tiểu nhị hỏi, thì nói với bọn họ nhất định tiền lương mang về, còn nhiều hơn năm ngoái, các người không cần lo lắng chuyện này, số này nếu không đủ, ta sẽ ứng trước, sau đó tìm Từ hương chủ xóa sổ.”

“...”

Chu Đại Đồng và mấy huynh đệ khác nghe xong đều cảm động không thôi, vẫn là Hồ Ma ca tốt, làm việc gì cũng sợ huynh đệ thiệt thòi, thà rằng tự mình cắt thịt.

“Nhưng, các người cũng phải nhớ, năm nay chúng ta về thôn ăn Tết xong, đừng nói ta làm chương quỹ gì đó.”

Hồ Ma lại nghĩ đến chuyện nghiêm túc này, dặn dò Chu Đại Đồng bọn họ.

Đám người Chu Đại Đồng đều có chút khó hiểu, ngây ngốc nhìn hắn, Hồ Ma lại thở dài một tiếng, nói: “Quá dọa người nha...”

“Về nhà nói, Nhị gia không biết còn tưởng chúng ta làm chuyện gì thương thiên hại lý nữa!”

“Cho nên năm nay cứ khiêm tốn mà ăn Tết, về nhà ăn một bữa cơm với người nhà, thắp một nén nhang trước Lão Hỏa Đường Tử, liền phải vội vàng trở về, còn bao nhiêu việc đang đợi phải làm...”

“...”

Chương 594. Chuyển lời

Chương 594: Chuyển lời

Năm nay về nhà ăn Tết, chuyện này nhất định phải dẫn dò rõ ràng.

Năm ngoái mình làm tiểu quản sự, người trong thôn đều cho rằng mình có tiền đồ, lúc báai Lão Hỏa Đường Tử phải để mình quý ở phía trước, còn phải tế rừng, còn bày tiệc mời người ta ăn.

Nếu năm nay về nhà, nói mình lại thăng chức, thành chưởng quỹ, Hồ Ma không biết Nhị gia và lão tộc trưởng có thể làm ra chuyện gì?

Nói không chừng đánh trống khua chiêng khắp rừng để nói cũng có khả năng.

Cho nên, chỉ nói mình là quản sự là được rồi, thân phận này cũng đủ để vênh vào trong thôn.

Dẫn dò xong những điều này, Hồ Ma liền đuổi bọn họ đi, trở về sân trong, thở dài một tiếng, tính toán.

Nuôi tiêu nhị mệt mỏi quá...

Vừa phải nghĩ đến việc tu luyện của bọn họ, vừa phải nghĩ đến tiền lương bọn họ mang về ăn Tết, đột nhiên chi ra một khoản này...

... Gần như đã dùng hết một phần mười số tiền lẻ rồi.

Chậc!

Than thở một phen xong, mới lại cẩn thận kiểm kê đồ đạc dưới gầm giường của mình, hít sâu một hơi, nhất thời khó mà

diễn tả cảm giác của mình lúc này.

Đầy hai sọt thịt khô, đều giấu dưới gầm giường, phải cần mấy cái bọc lớn?

Hơn nữa, Hồ Ma bây giờ, có thể nói là đã từng trải, bạch thực bình thường chỉ coi như thịt ăn, thanh thực cũng chỉ là lương khô để ứng phó, huyết thực thì...

... Đương nhiên vẫn là bảo bối, nhưng ít nhất cũng không phải vừa nhìn thấy liền quý hiếm như vậy.

Nhưng bây giờ, Hương nha đầu bảo mình mang về, đây là thứ gì?

Nhìn tuy đã được hun khói, nhưng cũng có thể nhìn ra dưới lớp dầu mỡ ần ần có màu đỏ của thịt, cho nên đây là huyết Thái Tuế?

Nhưng nhìn kỹ, lại dường như có chút khác biệt, dưới lớp thịt ần ần có màu đỏ này, lại ần ần lộ ra từng sợi ánh vàng, ánh vàng này, cũng khác với Kim Ti Thái Tuế, Kim Ti Thái Tuế, là trong thịt mọc ra từng sợi kim tuyến, chuyên trị tổn thương thần hồn.

Mà thịt hun khói mà nhà Hương nha đầu gửi đến, lại có một lớp khí chất màu kim sắc bao trùm, nhưng về bản chất, lại dường như thuộc tính chất của huyết Thái Tuế, nhìn một cái, liền có thể khiến khí huyết của bản thân ần ần dao động.

“Chẳng lẽ huyết Thái Tuế cũng phân cao thấp?”

Hồ Ma âm thầm suy đoán trong lòng: “Hoặc là nói, thực ra đã vượt qua phẩm chất của huyết Thái Tuế, là một thứ gì đó khác?”

Chỉ tiếc, thứ tốt không thể tùy tiện lộ ra ngoài, mình cũng chỉ có thể cất một miếng nhỏ trước, sau này gặp Từ hương chủ, hoặc là lão cung phụng am hiểu trong hội, để xem thử.

“Hít...”

Đang suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên thổi đến một cơn gió mát, Tiểu Hồng Đường cũng ngồi xồm bên cạnh hắn, trợn tròn hai mắt, chỉ nhìn chăm chăm đống đồ kia, cũng không nói gì, cứ thế nhìn, người thì rất ngoan rất hiểu chuyện, chỉ là nước miếng không nghe lời mà chảy ra.

Hồ Ma suy nghĩ một chút, cẩn thận cắt một miếng nhỏ từ miếng mình đã cắt, đưa cho Tiểu Hồng Đường.

“Đều là thứ hữu dụng...”

Nhìn Tiểu Hồng Đường một ngụm nuốt xuống, dáng vẻ còn thòm thèm, hắn cũng vội vàng đẩy nắp lại, nghiêm túc nói với Tiểu Hồng Đường: “Không được ăn vụng, cũng đừng nói với người khác.”

“Tiểu Hồng Đường chưa bao giờ ăn vụng.”

Tiểu Hồng Đường vừa nghe, lại tức giận bấu môi, khoanh hai tay nhỏ, nói: “Lúc ở với bà bà cũng không ăn vụng.”

“Ng ngoan lắm.”

Hồ Ma vội vàng vỗ vỗ cánh tay Tiểu Hồng Đường, sau đó lấy từ trong hũ bên giường ra một nắm lớn thịt khô thanh thực, đưa cho Tiểu Hồng Đường.

Tiểu Hồng Đường đưa đầu nhỏ lại gần ngửi ngửi, chê bai bỏ đi.

Chỉ còn lại Hồ Ma ngây ngốc đứng tại chỗ: “Đứa nhỏ này, bây giờ đến cả thanh thực cũng chê rồi?”

Sắp xếp xong xuôi mọi thứ, hắn mới pha một chén trà, lặng lẽ ngồi trên ghế thái sư, vừa suy nghĩ chuyện, vừa uống, đại khái đã có kế hoạch, mới trải giường chiếu, lên giường nghỉ ngơi.

Lơ mơ chìm vào giấc ngủ, trong lòng vẫn giữ ý thức, không lâu sau liền đến trước linh miếu bản mệnh, nhìn thấy phía sau bàn thờ, những mạch máu tứ chi lấp lánh ánh vàng, giống như sợi tơ vàng, và nội tạng lơ lửng giữa không trung.

Bình tĩnh lại một chút, Hồ Ma đến trước lư hương, bắt đầu gọi nhỏ: “Tiểu Bạch... à không, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư có ở đó không?”

Chỉ gọi hai tiếng, giọng nói của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư liền vang lên: “Trở về rồi?”

“Chuyến đi này trải nghiệm thế nào?”

“...”

“Rất thuận lợi!”

Nghe thấy giọng nói của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, Hồ Ma cũng cuối cùng có cảm giác thực sự trở về, cười nói: “Nhờ có Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư ở An Châu giúp đỡ, chuyện của Quỷ Động Tử Lý gia đã giải quyết xong.”

“Người mà, cũng coi như là mở rộng tầm mắt!”

“...”

“Thuận lợi là tốt rồi.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư cũng cười nhạt, nói: “Ta lại tò mò, ngươi đã đi một chuyến này, vậy bây giờ cảm thấy đám người An Châu thế nào?”

“Rất kiêu ngạo, rất gan dạ.”

Hồ Ma nói: “Nhưng cũng rất nghĩa khí, cách làm việc của bọn họ khác xa với chúng ta.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư không bình luận, nhưng giọng nói dường như có chút ý cười, nói: “Vậy, người tên Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư sao? Ngươi cảm thấy nàng thế nào?”

“Nàng...”

Hồ Ma lại sững sờ, nhất thời, khó mà định nghĩa nàng, dừng lại một chút, mới đột nhiên cười nói: “Nàng bảo ta mang một lời nhắn đến cho ngươi.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư hơi sững sờ: “Cái gì?”

Hồ Ma đã chuẩn bị câu nói này suốt cả đường, bây giờ phải nói ra, trong lòng cũng có chút áp lực, dừng lại một chút, mới lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói: “Nàng nói, nàng dùng bí dược của Bả Hí môn, điều chế cho ngươi một hộp phấn son.”

“Làm đẹp dưỡng da, trắng sáng rạng rỡ, thậm chí còn có thể làm...”

“...làm lớn vòng ngực...”

“...”

Hơi thở của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đột nhiên trở nên nặng nề, Hồ Ma nghe mà có chút sợ hãi.

Sau đó mới đột nhiên nghe nàng cười lạnh một tiếng, giọng nói cũng lớn hơn: “Nàng còn tâm trạng để ý đến chuyện này, lo cho bản thân mình trước đi!”

“Cũng không xem vết bớt kia, mọc ở chỗ nào!”

Chương 595. Đối thoại

Chương 595: Đối thoại

Hai người này quả nhiên có vấn đề...

Hồ Ma bỗng chốc căng thẳng, im lặng, sợ bị Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư giận cá chém thớt. Minh chỉ là một người đưa tin vô tội mà thôi... Ân oán của hai người này, dù thế nào cũng không thể đổ lên đầu mình chứ?

May mắn thay, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ thở mạnh hơn một chút, bầu không khí lạnh lẽo hơn, dường như đang nghiền răng nghiền lợi.

Sau đó, nàng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, cố ý chuyển chủ đề, lạnh lùng nói: “Gặp những người như bọn họ cũng tốt, mỗi người có cách sống riêng. Ta cũng khá tán thưởng sự cẩn trọng của Nhị Oa Đầu, đương nhiên, hấn càng cẩn thận thì càng tốt.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiếm có người chuyển sinh nào có thể sống cẩn thận như vậy cả đời. Đời người như bàn cờ, không như ý muốn, có người ban đầu chỉ muốn trốn tránh, nhưng có thể sẽ có một ngày bỗng nhiên điên cuồng.”

“Người ban đầu hành động cao điệu, điên cuồng, cũng có thể sau khi chịu thiệt thòi, bỗng nhiên trở nên kín tiếng. Tất nhiên, cũng không loại trừ những người vốn đã không đứng đắn, đột nhiên lại làm ra chuyện lớn.”

“...”

Nghe nàng nói, Hồ Ma liền nghĩ đến Địa Qua Thiêu.

Gia hỏa này chính là điển hình...

“Tình huống của người đặc biệt, thời gian tiếp xúc với những người đồng loại như chúng ta ngắn, cho người gặp nàng cũng không phải chuyện xấu.”

Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư tiếp tục nói: “Thực ra nàng cũng coi như là người dẫn dắt của ta. Chúng ta quen biết nhau sớm, cũng từng liên thủ làm một số việc ở kinh thành, tiếp xúc với một số tổ chức thần bí cùng với những người chuyển sinh có uy tín lâu năm.”

“Bao gồm cả những người chuyển sinh khác ở An Châu, thực ra cũng do chúng ta cùng nhau phát hiện và cùng nhau liên kết hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ là cuối cùng, vì một số chuyện, ta không đi cùng họ nữa.”

“Tất nhiên, ta không cho rằng cách làm của nàng là khôn ngoan, càng không an toàn.”

“Nhưng ta cũng phải thừa nhận, có lẽ một số việc, dựa vào những người như chúng ta không thể làm được, chỉ có họ mới có thể làm.”

“...”

Hồ Ma hoàn toàn đồng ý với ý kiến của nàng.

Trong khi hầu hết người chuyển sinh đều trốn tránh mười họ, có một người cứng đầu chủ động tiếp cận với mười họ, thật sự hiếm có.

Đặc biệt là trong mắt Hồ Ma, cảm giác này càng phức tạp hơn.

Có lẽ là do hắn tiếp xúc với Bạch Bộc Đào Tửu tiểu thư và Nhị Oa Đầu trước, nên bị ảnh hưởng bởi họ, hắn cũng cảm thấy người chuyển sinh nên ẩn mình, cẩn thận tránh bị lộ. Nhưng nghĩ đến thân phận khác của mình, hắn lại cảm thấy bất lực.

Tất cả người chuyển sinh đều có thể ẩn mình, duy chỉ có mình là không thể trốn tránh?

Họ trốn tránh mười họ, còn mình chính là nằm trong mười họ này.

Vậy thì, thực ra một vấn đề rất rõ ràng đã đặt ra trước mắt hắn từ lâu...

Là tiếp tục trốn tránh, đợi đến khi hoàn toàn không thể trốn tránh nữa mới bị động tiếp xúc với những chuyện đó, hay là sớm lên kế hoạch?

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư có lẽ không biết Hồ Ma đang nghĩ gì, nhưng sau khi nói xong những lời đó, nàng hơi dừng lại, cho Hồ Ma thời gian suy nghĩ, sau đó mới thở dài nhẹ nhàng: “Dù sao thì việc đã xong là tốt rồi.”

“Gửi lá thư này đi, tâm sự của ta cũng vui đi một nửa. Chỉ là không biết người đi chuyển này có bị thương không? Có ảnh hưởng đến những việc khác không?”

“Hong Bồ Đào Tửu tiểu thư rất quan tâm ta, không bị thương.”

Hồ Ma biết nàng đang ám chỉ điều gì, liền lập tức nói: “Ý của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư là...”

Hơi dừng lại, rồi thành thật nói: “‘Phong chính’ mà trước đây đã nhắc đến?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đột nhiên im lặng, không vội trả lời.

Thực ra, mặc dù nàng đã nhắc đến “phong chính” trước mặt Hồ Ma, nhưng chưa bao giờ nói rõ ràng, mà chỉ dùng “chuyện đó” để ám chỉ. Nhưng trước đây Hồ Ma không truy hỏi đến cùng, bây giờ mình đã trở về, đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

“Đúng vậy.”

Im lặng một lúc lâu, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư mới chậm rãi trả lời. Nàng dường như có sự bài xích bẩm sinh đối với vấn đề này, nhưng cuối cùng vẫn không thể trốn tránh, phải nói rõ ràng.

Hồ Ma thâm gật đầu, rồi nói: “Chuyện này ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, bây giờ đạo hạnh cũng đủ rồi. Nhưng dù sao cũng là chuyện trọng đại, đợi ta thử ở nơi khác trước, rồi mới trả lời, được chứ?”

Đối với điều này, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư không có ý kiến, gật đầu nói: “Tất nhiên.”

Nàng không hỏi Hồ Ma muốn thử ở đâu, mà trực tiếp đồng ý, dường như đã đoán trước được.

Nói xong chuyện này, Hồ Ma nói chuyện khác cũng trở nên dễ dàng hơn, vội vàng cười nói: “Ngoài ra, ta cũng có chút việc cần Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư giúp đỡ.”

“Lần này đi ra ngoài, ta được không ít người chỉ điểm, cũng phải chuẩn bị để nâng cao bản lĩnh, cần một số bí dược mà người thường không thể tiếp cận, không biết Thảo Tâm Đường của các ngươi...”

“...”

“Ha ha, truyền thừa đèn dầu của Thủ Tuế Nhân?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư vừa nghe, liền cười nhạt, nói: “Ngươi tìm ta là đúng rồi.”

“Thảo Tâm Đường rất am hiểu chuyện này. Ở Minh Châu phủ này, không biết bao nhiêu đèn dầu của Thủ Tuế Nhân là do chúng ta phối chế.”

“Tất nhiên, bọn họ đều rất cẩn thận, chỉ mua bí dược đơn lẻ, hơn nữa mỗi lần đều cố ý đánh loạn số lượng, trộn lẫn với

các loại khác, sợ chúng ta nhìn ra công thức, trộm mất truyền thừa của bọn họ. Nhưng thực ra dược liệu tương sinh tương khắc, chúng ta đã suy luận ra được mấy loại rồi.”

Chương 596. Chìa khóa của Trần Tuế Thư

Chương 596: Chìa khóa của Trần Tuế Thư

“Nhưng người cũng đừng lo ta chiếm tiện nghi của người, bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân càng cao, bí được cần thiết càng quý giá, hơn nữa cực kỳ hiếm thấy.”

“Nếu không phải là Thảo Tâm Đường chúng ta, người sợ là muốn tìm cũng không tìm được đâu!”

“...”

“Vậy thì tốt quá...”

Hồ Ma nghe xong, trong lòng cũng vui mừng.

Nhập phủ là chuyện lớn, đặc biệt là sau khi thấy bản lĩnh của Quý Đường, hắn cũng khá lo lắng.

Đối với những người khác chuẩn bị nhập phủ, phối chế đèn dầu, giết chết đầu não của mình, thần hồn, đều là những chuẩn bị quan trọng nhất, nhưng hắn thì không cần, có được pháp môn nhập phủ này, liền có thể trực tiếp tu luyện.

Nhưng, hắn nửa đường xuất gia, thân thể đã chết là bí mật lớn nhất, ngay cả người chuyển sinh cũng không thể biết.

Vì vậy, phối chế đèn dầu lại là chuyện lớn.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đồng ý sáng khoái như vậy, hắn cũng bớt đi một phần lo lắng. Sau khi xác định có thể học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, hắn có thể dồn sức lực cho Trần Tuế Thư.

Hai người đã thỏa thuận xong, liền cắt đứt liên lạc. Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư quả thật dứt khoát, chỉ nói một câu trước khi ngắt kết nối:

“Người muốn thử như thế nào thì cứ thử, có nắm chắc thì báo cho ta một tiếng là được.”

“Đúng rồi, người đã trở về rồi, thì cũng tranh thủ thời gian đến thanh toán tiền khám bệnh trước đó đi.”

“Ngũ Quỷ chương quỹ vẫn luôn nhớ đây!”

“...”

“A...”

Hồ Ma bỗng dung cảm thấy bất lực, rõ ràng đã nói là làm trò, sao bây giờ lại đòi nợ rồi...

Lúc đó Hương nha đầu dùng Kim Ti Thái Tuế không ít đâu...

Nhưng thực ra, những Kim Ti Thái Tuế đó đều là dùng hàng tồn kho của hần để bù vào, thực ra lấy phần của hần đưa cho nàng để bù vào là được. Tất nhiên, lần này Động Tử Lý gia ra tay hào phóng, cho dù thật sự phải trả khoản nợ đó, hần cũng không quan tâm.

Hừ, ai thèm để ý chút đồ vụn vặt đó chứ?

Nghĩ một hồi, hần liền gác lại sau đầu, những chuyện vụn vặt này thực ra không quan trọng, bây giờ đặt trước mắt hần, chuyện quan trọng nhất vẫn là bản lĩnh.

Chuyến đi này của hần không uổng phí, tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân có được từ Động Tử Lý gia, hần đã xem qua từng chút một trên đường, và ghi nhớ trong lòng, còn lại chỉ là chăm chỉ luyện tập.

Tuy nhiên, pháp môn nhập phủ, mặc dù cũng đã lấy được, nhưng hấn vẫn chưa vội xem, dù sao chuyện này quá quan trọng, trên đường cũng không yên ổn, chỉ khi trở về địa bàn của mình mới yên tâm.

Ngoài ra, ngoài Thủ Tuế, hấn còn có một chuyện quan trọng hơn.

Trần Tuế Thư!

Chuyến đi này của hấn, còn có một thu hoạch quan trọng, trong mắt Hồ Ma, thậm chí không kém gì lời cảm ơn của Động Tử Lý gia.

Đó chính là bản lĩnh của môn đạo Tẩu Quỷ Nhân.

Trương A Cô là một cô nương tốt, nàng cũng thật sự tận tâm dạy hấn suốt dọc đường.

Có lẽ đứng trên góc độ của tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang và Thủ Tuế Nhân, những bản lĩnh này không quan trọng lắm, nhưng Hồ Ma mang trong mình Trần Tuế Thư lại hiểu rõ giá trị của những bản lĩnh mà nàng dạy hấn, hay nói cách khác, nàng dạy căn bản không phải bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân.

Mà là chìa khóa để mở Trần Tuế Thư!

Có được nền tảng mà nàng dạy, hấn cũng có thể thử nghiệm thực sự nắm vững pháp môn trên Trần Tuế Thư. Nhưng trước đó, vẫn còn một vấn đề.

Trần Tuế Thư bá đạo, nhưng thứ này không thể là nguồn gốc vô căn cứ, bản lĩnh mà nó điều khiển, gốc rễ ở đâu?

Giống như bản thân của Thủ Tuế Nhân đều ở trên người, bản lĩnh của Động Tử Lý gia bắt nguồn từ Quỷ Động Tử, còn Trần Tuế Thư, sức mạnh to lớn như vậy, không thể không có gốc rễ.

Trước khi thực sự bước vào môn đạo Trần Tuế Thư, Hồ Ma phải làm rõ vấn đề này.

Ít nhất cũng phải biết phía sau cánh cửa này có gì, mới dám lấy hết can đảm, bước một bước vào bên trong...

“Phong chính, phong chính...”

Hắn không thắp đèn dầu, chỉ ngồi yên lặng trên giường, trầm nghĩ: “Có lẽ, đây là cơ hội để ta xem xét gốc rễ của Hồ gia?”

Yêu tinh nơi hoang dã cầu xin được phong chính, ở thế giới này không phải chuyện hiếm, nhưng nếu suy xét kỹ, sẽ thấy có những điểm thần bí và kỳ quái.

Sắc phong, đó vốn là quyền lực của hoàng đế, một đạo thánh chỉ ban xuống, yêu tinh nơi hoang dã liền trở thành chính thần có thể hưởng hương hỏa. Nhưng ngay cả hoàng đế, cũng không phải muốn phong là phong, mà là đại diện cho thiên hạ để phong.

Còn mình nếu đi phong chính cho người khác, là mình phong, hay là đại diện cho Hồ gia để phong?

Chuyện này hắn đã hỏi Trương A Cô, nàng nói đây không phải chuyện xấu, ngược lại còn có thể tích âm đức, nhưng cũng sẽ dính nhân quả. Có người sau khi phong chính, yêu tinh sẽ bảo hộ con cháu nhà mình, mang đến phú quý mấy đời, cũng có người ngược lại rước họa vào thân, giáng xuống những tai ương vô hình.

Vì vậy, Hồ Ma cũng phải cân nhắc kỹ hậu quả và rủi ro của việc làm này.

Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư tìm mình phong chính, chỉ nói Nhị Oa Đầu và Địa Qua Thiêu không đáng tin cậy, nhưng nguyên nhân thật sự đơn giản như vậy sao?

Suy nghĩ thâm một lúc, trong lòng hấn cũng trở nên sáng tỏ.

Hấn lại tiến vào linh miếu bản mệnh , sau đó đặt tay lên lư hương, với chút mong đợi, nhỏ giọng gọi: “Nhị Oa Đầu lão huynh, Lão Bạch Kiên gọi, có đó không?”

Chương 597. Không an ổn

Chương 597: Không an ổn

Lần này trở về, vốn định hỏi han kỹ càng Nhị Oa Đầu huynh đệ một chút.

Nhị Oa Đầu huynh cũng là Tẩu Quỷ Nhân, hơn nữa hẳn là người mạnh nhất trong số những Tẩu Quỷ Nhân mà Hồ Ma biết, ngoại trừ bà bà.

Thực ra, muốn học pháp thuật của Tẩu Quỷ Nhân, tốt nhất là học từ hắn ta. Chỉ tiếc, cả hai đều là người chuyên sinh, trong thực tế không có liên quan gì đến nhau, hơn nữa Nhị Oa Đầu huynh cẩn thận, từ đầu đã nói không thích việc người chuyên sinh trực tiếp truyền pháp cho nhau.

Vì vậy, Hồ Ma theo Trương A Cô học môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, bây giờ cũng coi như có chút nền tảng nhỏ. Bây giờ cần phải làm rõ, chỉ còn lại một số điểm mấu chốt.

Không thể trực tiếp học hỏi Nhị Oa Đầu, nhưng chỉ hỏi một hai câu then chốt thì hẳn là không sao.

Tất nhiên, ngoài ra, dù sao đây cũng là cấp trên, đã trở về thì đương nhiên cũng phải báo cáo với vị hộ pháp đại nhân này một tiếng.

“Có đây, có đây...”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu nghe có vẻ bận rộn: “Người khi nào thì về?”

“Không phải ta nói người, sao lại thích chạy ra ngoài như vậy? Cuộc sống nhỏ bé của Huyết Thực Bang không thoải mái sao?”

“Lúc trước ta vào thôn Hồ Quan ở Lão Âm Sơn là vì bắt đắc dĩ. Nếu là ta là người, thì thật sự thoải mái đến đỉnh điểm, mỗi ngày trốn trong trang viên nhỏ, kiếm chút tiền lương, kiếm chút lợi lộc, có khi bây giờ đã cưới ba bà vợ rồi, vậy mà người lại chạy khắp nơi.”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma không ngờ, vừa kết nối, lại nhận được một câu phản nản như vậy.

“Hả cái gì?”

Nhị Oa Đầu nói: “Cưới ba người ở đây cũng không vi phạm pháp luật.”

“Không phải, tìm đâu ra ba người...”

Hồ Ma theo bản năng nghĩ: “Không đúng, không phải vấn đề ba hay hai người, mà là mình cũng không có cách nào!”

Có lẽ trong mắt Nhị Oa Đầu, quả thật cảm thấy mình là người không an phận?

Gia nhập môn đạo Thủ Tuế Nhân, làm tiểu chương quỹ của Huyết Thực Bang, nhưng lại không an phận ở trong trang viên, không phải đi đánh Hạng Bật, thì chạy đến Ngưu Gia vịnh cứu đệ tử Hồng Hương, bây giờ lại đi hai tháng, trực tiếp từ Minh Châu chạy đến An Châu.

Nhưng thực tế, hắn cũng muốn sống những ngày tháng an ổn.

Chỉ là, hết lần này tới lần khác hắn lại chuyển sinh vào Hồ gia, gánh trên vai ân oán, làm sao có thể thực sự an ổn được?

Không thể nói với Nhị Oa Đầu lý do thực sự khiến mình không thể an ổn, hắn chỉ có thể cười khổ, nói: “Chuyện đến

nước này, cũng không có cách nào. Thiên kim tiểu thư của Động Tử Lý gia lưu lạc đến Minh Châu, lại vừa hay được ta cứu, vậy thì còn có thể làm gì nữa?”

“Chẳng lẽ không đưa người ta về nhà sao?”

“...”

Chuyện của tiểu thư Động Tử Lý gia, người trong Thảo Tâm Đường đều biết, không phải bí mật, không cần phải giấu Nhị Oa Đầu.

Nghĩ đến việc đưa đứa trẻ bị lạc về nhà, người đời có lẽ sẽ ngạc nhiên, nhưng Nhị Oa Đầu hẳn là có thể hiểu, dù sao có những thứ đã khắc sâu vào linh hồn của người chuyển sinh.

Tuy nhiên, Nhị Oa Đầu nghe xong, cũng không trách Hồ Ma nhiều chuyện, càng không hỏi chuyện của Động Tử Lý gia, chỉ có chút bất mãn nói: “Sao lại vừa hay là người tiện tay cứu người, lại là người của Động Tử Lý gia?”

“Ta giúp đỡ không ít cô nương ở Minh Châu thành, sao lại không gặp được người nào như vậy chứ?”

“...”

Hồ Ma bỗng chốc á khẩu, câu hỏi này thật sự không biết trả lời thế nào...

“Hơn nữa trên đường cũng không yên ổn chứ?”

Nhị Oa Đầu huynh không chút khách khí phản nản, nhưng lại bất lực thở dài, nói: “Người có phải đã mời Hồng Đăng nương nương đi giúp đỡ, giải quyết mấy đối thủ?”

“Hôm đó nửa đêm, nàng đang niệm kinh, liền bị mời đi, trở về với sát khí đằng đằng, còn chửi bới om sòm nửa đêm...”

“...”

Hồ Ma nhất thời á khẩu, thâm nghĩ, quay về phải thấp hương thật tốt, mới có thể xua tan oán khí của nương nương.

“Gặp chút rắc rối, nhưng cũng giải quyết thuận lợi.”

Hắn vội vàng thở dài, giải thích, nghĩ lý do Nhị Oa Đầu tức giận, có lẽ ngoài việc mình không an phận, còn bao gồm cả việc mình đến An Châu, chuyện lớn như vậy mà lại không chào hỏi y một tiếng, bây giờ giấu y, càng lộ ra vẻ xa cách.

Liên cười nói: “Nhưng cũng không uổng công, Động Tử Lý gia vẫn rất hào phóng, để cảm ơn, cho ta không ít chỗ tốt, lại còn mở mang kiến thức...”

“Tất nhiên, chuyện này không quan trọng, thực ra ta muốn hỏi người một số chuyện trong môn đạo Tẩu Quỷ Nhân.”

“Lần này đi cùng ta, có một vị đại Tẩu Quỷ Nhân, ta đi theo nàng, cũng được chứng kiến sự kỳ diệu của việc Tẩu Quỷ Nhân lập đàn.”

“Chỉ là ta rất tò mò, cái đàn này là thế nào mà dựng lên được?”

“...”

Đây chính là vấn đề mà Hồ Ma đang suy nghĩ, Tẩu Quỷ Nhân lập đàn, hắn không chỉ nhìn thấy, mà còn học được.

Nhưng, hắn cảm nhận được sự thần kỳ của việc lập đàn, cũng có thể ngồi vững trên đàn, trừ tà trục quỷ, nhưng lại không hiểu cái đàn này, sao vừa lập đàn, liền có thể ngồi ở trung tâm của một phương thiên địa đó, kỷ luật nghiêm minh?

Biết nó là như vậy, nhưng không biết tại sao nó lại như vậy.

Bởi vì lập đàn, không giống như Thủ Tuế Nhân, học bản lĩnh vào trong cơ thể.

Chương 598. Thần bí

Chương 598: Thần bí

Bây giờ hắn muốn chính thức mở cánh cửa của Trần Tuế Thư, nhưng trước đó, phải làm rõ vấn đề này mới được.

Ngay cả việc phong chính mà hắn đang chuẩn bị, thực ra cũng có liên quan đến chuyện này. Ở một mức độ nào đó, ngay cả Động Tử Lý gia, vẫn luôn nhắc đến việc quý thần trong cõi u minh không thể lừa gạt, có lẽ cũng là tầng thứ này, sức mạnh ở tầng thứ này không rõ ràng, khiến người ta sợ hãi.

Nếu không hỏi câu này, Hồ Ma rốt cuộc vẫn có chút nghi ngờ về việc bước ra bước này.

Ngay cả Nhị Oa Đầu, nghe được câu hỏi của Hồ Ma, cũng bỗng nhiên im lặng một lúc, trong giọng nói có chút tò mò: “Người là Thủ Tuế Nhân, bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân còn chưa học vững đâu!”

“Sao đột nhiên lại quan tâm đến chuyện của Tẩu Quỷ Nhân?”

“...”

“Ta không thể không làm rõ, bởi vì lần này đi ra ngoài, ta cũng dính vào một chút chuyện.”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, tìm được một câu trả lời tốt nhất: “Ta muốn diệt trừ một thứ, nghe nói là ở Đường Thượng.”

“Gọi là Ngũ Sát Thần, có liên quan đến Tẩu Quỷ Nhân.”

“...”

“Chết tiệt...”

Hồ Ma rất nghiêm túc nói ra vấn đề này, Nhị Oa Đầu bên kia lại bỗng chốc hoảng sợ.

Lờ mờ nghe thấy, thậm chí dường như còn có tiếng đồ vật bị đánh đổ, hồi lâu mới trả lời với giọng run rẩy: “Cái gì?”

“Ngũ Sát Thân...”

Hồ Ma nói: “Bây giờ có thù oán, ta phải diệt trừ nó.”

“Ta... Người...”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu rõ ràng càng hoảng hơn, bỗng nhiên nói: “Hình như ta còn có việc...”

“Ta đi trước, hai năm nữa chúng ta lại liên lạc...”

“...”

“Hả?”

Nghe thấy Nhị Oa Đầu dường như thật sự muốn chạy, Hồ Ma cũng giật mình, vội vàng nói: “Không đến nỗi chứ?”

“Đây chỉ là ý tưởng của ta thôi...”

“...”

“Ý tưởng cũng không được...”

Nhị Oa Đầu hét lên: “Có thể có những chuyện, người vừa nghĩ trong lòng, nó liền chú ý đến người!”

“Ta còn tưởng người không biết điều nhất ở Minh Châu là Địa Qua Thiêu, gây họa khắp nơi, bây giờ mới biết người mặt mày sáng sủa mới là người không an phận nhất...”

“Không phải, người còn hỏi ta làm sao đối phó với vật Đường Thượng kia, ta làm sao biết được, Tẩu Quỷ Nhân chính là dựa vào những thứ Đường Thượng này để kiếm sống, nếu không người tưởng tại sao ta lại tốn sức lực lớn như vậy, đây

Hồng Đăng nường nường từ tiểu quỷ lên Đường Thượng chứ?”

“...”

“Hắn ủng hộ Hồng Đăng nường nường xây miếu thờ cúng, cũng có liên quan đến chuyện Đường Thượng sao?”

Hồ Ma trong lòng khê động, mơ hồ cảm thấy nhiều chuyện khớp với nhau, vội vàng nói: “Ta chắc chắn sẽ không giống như Địa Qua Thiêu không biết điều, ta chỉ có ý nghĩ này, tìm người hỏi han một chút!”

“Nhưng người đột nhiên nói với ta, ta cũng sợ...”

Nhị Oa Đầu có chút bất lực phát điên, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, thở dài: “Hơn nữa, câu hỏi của người, ta căn bản không thể nói rõ ràng. Lúc trước nếu có lựa chọn, ta căn bản sẽ không gia nhập môn đạo Tẩu Quỷ Nhân.”

“Môn đạo này có quá nhiều bí mật, lại dính líu đến nhiều chuyện, luôn phải giao tiếp với cái này cái kia, khiến người ta cảm thấy bất an, bản lĩnh trong môn đạo cũng dễ khiến người ta mơ hồ.”

“Rất nhiều bản lĩnh, đều là biết làm như vậy, sẽ có hiệu quả gì, nhưng căn bản không biết tại sao.”

“Nói như vậy, ta đã nhập phủ từ lâu, cũng có thể lập đàn mời sấm sét dưới âm phủ, thậm chí chỉ cần liều mạng, cưỡng ép điều khiển một thứ gì đó trên đàn cũng không phải không được, nhưng bây giờ người hỏi ta gốc rễ của môn đạo này ở đâu, ta chỉ có thể mơ hồ nói không biết.”

“Điều duy nhất có khả năng là...”

“...”

Y nói đến đây, dừng một chút, mới nhỏ giọng nói: “Có lẽ, đại khái, có liên quan đến thủ thân hồn của con người.”

Hồ Ma bỗng chốc sững sờ: “Thủ thân hồn?”

“Haiz...”

Nhị Oa Đầu vừa hoảng loạn, vừa giải thích nhỏ giọng: “Trong môn phái tu hành, có thuyết pháp về thân, tính, mệnh.”

“Còn con người, cũng có thuyết pháp về tam hồn thất phách, đều nói con người là thứ thần bí và quý giá nhất ngoài Thái Tuế gia.”

“Bản lĩnh của môn đạo Hình Hồn, là bắt đầu từ sinh hồn trong tam hồn, nhưng Tẩu Quỷ Nhân thì khác, bản lĩnh của Tẩu Quỷ Nhân, dường như có liên quan đến một thứ gì đó ở tầng thứ quá cao, trong cõi u minh. Nếu nhất định phải nói...”

“... Người biết Lão Hỏa Đường Tử chứ?”

“...”

Hồ Ma bỗng chốc sững sờ: “Ai mà không biết chứ?”

Hắn tiếp xúc với những thứ thần bí trên thế giới này không nhiều, nhưng Lão Hỏa Đường Tử, chắc chắn là một trong những thứ hắn hiểu rõ nhất.

Bà bà vẫn còn ở trong Lão Hỏa Đường Tử của thôn Đại Dương...

“Lão Hỏa Đường Tử, hẳn là một trong những truyền thống cổ xưa và thần bí nhất của thế giới này...”

Nhị Oa Đầu nói đến đây, giọng nói cũng có chút trầm thấp: “Ta là người của môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, người không biết môn đạo rách nát này thần bí đến mức nào, sau khi ta nhập phủ, lập tức không dám đi sâu vào nữa, cũng có liên quan đến những thứ thần bí này.”

“Câu hỏi của người, cũng chính là điều mà ta không hiểu. Nhưng nếu nhất định phải để ta miêu tả, thì ta chỉ có thể nói

với người như vậy, môn đạo Tẩu Quỷ Nhân...”

“Đường như đang dựa lưng vào một Lão Hỏa Đường Tử.”

“Hơn nữa, là một Lão Hỏa Đường Tử rất rất lớn, và rất rất thần bí...”

“...”

Câu trả lời này, đột nhiên khiến Hồ Ma sửng sờ.

Hắn quen thuộc Trần Tuế Thư, cũng quen thuộc Lão Hỏa Đường Tử, nhưng từ trước tới giờ, hắn chưa từng nghĩ đến việc đặt hai thứ này cạnh nhau.

Bây giờ được Nhị Oa Đầu nhắc nhở, hắn có cảm giác bừng tỉnh, thậm chí, ngay cả một số hành động trước đây của bà bà, cũng bỗng nhiên có lời giải thích...

Chương 599. Trộm chút đồ

Chương 599: Trộm chút đồ

Lão Hỏa Đường Tử...

Đó là truyền thống thần bí đầu tiên liên quan đến sự che chở mà hắn tiếp xúc sau khi đến thế giới này.

Bây giờ hắn đã gia nhập môn đạo, học được bản lĩnh, đi lại trên thế giới này, mặc dù vẫn luôn mang theo tổ tro, nhưng đã không còn cần dựa vào gói tổ tro này để che chở cho mình nữa. Nhưng không ngờ, bây giờ quanh đi quẩn lại, hắn đột nhiên lại phát hiện ra sự thần bí của Lão Hỏa Đường Tử.

Hơn nữa, theo dòng suy nghĩ này, bỗng nhiên vô số hình ảnh hiện lên trước mắt.

Bản lĩnh của bà bà rất lớn, nhưng sau khi bà bà giúp hắn sống lại, việc đầu tiên là đưa hắn đi bái Lão Hỏa Đường Tử, vì chuyện này suýt nữa đã gả cho hắn một cô vợ ma.

Sau đó, Mạnh gia bức bách quá đáng, bà bà thậm chí thà rằng tự mình vào Lão Hỏa Đường Tử, cũng phải giúp hắn có được sự che chở đó.

Là do Lão Hỏa Đường Tử của thôn Đại Dương quá lợi hại, lợi hại đến mức bà bà với bản lĩnh lớn như vậy, cũng cho rằng hắn chỉ có được Lão Hỏa Đường Tử của vùng đất nhỏ bé đó che chở mới có thể sống sót.

Hay là nói, bà bà quan tâm không phải là Lão Hỏa Đường Tử của thôn Đại Dương, mà là bản thân sự tồn tại giống như Lão Hỏa Đường Tử?

Khoảng thời gian này, hắn luôn nỗ lực học pháp thuật của Thủ Tuế Nhân, là để cho mình sống lại.

Nhưng sự sắp xếp của bà bà, có lẽ vẫn luôn nằm trong môn đạo Tẩu Quỷ Nhân...

“Có lẽ câu trả lời này đã đủ rồi...”

Hồi lâu sau, Hồ Ma mới thở dài, thực ra Nhị Oa Đầu không đưa ra cho hắn một câu trả lời rõ ràng.

Bản thân y cũng mơ hồ, bởi vì không nhìn thấu, nên sợ hãi.

Nhưng nghe được những lời y nói hôm nay, Hồ Ma lại bỗng nhiên có cảm giác mơ hồ nhận ra điều gì đó. Tẩu Quỷ Nhân, Trần Tuế Thư, lập đàn, niệm chú, thủ thân hồn, Lão Hỏa Đường Tử...

... Nhờ có người chỉ ra con đường này, Hồ Ma mặc dù vẫn chưa thể hiểu rõ mối quan hệ giữa những thứ này, nhưng lại giống như đột nhiên hiểu ra được phương hướng đúng đắn.

Biết rằng ở nơi đó, có câu trả lời.

Có được phương hướng này, khi hắn bước vào cánh cửa đó, ít nhiều cũng có chút tự tin.

“Chờ đã...”

Trong khi suy nghĩ của Hồ Ma bỗng nhiên thông suốt, Nhị Oa Đầu cũng rơi vào im lặng và bối rối, lại đột nhiên nói: “Cái đó...”

“Chuyện ngươi vừa nói muốn diệt trừ Ngũ Sát Thần, là nghiêm túc?”

“...”

“Là nghiêm túc...”

Hồ Ma thuận miệng nói: “Chỉ là chuyện này quả thật hơi lớn, ta cũng phải suy nghĩ kỹ càng mới được.”

“Vậy thì được...”

Nhị Oa Đầu dừng một chút, cũng dường như hạ quyết tâm, nói: “Vậy người, nếu thật sự muốn làm chuyện này, nhớ nói với ta một tiếng.”

Câu hỏi này khiến Hồ Ma bất ngờ: “Hả?”

Vừa rồi y còn nói hai năm nữa mới liên lạc!

“Không phải, chuyện này nghe có vẻ đáng sợ, nhưng ta suy nghĩ kỹ rồi...”

Nhị Oa Đầu cũng có vẻ hơi xấu hổ, cười hì hì một tiếng, nói: “Hình như cũng là chuyện sớm muộn thôi, vị trí Đường Thượng có hạn, Ngũ Sát Thần lại ở gần chúng ta, không diệt trừ nó, Tiểu Hồng Đăng chỉ có thể chịu thiệt thòi ở phía dưới...”

“Mặc dù bây giờ nàng mới vừa có tư cách Đường Thượng, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tiến bộ, đúng không?”

“...”

“Chết tiệt...”

Câu nói này thật sự khiến Hồ Ma choáng váng.

Người chuyển sinh quả nhiên là người chuyển sinh, bình thường có vẻ cẩn trọng đến đâu, một khi động tâm tư, cũng sẽ làm ra chuyện liều lĩnh...

“Ây da, lời này ta chỉ có thể nói với người, Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư quá cẩn thận, Địa Qua Thiêu tiêu muội lại quá lỗ mãng...”

Nhị Oa Đầu cũng bất lực thở dài, nói: “Thật ra, người tưởng ta thật sự chỉ nhập phủ là thỏa mãn sao? Nếu thật sự thỏa mãn, lúc trước ta đã không đến thôn Hồ Quan ở Lão Âm Sơn.”

“Không phải ta không muốn tiến bộ, mà là môn đạo Tẩu Quỷ Nhân quá hỗn loạn, nước quá sâu, ta luôn cảm thấy nếu tiến thêm một bước, sẽ bị người ta để ý. Vì vậy, thực ra ta cũng luôn nghĩ, tìm cách nào đó, trong trường hợp tránh bị người ta để ý, lại tìm cơ hội thượng kiêu...”

“Nói đơn giản thì...”

Y dừng một chút, mới giải thích: “Ta luôn cảm thấy môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, phía trên giống như một nhà địa chủ giàu có không có người ở nhà.”

“Vì vậy, ta cũng muốn nhân lúc địa chủ vắng nhà, trộm chút đồ về...”

“...”

Lần này, Hồ Ma như bị sét đánh, trước lư hương trong linh miếu bản mệnh, hắn theo bản năng há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được.

Không phải chứ...

Nhị Oa Đầu huynh có từng nghĩ, nhà địa chủ giàu có mà người nói chính là nhà ta hay không?

Lời này người có thể nói với bất kỳ ai, duy chỉ có nói với ta, chuyện này liên lộ ra không ổn rồi...

Nhưng mặc dù khó chịu, hắn vẫn nhịn xuống.

Bất lực đồng ý với Nhị Oa Đầu, đợi đến khi hắn ra tay nhất định sẽ tìm y bàn bạc, sau đó mới thở dài rời khỏi linh miếu bản mệnh.

Chương 600. Chuẩn bị tiệc

Chương 600: Chuẩn bị tiệc

Ngủ thêm một lúc, trời đã sáng rõ.

Những tích lũy trong chuyến đi này, cùng với cuộc trò chuyện cuối cùng với Nhị Oa Đầu, khiến cho rất nhiều điều mà Hồ Ma luôn chất chứa trong lòng, không hiểu rõ, bỗng nhiên trở nên sáng tỏ.

Hắn rửa mặt, dùng muối xanh súc miệng, rồi mặc trường sam, đi ra khỏi nội viện, nhìn thấy những người làm trong trang viên đều đang bận rộn một cách có trật tự, Lý Oa Tử cũng đang lấy nước, chuẩn bị nấu cơm, liền đi đến cửa nhà bếp.

“Oa Tử, ngươi nói với Thất Cô nãi nãi một tiếng, tối mai, ta sẽ bày tiệc mời bà ấy.”

“...”

Lý Oa Tử nghe xong, có chút kinh ngạc, mời Thất Cô nãi nãi?

Hồ Ma ca vừa đi gần hai tháng, sao vừa về, lại muốn mời bà ấy?

Y không hiểu chuyện gì, nhưng cũng vội vàng đồng ý, còn Hồ Ma thì quay về nội viện, suy nghĩ cách bày tiệc này.

Hai tháng trước, hắn đã hứa với Thất Cô nãi nãi, sẽ cho bà ấy một câu trả lời.

Bây giờ tính toán thời gian cũng gần đủ rồi, những chuẩn bị mà hắn nên làm cũng đã xong, đương nhiên cũng nên cho

người ta một lời giải thích.

Quan trọng nhất là, hấn cũng đã có nền tảng.

Cũng thực sự nên mượn chuyện gì đó, mở cánh cửa của Trần Tuế Thư, tiện thể hé một khe hở để nhìn xem.

Xem xem càn khôn trong môn đạo Trần Tuế Thư, cũng xem xem nhà địa chủ giàu có Hồ gia, rốt cuộc để lại bao nhiêu tài sản.

Tất nhiên, cho dù mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông, thì cũng phải cẩn thận.

Hồ Ma trước tiên chuẩn bị kỹ càng, để Lý Oa Tử lần lượt chuẩn bị hương, hoa, đèn, rượu, trái cây, lại chuẩn bị bàn bát tiên, đồng thời dặn dò những người làm, bảo bọn họ khi hấn bày tiệc này, phải trốn kỹ trong phòng, ai cũng không được ra ngoài xem.

Sau khi dặn dò những điều này, hấn liền cuời ngựa vào Lão Âm Sơn một chuyến, cắm ba nén hương, cầu nguyện trong núi.

Lắm nhảm ba lần mời Sơn Quân giáng lâm, sau đó nhỏ giọng nói ra ý định của mình.

Mở mắt ra, không nhìn thấy gốc cây già.

Hồ Ma trong lòng hiểu rõ, nếu hấn gặp nạn, cầu xin lão tiên bói gốc cây già, ông ấy tự nhiên sẽ đến, nhưng bây giờ hấn đang đưa ra một quyết định, một quyết định liên quan đến chuyện của Hồ gia, ông ấy ngược lại sẽ tránh né.

Chỉ là, cúi đầu nhìn ba nén hương đang cháy trước mặt, hai bên bằng nhau, ở giữa thấp hơn một ngón tay.

Tâm trạng bỗng nhiên thả lỏng.

Lão tiên bồi góc cây già tránh né, không đến gặp mặt, cũng không thảo luận với hắn. Nhưng hương cháy thành như vậy, vẫn có thể đại diện cho thái độ của ông ấy.

Thượng đẳng cát tường.

Điều này cho thấy, ông ấy ủng hộ tất cả những quyết định hiện tại của hắn.

“Cảm ơn tiên bối.”

Hồ Ma đứng dậy, lại lặng lẽ nói: “Nhưng còn có chút chuyện khác cần tiên bối giúp đỡ.”

Vừa nói, vừa bẻ mấy cành cây bên cạnh chỗ đốt hương mang theo.

Trở về trang viên, hắn kiên nhẫn chỉnh sửa những cành cây này, trước tiên đan thành một bộ khung, sau đó lấy rơm rạ, từng chút từng chút đan thành hình dạng hai người rơm, rồi lấy giấy trắng dán lên mặt bọn họ, dựng ở cạnh tường đợi.

Một ngày trôi qua, những việc cần chuẩn bị trong trang viên cũng gần xong, Lý Oa Tử cũng nói đã báo cho Thất Cô nãi nãi.

Tính toán ngày tháng, vừa đúng hai tháng.

Hồ Ma cũng yên tâm, tự mình chỉ đạo cách chuẩn bị bữa tiệc này.

Đến tối, gần hoàng hôn, hắn liền cho những người làm trong trang viên ăn cơm trước, tuần tra ban đêm, sớm đi ngủ, ngay cả đèn lồng đỏ trước cửa trang viên cũng được tháo xuống, còn hắn thì ngồi trong sân, ngồi ở một đầu bàn bát tiên.

Vì là mời Thất Cô nãi nãi dự tiệc, nên không chuẩn bị những món ăn bình thường dùng để mời người khác.

Ba nén hương được đốt ở giữa, hai cây nến được thắp ở hai đầu bàn, ở giữa bày hoa quả và một bình rượu trắng, hai cái chén.

Lẽ ra những thứ này là đủ rồi, nhưng cân nhắc đây là mời Thắt Cô nãi nãi, nên lại cho người chuẩn bị hai con gà trống mào lớn còn sống, và một nồi trứng gà ngâm đường đỏ.

Hồ Ma ngồi một chiếc ghế, chiếc ghế đối diện bỏ trống, kiên nhẫn đợi. Hai người rơm được đan trước đó được dựng ở hai bên bàn, giống như hộ vệ.

Đêm dần khuya, gió lạnh thổi từng cơn, ngọn lửa trên bàn bỗng nhiên lay động, dường như bắn ra một bông hoa lửa.

Hắn ngẩng đầu lên, liền nghe thấy bên cạnh có tiếng kẽo kẹt, hóa ra là Lý Oa Tử mơ màng đẩy cửa nhà bếp đi ra, y ngồi đối diện Hồ Ma, mắt đảo liên tục, muốn nói gì đó, nhưng Hồ Ma bỗng nhiên cười ngắt lời y, cười nói:

“Thắt Cô nãi nãi, chúng ta mời người, người phải qua đây.”

“...”

Lý Oa Tử ngăn người một lúc, bỗng nhiên lại đứng dậy, đi về nhà bếp, còn đóng cửa lại.

Lại là ở góc tường bên cạnh, có tiếng sột soạt, chỉ thấy bóng vàng lóe lên, một con chồn vàng mọc ria mép chạy đến, nó nhảy lên ghế, lại không yên phận, nhảy lên bàn.

Nhìn nồi trứng gà ngâm đường đỏ, dường như có chút thèm thuồng.

Nhưng do dự một chút, nó lại nhảy về ghế, hai chân nhỏ bám vào mép bàn.

Đôi mắt tròn xoe chỉ nhìn chăm chăm Hồ Ma, dường như có chút nghi hoặc.

Hồ Ma chỉ mỉm cười nhìn nó, không biết con sâu rọu này có phải đã quên chuyện trước đó hay không.

Nhưng lúc này, hắn không thể nhắc nhở.

Còn Thất Cô nãi nãi, nhìn thấy Hồ Ma ngồi đối diện, mỉm cười không nói, mơ hồ cảm thấy tiểu chương quỹ hôm nay khác với trước kia, mang đến cho người ta một chút áp lực. Mà chút áp lực này, lại khiến nó suy nghĩ, gần đây mình đã làm chuyện gì.

Đột nhiên, nó nhớ ra, vội vàng nhảy xuống ghế, nhặt một chiếc mũ rơm từ cạnh tường.

Lắc lư nhảy lên ghế, nó lại mở miệng nói chuyện, giọng the thé: “Tiểu chương quỹ, người xem ta giống người không?”

Hồ Ma mỉm cười, sau đó nghiêm túc nhìn nó, nói: “Thất Cô nãi nãi, người tuân thủ quy tắc của con người, chính là con người.”

“Người làm chuyện yêu nghiệt, chính là yêu nghiệt, phải chịu phạt.”

“...”

Chỉ là một câu đối thoại nhẹ nhàng, không thi triển pháp thuật, không niệm chú, không lập đàn.

Thất Cô nãi nãi nghe xong, bỗng nhiên sửng sò.

Chương 601. Biến thành người

Chương 601

Có những lúc vùng lên một đòn, gân xanh nổi lên, cũng chỉ có thể khiến cây liễu bên sông lay động.

Có những lúc một câu nói nhẹ nhàng lại như sấm sét giáng xuống.

Thất cô nãi nãi đến tìm Hồ Ma phong chính, chỉ nghĩ là hỏa hầu đã đến, nó vô hình mà biết, bình thường nó không phụ trên thân người, ngay cả lời cũng không nói được, cũng chỉ có khi nào nó cảm thấy hỏa hầu đến, mới có thể hỏi ra câu này.

Hơn nữa, nó tìm Hồ Ma, cũng không phải vì biết Hồ Ma như thế nào, chỉ là bà ta cảm thấy trong vòng mây chực dặm xung quanh trang viên này, chỉ quen biết Hồ Ma, hơn nữa Hồ Ma là quản sự.

Lần trước đến hỏi câu này, Hồ Ma bảo nó đợi hai tháng, nó liền đợi hai tháng.

Bây giờ hỏi cũng chỉ là hỏi, trong lòng nó có lẽ cũng không hiểu điều này đại diện cho điều gì.

Nhưng sau khi Hồ Ma nói ra câu trả lời đó, nó, hay nói cách khác là bà ta, liền bỗng nhiên kinh ngạc, mơ hồ biết dường như có sự thay đổi nào đó xuất hiện.

Điều này khiến Thất Cô nãi nãi vốn cảnh giác và đa nghi theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng lại dường như bị thứ gì đó vô hình ngăn cản, lại không dám chạy, muốn ngồi xổm trên

ghế, lại cảm thấy hình như không thích hợp, nhảy lên bàn thì lại cảm thấy càng không có lẽ phép.

Giống hệt như một người phụ nữ nông thôn bước vào nhà cao cửa rộng, chỗ nào cũng cảm thấy không thoải mái, chỗ nào cũng không phù hợp quy củ.

Sau đó, ngay lúc này, nàng bỗng nhiên nghe thấy bên tai có tiếng sấm nổ, mơ hồ dường như nhìn thấy bóng dáng vô hình xuất hiện trên đỉnh đầu, đội mũ cao áo rộng, trong tay cầm một số thứ, nhỏ giọng nói với bà ta điều gì đó.

Sự uy nghiêm trang trọng này khiến bà ta sợ đến mức đầu suýt rớt vào cổ, nhưng vẫn theo bản năng biết phải quỳ lạy những bóng dáng đó, hơn nữa quỳ lạy ba cái liền.

Khi quỳ lạy xong, trong cơ thể dường như có thứ gì đó kêu răng rắc.

Hồ Ma ngồi đối diện bàn bát tiên, thực ra cũng không nhìn thấy góc nhìn của Thất Cô nãi nãi, cũng không cố ý nhìn, chỉ cảm nhận sức nặng của câu nói vừa rồi từ trên người mình.

Hắn nhìn thấy, sau khi câu nói đó được nói ra, Thất Cô nãi nãi liền bỗng nhiên bất an, trước tiên muốn chạy trốn, đột nhiên lại nghiêng tai lắng nghe, giống như có người đang nói chuyện với nàng, sau đó, bà ta liền kích động, quỳ xuống dập đầu về phía một nơi không có người.

Khi dập đầu, bóng dáng của bà ta lại trở nên mơ hồ.

Dường như mắt bị gió thổi đến mức hoa lên, hắn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé màu vàng của Thất Cô nãi nãi, lại đang kéo dài ra.

Lúc thì trở nên gầy gò, lúc thì trở nên lực lưỡng, lúc là đại hán thô kệch, lúc là lão nông thôn quê, lúc là đứa trẻ con, lúc lại biến thành người phụ nữ nông thôn thất lung và chân to khỏe.

Mà đến cuối cùng, bóng dáng này dần dần ổn định, sau đó Hồ Ma liền nhìn thấy một bà lão mặc áo xanh, đầu đội trâm cài, miệng nhọn mặt nhăn, da dẻ đen gầy nhưng lại đánh phấn trắng, trên má còn mọc một nốt ruồi đen to...

“Thất Cô nãi nãi biến thành người rồi?”

Hồ Ma lần đầu tiên phong chính cho người khác, cũng kinh ngạc không thôi, sau đó xác định: “Không phải biến thành người, mà là có bóng dáng của con người, chỉ là bóng dáng này...”

Hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười, sao lại giống như bà mối chua ngoa chuyên đi mai mối khắp làng trên xóm dưới vậy?

...

...

Cũng vào lúc Hồ Ma ở trang viên này, dùng một câu nói để phong chính cho Thất Cô nãi nãi, thì ở Minh Châu thành, vốn là một mảnh yên tĩnh, người sống yêu ma, đều có quy củ riêng, không xâm phạm lẫn nhau.

Có người đang tính toán sổ sách trong ngõ Mai Hoa, có người đang ở trong phủ nha, nâng đèn dầu lên, xem xét những đơn kiện mới được các huyện trấn nộp lên, thu dọn từng cái một, sau đó sắp xếp canh gác đi tuần tra, cũng có người đang giã thuốc trong hiệu thuốc, từng chút từng chút điều chỉnh công thức thuốc.

Trong Hồng Đăng Hội, nương nương cũng đang bắt mẫn, trách tiểu chương quỹ kia mời mình đi, đã trở về, sao lại không đến dập đầu?

Nàng đang nghĩ sau này gặp hắn, có nên ra oai phủ đầu một chút, thể hiện sự bất mẫn của mình hay không?

Sau đó, ngay vào khoảnh khắc này, bọn họ đều bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, đó là một loại cảm giác không thể nói rõ, chỉ cảm thấy tâm huyết dâng trào.

Người đang im lặng, người đang nói cười với người khác, người đang tức giận, người đang già thuốc, tất cả đều thoát khỏi những việc đang bận rộn, ngẩng đầu lên, mơ hồ cảm thấy dường như có chuyện gì đó xảy ra ở Minh Châu.

Bọn họ đều cảm thấy có chút bất an trong lòng, vội vàng đứng dậy.

Người có pháp lực, tự nhiên theo bản năng muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người hiểu bói toán, cũng muốn lập tức bói một quẻ, xem cát hung.

Nhưng khi bọn họ bói quẻ thì bói quẻ, thi triển pháp lực thì thi triển pháp lực, bọn họ lại đột nhiên đồng thời cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm trang trọng, vô hình trung, dường như có hai vị lực sĩ áo đen đeo đao, quay đầu sang hai bên, quát lớn:

“Chuyện của Trần Tuế Phủ, kẻ nào dám nhìn trộm sẽ bị chém!”

“...”

“Xoẹt!”

Tiếng quát này khiến hồn vía lên mây, bọn họ vội vàng thoát khỏi sự hoảng loạn khó hiểu đó, đã toát mồ hôi lạnh.

Không có tư cách để xem?

Chương 602. Tiểu đường quan

Chương 602: Tiểu đường quan

Trong ngõ Mai Hoa, người đang tính toán sổ sách, bút trong tay cũng dừng lại, một cục mực lớn nhỏ giọt lên trang giấy đã viết đầy chữ khải, nhưng hấn lại không dám cử động.

Chỉ là hồi lâu sau, hấn mới từ từ nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ đang hé mở, trên bầu trời có một vàng trắng tròn, bây giờ lại đang bị mây đen tầng tầng bay tới, từ từ che khuất, giữa trời đất, mơ hồ thêm một phần xơ xác tiêu điều.

“Sự tình phân hương năm sau, e là không dễ làm rồi...”

Hồi lâu sau, hấn mới cúi đầu nhìn sổ sách của mình, nhìn những nét chữ bị mực nước che khuất, cười khổ.

Trong Thảo Tâm Đường, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư vốn đã ngủ say, chỉ mặc một bộ đồ ngủ trắng tinh, bỗng nhiên tỉnh giấc, nàng thẳng tắp bay lên, bỗng nhiên bay đến bên cửa sổ, lại nhìn thấy con mèo mà nàng nuôi trên bệ cửa sổ đang nhìn chăm chăm vào một nơi, không nhúc nhích.

“Phong chính chỉ nên phong thân phận con người thôi, nhưng hấn...”

“...”

Trong ngôi miếu chưa xây xong của Hồng Đăng Hội, Hồng Đăng nương nương vốn đang tức giận, bỗng nhiên quý xuống.

Cơ thể cứng đờ, hồi lâu không dám cử động, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong Lão Âm Sơn, quanh năm âm khí lượn lờ, che khuất bầu trời, nhưng vào ngày này, âm khí lại bất ngờ nhẹ đi một chút, yêu ma khắp núi dường như ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Trên một gốc cây già, ngồi một bóng dáng áo bào rộng thùng thình, rõ ràng ông ta đang mỉm cười, nhưng lại có vẻ bất lực:

“Cẩn thận quá rồi...”

“Số bạc dưới gầm giường nhà mình, sao tiêu xài lại giống như trộm vậy?”

“...”

Còn phủ nha Minh Châu, thì vào lúc đêm khuya, nghe thấy tiếng trống vang trời trước cửa nha môn, chủ bộ chương hình cảm thấy hai tai mình sắp điếc rồi, nhưng người khác lại không nghe thấy, còn một chiếc rương được đặt ở nơi sâu nhất của kho lưu trữ, lại vô hình trung rung động không ngừng, dường như có thứ gì đó muốn lao ra.

Ông ta không cử động, cũng không để ý, càng cố gắng kìm nén sự tò mò của mình, không nhìn cái tên xuất hiện thêm bên trong, chỉ đợi hồi lâu, mọi thứ trở nên yên tĩnh, mới thở dài: “Vị quý nhân kia cũng không chịu cô đơn nữa sao?”

“Minh Châu phủ, lại có thêm một vị tiểu Đường Quan?”

“...”

“...”

“Cho nên, đây thực ra là hình dáng mà Thất Cô nãi nãi muốn biến thành?”

Trong khi người ở Minh Châu thành đều rơi vào kinh ngạc và hoảng sợ, thì Hồ Ma bây giờ cũng đang tò mò, hẳn cũng

muốn biết sự thay đổi sau khi yêu quái được phong chính, nên không bỏ lỡ một chút thay đổi nào.

Chỉ là ngàn vạn lần không ngờ, sao Thất Cô nãi nãi đổi tới đổi lui, hình dáng biến ra lại... chân thật như vậy?

“Ây da...”

Mà lúc này, Thất Cô nãi nãi đổi diện cũng đang vui mừng nhìn trái nhìn phải, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng giãn ra, liếc mắt đưa tình với Hồ Ma, dùng ngón tay hoa sen che bên má, thẹn thùng nói: “Tiểu chương quỹ, ta biến thành dáng vẻ này có đẹp không?”

“Trước đây ta ở trong ổ cỏ, nhìn thấy bà lão kia ngồi kiêu nhỏ, đi đâu cũng có người nịnh nọt, đi đâu cũng được uống rượu.”

“Trông rất oai phong, lại còn thể diện, liền nghĩ biến thành như vậy thì tốt rồi...”

“...”

Hồ Ma nghe xong, bắt lực thở dài.

Hồng rồi.

Hèn chi Thất Cô nãi nãi lại biến thành như vậy, vốn là do bà ta muốn biến thành như vậy...

Con người có đủ loại hình dáng, có người cao quý, có người chân thật, có người thô kệch, có người kiêu diễm, nhưng ai bảo Thất Cô nãi nãi hâm mộ nhất chính là hình dáng này chứ?

Không thể không nói, quả thật rất thể diện.

Mà vừa nghĩ, hần lại khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm sâu thẳm.

Vừa rồi mượn việc phong chính cho Thất Cô nãi nãi, hấn cũng nhân cơ hội này, liếc nhìn nơi phát ra sức mạnh trong cõ u mình kia, chỉ liếc nhìn một cái, dù sao bản lĩnh và đạo hạnh của hấn bây giờ vẫn chưa đủ, không nhìn rõ, nhưng đối với hấn bây giờ, cũng đủ rồi.

Cái liếc mắt này, khiến hấn nhìn thấy một tòa nhà cao cửa rộng, nhìn thấy một Lão Hỏa Đường Tử lớn đến mức hấn gần như không thể ước lượng được.

“Trần Tà Hồ gia, cái tên này không phải là gọi suông...”

Cuối cùng hấn cũng hiểu Trần Tuế Thư rốt cuộc là bản lĩnh gì, cũng hiểu thân phận hậu nhân Hồ gia của mình, có trọng lượng nặng nề đến mức nào.

Hấn thở dài, sau đó thu dọn tâm trạng, nâng chén rượu lên, chúc mừng Thất Cô nãi nãi.

Bây giờ, người trong thành đều không biết hành động đột ngột của vị quý nhân kia có thâm ý gì, nhưng Hồ Ma lại đang vui vẻ uống rượu với Thất Cô nãi nãi, tâm trạng chưa bao giờ tốt như vậy.

Thất Cô nãi nãi gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, đã uống hai chén rượu một cách ngon lành, còn đang đảo mắt liên tục, nhìn hai con gà sống bị trói trên bàn, vừa vui mừng vừa có chút ngượng ngùng cẩn thận thăm dò: “Cái đó...”

“Có thể ăn gà này không?”

“...”

“Ha ha, cứ ăn thoải mái, hôm nay là ta mời người dự tiệc.”

Hồ Ma cũng cười sảng khoái, hào phóng nói: “Ăn no, uống đủ, sau này cũng biết phải làm như thế nào chứ?”

“Biết, biết.”

Thất Cô nãi nãi vui vẻ túm lấy con gà, nói: “Phải tuân thủ quy tắc của con người!”

“Tiểu chương quỹ đã giúp ta, ta sẽ không đi ra ngoài nói lung tung, tiểu chương quỹ muốn đánh nhau với người khác, cả nhà ta sẽ lên căn ngón chân bọn họ...”

“...”

“Sau khi phong chính, đầu óc cũng thông minh hơn nhiều...”

Hồ Ma cũng cười vui vẻ.

Vừa rồi liếc nhìn Lão Hỏa Đường Tử của Hồ gia, rất lớn, nước cũng rất sâu, nên tâm trạng của hắn cũng rất tốt.

Mà trò chuyện vài câu, thấy Thất Cô nãi nãi hiểu chuyện, biết quy củ, nỗi lo lắng cuối cùng cũng tan biến, tâm trạng bỗng nhiên trở nên tốt hơn.

Thông qua việc phong chính nhỏ này, hắn đã hiểu cách mở Trấn Tuế Thư, vậy thì tâm trạng này...

... Thật tuyệt!

Chương 603. Bà lão tốt bụng

Chương 603: Bà lão tốt bụng

“Hôm qua rốt cuộc Hồ Ma ca làm gì vậy, mời ai ăn cơm?”

“Sao nghe giống như tiếng cười của một bà lão?”

Những người làm trong trang viên thức dậy vào ngày hôm sau, nhìn thấy chén đĩa bữa bộn, đặc biệt là hai con gà trống bị hút hết máu, thịt cũng bị ăn gần hết, còn có vỏ trứng đầy bàn, đều có chút khó hiểu, nhưng nhìn về phía tiểu viện của Hồ Ma, lại không dám hỏi.

Bọn họ không biết rằng, bây giờ trong các ngôi làng xung quanh trang viên, lại có một chuyện kỳ lạ lan truyền.

Nói rằng có một lão nông ở thôn Can Tử, vào ban đêm phát hiện chuồng gia súc mở toang, con la xanh lớn bên trong biến mất, đây chính là chuyện đại sự liên quan đến việc cả nhà già trẻ lớn bé có cơm ăn hay không, ông ta vội vàng thắp đèn lồng đi tìm.

Thông thường mà nói, đến đêm khuya, không ai dám ra khỏi nhà, nhưng bây giờ xung quanh yên ổn, đã lâu không nghe nói có chuyện ma quỷ quấy phá ở gần đây, cộng thêm việc lão nông cảm thấy cả đời mình chưa làm chuyện gì khuất tất, nên lá gan cũng lớn hơn một chút.

Nhưng vừa đi đến đầu làng, liền nhìn thấy phía trước có hai con chồn vàng, khiêng một chiếc kiệu giấy đi qua, bên trong kiệu, còn ngồi một bà lão mặc áo xanh, đầu đội đầy hoa, trên mặt mọc một nốt ruồi lớn có lông.

Lão nông lập tức sợ đến mức ngã ngối trên đất.

Nhưng bà lão ngồi trên kiệu, đi đến trước mặt ông ta, lại không hại người, ngược lại còn cười tủm tỉm chỉ đường.

Sau đó, bà ta lấy đi cái túi thuốc lá được lão nông cài bên hông, vừa hút vừa đi xa.

Lão nông mơ màng, bị dọa sợ quá mức, ngược lại quên cả sợ hãi, đi theo hướng mà bà lão chỉ, tìm ra ngoài hai dặm.

Lại thật sự nhìn thấy con la của nhà mình đang ăn cỏ trong nương.

Ông ta vội vàng dắt la về, ngày hôm sau chuyện bà lão ngồi kiệu này liền lan truyền ra.

Từ đó về sau, mọi người đều biết xung quanh trang viên có thêm một bà lão, bởi vì bà ta không hại người, nên cũng không tiện tìm tiểu chương quỹ trong trang viên để trừ bà ta, ngược lại truyền tai nhau, nói bà lão này là người tốt bụng, thích giúp đỡ người khác.

Thậm chí có người trong nhà gặp chuyện khó khăn, hoặc là bị mất đồ, hoặc là có chuyện gì muốn hỏi, không tiện tìm chương quỹ và hỏa kế trong trang viên kia, họ liền đánh bạo, mời bà lão này đến.

Kết quả lại phát hiện bà lão này dường như còn tốt hơn cả tiểu chương quỹ trong trang viên kia.

Tiểu chương quỹ và những hỏa kế kia thì biết cái gì chứ?

Bọn họ chỉ biết trừ tà, con trâu nhà ta bị lạc, hoặc là lão độc thân năm mươi tuổi khi nào mới có nhân duyên, làm sao mới có thể thay đổi vận may tài lộc, những chuyện chính sự này bọn họ không biết gì cả.

Không biết bói toán!

Bà lão này thì khác, ít nhất đồ đạc bị mất ở đâu, hồn phách của đứa trẻ bị lạc, bà ta chỉ một cái, liền giúp tìm thấy.

Có người vội vàng muốn cảm ơn, lại phát hiện lễ vật mà bà ta muốn rất ít.

Ít thì một con gà, nhiều thì hai con gà.

Nhà nào nghèo, thậm chí chỉ cần luộc mấy quả trứng gà ngâm đường đỏ là bà ta cũng hài lòng, nhất thời mọi người đều vui mừng, truyền tai nhau, đều nói vùng Thanh Thạch trấn xuất hiện một vị tiên bảo hộ gia đình.

Mà sau khi phong chính cho Thất Cô nãi nãi, Hồ Ma cảm nhận được trong Minh Châu thành, dường như cũng có bầu không khí căng thẳng khác thường, nhưng hắn không vội vàng làm gì, mà lặng lẽ ở trong trang viên, phần lớn thời gian, chỉ là đóng cửa không ra ngoài, suy nghĩ mọi chuyện.

Hắn đã hẹn với Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, đợi hắn chuẩn bị một chút, liền có thể giúp nàng, đối phương cũng đồng ý.

Tiếp đó, Hồ Ma dồn toàn bộ tâm sức, làm mấy chuyện.

Đầu tiên là tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân, và chuẩn bị nhập phủ.

Trước đó hắn đã luyện xong ngũ tạng, nhưng lại không tiếp tục tu luyện pháp môn thất khiếu, vì vậy chỉ có thể dừng lại ở đây.

Nhưng bây giờ, sau khi đi An Châu một chuyến, hắn đã có được pháp môn nhập phủ của Thủ Tuế Nhân, cũng hiểu cách tu luyện thất khiếu.

Nói đơn giản, thất khiếu không cần phương pháp tu luyện riêng.

Điều này cũng giải thích tại sao lúc trước lão chương quỹ Ngô Hồng chỉ có phương pháp tu luyện ngũ tạng, mà không có thất khiếu, thậm chí cả những chương quỹ trong Hồng

Đặng Hội, phần lớn đều dừng lại ở phương pháp tu luyện ngũ tạng, hoàn toàn không biết gì về thất khiếu.

Nguyên nhân là do, thất khiếu vốn được tu luyện cùng với đầu não thần hồn, không thể tách riêng ra, vì vậy, có tư cách nhập phủ, mới có thể tu luyện thất khiếu sau ngũ tạng.

Theo như ghi chép trên pháp môn, thất khiếu, chính là cửa ra vào của thần hồn.

Khi luyện đầu não, âm khí cuộn cuộn, tự nhiên sẽ nuôi dưỡng thất khiếu, có sự khác biệt.

Ngược lại, trong trường hợp không có pháp môn nhập phủ, không thể cưỡng ép tu luyện thất khiếu, nếu không một khi sơ suất, sẽ dễ dàng làm tổn thương thần hồn.

Trước đó Hồ Ma đã nhờ Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư giúp hẩn phối chế hai ngọn đèn dầu đó, nhưng thực ra hẩn không cần đèn dầu, chỉ là để giữ bí mật bản thân mình là người chết mà thôi.

Vì vậy, thoát nhìn, hẩn vẫn đang đợi Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư giúp hẩn phối chế đèn dầu, những lúc khác án binh bất động, nhưng thực tế, sau khi trở về, nghỉ ngơi một hai ngày, khôi phục tinh thần, liền bắt đầu tu luyện pháp môn nhập phủ này.

Chỉ là, đầu não, thần hồn, đều là mấu chốt, giai đoạn đầu cũng chỉ có thể từ từ thăm dò, không dám lỗ mãng.

Chương 604. Lực sĩ hộ đàn

Chương 604: Lực sĩ hộ đàn

Mà ngoài việc tu luyện đầu não, hãn cũng bắt đầu dụng tâm nghiên cứu, luyện tập các loại tuyệt kỹ có được từ Động Tử Lý gia.

Như Toàn Tâm Đinh, Tác Hồn Tiên, chỉ là một chút mảnh khoe, không cần luyện tập nhiều cũng có thể sử dụng được, nhưng Đại Ngã Bi Thủ, còn có tuyệt kỹ Hung khẩu toái đại thạch, thì cần phải khổ luyện mới được.

Trong đó, phương pháp tu luyện Đại Ngã Bi Thủ, ngay cả Hồ Ma bây giờ, cũng cảm thấy thần kỳ.

Lại cần phải vẽ một loại phù chú kỳ lạ lên tay mình mỗi ngày, rồi mua những loại thảo dược đặc biệt, sắc thành nước thuốc, sau đó dùng bàn tay này đập vào bia đá mỗi ngày.

Đập đến khi bàn tay này máu thịt lẫn lộn, hòa làm một thể với phù chú trên tay, sau đó quay về, ngâm nước thuốc, dưỡng lành rồi lại đi đập bia đá.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, gần như không có hồi kết.

Tuyệt kỹ này, ngay cả người thường cũng có thể luyện, chỉ là cần phải khổ luyện cả đời.

Mà Thủ Tuế Nhân có đặc điểm của Thủ Tuế Nhân, bọn họ hồi phục nhanh hơn, sức lực cũng lớn hơn, vì vậy luyện tập vài tháng nửa năm, liền có thành tựu.

Còn về Hung khẩu toái đại thạch, thì lại tương tự như tuyệt kỹ Ngũ Lô Kim Thiềm Hống, là cách sử dụng sức mạnh của nội tạng.

Hồ Ma cũng dụng tâm khổ luyện những tuyệt kỹ này, xung quanh trang viên không có nhiều bia đá như vậy, nên hắn thường chạy ra ngoài vào ban đêm, tìm những bia mộ đập mạnh vào.

Trong lúc đó cũng có mấy lần, làm phiền người ta nghỉ ngơi, bọn họ chui ra khỏi mộ định chửi bới, nhưng bị Hồ Ma trừng mắt một cái, liền sợ hãi chui trở về, ngoan ngoãn nhường bia mộ cho hắn luyện công.

Ban đêm luyện Thủ Tuế, ban ngày thì học Tẩu Quỷ.

Hay nói cách khác, là Trần Tà.

Hồ Ma mượn việc phong chính cho Thất Cô nãi nãi, cũng nhìn thoáng qua gốc rễ thực sự của Hồ gia tiên nhiệm.

Rất vững chắc.

Vì vậy, cách sử dụng gốc rễ này như thế nào, tự nhiên cũng là trọng điểm mà hắn cần phải nghiên cứu tiếp theo.

Hắn dựa vào pháp môn của môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, và sự hiểu biết của mình về Trần Tuế Thư, liệt kê ra ba bậc thang để đi sâu vào từng chút một.

Lực sĩ, chú thuật, trấn vật.

Khi Tẩu Quỷ Nhân lập đàn, có lực sĩ hộ đàn, thường là do tiêu sử quỷ đảm nhiệm.

Trong pháp môn trên Trần Tuế Thư, thực ra cũng có, chỉ là lại khác với lực sĩ hộ đàn của Tẩu Quỷ Nhân.

Hồ Ma kết hợp pháp môn của Tẩu Quỷ Nhân và pháp môn trên Trần Tuế Thư, liền hiểu được sự khác biệt trong đó. Lúc trước khi hắn lần đầu tiên cứu Dương Cung ở Ngưu Gia vịnh, từng lập đàn, gọi lão ba ba trong sông đến, lúc đó hắn đã dùng rom rạ, tùy tiện đàn hai người rom trong đàn.

Chỉ là lúc đó, hắn chỉ biết trong pháp môn có viết, phải đàn hai người rơm này, nhưng lại không biết tại sao phải đàn hai người rơm này.

Bây giờ đã hiểu rồi, đây chính là lực sĩ hộ đàn.

Không cần phải nuôi dưỡng và cúng bái hàng ngày, chỉ cần đặt bên cạnh đàn, liền sẽ theo việc lập đàn mà lực sĩ xuất hiện.

Tất nhiên, thứ này thực ra cũng không thể qua loa, còn liên quan đến tay nghề của mình.

Đàn càng giống, thì âm lực có thể chịu đựng càng cao, khi lập đàn, liền càng chân thực, cũng càng có thể trấn áp những yêu ma kia.

Chuyện này giống như bện dây thừng, bện càng tốt, càng khó bị lộn rùng nổi điên gãy đứt.

Mà về phương diện này, ngày hôm đó Hồ Ma ở lại trang viên của Hồng Bồ Đào Tửu tiểu thư, đã đặc biệt thỉnh giáo nàng về tay nghề này, bây giờ theo thời gian luyện tập, cũng dần dần ra dáng.

Chắc chắn, chỉ cần tiếp tục dụng tâm khổ luyện về phương diện này, người rơm mà hắn đàn ra sẽ càng ngày càng giống, nếu tay nghề này tốt đến một mức độ nhất định, người giấy đàn ra lấy giả làm thật, thậm chí không cần lập đàn, cũng có thể tự mình sống lại.

Ngoài lực sĩ, chính là chú thuật.

Trong Trấn Tuế Thư, có hình chú, sát chú, gia chú, tiêu chú.

Đều là những chú pháp phối hợp với việc lập đàn của Trấn Tuế Thư để triệu hồi sức mạnh của quỷ thần, trước đây Hồ Ma đã học thuộc lòng, cũng từng sử dụng qua, hiệu quả không tệ,

nhưng bây giờ cũng là sau khi lập đàn một lần với Trương A Cô, mới hiểu được ý nghĩa trong đó.

Tầu Quỷ Nhân lập đàn, người ở trên đàn, niệm một bài chú xua đuổi rắn, liền có thể xua đuổi rắn rất côn trùng.

Bốn loại chú được ghi chép trên Trần Tuế Thư, thực ra cũng tương tự, chỉ là Trần Tuế Thư bá đạo hơn một chút, chú thuật hạ xuống càng không để đường lui.

Hồ Ma hỏi Trương A Cô về cách tu luyện chú thuật này, trong đó cũng có mấy tầng sâu cạn, trước tiên phải biết chú gì, sẽ xuất hiện biến hóa gì, sau đó ghi nhớ những lời chú này trong lòng, không sai một chữ.

Như vậy đến lúc mấu chốt, tùy tiện niệm ra, trên đàn tự nhiên sẽ có thần thông biến hóa, nắm vững càng nhiều lời chú, hần ở trên đàn này, liền có thể ứng phó với càng nhiều tình huống, thông dong bình tĩnh.

Nhưng đây mới chỉ là tầng thứ nhất.

Hiểu biết về lời chú càng sâu, đạo hạnh càng tiến thêm một bước, đã có thể không cần đọc bằng miệng, mà viết lời chú lên giấy trước, sau khi lập đàn, tùy tiện ném ra, phù rơi chú sinh, cho dù không nói một lời, trên đàn cũng có thể sinh ra pháp lực tương ứng.

Đến bước này, chính là phù chú.

Mà tiến thêm một bước nữa, thậm chí không cần viết toàn bộ chú văn lên giấy, chỉ cần viết một hai chữ, cũng có tác dụng.

Loại phù chú do chính mình viết ra này, liền có thể tặng cho người khác, mang theo, gặp phải vấn đề, cũng có thể có hiệu quả, chỉ là có thể hiệu quả không mạnh bằng khi sử dụng trên đàn.

Còn về trấn vật, đó là bước cuối cùng để Hồ Ma thực sự mở cánh cửa của Trấn Tuế Thư.

Trấn vật ở đây, đã không còn là những thứ kỳ quái, đủ loại thứ dính khí tà mà Hồ Ma thu thập trước đây nữa, mà là ám chỉ một vật phẩm.

Đó chính là thứ mà bà bà để lại cho hấn ở thôn Tuyệt Hộ.

Hồ Ma trong lòng hiểu rõ, sau khi có được trấn vật đó, hấn mới coi như thực sự bước chân vào con đường Trấn Tuế Thư...

... Tất nhiên, nói cách khác, không lấy thứ đó, đổi thành Sơn Quân đến đây, cũng được!

Chương 605. Về thôn

Chương 605: Về thôn

Tìm đúng hướng là được, dù sao cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước.

Trong mắt người khác, Hồ Ma bỗng nhiên trở nên khiêm tốn, sau khi trở về từ An Châu, hắn chỉ vào thành một lần.

Đầu tiên là đến Thảo Tâm Đường, thanh toán nợ nần, uống rượu với Ngũ Quỷ chưởng quỹ, nói về chuyện của Động Tử Lý gia, sau đó liền đến chỗ Từ hương chủ, cùng ông ta bái lạy Hồng Đăng nương nương, cung kính thấp hương, cảm ơn nương nương đã cứu mạng trên đường đi.

Hồng Đăng nương nương lại không có phản ứng gì, cũng không đưa ra điều kiện gì.

Hồ Ma không khỏi cảm thán nương nương thật tốt, là người thành thật.

Đến tối, đương nhiên là Dương Cung trả tiền, mời Từ quản sự và những người quen cũ đến Xuân Hòa Lâu ăn uống, sau khi uống say, Từ quản sự lại nhắc đến chuyện trước đó sẽ sắp xếp hắn đến mỏ Huyết Thực.

Mọi người đều hiểu, coi như là đều vui vẻ.

Nghỉ ngơi một đêm ở chỗ Từ quản sự, ngày hôm sau Hồ Ma mới quay về trang viên, trước khi quay về, hắn đến tiệm xe ngựa một chuyến, thăm ba người đánh xe và hai người làm đã đi cùng hắn đến An Châu.

Không chỉ thanh toán tiền công cho họ, mà còn thưởng thêm, khiến ba người này cảm động không thôi, còn vỗ ngực,

lớn tiếng hứa hẹn, lần sau tiểu chương quỹ lại có việc đi xa như vậy, cứ trực tiếp đến tìm chúng ta...

... Chúng ta nhất định sẽ giới thiệu cho ngài một người gan dạ hơn.

“Xem ra là thật sự bị dọa sợ rồi...”

Hồ Ma chỉ mỉm cười cảm ơn bọn họ, chỉ hẹn lần sau đi Lão Âm Sơn, lần này chắc chắn sẽ không nguy hiểm như vậy.

Người đánh xe và hai người làm liên tục đồng ý, sau đó từ chối công việc này.

Sau khi ra khỏi tiệm xe ngựa, trước khi đánh xe ngựa về trang viên, Hồ Ma đi đường vòng, đến thăm lão Tẩu Quỷ Nhân chăn trâu kia, sau đó được ông ta dẫn đến chỗ Trương A Cô ở một ngôi làng khác.

Lại thấy Trương A Cô sống ở ngoài làng, dựng mấy căn nhà tranh trên sườn núi để ở, nàng nhìn thấy Hồ Ma trở về, cũng có chút vui mừng, hỏi hẩn đoạn đường sau đó có thuận lợi không.

“Tất cả đều nhờ vào bản lĩnh của A Cô, mới có thể đưa Hương Ngọc tiểu thư về nhà an toàn...”

Hồ Ma cảm ơn Trương A Cô, ở lại đây ăn cơm, sau đó trước khi đi, để lại ba mươi lạng bạc và hai viên Huyết Thực Hoàn.

Sợ nàng không nhận, hẩn lén nhét vào trong chăn.

Nhưng không ngờ, mới đi chưa được hai dặm, liền nhìn thấy một tiểu quỷ không đầu, dang tay chặn đường.

Phía sau, Trương A Cô cũng đuổi kịp, đổ mắt, nói ba mươi lạng bạc, nàng đã nhận thì đã rất ngại rồi, hai viên Huyết Thực Hoàn kia, nhất định phải để Hồ Ma mang về, Hồ Ma thấy nàng nghiêm túc, cũng đành phải nhận lấy, chỉ mỉm cười hỏi nàng:

“Chuyện ta đã nói trước đó, A Cô còn nhớ chứ?”

“Lần này ta đã trở về, trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ hỏi thăm, giúp người một tay.”

“...”

“Chương quỹ tiểu ca, không cần để tâm đâu...”

Mà Trương A Cô nghe xong, lại đỏ mặt, chỉ nói: “Trên đời này người đáng thương nhiều, đâu chỉ có mình ta?”

Có lẽ nàng chỉ coi Hồ Ma trẻ tuổi nóng nảy, hứa hẹn qua loa, không để tâm.

Mà Hồ Ma cũng không giải thích nhiều, chỉ để lại ba mươi lạng bạc kia, sau đó đánh xe ngựa, quay về trang viên.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, hấn cũng nhẹ nhõm hơn, lặng lẽ tu luyện, suy nghĩ, thời gian trôi qua từng ngày, rất nhanh đã đến cuối năm.

Hồ Ma trước đó đã hứa hẹn với những người làm này, bây giờ tự nhiên không thể để họ thiệt thòi, hấn lấy ra hai mươi lạng bạc đưa cho Chu Đại Đồng, bảo hấn đến thành, mua sắm đồ tết thật tốt, sau đó quay về chia cho mọi người.

Sau đó, nửa tháng trước Tết, hấn sắp xếp hai hỏa kế ở lại trông coi trang viên, hứa hẹn sau Tết sẽ mang thêm nhiều đồ tết về nhà, nghỉ ngơi thêm mấy ngày, liền cùng Chu Đại Đồng và những người khác lên xe ngựa, chở đầy đồ tết, náo nhiệt quay về thôn Đại Dương ăn Tết.

Lần này hấn không tìm người đánh xe nữa, dù sao con ngựa kéo xe này cũng quá hiểu chuyện...

Điều duy nhất là, bây giờ mỗi khi có chuyện quan trọng, Hồ Ma đều dùng con ngựa này để kéo xe, ngược lại khiến con lừa mang về từ trấn Ngô Đồng được nhàn hạ.

Mỗi khi nhìn thấy con ngựa kia bị chọn để kéo xe, còn mình chỉ cần ăn cỏ trong chuồng, nằm phơi nắng, con lừa này liền cảm thấy cuộc sống thật thoải mái, thảnh thơi còn cười hì hì khi không có ai nhìn thấy.

Trở về thôn, cũng không có gì nhiều để nói.

Nhị gia thân thể vẫn khỏe mạnh, lão tộc trưởng cũng càng sống càng cường tráng, bởi vì năm ngoái, đám người Hồ Ma đã trở về, nên biết năm nay nhất định sẽ đến, mấy ngày trước, liền cho người trong thôn ra đầu đường đón.

Sau khi trở về, nhìn thấy những đứa trẻ có tiền đồ này mang về nhiều đồ tết hơn năm ngoái, trong lòng liền yên tâm.

“Trước đó còn lo lắng chức tiểu quản sự của ngươi làm không tốt, chưa được một năm đã bị cách chức...”

Nhị gia cảm thán, vỗ vai Hồ Ma: “Bây giờ xem ra, làm không tệ, lại có thể trụ vững ở vị trí cao như vậy, có lẽ là ổn định rồi.”

“Thực ra cũng không ổn lắm...”

Hồ Ma cười khỏ, thâm nghĩ: “Dù sao bây giờ ta không phải là quản sự nữa...”

Tất nhiên, vì hắn đã dặn dò, nên mấy người trở về lần này, đều không dám nói chuyện Hồ Ma làm chương quỹ.

Chỉ là khiến Chu Đại Đồng tủi thân, rõ ràng bây giờ mình đã là quản sự, mà vẫn phải nói mình là hỏa kế.

Mấy ngày sau đó, chính là ăn uống, dọn dẹp nhà cửa, bái Lão Hỏa Đường Tử, sau đó mời bà bà về ăn Tết, mà sau Tết, chính là theo lệ thường đi tế rừng... Không đúng, là tế mẹ nuôi của mình, nếu nói rõ là đi tế rừng, vẫn là không chịu nổi.

Chương 606. Ăn tiệc

Chương 606: Ăn tiệc

Một năm không gặp, mẹ nuôi dường như gầy đi...

Đứng cô đơn bên bờ sông, mấy cành liễu nhỏ bé yếu ớt rũ xuống...

Dưới gốc cây, có thêm rất nhiều dấu vết đốt giấy cúng bái, có lẽ là do người trong thôn đến đốt.

Năm ngoái khi bọn họ đến tế mẹ nuôi, lão Dương Phi của Mãng thôn đã dẫn người đến gây rối, năm nay lại đến sớm hơn, chỉ là đến cùng tế mẹ nuôi, mọi người náo nhiệt dâng lễ vật, sau đó quỳ lạy mẹ nuôi.

Cũng theo lệ thường không biết đã thu hút bao nhiêu thứ kỳ quái trong rừng đến quan lễ, bây giờ mẹ nuôi đã nằm yên, chỉ là để mặc cho nhiều người quỳ lạy như vậy, không nhúc nhích.

Nhưng khác với năm ngoái, lần này sau khi tế mẹ nuôi xong, Hồ Ma liền lập tức tìm một nơi yên tĩnh.

Hắn cung kính chấp tay, nhỏ giọng nói: “Tiền bối, bây giờ ta đã chính thức bắt đầu học bản lĩnh trên Trần Tuế Thư.”

“Ta đã cố gắng chuẩn bị kỹ càng, nhưng ta vẫn hiểu biết quá ít.”

“Không biết sau khi học xong, có ảnh hưởng gì không...”

“...”

“Ảnh hưởng đương nhiên là có, có người nhà họ Hồ hay không, chính là ảnh hưởng lớn nhất.”

Lão tiên bồi gốc cây già, quả nhiên không vội vàng rời đi, mà lặng lẽ xuất hiện phía sau Hồ Ma, nhẹ giọng trả lời: “Nhưng ngươi không cần phải lo lắng nhiều như vậy, Mười họ đều có con cháu, duy chỉ có hậu nhân nhà họ Hồ không có ai dạy dỗ, đã là đáng thương rồi.”

“Nếu chỉ là muốn học bản lĩnh của nhà mình, mà còn phải để người chịu đựng sự tính toán trong cõi u minh nào đó, vậy thì bà bà của ngươi lúc trước cũng uống công nhờ vả ta rồi.”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma kinh ngạc, lão tiên bồi gốc cây già, đây là đồng ý giúp hắn chặn một số thứ trong cõi u minh sao?

Trong lòng khẽ động, hắn liền vội vàng hỏi thêm một vấn đề khác: “Còn nữa, nghe nói ở Đường Thượng có một thứ gọi là Ngũ Sát Thần?”

“Có một người bằng hữu của ta, bị nó để mắt đến, ta muốn...”

“...”

Lão Gốc Cây nói: “... Ngươi muốn diệt trừ nó sao?”

Hồ Ma bỗng nhiên im bật, ý nghĩ này, hắn quả thật có, nhưng có thể nói ra hay không thì vẫn phải cân nhắc!

“Muốn trừ thì cứ trừ đi.”

Lão tiên bồi gốc cây già dường như có thể cảm nhận được sự do dự trong lòng Hồ Ma, liền thẳng thắn nói: “Hậu nhân nhà họ Hồ muốn ngóc đầu lên, vốn là không thể thuận buồm xuôi gió, ngươi không động đến ý nghĩ muốn diệt trừ nó, thì nó cũng có thể sẽ tìm đến ngươi.”

“Bây giờ bà bà nhà người đang ở trong từ đường, nên những kẻ sợ người đứng ra, không phải là Mạnh gia, cũng không phải là người trong Mười họ, mà chính là một số thứ ở Đường Thượng...”

“...”

“Một số thứ ở Đường Thượng sao?”

Hồ Ma hỏi câu này, vốn chỉ là muốn dò hỏi, xem lão tiên bối gốc cây già nghĩ như thế nào về Ngũ Sát Thân kia, nhưng không ngờ, lại đột nhiên dẫn ra nhiều lời như vậy.

Sẽ có một số thứ ở Đường Thượng, lo lắng hậu nhân nhà họ Hồ quay về?

“Lần này trở về, con cũng đã bái lạy Lão Hỏa Đường Tử, còn thay tổ tro mới.”

Lão tiên bối gốc cây già chậm rãi nói: “Mấy trăm người sống ở thôn Đại Dương, đều dựa vào Lão Hỏa Đường Tử kia, mới có thể sống sót trong Lão Âm Sơn này, ngay cả một số yêu ma bên ngoài thôn, cũng phải sợ uy nghiêm của Lão Hỏa Đường Tử, che chở cho người trong thôn.”

“Nhưng nếu những yêu ma này có ý nghĩ riêng, không bảo vệ thôn Đại Dương nữa, còn muốn chiếm Lão Hỏa Đường Tử làm của riêng, người cảm thấy kẻ mà nó muốn trừ khử nhất là ai?”

“...”

Lời này khiến Hồ Ma giật mình: “Hóa ra những kẻ dòm ngó đồ của Hồ gia ta, không chỉ có người chuyển sinh?”

“Chuyện chính là như vậy, đồ của Hồ gia ở ngay đó, người không dòm ngó, sớm muộn gì cũng sẽ có người khác, hoặc là thứ khác dòm ngó...”

Nhưng lão tiên bối gốc cây già chỉ mỉm cười, nói: “Bây giờ xem ra, bọn họ không thể dòm ngó, nhưng đừng quên, con người là thông minh nhất, bây giờ không được, không có nghĩa là sau này không được...”

“Ha ha, hôm nay nói đến đây thôi, không nói nhiều nữa, ta cũng là nể mặt hậu nhân nhà họ Hồ các ngươi, mới đến chỗ các ngươi trước vào lúc quan trọng nhất này, nhưng ngươi có biết hôm nay trong Lão Âm Sơn này có bao nhiêu người tế ta không?”

“Ta còn phải đi ăn tiệc nữa...”

“...”

Hồ Ma có chút bất lực.

Đang nói chuyện quan trọng nhất, mà lão nhân gia ngài còn đi ăn tiệc...

Vì trước đó đã phát hiện ra, lão tiên bối gốc cây già không nhận lấy của hắn, nên hắn chỉ cúi đầu thật sâu, tiễn ông ta đi.

Cũng vì được nhắc nhở này, trước khi quay về trang viên, hắn lại đến Tuyệt Hậu thôn một chuyến, lần này không vào trong, mà là cẩn thận quan sát địa hình, phong thổ, vị trí và hình dạng của bốn tảng đá trấn môn kia, sau đó mới rời đi.

Trong lòng đã chuẩn bị để giải quyết Tuyệt Hậu thôn, lấy được trấn vật của mình.

“Đúng vậy...”

Hai ngày sau, thay tổ tro mới, mặc quần áo mới, Hồ Ma quay về trang viên, trong lòng thầm thở dài: “Năm nay, nên náo nhiệt một chút rồi...”

“Nguyên bảo dưới gầm giường, mình không lấy, sớm muộn gì cũng sẽ bị trộm dòm ngó, bất kể là trộm trong nhà hay trộm ngoài...”

Chương 607. Sắp xếp

Chương 607: Sắp xếp

Sau khi ăn Tết xong, trở về trang viên, liền phải bắt đầu chuẩn bị cho việc thu hoạch Thái Tuế vào đầu xuân.

Lẽ ra không phải là năm đầu tiên, người trong trang viên của Hồ Ma bọn họ cũng đã làm quen rồi, nhưng năm ngoài trang viên của bọn họ thật sự không được coi trọng, luôn bị người ta đề phòng như phòng trộm.

Trong suốt mấy tháng thu hoạch Thái Tuế, bọn họ chỉ làm công việc quản lý kho hàng, vì căn bản không có cơ hội tiếp xúc với Thái Tuế, đương nhiên cũng không có lợi lộc gì, đây cũng là lý do sổ sách chung của trang viên vào năm ngoài khá eo hẹp.

Nhưng năm nay, lại khác.

Bọn họ đã ôm được đùi của Từ hương chủ, trong hội toàn là người quen!

Đến thành, vừa đặt xuống những món đồ đặc sản trên núi mang hộ cho Nhị gia đến cho lão ca của lão, Từ hương chủ liền hiểu ra, nhỏ giọng nói: “Vào hội chúng ta, nếu không đến mở một chuyến, uổng công mang tiếng là kẻ sống dựa vào Huyết Thực, trên thực tế chỉ làm công việc của người áp tải.”

“Tất nhiên, đến mở một chuyến, cũng không phải là chúng ta muốn kiếm chác, chủ yếu là muốn đến gần Thái Tuế gia một chút, kiếm một chút duyên phận đúng không?”

“...”

Hồ Ma hoàn toàn đồng ý, đúng vậy, bọn họ không có tư tâm gì, chỉ là muốn tìm hiểu thêm về Thái Tuế gia.

“Ta đã chọn giúp người một nơi rồi...”

Từ hương chủ hạ thấp giọng nói: “Bên kia Tây Sơn, Hạt Tử lĩnh, có một mỏ Huyết Thực, trước đây là sản nghiệp của Thanh Y Bang, năm ngoái mới được chúng ta tiếp quản.”

“Tuy nhiên, khi tiếp quản mỏ Huyết Thực này, để tránh phiền phức, ta đã hứa với những người canh giữ mỏ trước đây sẽ tiếp tục sử dụng họ. Nhưng chỉ có kẻ ngốc mới thực sự tiếp tục sử dụng họ. Khi mọi thứ ổn định, ta sẽ phải thanh lọc họ.”

“Sau này, người đến đó một chuyến, trực tiếp tiếp quản, sau đó cho Lão Toán Bàn đi theo người để tính toán sổ sách. Chúng ta cũng yên tâm, nương nương cũng yên tâm, phải không?”

“Đương nhiên, đã hứa thì phải giữ lời, phải giữ thể diện. Năm ngoái mới hứa để bọn họ tiếp tục quản lý, năm nay liền trở mặt, trông thật không đẹp, cho nên...”

Từ Hương chủ dừng lại một chút, hạ giọng nói: “... Chúng ta sẽ xử lý bọn họ vào nửa cuối năm.”

“Mùa này, cứ để bọn họ tiếp tục quản lý, ta sẽ tìm ra vài lỗi của bọn họ, sau đó sẽ xử lý một thể, vừa hay để người tiếp quản. Nhưng năm nay người cũng phải làm việc cho tốt, tạo dựng danh tiếng vững chắc, ta mới có thể trực tiếp giao cho người...”

“Nếu không, chỉ riêng trong Hồng Đăng Hội chúng ta, cũng có không ít trang viên đang nhòm ngó mỏ Huyết Thực kia...”

“...”

Nghe ông ta sắp xếp rõ ràng như vậy, Hồ Ma rất cảm động, sau đó nghiêm túc phê bình: “Từ thúc, người nói vậy là không đúng, cái gì mà giao cho ta?”

“Rõ ràng là của người, ta chỉ thay người trông nom một chút mà thôi...”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó vội vàng thì thầm một lúc, những lời chỉ có thể nói giữa người nhà, không thể để Hồng Đăng nương nương nghe thấy.

Sau khi trở về, Hồ Ma liền tự bỏ tiền túi ra đãi một bữa tiệc, nói với bọn tiểu nhị là sắp bận rộn rồi.

Lúc đầu, những hỏa kế kia còn tưởng rằng giống như năm ngoái, chỉ là sửa chữa lỗ chuột trong kho, khi người ta đến vận chuyển Huyết Thực thì cần cù một chút, cẩn thận một chút, đừng chọc giận người ta.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền phát hiện ra, không giống, công việc mà bọn họ nhận được năm nay hoàn toàn khác với năm ngoái.

Năm ngoái chỉ quản lý kho hàng, ngay cả việc canh gác kho hàng cũng bị người ta đề phòng, năm nay bọn họ lại liên tục chạy ra ngoài mấy chuyến trong vòng vài tháng, từng xe Huyết Thực được tiếp nhận từ mỏ Huyết Thực, sau đó được hộ tống suốt dọc đường, áp tải đến trấn Chu Môn để nhập kho.

Đây cũng là sự thay đổi do việc xây dựng miếu thờ Hồng Đăng nương nương mang lại.

Trước đây, Hồng Đăng Hội đóng đô ở trong thành, nhưng bây giờ, ngôi miếu đầu tiên của Hồng Đăng Hội được xây dựng ở trấn Chu Môn.

Cùng với tả hữu hộ pháp, và các vị cung phụng, hương chủ, người thấp hương, đều đến trấn Chu Môn.

Mà bắt đầu tiếp nhận và áp tải, công việc này nguy hiểm trên đường, đương nhiên cũng tăng lên, từ khi Huyết Thực được đưa ra khỏi mộ, đến tay bọn họ, rồi lại đến trấn Chu Môn để bàn giao, trách nhiệm ở giữa đều là của bọn họ.

Những người làm tự nhiên lo lắng không thôi, suốt dọc đường như lâm đại địch, nhưng mỗi lần Hồ Ma đều đích thân áp tải, cẩn thận từng li từng tí suốt dọc đường, cũng không xảy ra vấn đề gì.

Không xảy ra vấn đề có nghĩa là đã giải quyết vấn đề, chứ không phải là không có vấn đề.

Không phải là không có yêu ma bị mùi Huyết Thực thu hút, không nhìn được mà đến, nhưng đều bị Hồ Ma quát lớn đuổi đi.

Ngoài ra, cũng có mấy nhóm cướp muốn cướp số Huyết Thực này, đây không phải là loại cướp chặn đường trong núi, xin chút đồ là thả đi, mà là loại cướp thật sự muốn giết người cướp của, cướp được một mẻ, sau đó trốn vào Lão Âm Sơn đợi sóng gió qua đi rồi mới ra ngoài.

Những người này, thì bị Chu Đại Đồng đá chết một tên, Chu Lương và Triệu Trụ cũng dính máu.

Dù sao, hai người bọn họ bây giờ cũng đã học được một tay.

Chu Lương học được tay trái, Triệu Trụ học được tay phải, Chu Đại Đồng thì đã luyện thành hai chân, giỏi nhất là công phu Quỷ Đăng Giai, mở khóa trộm cắp, trèo tường nhà góa phụ, bám cửa sổ nghe ngóng...

... Hồ Ma cũng không biết tại sao tuyệt kỹ này của y lại học khác với mình, nhưng đích xác là luyện tốt, rất có phong cách riêng.

Chương 608. Quỷ giếng quán thân

Chương 608: Quỷ giếng quán thân

Tất nhiên, quy tắc thống nhất là, mặc dù là Hồ Ma dạy bọn họ, nhưng Hồ Ma không phải là sư phụ của bọn họ, Nhị gia mới là sư phụ của bọn họ.

Hồ Ma chỉ thay Nhị gia truyền pháp, chỉ tính là sư huynh của bọn họ.

Vấn đề duy nhất là...

... Nhị gia còn chưa biết mình đã có bốn đồ đệ trong môn đạo.

...

Bận rộn suốt mấy tháng, trang viên của Hồ Ma bọn họ, cũng đã áp tải mấy chục chuyến Huyết Thực vào trấn Chu Môn, lúc bận rộn thì hai ba ngày phải chạy một chuyến, vừa mới về, gia súc còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền lại nhận được mệnh lệnh.

Nhưng Hồ Ma cũng biết, đây là Từ hương chủ đang giúp hắn tích lũy công lao, nên hắn cũng không từ chối, mỗi ngày đều dùng rượu ngon thịt béo để quan tâm bọn tiểu nhi, bọn họ cũng vui vẻ.

Như vậy, thời gian bận rộn này sắp qua đi, Hồ Ma cũng tự cho rằng công lao đã tích lũy đủ rồi, bước tiếp theo là đợi Từ hương chủ sắp xếp xong, liền đến Hạc Tử lĩnh tiếp quản mỏ Huyết Thực ở đó, đến lúc đó, lợi lộc cũng sẽ dày lên.

Mà hôm nay, vừa hay nhận được mệnh lệnh, đi tiếp nhận một lô Huyết Thực được niêm phong bằng vại lớn.

Nhìn thấy được niêm phong bằng vại lớn, trên đó còn vẽ đầy phù văn, Hồ Ma liền đoán được thứ bên trong vại này hẳn là thứ tốt, trong lòng có chút động tâm, nhưng tự nhủ, nhìn đi, nhìn đi...

... Quay về mở rồi lại nói!

Khi nào hẳn tiếp quản mở, khi đó Tiểu Hồng Đường cũng có thể ăn Huyết Thực mỗi ngày.

Tiếp nhận vào sáng sớm, đi cả ngày đường, định quay về trang viên nghỉ ngơi một ngày, nhưng không ngờ có một nơi bị lũ lụt, cuốn trôi một cây cầu, phải đi đường vòng, lại làm chậm trễ hành trình, khi còn cách trang viên mười mấy dặm, trời đã tối.

“Đã đến cửa nhà rồi, không nghỉ ngơi nữa!”

Hồ Ma nghĩ, bây giờ đã là xung quanh trang viên, có lúc bọn họ tuần tra ban đêm cũng sẽ đến đây.

Đánh xe về cũng chỉ mất nửa canh giờ, ngược lại nghỉ ngơi ở đây, sợ đêm dài lắm mộng.

Vì vậy hẳn thúc ngựa chạy nhanh, lại nhỏ giọng hứa hẹn với con ngựa kia sau khi về sẽ cho nó uống hai cân rượu để nghỉ ngơi, liền tiếp tục đi dọc theo quan đạo.

Đi đường vào ban đêm dễ gặp chuyện ma quỷ, mà áp tải Huyết Thực đi đường vào ban đêm, e là chuyện ma quỷ sẽ tăng lên gấp mười lần, nhưng vì Hồ Ma bọn họ quá quen thuộc với địa giới xung quanh trang viên, biết rõ ai đang ngủ trong mộ nào.

Mọi người có giao tình, nên cũng không có nhiều kẻ tìm bọn họ gây phiền phức.

Nhưng khi xe ngựa của bọn họ lăn bánh, đi ngang qua thôn Hoàng Cầu, gần như đã nhìn thấy trang viên của mình từ xa, lại đột nhiên nhìn thấy hai bên con đường quan đạo đen kịt phía trước, lại dựng một lá cờ lớn, trên đỉnh cờ, thấp đèn lồng, chiếu sáng chữ trên cờ.

Bay pháp phối, chính là bốn chữ “Người sống tránh xa”.

Một nhóm thanh niên cường tráng, đứng sau tấm biển, vừa nhìn thấy có người đến, liền lập tức quát lớn:

“Đứng xa ra, đừng đến gần!”

“...”

“Cái này...”

Các huynh đệ nghe xong, nhất thời đều có chút khó hiểu, quay đầu nhìn về phía Hồ Ma.

Hồ Ma cũng khách khí nhảy xuống xe ngựa, đi lên vài bước, chấp tay từ xa, nói: “Phía trước là bằng hữu phương nào?”

“Chúng ta là đệ tử của Hồng Đăng nương nương hội, bây giờ đang muốn quay về trang viên, có thể nhường đường cho chúng tôi đi qua không?”

“...”

“Hồng Đăng Hội?”

Nhóm thanh niên cường tráng kia, nghe vậy liền cười lạnh một tiếng, nói: “Thì sao?”

“Lão gia pháp sư nhà chúng ta đang trừ tà cứu người ở đây, người không phận sự mau chóng đi đường vòng, tránh xung đột với pháp đàn.”

“...”

“Trừ tà cứu người?”

Hồ Ma nghe xong, trong lòng khẽ giật mình.

Bây giờ đang ở trước cửa trang viên của mình, mọi người cũng đều kiêu ngạo quen rồi, hơn nữa bản thân cũng có bản lĩnh, vừa nghe đối phương nói chuyện không khách sáo như vậy, Chu Đại Đồng, Lương và Trữ đều có chút tức giận.

Nhưng Hồ Ma lại vội vàng bảo mọi người dừng lại, lùi lại hơn mười trượng, không muốn xảy ra xung đột với những người này.

“Tiểu Hồng Đường, phía trước xảy ra chuyện gì?”

Lùi đủ xa, xác định những người kia không nghe thấy động tĩnh bên này, Hồ Ma mới đến bên đường, nhỏ giọng hỏi.

“Ây da, là tỷ tỷ trong giếng...”

Tiểu Hồng Đường nhanh chóng bò từ ruộng lúa đến, tay xách giỏ nhỏ, lo lắng nói với Hồ Ma: “Hồ Ma ca ca, tỷ tỷ trong giếng đang đánh nhau với người ta ở phía trước, những người đó không ngừng dùng roi quất nàng, nhưng nàng cứ tóm chặt lấy một người không buông.”

“Tỷ tỷ trong giếng?”

Hồ Ma cũng ngẩn người một lúc, mới bỗng nhiên phản ứng lại: “Là nàng?”

...

...

Ngay phía trước, sau hai tấm biển, một nhóm người vây quanh giữa, lại có một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa này vốn có mui, bây giờ đã bị tháo ra.

Trong xe ngựa ngồi chính là một nam tử trung niên mặt trắng râu dài, quần áo lộng lẫy nam tử trung niên, nhưng bây giờ hẳn lại là một mặt âm khí, hành động lả lướt, ánh mắt quỷ

dị, vẻ mặt tràn đầy cừu hận, nhìn nam nhân đang nâng ngọn đèn trước người.

Nam nhân này mặc pháp bào màu đen, để hai đường râu hình chữ bát, một tay cầm roi liễu, nhìn chăm chăm người nam tử trung niên mặt trắng kia, quát: “Yêu nghiệt, ngươi có biết hắn là ai không, lại dám hại người?”

“Mau chóng rời khỏi hắn, nếu không ta sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được đầu thai!”

“...”

“Ta đương nhiên biết hắn là ai, hắn là tướng công của ta, chỉ là nhẫn tâm đẩy ta xuống giếng.”

Người nam tử trung niên mặt trắng kia nghe xong, chỉ tràn đầy thù hận trong mắt, cười khi khi: “Sau đó ta dờ mọ, vốn là để canh giữ hắn ở đây...”

“Không ngờ hắn lại nhẫn tâm như vậy, cuối cùng cũng quay về, lại lấp cái giếng của ta trước. Nếu không phải ta dờ nhà, chỉ đợi hắn bên cạnh quan đạo, lúc này ngay cả mặt cũng không gặp được, pháp sư ngài xem, đây chẳng phải là duyên phận của chúng ta sao?”

Chương 609. Pháp sư hắc bào

Chương 609: Pháp sư hắc bào

“Đây cũng xem như là tạo hóa trêu ngươi?”

Nghe Tiểu Hồng Đường, chuyên gia mật thám của mình, thuật lại câu chuyện, Hồ Ma cũng không khỏi kinh ngạc.

Hóa ra, người đang gây náo loạn phía trước lại là người quen của hắn.

Trước đây, để học được pháp môn nhập môn của Thủ Tuế Nhân từ tay của lão cường quỹ Ngô Hồng, Hồ Ma đã từng đến thôn Hoàng Cẩu làm một việc, khuyên nhủ tà ma trong giếng dọn nhà. Sau khi hoàn thành công việc, hắn cũng không để tâm đến nữa.

Sau khi dọn nhà, tà ma trong giếng cũng an phận, bởi vì nàng vốn chỉ mang chấp niệm, canh giữ người chồng phụ bạc của mình, đối với người khác, nàng không mấy hứng thú.

Lý do Hồ Ma khuyên nàng dọn nhà lúc đó là chuyên nàng đến bên cạnh quan đạo, nếu người chồng phụ bạc trở về, nàng có thể nhìn thấy ngay.

Nhưng nói nghiêm túc, đây cũng chỉ là lừa gạt quỷ, ai ngờ, nàng lại thực sự canh giữ được?

Không phải chứ, tên phụ bạc kia thật xui xẻo, bình thường mà nói, sau khi dời mộ, oan hồn trong mộ bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, rất nhanh sẽ tan biến oán khí, tiêu tán vô hình, nhưng hắn lại cứ đụng phải?

Tất nhiên, Hồ Ma cũng không biết hết mọi chuyện, không biết rằng, tà ma trong giếng kia sở dĩ canh giữ ở trong giếng, là bởi vì tổ trạch của người chồng phụ bạc ở thôn Hoàng Cầu, bài vị trong nhà cũng được thờ phụng ở đây, tuy y đã dời nhà đến nơi khác, nhưng bài vị này không thể đi.

Nếu muốn đi, cũng phải là y, hoặc là huyết mạch của y đến mới có thể mời đi, chuyện này người ngoài không thể nhúng tay vào, nếu không sẽ là bất kính với tổ tiên.

Mà sự việc lại trùng hợp ở chỗ Hồ Ma đã giúp nàng dời mộ.

“Nhân quả báo ứng, quả nhiên không sai...”

Tuy một số chi tiết không rõ ràng, nhưng cũng đoán được đại khái nguyên nhân, Hồ Ma thở dài một tiếng, nhưng không định nhúng tay vào chuyện này.

Lúc trước hắn đã giúp nàng dời mộ, món nợ này đã trả xong, bây giờ chuyện này không liên quan đến hắn nữa.

Nghĩ vậy, hắn chỉ bảo Chu Đại Đồng bọn họ trông chừng xe, còn mình thì nhớ lại những con đường nhỏ xung quanh, xem có cách nào để vận chuyển hai vò lớn Huyết Thực này về trang viên trước đã.

Trong lúc bọn họ dừng lại thương lượng, trên quan đạo phía trước, giữa đám đông, một người có vẻ ngoài quân gia nô bộc đang cầu xin vị đại pháp sư mặc hắc bào: “Pháp sư lão gia nhất định phải cứu lão gia nhà chúng ta!”

“Lão gia chỉ là về quê tế tổ, ai ngờ lại bị con quỷ này theo dõi...”

“Hiện giờ cả nhà đều đang ở trong phủ chờ lão gia mời bài vị tổ tiên về, không thể xảy ra chuyện gì...”

“...”

“Hừ!”

Nghe vậy, vị pháp sư hắc bào hừ lạnh một tiếng: “Người nói thì dễ, oan gia trái chủ, nào có dễ dàng hóa giải như vậy?”

“Thứ trong mộ này, dù sao cũng từng là vợ cả của lão gia nhà ngươi, được rước về bằng kiệu hoa tám người khiêng, tuy không có con cái, nhưng cũng là oan gia, bây giờ nàng nhập vào thân thể lão gia nhà ngươi, dây dưa rất sâu, chẳng lẽ ngươi muốn ta trừ khử cả lão gia nhà ngươi sao?”

“...”

“A, vậy thì không được...”

Tên nô bộc giật mình, vội vàng cầu xin: “Chẳng lẽ không thể cưỡng ép đánh ra sao?”

Pháp sư cười lạnh: “Chính vì là oan gia trái chủ, mới không dễ đánh ra, ngươi không thấy ta dùng roi quất nàng, nàng cũng không chịu ra, đây là quyết tâm muốn lão gia nhà ngươi đền mạng!”

“Ta đánh tiếp, e rằng nàng còn chưa tiêu tán, thì lão gia nhà ngươi đã thành kẻ ngốc rồi.”

“...”

“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ...”

Tên nô bộc càng nghe càng hoảng: “Lão gia nhà ta thân phận gì, chẳng lẽ thực sự bị một oan hồn dây dưa, không trị được sao?”

“Haiz...”

Nghe người ngoài nghề này ở đây ồn ào, pháp sư cũng trầm thấp than một tiếng, nói: “Oan hồn không lợi hại, chỉ là bây giờ tình huống này lại khó giải quyết.”

“Loại quỷ này, nếu ta gặp bình thường, thì một hơi cũng có thể thổi bay nàng.”

“Nhưng lão gia nhà ngươi lại dây dưa không rõ ràng với oan nghiệt này, càng kéo dài, dây dưa càng sâu.”

“Hắn bị con quỷ này theo dõi từ hôm kia, các ngươi đến hôm nay mới tìm được ta, ta lại kéo dài nửa đêm, mới tìm được thi cốt của nàng, nhưng không có cách nào, ta đốt thi cốt của nàng, nàng cũng không quan tâm, chỉ một lòng muốn lão gia nhà ngươi chôn cùng, hồn phi phách tán cũng không sợ.”

“Ngươi nói đây là gì?”

“Giống như bị cảm mạo nhỏ, kéo dài thành bệnh nan y, không còn là pháp thuật của người phàm có thể giải quyết được...”

“...”

“Pháp sư cứu mạng...”

Tên nô bộc này lanh lợi, vừa nghe lời này, liền biết pháp sư không phải cố ý phóng đại độ khó để đòi tiền, mà là sự việc thực sự đã trở nên nan giải.

Lão nô bộc vội vàng quỳ xuống, liên tục cầu xin: “Pháp sư cũng biết lão gia nhà ta là quý nhân của Hoài An Vệ thị, trong tộc còn có đại sự chờ ngài ấy xử lý, vạn vạn không thể xảy ra chuyện gì ở đây, cầu xin pháp sư nhất định phải nghĩ cách...”

“Nói nhảm gì?”

Pháp sư mắng: “Nếu không phải nể mặt Hoài An Vệ thị, ngươi cho rằng ta sẽ đến sao?”

“Hiện giờ, khó khăn chỉ là làm sao không làm tổn thương hắn, lại đuổi được oan nghiệt...”

“Nhưng chuyện này không dễ, theo ta thấy, e là phải mời Ô Lão Lão đến, mới có thể mời oan nghiệt này ra.”

“ ... ”

Chương 610. Mượn huyết thực

Chương 610: Mượn huyết thực

Nghe vậy, tên nô bộc vui mừng khôn xiết: “Mời nhanh, mời nhanh.”

Pháp sư lại cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng Ô Lão Lão là những cô hồn dã quỷ mà Huyết Thực Bang thờ phụng sao?”

“Ông ấy là hương hỏa thần trong miếu, nào có dễ mời như vậy?”

“Nếu muốn mời ông ấy, cần phải đốt hương tắm rửa, tam sinh ngũ tể, không chuẩn bị đầy đủ, ta cũng không dám lập đàn này.”

“...”

Tên nô bộc đã không biết nói gì: “VẬY...”

“Pháp sư lão gia mau chuẩn bị đi? Tam sinh ngũ tể, Vệ thị vẫn có thể chi trả...”

“...”

“Chi trả được thì có ích gì?”

Pháp sư hắc bào cười lạnh: “Lão gia nhà ngươi đã bị oan hồn dây dưa hai ngày, mỗi giây phút dây dưa, đều hủy hoại một phần mạng sống, kéo dài lâu, cứu về cũng không còn sống được mấy ngày.”

“Gấp gáp như vậy, đừng nói Vệ thị các người, mà ngay cả ta muốn ứng trước cho hấn, cũng e là không gom đủ.”

“...”

Tên nô bộc vừa nghe, liền ngậy người, biết lão gia vừa chết, mình cũng nhất định phải chôn cùng, liên tục khóc lớn: “Cầu xin pháp sư lão gia nghĩ cách, lão gia nhà ta được Vệ thị coi trọng, đã được bổ nhiệm, sắp nhậm chức rồi.”

“Chỉ vì đức mỏng, mới muốn về quê mời bài vị tổ tiên, ai ngờ đại sự chưa thành, lại sắp hủy hoại ở đây, pháp sư cứu được mạng sống của lão gia, Vệ thị nhất định không quên ơn đức...”

Tiếng khóc của tên nô bộc khiến pháp sư phiền lòng, nhưng trong lòng cũng nhanh chóng suy nghĩ.

Nhân tình của Hoài An Vệ thị, hấn cũng không phải không muốn, nhưng bây giờ lại gặp phải chuyện nan giải như vậy, phải làm sao đây?

Lúc này, một đồ đệ bên cạnh nghe từ đầu đến cuối, lại hơi động tâm, tiến lên, thì thầm: “Su phụ, phía trước hình như có một đoàn xe của Huyết Thực Bang đi tới, ta thấy trên xe có vò, niêm phong cẩn thận, chắc là trong vò đựng Huyết Thực.”

“O?”

Nghe vậy, pháp sư hắc bào cũng hơi sững sờ, nhìn lão gia đang bị oan nghiệt dây dưa trên xe, thần sắc kinh ngạc: “Vừa muốn giúp hấn trừ tà, liền gặp Huyết Thực đưa tới cửa...”

“... Chẳng lẽ đây thực sự là một quý nhân có vận may?”

“...”

Vừa nghĩ, hấn vừa vội vàng đẩy mọi người ra, bước nhanh về phía trước.

Bên này, tuy Hồ Ma muốn xem náo nhiệt, nhưng cũng biết đại sự quan trọng hơn, đang sắp xếp đám hỏa kế quay đầu, tìm đường nhỏ về trang viên, thì bất ngờ, những người vừa chặn đường kia, lại đột nhiên la hét ầm ỹ, đuổi theo.

Đám hỏa kế không biết chuyện gì, cũng vội vàng rút đao ra, cảnh giác nhìn bọn họ, vây quanh một lão già mặc hắc bào, sai bước đuổi theo.

“Vị bằng hữu phía trước, có phải là người của Huyết Thực Bang không?”

Pháp sư hắc bào đuổi tới trước mặt, trên mặt mới cố ý nặn ra nụ cười, chấp tay, nói: “Ta là đệ tử của Ngõ nhỏ Mai Hoa, họ Nghiêm, hiện giờ có một vị quý nhân bị oan nghiệt dây dưa, đang gấp rút cứu người, chỉ là thiếu đồ cúng, sợ khách mời đến sẽ không hài lòng.”

“Vừa hay nghe nói quý bang áp tải Huyết Thực đến đây, đây quả thực là duyên phận, mong bằng hữu lấy việc cứu người làm trọng, cho ta mượn Huyết Thực này trước.”

“Mượn Huyết Thực?”

Câu nói này khiến đám hỏa kế càng thêm cảnh giác.

Gần đây, bọn họ cũng không ít lần gặp cường đạo, đám cường đạo kia cũng theo quy củ, không ai vừa lên đã nói ta muốn cướp đồ của người, trước khi động thủ, đều nói một tiếng “mượn”, những người này có gì khác biệt?

Hồ Ma không vội trả lời, mà nghe rõ bốn chữ “Ngõ nhỏ Mai Hoa”, thì khẽ nhú mày.

Sau khi giải quyết Thanh Y Bang, Hồng Đăng Nương Nương Hội đã xem như là bang hội lớn nhất trong Minh Châu phủ, nhưng bang hội lớn nhất này, không có nghĩa là Hồng Đăng Nương Nương Hội ở trong thành Minh Châu phủ này, liền đỉnh thiên lập địa, thành lão đại của Minh Châu phủ.

Nói chính xác, chỉ là Tiểu Hồng Đăng vừa mới tẩy trắng.

Trước đây, khi uống rượu trong thành, Từ hương chủ đã cảnh cáo hần và Dương Cung, nhắc đến vài thế lực không thể chọc vào.

Thứ nhất là Thảo Tâm Đường, nước rất sâu, địa vị giang hồ cực cao, không thể chọc vào.

Thứ hai là phủ nha, cho dù hiện nay triều đình không mấy quản lý, nhưng người giang hồ không chọc vào quan phủ, đây là thiết luật đầu tiên.

Thần bí nhất, chính là Ngõ nhỏ Mai Hoa này.

Trước đây, Hồ Ma còn chưa hiểu rõ Ngõ nhỏ Mai Hoa lợi hại ở chỗ nào, sau khi biết được sự tồn tại của “đường quan” ở chỗ tiểu thư Hồng Bô Đào, cũng mơ hồ đoán được một chút.

Đường quan quản lý chuyện trong môn đạo, quản lý chuyện trong giang hồ, tự nhiên là không dễ chọc vào.

Chỉ là còn chưa rõ, người trong Ngõ nhỏ Mai Hoa này, rốt cuộc thuộc về cái nào trong bốn đường Chấp đạo, Văn Sự, Thuyết Lý, Phân Hương.

“Hương chủ trong hội nhà ta đã dặn dò, Hồng Đăng Hội và Ngõ nhỏ Mai Hoacó quan hệ khá tốt, gặp chuyện nên giúp đỡ.”

Nghĩ nhanh trong lòng, Hồ Ma chậm rãi nói: “Nếu như các hạ gặp phải chuyện gấp, nhất định phải mượn, vậy chúng ta cũng không có lý do gì không giúp, chỉ là, hay là các hạ xuất trình tín vật trước, chứng minh thân phận, sau đó viết cho ta một tờ giấy, để ta về còn có cái mà báo cáo?”

“Quan hệ?”

Nghe thấy hai chữ này, pháp sư hắc bào có vẻ khinh thường, chỉ là trong đêm tối không nhìn rõ.

Hình như y không cho rằng Hồng Đăng Hội có thể có giao tình gì với Ngõ nhỏ Mai Hoa .

Chờ đến khi nghe thấy Hồ Ma bảo y xuất trình tín vật, viết giấy tờ, biểu cảm của y càng thêm tinh quái, cười khẩy một tiếng, nói: “Chuyện này dễ thôi, chỉ là cứu người quan trọng, thân phận của ta ngươi không cần phải hoài nghi, trong Minh Châu phủ, e là còn chưa có ai dám mạo danh người của Ngõ nhỏ Mai Hoa .”

“Chưởng quỹ cứ đưa Huyết Thực trên xe cho ta trước, đợi ta cứu người xong, sẽ đưa giấy tờ cho ngươi, thế nào?”

“Cái này...”

Những lời này của hắn, khiến đám hỏa kế do dự.

Hồ Ma nói: “Tất nhiên là không được.”

Chương 611. Thái độ

Chương 611: Thái độ

Thái độ phải rõ ràng.

Hồ Ma không tính đến con quỷ báo thù kia, cũng không định giúp nàng, chỉ đơn thuần xử lý vấn đề từ góc độ của một tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang.

Nếu đôi phương thực sự là người của Ngõ nhỏ Mai Hoa, lấy lý do cứu người, nghiêm túc viết giấy tờ, ghi rõ thời gian, địa điểm mượn bao nhiêu Huyết Thực của Hồng Đăng Hội, thì hẳn cầm giấy tờ này, về giao cho Từ hương chủ, quả thực có thể báo cáo xong việc.

Nhưng nếu đôi phương chỉ nói miệng một tiếng, rồi lấy Huyết Thực đi, đây chính là lỗi lớn.

Quay về hẳn giải thích không được, nỗi cũng do hẳn gánh, ngay cả việc đến Hạt Tử Lĩnh tiếp quản mỏ Huyết Thực, cũng có khả năng cao là hỏng.

“Cái gì?”

Hồ Ma nghĩ rõ ràng trong lòng, nhưng lời này lại chọc giận đám người đuổi theo, đặc biệt là pháp sư hắc bào, càng sải bước tiến lên, quát lạnh: “Huyết Thực Bang các ngươi, quả nhiên là thiên cận, không biết nặng nhẹ, ngươi có biết ta muốn cứu là ai không?”

“Vốn định tiện tay giúp tiểu chương quỹ ngươi tích chút âm đức, kết thiện duyên, ngươi lại không biết tốt xấu, làm khó ta?”

“Lão gia ta đã mở miệng cứu người, thì ngay cả hương chủ Hồng Đăng Hội của các người ở đây, cũng phải giao ra.”

“...”

Hồ Ma lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, nói: “Vậy nếu ta không giao, pháp sư lão gia sẽ không cướp trắng chứ?”

Nghe vậy, pháp sư lão gia hơi sững sờ, không trả lời trực tiếp, chỉ cười lạnh một tiếng.

Những tráng hán bên cạnh y, hơi động đậy, từ từ tiến lên vài bước, áp lực trong sân lập tức tăng lên gấp bội.

“Huyết Thực chính là mạng của chúng ta, bảo vệ Huyết Thực.”

Ngay lúc này, Chu Đại Đồng đột nhiên hét lớn, cùng đám hỏa kế rút đao ra.

Trong trang viên của bọn họ, chuyển đi này ngoài Hồ Ma, chỉ có bốn hỏa kế đi cùng, số lượng tự nhiên là ít, nhưng bọn họ bình thường đi theo Hồ Ma làm việc, cũng có kinh nghiệm, quan trọng nhất là luôn thuận lợi, có dũng khí, bây giờ vừa rút đao, khí thế quả nhiên không nhỏ.

Người bên cạnh pháp sư hắc bào, nghe vậy hơi chùn bước.

Nói ra, bọn họ là những kẻ chạy việc dưới tay của Chấp đao, tự nhiên sẽ không coi người Huyết Thực Bang ra gì, nhưng nhìn thấy người Huyết Thực Bang này, lại có khí thế khá lớn, dám rút đao.

Nếu thực sự động thủ, không có lý do gì phải sợ bọn họ, nhưng chỉ sợ người đông tay loạn, đao kiếm vô tình, thực sự làm bị thương một hai người, bây giờ dù sao cũng là vì cứu người khác mới đến đây, không có lý do gì lại liên lụy đến an nguy của chính mình.

“Đừng đánh nhau, đừng đánh nhau...”

Ngay lúc này, có người vội vàng chạy lên, ngăn cản hai bên, chính là lão nô bộc đi theo quý nhân Vệ thị, hắc vội vàng chấp tay với hai bên, nói: “Hảo hán bớt giận, pháp sư lão gia bớt giận, giấy tờ để ta viết.”

“Người cần cứu là cô gia của Hoài Nam Vệ thị nhà chúng ta, pháp sư lão gia là đồ đệ của Mai lão tiên sinh trong Ngõ nhỏ Mai Hoa, người về báo cáo như vậy, hẳn là có thể báo cáo xong việc.”

“...”

Lời này vừa nói ra, khiến hai bên tạm thời hạ hỏa.

Pháp sư hắc bào, hình như không hài lòng vì lão nô bộc trực tiếp nói ra thân phận của mình, nhưng cũng chỉ hừ một tiếng.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt Hồ Ma, dường như rất bất mãn vì tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang này dám rút đao với mình.

Mà Hồ Ma nghe lời này, cũng suy nghĩ nhanh như chớp, nhanh chóng phán đoán sự việc.

Đang lo lắng, hắc nhìn thấy Tiểu Hồng Đường chạy tới từ xa, phía sau mang theo một trận gió âm, liền biết cứu viện đã đến.

Sắc mặt hắc dịu lại, chấp tay với lão nô bộc nói: “Lão tiên sinh, không phải chúng ta không muốn giúp, thực sự là chúng ta là người nhỏ bé kiếm cơm trong bang phái nhỏ, phạm lỗi là chuyện liên quan đến mạng sống, ngài đã nguyện ý viết giấy tờ, vậy chúng ta không có lý do gì không giúp.”

Lại nói với pháp sư hắc bào: “Chỉ cần có thể về báo cáo xong việc, nào có lý do gì không nghe theo lệnh của lão gia?”

“Huyết Thực trên xe này, cứ lấy đi.”

“...”

“Ai...”

Câu nói này khiến pháp sư hắc bào và lão nô bộc đều có sắc mặt kỳ lạ, dường như không ngờ đối phương lại thay đổi thái độ như vậy.

Lão nô bộc nghĩ, tiểu chủ nhân này rõ ràng rất dễ nói chuyện, cũng hiểu lễ nghĩa, còn pháp sư hắc bào vốn bất mãn với hắn, nhưng lúc trước thấy hắn rút đao, rồi hiện tại lại nói lời hay, tức giận cũng tiêu tan.

Nếu Hồ Ma không rút đao trước, trực tiếp nói lời hay, y chưa chắc đã lĩnh tình.

Đám hỏa kế trong trang viên bỗng thấy Hồ Ma nói như vậy, cũng nhìn nhau, có chút không hiểu, nhưng vẫn nghe lời hắn, cất đao đi, người bên cạnh pháp sư hắc bào, thì vội vàng muốn lên xe đỡ Huyết Thực xuống.

Nhưng ngay lúc này, lại đột nhiên có một trận âm phong thổi tới từ xa, bên tai chỉ nghe thấy tiếng kèn bầu suona vang lên, khiến người ta nhú mày, vội vàng quay người, nhìn về phía cánh đồng hoang.

Tất cả đều hoa mắt, nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ thấy theo trận âm phong, một chiếc kiệu giấy từ xa bay tới, trên kiệu ngồi một bà lão mặc áo xanh, đầu đội mũ giấy đính hoa châu ngọc, miệng nhón mặt khi, trên mặt có một nốt ruồi lớn, tay còn cầm tẩu thuốc, đang hút một cách thoải mái.

Khiêng kiệu là hai con chồn vàng khỏe mạnh, hây dô hây dô, rất hăng hái.

Đi theo bên cạnh là hai con chồn vàng gầy hơn, hai chân nhỏ ôm kèn bầu suona nhỏ, thổi đinh tai nhức óc.

“Ai tới vậy, phô trương lớn như vậy?”

Cảnh tượng đột ngột xuất hiện, khiến pháp sư hắc bào và đám thuộc hạ giật mình, đặc biệt là pháp sư hắc bào, sắc mặt càng thêm căng thẳng.

Lão nô bộc Vệ gia, không nhìn thấy, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng kèn bầu suona, cảm giác có thứ gì đó đang đến.

Chương 612. Uy phong của Thất cô nãi nãi

Chương 612: Uy phong của Thất cô nãi nãi

“Thất Cô Nãi Nãi đến rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi...”

Hồ Ma nhìn thấy, mỉm cười, lui về phía sau, chỉ chuẩn bị xem kịch.

Chuyện tà ma trong giếng báo thù, hắn không muốn quản, nhưng cũng không muốn cho mượn Huyết Thực một cách vô ích, nói trắng ra, cho dù thực sự có giấy tờ viết ra, giao cho hội, có thể giúp hắn vượt qua cửa ải này, nhưng nếu đối phương không trả lại số Huyết Thực này, sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối.

Đối với hắn mà nói, hoàn mỹ nhất chính là không quản chuyện này, ngoan ngoãn đưa Huyết Thực đến trấn Chu Môn, nhưng trực tiếp từ chối, thực sự không tốt, đặc tội với Ngõ nhỏ Mai Hoavà Vệ gia gì đó, e rằng sẽ để lại hậu hoạn.

Tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang nhỏ bé, trong chuyện này, tiền thoái lưỡng nan, không làm hài lòng ai, vậy thì để Thất Cô Nãi Nãi đến quản, làm người tốt.

Hắn vừa hay nhân tiện xem thử những chuyện trong Đường Thượng kia là như thế nào.

“Kẻ nào không hiểu quy củ như vậy, đến địa bàn mà không biết thấp hương, lại dám bắt nạt hàng xóm của ta trước?”

Chiếc kiệu bay tới trước mặt, dừng lại, Thất Cô Nãi Nãi trên kiệu hút một hơi thuốc, chậm rãi nói, hai con mắt nhỏ đảo

liên tục, hận không thể bay lên trên đầu.

Bây giờ bà ta ở khu vực xung quanh này, được người ta thờ phụng, cũng ra dáng, dưỡng ra một thân thể diện, nói chuyện đều kéo dài giọng.

Mà pháp sư hắc bào nghe vậy, cũng hơi run sợ trong lòng, tiến lên một bước, khách khí nói: “Không biết vị tiên gia nào giá lâm? Đốt mấy nén hương trong miếu rồi?”

“Ta được người ta mời đến làm việc, ở đây có oan nghiệt đang hại quý nhân, đang định trừ khử nàng.”

“...”

“Cái gì ai với ai? Ngay cả Thất Cô Nãi Nãi nhà ngươi cũng không nhận ra?”

Thất Cô Nãi Nãi trên kiệu đảo hai con mắt nhỏ, liếc y một cái, cực kỳ bất mãn, bà ta không biết người này là ai, nhưng cũng không quan tâm, khu vực này, ai gặp Thất Cô Nãi Nãi nhà bà mà không cung kính?

Bà ta gõ tẩu thuốc bên cạnh kiệu, mặt đầy bất mãn nói: “Ta cũng không thấy oan nghiệt gì, quý nhân gì, chỉ thấy chuyện của hai phu thê nhà người ta, người là người ngoài xen vào làm gì? Đó là cha ngươi, hay là mẹ ruột của ngươi sao?”

Lời này nói ra không khách khí như vậy, sắc mặt pháp sư hắc bào không khỏi thay đổi.

Thất Cô Nãi Nãi? Chưa từng nghe qua.

Nhưng giọng điệu của đối phương không tốt như vậy, rõ ràng là đến gây chuyện, nhưng mấu chốt là, y ngẩng đầu nhìn lên, lại càng không nhìn ra sâu cạn.

Chôn vàng khiêng kiệu giấy, không ra thể thống gì, người trên kiệu, hình như cũng không có bao nhiêu đạo hạnh, luôn

cảm giác một cái tát của mình là có thể đánh chết cả người lẫn kiêu...

Nhưng sao có thể chứ?

Người khác không nhận ra, nhưng y nhận ra.

Biết kiêu này, suona này, nhìn không ra thể thống gì, thực tế đại diện cho cái gì...

Đó là nghi trượng!

Tà ma bình thường và yêu quái trong núi rừng không dám làm như vậy, ngay cả Hồng Đăng vừa xây miếu trong Minh Châu phủ này, bây giờ đi ra ngoài vào ban đêm, cũng chỉ có thể ngồi kiêu, còn không dám thôi kèn đánh trống!

Có thể có nghi trượng này, tuyệt đối có thân phận.

Hơn nữa, nếu đối phương thực sự là kẻ vô dụng, không có đạo hạnh, sao dám nói chuyện với mình không khách khí như vậy?

Y vốn cũng là kẻ kiêu ngạo, nhưng lại bị dọa sợ.

Ngay lúc này, lại là lão nô bộc của Vệ gia lên tiếng.

Lão không nhìn thấy Thất Cô Nãi Nãi, nhưng nhìn thấy bộ dạng như lâm đại địch của pháp sư này, bây giờ lão chỉ muốn cứu lão gia nhà mình, rõ ràng Huyết Thực ở ngay trước mắt, gây thêm rắc rối thực sự không cần thiết.

Lão lấy hết can đảm, vái lạy vào khoảng không nói: “Không biết vị đại tiên nào giá lâm?”

“Lão gia nhà ta là quý nhân của Hoài Nam Vệ thị, không may bị oan nghiệt dây dưa, mong đại tiên nể mặt Vệ gia, hãy giúp đỡ...”

“...”

Nghe vậy, pháp sư cũng đột nhiên chú ý, cũng muốn xem thử.

Vệ gia là thế gia, y cũng là vì nghe danh tiếng của Vệ gia, mới bắt đầu đi đến quán chuyện này.

Thứ trước mắt này kỳ quái, không biết có phải là trong Đường Thượng hay không, y cũng muốn xem thử phản ứng của đối phương sau khi nghe danh tiếng của Vệ gia.

Nhưng không ngờ, Thất Cô Nãi Nãi thấy lão nô bộc kia vái lạy về phía bắc, mình ở phía đông, vốn đã không hài lòng, suy nghĩ một chút, lại không biết Vệ gia mà lão nói là ai, liền nói: “Ai biết người nói Vệ gia nào, Vệ lão què chân thì ta biết.”

“Không phải thứ gì tốt!”

Bà ta nói chính là ông lão ở thôn Can Tử mỗi sáng thức dậy đi nhật phân, lúc trẻ bị rắn độc cắn, què một chân, luôn lén lút tìm bà cầu nhân duyên, sợ Vệ gia nhà bọn họ tuyệt hậu.

Nhưng cầu nhân duyên, lại không nở dâng lễ vật, nhà ai dâng lễ mà dâng hai quả trứng gà, lại còn là trứng thối?

Thất Cô Nãi Nãi cực kỳ bất mãn với ông ta, nếu không phải tiểu chương quỹ đã nói phải tuân thủ quy củ làm người, bà ta đã muốn dạy dỗ ông ta rồi.

Nhưng bà ta cũng không biết, lời này vừa nói ra, pháp sư liền toát mồ hôi lạnh.

Suy nghĩ nhanh như chớp, y đã không còn ý định nán lại, vội vàng cúi đầu chào, nói: “Hóa ra là tiểu nhân có mắt như mù, không nhận ra Thái Sơn, đã có lời của lão thái thái, ta cũng không dám không nghe, chỉ là...”

“Người này ta có thể mang đi không?”

“...”

Thất Cô Nãi Nãi liếc hắt một cái: “Mang đi thì mang đi, ai cản ngươi sao?”

Pháp sư hắc bào lập tức thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn thấy lão nô bộc muốn nói lại thôi, quát khẽ: “Đừng nói gì, mau đi!”

Chương 613. Món nợ oan gia

Chương 613: Món nợ oan gia

Pháp sư hắc bào vốn hung hăng, bị Thất Cô Nãi Nãi nói vài câu, lại không thử một lần nào, liền tự rút lui.

Nhìn y như lâm đại địch, cung kính lùi lại, cho dù là thuộc hạ của y, hay là nô bộc bên cạnh vị quý nhân kia, đều không hiểu chuyện gì, càng không dám xen mồm.

Ngay cả đám hỏa kế bên cạnh Hồ Ma cũng ngây người, không hiểu tình hình gì, bọn họ cũng giống như lão nô bộc của vị quý nhân kia, không nhìn thấy Thất Cô Nãi Nãi hiện giờ. cũng không nghe thấy lời bà ta nói, chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng kèn bầu suona vang lên lóc cóc.

Thất Cô Nãi Nãi trước đây, chỉ là yêu quái, phải nhập vào người mới có thể nói chuyện.

Nhưng bây giờ, đạo hạnh của bà ta tăng lên, thân phận thay đổi, có thể trực tiếp nói chuyện với người, nhưng không phải ai cũng có thể nhìn thấy.

Vì vậy, trong mắt phần lớn mọi người, chỉ thấy pháp sư hắc bào, vốn định lấy Huyết Thực về lập đàn, lại đột nhiên gặp một trận âm phong thổi đến, tình hình thay đổi lớn, y nói chuyện với không khí một lúc, liền lập tức quyết định quay về.

Trong đêm tối mịt mờ này, toát ra vẻ thần bí và trang nghiêm, khiến người ta sởn gai ốc.

“Trước tiên đưa Huyết Thực về trang viên rồi nói sau.”

Hồ Ma thấy mọi chuyện đã kết thúc, cũng gật đầu về phía Thất Cô Nãi Nãi, không giải thích kỹ càng với đám hỏa kế, mà

vội vàng đưa hai vò lớn trên xe vào kho, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau, không vội vận chuyển, Hồ Ma chào hỏi mọi người, rồi đến thôn Hoàng Cầu dò la tin tức.

Quả nhiên nhìn thấy, cái giếng mà trước đây hẳn từng xuống cứu Lý Oa Oa, đã bị lấp đầy đá, miệng giếng còn đặt đá trấn tà.

Bên trên còn có rất nhiều lá bùa vàng, niêm phong cẩn thận.

Có thể thấy, người trong thôn rất bất mãn, từ xa đã muốn khắc nhổ.

Địa thế thôn Hoàng Cầu cao, không dễ lấy nước, mỗi một cái giếng, đều rất quý giá, bây giờ bị lấp đi, không biết sau này lấy nước sẽ phiền phức đến mức nào.

Đây cũng là lý do trước đây Hồ Ma giúp dọn dẹp tà ma trong giếng, khiến người thôn Hoàng Cầu vô cùng cảm kích, nhưng nước sạch chưa được uống mấy ngày, bây giờ lại có mấy người không rõ lai lịch đến, không chào hỏi một tiếng liền lấp giếng đi, ai mà không mắng?

Tuy nhiên, có lẽ chính vì vậy, khi những người đó lấp giếng, có người đoán được nguyên nhân, nhưng cũng không đến bắt chuyện, vị cô gia này không biết xương cốt trong giếng đã được dời đi.

Tất nhiên, còn có một vấn đề là, thực ra ngay cả vị cô gia này, cũng xấu hổ về chuyện đã qua, chỉ muốn che giấu đi, không muốn sau bao nhiêu năm lại gây ra sóng gió, kín miệng lắm.

Người đến, cũng chỉ xem trong giếng có thứ gì không, ngoài ra bất kể có hay không, đều lấp giếng lại, không biết chuyện ở đây.

Xem xong giếng, Hồ Ma lại đến bên quan đạo, xem gò đất nhỏ mà trước đây hấn đã đắp lên.

Bây giờ trong mộ đã không còn chút động tĩnh nào.

Sau khi chết, hồn phách canh giữ thân thể chỉ canh giữ xương cốt của mình, thời gian lâu, sớm muộn gì cũng tiêu tán, mà trước khi nàng tiêu tán, đã canh giữ được người phụ bạc, liền nhập vào thân thể hấn, mộ này liền yên tĩnh.

Oan hồn đòi mạng là chuyện đương nhiên, chỉ là Hồ Ma cũng tò mò, rốt cuộc người phụ bạc mà nàng muốn đòi mạng là ai?

Lại có thể có mặt mũi lớn như vậy, mời người của Ngõ nhỏ Mai Hoara tay?

Phải biết rằng người của Ngõ nhỏ Mai Hoa, tự cao thân phận, bình thường ngay cả đại chương quỹ của Huyết Thực Bang cũng không thèm để ý đến...

Nghĩ ngợi một hồi, Hồ Ma vẫn quay về thôn Hoàng Cầu dò la, may mà bây giờ hấn quen mặt với mấy thôn xung quanh, cũng có chút uy tín, vừa hỏi, liền có mấy bà lão móm mém đến bên tai kể cho hấn nghe về món nợ oan gia này.

Hóa ra, người phụ bạc kia, họ Trịnh, tổ trạch ở phía tây thôn Hoàng Cầu, đã đổ nát.

Trước đây nhà này, cũng có chút ruộng đất, từ nhỏ đã nuôi một cô dâu nuôi từ bé, lại vì một trận dịch bệnh lớn, cha mẹ nhà họ Trịnh đều mất sớm, ngược lại là cô dâu nuôi từ bé này, trồng trọt dệt vải, gánh nước nấu cơm, nuôi lớn đứa con nhà họ Trịnh.

Hơn nữa, cô dâu này ghi nhớ lời dặn dò của cha mẹ chồng lúc còn sống, không để hấn làm bất kỳ việc gì, mỗi ngày chỉ hầu hạ, để hấn đọc sách, lại gom góp tiền cho hấn đi thi khoa cử.

Tiểu tử Trịnh gia cũng coi như là thông minh, khổ đọc mười mấy năm, thực sự tham gia khoa cử cuối cùng cách đây hai mươi năm, còn thi đậu tú tài, lẽ ra là có thể làm quan, chỉ là rất nhanh, triều đình loạn lạc, hắn cũng chỉ có thể quay về thôn, chờ đợi bổ nhiệm của triều đình.

Chờ đợi mấy năm, thiên hạ càng loạn, tà ma hoành hành, dân chúng lâm than, đừng nói làm quan, mà ngay cả sống cũng còn khó khăn.

Cũng là dưới sự khuyên nhủ của người trong thôn, thấy phụ nhân cũng đã lớn tuổi, nếu không lấy chồng, sẽ có lời ra tiếng vào.

Thế là hắn gặt đầu, hàng xóm láng giềng giúp đỡ, may áo cưới, làm hai mâm cơm đạm bạc, tháo bánh xe của xe bò, miễn cưỡng làm kiệu hoa, đi một vòng quanh thôn, rồi khiêng về nhà hắn.

Chiếc vòng duy nhất mà mẹ chồng để lại lúc còn sống, dù cuộc sống khó khăn đến đâu cũng không bán, cho đến khi lấy chồng, mới đeo lên tay.

Mà có chiếc vòng này, lại có hàng xóm làm chứng, coi như cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, lời người mai mối đều đủ cả, không còn thân phận nào chính đáng hơn thân phận của nàng.

Người trong thôn đều nói cô dâu tốt số, chờ đợi hai mươi năm, cũng coi như tu thành chính quả.

Nhưng ngay đêm hôm đó, có hai người mang theo bọc hành lý, cưỡi ngựa đến, bọn họ tự xưng là đến từ Hoài An, tiểu tử Trịnh gia kia vừa nghe liền vội vàng ra đón, nhưng hai người kia vừa thấy nhà hắn dán giấy đỏ, liền lắc đầu, nói chậm một bước, đáng tiếc.

Sau đó, nói gì, không ai biết.

Chỉ biết đêm hôm đó, tiểu tử Trịnh gia thu dọn đồ đạc suốt đêm, đi theo hai người kia.

Cô dâu khóc lóc đuổi theo, cuối cùng tiếng khóc bị nhấn chìm trong giếng nước.

Từ đó về sau, tiểu tử Trịnh gia đi biên biệt hai ba mươi năm, không rõ tung tích, mà cái giếng kia, ban đầu cũng bị người trong thôn lấp đi, vì không có danh phận, lại cảm thấy oán khí trong giếng quá nặng, không dám vớt nòng lên, chỉ có thể đi gánh nước ở nơi khác.

Nhưng sau đó, nước suối thường xuyên cạn, hai cái giếng khác trong làng, cũng thỉnh thoảng khô cạn, người già trong làng không còn cách nào, mới lại mở cái giếng này ra.

Vốn tưởng rằng sau bao nhiêu năm, đã ổn rồi, kết quả oán khí lại ngút trời.

Chương 614. Thế gia đường quan

Chương 614: Thế gia đường quan

Cho đến sau này, tiểu quản sự trong trang viên đến, lấp giếng này lại, dời xương cốt trong giếng đi, mọi chuyện mới kết thúc.

“Nói như vậy, nếu lúc trước không khuyên nàng dọn nhà, ngược lại có khả năng bị lấp vĩnh viễn?”

Hồ Ma trầm nghĩ, cảm thấy quả báo không sai.

Ghi nhớ những chuyện này, hắn mới quay về trang viên, đưa hai vò lớn lên xe, chở đến trấn Chu Môn.

Đội hương chủ quản lý Huyết Thực mở vò kiểm tra, nhập kho, chuyến hàng này mới coi như xong, mà Hồ Ma xoay người, liền đến chào hỏi Từ hương chủ.

Sau này nếu có nhiệm vụ thì tạm thời đừng giao cho bên trấn Thanh Thạch nữa.

Dù sao mấy tháng nay, hắn dẫn đám hỏa kế, chạy đi chạy lại rất nhiều chuyến, không xảy ra sai sót gì, công lao đã không nhỏ, chắc là đủ để hắn đến tiếp quản mỏ Huyết Thực ở Hạt Tử Lĩnh vào nửa cuối năm nay.

“Đủ thì đủ rồi, chỉ là trước đây ngươi còn muốn chạy thêm mấy chuyến, cho yên tâm.”

Từ hương chủ đối với yêu cầu của Hồ Ma, đều đáp ứng tất cả, chỉ cười nói: “Sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi?”

“Tối hôm qua, suýt chút nữa xảy ra chuyện.”

Hồ Ma nhỏ giọng nói: “Gặp người của Ngõ nhỏ Mai Hoadên đòi mượn Huyết Thực!”

Kể lại chuyện tối hôm qua, Từ hương chủ nghe xong cũng giật mình, lập tức hạ giọng, nói: “Kẻ mở miệng đòi mượn Huyết Thực đó có phải họ Nghiêm không?”

“Vị lão gia tử trong Ngõ nhỏ Mai Hoa, là người không tệ, mỗi năm Huyết Thực mà Hồng Đăng Hội chúng ta dâng lên trên, đều phải qua sổ sách của ông ấy, nhưng ông ấy lại tuân thủ quy củ, nên thu thì ông ấy thu, còn lễ vật bình thường, người ta lại không nhận.”

“Ông ấy dạy mấy đồ đệ, bình thường cũng không ở trong thành, chỉ đi lại giữa các phủ huyện, danh tiếng cũng không tệ, duy chỉ có đồ đệ thứ ba của ông ấy, danh tiếng cực kỳ kém.”

“Trước đây cũng không phải không có chuyện mượn Huyết Thực, hoặc là giang hồ cứu giúp, đến xin Huyết Thực hoàn của chúng ta .”

“Nhưng hắn nói thì hay lắm, mượn đi rồi, lại không trả.”

“Tất nhiên, tuy danh tiếng của người này không tốt, nhưng người cũng đừng đắc tội với hắn, hắn hẹp hòi lắm, cứ coi như nể mặt Ngõ nhỏ Mai Hoavậy!”

“...”

“Vậy thì không.”

Hồ Ma cười nói: “Nhưng ta chỉ tò mò, vị quý nhân mà bọn họ nói, là lai lịch gì?”

“Dám xưng là quý nhân, chắc là lão gia đến từ thế gia.”

Từ hương chủ cười lạnh một tiếng, thở dài: “Quý nhân này, nói thì nhiều lắm...”

“Người là người của Huyết Thực Bang chúng ta, nếu đến các thôn làng bên dưới, người trong thôn làng cũng coi người là quý nhân, cũng phải bày tiệc rượu thịt, hầu hạ người.”

“Nhưng đến trong thành, thì không có kiểu nói này, thực sự có tư cách xưng là quý nhân, ít nhất cũng phải xuất thân từ thế gia.”

“Thế gia là gì?”

“Gia đình giàu có, quyền quý, cha truyền con nối chức quan, đó mới gọi là thế gia!”

“Người xem Hồng Đăng Hội chúng ta, cũng giao hảo với rất nhiều nhà giàu, nhưng người giao thiệp với chúng ta, đều là phú hộ địa chủ, thương nhân buôn bán, nhưng lão gia thế gia thì khác, bọn họ sinh sống lâu đời trong thành, chỉ giao thiệp với các lão gia Đường Thượng, không liên quan gì đến chúng ta.”

“Nói trắng ra, chúng ta là người giang hồ, bọn họ thì không.”

“Hồng Đăng Nương Nương nhà chúng ta, tại sao vừa xây miếu liền ra khỏi thành, đó cũng là phải tránh hiềm nghi!”

“Trước đây mọi người đều ở trong thành, nhưng một bên là huynh đệ xưng hô trong giang hồ, một bên là đóng cửa lại phân biệt tôn ti, nước sông không phạm nước giếng, nhưng xây miếu rồi, Hồng Đăng Nương Nương tiếp tục ở lại trong thành, thì không thích hợp.”

“...”

Nghe Từ hương chủ giảng giải, Hồ Ma hiểu ra.

Thế gia, đường quan.

Lúc trước Hồng Bồ Đào Tửu tiêu thư nói bản lĩnh của hắn càng lớn, càng thấy nhiều biết rộng, liền càng nhìn thấy mặt

thần bí và thâm nghiêm của thế giới này, bây giờ quả nhiên ứng nghiệm.

Ở trong Huyết Thực Bang, không gặp được những nhân vật có địa vị tôn quý kia, hóa ra là người ta căn bản không chịu sự che chở của Huyết Thực Bang, bọn họ đều trực tiếp giao thiệp với đường quan, chịu sự che chở của đường quan.

Thời buổi này loạn lạc, dân chúng bình thường bị tà ma quấy nhiễu, chỉ có thể cầu xin Huyết Thực Bang, đường quan lại rất ít khi xuất hiện.

Nhưng một khi quý nhân lão gia trong thế gia bị quấy nhiễu, những đường quan kia không dám rảnh rỗi.

Cũng khó trách vị cô gia nhà họ Vệ gì đó vừa xảy ra chuyện, Ngõ nhỏ Mai Hoada chạy đến nhanh như vậy.

“Đáng chết, giai cấp đặc quyền, chó nhà giàu...”

Thầm mắng trong lòng, Hồ Ma lập tức sinh ra sự chán ghét và thù địch với những người này, đáng đời bọn họ bị oan hồn dây dưa...

Chương 615. Ngõ nhỏ Mai Hoa

Chương 615: Ngõ nhỏ Mai Hoa

Từ trước khi Hồ Ma bắt đầu tìm hiểu những chuyện này, sáng sớm, Ngõ nhỏ Mai Hoatrung Minh Châu thành đã trở nên náo nhiệt.

Ngõ nhỏ Mai Hoachỉ là một con hẻm nhỏ nằm ở phía tây Minh Châu phủ, hai bên cũng chỉ có bảy tám hộ gia đình sinh sống.

Bảy tám hộ gia đình này đều có gia sản khá lớn, sản nghiệp trải rộng khắp nơi trong thành, nhưng người nhà họ lại rất ít khi lộ diện, đều nuôi một đám người hầu và chưởng quỹ chuyên biệt, giúp quản lý sản nghiệp của gia đình, còn con cháu của họ, không gia nhập môn đạo, không quản chuyện thế tục.

Mỗi ngày, chỉ đọc sách dạy con, học nghệ tu thân, như một thế giới nhỏ khép kín.

Thỉnh thoảng có người qua lại, cũng đều là người trong phủ nha Minh Châu, chỉ là phần lớn đều kín tiếng, thường không được người ta biết đến.

Tuy nhiên, trong toàn bộ Minh Châu thành, nhắc đến Ngõ nhỏ Mai Hoa, thực ra chỉ đặc biệt ám chỉ một nhà, đó chính là nhà lão gia tử họ Mai, cửa hàng phía trước mở hiệu cầm đồ, phía sau là một sân nhỏ để ở.

Hiệu cầm đồ này cũng khác với những hiệu khác, chưa bao giờ nhận áo bông, quần bông của người nghèo, cũng không

nhận đồ vàng bạc, đồ cổ, tranh chữ, chỉ thỉnh thoảng thu một số đồ vật cũ.

Hơn nữa đều là không nhận cầm đồ chuộc lại.

Những thứ họ thu vào kỳ lạ, có bài vị, lư hương, tiền đồng, bát võ, thậm chí một số đồ tùy táng trong quan tài, nhưng để trong hiệu cầm đồ này, lại không lo đầu ra, thỉnh thoảng có người đến, với giá cao mà người bình thường khó tưởng tượng, mua một cái bát võ, hoặc lư hương.

Thậm chí còn có người đặc biệt trả giá cao, mời người trong hiệu cầm đồ giúp gia đình nổi gia phả, hoặc là khắc bài vị.

Giá cả tự nhiên là cao đến mức vô lý, nhưng nghe nói mời về có thể bảo đảm bình an, không bị tà ma quấy nhiễu.

Phần lớn thời gian, có khách lạ đến thăm, đều phải vào hiệu cầm đồ trước, nói rõ mục đích, hơn nữa tuyệt đại đa số mọi người, căn bản không cần vào hậu viện phía sau, ở hiệu cầm đồ phía trước, mọi chuyện đã được giải quyết.

Mà sáng sớm hôm nay lại có người vội vàng đẩy một chiếc xe ngựa đã tháo mui, hốt hoảng vào hẻm, vội vã gõ cửa, một loạt tiếng động, phá vỡ sự yên tĩnh trong hẻm.

Người hầu mặc áo xanh sau một lúc lâu mới đến mở cửa, cau mày, định mắng người.

“Lão gia ở đâu?”

Pháp sư hắc bào gõ cửa, vội vàng nói: “Nhanh lên, ta có việc gấp.”

Người hầu mặc áo xanh thấy là hắc, liền không tiện mắng nữa, mở cửa lớn, để những người này vào sân.

Chỉ thấy sân nhỏ này không lớn, chỉ có giả sơn, nước chảy, rất tao nhã.

Một lão gia tử mặc áo trong màu trắng, đang ngồi trên ghế mây, vừa uống trà, vừa phe phẩy quạt mo, bên cạnh lão có một cái giếng cổ, nước giếng trong vắt, bên trong lại nuôi hai con cá vàng, một con màu đỏ, một con màu xanh.

Lão thỉnh thoảng bốc một ít thứ giống như hạt gạo màu đỏ, ném vào giếng, xem cá tranh nhau ăn.

Thấy pháp sư hắc bào đi vào, lão cũng không nói gì, chỉ phe phẩy quạt mo, nhưng pháp sư lại vội vàng quỳ xuống: “Lão gia, xảy ra chuyện rồi.”

Hình như hắc cũng sợ bị mắng, vội vàng nói: “Là cô gia của Hoài An Vệ thị, họ Trịnh, người này vốn là người nhà ở Minh Châu phủ chúng ta, từng thi đậu tú tài, sau đó được người nhà họ Vệ chi thứ tư coi trọng, chiêu làm rể.”

“Lần này về là muốn mời bài vị tổ tiên về, lại không ngờ bị oan nghiệt trong làng dây dưa, đệ tử đạo hạnh không đủ, chỉ có thể mời lão gia đến xem thử...”

“Vệ thị...”

Lão gia tử này từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía chiếc xe ngựa không mui phía sau được mọi người vây quanh, lộ vẻ khó xử: “Nếu chỉ là tà ma bình thường, người nhất định không cần đến tìm ta, nhưng nếu phiền phức, chúng ta đây là phân hương đường, chỉ phụ trách phân phối Huyết Thực cho các lão gia...”

“Cầu xin lão đại nhân cứu mạng...”

Nghe lời lão nói, lão nô bọc nhà họ Vệ biết điều, lập tức quỳ xuống: “Lão gia nhà ta nguy trong sớm tối, không còn cách nào khác!”

Lão gia tử lại không tiếp lời lão nô bọc, chỉ cau mày.

Pháp sư hắc bào cũng vội vàng nói: “Lão gia, oan nghiệt dây dưa này không lợi hại, ta cũng có thể giải quyết, chỉ là xảy

ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Tối hôm qua, ta vốn định giúp hấn giải quyết, lại gặp phải một tiểu đường quan kỳ quái...”

“... Ta nhớ lời dặn dò của lão gia, không dám gây chuyện.”

“...”

“Hừm?”

Nghe vậy, lão gia tử này hơi ngồi thẳng dậy, nhỏ giọng hỏi: “Cụ thể là bộ dạng gì?”

Pháp sư hắc bào sững sờ, vội vàng miêu tả bộ dạng của Thất Cô Nãi Nãi, nhấn mạnh nghi trọng kỳ quái kia.

Thực ra hấn cũng sợ mình nhìn nhầm, bị người ta dọa, mất mặt, nhưng không ngờ, lão gia tử này nghe hấn miêu tả kỹ càng như vậy, lại không khỏi hít sâu một hơi, thần sắc có chút nghiêm trọng nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Người không gây chuyện, coi như làm đúng.”

“Đạo hạnh của người còn nông cạn, không biết chuyện của Minh Châu này, nước sâu lắm!”

“Từ tháng 11 năm ngoái, ta đã không còn là tiểu đường quan duy nhất của Minh Châu phủ này.”

“...”

“A?”

Pháp sư hắc bào lập tức sững sờ, vội vàng hỏi: “Là ai đến vậy? Sao không nghe thấy động tĩnh gì? Môn đạo nào, đường nào?”

Chương 616. Khó xử

Chương 616: Khó xử

“...”

Lão gia tử chỉ thở dài, không trả lời, chỉ khoát tay, nói: “Đưa người đến cho ta xem thử.”

Những người khác vội vàng đẩy xe ngựa đến, đưa vị quý nhân lão gia đang ngồi trên xe cho lão gia tử này xem, mà ông cũng chỉ nhìn lướt qua, liền lộ vẻ sầu não, im lặng không nói.

“Lão gia nhà ta chỉ là bị tà ma quấy nhiễu, đuổi đi là được, nhưng tối hôm qua không biết gặp phải thứ gì, lại ngăn cản, không cho cứu người.”

Lão nô bộc đã lo lắng cả đêm, bây giờ đến trong thành, cũng rõ ràng có chút oán trách, lại dập đầu với lão gia tử Ngõ nhỏ Mai Hoa, nói: “Vẫn mong lão pháp sư cứu mạng, chẳng lẽ trong Minh Châu phủ thành này, thực sự không còn chút quy củ nào sao?”

“Lão tiên sinh thân là đường quan, chuyên quản chuyện tà ma, chẳng lẽ thực sự trơ mắt nhìn lão gia nhà ta bị tà ma hại chết sao?”

“...”

Lão gia tử mặc áo bào trắng, mặt đầy nếp nhăn, chỉ nhìn vị quý nhân trên xe.

Chỉ thấy hắn bị oan nghiệt dây dưa đã lâu, lúc này sắc mặt đã xanh xao, ánh mắt đờ đẫn, lúc thì cười khúc khích, lúc thì khóc lóc, lúc lại lẩm bẩm hát.

“Trước tiên lấy bút mực đến!”

Lão gia tử cũng không vội nói gì, cầm bút mực, vẽ vài nét lên trán hắn, mơ hồ tạo thành hình dạng của một lá bùa đơn giản.

Vị quý nhân lão gia bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt hơi sáng rõ, nhanh chóng lộ vẻ lo lắng sợ hãi, nhưng chưa kịp mở miệng nói gì, liền lại nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

Lúc này lão mới quay người nhìn lão nô bộc, từ từ lắc đầu, nói: “Tuy lão phu chỉ phụ trách phân hương, nhưng e là không làm cho bọn chúng sợ, chỉ là người còn chưa biết, bây giờ thành Minh Châu phủ này, đã khác với trước kia rồi.”

“Năm ngoái có Thanh Y gây náo loạn, làm ra động tĩnh rất lớn, lại có một vị cao nhân ở đây chém giết tà ma, lập quy củ, từ đó về sau, ai còn dám làm loạn nữa?”

“...”

Thực ra lão đương nhiên hiểu, chém giết Thanh Y, không tính là gì.

Biết rõ Thanh Y là làm việc cho vị quý nhân nhà họ Mạnh kia, còn dám chém giết Thanh Y, hơn nữa sau khi chém giết Thanh Y xong, liền dọa vị quý nhân nhà họ Mạnh kia không đánh trống khua chiêng, rời đi ngay trong đêm, mới là điều đáng sợ.

Chỉ là, lão đương nhiên sẽ không nói bí mật này với một tên hạ nhân nhà họ Vệ, để tránh vô tình rước họa vào thân.

Chậm rãi thở dài, ánh mắt quét qua pháp sư hắc bào đang quỳ bên cạnh, dường như có chút trách móc, lại lắc đầu, nói: “Còn vị đường quan mà các người gặp phải, trước đây đã có người phát hiện, nhưng không biết lai lịch gì, rốt cuộc là ai...”

“Bây giờ hắn đã xuất hiện, chắc là do vị kia phong.”

“Mà vị quý nhân kia, không biết đã trốn trong Minh Châu phủ thành bao lâu, không quản chuyện gì, bây giờ lại đột nhiên phải người đến, không cho cứu lão gia nhà các người, vậy chúng ta...”

Vẻ mặt càng thêm sầu não, lão thở dài: “Chúng ta cứ nhất quyết phải quản, chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sao?”

“Cái này... cái này...”

Lão nô bộc đã lo lắng đến mức toát mồ hôi trán, thần sắc có chút không thể tin nổi, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn có vẻ hơi bất kính, nói: “Chẳng lẽ cô gia của Hoài An Vệ thị lại phải chết ở Minh Châu phủ thành này, bị một con oan hồn hại chết sao?”

Lão gia tử Ngõ nhỏ Mai Hoanghe vậy, chỉ từ từ lắc đầu, thở dài: “Mỗi người đều có số mệnh...”

“Hoàng thân quốc thích, chẳng lẽ không có ai chết vì cảm mạo sao?”

“...”

Lời này vừa nói ra, không chỉ lão nô bộc kinh ngạc, ngay cả pháp sư hắc bào cũng ngạc nhiên.

Tối hôm qua hần gặp tiểu đường quan kỳ quái kia, biết có điều kỳ lạ, vì vậy đã thông minh một lần, chạy về.

Vốn tưởng rằng mình không có cách nào, sư phụ nhất định phải có cách chứ?

Nhưng ai ngờ, sư phụ luôn hòa nhã với mọi người, đặc biệt là quan hệ với thế gia và phủ nha rất tốt, lần này lại tỏ ra dứt khoát lạnh lùng như vậy.

Vị quý nhân này bị oan nghiệt dây dưa, quả thực rất nan giải, nhưng hần tin tưởng sư phụ của mình sẽ có cách, nhưng bây giờ xem ra, ông ấy lại trực tiếp không muốn quản, thậm

chỉ còn nói ra những lời như mỗi người đều có số mệnh, rõ ràng là muốn từ chối?

Bầu không khí vì câu nói này mà trở nên vô cùng ngột ngạt.

Trong sự im lặng chết chóc, lão nô bộc ngây người, không biết đang nghĩ gì, bỗng nhiên nghiêng răng, nhỏ giọng nói: “Cô gia không thể chết!”

Mọi người xung quanh đều sững sờ, nhìn ông ta, ánh mắt đã có chút bất mãn.

Là một hạ nhân, cho dù là hạ nhân của Vệ thị, đột nhiên nói lời này, cũng có chút bất kính.

“Cô gia không thể chết.”

Nhưng lão nô bộc này, như không nhận ra sự bất mãn trong mắt mọi người xung quanh, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Có lẽ đường quan lão gia còn chưa biết, cô gia nhà ta lần này trở về, không chỉ là để dọn dẹp tổ trạch, tế bái cha mẹ, thực ra, thực ra...”

Ông ta nói, cũng có chút áp lực, hình như liên quan đến một bí mật nào đó.

Ông ta cắn răng, mới nói: “Thực ra, hần là đến lấy bài vị tổ tiên, rồi đến Hoài An phủ nhậm chức.”

“Vệ gia nhà ta đã mưu cho hần một chức huyện thừa ở huyện Lê Viễn, phủ Hoài An, đã định ngày, để hần đến nhậm chức, bây giờ vào lúc này, hần lại đột nhiên bị oan nghiệt dây dưa, chuyện này sao có thể giải quyết êm đẹp được?”

“...”

“Cái gì?”

Nghe lời này, sắc mặt lão gia tử đã hơi thay đổi, không thể tin nổi nhìn hắn.

Chương 617. Chọn Hoàng đế mới

Chương 617: Chọn Hoàng đế mới

Pháp sư hắc bào bên cạnh bị cuộc đối thoại của hai người này làm cho choáng váng.

Hắn đương nhiên biết thân phận của vị quý nhân này không tầm thường, tuy chỉ là một người con rể, nhưng cũng là con rể của Vệ thị, chỉ riêng thân phận này, đã đủ để khiến sư phụ là đường quan ra tay cứu người, vì vậy hắn mới dám đưa người này đến Ngõ nhỏ Mai Hoa.

Nhưng sư phụ có điều lo lắng, không muốn cứu người, cũng thôi, sao lão nô bộc này lại đột nhiên nói đến chuyện mưu cầu chức huyện thừa, lại muốn đi làm quan?

Chức huyện thừa nhỏ bé, có gì đáng để khoe khoang trước mặt sư phụ?

Hơn nữa, hiện nay triều đình ra sao, người trong môn phái nào mà không biết, người trong phủ nha bây giờ đều đang kẹp đuôi làm người, người mưu cầu được một chức huyện thừa, thì có là cái quái gì?

Nhưng sư phụ nghe lời này, vẻ mặt nghiêm trọng, nằm ngoài dự đoán của hắn, đôi mắt với ánh mắt của sư phụ, lão nô bộc chỉ cắn răng, từ từ gặt đầu.

“Đừng nói gì.”

Đúng lúc pháp sư hắc bào cảm thấy nghi hoặc, lão gia tử bỗng nhiên giơ tay lên, vỗ vào vai hắn, sắc mặt đã vô cùng

nặng nề, định mở miệng, lại đột nhiên ngừng đầu, trừng mắt nhìn người hầu đang phục vụ bên cạnh.

Người hầu này bao nhiêu năm nay chưa từng thấy lão gia tử có biểu cảm như vậy, vội vàng nói: “Ta biết rồi.”

Xoay người ra khỏi phòng, lại lớn tiếng quát mắng đám người hầu bên ngoài dừng đứng ở cửa, ngay cả người đang nấu cơm trong bếp nhỏ, quét dọn sân, cũng nhanh chóng rời đi, tất cả đều trốn ra ngoài cổng lớn, đứng trong hẻm, đợi người trong sân gọi.

“Cho nên...”

Cho đến khi mọi người đã đi hết, lão gia tử mới từ từ nhìn lão nô bộc, nhỏ giọng nói: “Huyện Lê Viễn, cũng không tính là gì.”

“Hiện nay tuy tà ma hoành hành, nhưng nên có cáo thị, cũng nên có, nhưng nếu ta nhớ không nhầm, huyện Lê Viễn đó, chính là nơi Thanh Liên Giáo đang làm loạn rất dữ dội?”

“Mượn nạn châu châu mê hoặc dân chúng, chiếm giữ phủ nha, mở kho lương thực phát chẩn chính là bọn họ phải không?”

“...”

Lão nô bộc cũng không biết mình nói điều này là tốt hay xấu, trong lòng đã vô cùng lo lắng, nhưng vì cô gia, vẫn gật đầu.

Lão gia tử nhìn ông ta chăm chú, không cho phép ông ta nói dối, nhỏ giọng nói: “Lão gia nhà ngươi lúc này lại nhận cáo thị của nơi đó, vẫn là do Vệ thị mưu cầu, cho nên, hẳn là đi trừ giặc, hay là...”

“... Đi làm sư gia cho người ta?”

“...”

Lão nô bộc vạn lần không ngờ, mình chỉ nói một câu, lại bị lão gia tử trước mắt này đoán ra nhiều chuyện như vậy, nhất thời, sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Lão gia tử Ngõ nhỏ Mai Hoa thấy vậy, cũng biết không cần phải hỏi nữa.

Lão thâm gật đầu, đáp án thực ra rất rõ ràng, nếu thực sự chỉ là vì trừ giặc, để tránh thiên hạ đại loạn, thì người được phái đi, phải là Chấp đạo trong môn đạo mới đúng, sao lại đến lượt một lão tú tài không có chút đạo hạnh nào?

Lão từ từ gật đầu, cuối cùng chậm rãi nói: “Cho nên, thực sự bắt đầu rồi?”

“Cuối cùng...”

“... Sắp chọn hoàng đế mới rồi?”

“...”

Chỉ một câu nói, lại như một tiếng sấm nổ trong căn phòng tối này, khiến người ta có cảm giác hồn phách đều bị dọa bay ra ngoài.

Lão nô bộc ban đầu không nhìn được nói ra, nhưng bây giờ lại ý thức được chuyện quá lớn, không dám nói nữa.

Pháp sư hắc bào bên cạnh, vốn đang lo lắng, thực sự không biết sư phụ đang nói gì, nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của sư phụ, lại không dám hỏi, mà trong sự lo lắng, cuối cùng nghe được lời của sư phụ, cũng khiến hắn há hốc mồm, tim như ngừng đập một nhịp.

Triều đình không quản lý, đã rất nhiều năm, mọi người đều đã quen.

Chuyện hoàng đế bị lột da, cũng đã không còn là bí mật, không biết bao nhiêu người lên lút bàn tán, thậm chí còn được xem là một giai thoại kỳ lạ, lan truyền trong dân gian.

Nhưng, chọn hoàng đế mới?

Ít nhất với tầng lớp của pháp sư hắc bào, khó có thể tưởng tượng chuyện này lớn đến mức nào.

“Chuyện khác, ta không biết.”

Lão nô bộc lắp bắp, cố gắng nói: “Ta chỉ biết, lão gia lần này gánh vác trọng trách, nhất định phải đi nhậm chức, nói thật, nếu thời gian đủ, thì mời Vệ thị đến tìm người cũng được, nhưng bây giờ lão gia nhà ta không thể kéo dài lâu như vậy...”

“Vẫn mong đường quan lão gia ra tay, cứu lão gia nhà ta!”

“...”

“Đừng nói những lời này nữa.”

Lão gia tử giơ tay lên, ngăn ông ta quỳ xuống, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc nhìn lão nô bộc:

“Lão gia nhà ngươi, vừa đến, đã bị oan hồn dây dưa? Chẳng lẽ không chuẩn bị gì sao?”

“...”

“Có chuẩn bị mà...”

Lão nô bộc lo lắng nói: “Để chắc chắn, vốn đã phái người đến xem trước, xác định trong giếng kia không còn yêu quái, tuy vậy, để cẩn thận, vẫn lắp lại, kết quả trên đường đi, không hiểu sao lại bị dây dưa...”

Lão gia tử họ Mai cau mày, lại đột nhiên nhìn đồ đệ của mình: “Vị tiểu đường quan kia, lại nói như thế nào?”

“Nàng... Nàng chỉ nói, oan hồn đòi mạng, là chuyện đương nhiên, người ngoài đừng xen vào...”

“...”

“Người ngoài đừng xen vào...”

Lão gia tử họ Mai lặp lại câu nói này, mới đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Khó trách...”

“Ta vừa nãy còn không hiểu, vị quý nhân kia, sao lại quản chuyện nhỏ nhặt này?”

Chương 618. Tìm trợ giúp khác

Chương 618: Tìm trợ giúp khác

“Ha ha, xem ra, tuy người ta ở Minh Châu, ẩn náu rất sâu, cũng không có bất kỳ giao thiệp nào với người trong Minh Châu phủ thành, nhưng thực ra người ta hiểu rõ mọi chuyện.”

“Chuyện chọn hoàng đế không hề tầm thường, hẳn không thể không nhận ra, bây giờ có khi là lấy nhỏ thấy lớn, cố ý bày tỏ thái độ...”

“...”

“Cho nên, thực ra lão gia nhà ta không phải vô tình gặp tà ma, mà là có người cố ý nhắm vào lão gia nhà ta...”

Lời của lão gia tử, thực ra nói còn chưa rõ ràng lắm, nhưng lão nô bộc lại đột nhiên đoán ra, nhất thời mồ hôi như mưa, mặt trắng bệch, vội vàng nói: “Lão gia, ta đã nói đến chuyện này, ngài nhất định phải...”

“Đừng nói!”

Mà lão gia tử, chỉ đột nhiên đưa tay ra, ngăn ông ta lại, lão nô bộc vội vàng im miệng, chỉ nhìn chăm chăm.

Vị lão gia tử này, cũng liên tục buông ra rồi nắm chặt tay, như đang trải qua sự dày vò cực độ, sau một lúc lâu, lại đột nhiên đưa ra quyết định, nhìn chăm chăm lão nô bộc, trầm giọng nói: “Người nhớ kỹ, đã là ý của vị kia, ai cũng không cứu được lão gia nhà ngươi.”

Lão nô bộc đã sợ đến mức trợn tròn mắt, muốn nói chuyện, lại bị cắt ngang.

Lão gia tử hạ giọng: “Nhưng, nếu người thực sự lo lắng cho tính mạng của lão gia nhà người như vậy, nguyện ý mạo hiểm, có lẽ còn có một tia hy vọng...”

“Ta... Ta nguyện ý!”

Lão nô bộc vội vàng quỳ xuống đất, đập đầu liên tục.

Nhìn lão nô bộc này trung thành tận tụy, lão gia tử cũng hơi nhíu mày, đưa ra quyết định, đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt vị quý nhân lão gia đã ngủ say trên xe.

Lật mí mắt hần lên, xem một chút, lại bắt mạch cho hần, thử một lúc lâu, rồi nhỏ giọng nói với lão nô bộc: “Lão gia nhà người bị oan nghiệt dây dưa, mỗi ngày trôi qua, phúc duyên và mạng sống liền giảm đi một phần, nhưng ta có thể cho hần mượn một vật, tạm thời bảo vệ hần.”

“Chỉ là, ta không nhận tiền của nhà người, cứ coi như người trộm từ chỗ ta.”

“Còn người, cần phải lập tức cưỡi ngựa nhanh chóng, đến Bành Gia Tập cách đây hai trăm dặm, đến Cầu Tử Doanh ở phía tây nam của thung lũng Nam Sơn.”

“Ở đó, bịt mắt lại bằng vải đen, mò mẫm đi về phía trước, mỗi khi bên cạnh xuất hiện tiếng cười, liền quay người đi về phía tiếng cười truyền đến, rẽ năm khúc cua, nếu không chết, liền tháo vải đen bịt mắt ra.”

“Nếu người có thể nhìn thấy một ngôi miếu màu đen, thì cứ ba bước đập đầu một cái, quỳ gối vào miếu cầu xin thần linh, nói rõ lai lịch của lão gia nhà người và chuyện sắp nhậm chức.”

“Nếu tượng thần trong miếu mở miệng nói chuyện với người, lão gia nhà người, sẽ có một tia hy vọng.”

“Còn nếu đối phương muốn xin người lễ vật, tam sinh Huyết Thực gì đó, người đều đừng nhắc đến, trực tiếp nói một chuyện, có lẽ có thể làm cảm động nó.”

“...”

“...”

Trong một loạt lời này, có rất nhiều chỗ kỳ quái, quỷ dị, nhưng thấy lão gia tử nói nghiêm túc, lão nô bộc cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể cố gắng ghi nhớ những lời này.

Đợi lão gia tử nói xong, trong lòng ông ta còn có nghi vấn không biết hỏi ai, nhưng ngẩng đầu nhìn lão gia tử này, lại thấy lão đã đứng dậy, quay về nội đường, như thể vừa nãy chưa từng nói gì, ngay cả cửa nội đường cũng đóng lại.

Lão nô bộc phản ứng một lúc, mới đột nhiên hiểu ra, vội vàng đứng dậy, đến hiệu cầm đồ phía trước, ánh mắt đảo qua, liền tùy tiện cầm một cái bài vị, nhanh chóng đi ra, nhét vào tay lão gia nhà mình.

Trong toàn bộ quá trình, ngay cả chương quỹ trong hiệu cầm đồ, cũng coi như không thấy hành động của ông ta, như thể không nhìn thấy.

Sau đó, lão nô bộc mới trừng mắt nhìn mấy người hầu khác, để bọn họ chăm sóc lão gia thật tốt, còn mình thì giật lấy một con ngựa kéo xe, nhanh chóng ra khỏi cửa, nghe thấy tiếng vó ngựa lộc cộc, đã chạy ra khỏi hẻm từ xa.

Người trong sân, bị bầu không khí thần bí này làm cho sờn gai ốc, không ai dám nói to, chỉ có pháp sư hắc bào, vội vàng đi theo vào nội đường.

Chỉ thấy lão gia tử đang quỳ trên bồ đoàn, dập đầu với mấy tượng thần mờ tối phía trên, thì thềm một lúc lâu, mới cẩn thận cắm ba nén hương đang cầm trên tay vào lư hương.

Lúc này hắc mới vội vàng hỏi: “Sư phụ, đó là...”

“Vị quý nhân lão gia này, đáng để cứu, nhưng không phải nhìn hắc, cũng không phải nhìn thân phận con rể nhà họ Vệ.”

Lão gia tử họ Mai đứng dậy trên bồ đoàn, mới từ từ nói: “Chỉ là không nên do ta cứu, người càng cứu không được, bây giờ trong toàn bộ địa phận Minh Châu và xung quanh, người duy nhất có khả năng cứu hắc, chỉ có người được thờ phụng trong ngôi miếu màu đen kia...”

Pháp sư hắc bào đã đoán được, chỉ là không dám chắc, dè dặt nói: “Con nghe sư phụ nói qua, người được thờ phụng trong miếu đó là...”

Lão gia tử Ngõ nhỏ Mai Hoa im lặng, sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: “Ngũ Sát Thần.”

“Ngũ Sát Thần?”

Xác nhận lời này, pháp sư hắc bào đột nhiên giật mình, run rẩy lo sợ, môi khô khốc, nhỏ giọng nói: “Thứ hung ác, tàn bạo, không có quy củ đó, sao dám mời hắc đến?”

“Không còn cách nào khác.”

Lão gia tử Ngõ nhỏ Mai Hoa khoát tay, rõ ràng hiểu rõ hơn đồ đệ hậu quả của việc mời thứ đó đến, nhưng chỉ thở dài một tiếng, nói: “Muốn bảo vệ mạng sống của hắc, cũng chỉ có thể thông qua cách này...”

“Lão tú tài này, đổi mệnh lớn rồi...”

Chương 619. Nhật được

Chương 619: Nhật được

Hóa ra chỉ là lão gia thế gia và đường quan cấu kết với nhau, không liên quan gì đến mình.

Ban đầu Hồ Ma đã không định nhúng tay vào chuyện giữa oan hồn trong giếng và người chồng phụ bạc của nàng, dù sao ân oán giữa hắn ta và nàng đã kết thúc, bây giờ thấy liên quan đến đường quan, thế gia, càng không có hứng thú.

Vẫn phải cẩn thận.

Hiện giờ, trong mắt những người dân thôn Đại Dương, hắn thực sự đã thành đạt, dù sao cũng là tiểu quân sự của Huyết Thực Bang, còn nếu biết hắn đã trở thành chương quỹ, thì càng bay lên trời.

Nhưng địa vị tăng lên, kiến thức cũng rộng ra, trong lòng thực sự bắt đầu có chút áp lực.

Trước đây, hắn trở thành chương quỹ trong Hồng Đăng Hội, liền có cảm giác có thể đi ngang trong Minh Châu, nhưng bây giờ nghĩ lại thì sao?

Tâm trạng lúc đó, giống như đi theo một đại ca ở vùng ven thành phố, đánh nhau với đại ca ở phía nam thành phố, đánh cho đối phương chạy trời chết, chết trong công rãnh, liền cảm thấy mình không sợ ai, đi ngang trong thành phố có gì khác biệt về bản chất chứ?

Khoảng cách xa nhất giữa người với người, không phải là ngàn núi vạn sông, mà chính là hai chữ tầng lớp.

Ngàn núi vạn sông cũng có cơ hội gặp nhau, cách biệt tầng lớp thì thực sự nhìn thấy mặt nhau, cũng hoàn toàn không quen biết.

Tất nhiên, lo lắng những điều này là vô ích, tu hành mới là quan trọng nhất.

Trở về từ trấn Chu Môn, Hồ Ma liền tập trung chú ý vào việc tu hành nhập phủ, từ trước Tết, hắn đã bắt đầu chuẩn bị cho việc nhập phủ, đến nay, đã chuẩn bị một thời gian không ngắn, nhưng nói đến cảm giác, chỉ có một chữ:

Chậm!

Thực sự quá chậm.

Thủ Tuế Nhân luyện hóa đầu não, cần phải từng chút từng chút một, cẩn thận như thêu hoa, sai một chút, ít nhất cũng sẽ bị đột quy.

Tất nhiên, hắn có tượng thần trong linh miếu bản mệnh soi chiếu, khả năng đi sai đường không cao, nhưng cho dù chỉ là thêu hoa theo mẫu, cũng vẫn là công phu nước chảy đá mòn, tốc độ này không thể tăng lên được.

Nếu phải miêu tả, chỉ riêng việc luyện hóa đầu não này, so với độ khó luyện hóa tim lúc trước, còn cao hơn gấp mười lần?

Mà đầu não đã chậm như vậy, thần hồn thì phải làm sao?

Hồ Ma không khỏi suy đoán về Quý Đường, nghiên cứu kỹ càng kinh nghiệm nhập phủ của hắn nhiều lần.

Vị bang chủ của Khất Cái Bang này, là một Thủ Tuế Nhân nhập phủ thực sự, mà riêng việc gã nhập phủ, cũng đã mất năm năm.

Hai năm đầu, gã đi khắp nơi tìm kiếm, tích lũy tài sản, chỉ để chuẩn bị hai chiếc đèn dầu có thể giết chết đầu não và biến sinh hồn của mình thành tử hồn, mà hai năm này, cũng chính

là lúc Khất Cái Bang hoành hành ngang ngược nhất, gây ra nhiều vụ án lớn nhất.

Không còn cách nào khác, lúc đó gã cần tiền, cần các loại bí dược để pha chế đèn dầu.

Hai năm đầu chuẩn bị xong đèn dầu, gã lại mất ba năm chuyên tâm tu hành, để Thôi Can Nương bọn họ làm loạn giang hồ.

Trọn vẹn ba năm, gã mới nhập phủ thành công.

Hơn nữa, Huyết Thực, bí dược, v.v. mà gã tiêu hao, nhiều vô số kể, từ ghi chép mà gã để lại sau khi bị sưu hồn, những thứ này đều có thể nhìn thấy từng cái một.

Thậm chí Hồ Ma còn biết, để nhập phủ, gã thực ra đã dùng hết những thứ mà Khất Cái Bang tích lũy trong mấy năm nay, chuẩn bị để dâng lên trên, vào bản thân mình, có thể nói là dùng cả Khất Cái Bang trên Bình Nam Đạo, để nuôi dưỡng một mình gã.

Từ đó có thể thấy, muốn nhập phủ, thời gian, Huyết Thực, tinh lực, thậm chí vận may đều không thể thiếu.

Nhưng bây giờ hấn thì sao?

Vì tiết kiệm được hai chiếc đèn dầu nên thời gian đã tiết kiệm được hai năm, lại có thần tượng bản mệnh soi chiếu, lại tiết kiệm được nhiều đường vòng, còn về Huyết Thực...

... Hồ lão gia bây giờ lo lắng nhất chính là chuyện này.

Cách đây không lâu, hấn đã đưa Huyết Thực mang về từ Quỷ Động Tử Lý gia cho người ta xem.

Miếng Huyết Thực nhỏ đó, ngay cả Từ hương chủ cũng giật mình, chỉ là không dám chắc, vì vậy vội vàng tìm một lão cung phụng đến giúp xem, cũng là người quen, chính là lão

Toán Bàn nợ Hồ Ma một trăm hai mươi viên Huyết Thực hoàn.

Lão già này bây giờ cũng thân thiết với Hồ Ma, vừa nhìn vào tay hắn, liền lập tức giật mình cướp lấy, soi dưới ánh mặt trời, xem trái xem phải, càng thêm kinh ngạc.

“Lấy ở đâu ra vậy?”

“...”

Hồ Ma liền cười nói: “Nhặt được trên đường, ông xem thử cái này thế nào?”

Vì là thứ lấy được từ Quỷ Động Tử Lý gia, thực ra không sợ người khác truy cứu nguồn gốc, nên mới dám nói đùa như vậy.

Tất nhiên, chuyện hắn có cả hai rở, là tuyệt đối không thể nói cho người khác biết.

“Nhặt được ở đâu?”

Lão Toán Bàn lập tức kích động, nghiêm túc nói: “Người dẫn ta đi, ta cũng muốn nhặt một ít.”

“?”

Hồ Ma nghe mà choáng váng.

“Không đúng, cũng không phải nhặt, cái này vốn nên là của chúng ta.”

Lão Toán Bàn trở nên nghiêm túc, lớn tiếng nói: “Bây giờ Thanh Y Bang đã bị chúng ta tiêu diệt, mả Huyết Thực trong Minh Châu phủ thành này, đều là của Hồng Đăng Hội.”

“Nhất định phải tìm, tìm xem thứ này là từ mả nào ra.”

...

Chương 620. Cơ hội nhập phủ

Chương 620: Cơ hội nhập phủ

Hồ Ma thấy ông ấy nghiêm túc như vậy, cũng chỉ đành cười nói: “Vậy thì phiền phức rồi, đây là nhật được ở ngoài.”

“Ồ...”

Lão Toán Bàn có chút tiếc nuối, nhưng vẫn không cam lòng, nói: “Vậy khoảng cách có xa không? Không xa thì cũng có thể là của Hồng Đăng Hội chúng ta.”

“Cũng không tính là xa.”

Hồ Ma nói: “Cưỡi ngựa nhanh, đi khoảng hai mươi ngày là đến...”

Lão Toán Bàn lập tức tiếc nuối, nhìn ra Hồ Ma không giống như đang nói dối, nói: “Vậy thì đáng tiếc, đây không phải là thứ bình thường, chỉ có mỏ Huyết Thực tốt nhất mới có thể cắt ra được, Huyết Thực mà chúng ta cắt ở đây, tại sao phải luyện thành Huyết Thực hoàn mới có thể ăn?”

“Vì có ít nhiều thứ không sạch sẽ, luyện qua thì tốt hơn, còn thứ này, cắt ra là có thể ăn ngay!”

“Thực ra Hồng Đăng Hội chúng ta mỗi năm cũng có thể cắt ra được một ít thứ như vậy, chỉ đáng tiếc, chúng ta lại không nhìn thấy, trực tiếp đưa cho lão gia phân hương rồi, ngay cả hộ pháp đại nhân cũng chưa chắc được hưởng dụng.”

“Nói trắng ra, phúc phận của chúng ta không đủ, phải là những lão gia, quý nhân trong thế gia, mới có tư cách hưởng

dụng loại Huyết Thực thượng phẩm này...”

“...”

Hồ Ma ngạc nhiên: “Huyết Thái Tuế, chẳng phải là tốt nhất sao?”

“Ha ha, Huyết Thái Tuế đương nhiên là tốt nhất.”

Nghe vậy, lão Toán Bàn cười hai tiếng, nói: “Nhưng người sống trong nhà cao cửa rộng, đeo vàng mang bạc, với người gánh thùng đi đồ phân đêm, đến cuối năm ngay cả giày cũng không có để đi, nếu nhất định phải so sánh, đều là người, nhưng người với người so sánh, có thể giống nhau sao?”

“Huyết Thực này, phân phẩm chất, còn phân địa phương, Minh Châu phủ chúng ta, chỉ có Huyết Thực lấy từ Lão Âm Sơn là tốt, không chỉ Huyết Thực, thiên tài địa bảo còn nhiều.”

“Chỉ đáng tiếc, Hồng Đăng Hội chúng ta chỉ có thể khai thác ở mấy ngọn núi phía bắc, nhiều nơi sâu hơn, không dám đi.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng có thể hiểu, Tám Trăm Dặm Lão Âm Sơn, địa phương rộng lớn, không biết cất giấu bao nhiêu thứ tốt, ngay cả Huyết Thực Bang, cũng không thể thăm dò hết, sau này hẳn phải tìm Sơn Quân nói chuyện mới được.

Xác định thứ trong tay mình là thứ tốt, tâm trạng cũng thoải mái hơn, hắn cười nói: “Thực sự là thứ tốt, nếu có một rổ thì tốt biết mấy?”

“Ngươi còn muốn một rổ?”

Lão Toán Bàn theo bản năng cất vào trong ngực mình, nói: “Ta có miếng này là đủ rồi...”

“Giỏi lắm, nợ còn chưa trả, lại dám mơ tưởng?”

Hồ Ma cướp lại, thâm nghĩ đợi đến mỗ Huyết Thực, nhất định phải tính sổ với lão Toán Bàn này.

Dù sao, hắn tạm thời không cần phải lo lắng về Huyết Thực giai đoạn nhập phủ nữa, chỉ là thời gian cần thiết để nhập phủ vẫn có chút khó khăn.

Chẳng lẽ hắn thực sự phải khổ sở chịu đựng một hai năm, mới có thể vượt qua ngưỡng cửa đó?

Trong lòng luôn cảm thấy không yên tâm, vẫn muốn nhanh hơn một chút.

Rảnh rồi, hắn lại nghiên cứu kỹ lưỡng kinh nghiệm nhập phủ của Quý Đường vài lần, lại phát hiện ra một điểm mấu chốt.

Bang chủ Khất Cái Bang, Quý Đường này, để nhập phủ, ba năm kín tiếng hành sự, nhưng cũng không hoàn toàn thuận lợi, năm thứ hai gã luyện hóa đầu não, đã trải qua một trận ác chiến.

Khất Cái Bang dù sao cũng làm nhiều việc ác, thường xuyên có oan hồn không cam lòng đến tìm bọn họ đòi mạng, chỉ là người Khất Cái Bang cũng đều có môn đạo, bọn họ không coi những oan hồn này ra gì.

Nhưng chuyện xảy ra nhiều, cũng có lúc ngoài ý muốn.

Từng có một oan hồn báo thù vô vọng, khóc lóc giữa đêm khuya, bị một vị dạ du thần Ô Lão Lão nghe thấy, bà là người được hưởng hương hỏa nên phải quản chuyện này.

Kết quả khi đến tìm Khất Cái Bang gây phiền phức, lại thất bại, Quý Đường kia không dễ đối phó, trải qua một trận ác chiến, lại giết chết một người thấp hương dưới trướng của Ô Lão Lão, rồi chạy thoát, tất nhiên, Quý Đường cũng không dễ chịu, suýt chút nữa là mất mạng.

Vốn tưởng rằng tổn thất nặng nề, nhưng không ngờ, sau đó phát hiện thoát được một mạng, tiền độ của mình lại đột nhiên tăng lên không ít, coi như lại có lời.

Chuyện này khiến Quý Đường ấn tượng rất sâu, nên lúc bị sưu hồn, mới khai ra.

“Chẳng lẽ bị tà ma Đường Thượng truy sát, lại có thể tiền bộ vượt bậc?”

Hồ Ma nghĩ kỹ chuyện này, cũng không khỏi động lòng: “Ô Lão Lão này là ai, ta cũng đi tìm thử xem?”

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một ý nghĩ, thôi bỏ đi.

Tiền độ tu hành tuy quan trọng, nhưng an toàn cũng quan trọng, vào thời điểm mấu chốt của việc nhập phủ, đi chọc vào thứ Đường Thượng kia, vậy quá nguy hiểm.

Mà khi Hồ Ma đang lo lắng cho việc nhập phủ của mình, thì cách đó ba trăm dặm, trên một ngọn núi quanh năm mây mù bao phủ, lão nô bộc nhà họ Vệ ở Hoài Nam, bây giờ cũng đang men theo con đường núi gập ghềnh, bịt mắt, mò mẫm đến trước một ngôi miếu kỳ quái.

Suốt dọc đường ông ta lo lắng đề phòng, chỉ cảm thấy bên cạnh không ngừng có tiếng cười quái dị, còn có vô số bàn tay thò ra kéo ống quần của mình, đủ loại cảm giác sờ soạng chạy khắp người.

Chỉ sợ trong lúc bất tri bất giác sẽ mất mạng, may mắn thay, lại thực sự đi qua được.

Tháo vải đen bịt mắt ra, ông ta liền run rẩy trong lòng, dọc đường tuy vất vả đáng sợ, nhưng dù sao cũng cho rằng mình đang bái thần, nhưng bây giờ mở mắt ra, lại tưởng mình đã vào sào huyệt của sơn tặc.

Ngôi miếu trước mặt có tường đen, trước miếu có một lư hương khổng lồ, trông như bằng đồng, bên trên lại có chất gì đó dính dính, như vết máu.

Bên trong miếu, thờ phụng một ác thần thân đen, đầu mọc năm đầu, dữ tợn đáng sợ.

Lại nhìn xung quanh, chỉ thấy là một ngọn núi hoang rộng lớn, khắp nơi tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, hoang vu âm u, chỉ có những tảng đá kỳ quái, và những gốc cây khô cành lá xum xuê, trên cành treo lủng lẳng những lớp da thịt theo gió đung đưa.

Quan trọng nhất là trước miếu, có mấy hàng giá gỗ lớn, trên đó toàn là những thứ bị lột da, trần trụi, xếp ngay ngắn thành hàng.

Bên trên đều có bảng hiệu, ghi mấy chữ:

Hòa Lạn Cốt.

Nhiều Hỏa Bả.

Bất Tiện Dương.

Chương 621. Ngũ Sát lão gia

Chương 621: Ngũ Sát lão gia

Lão bộc đã chuẩn bị đầy đủ, mặc dù trước đó bị bịt mắt, ông vẫn can đảm mò mẫm từng chút một tiến vào.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở mắt, ông ta đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi.

“Ta đang bái người, hay là bái quỷ?”

Lão nô bộc Vệ gia này cũng là người từng trải, đã bái lạy không biết bao nhiêu ngôi miếu lớn nhỏ, nhưng khi mở mắt ra, lại bị cảnh vật trước mắt làm cho kinh ngạc, đến mức nhất thời quên cả nói năng.

Nơi này, lẽ ra là nơi thờ phụng thần linh, có thần linh canh giữ, không nói đến mưa thuận gió hòa, cũng nên là người vật bình an, nhưng bây giờ mở mắt ra, mình lại nhìn thấy cái gì, sao lại giống như đã bước vào địa ngục?

Từ khi đến nơi này, ông ta vẫn chưa nhìn thấy người nào, chỉ có những ngôi nhà đổ nát và cỏ dại mọc um tùm, trong cỏ đầy những bộ xương khô rải rác.

Mà bây giờ đến đây, dường như ngay cả cỏ dại cũng không nhìn thấy nữa, chỉ cảm thấy khí tức chết chóc cuộn cuộn, đập vào mắt.

“Hehehe...”

Cũng ngay lúc ông ta nhất thời chưa kịp phản ứng, quên cả nói năng, bên tai đột nhiên vang lên vô số tiếng cười quái dị, những tiếng cười đó dường như cũng vẫn luôn chờ đợi phản

ứng của ông ta sau khi mở mắt, đặc ý, tham lam, quái đản, không ngừng vang lên bên tai.

Tiếng cười dẫn động xung quanh, dường như không có thứ gì không cười.

Trên những cành cây xung quanh, những lớp da khô héo như mặt người đang cười, vô số bóng đen mơ hồ không nhìn rõ hình dạng đang cười.

Ngay cả trên giá đỡ trước mặt, những thứ máu me be bét, trần truồng treo lơ lửng kia, cũng dường như đang cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào ông ta và cười.

Trong tiếng cười, những giọng nói khiến người ta sợ hãi và khó chịu vang lên: “Lại còn có người tự dâng đến cửa?”

“Đáng tiếc đã già rồi, chỉ có thể làm đuốc!”

“Làm đuốc cũng không sao, may mà còn tươi, xương thịt dai, vừa hay để nhắm rượu.”

“...”

Trong những lời bàn tán nhỏ nhẹ và trầm thấp này, lão bộc chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, mơ hồ nhìn thấy những cơn gió âm u xoay tròn bên cạnh mình, như thể vô số bàn tay đang vươn ra tóm lấy ông ta.

Mà phía sau ông ta, những cành cây khô héo quái dị kia, đều như sống lại, từng chút một vươn về phía lưng lão bộc.

Lão bộc này là người từng trải, nhất thời chỉ cảm thấy mình rơi vào ổ quỷ, nhưng ngay khi ông ta gần như sắp bị khí tức kinh hoàng này làm cho ngất đi, đột nhiên cắn răng, phản ứng lại, đột nhiên hướng về phía ngôi đèn đen phía trước, đầu đập xuống đất hành đại lễ, đồng thời trong miệng kêu to:

“Hạ nhân Vệ gia Hoài An, bái kiến Lão gia, cầu Lão gia cứu mạng...”

“...”

Theo cái lạy này, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, những cành cây vươn về phía lưng lão bộc đều dừng lại, những bóng đen hỗn loạn xung quanh cũng dường như biến mất.

“Người...”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, lão bộc này đang chạm trán xuống đất, không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy giọng nói này dường như vang lên ngay trước mặt mình, kèm theo tiếng ục ục và mùi thịt thơm nức.

“Cầu lão gia nhà ta cứu mạng sao?”

“...”

Giọng nói kia cười khê: “Người đúng là biết chọn chỗ, Lão gia nhà ta, quả thực là người giỏi nhất trong việc cứu mạng.”

Bên cạnh cũng đột nhiên có vài giọng nói vang lên, đều cười khúc khích: “Đó là đương nhiên, Lão gia giỏi nhất là đưa người đi...”

“Nhân gian gian khổ, chi bằng vãng sinh...”

“Bỏ lại một cái túi da hôi thối, để lại chân linh ở đây...”

“Hihihi, Lão gia bây giờ uy phong không còn, bị người ta coi thường rồi, một tên hạ nhân cũng dám đến bái kiến Lão gia...”

“...”

Lão bộc này quỳ rạp xuống, dường như cảm thấy có dao đang lướt qua lướt lại trên người mình, ông ta cũng kinh hãi đến cực điểm, đột nhiên buông xuôi, hét lớn: “Mấy lạng thịt vụn của lão nô, không đáng là bao, chỉ nguyện lấy hương hỏa của một huyện, cúng tế Lão gia...”

“Hương hỏa của một huyện?”

Theo câu nói này thốt ra, sự hỗn loạn kỳ dị xung quanh đột nhiên biến mất, rõ ràng cảm thấy những cơn gió âm u cũng tiêu tan đi không ít, giọng nói kỳ dị lúc này cũng biến thành giọng nói nghi ngờ của một nam nhân trung niên:

“Người chỉ là một hạ nhân, có thể có hương hỏa của một huyện?”

“Trước mặt Ngũ Sát Lão gia, cẩn thận, nói sai, sẽ bị lột da lưỡi đấy...”

“...”

“Ngũ Sát Lão gia? Ngôi đền này thờ Ngũ Sát Lão gia?”

Lão bộc nhất thời tâm tư hỗn loạn, chỉ cố gắng quỳ, nói lớn: “Lão nô đương nhiên là không có cách nào, nhưng Lão gia nhà lão nô có cách.”

“Ngài ấy đã nhận được bổ nhiệm chức quan, không lâu nữa sẽ đến huyện Lê Viễn nhậm chức, chỉ là bây giờ bị tà ma quấy nhiễu, mạng sống như treo sợi tóc, lão nô được cao nhân chỉ điểm, đặc biệt đến bái kiến Ngũ Sát Lão gia, nếu được Lão gia cứu mạng, nguyện dâng hương hỏa cho Lão gia...”

“...”

Chương 622. Cầu xin

Chương 622: Cầu xin

Nghe được những lời này, xung quanh càng thêm yên tĩnh, không khí không còn hỗn loạn, nhưng vẫn âm u lạnh lẽo.

Lão nô biết mạng sống của mình chỉ trong gang tấc, không dám thở mạnh, nhưng lúc này, đột nhiên nghe thấy một giọng nói: “Ngẩng đầu lên!”

Ông ta giật mình, cẩn thận ngẩng đầu lên, mắt không dám mở ra vì sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn có chút can đảm, từ từ nhìn về phía trước.

Nhìn thoáng qua, lại cảm thấy trong lòng giật mình.

Lúc này bị bịt mắt tìm đến đây, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là người, như thể náo nhiệt, hai bên đường đón chào, vô số bàn tay vươn ra tóm lấy mình.

Lúc này chạm trán xuống đất, cũng cảm thấy xung quanh có những thứ kỳ lạ, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nhưng bây giờ mở mắt ra, lại phát hiện mình vẫn đang ở trên núi hoang, trước ngôi đền đen, hai bên giá gỗ, đều là những miếng thịt đỏ tươi, máu me be bét, máu tươi chảy xuống giá gỗ, từng giọt rơi xuống đất.

Mà trước ngôi đền, giữa những giá gỗ, có năm người có dáng vẻ kỳ quái đang đứng hoặc ngồi, họ mặc đủ loại áo bào, điểm chung duy nhất là trên đầu mỗi người đều có một nén hương đang cháy, tỏa ra khói.

Mà nén hương đó được cắm thẳng vào đầu họ, cùng tồn tại với máu thịt, khói hương tỏa ra bay vào trong đền, nối liền với

bức tượng thần kỳ dị kia.

Người đang nói chuyện với mình là một nam tử trung niên mặc áo bào đen, trên tay cầm một con dao, đang ở cuối giá gỗ, lột da cho một thứ gì đó, kỹ thuật thành thạo, động tác nhẹ nhàng, mà thứ bị lột da kia, lại rõ ràng vẫn còn sống, nhãn cầu đảo tròn.

Bên cạnh người đàn ông lột da, là một nông phụ đang cho con bú, cời áo, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Bên cạnh nữa là một nam nhân gầy gò, cao ráo, vai vác liềm đao, ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm vào cổ lão bộc.

Hai người còn lại, một người đang ngồi dưới đất, miệng gặm một cái đùi thịt, là một tráng hán béo mập, một người đang cầm điều, mặc quần áo đỏ xanh, trên mặt vẽ hai vệt má hồng, trông rất lùn, có dáng vẻ của một đứa trẻ chưa lớn.

“Đây là người thấp hương trong miếu?”

Lão bộc chỉ liếc nhìn họ một cái, rồi lại vội vàng cúi đầu xuống, chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi, ông ta là hạ nhân của nhà giàu, cũng đã từng thấy không biết bao nhiêu cảnh tượng, nhưng có bao giờ thấy những người thấp hương giống tà ma hơn là người như thế này?

“Chủ nhân nhà ngươi, thật sự nguyện ý lấy hương hỏa của một huyện, cúng tế Ngũ Sát Lão gia nhà ta?”

Giữa những giá thịt, một giọng nói lạnh lùng vang lên, dường như ngay cả thứ trong miếu cũng đang mở mắt, nhìn chăm chăm vào mình.

“Ta... Chủ nhân nhà ta...”

Lão bộc lấy hết can đảm, cố gắng để giọng nói bớt run rẩy, thấp giọng trả lời: “Là con rể của Vệ gia Hoài An, hai mươi năm trước thi đậu tú tài, bây giờ đã nhận được chức quan, sắp

đến huyện Lê Viễn nhậm chức, vốn dĩ là được Lão gia Đường Thượng che chở...”

Vừa nói, vừa vội vàng làm theo lời dặn của Lão gia ở ngõ nhỏ Mai Hoa, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

“Haha...”

Lời ông ta còn chưa nói xong, một giọng nói âm u khác vang lên: “VẬY NGƯỜI CÓ BIẾT, Lão gia nhà ta tâm địa thiện lương nhất, nhưng bất kể đến nơi nào, phúc phận của nơi đó, chưa chắc đã chịu nổi...”

Lão bộc lập tức nói: “Chủ nhân bây giờ đang ở Minh Châu, kính xin Ngũ Sát Lão gia, ngàn vạn lần khai ân, bảo vệ chủ nhân nhà ta bình an...”

“Minh Châu...”

Năm người này nhìn nhau, đột nhiên cùng cười lên: “Lão gia vốn dĩ sắp đến Minh Châu làm hỷ sự, bây giờ lại trùng hợp thế này?”

Năm người họ cười, nhưng trong tiếng cười, dường như lại xuất hiện thêm tiếng cười thứ sáu, càng lúc càng lớn, thậm chí át cả tiếng cười của bọn họ.

...

...

Hình chú mười lần, sát chú mười lần, gia chú mười lần.

Tiền độ của pháp môn Thủ Tuế Nhân không thể vội vàng, nhưng những kỹ năng trên Trần Tuế thư lại không thể bỏ qua, trước đây Hồ Ma đã xác định cho mình ba điểm trọng yếu là lực sĩ, chú thuật và trấn vật.

Qua mấy tháng nay, hấn học đan rom thành người rom, nặn đất sét thành người đất, xé giấy dán thành người giấy, kỹ thuật

quả thực tăng lên rất nhiều, cũng dần dần có được một số tâm đắc, hiểu được tác dụng khác nhau của các vật liệu khác nhau.

Sau đó, đương nhiên là phải làm quen với chú thuật, bốn loại đại chú trên Trấn Tuế thư là hình, sát, gia, tiêu. Hình chú và sát chú hần đã từng sử dụng, bây giờ học chính là gia chú, còn tiêu chú quá cao siêu, bây giờ học thì còn sớm.

Đương nhiên, chỉ ba loại chú này, muốn thực sự làm cho thuần thực, niệm chú là linh, cũng cần khổ công.

Hôm nay trước tiên luyện một vòng Đại Ngã Bi Thủ, trên đường về trang tử lại niệm thêm vài lần hình chú, về đến trang tử, dùng khăn nóng lau qua tay mặt, liền kéo thân thể mệt mỏi đi ngủ.

Nhưng đột nhiên, cảm thấy một cơn âm phong ập đến, hần mơ màng phát hiện mình ngồi dậy từ trên giường, nhìn kỹ vào trong phòng, liền thấy dưới ánh đèn dầu mờ ảo, có một bóng người đang quỳ khóc lóc.

Hồ Ma bây giờ đã khác xưa, bất cứ lúc nào cũng có thể niệm ra hình chú, dũng khí cũng lớn, không hề sợ hãi, chỉ lạnh lùng quát:

“Người là ai, dám chạy đến đây?”

“...”

“Ân công bây giờ bản lĩnh lớn rồi, lại không nhớ đến người hàng xóm cũ...”

Bóng ma quỳ trước giường, lại vừa khóc vừa nói: “Trước đây ta bị nhốt dưới đáy giếng, là ân công khuyên ta dọn nhà, đưa ta đến bên đường, để ta cuối cùng cũng canh được tên phụ tình kia, có cơ hội tìm hần đòi nợ.”

“Nhưng tên phụ tình kia bây giờ đã khác xưa, có chỗ dựa, bắt nạt ta yếu đuối, lại còn mời Ngũ Sát Thần đến, muốn đánh

ta hồn phi phách tán, cầu ân công cứu mạng ta...”

“...”

“Ngũ Sát Thần?”

Hồ Ma cũng đang kiên nhẫn nói chuyện với nàng ta, nhưng nghe thấy cái tên này, trong lòng lại hơi giật mình, đột nhiên tỉnh giấc.

Nhìn về phía trước giường, lại trống không.

Chỉ là tiếng khóc lóc của oan hồn kia, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai không dứt.

Chương 623. Sơn Quân gọi

Chương 623: Sơn Quân gọi

“Người quen cũ...”

Ngồi trên giường, Hồ Ma suy nghĩ, rồi phản ứng lại, trong lòng có chút cảm giác dở khóc dở cười.

Hắn đã vớt chuyện này ra sau đầu, chỉ nghĩ đến việc tu hành nhập phủ, nào ngờ, oan hồn trong giếng kia lại đến đây báo mộng cầu cứu?

Nói ra thì, bọn họ cũng chẳng có giao tình gì, hơn nữa mình chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực Bang, nàng ta lấy lý do gì mà đến tìm mình cầu cứu, chẳng lẽ, thực sự không tìm được ai khác để giúp đỡ?

Nghĩ kỹ lại, hắn thở dài một tiếng.

Nói ra thì, hắn không nhất thiết phải quan tâm đến nàng ta, nhưng vừa nghĩ đến những lời nàng ta vừa nói, cũng không khỏi coi trọng vài phần, đúng là oan gia ngõ hẹp mà...

Những người đó, lại mời đến Ngũ Sát Thần, chỉ để đối phó với con oan hồn này?

Lẽ ra, không đến mức đó chứ?

Nhà họ Vệ kia chẳng phải tự xưng là thế gia, quý tộc sao, chẳng lẽ ở Minh Châu phủ, ngay cả chút mặt mũi này cũng không có, không mời được một người có thể trừ yêu quái trong giếng, đến cuối cùng, lại phải trực tiếp mời Ngũ Sát Thần loại hung vật này đến?

Dùng đại bác bắn muỗi cũng không khoa trương đến thế, không biết những người đó nghĩ thế nào, rốt cuộc muốn gì đây?

Chỉ là, cũng chính vì nghe thấy danh hiệu Ngũ Sát Thần, Hồ Ma lại có chút động lòng, ngồi trong tĩnh thất suy nghĩ hồi lâu.

Vì muốn giúp Trương A Cô, hắn cũng đã sớm có ý định đối phó với thứ này, thậm chí còn bàn bạc với Nhị Oa Đầu, nhưng bây giờ, còn vài tháng nữa mới đến ngày Trương A Cô lấy chồng, hắn cũng chưa chuẩn bị xong...

Chuyện này quả thực có chút khó xử.

Đang yên đang lành ngủ ở nhà, lại gặp phải chuyện này.

Cứu thì vô có rước thêm phiền phức, hơn nữa chuyện lớn như vậy, hắn chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực Bang, chưa chắc đã gánh vác nổi, không cứu thì lại cảm thấy áy náy trong lòng, tâm tư không thông suốt.

Nghĩ kỹ lại, chuyện này quả thực là lần đầu tiên hắn do dự khi xử lý.

Hắn vốn là Thủ Tuế Nhân, không dính líu đến nhân quả, đối với thứ trong giếng kia, đấu được thì đấu, đấu không lại thì chạy, nàng ta cũng không thể rời khỏi giếng để đuổi theo hắn, dù sao cũng không liên quan gì đến hắn.

Nhưng lúc đó, hắn vẫn bị ảnh hưởng bởi thái độ xử sự của bà bà và Nhị gia đại diện cho người trong thôn, cho nên không đấu với nàng ta, mà dụ dỗ nàng ta dọn nhà di cốt, giải quyết vấn đề này mà không tổn một giọt máu.

Vì khuyên nàng ta dọn nhà, lại khiến nàng ta thực sự chặn được tên phụ tình kia, tên phụ tình kia lại mời Ngũ Sát Thần đến, nàng ta lại đến cầu cứu.

Qua lại như vậy, đều là nhân quả.

Lúc đầu hắn tuy là người đốt lò, nhưng lại làm việc của Tàu Quỷ Nhân, cho nên sẽ dính líu đến nhân quả này.

“Tiểu Hồng Đường, Tiểu Hồng Đường có ở đó không?”

Hắn ở trong phòng, thấp giọng gọi về phía trên xà nhà hai tiếng, muốn hỏi nàng ta chuyện này là thế nào mà lại xảy ra.

Nhưng không ngờ trên xà nhà không có động tĩnh gì, dường như Tiểu Hồng Đường đã lên chạy ra ngoài chơi, đang định thấp giọng gọi nàng ta về, nhưng Hồ Ma lại đột nhiên cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, trong lòng bỗng dưng có chút cảnh giác, nhanh chóng nhìn xung quanh.

Hắn vừa rồi hình như đã tỉnh lại, nhưng bây giờ, dường như lại chưa tỉnh hẳn.

Đang mơ màng, Tiểu Hồng Đường từ ngoài phòng chạy vào, lo lắng nói: “Hồ Ma ca ca, Hồ Ma ca ca mau đến.”

Vừa nói, vừa nắm lấy tay Hồ Ma, nói: “Sơn Quân gia gia, bảo ta gọi huynh qua đó!”

“Sơn Quân?”

Hồ Ma lập tức nghiêm túc dậy, vừa mặc quần áo vừa nói: “Chờ ta mặc quần áo đã.”

Tiểu Hồng Đường nghe vậy, lại sửng sốt, nói: “Hồ Ma ca ca, bây giờ huynh không cần mặc quần áo đâu...”

“Nói gì vậy, nửa đêm nửa hôm ta trần truồng đi qua đó?”

Hồ Ma đang cảm thấy hoang đường, nhưng vừa quay đầu lại, cả người liền cứng đờ, lại thấy mình vẫn đang nằm yên trên giường, chân đắp chăn tề.

Vội vàng cúi đầu nhìn bản thân lúc này, lại thấy thân thể nhẹ bẫng, nửa trong suốt, trên người vẫn mặc chiếc áo bào đen

thường mặc nhất ở trang tử, thắt lưng buộc dây xanh, chân vẫn đi đôi giày gai kia.

“Còn không mau đến?”

Đang kinh ngạc, lại đột nhiên nghe thấy ở cách đó không xa, có một giọng nói ôn hòa.

Hồ Ma vô thức ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bên ngoài cửa sổ, núi Lão Âm Sơn cách nơi này ít nhất hai mươi dặm, lại vô hình trung kéo gần lại, hắn nhìn thấy gốc cây già kia, Sơn Quân đang ngồi trên gốc cây trên núi, nhìn hắn nhàn nhạt.

Tiểu Hồng Đường cũng nắm tay Hồ Ma, muốn đưa hắn qua đó.

Hồ Ma mơ mơ màng màng định đi theo, nhưng lại đột nhiên phản ứng lại, cầm lấy cánh tay Tiểu Hồng Đường xem xét.

Mảnh vải xanh kia vẫn còn đó, và vẫn được thắt thành một chiếc nơ bướm hơi xấu xí.

Xem ra là thật...

Hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi theo Tiểu Hồng Đường ra ngoài, hay nói đúng hơn là trôi nổi, như gió, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió rít, cảnh vật trước mắt thay đổi, đã đến núi Lão Âm Sơn, trước mặt Sơn Quân đang ngồi trên gốc cây.

Sơn Quân cũng quay đầu nhìn hắn một cái, chú ý đến hành động vừa rồi của hắn là kiểm tra cánh tay Tiểu Hồng Đường trước, không khỏi cười nói: “Quả nhiên là cẩn thận.”

“Nhưng trước mặt Lão Âm Sơn, còn có ai dám biến thành ta để hại người sao?”

“Đi theo ta, có chút chuyện quan trọng, phải đưa người đi xem!”

“ ”
...

Chương 624. Linh tuyên đoạt bảo

Hồ Ma vội vàng gật đầu đồng ý, chỉ là đối với trạng thái của mình bây giờ, thực sự có chút kinh ngạc.

“Cũng là do người chịu khó học tập, âm khí bồi bổ thất khiếu, nếu không muốn gọi người đến, cũng không làm được.”

Sơn Quân vừa nói, vừa đứng dậy từ gốc cây.

Khi Hồ Ma dùng thân thể của mình tiến vào Lão Âm Sơn, chưa bao giờ thấy ông ta đứng dậy, nhưng bây giờ, lại thấy ông ta vừa đứng dậy, thân thể dường như có thể không ngừng cao lên, cao đến mức hẳn phải ngẩng đầu nhìn.

Mà Sơn Quân thoát nhìn, cũng như đang không chế, thân thể hơi lắc lư, đã mang theo Hồ Ma, đột nhiên hướng vào trong Lão Âm Sơn mà đi.

Như thể chỉ trong nháy mắt, lại dường như đã đi rất lâu, ông ta đột nhiên dừng lại, chỉ về phía trước, nói: “Người xem.”

Hồ Ma vội vàng nhìn kỹ, liền nhìn thấy một ngôi làng như thể nằm dưới chân núi, chỉ là không biết nằm ở vị trí nào của Lão Âm Sơn, trong làng trông bình thường, cũng chỉ có hai ba mươi hộ gia đình, đều là nhà tranh vách đất, trông khá đơn sơ nghèo khó.

Chỉ là, người trong làng này, đều trông hiền lành nhiệt tình, lợn trong chuồng cũng được nuôi béo tốt hiền lành.

Đang có một người thôn phụ, lưng còng con, mặc quần ống rộng thô kệch, đứng trước một nhà gỗ cửa, trông có vẻ rất mệt mỏi, gọi vào trong: “Trong nhà có ai không?”

“Ta là phụ nhân đi đường, đến đây nương nhờ họ hàng, đến đây, vừa đói vừa khát, trên người cũng không có tiền bạc, xin hỏi người tốt bụng có thể cho bát cháo ăn không?”

“Ta không sợ đói, nhưng sợ con ta đói...”

“...”

Hồ Ma nhìn thấy hình ảnh này, có chút khó hiểu nhìn về phía Sơn Quân, nhưng Sơn Quân chỉ bảo hắn nhìn tiếp.

Phụ nhân đơn độc, còn mang theo tiểu hài tử đi đường, thật là gian khổ?

Chẳng lẽ là người hại người?

Đúng lúc Hồ Ma đang nghĩ trong lòng, cửa nhà kia mở ra, lại có chút ngạc nhiên, vội vàng mời phụ nhân mang theo hài tử này vào, đồng thời gọi thê tử của mình: “Có khách đến, thêm gạo nước, thêm hai nắm gạo, mời người ta ăn bữa cơm no...”

Sự việc phát triển lại không như Hồ Ma đoán, đây lại là một nhà tốt bụng.

Thấy người phụ nhân đáng thương, không chỉ giữ nàng ta lại ăn cơm, còn đặc biệt nấu một nồi cháo đặc, sau đó mời nàng ta ngồi xuống, lại gọi ba đứa con trai bụ bẫm của mình đến cùng ăn cơm.

Nhà bọn họ coi như khá giả, chỉ là ba đứa con trai ăn khỏe, trong nhà trông cũng chật vật, nhưng cả nhà khỏe mạnh, cũng là phúc khí.

“Gặp được nhà tốt rồi...”

Phụ nhân vừa ăn cháo, vừa cảm ơn rồi rít, trò chuyện: “Đại ca, đại tẩu tốt bụng, làng này của các người thật là có phúc khí, cháo cũng thơm, nước cũng ngọt, người lớn không bệnh không tật, trẻ con cũng lớn lên khỏe mạnh, ngôi làng này, đúng là có phong thủy tốt...”

Người trong làng cười nói: “Đúng vậy, làng chúng ta tuy không giàu có, nhưng khỏe mạnh, không bệnh không tật cũng tốt rồi.”

Phụ nhân kia lại khen ngợi một hồi, nói: “Nhưng thấy trong làng cũng không có giếng, lấy nước ở đâu?”

“Ở khe núi phía tây!”

Người trong làng cười nói: “Nước suối trong khe núi tốt lắm, quanh năm không thiếu, nước suối ngọt ngào, rất bổ dưỡng!”

“Lúc lên đường, người lấy một bình nước suối, ta lại cho người thêm chút gạo mang theo, đừng để con đói.”

“...”

Phụ nhân kia cảm ơn rồi rít, nhận được hai nắm gạo và một quả bầu từ người trong làng, quả nhiên mang theo con, đi theo hướng dẫn, đến khe núi, nhìn thấy dòng suối đang chảy róc rách kia.

Dòng suối này tụ lại thành một vũng nước, lúc nào cũng đầy, nhưng lại không tràn ra ngoài, mỗi khi lấy nước đi, nước lại tự động dâng lên.

Nhưng nàng ta không lấy nước suối, tùy tiện vứt quả bầu đi, lấy đứa bé trên lưng xuống.

Cười lạnh lùng, lại trực tiếp ném đứa bé xuống nước.

Đứa bé vừa khóc, vừa chui vào trong mắt suối, không lâu sau, đột nhiên ôm một con cá trắng chui ra.

Nông phụ này liền mở một tấm vải đen ra, bọc cả đứa bé và con cá trắng lại, quay người bỏ đi.

Ngay sau đó, dòng suối đột nhiên trở nên đục ngầu, thậm chí còn có những tia máu đỏ xuất hiện.

“Đây là cái gì?”

Hồ Ma đi theo Sơn Quân, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này, vẻ mặt mặt kinh ngạc.

Mà lúc này Sơn Quân, lại rõ ràng chỉ lạnh lùng nhìn, dưới ánh mắt của ông ta, Hồ Ma dường như nhìn thấy trong ngôi làng này, từng nhà nông dân, trên mặt mặt đi về vui mừng mãn nguyện, trẻ con bắt đầu ốm đau, người lớn cũng trở nên yếu ớt.

Ngay cả chó lợn trong làng, cũng không còn béo tốt như vậy nữa, còn có những tà ma không rõ tên, lặng lẽ len vào trong làng, rình rập hại người...

Chỉ vì một hành động như vậy, ngôi làng này dường như đã thay đổi hoàn toàn.

“Người tâm bảo?”

Sơn Quân nhìn ngôi làng hồi lâu, mới thấp giọng nói, thần sắc lạnh nhạt.

Hồ Ma giật mình, hắn đã từng nghe nói đến danh hiệu tương tự, Địa Qua Thiêu què chân kia, chẳng phải chính là “Người tâm bảo” hay sao?

“Người trong làng này có phúc duyên, cũng kính trọng ta, cho nên bọn họ mới được sống ở vùng đất phong thủy này, dòng suối linh thiêng kia, chính là phúc duyên của bọn họ, thường xuyên uống nước suối, có thể trăm bệnh không sinh, thân thể khỏe mạnh.”

“Đây là thứ bọn họ đáng được hưởng, trời đất có linh vật, người lương thiện mới có đức để ở, nhưng những người tâm bảo này, lại dùng thủ đoạn nham hiểm, lên vào núi, lấy đi bảo vật trong dòng suối linh thiêng.”

“Linh vật biến mất, âm khí tụ tập, linh tuyến biến thành oán tuyến, phúc duyên biến thành ác báo.”

“Mấy ngày trước, đám người này đến trên núi, đã trộm đi không ít linh bảo, tạo ra bao nhiêu tội nghiệt...”

“Cho nên, ta ghét nhất những thuật sĩ này.”

Chương 625. Duyên phận

Chương 625: Duyên phận

Nhìn thấy vẻ mặt u ám của Sơn Quân, Hồ Ma cũng vô thức rùng mình. Từ khi gặp vị tiên bối này, hắn chỉ thấy ông ta có khí chất ôn hòa, lời nói nhẹ nhàng, ngoài việc thích náo nhiệt, thích ăn tiệc ra, cũng không có biểu hiện hỉ nộ rõ ràng nào khác.

Lúc này, đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy sự chán ghét, và cả sát khí ẩn hiện trên khuôn mặt ông ta.

“VẬY Sơn Quân tiên bối, tại sao...”

Hồ Ma lại quay đầu nhìn ngôi làng, thấy nó ảm đạm thê lương, rồi lại quay đầu nhìn Sơn Quân, cẩn thận giơ tay làm động tác thái thật.

“Bởi vì bọn chúng cũng có lai lịch.”

Nghe vậy, Sơn Quân khẽ thở dài, nói: “Bọn chúng không ngu, không dám đi sâu vào Lão Âm Sơn, chỉ quanh quẩn ở rìa núi tìm kiếm kho báu, tạo nghiệp sát, ta mà trừng phạt họ thì vi phạm quy tắc, đừng xem thường chuyện vi phạm quy tắc này.”

“Nếu ta vi phạm quy tắc, ắt sẽ có kẻ khác vi phạm quy tắc với ta. Như vậy, chút thanh bình mà ta khổ cực kiếm tìm sẽ tan biến.”

“...”

“Tuân thủ quy củ...”

Hồ Ma rõ ràng không đồng tình với lời này, cau mày nói: “Vậy những người này thì sao?”

“Bọn họ dùng thủ đoạn hèn hạ lấy đi thiên linh địa bảo, không biết đã hại khổ bao nhiêu người dân, chẳng lẽ đó là cách làm của kẻ tuân thủ quy củ?”

“...”

“Chủ nhân phía sau bọn họ, khác với ta...”

Sơn Quân nghe vậy, trên khuôn mặt mơ hồ dường như có chút thất vọng, khẽ thở dài nói: “Có người đang nhìn chăm chăm vào ta, sợ ta không tuân thủ quy củ, còn chủ nhân phía sau bọn họ, lại có rất nhiều người muốn nhìn thấy hấn ta không tuân thủ quy củ.”

“Bởi vì hấn ta càng không tuân thủ quy tắc, thì người đã phong ấn hấn ta càng mất mặt, càng dễ bị người khác chê cười, bà bà ngươi ở từ đường, cũng không thể ngẩng cao đầu.”

“Ha ha, bây giờ ngươi vẫn còn nhỏ, chưa hiểu, gia tộc truyền thừa, không dựa vào chức quan, cũng không dựa vào đời nào có nhân vật lợi hại, mà dựa vào chính những quy tắc mà ngươi không để ý này!”

“Quy tắc loạn, thì ngày sụp đổ cách không còn xa...”

“...”

Nghe những lời này, lông mày của Hồ Ma giật giật, đặc biệt là khi bắt được câu nói về bà bà.

Hấn vội vàng hỏi: “Vậy, chủ nhân phía sau bọn họ là...”

“Ngươi đã từng hỏi về hấn ta rồi, phải không?”

Sơn Quân thần nhiên nói: “Chính là Ngũ Sát Thần mà nhà họ Hồ các ngươi đã phong ấn, hấn ta vốn là hộ pháp thần bảo

vệ Tẩu Quỷ Nhân trên thiên hạ, nhưng kết quả người cũng đã thấy rồi.”

“Ha ha, năm đó nếu không phải bà bà người, tự tay đuổi hẳn ta ra khỏi Lão Âm Sơn, thì đến cầu xin ta bảo vệ người, thì khi Mạnh gia phái tà ma kia đến tìm người, sao có thể dễ dàng bắt người đi như vậy?”

“...”

Những lời thản nhiên này khiến Hồ Ma búng tỉnh, hiểu ra rất nhiều điều.

Thảo nào, Trương A Cô mỗi khi nhắc đến số phận của mình, đều tuyệt vọng như vậy, thậm chí không muốn cầu xin người khác giúp đỡ.

Thảo nào, Nhị Oa Đầu nói rằng con đường của Tẩu Quỷ Nhân đã rối loạn rất nhiều.

Mọi chuyện đều có nguyên do, Trương A Cô là Tẩu Quỷ Nhân, đã nói rằng lần đầu tiên khởi đàn rất quan trọng, nàng ta đã chịu thiệt thòi trong lần đầu tiên khởi đàn, nhưng nghĩ kỹ lại, nàng ta là Tẩu Quỷ Nhân được gia tộc truyền thừa, sao có thể không hiểu đạo lý, phải chịu thiệt thòi mới hiểu?

Thực ra, nàng ta đã rất cẩn thận, để đảm bảo an toàn, đã mời hộ pháp môn đạo Tẩu Quỷ Nhân, là Đường Thượng khách, biết gốc biết rễ, vốn dĩ không nên có sai sót...

Nhưng oái oăm thay, lại bị chính hộ pháp môn đạo Tẩu Quỷ Nhân nhắm đến, sao nàng ta không tuyệt vọng cho được?

Mà ngay cả hộ pháp thân do chính nhà mình phong cho cũng bắt đầu làm loạn, thì con đường này làm sao không loạn cho được? Thậm chí còn loạn đến cực điểm!

Tuy nhiên, cũng chính vì nghe những điều này, Hồ Ma lại cảm thấy hơi nghiêm trọng, mọi chuyện trở nên thú vị, bản

thân hắn đã luôn muốn tìm Ngũ Sát Thần, hắn ta lại tự mình đưa đến cửa...

... Chẳng lẽ đây gọi là duyên phận?

Nghĩ vậy, hắn hơi tập trung, thấp giọng nói: “Xem ra cũng là người quen.”

“Chỉ là, hắn ta sớm không đến sớm muộn không đến muộn, lại đến vào lúc này, chẳng lẽ cũng có nguyên do?”

“...”

“Ta cũng không thể nhìn xa đến vậy.”

Son Quân thở dài khe khẽ: “Hắn ta có địa bàn hương hỏa của riêng mình, tuy rằng đã bị hắn ta phá hoại gần hết, nhưng loại Đường Thượng khách này, nếu không được mời, sẽ không dễ dàng đến đây, huống chi hắn ta không có lý do gì mà không biết người vẫn ở đây...”

“Nhưng bất kể vì lý do gì, hắn ta đã quyết định đến, thì chúng tôi hắn ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn thử sức người.”

“Bây giờ, người thấp hương dưới tay hắn đã tới, cố ý ở đây tầm bảo hại người, là vì thăm dò ta, cũng là vì tạo sát.”

“Chờ đến khi Ngũ Sát tụ tập đầy đủ, chính là lúc hắn ta đường đường chính chính giáng lâm nơi này.”

“...”

“Ngũ Sát tụ tập đầy đủ...”

Chương 626. Đạo một vòng nhiều lợi ích

Chương 626: Đạo một vòng nhiều lợi ích

Hồ Ma nghĩ đến cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, chỉ là bói bảo lấy linh vật, đã khiến một ngôi làng yên bình như vậy biến thành nơi ác sát như vậy.

Vậy nếu đợi đến khi Ngũ Sát tụ tập đầy đủ, những ngôi làng này, thậm chí cả Minh Châu phủ, sẽ ra sao?

Lờ mờ, trong lòng hắn dấy lên chút khó tin, Đường Thượng khách, chính là được hương hỏa cúng tế, đã không còn là yêu quái nơi núi rừng, nhưng sao nhìn lại như hung thần tạo sát khí, còn lợi hại hơn cả Thanh Y làm loạn trước đây?

Sơn Quân biết lòng người thiện ác, ông không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hồ Ma ngay lập tức, nhưng cũng cảm nhận được tiếng thở dài của hắn lúc này, khẽ thở dài: “Ha ha, thứ đã ở trên Đường Thượng mà không ai quản, tạo nghiệp vốn dĩ còn lớn hơn cả tà ma dưới Đường Thượng...”

“Lẽ phải...”

Hồ Ma lập tức bị đạo lý trong câu nói này thuyết phục.

Hắn gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, lấy lại tinh thần, hỏi Sơn Quân: “Vậy, tiền bói thấy nên xử lý chuyện này thế nào?”

“Không thể chủ quan.”

Sơn Quân cũng hơi suy tư, trầm giọng nói: “Hắn ta phái thuộc hạ đến đây, thứ nhất là để tạo sát khí khởi đàn, vừa

khiến bản thân đến đây mạnh mẽ, vừa để bản thân có thể toàn thân mà lui, thứ hai là để thăm dò.”

“Nhưng hắn ta là gia nô của nhà họ Hồ, trước đây đã bắt kính với bà bà người, bị đuổi đi, đã là phạm tội lớn, bây giờ lại đến thăm dò, càng là tội lớn, nếu bị hắn ta dò ra hư thực, tình cảnh của người sẽ rất khó khăn.”

“Cho nên, nhất định phải sớm ra tay răn đe, khiến hắn ta biết khó mà lui...”

“...”

Hồ Ma vẫn kiên nhẫn lắng nghe, biết ý kiến của vị tiên bối này rất quan trọng, nhưng nghe đến cuối cùng, lại hơi sững sờ.

Từ khi tiếp xúc với Sơn Quân, hắn luôn là hậu bối ngoan ngoãn, nhưng lần này, trong lòng hắn không khỏi nảy sinh một suy nghĩ, cẩn thận hỏi: “Chỉ là răn đe, khiến hắn ta biết khó mà lui?”

“VẬY TẠI SAO...”

Sắc mặt nghiêm trọng, hắn từ từ giơ tay lên, làm động tác thái thật: “Không trực tiếp giết hắn ta sao?”

“HẢ?”

Bất ngờ nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Hồ Ma, Sơn Quân cũng ngẩn người, dường như cảm nhận được tâm trạng của Hồ Ma, mới phát hiện ra tiểu tử này không nói đùa...

Hồ Ma lại tỏ ra rất thản nhiên: “Chỉ là răn đe, có ích gì? Lần này dọa chạy, lần sau hắn ta có quay lại không? Lần này dọa chạy Ngũ Sát Thần, lần sau có phải lại đến Thất Sát Bát Sát gì đó không?”

Sơn Quân nhìn hắn, hồi lâu, mới bật cười: “Ta có thể cảm nhận được, những gì người đang nghĩ trong lòng, rất đáng sợ...”

“Nhưng cũng phải thừa nhận, thực ra điều này mới phù hợp với thân phận hậu nhân nhà họ Hồ...”

“...”

Thấy Sơn Quân cười, Hồ Ma cũng vội vàng cười theo: “Vây, tiền bối có cách nào giết hấn ta không?”

Sơn Quân cười nói: “Thứ đã lên Đường Thượng, rất khó giết.”

“Nhưng...”

“... Ta tình cờ biết một cách, mà người nhà họ Hồ các ngươi, tình cờ có thể làm được.”

“...”

Nghe những lời này, Hồ Ma vô cùng vui mừng, nhưng hấn cũng rất rõ ràng, chuyện này, muốn thì cứ muốn, nhưng thật sự làm thì độ khó cũng không nhỏ.

Hấn vội vàng cười nói: “Đương nhiên, vẫn phải dựa vào bản lĩnh của chính mình.”

“Ta chủ yếu cũng là vì Sơn Quân mà tức giận, đám người này to gan lớn mật, tội đáng muôn chết!”

“Nhà ta ở ngay trong Lão Âm Sơn, bọn họ đến Lão Âm Sơn đào bới bảo vật, có gì khác với việc đến nhà ta trộm đồ?”

“...”

Nghe hấn nói, ngay cả Sơn Quân cũng có chút bất ngờ quay đầu nhìn Hồ Ma: “Thật hay không thì không nói, nhưng lời nói ra cũng khá dễ nghe.”

Hồ Ma cũng không sợ bị vạch trần, chỉ cười nói: “Đương nhiên, suy nghĩ thì cứ suy nghĩ, chuyện này phải lên kế hoạch cẩn thận, đối phương rốt cuộc đã đến bao nhiêu người, lại đang chuẩn bị gì, tiền bối đưa ta đi xem?”

“Đi ra ngoài một chuyến, quả nhiên đã trưởng thành, kinh nghiệm giang hồ này, rõ ràng là phong phú hơn trước.”

Sơn Quân mỉm cười gật đầu: “Lần này gọi người ra, chính là muốn đưa người đi xem, đi theo ta!”

Nói rồi ông ta vung tay áo, dường như đang cười mây mà đi, lại như giấc mơ chuyển đổi, Hồ Ma liên tiếp đến vài nơi, nhìn thấy rất nhiều chuyện xảy ra ở vùng rìa Lão Âm Sơn.

Vừa có người phụ nữ bế con, vừa có người đàn ông thích đẩy xe cút kít bán thịt, thầy lang đeo túi thuốc đi khắp nơi chữa bệnh, tiểu phu mang theo dao chặt củi, gánh củi đi bán khắp nơi, đưa trẻ thoa phấn hồng...

Lần này chuyện khá quan trọng, Hồ Ma không dám chủ quan, những gì có thể nhìn thấy nhờ pháp lực của Sơn Quân, hẳn đều nhìn kỹ, những gì cần hỏi, hẳn cũng không ngại phiền phức, hỏi Sơn Quân cho rõ ràng.

Như vậy liên tiếp xem rất nhiều, cho đến khi trời sắp sáng, Sơn Quân mới nói: “Xem nhiều hỏi nhiều, cũng sợ người không nhớ hết, sau này rốt cuộc là rắn đe, hay là trừ khử, cũng cần người phải suy nghĩ kỹ.”

“Tóm lại khi đã quyết định, thì bảo Tiểu Hồng Đường đến nói với ta một tiếng, hoặc là bảo vị tiểu Đường quan kia đến cũng được.”

“Đương nhiên, tiểu Đường quan đến thì nói ngắn gọn thôi, sợ bà ta không nhớ hết.”

“Nhưng thời gian không thể kéo dài, thấp hương tạo sát, tốc độ không chậm, e rằng không đến bảy ngày, bọn họ có thể tạo ra sát đàn, người phải sớm tính toán.”

“...”

Hồ Ma ghi nhớ, Sơn Quân liền vung tay áo, hần chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bỗng nhiên ngồi bật dậy trên giường, mới thấy trời đã sáng rõ, mình đắp chăn, nằm yên ổn trên giường.

Hành trình và những gì nhìn thấy đêm qua, dường như chỉ là giấc mơ.

Hần khẽ gọi một tiếng, định đứng dậy, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, giơ tay sờ lên đầu, bỗng nhiên mừng rỡ:

“Oa, đi dạo một vòng với Sơn Quân, lại còn có lợi ích như vậy?”

Chương 627. Suy tính

Chương 627: Suy tính

“Lần trước Quý Đường bị Ô Lão Lão nhắm đến, trải qua một trận ác chiến, kết quả là tiến bộ rất nhiều, bây giờ ta đi dạo trong núi với Sơn Quân, lại cũng có lợi ích như vậy?”

Lúc này, Hồ Ma toàn tâm toàn ý tập trung vào việc tu luyện Thủ Tuế, chuyện xảy ra hôm nay quả thực có chút bất ngờ, nhưng cuối cùng lại cảm thấy mình đã kiếm được một món hời lớn.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ, liệu Sơn Quân có biết rằng việc dẫn mình đi dạo sẽ có lợi ích nên mới dẫn mình đi không?

Tất nhiên, tu luyện là chuyện phải chân thật, bản lĩnh của hắn đều dựa vào việc tự mình tu luyện mà có, đi dạo cũng chỉ là một chút thu hoạch nhỏ, Hồ Ma không tự cao tự đại, ngược lại còn bình tĩnh suy nghĩ.

Những gì hắn nghĩ và thấy đêm qua, chắc chắn không phải là giả chứ?

Đã quen với cách làm việc của Thủ Tuế Nhân, hắn chỉ tin vào những gì mình nghĩ và thấy, tự nhiên sẽ không dễ dàng phán đoán thật giả, vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiểu Hồng Đường trên xà nhà đang thò đầu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút oán giận, uể oải nhìn hắn.

Hắn vội vàng hỏi: “Tiểu Hồng Đường, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Hồng Đường vốn đã không vui, nghe vậy càng bĩu môi: “Sơn Quân gia gia bảo ta đến gọi Hồ Ma ca ca.”

“Tiểu Hồng Đường ngoan ngoãn như vậy, dẫn Hồ Ma ca ca đi, kết quả quay đầu lại, hai người đã chạy đi chơi, bỏ ta lại một mình trong núi, cũng không thèm quan tâm đến ta.”

“...”

“Xem ra là thật...”

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xin lỗi Tiểu Hồng Đường: “Ta vốn định dẫn ngươi đi cùng, nhưng Sơn Quân tiên bối không cho...”

Trước tiên phải chuyển hướng thù hận của Tiểu Hồng Đường đã.

Xé một miếng thịt khô, dập tắt chút oán giận còn sót lại của Tiểu Hồng Đường đối với mình, Hồ Ma mới tập trung suy nghĩ.

Ngũ Sát Thần thật sự đã đến.

Năm mới, Sơn Quân đã nhắc nhở hần, có rất nhiều người nhòm ngó đồ của nhà họ Hồ, không chỉ người ngoài nhòm ngó, mà ngay cả một số thứ vốn là người nhà cũng đang nhòm ngó.

Bây giờ hần mới phát hiện, gia nghiệp nhà họ Hồ quả thực rất rối ren, bản thân hần còn chưa làm gì, đã có kẻ phản bội trước đó, chủ động tìm đến cửa...

Bất ngờ, quả thực có chút trở tay không kịp.

Nhưng nghĩ lại, bản thân hần vốn định giúp Trương A Cô giải quyết phiền phức này, lại nghĩ đến một số vấn đề tu luyện mà mình đang gặp phải, cùng với một số kế hoạch đã ấp ủ trong lòng từ lâu, hần mới phát hiện, thời điểm thứ kia đến cũng không tệ.

Hơn nữa, bây giờ xử lý chuyện này, còn có một lợi thế mà trước đây không có.

Son Quân tiền bối, trước đây đối với chuyện của hấn, thực ra không quan tâm lắm, ông ta chỉ thực hiện lời hứa, bảo vệ hấn, những lúc khác, muốn nói thì nói vài câu, không muốn nói thì cũng lười nói.

Hoặc có thể nói, ông ta thực sự luôn cho rằng, chỉ khi hấn vào Tuyệt Hậu thôn, lấy được trấn vật mà bà bà để lại, mới coi là người nhà họ Hồ.

Nhưng lần này thì khác.

Bọn họ đào bảo vật ngay dưới chân ông ta, Son Quân vốn dĩ bình thản, cũng rõ ràng có chút tức giận.

Ông ta trở nên chủ động...

Liệu điều này có nghĩa là, hấn tìm ông ta bàn bạc một số chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn?

Như vậy, một số vấn đề mà Hồ Ma đã suy nghĩ từ rất lâu, cuối cùng cũng đến lúc đưa vào kế hoạch.

Đứa con ngọc của nhà địa chủ, dù sao cũng phải tiếp tục gia nghiệp, đã kế thừa gia nghiệp thì không thể tránh khỏi việc phải đối mặt với những vấn đề phức tạp và khó khăn, chẳng lẽ cứ đi từng bước một, đợi đến khi không còn cách nào mới bị ép phải đối mặt?

Như vậy không được, phải chủ động đối mặt, còn phải sớm chuẩn bị cho một số chuyện không thể tránh khỏi trong tương lai!

Mất nửa năm suy nghĩ về những chuyện này, tuy đơn giản, nhưng Hồ Ma hiểu rõ, muốn lên kế hoạch và thực hiện những chuyện này không hề dễ dàng.

Sức mạnh của hấn vẫn còn quá yếu.

Nước của nhà họ Hồ quá sâu, bản thân hấn lại là người chuyển sinh, lợi xuống thực sự rất nguy hiểm, cho nên...

... Phải kéo thêm vài người xuống nước mới được!

Có ý định này, Hồ Ma liền sắp xếp lại trong lòng.

Hắn nghĩ kỹ từng kế hoạch và điểm quan trọng, sau đó lấy giấy bút ra, ghi lại hình dáng, tướng mạo, bản lĩnh của năm người mà hắn đã gặp đêm qua, cùng với những gì Sơn Quân đã nhắc nhở hắn, sau đó vừa viết vừa vẽ, vừa đợi trời tối.

Chờ đến khi ăn cơm tối xong, đám người làm cũng đã đi ngủ, Hồ Ma mới nằm lên giường, tiến vào linh miếu bản mệnh, sau đó với vẻ mặt nghiêm túc, đặt tay lên lư hương.

Hắn đã gọi không ít người chuyển sinh, nhưng lần này là quan trọng nhất...

“Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư có ở đó không? Lão Bạch Kiền gọi...”

“...”

Chương 628. Kéo xuống nước

Chương 628: Kéo xuống nước

Gọi ba lần, đều không có hồi âm, đang định gọi lần thứ tư, giọng nói lạnh lùng của Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư vang lên: “Nói.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư đối với mình vẫn tốt...

Hồ Ma không khỏi nghĩ, nghe Nhị Oa Đầu kê, trước đây y gọi Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư, đều phải vừa gọi vừa nói mình muốn làm gì, nếu không chắc chắn sẽ không nhận được hồi âm, nói ra chuyện mình muốn làm, nàng ta không hứng thú, cũng không hồi âm.

Ít nhất mỗi lần hắn đều nhận được hồi âm, vội vàng nói: “Chỉ là có chút tò mò, trước đó không phải đã nói chuyện phong chính sao?”

“Ta đã chuẩn bị xong từ vài tháng trước, sao ngươi lại không có tin tức?”

“...”

Bất ngờ khi nghe hắn nhắc đến chuyện này, Bạch Bồ Đào tiêu thư cũng im lặng một lúc, mới nói: “Ta cần chuẩn bị nhiều hơn, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn quyết định.”

“Phong chính đối với chuyện ta muốn làm, là chuyện lớn, cần phải ổn thỏa, tất nhiên, quan trọng hơn là...”

“... Kín đáo!”

“...”

“Kín đáo?”

Trong lòng Hồ Ma khẽ động, mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng không nói tiếp chủ đề này, chỉ cười nói: “Dù sao ta cũng đã hứa với ngươi, chỉ đợi hồi âm của ngươi mà thôi.”

“Tuy nhiên, bây giờ ta cũng có chuyện, muốn nhờ Bạch Bò Đào tiểu thư giúp đỡ...”

“...”

Bạch Bò Đào tiểu thư rõ ràng có chút ngạc nhiên: “Bây giờ ngươi còn có thể có chuyện gì? Trước đó đã hứa với ngươi đèn dầu truyền thừa Thủ Tuế, nguyên liệu chính đều đã cho ngươi, vị trí tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang, bây giờ ngươi cũng ngồi vững rồi mà?”

“Ta cứ tưởng ngươi sẽ rất kín đáo trong một hai năm nay.”

“...”

“Nói thì nói vậy, nhưng luôn có những chuyện bất ngờ tìm đến chứ?”

Hồ Ma cười nói: “Gần đây ta vừa nhận được tin, có một nhóm người tầm bảo từ nơi khác đến, đang quây phá ở Lão Âm Sơn.”

“Lão Âm Sơn?”

Bạch Bò Đào Tiểu thư hơi sững sờ, dường như ngạc nhiên khi Hồ Ma nói ra điều này, im lặng một lúc không để lại dấu vết, sau đó mới thản nhiên nói: “Lô huyết thực trước đó, là do ngươi tìm được tin tức, bây giờ lại đột nhiên có thêm một nhóm? Là loại người gì?”

Hồ Ma cười nói: “Ngẫu nhiên thôi, chỉ là muốn hỏi Bạch Bò Đào tiểu thư có hứng thú hay không.”

Giữa những người chuyên sinh, cũng phải nói đến quy tắc, Hồ Ma nói như vậy, có nghĩa là hẳn có tin tức, muốn lập nhóm làm việc, và nói liên quan đến người tâm bảo.

Nếu Bạch Bò Đào tiểu thư hứng thú, thì sẽ đồng ý, sau đó mới có thể nói đến chi tiết cụ thể và kế hoạch, nếu nàng ta trực tiếp nói không hứng thú, thì những lời sau đó không cần nói nữa.

Trong lúc Hồ Ma kiên nhẫn chờ đợi, nàng ta quả nhiên im lặng một lúc, bỗng nhiên mỉm cười: “Người tâm bảo đều là con mồi béo bở, lại còn là người từ nơi khác đến, ta không có lý do gì mà không nghe thử chứ?”

“Tất nhiên, cụ thể thế nào, vẫn phải xem kế hoạch của người trước.”

“...”

“Đó là điều đương nhiên.”

Hồ Ma vội vàng đồng ý, hẹn thời gian với nàng ta, sau đó thoát ra, lại gọi Nhị Oa Đầu.

Đối với sự thận trọng của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, hẳn đã sớm biết rõ, bây giờ thấy nàng ta đồng ý dễ dàng, ngược lại có chút bất ngờ.

Tuy nhiên, người đầu tiên thuận lợi, lại không ngờ khi gọi Nhị Oa Đầu lại gặp rắc rối, hẳn gọi hết lần này đến lần khác, gọi bốn năm tiếng, vẫn không thấy y đến, đang định bỏ qua y, thì giọng nói lười biếng của y vang lên:

“Gọi ta sớm như vậy làm gì?”

“Trận rượu này ta còn chưa uống xong, cứ cảm thấy có người gọi ta...”

“...”

Hồ Ma cạ lời: “Không sớm đâu, đã nửa đêm rồi...”

Nhị Oa Đầu nói: “Kiếp trước không cần dậy sớm đi làm như người, trước mười hai giờ sẽ ngoan ngoãn lên giường ngủ?”

“...”

Hồ Ma cảm thấy không thể phản bác, chỉ có thể thở dài: “Có lẽ là người sống ở trong thành náo nhiệt, cuộc sống về đêm phong phú, chúng ta sống ở trang trại bên ngoài, ngủ sớm...”

Vừa nghĩ, vừa nghiêm túc, hạ thấp giọng nói: “Lão huynh, bây giờ ta có một vụ lớn, người có hứng thú không?”

Nhị Oa Đầu lập tức cảnh giác: “Lớn cỡ nào?”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, nói: “Ít nhất cũng lớn hơn vụ chúng ta làm trước đây, hơn nữa không phải nhắm vào huyết thực, mà là linh bảo của người tầm bảo, thứ trong tay bọn họ, chỉ cần chia được một món, cũng đủ cho chúng ta làm việc khổ cực mấy năm.”

“Ái chà...”

Nhị Oa Đầu rõ ràng có chút động tâm, nhưng do dự một chút, nói: “Không biết sao nữa, lần trước sau khi người trò chuyện với ta, ta luôn cảm thấy tên nhóc mày rậm mắt to như người, cũng không đáng tin lắm...”

“Chắc chắn là linh bảo?”

“...”

“Đương nhiên!”

Hồ Ma thở dài: “Chắc chắn cũng có độ khó, nhưng ta đã mời Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư giúp đỡ, nếu người thực sự bận...”

“Cái gì?”

Vừa dứt lời, Nhị Oa Đầu bỗng nhiên im lặng, hồi lâu mới nói: “VẬt tÍNH ta một người.”

Hồ Ma ngạc nhiên: “Hả?”

“Hả cái gì mà hả?”

Nhị Oa Đầu khó chịu: “TÍNH ta một người trước đã, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng đồng ý, ta thấy chuyện này chắc chắn làm được!”

“...”

Hai người đã bị lừa vào...

Khi Hồ Ma ngắt kết nối với y, trong lòng cũng hơi thả lỏng, có thể dụ hai người họ vào kế hoạch này là được, thuyết phục bọn họ, hẳn đã có kế hoạch.

Làm đến bước này, dường như cũng đã đủ, nhưng Hồ Ma nghĩ đến, dù sao nhóm người đến cũng là người tầm bảo, cho nên...

Do dự mấy lần, vẫn gọi: “Địa Qua Thiêu tiểu thư có ở đó không? Lão Bạch Can...”

“Ta ở đây, ta ở đây, ta ở đây mà tiền bối...”

Giọng nói chưa dứt, giọng nói của Địa Qua Thiêu đã vội vàng vang lên: “Tiền bối, chào tiền bối, ta nhớ ngài...”

“Phản ứng gì thế này?”

Hồ Ma háng giọng, để giọng mình nghe trầm thấp, nói: “Ta có một vụ làm ăn, người...”

“Tham gia!”

Địa Qua Thiêu lập tức trả lời: “Vụ gì ta cũng tham gia!”

“Ta sắp chết vì chán rồi, tiền bối...”

Chương 629. Bắt công

Chương 629: Bắt công

Sao lại có cảm giác sau khi mời Địa Qua Thiêu vào, chuyện này bỗng trở nên không đáng tin cậy như vậy?

Hồ Ma lắc đầu, gạt bỏ cảm giác kỳ lạ này ra sau đầu, nghĩ kỹ lại, việc mời Địa Qua Thiêu vẫn là cần thiết, dù sao thì tuy nàng gan to, nhưng khi làm việc thực sự, vẫn rất cẩn thận.

Hơn nữa... lúc bị chém, diễn xuất cũng khá tốt.

Tất nhiên, lý do quan trọng nhất, vẫn là do nàng chính là người tầm bảo, đối phó với những người đó chắc chắn có kinh nghiệm.

Người tầm bảo thực ra không phải là một môn đạo, mà chỉ là một nghề nghiệp trên thế giới này, người trong môn đạo nào cũng có thể trở thành người tầm bảo, sở thích của bọn họ là đi khắp nơi, chuyên trộm cắp các loại thiên tài địa bảo, bán lấy tiền, hoặc luyện thành pháp bảo.

Đã hẹn với mọi người, Hồ Ma lại chuẩn bị thêm một ngày, trong lòng sắp xếp lại cẩn thận các vấn đề mà hắn có thể nghĩ đến, xác định không còn sót gì nữa mới thôi.

Chuyện này thành hay bại, sau này thuận lợi hay không, thực ra đều phụ thuộc vào kế hoạch lần này.

Bây giờ nghe nói có người tầm bảo đến, bọn họ đều động tâm, nhưng tối nay có thể thuyết phục ba người này hay không, mới là trọng điểm.

Hắn cũng không còn cách nào khác...

Hậu nhân nhà họ Hồ, quá cô độc, nhưng may mắn thay, người chuyển sinh thì không.

Hắn có thể sống sót trong thế giới này, hoàn toàn là nhờ những người chuyển sinh, bây giờ đã đến lúc quan trọng, có nhu cầu quan trọng, đương nhiên cũng phải kéo bọn họ theo.

Đến tối hôm đó, vào giờ Tý, Hồ Ma lại đến linh miếu bản mệnh, tâm niệm khế động, kết nối mấy người này lại với nhau.

Nhìn ngọn mệnh hương chia làm ba, lần lượt xuyên qua làn khói dày màu đỏ sẫm kết nối với ba người kia, hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm, mơ hồ có cảm giác sau khi nhìn thấy người chuyển sinh An Châu tụ tập, bản thân cũng học theo, tổ chức tụ tập ở Minh Châu.

Tất nhiên, Minh Châu khác với An Châu, An Châu có Hồng Bò Đào tiểu thư là người chủ chốt, một tiếng ra lệnh, mọi người đều phối hợp.

Còn ở Minh Châu, hắn cần phải cố vũ thật tốt...

“Ái chà...”

Đang cảm nhận bầu không khí nghiêm túc của lần tụ tập này, trong lòng sắp xếp lời nói, thì bị một giọng nói trong trẻo cắt ngang dòng suy nghĩ.

Địa Qua Thiêu vừa vào, đã kích động không thôi: “Bạch Bò Đào tiểu thư cũng đến rồi, Nhị Oa Đầu tiên bối cũng đến rồi, Lão Bạch Kiền tiên bối quả nhiên có mặt mũi lớn, trước đây ta cũng đã liên lạc với bọn họ, muốn cùng bọn họ làm một vụ, kết quả bọn họ hoàn toàn không thèm để ý đến ta...”

“Lão Bạch Kiền tiên bối chỉ cần một câu, bọn họ liền tham gia...”

“...”

“Khụ...”

Hồ Ma cũng không ngờ lại mở đầu như vậy, vội vàng ho một tiếng, để giọng mình nghe khàn khàn và nghiêm túc, trầm giọng nói: “Khác nhau, lần này ta có việc chính.”

“Ta cũng có việc chính mà!”

Địa Qua Thiêu có vẻ hơi âm ức, nói: “Ta đã cẩn thận chọn mấy nhà giàu, muốn làm một vụ, bọn họ chỉ biết mắng ta.”

“?”

Hồ Ma cũng có chút tò mò, nửa năm nay không gặp nàng, nàng lại nghĩ ra trò gì?

“Người đừng nói nữa...”

Đang suy nghĩ, giọng nói của Nhị Oa Đầu đã có chút bất lực, thở dài: “Mấy người người chọn, thật khó mà nói.”

“Gia sản lớn thì đúng là gia sản lớn, cũng có người thực sự giấu bảo vật trong nhà, phải nói rằng ánh mắt của người cũng khá độc, nhưng nói đến nhà họ Liễu ở phía đông thành, người chỉ thấy người ta làm ăn lớn về trà, lụa, sứ, muối, trong nhà có nhiều tiền, sao không nói đến quan hệ của bọn họ với ngõ nhỏ Mai Hoa?”

“Một gia đình giàu có như vậy, nếu không có ai che chở, người nghĩ bọn họ có thể làm ăn lớn như vậy, kiếm nhiều tiền như vậy, lại sống yên ổn như vậy sao?”

“...”

“Vậy thì được...”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu ít nhiều vẫn có chút không phục, nói: “Còn nhà họ Tôn ở phía tây thành nữa, nhà họ có bí thuật, ta nghe người ta nói, tổ tiên nhà họ có tuyệt kỹ chém đầu không chết...”

“Nhà họ Tôn đời đời làm đao phủ, thuộc về dòng dõi phường hình của phủ nha, chỉ là sống kín tiếng mà thôi...”

Nhị Oa Đầu cười khỏ nói: “Sur phụ ngươi chẳng lẽ không dạy ngươi, người trong môn đạo dù lợi hại đến đâu, cũng không dễ dàng dây vào người có chức quan sao?”

“Đó là người trong môn đạo, chúng ta là người chuyên sinh mà...”

Địa Qua Thiêu lâm bầm, suy nghĩ một lúc, nói: “Nhà họ Viên ở Dã Vĩ trấn không sao chứ?”

“Vừa giàu, vừa kiêu ngạo, ta tận tai nghe thấy hần ta khoe khoang trong thanh lâu, rằng đào được một cái hũ trong chuồng heo nhà họ, cũng đủ mua mười hoa khô...”

“...”

Nhị Oa Đầu nghe đến đây, càng bắt lực hơn, nửa ngày không muốn nói gì.

Chờ đến khi Địa Qua Thiêu thúc giục, mới thở dài: “Đó là người nhà của Hồng Đăng Hội chúng ta, tính ra còn là cổ đông nhỏ đây...”

“Chúng ta làm Huyết Thực Bang, sao có thể không giữ mối quan hệ với với địa chủ địa phương chứ?”

“...”

“A...”

Trò chuyện đến đây, không chỉ Hồ Ma và Bạch Bò Đào Tửu cạn lời, mà Địa Qua Thiêu cũng sưng sờ, dường như nhiệt huyết tràn trề, bỗng chốc bị đả kích nặng nề, uể oải nói: “Vây...”

“Tóm lại là ta gia nhập Hồng Đăng Hội, ngược lại ai cũng không chọc vào được?”

“ ... ”

“Không phải...”

Nhị Oa Đầu càng khó hiểu hơn: “Sao ngươi cứ phải tìm người để chọc tức, ngoan ngoãn làm bà chủ tiệm gạo của ngươi không được sao?”

“Ta phải chữa chân mà...”

Địa Qua Thiêu âm ức nói: “Cần rất nhiều tiền...”

“?”

Chương 630. Người đáng tin

Chương 630: Người đáng tin

Hồ Ma nghe thấy ở bên cạnh, cũng giật mình: “Chân của nàng đến giờ vẫn chưa chữa khỏi à?”

“Đừng nói những chuyện này nữa.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thản nhiên lên tiếng, cắt ngang lời bọn họ, nói: “Biết Địa Qua Thiêu tủng quẩn, nhưng chúng ta ở Minh Châu, người chuyển sinh luôn rất cẩn thận, lợi ích tự nhiên là phải tìm kiếm, nhưng cũng không cần vì nhất thời tham lam mà lộ sơ hở.”

“Bây giờ cơ hội không phải đã đến sao? Lão Bạch Kiền luôn có ánh mắt chọn việc tốt, lần hợp tác trước của chúng ta, cũng khá thuận lợi...”

“Tất nhiên, lần đó kiếm được không nhiều, nhưng ít nhất cũng có thể xem nhau có đáng tin cậy hay không.”

“...”

“Đúng rồi...”

Nghe nàng ta nói, Hồ Ma bỗng nhiên hiểu ra.

Lần trước kiếm được lô huyết thực bị Đan Nhi Giáo cướp đi, kiếm được rất nhiều, nhưng thực ra lô huyết thực đó, trong mắt Bạch Bồ Đào và Nhị Oa Đầu, cũng không đáng là gì phải không?

Tất nhiên, cũng là một khoản tiền, vàng rơi trên đất ai cũng nhặt, nhưng một người thì có lẽ không thiếu lắm, người kia,

Hồng Đăng Hội gần như là của y, không có lý do gì phải cướp từ tay người khác.

Cho nên, hai người họ lúc đó thực ra cũng là mượn có này, mượn việc hợp tác, để xem nhau có đáng tin cậy hay không?

Lại nghĩ đến, chuyện lô huyết thực đó, vốn là do Nhị Oa Đầu xúi giục hẳn, thì càng rõ ràng.

Từng người một, đều có mưu mô cả...

Cũng may lần hợp tác đó thuận lợi, ba người vô hình trung đã kéo gần mối quan hệ, nếu lần đó xảy ra sự cố, có lẽ hẳn sẽ không bao giờ có cơ hội biết được thân phận của hai người họ, cũng không biết từ lúc nào, sẽ bị bọn họ vô hình xa lánh.

“Khụ...”

Thấy thời cơ đã chín muồi, Hồ Ma cũng ho khan một tiếng, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, giọng trầm thấp, nói: “Nhị Oa Đầu lão huynh nói đúng, nước trên thế giới này cũng sâu, người chuyển sinh cũng không thể dễ dàng dây vào, tránh rước họa vào thân.”

“Được rồi...”

Địa Qua Thiêu uể oải nói: “Ngay cả Lão Bạch Kiền tiền bối cũng nói ta như vậy, vậy ta nghe theo là được, vậy còn tiền bối thì sao?”

“Ngài nói có một vụ làm ăn tốt muốn tìm chúng ta hợp tác, rốt cuộc là vụ làm ăn gì?”

“...”

Lời nói vừa chuyển, đã vứt bỏ sự buồn bực vừa rồi ra sau đầu, giọng nói tràn đầy mong đợi, cũng có thể hiểu được, người mới mà, còn chưa tham gia hoạt động tập thể.

Hồ Ma cười một tiếng, nói: “Người ta chọn là người từ nơi khác đến, không có gốc rễ gì ở đây.”

“Hơn nữa bọn họ đều là người tâm bảo, trên người chắc chắn sẽ có thứ tốt.”

“Quan trọng nhất là, đám người này vốn dĩ cũng là kẻ vô ác bất tác, phá hoại quy tắc, chúng ta trừ khử bọn họ, không những không cần áy náy, thậm chí còn có thể chiếm được tiếng tốt là vì dân trừ hại!”

“...”

“Xem kia, đây mới là dáng vẻ của người đáng tin cậy lập nhóm chứ...”

Rõ ràng, Hồ Ma vừa mở miệng đã khác với Địa Qua Thiêu, Nhị Oa Đầu lão huynh lập tức khen ngợi hết lời, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư không nói gì, nhưng cũng có thể thấy rõ sự tán thành đối với lời này từ sự im lặng của nàng ta.

Địa Qua Thiêu cũng thở dài, rõ ràng là cảm nhận được khoảng cách giữa mình và tiền bối.

“Quá khen.”

Hồ Ma cũng cười ngại ngùng, nói: “Nhưng vấn đề duy nhất là, đám người này phía sau cũng có chỗ dựa.”

“Ha ha, thời buổi này ra giang hồ, ai mà không có chỗ dựa?”

Nhị Oa Đầu cười lạnh: “Người cứ nói là ai là được!”

Địa Qua Thiêu cũng liên tục nói: “Đúng đúng đúng, kẻ hèn có chỗ dựa gì, dù sao cũng là người ngoài, tìm một nơi hẻo lánh giết một nhát, đào hố chôn, cũng không cần sợ linh hồn hắn ta chạy về báo thù, ta có cách khiến hắn ta hồn phi phách tán...”

Thấy mọi người đều hào hứng, Hồ Ma cũng cảm thấy rất vui mừng, gật đầu, cười nói: “Chỗ dựa của bọn họ cũng không lợi hại lắm, chỉ là một kẻ trên Đường Thượng.”

“Tự xưng là Ngũ Sát Thần!”

“...”

Đột nhiên, bầu không khí hòa hợp của cuộc họp tập thể, bỗng chốc trở nên im lặng.

Hồi lâu, giọng nói của Nhị Oa Đầu mới cẩn thận vang lên, kèm theo một chút cười gượng: “Ha ha, ha ha, ta vừa rồi không nghe rõ...”

“Lão Bạch Kiền huynh đệ vừa nói là ai, ta không nghe rõ lắm?”

“...”

Hồ Ma nói: “Là Ngũ Sát Thần!”

“Kẻ đã từng hưởng hương hỏa trên Đường Thượng, mấy tên tìm bảo kia đều là thuộc hạ của hắn ta, bây giờ đến Minh Châu cũng là để tìm bảo tạo sát, trừ khử bọn họ chính là vì dân trừ hại.”

“...”

Bầu không khí của cuộc họp lại rơi vào im lặng khó xử.

Hồi lâu, Địa Qua Thiêu mới hơi mơ màng nói: “Cái tên này hình như ta đã từng nghe qua, nhưng cũng không quan trọng, khi nào thì động thủ?”

Nhị Oa Đầu thì bỗng nhiên phản ứng lại, đột nhiên nghiêm túc nói: “Các huynh đệ tỷ muội, mọi người cứ trò chuyện, ta vừa nhớ ra một chuyện quan trọng, phải đi rửa chân cho Tiểu Hồng Đăng, hai tháng sau gặp lại!”

“Hả?”

Mọi người đều ngẩn người, Bạch Bò Đào tiểu thư bỗng lên tiếng: “Chờ đã, nghe Lão Bạch Kiên nói xong rồi hãy đi!”

Chương 631. Lên kế hoạch

Chương 631: Lên kế hoạch

“Còn nói gì nữa? Có gì để nói...”

Uy quyền của Bạch Bồ Đào tiểu thư vẫn còn đó, một câu nói ra, Nhị Oa Đầu lão huynh cuối cùng cũng không thật sự thoát ra, chỉ là giọng nói bỗng chốc tràn đầy bất lực và bức bối: “Đó là Ngũ Sát Thần đó, các huynh đệ tử muội...”

“Thuộc hạ của Ngũ Sát Thần, nói là người tìm bảo, ta thấy chắc là người thấp hương cho hấn ta chứ?”

“Tìm bảo tạo sát, quả thực là phong cách của bọn họ... Nhưng Lão Bạch Kiên huynh đệ, lần này người hăng hái lập nhóm, thật sự là để đối phó với bọn họ?”

“...”

“Đúng vậy...”

Hồ Ma thân nhiên nói: “Người từ nơi khác đến, con mồi béo bở, vì dân trừ hại, quan trọng là không có hậu hoạn...”

Ít nhất là mấy yếu tố này không có vấn đề.

“Cái đó gọi là không có hậu hoạn?”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu lão huynh bỗng chốc cao lên tám độ: “Bản thân Ngũ Sát Thần chính là hậu hoạn đấy, huynh đệ người thật sự hiểu hấn ta?”

“Cũng không hiểu lắm.”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, cười nói: “Chỉ là trước đây đã từng thảo luận với người...”

“Dừng lại.”

Nhị Oa Đầu nói: “Hai chúng ta đó không phải là thảo luận, chỉ là tán gẫu, tương đương với uống rượu khoác lác, huồng chi, cho dù chúng ta muốn biến cuộc tán gẫu này thành sự thật, ta cũng cứ tưởng phải mất mấy năm, nào ngờ bây giờ người đã nhắm đến tên tà ma đó...”

“Người e là không biết Ngũ Sát Thần này, là một kẻ khó dây dưa đến mức nào đâu?”

“...”

Nghe hắn nói như vậy, Hồ Ma cũng nghiêm túc hơn, nói: “Ta biết hắn ta là kẻ trên Đường Thượng, còn biết kẻ trên Đường Thượng, còn khó dây dưa hơn cả tà ma dưới Đường Thượng, nơi thờ cúng hắn ta, so với quỷ ồ cũng không bằng.”

“Đúng vậy...”

Ngay cả Địa Qua Thiêu cũng không nhịn được mà chen vào, nói: “Ngũ Sát Thần thì sao chứ, ta nghe còn không bằng, còn không bằng Hồng Đăng Nương Nương nhà chúng ta nổi tiếng...”

“Thứ này còn có thể so sánh như vậy sao?”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu mang theo chút rên rỉ bất lực, thở dài: “Ở Minh Châu phủ, danh tiếng của hắn ta đương nhiên không bằng Hồng Đăng Nương Nương nhà chúng ta, nhưng các người có biết tại sao không?”

“Hồng Đăng Nương Nương nổi tiếng, là vì Hồng Đăng Nương Nương luôn ở đây, làm nghề thu gom huyết thực, quen biết với đủ loại giang hồ, phường buôn bán ngựa, thậm chí cả trang trại và thôn làng xung quanh thuộc quyền sở hữu của nàng ta.”

“Nhưng với thân hình nhỏ bé của nàng ta, cũng chỉ có thể ở trong thành Minh Châu, nhiều nhất là lan rộng đến mười bảy trang trại treo đèn lồng của nàng ta, ngay cả những mỏ huyết thực rải rác khắp nơi, cũng hiếm khi đến.”

“Nhưng sau khi Đường Thượng thì sao?”

“Một khi được phong, có quyền xây miếu hưởng hương hỏa, thì hương khói bốn phương, tám hướng cúng tế, chân linh khê động, hóa thân vạn ngàn, người ta không co cụm ở một nơi nhỏ bé để thu gom huyết thực, là vì người ta đã hưởng thụ hương hỏa muôn nơi...”

“Một bên có sắc phong, một bên là tà ma, đây chính là sự khác biệt cơ bản nhất giữa yêu quái nơi núi rừng và những tà ma được Đường Thượng...”

“...”

“A?”

Nghe Nhị Oa Đầu nói nghiêm túc như vậy, Địa Qua Thiêu cũng nghiêm túc lên, có chút sợ hãi nói: “Kẻ trên Đường Thượng đều lợi hại hơn Hồng Đăng Nương Nương?”

“Cũng không hẳn...”

Câu nói này của nàng, lại khiến tâm trạng của Nhị Oa Đầu không được liên mạch, nói: “Tà ma và kẻ ở trên Đường Thượng, không phải cùng một loại, người ta cũng không phân cao thấp bằng cách vung nắm đấm cắn người.”

“Kẻ trên Đường Thượng tự nhiên là lợi hại, nhưng kẻ dưới Đường Thượng cũng không loại trừ một số tà ma đặc biệt, hoặc là oán khí cực nặng, hoặc là do cơ duyên trùng hợp, hoặc là sống ở nơi hung hiểm, có pháp lực và sát khí kinh người, thật sự so sánh, thì một số Đường Thượng cũng phải tránh xa ba thước.”

“Tất nhiên, trong này cũng có đạo lý đi giày sợ chân trần, kẻ trên Đường Thượng có mấy ai dám liều mạng?”

“Nhưng, người ta đã ở trên Đường Thượng, thì đều có lai lịch, hoặc là từng được triều đình sắc phong, hoặc là dân gian tự phát thờ cúng, lại được triều đình trước đây công nhận.”

“Tất nhiên, cũng có rất nhiều, vốn là do Mười họ sắc phong.”

“Những kẻ ở trên Đường Thượng này đều có lai lịch khác nhau, có kẻ che chở một phương, có kẻ công đức đầy mình, có kẻ có thể bảo vệ một nơi mưa thuận gió hòa, chưa chắc đều giỏi hàng tai đầu pháp, nhưng có thể khẳng định là bọn họ đều không dễ chọc.”

“Kẻ giang hồ đều biết không chọc vào người có chức quan, chúng ta là người chuyên sinh mà đi đối phó với kẻ trên Đường Thượng, chẳng phải là điên rồi sao?”

“...”

Lời này, lại khiến Địa Qua Thiêu vừa rồi còn hăng hái trở nên im lặng.

Bạch Bò Đào tiểu thư vẫn giữ im lặng, cũng từ từ lên tiếng: “Phải nói rằng, những gì Nhị Oa Đầu lo lắng thực ra cũng đúng.”

“Nếu chỉ là mấy người tìm bảo, thực ra không khó đối phó.”

“Nói trắng ra là người thấp hương, khi chủ nhân là tà ma, bọn họ là người thấp hương, phụng sự linh môn, chủ nhân được hưởng hương hỏa, bọn họ cũng lập tức thay đổi, trở thành người thấp hương trong miếu, nhưng nói cho cùng, đều là người hầu hạ chủ nhân của mình.”

“Đổi phỏ với bọn họ không khó, thậm chí, Ngũ Sát Thần phía sau bọn họ, tuy khó dây dưa, nhưng cũng không đến mức khiến chúng ta sợ hãi như bây giờ...”

“Chỉ là quy tắc và cấm kỵ mà Ngũ Sát Thần này đại diện phía sau, ha ha...”

“ ... ”

Chương 632. Thông tin lớn nhất Minh Châu thành

Chương 632: Thông tin lớn nhất Minh Châu thành

Khi nàng ta nói ra những lời này, Hồ Ma biết rằng cơ hội mà hắn đã chờ đợi cả đêm, đã đến.

“Ta hiểu nỗi lo lắng của Nhị Oa Đầu lão huynh...”

Hít một hơi thật sâu, hắn từ từ nói: “Cũng không phải là không nghĩ đến rủi ro của chuyện này, chỉ là, ta càng hiểu đạo lý cơ hội khó có được, chúng ta là người chuyển sinh làm việc cẩn thận, không phải là không muốn tiến bộ, chỉ là luôn lo lắng sẽ rước họa vào thân.”

“Nhưng hiện tại, bản lĩnh tăng lên, mỗi bước tiến đều vô cùng khó khăn, một vật nhỏ cũng có thể cản trở bước chân, ví như Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư hiện tại cần gì, ta biết.”

“Nhị Oa Đầu lão huynh hiện tại cần gì, ta cũng biết...”

“...”

Nói đến đây, hơi dừng lại, Địa Qua Thiêu đã có chút mong đợi: “Còn ta thì sao?”

Hồ Ma trực tiếp bỏ qua nàng, nói: “Cũng chính vì ta biết hai thứ này khó lấy đến mức nào, nên sau khi gặp được cơ hội này, ta không nhịn được mà muốn nói cho hai vị.”

“Ngũ Sát Thần tự nhiên là kẻ trên Đường Thượng, cũng có chút hung danh, nhưng bây giờ, lại chính là thời điểm tốt nhất để trừ khử hắn ta, hơn nữa không có rủi ro.”

“...”

Mấy chữ không có rủi ro, hần nói vô cùng chắc chắn, không cho phép nghi ngờ.

Điều này lại khiến mấy người có mặt đều nghi ngờ, im lặng một lúc lâu, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại là người lên tiếng trước: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì ta biết một số tin tức.”

Hồ Ma thân nhiên nói: “Mà muốn nói ra những tin tức này, lại phải liên quan đến một số bí mật.”

“Bí mật này đối với người chuyên sinh, có lẽ không phải là một ân huệ lớn có thể trả được, mọi người chắc chắn muốn nghe sao?”

“...”

Nói xong, hần hơi dừng lại, chờ mọi người rời đi.

Trước đây hần đã từng thấy Nhị Oa Đầu làm như vậy, một tin tức nội bộ được đưa ra, đối với người khác là một ân huệ lớn, mình có thể nói, nhưng có muốn nhận ân huệ này hay không, đương nhiên là tùy thuộc vào việc người có muốn ở lại hay không.

Tất nhiên là không có ai rời đi.

Thậm chí ngay cả Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư và Nhị Oa Đầu cũng hơi căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của Hồ Ma.

Địa Qua Thiêu lúc này càng không dám hó hé, chỉ dựng lỗ tai lên, sợ Lão Bạch Kiên tiền bối chê nàng đẳng cấp không đủ, lúc quan trọng lại đá nàng ra ngoài...

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, liền trực tiếp nói: “Trước đây Thanh Y làm loạn, người nhà Mạnh gia đến, nhưng lại bị một quý nhân trong Minh Châu phủ chém chết ác quỷ, đuổi người nhà của Mạnh gia đi.”

“Cả Minh Châu phủ, ai cũng muốn biết người này là ai, bao gồm cả chúng ta là người chuyển sinh, nhưng không ai dám tìm hiểu tin tức này.”

“...”

“Vào!”

Đột nhiên nghe hấn nhắc đến điều này, ba người có mặt đều thở dốc hơn, bầu không khí xung quanh thậm chí còn có chút ngột ngạt, mà Hồ Ma cũng không úp úp mở mở, trực tiếp nói: “Nhưng ta, lại tình cờ biết người này là ai.”

“Người...”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đột nhiên không nhin được, nói: “... Biết hấn ta là ai?”

“Đúng vậy.”

Giọng nói của Hồ Ma chưa bao giờ chắc chắn như lúc này, thấp giọng nói: “Vị quý nhân đó, chính là ta...”

“A?”

Xung quanh linh miếu bản mệnh, đã vang lên vài tiếng kinh hô ngẩn ngủi.

Nhưng Hồ Ma lại đột nhiên nói tiếp, trong giọng nói có sự nghiêm túc và trang trọng không thể diễn tả: “... Người trong Lão Âm Sơn chúng ta, hàng năm đều thờ cúng, lại được ông ấy bảo vệ bình an, trấn áp tà ma, là một lão nhân.”

“Hoặc có thể nói, ta cũng không chắc ông ấy có phải là lão nhân hay không, nhưng ông ấy thường ngồi trên một gốc cây, cả người là hương hỏa, không nhìn rõ khuôn mặt, bản lĩnh rất lớn, nhưng không thích thể hiện...”

“... Đúng rồi, còn thích ăn cỗ!”

“...”

“Cái này...”

Trong linh miếu bản mệnh, bỗng chốc trở nên yên tĩnh, dường như ai cũng cần thời gian để tiêu hóa tin tức gây sốc này.

Mà Hồ Ma thì thở dài một hơi, mới nói: “Ta cũng vô tình biết được tin tức này, nhưng đối với chuyện này thì vô cùng xác nhận, ta kỳ thật sinh ở bên trong thôn Đại Dương, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhưng cũng tiếp xúc với một số người mà người ngoài không tiếp xúc được.”

“Vị Sơn Quân này chính là một trong số đó, lúc nhỏ ta còn cùng bà bà, quỳ lạy ông ấy!”

“Mà trước đây khi Thanh Y làm loạn, vì trang tử của ta gần Lão Âm Sơn, nên ta bị cuốn vào, giúp đỡ bách tính làm một số việc, không ngờ lại lọt vào mắt xanh của ông ấy.”

“Lần này về thôn ăn Tết, ông ấy đã xuất hiện trước mặt ta, khen ta làm tốt, còn cho ta một chút cơ duyên và chỉ điểm, cũng vào lúc đó, ta mới cuối cùng xác định được vị quý nhân chém Thanh Y chính là ông ấy...”

“...”

Nói một hơi dài như vậy, Hồ Ma bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đúng rồi, còn một tin tức nữa, chia sẻ miễn phí cho mọi người...”

“Minh Châu phủ, cách đây không lâu vừa có thêm một vị tiểu Đường quan...”

“... Là ông ấy tùy tiện sắc phong!”

“Ngay bên cạnh trang trại chúng ta, vốn là một ổ hoàng tiên, có chút đạo hạnh nhưng cũng có hạn, nhưng vì lúc Thanh Y làm loạn, đã giúp đỡ dân làng, lại lọt vào mắt xanh của lão nhân gia ông ấy.”

“Bây giờ thì sao?”

“Được vị kia triệu vào Lão Âm Sơn gặp mặt, tốt lắm, bây giờ thay đổi hoàn toàn, không còn giống trước nữa.”

“Cách đây không lâu, ta tận mắt nhìn thấy tam đồ đệ trong ngõ nhỏ Mai Hoa, đến gần trang trại chúng ta làm việc, huyết thực và tế đàn đều đã chuẩn bị xong, chỉ là để đối phó với một tà ma không có gốc gác, kết quả, các người đoán xem thế nào?”

“Hoàng tiên kia, cũng chính là Thất Cô Nãi Nãi, chỉ cần một câu nói, bọn họ đều bị dọa chạy, trang trại chúng ta, đều được hưởng lợi lớn!”

Chương 633. Năm bắt cơ hội

Chương 633: Năm bắt cơ hội

“A?”

Tin tức chấn động mà Hồ Ma đưa ra, rõ ràng đã khiến ba người chuyển sinh còn lại đều bị sốc.

Trong đó người bị sốc nặng nhất dường như là Bạch Bò Đào tiểu thư, ngay cả giọng nói kinh ngạc của nàng ta cũng rõ ràng hơn hai người kia.

“Đây cũng chính là lý do ta muốn năm bắt cơ hội này.”

Mà Hồ Ma thì rất hài lòng với phản ứng của bọn họ, cố ý hạ thấp giọng nói: “Thực ra ta cũng không nhìn thấu lão gia gốc cây kia, ông ta quá bí ẩn, nhưng từ những chi tiết mà ta quan sát được, cũng tám chín phần mười là như vậy.”

“Bây giờ ta đã bắt chuyện được với vị tiểu Đường quan mà ông ta sắc phong, cũng biết vị Ngũ Sát Thần kia đến, dường như là nhằm vào Lão Âm Sơn, nguyên nhân cụ thể thì chúng ta không biết, chắc là liên quan đến một số ân oán mà người ngoài không biết!”

“Bọn họ muốn đấu với nhau, vậy ta chỉ cần giúp đỡ, chẳng phải là có cơ hội mượn ân tình của vị tiểu Đường quan kia, để bắt chuyện với vị quý nhân đó sao?”

“...”

Lời nói đã được chuẩn bị từ trước, nói ra một cách dứt khoát, không cho người khác cơ hội nghi ngờ, chỉ để bọn họ chìm vào suy nghĩ.

“Không phải...”

Người đầu tiên phản ứng lại, có thái độ phản đối là Nhị Oa Đầu: “Nếu, vị mà người nói trong Lão Âm Sơn, thật sự là vị quý nhân đó, vậy thì...”

“Vậy thì tầng lớp của ông ta cao như vậy, người không trốn tránh, còn muốn tiến thêm một bước?”

“...”

“Ta cũng không biết làm như vậy có đúng hay không...”

Hồ Ma nghe vậy, thở dài: “Nhưng luôn cảm thấy cơ hội này khó có được, dù sao lúc nhỏ ta đã từng bái lạy ông ấy, trước đây vì chuyện Thanh Y làm loạn, lại lọt vào mắt xanh của ông ấy, nếu có thể thể hiện tốt trong chuyện này, thì đó là cơ hội lớn đến mức nào?”

Nói xong, không giải thích nhiều, trực tiếp hỏi ngược lại: “Đổi lại là các người, sẽ ở gần ông ấy hơn, hay là xa hơn?”

Chuyện này còn cần hỏi sao?

Nhị Oa Đầu theo bản năng muốn phản bác, đối với nhân vật như vậy, đương nhiên là càng xa càng tốt, nếu không được thì trực tiếp dọn nhà cũng được.

Nhưng Địa Qua Thiêu lại giành nói: “Đương nhiên là leo lên theo cành cây rồi!”

“Đây là gì? Đây là BOSS ẩn trong núi, đây là lão gia gia có sẵn mà...”

“Lần này có thể kiếm được bao nhiêu không nói, chủ yếu là ôm được cái đùi này, vậy sau này vào Lão Âm Sơn, chẳng phải là tương đương với việc có một chỗ dựa lớn sao?”

Nàng hơi dừng lại, mong đợi nói: “Lão Âm Sơn có bao nhiêu bảo vật chứ!”

Hồ Ma thầm khen ngợi trong lòng: “Làm tốt lắm!”

Nhị Oa Đầu nghe thấy lời của Địa Qua Thiêu, liền thở dài: “Người vẫn còn trẻ, chỉ nhìn thấy lợi ích, cũng không nghĩ đến...”

Lời còn chưa dứt, Bạch Bồ Đào tiểu thư cũng nói: “Ta cũng cảm thấy, nếu thật sự có cơ hội, nên nắm bắt.”

Nhị Oa Đầu kinh ngạc: “Ngay cả người cũng...”

Bạch Bồ Đào tiểu thư dường như thở dài, sau đó mới nói: “Chỉ nói chuyện cụ thể mà thôi, biết được Minh Châu phủ ẩn giấu một nhân vật như vậy, vốn dĩ đã ảnh hưởng rất lớn đến chúng ta, sau này có ông ta, chúng ta không làm gì ở Minh Châu phủ nữa sao?”

“Hừ, nếu có thể đảm bảo an toàn để tiếp cận đối phương cũng không sao, dù sao đối với Lão Bạch Can, bản thân hắn đã lọt vào tầm mắt của đối phương, cưỡng ép muốn trốn tránh, mới là có quý.”

“...”

Nhị Oa Đầu: “A...”

Bạch Bồ Đào tiểu thư lại cắt ngang hắn, nói: “Hơn nữa, người khác không biết, nhưng người biết ta, ta cũng đoán được người.”

“Hai chúng ta đến nơi nhỏ bé như Minh Châu, vốn là để tìm kiếm cơ hội.”

“Thứ ta muốn ở triều đình, thứ người muốn ở trong núi, đều không dám dễ dàng lấy, sợ lộ sơ hở, cho nên bình thường chúng ta chỉ có thể trốn trong bóng tối, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.”

“Nhưng bây giờ cơ hội đưa đến tận cửa, người lại muốn bỏ qua?”

“ ... ”

Địa Qua Thiêu nghe thấy Bạch Bò Đào tiểu thư nói như vậy, lập tức hưng phấn không thôi: “Đúng đúng đúng.”

Hồ Ma cũng nói đúng lúc: “Quả nhiên vẫn là Bạch Bò Đào tiểu thư nhìn thấu đáo.”

Nhị Oa Đầu thì bỗng chốc ngây người, tam quan có cảm giác bị xung kích: Không phải chứ, trốn tránh Mười họ, cùng với những tồn tại tầng lớp quá cao, để tránh rước họa vào thân, đây không phải luôn là quy tắc sinh tồn của người chuyển sinh sao?

Rõ ràng hẳn mới là người lý trí nhất trong số mọi người, bây giờ sao lại có vẻ như hẳn mới là người thiếu số?

“Tất nhiên, cụ thể thế nào, vẫn phải xem chuyện có dễ làm hay không...”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư trực tiếp kết thúc chủ đề này, hỏi Hồ Ma: “Người tính toán thì hay lắm, nhưng cụ thể làm thế nào?”

“Ta đã nói, chúng ta chỉ bắt mấy con môi béo bỏ mà thôi.”

Hồ Ma nói: “Nói trắng ra, ta cũng biết chuyện này, có thể đến gần người ta một chút, nhưng chúng ta không có bản lĩnh lớn như vậy để tham gia quá sâu.”

“Chúng ta chỉ phát hiện có người tìm bảo đang hại người, thấy chuyện bất bình nên trừ khử bọn họ, cướp bảo vật trên người bọn họ mà thôi, chuyện khác liên quan gì đến chúng ta?”

“Hơn nữa, Ngũ Sát Thần đến, cũng là nhằm vào vị quý nhân ở Lão Âm Sơn, nào có thời gian để ý đến chúng ta?”

“Tất nhiên, nếu vị Ngũ Sát Thần kia thật sự gặp khó khăn, chịu thiệt thòi, chúng ta cũng có cơ hội làm gì đó, vậy thì...”

Chương 634. Nhất trí

Chương 634: Nhất trí

Dừng lại một chút, mới cười khẽ: “Một con cá voi chết, vạn vật sinh sôi, đã ở trên bàn thờ nhiều năm như vậy, vậy thì sau khi xử lý hắn ta, có thể kiếm được bao nhiêu thứ, ta không rõ, nhưng mọi người có mặt ở đây, chắc là rất hiệu.”

Bạch Bò Đào tiểu thư trầm ngâm: “Nếu là như vậy, thì cũng...”

“Chờ đã...”

Nhị Oa Đầu cuối cùng cũng không nhịn được nữa, thực sự không dám để Hồ Ma nói tiếp, nói tiếp nữa thì ngay cả y cũng động tâm.

Nhưng nhịn đi, nhịn đi, làm người không thể chỉ nhìn thấy lợi ích, y dùng lý trí cuối cùng ép buộc bản thân cắt ngang lời Hồ Ma, cắt ngang cuộc thảo luận của bọn họ, nói: “Còn có vấn đề.”

“Dù người nói hay đến đâu, nhưng cũng không thể không cân nhắc điều này, chúng ta ra tay giúp vị quý nhân bí ẩn kia, nhưng nếu ông ta không nhận ân tình này thì sao? Nếu bị vị quý nhân này phát hiện thân phận, chẳng lẽ chúng ta có thể có kết cục tốt sao?”

“...”

Mọi người đều im lặng, ngay cả Địa Qua Thiêu cũng không chen vào.

Đây mới là vấn đề lớn nhất mà người chuyển sinh phải đối mặt, người chuyển sinh không có bạn bè trong thế giới này.

Cho dù là vị quý nhân kia, hay là Ngũ Sát Thần, một khi nảy sinh nghi ngờ, đều có thể lập tức trở thành kẻ thù của người chuyển sinh.

Phân tích khác nhiều đến đâu, vấn đề này không giải quyết được, đều chỉ là trò cười mà thôi.

Nhưng Hồ Ma đã đợi rất lâu để trả lời câu hỏi này.

“Vị quý nhân kia sẽ không phát hiện ra đâu...”

Hồ Ma từ từ lên tiếng, nói với bọn họ: “Bởi vì, người chuyển sinh sẽ không ra tay.”

Mọi người đều sững sờ, lại nghe hắn nói: “Vị quý nhân bí ẩn kia, cũng không cần sự giúp đỡ của người chuyển sinh, ông ấy cần, là sự giúp đỡ của cả Minh Châu.”

“Bây giờ, là Ngũ Sát Thần phái thuộc hạ của mình đến, tìm bảo tào sát, làm hại bách tính, khiến Minh Châu này, sau khi trải qua một lần Thanh Y làm loạn, lại đón Ngũ Sát tụ tập, cho nên, chuyện này không liên quan gì đến người chuyển sinh.”

“Chỉ là người trong giới giang hồ Minh Châu không thể ngồi yên.”

“Hồng Đăng Hội, Thảo Tâm Đường, cùng với các Tẩu Quỷ Nhân, Thủ Tuế Nhân khắp nơi, thậm chí cả bà chủ tiệm gạo...”

“... Là những người này không thể khoanh tay đứng nhìn, mới trừ khử tay sai của Ngũ Sát Thần, trả lại cho Minh Châu một bầu trời trong xanh!”

“...”

Nói một hơi dài, Hồ Ma cười nói: “Cho nên, chuyện này liên quan gì đến người chuyển sinh?”

“A cái này...”

Lời này của Hồ Ma, khiến Nhị Oa Đầu cũng sững sờ.

Là người phản đối trong cuộc họp lần này, lúc y hấn vốn nên đưa ra ý kiến khác biệt, nhưng y há miệng, lại không nói nên lời, hồi lâu, hồi lâu, y mới khẽ thở dài: “Hảo tiểu tử...”

“Ngươi đã lập nhóm cho một vụ lớn rồi!”

“...”

Hồ Ma cũng cười theo: “Chuyện chính là đơn giản như vậy.”

Trước đây đi đến An Châu một chuyến, những thứ học được vẫn có ích.

Người chuyển sinh không dám động, thì để các thế lực giang hồ trong Minh Châu phủ, thậm chí là để cả Minh Châu cùng hành động là được?

Tuyệt chiêu độc nhất vô nhị của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư: chính là làm lớn chuyện.

Đối với người chuyển sinh, trốn tránh tất nhiên là tốt, nhưng chỉ có thể làm những chuyện nhỏ, bắt tôm tép để ăn, thật sự muốn kiếm lợi ích lớn, thì vẫn phải làm lớn chuyện, lợi dụng lúc nước đục thả câu.

“Luôn cảm thấy phong cách hành sự hiện tại của hấn, có chút quen mắt...”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư trầm nghĩ, dường như nàng ta có chút tán thành ý tưởng này, chỉ là không vội lên tiếng, suy nghĩ về tính khả thi của chuyện này.

Chỉ có Địa Qua Thiêu nhỏ giọng lầm bầm: “Ta có thể tham gia với tư cách là môn chủ Gia Quan Môn không? Không cần thân phận bà chủ tiệm gạo, nếu không sau này ra giang hồ sẽ không oai phong!”

Hồ Ma kiên nhẫn đợi một lúc, cười nói: “VẬY, ý kiến của mọi người là...”

Địa Qua Thiêu lớn tiếng nói: “Ta tham gia!”

Hồ Ma trực tiếp bỏ qua nàng, chỉ lặng lẽ chờ đợi giọng nói của hai lão làng kia vang lên.

“Chờ đã, chúng ta thảo luận một chút...”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu một lúc sau mới vang lên, sau đó lại nói: “Bạch Bò Đào tiểu thư, trò chuyện trước một chút?”

Bạch Bò Đào tiểu thư đồng ý, hai người liền tạm thời rời đi.

“Tiền bối, ngài quá lợi hại, vừa ra tay đã muốn xử lý Ngũ Sát Thần trên Đường Thượng, ta sùng bái ngài, đến bên cạnh ngài được không?”

Địa Qua Thiêu lắc nhai nói, Hồ Ma lại không có thời gian để ý đến nàng.

Hắn để kéo những người này xuống nước... à không, để mọi người cùng hắn kiếm lợi ích, cũng đã hao tổn không ít tế bào não, bây giờ chỉ xem lần này mọi chuyện có thuận lợi hay không.

Nếu thuận lợi, đừng nói là Ngũ Sát Thần, sau này nhập phủ, thượng kiều, tiếp quản toàn bộ gia sản nhà họ Hồ, đều sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng nếu lần này mọi chuyện không thuận lợi, thì phiền phức cũng nhiều.

Hơn nữa, hắn cố gắng bịa chuyện, bọn họ có tin hay không, cũng là chuyện khác...

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên thấy Địa Qua Thiêu ồ lên một tiếng, cũng thoát ra, dường như đang nói chuyện với ai đó.

Nhị Oa Đầu lại vào, hỏi hẩn mấy câu, Hồ Ma đã chuẩn bị từ trước, trả lời không sót một chữ. Nhị Oa Đầu ngắt kết nối, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng đến, lại hỏi mấy câu, sau đó ngắt kết nối, đợi một lúc lâu, Địa Qua Thiêu và Nhị Oa Đầu lại cùng nhau lên...

Hồ Ma chuẩn bị đầy đủ, để mặc bọn họ hỏi, biết gì nói nấy.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy có chút bất lực, tổ chức người chuyên sinh An Châu nhà người ta, Hồng Bò Đào tiểu thư chỉ cần một câu, tất cả đều tham gia.

Còn Minh Châu nhà mình...

... Tổng cộng bốn người, phải lập tám nhóm sao?

Nhưng cuối cùng cũng không phụ lòng khổ tâm, sau một hồi do dự, ba người bọn họ, đều lần lượt liên lạc với hẩn.

Sau đó, khẽ trả lời: “Được!”

Chương 635. Suy nghĩ cẩn thận

Chương 635: Suy nghĩ cẩn thận

Kế hoạch đã được lập, đối với hắn, chuyện này đã thành công một nửa.

Tâm trạng của Hồ Ma bồng chốc trở nên tốt hơn rất nhiều, từ khi chuyển sinh đến nay, hắn luôn bị các loại sự vụ đè nặng trong lòng, không thể thoát khỏi, bây giờ mới có cảm giác sáng khoái khi chủ động tiến về phía trước một bước.

Mà mấy người kia, cũng giống như thỏ phào nhẹ nhõm, tâm trạng trở nên vui vẻ.

Nhiều lúc cũng như vậy, trước khi đưa ra quyết định, luôn cảm thấy khó khăn, do dự, nhưng khi đã quyết định, lại cảm thấy mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Đặc biệt là Nhị Oa Đầu lão huynh, vừa rồi y còn là người phản đối nhất, bây giờ tất cả mọi người đều đã quyết định tham gia, y lại là người đầu tiên cười nói: “Nếu đã như vậy, thì nói đi, chuẩn bị làm thịt mấy con môi béo bỏ này như thế nào?”

“Vậy thì thể hiện ra bản lĩnh đi?”

Hồ Ma cười nói: “Ta cũng cảm thấy Nhị Oa Đầu lão huynh nói rất đúng, chúng ta dù muốn tham gia, cũng phải đề phòng bị vị kia trong núi phát hiện bí mật của chúng ta là người chuyển sinh, cho nên không thể bàn bạc quá kỹ càng, kế hoạch càng chu đáo chặt chẽ, lại càng dễ dàng lưu lại vết tích phối hợp lẫn nhau.”

“Chúng ta chẳng bằng riêng phần mình chọn tốt mục tiêu, chiếm bảo vật của bọn chúng, muốn mạng của bọn chúng cũng không hẵn là không thể.”

“Chỉ cần xử lý bọn chúng, về phần ai xử lý tên nào, thậm chí, cuối cùng là không phải từ chúng ta ra tay, thì cũng không quan trọng.”

“...”

“Suy nghĩ thật là cẩn thận...”

Địa Qua Thiêu luôn lo sợ mình bị đá ra khỏi vụ lớn này, bỗng nhiên trở nên ngọt ngào, khen ngợi: “Quả nhiên là Lão Bạch Kiền tiên bối, ta phải học hỏi ngài nhiều hơn.”

“Chậc...”

Nhị Oa Đầu cũng thở dài, nói: “Người quả thực phải học hỏi hẵn, ta vẫn luôn cho rằng trong số chúng ta, người giỏi nhất là người...”

Hồ Ma có chút xấu hổ, nhưng không đáp lại, rõ ràng hẵn là người lương thiện mà.

Mà lúc này, chỉ có Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư, vẫn thông dong, mạch suy nghĩ rõ ràng, thản nhiên nói: “VẬY, thân phận của mấy người này là gì? Bản lĩnh như thế nào? Sư tử vô thỏ cũng phải dùng hết sức, trước tiên phải thăm dò bọn họ đã.”

Địa Qua Thiêu nói: “Đã nhập phủ chưa, họ tên là gì? Có khó giết không? Ai giàu có nhất?”

Nói đến đây, Hồ Ma tạm thời không vội nói, thực ra hẵn biết khá rõ về năm người này, thậm chí đã cùng Sơn Quân tiên bối, nhìn thấy dáng vẻ và hành động của từng người.

Nhưng bây giờ thân phận của hẵn, chỉ là đoán được vị quý nhân kia là ai, có chút giao tình với tiểu Đường quan dưới

trưởng ông ta, có thể biết được chuyện này, nhưng nếu nói quá rõ ràng, thì rõ ràng là có vấn đề.

“Vẫn là để ta nói...”

Lúc này, Nhị Oa Đầu thở dài, nói: “Nói trắng ra, những tay sai này, chính là chân chạy vặt của Ngũ Sát Thần, cũng là người thấp hương cho hắn ta, phàm là kẻ đã xây miếu, dưới trướng đều có loại người này.”

“Người thấp hương chính là phụ linh, phụ linh bất kể có nhập phủ hay không, bản lĩnh của bọn họ, đều dựa vào vị Đường Thượng mà họ thờ cúng.”

“Nhưng Ngũ Sát Thần này, sở dĩ được gọi là Ngũ Sát Thần, là vì hắn ta tập hợp mệnh, tài, phúc, thọ, vận, ngũ sát vào một thân, vị Ngũ Sát lão gia này, cũng là một kẻ hiếm thấy, những kẻ Đường Thượng khác được hưởng hương hỏa cúng tế của con người, ít nhiều cũng phải quan tâm đến bách tính, ban phúc an lành.”

“Chỉ có Ngũ Sát Thần này, lại hung ác đáng sợ, hắn ta có thể ban cho người ta tà tài, cầu nguyện cũng linh nghiệm, những năm trước thường được người ta thờ cúng, ngay cả Minh Châu cũng có một số gia đình giàu có thờ cúng hắn ta.”

“Chỉ là, hắn ta tuy là lão gia Đường Thượng chính thức, nhưng lại còn tà ác hơn cả tà ma, phàm là người thờ cúng hắn ta, ban đầu muốn gì được nấy, nhưng dần dần sẽ ngũ sát tuyệt môn, gia đình tan nát, hối hận không kịp.”

“Thậm chí một số châu huyện trước đây thờ cúng hắn ta, đều bị hắn ta giày vò đến mức dân chúng lâm than, trở thành vùng đất chết...”

“Nhưng tuy là hung thần, đạo hạnh chắc chắn là rất cao, những người thấp hương dưới trướng hắn ta không thể chịu

nổi, cho nên mỗi người được hắt ta ban cho một loại sát khí, nhưng cũng rất lợi hại.”

“...”

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, ngay cả Hồ Ma, cũng nghe rất nghiêm túc.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư cũng trầm ngâm một lúc, mới nói: “Nói cách khác, muốn đối phó với bọn họ, trước tiên phải ứng phó với sát khí trên người bọn họ?”

“Đúng vậy.”

Nhị Oa Đầu từ từ gật đầu, thấp giọng nói: “Ta là Tẩu Quỷ Nhân, biết nhiều hơn các người một chút, thực ra Lão Bạch Kiền vừa nói, ta cũng đã đoán được một số điều.”

“Ngũ Sát Thần đã muốn đến, hơn nữa còn muốn đối đầu với vị quý nhân trong núi, vậy có thể nói, những người thấp hương dưới trướng hắt ta, chính là đến để tạo sát khí lập đàn cho hắt ta, bọn họ tìm bảo chỉ là một chuyện, tạo sát khí mới là mấu chốt.”

“Nếu bọn họ lần lượt ở năm nơi này của Minh Châu, lập nên mệnh sát, tài sát, phúc sát, thọ sát, vận sát, hình thành ngũ sát đàn, đến lúc đó, lại mời hắt ta đến, bản lĩnh của Ngũ Sát Thần này, còn có thể lợi hại hơn vài phần, bất cứ ai gặp phải, cũng đủ thảm.”

“...”

“CNM...”

Hồ Ma chăm chú lắng nghe, không khỏi thầm kinh ngạc.

Chương 636. Ngũ Sát tế đàn

Chương 636: Ngũ Sát tế đàn

Người chuyên sinh quả nhiên đều có lai lịch, đặc biệt là lão làng như Nhị Oa Đầu, nội tình của bọn họ thật sự là ngoài sức tưởng tượng.

Hắn đã cùng Sơn Quân nhìn thấy một số thứ, cho nên hắn hiểu, nhưng Nhị Oa Đầu lão huynh, lại nói ra một cách tùy ý, thậm chí còn trật tự hơn hắn, hắn muốn bổ sung vài câu cũng không chen vào được.

Điều này chứng tỏ điều gì?

Lão già này tuy cả buổi, bề ngoài là người phản đối nhất việc đối phó với Ngũ Sát Thần, nhưng thực ra y là người hiểu rõ nhất về Ngũ Sát Thần?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, y vẫn luôn muốn trộm một ít đồ trong Lão Hỏa Đường Tử của Hồ gia, còn muốn để Ngũ Sát Thần nhường chỗ cho Tiểu Hồng Đăng, chuẩn bị những thứ này cũng hợp lý?

“Nếu đã như vậy, thì làm ngược lại!”

Học sinh ngoan ngoãn Địa Qua Thiêu cũng nghiêm túc lắng nghe, bây giờ vội vàng giơ tay, từng chữ đều thể hiện nàng rất ngoan, rất đáng tin cậy: “Ngũ Sát đàn được lập, bản lĩnh của Ngũ Sát Thần sẽ lớn, nhưng Ngũ Sát đàn không được lập, bản lĩnh của hắn ta cũng sẽ yếu đi?”

“Đương nhiên.”

Nhị Oa Đầu nói: “Ngũ Sát Thần tuy hung danh hiển hách, địa vị ở Đường Thượng cũng cao, nhưng hắn ta cũng có một

điểm yếu, hẳn ta đã biến những nơi thờ cúng mình thành vùng đất chết, cũng định trước, hẳn ta không có gốc rễ ở nhân gian.”

“Chúng ta muốn nịnh bợ vị kia trong Lão Âm Sơn, chẳng phải cũng là đạo lý này sao?”

“Nếu Ngũ Sát đàn được lập, Ngũ Sát Thần giáng lâm cũng rất hung ác, vị quý nhân trong núi chưa chắc đã dễ đối phó.”

“Nhưng chỉ cần đàn của hẳn ta không được lập, thì Ngũ Sát Thần hoặc là sẽ không đến, hoặc là đến rồi, cũng chẳng có mấy phần uy phong, không thể làm nên trò trống gì.”

“...”

Địa Qua Thiệu nói: “Vậy thì giết hết năm người đốt hương cho hẳn ta là được?”

Nhị Oa Đầu thở dài: “Giết hết bọn họ, Ngũ Sát Thần cũng sẽ biết khó mà lui, nói không chừng sẽ không đến, vậy vị quý nhân trong Lão Âm Sơn, làm sao nhận ân tình của chúng ta?”

“... Tất nhiên, ta nói là ân tình của Hồng Đăng Hội.”

“...”

Hồ Ma lặng lẽ lắng nghe, bỗng chốc không dám nói gì, mẹ nó, đều là những kẻ tinh ranh!

Mấy ý tưởng và suy nghĩ trước đây của hẳn, bọn họ cứ thế thảo luận, liền dễ dàng đưa ra, thậm chí còn có rất nhiều điều mà hẳn có thể học hỏi, liền cảm thấy, may mà vừa rồi hẳn không nói nhiều, nếu không chuyện này e là thật sự khó giấu.

“Vụ này là do Lão Bạch Kiền lập nhóm, tự nhiên là lấy ý kiến của hẳn là chính.”

May mắn thay lúc này, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư bỗng nhiên lên tiếng, nói: “Chúng ta chỉ cần thu lợi ích là được, không cần suy nghĩ quá xa.”

“Ồ...”

Địa Qua Thiêu và Nhị Oa Đầu đang hăng hái thảo luận đều rõ ràng sững sờ, ngay sau đó Địa Qua Thiêu phản ứng nhanh, nói: “Đúng đúng, nghe Lão Bạch Kiền tiền bối, ngài chỉ đâu ta đánh đó, đảm bảo làm tốt thái độ tốt.”

“Địa Qua Thiêu kiếp trước hoặc là làm nghề phi pháp, hoặc là lão làng trên mạng...”

Hồ Ma cũng thở dài một tiếng, mới cười gượng hai tiếng, giọng nói nghe có vẻ u ám: “Ta nghĩ đơn giản thôi, có thể lọt vào mắt xanh của vị quý nhân kia là được.”

“Tóm lại trong chuyện này ta nhất định sẽ ra sức, còn sẽ để vị quý nhân kia, hoặc là tiểu Đường quan mà ông ta tự mình phong ấn nhìn thấy, như vậy mới có cơ hội, ít nhất cũng có thể làm chân chạy vặt gì đó dưới trướng bà ta.”

“Nhưng muốn lập công này, Ngũ Sát Thần không đến là không được, nhưng đối phó với Ngũ Sát tể đàn này như thế nào, thì phải xem mọi người thể hiện.”

“...”

“Cái đó đơn giản, mỗi người chọn một người là được.”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, liền trực tiếp nói: “Thọ sát giao cho ta, nếu có tin tức, thì đưa cho ta, cũng không cần quan tâm ta giải quyết nàng ta như thế nào, tóm lại sẽ không làm hỏng việc.”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, cũng lập tức trở nên căng thẳng, sợ không giành được, vội vàng nói: “Ta muốn bắt tài sát, phúc sát cũng muốn bắt, vận sát thì không được, ta sợ cái này, nhưng hai cái này ta cũng khó xử, đều muốn cả hai, nhưng ta lại không đối phó được hai người...”

“Bảo bối sư phụ để lại cho ta, trong thời gian ngắn chỉ có thể sử dụng một lần, thật là khó xử, cả hai đều là con mồi béo bở, hay là ta bốc thăm?”

“...”

Hồ Ma nghe thấy, cũng có chút bất ngờ, muội muội Địa Qua Thiêu này cũng ghê gớm đấy chứ...

Nàng hẳn là còn lâu mới nhập phủ phải không?

Sao nghe giọng điệu này, lại giống như rất tự tin khi đối phó với bất kỳ ai trong số đó? Bảo bối mà sư phụ nàng để lại lúc đó, rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

“Ngũ Sát tể đàn, không nói đến việc giết cả năm người bọn họ, chỉ cần phá hủy một cái, cũng sẽ khiến sát khí giảm đi rất nhiều, nếu đã như vậy, ta cũng xem xem thế nào, tùy tiện chọn một hai người là được.”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, cũng từ từ cười một tiếng, nói: “Tuy nhiên, mọi người cũng phải cẩn thận, Ngũ Sát Sứ Giả, bản lĩnh không tầm thường, đặc biệt là bọn họ đã đến với thân phận người tìm bảo, nhất định sẽ lấy các loại linh bảo trước, sau đó dùng để luyện sát.”

“Linh bảo luyện sát, hung hiểm chồng chất hung hiểm, mọi người nhất định phải cẩn thận, đừng để bị bọn họ phun một cái, lật thuyền trong mương.”

“...”

Mọi người đều giật mình, Hồ Ma hỏi: “Nếu bị phun một cái, thì sẽ thế nào?”

“Cho dù người đang ở giai đoạn nào, trực tiếp trúng phải sát khí của bọn họ, nhẹ thì đạo hạnh tổn hại lớn, nặng thì mất mạng.”

Nhị Oa Đầu thở dài một tiếng, nói: “Người có thể hiểu là, trúng một phát súng, không có thân xác nào chịu nổi phát súng này, cũng không có đạo hạnh nào, có thể chịu nổi sát khí này...”

Lời vừa nói ra, khiến mọi người vừa rồi còn có bầu không khí thoải mái, trong lòng vô cớ dâng lên chút áp lực, hơi im lặng và nặng nề.

Sau đó trong lúc im lặng, Địa Qua Thiêu bỗng nhiên vui mừng nói: “Vậy nếu nói như vậy, đợi chúng ta giết bọn họ, cướp linh bảo của bọn họ...”

“... Sau này ở Minh Châu phủ, có thể đi ngang rồi?”

Chương 637. Tiến hành

Chương 637: Tiến hành

Quả nhiên vẫn là Địa Qua Thiêu suy nghĩ thấu đáo a, nếu sát khí lợi hại như vậy, vậy chúng ta cướp được, chẳng phải cũng lợi hại sao?

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, lần này có lẽ đều phải thể hiện bản lĩnh thật sự, cũng đều biết rằng mỗi người đều có tuyệt kỹ giấu kín, chỉ là bình thường chắc chắn sẽ không lộ ra.

Thảo luận xong, lại bàn bạc thêm vài chi tiết, sau đó mỗi người rời đi, kế hoạch đã bắt đầu.

Địa Qua Thiêu vốn còn muốn hô vài khẩu hiệu, nhưng bị ba người kia nhất trí phủ quyết.

“Năm đàn ngũ sát, mệnh tài phúc thọ vận, đông nam tây bắc trung, ta nên chọn đàn nào, mới có thể giải quyết chuyện này một cách ôn hòa nhất?”

Thở dài một tiếng, Hồ Ma lướt qua kế hoạch của mình trong đầu, liền gọi Lý Oa Tử vào, bảo y chuyển lời cho Thất Cô Nãi Nãi, sau đó dặn dò những hỏa kế khác ở yên trong trang trại, một mình thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài.

Đến chuồng ngựa xem xét, lại dắt con lừa mang về từ trấn Ngô Đồng, không dắt con ngựa, thấy con ngựa nhìn mình với ánh mắt oán trách, còn cười làm lạnh, an ủi: “Chuyện này không nguy hiểm đâu, thật đấy...”

Con ngựa nghe vậy, liền quay đầu sang một bên, không thèm để ý đến hấn nữa.

Hồ Ma mới bắt lực cười cười, lại dặn dò hỏa kế đi ngang qua, bảo hắn ta thêm một bình rượu ngon vào khẩu phần, sau đó dắt con lừa không tình nguyện, thông thả đi ra khỏi trang trại.

Mà khi ra ngoài, hắn cũng dùng thủ pháp học được từ Chu quân gia lúc trước, đơn giản thay đổi dung mạo của mình một chút.

Cách trang trại hai mươi dặm, hắn cười lên lưng lừa, nhìn mình đã trở thành một nam tử trung niên đội mũ rơm, thân hình gầy gò, vỗ mạnh vào mông lừa một cái, con lừa liền chạy nhanh, đi theo con đường lớn, hơn nửa ngày sau, đã đến nơi cách đó năm mươi sáu mươi dặm.

Đến nơi này, đã cách Lão Âm Sơn rất gần.

Trước đây Hồ Ma đã cùng Sơn Quân xem qua một lần, hắn biết rõ hành tung lộ trình của những người tìm bảo tạo sát này, vị trí của năm sát đàn, đều cách Lão Âm Sơn không xa, nhưng nói đúng ra, vẫn không tính là địa phận Lão Âm Sơn.

Nhưng sát đàn vừa được lập, tiến có thể ảnh hưởng đến Minh Châu, lui có thể trực tiếp nhắm vào Lão Âm Sơn, chọn lựa kỹ càng như vậy, có thể thấy lo lắng trước đây của Sơn Quân không sai, những người này vốn dĩ đã không có ý tốt.

Vừa nghĩ, con lừa cũng chạy chậm lại, bây giờ đã đến rìa Lão Âm Sơn, đường đi gập ghềnh, khó đi, muốn chạy cũng không chạy nhanh được, Hồ Ma cũng để mặc nó, thông thả đến trước một ngôi làng.

Ngôi làng này chính là nơi mà Hồ Ma đã nhìn thấy mệnh sát sứ giả đến trước đây, nhưng bây giờ đã cách một ngày, hắn ta còn ở đây hay không, cũng không chắc chắn, trước khi màn đêm buông xuống, hắn đến đầu làng, sau đó giả vờ xuống lừa nghỉ ngơi ở đó.

Dù sao cũng đã đến gần kẻ địch, vẫn phải cẩn thận một chút.

Với vẻ cảnh giác, hấn nhìn vào bên trong, liền thấy ngôi làng này không lớn, nhưng lại ngăn nắp, từ đường tường xanh ở đầu làng và cây liễu trước từ đường, giếng cổ trong làng, có thể thấy đây là một nơi có lịch sử lâu đời.

Nhìn vào từ xa, liền thấy nhà nhà trong làng đều đóng cửa, thỉnh thoảng có vài ngọn đèn dầu, có vẻ yên tĩnh và im lặng.

Nhưng trước đây cùng Sơn Quân nhìn thấy, nơi mà người tìm bảo đi qua, quả thật là tà khí ngập tràn bốn phía, thậm chí không nỡ nhìn, sao ngôi làng trước mắt này, lại yên tĩnh như vậy?

Hồ Ma trong lòng hiểu rõ, nhưng trên mặt không thể hiện ra, chỉ dắt lừa, từ từ đi vào làng, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy trên bậc thang trước từ đường, đang có ba năm lão nhân ngồi, cảnh giác ngẩng đầu nhìn hấn.

Loại làng này tách biệt với thế giới bên ngoài, người ngoài đến ít, hướng chỉ là đã muộn như vậy, cảnh giác cũng là điều bình thường.

Hồ Ma cũng mang theo vẻ phong trần mệt mỏi, dắt lừa, cười nói với một lão nhân phía trước: “Lão bá, ta là Tẩu Quỷ Nhân đi ngang qua, thấy trời sắp tối, e là không kịp đến nơi tiếp theo.”

“Đến đây hỏi thăm, trong trấn các người có chỗ nghỉ chân không?”

“...”

Mấy lão nhân này vốn đã cảnh giác nhìn hấn từ khi hấn vào làng, thái độ dường như không mấy thân thiện.

Nhưng nghe Hồ Ma tự giới thiệu là Tẩu Quỷ Nhân, sắc mặt bọn họ lại thay đổi, đứng dậy, chấp tay với Hồ Ma, nói: “Khách nhân là Tẩu Quỷ Nhân chân chính?”

“Tẩu Quỷ Nhân còn có loại không chân chính sao?”

Hồ Ma cười nói: “Ta từ nhỏ đã theo bà bà đi làm Tẩu Quỷ Nhân, sau này bà bà mất, ta tự mình làm Tẩu Quỷ Nhân, đã ba mươi năm rồi, không tin người cứ đi hỏi thăm trong Lão Âm Sơn, ta là Dương Bì tiên sinh, trong vùng mười dặm tám thôn, cũng có chút tiếng tăm.”

“...”

Người trong làng bị hấn hù dọa, nhìn nhau, liền có một người to gan đi đến nói: “Thật sự là Tẩu Quỷ tiên sinh? Cũng không giấu gì người, bây giờ làng chúng ta không cho người lạ vào.”

“Người cũng là gặp được mấy người chúng ta tốt bụng, nếu cứ thế xông vào, e là sẽ bị đánh chết, nhưng nếu người là Tẩu Quỷ Nhân, ta muốn hỏi, người có biết xem bệnh, trị tà ma gì đó không?”

“...”

Hồ Ma giả vờ sững sờ, nói: “Ta là Tẩu Quỷ Nhân, không biết xem bệnh, nhưng trị tà là nghề của ta, có thể xem thử.”

Nghe hấn nói thật, mấy người này liền nhỏ giọng bàn bạc.

Có người nói: “Đại Ngưu kia e là bệnh, Tẩu Quỷ Nhân chưa chắc đã xem được.”

Chương 638. Kẻ bán thịt

Chương 638: Kẻ bán thịt

Cũng có người nói: “Bệnh của hấn tà khí, nói không chừng là gặp tà, trước đây đã mời Tẩu Quỷ Nhân đến xem nhưng không khỏi, cái này có thể thử xem.”

Bàn bạc một hồi, cuối cùng mới mời Hồ Ma đi vào làng, Hồ Ma cũng tranh thủ hỏi thăm.

Hỏi ra mới biết, đúng là trùng khớp với tình huống mà hấn đã nhìn thấy bằng mắt của Sơn Quân trước đây, trong làng này quả thực có người gặp chuyện, chỉ là, trước đây hấn chỉ nhìn thấy, không rõ ngọn ngành, bây giờ từ miệng những người dân làng này, mới biết được chuyện gì đã xảy ra.

“Đều là do Đại Nguru tham ăn mà ra cả...”

Một lão nhân thở dài, kể cho Hồ Ma nghe về sự kỳ lạ trong làng này.

Người tên Trương Đại Nguru này, là một gã thô lỗ nổi tiếng trong làng, bây giờ mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, từ nhỏ đã nghèo khó, nhưng trời sinh thân thể cường tráng, cao tám thước, cánh tay có sức mạnh ngàn cân.

Trong làng có người giết lợn, người khác phải cần ba năm người giữ chặt mới được, nhưng hấn ta đến, một tay giữ lợn, một tay cầm dao đâm vào, đơn giản thô bạo.

Mà hấn ta không chỉ khỏe, còn ăn khỏe, bình thường ăn bánh bột ngô với rau dại, chưa bao giờ thấy no, gặp phải đám cưới đám ma, mới có thể ăn no được một nửa.

Trước đây nhà giàu trong làng cũng từng trêu chọc hấn ta, nhân lúc giết lợn, cắt cho hấn ta mười mấy cân thịt sống, hấn ta liền cầm dao gọt, từng miếng chấm muối, cứ thế ăn ngấu nghiến.

Vậy mà vẫn chưa no, còn uống thêm hai bát canh tiết lợn cho đỡ thèm!

Người trong làng đều nói, người như hấn ta, sinh ra là để đi lính, giết giặc trên chiến trường, còn có thể ăn no.

Mà bây giờ, người gặp chuyện trong làng, lại chính là gã thô lỗ này.

Chuyện xảy ra từ ba bốn ngày trước, có một người đến trấn trên bán thịt, người đó đẩy một chiếc xe cút kít, trên xe phủ một tấm vải bần thiu.

Đến trong làng, liền gõ chiêng, thu hút dân làng đến, rồi vén tấm vải ra.

Ngoài dự đoán, trên xe lại bày từng miếng thịt đỏ tươi mềm mại, theo lời người bán thịt này, trên xe có thịt hoẵng, thịt lợn, thịt cừu, thịt bò, thịt thỏ, đủ loại.

Bất kể là thịt gì, một đồng một cân, rẻ đến mức khó tin.

Người trong làng cũng không ngốc, luôn cảm thấy có vấn đề, do dự không dám mua, người bán thịt này cũng không ép buộc, chỉ thỉnh thoảng rao hàng dưới gốc liễu, dân làng khác còn có thể nhìn, nhưng gã thô lỗ này lại bị thu hút.

Hấn ta vốn dĩ là kẻ thèm thịt, nhưng cả năm cũng không được ăn mấy lần, trước đây có nhà gà rơi xuống hồ phân chết đuối, khi phát hiện đã thối một nửa, hấn ta cũng vớt lên rửa sạch rồi ăn.

Huống chi, nhìn những miếng thịt đỏ tươi, hấp dẫn trên xe này?

Tuy trong tay không có tiền, nhưng vẫn móc ra hai đồng, cắt hai cân thịt, mang về nhà, liền đun nước định hầm.

Nhưng hần ta quá thèm, vừa cắt vừa bỏ vào miệng hai miếng.

Vừa ăn, mắt hần ta liền sáng lên, không đợi nồi thịt chín, đã bị hần ta vừa ăn vừa nhét ăn sạch, vôi vàng lục tung nhà cửa, lấy hết gạo trong nhà ra, chạy ra khỏi làng, đuổi theo người bán thịt, lại đòi thêm hai mươi cân.

Khi nấu trong nồi, mùi thơm tỏa ra, cả làng đều ngửi thấy, quả nhiên là dày vò, khó mà chịu đựng được.

Vôi vàng cũng có người đi tìm người bán thịt, nhưng hần ta đã đi mất, những dân làng này, chỉ có thể nhìn, nhưng hàng xóm láng giềng, cứ ngửi thấy mùi thịt thơm, đến tối, đều trần trọc không ngủ được.

Cuối cùng có người không chịu nổi, liền bò dậy, gõ cửa nhà gã thô lỗ, định xin một miếng thịt ăn.

Nhưng đến nhà gã thô lỗ, lại phát hiện thịt mà gã thô lỗ mua về đã ăn hết, ngay cả nước canh cũng uống sạch, nhưng mùi thơm đó, đến từ đâu?

“Sau đó thì sao?”

Nghe những người dân làng này kể, Hồ Ma cũng tò mò hỏi.

“Sau đó...”

Lão nhân dẫn đường thở dài, nói: “Người đi theo vào xem, sẽ biết.”

Vừa nói, vừa chỉ vào một ngôi nhà cửa đổ nát bên đường, nói: “Đây là nhà của Đại Ngưu, người vào xem?”

Thấy lão dường như không dám vào, Hồ Ma liền cười nói: “Được.”

Vén vạt áo lên, liền đẩy cánh cửa gỗ mục nát ra, đi vào, lúc hần mở cửa, những người dẫn hần đến đều vội vàng lùi lại mấy bước, như thể sợ bên trong có thứ gì đó.

Chỉ đứng ở ngoài nhón chân, gọi vào trong nhà: “Nhà Đại Nguru, ra đón khách, chúng ta đã mời Tẩu Quỷ tiên sinh đến giúp nhà ngươi, có thể cứu mạng Đại Nguru nhà ngươi...”

“Két...”

Sau khi Hồ Ma đi vào sân, cửa chính mới được mở ra, một người phụ nữ gầy gò nhỏ bé, phải cố gắng lắm mới nhận ra được đi ra, bên cạnh nàng ta còn có một đứa trẻ, sợ hãi ôm lấy chân nàng ta, trốn phía sau nhìn Hồ Ma.

Hồ Ma nhìn nàng ta, hơi nhíu mày, nhưng ngay sau đó liền cười, nói: “Ta là Tẩu Quỷ Nhân đi ngang qua, nghe nói nơi này có chuyện, liền muốn đến xem thử, có lẽ có thể giúp đỡ!”

Chương 639. Ăn thịt

Chương 639: Ăn thịt

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Đối mặt với nụ cười của Hồ Ma, người phụ nữ đen gầy ít khi gặp người ngoài, theo bản năng né tránh, nói chuyện cũng lắp bắp: “Tiên sinh đến thật tốt, trượng phu của ta không biết làm sao, không làm được việc nữa...”

“Ta và con canh giữ bên cạnh hấn, mấy ngày nay thân thể cũng có chút không khỏe...”

“...”

“Không sao, ta giúp các người xem thử là được.”

Hồ Ma cười nói, khách khí chấp tay với phụ nhân này, đối xử với phụ nhân trong nhà này cũng rất lễ phép.

Nhưng người nhà quê, nào từng thấy cảnh tượng như vậy, bỗng chốc càng hoảng sợ hơn, nàng ta cũng mơ hồ nhớ, lúc này phải đáp lễ, nhưng lại lúng túng không làm được, không biết nói gì, chỉ vội vàng giúp Hồ Ma đẩy cửa, mời hấn vào nhà xem.

Bây giờ màn đêm đã buông xuống, trong nhà cũng không thắp đèn dầu, tối om, đưa tay không thấy ngón.

Nhưng Hồ Ma cũng không kén chọn, chỉ lấy hộp quẹt từ trong ngực ra, thổi cho cháy, bước vào nhà, liền ngửi thấy một mùi hương nồng nặc, còn có chút mùi mặn.

Hấn không để lộ cảm xúc, trước tiên nhìn lên bàn, thấy một chiếc đèn dầu, liền dùng hộp quẹt châm lửa, sau đó cầm đèn

dầu, soi khắp nhà, ánh đèn ấm áp, dần dần tràn ngập căn phòng này.

Phụ nhân ôm con, vẫn chỉ canh giữ ở ngoài cửa, không vào.

Hồ Ma liền tự mình xem xét, căn nhà này không có phòng trong phòng ngoài, chỉ ở phía tây, có một chiếc giường đất, trên đó chất đầy quần áo rách nát và một chiếc chăn không nhìn rõ màu sắc ban đầu, mơ hồ có thể thấy dưới chăn, che một người.

Chỉ nhờ ánh đèn dầu, cũng có thể nhìn thấy, nam nhân kia có thân hình cao lớn, nằm dựa vào tường, chăn không thể che hết toàn thân, hai bàn chân lộ ra ngoài, gầy guộc như que củi đen nhẻm.

Cái đầu dựa vào tường được ánh đèn chiếu sáng, là một nam tử tóc tai rối bù, y đưa tay che ánh đèn, cũng phản ứng một lúc, cố gắng chống người dậy: “Lão gia, lão gia đến từ đâu?”

“Có muốn tìm người làm việc không? Ta có rất nhiều sức lực, một người có thể làm bằng bốn người...”

“...”

Tuy miệng nói, nhưng y lại không thể bò dậy.

Hồ Ma cũng không đáp lại lời y, chỉ cầm đèn dầu, đến gần cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt của y, sau đó cười với người đàn ông này, liền nắm lấy chăn của hắn ta, vén lên, nhìn kỹ hắn ta.

Nam nhân này giật mình, miệng phát ra vài tiếng rên rỉ mơ hồ, thân thể như thể xấu hổ mà co rúm lại.

Ngay cả phụ nhân đứng ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh này, cũng không nhin được mà thò đầu vào xem, cảm thấy vị

Tâu Quỷ Nhân mời đến lần này, sao lại có vẻ khác với người mà nàng ta quen biết.

Hành động có chút thô lỗ...

Tất nhiên, nàng ta cũng chỉ nghĩ như vậy, nhưng không dám hỏi, càng không dám ngăn cản.

“Ha ha, không sao, không sao, ngươi cứ nằm, ta chỉ xem thôi.”

Hồ Ma xem xét nam tử đang nằm trên giường, liền đắp chăn cho y, cười cười, cầm đèn dầu quay người lại, soi vào phụ nhân và đứa trẻ ngoài sân, đồng thời đưa tay lên, dụi dụi mắt.

Trông như thể mắt khó chịu, đưa tay dụi dụi, nhưng cảnh tượng mà hắn nhìn thấy đã khác.

Hắn đã sử dụng pháp môn của Thủ Tuế Nhân.

Trước đây Hồ Ma đã học từ Trương A Cô vài cách để người ta nhìn thấy quỷ, nhưng bây giờ hắn đã bắt đầu luyện hóa thất khiếu, ngày đêm bồi dưỡng, phương pháp xem âm này càng đơn giản hơn, chỉ cần dụi mắt, hai mắt tràn đầy âm khí, liền có thể nhìn thấy một số thứ mà người thường không nhìn thấy.

Nhìn như vậy, cuối cùng hắn cũng biết tại sao nam tử này không làm được việc, cũng không bò dậy được.

Hắn không nhìn thấy thịt trên người của nam tử này, nam tử này xương cốt thô to, rõ ràng là rất cường tráng, nhưng trên người lại toàn là lỗ thủng, lộ ra từng mảng xương lớn.

Từng lớp da khô héo, gầy gò, lộn xộn trên người y, không tìm được một mảng da nào nguyên vẹn, giống như một cái bao tải rách, tùy tiện khoác lên người, trên vết rách và lỗ thủng, thậm chí còn có dấu vết cắn xé.

Lại quay đầu nhìn ra sân, hắn cũng nhìn rõ dáng vẻ của phụ nhân kia, giống như nam tử ở trên giường, cũng là trên người chỗ này thiếu một mảng, chỗ kia thêm một lỗ, dưới ống quần trống rỗng, là hai cái xương đùi không còn chút thịt nào.

Ngay cả đứa trẻ đó, cũng chỉ dùng một bàn tay chỉ còn xương trắng, nắm lấy quần bông của mẹ nó, trong mắt ánh lên nỗi sợ hãi, cẩn thận nhìn vào trong nhà.

Nhưng nói là trẻ con, chi bằng nói là một con tiểu quý, trên người toàn là da thịt rũ xuống và vết thương lở loét, so với nó, Tiểu Hồng Đường quả nhiên là xinh đẹp như tiên nữ.

Lại ngẩng đầu, nhìn ra ngoài tường viện, lại phát hiện mấy lão nhân dần hắn đến đã biến mất.

“Cho nên...”

Hắn cũng không hoảng hốt, giúp nam tử ở trên giường đất đắp chăn, quay đầu sang phía sân, hỏi hai mẹ con không biết là người hay quý: “Hôm đó sau khi hắn ta ăn thịt xong, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hắn ta... hắn ta ăn thịt...”

Phụ nhân đó không biết là vì không biết Hồ Ma đã nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của nàng ta, hay là, bản thân nàng ta cũng không biết mình bây giờ là gì, vẫn là dáng vẻ sợ sệt rụt rè, lẩm bẩm nói: “Liên đi ngủ...”

“Hắn ta, hắn ta thêm ăn, mười cân thịt đều ăn hết, ta và con chỉ uống được hai ngụm canh, đói...”

“Người trong làng, người trong làng còn muốn đến nhà ta xin thịt, nhưng thịt nhà ta cũng bị hắn ta ăn hết, con cũng khóc lóc đòi ăn thịt...”

“...”

Chương 640. Sát khí

Chương 640: Sát khí

“Hiểu rồi...”

Hồ Ma nhìn lên giường đất, chỉ thấy gã thô lỗ kia vẫn chỉ ngây người nhìn trần nhà, không có chút phản ứng nào, nhưng lại thỉnh thoảng động đậy, như thể chưa chết.

Trên người y trống rỗng, không còn bao nhiêu thịt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dấu vết bị rìu chém, dao gọt.

Vừa hay trước giường, có một cái rìu đang vút đó.

“Hô...”

Hắn mơ hồ đoán được điều gì đó, đang định nói, lại đột nhiên nghe thấy, trong làng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, ngay sau đó, là vô số cánh cửa gỗ, bị người ta vội vàng đẩy ra.

Một cơn gió đêm thổi qua, hắn lại ngửi thấy mùi thịt thoang thoảng trong gió đêm.

“Ái chà...”

Phụ nhân vừa rồi còn ngây ngốc trả lời câu hỏi của Hồ Ma, cũng đột nhiên sáng mắt, vội vàng gọi: “Đại Mao, mau đi lấy bát.”

“Có nhà đang hầm thịt, chúng ta cũng phải đi xin hai miếng...”

“...”

Không cần nàng ta nói, đứa trẻ chỉ còn xương ở một cánh tay, tay áo bên kia trống rỗng, đã xông vào bếp, ngậm một cái bát chạy ra, miệng còn mơ hồ hô:

“Đi thôi, đi thôi, mẹ ơi, muộn là bị người ta ăn hết...”

“...”

Hai mẹ con vội vàng chạy ra ngoài, phía sau là tiếng loảng xoảng, lại là Đại Ngưu trên giường đất, đang cố sức bò xuống giường, cũng muốn chạy theo.

Hồ Ma cũng không ngăn cản bọn họ, chỉ an ủi Tiểu Hồng Đường đang cảm nhận được điều gì đó bên cạnh, đang xù lông, sau đó bế nàng ta lên, sử dụng công phu leo tường.

Hai chân dẫm lên tường nhà, liền leo lên nóc nhà, nhìn về bốn phía, tập trung nhìn kỹ.

Bây giờ nhìn từ trên cao xuống, liền cảm thấy một luồng âm khí áp vào mặt, gần như đông cứng máu huyết toàn thân.

Đây đã không còn là âm khí, mà là một loại khí tức đen kịt, khiến người ta cảm thấy bất an từ tận bản năng, lông tóc toàn thân đều dựng đứng.

Hoặc có thể nói, sát khí.

Chỉ thấy ngôi làng vừa rồi còn im ắng, chỉ có vài ngọn đèn dầu, bây giờ đã trở nên náo nhiệt, nhà nhà đều mở cửa, những người giống như quỷ chui ra từ trong nhà, trong tay đều cầm bát, chậu, thậm chí còn có dao.

Bọn họ xông về phía một ngôi nhà, ngôi nhà đó cũng không thấp đèn, nhưng trong bếp lại mờ hồ sáng lên một chút ánh lửa, hai bóng người đen kịt, canh giữ trước bếp lò, nhìn chằm chằm vào nồi nhà mình.

Mùi thịt thơm chính là từ nhà bọn họ tỏa ra, lại lén lút hầm thịt vào ban đêm, bị hàng xóm láng giềng ngửi thấy, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nam tử vội vàng cầm cuốc, nhảy đến bên cửa, dùng sức chống đỡ, lớn tiếng bảo vợ mau trốn đi.

“Ái chà, nhà họ Trương, chia cho ta một miếng, trước đây ta còn giúp người cày ruộng mà...”

“Cậu mợ, nhà cậu mợ ăn thịt, sao không gọi cháu ngoại?”

“Họ Trương kia, sao người có thể làm ra chuyện như vậy, hai vợ chồng đóng cửa hầm thịt vào ban đêm, hàng xóm đến cũng không mở cửa?”

“...”

Sức lực của người nam tử này sao có thể chống lại những người hàng xóm phát điên này, bị người ta dùng sức đẩy ra, vô số người tràn vào, còn có người trèo tường, nhảy vào nhà hắn ta.

Ào ào xông vào bếp nhà hắn ta, thấy vợ hắn ta vừa múc thịt, vừa nhét vào miệng ngấu nghiến, những người khác cũng vội vàng xông lên, cướp lấy thịt trong nồi, trong bát, thậm chí trong miệng nàng ta.

Tham lam điên cuồng, mắt như phát ra ánh sáng xanh, ngôi làng như bỗng chốc biến thành quỷ vực.

Có người đưa bát ra, múc thịt trong nồi, có người chen chúc phía sau, đầu bị chen rớt, cũng có người chui vào đám đông từ dưới háng, không lâu sau, liền cắt được một miếng thịt máu me đầm đìa, sợ người khác cướp, vừa chạy vừa nhét vào miệng.

Miếng thịt máu me đầm đìa nhét vào miệng, há to miệng nhai, nuốt ực ực, như thể sợ bị người khác cướp mất.

Hồ Ma đứng trên nóc nhà, nhìn ra xa, thu hết dáng vẻ của từng nhà trong làng vào mắt, mới thở dài một tiếng, nhảy xuống khỏi nóc nhà.

“Tẩu Quỷ tiên sinh, ngài xem thế nào rồi?”

Phía sau đột nhiên có người hỏi với giọng van nài: “Người này, còn cứu được không?”

Hồ Ma nhìn kỹ, mấy người này chính là những lão nhân vừa dẫn hấn vào làng, bây giờ nhìn kỹ, mới phát hiện bọn họ đều mặc áo liệm, đội mũ tang, thân thể mờ mờ, trên khuôn mặt trắng bệch, đều là vẻ van nài.

Bọn họ là những người bình thường nhất trong làng này, nhưng Hồ Ma đã nhìn ra, bọn họ không phải là người.

Vừa rồi khi hấn vào làng, ngôi nhà lớn ở đầu làng, thực ra là từ đường của làng này.

Mấy người này chính là tổ tiên trong từ đường.

Ban đầu bọn họ không cho hấn vào, là sợ hấn bị người ta ăn thịt, sau này biết hấn là Tẩu Quỷ Nhân, liền vội vàng mời hấn vào, là hy vọng hấn giúp đỡ xem xét hậu bối của bọn họ!

Đều nói người cầu phúc, quỷ tạo sát, nhưng ở ngôi làng này, lại ngược lại, người chết, lại giống người tốt hơn.

Chương 641. Luyện sát

Chương 641: Luyện sát

“Cho nên, thực ra mọi chuyện rất đơn giản, gã thô lỗ kia ăn thịt, vợ con hắn ta đói không chịu nổi, liền cắt thịt trên người hắn ta để ăn...”

“Hương thơm đó tra tấn đến mức không chịu nổi, khiến dân làng phải chạy đến nhà hắn ta. Khi nhìn thấy cơ thể hắn ta, họ kinh ngạc nhận ra rằng thịt đã bị vợ con hắn ta ăn gần hết, không còn sót lại mấy miếng.”

“Nhưng lúc này, họ lại phát hiện ra một điều kỳ lạ: cơ thể vợ con hắn ta cũng tỏa ra mùi hương nồng nàn?”

Hồ Ma trầm thấp than thở, so sánh với cảnh tượng trước đó mình từ chỗ của Sơn Quân nhìn thấy, đã đoán được tiền căn hậu quả: “Chuyện sau đó, đám người hàng xóm láng giềng đem gã lỗ mãng, thê tử cùng hài tử cắt ra ăn, những người ăn thịt họ thì trên người cũng có vị thịt thơm kia.”

“Đương nhiên sẽ có người không nhịn được, lại cắt thịt những người có mùi thịt này để ăn, thế là, người ăn ta, ta ăn người, ngôi làng này, trong thời gian ngắn đã biến thành như thế này.”

“Người không ra người, quỷ không ra quỷ.”

“Người sống chỉ nghĩ đến việc cắt một miếng thịt để ăn, người chết, cũng không biết mình đã chết, còn muốn ăn lại...”

“...”

Hồ Ma từ từ sắp xếp lại logic trong chuyện này, trong lòng có chút rợn rợn, người ở trong làng này, lại cảm thấy như

không phải ở nhân gian.

Ở lại đây thêm một chút, hắn cũng cảm thấy như mình đã dính phải thứ gì đó bản thủ mờ mịt.

Cũng trong lúc Hồ Ma đang sắp xếp lại logic, trước mặt hắn vang lên tiếng khóc ư ử, lại là mấy lão nhân dẫn đường mặc áo liệm đội mũ tang, sắc mặt trắng bệch, cả người âm khí đang khóc: “Sao lại gặp phải chuyện như vậy chứ?”

“Làng chúng ta là nơi tuân thủ quy củ, tuy nghèo, nhưng dạy dỗ con cái rất nghiêm khắc, đời đời kiếp kiếp, cũng chưa từng có ai làm chuyện xấu, còn có mấy người thi đậu cử nhân...”

“Kẻ ăn mày đến làng chúng ta, cũng được cho ăn một bữa canh, hỏi thăm nơi khác xem, ai mà không nói người làng chúng ta lương thiện, thật thà, kẻ bất hiếu đều bị đuổi đi, sao lại gặp phải chuyện như vậy?”

“...”

Nghe bọn họ khóc thảm thiết, Hồ Ma cũng không khuyên.

Người khóc còn có thể khuyên, chưa từng thấy người sống đi khuyên quỷ khóc.

Nhưng nghe bọn họ khóc thảm thiết, hắn cũng mơ hồ hiểu ra, thảo nào nơi này lại bị người ta nhắm đến!

Những nơi giữ gìn truyền thống cổ xưa, thường được tổ tiên âm đức che chở, âm đức trong làng này, lại còn dày hơn cả thôn Đại Dương, ngay cả thôn Đại Dương, tổ tiên cũng chỉ là một luồng âm khí, không biết gì, thỉnh thoảng mới có thể báo mộng, trấn áp tà ma.

Tổ tiên ở đây, thậm chí còn có thể hiển linh, mời Tẩu Quỷ tiên sinh đến trừ tà cho con cháu, đương nhiên, cũng vì lần

hiển linh này, âm đức tích lũy bao nhiêu năm, cũng bị hủy hoại trong một lần.

“Là thịt sát.”

Hắn cũng không ghét bỏ mấy người này là quỷ, thở dài một tiếng, nói: “Là do yêu thuật sĩ tà ác, dùng thịt để luyện sát, ăn thịt của bọn họ, tương đương với dùng thân thể để nuôi quỷ.”

“Thiên hạ có rất nhiều chuyện thất đức, không gì hơn việc ăn thịt người.”

“Hắn ta gieo mầm thịt sát trong làng các ngươi, liền khiến cả làng các ngươi, đều dơ bẩn tàn nhẫn như ô thổ phỉ, phúc khí dày đến đâu, cũng không chịu nổi sự giày vò này, trực tiếp biến thành một mảnh đất sát.”

“...”

Nói đến đây, mới thở dài một tiếng, nói: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, làng này vốn là nơi địa linh nhân kiệt, không nên có kết cục như vậy, nhưng ai bảo các ngươi bị người ta nhắm đến?”

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến dụng ý của Ngũ Sát sứ giả làm như vậy, ngôi làng này rõ ràng cũng có phúc khí, nếu có cơ hội, chưa chắc không thể xuất hiện một người có số mệnh tốt, dẫn dắt cả làng phát lên, gà chó lên trời.

Trước đây ở Lão Âm Sơn, hắn đã từng nghe Sơn Quân nhắc đến, người trong làng này có mệnh tướng quân.

Nói không chừng chính là gã thô lỗ tên Đại Ngưu kia, nếu hắn ta tòng quân, nói không chừng xông pha trận mạc, lập đại công, có thể che chở cả làng.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, mệnh hỏng, âm đức cũng hỏng, không những không thể xuất hiện người tốt, mà cả làng còn biến thành đất sát, còn tệ hơn cả vùng núi sông hiểm trở.

Nếu không phải hấn đến, để mặc nơi này tiếp tục như vậy, e rằng không đến mấy ngày, sẽ sinh ra một ô yêu ma ăn thịt người.

“Ngay cả Hồng Đăng Nương Nương và Đàn Nhi Giáo lúc trước, cũng không dám hại người trắng trợn như vậy...”

Suy nghĩ kỹ càng, ánh mắt của Hồ Ma, không khỏi trở nên nghiêm nghị: “Ngũ Sát Thần Đường Thượng này, một tên thấp hương dưới trướng hấn ta, cũng dám làm như vậy? Thậm chí còn thành thạo, như thể đã làm không biết bao nhiêu lần?”

Bọn họ tạo ra vùng đất chết như vậy, thật sự chỉ là để mời Ngũ Sát Thần giáng lâm, hay là, có dụng ý nào đó mà bây giờ hấn cũng không đoán ra?

“Vậy thì...”

Trong lúc Hồ Ma đang suy nghĩ những điều này, mấy vị tổ tiên mặc áo liệm, cũng chỉ vội vàng nói: “Cầu Tẩu Quỷ lão gia cứu mạng, cầu lão gia thi triển thần thông, giúp làng chúng ta hóa giải sát khí này...”

“Đừng...”

Chương 642. Lừa kêu

Chương 642: Lừa kêu

Hồ Ma vội vàng ngăn cản bọn họ, nói: “Ta vẫn là người sống, còn trẻ, người chết là lớn, ta không dám nhận một tiếng lão gia của các người.”

“Nhưng ta là Tẩu Quỷ Nhân, gặp phải chuyện này, cũng không thể không quản.”

“...”

Nói xong, liền nhìn sang tường bên cạnh, Tiểu Hồng Đường đang ngồi xổm trên tường, nhìn ngôi làng kỳ lạ này, thấy ánh mắt của Hồ Ma, mới phản ứng lại, chạy biến đi, không lâu sau, lại cười trên đầu con lừa, lắc lư đi tới.

Con lừa bị Hồ Ma dắt đến, trên đường chỉ run lẩy bẩy, vừa rồi nó đã sợ hãi, chui đầu vào đồng củi, nhất quyết không chịu ra, bị Tiểu Hồng Đường đánh một cái mới chịu đi.

Không sợ không được a!

Người trong làng này đều phát điên rồi, nhớ bị lột da, cho vào nồi hầm thì sao?

Thịt rồng trên trời, thịt lừa dưới đất, đều là những món ngon nổi tiếng.

Nhưng, run rẩy nửa ngày, lại phát hiện, người trong làng này dường như cũng không biết ăn, lại không có ai để ý đến nó...

“Can đảm lên!”

Hồ Ma vỗ vỗ đầu con lừa, lấy một nắm thịt khô từ trong ngực ra, nhét vào miệng nó, con lừa vốn sợ hãi, nhưng ngửi thấy mùi liền hưng phấn, liếm láp một cái, liền ăn sạch.

Sau đó Hồ Ma nói: “Dùng hết sức, kêu lên một tiếng!”

Con lừa này cũng không biết kêu lên một tiếng để làm gì, nhưng ở trong trang trại ngày nào cũng ăn ngon, ngủ yên, lại không phải làm việc nhiều, bây giờ còn được ăn thêm, quả thực là tràn đầy năng lượng, ngẩng cổ lên, liền “hức hức” kêu to.

Tiếng lừa kêu vốn cao vút vang dội, bây giờ lại là ban đêm yên tĩnh, bỗng chốc vang vọng khắp nơi.

Bầu không khí u ám quỷ dị xung quanh lập tức bị xua tan không ít, đám đông đang chạy loạn trong làng, cũng có rất nhiều người bỗng nhiên giật mình, như thể tỉnh táo lại.

Ngay cả mấy lão nhân mặc áo liệm dẫn đường vừa rồi còn ở xung quanh, cũng vội vàng bịt tai, trong nháy mắt đã biến mất.

Hồ Ma muốn chính là khoảnh khắc tỉnh táo này của bọn họ.

Tiếng lừa kêu vang dội, cao vút, tràn đầy dương khí, thậm chí có thể dọa hổ, tự nhiên cũng có thể trừ tà ở một mức độ nào đó.

Đây cũng là một trong những phương pháp dân gian mà Hồ Ma đã hỏi thăm từ Trương A Cô trước đây.

Tất nhiên, thực ra bây giờ nếu Hồ Ma tự mình sử dụng Ngũ Lôi Kim Thiềm Hống, hiệu quả sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ hắn chỉ thể hiện như một Tẩu Quỷ Nhân, đương nhiên không thể tranh giành sự chú ý với con lừa.

“Hàng xóm láng giềng, tổ tiên nhà các người biết các người thềm thịt như vậy, sau này còn cho các người vào từ đường quỳ lạy không?”

Nhân lúc bọn họ tỉnh táo trong chốc lát, Hồ Ma lớn tiếng nói, bước lên phía trước, giật lấy cái bát sứ thô trong tay một người, trong bát, thậm chí còn có một miếng thịt đỏ tươi, không biết cắt từ đâu ra.

Lời vừa rồi của hắn, khiến không ít người trong ngôi làng u ám bóng người lơ mờ này giật mình, trong lòng dường như dâng lên cảm xúc áy náy.

Nhưng loại cảm xúc thuộc về người bình thường này, lại theo động tác cướp thịt của Hồ Ma, bỗng nhiên khiến nhiều người cảnh giác, trong mắt lóe lên hung quang, nhìn hắn chằm chằm:

“Người là ai?”

Thực ra Hồ Ma đã vào làng nửa ngày, nhưng nhiều người vẫn chưa nhìn thấy hắn, bây giờ lại mơ hồ có người cầm liềm, tiến lại gần hắn.

Ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng cảnh giác, lông tơ dựng đứng, nhìn chằm chằm những người này.

Con lừa càng bị dọa sợ, hận không thể giấu cái đầu to vào bụng, hồi hận sâu sắc, vừa rồi kêu to quá...

“Ta là ai?”

Hồ Ma lớn tiếng nói: “Ta là tổ tiên của làng các người, được mời đến để giúp các người trừ tà cứu mạng!”

Người trong làng, mơ màng, như thể không hiểu lời của Hồ Ma, vẫn nắm chặt liềm, cẩn thận nhìn hắn, từng bước tiến lại gần.

Nhưng ngay lúc này, vạn vật đều im lặng, gió đêm không nổi, trong từ đường ở đầu làng, bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài, thê lương cô độc, lại khiến mọi người có mặt đều nghe thấy rõ ràng.

“Vèo!”

Tiếng thở dài này, không biết khiến bao nhiêu người rợn tóc gáy, lại tỉnh táo lại.

Đối với bọn họ lúc này, giống như đang làm chuyện trái lương tâm, lại bị trưởng bối uy nghiêm trong nhà bắt gặp, đầu óc bị dục vọng ăn thịt ảnh hưởng, đều bỗng chốc tỉnh táo hơn không ít, ngáy người nhìn nhau.

Lại có không ít người, vội vàng ném bát trong tay xuống, quỳ xuống đất, hướng về phía Hồ Ma, liên tục đập đầu.

“Dù sao cũng có âm đức dày, vẫn còn cứu được.”

Hồ Ma trong lòng hơi thả lỏng, thở dài một tiếng, nói lớn với những người này: “Chuyện xấu đã làm rồi, bây giờ đập đầu cũng muộn rồi.”

“Nếu không muốn tuyệt đường hương khói của cả làng, hại con cháu chịu khổ, thì lập tức đi giúp ta chuẩn bị một cái nồi lớn, thật nhiều củi khô, năm mươi cân dầu, mang đến đây, ta giúp làng các ngươi nhổ tận gốc tai họa này...”

“...”

Người trong làng mơ màng, mơ hồ như nhìn thấy bóng dáng tổ tiên ở từ đường, thấy bọn họ ngơ ngác, liền giơ gậy lên, như muốn đánh xuống.

Bọn họ vội vàng phản ứng lại, chạy về nhà, miễn cưỡng, lục tục, gom góp những thứ Hồ Ma muốn.

Không lâu sau, trên khoảng đất trống bên ngoài nhà Đại Ngưu, đã chất đầy củi khô, đốt lên ngọn lửa.

Một cái nồi lớn thường dùng để làm lông lợn, được đặt lên bếp.

Năm mươi cân dầu, đều được đổ vào, theo ngọn lửa thiêu đốt, đã bắt đầu sôi sùng sục.

“Tiên... tiên sinh, đây là định làm gì?”

Có người trong làng ăn ít thịt, cộng thêm tổ tiên mắng mỏ, lúc này hiếm khi tỉnh táo, nhìn thấy Hồ Ma bung bát lớn, ngồi trước nồi dầu, đều tò mò và sợ hãi hỏi.

Hồ Ma cũng chỉ ngẩng đầu lên, liếc hắn ta một cái, nói: “Chiên quỷ!”

Chương 643. Chiên quỷ

Chương 643: Chiên quỷ

Thứ nhất, đã làm thì làm triệt để, tránh để lại tai họa cho dân làng.

Thứ hai, Hồ Ma cũng phải thể hiện mình giống Tẩu Quỷ Nhân hơn, chứ không phải Thủ Tuế Nhân.

Thứ ba, người bán thịt bây giờ vẫn chưa biết đã đi đâu, hắn muốn mời hắn ta quay lại, đương nhiên cũng phải có chút thành ý.

Trực tiếp phá hủy thịt sát của hắn ta, chọc giận hắn ta, chính là thành ý của Hồ Ma.

Vì vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của dân làng, hắn thấy bên trong đã sôi sùng sục, mới thấp giọng niệm chú, một tay bưng cái bát sứ thô vừa cướp được, bên trong vẫn còn miếng thịt, đưa lên phía trên nồi dầu.

Hơi nóng bốc lên từ nồi dầu, hun nóng cánh tay hắn, thỉnh thoảng còn có dầu bắn vào cổ tay và mu bàn tay hắn, nhưng hắn lại như không cảm nhận được, chỉ chăm chú bưng bát thịt.

Dần dần, miếng thịt đỏ tươi trong bát, như thể bị nhiệt độ hun nóng, lại từ từ ngọ nguậy, như thể sống lại.

Ục ục...

Mà theo những bong bóng nổi lên trong nồi dầu, cả ngôi làng, cũng bắt đầu tràn ngập một bầu không khí kỳ quái khó tả.

Vừa rồi dân làng này, đều như phát điên, nhưng bị tiếng lừa kêu một tiếng, cộng thêm tiếng thở dài thất vọng của tổ tiên trong tù đường, đã khiến không ít người ăn ít thịt tỉnh táo lại, nhưng cũng có rất nhiều người, vội vàng chạy về nhà.

Bây giờ những người tỉnh táo, liền vây quanh nồi lớn, trốn to mắt nhìn, những người vừa chạy về nhà, càng trốn trong góc tường, ngửi mùi thơm, trong bóng tối thỉnh thoảng vang lên tiếng nuốt nước bọt ừng ực.

Hồ Ma chỉ để hơi nóng trong nồi, hun miếng thịt trong bát, dần dần tỏa ra mùi thơm nồng nặc, như thể móc ruột gan trong bụng người ta.

Dần dần, tiếng nuốt nước bọt ngày càng lớn, những người vây quanh nồi, đều cố gắng nhìn con thềm thịt, cúi đầu không dám nhìn, những người trong bóng tối, lại không nhìn được nữa, xoa tay hăm hè.

Ken két, ken két, có người nghiêng răng.

Ục ục ục, có người bụng kêu ầm ầm, như thể trong bụng có quỷ đang khóc lóc om sòm đòi ăn thịt.

Tiểu Hồng Đường cũng căng thẳng, sẵn sàng xông ra đánh nhau, nhưng bị Hồ Ma ngăn cản bằng ánh mắt.

“Két...”

Cũng ngay lúc này, đột nhiên trong sân bên cạnh có tiếng cửa gỗ, một bóng người cao lớn, lão đạo, chui ra, bò bằng cả tay chân về phía trước.

Chính là Đại Nguru trên người đã không còn mấy miếng thịt, hắn ta gần như chỉ còn lại một bộ xương, nhưng vẫn bò dậy từ trên giường, lại từ từ tiến lại gần nồi dầu.

Trong mắt hắn ta, chỉ nhìn chăm chăm vào bát thịt trong tay Hồ Ma.

Xoạt...

Thấy Đại Ngưu đi ra, những người trốn trong bóng tối, cũng có chút không nhận được nữa, đã chui ra khỏi bóng tối, đáng vẻ kích động.

Vì vậy, Hồ Ma liền lén lút ra hiệu cho Tiểu Hồng Đường, còn mình thì vẫn giữ bát thịt trong tay.

Thấy Đại Ngưu càng đi càng gần, đã bị mùi thịt thơm trong bát làm cho thèm đến không chịu nổi, đột nhiên tăng tốc, lao đảo, lao về phía nồi dầu.

Hắn ta vừa động, những người dân làng ăn nhiều thịt trốn trong bóng tối xung quanh, cũng không nhận được nữa, chạy theo, ngay cả những người dân làng tỉnh táo canh giữ bên cạnh nồi dầu, lúc này cũng như bỗng nhiên mất trí, sợ cướp không được, liền vội vàng đưa tay ra bắt lấy.

Cũng ngay lúc này, sắc mặt Hồ Ma cũng trở nên nghiêm túc, bỗng nhiên bấm kiếm quyết chỉ sang hai bên, quát:

“Phi kiếm!”

“...”

“Vèo!”

Thanh kiếm gỗ đỏ cắm sau lưng hắn, đột nhiên bay lên, được Tiểu Hồng Đường ôm lấy, lắc lư, xuyên qua đám đông, cảnh tượng kỳ lạ này, lại khiến không ít người giật mình.

Những người bên cạnh nồi dầu như hoa sen tản ra, đồng loạt ngã người về phía sau, chỉ có Đại Ngưu, lao thẳng vào đám đông.

Nhân cơ hội này, Hồ Ma buông tay, “bốp” một tiếng ném bát thịt vào nồi dầu.

Miếng thịt trong bát, bị dầu nóng chiên, càng thơm nức mũi, mùi thịt thơm bỗng chốc nồng nặc gấp mười lần, mùi hương kỳ lạ và vô cùng quyến rũ, lập tức lan tỏa khắp ngôi làng.

“Ừm...”

Đầu tiên là gã thô lỗ tên Đại Ngưu, là người đầu tiên lao đến trước nồi dầu, trong đôi mắt khô héo u ám của hắn ta, chỉ có hình ảnh phản chiếu của bát thịt, lại muốn chui thẳng vào nồi dầu, nhưng Hồ Ma cũng đúng lúc đưa tay chỉ.

Phi kiếm lập tức chuyển hướng, bay trở về...

... Thực ra là do Tiểu Hồng Đường ôm lấy, đập một cái vào chân Đại Ngưu, rồi đưa tay tóm lấy hai chân hắn ta.

Đại Ngưu cách nồi dầu chỉ một thước, nhưng lại không với tới, trong lòng vừa sốt ruột vừa tức giận, lại há to miệng, từ trong miệng bò ra một con tiểu quỷ bụng to, đầu nhỏ, cả người nhả nhúm.

Nó chảy đầy nước dãi, mắt đỏ ngầu, bò bằng cả tay chân, lao thẳng vào nồi dầu.

Trong nháy mắt, bị chiên đến kêu chi chi.

Nhưng vẫn chưa hết, theo con tiểu quỷ trong miệng Đại Ngưu chui ra, nhảy vào nồi dầu, chỉ nghe thấy xung quanh một trận hỗn loạn, dân làng xung quanh, bất kể là ăn nhiều thịt hay ăn ít thịt, đều cúi gập người, nôn ọe.

Chương 644. Thần tiên sống

Chương 644: Thần tiên sống

Lại từ trong miệng bọn họ, nôn ra từng con tiểu quỷ, có con lớn, có con nhỏ, đều nóng lòng lao về phía nồi dầu.

Như ong vỡ tổ, giống như những chiếc bánh bao biết chạy nhảy vào nồi, ùn ùn nhảy vào.

“Mẹ ơi...”

Mà những dân làng xung quanh đã nôn ra tiểu quỷ, cũng có người sau khi nôn ra, liền ngã gục xuống đất, không còn động tĩnh, cũng có người sau khi nôn ra tiểu quỷ, ánh mắt lại tỉnh táo hơn, ngây người ngẩn đầu, nhìn vào nồi dầu.

“Tránh ra.”

Hồ Ma lại lớn tiếng nhắc nhở những người khác, thấy tiểu quỷ chui vào trong dầu đã không ít, liền lấy nắp nồi gỗ lớn bên cạnh, đẩy lên nồi dầu.

Chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo trong nồi dầu, nắp nồi thỉnh thoảng bị đẩy lên, bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng khóc lóc cầu xin.

Nhưng Hồ Ma không để ý, chỉ giẫm chân lên nắp nồi dầu, không cho bọn chúng chạy thoát.

Cuối cùng, lực đẩy bên trong nồi dầu cũng dần dần biến mất, hắn liền nhắc chân ra khỏi nắp nồi, nắp nồi vẫn đập chặt, không có động tĩnh, hắn liền biết mọi chuyện đã thành công.

Hắn cầm nắp nồi lên, đặt sang một bên, sau đó thuận tay cầm lấy cái muôi bên cạnh nồi, vớt vào trong nồi dầu.

Cũng thật kỳ lạ, trong nồi ngoài bát sù thô và những miếng thịt, không có gì khác, nhưng hấn vớt một cái, lại vớt được đầy muôi côn trùng, con nào con nấy đều to bằng hạt gạo, chiên vàng ruộm, nếu rắc thêm chút hạt tiêu, có lẽ...

“Những người còn sống, xay thành bột, uống vào, sẽ nhanh chóng khỏi bệnh.”

Hồ Ma lật muôi sang bên cạnh, đổ vào bát lớn, nói với những người bên cạnh: “Còn những người đã chết, hãy chôn cất sớm đi!”

Dân làng xung quanh, dường như đến lúc này, mới hoàn toàn tỉnh táo lại, mở màn nhìn xung quanh, lại phát hiện người trong làng đã giảm đi gần một nửa, những người còn sống cũng hốc hác, không còn dáng vẻ của con người.

“Ai nha, ân nhân a...”

Cuối cùng cũng có người phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống dập đầu với Hồ Ma, chỉ là hữu khí vô lực, trông giống như quỳ.

Hồ Ma liếc mắt một cái, liền thấy ngay cả trên bậc thang trước từ đường trong làng, cũng còn có mấy lão nhân mặc áo liệm đứng đó, từ xa chấp tay với hấn.

“Không cần, mau đứng dậy!”

Hồ Ma không khỏi nhú mày, nhưng vừa rồi dọa bọn họ thì dễ, bây giờ muốn ngăn bọn họ dập đầu, lại không dễ, bất đắc dĩ, hấn liếc mắt, thấy Tiểu Hồng Đường cũng đang lười biếng ôm thanh kiếm gỗ đỏ của hấn, đứng trong đám đông.

Liền bấm kiếm quyết, quát: “Phi kiếm, trở về!”

Mọi người mới nhớ đến cảnh tượng kinh người vừa rồi, đều quay đầu nhìn lại.

Liền thấy thanh kiếm vừa bay ra từ sau lưng tiên sinh, bây giờ lại lắt lư bay lên từ bên cạnh, bay thẳng về phía tiên sinh, ban đầu bay rất chậm, tiên sinh trừng mắt nhìn một cái, mới đột nhiên bay nhanh.

Cùng với một luồng âm phong, nhảy thẳng lên lưng hắn, còn tự động cắm vào thắt lưng hắn, cắm hai lần mới cắm trúng.

“Thần tiên sống a...”

Dân làng bị dọa cho giật mình, cũng quên mất chuyện đập đầu, chỉ trợn to mắt, vây quanh Hồ Ma, có người cho rằng mình vẫn đang nằm mơ, có người cho rằng gặp phải thần tiên hạ phàm.

Trong đó có mấy người lớn tuổi, vì cướp không lại người khác, ăn ít thịt, lúc này đầu óc tự nhiên tỉnh táo hơn người khác, run rẩy chen ra khỏi đám đông hỏi: “Dám hỏi tiên sinh xưng hô như thế nào? Tiên công bao nhiêu?”

“Nơi này của chúng ta, là bị thứ gì ám rồi sao?”

“...”

“Lão nhân gia không cần khách khí.”

Hồ Ma đưa tay xoa đầu Tiểu Hồng Đường, sau đó mới khách khí nói với mọi người xung quanh: “Ta chỉ là Tẩu Quỷ Nhân đi ngang qua, tình cờ giúp các người trừ tà, theo lệ đưa hai mươi đồng là đủ.”

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, chi bằng đến từ đường các người thắp thêm vài nén hương.”

“Nếu các người thành tâm, sau khi thắp hương xong, chắc chắn sẽ có người báo mộng cho các người biết nguyên nhân, còn trong mơ có bị đánh mấy gậy hay không, thì ta không biết.”

“ ... ”

Hắn không muốn ở lại đây lâu, giúp bọn họ trừ tà, lấy hai mươi đồng, liền từ chối lời mời ở lại của dân làng, mà dắt lừa, thẳng thừng rời đi.

Hắn đã giúp bọn họ hóa giải thịt sát, chỉ là đức hạnh của làng này đã bị hủy hoại, ai cũng cứu không được.

Ở lại đây, cũng vô ích, chi bằng ra ngoài gặp chính chủ.

Ra khỏi làng, lại đi thêm hai mươi dặm, thấy bên đường có một căn nhà gỗ, trông giống như quán trà, liền ngồi xuống bên cạnh nhà gỗ, buộc lừa sang một bên, kiên nhẫn chờ đợi, biết rằng sớm muộn gì cũng sẽ có người tìm đến.

Hắn đã ra tay nặng, nếu người đó không đến xem thử, thì mới là lạ.

Quả nhiên, hắn đợi ở đây hơn nửa đêm, đang mơ màng, sắp ngủ thiếp đi, lại đột nhiên nghe thấy từng trận âm phong, cùng với tiếng mõ vang lên, hắn mở mắt ra, liền nhìn thấy dưới ánh trăng mờ ảo xa xa, đang có một chiếc xe cút kít được đẩy đến.

Trên xe treo từng miếng thịt màu đỏ sẫm, được xếp chỉnh tề, cùng với tiếng mõ, từ từ đến gần:

“Bán thịt đây...”

“Thịt lợn, thịt cừu, thịt hoẵng, một đồng một cân...”

“ ... ”

Người đẩy xe từ từ nói, đôi mắt dưới mũ phớt nhìn về phía Hồ Ma: “Khách quan, cắt một ít thịt ăn không?”

Hồ Ma cũng nhìn gã chằm chằm, sau đó đột nhiên nói: “Có bán thịt người không?”

Đối phương hơi im lặng, bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Non, già, cường tráng, ngươi muốn loại nào?”

Hồ Ma cũng cười với gã ta, nói: “Mới mẻ.”

“Cắt thịt bán ngay, ta thích nhất!”

Chương 645. Thịt tươi

Chương 645: Thịt tươi

“Thịt tươi?”

Dưới ánh trăng mờ ảo, hai người nghiêm túc thảo luận về việc loại thịt người nào ngon, tạo nên một bầu không khí kỳ quái. Nhưng Hồ Ma chỉ mỉm cười nhìn gã, hán tử đẩy xe cút kít kia lại chẳng hề hoảng sợ.

Gã từ từ hạ xe xuống, tháo dây thừng khỏi cổ, cười hì hì nhìn Hồ Ma, nói: “Xem ra, ngươi cũng không phải kẻ mù mắt.”

“Đã nhìn ra đây là đạo tràng của ta, vậy ta muốn hỏi, ngươi, một Tẩu Quỷ Nhân nho nhỏ, lấy đâu ra gan dám phá hỏng đại sự của gia gia, còn dùng nồi dầu chiên chín ấu trùng của ta?”

“...”

“Ta ở đây chờ đợi, chẳng phải cũng muốn hỏi ngươi sao?”

Hồ Ma cũng nghiêm túc hơn, nheo mắt nói: “Người sống trên đời, chẳng qua chỉ cầu mong an ổn, thuận lợi. Ngôi làng này biết quy củ, hiểu lễ nghĩa, là nơi có phúc phận. Ngươi lại phá hỏng đức hạnh của họ, tạo sát khí, nuôi quỷ, chẳng sợ gặp báo ứng sao?”

“Báo ứng?”

Hán tử đẩy xe cút kít đột nhiên cười lớn, ánh mắt chế giễu nhìn Hồ Ma: “Ngươi nói chuyện báo ứng với ta, có biết gia gia ta phụng sự ai không?”

“Ta không biết gia gia ngươi là ai.”

Hồ Ma cũng đứng dậy, đánh giá đôi phương từ trên xuống dưới, nói: “Nhưng Tẩu Quỷ Nhân, đi khắp nơi, trừ tà an dân.”

“Đã gặp phải nơi sát khí kinh người thế này, dù thế nào cũng phải quản.”

“Nay đã biết ngươi giở trò, lại còn là kẻ phụng sự gia gia, ta muốn hỏi, trên đời này còn quy củ không, sao dung túng người hại người như vậy?”

“...”

“Ha ha, ha ha, ngươi cùng ta nói quy củ?”

Hán tử bán thịt nghe Hồ Ma nói lời này, vẻ mặt của gã tràn đầy chê cười, gã cười phá lên: “Quả nhiên cùng lão gia nhà ta nói giống nhau, Tẩu Quỷ Nhân chính là môn đạo buồn cười nhất, một bọn ngu xuẩn không có nhiều bản sự, lại còn thích xen vào chuyện của người khác.”

“Ngươi đã muốn nói quy củ, vậy đi tìm quan phủ nói đi, nhìn hắn là muốn phạt ta, hay là đập đầu với lão gia nhà chúng ta?”

“...”

Trong lúc nói chuyện, Hồ Ma tỏ ra rất cảnh giác, bề ngoài bình tĩnh nhưng từng bước tiến lại gần con lừa, như muốn lấy thứ gì đó từ trong hành lý trên lưng lừa.

Hán tử đẩy xe bỗng thu lại tiếng cười: “Thôi được, hôm nay để ngươi, một Tẩu Quỷ Nhân nho nhỏ, mở mang tầm mắt...”

Vừa dứt lời, sát khí đã hiện rõ. Hồ Ma bước nhanh hơn, tiến về phía con lừa.

Nhưng gã kia cũng đột nhiên bước tới, rút từ trên xe ra một lưỡi hái đen sì, dính đầy dầu mỡ, sát khí cuộn cuộn, khiến người ta hoa mắt.

Như thể chỉ trong nháy mắt, hắn đã di chuyển từ bên cạnh xe cút kít đến trước mặt Hồ Ma, lưỡi hái trong tay vung lên vun vút, chém thẳng vào ngực Hồ Ma.

Uế khí của yêu ma đều là âm khí, còn kẻ ở Đường Thượng đã ăn hương hỏa thì có khí hương hỏa.

Bản lĩnh của người thấp hương đều đến từ chủ nhân, chủ nhân có khí hương hỏa, âm khí trên người họ cũng thay đổi.

Vì vậy, Âm Linh dưới trướng yêu ma đều mang âm khí, giống quỷ hơn là người. Nhưng người thấp hương dưới trướng của một số Đường Thượng lớn đều có khí chất riêng, thậm chí có người không có chút âm khí nào, ngược lại giống như lão thần tiên, toàn thân toát ra khí phách.

Chỉ có Ngũ Sát Thần, do địa vị không chính đáng, còn hung ác hơn cả yêu ma, khí hương hỏa trên người lại biến thành sát khí.

Hán tử đẩy xe vừa ra tay, sát khí cuộn cuộn, lưỡi hái run lên, góc độ hiểm hóc, rõ ràng muốn móc tim Hồ Ma.

Cùng lúc đó, trên mặt gã đã lộ ra nụ cười lạnh lùng và khinh miệt, hoàn toàn không coi Tẩu Quỷ Nhân này ra gì. Tẩu Quỷ Nhân chưa lập đàn, trước mặt Phụ Linh, Thủ Tuế, có khác gì người thường?

Nhưng không ngờ, lưỡi hái quả thực chém trúng ngực Hồ Ma, mũi nhọn run lên, sắp sửa đâm vào da thịt.

Thế nhưng, ngực Hồ Ma đột nhiên rung lên, lưỡi hái bị bật ngược trở lại. Cùng lúc đó, Hồ Ma thò tay vào hành lý trên lưng lừa, rút ra một thanh đao.

“Cái quái gì thế này?”

Hán tử đẩy xe từ khinh thường chuyển sang kinh ngạc chỉ trong chớp mắt.

Mẹ nó! một Tẩu Quỷ Nhân, không nghĩ đến việc lập đàn, cũng không sử dụng pháp khí nào, lại trực tiếp rút đao ra?

Hơn nữa, lưỡi hái vừa rồi gã vung ra đã dùng hết sức, sao lại không chém vào được?

Ngạnh khí công, hung khẩu toái đại thạch.

Hồ Ma đã khổ luyện suốt nửa năm qua, thành thạo từng tuyệt kỹ học được từ Quỷ Động Tử Lý gia, giờ đây nội tạng rung động, thi triển công phu ngạnh khí công.

Mặc dù không giống Thủ Tuế Nhập Phủ như Quý Đường, đao thương bất nhập, nhưng một hơi ngạnh khí thi triển ra cũng gần như đạt đến hiệu quả đao thương bất nhập. Hắn quay đầu nhìn người thấp hương kia, mím môi cười thầm, vung đao chém tới.

Không phải Hồ Ma ngại ngừng, mà là công phu ngạnh khí công này không được nói chuyện, không được thở dốc, nếu không sẽ mất hiệu lực.

Nhưng nhát đao này vừa tàn nhẫn vừa chính xác, trực tiếp chém từ bên trái cổ gã kia, cắm sâu vào cơ thể gã, toàn bộ lưỡi đao đều lún vào.

“Ngươi...”

Hán tử đẩy xe hoàn toàn không ngờ rằng vừa mới bắt đầu đã chịu thiệt lớn như vậy, may mà đạo hạnh của gã không yếu, vội vàng lùi lại mới tránh bị chém làm đôi.

Hai chân gã loạng choạng, liên tiếp lùi lại ba bốn trượng, vội vàng chạy đến bên cạnh xe cút kít, xé một miếng thịt từ

trên đó, đặt lên vết thương đang phun máu như suối, lúc này mới nhìn Hồ Ma với vẻ mặt khó tin.

Nói ra cũng kỳ quái, miếng thịt đặt lên ngực gã lại trực tiếp hòa nhập vào cơ thể, lấp đầy vết thương.

“Thủ Tuế Nhân?”

Gã kia cũng đã nhận ra vấn đề, hét lên: “Ngươi là Thủ Tuế Nhân làm Tẩu Quỷ Nhân? Chẳng trách ngươi dám một mình ở đây đợi ta!”

Chương 646. Rắc thịt thành binh

Chương 646: Rắc thịt thành binh

Nói xong, gã cảnh giác nhìn xung quanh, xác định không có ai mai phục, mới nhìn về phía Hồ Ma, trong lòng kinh nghi bất định, không biết kẻ này rốt cuộc là lai lịch gì, lại kỳ quái như vậy.

“Ta thực sự là Tẩu Quỷ Nhân.”

Nhưng Hồ Ma đương nhiên không sẽ giải thích, chỉ là mỉm cười, trong tay xách đao, từng bước một đi về phía của gã.

Dưới ánh trăng, hắn cầm đao, trên mặt nở nụ cười. Lưỡi đao trông kỳ quái, như mọc đầy răng cưa, còn dính vài sợi thịt đen sì không thể rửa sạch.

Hán tử bán thịt cảm thấy áp lực ngày càng lớn, bỗng nhiên khạc nhổ một tiếng, mắng: “Tẩu Quỷ Nhân nhà ai mà dùng đao lớn thế?”

Vừa mắng vừa lùi nhanh về phía sau, gã đột nhiên rút ra một con dao găm, nhưng không lao lên mà vung dao lên, rạch một đường trên đùi mình, cắt xuống hai miếng thịt máu me, ném về phía Hồ Ma từ xa.

Đồng thời, gã niệm chú lớn tiếng, xung quanh nổi lên từng trận âm phong.

Hai miếng thịt máu me kia bỗng nhiên tan chảy như bị axit sunfuric đổ vào.

“Hồ Ma ca...”

Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh nhìn thấy, đột nhiên kêu lên.

“Biết rồi!”

Hồ Ma đáp lại, cúi đầu nhìn xuống, cũng thấy được sự biến đổi của hai miếng thịt kia, chúng biến thành hai con tiểu quỷ ngay tại chỗ, giống hệt những con mà hắn đã chiên trong dầu ở làng.

Đầu nhỏ, bụng to, chúng ngo nguậy chui ra từ hai miếng thịt, rồi lắc lư đầu, bò nhanh trên mặt đất, càng bò càng nhanh, lao về phía Hồ Ma cắn xé, trông rất hung dữ.

Tiểu Hồng Đường gọi Hồ Ma bởi vì nàng phát hiện ra rằng, ít nhất nàng có thể đánh một trong hai con tiểu quỷ này...

“Trong Bả Hí môn có một tuyệt kỹ gọi là gieo đậu thành binh, đây là rắc thịt thành binh sao?”

Hồ Ma cũng có ý định thử, bước tới.

Đối mặt với hai con tiểu quỷ, thân hình hắn lóe lên, tránh khỏi móng vuốt của chúng, sau đó nghiêng lưỡi đao một chút, chém hai con tiểu quỷ thành bốn mảnh.

Nhưng không ngờ, hai con tiểu quỷ kia lại biến thành bốn con, vẫn tiếp tục lao về phía hắn.

“Xoẹt xoẹt... Keng...”

Gã đẩy xe cút kít ở bên kia thì vén áo bào lên, bước những bước chân kỳ quái và buồn cười, đi vòng quanh Hồ Ma, miệng không ngừng niệm chú. Mỗi khi Hồ Ma muốn lao về phía gã, gã lại giơ tay cắt một miếng thịt.

Thịt rơi xuống đất, liền biến thành một con tiểu quỷ. Trong nháy mắt, gã đã cắt bảy tám miếng thịt, Hồ Ma dường như bị tiểu quỷ bao vây.

“Hồ Ma ca...”

Tiểu Hồng Đường nhìn từ bên cạnh, không có ý định tiến lên giúp đỡ.

Vừa nãy chỉ có hai con tiểu quỷ, nàng lên đánh một con, Hồ Ma đánh một con, chuyện đã giải quyết xong rồi...

Kết quả là Hồ Ma không cho nàng giúp, bây giờ tiểu quỷ đột nhiên nhiều lên, nàng cũng không giúp được gì, đành ngồi xổm bên cạnh xem kịch hay, chỉ là thiếu chút thịt khô để nhâm nhi.

“Cũng chẳng có bản lĩnh gì, gan hùm mật báo mới dám quản chuyện của gia gia nhà ta...”

Gã đẩy xe thử vài lần, cuối cùng cũng bớt nghi ngờ, tiếng niệm chú đột nhiên trở nên gấp gáp, những con tiểu quỷ vây quanh Hồ Ma đồng loạt nhảy lên, nhe răng trợn mắt, lao về phía hắn.

Lúc này, hắn đã có ý định giữ tên Thủ Tuế Nhan này lại, tra hỏi kỹ càng, xem rốt cuộc có kẻ nào đứng sau lưng hay không.

“Đường đường là Ngũ Sát Đàn Sư mà chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Nhưng lúc này, Hồ Ma cũng đã nắm được bí quyết của chiêu thức này, trong lòng có chủ ý, bỗng nhiên quay đầu cười.

Hắn giơ tay cầm đao xuống đất bên cạnh, đối mặt với những con tiểu quỷ đang lao tới, nâng bàn tay trái lên, hít sâu một hơi. Bàn tay này nhanh chóng chuyển sang màu đen, đỏ, mơ hồ thấy mạch máu nổi lên, trông như những đường vân phù vân.

Sau đó, hắn thở ra, phát ra âm thanh nặng nề như búa tạ, vỗ một chương xuống.

“Ầm!”

Ba năm con tiểu quỷ lao đến trước mặt hắn bị một chưởng này đánh bay xuống đất.

Những con khác lao tới từ các hướng khác cũng bị uy lực của chưởng này hất bay ngược trở lại, lăn lộn thành một đống, trông thật thảm hại.

Gã bán thịt đẩy xe cút kít cũng kinh ngạc, chỉ thấy những con tiểu quỷ bị Hồ Ma đánh rơi xuống đất đã biến thành những cục thịt, mặc cho gã gọi thế nào cũng không có động tĩnh gì.

Gã nhìn Hồ Ma một lần nữa, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi, không biết Thủ Tuế Nhân này sử dụng tuyệt kỹ gì, lại tràn đầy dương khí, chỉ một chưởng đã đánh tiểu quỷ thành thịt chết?

“Không uổng công ta ngày nào cũng chui vào nghĩa địa, vô lên bia mộ của người ta...”

Ngay cả Hồ Ma cũng hơi ngạc nhiên trước uy lực của Đại Suất Bi Thủ, trong lòng không khỏi vui mừng, hắn từ từ quay đầu, nhìn về phía hán tử toàn thân máu me đầm đìa.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nụ cười này rơi vào mắt gã kia, lại toát lên vẻ âm trầm đáng sợ không nói nên lời.

Chương 647. Mệnh Sát

Chương 647: Mệnh Sát

Đại Suất Bi Thủ là tuyệt kỹ độc môn của Thủ Tuế Nhân.

Tuy nhiên, lại không chỉ dựa vào thể chất sinh tử đan xen của Thủ Tuế Nhân liền có thể học thành, mà còn phải khổ luyện, kết hợp với thảo dược, nước phù, mỗi ngày vỗ lên bìa mộ, mượn âm khí trên bìa mộ để tôi luyện lòng bàn tay.

Sau khi luyện thành, có thể sử dụng khí tức người sống để gia tăng sức mạnh, một chương đánh ra, tràn đầy dương khí, chuyên khắc chế tà ma, uy lực sánh ngang với Huyết Dương Tiễn.

Huyết Dương Tiễn là tuyệt kỹ nổi tiếng của Thủ Tuế Nhân, nhưng phun ra một lần, sẽ mất đi một phần.

Còn Đại Suất Bi Thủ thì không cần tiêu hao khí huyết của bản thân, trực tiếp vung tay đánh ra, muốn đánh bao nhiêu lần cũng được.

Lúc này không muốn sử dụng chiêu này, cũng là sợ dọa hán tử đẩy xe kia bỏ chạy. Bây giờ đã sử dụng, liền lập tức bước tới, thi triển chiêu thức Khai Sơn Bát Thức mà Nhị gia đã dạy, đầu tiên là đá tung cát bụi đầy đất, sau đó đánh một chương ra.

“Không ổn!”

Hồ Ma đoán không sai, hán tử đẩy xe vừa thấy hán sử dụng Đại Suất Bi Thủ, không những không tức giận hơn mà lập tức muốn bỏ chạy.

Tao ngộ và mai phục khác nhau, trong trận chiến ngẫu nhiên vốn dĩ không thể nắm rõ thực lực của đối phương, không có lý do gì mà liều mạng, cho nên thường chỉ dùng ba phần công lực để thăm dò, vừa thấy không nắm rõ thực lực của đối phương, liền muốn chuồn mất.

Bị người khác tìm đến cửa một cách khó hiểu, không rõ lai lịch, còn muốn liều mạng, đều là kẻ lỗ mãng.

Hán tử đẩy xe này đương nhiên không phải.

Gã vốn tưởng Hồ Ma là Tẩu Quỷ Nhân, nhưng vừa ra tay đã phát hiện là Thủ Tuế Nhân, liền cảnh giác, lại thấy hắn còn có tuyệt kỹ như Đại Suất Bi Thủ, một chiêu đã phá tan tiểu quỷ thịt sát của mình, liền lập tức cảm thấy không ổn, không thể nắm rõ thực lực của kẻ này.

Gã vừa niệm chú vội vàng, để những con tiểu quỷ chưa bị đánh chết vây lấy Hồ Ma, vừa tự mình rút lui.

Trước khi chạy còn không quên lấy một nắm thịt từ xe cút kít, mang theo những bảo bối này.

Phản ứng của gã cũng không chậm, nhưng Hồ Ma đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao cũng là có chuẩn bị trước, làm sao có thể để người chạy thoát. Vì Hồ Ma lao tới quá nhanh, những con tiểu quỷ kia còn chưa kịp quần lấy hắn, hắn đã đến sau lưng hán tử, đánh ra một chưởng.

“Thật là quá đáng!”

Hán tử cảm nhận được chưởng lực nặng nề sau lưng, biết không thể chạy thoát, liền hét lớn một tiếng, vung lưỡi hái lên, chém mạnh vào mặt Hồ Ma.

Lúc này liều mạng, gã không dám giấu diếm thực lực nữa, sát khí cuộn cuộn trên người, lực lượng vô cùng lớn, lưỡi hái

trong tay phát ra tiếng xé gió, mũi nhọn sắc bén kỳ dị, nhắm thẳng vào mắt Hồ Ma, chém tới.

“Tốt lắm!”

Hồ Ma theo bản năng thu người lùi lại, tránh được đòn này.

Thấp hương chính là Phụ Linh, chiêu thức của Phụ Linh Nhân đương nhiên không tinh diệu như Thủ Tuế Nhân, nhưng một khi phát tác, cũng mang theo một luồng khí hung ác khó lường, khiến người ta không dám chủ quan.

Quan trọng hơn là, hán tử này vừa dùng lưỡi hái bức lui Hồ Ma, lại không tiếp tục tấn công, mà đột nhiên lùi lại, kéo dài khoảng cách, đồng thời nhanh chóng xé toạc vạt áo trước ngực, lộ ra một cái mụn nhọt ở giữa ngực.

“Tên khốn kiếp, không biết từ đâu chui ra Thủ Tuế Nhân, dám chặn đường Mệnh Sát gia gia nhà ngươi, xem ra ngươi không biết trời cao đất dày, dám bán thuốc cứu mạng trước mặt Diêm Vương...”

Vừa mắng chửi, gã vừa lắc đầu lia lịa, niệm chú liên tục, cái mụn nhọt kia lan ra khắp người hắn.

Cùng lúc đó, máu hắn phun ra cũng biến thành một luồng sương độc, nhanh chóng bay về phía Hồ Ma, mơ hồ mang theo khí quỷ âm u, như một cơn cuồng phong nổi lên giữa sân, ồ ạt cuốn về phía Hồ Ma.

Mệnh Sát!

Phụ Linh Nhân này cũng không biết Hồ Ma đến từ đâu, theo lý thuyết, cho dù là Thủ Tuế Nhân, ở Minh Châu này, cũng không có mấy người có thể đối đầu với gã, Hồ Ma chắc chắn không phải kẻ vô danh tiểu tốt.

Nhưng đi theo Ngũ Sát Lão gia, tác oai tác quái đã quen, nào chịu được sự sỉ nhục này. Minh Châu phủ không có quan

lớn nào, cho dù là người của ngõ nhỏ Mai Hoa hay phủ nha, gặp gã đến, cũng phải cung kính hầu hạ, không dám làm phật lòng.

Bây giờ Thủ Tuế Nhân không biết từ đâu chui ra này, lại dám làm gã chịu thiệt lớn như vậy, gã nhất thời nổi giận, có thể chạy thì đương nhiên phải chạy, nhưng đã không chạy được, thì đương nhiên phải lập tức đưa ra quyết định.

Trực tiếp sử dụng Mệnh Sát, muốn phun chết đối phương.

Thực tế, nếu hai bên đấu pháp bình thường, gã còn có không ít chiêu thức chưa sử dụng, nhưng đã bị chặn đường, không phải phân thắng bại, mà là trong gang tấc, mạng nhỏ sẽ mất, cho nên gã cũng trực tiếp sử dụng tuyệt kỹ cuối cùng của mình.

Chương 648. Ta là Tẩu Quỷ Nhân

Chương 648: Ta là Tẩu Quỷ Nhân

Trong chốc lát, màn đêm mờ mịt, khắp nơi vang lên tiếng quỷ khóc thần gào, không khí tràn ngập khí tức âm độc tà ác.

Sương độc lan ra, ngay cả Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh và con lừa vẫn luôn cố gắng rút đuôi cũng bị dính phải. Chỉ là Tiểu Hồng Đường sau khi dính phải, không có ảnh hưởng gì, chỉ có miếng vải xanh buộc trên cổ tay nàng trở nên hơi u ám, nhưng sự u ám này cũng nhanh chóng biến mất.

Còn mông con lừa thì khác, nổi lên từng cục u, biến thành mụn nhọt giống hệt hán tử kia.

“Không giấu diếm nữa sao?”

Hồ Ma đối mặt với sương máu, biết rõ ý đồ của đối phương.

Hắn không nhất thiết phải dùng sương máu này để đối phó với mình, chủ yếu là muốn bức lui mình, để sử dụng chiêu thức khác.

Nhưng Hồ Ma lại không lùi bước, nghênh đón sương máu cuộn lên người mình, đột nhiên nâng hai tay lên, ấn vào eo sườn, sau đó trong cơ thể phát ra vài tiếng ục ục, nội tạng rung động.

“Hét!”

“...”

Ngũ tạng cùng kêu, tiếng vang vọng khắp nơi.

Chính là tuyệt kỹ Ngũ Lôi Kim Thiềm Hống, dương cương trừ tà, chấn động màng nhĩ, sương máu cũng bị chấn động tan biến sạch sẽ.

“Phụt!”

Cùng lúc đó, mụn nhọt trên ngực hán tử cũng đột nhiên nổi tung, chảy ra mủ máu.

“Cái quỷ gì thế này?”

Gã nhất thời kêu rên, giọng nói run rẩy, không thể diễn tả nỗi sợ hãi trong lòng lúc này, trong đôi mắt hoa lên, Hồ Ma lúc này giống như một con ác quỷ trong đêm tối.

Một tiếng ếch kêu, đã phá vỡ Mệnh Sát của gã, kẻ này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, chẳng lẽ là Thủ Tuế Nhân đã Nhập Phủ?

Không nhìn thấu, không đoán được, dường như bất luận gã sử dụng bao nhiêu bản lĩnh, đối phương đều có thể dễ dàng phá giải. Cuối cùng, gã không quan tâm đến điều gì khác, vội vàng giơ tay lên, giật khăn quần trên đầu xuống, đột nhiên nhìn thấy, bên trong khăn, lại có một nén hương.

Nén hương cắm vào trong thịt trên đầu của gã, vô cùng kỳ dị.

Còn bản thân gã, thì nghiến chặt răng, hai đầu gối mềm nhũn, bỗng nhiên quỳ xuống đất, sau đó đầu cắm thẳng xuống.

“Bốp!”

Cái đầu vừa cắm xuống, chạm đất, chính là tư thế đầu rạp xuống đất.

Đương nhiên không phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, mà là dùng tư thế này, trực tiếp mời Ngũ Sát Lão gia giáng lâm.

Phụ Linh Nhân bất kể có bao nhiêu thủ đoạn, tuyệt kỹ, đều có một chiêu cuối cùng, đó là thỉnh linh, một cái đầu cúi xuống, Ngũ Sát Lão gia nhập vào người.

Cho dù người có bao nhiêu bản lĩnh, cũng vô dụng...

Đương nhiên, gã vốn cũng sẽ không dễ dàng thỉnh Ngũ Sát Lão gia như vậy, năm người thấp hương bọn họ đến trước, chính là để tạo Ngũ Sát cục, bây giờ nhiệm vụ của gã còn chưa hoàn thành, đã vội vàng thỉnh Ngũ Sát Lão gia cứu mạng, sau này kết cục của gã chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì.

Nhưng chuyện đã đến nước này, còn có cách nào khác sao?

Trán chạm đất thật mạnh, gã định kêu to cầu cứu Ngũ Sát Lão gia.

Nhưng đột nhiên cảm thấy không đúng, trán chạm đất, lại như chạm vào vật gì đó mềm mềm.

Gã bất ngờ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hồ Ma đang ở ngay trước mặt mình, cười khế, thì ra lúc gã định đập đầu xuống, Hồ Ma đã duỗi chân ra đỡ dưới trán gã, cái đầu vừa rời của gã, đập vào mu bàn chân Hồ Ma, không chạm đất.

Sự tuyệt vọng trong lòng gã gần như bùng nổ, nhưng gã cũng thuận thế ngã người ra sau, lộn ngược người ra ngoài, một cước đá đổ chiếc xe cút kít.

Trên xe lúc này vẫn còn không ít thịt, vừa lật đổ, thịt rơi xuống đất, từng miếng một, như hạt giống, cắm rễ xuống đất, cuộn lên từng lớp sát khí âm u.

Trong vô số sát khí này, lại vươn ra từng cánh tay, trông như vật sống, quờ quạng túm lấy chân, áo bào của Hồ Ma, còn có cánh tay túm lấy thanh đao trong tay hắn.

Chỉ trong nháy mắt, như một con quỷ thịt máu, giữ chặt Hồ Ma bên trong.

Hán tử bán thịt kia, lại không dừng lại một giây phút nào, không nhân cơ hội lao lên tấn công Hồ Ma, mà nhân cơ hội lùi lại, đồng thời giơ tay lên đỡ lấy nén hương trên đầu, sau đó há to miệng, định cắn mạnh xuống.

Gã biết, nếu đối phương là Thủ Tuế Nhân Nhập Phủ, chiêu cuối cùng này của gã, tuyệt đối không thể giữ chân đối phương, cho nên chỉ muốn tranh thủ thời gian.

Phụ Linh Nhân cho dù không thể thỉnh chủ nhân đến, nhưng cuối cùng cũng có thể truyền tin.

Thủ Tuế Nhân trước mắt này, khiến gã tuyệt vọng, ngay cả thỉnh Lão gia đến cũng không làm được, nhưng cũng khiến gã hiểu ra vấn đề không đơn giản, gã chỉ đến Minh Châu để làm việc, sao lại dễ dàng gặp phải kẻ khó dây dưa như vậy, chắc chắn là có người đang tính toán gì đó...

Nhất định phải nói với Ngũ Sát Lão gia một tiếng...

Thủ Tuế Nhân cho dù mạnh hơn nữa, có bản lĩnh hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản gã báo tin cho Lão gia hay sao?

Nhưng ngay khi gã ôm suy nghĩ này, cắn mạnh xuống, khóe mắt lại nhìn thấy, đối phương lại cười, nói khẽ: “Đánh nhau lâu như vậy, người chẳng lẽ không phát hiện ra, kỳ thực người vẫn luôn ở trong đàn của ta sao?”

Xung quanh đều là những cánh tay đang túm lấy hấn, nhưng Hồ Ma bỗng nhiên nhấc chân lên, dậm mạnh xuống.

“Xùy” một tiếng, dưới chân hấn bỗng nhiên chấn động một luồng lực vô hình, những cánh tay đang túm lấy hấn đồng thời bị xé rách, từng miếng thịt văng ra bốn phía.

Cùng lúc đó, hấn nhìn sứ giả Mệnh Sát sắp cắn lưỡi tự sát, muốn truyền tin, miệng lại chỉ lẩm nhẩm niệm chú, từ trong tay áo, rút ra một sợi dây cỏ, sau đó nhẹ nhàng ném về phía trước.

Sợi dây cỏ này mơ hồ biến thành một sợi xích, trong nháy mắt đã bò khắp người hán tử, trói chặt gã, vai gã nặng trĩu, như bị khóa chặt.

Cũng là trong khoảnh khắc bị khóa chặt, hán tử này dừng nói cấn lưỡi, ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

Gã không hiểu đây là biến cố gì, nhất thời kinh ngạc đến mức đầu óc mơ hồ.

“Ta đã nói rồi, ta thực sự là Tẩu Quỷ Nhân!”

Hồ Ma mỉm cười, khẽ nhấc ngón tay, hán tử kia đã không thể tự chủ được, ngây ngốc đứng dậy. Hắn nhìn vào đôi mắt đầy sợ hãi của hán tử, cười khẽ nói: “Lần này ta đến đây, chính là chuẩn bị dạy cho gia gia nhà ngươi hai chữ quy củ viết như thế nào.”

Chương 649. Thọ Sát

Chương 649: Thọ Sát

Là một Tẩu Quỷ Nhân, khi đã đợi đối phương tự chui đầu vào rọ, sao có thể chỉ mang theo một thanh đao, ngồi đây chờ đợi?

Đương nhiên là phải lập đàn, chỉ là lập đàn một cách kín đáo, tránh để đối phương phát hiện.

Chính vì đã lập đàn, Hồ Ma mới có thể yên tâm đấu pháp với đối phương, mượn Mệnh Sát của một trong những Ngũ Sát Đàn Sứ này để luyện tập những tuyệt kỹ Thủ Tuế Nhân mà mình đã luyện tập gần đây.

Cũng bởi vì đang ở trong đàn của mình, hắn mới có thể dùng thân thể cứng rắn chống lại Mệnh Sát của đối phương, từ đó có được nhận thức trực quan và chân thực về sự lợi hại của Ngũ Sát đàn, nếu không, chỉ dựa vào đạo hạnh Thủ Tuế Nhân của hắn, e rằng không thể chống đỡ nổi.

Lý do quan trọng hơn nữa, là để đề phòng đối phương vừa lên đã hoảng sợ bỏ chạy, không thể âm thầm chế ngự.

Đương nhiên, sau khi giao đấu, Hồ Ma lại cảm thấy ý định dùng đối phương để thử nghiệm những tuyệt kỹ của mình là sai lầm, quả thực không thể thử nghiệm được gì nhiều.

Dù sao cũng đã nếm trải qua chiến đấu với Thủ Tuế Nhân như Quý Đường, những kẻ khác khó tránh khỏi có phần nhợt nhạt.

Hiện tại, mọi chuyện bên phía hắn đều thuận lợi, nhìn sứ giả Mệnh Sát bị mình dùng Gia Chú chế ngự, Hồ Ma cũng thờ

phào nhẹ nhõm, biết rằng bước đầu tiên của kế hoạch đã hoàn thành, còn lại, phải xem những người khác thế nào.

Giao đầu một lần, phát hiện Ngũ Sát Đàn Sứ có chút bản lĩnh, nhưng chỉ cần phòng ngừa được một ngụm sát khí, cũng không quá lợi hại, làm sao có thể là đối thủ của mấy vị kia?

Sự khác biệt chỉ là xem bọn họ sẽ bày ra trò gì thôi?

...

Cũng vào lúc Hồ Ma giúp ngôi làng bên cạnh Ngu Gia vịnh giải quyết thịt sát, trong Minh Châu phủ thành bề ngoài vẫn yên bình, cũng đang có nhiều chuyện liên tiếp xảy ra.

Phía tây bắc Lão Âm Sơn, Du Tiên thôn nằm ở giao giới giữa Minh Châu và Cổn Châu. Thôn này cũng không tính là giàu có, phần lớn là những gia đình làm nông và hái thuốc, nhưng lại thường xuyên xuất hiện người trường thọ.

Nếu ở nơi khác, người sống đến năm sáu mươi tuổi đã là thọ, sống đến bảy tám mươi tuổi đã là hỉ tang, nhưng ở thôn này, người già bảy tám mươi tuổi lại không hiếm, còn có vài người sống đến hơn một trăm tuổi.

Đương nhiên cũng có một số người trong môn đạo tà mò, không biết là phong thủy ở ngôi làng này tốt, hay là có linh được kéo dài tuổi thọ gì đó, nên thường xuyên đến xem.

Nhưng sau khi xem xét, lại phát hiện phong thủy của ngôi làng này cũng chỉ bình thường, không tính là tốt nhất, xung quanh dù sao cũng gần núi, thảo dược thì có, nhưng hái về, sắc thành thuốc, cũng không có dược tính mạnh hơn những nơi khác.

“Người ngoài không thể hiểu được.”

Chỉ có một số lão nhân đã ngoài bảy mươi tuổi, thỉnh thoảng uống say, sẽ cười híp mắt kể cho con cháu nghe: “Ngôi

làng của chúng ta, có linh vật bảo vệ!”

“Cái ao sau làng, không được để trẻ con đến đó nghịch ngợm, sợ chúng va chạm tiên gia!”

“Ta đã từng thấy, trong ao có một con rùa già to bằng cái cối xay, nó chọn ngôi làng này để tu hành, mang đến cho chúng ta âm đức, mới khiến người trong làng sống thọ...”

“...”

Trong ao sau làng thực sự là có một con rùa già như vậy hay không, thì không ai biết.

Không ít lão nhân đều khẳng định là có, còn thường xuyên mang hương nến, đồ cúng đến tế bái, nhưng thế hệ trẻ lại chưa ai từng thấy, dù sao cái ao đó cũng chỉ rộng vài trượng, làm sao có thể chứa được con rùa to bằng cái cối xay?

Nhưng cũng vào ngày này, trong làng đột nhiên có mấy thanh niên trẻ tuổi ngã bệnh, không ăn uống được gì, sắp không qua khỏi, thì có một lang trung đi ngang qua, ông ta xem bệnh cho những thanh niên trẻ tuổi, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng nhìn xung quanh.

Cuối cùng, ông ta như lâm đại địch, gọi người đến nói: “Ngôi làng này của các người, gặp rắc rối lớn rồi, có rùa già mượn thọ...”

“Ta chỉ hỏi các người, trong làng có thường xuyên có trẻ con, thanh niên khỏe mạnh chết yểu không? Thường có người khỏe mạnh, bỗng nhiên không còn nữa? Đó đều là bị mượn thọ đây...”

Dân làng kinh hãi, vội vàng hỏi cách giải quyết, lang trung kia bấm tay tính toán, nói: “Xây một cái tháp trên ao, trấn áp nó, để nó trả lại số thọ đã mượn!”

...

...

Còn có một ngôi làng giàu có dưới chân núi, nghe nói tổ tiên của ngôi làng này vốn là thương nhân buôn bán nhỏ, khi đi ngang qua nơi này, trời đã tối, liền nghỉ chân trên núi.

Dưới ánh trăng, họ nhìn thấy dưới khe suối có những đừa trẻ vàng bạc đang nô đùa, liền khẳng định nơi này là vùng đất phong thủy, nhất định sẽ sinh tài lộc, vì vậy đã mua mảnh đất này từ quan phủ, khai hoang trồng trọt ở đây, con cháu đời đời sinh sôi nảy nở, đã trở thành một trang trại lớn.

Con cháu đời sau, quả nhiên đều sống sung túc giàu có, thanh niên trong làng phần lớn đều đi buôn bán la ngựa, được người ngoài gọi là Loa Mã Bang, là trang trại nổi tiếng gần xa trong vùng này.

Chương 650. Tứ phương tạo sát

Chương 650: Tứ phương tạo sát

Bọn họ ghi nhớ truyền thuyết về những đứa trẻ vàng bạc mà tổ tiên truyền miệng, tuy những đứa trẻ vàng bạc này không phải là thần linh chính thức, cũng chưa ai từng thấy, nhưng vẫn lên thờ cúng trong từ đường, trước khi đi làm ăn đều đến thắp hương.

Nào ngờ hôm nay, lại có một tên bài bạc đến, kéo theo hai xe vải lớn, muốn đánh cược với người ta.

Cũng không thấy hắn có thủ đoạn gì đặc biệt, ban đầu chỉ là đoán hạt táo trong tay, đoán đúng thì hắn cho một thước vải, đoán sai cũng chỉ thua cái bánh bao cứng trong tay.

Dân làng chỉ coi là trò vui, thắng hai lần, lại thực sự thắng được vải, vì vậy tin tức lan truyền, không biết bao nhiêu người đến xem náo nhiệt.

Tên này dường như gốc nghềch, thua nhiều thắng ít, một xe vải nhanh chóng thua sạch, liền đem cả la ngựa kéo xe ra đặt cược, còn lấy ra đồng tiền và bạc vụn trong túi tiếp tục đánh cược.

Dân làng cũng bị cơ hội kiếm tiền dễ dàng này thu hút, một canh bạc lớn, như củi khô gặp lửa, càng đánh càng hăng, liên tục hai ngày, trời đất tối tăm.

Mấy vị trưởng bối có tiếng nói trong làng, lúc này lại ngã bệnh, càng không ai quản thúc.

Dân làng từ trên người tên bài bạc này, không biết đã thắng được bao nhiêu lợi ích, ham mê cờ bạc nổi lên, bọn họ cũng đánh cược với nhau, nhưng tiền thắng thua qua lại, đều là từ trên người tên bài bạc này mà ra.

Nhưng bọn họ không biết, khi cờ bạc ngút trời, hun cho hai đứa trẻ một vàng một bạc trong từ đường chạy ra ngoài, muốn xuống khe suối tắm rửa, lại bị tên bài bạc này lấy cớ đi tiểu tiện bắt gặp, trùm một cái bao tải lên đầu.

Hắn tìm một nơi vắng vẻ, buộc chặt miệng bao tải, sau đó dùng roi quất vào trong bao tải một trận.

Cuối cùng, nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ bên trong, trên mặt hắn lộ ra nụ cười đắc ý, vác bao tải trở về tiếp tục đánh bạc.

Hai xe vải và tài sản khác mà hắn mang đến, đều đã thua sạch, hắn liền thò tay vào bao tải, lục lọi một hồi, lấy ra một cục vàng, một cục bạc đặt lên bàn tiếp tục đánh cược. Dân làng đỏ mắt vì cờ bạc, nào quan tâm hắn lấy ra thứ gì.

Vì vậy, càng đánh càng hăng, tên này bắt đầu thắng, những gì đã thua trước đó đều thắng trở lại, còn thắng thêm không biết bao nhiêu tài sản, dân làng càng đỏ mắt, nghiện rằng nghiện lợi.

...

...

Còn có một phú hộ giàu có dưới chân núi Lão Âm Sơn, nhà xây bốn gian nhà lớn, cưới ba bà vợ, sinh bốn năm đứa con, trong nhà có trăm mẫu ruộng tốt, la ngựa thành đàn.

Hàng xóm láng giềng đều hâm mộ, thường xuyên nhắc đến chuyện phú hộ này hồi nhỏ chỉ là một đứa trẻ chăn trâu, chỉ vì chăm chỉ cần cù, mới có được cơ ngơi lớn như vậy.

Nhưng hôm nay, lại có một hán tử vác túi đến, khen ngợi nhà này nuôi trâu bò tốt, sau đó lựa chọn, nhìn trúng một con trâu già sắp không đi nổi, hỏi phú hộ bao nhiêu tiền, muốn bỏ tiền mua nó.

Phú hộ không chịu, chỉ nói: “Trong chuồng trâu nhiều lắm, khách quan cứ tự nhiên chọn, con trâu già này đã già đến mức không đi nổi nữa rồi.”

“Thời trẻ ta chăn trâu cho lão gia, sau đó lão gia dọn đến thành phố, ta gom góp tiền mua nó, nhờ nó giúp cày bừa, khai hoang ruộng núi, mới có được cơ ngơi này.”

“Bây giờ nó cũng già rồi, không làm việc được nữa, ta muốn để nó an hưởng tuổi già, đừng nói bán nó, bây giờ con trai ta gặp nó, còn phải gọi một tiếng thúc, lúa má hoa màu trên đồng, nó muốn ăn thì ăn, chúng ta đều không ngăn cản!”

“...”

“Nhà ngươi tuy có nhiều la ngựa trâu bò, nhưng ta thực sự chỉ ưng con này.”

Hán tử vác túi nói: “Mười lượng vàng ta cũng bỏ ra được, nếu ngươi gạt đầu, con trâu này thuộc về ta, vàng thuộc về ngươi.”

Phú hộ kinh ngạc: “Thịt nó già đến mức không nhai nổi, sao đáng giá mười lượng vàng?”

Hán tử vác túi cười nói: “Nói thật với ngươi, ta mua không phải trâu, mà là ngư hầu trong bụng con trâu này!”

“Thứ này là bảo bối, nhưng chỉ có chúng ta mới dùng được, ngươi không hiểu cách lấy, cho dù mổ bụng lấy ra, mang đi bán, cũng không được mấy lượng bạc.”

“...”

Phú hộ gần như tin tưởng, nhìn những nén vàng nhỏ sáng lấp lánh, cuối cùng cũng gật đầu.

Hán tử vác túi liền dắt trâu ra ngay tại chỗ, đun nước mài dao, mổ bụng con trâu.

Có lẽ con trâu già đã quá già, ngay cả sức lực để phản kháng cũng không có, chỉ quỳ hai chân xuống đất, trong mắt trâu đầm lệ, phú hộ cũng có chút không đành lòng, nhưng sờ vào mười lạng vàng trong ngực, liền nhẫn tâm quay về nhà.

Có bảo bối này, ruộng tốt trong nhà lại có thể thêm mấy chục mẫu, cưới thêm mấy bà vợ cũng dư dả, chuyện này đáng giá!

Hắn không nhìn thấy, nhưng theo lời người ngoài kể lại, quả thực là mở rộng tầm mắt.

Hán tử kia cũng không thèm lấy máu, mổ bụng trâu sống, lôi ruột ra, lục lọi một hồi, lấy ra một thứ màu đen, không giống đá cũng không giống ngọc rồi bỏ đi, con trâu bị vớt ở đó, máu chảy đầy đất, đến chết vẫn mở to mắt.

Nhưng cũng vào đêm hôm đó, cả trang trại trâu bò bất an, la ngựa náo động, cửa sổ kêu lạch cạch.

Có người làm công nhìn thấy, trong sân có mười mấy người ăn mặc rách rưới, tay cầm bát, chui vào kho lương của trang trại, múc từng bát lương thực ra ngoài.

Lại có người chui vào chuồng trâu bò, dắt gia súc ra ngoài.

Phú hộ vội vàng gõ mõ, gọi hàng xóm láng giềng và người làm trong nhà đến bắt trộm, nhưng vào kho lương, lại phát hiện bên trong không có ai, lương thực vẫn còn nguyên, trâu bò trong chuồng cũng không thiếu con nào.

Hắn lo lắng bất an đi ngủ, lại mơ mơ màng màng nằm mơ, mơ thấy con trâu già kia im lặng nhìn mình một cái, lắc đầu,

quay người bỏ đi.

Giật mình tỉnh giấc, vội vàng muốn đào xương trâu lên, lại đột nhiên thấy trời đất tối sầm, bốn phía mịt mờ, bóng quỷ lơ mờ, gia súc đột nhiên mắc dịch bệnh, nửa ngày chết một nửa, nửa ngày sau chết sạch, đêm hôm đó, gia súc nhà hàng xóm cũng không nuôi nổi, bắt đầu chết.

Sau đó, hoa màu trên đồng bắt đầu khô héo từng mảng lớn, trong kho xuất hiện vô số chuột, kho lương bị khoét đầy lỗ, những gì chưa bị lấy đi, cũng thối rữa từng giỏ một.

Trời đất u ám, người trong trang trại khóc lóc thảm thiết, giấy tiền trắng xóa bay tán loạn khắp nơi.

Chương 651. Mượn thọ

Chương 651: Mượn thọ

Những biến đổi vô hình xuất hiện ở khắp mọi ngõ ngách của Minh Châu, như năm cái ung nhọt lớn, nuôi dưỡng tà khí, phá hủy vận khí của con người.

Trong Minh Châu phủ, người trong môn đạo cũng không ít, đương nhiên cũng có người biết xem khí bói quẻ, mơ hồ nhận ra sự thay đổi này, nhưng đều lo lắng không yên.

Minh Châu tuy không phải vùng đất địa linh nhân kiệt, nhưng cũng luôn yên bình ít tai họa, bây giờ sao chỉ trong vòng ba năm ngày, lại đột nhiên xuất hiện mấy nơi sát khí ngút trời như vậy, khiến cả Minh Châu như bị bao phủ bởi một tầng bóng tối.

Theo lý mà nói, chuyện này liên quan đến tất cả mọi người ở Minh Châu, thì nên đi xem xét.

Nhưng những người trong môn đạo không ai là kẻ ngốc, trong lòng tuy lo lắng, nhưng cũng không hiểu: “Sát khí này đến quá nhanh và mạnh, nhất định có chuyện lớn xảy ra, không phải là yêu ma bình thường gây rối.”

“Nhưng nếu vậy, tại sao ngõ nhỏ Mai Hoa lại không có động tĩnh gì? Phủ nha cũng không có ai hỏi han?”

“...”

Người trên không lo lắng, người dưới lo lắng, luôn khiến người ta cảm thấy có gì đó không ổn, thậm chí có người còn tốt bụng sai tiểu sử quý đưa tin đến đó, nhắc nhở một tiếng,

nhưng hai nơi này vẫn không có phản ứng gì, ngược lại sát khí càng thêm mãnh liệt.

Người thông minh liền lập tức hiểu ra, cho dù cảm nhận được những nơi đó, ảnh hưởng đến xung quanh ngày càng lớn, cũng không dám đến xem xét, còn người đạo hạnh thấp, kiến thức ít, càng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là trong lòng càng thêm bất an.

Trang trại ở Thanh Thạch trấn của Hồ Ma bọn họ, không lệch không nghiêng, vừa hay nằm ở giữa vị trí Ngũ Sát này.

Hiện tại Hồ Ma đã ra ngoài, Chu Đại Đồng và những người khác trong trang trại, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là trong lòng luôn cảm thấy hoảng hốt, như có chuyện gì không hay sắp xảy ra.

Ngay cả gia súc trong trang trại cũng như bị ảnh hưởng, không chịu ăn cỏ ngoan ngoãn, thỉnh thoảng hí vang, đá hậu.

Chỉ có con ngựa mà Hồ Ma mang về từ An Châu là khác, ăn uống bình thường, chỉ là thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đôi mắt to như tràn đầy mong đợi.

Nhưng cũng vào lúc khắp nơi đều xuất hiện sự bất an mờ hồ, mà lại không nắm bắt được động tĩnh, thì lúc này, một đoàn người của Thảo Tâm Đường, đang vây quanh một chiếc kiệu, hướng về phía Lão Âm Sơn.

Người dẫn đường đi phía trước, chính là Ngũ Quỷ chương quỹ của Thảo Tâm Đường, lần này vào núi, là để tìm Bách Tuế Châm làm dược dẫn.

Cái gọi là Bách Tuế Châm, chính là đất dưới đầu giường của lão nhân trăm tuổi, lấy một nắm nhỏ, pha vào thuốc, có tác dụng kéo dài tuổi thọ, nhưng người trăm tuổi không nhiều, chỉ có một người ở Du Tiên thôn gần Lão Âm Sơn này.

Lão nhân này không chỉ sống qua trăm tuổi, mà đã sống đến một trăm lẻ bảy tuổi.

Sau khi qua trăm tuổi, mỗi năm lão nhân sống thêm một tuổi, được dẫn này lại càng thần kỳ hơn một phần, được tính càng tốt.

Hiện tại lão nhân này đã một trăm lẻ bảy tuổi, thêm mấy tháng nữa, sẽ sống đến một trăm lẻ tám tuổi, vậy thì không tầm thường, đó là Trà Thọ, cũng là số tuổi viên mãn.

Lão nhân này sống qua một trăm lẻ tám tuổi, thì được dẫn này cũng trở thành thần dược, một năm có thể đáng giá ngàn vàng.

Người của Thảo Tâm Đường biết rõ lão nhân này quan trọng như thế nào, mỗi năm đều vào núi thăm hỏi một lần, biết rằng lão nhân gia thân thể khỏe mạnh, sống đến một trăm lẻ tám tuổi, nhất định không thành vấn đề.

Người có phúc khí như vậy, trong mắt người trong giới, còn quý giá hơn cả Thái Tuế Lão gia, sao có thể không quan tâm?

Nhưng ngay khi người của Thảo Tâm Đường vào núi, để người khuân vác lễ vật, vào làng, lại không ngờ, trước sân nhà lão nhân gia, lại vây kín một vòng người, chen chúc với nhau, chỉ trở, từ xa đã nghe thấy tiếng phụ nữ khóc lóc bên trong:

“Thái gia gia, ngài bỏ qua con cháu đi...”

“Biết lão nhân gia ngài không muốn chết, nhưng cũng không thể lấy trộm tuổi thọ của con cháu chứ, con trai của ngài, trượng phu của ta, mới sống hơn bảy mươi tuổi đã mất, tôn tử của ngài cũng mới hơn sáu mươi tuổi, đã bị gấu liếm mất...”

“Hai người đáng thương này, đều không sống đến tám mươi tuổi...”

“Bây giờ, những người có bồi phận là nhi tử, tôn tử của ngài đều chết hết rồi, ngài không thể tiếp tục nhắm vào thế hệ chất được, để lại cho đứa nhỏ một mạng sống đi...”

“...”

Nhìn vào sân, liền thấy lão nhân gia đang ngồi trong sân, tay chống gậy, im lặng không nói, còn trước mặt ông, lại là một nữ tử mặc đồ tang quý gối, trong lòng còn ôm một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi.

Lão nhân gia bình thường luôn cười nói vui vẻ, tinh thần minh mẫn, hơn trăm tuổi rồi vẫn thích nói đùa với người khác, thích kể chuyện cho trẻ con nghe.

Nhưng bây giờ, ông lại ngồi trên ghế một cách vô lực, ngược mắt nhìn chắt dâu, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời, cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài sân, cũng thấy hàng xóm láng giềng tụ tập, đều chỉ trỏ bàn tán:

“Mượn thọ...”

Chương 652. Tức giận

Chương 652: Tức giận

“Người này già rồi, thành tinh, mượn thọ từ con cháu, con cháu chết sớm, chỉ có ông ta chết muộn.”

“Trước đây trong làng chúng ta cũng có người sống lâu, thanh niên trẻ tuổi thỉnh thoảng có người ngã xuống núi, mắc bệnh dịch, không nuôi nổi...”

“Đều là bị những lão yêu quái này mượn thọ...”

“Vậy thì nhà họ Diêu này, nhất định là người mượn thọ nhiều nhất, ông ta lớn tuổi nhất, con cháu trong nhà đều chết sớm, xem ra là bị ông ta mượn hết rồi, bây giờ muốn mượn của chết...”

“...”

Cuối cùng, lão nhân gia không nói nên lời, chỉ dùng sức chống gậy, chậm rãi đứng dậy, quay người đi vào nhà. Lúc này đang là giữa trưa, bên ngoài sáng trắng một màu tuyết, nhưng căn nhà nhỏ kia, lại dường như tối đen như mực, không nhìn rõ bên trong.

Thấy cảnh tượng này, người của Thảo Tâm Đường vừa mới đến cũng kinh ngạc, vội vàng hỏi thăm hàng xóm xung quanh.

Mới biết lão nhân này ba mươi năm trước đã mất đi người con trai cuối cùng, mười năm trước lại mất hai đứa cháu trai.

Cách đây hai ngày, người cháu trai cuối cùng của ông, cũng chính là trượng phu của nữ tử đang khóc lóc kia, lại đột nhiên mắc bệnh cấp tính, qua đời, ngay cả con trai bà ta cũng bị lây bệnh.

Dân làng đều nói là lão nhân gia mượn thọ từ con cháu, mượn hết con cháu, đến lượt chết, vì vậy bà ta cũng sợ hãi.

Hiện tại tang lễ còn chưa xong, bà ta đã đến đây khóc lóc cầu xin lão nhân gia.

“Chuyện này, sao có thể...”

Ngũ Quỷ chưởng quỹ nghe xong, liền cau mày, trong lòng rất sốt ruột. Bọn họ là người trong Tư Mệnh môn, sao có thể không hiểu chuyện này là lời nói vô vô căn cứ.

Chỉ có thể nói, trước đây chuyện lão nhân gia trộm thọ không phải là không có, nhưng phần lớn đều là ở những gia đình quyền quý, con cháu đông đúc, còn lão nhân này chỉ là nông dân, sao có thể có bản lĩnh đó?

Hơn nữa, đừng nói tà thuật mượn thọ, lão nhân này ngay cả huyết thực cũng chưa từng đụng đến, càng không sử dụng bất kỳ phương pháp nào để kéo dài tuổi thọ, nếu không tuổi thọ của ông cũng không còn thuần khiết, Thảo Tâm Đường sao có thể dùng đất dưới giường ông làm dược dẫn để điều chế thuốc trường sinh?

Nhưng trong lòng tuy sốt ruột, ông ta cũng không nói được gì.

Môn đạo có quy củ của môn đạo, bọn họ có thể lấy dược dẫn, nhưng không thể can thiệp vào số mệnh của lão nhân, cho dù là nghĩ cách kéo dài tuổi thọ cho lão nhân, hay là dùng bản lĩnh trong môn đạo để chữa bệnh cho ông, đều sẽ khiến dược dẫn không còn thuần khiết.

Đang sốt ruột, ông ta nhìn về phía tiểu thư nhà mình, lại đột nhiên nghe thấy trong nhà chính vang lên một tiếng kêu thất thanh.

Mọi người đều giật mình, thì ra là chết dâu kia, thấy lão nhân gia không nói gì, liền đi vào nhà chính, muốn đi theo

vào, khuyên nhủ thêm vài câu, nhưng vừa nhìn thấy, liền sợ đến hồn vía lên mây.

Người của Thảo Tâm Đường cũng không để ý được nữa, vội vàng chen vào đám đông, đi vào nhà chính, vừa nhìn thấy, lòng liền nguội lạnh một nửa.

Lão nhân gia, gậy vút sang một bên, người nằm sắp trước giường, đã tắt thở từ lâu.

Chỉ còn ba tháng nữa, là có thể sống đến một trăm lẻ tám tuổi, lão nhân gia lại chết một cách đột ngột như vậy.

Đất dưới giường cũng có thể làm được dẫn, lão thần tiên cuối cùng lại không chết trên giường.

“Thật là vô lý.”

Đột nhiên nhìn thấy lão nhân gia qua đời, Ngũ Quỷ chưởng quỹ không thể diễn tả nỗi cơn giận trong lòng, vô cùng đau lòng.

Lão nhân gia chỉ còn mấy tháng nữa là có thể viên mãn tuổi thọ, lại chết đi, cũng đồng nghĩa với việc bao nhiêu năm quan tâm và kỳ vọng của Thảo Tâm Đường đã lãng phí hơn phân nửa, cũng đau lòng cho một lão nhân gia phúc duyên viên mãn như vậy, cuối cùng lại bị tức chết.

Ông ta không nhìn được nhìn về phía chắt dâu đang đứng sững sờ bên cạnh, ôm con, quát mắng: “Người nghe ai nói chuyện mượn thọ yêu ngôn kia, hoàn toàn là tâm địa xấu xa, hại nhà người.”

“Thái công công nhà người, đó là nhờ kiếp trước tích đức, kiếp này lại lương thiện mới có được tuổi thọ và phúc phận như vậy, chỉ còn mấy ngày nữa, là có thể sống qua một trăm lẻ tám tuổi.”

“Đến tuổi thọ này, đó là lão thần tiên, oan gia thấy đều muốn dập đầu, thần linh Đường Thượng đều phải âm thầm phù hộ đấy!”

“Chỉ cần có một mình ông ấy, nhà người đã hơn hẳn năm đời âm đức của nhà người khác, con cháu người đều sẽ được hưởng phúc ấm, không bệnh tật, tà ma không dám quấy nhiễu, còn hơn bất kỳ sự che chở nào.”

“Người khác muốn mời một lão thần tiên như vậy, cũng không mời được, người lại mắng chết ông ấy.”

“...”

Phụ nhân kia cũng không ngờ sẽ gặp Ngũ Quỷ chuông quỹ, bà ta cũng từng thấy Ngũ Quỷ chuông quỹ vào núi trước đây, biết là quý nhân trong thành, dân làng vốn đã kính sợ người trong thành, bây giờ thấy ông ta tức giận, cũng mơ hồ cảm thấy mình hình như đã làm sai, vội vàng khóc lóc:

“Không liên quan đến ta, không liên quan đến ta, ta cũng không biết, người khác đều nói như vậy, chẳng lẽ lại là giả sao?”

“...”

Ngũ Quỷ chuông quỹ gần như tức giận đến bật cười, nói: “Ai, ai nói như vậy?”

Phụ nhân kia bị dáng vẻ tức giận của ông ta dọa sợ, lắp bắp nói: “Lang trung, lang trung dẫn người đến lấp ao phía sau nói, chẳng lẽ lại là giả sao?”

“Hả?”

Ngũ Quỷ chuông quỹ giật mình, lập tức đi về phía bà ta nói, lúc đầu ông ta đi bộ, sau đó không nhịn được mà chạy đi, nhanh chóng đến phía bắc làng, nơi giao với Lão Âm Sơn, trong lòng chợt lạnh đi một nửa.

Ở đây có một cái ao hoang, tuy không phải nước chảy, nhưng cũng luôn có cá, rùa sinh sôi, bây giờ nhìn lại, đá lớn đã được đẩy vào ao, còn có người đang lấp đất lên trên!

“Cái này...”

Ngũ Quỷ chương quỹ vội vàng lấy ra một bó thảo dược nhỏ đốt lên, hun hun mắt, nhìn kỹ lại, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Ông ta nhìn thấy, trong cái ao đã được lấp đầy đá, mơ hồ xuất hiện một con rùa già to bằng cái cối xay, bên cạnh là từng lão nhân mặc áo liệm, đứng ngây ngốc bên bờ ao, hướng về phía làng, chậm rãi, đập đầu từng cái một.

Âm khí cuồn cuộn, tràn ngập trên bầu trời ngôi làng, cuốn lên từng trận âm phong.

Chương 653. Lang băm

Chương 653: Lang băm

“Vùng đất linh bảo tốt đẹp như vậy, lại bị các người...”
Ngũ Quỷ chường quỹ nhìn thấy cảnh này, không thể diễn tả nỗi sự đau lòng và tức giận trong lòng.

Lúc ông ta mới vào làng, cũng đã tìm hiểu nguyên nhân vì sao người trong làng sống thọ nhiều như vậy, sau một hồi tính toán, liền biết gốc rễ phúc khí của ngôi làng này nằm ở cái ao hoang thoạt nhìn không có gì đặc biệt kia.

Nếu tính toán không sai, trong ao hẳn là có một con rùa già đã sống lâu, mượn ngôi làng để dưỡng khí, còn rùa già cũng phù hộ cho ngôi làng.

Nhưng bây giờ, cái ao này lại bị lấp đầy đá, nước trong ao cũng bị rút cạn, hình như còn bị lấp thêm những thứ ô uế, trấn áp con rùa già kia trong ao, cưỡng ép biến vùng đất bảo địa này thành nơi tích tụ sát khí và oán khí.

Thêm vào đó, không biết từ bao giờ, trong làng lại lan truyền lời đồn, những lão nhân sống thọ trong nhà, ngược lại trở thành yêu quái mà mọi người sợ hãi, trong vòng mấy ngày, đã chết năm sáu người, những lão nhân này trong lòng cũng có oán khí, tích tụ lại, liền biến thành tà ma.

Như vậy, làng trường thọ, e rằng đã biến thành làng đoản mệnh.

Cứ tiếp tục như vậy, ngôi làng này sẽ không còn người trăm tuổi nữa, thậm chí, người sống qua bốn mươi tuổi cũng hiếm thấy.

Điều này còn đau lòng hơn cả việc nhìn thấy Huyết Thực Hoàn bị cho tiêu quỹ ăn, Ngũ Quỷ chương quỹ đã tức giận, lớn tiếng quát, đi về phía một người đang chỉ huy lấp ao bên cạnh ao.

“Người là lang băm từ đâu đến, lại dám đến đây dùng yêu pháp hại người?”

Ngũ Quỷ chương quỹ bình thường xử sự rất thận trọng, lúc này lại vì tức giận mà tóm lấy cổ áo đối phương định đánh.

Người kia mặc trường sam, đi giày vải, sau lưng đeo một cái giỏ tre, bên trong đựng một ít thảo dược, trông quả thực giống một lang trung, nhưng là lang trung, thì không thể không biết Thảo Tâm Đường.

Nhưng hẳn ta lại không nhận ra trang phục của Ngũ Quỷ chương quỹ, chỉ trợn mắt, lạnh lùng nói: “Ta đương nhiên là đến cứu những dân làng này, để bọn họ khỏi bị những lão già bất tử kia mượn thọ, người là ai, lại dám quản ta?”

“Nói bậy!”

Ngũ Quỷ chương quỹ định mắng, nhưng đột nhiên chú ý đến ánh mắt của lang trung này, trong lòng bỗng nhiên giật mình.

Cảm giác đôi mắt kia không có chút sức sống nào, trông như người chết.

“Hắn ta không phải lang trung.”

Cũng vào lúc này, trong kiệu vang lên một tiếng thở dài khe khẽ, hình như tiểu thư trong kiệu đã phát hiện ra điều gì đó, chậm rãi nói: “Không biết các hạ là ai, nhưng đã hiểu về tuổi thọ, thì nên biết, phá hủy phong thủy tốt đẹp trời sinh như vậy, là tội lỗi lớn đến mức nào chứ?”

“Hi hi hi hi...”

Theo giọng nói của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư vừa dứt, lại vang lên một tràng cười quái dị, Ngũ Quỷ chương quỹ giật mình, vội vàng lùi lại.

Nhìn kỹ lại, liền thấy âm thanh lại phát ra từ trong giỏ tre sau lưng lang trung, theo tiếng nói, thảo dược bên trên bị đẩy ra, lộ ra một cái đầu, trông như đứa trẻ, hai má được thoa phấn hồng rực rỡ.

Giọng nói của nó the thé, kỳ quái, mang theo ý cười khiến người ta khó chịu: “Cái gì gọi là nơi tốt, cái gì gọi là nơi xấu, tiểu thôn này có thể thành pháp đàn cung phụng Ngũ Sát lão gia, được dính lấy phúc khí của Lão gia, còn là phúc phận mà bọn họ tu luyện từ kiếp trước...”

“Ngũ Sát Lão gia?”

Lúc đột nhiên nhìn thấy kẻ kỳ quái này chui ra từ giỏ tre sau lưng lang trung, Ngũ Quỷ chương quỹ vốn đã sờ vào mấy cái bình nhỏ đeo bên hông.

Nhưng đột nhiên nghe thấy người mà nó nhắc đến trong lời nói, ông ta lại từ từ thu tay về, hít sâu một hơi, lùi lại một bước, cung kính chấp tay nói: “Thì ra là người hầu hạ bên cạnh Ngũ Sát Lão gia, thất kính rồi.”

“Chúng ta là Tự Mệnh Nhân hành y hỏi thuốc, vốn tưởng là có người ở đây tạo sát hại người, lại không ngờ xúc phạm đại nhân, đều là hiểu lầm, mong đại nhân đừng trách tội, chúng ta...”

“... Sẽ rời đi ngay.”

“...”

Ông ta cũng là lão giang hồ, vừa rồi nhìn thấy sát cục ở đây, quả thực đau lòng và tức giận, nhưng đột nhiên nghe nói chuyện này có liên quan đến Ngũ Sát Lão gia, liền lập tức thay đổi sắc mặt, lời nói không chút sơ hở.

Nếu người khác làm chuyện này, đó là hại người, người dưới trướng Ngũ Sát Lão gia làm, lại không phải hại người sao?

Đương nhiên là phải.

Chỉ là, Ngũ Sát Lão gia là Đường Thượng được thờ cúng chính thức, ông ta chỉ là một giang hồ, sao có tư cách đi chỉ trích chuyện mà những vị ở Đường Thượng làm?

Đương nhiên, những lời thay đổi sắc mặt nhận sai này, không thể để tiểu thư nói, đương nhiên phải do ông ta nói.

“Haha, dễ nói, dễ nói.”

Cái đầu thò ra từ giỏ tre cũng cười hì hì, không ngăn cản, chỉ nói: “Ta là phụng mệnh của Ngũ Sát Lão gia quản lý tuổi thọ, các ngươi là Tư Mệnh môn, sau này lập đàn ở Minh Châu, nói không chừng, còn có cơ hội liên hệ đấy...”

Ngũ Quỷ chương quỹ không muốn hợp tác với loại quỷ quái này, chỉ lừa gạt vài câu, liền định lui đi.

Nào ngờ cũng đúng lúc này, nữ tử ngồi trong kiệu, nghe thấy mọi chuyện bên ngoài, khoe miệng lại nở một nụ cười nhạt.

Sau đó, nàng từ từ lấy ra từ trong tay áo một chiếc bình vàng nhỏ xinh, nhẹ nhàng mở nắp bình, quạt quạt.

“Chờ đã!”

Thọ Sát Đàn Sứ trong giỏ tre, quả thực không định gây thêm rắc rối, không muốn trêu chọc người trong đạo, nhưng nhìn thấy bọn họ sắp rời đi, nó cũng định chui lại vào giỏ tre, lại đột nhiên như ngửi thấy mùi gì đó, hít hà hai cái, sắc mặt đại biến.

Nó hướng về phía kiệu quát: “Tiểu cô nương trong kiệu, ngươi mang theo thứ gì, lấy ra cho ta xem!”

Chương 654. Bị bắt nạt

Ngũ Quỷ chưởng quỹ lập tức kinh hãi, còn kiêu dừng lại, bên trong vang lên một giọng nói lạnh lùng và khó chịu: “Người muốn đoạt Điều Mệnh Hồ của ta?”

“Quả nhiên là Điều Mệnh Hồ sao?”

Sau lưng lang trung, hài đồng quái dị với hai má đỏ rực trong giỏ tre, dường như sắp chảy nước miếng, lấp bắp nói: “Thứ này đã lâu không có ai luyện chế...”

“Cũng là vận may của gia gia, ra ngoài làm chút việc vặt, cũng có thể gặp được thứ tốt như vậy, tiểu cô nương, người dâng Điều Mệnh Hồ này cho gia gia, ta giúp người thỉnh Ngũ Sát Thần đến nhà, bảo vệ người đời đời bình an, thế nào?”

“...”

Ngũ Quỷ chưởng quỹ nghe thấy lời này, đã sợ đến mức mặt mày tái mét, muốn nói lại thôi.

Ông ta không biết tại sao tiểu thư lại mang Điều Mệnh Hồ bên người, lại còn bị tên quỷ quái này người thấy, càng lo lắng nếu nói ra, tiểu thư sẽ không nể mặt mũi ai.

Hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy, lời qua tiếng lại đã trở nên căng thẳng, chẳng phải là...

“Thấp hương đại nhân thứ lỗi...”

Trong lòng nghĩ vậy, ông ta vội vàng tiến lên chấp tay, lớn tiếng nói: “Xin thấp hương đại nhân minh xét, tiểu thư nhà ta là Đông Gia của Thảo Tâm Đường, luôn giao hảo với Tự Mệnh thuyết lý nhất đường, đối với các vị Lão gia Đường

Thượng cũng luôn kính trọng cúng bái, nói ra cũng không phải người ngoài.”

“Bây giờ chỉ là vào núi hái thuốc, không ngờ xúc phạm pháp đàn của đại nhân, xin đại nhân rộng lượng, cho chúng ta trở về...”

“...”

“Thảo Tâm Đường?”

Những lời này của ông ta đã nói rất khách khí, thậm chí còn hạ mình, nhưng hài đồng quái dị kia nghe xong, lại đột nhiên cười lên, giọng nói của nó vốn the thé, bây giờ cười lên, lại nghe có chút khàn khàn, ngược lại giống như một lão già:

“Chẳng trách lại có bảo bối như vậy, gia gia ta đây, cũng thích nhất Tư Mệnh Nhân, một bữa có thể ăn được mấy người...”

“...”

Vừa nói, thân hình nó vừa ngo nguậy thò ra khỏi giỏ tre, bỗng nhiên thổi một hơi, lại cuốn lên một trận âm phong, như muốn hất rèm kiệu lên...

“Không ổn!”

Vừa thấy đối phương định trực tiếp ra tay, Ngũ Quỷ chưởng quỹ sắc mặt đại biến, vừa định nói gì đó, nhưng trong kiệu, giọng nói của tiểu thư, lại rõ ràng có chút tức giận: “Đừng nói nữa.”

“Đã là người thấp hươg cho Ngũ Sát Thần, vốn nên nể mặt, nhưng ngươi vừa muốn đoạt Điều Mệnh Hồ của ta, lại muốn hất rèm kiệu của ta, thật sự coi Thảo Tâm Đường ta không có ai sao?”

“...”

Vừa nói, rèm kiệu buông xuống, bên trong lại đưa ra một bàn tay thon thả, cầm một chiếc chuông vàng nhỏ xinh.

Nhẹ nhàng lắc một cái, tiếng chuông vang lên, vô cùng êm tai, nhưng hài đồng quái dị với hai má đỏ rực kia, lại đột nhiên biến sắc, đầu rút lại, miệng the thé kêu lên: “Người dám dùng thứ này đối phó với gia gia ta?”

Trong tiếng kêu, bóng dáng Thộ Quỷ bên bờ ao, bỗng nhiên đồng loạt quay người một cách cứng nhắc, hướng về phía chiếc kiệu, đồng thời há to miệng, cúi người xuống, thổi một hơi.

“Không ổn...”

Ngũ Quỷ chưởng quỹ sắc mặt đại biến, bước lên một bước, định chắn trước kiệu, miệng hét lớn: “Tiểu thư cẩn thận, đây là Thôi Mệnh Sát...”

“Đứng yên!”

Nào ngờ, ngay khi ông ta định chắn trước kiệu, bàn tay đang cầm chuông kia, lại đột nhiên xoay nhẹ, hướng về phía ông ta lắc một cái, ông ta lập tức cứng người, đứng im tại chỗ, không thể động đậy.

Nhưng chuông hướng về phía ông ta, trước kiệu lại xuất hiện khoảng trống, sát khí mà hàng loạt Thộ Quỷ kia phun ra, liền toàn bộ phun vào trong kiệu, trong chốc lát, chỉ thời cho rèm kiệu bay phấp phới, giờ cao lên, sát khí xuyên thẳng qua kiệu.

Nhưng cũng chỉ có vậy, bên trong kiệu như trống rỗng, mãi đến khi rèm kiệu buông xuống, cũng không có động tĩnh gì, người bên trong, dường như hoàn toàn không để ý đến ngุม Mệnh Sát này.

“Người...”

Hài đồng quái dị kia cũng đột nhiên phát hiện ra điều gì đó không ổn, thất thanh kêu lên: “Ngươi có mấy cái mạng? Ngươi rốt cuộc là...”

“Vút!”

Nhưng chưa đợi nó nói xong, rèm kiệu đột nhiên lại được vén lên, từ trong kiệu, nhảy ra một con mèo lông trắng muốt, béo ú.

Thân hình nó không nhẹ, nhưng lại nhanh như chớp, đột nhiên nhảy ra, nhảy thẳng lên đầu lang trung kia, hài đồng quái dị trong giỏ tre phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt, đầu liền rút lại vào trong giỏ tre, hình như muốn chạy trốn.

Nhưng con mèo lại lao vào trong giỏ tre, tóm lấy thứ gì đó, thu người lại, cắn lấy đầu nó, xoay người một cái liền chui lại vào trong kiệu, sau đó liền có tiếng nắp bình được nhẹ nhàng mở ra, nhét thứ gì đó vào bên trong.

“Đông Gia, chúng ta...”

Đến lúc này, Ngũ Quỷ chương quỹ mới được tự do, đã há hốc mồm kinh ngạc, kêu lên thất thanh.

“Phá hủy được liệu của chúng ta, nhắm vào bảo bối của chúng ta, Ngũ Sát Thân này thực sự đã phá hoại quy củ quá nhiều...”

Giọng nói lạnh lùng của tiểu thư vang lên từ trong kiệu: “Nhanh chóng triệu tập các chương quỹ và lang trung khắp nơi đến đây, nhân danh Thảo Tâm Đường để bọn họ phá vỡ Xuyên Tâm Thôi Mệnh Sát đàn này, trả lại sự yên bình cho nơi đây... Dù sao cũng đã đắc tội với Ngũ Sát Thân, sao không đắc tội thêm một chút?”

“Ngoài ra...”

Nàng khựng lại một chút, lại bổ sung: “Đã đắc tội với một vị Đường Thượng như vậy, thì cũng báo cáo lên kinh thành đi, nói với phụ thân ta...”

“... Ta bị bắt nạt.”

Chương 655. Thời cơ đến

Chương 655: Thời cơ đến

“Thời cơ đã đến rồi...”

Cũng vào lúc những chuyện này xảy ra, khắp Minh Châu, không biết bao nhiêu người có bản lĩnh đã nhận ra vấn đề, nhưng không dám nhúng tay vào, tại trấn Chu Môn, Nhị Oa Đầu, Hữu Hộ Pháp của Hồng Đăng hội, lúc này cũng đang lo lắng: “Nhiệm vụ mà lão Bạch Kiền huynh đệ giao cho thật khó làm!”

“Đề đối phó với Ngũ Sát Sứ giả, thực ra cách an toàn nhất, là không lộ diện, đảm bảo không để lộ bất kỳ thông tin nào, nhanh chóng giết chết đối phương, lấy bảo bối rồi chuồn đi.”

“Chỉ là điều này cũng khiến người ta đau đầu, sau này không tiện báo công với vị quý nhân trong núi.”

“Còn một cách khác, đó là câu cá.”

“Về bản chất là mình muốn gây sự với Ngũ Sát Sứ giả, nhưng thực tế là dụ Ngũ Sát Sứ giả đến gây sự với mình, nhân cơ hội trừ khử hắn ta, sau này hỏi đến cũng dễ giải thích, cũng có thể để vị quý nhân trong núi biết là mình đã giúp ông ta.”

“Nhưng đến lượt ta, phải làm thế nào?”

Không khỏi khiến Hữu Hộ Pháp phải đau đầu, trên người y có nhiều thân phận, ẩn giấu rất kỹ, nhưng khi làm việc, sẽ có chút phiền phức.

Hồng Đăng hội không phải là nơi y một tay che trời.

Cho dù y đã chăm sóc Hồng Đăng Nương Nương từ khi nàng ta còn là một tiểu yêu quái, nhưng cho đến bây giờ, mỗi quyết định của Hồng Đăng hội, Nương Nương vẫn tưởng rằng đều là ý của mình, y chỉ là một tiểu tùy tùng đáng thương, chỉ đưa ra vài lời gợi ý vào những lúc quan trọng.

Thậm chí trong hội, trong mắt thuộc hạ, uy phong của Hữu Hộ Pháp y, còn không bằng Tả Hộ Pháp.

Ưu điểm của điều này đương nhiên là y ẩn giấu tốt, không dễ bị lộ.

Nhược điểm là mỗi lần muốn làm gì, đều phải suy nghĩ kỹ càng, mới có thể khiến mọi chuyện diễn ra suôn sẻ như ý muốn.

Chậm rãi suy nghĩ về Ngũ Sát Sứ giả mà mình phải đối phó, Hữu Hộ Pháp đáng thương này vừa đi vừa suy nghĩ, băng qua một sân rộng, đến trước sân tu luyện của Tả Hộ Pháp, cung kính gõ cửa.

Đợi đến khi bên trong vang lên câu trả lời “Vào đi” của Tả Hộ Pháp, y mới vội vàng nở nụ cười, cúi người đi vào phòng, cười nói: “Tiểu nương tử, vẫn còn bận sao?”

Trong phòng, Tả Hộ Pháp đang thay quần áo, thân hình đầy đặn cứ như vậy hiện ra trước mắt y, trùng mắt nhìn y một cái, nói: “Tiểu nương tử gì chứ? Người cẩn thận một chút, chuyện của chúng ta không thể để Nương Nương biết.”

“Tả Hữu Hộ Pháp dưới trướng nàng ta ngủ với nhau, sau này người để Nương Nương còn tin tưởng chúng ta như thế nào?”

“...”

“Phải phải phải...”

Hữu Hộ Pháp vội vàng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Không sao, dù sao chuyện của ta và Nương Nương, người cũng không biết đúng không?”

“Mau nằm lên giường đi.”

Tả Hộ Pháp quán người lại, nói với Nhị Oa Đầu: “Chỉ cho người một nén hương thời gian.”

“Không cần không cần...”

Hữu Hộ Pháp vội nói: “Lần này ta đến tìm người để bàn chuyện chính sự.”

“Lô Huyết Thực cuối cùng lấy ra từ thung lũng Thanh Ngu, là do hai chúng ta chia nhau, vào sổ sách chung, ít nhất cũng phải lấy một nửa cho người phân hương, cho nên nhất định phải làm cẩn thận một chút!”

“...”

Tả Hộ Pháp liếc y một cái, nói: “Có gì đâu, cũng không phải lần đầu, ta tự mình đi lấy về, không được sao?”

Hữu Hộ Pháp mừng rỡ, liên tục vỗ tay: “Vất vả vất vả, vậy người ít nhất cũng phải chia thêm hai phần.”

“Ta bảy người ba?”

Tả Hộ Pháp cũng ngạc nhiên vì sự hào phóng của y, cười đến mức mắt cũng cong lên, cười khúc khích nói: “Cuối cùng cũng thấy người hào phóng một lần, vậy lát nữa ta cho người hai nén hương thời gian, được không?”

Hữu Hộ Pháp liền dán sát vào, ôm lấy vòng eo thon thả của đối phương, nói nhỏ: “Chỉ hai nén hương, có thể làm gì chứ?”

Chưa đến một nén hương thời gian, Tả Hộ Pháp đã thay đồ thường, búi tóc lên, trông rất oai phong, đi ra từ trong phòng, gọi mấy tên tâm phúc của mình, nhân lúc Hồng Đăng Nương

Nương còn chưa tỉnh giấc, liền vội vàng rời khỏi trấn Chu Môn.

Bọn họ đi nhanh một mạch, đến địa điểm đã hẹn trước, vùng đất Minh Châu này, nàng cũng rất quen thuộc, nhưng không biết tại sao, càng đi về hướng này, trong lòng càng bất an, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng cũng đến địa điểm đã hẹn, đợi mãi không thấy ai, đang nghi thần nghi quỷ, bỗng nhiên nhìn thấy chương quỹ đầu trọc giúp nàng áp tải Huyết Thực chạy đến, cả người đầy máu, sắc mặt xanh xao, lớn tiếng kêu lên: “Không ổn rồi, Ân đại tỷ, xảy ra chuyện rồi.”

Tả Hộ Pháp lập tức biến sắc, ghìm cương ngựa lại, tiến lên: “Đều là đường quen thuộc, có thể xảy ra chuyện gì?”

“Ngay phía trước.”

Chương quỹ đầu trọc giơ tay chỉ, kêu lên: “Phía trước không biết tại sao, lại xuất hiện một đám sơn tặc, cướp đi lô Huyết Thực chúng ta đang áp tải, giết chết các huynh đệ hộ tống trên đường.”

“May mà ta cũng có chút đạo hạnh, mới chạy thoát được từ đó.”

“...”

“Cái gì?”

Tả Hộ Pháp kinh hãi, nhìn từ xa, chỉ thấy phía trước tối đen như mực, có một cảm giác áp bức khó tả: “Phía trước chỉ có mấy hộ dân giàu có, Thanh Sơn Bang buôn bán la ngựa ở ngay đó, rất tuân thủ quy củ, sao lại có sơn tặc?”

Lô Huyết Thực này đặc biệt, nàng đương nhiên không muốn bỏ cuộc, thêm vào đó bản thân nàng đã học được bản

lĩnh của Hình Hồn môn, gan dạ hơn người, liền tháo sợi dây xích trắng bên hông xuống, quát: “Dẫn ta đến đó xem!”

Chương quỹ đầu trọc không dám không nghe theo, dẫn nàng đi.

Chương 656. Cùng nhau đi trừ tà

Chương 656: Cùng nhau đi trừ tà

Từ xa đã nhìn thấy một trang trại, khắp nơi đều thấp đèn dầu đuốc, xung quanh quỳ đầy người, tất cả đều trần truồng, không mặc quần áo.

Còn ở giữa đám đông, lại dựng lên một cái đàn kỳ lạ, một người đàn ông ăn mặc rách rưới ngồi trong đàn, đang ngửa đầu uống rượu, bên cạnh chất đầy vải vóc, lương thực, vàng bạc, xe ngựa, thậm chí còn có một đồng quần áo rách.

Tả Hộ Pháp trong lòng cảnh giác, thử thăm dò tiến lên chấp tay: “Xin hỏi các hạ là ai, có lẽ là hiểu lầm?”

Chưa đợi nàng nói xong, nam tử trên đàn đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt hung ác dữ tợn: “Ngũ Sát đàn khởi, vận tiêu mệnh trưởng...”

Lời còn chưa dứt, những người đang quỳ mê man bên cạnh đàn, bỗng nhiên mắt đều đỏ lên, nhao nhao cầm lấy đao thương gậy gộc, liền xông về phía Tả Hộ Pháp. Lúc này mượn ánh đèn dầu xung quanh, Tả Hộ Pháp đã nhìn rõ.

Những người này nào phải sơn tặc, rõ ràng là bang chúng của Loa Mã Bang, trong đó còn có mấy người, trước đây đã từng giao dịch với Hồng Đăng hội, nàng nhìn cũng thấy quen mặt.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại như phát điên, chỉ biết đỏ mắt, liều mạng xông lên, trong đó còn có thể nhìn thấy một số bang

chúng của Hồng Đăng hội, cũng lẫn vào trong đó, mặt mày hung ác.

“Muốn chết!”

Tả Hộ Pháp bản lĩnh lớn, tính tình cũng nóng nảy, vừa nhìn thấy, liền vung dây xích trắng lên, đánh về phía trước.

“Xùy xùy xùy xùy...”

Dây xích trắng vung lên, những người xông lên đầu tiên, còn chưa kịp đến gần bọn họ, liền lần lượt ngã xuống đất như rơm rạ, không rõ nguyên nhân.

Tả Hộ Pháp định quát lớn hỏi chuyện, làm rõ xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng không ngờ, nam tử ngồi uống rượu trong đàn kia, thấy nàng có chút bản lĩnh, liền lộ ra nụ cười nham hiểm, kéo sợi dây đỏ trong tay, lại kéo ra hai vật kỳ lạ, một đĩa trẻ toàn thân có màu vàng và một đực trẻ toàn thân có màu.

Trên người hai đĩa trẻ, đều có vết roi, hình như đã bị đánh đập dã man, trên đầu bịt vải đen, như cố ý không cho chúng nhìn thấy trước mắt rốt cuộc có cái gì.

Hắn thổi một hơi vào hai đĩa trẻ này, bỗng nhiên, hai đĩa trẻ ngẩng đầu lên, ánh sáng vàng bạc trên người đồng thời lóe lên, bỗng nhiên hóa thành một màn sương vàng bạc, cuộn cuộn tràn tới.

Khí vàng bạc mê hoặc mắt, bịt kín lỗ chân lông.

Tả Hộ Pháp cũng có bản lĩnh, nhưng còn chưa kịp giao đấu thực sự với đối phương, liền cảm thấy trước mắt một mảng vàng bạc lóe lên, làm cho mắt hoa lên, vội vàng muốn chạy trốn, nhưng đầu óc đã mơ hồ.

Dây xích trắng trong tay nàng lặng lẽ rơi xuống đất, cả người như hóa ngọc, mơ màng đi về phía trước.

Vẫn là chương quỹ đầu trục đi theo phía sau lạnh lợi, xét về bản lĩnh, không bằng Tả Hộ Pháp, nhưng Thủ Tuế Nhân lại có thể chống đỡ tốt hơn, vừa thấy không ổn, liền kêu lên không hay, vội vàng quay đầu bỏ chạy, đi báo tin...

“Không ổn...”

Mấy hơi thở sau, tại trấn Chu Môn, Hữu Hộ Pháp nhận được tin tức, lập tức kinh hãi, chạy ra ngoài, thẳng đến nội đường của Hồng Đăng Nương Nương.

Trong nội đường, đèn lồng đỏ vừa mới thắp lên, Hồng Đăng Nương Nương còn chưa kịp đuổi người, đã bị Hữu Hộ Pháp dọa cho giật mình: “Vị quý nhân kia tìm đến?”

“... Không phải.”

Hữu Hộ Pháp sững sốt một chút, mới vội nói: “Nương Nương, đại sự không ổn, Tả Hộ Pháp gặp nguy hiểm rồi!”

“...”

Nghe Hữu Hộ Pháp nói, Hồng Đăng Nương Nương đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải vị quý nhân kia đến gây sự với mình, sau đó mới nhận ra điều gì đó không ổn: “Gặp nguy hiểm?”

“Ai có thể khiến Tả Hộ Pháp gặp nguy hiểm? Chẳng lẽ vị quý nhân kia ra tay?”

“...”

Hữu Hộ Pháp ngây người, vội nói: “... Không phải, không liên quan đến vị quý nhân kia, là một người từ nơi khác đến, chạy đến Minh Châu phủ tạo sát, cướp Huyết Thực của chúng ta, hại Tả Hộ Pháp của chúng ta, còn làm cho mấy ngôi làng rối loạn, khắp nơi đều là giặc cướp...”

“Cái gì?”

Hồng Đăng Nương Nương vừa nghe, lập tức nổi giận: “Chúng nó to gan thật!”

Hữu Hộ Pháp nói: “Không chỉ vậy, kẻ đó còn phá hoại phong thủy của Minh Châu ngay dưới mí mắt của vị quý nhân kia, đây là làm mất mặt vị quý nhân kia!”

“Quá to gan!”

Hồng Đăng Nương Nương càng thêm tức giận: “Bất kể là ai, tập hợp binh mã, trừ khử bọn chúng, cho vị quý nhân kia xem!”

“Rõ!”

Nhị Oa Đầu lập tức đi ra ngoài, lớn tiếng phân phó: “Tất cả người thấp hương đều cầm đèn lồng đỏ đi truyền chỉ, các trang trại, cùng với đồng đạo giang hồ, đều đi theo Nương Nương, đi trừ tà...”

Trong chốc lát, tiếng vó ngựa vang lên, từng chiếc đèn lồng đỏ bay ra khỏi trấn Chu Môn, trong đêm tối dày đặc này, như từng con rồng đỏ khổng lồ.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, mười bảy trang trại dưới trướng Hồng Đăng hội, cùng với vô số nhân vật giang hồ giao hảo với Hồng Đăng hội, đều nghe lệnh mà hành động, hùng hổ kéo đến, quyết tâm bắt giữ kẻ tạo sát kia.

...

...

Cũng vào lúc này, một phụ nhân bế con, đang từ từ đi trên con đường núi.

Đêm tối dày đặc, bốn bề vắng lặng, nhưng bà ta lại không hề để ý, nơi bà ta đi qua, tà ma đều tránh xa, ngay cả khu rừng âm u hai bên đường, cũng lặng lẽ thu lại móng vuốt dữ tợn.

Nhưng cũng vào lúc này, lại đột nhiên có một người nhảy ra từ bên đường, chân đi cà nhấc, nghe giọng nói là một bé gái, hét lớn: “Núi này do ta mở, cây này do ta trồng...”

“Nếu muốn đi qua đây, để lại tiền mãi lộ!”

Chương 657. Chặn đường

Chương 657: Chặn đường

Ngũ Sát Đàn Sứ tạo sát khắp nơi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã hại vô số người, lại có bản lĩnh cao cường, người bình thường trong môn đạo nếu gặp phải bọn chúng, e rằng chỉ có một con đường chết.

Nhưng đã có người chuyển sinh ra tay, Hồ Ma hoàn toàn không lo lắng, tin rằng chỉ cần bọn họ hành động, Ngũ Sát Đàn Sứ chỉ có con đường chết.

Chỉ là hắn vẫn có chút không yên tâm về Địa Qua Thiêu, dù sao Địa Qua Thiêu còn nhỏ tuổi, bản lĩnh cũng không lớn, nàng tuy nóng lòng muốn tham gia vào chuyện này, nhưng nàng chỉ có một bảo bối do sư phụ truyền lại có thể sử dụng.

Xét về thế lực, thân phận lớn nhất của nàng là phu nhân của chủ tiệm gạo, tiếp theo là môn chủ của Gia Quan môn, nhưng môn chủ này, tổng cộng cũng chỉ có một môn đồ, chính là trượng phu của nàng, hơn nữa bây giờ đã biến thành con rối của nàng.

Đối phó với một Sát Sứ, nàng có thể làm được sao?

Cũng vào lúc Hồ Ma đang lo lắng về chuyện này, Địa Qua Thiêu đã dẫn người bao vây người phụ nhân bế con kia, bên cạnh đều là những kẻ hung thần ác sát, nằm rạp sau đồng cỏ, nói nhỏ: “Lư phu nhân, người phía trước này thực sự là con mồi béo bở sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Địa Qua Thiêu nghiêm túc nói: “Ta đã dò la kỹ càng, trên người nàng ta ít nhất cũng có trăm lượng bạc, còn có mấy viên Huyết Thực Hoàn!”

“Người đã nghe nói về Huyết Thực Hoàn chưa? Bảo bối trường sinh bất lão, người ăn một viên, công lực ít nhất cũng tăng ba phần.”

“Tiểu nương tử này, vốn định đến tiệm gạo của chúng ta, đổi Huyết Thực Hoàn thành tiền, sau đó để chúng ta phái người hộ tống nàng ta lên kinh thành tìm người thân, nhưng chuyện này chúng ta có thể làm sao?”

“Làm ăn có vốn, sao bằng không cần vốn?”

“...”

Khuôn mặt xinh đẹp của Địa Qua Thiêu lộ rõ vẻ đắc ý, nói: “Liên lập tức mời Hắc Cầu Tử đại gia và mấy huynh đệ trên giang hồ đến đây, cùng nhau xử lý con môi béo bở này, chia nhau lợi ích?”

“Nói xem, huynh đệ người mang đến đủ chứ?”

“Nàng ta dám một mình lên đường, chắc chắn cũng có chút bản lĩnh, phụ nhân, hài đồng, lão đầu tử trên giang hồ, đều không thể xem thường.”

“...”

“Người cứ yên tâm!”

Hắc Cầu Tử đại gia vốn dĩ đã có tướng mạo hung ác, liếc nhìn thân hình yếu điệu của Địa Qua Thiêu đang nằm trên đống cỏ, cười khẽ nói: “Ta đã mang theo nửa làng huynh đệ đến đây, tất cả đều là những kẻ từng giết người.”

“Bắt một tiểu nương tử như vậy, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?”

“ ... ”

Địa Qua Thiêu cười nói: “VẬY NGƯỜI CẢN THẬN MỘT CHÚT LÀ ĐƯỢC, BẮT ĐƯỢC NÀNG TA, VÀNG BẠC ĐỀU THUỘC VỀ NGƯỜI, HUYẾT THỰC HOÀN TA LẤY HAI VIÊN, NGƯỜI LẤY MỘT VIÊN, ĐƯỢC CHỨ?”

“ĐƯỢC!”

Hắc Cầu Tử đại gia cười nham hiểm, đồng ý.

Đây thực sự là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, Hắc Cầu Tử đại gia là nhân vật có tiếng, là kẻ ngang ngược trong làng, lúc nông nhàn thì xuống ruộng, lúc rảnh rỗi thì dẫn theo huynh đệ trong làng đi cướp bóc trên đường.

Nhưng bọn họ khác với những tên cướp khác, sẽ không giống như ăn mày, bị người ta đuổi đi vài câu là thả người.

Mà là ùa lên, rắc vôi bột, đặt bẫy, cướp hết hàng hóa, giết sạch nam nhân, nữ nhân xấu xí cũng giết, giết xong cho lợn ăn, nữ nhân xinh đẹp thì mang về làng, huynh đệ chơi chán rồi lại giết.

Biết vị phu nhân chủ tiệm gạo này, cũng là vì bọn họ đã từng cướp gạo của Lư gia, kết quả bị vị phu nhân này tìm đến cửa, qua lại vài lần, không biết tại sao, lại trở thành huynh đệ, thỉnh thoảng hợp tác với nhau, làm vài vụ.

Chuyện trên giang hồ, Hắc Cầu Tử đại gia hoàn toàn không hiểu, bởi vì hắn vốn không phải người trong giang hồ, trên lý thuyết, chỉ là một nông dân.

Nhưng hắn không ngu, biết lần này cơ hội đã đến, vị phu nhân chủ tiệm gạo này gan dạ, ăn nói cũng dí dỏm, chỉ tiếc là kẻ ngốc, lại thực sự coi mình là huynh đệ, có chuyện tốt như vậy, liền tìm mình đến, muốn làm một vụ.

Chỉ tiếc, vận may của nàng đã đến hồi kết.

Làm xong vụ này, trong tay hắn sẽ có nhược điểm của nàng, tiền bạc của nhà nàng, chẳng phải đều thuộc về huynh đệ hắn hay sao?

Ngay cả nàng, hắn thêm muốn đã lâu, cũng nên đến tay rồi.

Trong lòng đã quyết định, Địa Qua Thiêu đã xông ra ngoài, chặn trước mặt người phụ nhân đang bế con kia, lớn tiếng hô “núi này do ta mở”, khiến Hắc Cầu Tử đại gia có chút bất ngờ, vị phụ nhân chủ tiệm gạo này, sao lại nói tiếng lóng còn lưu loát hơn cả mình?

“Kẻ chặn đường?”

Người phụ nhân bế con, dường như giật mình, sau đó cười nói: “Cô nương nhà ai, không ngoan ngoan ở nhà thuê hoa, lại học nghề này?”

Nàng cũng không phải không phát hiện ra, còn có một ổ sơn tặc ở phía sau đồng cỏ, chỉ là trong lòng có chút khó hiểu, rõ ràng chỉ là một đám nông dân không hiểu gì về môn đạo, sao lại muốn chặn đường nàng?

“Nghề này thì sao?”

Cô nương cà nhắc chặn đường nghe nàng nói vậy, liền không vui, hét lên: “Nữ nhân nhất định phải ru rú trong nhà giúp chồng dạy con hay sao? Nữ nhân không thể ra ngoài làm nên sự nghiệp sao?”

Nói xong, nàng hét lớn: “Huynh đệ, lên!”

Chương 658. Huyết tể đàn

Chương 658: Huyết tể đàn

Lời còn chưa dứt, xung quanh đột nhiên có vô số vôi bột được ném lên, rắc vào mặt người phụ nhân kia.

Bọn sơn tặc rắc vôi bột xong, liền ủa lên, đủ loại đồ vật được ném tới.

Vốn dĩ đối phó với một phụ nhân, nào cần dẫn theo nhiều huynh đệ đến như vậy, sở dĩ dẫn theo, là vì biết ả ta cũng có chút bản lĩnh, không dám chủ quan, đã không dám chủ quan, thì còn nói chuyện gì nữa, trực tiếp hạ thủ.

Phụ nhân kia cũng không ngờ bọn họ lại đột nhiên ra tay, cười khế, vung tay áo lên, liền hất vôi bột đi, cười nói: “Không tuân thủ quy củ giang hồ như vậy sao? Cũng không thèm hỏi han trước, không sợ đụng nhầm người sao?”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên lại có một thứ đen xì bay tới, ả ta vôi vàng hất đi lần nữa, nhưng vẫn bị tạt đầy đầu, lập tức cảm thấy mùi hôi thối xộc vào mũi, lại là một thùng phân và nước tiểu.

Ả ta đột nhiên nổi giận: “Muốn chết!”

Là Ngũ Sát Đàn Sứ, từ khi nào lại chịu thiệt thòi lớn như vậy, ả liền nổi giận định giết người.

Nhưng không ngờ, những người kia lại xông lên trước, tay cầm dây thùng, cùng với đủ loại lưới, móc câu, xiên phân, ủa lên, đâm chọc ả túi bụi.

Phụ nhân kia tức đến mức bật cười, quát nhẹ một tiếng, lấy ra vũ khí, xoay tay chém ngã hai người. Bình thường gặp phải

sơn tặc hung hãn như vậy, giết hai người bọn chúng, những người khác dù thế nào cũng sẽ sợ hãi, chỉ biết quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Nhưng không ngờ, bây giờ ả vừa giết hai người, những kẻ còn lại lại không hề để ý, vẫn tiếp tục xông lên chém giết.

Ngay cả hai người bị ả giết, cũng lồm cồm bò dậy từ dưới đất, động tác cứng nhắc, nhưng vẫn tiếp tục vây lấy ả, liều mạng chém giết. Quan trọng là những người xung quanh, dường như cũng không nhìn thấy sự khác thường của hai người bọn họ, chỉ vây lấy ả hò hét chém giết.

“Trúng phải pháp Điều Hồn?”

Phụ nhân lập tức hiểu ra, cô nương cà nhắc vừa rồi e rằng không phải là kẻ cướp bình thường, vừa né tránh công kích, vừa đưa mắt tìm kiếm, nhưng đã không thấy bóng dáng nàng ta đâu.

Chỉ nghe thấy trong rừng cây bên cạnh, mơ hồ vang lên hai tiếng cười khúc khích.

“Tự tìm đường chết.”

“Ta muốn xem ngươi là người trong môn đạo nào, lại dám tính kế ta?”

Phụ nhân kia cũng không nương tay nữa, lật tay ném đũa trẻ trong lòng ra ngoài, lại là một con tiểu quý, được ả dùng dây đỏ điều khiển, nhảy nhót trên đầu mọi người, không biết đã cắn nát cổ bao nhiêu người.

“Ái chà...”

Bên đường vang lên tiếng kêu kinh ngạc của cô nương kia, sau đó bụi cỏ rung động, nàng ta quay đầu bỏ chạy, cà nhắc một chân, chạy cũng không chậm.

“Tiểu muội muội đã đến, sao không nói chuyện với tỷ tỷ?”

Phụ nhân này sao có thể để nàng ta chạy thoát, cười khê một tiếng, thu hồi con rối, ôm vào lòng, thân hình như quỳ mị bay theo gió, thong thả đi theo sau nàng ta.

Truy đuổi một mạch, hai người một trước một sau, đuổi đến một ngôi làng.

Cô nương cả nhắc thân hình lóe lên, liền biến mất, chỉ có một tiếng cười khúc khích truyền ra từ trong làng: “Người cần thận đấy, tam đại cô, bát đại gia của ta đều ở đây, người dám vào, sẽ lột sạch quần áo của người gả cho lão già ế vợ trong làng.”

“Thật sao? Ta cũng muốn xem nhà ngươi là ai, xem ai đã dạy dỗ ra ngươi.”

Phụ nhân này đương nhiên cũng biết trong làng nhất định có gì đó kỳ lạ, nhưng bên người ả có linh bảo, nào quan tâm đến những thứ này, ả mỉm cười nhạt rồi bay vào trong làng, nhìn quanh.

Ngay sau đó, sắc mặt ả hơi biến đổi, trong làng mỗi nhà đều thắp đèn dầu, nhưng đều trống rỗng, không có một bóng người, ngược lại có mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Tiếp theo, đột nhiên một tiếng còi thảm thiết vang lên, từ bốn phía trong làng, bỗng nhiên ủa ra vô số người, mỗi người đều khom lưng, tay cầm nông cụ, như ác quỷ, ồ ạt xông về phía phụ nhân, âm khí cuộn cuộn, khiến ả không mở mắt được.

Cửa sổ trong làng, bỗng nhiên tự động đóng mở, phía sau cửa sổ mơ hồ có thể nhìn thấy từng con rối giấy, nhìn chằm chằm vào ả, miệng lẩm nhẩm niệm chú, như có vô số con ác quỷ đồng thanh gọi tên ả.

“Đừng phí sức nữa...”

Giữa tiếng khóc lóc hoảng sợ, chỉ có một giọng nói cười khúc khích: “Huyết đàn lớn như vậy, có thể ngăn cản mọi pháp thuật, có thể phá vỡ mọi chiêu thức, người đừng nói thỉnh quý, ngay cả báo tin cũng không kịp...”

“Huyết Tế Đàn?”

Phụ nhân bế con lập tức kinh hãi, thân hình bay ngược ra sau, liền bị một luồng huyết khí bức lui, sắc mặt đại biến: “Người tế sống cả làng này sao?”

“Nào có...”

Giọng cười khúc khích kia vang lên, nói:

“Dù sao người cũng là người thấp hương dưới trướng Ngũ Sát Lão gia, chỉ dùng người của một làng để đối phó với người, chẳng phải là bất kính với Ngũ Sát Lão gia sao?”

“Cho nên ta đã dùng người của ba làng...”

“Ta nói với bọn họ, trong làng này có phu nhân giàu có phát trứng gà, tặng gạo, người của ba ngôi làng cường đạo này liền đến đây...”

“...”

Theo tiếng nói, cô nương cà nhắc kia, cười hì hì xuất hiện phía sau đám đông.

Nàng chống gậy nhảy lò cò, cười híp mắt nhìn phụ nhân kia, ánh mắt trêu tức: “Người nói người đi khắp nơi tìm bảo bối, trên người mang theo nhiều thứ tốt như vậy, nhưng lại không thể dùng để tạo sát giết địch, có tác dụng gì chứ?”

“Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói, con người mới là bảo bối thực sự, nếu sử dụng tốt, thậm chí còn lợi hại hơn cả Thái Tuế Lão gia sao?”

“...”

Phụ nhân kia nhất thời cảm thấy kinh hồn bạt vía, dùng hết sức lực toàn thân, hét lớn: “Đồ điên, ác nhân, yêu ma, ngươi là loại người xấu xa nào?”

“Nói bậy, đừng vu oan cho người tốt.”

Cô nương cà nhắc nghiêm mặt nói: “Rõ ràng là người thấp hương dưới trướng Ngũ Sát Lão gia các ngươi vì tìm bảo bối, mới hại nhiều người như vậy, ta chỉ là đi ngang qua nhặt bảo bối, ngươi không thể bắt ta gánh tội thay các ngươi được...”

Chương 659. Ngũ Sát Đàn Sứ

Chương 659: Ngũ Sát Đàn Sứ

Ngày đầu tiên Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, chọn địa điểm lập đàn, tìm kiếm bảo bối và tạo sát khí, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ.

Ngày thứ hai Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, ngồi xem sát khí nổi lên, vỗ tay ăn mừng.

Tối ngày thứ ba Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, bị một Tẩu Quỷ Nhân đi ngang qua bắt gặp pháp đàn Mệnh Sát, dùng nồi dầu chiên quỷ, tiêu diệt ấu trùng, Mệnh Sát Đàn Sứ đêm đó đi tìm Tẩu Quỷ Nhân, từ đó mất tích, sống chết không rõ.

Trưa ngày thứ tư Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, Thọ Sát Đàn Sứ vì cướp đoạt bảo vật Điều Mệnh Hồ của Thảo Tâm Đường, giao đấu với Tiểu Đông Gia của Thảo Tâm Đường, bị giết chết, Thảo Tâm Đường chấn động, không thể chịu đựng sự sỉ nhục này, tuyên bố sẽ đến Thuyết Lý Đường để nói rõ trắng đen.

Đêm ngày thứ tư Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, Tài Sát Đàn Sứ xung đột với Tả Hộ Pháp của Hồng Đăng hội, mời đến Hồng Đăng Nương Nương, ban bố lệnh truy nã kẻ tạo sát tìm bảo bối.

Đêm ngày thứ năm Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, Phúc Sát Đàn Sứ huyết tể dân làng của ba ngôi làng, tạo nên một vùng đất hung hiểm, Minh Châu chấn động, không biết bao nhiêu người trong môn đạo tự phát tổ chức truy bắt kẻ ác này, nhưng Phúc Sát Đàn Sứ không biết trốn ở đâu, ngay cả một sợi tóc cũng không tìm thấy.

Ngày thứ sáu Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu, mật thư được đưa vào ngõ nhỏ Mai Hoa, im lặng hồi lâu, chỉ nghe thấy một tiếng gầm lên: “Đây là chuyện vớ vẩn gì thế này?”

Lúc Mai lão tiên sinh nhận được tin tức từ khắp nơi, cả người đều ngơ ngác: “Ngũ Sát Đàn Sứ, nhìn khắp Minh Châu cũng ít có đối thủ, bây giờ lại chết thì chết, mất tích thì mất tích, còn có kẻ bị truy sát như chó nhà có tang?”

“Này, người trong môn đạo ở Minh Châu lại có huyết tính như vậy sao? Sao trước đây ta không biết?”

“...”

“Ngũ Sát Đàn Sứ quá ngông cuồng rồi...”

Bên cạnh lão, Tam đồ đệ họ Nghiêm phụ trách giúp lão thu thập tin tức cũng vội nói: “Thảo Tâm Đường bên kia, ta đã điều tra rõ ràng.”

“Bọn họ vốn là đi lấy dược dẫn, nào ngờ lại gặp phải Thợ Sát Sứ giả đoạt thợ tạo sát, Thảo Tâm Đường không dám trêu chọc, định rút lui, nhưng Thợ Sát Sứ giả lại nảy lòng tham, muốn cướp bảo bối của bọn họ, mới dẫn đến giao đấu.”

“Người sáng suốt đều biết, đây thực ra là Thảo Tâm Đường hẳn đã nhận ra tung tích của Thợ Sát Đàn Sứ, lo lắng nơi lấy dược dẫn của mình bị phá hủy, mới cố ý đến đó xem xét, nào ngờ đúng là ngôi làng đó bị người dưới trướng Ngũ Sát Thần nhắm đến.”

“Nề mặt Ngũ Sát Lão gia, dược dẫn bị hủy, Thảo Tâm Đường cũng nhịn, nhưng Thợ Sát Đàn Sứ lại còn muốn cướp Điều Mệnh Hồ của bọn họ, sao có thể nhịn được?”

“Bọn lang trung kia, cứu người thì giỏi, cầm dao giết người, cũng giỏi lắm...”

“...”

Lão nói xong, thở dài một tiếng, nói: “Còn Hồng Đăng Nương Nương hội, thì càng khó nói, người lập đàn thì lập đàn, lại còn cướp Huyết Thực của người ta, còn mê hoặc Tả Hộ Pháp của người ta.”

“Hồng Đăng Nương Nương đến đó, không những không thả người, còn nói muốn để người ta đến thị tẩm...”

“Dù là xuất thân từ tiểu yêu quái, Hồng Đăng Nương Nương bây giờ cũng đã được xây miếu, trước mặt bao nhiêu người, bị sỉ nhục như vậy, sao có thể không tức giận?”

“Đương nhiên, quan trọng nhất, vẫn là chuyện Ngũ Sát Đàn Sứ huyết tể dân làng của ba ngôi làng, hơn ba trăm mạng người, lập tức lấp đầy Huyết Trì, nhìn khắp Minh Châu phủ, bao nhiêu năm nay đã không xảy ra chuyện ác độc như vậy?”

“Sau khi nhận được tin tức từ Hồng Đăng hội, những người giang hồ này bằng mặt không bằng lòng kỳ thật cũng không ít.”

“Nhưng sau khi chuyện huyết tể xảy ra, thực sự có rất nhiều người không ngồi yên được, ngay cả chúng ta đây, áp lực cũng không nhỏ, đều hỏi tại sao chúng ta không quản...”

“...”

“Là ta đã xem thường sự hung ác của Ngũ Sát Thần.”

Ngay cả Mai lão tiên sinh, cũng thở dài một tiếng, nói: “Ta vốn tưởng rằng người dưới trướng hấn đến đây, chỉ tìm bảo bối tạo sát khí, hại người thì hại mấy người, nhưng cũng sẽ không trắng trợn như vậy, ai ngờ người dưới trướng hấn lại điên cuồng đến thế?”

Nghiêm pháp sư nghe xong, cũng lo lắng không thôi, vội hỏi: “Vậy bây giờ...”

Mai lão tiên sinh cảm khái một tiếng, lại mang theo chút cười lạnh, nói: “Hừ, bây giờ phải xem vị quý nhân đang ẩn náu trong Minh Châu phủ chúng ta, định làm chuyện này đến mức nào!”

Nghiêm pháp sư sửng sốt: “Vị quý nhân kia?”

Mai lão tiên sinh gật đầu: “Những chuyện này nhìn có vẻ trùng hợp, cũng đều có nguyên nhân và kết quả, nhưng ta lại không tin có chuyện trùng hợp như vậy, nói không chừng, là vị quý nhân kia âm thầm ra tay can thiệp, người ở cấp bậc như hắn, sẽ không để người nhìn ra dấu vết ra tay đâu.”

Nghiêm pháp sư nghe xong, càng thêm xúc động, nói nhỏ: “Vị quý nhân kia ngay cả mặt cũng chưa lộ, Ngũ Sát Đàn Sư đã chết thì chết, chạy thì chạy, đàn không thành đàn, pháp không thành pháp, vậy chuyện đã nói trước đó...”

“Chuyện bây giờ mới đến lúc then chốt.”

Chương 660. Khiêu khích

Chương 660: Khiêu khích

Mai lão tiên sinh sắc mặt hơi trầm xuống, nói nhỏ: “Kết quả như thế nào, phải xem bản lĩnh của hã.”

“Hã?”

Nghe thấy giọng điệu của tiên sinh có gì đó khác thường, Nghiêm pháp sư sửng sốt, người ta ngay cả mặt cũng chưa lộ, đã dập tắt uy phong của Ngũ Sát Đàn Sứ, bản lĩnh này còn chưa đủ lớn sao?

“Ha ha...”

Nhưng lúc này, Mai lão tiên sinh lại cười lạnh: “Với thân phận của vị quý nhân kia, cùng với bản lĩnh một câu chém chết Thanh Y ác quỷ, muốn trừ khử Ngũ Sát Đàn Sứ, chẳng phải là chuyện dễ dàng sao? Hã làm tốt đến đâu, chuyện này cũng chẳng có gì đáng khoe khoang.”

“Nhưng nếu hã thực sự cho rằng chỉ cần mượn tay những người giang hồ này, trừ khử Ngũ Sát Đàn Sứ là xong, vậy thì hã...”

Khặng lại một chút, mới lạnh lùng nói: “Cùng lắm cũng chỉ là có tầm nhìn ở cấp độ giang hồ, bây giờ đại thế sắp nổi lên, e rằng hã không đủ tầm nhìn...”

...

...

“Quả nhiên vẫn là có sự giúp đỡ của những người chuyên sinh, mới dễ làm việc...”

Bên kia, sau khi giải quyết xong Mệnh Sát Đàn Sứ, Hồ Ma cũng chú ý đến những tin tức tốt lành từ khắp nơi, nghe nói về tình cảnh thâm hiểm của Ngũ Sát Đàn Sứ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đường đường là năm người thấp hương dưới trướng Ngũ Sát Thần, trên người đều có dị bảo hộ thân, lại bị người trong môn đạo ở Minh Châu phủ dập tắt uy phong chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, nói ra e rằng không ai tin nổi.

Nếu không phải nhờ thủ đoạn của người chuyển sinh, thì chỉ dựa vào mình hăn, từng người từng người chặn đường, không biết đến bao giờ mới giải quyết xong.

Thậm chí còn có khả năng thất bại, bị lật kèo.

Nhưng bây giờ, Ngũ Sát Đàn Sứ đến đây lập đàn tạo sát, vốn đã có ý thị uy khiêu khích, bây giờ thì hay rồi, chưa đến bảy ngày, đã đàn tan người mất, sự việc đến nước này, chuyện mà hăn đã đồng ý với Sơn Quân lúc trước, coi như đã hoàn thành.

Ngũ Sát Thần muốn mượn sức mạnh của Ngũ Sát đàn để giáng lâm Minh Châu, kế hoạch coi như thất bại hoàn toàn.

Mà nói đến người thực sự góp sức trong chuyện này, tiểu thư Bạch Bò Đào bản lĩnh lớn, ra tay nhanh gọn nhất, Nhị Oa Đầu huynh tính tình cẩn thận, khẩu hiệu hô hào vang dội, khuấy động cả giới giang hồ Minh Châu này, nhưng dù vậy Tài Sát Đàn Sứ mà y đang đối phó vẫn chưa sa lưới.

Đương nhiên, đàn đã bị phá hủy hoàn toàn, coi như đã thành công, chỉ là trên tay y còn chưa dính máu người thấp hương dưới trướng Ngũ Sát Thần mà thôi.

Nhưng nói thật, người góp sức nhiều nhất trong chuyện này, lại là Địa Qua Thiêu.

Cô nàng này thực sự là...

... Quá tàn nhẫn!

Mặc dù, vào đêm hôm đó sau khi giải quyết xong chuyện này, nàng đã giải thích, ba ngôi làng kia đều là làng cường đạo, nam nhân trong làng đều từng giết người, nữ nhân cũng giúp trông coi con tin, chia tiền, chặt xương nghiền nát cho lợn ăn đã thành thạo.

Nàng tung tin đồn ra, bọn họ liền đến, nhân tiện xử lý bọn họ, lấp đầy Huyết Trì, cứu được bao nhiêu mạng người đi đường?

Nhưng dù vậy, cũng khiến ba người còn lại im lặng, nhất thời không biết nói gì.

Chỉ mơ hồ nghĩ, hay là để chân nàng tiếp tục què đi...

Đương nhiên, cũng phải thừa nhận, nếu không phải nàng làm ra chuyện lớn như vậy, e rằng cuộc truy sát Ngũ Sát Đoàn Sứ của giới giang hồ Minh Châu phủ hiện nay, sẽ không đến mức độ như bây giờ.

Nhưng tính ra, mục tiêu ban đầu, coi như đã đạt được, nhưng tại sao trong lòng vẫn có chút bất an, cảm thấy mình đã bỏ sót điều gì đó?

“Tiểu Hồng Đường, Thất cô nãi nãi bên kia nói thế nào?”

Suy nghĩ hồi lâu, Hồ Ma liền gọi Tiểu Hồng Đường ở bên cạnh đến, hỏi nhỏ.

Tiểu Hồng Đường đang nhét hai viên Huyết Thực Hoàn vào miệng, hai má phồng lên, vừa nói vừa nhai: “Thất cô nãi nãi nói bên Hoàng Cầu thôn, đã bày tiệc, bà ấy đang ở đó đợi ăn tiệc, nhưng không biết tại sao, bàn ghế đều đã bày xong, nhưng vẫn chưa dọn thức ăn...”

“Bày tiệc, là muốn làm gì?”

Hồ Ma thâm suy đoán, trừ khử Ngũ Sát Đàn Sứ, phá hủy Ngũ Sát đàn, cũng chỉ là bước đầu tiên.

Vỡ kịch chính cuối cùng, vẫn phải xem Ngũ Sát Thần, nhưng về mục đích thực sự của Ngũ Sát Thần, ngay cả Sơn Quân cũng có chút đoán không ra, thậm chí không chắc chắn sau khi Ngũ Sát đàn bị phá hủy, nó có còn đến đây hay không.

Nhưng bây giờ xem ra, đối phương vẫn sẽ đến.

Ngũ Sát Đàn Sứ, mỗi người gây rối một nơi, mà khu vực Thanh Thạch trấn, mới là trung tâm của Ngũ Sát đàn này, tương ứng với năm sát đàn kia.

Cũng có thể khẳng định, đó mới là nơi Ngũ Sát Thần giáng lâm.

Nhưng nơi đó, lại không giống như năm nơi khác lập đàn tạo sát, cũng không có linh bảo nào tồn tại, mà người nhà họ Vệ, cũng không làm chuyện kỳ quái gì, chỉ bày bàn ghế ở đó, phát thiệp mời, nói là sẽ tổ chức hôn lễ vào bảy ngày sau.

Hắn tổ chức hôn lễ cái quỷ gì?

Trong khoảng thời gian này, Thất cô nãi nãi vẫn luôn canh giữ ở đó, nếu có động tĩnh gì, bà ấy nhất định là người đầu tiên biết.

Nhưng đợi đến bây giờ, Ngũ Sát Đàn Sứ gần như đã chết hết, nơi đó lại không có chút phản ứng nào, vẫn làm theo kế hoạch, rốt cuộc là đang giở trò gì?

Không đúng, vẫn là có gì đó không đúng.

Hồ Ma lại cẩn thận sắp xếp lại những thông tin đã thu thập được, mơ hồ, hắn như nắm bắt được điều gì đó, từ từ quay đầu nhìn về phía hán tử bán thịt đang tựa vào đồng cỏ bên cạnh, cười như không cười: “Cho nên, gia gia nhà ngươi, thực ra không quan tâm đến mạng sống của các ngươi?”

Mệnh Sát Đàn Sứ bị hấn trối, cũng là một hán tử kiêu ngạo, vừa thấy ánh mắt Hồ Ma nhìn sang, liền lộ ra vẻ hung ác, quát lớn: “Đã bị người bắt, muốn giết thì giết, muốn lăng trì thì lăng trì.”

“Ta là người thấp hương cho Ngũ Sát Lão gia, chẳng lẽ lại sợ chết sao?”

“...”

“Nếu người không đảo mắt liên tục, nói chuyện không run rẩy, ta thực sự sẽ tin người là kẻ không sợ chết...”

Hồ Ma cười nhìn gã, nói: “Nhưng giết người thì nhất định phải giết, bây giờ không vội, ta có vài câu hỏi người, người thành thật trả lời, ta sẽ cho người một cái chết thống khoái, người thấy giao dịch này thế nào?”

“Cái gì?”

Hán tử này ngây người, gã lang bạt giang hồ cũng đã lâu, nào có ai thương lượng như vậy?

Nhưng còn chưa đợi gã nói gì, Hồ Ma đã tiếp tục: “Đúng rồi, có lẽ người còn chưa biết, ta đã dùng phương pháp gì để trối người đúng không? Nếu không người cũng sẽ không cố gắng giãy giụa.”

“Nói cho người biết cũng không sao, đó gọi là Gia Chú, trong Trần Tuế thư.”

Chương 661. Hiểu ra

Chương 661: Hiểu ra

“Cái gì?”

Lời nói bình tĩnh của Hồ Ma khiến Mệnh Sát Đàn Sứ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, không biết nói gì.

Trong mắt người thường, Mệnh Sát Đàn Sứ này không bị trói buộc gì, chỉ có một sợi dây cỏ, thắt thành vòng, đeo trên cổ gã, lỏng lẻo, dường như chỉ cần giật nhẹ là đứt.

Nhưng dù vậy gã lại không nhúc nhích, như bị một chiếc gông xiềng khổng lồ và nặng nề khóa chặt, suốt hơn một ngày qua, không biết đã giãy giụa bao nhiêu lần, sử dụng bao nhiêu chiêu thức, nhưng vẫn không có chút hy vọng thoát ra nào.

Gã còn tưởng rằng sợi dây cỏ này là pháp bảo lợi hại gì đó, cho đến bây giờ, nghe thấy hai chữ “Gia Chú”, liền bỗng nhiên sững sờ, ba chữ “Trần Tuế Thư” phía sau, quả thực như sấm sét nổ bên tai, khiến đầu óc hắn rối loạn.

Cái tên Gia Chú, hình như gã đã từng nghe thấy ở đâu đó, hình như là Ngũ Sát Lão gia thỉnh thoảng nhắc đến...

Còn Trần Tuế Thư...

... Gã vừa nghĩ, mắt bỗng nhiên trợn to.

Càng trợn càng to, như thể nỗi sợ hãi và chấn động trong lòng sắp trào ra, sự run rẩy vô hình đã lan khắp toàn thân, gã từ từ há to miệng, lại không biết nên hỏi gì, chỉ run rẩy nói: “Ngươi...”

Hồ Ma mỉm cười, không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào gã, im lặng niệm Gia Chú.

Hán tử kia vốn còn vô số câu hỏi muốn hỏi, nhưng đột nhiên hét thảm một tiếng, ngã lăn ra đất, mông chổng lên trời, đầu chạm đất.

Như thể trên cổ có một chiếc gông xiềng vô hình, càng lúc càng nặng, càng lúc càng chìm, toàn thân gã bị chiếc gông xiềng khổng lồ này đè xuống, gần như sắp bị ép vào trong đất bùn.

“Đại... đại nhân... đại nhân...”

Hán tử không chịu đựng được bao lâu, đã run rẩy kêu lên, giọng nói mơ hồ, nghe đầy áp lực và sợ hãi.

Hồ Ma kể từ khi trở về từ An Châu, đã khổ luyện hơn nửa năm, vừa học được không ít tuyệt kỹ của Thủ Tuế Nhân, cũng bắt đầu nghiêm túc học tập bản lĩnh trong Trần Tuế Thư, bây giờ muốn thử nghiệm uy lực của Gia Chú, nhưng không ngờ đối phương lại chỉ chịu đựng được một lúc, có chút thất vọng.

Nhưng cũng đành phải dừng lại trước, dù sao cũng lo lắng, Gia Chú này quá lợi hại, đừng để người ta chết mất, giữ lại tên này, gã còn có tác dụng...

Hồ Ma thở dài một tiếng, ngừng niệm chú, lại phát hiện Mệnh Sát Đàn Sứ vẫn run rẩy không ngừng, nhưng vẫn duy trì tư thế quỳ rạp trên đất, lại không đứng dậy.

Gã sửng sốt một chút, mới nhận ra, gã quỳ, không chỉ là tác dụng của Gia Chú, mà là bản thân gã không dám đứng dậy.

Nếu là người khác quỳ trước mặt mình, hẳn ít nhiều cũng sẽ để đối phương đứng dậy, cho dù là ngồi trước mặt mình cũng được, nhưng đã là người dưới trướng Ngũ Sát Thần, thì mặc kệ gã, chỉ mỉm cười, nói: “Bây giờ chịu trả lời rồi chứ?”

Mệnh Sát Đàn Sứ vẫn chỉ cúi đầu chạm đất, toàn thân run rẩy không dám nhìn Hồ Ma, chỉ nói: “Ngươi... ngài... ngài thực sự là...”

Hồ Ma cười, nói: “Là ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta.”

“Vâng, vâng...”

Mệnh Sát Đàn Sứ run rẩy trả lời: “Đại nhân nói, nói không sai chút nào, Ngũ Sát Lão gia... không, là Ngũ Sát ác quỷ, ác quỷ kia sao có thể quan tâm đến sống chết của người dưới trướng như chúng ta...”

“Chúng ta nói là thấp hương, nhưng chẳng qua chỉ là làm việc cho hắn mà thôi, hắn có thể tùy ý tìm bảy tám người đến thay thế chúng ta, thực ra, thực ra chúng ta cũng là bị ép buộc...”

“...”

“Dừng lại.”

Hồ Ma không để gã nói thêm, chỉ lạnh nhạt nói: “Hắn vốn để các ngươi đến đây lập đàn, nhưng bây giờ năm sát đàn đều đã bị phá hủy, hắn dường như lại không quan tâm, vậy hắn định làm thế nào mới có thể giáng lâm đến Minh Châu này?”

“Quả nhiên mấy sát đàn khác cũng bị phá hủy rồi sao?”

Mệnh Sát Đàn Sứ, không biết chuyện xảy ra ở những nơi khác, vừa nghe thấy, liền càng khẳng định suy đoán trong lòng, trong lòng gần như tuyệt vọng, đối mặt với câu hỏi của Hồ Ma, gã không còn chút ý định phản kháng nào, cười khổ nói: “Ngũ Sát đàn bị phá hủy, chuyện này đương nhiên không nhỏ.”

“Nhưng... nhưng đại nhân không nhìn ra, đàn bị phá hủy, sát khí vẫn còn sao?”

“ ... ”

“Hừm?”

Nghe những lời run rẩy của gã, Hồ Ma hơi nhú mào, nhanh chóng suy nghĩ lại một lượt, bỗng nhiên hiểu ra, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu.

Ngũ Sát Đàn Sứ, gần như đều đã gặp họa.

Nhưng, đàn của bọn họ tuy không được xây dựng thuận lợi, nhưng sát khí mà bọn họ tạo ra, vẫn lan tràn khắp Minh Châu.

Nói cách khác, đây nào phải là đàn, rõ ràng là năm cái ung nhọt lớn được gieo trồng ở Minh Châu.

Hơn nữa, sự lây lan của những cái ung nhọt này, vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn năm nơi bị bọn họ tìm bảo bối tạo sát khí, đều đã bắt đầu biến đổi như trong cơn ác mộng, máu chót không phải là sát đàn, mà là, từ những nơi này bắt đầu, loạn lạc đã nổi lên.

Trời đất có linh bảo, những nơi có linh bảo này, thường mưa thuận gió hòa, bách tính sống sung túc an khang, tinh thần cũng tốt, nhưng linh bảo bị đánh cắp, sẽ bị vận khí phản phệ, phong thủy biến xấu, ảnh hưởng đến vận khí của con người.

Chương 662. Bản lĩnh của Ngũ Sát Thần

Chương 662: Bản lĩnh của Ngũ Sát Thần

Bây giờ bọn họ không chỉ tìm bảo bối, mà còn dùng bảo bối để tạo sát khí, liền khiến những nơi này, trong nháy mắt biến thành vùng đất ác sát, ảnh hưởng đến toàn bộ Minh Châu.

Nơi bị lấy ngưu bảo chi địa, chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, cây cối héo úa, nương nước bốc mùi hôi thối, mấy trăm dặm ruộng tốt, biến thành hoang vu, thậm chí cả lương thực tích trữ trong kho, cũng tự nhiên mốc meo, thối rữa, từng vũng nước đen, rỉ ra từ bên trong.

Đây là gì?

Đều là mạng người!

Cây trồng bị hủy hoại, lương thực bị mốc, vậy thì năm sau sẽ mất mùa đói kém, không biết bao nhiêu người sẽ chết đói.

Dân làng, sao có thể không sợ hãi?

Huống chi mới chỉ hai ngày, xu thế cây trồng héo úa, đã lan từ một nơi, đến bảy tám làng xã xung quanh.

Hàng xóm láng giềng đã sớm hoảng sợ, không biết đã mời bao nhiêu Tẩu Quỷ Nhân, bao nhiêu người có bản lĩnh đến, giúp xem rốt cuộc là chuyện gì.

Còn Loa Mã Bang, canh giữ hai đứa trẻ vàng bạc, là phúc khí của bao nhiêu đời người, nhưng bây giờ, bị bắt đi, ngược lại bị luyện thành sát vật, vốn là vật chiêu tài, lại bỗng chốc biến thành vật ác.

Đó đã là dị bảo hiếm thấy ngay cả trong môn đạo, vàng bạc là thứ dễ mê hoặc lòng người nhất, chỉ cần cầm hai đứa trẻ vàng bạc này thôi một hơi về phía trước, bất kể là ai cũng sẽ lập tức mê muội.

Trong mắt chỉ nhìn thấy tiền bạc, quên hết quy củ và giới hạn, gia đình lương thiện làng hoàng, cũng sẽ bỗng chốc trở nên hung ác, đốt phá cướp bóc, chuyện gì cũng làm được.

Trước đó, Hồng Đăng hội tập hợp người giang hồ đến, giao đấu mấy lần, Tài Sát Sứ giả không phải là đối thủ, liền chuồn mất.

Nhưng Loa Mã Bang, lại bị sát khí của hai đứa bé vàng bạc ảnh hưởng, bị tiền tài làm mờ mắt, bây giờ đã biến thành sơn tặc, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã cướp bóc mấy làng trấn, ba bốn tiệm cầm đồ, đoàn thương nhân, âm thầm gây ra không ít tai họa.

Chỉ là dưới sự ảnh hưởng của loại sát khí này, không có thuốc chữa, rất khó trị khỏi, hơn nữa bọn họ dù sao cũng là người thường, ngay cả Hồng Đăng hội cũng không coi bọn họ ra gì, vút sang một bên không thèm để ý.

Mục tiêu của Hồng Đăng hội, vẫn là truy sát Tài Sát Đoàn Sứ, nhưng tên kia vì chạy trốn, mỗi nơi hấn đến, liền dùng hai đứa trẻ vàng bạc thúc đẩy sát khí, ảnh hưởng đến không biết bao nhiêu dân làng, khắp nơi đốt phá cướp bóc, cướp tiền bạc bảo bối của người ta, biến thành loại sơn tặc như vậy.

Còn làng trường thọ, lại càng lợi hại.

Đó là cưỡng ép đoạt lấy tuổi thọ của những người không nên chết, âm hồn trong lòng sao có thể không oán hận ngút trời.

Từng con Thọ Quỷ thù hận người sống, người đoạt thọ của ta, ta lấy mạng của người, loạn thành một đoàn, nếu xét về lâu

dài, thì ngôi làng này lâu dần, sẽ biến thành vùng đất hung hiểm không ai sống thọ.

Nhưng bây giờ dưới sự thúc đẩy của kẻ có dụng tâm, ngôi làng này đã hình thành một vùng đất ác sát tràn ngập, ảnh hưởng đến nhiều nơi khác, cho dù Thảo Tâm Đường đã để Tư Mệnh môn nhúng tay vào, nhưng ác địa đã hình thành, muốn xoay chuyển, sao có thể nhanh như vậy?

Tuổi thọ tốt đẹp bị cắt giảm, liền phải ứng kiếp, hoặc là bệnh tật, hoặc là gặp phải chuyện xui xẻo, vừa hay lại thúc đẩy sát khí ở những nơi khác.

Còn hai nơi khác, thì càng không cần phải nói.

Vùng đất Mệnh Sát mà hần giải quyết, là nơi hủy hoại âm đức, vùng đất âm đức thâm hậu này, vốn tương đương với một cái đỉnh, có thể ảnh hưởng đến những ngôi làng xung quanh, khiến bọn họ an phận thủ thường, cho dù có chút thể lực xấu, cũng giải quyết được.

Nhưng tuy hần đã bắt được Mệnh Sát Sứ giả này, nhưng người trong làng cũng đã chết hơn phân nửa, sát khí đã hình thành, tự lo cho mình còn chưa đủ, sao có thể quan tâm đến người khác?

Còn phụ nhân bế con, đi khắp nơi trộm bảo bối kia, ả ta càng lợi hại, gần như đã hủy hoại phúc nguyên của các nơi ở góc tây nam Minh Châu, lại tương đương với việc tạo ra một mảnh đất màu mỡ cho luồng sát khí này, càng khiến sát khí này phát triển mạnh mẽ.

Mọi người liên kết, đã dập tắt uy phong của Ngũ Sát Đoàn Sứ, dồn bọn chúng vào đường cùng.

Nhưng bất kể xử lý bọn chúng như thế nào, cũng chỉ là chuyện trong giới, không liên quan đến những bách tính bị ảnh hưởng bởi sát khí.

Nhưng điều thực sự quan trọng, chính là sau khi bọn họ tìm bảo bối tạo sát khí, từ năm thị trấn ở Minh Châu đã dẫn đến loạn tượng, bây giờ lòng người hoang mang, đã biến thành tai họa, bắt đầu ảnh hưởng đến cục diện của toàn bộ Minh Châu.

Cũng giống như có người phóng hỏa, bắt được kẻ phóng hỏa thì dễ, nhưng lửa đã cháy lên, phải làm sao?

“Đây chính là bản lĩnh của Ngũ Sát Thần...”

Ngay cả Hồ Ma, thâm suy nghĩ, cũng không khỏi thở dài, hiểu ra lời nói của Nhị Oa Đầu huynh trước đó.

Sự lợi hại của những kẻ trên Đường Thượng, không phải là nhìn hai bên ôm nhau đánh lộn, người cắn ta xé.

Sự lợi hại của bọn họ, nằm ở chỗ thao túng số phận.

Một nơi nếu phong thủy không tốt, tổn hại âm đức, liền dễ xảy ra thiên tai nhân họa, dân chúng làm than, lâu dần, người sống không nổi liền phải tranh giành lẫn nhau, bỏ ruộng làm giặc, gây họa một phương.

Chơi lớn hơn nữa, cả một vương triều rộng lớn cũng có thể bị lật đổ.

Nhưng một năm thành tai, hai năm thành giặc, ba năm thành họa, điều này vốn dĩ cũng cần một khoảng thời gian nhất định để hình thành.

Nhưng Ngũ Sát Thần lại có bản lĩnh này, hắn ta biến hậu quả tai họa vốn cần nhiều năm mới hình thành, thành hiện thực chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi.

“Ha ha, cao thủ ra tay...”

Nghĩ thông suốt những điều này, ngay cả trong lòng Hồ Ma, cũng có chút áp lực, hắn nhìn chằm chằm vào Mệnh Sát Đàn Sứ đang quỳ rạp trên đất, nói nhỏ: “Vây, gia gia nhà

người hao tâm tổn sức như vậy, muốn khiến Minh Châu phủ loạn lạc, đối với hần ta, một vị Đường Thượng có lợi ích gì?”

Mệnh Sát Đàn Sứ cúi đầu, giọng nói nghẹn ngào, như sắp khóc: “Đại nhân hà tất phải trêu chọc ta, chẳng lẽ ngài không biết, chuyện chọn tân hoàng đế, đã bắt đầu rồi sao?”

Chương 663. Chọn Hoàng đế

Chương 663: Chọn Hoàng đế

“Chọn Hoàng đế mới?”

Nghe được lời này, Hồ Ma giật mình, trong đầu hiện lên vô số mảnh vỡ thông tin, bỗng nhiên vào khoảnh khắc này, những mảnh vỡ ấy liên kết lại với nhau.

Mục đích chính của Ngũ Sát Đoàn Sứ khi tạo sát khí khắp nơi không phải là để lập đàn, mà là để tạo ra sát khí, Ngũ Sát Thần cũng không phải là để tăng cường pháp lực cho bản thân, bởi vì hắn ta vốn dĩ không phải đến để đối đầu trực tiếp.

Chỉ có muốn giết người, mới có thể trước khi xuất thủ mài dao, mà Ngũ Sát Thần này, căn bản là chỉ là một tên phản nô, hắn ta nào có can đảm này?

Hồ Ma liên kết những sự kiện gần đây, từ gã con rể nhà họ Vệ đang chờ Ngũ Sát Thần đến cứu mạng, đến việc ngô nhỏ Mai Hoa và phủ nha bỗng nhiên im hơi lặng tiếng giữa lúc tai họa liên miên, cuối cùng cũng nhận ra một số điều.

Trước đây hắn lo lắng là đúng, việc đối phó với Ngũ Sát Đoàn Sứ quá thuận lợi, là bởi vì hắn đã nhìn vấn đề bằng con mắt của tiểu chưởng quỹ Huyết Thực bang, nhưng có những chuyện khác, chỉ có thể nhìn ra bằng con mắt của hậu duệ của Hồ gia!

Lúc này, trong lòng hắn thực sự đã có chút căng thẳng, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Mệnh Sát Đoàn Sứ, thản nhiên nói: “Chuyện này ta đương nhiên biết, chỉ là có chút không hiểu, ...”

“Chuyện này, liên quan gì đến gia gia nhà ngươi?”

“Thôi được, chắc ngươi cũng hiểu, rơi vào tay ta, ngươi không thể sống, nhưng chỉ cần ngươi thành thật, ta ít nhất có thể hứa, để ngươi chết mà không phải chịu Gia Chú, điều này đáng để ngươi nói ra tất cả mọi chuyện chứ?”

“...”

Sự việc đã đến nước này, Mệnh Sát Đàn Sứ nào còn dám giấu diếm, gã kể hết những gì mình biết về việc lão bộc nhà họ Vệ hứa hẹn hương hỏa của một huyện.

Ngay cả suy đoán của bọn họ, gã cũng nói ra, nói trắng ra, lão bộc nhà họ Vệ này vốn là người Hoài Nam, sao có thể biết cách thỉnh Ngũ Sát Lão gia, chắc chắn là có ngõ nhỏ Mai Hoa đứng sau bày mưu tính kế.

Đương nhiên, có lẽ ngõ nhỏ Mai Hoa cũng không ngờ rằng, người thấp hương dưới trướng Ngũ Sát Thần, giết thì dễ, muốn moi móc thông tin từ miệng bọn họ lại khó, Phụ Linh nhân phản bội, hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều so với người bình thường phản bội.

Không nghĩ đến điểm này, đương nhiên cũng không ngờ rằng Hồ Ma lại có thể dễ dàng hỏi ra được.

“Chẳng trách lần này giới giang hồ lại náo nhiệt như vậy, nhưng ngõ nhỏ Mai Hoa và phủ nha Minh Châu, lại vẫn giả chết như trước...”

Hồ Ma nghe xong, cũng chậm rãi gật đầu.

Minh Châu vốn là vùng đất thanh bình, bách tính tuy không giàu có, nhưng cũng an ổn, nhưng bây giờ, lại đột nhiên từ năm nơi đó bắt đầu, xuất hiện đủ loại loạn tượng, loạn tượng lại thúc đẩy sát khí, càng khiến người ta không thể an ổn.

Nếu cứ tiếp tục theo xu hướng này, e rằng chỉ trong vòng một hai tháng, cả Minh Châu, sẽ trở nên hỗn loạn, bị hủy hoại trong nháy mắt?

Mà chuyện này, đúng là việc mà ngõ nhỏ Mai Hoa và phủ nha nên quản.

Chuyện bách tính gặp tai họa, vốn cần quan phủ điều tiết, còn loạn tượng do sát khí gây ra, lại cần Đường Quan nghĩ cách giải quyết, tránh để ủ thành đại họa.

Bọn họ bình thường rất kín tiếng về chuyện giang hồ, nhưng kín tiếng trong chuyện này, vốn đã có vấn đề.

“Ta vốn tưởng rằng sự thăm dò của gia gia nhà ngươi, là đến Minh Châu tìm người giao đấu, không ngờ hắn ta để người tạo sát khí, lại có dụng ý này...”

Thở dài một tiếng, Hồ Ma tuy nhận ra vấn đề này rất phiền phức, nhưng cũng không hoảng hốt, hắn gọi Tiểu Hồng Đường đến, dặn dò: “Đi nói với Sơn Quân tiền bối một tiếng đi, bây giờ tình hình có chút thay đổi rồi, nghe xem ý kiến của ông ấy.”

Hắn vẫn luôn chú ý đến Ngũ Sát Đàn Sứ, đợi Ngũ Sát Thần giáng lâm để giao đấu với đối phương, nào ngờ, đối phương thực ra đã ra tay rồi, chỉ là cấp độ ra tay khác nhau.

Cấp độ này, lại còn cao minh hơn cả hắn, hơn cả người chuyển sinh, hơn cả Sơn Quân đang ẩn náu trong Lão Âm Sơn.

Nhưng chiêu này, hắn phải làm thế nào, mới có thể giải quyết một cách hoàn hảo?

Lần này, Tiểu Hồng Đường mang tin nhắn đi, lại nhanh chóng quay trở lại như một cơn gió, nói với Hồ Ma: “Ông ấy nói là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, Ngũ Sát trở về, có lẽ là muốn mượn chuyện này để xem thái độ của ngươi.”

Hồ Ma nhíu mày, nói: “VẬY phải xử lý chuyện này như thế nào, chẳng lẽ ông ấy không nói gì sao?”

Tiêu Hồng Đường nói: “Sơn Quân gia gia nói, Ngũ Sát tuyệt địa xuất long chủng, phong thủy bảo địa dưỡng nuôi cá chạch, chuyện này ngược lại rất đơn giản, bọn họ có thể chọn Hoàng đế, chẳng lẽ chúng ta lại không thể chọn sao?”

“Hả?”

Hồ Ma hoàn toàn không ngờ, lại nhận được câu trả lời như vậy, thậm chí còn ngậy người ra: “Chọn như thế nào?”

“Ra ngoài đường bắt một người đến, hỏi xem hắn có muốn làm Hoàng đế hay không?”

“...”

“...”

“Dương Cung đại ca, tên kia chạy trốn rất nhanh, căn bản không tìm thấy người...”

Cũng vào lúc Hồ Ma nhận ra mấu chốt thực sự của vấn đề, vội vàng gửi tin nhắn cho Sơn Quân, nhưng còn chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này, thì ở khu vực Đại Thạch Khang phía tây nam Lão Âm Sơn, cũng có người đang phàn nàn.

Bọn họ đều đeo đai lưng màu đỏ, người dẫn đầu cười ngửa, những người còn lại đều đi bộ, trông có vẻ vất vả mệt mỏi, hơn nữa mặt mày đều không vui.

Chương 664. Dương Cung đại gia

Chương 664: Dương Cung đại gia

Hiện tại Hồng Đăng hội đã ban bố lệnh truy sát trong giới, tất cả nhân lực đều được điều động, truy tìm Tài Sát Sứ giả, đệ tử Hồng Hương đương nhiên cũng không ngoại lệ. Bây giờ Hồng Đăng Nương Nương đã xây miếu, còn tiếp quản công việc của ác quỷ Thanh Y, vốn đã ít cần bọn họ ra sức.

Hiếm hoi có cơ hội này, muốn lập công lớn, nào ngờ công việc này căn bản không làm được, hoàn toàn là sấm to mưa nhỏ, ngay cả đối phương trông như thế nào cũng chưa từng thấy, bắt ở đâu?

Không biết bao nhiêu người trong hội chỉ chạy lung tung khắp nơi, hoặc là tìm cơ hội để lọt vào mắt xanh của Tả Hữu Hộ Pháp.

Nhưng Dương Cung thì khác, hiếm khi được ra ngoài, y thực sự muốn lập công lớn, nhưng chạy vạy mấy ngày, lại chẳng tìm thấy chút bóng dáng nào của người kia. Nói cách khác, cho dù có tìm thấy, cũng không thể là đối thủ của hắn.

Đang buồn bực, bỗng nhiên nghe thấy một trận ồn ào, thì ra là Chu Đại Tràng Tử đi dò đường phía trước chạy về, lớn tiếng nói: “Dương Cung đại ca, phía trước có sơn tặc tấn công trang trại...”

“Nhìn có vẻ đông lắm, mấy chục tên, cưỡi ngựa cầm đao, chúng ta mau quay đầu...”

“...”

“Cái gì?”

Huỳnh đệ bên cạnh nghe xong, đều do dự.

Bọn họ là ra ngoài làm việc cho Hồng Đăng Nương Nương, chuyện âm ỉ trong làng này, quản cũng là chuyện rồi hoi, sau này không được công lao gì, chỉ thêm phiền phức.

“Chờ đã!”

Nhưng đúng lúc này, Dương Cung lại đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng lại, nhanh chóng suy nghĩ, nói: “Muốn lập công thì khó, đều không tìm thấy bóng dáng tên kia, nhưng muốn kiếm công lao, cũng phải có bí quyết, Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta vừa mới xây miếu, bây giờ thiếu cái gì?”

“Là danh tiếng!”

“Dù sao rảnh rồi cũng buồn bức, nếu có thể giúp dân làng trừ khử sơn tặc, làm rạng danh Nương Nương, chuyện này trở về, chẳng phải cũng là công lao vô hình sao?”

“...”

Vốn là đi bắt người, bây giờ lại đi trừ khử sơn tặc?

Nhóm Hồng Hương đệ tử này, bỗng nhiên có chút không hiểu, nhưng Hồng Hương đệ tử, không ai có tính tình tốt, bây giờ đã nhịn mấy ngày, chạy đến mức toàn thân đau nhức, lại chưa từng giao đấu một lần, trong bụng đã đầy oán khí.

Thêm vào đó, bọn họ đều tin tưởng Dương Cung, nghe hắn nói vậy, liền đều phấn chấn tinh thần, 纷纷 nhét vạt áo vào trong đai lưng, cầm đèn lồng đỏ vào cổ, tay không có vũ khí, liền trực tiếp bẻ những khúc gỗ chắc khỏe bên cạnh, hét lớn rồi xông lên.

Chạy không xa, quả nhiên nhìn thấy phía trước một đám sơn tặc đang cướp lương thực trong làng, từng tên từng tên

mắt đỏ ngầu, ra tay vô cùng tàn nhẫn, giết hại dân làng vô tội một cách thảm thương.

“Hương thân đừng hoảng sợ, Dương Cung đại gia đến rồi...”

Hồng Hương đệ tử đã nhìn mấy ngày, nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức xoa tay hàm hê vô cùng hưng phấn, gào thét xông lên.

Sơn tặc đến làng cướp lương thực, số lượng không ít, 足 có mấy chục tên, nhưng trước mặt Hồng Hương đệ tử, đương nhiên không đáng để vào mắt, nhanh chóng bị Dương Cung bọn họ giết sạch, cướp ngựa của bọn chúng, còn có vũ khí trong tay.

Cuối cùng cũng được ra tay thoải mái, mọi người đều hài lòng, nhìn dân làng khóc lóc thảm thiết, hoảng loạn, Dương Cung cũng rất vui mừng, định nhân cơ hội này tuyên dương uy danh của Hồng Đăng Nương Nương.

Nào ngờ, còn chưa kịp mở miệng, đã có vô số dân làng vây quanh ngựa hấn, khóc lóc: “Cảm ơn đại gia cứu mạng, vùng đất này của chúng tôi trước đây luôn yên bình, không biết tại sao, đột nhiên lại xuất hiện giặc cướp...”

“Mấy ngôi làng phía trước bị đốt cháy, còn có một đám sơn tặc lớn hơn, khắp nơi đốt nhà cướp lương thực, ngay cả cô gái trẻ cũng bị bắt đi làm áp trại phu nhân...”

“...”

“Mẹ kiếp, chuyện này ta còn chưa từng làm...”

Dương Cung vừa nghe liền nổi giận, đây vốn là ước mơ của hấn...

Trước đây khi chưa gia nhập Hồng Đăng hội, hấn cũng đặc biệt mong muốn cưới ngựa lớn, cầm đao lớn, thấy nhà ai có

kho lương lớn, liền dọn về nhà mình, thấy nhà ai có nhà lớn, liền phóng hỏa đốt cháy, thấy nhà ai có con gái đẹp, liền...

Sau này gia nhập Hồng Đăng hội, cũng coi như đã bước chân vào giới, mới từ bỏ ý nghĩ này.

Bây giờ lại thấy có người khác làm như vậy, trong lòng hắn không khỏi mất cân bằng, đã nổi giận.

Lúc này, cũng có thanh niên trai tráng trong làng xông lên, bọn họ vừa rồi đã dám phản kháng sơn tặc, chỉ là không kịp trở tay, lại không chuẩn bị, mới không chống đỡ nổi, còn có không ít người bị thương.

Thấy Dương Cung oai phong lẫm liệt, liền đều hô to: “Nghe theo đại gia, đi theo đại gia đi giết giặc, người thân nhà ta đều ở trong làng đó...”

Dương Cung cũng là người giang hồ, không định tham gia sâu vào chuyện của bách tính như vậy, thêm vào đó Âm Linh tuy lợi hại, nhưng bị đông người vây đánh, cũng chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng, nhưng vừa thấy nhiều thanh niên trai tráng đi theo mình như vậy, trong lòng hắn cũng dâng lên hào khí.

Hắn rút một cái rút dao ra, hét lớn: “Vậy thì đi, ai là đàn ông thì đừng hèn nhát, đi theo Dương Cung đại gia đi tiêu diệt bọn sơn tặc kia...”

Lập tức có thêm nhiều thanh niên trai tráng trong làng xông lên, mấy ngôi làng lân cận, đều có họ hàng thân thích, bọn họ vừa rồi bị sơn tặc ức hiếp quá đáng, tuy đã giết được đám này, nhưng oán khí vẫn còn, liền 纷纷 đi theo sau ngựa Dương Cung.

Cứ như vậy xông về phía trước, liên tiếp đi qua mấy ngôi làng, người tụ tập lại càng lúc càng đông, trong vòng một

ngày, đã tiêu diệt ba đám sơn tặc, người đi theo sau Dương Cung đã có mấy trăm người.

Danh tiếng của Dương Cung, cũng trong vòng một ngày, bỗng nhiên vang danh ở các làng trấn xung quanh.

Mọi người đều biết có một Dương Cung đại gia, đang dẫn người đi khắp nơi giết giặc, ai là đàn ông thì mau đi theo Dương Cung đại gia đi giết giặc!

Chương 665. Quay về Thanh Thạch trấn

Chương 665: Quay về Thanh Thạch trấn

“Nếu Sơn Quân tiên bối không để tâm đến chuyện này, vậy ta còn lo lắng gì nữa?”

Hồ Ma nhận được tin nhắn của Tiểu Hồng Đường, trong lòng tạm thời bớt lo lắng, nhưng đối với chuyện chọn Hoàng đế này, hắn vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dù sao cũng là Hoàng đế, các người nói chọn là chọn, chẳng lẽ ra ngoài đường chọn chó sao? Thấy con nào ngoan ngoan thì mua con đó?

Hơn nữa, Hồ Ma có cố gắng nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra, trong số những người hắn quen biết hiện nay, ai trông giống Hoàng đế, toàn là những kẻ quê mùa, chẳng lẽ để người chuyển sinh lên làm?

Vậy thì thực sự là hại chết người ta, người chuyển sinh đều thích trốn tránh, không dám lộ diện, thực sự ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, chẳng phải còn khó chịu hơn cả giết bọn họ sao?

Ngõ nhỏ Mai Hoa và phủ nha, đều không nhúng tay vào, nhưng không nhúng tay vào, cũng đồng nghĩa với việc bày tỏ thái độ, hắn đã ghi nhớ món nợ này.

Hắn còn tưởng rằng thân phận hậu duệ nhà họ Hồ, đi đâu cũng có thể dọa người, bây giờ mới phát hiện, dọa người thì đúng là có thể dọa, nhưng cũng khắp nơi đều ẩn chứa sự khiêu khích và thăm dò, rắc rối lại còn nhiều hơn trước kia.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng khiến người ta mắc bệnh đa nghi, ngày nào cũng suy nghĩ xem ai muốn hại mình.

Nhưng người chuyển sinh vốn đã đa nghi nặng, cũng không tính là gì.

“Vậy thì đi thôi!”

Gác lại chuyện này, Hồ Ma thở dài một tiếng, đứng dậy thu dọn lò lửa, người rơm và những thứ khác bên cạnh, cất lên lưng lừa, sau đó nói với hán tử bị trói bằng dây cỏ bên cạnh: “Chuyện khác dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ!”

“Bây giờ, cũng nên đường đường chính chính đi gặp gia gia nhà ngươi rồi.”

“...”

Hiện tại, kỳ hạn bảy ngày thành sát sắp đến, xét theo quy củ trong môn đạo, Ngũ Sát Đàn Sứ đã đến đây lập đàn, cũng đồng nghĩa với việc bắt đầu thỉnh Ngũ Sát Lão gia, vậy thì bảy ngày sau, Ngũ Sát Lão gia nhất định sẽ giáng lâm đến đây.

Bất kể giữa chừng có bị phá đàn, giết chết Sát Sứ hay không, nhưng bảy ngày đã đến, nếu hán ta không đến, thì sẽ mất mặt, e rằng ở Đường Thượng cũng sẽ trở thành trò cười.

Còn nếu hán ta đến, hán sẽ xem thử bản lĩnh của hán ta.

Mọi nghi ngờ trong lòng tan biến, Hồ Ma vỗ mông lừa, thông thả quay về Thanh Thạch trấn.

Mệnh Sát Đàn Sứ cũng chỉ có thể đi theo, nếu trong mắt người ngoài, rõ ràng gã chỉ bị một sợi dây cỏ trói, nhưng chỉ với sợi dây cỏ này, lại là sự trói buộc mà gã không thể nào cởi bỏ, hơn nữa muốn không ngoan ngoãn cũng không được, đi chậm một chút, sẽ bị con lừa đá một cái.

Trong lòng vừa tuyệt vọng, vừa hoang mang, gã không nhịn được lấy hết can đảm hỏi: “Đã như vậy rồi, đại nhân hà

tất phải mang theo ta?”

Điều này thực sự khiến gã khó hiểu.

Những gì gã biết, đều đã nói ra, đối mặt với nhân vật như vậy, chắc chắn không có cơ hội sống sót, tại sao hắn còn phải vất vả mang theo gã như vậy?

Gã nào có giá trị lợi dụng lớn đến thế!

Tìm một cái rãnh nước, trực tiếp đâm một nhát dao cho hắn chảy máu đến chết, đơn giản và dễ dàng biết bao...

“Mang theo người đương nhiên là có tác dụng, dù sao ta nói lời giữ lời, nhất định sẽ giết người, người hà tất phải vội vàng như vậy?”

Hồ Ma chỉ cười an ủi gã một câu, liền quay đầu đi, Mệnh Sát Đàn Sứ cũng tuyệt vọng, chỉ có thể từng bước từng bước bị lừa kéo đi, bước sâu bước nông theo sau trở về Thanh Thạch trấn .

Bây giờ trong trang, cũng là một mảnh sâm nghiêm.

Bọn tiểu nhị đều cầm đao thương, canh giữ trong trang trại, trên lưng ngựa cũng đều đặt yên ngựa, dáng vẻ như lâm đại địch.

Bỗng nhiên nhìn thấy Hồ Ma trở về, bọn họ mới vội vàng chạy đến, đều thở phào nhẹ nhõm: “Hồ Ma ca, người đi đâu vậy? Nghe nói gần đây có mấy nơi loạn lạc!”

“Nghe nói trong núi phía nam khắp nơi đều có giặc cướp, còn có tà ma nhân cơ hội gây rối, nghe nói chết không ít người, chúng ta đều sợ bọn chúng sẽ đánh đến trang trại của chúng ta.”

“Bây giờ, bách tính đều đóng cửa im ỉm, ngay cả cổng lớn cũng không dám ra, Hồng Đăng hội hôm trước còn gửi tin xuống, nói để người trong trang trại chuẩn bị đao thương, đi

theo Nương Nương đến ngọn núi cách đây trăm dặm, bắt hai đứa trẻ vàng bạc gì đó...”

“...”

Hồ Ma đương nhiên biết rõ những chuyện này, hơn nữa hẳn biết, Thanh Thạch trấn cách Lão Âm Sơn gần, lại vừa hay nằm ở giữa Ngũ Đàn, áp lực vô hình do sát khí xung kích mang đến đương nhiên là lớn nhất.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, những nơi loạn lạc kia, lại bắt đầu từ Ngũ Sát đàn, từ ngoài vào trong, cho nên Thanh Thạch trấn tạm thời không bị ảnh hưởng, hẳn liền cười nói: “Hong Đăng Nương Nương đã nói vậy, sao các ngươi không đi?”

“Từ thúc nói...”

Chu Đại Đồng nói: “Vừa mới nhận được lệnh của người thấp hương, ông ấy liền sai tiểu sử quý đưa tin đến.”

“Nói tiểu nhị trong trang trại chúng ta đều còn trẻ, chưa kịp học được bản lĩnh gì, lần này không cần đi theo, canh giữ trang trại cho tốt, chính là công lao lớn.”

“...”

“Chậc!”

Hồ Ma không khỏi cảm thán một tiếng, Từ Hương Chủ này, thật chu đáo.

“Không chỉ có giặc cướp, gần đây không biết tại sao, xung quanh kỳ lạ lắm, đặc biệt là Thôn Hoàng Cầu bên kia...”

Chương 666. Đi ăn tiệc

Chương 666: Đi ăn tiệc

Lý Oa Tử bên cạnh cũng cầm gậy châm lửa từ trong bếp ra, đến gần Hồ Ma nói: “Gần đây đều không đi tuần tra ban đêm, trước đây định đi, nhưng vừa ra khỏi trang trại, đi được mấy bước, đã bị dọa cho chạy về.”

“Ồ?”

Hồ Ma có chút tò mò, nói: “Còn có chuyện kỳ lạ gì nữa?”

“Không thắp sáng được đèn lồng.”

Lý Oa Tử nói: “Đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương, không cách nào thắp sáng, hơn nữa oan hồn xung quanh, hình như đều đang sợ hãi, đêm nào cũng khóc, chúng ta lấy hết can đảm, ra ngoài hỏi bọn chúng tại sao khóc, bọn chúng cũng chỉ đập đầu với chúng ta, không ai dám nói gì.”

“Cũng không có gì lạ...”

Hồ Ma gật đầu, nhìn ra xung quanh trang trại, từ lúc vừa trở về, hẳn đã cảm nhận được bầu không khí áp bách và bất an đó.

Nhưng điều này vốn dĩ cũng không bất ngờ, Thanh Thạch trấn này, vốn nằm ở vị trí trung tâm của Ngũ Sát đàn, nói cách khác, nơi này căn bản chính là nơi Ngũ Sát Thần lựa chọn để giáng lâm, có thể bình thường mới là lạ.

Hiện tại Ngũ Sát Thần còn chưa giáng lâm, nhưng nghe Thất cô nãi nãi nói, thôn Hoàng Cầu đã bày ra bữa tiệc kỳ lạ, ảnh hưởng không rõ ràng đó, đã bắt đầu rồi.

“Các người cứ canh giữ trang trại cho tốt là được, buổi tối cũng không cần tuần tra, đóng chặt cửa lớn, đi ngủ sớm, cứ yên tâm, giặc cướp không đến được đây, cho dù có oan hồn gây rối, cũng không vào được trang trại này.”

Hồ Ma dặn dò bọn họ một câu, liền để người ta dắt lừa vào chuồng, trói Mệnh Sát Đàn Sứ vào cột, còn mình thì vào sân trong thay quần áo.

Đám hỏa kế trong trang trại đều tò mò quan sát, nhưng không biết người này rốt cuộc là ai, nhưng nghĩ đến là do Hồ Ma ca mang về, nhất định không phải người tốt.

Hồ Ma cũng không giải thích, chỉ tự mình múc nước rửa mặt, những thứ hấn dùng để dịch dung trước đó, sau khi chế ngự Mệnh Sát Đàn Sứ, đã được lau đi, chỉ là bên ngoài không tiện rửa sạch, bây giờ rửa sạch sẽ, lại lấy một bộ trường sam chương quỹ mới tinh, mặc lên người.

Dưới chân đi giày vải do Hương nha đầu tặng, cầm chiếc gương đồng mờ ảo soi soi, tinh thần phấn chấn, liền hài lòng đi ra ngoài.

Đám hỏa kế đều đang tò mò, nhao nhao đến hỏi: “Lại đi đâu vậy?”

Hồ Ma cười nói: “Thôn Hoàng Cẩu chẳng phải đang bày tiệc sao? Ta đến đó uống vài chén!”

“Hả?”

Đám hỏa kế nghe xong, lại lo lắng: “Bữa tiệc ở Thôn Hoàng Cẩu đã bày mấy ngày rồi, vẫn chưa dọn thức ăn, hơn nữa nghe lão nhân gia ở các làng xung quanh nói, bữa tiệc đó tà ác lắm, không phải bày cho người sống đâu!”

“Chỉ cần có rượu là được.”

Hồ Ma cũng không giải thích nhiều, liền đi vào chuồng ngựa, lần này căn bản không cần hắn nói gì, vừa mới vào, liền đón nhận một đôi mắt to sáng ngời, tràn đầy thành ý nhìn hắn.

Hồ Ma cũng bất lực: “Vậy thì người vậy!”

Nói xong, hắn dắt con ngựa này ra, lại dắt theo Mệnh Sát Đàn Sứ, thông thả rời khỏi trang trại.

Hôm nay mặt trời còn sớm, nhưng trời âm u, hắn cũng không cưỡi ngựa, đi theo con đường nhỏ, hướng về phía Thôn Hoàng Cầu, trên đường liền nghe thấy bên cạnh từng trận âm phong thổi qua, bốn phía đều rờn rợn, khiến người ta khó chịu, nhìn ra xa, khắp nơi đều là bầu không khí mù mịt.

Vừa đi đến một khu nghĩa địa, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu mừng rỡ, quay đầu nhìn lại, liền thấy Thất cô nãi nãi mặc áo bà lão, đầu đội đầy hoa, đeo túi vải nhỏ, đi ra từ phía sau bia mộ bên cạnh.

Bà ta mừng rỡ nói: “Ái chà, tiểu chương quỹ, cuối cùng người cũng về rồi?”

Hồ Ma thấy bà ta ăn mặc như vậy, tò mò hỏi: “Thất cô nãi nãi sao lại đeo túi vải, định đi đâu vậy?”

“Định dọn nhà!”

Thất cô nãi nãi lén lút nhìn xung quanh, hạ giọng nói: “Mẹ kiếp, chỗ này có quỷ, ta không phải vì đã hứa giúp người canh chừng động tĩnh ở đây, thì đã sớm đi rồi.”

“?”

Hồ Ma ngây người ra: “Có quỷ?”

“Không phải, người là Tiểu Đường Quan đường đường chính chính, lại còn là xuất thân từ tà ma, vậy mà lại muốn dọn nhà vì ở đây có tà ma?”

“ ... ”

“Không yên ổn...”

Thất cô nãi nãi đảo mắt liên tục, bà ta vẫn tin tưởng Hồ Ma, nghe hấn nói vậy, liền cảm thấy mình hình như làm sai, nhưng lại không hiểu lắm, suy nghĩ một chút, liền hỏi một câu thiết thực nhất: “Đường Quan, rốt cuộc là cái gì?”

Hồ Ma cũng lập tức cảm thấy bất lực.

Những tiểu Đường Quan như bà ta, sau khi được sắc phong, từ nơi sâu xa, sẽ hiểu được một số thứ, ví dụ như nghi trượng mà bà ta thường sử dụng khi ra ngoài, không phải do hấn dạy, bà ta vừa được sắc phong liền hiểu.

Nhưng cũng có rất nhiều thứ, bà ta vẫn mơ hồ không hiểu.

Vì vậy, hấn cũng suy nghĩ cẩn thận, sau đó nghiêm túc nói với Thất cô nãi nãi: “Nói đơn giản, chính là sau này ai gặp Thất cô nãi nãi, đều phải quỳ lạy, nhà ai bày tiệc, đều phải mời người ngồi ghế trên!”

“Còn ngồi ghế trên?”

Thất cô nãi nãi giật mình: “Thôn Hoàng Cầu đang bày tiệc đấy, ta đã đến xem mấy lần rồi, đừng nói ghế trên, ngay cả thức ăn cũng không dọn!”

Hồ Ma nói: “Đó là bọn họ không hiểu quy củ, ta đi cùng Thất cô nãi nãi, xem bọn họ có dám không quỳ lạy hay không?”

Thất cô nãi nãi không biết tiểu Đường Quan như mình nên làm gì, nhưng bà ta coi trọng tình nghĩa, tin tưởng Hồ Ma nhất, lại biết hấn bản lĩnh lớn, lập tức mừng rỡ, nói: “Đi, đi ăn tiệc.”

Vừa đi được hai bước, Hồ Ma bỗng nhiên lại nói: “Thất cô nãi nãi, đi như vậy không được, người phải đánh trống khua

chiêng, để người ta thấy khí thế chứ!”

Thất cô nãi nãi nghe xong, liền kêu lên hai tiếng chít chít, phía sau bia mộ, hai con chồn vàng khiêng kiệu giấy ra, còn có một con phồng má thổi kèn bầu suona, tiếng kèn réo rắt, oai phong lẫm liệt, cùng với màn đêm mịt mờ xung quanh, cùng nhau đi về phía Thôn Hoàng Cầu.

Xung quanh đồng hoang, không biết bao nhiêu tà ma, hoặc là dân làng về muộn, nhìn thấy từ xa, đều né tránh, hoặc là quỳ xuống dập đầu, khí thế quả thực là bỗng chốc nổi lên.

Chương 667. Bảy ngày kỳ hạn

Chương 667: Bảy ngày kỳ hạn

Thôn Hoàng Cầu, từ vài ngày trước, đã có một nhóm người đến, bận rộn dựng đài, đốt hương.

Bên cạnh thậm chí còn chuẩn bị tiệc rượu và đủ loại đồ dùng đón dâu, khung cảnh vừa vui mừng, vừa kỳ lạ.

Người chủ trì chính là lão bộc của Vệ gia ở Hoài An, ông ta sai người mua từ trong thành về những bộ bàn ghế mới tinh, bày dọc theo con đường nhỏ giữa hai dãy nhà trong thôn, trông vô cùng xa hoa.

Đèn lồng đỏ đã được treo từ mấy ngày trước, mỗi ngày đều thêm dầu, mỗi đêm đều chiếu sáng ngôi làng này, còn đỏ hơn cả Hồng Đăng hội, một màu đỏ âm u quỷ dị.

Dân làng không biết bọn họ muốn làm gì, chỉ là rất kính sợ những người lạ mặt này, nhưng bọn họ không biết, kỳ thực ngay cả lão bộc nhà họ Vệ chủ trì cũng không biết đây là muốn làm gì.

Ông ta chỉ là sau khi đi đến miếu Ngũ Sát Lão gia một chuyến, liền nhận lệnh trở về chuẩn bị những thứ này, đợi đến ngày thứ bảy, Ngũ Sát Lão gia giáng lâm cứu mạng lão gia nhà mình, ông ta chuẩn bị mọi thứ một cách tỉ mỉ, nhưng càng chuẩn bị, trong lòng càng cảm thấy rợn tóc gáy.

Nhìn thì giống như tiệc cưới, nhưng lại bắt ông ta chuẩn bị rất nhiều hương nến, giấy tiền, mua không ít ngũ sinh tam súc, nhưng lại không thuê đầu bếp, cũng không nhóm lửa, chỉ là

chặt nhỏ từng miếng, bày lên đĩa lạnh, để ở phía sau đọi mang lên bàn tiệc.

Trên những chiếc bàn đã được bày biện, cũng không được phép đặt trà bánh, mỗi bàn đặt một lư hương, bên trong đốt hương, từng hàng từng hàng, khói hương lượn lờ, như bước vào từ đường.

Người thổi kèn đánh trống giỏi nhất trong vùng đều được mời đến, vừa thổi vừa đánh, đến khi trời sáng mới nghỉ, còn phải để người canh chừng, không được lười biếng.

Bây giờ đã qua năm sáu ngày, sự bất an trong lòng ông ta cũng đã lên đến đỉnh điểm, không biết bữa tiệc kỳ quái này bày ra có tác dụng gì để cứu cô gia nhà mình, nhưng cũng chỉ có thể làm theo một cách tỉ mỉ.

Đã muốn thỉnh Đường Thượng, thì phải tuân thủ quy củ, sai sót một chút, chính là tự rước họa vào thân!

Ông ta tranh thủ lúc rảnh rỗi, đến trước cửa nhà tổ tiên của cô gia nghe ngóng, sắc mặt lại càng thêm u ám, thở dài một tiếng.

Bảy ngày trước, sau khi từ miếu Ngũ Sát trở về, ông ta đã đón cô gia về, an trí trong nhà tổ tiên của hấn, nhưng bây giờ, đã qua mấy ngày, cô gia vẫn không thấy khỏe hơn.

Hấn ngày nào cũng chỉ ôm một tấm bài vị, lằm bằm trong phòng, lúc thì cười, lúc thì khóc.

Lúc thì nói nhỏ nhẹ, lúc thì giọng nói hung dữ, như thể hai người đang cãi nhau.

“Có thể chữa khỏi hay không, cũng chỉ còn lần này...”

Lão bộc nhìn trời, lo lắng thở dài, lại quay về phía trước, tiếp tục nhìn những bàn tiệc chỉ đốt hương, nhưng trống rỗng,

cảm giác rợn tóc gáy trong lòng càng thêm mãnh liệt, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày trước, vẫn luôn đề trống như vậy, nhưng bây giờ đã là ngày cuối cùng, chẳng lẽ cũng chỉ bày một bữa tiệc trống rỗng như vậy, sống qua đêm nay là được sao?

“Hô...”

Nhưng cũng vào khoảnh khắc này, dường như từ bên ngoài thôn, có một luồng âm phong tràn vào từ xa.

Ông ta theo bản năng che mặt, lại đột nhiên nghe thấy, theo luồng âm phong này thổi tới, tiếng nhạc cụ ồn ào vốn đang vang lên, bỗng nhiên biến mất, bốn phía yên tĩnh khác thường.

Ông ta vội vàng mở mắt ra, định quát mắng những người thổi kèn đánh trống, vừa vào đêm, tiếng nhạc cụ không được ngừng, nhưng còn chưa kịp nói, ông ta bỗng nhiên sững sờ, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, gần như đông cứng lại.

“Có... có khách đến?”

“...”

Lúc này quay lại, Hồ Ma bỗng nhiên giật mình.

Màn đêm đã buông xuống, đèn lồng hai bên đều đã được thắp sáng, nhưng rõ ràng là rất vui mừng, nhưng trên bàn tiệc lại luôn có vẻ u ám không rõ ràng.

Như thể ngay cả ánh sáng của đèn lồng, cũng không thể chiếu sáng, thỉnh thoảng lại có gió lùa vào từ bên ngoài thôn, thổi cho đèn lồng hai bên lắc lư, ngay cả bóng của những người sống dưới ánh đèn, cũng trở nên mơ hồ.

Mà dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng, bên cạnh dãy bàn bát tiên, đột nhiên đang ngồi mấy người.

Hay nói cách khác, chỉ là mấy cái bóng.

Có một lão già mặc trường bào đen, đầu đội mũ tròn nhỏ, ngồi thẳng tắp bên bàn, lưng cách xa lưng ghế, trên mặt ông ta phủ một lớp giấy vàng, không cảm nhận được chút hơi thở nào, hai tay buông thõng bên hông, cũng đều rút vào trong ống tay áo dài.

Có một nữ tử mặc đồ tang, cả người trắng toát, ngồi đối diện với lão già giấy vàng, cúi đầu, tóc dài xõa xuống.

“Hô hô...”

Trong ngoài thôn, từng trận gió âm phong thổi vào, trong màn sương mù mịt, những cái bóng xuất hiện bên bàn, cũng liên tục xuất hiện, từng cái một đều kỳ dị đến cực điểm.

Có kẻ mặc gấm vóc lụa là, nhưng dưới gấu áo lại lộ ra một đôi chân gà.

Có kẻ thân hình mơ hồ, lúc thì trông giống người, lúc thì trông như chỉ có một tấm bài vị đặt trên ghế.

Có kẻ cả người ướt sũng, bên cạnh bàn không bao lâu đã ứ đọng một vũng nước, cũng có kẻ áo bào trên người phồng lên liên tục, không bao lâu lại chui ra một con chuột, kêu chít chít rồi chạy mất.

Chương 668. Lễ vật

Chương 668: Lễ vật

Bữa tiệc cơ động vốn vừa rồi còn trống rỗng, bây giờ lại như bỗng chốc ngồi đầy người, nhưng lại không có chút vui mừng nào, ngược lại chỉ cảm thấy gió lạnh thổi vù vù, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng nước nở, khiến người ta nghe mà lạnh cả người.

“Lão... lão Tôn thúc, đây...”

Mấy tên hộ vệ bên cạnh nhìn thấy cảnh này, đều đã sợ đến mức run rẩy, bọn họ đều là người tập võ từ nhỏ, gan dạ hơn người, nhưng lúc này, lại đều sợ hãi lùi lại hai bước, giọng nói run rẩy, nhìn về phía lão bộc.

“Đừng... đừng hoảng sợ...”

Lão bộc cũng sợ hãi, càng ý thức được những vị khách đến đây, e rằng không ai là người, nhưng ông ta vẫn cố gắng trấn tĩnh, nói nhỏ: “Chuẩn bị, dọn... dọn thức ăn đi!”

Dặn dò xong, ông ta lại bổ sung một câu: “Đổi mấy người gan dạ lên, đừng thất lễ.”

Hộ vệ vội vàng đi phân phó, như thể tranh nhau đi.

Không lâu sau, từ phía sau bếp, vang lên tiếng rút đao, có mấy tên dân làng bị bọn họ tạm thời lôi đến, dưới sự uy hiếp của lưỡi đao kề cổ, run rẩy bung từng cái giỏ đi ra.

Bọn họ đều nhắm chặt mắt, không dám nhìn khách trên bàn, chỉ run rẩy đặt “thức ăn” trong giỏ lên bàn.

Nhưng cái gọi là trà bánh, lại là những thứ như giấy tiền vàng mã, thịt sống, cá sống, gạo sống, nển,...

Mà khi bọn họ run rẩy đặt đồ lên bàn, những “vị khách” này, vốn dĩ chỉ ngồi im bất động, nhiều nhất là phát ra tiếng khóc, bây giờ lại có phản ứng, nhao nhao đưa tay cứng nhắc ra, ném đồ vào trong giỏ.

Nhìn kỹ, lại không ngờ là nhẫn vàng dính bùn đất, ngọc trai bẩn thỉu, một chiếc giày thêu bị nước bẩn ngâm ướt, thậm chí còn có hai chiếc răng bạc, trông như vừa mới bị gõ rụng.

Hơn nữa, theo những thứ này được bỏ vào giỏ, tiếng khóc mơ hồ kia, lại càng nhiều hơn, như thể đau lòng.

“Đây rốt cuộc là thứ quý quái gì? Như vậy thực sự có thể cứu cô gia nhà ta sao?”

Lão bộc trong lòng vô cùng dày vò, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ cảm thấy bữa tiệc này, đã như quỷ vực, nhưng đột nhiên, bên ngoài làng lại bỗng nhiên vang lên tiếng kèn bầu suona réo rắt.

Giữa một trận âm phong, một bà lão ngồi trên kiệu giấy bỗng nhiên bay đến.

Bà ta tay cầm tẩu thuốc, trên mặt nở nụ cười đắc ý, bên cạnh bà ta, là một thanh niên mặc áo vải bố, tay cầm một sợi dây cỏ, dắt theo một bóng người loạng choạng.

“Ái chà chà, bày tiệc sao...”

Bà lão trên kiệu giấy đến gần, liền cười híp mắt nhìn mọi người ở đây, nói: “Nhưng chủ nhà không hiểu chuyện, Thất cô nãi nãi ta ở vùng này cũng có chút danh tiếng, các người bày tiệc, sao không nghĩ đến việc báo cho ta một tiếng?”

“Bọn họ không hiểu chuyện, Thất cô nãi nãi đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với bọn họ.”

Thanh niên đi cùng bà ta, thì nhìn xung quanh, liền nhìn thấy những cái bóng kỳ lạ ngồi bên bàn và đồ vật trong giỏ.

Hắn cười nói: “Chủ nhà này thật chu đáo, mời cả hàng xóm láng giềng đến, hơn nữa còn nhận lễ vật của từng người.”

“Thất cô nãi nãi đã đến ăn tiệc, cũng không thể thiếu lễ vật.”

“Cái này coi như là lễ vật, tạm chấp nhận vậy!”

“...”

Nói xong, hắn kéo sợi dây gai trong tay về phía trước, đẩy người đang loạng choạng đi theo phía sau lên trước, sau đó đứng bên cạnh Thất cô nãi nãi, mỉm cười nhìn mọi người.

Mà nhìn thấy lễ vật này, toàn trường lập tức im lặng.

Đặc biệt là lão bộc, càng thêm hoảng sợ, ông ta đã từng gặp Mệnh Sát Đàn Sứ này.

Lúc trước ở miếu Ngũ Sát Lão gia oai phong凛冽 như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể dọa người ta ngất xỉu, bây giờ lại bị dất đến như gia súc?

Còn những bóng người mơ hồ đang ngồi bên bàn với vẻ miễn cưỡng, thì càng thêm sợ hãi, lén nhìn Thất cô nãi nãi một cái, liền vội vàng cúi đầu xuống, sợ xúc phạm vị tiểu Đường Quan này.

Trước đây, chính là tiểu Đường Quan này ra mặt nói chuyện, mới khiến cả Minh Châu, không ai dám cứu cô gia của Vệ gia ở Hoài An, bây giờ, vừa mới bày ra bữa tiệc này, tiểu Đường Quan lại lịch thần bí này lại đến, còn bắt người thắp hương cho Ngũ Sát Lão gia làm lễ vật...

Đây là, thực sự muốn đối đầu trực tiếp, đánh một trận sao?

Còn có hành động nào mang tính khiêu khích hơn hiện tại, trong mắt bọn họ, bà lão này đã oai phong lắm liệt.

Nhưng sau khi đẩy “lễ vật” lên, bà lão lại không nói gì, chỉ cười hì hì đi về phía trước, trực tiếp đi đến ba bàn trên cùng đã đốt hương.

Đến gần, ánh mắt bà ta quét qua, lại đột nhiên hơi sững sờ, bàn bát tiên tiếp khách, bên trái là chủ vị, bên phải là khách vị; phía trên là chủ vị, phía dưới là khách vị; giữa là chủ vị, hai bên là khách vị, Thát cô nãi nãi đã đến, đương nhiên phải ngồi ở vị trí cao nhất.

Nhưng vị trí đó lại đã bị lão già kỳ lạ với khuôn mặt dán giấy vàng kia ngồi mất rồi.

Thát cô nãi nãi thực ra tính tình rất tốt, tuy Hồ Ma đã nói bà ta phải ngồi ghế trên, nhưng đã có người ngồi rồi, thì bà ta đổi chỗ khác cũng được.

Nhưng Hồ Ma vừa nghe thấy, ánh mắt liền lạnh lùng, vồ mạnh lên bàn một cái, lập tức dọa lão già dán giấy vàng kia run lên, bỗng nhiên đứng dậy một cách cứng nhắc, bay đến bàn bên cạnh.

Ngay sau đó, mấy bóng người khác, cũng đột nhiên bay lên, đến bàn bên cạnh, bàn trên cùng này, bỗng chốc trở nên trống rỗng.

Hồ Ma lại không để ý, dìu Thát cô nãi nãi ngồi xuống trước bàn, cười nói: “Vậy mới được chứ.”

“Nào, trước tiên châm cho ngài một điều thuốc...”

Chương 669. Tiệc cưới

Chương 669: Tiệc cưới

Bàn tiệc cơ động, yến tiệc của bảy quý?

Theo sự xuất hiện của Thất cô nãi nãi, bất kể là hộ vệ và lão quản gia của nhà họ Vệ, hay là những thứ quý khí âm u đang ngồi xung quanh, đều cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, không dám nhìn thẳng.

Nhưng Hồ Ma vừa hầu hạ Thất cô nãi nãi, vừa lạnh lùng quan sát.

Mặc dù đã sớm biết Ngũ Sát Thần sai người bày tiệc ở đây, như thể muốn đón dâu, bây giờ tận mắt chứng kiến, lại càng cảm thấy kỳ lạ, Ngũ Sát Thần này không chỉ sai người bày tiệc cưới, mà còn mời đến không ít khách!

Đương nhiên, trong số những vị khách này, người sống không nhiều, hơn nữa phần lớn đều uất ức, khóc lóc thảm thiết, hình như bị ép buộc đến đây, cũng nhờ nhìn thấy bọn họ mà Hồ Ma mới hiểu được ý nghĩa của câu “xung quanh trang trại mỗi đêm đều có oan hồn khóc lóc” mà Lý Oa Tử đã nói trước đó.

Chết đã nhiều năm, lại còn bị ép buộc đến tham gia tiệc cưới, thậm chí còn phải dâng chút đồ vật ít ỏi trên người làm lễ vật, đổi lại là ai mà không khóc?

Nhìn như vậy, Ngũ Sát Thần hẳn là đã mời tất cả những ai có thể “mời” đến ở Thanh Thạch trấn này.

Hiện tại, tà ma lớn nhất ở Minh Châu thành vốn là Hồng Đăng Nương Nương, nhưng hai bên đã xé rách mặt, đương

nhiên nàng ta sẽ không đến, ngõ nhỏ Mai Hoa và phủ nha cũng có mấy người, nhưng hai bên này đều đang giả chết, cũng không đến đây tham gia náo nhiệt.

Không còn cách nào khác, Ngũ Sát Thần này liền bất chấp lớn nhỏ, chỉ cần còn có thể cử động, đều bị ép buộc đến Thôn Hoàng Cầu này ăn tiệc, mới miễn cưỡng tạo nên cảnh tượng này.

Nhưng hẳn ta bày ra trận lớn như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Hồ Ma đương nhiên biết chuyện trước đây hẳn ta có hôn ước với Trương A Cô, nhưng bây giờ sự việc đã đến nước này, chẳng lẽ hẳn ta thực sự còn hứng thú kết hôn sao?

Nếu thực sự là như vậy, vậy thì thật trùng hợp, vừa hay giải quyết luôn một thể.

Hồ Ma kiên nhẫn ngồi đó, nhìn thấy thời gian càng muộn, trời càng tối, cả Thôn Hoàng Cầu đều toát lên vẻ âm u quỷ dị, chỉ có tiếng nhạc cụ vang lên yếu ớt, giai điệu thì vui mừng, nhưng nghe lại vô cùng bi thương.

Bàn bên cạnh đều đã ngồi đầy người, chỉ có bàn của Hồ Ma và Thất cô nãi nãi là còn trống, Thất cô nãi nãi cảm thấy có chút không thoải mái, nhìn quanh: “Sao không ai ngồi bên cạnh ta, chẳng lẽ không nể mặt ta?”

“Không sao.”

Hồ Ma cười an ủi: “Tránh để lát nữa có người tranh giành thức ăn với chúng ta...”

Thất cô nãi nãi nghe xong, mắt lập tức sáng lên, vui vẻ hút tẩu thuốc, ung dung tự tại, càng khiến bà ta trông khác biệt giữa bữa tiệc ma quỷ mờ ảo này, làm cho những người hoặc tà ma xung quanh đều trở nên e dè.

“Mời Lão gia ra ngoài...”

Lão bộc lén lút nhìn Thất cô nãi nãi mấy lần, lần trước khi Thất cô nãi nãi đến ngăn cản Hắc Bào Pháp Sư, kỳ thực ông ta đứng rất gần Thất cô nãi nãi, còn thử nói chuyện với bà ta.

Chỉ là lần đó Thất cô nãi nãi không hiện hình trước mặt ông ta, không nhìn thấy, bây giờ nhìn thấy, càng nhìn càng cảm thấy bà lão này không tầm thường, lại dường như không cùng phe với mình, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, việc vẫn phải làm, thấy thời gian đã gần đến, ông ta liền vội vàng phân phó.

Hộ vệ bên cạnh lấy hết can đảm, đi vào nhà tổ tiên của cô gia nhà họ Vệ, dìu vị quý nhân bị quỷ nhập đã mấy ngày ra ngoài, còn giật lấy tấm bài vị mà hắn đang ôm trong lòng, ném sang một bên, đây là do lão gia ở ngõ nhỏ Mai Hoa dặn dò, không thể quên.

“Á...”

Vị quý nhân này dường như không thể đi nổi, bị hai tên hộ vệ cường tráng khiêng ra, hai mũi chân duỗi thẳng, không chạm đất.

Vừa dìu đến trước bàn, vị quý nhân vẫn luôn mơ màng này, lại đột nhiên giãy giụa, hộ vệ không dám dùng sức, lại bị y tránh thoát.

Chỉ thấy y nhón chân, hai tay nắm lại chạy nhanh đến trước bàn, lại dập đầu trước mặt Hồ Ma, miệng lẩm bẩm khóc lóc: “Ân nhân quả nhiên là người tốt, thực sự đến chủ trì công đạo cho ta...”

Người khác đương nhiên không biết y nói ai, càng không ngờ y lại quỳ lạy Hồ Ma, còn tưởng là y nói với Thất cô nãi nãi.

Hồ Ma kỳ thực cũng là lần đầu tiên chính thức nhìn thấy diện mạo của vị quý nhân này, chỉ thấy y mặt trắng râu dài,

móng tay để dài, quả thực là đáng vẽ của kẻ sống trong nhung lụa.

Nhưng bây giờ giữa hai lông mày lại có hắc khí, rõ ràng là bị tà ma quấy nhiễu đã lâu, hơn nữa nghe giọng nói the thé phát ra từ miệng người đàn ông, liền biết lúc này người đang quỳ lạy là ai.

Thất cô nữ tử đột nhiên nhìn thấy có người quỳ xuống trước mặt mình, có chút lúng túng, đặt tẩu thuốc xuống: “Không phải Tết nhất gì, ta cũng không chuẩn bị tiền mừng tuổi cho ngươi...”

“Chuẩn bị rồi chuẩn bị rồi.”

Hồ Ma vội vàng lấy từ trong ngực ra mấy đồng tiền, đưa cho Thất cô nữ tử, cười nói với vị quý nhân đang quỳ lạy: “Ngươi yên tâm, chúng ta là hàng xóm láng giềng, lại có quen biết, Thất cô nữ tử thích giúp người ta se duyên, ghét nhất là phá hoại nhân duyên, nhất định sẽ giúp ngươi.”

Trước đây quý nương tử này từng báo mộng cầu cứu hấn, nhưng trên danh nghĩa hấn chỉ là tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang, không giúp được nàng, bây giờ nhân duyên trùng hợp, hấn mượn danh nghĩa của Thất cô nữ tử, coi như đáp lại lời cầu cứu của nàng.

Chương 670. Khiêu khích trực diện

Chương 670: Khiêu khích trực diện

Vị quý nhân nhận lấy đồng tiền, lập tức vô cùng cảm kích, ôm chặt vào lòng, như thể nắm được cọng rơm cứu mạng.

Đây là tiền trừ tà mà người ta dùng để cảm tạ Hồ Ma lúc trước, tại bên trong thôn trừ thịt sát, hẳn giúp người ta giải quyết sát khí ở trong thôn, tuy chỉ có hai mươi đồng, nhưng lại có ý nghĩa khác biệt.

Đợi đến khi pháp lực của Hồ Ma cao thâm hơn, hai mươi đồng tiền này, cũng sẽ có linh tính!

Quan trọng là, không biết có phải vì âm khí trên bữa tiệc này quá nặng hay không, lúc vừa được khiêng ra, vẫn là dáng vẻ của vị quý nhân, bây giờ nhận được tiền thưởng của Thất cô nãi nãi, diện mạo lại thay đổi, lò mờ nhìn lại là dáng vẻ của một tân nương mặc áo cưới đỏ.

Hộ vệ bên kia thấy quý nhân lão gia biến thành dáng vẻ phụ nữ, không dám diu y nữa, lão bộc đành phải cẩn thận, diu quý nhân lão gia dậy.

Nhưng lúc đứng dậy, ông ta lén liếc nhìn Hồ Ma, có ấn tượng với hắn, trong lòng không khỏi nghĩ: “Chẳng trách lúc đó Nghiêm Pháp Sư muốn trừ tà, lại vừa hay bị tiểu Đường Quan ngăn cản.”

“Chẳng lẽ là tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang này âm thầm sai người đi đưa tin?”

“Ha ha, một kẻ lẫn lộn trong Huyết Thực bang, cũng dám nhúng tay vào chuyện của Vệ gia, thật là...”

“...”

Hồ Ma chú ý đến ánh mắt của ông ta, chấp tay, cười nói: “Lão đại nhân, đừng nhìn ta như vậy, ta biết mình có mấy cân mấy lượng, không dám tham gia vào chuyện thị phi, nhưng Thất cô nãi nãi là trưởng bối ở địa bàn của ta, bà ấy đã nói, ai dám không nghe chứ?”

“Bà ấy muốn đến ăn tiệc, ta cũng phải hầu hạ chứ?”

“...”

“Ái chà, sao lại nói vậy?”

Lão bộc nghe xong, cũng vội vàng nói: “Không không, công tử nói quá lời...”

Vừa nói, vừa thâm nghĩ: Chuyện này xong xuôi, nhất định phải cho tiểu chương quỹ này biết tay...

Qua lại vài câu, đã đến giờ Tý, âm khí xung quanh đột nhiên tăng mạnh, rõ ràng đã đến lúc, lão bộc trong lòng cũng hoảng hốt, cầu cứu nhìn về phía bàn tiệc, liền thấy có một người đột nhiên đứng dậy.

Không ai khác, chính là Tài Sát Đàn Sứ còn sống.

Gả là người thảm hại nhất trong Ngũ Sát Đàn Sứ, đặc tội với Hồng Đăng hội, bị đuổi đánh khắp nơi, nhưng cũng vì không trực tiếp giao đấu với cao thủ của Hồng Đăng hội, nên mới sống sót.

Trong trường hợp Vận Sát Đàn Sứ không xuất hiện, đương nhiên nên do hấn thỉnh, gả bước đến trước đài gỗ trước bàn tiệc, lấy đuốc từ bên cạnh, châm lửa cho một cái chậu trên đài, bên trong là củi khô, lập tức bùng cháy dữ dội.

Sau đó, gả dập đầu mấy cái, hai tay bung chấu, đặt xuống dưới đài, liền đi vòng quanh lò lửa, miệng lẩm bầm, bắt đầu niệm một câu chú kỳ quái.

“Mệnh Phúc Tài Thọ Vận, đông tây nam bắc trung, xung tâm trường cửu sự, ngũ lợi đường trung phụng!”

“...”

Nghe gả niệm chú, Hồ Ma liền hơi nhú mày.

Đây là sự khiêu khích trực diện đầu tiên?

Trước đó hắn đã nghe Sơn Quân tiên bối nói rõ, Ngũ Sát Thần này lúc còn là Hộ Pháp Thần của môn đạo Tảo Quỷ, vốn được gọi là Ngũ Lợi, nhưng bị bà bà tước danh hiệu, đuổi khỏi Minh Châu, từ đó về sau, kỳ thực hắn ta chỉ có thể tự xưng là Ngũ Sát.

Nhưng bây giờ lại dùng danh hiệu Ngũ Lợi để thỉnh hắn ta trước mặt Thất cô nãi nãi, đây là thể hiện không coi nhà họ Hồ ra gì?

Trong lòng Hồ Ma lạnh lẽo, hắn lạnh lùng nhìn, liền thấy Tài Sát Đàn Sứ bước những bước chân kỳ lạ, đi vòng quanh lò lửa, đi liên tục năm vòng, mỗi vòng đều có bước chân khác nhau.

Hình như nghi thức này, vốn nên do Ngũ Sát Đàn Sứ cùng thực hiện, nhưng vì ba người kia không có mặt, mà Mệnh Sát Đàn Sứ bây giờ còn bị trói, cũng không dám cởi trói cho gã ta trước mặt Thất cô nãi nãi, nên chỉ có thể thay bọn họ, đi năm vòng này.

Sau khi đi năm vòng, gã bỗng nhiên dừng lại, thè lưỡi ra, tay phải cầm dao, rạch một đường trên lưỡi.

Lập tức máu tươi chảy ra, nhỏ vào lò lửa.

Ngay sau đó, ngọn lửa trong lò bỗng nhiên bốc cao lên gấp bốn năm lần, ánh lửa chói lóa khiến mọi người hoa mắt.

Trên bàn tiệc cơ động, tất cả nên đang cháy, bỗng nhiên ngọn lửa bùng lên, mọi người xung quanh, đều cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, trước mắt tối sầm lại, mơ hồ, hình như nhìn thấy mấy lá cờ kỳ lạ, từ từ xuất hiện xung quanh lò lửa.

“Vút vút vút!”

Đột nhiên, những người hoặc những thứ không phải người đang ngồi trên bàn xung quanh, đồng loạt đứng dậy, quỳ xuống.

Ngay cả những dân làng bị nhà họ Vệ cưỡng ép đến đây, cũng bị sự kính sợ vô hình chế ngự, trượt xuống đất, không dám ngẩng đầu lên.

Trên tất cả các bàn, chỉ có Hồ Ma và Thất cô nãi nãi ngồi, như hạc giữa bầy gà.

Nhưng ngay cả Thất cô nãi nãi, cũng cảm nhận được sự kính sợ khó tả, mắt bà ta đảo liên tục, không biết có nên quỳ xuống hay không, Hồ Ma thì nhìn chăm chăm vào bà ta, nhất định không thể để bà ta quỳ...

Đúng lúc này, bầu không khí trở nên áp bức, kỳ lạ, con ngựa được Hồ Ma dắt đến bên cạnh, bỗng nhiên ngửi thấy cơ hội, trong mắt ngựa, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt...

Lúc này Hồ Ma vẫn đang nhìn chăm chăm vào Thất cô nãi nãi, dù sao nếu bà ta cũng quỳ xuống theo người khác, thì nhà họ Hồ sẽ mất hết mặt mũi...

Nhưng hần không ngờ, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng hí ngựa, thì ra là con ngựa lấy từ chỗ của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đang thông thả, ung dung đi ra.

Lúc này, người khác đều đang quỳ, không dám ngẩng đầu, chỉ có nó đi một cách tao nhã, kiêu ngạo.

Sau đó, nó đi thẳng đến trước lò lửa đang cháy, “xèo” một tiếng, một dòng nước vàng bắn vào lò lửa.

Chương 671. Kinh ngạc

Chương 671: Kinh ngạc

Hồ Ma đảm bảo, lúc đó hắn cũng không ngờ mọi chuyện lại như vậy, thực tế, ngay cả bản thân hắn, cũng ngây người ra, về mặt há hốc mồm kinh ngạc kia, không hề giả tạo.

Hắn nhìn thấy một dòng nước vàng bắn xuống, lò lửa vừa rồi còn đang cháy hùng hực, bỗng nhiên trở nên âm đạm.

Không khí xung quanh cũng đông cứng lại, ngay cả Hồ Ma cũng ngây người ngẩng đầu lên, cả người ngơ ngác nhìn sang, chỉ có con ngựa kia, sau khi tè xong, còn rùng mình một cái, sau đó hơi ngẩng đầu lên, như thể đang mong đợi điều gì đó kỳ diệu xảy ra.

“Ngươi...”

Bỗng nhiên, một giọng nói tức giận đến cực điểm vang lên.

Những bóng người đang quỳ xung quanh, cũng bỗng nhiên tản ra, đều kinh ngạc, thậm chí là kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Phải nói, rất hiếm có người sống, hoặc là sinh vật sống, có thể cùng lúc được nhiều tà ma ở Minh Châu phủ chú ý như vậy.

Mà sau khi bọn chúng đồng loạt nhìn con ngựa kia, lại bỗng nhiên phản ứng lại, đồng loạt nhìn về phía Hồ Ma và Thất cô nãi nãi đang ngồi trên bàn, ngựa thì biết cái gì, đây chắc chắn là do người sai khiến...

Hồ Ma cũng đang kinh ngạc, nhận ra nhiều ánh mắt như vậy, liền bỗng nhiên phản ứng lại, càng thêm kinh ngạc, nhìn

về phía Thất cô nãi nãi.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đen láy của con ngựa kia, dường như không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn có chút mong đợi, hấn lại bỗng nhiên giật mình, liếc mắt nhìn Mệnh Sát Đàn Sứ vẫn đang bị trói bằng dây cỏ cách đó không xa, nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Hôm nay chúng ta đã chịu không ít sự sỉ nhục và khiêu khích, ngay cả Đàn Sứ cũng bị người ta mang đến làm quà tặng đúng không?”

Quan trọng nhất là, gã ở đây vẫn đang nhẫn nhịn, lại không ngờ, Ngũ Sát Lão gia lại bị sỉ nhục lớn như vậy, mà trong lò lửa kia, lại vẫn không có động tĩnh gì.

Hồ Ma vội vàng quay đầu đi, giả vờ sợ hãi, những ánh mắt đang nhìn về phía Thất cô nãi nãi, cũng vội vàng thu hồi, từng tên từng tên như trống đánh thùng thùng trong lòng, không dám thở mạnh.

“Ta không thể mặc mưu, ta còn phải thỉnh Ngũ Sát Lão gia đến đây...”

“Hô...”

Cùng lúc đó, ngọn lửa của đuốc cầm hai bên đài gỗ, bỗng nhiên chuyển sang màu xanh lục, chiếu sáng cảnh vật xung quanh càng thêm âm u.

Đây không phải là suy nghĩ, mà là thực sự đã nảy ra ý định này.

Gã đập đầu thật mạnh, “rầm” một tiếng, như muốn đập vỡ đầu, đến cái thứ hai, trán đã đỏ ửng, đến cái thứ ba, máu tươi đã chảy ròng ròng, dính vào mắt gả, chảy xuống má.

Những bóng người vừa rồi đã quỳ xuống, lại nhao nhao quỳ xuống lần nữa, im lặng và vội vàng, hướng về phía cái bàn

đang phủ vải đỏ, liên tục đập đầu.

“Nhìn ta làm gì?”

Thất cô nãi nãi vẫn chưa kịp phản ứng, đang cầm tẩu thuốc rít lấy rít để, bỗng nhiên được nhiều người chú ý như vậy, nhất thời ngây người ra, quay đầu định hỏi Hồ Ma, lại thấy Hồ Ma cũng kinh ngạc nhìn mình, không khỏi có chút khó hiểu:

“Chẳng lẽ...”

“Chít chít chít...”

Đây chính là uy phong của Đường Quan sao?

Tài Sát Đàn Sứ kia, mắt như muốn nhỏ máu, vung tay lên, định tát chết con ngựa to gan lớn mật này, trút giận cho Ngũ Sát Lão gia.

Gà vịt nuôi trong Thôn Hoàng Cầu, bỗng nhiên náo loạn, dần dần co rúm người lại, chết trong im lặng.

Những bách tính đã sớm trốn trong nhà, khóa chặt cửa vì bữa tiệc kỳ lạ này, người không bệnh tật bỗng nhiên suy yếu, ho ra máu, người vốn đã có bệnh, hoặc là tuổi cao sức yếu, đều rên rỉ một tiếng, chết thảng cảng trên giường.

Mơ hồ nhìn thấy, trong bầu không khí âm u, dường như có mấy lá cờ cao cả trượng xuất hiện, phấp phới bay, bảo vệ bốn phía, tiếp theo, theo lá cờ bay phấp phới, bên trong dường như xuất hiện một chiếc ghế đen, trên đó có một cái bóng cao lớn uy nghi ngời.

Một đôi mắt như có thể nhìn thấu lòng người, lạnh lùng quét nhìn xung quanh.

Bốn phía im lặng như tờ, gần như không ai dám nhìn thẳng vào mắt nó, chỉ có gió âm u vô hình, thổi cho đèn lồng hai bên lắc lư nhẹ nhàng.

Chỉ có con ngựa kia, như thể đã nhìn thấy hy vọng, lại ngẩng cao đầu lên, hướng về phía đài gỗ.

Nhưng vẫn không có ai để ý đến nó.

Ngược lại, những người hầu và hộ vệ của nhà họ Vệ bên cạnh, bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống, trái tim của lão bộc như nhảy lên tới cổ họng, há miệng định kêu to, cầu xin Lão gia được thỉnh đến trên đài cứu cô gia nhà mình.

Lúc trước cũng đã nói rõ, đợi đến kỳ hạn bảy ngày, vị Lão gia này vừa đến, liền có thể cứu cô gia nhà mình, bây giờ người đã đến, cũng nên thực hiện lời hứa chứ?

Nào ngờ, bọn họ còn chưa dập đầu xong ba cái, liền lại nghe thấy tiếng kèn bầu suona vang lên, âm khí dày đặc, lay động lòng người.

Âm thanh này vang lên kỳ lạ, dường như hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, những người hoặc những thứ không phải người đang ngồi hoặc đứng xung quanh, đều giật mình vì âm thanh đột ngột vang lên này.

Nhìn lại, xung quanh đã trở nên kỳ lạ khác thường.

Chương 672. Ác quỷ cưới vợ

Chương 672: Ác quỷ cưới vợ

Liếc mắt nhìn qua, liền thấy trong thôn, không biết từ lúc nào, đã đứng đầy tiểu quỷ với vẻ mặt cứng nhắc, má trắng bệch, giờ kèn suona trong tay lên, phồng má, thổi ra thanh âm quỷ khí âm trầm, vô cùng tà dị.

Nhưng nhìn kỹ lại, lại thấy xung quanh chỉ là trống rỗng, nhưng tiếng kèn suona mơ hồ kia, vẫn không dứt bên tai, còn có một đám trẻ con với giọng nói the thé, gào lên:

“Lấy tro trong bếp, thoa son môi,”

“Ngày lành tháng tốt cuối cùng cũng đến, cô nương nhà họ Trương sắp lấy chồng...”

Giữa tiếng hò hét, trong màn đêm mịt mờ, lại vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, mang theo tiếng nhạc âm u, cùng với một đám bóng người mơ hồ, chạy về phía xa.

“...”

“...”

“Đã đến lúc rồi.”

Cũng vào lúc này, trong một khe núi cách thôn Hoàng Cầu không xa, ngọn đèn dầu trên bàn, chiếu sáng nửa khuôn mặt của Tẩu Quỷ Nhân Trương A Cô.

Mấy ngày nay, nàng luôn bị ác mộng quẩn lầy, sáng sớm lại nghe thấy tiếng kèn suona, liền biết đã đến lúc rồi.

Hiện tại, bốn phía Minh Châu, tai họa liên miên, lại thêm giặc cướp hoành hành, ngay cả mấy vị Tẩu Quỷ Nhân quen

biết, cũng đều bận rộn ở khắp nơi, không có ở nhà, hơn nữa nàng biết mình gặp phải chuyện gì, cho nên không nói với người trong môn đạo của mình.

Ngược lại, với người ngoài, nàng thỉnh thoảng lại nhắc đến.

Nhưng cũng vì vậy, vào ngày này, nàng vẫn chỉ một mình ở nhà, sáng sớm thức dậy, liền cho gà ăn, quét dọn sân, dọn dẹp phòng ốc.

Gần tối, nàng thấp hương cho mẹ đã mất, nhưng không oán trách, cũng không nói gì khác, sau đó nấu chút canh cho mình ăn, liền lại bận rộn trong phòng, chuẩn bị đủ loại đồ vật.

Có đồng tiền, có xương đen nứt vỡ, có cờ phướn mới làm, quan trọng nhất, là một cái bình, được lau chùi sáng bóng.

Nàng bận rộn đến tận đêm khuya, liền chỉ ôm cái bình, lặng lẽ ngồi trước giường, bốn phía im ắng, Tẩu Quỷ Nhân vốn đã quen sống một mình ở ngoài làng, nàng ở cách làng xa, rất yên tĩnh, đêm nay, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy.

Mãi đến nửa đêm, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng nhạc cụ từ xa vọng lại, truyền đến từ trong màn đêm.

Nàng thở dài một tiếng, ôm bình, thôi tắt đèn dầu.

Trong phòng lập tức tối đen như mực, nhưng tiếng gió bên ngoài lại lớn dần, từng trận từng trận thổi lá khô trên cây rơi xuống, ngay sau đó, gió bỗng nhiên nổi lên, thậm chí cả cửa phòng cũng bị thổi bật ra.

Trong bóng tối, không biết có bao nhiêu thứ kỳ quái chui vào, bọn chúng cười khúc khích, vây quanh Trương A Cô, sờ soạng nàng.

Như thể là bà mối, đang thoa phấn lên mặt nàng, thay cho nàng bộ xiêm y đỏ rực, đội khăn voan lên đầu nàng.

Thậm chí còn có bàn tay định kéo nàng ra, muốn cướp lấy cái bình nàng đang ôm.

Nhưng Trương A Cô mặc kệ bọn chúng, chỉ có bàn tay ôm bình, lại không hề nhúc nhích, bọn chúng cũng đành từ bỏ.

Không lâu sau, trang điểm xong xuôi, bọn chúng cùng nhau dìu Trương A Cô ra ngoài, liền thấy trước sân nhà nông dân, lại có một chiếc kiệu đỏ bằng giấy, phía trước và phía sau đều là người thổi kèn đánh trống bằng giấy, gà vịt gia súc trong sân và trong làng cách đó không xa, lần lượt chết đi.

Những quý bà mỗi này dìu Trương A Cô, đẩy nàng vào kiệu, liền lại một trận nhạc cụ vang lên, bay đi mất.

Trong thôn Hoàng Cầu, cũng im lặng như tờ, hay nói cách khác, chỉ là người sống im lặng.

Nhưng mơ hồ, không biết có bao nhiêu thứ nhảy nhót lung tung, vui mừng hớn hờ, chỉ khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Lão bộc của Vệ gia, gắng gượng mấy ngày nay, đã sắp đến giới hạn, ông ta ở Vệ gia, tuy là người hầu, nhưng cũng được coi là sống trong nhung lụa, nào ngờ theo cô gia về nhà tổ tiên một chuyến, lại phải dây dưa với thứ tà môn như vậy.

Đặc biệt là, ông ta đã làm theo mọi yêu cầu của Ngũ Sát Lão gia này, bây giờ hẳn ta cũng đã giáng lâm đến đây, sao còn chưa cứu cô gia nhà mình?

Cũng đúng lúc này, một trận âm phong từ xa thổi đến, tiếng nhạc cụ cũng lại vang lên bên tai.

Mọi người đều đã bị thổi đến mức thần hồn điên đảo, hoa mắt chóng mặt, không nhìn rõ thế giới của người sống, nhưng lại nhìn thấy một chiếc kiệu đỏ bằng giấy, từ xa bay đến, lơ lửng, bay đến trước bàn tiệc này.

Dưới đài gổ màu đỏ kia, liền có không biết bao nhiêu quý quái, vui mừng hơn hờ chạy đến, miệng hát líu lo: “Giấy đỏ, rắc tiền mừng, tân nương đến cười tươi.”

“Bước qua chậu than, vén rèm kiệu, tân lang đêm nay kêu rộn ràng...”

“...”

Cảnh tượng kỳ quái này, khiến mọi người ở đây đều lạnh cả người, nhưng người kinh ngạc nhất, vẫn là Hồ Ma.

Hắn đã kiên nhẫn đi theo Thất cô nãi nãi, đợi cả một buổi tối, chỉ đợi một con cá lớn, nào ngờ, cuối cùng cũng đợi được Ngũ Sát ác quỷ này giáng lâm, hắn ta lại...

... Thực sự muốn cưới vợ?

Đây chính là đường đường Ngũ Sát Thần, không ngờ, lại là kẻ si mê vợ?

Chương 673. Khiêu khích Hồ gia

Chương 673: Khiêu khích Hồ gia

“Ha ha ha ha...”

Ngay khi mọi người đang rợn tóc gáy trước sự xuất hiện của chiếc kiệu đỏ, bỗng nhiên một tiếng gầm gừ dữ dội vang lên, khiến tất cả đều giật mình quay đầu nhìn.

Thì ra đó là cô gia của Vệ gia, vốn dĩ hấn ta chỉ ngồi ngây ngốc ở một góc bàn tiệc, bỗng nhiên thay đổi thái độ, đứng dậy cười lớn, dang rộng hai tay, lập tức một đám tiểu quý tiến lên, giúp hấn chỉnh trang y phục.

Trong mắt mọi người, hấn ta vốn dĩ chỉ là một cô dâu mới, nhưng lúc này lại đột ngột biến thành một người khác, khí thế hung hãn tỏa ra bốn phía, giọng nói cũng trở nên trầm khàn, như mang theo sát khí khó tả, nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu, vừa mở miệng đã cười lạnh lẽo:

“Một tờ hôn thư định nhân duyên, tám người khiêng kiệu rước tân nương.”

“...”

Vừa dứt lời, hấn ta đột nhiên vung hai tay, đám tiểu quý đang vây quanh hấn ta, giúp hấn chỉnh trang y phục, liền bị hất văng ra ngoài. Sau đó, hấn mặc áo đỏ, sải bước đi về phía kiệu, cười lớn:

“Trước đây ngươi cứ nói không có hôn thư, không có lời của bà mối, danh bất chính, ngôn bất thuận, chỉ biết thoái thác

với ta...”

“Nhưng bây giờ ta, đã tìm được một đôi uyên ương, mượn danh phận của bọn họ, cuối cùng cũng có thể rước người về nhà rồi chứ?”

Hắn ta không hề hung hăng khiêu khích, mà từng bước từng bước, tính toán rõ ràng, ngay cả chuyện cưới xin này, bề ngoài thoạt nhìn, thực ra cũng hợp quy củ, nhưng ý đồ khiêu khích lại rất rõ ràng.

Hắn ta thực sự muốn thành thân, cưới một nữ Tẩu Quý, tổ chức hôn lễ ngay trước mặt hậu nhân Hồ gia, thậm chí ngay cả nghi trượng của hắn ta cũng vượt quá quy định.

“...”

Hôn thư tuy là mượn, nhưng không thuộc quyền quản lý của dòng họ này, bề ngoài, cũng đủ để qua mặt một số người.

Lý do nàng ta chỉ là một oan hôn, mà có thể quần lấy cô gia của Vệ gia có lai lịch không tầm thường đến mức này, cũng có liên quan đến mối oan nghiệt này.

Mượn hôn!

Không còn cách nào khiến Hồ gia mất mặt hơn thế này, toàn bộ môn đạo, tất cả quy củ, đều bị phá vỡ...

Nhưng hắn ta làm nhiều chuyện vô nghĩa như vậy, mục đích cuối cùng là gì?

Hồ Ma cũng chợt hiểu ra, thực ra rất đơn giản: Mục đích cuối cùng của hắn ta, chỉ là để khiêu khích Hồ gia.

Vì vậy, hắn ta nhắm vào cô gia của Vệ gia, cô gia của Vệ gia và cô dâu trong giếng, là một cặp oan gia, mình môi chính thú, hàng xóm làm chứng, bất kể Trịnh lão tiên sinh cưới ai, lý lẽ này thuộc về ai, nàng ta đều chiếm danh phận chính thất.

Vậy thì không phải là Tẩu Quỷ, mà là Phụ Linh

Xung quanh không biết có bao nhiêu tiểu quỷ, vui mừng hơn hở, thối kèn đánh trống.

Mấy chuyện sau đó, đều là sỉ nhục trực tiếp.

Chính vì vậy, mới tìm đến Ngũ Sát lão gia.

Cũng đến lúc này, Hồ Ma vẫn luôn ngồi im lặng bên cạnh, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, hiểu ra hẳn ta muốn làm gì.

Ngũ Sát Thần này để đám người cúng bái hẳn ta đến đây, đào bảo bồi dưỡng sát khí, gây náo loạn Minh Châu, chỉ có hẳn ta để người ta bày tiệc cưới ở đây, không rõ nguyên do, cho đến tận bây giờ, Hồ Ma mới hoàn toàn hiểu được ý đồ của hẳn ta khi làm những chuyện này.

Nào ngờ, Ngũ Sát lão gia vừa xuất hiện, liền dùng chiêu này, hẳn ta muốn mượn mối oan nghiệt này, cưỡng ép cưới Trương A Cô, như vậy đương nhiên không danh chính ngôn thuận, nhưng ở một mức độ nào đó, cũng tuân thủ một nửa quy củ.

Môn đạo Tẩu Quỷ có quy củ của môn đạo Tẩu Quỷ, Đường Thượng cưỡng ép cưới người lập đàn, đây là điều cấm kỵ.

Hẳn ta là quỷ, Trương A Cô là người, cưỡng ép cưới là phá hủy quy củ, huống chi hẳn ta còn vượt quá quy định về nghi trượng.

Trước đó đã sử dụng danh hiệu “Ngũ Lợi”, đây đã là khiêu khích Hồ gia.

Người Vệ gia, chỉ muốn giúp lão gia nhà họ trừ khử sát khí, nhưng lại bất lực, trong lòng chỉ cầu mong có người ở Đường Thượng ra tay, xóa bỏ mối oan nghiệt này, để lão gia nhà mình được tự do.

Nhưng hắn ta cứ muốn cưới, còn muốn cưới trước mặt Hồ gia, dùng cách thức âm hiểm như vậy để cưới, tuy là mượn danh phận, nhưng Hồ gia lại không quản được, cho nên hắn ta không chỉ cưới, mà còn muốn có được danh phận!

Vừa nói, hắn ta đã đi đến trước kiệu giấy màu đỏ, đưa tay ra, định trực tiếp xé rách rèm kiệu đang buông xuống phía trước.

Còn về cô gia của Vệ gia...

“Ái chà chà, cầu lão gia tha mạng, buông tha cho cô gia nhà ta...”

Lão quân gia đã sợ đến mức run rẩy, vội vàng chạy lên, định quỳ lạy.

Ngũ Sát lão gia lúc trước đã nói, chỉ cần hắn ta đến, một hơi thở là có thể thổi bay oan hồn bám trên người cô gia nhà mình, bây giờ xem ra, quả nhiên là sự thật.

Mối oan nghiệt đã quấy nhiễu bọn họ suốt bảy ngày, cả Minh Châu không ai dám ra tay cứu giúp, vừa khi Ngũ Sát lão gia giáng lâm, đã bị hắn ta tiện tay tóm ra, ném sang một bên, nhưng mấu chốt là... nó lại tự bám lên người của cô gia bọn họ!

Lão gia nhà mình bị oan hồn quấy lấy lâu ngày, thân thể đã sớm suy kiệt, chỉ còn thoi thóp.

Bây giờ lại bị một thứ hung ác như vậy bám lên, còn sống được mấy ngày nữa?

Chương 674. Sắc lệnh của Trần Túy Phủ

Chương 674: Sắc lệnh của Trần Túy Phủ

Nhưng nào có ai để ý đến ông ta, cô gia nhà mình cứ thế sai bước đi về phía kiệu, thấy lão quản gia nhào tới, liền phát tay áo cười lạnh: “Người bảo ta giúp lão gia nhà người trừ khử oan hồn, bây giờ ta thay hấn ta chịu đựng oan hồn này, chẳng lẽ ta chưa giúp gì sao?”

Một cái phát tay, lão quản gia còn chưa chạm đến góc áo của hấn ta, đã bị từng luồng khí đen quán lấy, ngay sau đó mắt mũi tai đều chảy máu, ngậy ngốc đứng đó, không còn động tĩnh.

Hai tên hộ vệ bên cạnh vốn định quỳ xuống theo, thấy vậy, đều sợ hãi đến mức lẫn lộn bò dậy, không dám nhúc nhích.

“Hù...”

Nhưng ngay khi vị cô gia kia đưa tay ra, định xé rách rèm kiệu phía trước, từ trong rèm kiệu, bỗng nhiên phun ra một ngọn lửa.

Bàn tay hấn ta đưa ra, lập tức dừng lại, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt trên tay, không hề có chút biến đổi nào.

Nhưng ngọn lửa thiêu đốt rèm kiệu, cũng nhanh chóng lan ra toàn bộ kiệu, ngọn lửa bùng lên bất ngờ, thậm chí cả đám giấy người tiêu quỹ xung quanh cũng bị thiêu cháy, từng tên từng tên nhảy nhót la hét, chạy tán loạn, không biết bao nhiêu tia lửa bắn tung tóe.

Vừa chạy vừa thiêu cháy thêm nhiều người khác, từng tên từng tên càng thêm hoảng loạn, vừa chạy tán loạn, vừa la hét: “Không xong rồi, không xong rồi, tân nương không muốn lấy chồng, phóng hỏa đốt nhà rồi...”

“Ác quỷ...”

Theo chiếc kiệu giấy cháy rụi, Trương A Cô ngồi trong kiệu cũng lộ ra.

Nàng đưa tay xé rách bộ giá y trên người, ôm một cái bình trong lòng, chỉ lạnh lùng nhìn người trước mặt. Hồ Ma trước đây từng đồng hành với nàng một tháng, cũng chỉ thấy nàng ôn nhu dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ, chưa từng thấy nàng lạnh lùng như bây giờ.

Đối mặt với cô gia của Vệ gia, hay nói cách khác là Ngũ Sát Thần đang nhập vào cô gia của Vệ gia, nàng chỉ ôm chặt cái bình trong lòng, nghiêm nghị quát:

“Ngươi không phải Ngũ Sát Thần, ngươi là ác quỷ!”

“Hôm nay ta cũng không phải đến để gả cho ngươi, ta đến để thu phục ngươi!”

“...”

Theo tiếng nói của nàng, bốn phía im lặng, không một ai lên tiếng, tất cả đều ngơ ngác nhìn, không ai biết tại sao cô dâu mới lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

Thất cô nãi nãi đang gặm thịt lợn sống cũng giật mình, ngẩng đầu lên, kêu lên ái chà chà, trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

“Nữ tử này xinh đẹp quá, oai phong quá...”

“...”

Nếu như bà ta sớm nhìn thấy dáng vẻ của Trương A Cô, có lẽ đã không biến thành bộ dạng này.

Còn Hồ Ma, lúc này cũng nhìn Trương A Cô với ánh mắt đầy kính nể, sau đó lặng lẽ gật đầu với Tiểu Hồng Tường bên cạnh.

Đối mặt với tiếng quát giận dữ của Trương A Cô, và ánh mắt kinh ngạc hoảng sợ của mọi người xung quanh, trên mặt cô gia của Vệ gia, vẫn giữ nụ cười khoa trương.

Biểu cảm trên mặt hắn ta như đã chết, cứng đờ, vì vậy nụ cười trên mặt vô cùng phong phú, nhưng lại chỉ khiến người ta cảm thấy rợn người, giọng nói thì vẫn mang theo ý cười: “Hôn ước đã định từ lâu, chẳng lẽ ngươi lại muốn hủy hôn?”

“Mẹ ta giúp ta mời ngươi, là vì ngươi là hộ pháp trên đàn, nhưng ngươi đã phá vỡ quy củ trước.”

Trương A Cô nhìn thẳng vào mắt Ngũ Sát Thần, nghiêm nghị nói: “Phá vỡ quy củ, phải chịu phạt của Tẩu Quỷ Nhân!”

Vừa nói, nàng đột nhiên giơ lên một thứ, đó là một đoạn xương đen có vết nứt, đây là tín vật đính ước mà nàng bị cưỡng ép thu hồi năm đó, cũng là vật dẫn cần thiết khi nàng trừ tà, mỗi lần muốn mời Ngũ Sát Thần đến.

Bây giờ, nàng đột nhiên ném đoạn xương này vào trong bình, sau đó nhìn thẳng vào Ngũ Sát Thần, bắt đầu niệm chú lớn tiếng: “Hoàng hôn là ranh giới, âm dương phân chia.”

“Người sống và tà ma cùng tồn tại trong thế giới âm dương, người sống và tà ma đều phải tuân thủ quy củ. Trần Túy Phủ ban hành sắc lệnh, trừng phạt và ban thưởng không thiên vị.”

“Nay có sắc lệnh Trần Túy Phủ ở đây, trời đất u minh, mỗi bên đều phải tuân thủ bốn phận, kẻ gây rối...”

“...”

Nói là niệm chú, chỉ bằng nói nàng đang nhắc lại một loại luật pháp nào đó, giọng nói càng lúc càng lớn, từng chữ từng câu, chấn động bốn phương, dường như mang theo một loại sức mạnh uy nghiêm trầm trọng.

Du hồn tà ma xung quanh, dường như đều bị lời chú này dọa sợ, tản ra bỏ chạy.

Ngay cả Ngũ Sát Thần, sắc mặt cũng đại biến, theo tiếng niệm chú, dường như bị trói buộc vô hình, thân thể không tự chủ được bắt đầu di chuyển về phía trước, giống như trong lời chú có một loại sức mạnh kỳ lạ, có thể hút hấn ta vào trong bình.

Nhưng cho đến khi hấn ta bị lời chú kéo đến trước bình, đầu sắp chui vào trong, thì đột nhiên, hấn ta túm lấy cái bình trong lòng Trương A Cô.

Trương A Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn hấn ta với vẻ khó tin.

“Sắc lệnh của Trấn Túy Phủ?”

Nụ cười trên mặt Ngũ Sát Thần lúc này vô cùng khoa trương, dường như có thể nhìn ra sự chế giễu vô tận: “Đây chính là cách mà người đã chuẩn bị bấy lâu nay, định đối phó với ta?”

“Không biết từ đâu kiếm được cái bình vỡ của Trấn Túy Phủ, niệm sắc lệnh của Trấn Túy Phủ, liền nghĩ có thể khiến ta tự chui vào bình, mượn thủ đoạn của Trấn Túy Phủ để trấn áp ta?”

“Ha ha ha ha...”

Hấn ta đột nhiên dùng sức, cái bình trong lòng Trương A Cô, lập tức vỡ thành bốn mảnh.

Mảnh vỡ văng tung tóe, đánh bật Trương A Cô lùi lại vài trượng, một mảnh vỡ, rạch một vết máu trên má nàng.

Giọng nói của Ngũ Sát Thân, chấn động bốn phương: “Cả nhà bọn họ chết hết rồi, Trần Túy Phủ đã không còn, người lại cầm sắc lệnh của bọn họ ra dọa ta?”

Vừa nói, hắn ta đưa tay về phía Trương A Cô, rõ ràng là mượn tay người, nhưng trong mắt Trương A Cô, lại vô cùng to lớn, như che khuất cả bầu trời, trong mắt nàng, lúc này cuối cùng cũng chỉ còn lại sự tuyệt vọng, môi lầm bầm: “Thật sự không còn cách nào sao?”

“Thật sự... không ai có thể trị được ác quỷ này sao?”

Chương 675. Nói đạo lý

Chương 675: Nói đạo lý

Sắc lệnh của Trần Túy Phủ, vốn là cách cuối cùng của Trương A Cô.

Năm đó, chính mẫu thân nàng đã dùng một đạo bùa do Trần Túy Phủ để lại, dọa Ngũ Sát Thần, mới đổi lấy mười năm tuổi thọ cho nàng.

Nàng cũng vốn tưởng rằng, tìm được đồ vật và sắc lệnh do Trần Túy Phủ để lại, có thể thu phục ác quỷ này...

Có lẽ không chắc chắn lắm, nhưng không còn cách nào khác.

Nhưng bây giờ, sự thật chứng minh, quả thực không linh nghiệm, quả thực không có cách nào.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn ác quỷ kia, đưa bàn tay to lớn về phía mình, dưới áp lực của sát khí cuộn cuộn, hồn phách nàng cũng trở nên ảm đạm, không thể động đậy, không ai có thể quản được ác quỷ này, cũng không ai dám quản ác quỷ này, vậy nên dù có bất công, có lẽ cũng chỉ là số mệnh?

Nhưng cũng ngay lúc này, ánh mắt Hồ Ma đã nhìn sang Thất cô nãi nãi bên cạnh, hạ thấp giọng nói: “Thất cô nãi nãi, đến lúc ngài lên tiếng rồi.”

“Hả?”

Thất cô nãi nãi đang tròn hai mắt nhỏ, càng nhìn càng tức giận, nhưng cũng có chút sợ hãi, vừa nghe Hồ Ma nói, con ngươi suýt chút nữa rơi ra ngoài.

“Ngài là Đường Quan mà...”

Hồ Ma nhỏ giọng nói: “Đường Quan là gì, chính là đến đâu cũng có người quỳ lạy, đến bàn tiệc nào cũng được ngồi ghế trên, quan trọng nhất, ở vùng đất này, ai có chuyện với oan gia, chẳng phải đều nhờ ngài ra mặt phân xử sao?”

“Nói cũng đúng...”

Thất cô nãi nãi bỗng nhiên phản ứng lại, chẳng phải đây chính là việc mình vẫn làm sao?

Từ khi được phong chức, nửa năm nay, bà ta sống ở các thôn xung quanh, chính là kiểu sống như vậy, mơ hồ cảm thấy lời Hồ Ma nói, đều nói trúng tim đen của mình, chỉ là vẫn có chút do dự: “Nhưng tên này trông có vẻ hung dữ...”

“Hung dữ?”

Hồ Ma nói: “Hắn ta dù có hung dữ, dù có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn hơn được chữ lý?”

Thất cô nãi nãi nhìn khuôn mặt đầy ẩn ý của Hồ Ma, dường như đột nhiên được cổ vũ và khẳng định rất lớn, hai mạch Nhâm Đốc đều được khai thông!

Nói hay lắm...

Thất cô nãi nãi ta đi đâu cũng nói lý lẽ, sợ gì ai chứ?

Cả nhà chúng ta, ngay từ đầu đã là người hiểu chuyện, mới đến đây, đã dám đối đầu với lão chương quỹ trong trang, nguyên nhân là gì, chính là vì người đuổi người đi, mà không mời chúng ta ăn một bữa no, thể diện này có thể cho người sao?

Tính cách vốn đã có chút ngang ngược, bây giờ lại càng không kìm nén được, chút sợ hãi trong lòng, giờ đã bị ném lên chín tầng mây, nhìn nàng dâu mới phía trước mặt đầy vẻ tuyệt

vọng, Thất cô nãi nãi bỗng nhiên tức giận đứng dậy, đập mạnh lên bàn.

“Thu cái móng vuốt chó của ngươi lại cho ta!”

“...”

Tiếng quát giận dữ này, lập tức khiến tất cả yêu ma quỷ quái xung quanh đều giật mình, ngay cả tiếng nhạc vui mừng hơn hờ cũng đột ngột dừng lại, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ngay cả cô gia của Vệ gia đang đưa tay về phía Trương A Cô, cũng đột ngột dừng lại, cái đầu trên cổ cứng ngắc và đột ngột quay về phía bàn đầu, trên mặt mang theo nụ cười kỳ quái, dường như đã sớm chờ đợi Thất cô nãi nãi lên tiếng.

“Tiểu đường quan, ngươi lại có gì muốn nói?”

“...”

Khi nói chuyện với Trương A Cô, giọng nói của hắn ta hung ác đáng sợ, nhưng bây giờ đôi mắt với Thất cô nãi nãi, lại trở nên âm trầm quỷ dị.

Đột ngột đối diện với đôi mắt kỳ quái, dường như hoàn toàn đen kịt, Thất cô nãi nãi cũng có chút sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại lấy hết can đảm, ngẩng cổ nói: “Ta muốn nói đạo lý với ngươi!”

“Người ta là nữ tử chưa chồng, sao có thể cưỡng ép người ta bái đường thành thân như ngươi?”

“Nghe lời khuyên của Thất cô nãi nãi ta một câu, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên...”

“...”

Bà ta thực sự muốn nói đạo lý với Ngũ Sát Thần, nhưng trong mắt mọi người xung quanh, mọi chuyện đã thay đổi,

Ngũ Sát Thần giáng lâm nơi này, đã khiến cả thôn làng trở nên hỗn loạn, sát khí cuồn cuộn, đầu óc người khác đều không còn tỉnh táo, huống chi là nói chuyện.

Thất cô nãi nãi lại thực sự nói năng mạch lạc, dường như không bị ảnh hưởng bởi sát khí của Ngũ Sát Thần.

Ngũ Sát Thần cũng rõ ràng đang đánh giá Thất cô nãi nãi, vốn dĩ hẳn ta không coi trọng tiểu đường quan này, nhưng bà ta dám lên tiếng vào lúc này, nhất định là đại diện cho ý của Hồ gia, vì vậy nụ cười trên mặt càng thêm khoa trương.

“Ngươi là tiểu đường quan do Hồ gia sắc phong, ngồi ghế trên trong tiệc cưới của lão gia ta, cũng coi như hợp quy củ, chỉ là còn chưa thỉnh giáo. Chấp đao, vấn sự, thuyết lý, phân hương, ngươi thuộc đường nào?”

“...”

Hồng bát!

Câu hỏi này chạm đúng điểm mù của Thất cô nãi nãi, bà ta còn không biết Đường Quan là gì, huống chi là đường nào?

Nhưng không biết cũng không sao, Thất cô nãi nãi biết cách gây sự cãi nhau, nếu Ngũ Sát Thần trực tiếp nổi giận, quát mắng bà ta, bà ta sẽ sợ, nhưng hẳn ta cười mà như giấu dao, lại rơi vào sở trường của Thất cô nãi nãi.

Căn bản không nhìn thấy dao của ngươi, chỉ thấy ngươi cười, khí thế yếu đi.

Chương 676. Mắng cho sững sờ

Chương 676: Mắng cho sững sờ

“Người quản ta thuộc đường nào?”

Giọng Thất cô nải nải bỗng nhiên lớn hơn: “Người làm việc không có đạo lý, Thất cô nải nải ta phải đến quản giáo, mau thả nữ tử kia ra, nếu không...”

Dừng một chút, bà ta tức giận mắng: “... nếu không Thất cô nải nải ta lấy đế giày đánh người!”

“...”

Câu nói này vừa thốt ra, dường như khiến người ta có cảm giác như sấm bên tai, cũng ngay lúc này, con ngựa vẫn đứng một bên, không ai để ý đến, vẫn chưa từ bỏ hy vọng của mình, đột nhiên giò chân sau lên đá mạnh, đá bay bàn ghế xung quanh.

Rầm một tiếng, đập vỡ vài chiếc đèn lồng đỏ, làm đổ không biết bao nhiêu bát đĩa, ngay cả ngọn lửa trong chậu than bên cạnh, cũng run lên dữ dội.

Xung quanh lập tức hoàn toàn yên tĩnh, đừng nói đến những người bị cưỡng ép bắt đến, ngay cả Trương A Cô lúc này cũng ngơ ngác, nhìn chằm chằm vào bà lão dám lên tiếng giúp mình vào lúc này, có chút không hiểu.

Nàng là Tẩu Quý Nhân, đã xử lý quá nhiều chuyện, đương nhiên có thể nhìn ra, bà lão kia... là một oan gia không có bao nhiêu đạo hạnh phải không?

Sao bà ta lại dám lên tiếng thay mình như vậy, còn muốn lấy đế giày đánh ác quỷ Ngũ Sát này?

Nhưng trong lúc còn đang hoang mang, ánh mắt nàng bỗng nhiên liếc sang một bên, đột nhiên nhìn thấy Hồ Ma đang ngồi bên cạnh Thất cô nãi nãi, không nổi bật, không phô trương, chỉ chuyên tâm rót trà.

Hắn nhận ra ánh mắt của nàng, liền hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười với nàng.

Mắt Trương A Cô lập tức mở to, trong lòng vô cùng chấn động.

Ngay cả cô gia của Vệ gia, hay nói cách khác là Ngũ Sát Thần, cũng rõ ràng có chút sững sờ, hẳn ta thế nào cũng không ngờ lại có tình tiết này, giọng nói cũng có chút không tự tin: “Ngươi... lấy đế giày đánh ta?”

Câu nói này vô cùng thiếu chuyên nghiệp, cãi nhau ở quê, đối phương nói lấy đế giày đánh ngươi, ngươi phải lập tức đáp trả, ta mới lấy đế giày đánh ngươi.

Hắn ta hỏi ngược lại như vậy, lại vô tình lộ ra khí thế bị yếu đi, Thất cô nãi nãi lại càng thêm đắc ý, vỗ bàn một cái nữa, giọng nói còn lớn hơn lúc nãy: “Chính là đánh ngươi, tên khốn kiếp...”

Ngũ Sát lão gia trực tiếp bị câu nói này mắng cho sững sờ.

Yêu ma xung quanh cũng bị cảnh tượng này chấn động sâu sắc, khí thế mắng chửi của Thất cô nãi nãi in sâu vào trong lòng, không thể nào xóa nhòa.

“Ha ha, ha ha...”

Ngũ Sát lão gia im lặng hồi lâu, mới đột nhiên cười phá lên, hẳn ta cũng thực sự không biết nên diễn tả tâm trạng của

mình như thế nào, nhất thời chỉ thấy ngoài cười, cũng không nói được lời nào.

Vốn dĩ điều quan trọng nhất là bắt được Trương A Cô, nhưng bây giờ lại đột nhiên cảm thấy Trương A Cô không còn quan trọng nữa, chỉ cười lớn, tiếng cười càng lúc càng hung ác, đột nhiên quát: “Tốt, tốt lắm, tiểu đường quan do Hồ gia sắc phong, cũng bá đạo như vậy!”

“Nếu đã như vậy...”

Vừa nói, không có chút dấu hiệu nào, hắn ta đột ngột quay người, vô lý Thất cô nữ đang ngồi bên bàn.

Hắn ta vừa đưa tay bắt người, liền khiến người ta cảm thấy sát khí cuộn cuộn, âm phong trập trập, thậm chí chỉ với một cái vô tay đơn giản này, không chỉ Thất cô nữ, mà ngay cả con ngựa đã tè vào chậu than, đá bàn, cũng bị bao phủ trong đó.

Chỉ có Hồ Ma đang ngồi bên cạnh Thất cô nữ, lúc này không bị hắn ta để ý đến, chỉ bị sát khí lan đến.

“Ta là hộ pháp bị Hồ gia tước đoạt danh hiệu, ngươi là tiểu đường quan do bọn họ mới phong!”

Vừa vô lý Thất cô nữ, giọng nói của Ngũ Sát Thần vẫn vang vọng bốn phía, dường như có thể khiến người ta nghe ra một loại cảm xúc ghen tị phức tạp: “Ta muốn xem thử, bọn họ đuổi ta đi, lại đề bạt ngươi lên, rốt cuộc là vì ngươi có bản lĩnh gì?”

Mọi người xung quanh đều bị cơn thịnh nộ này dọa sợ, vội vàng rút đầu trốn tránh.

Nhưng đối mặt với luồng sát khí này, Thất cô nữ đang ngồi bên bàn và con ngựa bên cạnh chậu than, lại đều không nhúc nhích.

Một tên thì sợ đến ngáy người, còn tên kia thì tràn đầy chờ mong

“Hử?”

Vốn dĩ đang nổi giận ra tay, thậm chí có chút ý tứ trút giận, Ngũ Sát Thần trong lòng hơi chùng xuống, dường như cảm nhận được một sự thay đổi nằm ngoài dự liệu: “Cứng rắn như vậy?”

Trong lòng hơi khựng lại, sát khí cũng hơi chậm lại, rồi ngay lúc này, bên ngoài thôn, đột nhiên vang lên một tiếng thò dài nhàn nhạt.

Tiếng thò dài này, rất nhẹ, nhưng lại khiến tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy, đồng thời ngửi thấy một mùi hương khói, nhẹ nhàng bay tới, trong nháy mắt đã xua tan sát khí đang đè nặng trong lòng mọi người.

Ngay cả Ngũ Sát Thần đang thịnh nộ, cũng đột ngột thu lại cơn giận, từ từ quay người lại, nhìn về phía bàn bên cạnh, bên cạnh Thất cô nãi nãi, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử mặc áo bào xanh, dáng vẻ nho nhã.

Người sống không thể nhìn rõ khuôn mặt của người này, thậm chí cố ý nhìn kỹ, cũng cảm thấy bóng người này như không tồn tại, nhưng Ngũ Sát Thần hiển nhiên là có thể nhìn thấy hắn.

Cơn giận trên mặt hắn ta, đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự chế giễu nhàn nhạt: “Vậy là, người dám ra khỏi núi rồi?”

“Ngoài núi nhiều chuyện phiền lòng, ta đương nhiên không dám ra ngoài.”

Bóng người màu xanh nhàn nhạt đáp: “Nhưng có người lập đàn mời ta đến gặp cố nhân, ta sao có thể không đến?”

“Lập đàn?”

Ngũ Sát Thần đột nhiên cười lớn, ánh mắt quét nhìn bốn phía: “Là người Hồ gia? Bọn họ bây giờ chỉ dám mời người đến đối phó với ta, nhưng lại không dám xuất hiện trước mặt ta?”

Hắn ta đột nhiên cười ha hả, trong tiếng cười tràn ngập sự hung ác: “Cho dù là người, bây giờ cũng đang ở ngoài núi, mà bây giờ Ngũ Sát hội tụ, nửa Minh Châu đều là đàn của ta, người có thể làm gì được ta?”

“Quả thực, bây giờ nửa Minh Châu đều loạn lạc, sát khí tự sinh, không còn nơi nào thích hợp hơn nơi này để người giáng lâm...”

Nhưng đối mặt với tiếng cười điên cuồng của Ngũ Sát Thần, bóng người màu xanh, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, nói: “Nhưng nếu không phải như vậy, sao người dám đến?”

“Người không đến, vị kia làm sao gặp người?”

Chương 677. Phản nghịch phạm thượng

Chương 677: Phản nghịch phạm thượng

“Muốn gặp ta?”

Lời của Sơn Quân khiến Ngũ Sát Thần chùng lòng. Dù thế nào hắn ta cũng không thể xem thường lời của Sơn Quân, huống chi trong lời nói này dường như còn ẩn chứa thông tin gì đó.

Tuy nhiên, với trình độ của Ngũ Sát Thần, hắn ta tự nhiên có thể nhìn thấu sự việc. Lần này đã lên kế hoạch kỹ càng, sao có thể bị một câu nói dọa sợ. Hắn ta cười lạnh: “Bản lão gia vẫn luôn ở đây, tại sao hắn ta lại trốn đi, mãi không xuất hiện?”

“Chỉ phái một tiểu đường quan đến đây gây rối, sao, thật sự cho rằng ta còn nể tình cũ, sẽ không xé nát chút mặt mũi cuối cùng của Hồ gia sao?”

“...”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt hắn ta dần biến mất, bầu không khí trở nên lạnh lẽo. Vừa rồi hắn ta còn đang nổi giận, sát khí tỏa ra bốn phía, bây giờ Sơn Quân xuất hiện, hắn ta không còn hung ác như trước nữa, nhưng áp lực mang đến cho xung quanh lại càng lớn hơn.

“Leng keng leng keng...”

Giờ đây hắn ta không động đậy, cũng không nổi giận, nhưng vô số bóng đen kỳ quái bên cạnh hắn ta lại đột nhiên di

chuyển.

Hung thần xuất hành, bách quỷ theo hầu. Những tiểu quỷ hầu hạ này đều là do những người lập đàn cúng bái hương khói, khi còn sống cúng bái hương khói, chết đi cũng đến bên cạnh người lập đàn để hầu hạ.

Những nơi không có quỷ động, những người này phần lớn đều có kết cục như vậy.

Mà Ngũ Sát Thần lại có sát khí nặng, những nơi cúng bái hấn ta, phần lớn đều tràn ngập sát khí, sớm đã chết sạch, vì vậy số oan hồn hầu hạ bên cạnh hấn ta còn nhiều hơn những Đường Thượng bình thường rất nhiều, vừa giáng lâm nơi này, liền có đám quỷ theo hầu.

Có thể nói, không biết bao nhiêu thôn trại, cúng bái trong Hỏa Đường Tử trăm năm, cũng không bằng số oan gia đi theo bên cạnh một Đường Thượng như vậy.

Bọn chúng từng tên từng tên chui ra từ dưới vạt áo của hấn ta, đầu chen chúc. Vì hôm nay là ngày Ngũ Sát lão gia tổ chức hôn lễ, nên từng tên từng tên đều tô son trát phấn, bộ dạng trông vừa buồn cười vừa đáng sợ.

Vù vù vù, không biết mang theo bao nhiêu âm phong, nhanh chóng bò tới bò lui, cả thị trấn đều như bị bao phủ bởi đám tiểu quỷ bên cạnh hấn ta, còn có rất nhiều, động tác buồn cười, nhưng lại hung hiểm, từng bước từng bước, ép sát về phía Thất cô nãi nãi và Sơn Quân.

“Lý do vị kia còn chưa xuất hiện, chính là vẫn muốn cho lão bộc ngươi một cơ hội cuối cùng.”

Đối mặt với đám tiểu quỷ tràn ngập trong thôn, Sơn Quân chỉ ngồi im lặng, khẽ thở dài một tiếng: “Nhưng xem ra ngươi như vậy, là muốn hoàn toàn phản nghịch phạm thượng rồi?”

“Ta đã rời khỏi môn đạo, nói gì đến phạm thượng?”

Giọng nói của Ngũ Sát ác quỷ đột nhiên chấn động cả thôn: “Người ở cùng Hồ gia quá lâu, sợ là cũng bị lây bệnh ngu ngốc của bọn họ rồi?”

Hét lớn một tiếng, đám tiểu quỷ xung quanh cũng đột nhiên hung dữ, kêu la om sòm, đồng loạt nhào về phía Sơn Quân, Thát cô nãi nãi, Hồ Ma, và con ngựa đang hằm lòng trên bàn đầu.

“Nếu đã như vậy, nên làm thế nào, đều do vị kia quyết định!”

Sơn Quân nhàn nhạt nói, thoát nhìn như đang thờ dài, nhưng không ai biết, đây chính là nói cho Hồ Ma đang ngồi bên cạnh ông ta nghe. Đồng thời, khẽ vỗ lên bàn một cái.

Ngũ Sát Thần vốn cũng không nghĩ rằng có thể một tay bóp chết tiểu đường quan do Hồ gia sắc phong, và con ngựa lai lịch không rõ ràng nhưng rõ ràng lại vô cùng trung thành với Hồ gia, dám liều chết khiêu khích mình. Hắn ta càng muốn ép Sơn Quân ra tay, nhân cơ hội xem thử Sơn Quân có thể làm được đến mức nào vào lúc này.

Trẻ con đánh nhau, sợ về nhà bị mắng, thường sẽ người đụng ta một cái, ta đụng người một cái, xem ai không nhịn được ra tay trước.

Đến một vị trí nào đó, lại có sự tương đồng kỳ lạ.

Bây giờ thấy phản ứng của Sơn Quân, hắn ta cũng lập tức tập trung tinh thần chờ đợi, nhưng không ngờ, Sơn Quân vỗ lên bàn một cái, bỗng nhiên thấy từng lớp từng lớp màn xanh mờ ảo, từ bên ngoài thôn Hoàng Cầu, đan xen bay tới.

Cũng ngay lúc này, nghe lời Hồ Ma, Tiểu Hồng Tường đang trốn bên ngoài thôn, cũng có chút kinh ngạc giờ cánh tay nhỏ của mình lên.

Chiếc nơ bướm màu xanh mà Sơn Quân buộc trên cánh tay nàng lúc trước, bây giờ lại nhanh chóng tự cởi ra, biến thành một dải lụa màu xanh, bay vào trong thôn Hoàng Cầu.

Hơn nữa càng bay càng dài, càng bay càng lớn, đã biến thành tấm màn xanh rộng ba trượng, dài vô tận, từng lớp từng lớp đan xen kết nối, ngăn cách toàn bộ yêu ma, người sống, Đàn Sứ, đám quỷ, và Ngũ Sát trong thôn Hoàng Cầu.

Thấy sự thay đổi này, mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Tiểu Hồng Tường có chút không vui bĩu môi.

Chiếc nơ bướm xấu xí như vậy, nàng nhìn mãi cũng sắp quen rồi, nhưng Sơn Quân gia gia không giữ lời, đồ đã cho người ta, sao lại có thể lấy lại?

Tấm vải xanh này vốn là do ác quỷ Thanh Y lúc trước để lại.

Thông thường mà nói, gặp phải sát khí của Ngũ Sát Thần, e rằng không chịu nổi một kích, nhưng bây giờ lại được pháp lực của Sơn Quân gia trị, lại có thể biến thành một cái lồng, nhốt Ngũ Sát Thần ở bên trong, cũng ngăn cách đám quỷ và những người khác ở các nơi khác nhau.

Ngũ Sát lão gia thấy vậy, lông mày nhíu lại, tức giận quát: “Ngươi...”

Giữa màn xanh cuộn cuộn, Sơn Quân nhàn nhạt nhìn hắn ta, nói: “Quên nói cho ngươi biết, vị kia mời ta đến, không phải để đối phó với ngươi, mà là để ngăn ngươi chạy trốn...”

“Mau chạy...”

Chương 678. Cứu tinh đến rồi

Chương 678: Cứu tinh đến rồi

Những người vừa rồi còn đang ăn tiệc, lập tức hỗn loạn, chạy tán loạn.

Những yêu tinh tà ma kia, dù là ngồi vào bàn, đưa tiền mừng, cũng là bị cưỡng ép bắt đến, những thôn dân kia càng là bị ép buộc mời đến, dưới ảnh hưởng của sát khí, không ai dám động đậy, nhưng bây giờ có màn xanh ngăn cách, liền hoảng sợ, vội vàng chạy ra ngoài.

Bọn họ còn không biết người vừa đến, giao đấu với Ngũ Sát Thần là ai, nhưng trình độ đó là thứ người bình thường có thể trêu chọc sao?

Thổi một hơi, đã không thể tự chủ, dính vào một chút, là có thể hồn phi phách tán.

“Ái...”

Cũng trong lúc hỗn loạn này, Thất cô nãi nãi bỗng nhiên hoảng hốt kêu lên một tiếng, bà ta vừa mới bị dọa sợ, cuối cùng cũng thở được một hơi, vội vàng chui xuống gầm bàn, vừa kêu vừa nói: “Chết mất thôi, chết mất thôi, chọc phải kẻ lớn rồi...”

“Mau chạy trốn đi...”

“...”

Hồ Ma nhất thời có chút bất lực, thò đầu xuống gầm bàn, khuyên nhủ: “Thất cô nãi nãi sợ gì chứ? Bọn họ chỉ là động

tĩnh lớn một chút, sao có thể so sánh với uy phong của ngài?”

“Bất kể hai người bọn họ đánh nhau lợi hại đến đâu, nhưng ngài nghĩ xem, vừa rồi là ai vừa đến đây, đã ngồi vào vị trí chủ tọa?”

“Vị kia đến từ trong núi, vừa rồi chẳng phải cũng ngồi dưới ngài sao?”

“...”

“Hả?”

Thất cô nãi nãi nhìn nụ cười ôn hòa của Hồ Ma, sự tự tin vừa mới bị dọa mất, lại dần dần quay trở lại.

Trong nhà này, Thất cô nãi nãi luôn là người thông minh nhất, lúc trước cả nhà bọn họ, theo Bát cô nãi nãi chuyển đến đây, nhưng vừa mới chuyển đến, Bát cô nãi nãi đã bị người ta đánh chết, cả nhà hoảng loạn không yên.

Cuối cùng chẳng phải vẫn là Thất cô nãi nãi bản lĩnh lớn, kiên cường mang theo cả nhà già trẻ lớn bé an cư lạc nghiệp ở đây, còn tìm cơ hội báo thù, thậm chí bây giờ còn trở thành tiểu đường quan sao?

Bây giờ cả nhà chúng ta, đi đến thôn nào mà không được người ta cúng bái chứ?

Càng nghĩ càng thấy có lý, vì vậy bà ta cẩn thận chui ra khỏi gầm bàn, thấy không có ai nhìn, liền thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tiểu chương quỳ, vậy phải làm sao?”

Hồ Ma nói: “Chúng ta đi nói đạo lý với bọn họ!”

Vì vậy, một tiếng hạ lệnh, hai con chồn béo ú liền khiêng kiệu giấy tới, tò te tí te thổi kèn suona, Hồ Ma dắt con ngựa đang thất vọng, đi theo sau Thất cô nãi nãi, mang theo từng luồng âm phong, nghênh ngang đi giữa màn xanh.

Đám tiểu quý hầu hạ Ngũ Sát Thân, trước mặt Ngũ Sát thì không dám không nghe lời, bây giờ bị màn xanh ngăn cách, liền trở nên nhát gan, nhìn thấy Thất cô nãi nãi từ xa, đã sợ hãi vội vàng chạy trốn, âm phong trập trập.

Thất cô nãi nãi càng thêm đắc ý, thậm chí còn châm tẩu thuốc, dựa vào kiệu, vênh váo tự đắc.

“Số mệnh đã định người không hưởng, lại cứ muốn phản nghịch Ngũ Sát lão gia?”

Đang đi, liền thấy phía trước, Tài Sát Đàn Sứ đang hung hăng xông về phía một người, miệng quát lớn: “Vợ chồng đôi chồng, đại nghịch bất đạo, ta sẽ bắt người, về miếu Ngũ Sát lão gia, ngoan ngoãn làm một bà cô giữ miếu!”

Hắn ta vừa ra tay, đã vô cùng hung ác, con dao trong tay, trực tiếp đâm vào tim Trương A Cô.

Ác quỷ cưới vợ, vợ chết lễ thành!

Mà hắn ta vốn là lệ quỷ, Trương A Cô lại là Tẩu Quỷ Nhân không lập đàn, ở khoảng cách gần như vậy, sao có thể phản kháng?

Cũng ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng cười lạnh.

Tài Sát Đàn Sứ giật mình, vội vàng quay người lại, phát tay áo một cái, trước mặt hắn xuất hiện hai đứa trẻ, một vàng một bạc, đồng thời há miệng, phun ra hai luồng khí về phía Hồ Ma và Thất cô nãi nãi đang ngồi trên kiệu.

Tài khí mê hoặc lòng người, hai đứa trẻ vàng bạc này, đã được luyện thành tà bảo, có pháp lực vô cùng đáng sợ.

Tứ Quỷ Áp Môn!

Nhưng Hồ Ma đối mặt với hai đứa trẻ vàng bạc, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trước khi bọn chúng phun ra hai luồng sát

khí, đã cung kính cúi người chào, phía trước phía sau, lập tức sát khí cuộn cuộn, dâng lên phía trước.

Không chỉ là âm khí do hấn cúi người mang đến, mà ngay cả sát khí đang cuộn trào xung quanh, cũng bị hấn dẫn động, như dòng sông cuộn cuộn chảy về phía trước.

Cuốn theo hai luồng khí vàng bạc đánh ngược trở lại, hai đứa trẻ vàng bạc, ngã nhào xuống đất, oa oa khóc lớn.

Còn Hồ Ma thì thừa cơ tiến lên, một chiêu Đại Suất Bi Thủ, đánh mạnh vào trán Tài Sát Đàn Sứ, gã ta còn chưa kịp sử dụng tuyệt kỹ của mình, thân thể đã cứng đờ, đợi đến khi Hồ Ma thu tay lại, gã cũng từ từ ngã xuống đất.

Vừa ngã xuống, bóng người đang chặn giữa Trương A Cô và Hồ Ma đã tránh ra.

Trương A Cô nhìn thấy khuôn mặt của tiểu chương quỹ xuất hiện trước mặt mình, nhất thời ngây người, tâm trạng khó tả.

Còn Hồ Ma thì mỉm cười đưa tay về phía Trương A Cô, từ từ kéo nàng dậy khỏi mặt đất, cười nói: “A Cô, ai nói chuyện của môn đạo Tẩu Quỷ Nhân chúng ta không có ai quản chứ?”

Không thể diễn tả sự chấn động của câu nói này, Trương A Cô thậm chí có chút cảm giác trời đất quay cuồng, sự xúc động khó tả dâng lên từ đáy lòng, không biết bao nhiêu lời muốn nói, nhưng lại nghẹn ở cổ họng.

Sau đó, Hồ Ma bỗng nhiên tránh sang một bên, chỉ vào Thất cô nãi nãi phía sau: “Người xem...”

“Vị cứu tinh của chúng ta, chẳng phải đã đến rồi sao?”

Chương 679. Sát khí lan tràn

Chương 679: Sát khí lan tràn

Là cứu tinh sao?

Hay là...

Trương A Cô là một Tẩu Quỷ Nhân lão luyện, kiến thức rộng rãi, trải qua nhiều chuyện, nhưng vào lúc này, cũng bị chấn động sâu sắc.

Nàng nhìn bà lão phía sau đang ngồi trên kiệu, vênh váo tự đắc, bên cạnh có chồn vàng hăng hái thổi kèn đánh trống, khí thế vô cùng oai phong, lại nhìn sang Hồ Ma đang đỡ mình, trên mặt nở nụ cười, nhất thời có chút không hiểu.

Nàng không biết, rốt cuộc là bà lão này đang cứu mình, hay là...

Nhưng Hồ Ma không đợi nàng nói thêm, đỡ nàng dậy, ôm eo nàng, đặt nàng lên lưng ngựa.

Cùng Thất cô nãi nãi, đi về phía bên ngoài thôn.

Màn xanh đan xen tung hoành, giống như mê cung, ngay cả sát khí cuộn cuộn của Ngũ Sát Thần, và đám tiểu quỷ chen chúc, cũng bị nhốt bên trong không thể ra ngoài, nhưng bọn họ lại dễ dàng đi ra, hoàn toàn không bị cản trở chút nào.

Chỉ là, ngay khi bọn họ sắp ra khỏi thôn, cũng cảm thấy phía sau sát khí cuộn cuộn, như sương mù đêm vô tận bốc lên.

Ngũ Sát Thần oai phong lẫm liệt giáng lâm, không coi ai ra gì, lại bị màn xanh nhốt lại, rõ ràng là đã nổi giận, gầm lên

giận dữ: “Ngươi đã đến đây, lại chỉ dùng tiểu xảo này để nhốt ta?”

“Cái trống của ngươi đâu, để ta được thấy lại uy phong của Sơn Thần đánh trống?”

“...”

Hắn ta vừa cười lớn, vừa sải bước đi trong màn xanh, vừa quát: “Ta còn tưởng ngươi không sợ những quy củ đó nữa, nhưng nếu ngươi căn bản không dám ra tay, vậy ta muốn xem ngươi dựa vào chút pháp lực mượn này, làm sao có thể ngăn cản ta?”

Vừa dứt lời, Ngũ Sát Thần, hay nói cách khác là vị cô gia của Vệ gia, đột nhiên ngửa mặt lên trời, gầm lên một tiếng, dường như làm rung chuyển cả bầu trời đêm, bốn phương tám hướng, khắp nơi đều là oan hồn dã quỷ, cùng gào thét theo.

“Hừm?”

Khi tiếng gầm vang lên, Hồ Ma và những người khác vừa mới ra khỏi thôn, cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đêm.

Cuồng phong gào thét, mây đen tản ra, từng trận mây đen cuộn cuộn kéo đến.

Lúc này, tất cả mọi người đều có cảm giác rợn tóc gáy, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Ngũ Sát Thần vừa giáng lâm, đã mang theo khí thế khiến người ta cảm thấy u ám áp bức, không thở nổi, nhưng sát khí do bản thân hắn ta mang đến, đều đã bị màn xanh nhốt lại trong thôn Hoàng Cầu phía sau, nhưng bây giờ lại như từ bốn phương tám hướng, không ngừng dâng lên.

Cảm giác như, ngoài tầm mắt của bọn họ, có từng đợt âm binh tập hợp, tụ lại sát khí cuộn cuộn, biến thành đao kiếm chỉ

thăng về phía bọn họ.

“Không ổn rồi...”

Trương A Cô đang ngồi trên lưng ngựa, trong lòng vẫn còn rối bời, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh hô: “Thứ nuôi dưỡng ác quỷ đến rồi.”

“Ồ?”

Hồ Ma tò mò ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chỉ thấy lúc này nàng mặt mày đầy vẻ kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch, vốn dĩ nàng là người có nước da ngăm đen nhưng lại rất xinh đẹp, bây giờ không biết bị người ta bôi thứ gì lên mặt, mặt trắng môi đỏ, lại càng thêm xinh đẹp vài phần.

Nàng chỉ về phía xa, nói: “Là đàn của ác quỷ đó, mấy ngày nay hắn ta vẫn luôn bôi dưỡng sát khí ở vài nơi, chính là để lập đàn, để khi hắn ta đến, càng thêm bá đạo...”

“...”

Hồ Ma cũng nheo mắt nhìn, cười nói: “Chẳng phải đàn của hắn ta đều bị người ta phá hủy rồi sao?”

“Ta còn giúp Thất cô nãi nãi phá hủy một cái...”

“...”

Thất cô nãi nãi bên cạnh, cũng có chút mơ hồ, cảm thấy chuyện này âm ỉ như vậy, sao mình lại như không giúp gì?

Nhưng vừa nghe Hồ Ma nói như vậy, bà ta lại ngẩng đầu lên, cảm thấy mình vẫn có ích...

“Phá hủy đàn cũng vô dụng, sát khí đã sinh ra rồi...”

Trương A Cô còn tưởng rằng Hồ Ma thật sự không hiểu, sắc mặt vô cùng lo lắng, vội vàng giải thích với hắn: “Ác quỷ đó không có ai cúng bái ở Minh Châu, nhưng hắn ta cũng không cần ai cúng bái.”

“Nơi phước khí dồi dào, thần linh tự đến, nơi sát khí âm u, không mời quỷ cũng đến.”

“Mấy nơi đó tràn ngập sát khí, phong thủy bị hủy hoại, ác ý ngập trời, cho dù bọn họ không cúng bái ác quỷ này, ác quỷ này cũng tương đương với việc được bọn họ cúng bái bằng máu thịt...”

“...”

Hồ Ma khẽ thở dài một tiếng, ngay từ khi phá hủy đàn Ngũ Sát, nhưng không thấy sát khí ở Minh Châu tiêu tan, hắn đã hiểu ra.

Với trình độ của Ngũ Sát Thần, tuy là Đường Thượng, có thể lấy hương khói làm thức ăn, nhưng hắn ta lại không muốn, ngược lại càng muốn lấy sát khí làm thức ăn, năm nơi đó bị hủy hoại căn cơ, dẫn đến hỗn loạn, thổ phỉ hoành hành, khắp nơi đều có người chết, đối với hắn ta mà nói, đây chính là thức ăn trời sinh.

Lời của Trương A Cô chính là muốn nói ý này.

Nơi có phước khí, không cần mời thần, thần cũng tự đến.

Nơi có sát khí, ác quỷ đã sớm tồn tại, chỉ là người bình thường không biết mà thôi.

Mà Ngũ Sát Thần hung ác như vậy, cho dù Ngũ Sát Sứ Giả bị giết, cũng hoàn toàn không quan tâm, chính là vì nguyên nhân này.

...

Thế lực khác

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?”

Cũng ngay khi sát khí hung ác, từ bốn phương tám hướng của Minh Châu dâng lên, lúc này ở Minh Châu, trong ngõ nhỏ

Mai Hoa, vị Mai lão tiên sinh, đang ngồi trong sân, canh giữ bên cạnh giếng nước, bên cạnh giếng đốt đèn lồng, để lão ta có thể nhìn thấy tình hình trong giếng.

Chương 680. Mai lão tiên sinh

Chương 680: Mai lão tiên sinh

Có thể thấy, nước giếng trước đây trong vắt, bây giờ đã trở nên có chút đục ngầu, ngay cả những con cá vàng được nuôi trong đó, lúc này cũng trông không còn sức sống.

Bên cạnh lão ta, là pháp sư áo đen đang canh giữ, thậm chí còn có vài người trông như nha dịch, đều căng thẳng nhìn lão ta.

“Đừng tưởng hung thần không được cúng bái, thiếu những hung thần này, còn chẳng làm nên chuyện gì!”

Mai lão tiên sinh bình thường rất quý những con cá trong giếng, bây giờ nhìn thấy bọn chúng thoi thóp, lại có vẻ không quan tâm lắm, trầm giọng nói:

“Vị quý nhân kia trốn kỹ quá, chúng ta cũng không trêu chọc nổi, nhưng chúng ta không trêu chọc nổi, luôn có người dám trêu chọc hấn ta, bây giờ Ngũ Sát lão gia đến đây phá hủy phong thủy khí vận của Minh Châu, loạn lạc sắp nổi lên, ta muốn xem vị quý nhân như vậy, còn có thể trốn được nữa hay không.”

Nha dịch bên cạnh lo lắng nói: “Nhưng loạn như vậy, sẽ loạn đến bao giờ, lại loạn thêm mấy châu huyện?”

“Bây giờ mới chỉ ngăn ngui bảy ngày, Minh Châu đã loạn gần nửa, chết không biết bao nhiêu người, đốt nhà đốt ruộng đốt kho lương, lại không biết hủy hoại bao nhiêu, nếu còn không quản...”

“ ... ”

Nghe lão ta nói, mọi người tụ tập ở ngõ nhỏ Mai Hoa đều gật đầu lia lịa.

Bọn họ không phải là những nhân vật giang hồ, tự nhiên hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề này, thậm chí còn cảm thấy hoảng sợ.

Bây giờ Minh Châu đương nhiên là loạn, nhưng mới chỉ đến mức nào, quan trọng là cuộc hỗn loạn này, không biết đã hủy hoại bao nhiêu ruộng vườn nhà cửa, giết chết bao nhiêu người, sang năm không có người canh tác, không có cơm ăn, sẽ càng loạn hơn.

Thứ này giống như mụn nhọt, sẽ lây lan.

Bây giờ vẫn là lúc bọn họ có thể khống chế, nhưng dù vậy, cũng phải mở kho phát lương, thuê người dẹp loạn, tương đương với cắt thịt của chính mình, đương nhiên, cũng không phải là không được.

Cùng lắm thì sau này thu thêm thuế ruộng về, tính toán kỹ lưỡng, tổng thể mà nói vẫn là lời, theo kinh nghiệm trước đây, có thể còn lời hơn.

Chỉ là ngõ nhỏ Mai Hoa lại không cho bọn họ quản, vậy thì chuyện này phiền phức rồi, cứ kéo dài như vậy, đến sang xuân, đám nông dân này sẽ tạo phản!

“Cứ mặc kệ bọn họ là được.”

Mai lão tiên sinh, giữa đám người đang hoảng loạn, lại cup mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Thứ nhất, sát khí lần này, đến nhanh, đi cũng nhanh, trong lòng ta tự có tính toán.”

“Thứ hai, cho dù sang năm cần phải cắt thêm thịt để lấp lỗ hổng, cũng không sao, mấy năm nay mưa thuận gió hòa, lại mượn vị nương nương của Hồng Đăng Hội trấn áp môn đạo

trong giang hồ, gia sản của các vị đã tích lũy không ít, vì chuyện lớn kia, chút này cũng không nỡ sao?”

“...”

“Chuyện lớn kia?”

Nghe Mai lão tiên sinh nói, mọi người có mặt đều kinh ngạc, nhìn nhau, đều ý thức được ông ta đang ám chỉ điều gì.

“Hơn nữa, nếu chúng ta quản chuyện này bây giờ, thì làm sao để xem ý kiến của vị kia?”

Mai lão tiên sinh không tiếp tục chủ đề bí ẩn đó, mà chậm rãi thở dài một tiếng, nói: “Dù sao, luồng sát khí này, cũng là nhắm vào hắc ta mà đến, hắc ta không ra tay, chẳng lẽ chúng ta có thể làm thay?”

“Ha ha, cho dù chúng ta làm thay, người ta cũng chưa chắc đã cảm kích, nếu đã như vậy, động còn không bằng tĩnh, tạm thời án binh bất động?”

“...”

“Nhưng vị kia đã ra tay rồi...”

Bên cạnh cuối cùng cũng có người không nhịn được, nhỏ giọng nói: “Hong Đăng Hội, Thảo Tâm Đường, và những bang phái giang hồ có chút danh tiếng ở Minh Châu, bây giờ đều đã ra tay, ngay cả người dưới trướng của Ngũ Sát lão gia kia, cũng chết gần hết...”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Bên cạnh lập tức có người phụ họa: “Chúng ta không quản, chẳng phải là để đám giang hồ vô pháp vô thiên kia chiếm tiên cơ, thậm chí còn lấy lòng vị kia sao?”

“Đúng, nghe nói trong lần hỗn loạn này, có không ít bảo vật xuất thế, đều rơi vào tay đám giang hồ...”

“...”

“Nếu hấn ta thật sự trông cậy vào đám giang hồ đó có thể thành công, thì có thể thấy hấn ta không có bản lĩnh gì.”

Thấy những người này đều ngo ngoe muốn động, Mai lão tiên sinh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, ngắt lời bọn họ, trên mặt, cũng hiếm thấy xuất hiện một tia chế giễu: “Ngược lại, nếu hấn ta thật sự có tầm nhìn và nhãn lực như vậy, thì tuyệt đối sẽ không mượn thế lực của đám giang hồ.”

“Lúc này, hấn ta nên đến gõ cửa ngõ nhỏ Mai Hoa, đến ra lệnh cho chúng ta ra tay, giúp hấn ta tiêu diệt luồng sát khí này của Minh Châu, giúp hấn ta đuổi Ngũ Sát Thần đi!”

“Mà nếu hấn ta thật sự đến, chúng ta cũng sẽ ngoan ngoãn quỳ lạy hấn ta, hấn ta nói gì, chúng ta liền làm cái đó.”

“...”

“Quỳ lạy?”

Mọi người có mặt đều kinh ngạc, đột nhiên áp lực tăng gấp bội, đều cẩn thận nhìn về phía cổng lớn của ngõ nhỏ Mai Hoa, trong lòng có chút bất an, lo lắng cánh cửa đó sẽ đột nhiên bị gõ.

Nhưng đợi một lúc lâu, cánh cổng màu đen kia, vẫn im lặng, không bị gõ.

“Đúng vậy...”

Mai lão tiên sinh cũng nhìn về phía cánh cổng đó một cái, mới thở dài nói: “Chúng ta đang đợi cơ hội quỳ lạy hấn ta, nhưng hấn ta lại không cho chúng ta cơ hội, quỳ lạy hấn ta, làm việc cho hấn ta, sau này chuyện chúng ta muốn làm, hấn ta mới không tiện can thiệp...”

“Nhưng nếu người ta không đến, thì chúng ta không coi chúng ta ra gì, vậy ta cứ ở đây uống rượu là được, chuyện

ngoài cửa, liên quan gì đến chúng ta?”

“Ha ha, Minh Châu loạn lạc, chính là thức ăn trời sinh của Ngũ Sát Thần, nhất định phải có người có chức quan ra mặt trấn áp, mới có thể áp chế được, nhưng hắn ta đã không chịu tìm chúng ta, vậy thì xem hắn ta có cao chiêu gì đi...”

“...”

Mọi người đều im lặng, liếc mắt nhìn lên bầu trời phía tây nam, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn, dường như sắp có sấm sét nổi lên.

Chương 681. Hỗn loạn

Chương 681: Hỗn loạn

Ngay lúc ngõ nhỏ Mai Hoa đang bí mật bàn bạc, đóng cửa uống rượu, thì theo luồng sát khí của Ngũ Sát Thần phun ra, khu vực gần núi Lão Âm Sơn ở Minh Châu, đã loạn lạc khắp nơi.

Bảy ngày trước, Ngũ Sát Đàn Sứ vào Minh Châu đào bảo bồi dưỡng sát khí, đã gieo mầm cho cuộc hỗn loạn này, chỉ là lúc đầu, không ai ngờ rằng cuộc hỗn loạn này lại lan rộng đến mức độ này.

Đặc biệt là chủ thể của cuộc hỗn loạn này, Loa Mã Bang nho nhỏ, vốn là một nhóm thương nhân lấy thôn trại làm gốc rễ, tuy rằng làm ăn không nhỏ, cũng có khá nhiều thanh niên trai tráng hung hãn, nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là những người dân bình thường, thậm chí không được coi là giang hồ.

Trước đây khi giao thiệp với bọn họ, cho dù chỉ là một chưởng quỹ trong trang của Hồng Đăng Hội ra mặt, bọn họ cũng phải tiếp đãi bằng rượu ngon trà thơm, trừng mắt nhìn bọn họ một cái, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu, thậm chí không có tư cách hỏi tại sao.

Mà khi Hồng Đăng Hội tập hợp một đám giang hồ bắt đầu truy sát Ngũ Sát Đàn Sứ, cũng không để bọn họ vào mắt.

Chỉ là một đám dân đen bị nhiễm sát khí mà thôi, muốn làm loạn thì cứ làm loạn, người trong giang hồ ai thèm quan tâm?

Vì vậy, mấy ngày đầu không ai để ý đến Loa Mã Bang này, bọn họ chỉ đi khắp nơi cướp lương thực, dần dần dính máu nhiều người, sát khí trên người cũng theo đó mà tăng lên.

Theo bọn họ làm loạn, những kẻ bị mê hoặc tâm trí, hoặc nhìn thấy kho lương mục nát hết, ruộng đồng khô cằn, lo lắng cho vụ mùa sang năm, hoặc đơn thuần chỉ là lòng dạ bất chính, vốn là dân thường kiêm thổ phỉ, cũng ồ ạt nổi loạn theo.

Trải qua vài lần giao tranh, số lượng người lại càng lúc càng đông.

Đặc biệt là ở nơi Ngũ Sát hội tụ, vốn đã bị ảnh hưởng bởi sát khí, lòng người dao động, hung ác bạo ngược, lại trải qua một phen chém giết, liền thu hút thêm nhiều người, giống như quả cầu tuyết lăn càng lúc càng lớn.

Đến lúc này, những giang hồ ban đầu không coi đám loạn dân này ra gì, dần dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Cũng theo số lượng thổ phỉ nổi loạn ngày càng nhiều, đám giang hồ vào núi truy sát Tài Sát Đoàn Sứ, cũng dần dần xảy ra xung đột với bọn họ, thậm chí một lời không hợp liền trực tiếp động thủ.

Kết quả của việc động thủ, lại khiến đám giang hồ này vô cùng bất ngờ.

Một vị lão sư phụ trong Bả Hí môn, định thể hiện tuyệt kỹ, dọa lui đám người đang cướp lương thực khắp nơi này, nhưng vừa thể hiện tuyệt kỹ, đám thổ phỉ phía trước thì giật mình, đám phía sau lại không nhìn thấy, chen chúc xông lên.

Vừa la hét, vừa dùng đủ loại nông cụ tấn công, ba hai người đã bị đẩy ngã, sau đó bị đám đông giẫm đạp mà chết.

Một vị Thủ Tuế Nhân mang theo hai đồ đệ, vừa lên đã giết chết hai tên đầu lĩnh của đối phương, tưởng rằng những người còn lại cuối cùng cũng biết sợ, nên mau chóng rút đi chứ?

Nào ngờ đám thổ phỉ này đều đờ mắt, không nhìn rõ phía trước xảy ra chuyện gì, chỉ biết đối phương tổng cộng chỉ có ba người, vậy ai còn sợ hấn ta, đều chen chúc xông lên, một đợt tấn công, đã chém chết hai đồ đệ của vị Thủ Tuế nhân kia.

Vị sư phụ Thủ Tuế Nhân kia vừa kinh ngạc vừa tức giận, quay người bỏ chạy, liều mạng giết ra một con đường máu.

Còn về những người thuộc môn đạo khác, dù là Hại Thủ, hay là Tẩu Quỷ Nhân, đều có bản lĩnh riêng, nhưng một khi gặp phải đám đông có quy mô lớn như vậy, thậm chí còn bị sát khí cuộn cuộn bao phủ, thì càng không đáng kể.

Môn đạo Hại Thủ giỏi giết người vô hình, nhưng đối mặt với đám người đông nghịt, không biết là dân hay là phỉ, người giết ai đây?

Nếu thật sự muốn bày ra một trận pháp lớn, còn sợ bị phản phệ!

Còn Tẩu Quỷ Nhân, vốn không giỏi cận chiến, khó khăn lắm mới triệu hồi được vài tiểu quỷ ra, vừa mới chạm mặt, đã bị sát khí trên người đám người này xua tan, chết không một tiếng động.

Đây mới chỉ là vài lần giao tranh ngẫu nhiên, phần lớn đều kết thúc bằng việc người trong giang hồ thua chạy, còn có rất nhiều giang hồ, rất khôn ngoan, vừa thấy tình thế không ổn, căn bản không giao chiến, mà tránh xa.

Bây giờ là đêm thứ bảy của việc đào bảo tạo sát, một nhóm lớn nhân vật giang hồ do Hồng Đăng Hội dẫn đầu, đang truy đuổi Tái Sát Đàn Sứ đến đây, đến khu vực Thanh Thạch trấn, mà đám thổ phỉ đang đốt phá giết chóc khắp nơi, cũng đang tụ tập từ các nơi, đến khu vực này.

Hai bên tình cờ gặp nhau ở đây, nhìn từ xa, thấy đối phương đông người, đều có chút kiêng dè, tạo thành thế đối

đầu gần gũi.

Mà trong lúc đối đầu này, cũng ngay khi Ngũ Sát Thần hét lớn, tất cả đám thổ phỉ, như nghe thấy tiếng gọi, đột nhiên sát khí trong lòng tăng vọt, ồ ạt xông lên phía trước.

“Không ổn...”

Trong đám giang hồ, còn hơn phân nửa người không hiểu chuyện gì, nghĩ sao lại có nhiều thổ phỉ như vậy, Minh Châu vốn yên bình, chưa từng nghe nói có một băng nhóm thổ phỉ lớn như vậy xuất hiện, bây giờ có nên mắng bọn họ vài câu không?

Chương 682. Mục đích

Chương 682: Mục đích

Nhưng Hữu hộ pháp của Hồng Đăng Hội, lại đột nhiên phản ứng lại, vội vàng quát: “Nương nương, mau cho người của chúng ta rút lui.”

Hồng Đăng Nương Nương cũng giật mình, nàng ta có thể cảm nhận được trên người đám thổ phỉ này, đều có sát khí nồng đậm, đó đâu phải là thổ phỉ, mà giống như mấy trăm tiểu lệ quỷ, sát khí cuồn cuộn khiến nàng ta cũng kinh hãi không thôi.

“Chỉ là một đám thổ phỉ mà thôi, sao phải rút lui, ta đi giết bọn chúng cho hả giận.”

Tả hộ pháp là người đầu tiên không phục, nàng ta trước đó bị Tài Sát Đàn Sứ tính kế, lại bị hai đứa trẻ vàng bạc mê hoặc, trở thành tù nhân của đám thổ phỉ.

Tuy rằng Nương nương đã ra tay kịp thời, cứu nàng ta trở về, nhưng cũng khiến nàng ta kiêu ngạo cảm thấy không phục, bây giờ muốn nhân cơ hội này, thể hiện bản lĩnh một chút.

Nhưng Hữu hộ pháp lại đột nhiên kéo nàng ta lại, quát khế: “Người không muốn sống nữa sao?”

“Người trong môn đạo quả thực có bản lĩnh, nhưng người không phải Thủ Tuế Nhân, gặp mười tám người bình thường người có thể đối phó, nhưng nếu gặp phải hơn hai mươi người, người sẽ không phải là đối thủ, nếu gặp phải hơn ba mươi người, hai người cũng không phải là đối thủ.”

“Nếu gặp phải hơn năm mươi tên thổ phỉ hung hãn, cho dù có năm người, cũng tốt nhất là nên tránh xa, tách ra từng người mà giết, trực tiếp xông lên, đó là tự đưa mình vào chỗ chết...”

“... Đến mức này, ngay cả Thủ Tuế Nhân cũng phải chạy trốn, huống chi người chỉ là một Hình Hồn nửa vời?”

“Mà bây giờ người nhìn xem, đám thổ phỉ kia, có tới bốn năm trăm người, phía sau còn không biết có bao nhiêu đang đuổi theo, hơn nữa bọn chúng toàn thân sát khí, chúng ta tổng cộng không đến trăm người, người nghĩ có phần thắng sao?”

“...”

Tả hộ pháp chưa từng nghĩ đến vấn đề này, ngờ ngác nói: “Một trăm giang hồ đối phó với năm trăm thổ phỉ, một người năm tên, còn không thắng được?”

“Khả năng không lớn!”

Hữu hộ pháp nghiêm túc nói: “Các người bình thường quá coi thường những người tầng lớp dưới đáy, căn bản không hiểu đạo lý này, ban đêm tà ma lợi hại, hại người vô hình, nhưng nếu tụ tập một đám tráng hán, gan dạ, dương khí thịnh, tà ma cũng phải tránh xa ba thước, thậm chí có thể bị xua tan.”

“Đám thổ phỉ này bị ảnh hưởng bởi sát khí, gan dạ, sát khí nặng, tuy không phải dương khí, nhưng lại là sát khí đối lập với dương khí, cũng lợi hại như vậy, vừa chạm mặt, đã gọt đi ba phần pháp lực của người, hung tính bộc phát, lại hủy đi ba phần dũng khí của người.”

“Nếu là bình thường, người có bản lĩnh, dám một mình đối phó với trăm oan hồn sao? Chỉ riêng từng luồng âm khí đó, cũng có thể thổi tắt mạng sống của người, thổi bay hồn phách của người!”

“Ngay cả trăm oan hồn cũng không đối phó nổi, sao có thể đối phó với trăm tên thổ phỉ sát khí ngập trời?”

“Hơn nữa, cho dù lùi một vạn bước mà nói, thật sự cứ thế mà giao chiến, cho dù có thể đánh lui bọn họ, vậy chết mấy chục người, sau này ai đi đền mạng?”

“...”

Đang kiên nhẫn giải thích, thì thấy đám người phía trước gồm thổ phỉ và dân chúng bị cuốn theo, dưới ảnh hưởng của sát khí trong thôn Hoàng Cầu, đã ồ ạt xông lên phía trước, như một cơn gió hung dữ thổi tới, khiến người ta sợ hãi.

“Xoạt...”

Hữu hộ pháp vốn còn đang lo lắng muốn Hồng Đăng Nương Nương ra lệnh, bây giờ thì không cần nữa, đám giang hồ đi đầu vừa thấy không ổn, đã chủ động chạy về phía sau, ngược lại làm rối loạn đội hình của chính mình.

Hồng Đăng Hội và các môn đạo trong giang hồ, có đủ loại người thuộc các môn đạo khác nhau, đặc biệt là Hồng Đăng Hội, bên trong có rất nhiều Thủ Tuế nhân, bọn họ vốn là những người chiếm ưu thế nhất, cũng có khả năng sống sót cao nhất trong tình huống hỗn loạn này.

Cho nên...

... Thủ Tuế nhân chạy nhanh nhất, bỏ lại những người không giỏi giao chiến trực diện phía sau.

Dù là Hồng Đăng Hội, hay là mấy bang phái cùng tiến cùng lui với Hồng Đăng Hội, dù sao cũng chỉ là giang hồ, bình thường chém giết đánh nhau, không thành vấn đề, nhưng bây giờ đối mặt với đám thổ phỉ sát khí ngập trời ở Minh Châu này, bọn họ đã mất hết dũng khí.

Thậm chí, bọn họ còn chạy trốn một cách quang minh chính đại.

Nói đến giang hồ Minh Châu, đều cảm thấy nhiều cao thủ, thế lực lớn, dường như rất lợi hại, nhưng bây giờ chỉ vừa chạm mặt với đám loạn dân, đã lập tức tan rã.

...

“Trước đó hắn ta mượn thủ đoạn của giang hồ, hại Đàn Sứ của ta, phá hủy tế đàn của ta, thật sự cho rằng có thể dọa ta sợ, không dám đến đây?”

Cảm nhận sát khí cuồn cuộn, Ngũ Sát Thần trong thôn Hoàng Cẩu, đã cười lớn, sát khí cuồn cuộn như biến thành cuồng phong màu đen hữu hình, thổi cho màn xanh trong thôn xào xạc.

Bên trong những cơn cuồng phong này, chỉ khiến người ta cảm nhận được sát khí vô biên, nhưng khi cuồng phong thổi đến màn xanh, lại mơ hồ, hiện ra từng khuôn mặt quỷ dữ tợn, như thể bên trong có vô số ác quỷ, muốn phá màn mà ra.

“Nếu hắn ta chỉ có chút thủ đoạn này, chỉ có thể nói Hồ gia, quả thực là khí số đã tận...”

Giọng nói của Ngũ Sát Thần vang vọng trong thôn Hoàng Cẩu: “Nếu hắn ta thật sự lộ diện trước mặt quan phủ Minh Châu, mời những người đó dùng thân phận quan lại để áp chế ta, ta còn coi trọng hắn ta một chút, nhưng hắn ta vừa muốn giấu đầu hở đuôi, vừa muốn duy trì chút thể diện đáng thương đó, chỉ khiến bản thân trở thành trò cười!”

“Sau khi rời khỏi Minh Châu, ta cũng luôn giữ lời hứa, không nói chuyện của nhà họ Hồ ra ngoài, nhưng bây giờ xem ra, cũng không cần thiết nữa, ha ha...”

“...”

“Cho nên, đây mới là mục đích của ngươi?”

Nhưng đối mặt với sát khí cuộn cuộn, biểu cảm của Sơn Quân, lại càng thêm bình tĩnh.

Cuồng phong tụ tập bên cạnh Ngũ Sát Thần, từng khoảnh khắc đều nhanh chóng tăng lên, nhưng hắn ta lại không hề bị ảnh hưởng, chỉ hơi nhíu mày nắm bắt được trọng điểm trong lời nói của hắn ta, nhẹ giọng nói: “Sắp chọn hoàng đế mới rồi, Đường Thượng cũng không yên ổn.”

“Cho nên ngươi đến đây gây ra màn thử thách bất kính này, thăm dò thực lực bên này, để sớm gia nhập môn đạo khác?”

“Vậy ngươi định gia nhập môn đạo nào, Đạo Tai? Hay là Thông Âm?”

Chương 683. Giữ chân

Chương 683: Giữ chân

Sơn Quân nhìn thấu mọi chuyện, kẻ đã bị đuổi đi, bây giờ quay trở lại, đương nhiên là muốn trở mặt với chủ nhà.

Nhưng chủ nhà dù bây giờ chỉ còn lại một người, cũng vẫn là chủ nhà, vẫn là một trong Mười họ, Ngũ Sát Thần dám to gan như vậy, chỉ có thể nói, hắn ta đã có đường lui.

Chỉ có những gia tộc khác trong Mười họ, mới có tư cách làm chỗ dựa cho hắn ta.

Còn về việc hắn ta đầu quân cho ai, thì càng đơn giản, Thông âm Mạnh gia, đương nhiên là lựa chọn hàng đầu, trong Đường Thượng, không ai là không biết Trấn Túy Hồ gia trong Mười họ và Thông Âm Mạnh gia đã trở mặt thành thù như thế nào.

Còn về Đạo Tai, thì lại nhìn ra được từ thủ đoạn của Ngũ Sát Thần hiện tại, bây giờ hắn ta ở Minh Châu đào bảo tảo sát, dễ dàng hủy hoại sinh kế của vô số người, thủ đoạn này, đã rất giống với đám người Đạo Tai chuyên đi khắp nơi trốn tránh thiên phạt.

Tuy nhiên, suy đoán thì là suy đoán, ông ta đột nhiên nói ra một cách bình thản như vậy, ngay cả Ngũ Sát Thần cũng không khỏi sững sờ, mơ hồ cảm nhận được từ Sơn Quân một khía cạnh từng khiến hắn ta vô cùng sợ hãi, dừng lại một chút, mới đột nhiên cười ha ha:

“Ha ha, ha ha, chẳng lẽ, ngươi còn muốn nhân cơ hội này cùng ta đầu quân sang đó?”

“... ”

Nghe hấn ta nói, khoe miệng Sơn Quân nở một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Không, ta chỉ đang nghĩ, cơ hội tốt như vậy năm đó, tại sao ngươi lại không ở lại?”

Ông ta cũng có thể cảm nhận được, theo sự tiếp cận của đám thổ phỉ hung ác, Ngũ Sát Thần thực ra vẫn luôn tích tụ pháp lực, đối với hung thần sinh ra từ sát khí như hấn ta mà nói, giáng lâm đến nơi này, cũng không khác gì được bốn năm trăm người cùng lúc tế bái.

Dưới sự trùng kích của sát khí, ngay cả màn xanh được gia trì pháp lực của ông ta, cũng sắp đạt đến giới hạn, sắp bị hấn ta cưỡng ép phá vỡ.

Nhưng cũng chính trong tình huống này, ông ta lại không hề hoảng hốt, chỉ khẽ thở dài nói: “Ngươi tích tụ đủ sức mạnh, đề phòng ta thật sự ra tay với ngươi sao?”

“Ha ha, chỉ là ngươi đến bây giờ vẫn chưa hiểu, đứa trẻ kia mời ta đến đây không phải để ta giúp nó trừ khử ngươi, mà chỉ đơn giản là muốn ta giữ chân ngươi lại...”

“... ”

Ngũ Sát Thần tuy bề ngoài hung ác, nhưng thực ra trong lòng vẫn luôn cảnh giác, hấn ta thật sự sợ vị này trước mặt thật sự không tuân thủ quy củ, ra tay với mình, nhưng bây giờ bị nói trúng tim đen, trong lòng không khỏi giật mình, quát: “Tại sao?”

“Còn tại sao nữa?”

Sơn Quân nhàn nhạt nhìn hấn ta, nói: “Nó sợ ngươi chạy mất.”

Chỉ là một câu nói bình thản, lại khiến sắc mặt Ngũ Sát Thần đột nhiên đại biến, hấn ta vội vàng nhìn xung quanh,

nhưng chỉ thấy màn xanh dày đặc, không nhìn rõ thứ gì, nhất thời trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi khó tả.

Nhưng nỗi sợ hãi này rốt cuộc đến từ đâu?

Hắn ta không hiểu.

Ngõ nhỏ Mai Hoa đã cho người mời mình đến, chứng tỏ thái độ của bọn họ, tuyệt đối sẽ không ra tay phá hỏng chuyện tốt của mình, cho dù muốn ra tay, cũng sẽ tìm cách để mình biết.

Vậy thì, tên nhóc nhà họ Hồ kia, bây giờ tính ra cũng chỉ mới hai mươi tuổi, lại đang toan tính điều gì?

Trong lòng hoảng sợ, sát khí cuộn cuộn, đã đẩy màn xanh đến giới hạn, từng khuôn mặt in trên màn xanh, giống như một đám ác quỷ đồng thời gào lên giận dữ: “Nói bậy, đến lúc này, còn muốn giữ thể diện sao?”

Nhưng Sơn Quân chỉ khẽ thở dài: “Trình độ của Mười họ, người vĩnh viễn sẽ không hiểu, nếu người có thể hiểu, có lẽ năm đó cũng sẽ không bị đuổi đi...”

...

...

“Càng ngày càng loạn rồi...”

Trong ngõ nhỏ Mai Hoa, Mai lão tiên sinh, lại thật sự đang uống rượu với mọi người, tuy rằng bây giờ lòng người dao động, lo lắng bất an, nhưng bọn họ vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Tiêu sử quỷ chạy tới chạy lui, truyền tin tức, bọn họ đóng cửa ở bên trong, tự nhiên cũng biết, khu vực Thanh Thạch trấn gần núi Lão Âm Sơn, bây giờ đang loạn thành cái dạng gì, nếu đám thổ phỉ trong núi xông ra, sẽ cướp bóc sạch sẽ các thôn làng quanh Thanh Thạch trấn .

Càng nhiều người lưu lạc, càng nhiều người gia nhập thổ phỉ, càng làm loạn lớn hơn, thậm chí, nói không chừng thật sự có khả năng tạo thành uy hiếp đối với Minh Châu.

Nhưng đối với chuyện lớn như vậy, lão ta dường như hoàn toàn không quan tâm, chỉ nhìn ánh mắt lo lắng của mọi người, nói: “Loạn thì cứ loạn, loạn mới tốt.”

“Chỉ có loạn lạc như vậy, mới dễ dàng sinh ra nhân vật anh hùng, mới dễ dàng chiêu binh mãi mã...”

“...”

Mọi người có mặt, quả thực đang lo lắng, nghe vậy, ngoại trừ pháp sư họ Nghiêm, đều giật mình, hạ thấp giọng nói: “Ý của ngài là...”

“... Đã đến lúc rồi?”

“...”

Mai lão tiên sinh cũng không trả lời, chỉ nhàn nhạt quay đầu nhìn bọn họ một cái: “Trước đây bảo các ngươi chọn người đã chọn xong chưa?”

“Chọn xong rồi, chọn xong rồi...”

Chương 684. Dương Cung đến

Chương 684: Dương Cung đến

Mọi người đều kích động gật đầu, mặt đỏ bừng, vội vàng nói: “Chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, những nơi khác còn chưa có động tĩnh gì, chẳng lẽ, bây giờ thật sự muốn...”

“Không phải không có động tĩnh, chỉ là chúng ta nhận được tin tức chậm hơn một chút, những gia tộc thế gia kia đã bắt đầu đặt cược vào các bên rồi...”

Mai lão tiên sinh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Nền tảng của chúng ta không vững chắc, ưu thế không lớn, nhưng càng như vậy, càng nên chuẩn bị sớm, nếu không, thì thật sự ngay cả canh thừa cũng không có mà húp...”

“Ha ha, hoàng đế, hoàng đế, đây mới là chuyện lớn...”

Lão giơ ly rượu trong tay, nghiêng đầu nhìn những con cá thoi thóp trong giếng, nhỏ giọng nói: “Từ khi hoàng đế bị lột da, triều đình đã diệt vong, thiên hạ sớm nên đại loạn, quần hùng cát cứ, chỉ là bị cưỡng ép trấn áp hai mươi năm.”

“Nhưng chỉ có chúng ta, chỉ có những đường quan như chúng ta, mới có thể cảm nhận được, thiên hạ thoát nhìn yên bình, nhưng sóng ngầm cuộn cuộn, một ngày mạnh hơn một ngày.”

“Bị trấn áp hai mươi năm, oán khí cũng tích tụ hai mươi năm, một khi bắt đầu, không biết sẽ náo loạn thành dạng gì, chỉ xem, rốt cuộc khí vận này, sẽ thuộc về kẻ nào may mắn...”

“ ... ”

“ ... ”

Mọi người bị những lời nói của lão ta khiến cho mặt đỏ bừng, kích động đến mức không cảm nổi ly rượu, khu vực Thanh Thạch trấn, cũng đã vang lên tiếng chém giết, ai nấy đều run rẩy.

Giang hồ vừa chạm mặt đã tan tác, chạy mất dép, nha môn lại không có động tĩnh gì, một đám thổ phỉ sát khí ngập trời ập đến, ngay cả tà ma cũng phải tránh xa, những thôn làng xung quanh Thanh Thạch trấn không ai bảo vệ, càng giống như kho lương mở toang.

Sát khí cuộn cuộn, gào thét ập đến, trên đời tà ma vô số, nhưng không có thứ nào đáng sợ hơn khí thế hung ác này.

Nhưng cũng ngay lúc này, ở phía sau bên phải của những người này, đột nhiên lại vang lên tiếng vó ngựa hỗn loạn và tiếng la hét, từ xa nhìn thấy hàng trăm ngọn đuốc tụ lại một chỗ, như một đầu hỏa long, đang mạnh mẽ lao tới.

Thế trận và uy phong đó, khiến đám giang hồ Hồng Đăng Hội đang chuẩn bị tạm thời rút lui cũng phải sững sờ, ngơ ngác nhìn.

“Huynh đệ, đám thổ phỉ giết cha mẹ chúng ta, cướp lương thực và con gái của chúng ta đang ở phía trước...”

Người cưỡi ngựa đi phía trước đầu hỏa long kia, chính là đệ tử Hồng Hương của Hồng Đăng Hội, Dương Cung, bây giờ hắn ta như biến thành một người khác, toàn thân đầy máu, tinh thần phấn chấn, dẫn theo mấy trăm thanh niên trai tráng, đều cầm đuốc, cầm vũ khí, sát khí đằng đằng xông tới:

“Mọi người cùng xông lên, giết đám thổ phỉ này, cướp ngựa của bọn chúng, cướp lương thực của bọn chúng... Không, đoạt lại lương thực của chúng ta...”

“Giết bọn chúng, giết chết mẹ bọn chúng...”

“...”

Đám thổ phỉ sát khí ngập trời, bị ảnh hưởng bởi sát khí, trong lòng tràn đầy sát ý, sát khí dày đặc, chỉ cảm thấy đi đến đâu, không ai dám cản, tuy chỉ có bốn năm trăm người, nhưng đen kịt một mảng, đã có cảm giác không coi ai ra gì.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ, lại có một đám người từ phía sau giết tới, số lượng cũng lên tới mấy trăm, hơn nữa trong đó không ít người cưỡi ngựa, cầm vũ khí, cũng đều sát khí đằng đằng, nhìn thấy bọn họ, liền đỏ mắt, gào thét muốn giết người.

Nhất thời, ngay cả bọn họ vốn hung thần ác sát, cũng không khỏi rối loạn đội hình.

Đột nhiên bị người ta xông tới, người ngựa lập tức hỗn loạn, vốn dĩ không có sắp xếp đội hình gì cả, lại đang lao về phía trước nên ngựa không kịp quay đầu, tự mình chen lấn đến một chỗ.

“Sao lại thế này?”

Đám thổ phỉ này, đã có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn họ phần lớn là do hai đứa bé vàng bạc mê hoặc tâm trí trước, sau đó lại bị sát khí che mờ mắt, chỉ biết đột phá cướp bóc, không ngờ lại tạo thành cuộc hỗn chiến như thế này.

Trong chốc lát, đội hình đã đại loạn.

“Kia là...”

Cũng theo bọn họ hỗn loạn, đám giang hồ do Hồng Đăng Hội dẫn đầu cũng ngơ ngác, đang cầm đầu chạy, không ngờ phía sau lại loạn trước, giang hồ tinh ranh, gan cũng lớn, liền có người dừng lại, thò đầu nhìn về phía sau.

“Sao bọn họ lại đánh nhau?”

“ ... ”

“Là ai, là ai?”

Trong đám đông, Hồng Đăng Nương Nương cũng lo lắng, ánh sáng đỏ lưu chuyển, muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nàng ta không có đèn lồng ở đó, ngược lại không nắm rõ tình hình.

Hữu hộ pháp, Tả hộ pháp, và một số chương quỹ Thủ Tuế Nhân đi theo bên cạnh, mắt tinh, lại nhìn rõ người đang cầm đuốc, dẫn người xông lên chém giết với vẻ vô cùng phấn khích kia, ai nấy đều sững sờ.

Hữu hộ pháp dụi dụi mắt, mới cười khò, chậm rãi nói: “Nương nương, bên kia có người dẫn theo một đám tráng hán giao chiến với thổ phỉ, khí thế vô cùng mạnh mẽ, xem ra đám thổ phỉ kia không phải là đối thủ của hần...”

Hồng Đăng Nương Nương cũng kinh ngạc: “Đó là ai? Lợi hại như vậy?”

Hữu hộ pháp cũng có chút mơ hồ, một lúc sau, mới nhỏ giọng nói: “Là một Tiểu Hồng Hương dưới trướng của ngài...”

Hồng Đăng Nương Nương: “Hả?”

...

...

“Cái gì?”

Cùng lúc đó, trong thôn Hoàng Cầu, Ngũ Sát ác quỷ đang dẫn dụ sát khí cuộn cuộn, định một hơi xé rách màn xanh này, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, ngay cả nụ cười khoa trương trên mặt, cũng bỗng nhiên biến mất, hần ta vội vàng nhìn về phía bên ngoài thôn.

“Bây giờ đã nhìn ra rồi chứ?”

Giọng nói của Sơn Quân, vang lên lạnh lùng sau lưng hắn ta: “Người dùng Ngũ Sát để gieo họa, sao biết không có ai có thể mượn họa này của người để bồi dưỡng vận khí?”

“Dù là người, hay là đám người ở ngõ nhỏ Mai Hoa, đều thật sự không có chút gan dạ nào!”

Chương 685. Biến động

Chương 685: Biến động

Dương Cung xuất hiện, lập tức kinh động rất nhiều người, nghĩ nát óc, sờ cái ót muốn rơi sạch tóc, cũng không biết đây là có chuyện gì.

Nhưng trên thực tế, Dương Cung cũng không biết chuyện gì xảy ra a, ngay từ đầu y liền nghĩ, dù sao cũng đã đi ra ngoài, lại giúp dân chúng trừ trừ phi, đồng thời phát tiết oán khí trong lòng, thuận tiện thay Hồng Đăng Nương Nương dương danh một chút.

Dương Cung không ngờ rằng việc dẹp loạn lại kéo dài nhiều ngày như vậy. Dẹp xong thổ phi ở thôn này, lại có thôn khác nổi loạn, đến thôn đó, lại nghe nói có một nhóm người ở ven núi đang có ý đồ xấu.

Mỗi khi đến một chỗ, đều có một ít thanh niên trai tráng gia nhập vào, thậm chí có số là thổ phi bị bọn hắn tách ra, lúc vùng đao muốn giết thì bọn chúng lại quỳ xuống khóc lóc xin tha.

Bọn họ nói rằng thôn của mình cũng bị thổ phi quấy nhiễu, thật sự sợ không còn đường sống, bây giờ đã có người đi dẹp loạn, bọn họ cũng phải đi theo, nếu có thể đoạt lại lương thực bị cướp trong thôn, không biết sẽ cứu sống được bao nhiêu mạng người...

Càng nhiều người gia nhập, khí thế càng không thể dừng lại.

Hơn nữa, Dương Cung không biết đã bao nhiêu lần mơ ước được dẫn theo một đội quân lớn, đi khắp nơi chinh chiến, bây giờ lại bất ngờ thành hiện thực, có nhiều người như vậy trông cậy vào y, Dương Cung đại gia sao có thể từ chối?

Khi rảnh rồi, y bỗng nhiên nghĩ, mình vốn dĩ vào núi để làm việc cho Nương nương, sao bây giờ lại trở thành chuyên đi dẹp loạn rồi?

Nhưng mỗi khi nghĩ đến điều đó, nhìn thấy quân đội của mình đi đến đâu, cũng có người trong thôn giúp đỡ đưa cơm cho ngựa, thậm chí còn có một số gia đình giàu có, liên kết với nhau, hăng hái đưa lương thực và thông tin đến, chỉ cầu y trừ khử đám thổ phỉ đang hoành hành khắp nơi, để người nhà có thể ngủ ngon giấc.

Trong thời gian đó, Dương Cung cũng có chút ngạc nhiên, tại sao lại có nhiều người sẵn sàng đi theo mình như vậy, và tại sao lại có nhiều người, lại mang lương thực, thậm chí dắt ngựa, đưa đến vũ khí, tặng không cho mình sử dụng?

Sau một hồi tra hỏi, mới biết những người đến đầu quân này, có người thật sự là không còn đường sống, có người căm hận đám thổ phỉ, nhưng cũng có một số người, là đêm trước đột nhiên mơ thấy tổ tiên báo mộng, mắng mỏ:

“Sát khí đến rồi, hủy hoại vận mệnh, đoạt tuổi thọ, tuyệt đường phúc lộc, còn không mau đi theo vị đại gia kia đi giết giặc, trừ khử thổ phỉ, chẳng lẽ muốn cả thôn tuyệt tử tuyệt tôn sao?”

Còn có một số người, lý do càng kỳ quái hơn, hoặc là con trâu nuôi nhiều năm trong nhà, đột nhiên biết nói tiếng người, hoặc là cây du già trăm năm được cả thôn cúng bái, hạ pháp chỉ cho nhà giàu trong thôn, hoặc là thôn đã bị thổ phỉ giết sạch, oan hồn cùng nhau đến khóc lóc kể khổ.

Đối với những lý do này, Dương Cung thật sự rất khó tin.

Sao lại có nhiều thứ kỳ quái như vậy, báo động trước, thậm chí còn chỉ đường? Dương Cung đại gia dù sao cũng là người xuất thân từ Phụ linh nhân, cũng chưa từng gặp qua nhiều thứ tà môn như vậy.

Hơn nữa, cho dù những thứ đó thật sự có linh tính, sao có thể nhận ra mình?

Nhưng những người này thật sự đến đầu quân, cũng thật sự mang theo ngựa, chuẩn bị lương thực, rõ ràng trước đây chưa từng quen biết mình, nhưng đều sẵn sàng giao phó tính mạng cho mình, chỉ để dẹp loạn.

Dương Cung cũng không thể từ chối, y hỏi rõ về nhóm thổ phỉ lớn nhất, quyết định dẫn theo người bên cạnh mình, đi đánh một trận.

Cứ như vậy, y dẫn người từ trong núi đuổi ra, trong lòng vẫn còn lo lắng, chỉ nghĩ nơi này hình như gần trang viên ở trấn Thanh Thạch, đừng để Hồng Đăng Nương Nương biết mình đang không làm việc đàng hoàng.

Vì vậy, cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc đã xuất hiện.

Dưới trướng Dương Cung có mấy trăm người, thoát nhìn cũng là những thanh niên trai tráng khỏe mạnh, không khác gì đám thổ phỉ và nạn dân, nhưng trên mặt ai nấy đều hiện rõ sự căm thù, từ xa cảm được xông tới, chém giết đám thổ phỉ.

Nếu so về bản lĩnh, e rằng người dưới trướng Dương Cung kém xa những giang hồ này.

Nhưng về khí thế, lại hơn không chỉ mấy bậc, bọn họ không hề sợ hãi sát khí trên người đám thổ phỉ, vừa chạm mặt, đã gần như đánh tan đối phương.

Cũng ngay lúc Dương Cung lo lắng bị người trong hội biết mình đang làm chuyện này, thì từ xa Tả hộ pháp và Hữu hộ pháp đều ngơ ngác nhìn y, ánh sáng đỏ như máu trong đèn lồng bên cạnh sắp biến thành mờ hôi lạnh.

“Người thấp hương dưới trướng ta?”

“Nhưng hãn ta... sao bây giờ trông còn hung ác hơn ta?”

“...”

“...”

Biến động ở ngõ nhỏ Mai Hoa

“Không ổn...”

Trong ngõ nhỏ Mai Hoa, cũng ngay lúc Dương Cung dẫn người xông ra chém giết, hai con cá vàng trong giếng vốn dĩ thoi thóp, bỗng nhiên lại tràn đầy sức sống, đồng thời hướng về phía tây nam, lắc đầu vẫy đuôi, trông như đang đập đầu.

Mà nước giếng vốn đã đục ngầu, bây giờ lại càng đục hơn, như một dòng nước bản, đang nhanh chóng khuấy động trong giếng.

Mai lão tiên sinh, trong mấy ngày Minh Châu náo loạn, vẫn luôn bình tĩnh ung dung, như thể mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát.

Cho dù Ngũ Sát Đàn Sứ bị người ta truy sát, cho dù Hồng Đăng Hội tập hợp giang hồ đi phá hủy tế đàn, cho dù Thảo Tâm Đường phái người đến cảnh cáo mắng mỏ, cũng không khiến sắc mặt lão ta thay đổi chút nào.

Nhưng vào lúc này, chỉ vì Dương Cung dẫn theo mấy trăm thanh niên trai tráng giao chiến với đám thổ phỉ, sắc mặt lão ta ta liền đại biến, thậm chí còn đột ngột đứng dậy, làm đổ cả ghế mây, chỉ nhìn chăm chăm vào trong giếng.

“Sao vậy?”

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, nhao nhao đứng dậy nhìn lão ta.

“Bị cướp rồi...”

Chương 686. Âm mưu của Sơn Quân

Chương 686: Âm mưu của Sơn Quân

Mai lão tiên sinh run rẩy, yết hầu không ngừng chuyển động, nuốt nước bọt, run giọng nói: “Không đúng, chuyện này không đúng, hắn ta thậm chí còn không chào hỏi chúng ta một tiếng, sao lại đột nhiên bồi dưỡng ra một người như vậy?”

Mọi người nghe vậy, đều vô cùng khó hiểu, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Nói mau, nói mau!”

“Hắn ta không nhờ chúng ta, những người có chức quan, giúp đỡ trấn áp loạn lạc...”

Mai lão tiên sinh trước tiên là hoảng sợ, một lúc lâu sau, mới khàn giọng nói: “Hắn ta lại tự mình bồi dưỡng ra một người có vận mệnh, để giúp hắn ta bình định sát khí...”

“Hắn ta... hắn ta tự mình chọn một người có mệnh đế vương!”

“Hắn ta, hắn ta lấy đâu ra dũng khí, dám mượn sát cục do Ngũ Sát lão gia tạo ra, để bồi dưỡng mệnh chủng tử cho người được hắn ta chọn, danh tiếng và khí vận này, đều bị hắn ta cướp mất rồi...”

“...”

“Sao lại như vậy?”

Mọi người xung quanh đều đứng dậy, sắc mặt đại biến, vô hình trung có cảm giác như kế hoạch nhiều năm bị hủy hoại trong một sớm một chiều.

Chỉ có vị pháp sư áo đen kia, nhìn thấy sư phụ mình ngây người như vậy, bỗng nhiên rụt rè nói: “Sư phụ, có phải, vị kia ngăn cản chúng ta cứu cô gia của Vệ gia, là tương đương với việc đã chào hỏi chúng ta rồi không?”

“Chỉ là, chúng ta không hiểu, ngược lại... ngược lại tự cho mình là thông minh?”

“...”

Lời này thật sự có chút bất kính, nhưng Mai lão tiên sinh lại ngây người một lúc, bỗng nhiên đứng dậy: “Nhanh!”

Mọi người đều hoảng hốt nhìn lão ta, nhưng Mai lão tiên sinh đã không còn quan tâm đến những điều này nữa, chỉ hét lớn: “Hôm nay lập tức đi, phái người tiêu diệt thổ phỉ, giải tán nạn dân...”

“Nếu không hành động, khí vận Minh Châu bị cướp sạch, sau này sẽ không còn phần của chúng ta nữa...”

“...”

“...”

Một câu nói khiến mọi người phản ứng lại, vội vàng quay về, tập hợp nhân mã, ngay trong đêm rời khỏi thành.

Âm mưu của Sơn Quân

Mà lúc này ở thôn Hoàng Cầu, Ngũ Sát Thần hiển nhiên cũng không ngờ đến điều này, hắn ta vốn hung ác vô cùng, nhưng bây giờ khí thế liên tiếp bị đánh bại, trong lòng đã có chút nghi ngờ, nhìn chằm chằm xung quanh: “Ta không tin, ta không tin lời người...”

“Phương pháp rất đơn giản mà, phải không?”

Sơn Quân chỉ khẽ liếc mắt ra ngoài, tự nhiên sẽ không nói ra sự trợ giúp bí mật của mình, chỉ nhàn nhạt nói: “Người chỉ

biết đào bảo tạo sát, mê hoặc lòng người, phá hủy bảo địa, sinh ra loạn dân.”

“Lại không hiểu, nơi Ngũ Sát hội tụ sẽ sinh ra nhân tài, nơi phong thủy tốt đẹp lại chỉ nuôi dưỡng những kẻ tầm thường, càng là nơi loạn lạc, càng dễ dàng xuất hiện anh hùng, ha ha, thật sự cho rằng Hồ gia nhất định phải tìm những kẻ mưu mô xảo quyệt mới có thể thành công sao?”

“Ha ha, thế gia như xương khô, dân gian có sức mạnh, đạo lý này, ngươi và đám người ở ngõ nhỏ Mai Hoa, e rằng vĩnh viễn sẽ không hiểu...”

“...”

“Thế gia như xương khô, dân gian có sức mạnh?”

Ngũ Sát Thần nghe ông ta nói, trong cơn giận dữ, dường như có sự sợ hãi sâu sắc: “Lời này ta biết, là do tên đại tà ma bị ném vào bên trong Niễn Nhục Trì mười mấy năm trước nói, ngươi lại...”

“Đúng vậy.”

Son Quân mỉm cười nhân nhặt, nói: “Là bọn họ nói, nhưng, chẳng phải có lý sao?”

Ngũ Sát Thần chỉ cần nhắc đến vấn đề này với ông ta, cũng dường như trở nên vô cùng sợ hãi, đột nhiên dâng lên sát khí cuộn cuộn, lại cộng hưởng với đám thổ phỉ bên ngoài, gây ra biến đổi long trời lở đất, cùng với tiếng quát giận dữ của hắn ta: “Ngây thơ, vọng tưởng!”

“Tùy tiện tìm một người nào đó mà muốn trấn áp sát khí do ta mang đến, ngươi tưởng là đang chơi trò gia đình sao, tên đó mệnh mỏng tính nông cạn, cho dù hắn ta có được vận khí này, có thể chịu đựng nổi sao?”

“...”

Hắn ta tất nhiên có thể nhìn ra, người dẫn đầu kia, dường như xuất thân từ Phụ linh nhân, mệnh tính nông cạn đến cực điểm, bây giờ dẫn dụ sát khí, đã là ác ý tràn đầy, muốn liều chết một phen.

Nhưng Sơn Quân chỉ phát tay áo một cái, đã dẹt lại màn xanh, giọng nói mang theo sự chế giễu lạnh lùng: “Kẻ ngây thơ từ trước đến nay là ngươi.”

“Người đó có chịu đựng nổi hay không, mệnh tính có đủ hay không, chẳng phải chỉ cần một câu nói của Hồ gia hay sao?”

“...”

“...”

“Thất cô nãi nãi chăm sóc A Cô cho tốt, ta đi làm chút chuyện...”

Cùng lúc đó, Hồ Ma nhìn thấy Dương Cung xuất hiện, trong lòng cũng dâng lên cảm giác vô cùng hoang đường, vào thời khắc quan trọng này, lại là tên tiểu tử này xuất hiện?

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn đột nhiên hiểu ra mọi chuyện trước sau, tâm trạng bỗng nhiên thoải mái, mỉm cười giao Trương A Cô cho Thất cô nãi nãi, sau đó tự mình nhảy lên ngựa, thúc ngựa phi nước đại, chạy thẳng về trang viên của nhà mình.

Mà cũng vào lúc này, Ngũ Sát Thần bị nhốt trong thôn Hoàng Cầu, sát khí cuộn cuộn ảnh hưởng đến đám thổ phỉ, hay nói cách khác, là ảnh hưởng đến chiến trường đang chém giết kia, một số biến số trong cội u minh, bắt đầu hướng về phía Dương Cung ở trong đám đông.

Có người đột nhiên đỏ mắt, bất chấp tất cả, xông về phía Dương Cung đang đi đầu.

Có vài mũi tên bay loạn trong đồng máu, lại vừa vắn xuyên qua khe hở giữa những người đang chém giết, bay thẳng về phía yếu hại của Dương Cung.

Chương 687. Lấy sát nuôi thể

Chương 687: Lấy sát nuôi thể

Dương Cung, lại là tiểu tử này sao?

Hồ Ma vừa thúc ngựa chạy về phía trang viên của mình, vừa cảm thấy mọi chuyện thật thú vị và buồn cười, thậm chí còn mơ hồ nhớ lại lời của Sơn Quân: “Ngũ Sát tuyệt địa sinh long chủng, phong thủy bảo địa dưỡng cá chạch”.

Dương Cung quả thực là một con cá chạch, xuất thân nghèo khó, lại làm người thấp hương, cả đời chỉ có một niềm tin, đó là lấy mạng đổi lấy phú quý!

Nhưng chính là một người như vậy, lại trong lúc nửa Minh Châu này đều bị Ngũ Sát Thần ảnh hưởng, mơ hồ lại xông đến nơi then chốt nhất của vận mệnh?

Chuyện này đối với Hồ Ma mà nói, chỉ cảm thấy thú vị, bởi vì hần hiểu lời của Sơn Quân, Ngũ Sát Thần đến gây ra loạn thể, nhất định sẽ xuất hiện một người như vậy, không phải Dương Cung thì cũng sẽ là người khác.

Thậm chí nếu không có, thì đẩy một người ra cũng không sao.

Chỉ là người này lại là Dương Cung, khiến mọi chuyện trở nên thú vị, hơn nữa, cũng chính vì là Dương Cung, Hồ Ma vốn không định trực tiếp can thiệp chuyện này, cũng không ngại, trong lúc loạn lạc này, vào thời khắc mấu chốt nhất, làm một chút gì đó.

Hắn nhảy lên lưng ngựa, lần đầu tiên dùng sức kéo dây cương, sau đó như gió lướt trên con đường đêm, ngay cả con

ngựa đó, giờ phút này cũng dường như ngửi thấy mùi nguy hiểm, lập tức phấn chấn, tung vó chạy như bay trên đường.

“Vù vù vù...”

Gió đêm lạnh lẽo, mang theo mùi máu tanh nồng nặc từ hướng tây nam thổi tới, lướt qua bên tai.

Hồ Ma cưỡi con ngựa chạy như bay này, trong thời gian cực ngắn, đã trở về trang viên, phóng thẳng vào, nhanh chóng nhảy xuống ngựa, xông vào nội viện của mình, lấy ra một vật được bọc trong vải đen.

Tiểu nhị trong trang viên đột nhiên thấy hắc trở về, lại nghe thấy tiếng la hét chém giết gần trong gang tấc, khiến người ta hoảng sợ, cũng vội vàng cầm vũ khí, tụ tập lại.

“Không cần sợ, chỉ cần ở trong trang viên, sẽ không có chuyện gì.”

Hồ Ma lớn tiếng nhắc nhở bọn họ một câu, cầm lấy bọc vải đen, đeo lên lưng, liền nhảy lên lưng ngựa, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khi hắc sắp chạy ra khỏi trang viên, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì, quay đầu nhìn đám tiểu nhị đang căng thẳng nhìn mình, ánh mắt dừng lại trên người Chu Đại Đồng đứng đầu mọi người, đột nhiên cười nói: “Đại Đồng, bây giờ có một cơ hội hiếm có.”

“Bây giờ ngươi dẫn người ra ngoài chém giết một trận, có lẽ sẽ có chút lợi ích, ngươi đi không?”

“...”

Chu Đại Đồng sửng sốt một chút, nghe tiếng la hét bên ngoài, y kích động muốn thử hai chân đã luyện sống của mình, nhưng vẫn nói: “Ngươi bảo ta đi, ta nhất định sẽ đi, bây giờ...”

“Không.”

Hồ Ma nói: “Tùy người, chuyện này không liên quan đến ta, đi thì có nguy hiểm, nhưng lợi ích cũng chưa chắc đã có được...”

Chu Đại Đồng lập tức mất hứng thú, nói: “Vậy kẻ ngốc mới đi, ta thà ở trong trang viên bảo vệ hương thân láng giềng...”

Nhìn những hương thân láng giềng vì sợ hãi mà chạy đến trang viên trốn trước, đặc biệt là một phụ nhân góa chồng xinh đẹp rụt rè núp bên trong, Hồ Ma lập tức bật cười, nói: “Vậy người cứ việc canh giữ trang viên cho tốt là được.”

Nói xong cười lớn một tiếng, giờ đây cương, phóng thẳng ra khỏi trang viên.

Trong lòng lại nghĩ, lát nữa phải nói với Nhị gia một tiếng, tổ tông Chu gia bọn hắn không quá ra sức a, hậu bối làm sao ngay cả mệnh Hoàng đế cũng không có chứ?

Trong lúc nghĩ những điều này, hắn đã thúc con ngựa, lao thẳng về phía chiến trường đầy máu tanh và sát khí, ngửi thấy mùi máu tanh, con ngựa này càng thêm hưng phấn, vó ngựa càng chạy càng nhanh, quả thực giống như là tên bay.

Mà Dương Cung lúc này, đang ở giữa đám người chém giết, y là Phụ linh nhân, hơn nữa bình thường đều dẫn theo huynh đệ làm việc, quen xông lên phía trước nhất, bây giờ cũng như vậy, trong tay cầm một cây đao gỉ sét chém giết qua lại.

Lúc trước y có mang theo đao, nhưng chém giết mấy ngày nay, đã sớm cùn lưỡi, không biết vút đi đâu rồi.

Bây giờ đây là cướp được từ tay một tên cướp, nhưng cũng vì giết người quá nhiều, bao phủ một lớp máu me dày đặc, sử dụng đã không còn thuận tay như trước.

Nhưng điều này không quan trọng, bây giờ trong lòng y chỉ cảm thấy mơ hồ có chút nặng nề, mí mắt phải cứ giật liên tục, đây là nhóm cướp lớn nhất mà y dẫn người đến đối phó, cũng là lần chém giết nguy hiểm nhất.

Nhưng là Phụ linh nhân, bản lĩnh của y đương nhiên là không yếu, nhưng không biết vì sao, trong đám chém giết hỗn loạn này, thỉnh thoảng lại có luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt, sức lực cả người y, lại càng ngày càng khó sử dụng.

Quan trọng nhất là, đây đáng lẽ là trận đánh cuối cùng để trừ khử bọn cướp, vậy mà thi thoảng vẫn có nguy hiểm ập đến bản thân.

Hoặc là vài tên cướp đột nhiên trở nên liều mạng, mất đồ ngẫu xông về phía mình, hoặc là bất thành linh có vũ khí của người khác chém loạn xạ về phía đầu mình.

Ngay cả con ngựa y cưỡi, lại vấp vào người chết suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Nhưng y dựa vào sự dũng mãnh và mấy huynh đệ trung thành đi theo bên cạnh chém giết, lại gắng gượng vượt qua, mắt thấy sắp đánh cho đám cướp tan tác, sắp sửa chạy trốn tứ phía.

Chương 688. Nghịch Thiên cải mệnh

Chương 688: Nghịch Thiên cải mệnh

Nhưng đúng lúc này, một mũi tên không biết bắn ra từ đâu, dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó ảnh hưởng, không lệch không nghiêng, vừa vặn bắn ra từ giữa đám người, xuyên qua vô số người đang chém giết, bắn thẳng về phía đầu của Dương Cung.

Khi bay đến trước mặt Dương Cung, mũi tên này, lại vừa vặn đang ở thời điểm lực mạnh nhất, nhất định có thể bắn xuyên qua hốc mắt, đâm thẳng vào não.

Mà đúng lúc này, Dương Cung vừa mới xoay người chém chết một tên đầu sỏ, đang đứng thẳng dậy, vừa vặn huynh đệ bên cạnh y, cũng đều có đối thủ, cách hẵn hơi xa một chút, không ai chú ý đến mũi tên này.

Mọi sự trùng hợp đều giống như số mệnh!

Lúc Dương Cung xoay người ngồi lại lên lưng ngựa, chuẩn bị vung đao chém giết tiếp, mũi tên này đã đến.

Dương Cung nhìn thấy mũi tên này, nhưng đột nhiên đầu óc hơi chậm chạp, đầu óc lại trống rỗng, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng mũi tên này bắn xuyên qua đầu mình.

Mà y thậm chí không có sức lực phản kháng, dường như đang đối mặt với số mệnh.

Kiến đối mặt với một ngọn núi lớn, đè lên người mình, có lẽ kiến cũng sẽ có một khoảnh khắc trống rỗng như vậy, ngay

cả tuyệt vọng và sợ hãi cũng không nói nên lời, bởi vì sự nặng nề đó khiến người ta không sinh ra được cảm xúc nào khác, chỉ có cảm giác bất lực sâu sắc.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng vó ngựa dồn dập, đột nhiên vang lên bên ngoài đám người.

Hồ Ma cưỡi ngựa nhanh đến, lao thẳng vào chiến trường chém giết này, đối mặt với những đao thương và cây chĩa sáng loáng, con ngựa này lại càng thêm hưng phấn, thậm chí không dừng lại, trực tiếp nhảy vào giữa đám người.

Nếu không phải Hồ Ma cố gắng kéo dây cương, kéo nó chạy về phía Dương Cung, nó có lẽ sẽ tự mình đâm vào mũi giáo.

Cũng chính vì có sự xông pha điên cuồng này của nó, Hồ Ma xông vào chiến trường, cũng nhanh chóng tiếp cận Dương Cung, hơn nữa vào thời khắc mũi tên định mệnh kia, sắp sửa đâm xuyên qua hốc mắt Dương Cung, đột nhiên đứng dậy, vươn tay chụp lấy.

“Phập!”

Mũi tên này cách mắt Dương Cung, chỉ còn một ngón tay, sau đó đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, Hồ Ma và Dương Cung mượn thế ngựa, lướt qua nhau, trong tay cầm mũi tên đó, cười nói với Dương Cung: “Sao vậy? Ngây người rồi sao? Tên đến cũng không biết tránh?”

“Ngươi...”

Dương Cung mãi đến khi nghe thấy tiếng cười của Hồ Ma, mới đột nhiên giật mình, phản ứng lại, mãi đến lúc này, mới cảm thấy sợ hãi, nhưng ngay sau đó, đã bị sự kinh ngạc khi Hồ Ma xuất hiện xua tan, hô lên: “Là ngươi, sao ngươi lại chạy đến đây?”

“Bên cạnh đây là trang viên của ta, là người chạy đến chỗ ta mới đúng.”

“Cầm lấy!”

Hồ Ma cười với hắn, sau đó vung tay lên, ném vật được bọc trong vải đen về phía Dương Cung, vải đen trên không trung, đã bung ra, tách khỏi, Dương Cung vươn tay bắt lấy, phát hiện là một thanh đao.

Y ném cây đao gỉ sét trong tay đi, rút thanh đao ra, chỉ cảm thấy hàn khí bức người, lưỡi đao sáng như tuyết, lại là một thanh bảo đao hiếm có.

Trong lúc nhất thời vừa kinh ngạc vừa vui mừng, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả, huynh đệ Hồ Ma này, sao lại đến đúng lúc như vậy, vừa vặn giúp y bắt được mũi tên chí mạng kia, lại vừa vặn biết, y đang cần một thanh binh khí thuận tay?

“Cầm lấy mà dùng đi.”

Nhưng xung quanh đám người hỗn loạn, Hồ Ma cũng không giải thích nhiều với hắn, chỉ mỉm cười gật đầu với y, nói: “Làm tốt lắm, nên không chịu khuất phục số phận như vậy mới tốt.”

Vừa nói, con ngựa phía dưới móng đã tung vó, đạp ngã hai người, sau đó mang theo hắn, xông vào trận chiến.

Trong lòng Dương Cung không biết có bao nhiêu lời muốn nói, lại không ngờ Hồ Ma đến đột ngột, đi cũng nhanh, lại ghen ở cổ họng, hồi lâu, mới mắng: “Huynh đệ ngốc nghếch này của ta, người đưa bảo bối này cho ta, vậy người dùng cái gì?”

Nhưng bây giờ cũng không rảnh suy nghĩ kỹ, chỉ là tinh thần phấn chấn, chém về phía đám cướp sát khí bốc lên, dường

như cảm thấy cả người tràn đầy sức lực, chiến trường nhỏ nhỏ này, hoàn toàn không đề vào mắt.

Y quả thực không cần lo lắng, bởi vì Hồ Ma xông vào chiến trường, bắt được mũi tên chí mạng kia, lại đưa cho y thanh binh khí thuận tay, liền rời khỏi chiến trường.

Mặc dù con ngựa không tình nguyện, nhưng Hồ Ma vẫn kéo nó ra, đương nhiên, sau khi ra khỏi chiến trường, liền nhảy xuống khỏi lưng nó, còn nó có xông trở lại hay không, thì không liên quan đến hần nữa.

Hắn chỉ bước nhanh vào bóng đêm, mà đi chưa được bao xa, liền nhìn thấy Tiểu Hồng Đường đang dẫn đường ở phía trước, dẫn hắn trở về bên cạnh Thất cô nãi nãi và Trương A Cô, cười nói với Tiểu Hồng Đường bên cạnh: “Đồ nghề đều mang đủ cả rồi chứ?”

“Tiểu Hồng Đường, chúng ta chuẩn bị lập đàn thu ác quỷ!”

“...”

Tiểu Hồng Đường gật đầu thật mạnh, đưa chiếc giỏ nhỏ đeo trên cánh tay cho Hồ Ma xem, bên trong đều là hương nến và các vật dụng khác.

Bên cạnh, Trương A Cô cuối cùng cũng nhịn không được, hỏi: “Người là Thủ Tuế Nhân, sao còn phải lập đàn?”

Còn rất nhiều câu hỏi tương tự, tại sao người lại xuất hiện ở đây, vị Thất cô nãi nãi này là lai lịch gì, tiên sinh đối phó Ngũ Sát ác quỷ là ai, người nói muốn lập đàn thu ác quỷ, chẳng lẽ là chỉ...

Nhưng Hồ Ma cũng không cho nàng thời gian hỏi những câu hỏi này, chỉ quay đầu nhìn nàng, cười nói: “Ta biết lập đàn đây A Cô.”

“Lúc trước là người dạy ta, chẳng lẽ đã quên?”

Chương 689. A Cô lập đàn

“Ta dạy?”

Trương A Cô lúc này đầu óc rối bời, nhưng nhìn nụ cười trên mặt Hồ Ma, đột nhiên phản ứng lại, hình như đúng là mình dạy?

Nhưng lúc trước mình chỉ dạy hần pháp môn sơ đẳng nhất, để tạm thời ứng phó, hơn nữa lý do có thể lập đàn, mời linh, cũng là vì Hồng Đăng Nương Nương trong hội của bọn họ là người thiện tâm và hào phóng, tiểu chương quỹ này sao lại coi là thật?

Mà Hồ Ma không giải thích, chỉ nhận lấy các đồ vật từ tay Tiểu Hồng Đường, nhanh chóng bày ra xung quanh, có lò lửa, có tiểu nhân bằng rơm, còn có gạo rắc xung quanh, đặt một ít ở phía tây, rắc một vòng, bày biện lung tung.

Đợi đến khi nhìn thấy hần cắm ba cây hương xuống đất, lấy ra một chiếc đèn dầu đặt trước mặt, thật sự muốn lập đàn, Trương A Cô đã không nhận được: “Người từ đâu tìm đến những vật trấn này, cái đàn... cái đàn này lập không đúng a!”

“Người vốn là Thủ Tuế Nhân, đàn lập ra lại mang theo tà khí, lại dùng những vật trấn này, chẳng phải là... chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức sao?”

“...”

Hồ Ma lại sững sờ, sau đó bật cười, người trước mặt là sư phụ của mình trong môn đạo Tẩu Quỷ, sư phụ đã nói đàn của mình lập không đúng, vậy đương nhiên là không đúng rồi.

Liên cười nói: “Ta quả thực vẫn chưa học đến nơi đến chốn, không bằng A Cô tự mình lập đàn này?”

Trương A Cô nhất thời kinh ngạc: “?”

“Đúng vậy.”

Hồ Ma nói: “Ác quỷ đó đã đắc tội với A Cô, vậy để A Cô lập đàn thu phục nó, không gì thích hợp hơn, hơn nữa, A Cô cũng đừng lo lắng không thu phục được nó, hiện giờ Thất cô nãi nãi của chúng ta đang ở đây nhìn mà, phải không?”

Nghe thấy nhắc đến mình, Thất cô nãi nãi lập tức nở nụ cười vui vẻ, gật đầu với Trương A Cô, tỏ ý mình quả thực đang ở đây nhìn!

Trương A Cô nhất thời kích động không thể tưởng tượng nổi, vốn nàng đã ôm tâm thế phải chết để thu phục ác quỷ đó, lại không thành công, nhưng nào ngờ mọi chuyện xoay chuyển, bây giờ lại có cơ hội này đang chờ mình?

Với pháp lực của mình, dùng đồ cũ và sắc lệnh do Trần Túy Phủ để lại, đều không thu phục được ác quỷ đó, chỉ lập đàn, làm sao có thể thu phục được nó?

Nhưng mà, vị lão thái thái thần bí này đang nhìn mình, nghĩ đến cảnh tượng bà ta vừa mắng Ngũ Sát ác quỷ lúc nãy, Trương A Cô cũng cảm thấy trong lòng mơ hồ nảy sinh một chút hy vọng, có lẽ thật sự có thể?

Vị lão thái thái thần bí này, có thể mắng Ngũ Sát ác quỷ, thân phận tự nhiên là không tầm thường, mà đạo hạnh của bà ta, ngay cả mình cũng không nhìn thấu...

... Trong mắt mình, bà ta lại không có bao nhiêu đạo hạnh, điều này chỉ có thể nói là pháp lực của mình nông cạn, không nhìn thấu.

Nhìn chung quanh một chút, nơi này sát khí cuộn cuộn, nơi xa tiếng giết rung trời, trong thôn cao nhân đấu pháp, bày quỷ kêu khóc, chính là hung địa bên trong hung địa, so với địa phương lúc trước xuất hiện Song Đầu Xà còn hung hơn, tuyệt đối không phải là nơi lên đàn tốt.

Nhưng Trương A Cô là người tính tình cương liệt, càng như vậy, càng không suy nghĩ nhiều, gật đầu thật mạnh: “Vậy để ta lập đàn này, thu phục ác quỷ đó, ta...”

“Cho dù cùng nó đồng quy vu tận, cũng cam tâm tình nguyện!”

“...”

Nói xong, đã nhanh chóng dùng những thứ Hồ Ma lấy ra, từng cái bày biện theo cách quy củ nhất, vốn nàng cũng có một bộ đồ nghề, nhưng vì biết đối phó với Ngũ Sát ác quỷ không có tác dụng, nên không mang theo bên mình.

Nhưng dùng đồ Hồ Ma chuẩn bị cũng giống nhau, chỉ là cách bày biện khác nhau, đàn mà Trương A Cô lập, cực kỳ chỉnh tề, nghiêm trang, đợi đến khi thắp đèn dầu, nàng cũng nghiêm túc hẳn lên, miệng lầm bầm đọc:

“Thiên linh linh, địa linh linh, nhân tinh thần, thần hóa thân.”

“Ta lễ bái, mời Ngũ Sát, bái thỉnh Ngũ Sát giáng pháp đàn, trọng ân hậu lễ tạ đường giá!”

“...”

Đọc xong một câu chú, đột nhiên giơ bàn tay lên, tay kia rút cây trâm đồng cắm trên đầu xuống, đâm vào lòng bàn tay, nắm chặt tay lại, máu tươi nhỏ xuống trước đàn.

Tiểu chương quỹ dù sao cũng không phải là Tẩu Quỷ Nhân thật sự, không thông thạo, vật trần chuẩn bị không đầy đủ, còn

thiếu một món đồ cúng, nhưng Trương A Cô cũng không có tâm tư đi tìm cho hẳn, nên trực tiếp đâm vào lòng bàn tay, nhỏ máu làm đồ cúng.

Còn câu chú mời Ngũ Sát, cũng là khách khí, đây là quy củ của môn đạo Tẩu Quỷ, bất kể mời đến làm gì, đều phải tôn trọng đối phương.

“Hô...”

Pháp đàn đã lập, âm phong thổi qua, Trương A Cô lại hơi ngạc nhiên, vốn tưởng rằng lập đàn ở hung địa này, vừa lập là mất nửa cái mạng, nào ngờ đàn vừa lập, lại được như ý muốn.

Nàng liếc nhìn Thất cô nải nải bên cạnh, còn tưởng là bà ta đang giúp đỡ, chỉ thấy lão thái thái đang mỉm cười, không hoảng không loạn, cũng nhất thời yên lòng.

“Xuất hiện mệnh đế vương, nơi này nhìn có hung có sát đến đâu, cũng là nơi phong thủy tốt, A Cô lập đàn lần này, đạo hạnh cũng sẽ tiến bộ vượt bậc!”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma đứng bên cạnh nhìn, không chút biến sắc, lùi lại một chút, trong miệng mặc niệm: “Thiên làm chứng, địa làm bằng. Người sống đừng mở mắt, quỷ thần đừng dừng lại.”

“Bát phương lực sĩ nghe lệnh ta, binh mã trên đàn nghe lệnh ta, mau bắt Ngũ Sát đến gặp, phá núi san miếu chịu tội.”

“Lời ta là lệnh, lệnh ta là pháp!”

“Đi!”

“...”

“...”

Chương 690. Bỏ chạy

Chương 690: Bỏ chạy

Ngay lúc này, cuồng phong xoay quanh đàn, sâm nhiên tức mục chi khí lan tỏa trong đàn, ngay cả Trương A Cô, cũng bị động tĩnh này dọa sợ, nhìn kỹ vào trong đàn.

Hai tiểu nhân bằng rơm mà Hồ Ma bện, lại đột nhiên cử động.

Mơ hồ biến thành hai vị lực sĩ mặc áo đen, xoay người hành lễ với Hồ Ma, sau đó sải bước đi về phía trước, ra khỏi cửa phủ, đi thẳng về phía thôn Hoàng Cầu.

Nơi đi qua, sâm nghiêm chi khí khiến lòng người chấn động, không chỉ những tà ma bị Ngũ Sát ác quỷ cưỡng ép bắt đến tham gia tiệc cưới trước đó, đột nhiên cảm nhận được uy nghiêm to lớn, nhao nhao quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu, bài vị mà người trong thôn thờ cúng, đều quay đầu, hướng về phía tường.

...

...

“Hắn sao dám?”

Mà lúc này, Ngũ Sát Thần không thể nhìn thấy những gì Hồ Ma làm sau khi rời khỏi chiến trường, chỉ cảm nhận được sự thay đổi trong chiến trường chém giết đó, chỉ sự thay đổi này, đã khiến hắn ta tức giận không thể kìm nén.

Chỉ là nếu phân biệt kỹ càng, lại có thể mơ hồ cảm nhận được, sự tức giận này, nghe giống như đang che giấu nỗi sợ hãi của hắn ta.

Tên tiểu tử mệnh mỏng đó không chịu nổi số mệnh lớn như vậy, hấn tham gia vào chuyện này, đối với những vị ở Đường Thượng mà nói, chính là hành động tìm chết, chiến trường chém giết đó sẽ dùng bất kỳ hình thức nào không nói rõ được, giết chết phụ linh nhân nho nhỏ xen vào này.

Nhưng hấn ta không nhìn thấy Hồ Ma làm như thế nào, lại có thể cảm nhận được sự thay đổi trong số mệnh.

Đối với Hồ Ma mà nói, chỉ là đỡ tên, tặng đao, đối với hấn ta mà nói, lại cảm nhận được đối phương đột nhiên thoát khỏi tử kiếp do sát khí dâng trào mang đến, thậm chí ngay sau đó khí vận tăng vọt, đã áp đảo phần sát khí mà mình gây ra.

Hấn ta thậm chí có thể cảm nhận được, qua kiếp nạn này, đối phương đã khí thế tăng cao, mơ hồ có ý ngũ vận gia thân, trấn áp sát khí mà mình mang đến.

“Đã nói người nhận lực cách cục đều không đủ...”

Sơn Quân bên cạnh, như đang xem trò cười của hấn ta, từ khi ông ta xuất hiện, vẫn luôn không thật sự động thủ với Ngũ Sát ác quỷ, cũng không phá vỡ quy củ, nhưng không động thủ, lại không ngại động miệng:

“Trong mắt người, đó là mệnh đế vương, nhưng trong mắt Mùoi họ, cũng chỉ là một món bảo bối, tạo ra, là có thể phá vỡ Ngũ Sát cục của người, uổng công người vất vả, đến đây mưu đồ, muốn dò xét người ta, bây giờ xem ra, dò xét được thế nào?”

“...”

Ngũ Sát ác quỷ trước đó vẫn luôn hung thần ác sát, nhưng đến lúc này, lại không còn vẻ hung ác đó, nhìn bộ dạng hung hăng lúc này, đều là giả vờ.

Người trong môn đạo, thì đế vương trong mắt bọn họ không phải là đế vương, mà là bảo bối, mình tích trữ bảo bối

tạo sát, gây ra loạn thế này, dường như là nơi bồi dưỡng trời sinh, nhưng đối phương cũng tạo ra một món bảo bối, liền khắc chế tất cả của mình.

Vì là sự thật, hắn ta ngược lại không gầm lên giận dữ, mà đột nhiên ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Sơn Quân: “Đây không giống chuyện người nhà bọn họ có thể làm...”

“Cho nên mới nói lúc đó ngươi rời đi quá sớm.”

Mà Sơn Quân, chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta, thản nhiên nói: “Ngươi không biết hậu nhân nhà họ Hồ, rốt cuộc là dạng người gì.”

“Ta cũng có thể nói cho ngươi biết, thằng nhóc đó...”

Ông ta dừng lại một chút, mới thản nhiên nói: “Có lúc hung ác, ngay cả ta cũng hơi sợ hãi...”

“Vậy thì sao?”

Ngũ Sát Thần dường như bị nói trúng tâm sự, giọng nói đột nhiên hung hăng, quát lên: “Bây giờ mới nhận ra, đã muộn rồi, nhà họ Hồ đã không còn thế lực, bây giờ hắn làm gì đi nữa, cũng chỉ là chết, ngươi cho rằng Mười họ dung được hắn sao?”

“Đợi đến khi họ Hồ bị xóa sổ, ngay cả ngươi cũng sẽ bị liên lụy!”

“...”

“Đúng vậy.”

Sơn Quân lạnh nhạt nhìn hắn ta, nói khẽ: “Ngươi chỉ nhìn thấy Mười họ không dung được hắn, chẳng lẽ không nghĩ tới, Mười họ có thể rời khỏi hắn sao?”

“Ngươi...”

Ngũ Sát Thần dường như bị chọc trúng nỗi sợ hãi và lửa giận trong lòng, sát khí bốc lên cuộn cuộn.

Nhưng không ai ngờ, trong tiếng gầm rú, cô gia của Vệ gia đang đứng giữa màn xanh, đột nhiên ngã xuống, từ thất khiếu của hắn, lại phun ra một luồng sát khí màu đen.

Cái giếng cạn đã bị lấp đầy trong thôn Hoàng Cầu, đột nhiên nổ tung, một luồng khói đen, toàn bộ chui vào trong giếng, nước bắn không ngừng phun ra từ trong giếng.

Ngũ Sát Thần, lại không thấy bóng dáng, lại trực tiếp đi mất.

Chỉ là, tu vi của hắn ta cao đến mức nào, chỉ giáng lâm trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, cô gia của Vệ gia, cũng đã không chịu nổi, theo hắn ta rời đi, cũng lập tức biến thành một bộ xương khô cạn kiệt huyết nhục, mắt thấy sắp ngã xuống đất, không sống nổi.

Hắn ta giáng lâm nơi đây, mượn thân thể của cô gia nhà họ Vệ mắng nhiếc, nhưng thực tế căn bản không hề giao thủ với Sơn Quân, lại càng không cần phải nói bên ngoài, vị hậu nhân Hồ gia vẫn luôn không lộ diện kia, mà một thân pháp lực của hắn ta, cũng không bị bất kỳ hao tổn nào.

Đấu pháp đấu pháp, Ngũ Sát cục của hắn ta đã bị mệnh đề vương phá vỡ, liền nhận thua, không chút do dự muốn rời khỏi nơi này.

Đương nhiên, bây giờ hắn ta vừa đi, nếu không có người lập đàn triệu hồi, cũng sẽ không quay trở lại được.

Tương đương với đại bại, nhưng dù sao cũng không tổn thất gì.

Thứ trên Đường Thượng muốn đi, hơn nữa mượn cái giếng nước này rời đi, ngay cả màn xanh đã chia cắt cả thôn lúc này,

cũng căn bản không ngăn cản được, Sơn Quân cũng không có ý định ngăn cản.

Ông ta chỉ ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đêm, khẽ thở dài: “Đã sớm nói người không đủ thông minh...”

“Vừa thấy không ổn là muốn đi, người thật sự cho rằng mình đến đây đấu pháp, đấu thắng thì vênh váo, đấu thua thì nhận thua rồi đi là được sao?”

“Người ta ngay từ đầu, đã muốn giết người để lập uy a...”

Chương 691. Lặng lẽ quan sát

Chương 691: Lặng lẽ quan sát

Gió mây biến sắc, quỷ khóc thần gào.

Theo Trương A Cô lập đàn, hai con rối rơm biến thành hình dáng hai người mặc áo đen, đều đội mũ quan, đeo đao bên hông, trong tay một người cầm dây xích, một người xách gong xiềng, trông như hai viên sai dịch vội vã đi bắt trộm trong đêm tối.

Thôn Hoàng Cầu lúc này, khắp nơi đều là tiểu quỷ đen kịt, đều là do Ngũ Sát ác quỷ vừa giáng lâm nơi đây mang đến, nhưng vì chạy trốn vội vàng, không kịp mang chúng trở về.

Bây giờ tất cả tiểu quỷ này, đều chen chúc, cố gắng chui vào trong giếng, theo Ngũ Sát lão gia trở về, nhưng đã không kịp nữa, nhìn thấy hai bóng người mặc áo đen, đến trước thôn, bọn chúng sợ hãi kêu la inh ỏi.

Nhưng hai người áo đen, căn bản không để ý đến chúng, đi thẳng về phía trước, dường như không làm gì cả, đám tiểu quỷ bên cạnh đột nhiên bốc cháy, thiêu đốt kêu la thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

Không lâu sau đã cháy sạch sẽ, một cơn gió thổi qua không còn gì, những người bị cưỡng ép bắt đến, lại được màn xanh của Sơn Quân bảo vệ, không bị thiêu đốt.

Chỉ là hai người áo đen đi khắp thôn, lại không phát hiện tung tích của ác quỷ đó, mới phát hiện Ngũ Sát ác quỷ, đã sớm rời đi, chỉ để lại thi thể cô gia của Vệ gia bị hút cạn, thảm hại

co quắp trên mặt đất, bên cạnh một bóng người mơ hồ, không ngừng dập đầu.

Bóng người mơ hồ này, mới là chân thân của cô gia của Vệ gia, chỉ tiếc hai người áo đen đến, chỉ nhìn hẩn một cái, liền phát ra tiếng kêu thảm thiết vô thanh, tan biến vào hư vô.

Ngay sau đó, một bóng người màu đỏ bên cạnh lao đến, ôm lấy thi thể hẩn, cùng với hồn thủ thi còn bám trên thi thể này, lao đầu xuống giếng, hai vợ chồng cuối cùng cũng ngủ cùng nhau.

“Ác quỷ đó chạy rồi?”

Trương A Cô cũng không biết đàn mình lập, sao lại có uy lực lớn như vậy, ngay cả vật trần cũng có thể hiện hình, đi bắt quỷ.

Nhưng nàng đứng trên đàn, lại có thể cảm nhận được trong thôn Hoàng Cầu, đã trống rỗng, biết ác quỷ đó đã chạy trốn, liền cắn răng, lấy ra một khúc xương màu đen, nâng trong tay, lẩm bầm niệm chú.

Đây là vật đính ước mà ác quỷ đó cưỡng ép định ra với mình, là một khúc xương của hẩn ta lúc còn sống, Trương A Cô vô cùng căm hận vật này, sau đó lại dùng nó để thi pháp, giúp đỡ bách tính, chỉ là mỗi lần mời hẩn ta đến, đều bị đánh hoặc mắng.

Bây giờ nàng muốn dùng khúc xương này, cưỡng ép mời ác quỷ đó đến.

Hồ Ma vẫn luôn lặng lẽ quan sát bên cạnh, cũng thầm khen Trương A Cô tâm tư linh hoạt, quả nhiên là đại Tẩu Quỷ, nàng trong môn đạo Tẩu Quỷ, thực tế là bản lĩnh rất lớn, chỉ là vì gặp phải loại Ngũ Sát ác quỷ này, mới khắp nơi lộ ra bị kiềm chế.

Muốn thành toàn cho nàng, liền cũng lặng lẽ niệm chú, chính là Gia chú mà hấn khổ luyện suốt thời gian qua, theo hấn niệm chú, trong thôn Hoàng Cầu, vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Lại là tên Mệnh Sát Đàn Sứ dưới trướng của Ngũ Sát Thần đã sớm bị người ta lãng quên, theo Hồ Ma niệm chú, gã đột nhiên thân thể dần dần co lại thành một cục, một bóng đen sì sì tách ra khỏi cơ thể, không ngừng dập đầu về phía hai người áo đen.

Mà sợi dây rơm buộc trên người gã, lại từ từ tuột ra, chỉ là, sau khi tuột ra, lại mơ hồ biến thành hình dáng dây xích, kêu leng keng trên mặt đất, chui thẳng vào trong giếng nước không ngừng trào ra hắc thủy ở thôn Hoàng Cầu.

Hai người áo đen lập tức đeo đao sải bước đuổi theo.

Ngũ Sát Thần lúc này đã sớm chuồn mất, căn bản không hề chính thức giao thủ với Sơn Quân, một luồng sát khí trong nháy mắt rút đi, rời khỏi Minh Châu phủ, trốn về Ngũ Sát miếu của mình.

Thậm chí ngay cả Ngũ Sát miếu thường ngày sát khí ngút trời này, lúc này cũng đột nhiên sát khí thu liễm, trở nên yên tĩnh, nhìn qua, lại giống như kiến trúc bình thường, không còn chút nào giống như dáng vẻ có thể cảm nhận được từ xa trước đó.

“Đủ rồi...”

Ngũ Sát Thần lúc này, có lẽ cũng đang nghĩ.

Mất đi năm người thấp hương dưới trướng, nhưng cũng đại khái dò xét được lai lịch của hậu nhân nhà đó.

Mặc dù nhìn không rõ ràng, nhưng dùng cái này làm vốn, có lẽ cũng có thể gõ cửa Mười họ khác, tìm cho mình một chỗ che chở.

Còn thể diện, cái đó không quan trọng, cùng lắm thì từ nay về sau mình không bước chân vào Minh Châu nữa, trốn đi là được.

Nhưng ngay khi hấn ta đang nghĩ như vậy, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng dây xích leng keng, dường như từ xa đến gần, tốc độ cực nhanh, Ngũ Sát Thần giật mình, liền đột nhiên nhìn thấy, hai bóng người mặc áo đen, thỉnh linh xuất hiện trước miếu.

Dây xích đen sì sì, quấn về phía hấn ta, hấn ta giật mình không nhỏ, thậm chí không nghĩ ra, người này làm sao có thể bắt được mình đến đây.

“Hô!”

Nhưng hấn ta đương nhiên không cam tâm chịu trói, hét lớn một tiếng, bốn phía rung chuyển, cát bay đá chạy, hai bóng người áo đen kia, lại loạng choạng lùi về sau mấy bước, trên người đột nhiên bốc cháy, dây xích trong tay, càng thêm mất kiểm soát, sắp sửa đứt đoạn.

“Mời không được...”

Lúc này bên cạnh Thanh Thạch trấn , Trương A Cô trên đàn đột nhiên mở mắt, liền nhìn thấy hai con rối rơm dựng bên cạnh, trên người đột nhiên bốc cháy, trong lòng liền nặng trĩu.

Đàn mình lập, đã được cao nhân trợ giúp, uy lực tăng mạnh.

Nhưng dùng để bắt Ngũ Sát ác quỷ, vẫn quá miễn cưỡng, hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.

Một khi sơ suất, liền sẽ bị phản phệ mà chết.

...

...

Chương 692. Con cháu Hồ gia

Chương 692: Con cháu Hồ gia

“Ngũ Sát ác quỷ này, quả nhiên lợi hại, ngay cả Câu Linh chú cũng không bắt được nó...”

Cũng vào lúc con rối rơm trên đàn của Trương A Cô bốc cháy, Hồ Ma liền dẫn Tiểu Hồng Đường bên cạnh, lặng lẽ lui về phía sau.

Điều này thực ra không nằm ngoài dự đoán, hiện giờ hắn, vẫn chưa chính thức tiếp quản gia nghiệp nhà họ Hồ, dùng bản lĩnh học được từ Trần Tuế Thư, đối phó với âm uế dã quỷ, thậm chí là Tiểu Hồng Đăng, đều có thể có tác dụng lớn, nhưng đối phó với Ngũ Sát Thần, vẫn còn nông cạn.

Nhưng hắn đã sớm chuẩn bị, cũng không hoảng hốt, vừa đi về phía trước, vừa đưa tay ra, Tiểu Hồng Đường liền vội vàng lấy ba cây hương từ trong giỏ ra đưa cho hắn.

Hồ Ma nhận lấy hương, đến một khoảng đất trống, quay lưng về phía sát khí cuộn cuộn trong thôn Hoàng Cầu, quỳ xuống hướng về phía thôn Đại Dương ở Lão Âm Sơn, châm ba cây hương.

Sau đó, hắn lấy tổ tro vẫn luôn mang theo bên mình từ trong ngực ra, nâng trong tay.

Yên lặng hướng về phía thôn Đại Dương, lạy ba bái..

Miệng khẽ cầu nguyện: “Bà bà trên cao, cháu trai bất tài, học bản lĩnh chậm, gan cũng nhỏ, khiến bà bà khổ sở chờ đợi

lâu như vậy.”

“Hôm nay, ác quỷ tác oai tác quái, ức hiếp nhà họ Hồ không người, chỉ xin bà bà tạm thời cho ta mượn vật trấn đó, đợi ta trừ khử ác quỷ này, thay bà bà trút giận!”

“...”

Là con cháu nhà họ Hồ, liền có tư cách sử dụng vật đó.

Nhưng lại vì mình vẫn chưa có năng lực giải quyết chuyện ở Tuyệt Hậu thôn, đi lấy tín vật đó ra, nên bây giờ chỉ có thể nói là mượn.

Mà đây, cũng chính là điều mà Sơn Quân nói, phương pháp duy nhất có thể giết chết Ngũ Sát Thân, là khâu quan trọng nhất.

Lúc đầu nghe chuyện này, Hồ Ma giật mình, mơ hồ cảm thấy không tự tin: “Ta vẫn chưa học thành bản lĩnh nhập phủ, cũng chưa giải quyết chuyện ở Tuyệt Hậu thôn, tương đương với vẫn chưa thông qua khảo nghiệm của bà bà, sao có thể mượn tín vật này trước được?”

Nhưng Sơn Quân nghe vậy, lại đột nhiên bật cười: “Khảo nghiệm?”

“Ta sẽ khảo nghiệm ngươi, xem hậu nhân cuối cùng nhà họ Hồ này, có tài giỏi hay không.”

“Mười họ sẽ khảo nghiệm ngươi, xem ngươi có thể gánh vác nhân quả lớn như vậy của nhà họ Hồ hay không, có nên coi ngươi là người nhà họ Hồ hay không.”

“Thậm chí ngay cả Ngũ Sát ác quỷ đó, cũng sẽ khảo nghiệm ngươi, xem trong tay ngươi còn lại mấy phần bản lĩnh của người nhà họ Hồ, có đáng để hãnh diện hay không, hoặc là mượn ngươi để mưu đồ chút lợi ích gì khác.”

“Nhưng duy chỉ có, bà bà nhà ngươi sẽ không khảo nghiệm ngươi.”

“Bà ấy tin tưởng ngươi.”

“Cho nên bà ấy mới nguyện ý gánh vác gánh nặng của nhà họ Hồ, giúp ngươi che mưa che gió, để ngươi có thời gian học chút bản lĩnh.”

“...”

Nói xong, ông ta cũng vô cùng nghiêm túc nhìn Hồ Ma: “Ngươi nếu như kẻ trộm, chỉ muốn chôm chỗ này một ít, lấy chỗ kia một chút, đồ của nhà họ Hồ, sẽ vĩnh viễn không thuộc về ngươi.”

“Nhưng ngươi nếu nguyện ý quản chuyện của người nhà họ Hồ, thì đồ của nhà họ Hồ, vốn là của ngươi, cũng đương nhiên là của ngươi.”

“Bà bà nhà ngươi trước khi đi, đã để lại tổ tro cho ngươi, ngươi cho rằng đây là để bảo vệ ngươi sao?”

“...”

“...”

Chính vì có lời nhắc nhở của Sơn Quân, hơn nữa Hồ Ma cũng biết hiện giờ mình nên làm chuyện này, nên ngay từ đầu đã định ra kế hoạch này.

Dùng giang hồ môn đạo giết Ngũ Sát Đàn Sứ, dùng mệnh cách để vương phá Ngũ Sát cục, nói về đấu pháp, mình đã thắng, Ngũ Sát Thần có hung ác đến đâu, đến bước này, cũng nhất định sẽ chạy trốn.

Muốn giết thứ ở Đường Thượng, thật sự quá khó, đôi phương hóa thân ngàn vạn, có miếu bất tử, cho dù Sơn Quân toàn lực ra tay, đánh bại hắn ta dễ dàng, nhưng cũng không

giết được hấn ta, nhưng may mắn thay, Sơn Quân biết một phương pháp, mà mình vừa vặn có thể làm được.

...

Nghĩ trong lòng, hấn lạy ba lạy, thần sắc trang nghiêm.

Ngay khi lời hấn vừa dứt, bên tai chỉ nghe thấy, trên không trung dường như có sấm sét vô cớ xuất hiện, gió đêm cuộn cuộn, quét qua bốn phương, thổi cho áo bào và tóc hấn bay phàn phật.

Nhưng mà, ba cây hương đang cháy trước mặt hấn, lại thẳng tắp hướng lên trên, dường như không hề bị gió đêm ảnh hưởng, mà bọc tổ tro trước mặt được hấn lạy ba lạy, cũng đột nhiên bị gió cuốn lên, bay lả tả trên không trung.

Nhưng tổ tro này, lại không bị gió thổi tan, mà dường như lan tỏa thành một tầng sương mù.

Tầng sương mù này hòa vào bầu trời đêm, Hồ Ma cũng hoa mắt, lại như nhìn thấy bóng dáng bà bà, xuất hiện trước mặt mình, bà vẫn giống như lúc bảo vệ mình, lưng còng, vẻ mặt hiền từ, trong ánh mắt có sự an ủi nồng đậm.

“Cháu trai của ta đã lớn...”

Bên tai Hồ Ma, cũng dường như nghe thấy giọng nói của bà, đang cười: “Đã là làm việc chính đáng, muốn dùng đồ của nhà mình, sao phải nói là mượn?”

“Bà bà...”

Hồ Ma nhìn thấy bóng dáng bà bà, cũng đột nhiên thẳng lưng, muốn nói gì đó.

Nhưng muốn nói quá nhiều, lúc này, lại nghẹn lại.

Mà cũng vào lúc này, bà bà không nói nhiều với Hồ Ma, bà chỉ nhìn Hồ Ma, dường như nhìn mãi không đủ, vừa nhìn, vừa

gật đầu, giơ tay lau nước mắt tràn ra khóe mắt.

Chầm chậm đưa tay, vuốt ve đầu Hồ Ma, đột nhiên thân hình bay lên bầu trời đêm, càng bay càng xa, thân hình cũng càng ngày càng lớn, dường như hòa vào cả bầu trời đêm, một câu nói đã lâu không nghe thấy, như tiếng thở dài của bầu trời đêm:

“Cháu trai nhà họ Hồ đã trở về, đang lạy các người, chẳng lẽ từng người một, còn muốn giả chết sao?”

Chương 693. Mượn tín vật

Chương 693: Mượn tín vật

Vào khoảnh khắc Hồ Ma lạy ba lạy, cách nơi này mấy trăm dặm, trong Lão Âm Sơn, Tuyết Hậu thôn đầy oan hồn lảng vảng, gào khóc dưới ánh trăng.

Trên đài đá trong thôn, chiếc hộp đá bị dây xích sắt trói chặt, đột nhiên rung lên ầm ầm, run rẩy không ngừng.

Âm hồn lệ quỷ trong thôn, cảm ứng được, nhao nhao gào thét, muốn chạy trốn tứ tán, nhưng bốn tảng đá trấn môn xung quanh làng, lúc này cũng phát ra ánh sáng mờ ảo, như biến thành bốn vị tướng quân mặc áo giáp vàng, nhìn về phía trong làng, trấn áp mọi dị động.

Mà ở Thanh Thạch trấn, trước thôn Hoàng Cầu, Hồ Ma sau khi nhìn thấy bóng dáng bà bà tan biến, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

Cho dù trước đó Sơn Quân đã nói với hần phương pháp này khả thi, nhưng trong lòng hần vẫn có chút bất an, kế thừa gia nghiệp nhà họ Hồ là điều tất yếu, nhưng kế thừa đến tột cùng là có thuận lợi như vậy không?

Người chuyên sinh đều sợ Mùì họ, duy chỉ có mình lại muốn đi vào cửa Mùì họ, xét về bản chất, điều này có được coi là hành động tìm chết không?

Nhưng, sau khi nhìn thấy bóng dáng bà bà, hần đột nhiên lại cảm thấy mình đúng là suy nghĩ nhiều.

Bây giờ tính từ lúc bà bà cứu hần về, tận tâm tận lực chăm sóc hần, đã qua hai năm, trong lòng, có lẽ cũng đã cảm thấy có

chút xa cách?

Phải thừa nhận, lúc đó hẳn quả thực cảm động trước sự hy sinh của bà bà dành cho mình, nhưng theo thời gian trôi qua, thỉnh thoảng cũng cảm thấy trong lòng có chút bất an, đối với bà bà dường như còn chưa thân thuộc bằng Tiểu Hồng Đường, càng khỏi nói đến thân phận nhà họ Hồ.

Hắn kế thừa gia nghiệp nhà họ Hồ, là vì nhận ra, cho dù không kế thừa, những gì phải đối mặt vẫn phải đối mặt, nên chỉ bằng chủ động tiến lên một bước.

Nhưng tình cảm?

Ngoài việc cùng họ Hồ với mình, nào có tình cảm gì?

Nhưng cảm xúc vi diệu này, lại biến mất trong nháy mắt khi nhìn thấy bà bà.

Nghe thấy mình muốn mượn tín vật, nghe thấy mình muốn giết Ngũ Sát ác quỷ, bà bà không hỏi gì, cũng không nghi ngờ gì, trong mắt bà, chỉ có niềm vui mừng vô tận.

Bà chỉ cho rằng người nhà họ Hồ đã lớn, thật sự bắt đầu chuẩn bị làm chút việc.

Vậy, có lẽ mình thật sự là con cháu nhà họ Hồ, chỉ là quên mất một số chuyện, lại nhớ ra một số chuyện?

Miệng, phát ra một tiếng thở dài khe khẽ, sau đó Hồ Ma từ từ ngẩng đầu lên, hẳn nhìn thấy gió trước mặt, đột nhiên trở nên dữ dội khác thường.

Cơn gió này như tràn đầy uy nghiêm, suýt chút nữa thôi ngã hẳn, nhưng hắn biết đã đến lúc then chốt, chỉ đứng dậy, đứng vững vàng, mắt cũng không nhắm lại, chỉ nhìn về phía bóng đêm phía trước.

Bóng đêm càng đậm, như biến thành dòng nước xiết, mà sâu trong dòng nước xiết không nhìn thấu, lại có dị thường nảy

sinh, có thứ gì đó đang đến gần.

Ầm ầm ầm!

Trong tai Hồ Ma, dường như nghe thấy tiếng chấn động nặng nề, mỗi tiếng chấn động, đều như mặt đất rung chuyển.

Hắn cố gắng nhìn về phía trước, cuối cùng đợi đến khi tiếng chấn động này đến gần, trước mắt cũng đột nhiên nhìn thấy, trong bóng đêm như dòng nước xiết, mơ hồ tỏa ra một luồng ánh sáng vàng.

Ngay sau đó, luồng ánh sáng vàng này càng đến gần, đó là hai vị lực sĩ mặc giáp vàng, đi giữa bóng đêm, giáp vàng lưu chuyển, quét sạch bầu không khí kỳ dị trong đêm tối âm u, cô hồn dã quỷ lảng vảng xung quanh, không kịp chạy trốn, đã hóa thành khói xanh.

Tiếng chấn động đó chính là do bước chân của bọn họ truyền đến, mỗi người đưa một tay ra, cùng nhau xách một chiếc hộp đen, từng bước từng bước đi tới, sau đó đặt nặng nề trước mặt Hồ Ma.

“Quả nhiên mượn được, đây chính là tín vật nhà họ Hồ?”

Hồ Ma cố nén sự kích động trong lòng, chấp tay hành lễ, cảm ơn hai vị lực sĩ giáp vàng.

Nhưng bọn họ không nói một lời, đặt hộp xuống, một người cầm kích, một người cầm búa, đứng hai bên, bảo vệ hộp đá.

“Leng keng!”

Dây xích trên hộp đá này, đồng thời đột nhiên rơi xuống.

Hồ Ma cũng có thể cảm nhận được vật bên trong hộp này, đang tỏa ra một loại sức mạnh khiến người ta kinh hãi, đây là đồ của nhà họ Hồ, cũng lẽ ra là đồ của mình.

Nhưng hắn đối mặt với hộp đá này, lại có một loại bản năng, muốn chạy trốn, không biết có phải là phần thuộc về người chuyển sinh của mình, đang vô thức sợ hãi thứ bên trong hộp này, có bản năng muốn tránh né vật này.

Nhưng cảnh tượng này, vốn là không thể tránh khỏi, phải không?

Bây giờ không nhân cơ hội này, xem trước là hung hay cát, chẳng lẽ thật sự đợi đến khi vào Tuyệt Hậu thôn, chính thức lấy vật này ra mới mạo hiểm sao?

Hắn cắn chặt răng, thần sắc trang nghiêm, từ từ, mở nắp hộp ra từng chút một.

“Hô!”

Một luồng gió mạnh không thể tả, ập vào mặt.

Không phải âm phong do tà ma xuất hiện mang đến, cũng không phải loại sát khí trên người Ngũ Sát Thần, mà là một loại khí thể đường đường chính chính, nhưng lại uy nghiêm nặng nề, khiến người ta vừa nhìn đã nảy sinh kính sợ, tà niệm trong lòng, dường như đều bị thổi tan trong nháy mắt.

Thị lực của Hồ Ma đã khác xưa, bây giờ lại phải bình tĩnh một chút, mới nhìn rõ hình dáng vật trong hộp.

Chương 694. Đồng giản

Chương 694: Đồng giản

Đó là một cái giản bằng đồng đen sì sì, nặng nề vô cùng, trên đó có pháp văn bệ ngạn mặt người móng hổ, pháp văn được khảm bằng một loại vật chất giống như đồng đỏ, chỉ là đồng đỏ này, lại mơ hồ như đang sống.

Đầu nhọn thân vuông, chia làm chín đốt, dài một trượng tám thước, to bằng cánh tay người, nằm yên tĩnh trong hộp, nhưng có thể cảm nhận được khí tức nặng nề ẩn chứa ở trên đó.

“Đây, chính là tín vật nhà họ Hồ?”

Hồ Ma không nhìn kỹ thanh đồng giản này quá nhiều, chút nghi ngờ trong lòng khi nhìn thấy đồng giản lúc trước hoàn toàn biến mất, đối mặt với đồng giản này, hắn lại cảm nhận được một loại áp lực nặng nề về tâm linh, và sự thân thiết mãnh liệt.

Dường như một số thứ trong huyết mạch, đã cộng hưởng với đồng giản này, hắn thậm chí có thể cảm nhận được, cơ thể mình, đang khao khát nhắc nó lên.

Vì vậy, Hồ Ma cũng thở ra một hơi thật sâu, đưa tay vào, nắm lấy cán đồng giản, từ từ nhắc lên.

Nhắc không nổi.

Đồng giản nhìn đã vô cùng nặng nề, bây giờ đưa tay ra lấy, lại dường như còn nặng hơn lúc nhìn, sức lực một tay của Hồ Ma, đừng nói là nhắc nó lên, ngay cả di chuyển nó một chút cũng khó.

Nhưng đến lúc này, Hồ Ma cũng nhướng mày, đột nhiên gầm lên một tiếng, ba trụ đạo hạnh, toàn bộ sử dụng ra, cơ thể được môn đạo Thủ Tuế rèn luyện, cũng trong nháy mắt, bộc phát ra tất cả sức mạnh.

Bây giờ, ngay cả Hồ Ma cũng không biết mình vừa rồi, đã dùng bao nhiêu sức lực.

Hắn đã rất ít khi cần dùng toàn bộ sức lực, để làm gì đó.

Nhưng bây giờ, đối mặt với đồng giả này, lại dùng hết sức lực toàn thân, cuối cùng mới nắm lấy cán đồng giả, từng chút từng chút, nhắc nó lên.

Từng chút từng chút, di chuyển ra khỏi hộp đen.

Nhưng cũng chỉ miễn cưỡng nhắc lên mà thôi, muốn giơ lên, thì vạn vạn không thể, hơn nữa sau khi nhắc đồng giả ra khỏi hộp đá, khí lực một thân Thủ Tuế Nhân cũng đã không chịu nổi, đột nhiên tay trượt, đồng giả rơi thẳng xuống đất.

“Àm!”

Khoảnh khắc này, dường như cả Minh Châu đều rung lên mấy cái.

Không phải chấn động thật sự, mà giống như thần hồn đột nhiên bị kích động, đầu óc choáng váng, ngay cả Tiểu Hồng Đường đang đứng nhìn từ xa, cũng ngã ngòai bệt xuống đất, xoa xoa mũi, chỉ ngây ngốc nhìn đồng giả.

Khoảnh khắc thân đồng giả rơi xuống đất, liền cảm thấy xuống đất, dựng đứng, thân đồng giả chín đốt rung động, tạo thành tiếng gầm rú như một loại mãnh thú hung ác, một luồng khí thể nghiêm trang, đột nhiên lan tràn về bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc này, tiếng quỷ khóc và oán khí gào thét khắp nơi, đều bị áp lực này xua tan.

Trong thôn Hoàng Cầu, đám tiểu quỷ vốn bị Ngũ Sát lệ quỷ mang đến, lại bị người áo đen làm cho kinh động, nhao nhao chạy trốn vào các góc ngách, lúc này cũng nhao nhao rơi xuống đất, bị đè thành từng cái bánh thịt, sau đó dần dần biến mất.

Cũng vào lúc này, trên đàn của Trương A Cô, trơ mắt nhìn con rối rom bốc cháy, đã bất lực, Ngũ Sát ác quỷ đạo hạnh quá cao thâm, nàng căn bản không mời nổi.

Nếu không phải đối phương hiện giờ cũng rất cẩn thận, chỉ sợ nàng đã sớm bị sát khí của đối phương, phản phệ mà chết.

Nhưng ngay khi nàng sắp không chịu nổi, đột nhiên Thất cô nãi nãi đang mỉm cười quan sát bên cạnh, cũng như có chút lo lắng, gọi với nàng: “Cô nương, chỉ còn một chút nữa, cố lên!”

Thất cô nãi nãi nào biết đây là chuyện gì, chỉ là thấy Trương A Cô dường như có chút kiệt sức, nên cổ vũ cho nàng.

Nhưng tiếng hô này, lại thật sự khiến Trương A Cô hạ quyết tâm, mười năm trước mẹ ruột bị hại chết, mười năm qua ngày đêm sợ hãi, mười năm qua chịu đựng ủy khuất bị đánh bị mắng dâng lên trong lòng, lại ngay cả phản phệ cũng không sợ.

Cho dù phản phệ, cũng phải để nó đến đây trước, vậy cũng tương đương với mời vào trong đàn.

Liên hét lớn một tiếng, khúc xương đen trong tay, lại bị bóp nát, tiếng vang vọng trong đàn: “Ác quỷ, vào đàn nói chuyện với ta...”

“Hô!”

Cũng vào khoảnh khắc này, chiếc đèn dầu trước mặt Trương A Cô sắp tắt, đột nhiên bùng cháy, chiếu sáng bốn

phía, cuồng phong thổi đến từ bốn phương tám hướng, mơ hồ, dường như vang lên một loại âm thanh sâm nghiêm túc mục.

Bóng đêm trở nên vô cùng nặng nề, nặng nề đến mức khiến người ta dường như sinh ra ảo giác, khí tức cao lớn mà âm nghiêm, từ từ xuất hiện sau đàn của Trương A Cô.

Vì là nàng đang lập đàn, nên không quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi phía sau, nàng bỗng nhiên nhìn thấy, đó là một tòa điện nguy nga tráng lệ, có mái hiên cao cao, và cánh cửa lớn màu đen dày nặng cổ kính.

Trước cửa, hai con thú trấn môn uy nghiêm hung ác, trong mắt dường như tỏa ra ánh sáng hung ác lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, cánh cửa lớn màu đen đã đóng bụi bặm này, đột nhiên chậm rãi, nặng nề, từ từ mở ra một khe hở, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh như thật như ảo, chấn động tâm can.

“Trần Túy Phủ mở, tru hung trảm ác!”

“...”

Khoảnh khắc tiếp theo, một tấm lệnh bài đen sì sì, đột nhiên từ cánh cửa chỉ mở một khe hở đó, ném ra.

Trương A Cô lúc này đã sững sờ tại chỗ, trong lòng chỉ có sự kích động không thể diễn tả bằng lời, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu: “Trần Túy Phủ, mở rồi?”

Chương 695. Truy bắt

Chương 695: Truy bắt

Lúc này, Ngũ Sát Thần đang giận dữ trong địa phận của Côn Châu, gần như thiêu hủy hoàn toàn hai bóng người áo đen, dây xích cũng sắp bị gãy đứt, hắn chuẩn bị từ bỏ hương hỏa trên bàn thờ, lập tức trốn đến nơi bí mật hơn.

Dù sao đối với hắn, đây cũng chỉ là thần miếu bề nổi, nơi thờ cúng hắn ta trong bóng tối có rất nhiều, chỉ cần có một bài vị, hắn ta cũng có thể gây dựng lại sự nghiệp.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này, hắn ta đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thể quen thuộc mà đáng sợ giáng xuống trước miếu, trước mắt lóe lên ánh sáng vàng rực rỡ, một bàn tay khổng lồ bọc giáp vàng, vươn xuống, nắm lấy dây xích đang bắn ra.

“Xoẹt!”

Khoảnh khắc dây xích bị bàn tay khổng lồ màu vàng nắm lấy, hung uy và sát khí trên người Ngũ Sát Thần, như băng tuyết tan chảy trước sắt nung, ngọn lửa trên người hai người áo đen bùng lên dữ dội, nhưng đã xen lẫn những tia sáng vàng, lại vung dây xích, trông lên đầu Ngũ Sát Thần.

“Trần Túy Phủ?”

Khoảnh khắc này, giọng nói của Ngũ Sát Thần, gần như mang theo sự tuyệt vọng và khó tin, hồn phách suýt nữa bay mất, thậm chí không có sức lực phản kháng, chỉ đột nhiên há miệng hét lên:

“Ta đã hưởng hương hỏa trên đường thượng, các người không thể bắt ta như vậy...”

“...”

Nhưng không ai trả lời, dây xích như chứa đựng sát khí cuộn cuộn, chỉ lao thẳng vào trong miếu, Ngũ Sát Thần thu mình vào trong tượng thần, mà dây xích này, cũng không khách khí, trực tiếp tròng lên đầu tượng thần.

Hai người áo đen bên ngoài miếu, dùng sức kéo dây xích, chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, toàn bộ thần miếu, sụp đổ ầm ầm, như trải qua một trận động đất, biến thành một đồng gạch vụn.

Mà trong đồng đổ nát, bộ tượng thần Ngũ Sát nứt vỡ, toàn bộ bị kéo ra khỏi miếu.

“Ta là thần miếu được ghi danh, được hưởng hương hỏa, các người... các người không thể phá hủy miếu thờ, làm hỏng kim thân của ta...”

Ngũ Sát ác quỷ gào thét không ngừng, vùng vẫy kịch liệt, miệng khi thì mắng chửi, khi thì cầu xin, nhưng hai người áo đen đang bốc cháy, nào thềm để ý đến hấn ta, chỉ im lặng, kéo dây xích, lôi hấn ta đi, xuyên qua thành qua huyện, đi thẳng về phía Minh Châu.

Lúc này, từ Côn Châu đến Minh Châu, không biết có bao nhiêu người trong môn đạo, hoặc là bách tính bình thường, đều nằm mơ.

Bọn họ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cầu xin, mơ mơ màng màng lại như nhìn thấy hai người áo đen đang bốc cháy, toàn thân sát khí, dùng dây xích kéo một con ác quỷ năm đầu, toàn thân đen kịt, đi ngang qua trước cửa.

Chỉ dọa cho dù là người hay quỷ, đều nhao nhao quỳ rạp xuống đất, nghe tiếng khóc than đó dần dần xa, trong lòng nảy

sinh sự kính sợ bản năng, nhất thời đều cảm thấy đầu óc trống rỗng.

“Răng rắc...”

Trong địa phận của Côn Châu, có khá nhiều nơi, công khai hoặc bí mật, thờ cúng Ngũ Sát lão gia, có nơi thờ cúng đã lâu, đã xây dựng tượng thần, cũng có nơi mới vừa thỉnh hương hỏa đến, thờ cúng trong bóng tối, mỗi ngày dùng huyết thực tế lễ, cầu kiếm chút tà tài.

Không phải là không biết Ngũ Sát Thần hung ác, nhưng Ngũ Sát lão gia cũng linh nghiệm, phải bỏ ra rất nhiều tiền, mới có thể thỉnh được một nén hương hỏa đến thờ cúng...

Nhưng ngay lúc này, bọn họ đều cảm thấy trong lòng hoảng hốt, vội vàng chạy ra xem, liền nhìn thấy tượng thần mình thờ cúng, hoặc là bài vị vừa mới lập, đột nhiên vỡ vụn, một luồng khí đen bay ra, cuốn theo hồn phách của mình, cùng nhau bay ra khỏi nhà.

Khí đen vô biên vô tận, từ bốn phương tám hướng, đều xuyên qua châu vượt phủ mà đến, bám vào tượng thần đang bị kéo đi, đi thẳng về phía Minh Châu.

“Hí hí hii hi .... hi....”

Bên ngoài Minh Châu phủ, một đội nhân mã vừa mới được triệu tập suốt đêm từ ngõ nhỏ Mai Hoa, nha môn, và các gia đình quyền quý, cảm thương rút đao, mở cổng thành, chạy về phía Thanh Thạch trấn trong đêm.

Bọn họ cầm đuốc trong tay, đeo đao kiếm bên hông, giờ lệnh bài của phủ, nơi đi qua, cho dù là tà ma, cũng nhao nhao chạy trốn, không dám cản đường bọn họ.

Nhưng đang chạy như bay, đột nhiên, ngựa phía dưới lại hoảng sợ, giờ cao vó trước, chen chúc xô đẩy nhau, người cười

ngựa bị ngã xuống, nằm đè lên nhau, không hiểu chuyện gì, kêu la âm ỉ:

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?”

“Có phải có thứ gì đó tác oai tác quái? Sao đột nhiên ngựa lại hoảng sợ?”

“...”

Nhưng còn chưa kịp hỏi xong, lại đột nhiên im bật, đã cảm nhận được khí thế sâm nghiêm không thể diễn tả bằng lời phía trước, từng trận âm phong ập đến, lại như hoa mắt, nhìn thấy bóng đêm phía trước, đã vỡ vụn thành một thế giới khác.

Quan đạo dưới chân, biến thành loại đại đạo sâm nghiêm nào đó, hai bên có cuồng phong cuộn lên, cuốn theo vô số cát bụi.

Đi ngang qua trước mặt mình, trên đường, có hai người toàn thân bốc cháy, tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, tay cầm dây xích, kéo một con ác quỷ đen kịt trên mặt đất, từ từ đi qua trước mặt bọn họ.

“Cái đó...”

Có người đợi ác quỷ bị kéo đi xa một chút, mới vội vàng quay đầu nhìn Mai lão tiên sinh, muốn hỏi, mới phát hiện giọng nói của mình đã khàn đặc.

Từng người một chỉ cảm thấy tâm thần bất định, hồn phách như bị câu đi mất.

“Cái đó, đó là thần miếu trên đường thượng...”

Mai lão tiên sinh nhìn ác quỷ bị kéo đi, đã nhận ra điều gì, kinh hãi đến mức tim suýt ngừng đập, khuôn mặt già nua trắng bệch như tờ giấy, lắp bắp: “Ngay cả thần miếu cũng bị kéo xuống, cũng sẽ bị...”

Chương 696. Trần Túy Phủ mở

Chương 696: Trần Túy Phủ mở

Hoài Nam, trong một tòa nhà rộng lớn sâu thẳm, nơi sâu nhất, từ đường đen kịt, thờ cúng bài vị tổ tiên của Vệ gia Hoài Nam từ xưa đến nay, dày đặc, được đặt tầng tầng lớp lớp.

Mà trước bài vị, treo từng tờ giấy vàng, trên đó viết bát tự và tên của người nhà họ Vệ, cô gia cũng được tính, nhưng con gái gả đi thì phải gỡ xuống, gió đêm thổi qua, kêu xào xạc.

Nhưng ngay lúc này, trong những tờ giấy này, một tờ được treo gần bài vị tổ tiên hơn, lại vô duyên vô cớ, đột nhiên bốc cháy, bài vị bên cạnh, lại đột nhiên kêu lách cách, lập tức có mấy cái rơi xuống khỏi giá.

“A, có chuyện chẳng lành...”

Gia tộc lớn như vậy, đều có tộc nhân chuyên canh giữ từ đường, nghe thấy động tĩnh, sợ mất mặt, vội vàng gõ chiêng, khiến cả nhà náo loạn.

Tộc trưởng nhà họ Vệ khoác áo ngoài, vội vàng chạy đến, nhìn một cái, đã tức giận đến mức mặt mày xanh mét, quát lên: “Tên khốn nạn bất tài đó, chỉ là về nhà lấy bài vị tổ tiên thôi, rốt cuộc lại đắc tội với ai?”

“Lại khiến tổ tiên cũng không nhìn nổi hán, đây là đang mắng chúng ta bất hiếu...”

“Đi điều tra, điều tra xem rốt cuộc hán đã làm gì?”

“...”

Người nhà họ Vệ, ai nấy đều kinh hãi, vội vàng có gia đình, liên tục đáp ứng, nhưng không ngờ, tộc trưởng nhà họ Vệ này lại đột nhiên phản ứng lại, vội vàng đưa tay ra: “Chờ đã!”

Mọi người đều không dám thở mạnh, nhìn về phía hắn, lại thấy hắn nhìn chằm chằm vào bài vị rơi xuống đất, vẫn còn run rẩy không ngừng, như đang sợ hãi, tộc nhân canh giữ từ đường nhanh tay, đã cung kính nhặt lên, đặt lên giá, còn muốn thắp hương tạ lỗi.

Nào ngờ, lần này, lại không đặt vững, lại rơi xuống, mấy cái khác cũng run rẩy theo.

Hắn như đột nhiên hiểu ra điều gì, trong lòng giật mình, lập tức đưa ra quyết định, hạ giọng nói: “Chuyện này, trước tiên đừng điều tra, đợi mọi chuyện qua đi, rồi xem tình hình như thế nào...”

“Khá lắm, cần phải làm đến mức này sao?”

Trên một cỗ đạo, không biết là người đi, hay quỷ đi, khi người áo đen bốc cháy lòì Ngũ Sát ác quỷ đi qua, cũng có một số người không ở Minh Châu, đột nhiên cảm ứng được, cẩn thận nhìn một cái, lại sắc mặt thay đổi.

“Trần Túy Phủ, Trần Túy Phủ mở cửa lại rồi, người nhà đó, cuối cùng cũng không trốn tránh nữa?”

“...”

Một số người canh giữ ở Thượng Kinh, mấy chục năm không bước chân ra khỏi cửa, chỉ phụ trách thắp hương trong từ đường, cũng mở mắt nhìn một cái, lắc đầu, hướng về phía vô số bóng người đen kịt trên sảnh đường, cười khở: “Bạch gia nãi nãi, bà đã dạy dỗ ra một đứa cháu trai tốt.”

“Nó quả nhiên khác với người nhà họ Hồ trước đây, nói giết là giết, đây là hoàn toàn không để ý đến quy củ a...”

“...”

“Quy củ?”

Bốn phía đều là khí thế thâm nghiêm trang trọng, chỉ có một giọng nói già nua mang theo vui mừng vang lên: “Cháu trai của ta chỉ là không muốn chịu ảm ức, dù sao người nhà chúng ta đã chịu ảm ức đủ rồi!”

Mà đến trước Thanh Thạch trấn, những người giang hồ môn đạo lấy Hồng Đăng hội làm đầu, đêm nay đã trải qua quá nhiều chuyện.

Vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là rút lui, hay đi đến chiến trường chém giết đó hỗ trợ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng dây xích leng keng, cảm nhận được khí tức lạnh lẽo như thổi thẳng vào mặt, đột nhiên mở mắt, liền nhìn thấy phía trước có người kéo một con ác quỷ dữ tợn đi qua.

Người đang nói chuyện lập tức im bặt, người đang kích động cũng hoàn toàn im lặng, bầu không khí hỗn loạn đột nhiên yên tĩnh khác thường, chỉ ngây ngốc nhìn về phía trước.

“Đó là...”

Có người run rẩy nói một câu, lại đột nhiên như nhắc nhở mọi người, vội vàng im lặng, nhao nhao quỳ rạp xuống đất, hoặc là trực tiếp ngã xuống khỏi ngựa, lại lập tức che mắt mình.

Mà Hữu hộ pháp của Hồng Đăng hội, lại phản ứng cực nhanh, nhanh chóng gỡ chiếc đèn lồng đỏ đang treo xuống, dùng một tay kéo áo ngoài bọc đèn lồng đỏ vào trong, cho dù như vậy, vẫn có thể cảm nhận được bên trong áo bào, đang run rẩy không ngừng.

Một tia sáng đỏ, lọt ra từ khe hở áo bào, như đang lén lút nhìn trộm.

Vô số âm thanh như bị thứ gì đó nuốt chửng, tiếng chém giết phía trước, và tiếng người ngựa hí xung quanh cũng biến mất, trong mắt mọi người, chỉ nhìn thấy hai người áo đen đang bốc cháy, kéo con ác quỷ đó, đi thẳng qua trước mặt.

Bọn họ đi về phía sâu thẳm của bóng đêm, nhìn theo, mọi người mới nhìn thấy nơi đó đã có một tòa phủ màu đen đang đợi, khí thế trang nghiêm và lạnh lẽo ập vào mặt, khiến lòng người chấn động.

“Sao lại bắt cả tượng thần đến đây?”

Bên kia, khi vô số người đều ngậy ngốc nhìn ác quỷ đó bị lôi đi suốt dọc đường, đến trước tòa phủ đệ thần bí thâm nghiêm, Hồ Ma cũng đang cảm thán sâu sắc, sự bá đạo và thần bí của Trấn Túy Phủ.

Trước đó mượn sức mạnh của Sơn Quân bắt ác quỷ Thanh Y, cũng chỉ bắt được một linh thể.

Bây giờ mượn tín vật nhà họ Hồ, bắt Ngũ Sát ác quỷ này, lại dọn cả tượng thần trong miếu đến đây?

Hơn nữa kéo lê suốt dọc đường, xuyên qua châu vượt phủ, không hề tránh né người khác, ngược lại bị không biết bao nhiêu người nhìn thấy, đây là làm gì, thị uy sao?

Cái này cũng...

... Quá bá đạo rồi!

Chương 697. Thẩm vấn

Chương 697: Thẩm vấn

Sau khi kìm nén sự kích động trong lòng, Hồ Ma nhìn sang hai bên, cảm giác như mình đang đứng trong một đại sảnh nguy nga. Xung quanh đều là ánh mắt trang nghiêm, nhìn mình không chút cảm xúc, hai hàng kim giáp lực sĩ đứng hai bên, mỗi người cầm đao rìu, nhắm chặt mắt.

Tòa phủ đệ bí ẩn này được mở ra bởi đồng giản chín đốt trong hộp, và khi nó được mở ra, nó xuất hiện xung quanh Hồ Ma, lấy đồng giản chín đốt làm trung tâm, và cũng xuất hiện phía sau pháp đàn của Trương A Cô.

Hồ Ma có thể lơ mờ nhìn thấy hình dáng của tòa phủ đệ, và phát hiện ra rằng nó thực sự giống với đại sảnh mà hắn đã triệu hồi trước đó khi sử dụng phương pháp trên Trấn Tuế Thư để dựng đàn, nhưng bây giờ, tòa phủ đệ này chân thực và đáng sợ hơn.

Đứng trong tòa phủ đệ, Hồ Ma có thể nhìn thấy mái nhà cao, những cây cột màu đen khổng lồ, và một cái trống lớn được che phủ bởi một thứ gì đó không rõ ở giữa sân. Nhìn sâu hơn vào bên trong, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy tòa đại điện hùng vĩ, những cây cột được chạm khắc hình con hung thú Bộ Ngạn, và một cái án thư ở phía trước, trên đó có lệnh tiễn và một chồng sổ sách dày phủ đầy bụi.

Ở phía bên trái, thậm chí còn có một hàng đao chém đen ngòm xếp thành hàng, khiến người ta kinh hãi. Mỗi đồ vật ở đây đều mang một khí chất cổ xưa và bí ẩn, và dường như có một sự hoang vắng và trang nghiêm, thậm chí Hồ Ma còn có

thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, nhưng không hề tà ác, mà khiến người ta tự nhiên sinh ra sự kính sợ.

Hồ Ma cũng theo bản năng muốn nhìn rõ mọi thứ ở đây, nhưng hắn không thể di chuyển, chỉ cần cử động một chút, hắn đã cảm thấy sát khí cuộn cuộn khó tả ập đến.

Sát khí này mạnh hơn của Ngũ Sát ác quỷ gấp trăm lần, vạn lần, nhưng kỳ lạ là, đều là sát khí, nhưng cũng đường đường chính chính, cảm giác như sát khí trên người Ngũ Sát ác quỷ là sát khí của kẻ ác, còn sát khí ở đây là sát khí của hình luật, hai bên không thể so sánh với nhau.

Chỉ vì bên cạnh có đồng giản chín đốt này, Hồ Ma mới có thể chịu đựng được sức nặng này. Nếu không có đồng giản này hộ thể, e rằng hắn đã bị đè bẹp ngay lập tức.

Trên thực tế, ngay cả khi chỉ đứng ở đây, Hồ Ma cũng cảm thấy sát khí nặng nề cuộn cuộn không ngừng xuyên qua cơ thể mình, dường như muốn nhấn chìm hắn. Giống như đang đối mặt với cơn gió lạnh buốt nhất vào mùa đông khắc nghiệt nhất, có cả trăm lý do để nhanh chóng co rúm người lại, nhưng Hồ Ma vẫn nghiêng răng, đứng vững, chống chọi với sát khí nặng nề trong phủ đệ này, thậm chí còn từ từ ngẩng đầu lên.

Việc đứng vững này giống như đang trải qua một lễ rửa tội, bị gió lạnh trong phủ đệ thổi khắp người, gần như thổi tan hồn phách, nhưng chính vì đã đứng vững, hồn phách của Hồ Ma lại càng trở nên ngưng thực hơn.

Sau đó, Hồ Ma mới nhìn ra bên ngoài từ phủ đệ, hắn nhìn thấy pháp đàn của Trương A Cô, và Ngũ Sát ác quỷ trong pháp đàn.

“Trần Túy tướng quân tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi...”

“...”

“Hả?”

Khi Trương A Cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng còn tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Nàng nghe theo lời Hồ Ma, dựng đàn, triệu hồi ác quỷ, ban đầu cảm thấy lực bất tòng tâm, sắp thất bại, thậm chí còn trực tiếp bị pháp lực trên đàn phản phệ, nhưng đột nhiên, nàng cảm thấy có điều gì đó, ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn thoáng qua, nàng chỉ cảm thấy sát khí cuộn cuộn, bức người, chậu lửa và đèn dầu đang cháy bên cạnh đều bốc cháy dữ dội, soi sáng bốn phía với những cái bóng méo mó, như thể lũ quỷ đang nhảy múa.

Còn trong đàn, từng trận gió lạnh gào thét, dần dần co lại thành một khối, hóa thành một con ác quỷ hung dữ có năm cái đầu, năm cái đầu, năm khuôn mặt, cùng lúc lộ vẻ sợ hãi, năm cái miệng đều nói lời cầu xin tha thứ.

Đây là Ngũ Sát Thần?

Trong một khoảnh khắc, Trương A Cô thậm chí không thể liên kết bóng ma đang cầu xin tha thứ này với ác thần đã từng bao trùm lên số phận của mình.

“Hay lắm...”

Ngay cả Thất Cô nãi nãi bên cạnh cũng sợ hãi nhảy khỏi kiệu, cởi giày ra, cầm trong tay, kích động nói: “Ngươi, ác quỷ, không hung dữ nữa à?”

Cũng chính tiếng hét này của bà mới đánh thức Trương A Cô, nàng cuối cùng cũng xác định đây là thật, nhưng cũng hiểu rằng ác quỷ này không phải do mình triệu hồi, hoặc nói cách khác, có người lợi hại hơn đã mượn pháp đàn của mình để triệu hồi nó đến đây.

Nàng cũng vội vàng quay người, hướng về phía bóng dáng mờ ảo phía sau, định quỳ xuống.

“Đừng quỳ!”

Nhưng đầu gối bà còn chưa chạm đất, đã nghe thấy một giọng nói, giọng nói này được gia trì bởi nhiều tầng pháp lực, nghe rất nặng nề, cơ thể Trương A Cô cứng đờ, không thực sự quỳ xuống.

Nhưng nàng vẫn còn hoảng sợ trong lòng, ngẩng đầu nhìn vào đại điện mờ ảo, ánh mắt uy nghiêm và thần bí, sau đó nghe thấy giọng nói đó thản nhiên ra lệnh: “Thầm vãn nó!”

“Ta...”

Trương A Cô thậm chí còn có chút bối rối, nghe thấy mệnh lệnh của giọng nói đó, nàng theo bản năng quay người lại, vẫn nhìn vào đàn tế, nhìn vào con ác quỷ đang đập đầu cầu xin tha thứ, không còn chút uy phong và sát khí nào.

Nó luôn là cơn ác mộng của nàng, nhưng lần này, nàng thực sự cảm thấy có người chống lưng, không sợ nó nữa.

Vì vậy, nàng cũng lấy hết can đảm, hướng về phía con ác quỷ, nói lớn: “Người... người có biết tội không?”

Ác quỷ trong đàn dường như cũng nghe thấy giọng nói quen thuộc này, hơi ngẩng đầu lên, chỉ khuấy động sát khí cuộn cuộn, thổi ngọn lửa trước mặt Trương A Cô cháy bùng bùng, lại không trả lời.

Chương 698. Chém tượng thần

Chương 698: Chém tượng thần

Giọng nói của Trương A Cô vẫn còn hơi run, nhưng nàng có thể cảm nhận được Trần Túy phủ trang nghiêm phía sau, có thể cảm nhận được ánh mắt từ phủ đệ thần bí đó truyền đến, vì vậy, giọng nói của nàng dần dần trở nên kiên định, có thêm sự tự tin và sắc bén:

“Ngũ Sát ác quỷ, ta đang hỏi ngươi, tác oai tác quái khắp một châu, gieo rắc tai họa hại người, không biết bao nhiêu gia đình thành tâm cúng bái, lại bị ngươi hại chết cả nhà, ngươi...”

“... ngươi có biết tội không?”

“...”

Đối mặt với câu hỏi của Trương A Cô, con ác quỷ trong đàn cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng nói: “Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân không nên không biết thân biết phận, ngỗ nghịch phạm thượng, không nên tùy ý buông thả, tham lam huyết thực...”

“Tiểu nhân vốn là hộ pháp dưới trướng, chỉ mong được quay về phủ phục vụ, tình nguyện làm chân sai vặt, lập công chuộc tội...”

“...”

Giọng nói của nó mơ hồ, vừa gấp gáp vừa nhanh, loại tồn tại đã được lên đường thượng này, ngay cả khi nói chuyện,

cũng mang theo sức mạnh nặng nề, người bình thường nghe thấy căn bản không chịu nổi.

Trương A Cô là đại Tẩu Quỷ, nhưng ngay cả nàng khi nghe thấy cũng cảm thấy đau đầu, chỉ có thể nghe được một phần thông tin, bây giờ nghe nó trả lời quá lộn xộn, nhất thời có chút choáng váng, ngược lại không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Hồ Ma trong Trần Túy phủ phía sau lại có thể nghe rõ ràng tất cả những lời nó nói, thậm chí nhìn từ trong phủ ra, từ trên cao nhìn xuống, lại nhìn thấu một số suy nghĩ trong lòng nó.

Giống như lời Sơn Quân đã nói, rốt cuộc nó có thực sự quyết tâm thay đổi môn đình, lấy lần thăm dò này để gõ cửa những môn đạo khác?

Hay là muốn xem hậu nhân nhà họ Hồ có tiền đồ hay không, nhân cơ hội này quay về, để tranh thủ một tương lai tươi sáng?

Trong khi suy nghĩ, cơ thể Trương A Cô cũng hơi lắc lư, nàng đã dựng đàn, nhưng trước mặt có ác quỷ, sau lưng có Trần Túy phủ, rõ ràng là không chịu nổi nữa, cộng thêm lời cầu xin tha thứ của ác quỷ, cũng khiến tâm trí nàng hơi dao động.

Con ác quỷ này vốn là hộ pháp trong môn đạo Tẩu Quỷ, bây giờ nó có ý cầu xin tha thứ, chẳng lẽ Trần Túy phủ này...

“Môn đạo Tẩu Quỷ, không nuôi dưỡng ác quỷ!”

Nhưng ngay lúc này, trong Trần Túy phủ, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Người ngỗ nghịch phản chủ, gieo rắc tai họa hại người, tội của người vốn đã khó tha, huống chi...”

Trương A Cô thậm chí còn cảm thấy giọng nói phía sau đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Người mượn danh hộ pháp, ức hiếp đệ tử môn đạo Tẩu Quỷ ta, phá hoại quy củ của phủ ta,

lần này nếu tha cho người, e rằng ai cũng sẽ cho rằng môn đạo Tàu Quỷ ta dễ bị ức hiếp, lại không có ai chống lưng?”

Giọng nói này vang lên, cơ thể Trương A Cô không khỏi run lên, bên tai như có sấm sét nổ vang.

Nhưng cũng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn: “Còn không mau giết nó?”

Lời này khiến Trương A Cô sợ hãi đến mức run rẩy, sau đó vội vàng ném lệnh bài vừa nhận được xuống đất, rơi xuống đất kêu leng keng một tiếng.

Lệnh bài rơi xuống đất, lập tức bốn phía vang lên tiếng tra hỏi tội, như thể trời đất đảo lộn, bốn phương ép sát, sát khí cuộn cuộn ập đến, trong nháy mắt, ồ ạt tràn vào đàn tế nhỏ bé mà Trương A Cô đã dựng lên.

Tiếp đó, từ trong cửa lớn của Trấn Túy phủ, hai kim giáp lực sĩ bước ra, sải bước vào pháp đàn của Trương A Cô, đi thẳng về phía Ngũ Sát ác quỷ.

Ngũ Sát ác quỷ sợ hãi, đột nhiên nhảy lên, định trực tiếp lao ra khỏi đàn tế.

Nhưng hai kim giáp lực sĩ lại đột nhiên đưa tay ra, giữ nó lại tại chỗ, một trái một phải, trực tiếp áp giải nó đến trước một hàng đao chém, dưới con dao chém hình đầu hổ ở vị trí thứ hai bên phải.

Hoàn toàn không cho nó cơ hội giải thích, đao chém giờ lên cao, rồi hạ xuống mạnh mẽ.

“Phập!”

Ngũ Sát ác quỷ kêu lên thảm thiết, tiếng kêu đột ngột dừng lại, năm cái đầu lăn xuống đất, trợn mắt nhìn.

...

...

“Giết!”

Cùng lúc đó, việc Hồ Ma dựng đàn bắt quỷ, hạ chú giết thần, đều chỉ là chuyện trong đàn tế.

Nhưng theo tiếng hét lớn của nó, cả Minh Châu, thậm chí còn bao gồm một phần địa phận của Côn Châu, cũng khiến người ta bất chợt rùng mình, như thể cảm thấy trong bóng tối, đang có sấm sét nổ vang.

Vô số người nhìn thấy ác quỷ bị kéo đến, đưa vào phủ, đồng thời giật mình, tỉnh táo lại, mới phát hiện mọi thứ trước mắt đều chỉ là ảo ảnh, dường như vừa rồi mình chỉ là đang nằm mơ.

Nhưng mọi người nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh hoàng trên mặt nhau, trong lòng tự nhiên hiểu rằng, không chỉ mình mình nằm mơ thấy điều này.

Bên cạnh Thanh Thạch trấn , Dương Cung đã sắp dẫn người đánh lui đám thổ phỉ này, nhưng cũng cảm nhận được, theo thời gian giao tranh kéo dài, người chết càng nhiều, đám thổ phỉ còn lại càng trở nên điên cuồng, từng người từng người mất đồ ngẫu, như yêu ma.

Ngay cả khi Dương Cung cảm thấy ngày càng khó giết, đột nhiên lại mơ hồ nghe thấy tiếng hô hào giết chóc trang nghiêm.

Tiếp đó, “rầm” một tiếng.

Một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện, trên không trung đột nhiên rơi xuống một bức tượng đất sét khổng lồ, không lệch chút nào, vừa vạn đề chết những tên thổ phỉ cuối cùng đang đầy sát khí.

Mọi người đều sợ hãi tản ra, một lúc lâu sau mới lấy hết can đảm, lại gần xem, thì nhìn thấy, đó lại là một bức tượng thần bị chặt đầu, không ai biết nó từ đâu đến, càng không biết tại sao nó lại rơi từ trên trời xuống.

Chương 699. Sợ hãi

Chương 699: Sợ hãi

Trong một khoảnh khắc, vạn vật đều im lặng, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Khi tiếng hô vang giết chóc vang lên, bức tượng thần không đầu rơi xuống từ trên trời, dường như cả Minh Châu đều trở nên yên tĩnh.

Trương A Cô nhìn về phía đàn tề của mình, sau khi Ngũ Sát ác quỷ bị chém giết, mấy mảnh xương đen rơi xuống, nàng không hiểu chuyện gì, ngẩn người một lúc, mới đột nhiên phản ứng lại, vội vàng dập đầu về phía bóng dáng mờ ảo ở phía sau của Trần Túy phủ.

Bây giờ, những kim giáp lực sĩ đã quay trở lại Trần Túy phủ, bóng dáng mờ ảo này cũng nhanh chóng mờ dần, biến mất, nhưng lệnh bài màu đen vừa được ném ra bởi tay của nàng lại không được thu hồi.

Và khi bóng dáng mờ ảo của Trần Túy phủ biến mất, Trương A Cô mơ hồ nhìn thấy một bóng người đứng trong bóng dáng mờ ảo đó, nhìn về phía mình qua khe hở của Trần Túy phủ, nàng không thể nhìn rõ khuôn mặt của người đó, nhưng cảm thấy rất quen thuộc.

Bên cạnh nàng, Thất Cô nãi nãi lần này đã thông minh hơn, cũng vội vàng dập đầu theo, nhưng đôi mắt nhỏ vẫn đảo quanh, nhìn mấy mảnh xương đen, dường như cũng có chút nghi ngờ, tự lẩm bẩm:

“Nhìn hung dữ như vậy, cũng không lợi hại lắm, nói giết là giết...”

“...”

Từ khi Thất Cô nãi nãi làm chủ toàn gia, người duy nhất bà từng tận mắt nhìn thấy và sợ hãi chính là Ngũ Sát ác quỷ này, nhưng không ngờ, một tên hung ác như vậy lại dễ dàng bị chặt đầu như vậy.

Thất Cô nãi nãi dường như đột nhiên hiểu ra điều gì đó, không biết điều này sẽ ảnh hưởng như thế nào đến bà trong tương lai.

“Giải quyết xong rồi?”

Lúc này, Sơn Quân trong thôn Hoàng Cầu cũng mỉm cười nhạt, nhẹ nhàng nâng bàn tay lên, tấm màn xanh đan xen thôn Hoàng Cầu nhanh chóng thu lại, bay trở lại cánh tay của Tiểu Hồng Đường, một lần nữa buộc thành hình chiếc nơ bướm.

Dường như ông ta rất hài lòng với kết quả này, tự lắm bả: “Không ném thử một lần ngọt ngào, thì sẽ không dễ tâm, mượn dùng lần này, chắc là sẽ sớm đi lấy lại thôi?”

Vừa lắm bả, thân hình ông ta dần dần biến mất, hóa thành một làn gió thơm, bay về phía Lão Âm Sơn.

Phía Hồng Đăng hội, khi đầu của Ngũ Sát ác quỷ rơi xuống đất, Hồng Đăng nương nương trượt ra khỏi y phục của Nhị Oa Đầu, ngay cả bóng dáng cũng hiện ra, thuận thế quỳ xuống đất.

Dưới ánh đèn lồng u ám, chỉ thấy sắc mặt Hồng Đăng nương nương tái nhợt, cơ thể không ngừng run rẩy: “Lại giết, lại giết một người rồi...”

“Vị quý nhân trong phủ Minh Châu này, không thích giao tiếp với người khác, nhưng thích giết người...”

“ ... ”

Bên ngoài Thanh Thạch trấn, đội nhân mã vội vàng chạy ra từ Minh Châu thành, khi nhìn thấy Ngũ Sát ác quỷ bị chém, đã run rẩy khắp người, không biết làm gì, thậm chí không dám lên ngựa, nhưng sát khí cuộn cuộn ập đến, như thể đối mặt với một ánh mắt lạnh lùng và bất mãn.

Trước tòa phủ đệ uy nghiêm và trang trọng đó, có một người đang đứng khoanh tay, bọn họ không thể nhìn rõ khuôn mặt của người đó, nhưng có thể nhìn thấy người đó đang quay đầu nhìn về phía mình, cười lạnh một tiếng:

“Đường quan như ngươi, ta thấy làm cũng không ra gì...”

“ ... ”

Mai lão gia tử vội vàng quỳ xuống đất, run rẩy, chỉ cảm thấy như trời sập xuống, không dám nói một lời.

“Nương nương, đứng lên đi, vị quý nhân kia đã đi rồi, ngài ấy thấy nương nương lần này giúp đỡ nhiều như vậy, nói không chừng sau này còn có ân huệ...”

Hữu hộ pháp của Hồng Đăng hội đỡ Hồng Đăng nương nương đang quỳ trên mặt đất không dậy nổi, ánh mắt hơi lóe lên, nhìn về phía bức tượng thần không đầu rơi xuống ở chiến trường xa xa, thở dài: “Môn đạo Tẩu Quý, sau này e là sẽ náo nhiệt...”

“Chỉ tiếc, ban đầu ta còn muốn trộm một chút gì đó, bây giờ thì hay rồi, hậu nhân nhà người ta ra tay rồi, xem ra sau này không thể cẩn thận như vậy nữa, uống phí cơ hội...”

“Nếu ta ra tay sớm hơn, nói không chừng bây giờ đã có được...”

“ ... ”

“ ... ”

“Tiểu đông gia, vừa rồi, vừa rồi là động tĩnh gì vậy?”

Còn ở Du Tiễn thôn bên rìa Lão Âm Sơn, tiểu đông gia của Thảo Tâm đường gần đây đã dẫn theo lang y và đệ tử của môn đạo Tư Mệnh đến trị sát, nghỉ lại trong núi, tránh được hỗn loạn bên ngoài.

Nhưng họ không biết về trận chiến giữa thổ phỉ và thôn dân ở Thanh Thạch trấn, nhưng họ cảm nhận được tiếng hét đó, cũng cảm nhận được bức tượng thần khổng lồ không đầu rơi từ trên trời xuống, đập xuống đất, sát khí tan biến, biến mất không dấu vết.

Ngay cả Ngũ Quỷ chương quỹ cũng bị động tĩnh này làm cho sợ hãi, không hiểu chuyện gì, vội vàng đến hỏi tiểu đông gia.

“Trần Túy phủ đã mở cửa, giết một vị trên đường thượng.”

Tiểu đông gia thản nhiên nói, trên mặt dường như không có biểu cảm gì, con mèo trắng mà nàng nuôi ngồi xổm trên đầu gối nàng, lông cổ dựng đứng từng sợi, con người như nheo lại thành một cây kim.

“Hả?”

Tiểu đông gia nói nhẹ nhàng, như thể chỉ đang miêu tả một chuyện nhỏ, nhưng Ngũ Quỷ chương quỹ nghe thấy, da đầu tê dại: “Trần Túy Phủ tru thần diệt quỷ, phụng mệnh diệt trừ tà ác?”

“Không phải, không phải đã đóng cửa hai mươi năm rồi sao?”

“...”

Chương 700. Bóng dáng quen thuộc

Chương 700: Bóng dáng quen thuộc

“Nếu không phải vì đóng cửa hai mươi năm, bây giờ sao lại loạn thành thế này?”

Tiểu đông gia cười lạnh một tiếng, nói: “Đương nhiên, bây giờ mở cửa trở lại, vậy chắc là thế đạo này sẽ càng loạn hơn.”

Ngũ Quỷ chương quỹ thực sự bị tin tức này làm cho sợ hãi, không biết nên trả lời như thế nào, thảo luận vấn đề này vốn đã là làm khó ông ta, nhưng ngay lúc này, sắc mặt tiểu đông gia đột nhiên hơi thay đổi, ngay sau đó Ngũ Quỷ chương quỹ cũng dường như nghe thấy động tĩnh gì đó.

Bọn họ vội vàng nhìn ra bên ngoài, chỉ nghe thấy một làn gió thơm thổi qua sân, trong không khí thoang thoảng tiếng nhạc du dương, một luồng khí uy nghiêm và nặng nề từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

“Dọn bàn hương án, dâng tam sinh.”

Tiểu đông gia đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng dặn dò Ngũ Quỷ chương quỹ: “Có một vị đại nhân trong núi đang chuẩn bị về núi, đi ngang qua chỗ chúng ta...”

Ngũ Quỷ chương quỹ vội vàng đi chuẩn bị, bây giờ bọn họ đang trừ tà trong núi, mọi thứ đều có sẵn, rất nhanh đã bày xong bàn hương án, dâng lên lễ vật, tiểu đông gia dẫn đầu đến trước bàn hương án thắp hương, cung kính cúi đầu lạy về phía không trung.

“A?”

Bình thường loại cúng bái này, thần linh tự biết, vô hình chung đã ban phúc duyên.

Nhưng lần này, có lẽ bọn họ ở quá gần vị này, lại thực sự nghe thấy giọng nói ôn hòa của đối phương: “Bên ngoài đang loạn huyền náo, chỉ có các người còn nghĩ đến việc trừ tà tạo phúc, thật sự là hiếm có, niệm tình người tu hành không dễ, ta ban cho người đạo duyên pháp này vậy!”

Ngũ Quỷ chưởng quỹ và những người khác đều không dám ngẩng đầu lên, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ có thể cảm nhận được cơ thể tiểu đông gia hơi run rẩy, dường như vô cùng kích động.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư đã thực hiện hành động táo bạo nhất kể từ khi chuyển sinh đến đây, có lẽ đã thỏa mãn tâm nguyện.

Nhưng cũng vào lúc này, ở một nơi rất xa Lão Âm Sơn, rất xa Thanh Thạch trấn, có một người khi cảm nhận được đầu của Ngũ Sát ác quỷ bị chém, sợ hãi đến mức run như cây sậy.

Gã vốn là người thấp hương cho Ngũ Quỷ lão gia, phụ trách dựng Vận sát đàn.

Nhưng cũng chính vì đào được một bảo vật, nên gã có cảm ứng, đột nhiên nhận thấy vận thế không tốt, mới đưa ra quyết định lớn nhất, lấy cớ bị người truy sát, không đến Thanh Thạch trấn, mà chạy trốn rất xa, trốn trong chuồng gà của một nhà nông, không dám lộ đầu ra.

Khi bức tượng thần không đầu rơi từ trên trời xuống, gã sợ hãi đến mức đầu óc trống rỗng, đồng thời cũng cảm thấy sâu sắc, may mà lúc này mình lấy được một bảo vật, lại tránh được một kiếp nạn như vậy, quay về phải cúng bái bảo vật thật tốt, tích phúc tu mệnh.

Sau đó, ngay khi gã đang vừa mừng vừa sợ, đột nhiên nghe thấy tiếng “ái” một tiếng, vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy một cái đầu nhỏ xinh xắn chui vào chuồng gà, đang tròn tròn mắt nhìn mình.

“Ái chà...”

Vừa khiến tên Vận Sát sứ giả này giật mình, cái đầu nhỏ đó đã rút lại, vừa đi khắp khiễng vừa vui mừng: “Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi...”

“Không uổng công ta đi khắp khiễng đuổi theo ngươi mấy trăm dặm...”

“Mau trả bảo bối của ta lại đây!”

“...”

“...”

“Cuối cùng cũng giải quyết xong...”

Bên cạnh Thanh Thạch trấn, Hồ Ma nhìn thấy đầu của Ngũ Sát ác quỷ rơi xuống đất, trong lòng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn thấy hai kim giáp lực sĩ khiêng hộp đến, im lặng, nhắc đồng giản nặng nề lên, đặt trở lại hộp, ngay sau đó dây xích trên hộp tự động khóa lại, rồi quay người đi về phía Lão Âm Sơn, càng đi, bóng dáng càng mờ nhạt.

Hồ Ma không dám ngăn cản bọn họ mang thứ này đi, chỉ cúi đầu thật sâu sau lưng bọn họ, trong lòng đã dậy sóng.

“Sớm muộn gì cũng là của ta, cũng nên lấy lại rồi.”

Chỉ có thể an ủi mình như vậy, Hồ Ma lấy ra một viên huyết thực hoàn, quay lưng lại, xé làm đôi, rồi vo tròn lại, sau đó quay lại, đưa cho Tiểu Hồng Tường, coi như phần thưởng

cho sự vất vả của nha đầu tôi nay, rồi mới dẫn nàng đi về phía nơi Trương A Cô dựng đàn.

“A Cô, lần này đã yên tâm chưa?”

Trương A Cô vẫn đang ở trong đàn tề, có lẽ là do quá sợ hãi, bây giờ vẫn chưa thu dọn đàn tề.

Tiểu Hồng Tường vừa đến, liền nhìn thấy mấy mảnh xương đen nằm rải rác trong đàn tề, mắt sáng lên, chạy đến nhặt bỏ vào giỏ của mình.

Thất Cô nãi nãi bên cạnh cũng chú ý đến, định qua nhặt, nhưng lại hơi ngại, bà là thân phận gì chứ, sao có thể đi tranh giành đồ với một đứa hài tử?

Hồ Ma đương nhiên cũng không ngăn cản Tiểu Hồng Đường, nhìn một chút, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía Trương A Cô, liền thấy lúc này nàng lại đầy nước mắt, gật đầu thật mạnh, đột nhiên quay người quỳ xuống trước mặt Thất Cô nãi nãi bên cạnh.

Thất Cô nãi nãi đang cười híp mắt quay đầu lại, cảm thấy tôi nay được ăn một bữa tiệc, mừng một người, xem một trận náo nhiệt, tâm trạng khá tốt, đột nhiên nhìn thấy Trương A Cô quỳ xuống trước mặt mình, sắc mặt bà ta liền trở nên lúng túng:

“Này, này, sao lại quỳ nữa?”

“Trên người ta cũng không mang theo tiền mừng...”

“...”

“Có mang theo, có mang theo.”

Hồ Ma vội vàng lấy ra mấy đồng tiền kiếm được khi làm Tầu Quý Nhân giúp người, đưa cho Thất Cô nãi nãi, để bà thưởng cho Trương A Cô đang quỳ lạy.

Mà khi Trương A Cô không hiểu chuyện gì nhận lấy mấy đồng tiền, trên đó còn vương hơi ẩm nhàn nhạt của Hồ Ma, nàng cầm trong tay, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Hồ Ma đang đứng bên cạnh Thất Cô nãy nãy mỉm cười với mình, đột nhiên trong lòng nàng khẽ động, như thể nghĩ đến điều gì đó.

Lờ mờ, dường như nàng lại nhớ đến những lời mà tiểu chương quỹ này đã từng nói trước mặt mình: “A Cô đừng sợ, trong môn đạo chúng ta, luôn có người quản lý mọi chuyện.”

(Cảm ơn bạn linhtruongtn, chung081994 đã ủng hộ KP cho bộ truyện này nhé!)

Chương 701. Dương Cung đến

Chương 701: Dương Cung đến

Đêm nay thật náo nhiệt, nhưng cũng thật yên tĩnh.

Hồ Ma giúp Trương A Cô thu dọn đồ cúng, đóng thành bọc. Tất nhiên, những thứ này vốn là của hắn, hắn cũng biết thứ gì quan trọng, nên chỉ lấy lò than, còn bù nhìn rơm đã cháy và gạo đã rắc thì bỏ lại.

Sau đó, hắn lịch sự mời Thất Cô nãi nãi và Trương A Cô đến trang trại của mình, ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một lát.

Bây giờ trời đã khuya, đương nhiên không thể để Trương A Cô đi bộ mấy chục dặm đường núi trở về, dù sao ban đêm cũng không yên ổn, lỡ như Trương A Cô gặp phải tà ma dọa sợ thì phải làm sao?

Trương A Cô cũng chỉ do dự một chút, rồi đồng ý. Nhưng trên đường về trang trại, nàng cứ nhìn Hồ Ma, Hồ Ma cảm nhận được ánh mắt của nàng vài lần, mỉm cười quay đầu nhìn nàng, nói: “A Cô sao vậy, trên mặt ta có tro à?”

“Không có.”

Trương A Cô đỏ mặt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, sau một lúc, nàng nhỏ giọng nói: “Cảm ơn người, tiểu chương quỹ.”

Hồ Ma cũng không biết nàng đang nói đến việc mình giúp mời Thất Cô nãi nãi, hay là điều gì khác, cũng chỉ mỉm cười

nói: “Dù sao A Cô cũng là nửa thầy của ta, người nhà cả, còn nói gì cảm ơn?”

“A?”

Trương A Cô lại vì câu nói này, nghĩ đến vấn đề gì đó ghé góm, đồng tử đột nhiên mở to.

Rõ ràng có thể thấy, lúc đi đường chân nàng mềm nhũn, suýt ngã.

Trở về trang trại, chỉ thấy còn lại mấy tên tiểu nhị. Ban đầu, trong trang trại này có không ít người dân nghe thấy động tĩnh bọn thổ phỉ đến, đã trốn vào trang trại để tránh tai họa, nhưng sau khi trận chiến bên ngoài kết thúc, bọn tiểu nhị trong trang trại dò la tình hình, liền vội vã trở về.

Mặc dù nghe nói bọn thổ phỉ trước đó cũng không đến gần lắm, nhưng cũng phải nhanh chóng quay về xem, gà vịt lợn trong nhà có thiếu gì không.

“Không cần căng thẳng như vậy, bọn thổ phỉ đã đi rồi, bên thôn Hoàng Cầu cũng có một con ác quỷ tác quái, đã bị A Cô trừ khử, ngày mai các người nhớ qua đó xem, xem có gì cần giúp đỡ.”

“Dù sao cũng là hàng xóm, bà con lối xóm có gì không ổn, chúng ta phải giúp đỡ.”

“...”

Hồ Ma an ủi mấy tên tiểu nhị đang hoảng sợ, rồi nói: “Lý Oa Tử đi chuẩn bị một bàn tiệc, tối nay ta muốn mời Thất Cô nãi nãi và A Cô uống một chén!”

Mấy tên tiểu nhị không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Hồ Ma đã nói như vậy, mới hơi yên tâm, vội vàng đi chuẩn bị.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Nhưng vừa mới bắt tay vào làm, đột nhiên có người vội vàng gõ cửa, chạy ra mở cửa, thì thấy bên ngoài có mấy con ngựa cao to, trên đó ngồi mấy người bê bết máu, Triệu Tru sợ đến hồn bay phách lạc, suýt chút nữa cầm xiên đâm vào.

“Đừng đâm, là ta!”

Người trên ngựa lau máu trên mặt, nhảy xuống ngựa, Triệu Tru lúc này mới nhận ra là Dương Cung, vội vàng cho y vào, đi gặp Hồ Ma.

“Huynh đệ, vừa rồi ngươi làm sao...”

Vừa nhìn thấy Hồ Ma, Dương Cung liền có vô số điều muốn hỏi, vừa rồi Hồ Ma sao lại trùng hợp như vậy, đúng lúc máu chót lại xông vào chiến trường, sao lại cứu mạng mình, tặng đao xong, quay người liền biến mất.

Mà mình sử dụng thanh bảo đao này, lại như hổ mọc thêm cánh, dường như giết bọn thổ phỉ cũng có sức hơn, mơ hồ cảm thấy thế giới này dường như có gì đó khác biệt.

Tất cả những vấn đề này, đều khiến y cảm thấy không đơn giản, nhưng khi thực sự muốn hỏi, lại không hỏi ra được.

Nói cho cùng, đều là những thay đổi trong trực giác, nghĩ kỹ lại, lại phát hiện dường như mọi thứ đều rất hợp lý, nhiều nhất, cũng chỉ là ở một số thời điểm, mang theo chút trùng hợp mà thôi.

“Trước tiên cứ lo chuyện của ngươi đi, chúng ta có thời gian sẽ nói chuyện kỹ hơn.”

Hồ Ma trực tiếp cắt ngang lời y, chỉ hỏi: “Ăn cơm ở trang trại, hay là?”

“Không cần đâu.”

Dương Cung nói: “Bên ngoài mấy trăm huynh đệ đang đợi, giết bọn thổ phỉ này xong, còn phải đưa bọn họ về núi, mặc dù

mới quen biết mấy ngày, nhưng mọi người đều tin tưởng ta, ta đã đưa bọn họ đến, đương nhiên cũng phải đưa bọn họ về an toàn.”

“Ngoài ra còn có không ít người bị thương, người đây có nhiều hắc du cao và thanh thực không, cho ta hai sọt, đang cần gấp để chữa thương cho bọn họ!”

“...”

“Nhiều lắm, đã chuẩn bị sẵn rồi.”

Hồ Ma vừa rồi đã bảo Chu Đại Đồng đi lấy hết hắc du cao trong kho của trang trại về, thanh thực cũng lấy mấy chục cân, dù sao cũng có thể quay về hội báo cáo.

Dù sao cũng là đệ tử Hồng Hương lấy đi, Hồng Đăng hội không nhận thì ai nhận?

Tất nhiên, Dương Cung này còn làm đệ tử Hồng Hương được bao lâu, thì phải xem Hồng Đăng nương nương.

“Ta...”

Dương Cung cầm lấy những thứ này, tay cầm thanh đao, định trả lại cho Hồ Ma, nhưng Hồ Ma lại lắc đầu, mỉm cười nói: “Tặng cho ngươi dùng đi, ta có một thanh đã quen tay, chỉ là, sau này bất luận vận mệnh thế nào, đừng quên ta đã tặng ngươi thanh đao này vào lúc nào!”

“... Được!”

Dương Cung thu hồi đao, nhìn Hồ Ma một cái thật sâu, đột nhiên nói: “Trong núi có mấy đại hộ đang đợi khao thưởng chúng ta, ngươi cũng đã giúp giết giặc, có muốn qua đó uống mấy chén không?”

“Không cần đâu.”

Hồ Ma mỉm cười lắc đầu, nói: “Đây là công lao của ngươi, ta qua đó tham gia làm gì, đợi ngươi bận xong thì lại đến tìm ta.”

“Được.”

Chương 702. Bày tiệc

Chương 702: Bày tiệc

Dương Cung đáp ứng, sau đó mang theo hắc du cao và thanh thực, xoay người lên ngựa ra khỏi trang trại, chỉ là sau khi ra khỏi trang trại, y cũng ba bước quay đầu lại một lần, luôn cảm thấy trong lòng như có gì đó bao trùm, nhưng lại không nghĩ ra.

Rất lâu sau, y mới thở dài: “Thực sự là huynh đệ tốt...”

Chỉ là y không biết, khi y rời khỏi trang trại, Hồ Ma cũng nhìn theo y, nhẹ nhàng thở dài, bên cạnh Chu Đại Đồng lại tiến lại gần, tò mò hỏi: “Dương Cung đại ca vừa rồi đi đâu vậy? Trên người dính đầy máu...”

“Giết thổ phỉ!”

Hồ Ma liếc nhìn Chu Đại Đồng, cười nói: “Động tĩnh mà các ngươi vừa nghe thấy bên ngoài, là do hấn dẫn người giết ra, nhìn xem mắt hấn đỏ kìa, chắc là mấy ngày nay không ngủ được gì rồi!”

Chu Đại Đồng nghe mà ngây người, lại nhìn ra ngoài trang trại, nói: “Là Hồng Đăng hội chúng ta ra lệnh sao?”

Hồ Ma lắc đầu.

Chu Đại Đồng lại nói: “Vậy là có người bỏ tiền thuê hấn?”

Hồ Ma vẫn lắc đầu.

Chu Đại Đồng cảm thấy kỳ lạ, nói: “Vậy là vì bảo vệ cô nương trong thôn?”

“Không thấy cô nương nào cả.”

Hồ Ma cười cười, nói: “Toàn là một đám nam nhân, còn là loại trong thôn, ta đoán một năm không tắm mấy lần.”

“Xi...”

Chu Đại Đồng nghe vậy, lập tức hít một hơi thật sâu, không hiểu ra sao mà đi về, lẩm bẩm: “Vậy hẳn muốn gì chứ?”

Đến bước này, Hồ Ma đương nhiên sẽ không giải thích kỹ càng cho Chu Đại Đồng, chỉ thấy Lý Oa Tử đã nhanh nhẹn dọn ra mấy món ăn, liền mời Trương A Cô và Thất Cô nãi nãi ngồi xuống, chiếc bàn vuông nhỏ, đương nhiên là Thất Cô nãi nãi ngồi ghế chủ tọa.

Ngửi thấy mùi rượu ấm và mùi thơm ngọt ngào của trứng gà đường đỏ, Thất Cô nãi nãi hít một hơi thật sâu, cảm thán: “Vẫn là ăn ở nhà thoải mái...”

“Tiệc rượu bên kia, thịt đều sống, nhai mãi cả răng...”

“...”

“Kính Thất Cô nãi nãi một chén, từ hôm nay trở đi, chắc là mấy thứ thần thần quỷ quỷ xung quanh, không ai là không biết Thất Cô nãi nãi...”

Hồ Ma mỉm cười nâng chén, đồng thời trong lòng lại nghĩ, Thất Cô nãi nãi lần này oai phong rồi, Lý Oa Tử có phải cũng nước lên thuyền lên, sau này trở thành chân chạy vặt dưới trướng tiểu đường quan?

Vậy thân phận này, vậy mà lại đuổi kịp Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư?

“Cốc cốc!”

Nhưng còn chưa uống được mấy chén, đột nhiên cửa trang trại lại vang lên, lần này gần như bị người ta đẩy ra trực tiếp, bên ngoài trang trại lập tức có một trận cuồng phong thổi vào,

mấy tên tiểu nhị vừa định mắng, thì nhìn thấy đèn lồng đỏ bên ngoài trang trại.

Cưỡi ngựa cao to, khoác áo choàng, đeo mặt nạ, tả hữu hộ pháp tay cầm đèn lồng đỏ, dẫn theo một đám đông người, đang đứng bên ngoài trang trại.

Nhìn dáng vẻ oai phong lẫm liệt của bọn họ, dường như vừa định ra lệnh cho chưong quỹ và tiểu nhị trong trang trại này, sao còn chưa mau ra tiếp giá Hồng Đăng nương nương, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy Thất Cô nãi nãi đang ngồi quay lưng về phía cửa trang trại.

Mắt to trừng mắt nhỏ, rất lâu không ai nói gì.

Sau đó, sát khí trên người những người thấp hương và tả hữu hộ pháp bên ngoài trang trại, đột nhiên dần dần yếu đi.

Hồng Đăng hội vẫn luôn ở gần đây, chuyện xảy ra bên trong thôn Hoàng Cầu, bọn họ cũng đã nghe được rõ ràng từ những tà ma bị cưỡng ép đi tham gia tiệc rượu, đương nhiên cũng biết Thất Cô nãi nãi.

Thế là, không chỉ sát khí trên người những người bên ngoài trang trại biến mất, mà ngay cả đèn lồng đỏ trong tay tả hộ pháp, cũng lặng lẽ tắt.

Trong giây lát, bầu không khí trở nên hơi lúng túng.

“A...”

Hồ Ma phản ứng lại, vội vàng đứng dậy, định hành lễ thì đột nhiên nhìn thấy hữu hộ pháp đeo mặt nạ cười tươi vươn tay ra: “Không cần!”

“Các người cứ tiếp tục!”

“...”

Nói xong, liền ghìm ngựa, từ từ lùi ra khỏi trang trại, lùi ra mấy bước, còn xuống ngựa, đóng cửa trang trại lại, sau đó là tiếng vó ngựa dồn dập, nhanh chóng đi xa.

Trong Hồng Đăng hội, đương nhiên có vô số người không hiểu, Hồng Đăng nường nường muốn đến trang trại nhà mình nghỉ ngơi, sao còn chưa vào cửa, đã đi rồi?

Mà hữu hộ pháp thì bị cảnh tượng vừa nhìn thấy làm cho chấn động sâu sắc: “Lão Bạch Kiền huynh đệ, lợi hại thật, hấn vậy mà, thực sự móc nối được với tiêu đường quan này rồi?”

Mọi người trong sân, lại chuẩn bị tiếp tục ăn uống, nhưng cửa trang trại đột nhiên lại bị đưng mở.

Mọi người đều bất mãn và nghi hoặc quay đầu nhìn lại, thì thấy lần này bên ngoài cửa, vậy mà là một con ngựa bê bêt máu, ủ rũ, nó liếc mắt nhìn mọi người đang ăn tiệc, cúi đầu đi vào, đi thẳng vào chuồng ngựa, im lặng nằm xuống.

Mọi người trong sân nhìn nhau không hiểu, Hồ Ma thì bất lực thở dài, nói với Chu Đại Đồng: “Lấy một bình rượu qua đó, đổ vào máng cho nó đi, nhìn đáng vẻ của nó, chắc là tối nay sẽ mất ngủ...”

“... Tối nay chắc nó là kẻ duy nhất thất vọng?”

Chương 703. Cảnh giới nhập phủ

Chương 703: Cảnh giới nhập phủ

Bữa tiệc vui vẻ, ai nấy đều sảng khoái, đừng nói đến Thất Cô nãi nãi vốn thích náo nhiệt, ngay cả Trương A Cô tâm thần bất an, dường như luôn có tâm sự, cũng bị bầu không khí này lây nhiễm, dường như đã thoát khỏi những nghi ngờ.

Nàng là Tẩu Quỷ Nhân, ít giao tiếp với người khác, ngay cả hàng xóm láng giềng và những người từng được nàng giúp đỡ mời nàng, cũng thường để nàng ngồi một mình một bàn, hoặc là đưa tiệc đến nhà nàng ăn, bây giờ ngồi trên bàn tiệc náo nhiệt này lại có ít kinh nghiệm, nhưng nàng cũng đỏ mặt, nâng chén rượu lên.

Nàng trịnh trọng kính Hồ Ma và Thất Cô nãi nãi, cảm ơn ân cứu mạng của họ.

Hồ Ma cười nói: “Người nhà không nói hai lời, A Cô là người đáng kính, sau này rảnh rồi thì thường đến trang trại ngồi chơi, gặp chuyện gì, phải giúp đỡ lẫn nhau mới sống tiếp được.”

Thất Cô nãi nãi cũng cười hì hì, càng nhìn Trương A Cô càng thích, cười toe toét nói: “Cô nương này xinh đẹp quá, tốt số, để Thất Cô nãi nãi mai mối cho!”

Chỉ có thể nói Thất Cô nãi nãi không giỏi nói chuyện, mặt Trương A Cô đỏ bừng, nâng chén rượu lên, uống cạn hai chén...

... Sau đó liền say gục.

Không còn cách nào khác, Hồ Ma đành phải dìu nàng vào nội viện, ở trong phòng nhỏ mà Ngô Hòa muội muội từng ngủ, lấy từ trong tủ ra một bộ chăn ga gối đệm mới trải cho nàng, sau đó mới quay lại bàn tiệc uống rượu.

Một đám người vây quanh Thất Cô nãi nãi nịnh nọt, vừa kính rượu, vừa châm thuốc, còn khen ngợi, khiến Thất Cô nãi nãi vui mừng khôn xiết, sau khi say khướt, còn trước mặt mọi người, thu nhận Lý Oa Tử làm đại đệ tử.

Mặc dù chỉ là mượn rượu, đập đầu mấy cái, ngay cả hương cũng không thấp, càng không có nghi lễ chính thức nào, nhưng Lý Oa Tử dù sao cũng có danh phận, sau này gặp chuyện, y có thể đường hoàng mời Thất Cô nãi nãi đến.

Rượu ngon người vui, tan cuộc trong hỗn loạn, Hồ Ma mới trở về phòng mình, lắng tai nghe, Trương A Cô đang ngủ ngon lành, liền quay về phòng mình, ngồi trên giường, từ từ vận công.

Một lát sau, hắn lấy ra mấy viên huyết thực hoàn, đặt lên bàn bên cạnh, rồi dựa vào tường ngồi, dần dần chìm vào giấc mộng.

Lảo đảo, chỉ cảm thấy một trận mê mang, hắn đã đến linh miếu bản mệnh, nhưng lần này, hắn không phải để gọi vị chuyển sinh nào, mà sau khi vào bản mệnh linh miếu, lập tức căng thẳng nhìn về phía tượng thần ẩn trong bóng tối sau bàn thờ.

Nhìn kỹ, quả nhiên không ngoài dự đoán, tay chân hắn đều hơi run lên vì kích động.

Từ khi hắn luyện sống ngũ tạng, tượng thần đã có sự khác biệt lớn, tứ chi ngũ tạng đều tràn ngập kim quang, vị trí đầu và thất khiếu, nhìn lại là một mảnh tối đen, ẩn sau bàn thờ, nhìn thoáng qua, giống như một pho tượng thần không đầu.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hắc kinh ngạc phát hiện, vị trí đầu của tượng thần, cũng đã tràn ngập những sợi kim quang nhỏ, đan xen ngang dọc, mơ hồ không rõ, trông như một bức tranh trừu tượng mang ý nghĩa thần bí.

Ngũ quan thất khiếu, càng thêm rõ ràng, gần như không khác gì với việc đã luyện sống hoàn toàn.

“Quả nhiên...”

Hồ Ma nhìn tượng thần, trong lòng nhất thời khó kìm nén được sự kích động, bây giờ hắc, trong môn đạo Thủ Tuế, vậy mà đã coi như nhập phủ rồi sao?

Không, vẫn chưa tính.

Hắc nhìn chằm chằm tượng thần, trong lòng âm thầm phán đoán, bây giờ chỉ có thể nói, hắc đã hoàn thành việc tu luyện nhập phủ của môn đạo Thủ Tuế, chỉ là còn thiếu huyết thực để tâm bồ.

Mấy canh giờ trước, khi chém Ngũ Sát ác quỷ, hắc đã cảm thấy điều gì đó, chỉ là lúc đó vẫn bận rộn, không rảnh vào linh miếu bản mệnh xem, cho đến bây giờ dùng tượng thần bản mệnh soi chiếu, mới xác định, mình quả nhiên tu hành đại tiến.

Trước đây cần rất nhiều thời gian, từng chút từng chút tâm bồ luyện sống đầu não, bây giờ vậy mà đã thông suốt.

Mà nguyên nhân, cũng rất đơn giản, sau khi hắc mở Trần Túy Phủ, liền cảm nhận được sát khí lạnh lẽo bên trong phủ, cuộn cuộn không dứt, xuyên qua người hắc, giống như tẩy rửa toàn thân hắc một lần, nếu không mượn tín vật của Hồ gia, e là hắc cũng không chịu nổi.

Loại âm khí nhập khiếu, thâm nhập đầu não ngũ tạng huyết mạch này, vốn không phải chuyện tốt, người thường chịu đựng, e là sẽ ốm nặng một trận, thậm chí mất mạng, ngay cả

người Thủ Tuế, cũng sẽ bị tổn hại đạo hạnh, phải mất rất lâu mới bồi bổ lại được.

Nhưng trùng hợp, lại đúng lúc hấn nhập phủ môn đạo Thủ Tuế, ngược lại mang đến cho hấn điều thần kỳ không ngờ.

“Quý Đường lúc trước, kỳ thực cũng như vậy sao?”

Hồ Ma hít sâu mấy hơi, ổn định tâm thần đang kích động, không khỏi nhớ đến Quý Đường, bang chủ Khất Cái bang trên Bình Nam đạo.

Vị này cũng coi như là nửa sư phụ của hấn trong việc nhập phủ Thủ Tuế, gã từng có kinh nghiệm tương tự, bị Ô Lão Lão truy sát, suýt chết, cuối cùng lại hóa nguy thành an, ngược lại tu hành đại tiến, ít nhất cũng tiết kiệm được hơn nửa năm khổ công.

Tình huống hấn gặp phải bây giờ, cũng giống với Quý Đường, chỉ là may mắn hơn, dù sao sát khí trong Trấn Túy phủ, đường đường chính chính, lại nặng nề vô cùng, không phải Ô Lão Lão có thể so sánh.

Ô Lão Lão cũng chỉ là lúc truy sát Quý Đường, vô tình dùng âm khí thổi vào khiếu huyết của gã, nhưng mình lại thật sự được sát khí quán đỉnh, đầu não thần hồn, đều vì thế mà được tẩy rửa thông suốt.

Chương 704. Phúc họa tương liên

Chương 704: Phúc họa tương liên

Giống như trên con đường tu hành của hắn, đã đào sẵn kênh mương, chỉ cần dẫn nước chảy vào, là có thể triệt để nghịch chuyển sinh tử, bước lên bậc thang nhập phủ, bản lĩnh đại thành.

Mà nước này, chính là huyết thực.

“Hô!”

Phát hiện ra điểm này, Hồ Ma lập tức thoát ra, nuốt hai viên huyết thực hoàn trong tay, rồi quay lại linh miếu bản mệnh, vội vàng nhìn sang.

Lúc này, hắn phát hiện theo sự tằm bổ của hai viên huyết thực hoàn, vị trí đầu của tượng thần bản mệnh sau bàn thờ, những sợi kim quang nhỏ đan xen quán quýt, như thể đang phát triển mạnh mẽ, từng sợi từng sợi, kim quang càng thêm rục rỡ.

Chỉ là, phần đầu não đó, dày đặc, kinh mạch nhiều vô kể? Hai viên huyết thực hoàn, vậy mà chỉ tằm bổ được một chút ít?

“O?”

Hồ Ma có chút kinh ngạc, suy nghĩ kỹ một hồi, mới cười khỏ: “Phúc họa tương liên?”

Trải qua lần tẩy rửa thân thể bằng âm khí Trần Túy phủ này, tiến độ tu hành của hắn quả nhiên tăng lên, thậm chí trực

tiếp kéo căng, coi như tiết kiệm được cả năm rưỡi khổ công.

Nhưng huyết thực cần thiết lại nhiều hơn...

Kỳ thực trước đây, huyết thực mà Quý Động Tử Lý gia đưa cho, là đủ để duy trì đến khi hấn hoàn thành việc tu luyện nhập phủ, còn dư một chút.

Hồ Ma sau đó thậm chí còn đoán, Quý Động Tử Lý gia, rất có thể có con mắt độc đáo, đã sớm biết hấn nhập phủ cần bao nhiêu huyết thực, vì vậy mới cố ý đưa cho hấn những thứ này, còn đưa thêm ba phần, coi như là lời cảm ơn cho hấn.

Nhưng bây giờ, sau khi xảy ra biến cố này, nhu cầu huyết thực của hấn, vậy mà cũng tăng lên gấp đôi, thậm chí còn hơn.

Huyết thực mà Quý Động Tử Lý gia đưa, e là không đủ.

“Không đúng...”

Mà trong lúc đang suy nghĩ như vậy, trong lòng Hồ Ma lại khê động, một lần nữa nhìn chăm chăm vào tượng thần bản mệnh của mình.

Trải nghiệm lần này, không phải phúc họa tương liên, mà giống như một lợi ích hiếm có khác.

Trước đây, hấn tu luyện bản lĩnh của môn đạo Thủ Tuế, là học được pháp từ chỗ Ngô chương quỹ, quả thực là pháp chính thống, nhưng cũng không tinh tế lắm.

Luyện tứ chi, luyện tứ tạng, rồi đến luyện đầu não, nuôi dưỡng thất khiếu, từng bước một, nhưng cũng có nhiều sơ hở, nói đơn giản là, đều là trước sống sau chết, rồi dùng bí pháp luyện sống, nhưng trong quá trình đó, khó tránh khỏi có một số chỗ không chu đáo, giống như thân kim cương bất hoại, để lại sơ hở.

Nhưng bây giờ, theo sự tẩy rửa thân thể bằng âm khí Trần Túy Phủ, ngược lại đã lấp đầy những chỗ nhỏ nhất đó.

Bây giờ, lý do khiến hần đột nhiên cần nhiều huyết thực hơn, thứ nhất là đầu não thần hồn, thứ hai là những chỗ nhỏ nhất này, cũng cần được bù đắp từng chút một.

“Giống như là đến chỗ bình cảnh, có cao nhân đột nhiên đã thông kỳ kinh bát mạch cho ta...”

Hồ Ma thở dài, xác định lợi ích mà mình nhận được lần này không nhỏ, trong lòng không khỏi nghĩ đến, rốt cuộc là sát khí lạnh lẽo trong Trần Túy phủ, vô tình giúp hần hoàn thành một lần nâng cấp toàn diện môn đạo Thủ Tuế, hay là...

... Cố ý làm vậy?

Mà nghĩ đến hướng này, hần không khỏi chuyển sang suy nghĩ về vấn đề Trần Túy phủ...

Trần Túy phủ, Trần Túy phủ...

Không chỉ vừa xuất hiện, đã trấn áp tà ma trong phạm vi trăm dặm xung quanh, thậm chí ngay cả đã trở thành Đường Thượng trốn về miếu, hóa thân thành ngàn vạn, cũng có thể trực tiếp bắt đến giết, thậm chí còn điều phố...

Nếu thực sự có uy phong lớn như vậy, chẳng phải sau này hần thực sự lấy được tín vật của Hồ gia, muốn giết ai thì giết, trực tiếp phô trương thanh thế sao?

Ngoài ra, trước đây hần được Nhị Oa Đầu nhắc nhở, chỉ cho rằng gia nghiệp của Hồ gia, là sự tồn tại thần bí giống như Lão Hỏa Đường Tử, nhưng bây giờ, nhìn thấy cách bố trí bên trong Trần Túy phủ, và uy lực lạnh lẽo đáng sợ, hần không khỏi nhận ra:

Trần Túy phủ, vốn là của môn đạo, nhưng nhìn xem, sao lại giống như của quan phủ?

Hồ gia trong Mười họ, rốt cuộc có địa vị gì, Trần Túy phủ này, đối với thế giới này lại có ý nghĩa gì?

“Hô...”

Những vấn đề này, chỉ cần nghĩ đến, cũng khiến người ta cảm thấy nặng nề.

Hồ Ma không dám hy vọng có thể hoàn toàn hiểu rõ những điều này, nhưng dù sao, hắn đã tiếp xúc với tín vật của Hồ gia, cũng không vì thân phận người chuyển sinh, mà gây ra biến cố kỳ lạ nào, lo lắng lớn nhất đã được giải tỏa.

Bây giờ, hắn có thể yên tâm mưu tính chuyện lớn này, sớm ngày lấy tín vật này, thực sự nắm trong tay mình...

Dù sao bây giờ, hắn chỉ cần có đủ huyết thực, là có thể yên tâm nhập phủ, mà sau khi hắn nhập phủ, hắn là có thể gánh vác được thứ này rồi chứ?

Bất chợt nghĩ đến vấn đề này, vậy mà lại cảm thấy có chút áp lực trong lòng, nhưng từ từ thở ra một hơi, vẫn kiên định tâm tư, từng bước một đi về hướng này, dù sao bây giờ xem ra, những người chuyển sinh cũng đều cùng hắn xuống nước rồi mà?

Giờ phút quan trọng phải kiên định một chút!

Sau đó, ngay khi hắn nhìn tượng thần bản mệnh sau bàn thờ, từ từ suy nghĩ về những vấn đề này, trong linh miếu bản mệnh yên tĩnh không tiếng động, đột nhiên vang lên một giọng nói có chút thăm dò: “Lão Bạch Kiền huynh đệ, có thể nghe thấy ta gọi không?”

“Lão Bạch Kiền đại ca, Nhị Oa Đầu gọi, có thể nghe thấy không?”

“...”

Hồ Ma bị giọng nói này làm cho tỉnh giấc, từ từ thở ra một hơi, cười nói: “Nhị Oa Đầu lão huynh, có thể nghe thấy, nhưng sao ngươi lại cẩn thận như vậy?”

Chương 705. Ôm đùì

Chương 705: Ôm đùì

“Không cần thận không được...”

Nghe lời đáp của Hồ Ma, Nhị Oa Đầu cũng bỗng nhiên kích động, vội vàng hỏi: “Lão huynh, người thực sự đã thành công rồi à?”

“Ta thấy người ngồi cùng bàn ăn rượu với vị Tiểu đường quan kia mà? Về mặt, khí thế đó, ta không thể nào nhìn thấu được thân phận của bà ta, rõ ràng đây là một cao nhân...”

“...”

Hồ Ma không ngờ Nhị Oa Đầu lại vội vàng như vậy, thậm chí biết bản thân trước đây đã dàn xếp vở kịch này, giờ đây cũng nên dựng xây hình ảnh bản thân một cách khéo léo, như vậy mới tiện lợi cho việc tiết lộ một số thông tin sau này, hoặc tìm kiếm sự giúp đỡ.

Hắn bèn cười nói: “Nếu nói thật, cũng coi như thành công rồi.”

“...”

“Ta và Thất Cô nữ nãi nãi, trước đây đã quen biết, nhưng không tính là người nhà. Trong chuyện lần này, ta đã thành thật thể hiện trước mặt bà ấy, mấy việc bà ấy giao phó, ta đều làm đâu ra đấy, còn người ta cầu bà ấy cứu, bà ấy cũng đã cứu.”

“Bây giờ xem ra, bà ấy khá coi trọng ta, sau này, mọi người coi như cũng là người một nhà.”

“Đương nhiên...”

Vừa nói, hắn cũng hạ giọng, nói: “Quan trọng nhất là, lần này ta đi theo bà ấy, cuối cùng cũng lại gặp được vị quý nhân trong núi, còn cùng ngồi với ông ấy một lúc trên bàn tiệc...”

“A?”

Nhị Oa Đầu cũng vội vàng hạ giọng, vội nói: “Vây, vị quý nhân chém đầu Ngũ Sát thần, thực sự chính là vị trong núi mà người nói?”

“Cái này ta không thấy rõ...”

Hồ Ma thành thật nói: “Nhưng ta quả thực nhìn thấy ông ấy xuất hiện ở thôn Hoàng Cầu, còn đánh nhau với Ngũ Sát thần một trận, mảnh xanh bao phủ khắp thôn, khiến đám tiểu quỷ đi theo Ngũ Sát thần kêu la loạn xạ, chẳng hiểu gì cả.”

“Nhưng người chém đầu Ngũ Sát thần, dường như không phải ông ấy, mà là một vị Đại Tẩu Quỷ Nhân ta từng gặp đã lập đàn, nhưng Đại Tẩu Quỷ Nhân này ta hiểu, dường như không có bản lĩnh chém đầu Ngũ Sát ác quỷ...”

“Dù sao lúc đó cũng có không ít âm hồn bị Ngũ Sát ác quỷ bắt đến tiệc cưới nhìn thấy, bản lĩnh người lớn, chi bằng gọi chúng đến hỏi một chút...”

“...”

“Mượn đàn chém thần thôi...”

Nhị Oa Đầu cũng thở dài một hơi, nói: “Gọi tà ma hỏi chuyện thì thôi, ta có bản lĩnh này, nhưng ta nào dám gọi? Hơn nữa, cho dù ta dám gọi, chúng cũng không dám nói, chuyện liên quan đến nhân vật như vậy, e là chúng vừa nói được một hai chữ, đã hồn phi phách tán rồi.”

Hồ Ma cũng thở dài theo: “Đúng vậy...”

Dù sao cũng đã nói những điều vừa rồi, vậy là được rồi, không nói thêm nữa, nói nhiều dễ lộ tẩy, hơn nữa nói nhiều không dễ để người khác tưởng tượng.

Tưởng tượng là một phẩm chất vĩ đại.

Nhị Oa Đầu nhận được xác nhận từ Hồ Ma, cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hạ giọng, nói: “Những tà ma đó không dám nói, nhưng chúng ta là người chuyên sinh thì không sao...”

“Người nói xem, vị quý nhân kia, còn có vị tiểu đường quan mà người ôm đùi, rốt cuộc là người thế nào?”

“...”

“Vị quý nhân kia ta không hiểu rõ, nhưng đùi của vị tiểu đường quan này, vẫn khá dễ ôm...”

Hồ Ma nói: “Cảm giác bà ấy hơi hồ đồ, nói năng lung tung, nhìn cũng không có bao nhiêu bản lĩnh, hỏi gì cũng chỉ biết giả hồ đồ, ta đôi khi còn nghi ngờ bà ấy có phải thật sự ngốc không...”

“...”

“Hừm?”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, lại là đột nhiên giật mình, thanh âm ngưng trọng nói: “Ngàn vạn không thể nghĩ như vậy!”

“Hồ đồ? Người coi bà ta là hồ đồ, vậy người mới là hồ đồ.”

“Cũng không nghĩ một chút, vị quý nhân kia ở Minh Châu thành không biết bao lâu, lần thứ nhất xuất thủ, là trấn ác quỷ Thanh Y, lần thứ hai có động tĩnh, chính là sắc phong một vị tiểu đường quan như thế, có thể được quý nhân bực này coi trọng, thì bà ta làm sao có thể thật sự hồ đồ?”

“Sau này khi đến trước mặt vị tiểu đường quan này, nhất định phải cẩn thận, đừng để người ta giả heo ăn hổ, lừa gạt lấy hết bí mật của mình...”

“...”

“Giả heo ăn hổ...”

Hồ Ma cũng cố gắng hình dung ra dáng vẻ “giả heo ăn hổ” của Thất Cô nãi nãi, nhưng lại thấy khó tưởng tượng.

Còn “giả hổ ăn heo” thì hẳn lại khá giỏi.

Tuy nhiên, nghe lời dặn dò ân cần của Nhị Oa Đầu, Hồ Ma vẫn gật đầu nghiêm túc và nói: “Ta hiểu, nhất định ta sẽ cẩn thận.”

“Đúng vậy, những nhân vật như vậy, dù là hồ đồ, giả vờ điếc làm ngơ, hay cố ý che giấu thân phận, đều có mục đích riêng của họ. Chúng ta ở tầng lớp quá khác nhau, tốt nhất nên tránh suy đoán mù quáng.”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng khác vang lên, hóa ra là Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư.

Hồ Ma lúc này mới phát hiện, không chỉ Nhị Oa Đầu và nàng, mà ngay cả Địa Qua Thiêu cũng đã vào đây.

Trước đây mỗi lần giải quyết xong một việc, đều là hắc chủ động tìm bọn họ thảo luận, dù sao cũng là lão tiền bối, bình tĩnh hơn hẳn, nhưng lần này vậy mà cùng đến vào buổi tối, có thể thấy bọn họ quan tâm đến chuyện này như thế nào, lại lo lắng đến mức nào.

“Giống như lần này, vốn tưởng chỉ là một trận tranh đấu trên giang hồ, đánh nhau với Ngũ Sát Đàn Sứ, để Ngũ Sát Thần chịu thiệt rồi rút lui, ai ngờ lại chơi lớn như vậy?”

Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư dường như cũng có chút cảm xúc, thở dài: “Rõ ràng là Đường Thượng lão gia, vậy mà đột

nhien bị chém đầu.”

Chương 706. Bảo bối

Chương 706: Bảo bối

“Ta đến thế giới này cũng không tính là ngấn, cũng trải qua mấy chuyện, nhưng từng thấy Đường Thượng lão gia bị phạt bị trục xuất, nhưng bị giết trực tiếp, thành thật mà nói, đây vẫn là lần đầu tiên...”

“Lúc đầu, chúng ta còn lo lắng quá nổi bật, bị để ý!”

“Bây giờ xem ra, là chúng ta nghĩ nhiều rồi, chuyện lớn như vậy, chúng ta có nhón chân lên, cũng không lộ đầu ra được.”

“...”

Nghe nàng nói, mọi người đều đồng tình, trước đây, bọn họ thậm chí còn không nghĩ đến chuyện Ngũ Sát Thần sẽ chết, đối với người trong môn đạo giang hồ mà nói, trước mặt Đường Thượng Khách, không chịu thiệt là tốt rồi, có thể khiến Đường Thượng Khách chịu thiệt, đã là bản lĩnh lớn rồi.

Ai ngờ, bây giờ lại nhìn thấy một vị thần miếu bị chém đầu? Có đáng sợ không?

Cảm thán xong, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư mới hỏi Hồ Ma: “Mục tiêu mà ngươi bày ra cái cục này trước đây, coi như đã hoàn thành rồi?”

“Phải.”

Hồ Ma thở dài một tiếng, nói: “Đương nhiên còn phải xem sắp xếp tiếp theo như thế nào.”

“Lần này ta làm việc khiến vị tiểu đường quan này rất hài lòng, sau khi bà ấy ăn uống no say, cũng chỉ điểm cho ta một câu, nói mấy ngày nay ta vào Lão Âm Sơn một chuyến, dù sao cũng phải đến trước mặt vị trong núi kia đập đầu, khoe khoang công lao.”

“Nếu thuận lợi, có khi còn xin được một chức vụ...”

“...”

“Vào núi?”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, nói: “Có thể để người đến đập đầu, có thể thấy đối phương thực sự coi trọng người, nghe ta, người nhất định phải cẩn thận.”

“Chuyện này quan trọng không kém gì đôi phó với Ngũ Sát Đàn Sứ.”

“Nếu người thực sự có thể ôm được đùi của vị kia, sau này chúng ta không biết có thể kiếm được bao nhiêu tin tức hữu ích...”

“...”

“Hiểu rồi, hiểu rồi...”

Hồ Ma vội vàng đáp ứng, sau đó vội vàng hỏi ngược lại: “Các người thì sao? Đã kiếm được lợi ích mình muốn chưa?”

“Trên người những kẻ đào bảo kia, bảo bối không ít chứ?”

“...”

Nghe vậy, Nhị Oa Đầu lại sưng sờ: “Bảo bối... bảo bối gì?”

“Ta coi như đã lấy được.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư nghe vậy, đột nhiên thở dài một tiếng, trong giọng nói, dường như mang theo vài phần ý cười,

nói: “Đi nhờ xe, cũng kiếm được một phần cơ duyên.”

“Nhị Oa Đầu huynh đệ, bảo bối mà người muốn lấy từ Hồ Quan thôn trước đây, người có một nửa, ta có một nửa, sau này tìm cơ hội, có thể lấy nửa kia của ta về... Đương nhiên, phải tính toán rõ ràng, người muốn lấy về, phải trả cho ta thù lao tương đương.”

“A?”

Nhị Oa Đầu rõ ràng có chút kinh ngạc: “Người không cần đồ của Hồ Quan thôn nữa?”

“Điều này chứng tỏ... người lấy được thứ tốt hơn?”

“...”

“Hi hi...”

Chưa đợi Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư xác nhận câu trả lời khiến cho y ghen tị này, Địa Qua Thiêu đã nhìn rất lâu cũng đột nhiên cười đắc ý, lớn tiếng nói: “Ta cũng lấy được rồi!”

“Cảm ơn Lão Bạch Kiền tiền bối đã cho ta cơ hội tốt như vậy, cũng phải cảm ơn Ngũ Sát lão gia hào phóng... Ta bắt được Phúc Sát Đàn Sứ, kiếm được mấy món bảo bối, lại bắt được vị Vận Sát Đàn Sứ kia, bảo bối trên người hắn quả thực...”

“...”

“Hả?..”

Chưa đợi Địa Qua Thiêu nói xong, Hồ Ma đã có chút choáng váng: Tên này một mình bắt được hai người?

Không đúng, rõ ràng nàng là người có bản lĩnh kém nhất trong số mấy người chuyển sinh, vừa chưa nhập phủ, cũng không có thể lực nào chống lưng, còn què một chân...

... Nói đến, nàng bắt được Đàn Sát Sứ Giả thứ hai lúc nào vậy? Lúc thảo luận trước đây, nàng không phải còn nói gì mà sợ nhất Vận Sát Sứ Giả sao?

Hơn nữa, chỉ cần phá hủy Ngũ Sát tể đàn là được, cho nên lúc đầu bọn họ thậm chí còn không nghĩ đến chuyện bắt cả năm người, chỉ thả một người, kết quả lại bị tên này nhặt được chỗ hở?

“Vậy... vậy ý là...”

Nhưng chưa đợi Hồ Ma nói ra lời kinh ngạc, thì giọng nói run rẩy của Nhị Oa Đầu đã vang lên trước, nghe có chút ngây dại: “Tức là, mấy người các ngươi đều kiếm được?”

“Không phải chứ, ta cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức, ta mượn danh nghĩa Hồng Đăng hội, huy động toàn bộ môn đạo giang hồ trong Minh Châu...”

“Mấy ngày nay, ta suốt ngày chạy đông chạy tây, dẫn người truy sát Ngũ Sát Đàn Sứ, lật tung cả giang hồ môn đạo Minh Châu, ăn không ngon, ngủ không yên, còn phải dỗ dành Hồng Đăng nương nung đang giận dữ...”

“... Nhưng kết quả, các ngươi đều kiếm được, chỉ có ta là không được gì?”

“...”

‘Ngươi cũng không phải không được gì...’

Hồ Ma nghe y nói, trong lòng không khỏi nghĩ: ‘Hồng Đăng hội đây không phải sắp có một vị hoàng đế sao?’

“Hừ, nếu chỉ nói ngươi không được gì, vậy cũng không oan...”

Nghe Nhị Oa Đầu oán trách như vậy, Địa Qua Thiêu lập tức không dám lên tiếng, sợ vị tiền bối này đòi chia phần, nhưng Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại cười lạnh, nói: “Hai ngày

nay tuy loạn, nhưng ta cũng không phải không để ý đến động tĩnh bên ngoài.”

“Người bên kia náo loạn không nhỏ, nhưng lại để cho Tài Sát Đoàn Sứ chạy lung tung, mang hai đứa bé vàng bạc đi khắp nơi tạo sát, mới gây ra động tĩnh lớn như vậy...”

“Nếu không phải người cẩn thận, đích thân ra tay đối phó với hắn, thì làm sao có thể để hắn chạy thoát? Hai đứa bé vàng bạc kia cũng đã rơi vào tay người rồi chứ?”

“...”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, lập tức á khẩu không trả lời được.

Hai người còn lại, cũng có chút hả hê: “Nhị Oa Đầu người lông mày rậm mắt to, cũng có ngày hôm nay à...”

Chương 707. Đáng đời trắng tay

Chương 707: Đáng đời trắng tay

“Cũng không phải là không được gì, đây mới chỉ là bắt đầu thôi mà?”

Mặc dù trong lòng có chút hả hê với kết quả trắng tay của Nhị Oa Đầu, nhưng vì sự đoàn kết, Hồ Ma vẫn cười an ủi: “Thực ra ta cảm thấy, lợi ích lớn nhất lần này, có khi lại rơi vào tay ngươi đấy!”

“Cái gì?”

Giọng điệu của Nhị Oa Đầu lúc này nghe có vẻ chán nản hồi hận, uể oải nói: “Sự việc đã đến nước này, còn có thể có lợi ích gì chứ?”

“Ngũ Sát thần đều đã bị chém đầu...”

“Bảo bối cũng bị người ta cướp sạch...”

“Lợi ích duy nhất ta có thể nhận được, chính là lấy lại một nửa bảo bối ở Hồ Quan thôn, mấu chốt là ta còn phải mua lại...”

“...”

Có lẽ đến lúc này, y thực sự hồi hận rồi, lần này náo loạn quá lớn, cả Đường Thượng cũng bị chém đầu, không biết có bao nhiêu bảo bối, oan hồn bị người ta quét sạch, giống như những âm linh trước đây lúc còn sống thờ phụng Ngũ Sát lão gia, sau khi chết cũng làm tiêu quỷ bên cạnh Ngũ Sát lão gia.

Ngũ Sát lão gia vừa chết, bọn chúng cũng bị thanh lý gần hết, nhưng vẫn còn sót lại không ít, lúc này đương nhiên cũng chỉ có thể thuận thế nương nhờ dưới trướng Hồng Đăng nương nương vừa mới xây miếu, số lượng cũng không ít.

Nói cách khác, ngay cả Hồng Đăng nương nương cũng được lợi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Nhị Oa Đầu tuy đau lòng nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận kết quả này, bởi vì lần hợp tác này, vốn đã nói rõ rồi, mọi người đều dựa vào bản lĩnh, kiếm được thứ tốt, đương nhiên cũng tự mình giữ lại.

Nói đơn giản, kiếm được thì kiếm được, không kiếm được, người khác cũng không có lý do gì chia cho mình.

Bây giờ thấy mọi chuyện đã xong, Nhị Oa Đầu càng nghĩ càng đau đầu.

“Ngũ Sát thần đã chết, nhưng mọi chuyện vẫn chưa xong.”

Giọng Hồ Ma chậm lại, để lời nói của mình có trọng lượng hơn, nhỏ giọng nói: “Chuyện lần này, ta vẫn luôn đi theo bên cạnh vị tiểu đường quan kia, cũng gặp được vị quý nhân từ trong núi ra, đương nhiên cũng nghe được một số lời của bọn họ, ngược lại phát hiện ra...”

“Bọn họ và ngõ nhỏ Mai Hoa, dường như không cùng một phe!”

“...”

“Ngõ nhỏ Mai Hoa?”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, khựng lại một chút, nói: “Đương nhiên là không cùng một phe rồi.”

“Người ở trong Ngõ nhỏ Mai Hoa, là Phân Hương Nhân, Phân Hương Nhân đều có lai lịch, sao có thể cùng một phe với vị quý nhân ở Minh Châu này, hừ, bọn họ mới là kẻ ăn những

miếng ngon nhất ở Minh Châu, nói cho cùng, Hồng Đăng nương nương hội chẳng phải vẫn làm việc cho bọn họ sao?”

“Biết tại sao ta có thể khiến Hồng Đăng nương nương của chúng ta trở thành tà ma duy nhất ở Minh Châu, thậm chí còn được cơ hội xây miếu không?”

“Đó là vì ta nhìn rõ hơn những bang phái huyết thực khác về việc phân chia lợi ích ở đây, vẫn luôn giúp nương nương lo liệu mọi việc, bọn họ đều cảm thấy nương nương làm việc đâu ra đấy, mới có thể phát triển được đúng không?”

“...”

“Phải.”

Hồ Ma chậm rãi nói: “Nhưng lần này, ngay cả vị quý nhân kia, cũng không hài lòng với Ngõ nhỏ Mai Hoa, vậy nếu Hồng Đăng hội có thể nhân cơ hội này...”

Nói đến đây, hắn liền dừng lại.

“Ôi...”

Nhị Oa Đầu rõ ràng giật mình: “Người đang nói đến chuyện phân hương của Ngõ nhỏ Mai Hoa?”

“Đây cũng là... không đúng, đây cũng là chuyện Hồng Đăng nương nương của chúng ta có thể nhòm ngó sao? Bối cảnh của Ngõ nhỏ Mai Hoa cũng không nhỏ đâu, bây giờ ở đây chỉ là phân hương, vậy còn Cháp Dao Nhân thì sao? Thậm chí, Đại đường quan trên đầu vị tiểu đường quan này đến thì sao?”

“...”

“Haiz...”

Nghe lời cảnh giác của hắn, Hồ Ma có chút bất lực lắc đầu, thầm nghĩ: “Đáng đời người trắng tay...”

Ngược lại muốn nhân cơ hội này, xúi giục Nhị Oa Đầu đi xử lý Ngõ nhỏ Mai Hoa, dù sao chuyện lần này, hắn cũng thực sự không hài lòng với Ngõ nhỏ Mai Hoa, nhưng lại không có cơ hội thích hợp để ra tay.

Dù sao đối phó với những kẻ này, trực tiếp giết đến cửa là không thích hợp, hắn rốt cuộc không phải Địa Qua Thiêu, muốn đấu trí đấu dũng, chơi trò quan hệ, nhưng hắn không có nhiều tinh lực như vậy, ngược lại nếu Hồng Đăng nương nương hội muốn đối phó với Ngõ nhỏ Mai Hoa, thì có đủ thực lực và nền tảng.

Chỉ là Nhị Oa Đầu lão huynh bây giờ lại cứng đầu cứng cổ, biết làm sao bây giờ?

“Hừ, ta lại cảm thấy cơ hội này không tồi...”

Không ngờ, lúc này Bạch Bô Đào Tửu tiểu thư lại lên tiếng, dường như nàng cũng đang suy nghĩ kỹ càng, chậm rãi nói: “Lão Bạch Kiên chỉ cảm thấy vị quý nhân kia và Ngõ nhỏ Mai Hoa bất hòa sao? Theo ta thấy, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.”

“Lần này Ngũ Sát Thần đến, rõ ràng là nhắm vào vị quý nhân kia, hơn nữa còn liên lụy đến dân thường vô tội, chết bao nhiêu người, chuyện này vốn là do Ngõ nhỏ Mai Hoa ra mặt, nhưng bọn họ lại luôn trốn trong thành, bản thân điều này đã nói lên một vấn đề.”

“Nếu Ngõ nhỏ Mai Hoa muốn xem vị quý nhân kia xấu mặt, thì vị quý nhân kia, sao lại không muốn thấy Ngõ nhỏ Mai Hoa bị đuổi khỏi Minh Châu phủ?”

“...”

Chương 708. Quyền phân hương

Chương 708: Quyền phân hương

Nhị Oa Đầu nghe ý kiến của Hồ Ma và nghe ý kiến của Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư lại khác nhau, trong lòng lập tức khê động, nói: “Ý người là, vị quý nhân kia cũng rất muốn thấy có người thay thế Ngõ nhỏ Mai Hoa?”

“Ta sao biết được?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư cười một tiếng, nói: “Ta chỉ cảm thấy, vị quý nhân kia đã phong tiểu đường quan ở Minh Châu này, thì chứng tỏ nơi này là địa bàn của vị quý nhân kia rồi...”

“Đã là địa bàn của vị quý nhân kia, vậy lợi ích ở đây nếu vẫn luôn bị người khác lấy đi, thậm chí còn là người không cùng phe với vị quý nhân kia, trong lòng ngài ấy có thể thoải mái sao? Với thân phận của ngài ấy, có lẽ không tiện trực tiếp ra tay với Ngõ nhỏ Mai Hoa, nhưng nếu có chuyện gì đó xảy ra, ngài ấy nhất định sẽ vui lòng.”

“Đương nhiên, đây cũng chỉ là một cơ hội thôi, rốt cuộc có phải như vậy hay không thì ai cũng không nói trước được, nhưng nếu chúng ta muốn kiếm chút lợi ích, thì phải dám liều lĩnh vào lúc thích hợp, nếu không, chẳng lẽ còn muốn đợi người ta đút lợi ích vào miệng cho người sao?”

“Ngay cả Lão Bạch Kiên đi ôm đùi này, cũng là mạo hiểm đấy...”

“...”

Một tràng lời nói, khiến Nhị Oa Đầu im lặng, không biết có thực sự động tâm hay không.

Mọi người đều cảm nhận được sự thay đổi thái độ của Nhị Oa Đầu, nhất thời cũng không dám làm phiền y, chỉ có Địa Qua Thiêu thăm dò hỏi: “Lão Bạch Kiền tiền bối, Nhị Oa Đầu tiền bối, phân hương mà các người vừa nói... rất có lợi sao?”

“Lợi ích?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư cười cười, nói: “Nếu thực sự có được quyền phân hương, thì sao chỉ là lợi ích?”

“Lọt ra một chút từ kẽ tay, cũng đủ chữa khỏi mấy trăm cái chân cho người...”

“...”

Địa Qua Thiêu hít một hơi thật sâu: “Xì...”

“... Người ở Ngõ nhỏ Mai Hoa này thuộc môn đạo gì, có bảo bối hộ thân gì không, trong nhà có mấy người?”

“...”

“Người đừng hỏi nữa...”

Nhị Oa Đầu nghe vậy liền hoảng hốt, vội nói: “Lần này người kiếm được nhiều nhất, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Đừng vội gây chuyện, Đường Thượng Khách cũng bị chém đầu rồi, sao người không biết sợ?”

“Hừ.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Cho dù Địa Qua Thiêu không cướp của người, cũng không đảm bảo không có người khác đến cướp cơ hội này đâu!”

“Có một số chuyện, chúng ta là người chuyển sinh nhìn ra được, không có nghĩa là người bản xứ không nhìn ra được, Ngõ nhỏ Mai Hoa này là một miếng thịt béo, Hồng Đăng hội

các người không vội ra tay, có khi người khác lại muốn tranh trước.”

“Lỡ như thực sự có người ra tay với Ngõ nhỏ Mai Hoa trước, lại lọt vào mắt xanh của vị quý nhân kia được người ta gật đầu, đến lúc đó Hồng Đăng hội các người chẳng phải vẫn là số phận phải dâng cống cho người ta sao? Chẳng lẽ đến lúc đó còn muốn liều mạng động đến người của vị quý nhân kia?”

“...”

“O?”

Hồ Ma vẫn luôn lắng nghe bên cạnh, lại có chút kinh ngạc.

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư hình như có chút khác trước kia, lúc này nàng liều mạng chế giễu Nhị Oa Đầu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước đây nàng cũng rất cẩn thận mà...

Bây giờ lại hết lòng cổ vũ Nhị Oa Đầu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Bất quá cũng có thể thấy Nhị Oa Đầu dường như khá động tâm, không phải y dễ bị thuyết phục, mà là vì người khác đều kiếm được, chỉ có y là trắng tay, trong lòng mất cân bằng quá mức rồi.

Chính là lúc dễ bị thuyết phục nhất.

Con người mà...

Người nói người sớm chịu khó như vậy, làm thịt Tài Sát Đàn Sứ, thì đôi hài tử vàng bạc kia, chẳng phải đã thực sự rơi vào tay người sao?

Bây giờ thì hay rồi, đôi hài tử vàng bạc này, đã bị Thất Cô nãi nãi mang về nuôi.

Hồ Ma cũng không phải là không muốn mang đôi hài tử vàng bạc này về nuôi, nhưng hai đứa trẻ này, tuy lợi hại nhưng

cũng không dễ hầu hạ.

Bọn chúng vốn là linh bảo trời đất, có thể thúc đẩy tài vận, cũng có thể mê hoặc lòng người, đặc biệt là sau khi bị Tài Sát Đoàn Sứ luyện thành sát bảo, uy lực càng tăng, vừa có thể bảo vệ một phương, phú quý tài lộc, cũng có thể coi như pháp bảo, thổi ra khí kim ngân, mê hoặc lòng người.

Nếu lấy được, ngay cả thế lực như Hồng Đăng nương nương hội, cũng sẽ coi là bảo bối trấn giữ, cẩn thận phụng dưỡng, nhưng hai đứa trẻ này, lại không giống như bình khí bình thường, lấy ra là dùng được.

Cần phải dùng phương pháp và tâm sức đặc biệt để phụng dưỡng.

Hắn là Thủ Tuế Nhân, lại còn phải học pháp môn của Trấn Tuế, quả thực không có tâm sức để chuyên tâm nuôi dưỡng hai đứa trẻ này, lỡ như chậm trễ, cho dù là hai đứa trẻ muốn tạo phản, hay là bị hắn nuôi hỏng, đều không đáng.

Cho nên, sau khi kết thúc ván này ở thôn Hoàng Cầu, Hồ Ma liền giao hai đứa trẻ này cho Thất Cô nãi nãi, thứ nhất là Thất Cô nãi nãi bây giờ là tiểu đường quan, cũng cần có người hộ pháp, thứ hai là Thất Cô nãi nãi rất rảnh rỗi, vừa hay có thể phụng dưỡng bọn chúng.

Lúc cần, thì đến mượn bà ấy là được.

“Dù sao mọi người đều hiểu rõ trong lòng, vậy là tốt rồi, chuyện lần này, không thể không nói là rất viên mãn.”

Thấy thời cơ đã chín muồi, Hồ Ma cũng cười nói thêm một câu: “Nhưng chuyện vừa mới xong, đương nhiên còn có chút hậu quả, ta sẽ ôm chặt cái đùi này, nếu có tin tức, sẽ lại nói với các ngươi.”

“Bây giờ còn chưa tiện nói nhiều.”

“Vị tiểu đường quan kia uống rượu nhiều quá, đang ngủ ở trang trại của ta, lỡ như...”

“...”

“A?”

Nghe vậy, ai nấy đều kinh hãi, vội nói: “Sao người không nói sớm?”

“Cho dù chỉ là tiểu đường quan bên cạnh quý nhân, cũng phải cẩn thận bà ấy có bản lĩnh đặc biệt, bây giờ Minh Châu không yên ổn, chúng ta vừa mới được lợi, đừng lật thuyền trong mương.”

“...”

Nói xong, bọn họ liền lần lượt rời đi, khiến người ta có cảm giác như chim muông tản mác.

“Cần gì phải sợ hãi như vậy?”

Hồ Ma lại có chút kinh ngạc, không khỏi nghĩ, nếu như vậy, thì sau này có thể dùng danh nghĩa của Thất Cô nãi nãi để hù dọa bọn họ...

Chương 709. Thần bí

Chương 709: Thần bí

Sáng hôm sau thức dậy, Hồ Ma cảm thấy tinh thần sảng khoái, tâm trạng u ám đã được quét sạch. Hắn đứng dậy nhìn xung quanh, thấy phòng của Ngô Hòa mọii mọii đã trống không, chăn gối được gấp gọn gàng.

Hỏi thăm tiểu nhị bên cạnh, ai cũng nói Trương A Cô đã dậy từ sáng sớm, trời còn chưa sáng hắn đã rời đi, chỉ nói là không muốn làm phiền Hồ Ma, nhưng sau này nếu trang trại có việc gì, cứ bảo tiểu quỷ báo cho nàng, nàng nhất định sẽ đến giúp.

Hồ Ma cũng chỉ gật đầu, không nói gì thêm, sau khi rửa mặt, thay bộ quần áo vải giầy vải chỉnh tề, rồi ra khỏi trang trại, quan sát xung quanh.

Chưa đi được bao xa, đã thấy phía trước vô cùng náo nhiệt, bà con lối xóm đều chạy đến, đang tụ tập thành một đám.

Đêm qua, một trận chém giết, khiến cho bách tính xung quanh đều hoảng sợ, không dám lộ đầu ra, nhưng thấy hôm nay đã yên tĩnh, liền đều lấy hết can đảm đến xem náo nhiệt.

Phủ nha đã phái một đội sai dịch, một đội dân phu đến từ tối qua, lúc này đang vận chuyển những xác thối phỉ vô chủ bị giết hôm qua đến một chỗ, chôn cất ngay tại chỗ, một bãi tha ma mới xuất hiện dưới chân núi Lão Âm Sơn.

Còn pho tượng đá rơi xuống đất, lại không ai dám động vào, chỉ dùng dây đỏ quây lại, giống như một cảnh quan, để mọi người chỉ trở bình luận.

Lúc này, mọi người đang bàn tán về đám thổ phỉ hung ác từ trong núi ra hôm qua, cùng với pho tượng thần không đầu đột nhiên rơi từ trên trời xuống, còn có Dương Cung đại gia được xưng là đệ tử thần tiên.

Chuyện pho tượng thần không đầu rơi từ trên trời xuống này, vốn đã thần kỳ, cộng thêm có người truyền tai nhau chuyện đêm qua nằm mơ thấy thần mình mặc giáp vàng kéo ác thần đi khắp thôn xóm, điều hành thị uy, càng khiến cho bách tính xung quanh kinh hãi kính sợ, quỳ lạy.

Bây giờ ai cũng đoán, đám cướp từ trong núi ra làm ác, chính là do ác thần này sai khiến.

Nhưng cũng vì ác thần phạm tội, nên bị thần tiên của Minh Châu phủ chúng ta ra tay chém đầu, còn kéo từ xa về, để thị uy.

Còn Dương Cung đại gia, lại càng thần bí.

Bà con đều nói Dương Cung đại gia là đệ tử thần tiên, biết trong núi có thổ phỉ làm loạn, uy hiếp đến bách tính ở đây, nên mới phái hãn xuống giúp bà con trừ gian diệt bạo.

Thế là, sắc thái thần bí trên người Dương Cung càng ngày càng đậm, mà ngay cả bách tính bên ngoài núi cũng bàn tán về hãn như vậy, những người trong núi được hãn giúp đỡ, hoặc là từng đi theo hãn giết cướp thì nói như thế nào, càng khó tưởng tượng.

“Đường Thượng Khách có thể dễ dàng làm loạn một nơi, hậu nhân Hồ gia lại có thể một câu thay đổi vận mệnh của người khác...”

Hồ Ma giống như người ngoài, nhìn những hậu quả do tai họa này gây ra, không khỏi cảm thán, một số lực lượng trên thế giới này, thật sự rất thần kỳ...

Bất quá, việc cấp bách trước mắt, hấn vẫn phải vào núi, tìm Sơn Quân hỏi một số chuyện.

Đã chém đầu Ngũ Sát, gắp lại Sơn Quân một lần là điều bất buộc, nhưng Hồ Ma lại không vội vào núi, mà kiên nhẫn đợi mấy ngày, xem chuyện chém đầu Ngũ Sát này, có gây ra biến cố bất ngờ nào khác hay không, nhưng kết quả lại khiến người ta kinh ngạc.

Chém đầu Ngũ Sát, thần tượng rơi từ trên trời xuống, nghe có vẻ là chuyện kỳ lạ, Minh Châu gặp nạn cướp bóc, chết vô số người, cũng có vẻ là chuyện tàn nhẫn, nhưng những chuyện này, xảy ra rồi thì thôi.

Tượng thần rơi xuống, thì quây lại, để mọi người xem náo nhiệt bàn tán.

Người chết, thì chôn cất, nhiều nhất là có mấy Tẩu Quỷ Nhân đến, giúp niệm chú, thấp hương, giúp bọn họ an táng, tránh gây họa là được.

Đương nhiên, ngay cả những điều này dường như cũng là dư thừa, lần này tuy chết nhiều người, nhưng đều rất ngoan ngoãn, đừng nói là không chịu yên ổn, ra ngoài gây họa, buổi tối canh giữ bên mộ mình khóc một trận, cũng phải bịt miệng mà khóc.

Bách tính xung quanh, không biết ai là người đã chém đầu pho tượng thần không đầu này, người biết đáp án lại không dám nói lung tung, cũng chỉ có thể để cho bách tính trong thôn tự mình đoán mò, bàn tán xôn xao trên đường phố.

Có người đoán là Hồng Đăng nương nương, có người đoán là Thất Cô nữ nãi...

Dù sao cũng ở địa phận Minh Châu, thế nào cũng không thoát khỏi hai vị này.

Đương nhiên, sau đó Hồng Đăng nương nương nghe được lời đồn này, sẽ phản ứng như thế nào, thì lại là chuyện khác.

Canh giữ hai ngày, thấy không có động tĩnh gì khác thường, Hồ Ma cũng yên tâm, tìm một thời gian, vào Lão Âm Sơn.

Buộc lừa ở bên ngoài núi, hẩn một mình đi vào rừng, tìm một bãi đất trống, sau đó thắp ba nén hương, chấp tay cúi đầu về phía bãi đất trống, niệm: “Cung thỉnh Sơn Quân giáng...”

“Không cần phiền phức như vậy.”

Trước đây cần niệm ba lần, lần này mới chỉ niệm một lần, đã nghe thấy một giọng nói nhàn nhạt vang lên sau lưng.

Hồ Ma vội vàng quay người lại, liền thấy trên gốc cây quen thuộc, bóng dáng của Sơn Quân đang ngồi nhàn nhạt, nhẹ nhàng thở dài: “Vừa mới giải quyết xong Ngũ Sát ác quỷ, đã vội vàng vào núi rồi.”

“Chẳng lẽ là cảm thấy mình làm việc lần này rất tốt, cố ý chạy đến đây để xin ta khen ngợi?”

“...”

Chương 710. Số mệnh Hoàng đế mỏng manh

Chương 710: Số mệnh Hoàng đế mỏng manh

Nghe vậy, Hồ Ma liền ngẩng đầu cười nói: “Tiền bối cũng cảm thấy ta làm việc lần này rất tốt?”

“Từ khi ngươi nghe nói thực sự có cách giết Ngũ Sát ác quỷ, liền lập tức quyết định kế hoạch này, hơn nữa đến lúc quan trọng, cũng không do dự, không lưỡng lự, thậm chí ngay cả một câu vô nghĩa cũng không nói, liền trừ khử nó, ta đã cảm thấy ngươi rất khá rồi.”

Son Quân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Nói như vậy, đã hài lòng chưa?”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, lại có chút bất lực, dừng lại một chút, cười nói: “Ta cũng không phải thực sự đến xin khen ngợi, kỳ thực chuyện lần này, ta đại khái đều có thể hiểu rõ, chỉ có một chuyện vẫn chưa yên tâm.”

Son Quân hơi sững sờ: “Ồ?”

Hồ Ma thở dài một tiếng, nói: “Chuyện chọn hoàng đế kia, rốt cuộc là như thế nào? Cái gọi là số mệnh hoàng đế, lại là gì?”

“Giống như những gì ngươi nhìn thấy bây giờ.”

Son Quân thấy hắn hỏi chuyện này, cũng cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Thế đạo này loạn lạc đã lâu, luôn cần một vị hoàng đế đến thu dọn tàn cuộc.”

“Nhưng rốt cuộc ai sẽ làm hoàng đế, Mười họ và môn đạo, trong môn đạo và Đường Thượng, đều có ý kiến và ứng cử viên khác nhau.”

“Loạn thế này hoặc là không nổi lên, hoặc là sẽ bùng phát ngay lập tức, đủ loại kỳ nhân dị sĩ, thế gia và tà ma, đều sẽ xuống nước đặt cược, mà bọn họ đặt cược càng nhiều, số mệnh hoàng đế đương nhiên càng nhiều.”

“Đương nhiên, chuyện này, bất luận ban đầu có bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ còn lại một.”

“Lần này, ngươi là vì phá Ngũ Sát cục, chọn một người số mệnh không đủ, coi như là cho ngô nhỏ Mai Hoa một bài học, nhưng chuyện đã xong, kỳ thực ngươi cũng có thể suy nghĩ, có nên chọn một người, vào ván này chơi một chút hay không.”

“...”

Hồ Ma nghiêm túc lắng nghe, từ từ gật đầu, sau đó nghe thấy lời cuối cùng của Sơn Quân, lại cười một tiếng, nói: “Chẳng phải đã có rồi sao? Tại sao còn phải chọn?”

Sơn Quân nghe vậy, lại có chút kinh ngạc: “Ngài thực sự muốn đề hấn lên?”

“Tên họ Dương kia, dù sao cũng không có gốc rễ gì, nói theo cách của người sống, chính là nhà chỉ có bốn bức tường, không có trường bối trong tộc che chở, không có huynh đệ giúp đỡ, số mệnh đơn độc mỏng manh.”

“Nói theo cách của môn đạo, chính là không rõ lai lịch, huyết mạch bị bỏ rơi, không có phúc phận từ tổ tiên, cũng không có âm thần âm thầm bảo vệ, số mệnh nhẹ nhàng mỏng manh, tuy lần này ngươi giúp hấn nuôi dưỡng số mệnh, nhưng muốn vào ván này, e là còn lâu mới đủ...”

“...”

Đối với những thứ như âm trạch, số mệnh này, Hồ Ma bây giờ cũng chỉ có thể nói là hiểu sơ sơ, mơ hồ cảm nhận được, nhưng lại không thể sắp xếp thành logic, nghe Sơn Quân nói, cũng chỉ cười cười, nói: “Ta không suy xét đến vấn đề để ai lên hay không để ai lên, chỉ là...”

“Số mệnh hoàng đế này, vốn là do chính hãn liệu mạng giành được, vậy ta sao có thể không tôn trọng số mệnh của người khác? Tuy hãn là kẻ chân đất, nhưng là kẻ chân đất dám đánh dám liều, lấy mạng đổi phú quý.”

“Vậy hãn đã có thể dựa vào thanh đao trong tay và một hơi khí phách, phá vỡ Ngũ Sát cục, ai dám đảm bảo hãn không thể làm hoàng đế?”

“...”

Nghe những lời này, Sơn Quân vậy mà im lặng hồi lâu, Hồ Ma thậm chí còn cảm nhận được, ánh mắt ông ấy nhìn mình, dường như cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Rất lâu sau, mới nghe ông ấy thở dài: “Thái độ này của ngươi, có chút đáng sợ...”

Hồ Ma lại hơi sững sờ, cười nói: “Tiền bối nói vậy là sao?”

“Kỳ thực, ta vốn chỉ cho rằng ngươi đang lập uy.”

Sơn Quân thản nhiên nói: “Chỉ là dùng phương pháp này để nói cho người khác biết, Hồ gia không quan tâm, ngõ nhỏ Mai Hoa gì chứ, số mệnh hoàng đế gì chứ, chỉ cần người Hồ gia muốn, thì ngay cả một tên ăn mày, cũng có thể cho hãn số mệnh hoàng đế.”

“Lúc đó, người này không chịu nổi sát khí, suýt chết, cũng là người thay hãn đổi mệnh, không phải sao?”

“Ngươi đã dọa sợ mọi người, lập uy, mà nếu xuất phát từ góc độ thực tế, sau khi lập uy, thì nên bắt đầu chọn lựa người

thực sự người thích hợp để Hồ gia bồi dưỡng, nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của người, người vậy mà thực sự đang suy xét, chẳng lẽ người không cảm thấy...”

Ông ta dừng lại một chút, rồi đột nhiên nói: “... một kẻ chân đất, không có tư cách sao?”

Hồ Ma nhíu mày nhìn Sơn Quân, kinh ngạc nói: “Lúc đầu, chẳng phải là tiên bối ngài trước...”

“Ta chỉ biết người có năng lực này, nhưng không ngờ người lại coi chuyện này là thật.”

Sơn Quân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Minh Châu gặp nạn sát khí, loạn thành một đoàn, ngõ nhỏ Mai Hoa ra tay, là hợp lý, những thế gia lão gia lâu năm trong thành, chiêu binh mãi mã đến trừ gian diệt bạo, cũng là hợp lý.”

“Nếu mượn Trần Túy phủ quét sạch sát khí này, trấn áp vạn ngàn oan hồn, tuy có chút đại tài tiểu dụng, nhưng cũng không sao, nhưng duy chỉ có...”

“...”

Nói đến đây, ông ta thở dài một tiếng, nói: “Quan thân chính là quan thân, kẻ chân đất chính là kẻ chân đất, thỉnh thoảng dùng hãn thì được, thực sự để hãn vào ván này...”

Hồ Ma nghe đến đây, đã không khỏi nhíu mày, cười nói: “Ta lại không thấy quan thân gì, kẻ chân đất gì, người ở trên không quản, tự nhiên sẽ có người ở dưới quản, người ở dưới quản, người ở trên chưa chắc không thể trở thành người ở dưới.”

“Chuyện thiên kinh địa nghĩa, có gì không hợp lý sao?”

“...”

Sơn Quân nhìn Hồ Ma, dường như cũng đang lắng nghe một số suy nghĩ trong lòng hãn, nhưng kết quả lại khiến ông

ấy có chút kinh ngạc, vậy mà có thể cảm nhận được sự kiên định trong lòng Hồ Ma.

Rất lâu sau, ông ấy không trả lời trực tiếp, mà thở dài: “Không thể không nói, người khiến ta nhớ đến một người.”

Hồ Ma vội nói: “Ai?”

Sơn Quân im lặng hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Ác quỷ...”

“Ác quỷ dám đối địch với cả triều đình, bò ra từ địa ngục, ẩn náu trong nhân gian...”

Chương 711. Ác quỷ bò ra từ địa ngục

Chương 711: Ác quỷ bò ra từ địa ngục

“Ác quỷ bò ra từ địa ngục?”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng không khỏi giật mình, nhìn chăm chăm Sơn Quân, lại không dám trả lời ngay.

“Hoàng hôn là ranh giới, âm dương phân chia, Đường Thần và âm hồn, mỗi người một vị trí.”

Sơn Quân cũng im lặng hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Nhưng ngươi có biết, trên thế gian này còn có một loại tà ma, bọn chúng không quan tâm đến ranh giới hoàng hôn, du đãng bên ngoài âm dương, bọn chúng mượn thân xác con người, làm chuyện tà ác, bọn chúng không tôn trọng trời đất, không kính trọng triều đình, cũng không coi trọng pháp luật.”

“Bọn chúng ẩn náu trong nhân gian, chỉ để gây họa, làm loạn thiên hạ, bọn chúng giết người tể máu, xem thường mạng người, thậm chí còn đùa bỡn triều đình, làm ô uế cung đình...”

“... Ngươi đôi khi, khiến ta cảm thấy ngươi giống bọn chúng!”

“...”

Hồ Ma nghe những lời này, trong lòng vô cùng kinh hãi, nhưng lần này, ngược lại càng ép buộc bản thân, bình tĩnh đối mặt với vấn đề này.

Hắn biết Sơn Quân có khả năng nghe được thiện ác trong lòng người, nhưng lại không muốn bị ông ấy phát hiện.

Chỉ nhúu mày, mới chậm rãi nói: “Trên thế gian này có vô số tà ma, mỗi kẻ đều có cách hại người khác nhau, ta từng nghe bà bà nói về những điều này, cũng từng nghe lão gia của Quý Động Tử Lý gia nói, nhưng... chuyện này có liên quan gì đến số mệnh hoàng đế?”

Sơn Quân nhìn thẳng vào Hồ Ma, giọng nói trầm thấp: “Không liên quan đến số mệnh hoàng đế mà chúng ta đang nói, nhưng có liên quan đến thái độ đối với hoàng đế...”

“Những tà ma này, bò ra từ địa phủ, vẽ da vẽ xương, giả dạng người sống, ẩn náu trong nhân gian, kể từ trăm năm nay, những tai họa xảy ra khắp nơi, những chuyện đẫm máu, gần như đều có bóng dáng của bọn chúng...”

Nói đến đây, ông ấy nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mới nói: “Bây giờ người không nghe thấy động tĩnh của bọn chúng, là bởi vì, hai mươi năm trước, bọn chúng đã trải qua một lần thanh trừng lớn, Mười họ liên thủ, giết kẻ nào đáng giết, trừ kẻ nào đáng trừ, tất cả đều đã biến mất.”

“Nhưng hai mươi năm trước, bọn chúng hành sự ngang ngược kỳ quái, khiến người ta nghe mà biến sắc.”

“Ví dụ như ở triều đại trước có một tên tà ma, thậm chí còn từng mượn thân phận thuật sĩ, trà trộn vào triều đình, làm ô uế cung đình, thực sự là người dưới một người trên vạn người, quyền thế ngấp trời, cuối cùng không còn gì để thắng tiến, thậm chí còn mượn danh nghĩa hoàng đế, tế sống mười vạn người, ý đồ phi thăng...”

“Y Đô quốc sư cố gắng ngăn cản hắn, phá hủy huyết đàn của hắn, lại chọc giận hắn, hắn nổi điên, lột da hoàng đế, treo trên Kim Loan điện...”

“...”

“Hả?...”

Ngay cả Hồ Ma nghe Sơn Quân nói những lời này, cũng không khỏi giật mình.

Chuyện hoàng đế bị lột da, hắn đã sớm nghe nói, cũng thỉnh thoảng đoán mò, bây giờ nghe vậy, hóa ra thực sự là do người chuyên sinh làm?

Lão huynh này leo cao như vậy, còn làm lớn chuyện như vậy... tể sống mười vạn người, chẳng khác nào mấy Địa Qua Thiêu? Ý đồ phi thăng, nhưng mà... đây không giống như thế giới tu tiên sao?

Giọng nói có chút khó khăn, cẩn thận hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Tên yêu nhân này...”

“...”

Sơn Quân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Cuối cùng đương nhiên vẫn là Mười họ liên thủ, mới bắt được tên yêu nhân này, từ đó tìm ra không ít ác quỷ, giết một nhóm, còn tên yêu nhân này, cũng bị nghiền xương tán hồn, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

“Cũng vì hành động đại nghịch bất đạo của hắn, mới khiến thiên hạ bây giờ trở thành yêu thế, hung thế, không trấn áp được tà ma, khắp nơi yêu ma hoành hành, làm loạn thiên hạ...”

Giọng ông ấy càng nói càng nhỏ, dường như cũng có một số chuyện, căn bản không muốn nói.

Im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở dài: “Đương nhiên, những gì ta nói với ngươi, không chỉ là những điều này.”

“Chỉ là có chút cảm khái, những kẻ có lai lịch bí ẩn này, thậm chí có người nói là mười đời oan hồn bò ra từ địa ngục, tuy hành sự tà ác, coi trời bằng vung, nhưng đôi khi, lại đột

nhiên nói ra những lời kỳ lạ, khiến người ta khó hiểu, ví dụ như...”

“... Triều đình đều là xương khô, sức mạnh ở dân gian.”

“Lúc tên yêu nhân kia lột da hoàng đế, vừa tề bày trong triều đình, vừa nói những lời này, sau đó một mình đối mặt với ba nghìn cấm vệ quân mặc giáp sắt và quốc sư, còn có dị nhân do Mười họ phái đến.”

“Ha ha, trận đấu pháp đó, lấy Thượng Kinh làm đàn, đánh cuộc khí vận của cả nước, thực sự là trời đất tối tăm, đất trời sụp đổ.”

“Từ khi có môn đạo và dị nhân, chưa từng có trận đấu pháp nào như vậy...”

“...”

Hồ Ma nghe những lời này, suýt chút nữa không kìm nén được sự kinh hãi trong lòng, không sai rồi, không chỉ Sơn Quân có suy nghĩ này, cho dù không nghe Sơn Quân kể lại, hẳn cũng có thể trực tiếp xác định.

Tên thuật sĩ này, nhất định là một vị tiên bối trong số những người chuyển sinh, cái gì mà sức mạnh ở dân gian, loại suy nghĩ này, sao có thể xuất hiện trong thế giới mà thế gia hoành hành như vậy?

Chương 712. Tranh giành thiên mệnh

Chương 712: Tranh giành thiên mệnh

Hơn nữa, lời kể của Sơn Quân, cũng thực sự tiết lộ những vị tiền bối này, năm đó đã chơi lớn đến mức nào, thậm chí còn tiết lộ một số bí mật...

... chính là lão huynh này, đã gây ra những lần thanh trừng đó?

Mẹ kiếp, người lột da hoàng đế, té sống mười vạn người, người ta không thanh trừng người, thì thanh trừng ai?

Trong lòng suy nghĩ nhanh chóng, lại nhận ra đây là một cơ hội hiếm có, có thể hiểu được trong mắt những tồn tại cấp bậc như Sơn Quân, người chuyển sinh là như thế nào, liền vội vàng hỏi: “Nhưng, tên yêu nhân này muốn gì?”

“Tại sao hắn lại làm chuyện ăn no rừng mỡ này? Chẳng lẽ, hắn cũng muốn làm hoàng đế?”

“...”

“Hoàng đế...”

Sơn Quân lại im lặng, nhỏ giọng nói: “Về những tà ma này, không ai biết bọn chúng muốn gì, tự nhiên có người nói bọn chúng muốn cướp nước, cũng có người nói bọn chúng là một đám điên, muốn học hết các môn đạo trên thế gian này, học được tà thuật lợi hại nhất.”

“Thậm chí, còn có người nói bọn chúng bò ra từ sâu trong quỷ môn quan, làm đủ trò, chính là vì kéo thế giới người sống

vào địa ngục, để người sống nếm thử mùi vị của mùi điện Diêm La...”

“Nhưng có rất nhiều cách nói, ta lại luôn cảm thấy, kẻ có thể nói ra những lời như vậy, lại không giống như tàn nhẫn như vậy...”

“Cho nên, ta lại tin vào một cách nói không có căn cứ...”

“...”

Hồ Ma hơi giật mình, theo bản năng hạ giọng: “Đó là gì?”

Sơn Quân im lặng một chút, mới chậm rãi nói: “Đám ác quỷ kia bò vào nhân gian, kỳ thực không phải tranh giành ngôi vị hoàng đế hay gì đó, mà là vì... giết Thái Tuế, tranh giành thiên mệnh!”

“A?”

Nghe câu này, Hồ Ma sửng sờ, giọng nói như biến đổi: “Giết Thái Tuế? ... Ngài đang nói đến, Thái Tuế lão gia?”

“Tranh giành thiên mệnh là gì?”

Nói đến giết Thái Tuế, chẳng phải những người mổ thịt như Nhị gia, ngày nào cũng giết sao? Những bang phái huyết thực như Hồng Đăng nương nương hội, thậm chí còn coi việc giết Thái Tuế là nghề nghiệp, sao chuyện này lại trở thành mục tiêu của người chuyển sinh?

“Không đơn giản như vậy.”

Sơn Quân lại thở dài một tiếng, nói: “Thái Tuế lão gia giáng thế, tâm bồ tà ma khắp nơi, ngay cả ta cũng không hiểu rõ đó là gì, người trên thế gian này chỉ biết phụng dưỡng, không dám chọc giận, không dám tìm hiểu sâu, nếu không sẽ phát điên và chết một cách khó hiểu, hoặc là biến thành tà ma.”

“Nhưng dù sao cũng có kẻ gan dạ, truyền thuyết nói Thái Tuế lão gia mang theo thiên mệnh giáng thế, nếu có thể tìm được nguồn gốc của Thái Tuế, là có thể tìm được thiên mệnh, được sức mạnh gia trì, bình giải thành tiên.”

“Đương nhiên, cách nói này hư vô mờ mịt, nhưng theo ta được biết, bao gồm cả tên tà ma làm loạn thiên hạ trước đây, bọn chúng quả thực có không ít người, đang cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của Thái Tuế, mà Mười họ cũng âm thầm ngăn cản bọn chúng.”

“Còn về cụ thể...”

Ông ấy nói đến đây, lại hơi dừng lại một chút, nói: “Thì ngay cả ta cũng không hiểu rõ, có lẽ, tương lai một ngày nào đó, người sẽ có tư cách nhìn thấy.”

Nghe Sơn Quân nói đến đây, Hồ Ma đã hiểu ông ấy muốn nói gì.

Tâm tư nhanh như chớp, suy nghĩ nhanh chóng, nhưng trên mặt chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó nói: “Tiền bối, những vấn đề ngài nói, ta chưa từng nghĩ đến, cho dù là chọn hoàng đế, hay là giết Thái Tuế, trước đây thậm chí còn chưa từng nghe nói.”

Nói những lời này, hắn nhìn thẳng vào mắt Sơn Quân, hoàn toàn không lo lắng ông ấy sẽ nhìn ra điều gì, chỉ cười nói: “Nhưng ta không hiểu rõ những tà ma đó, nhưng có một số chuyện cũng không ngại thừa nhận.”

“So với thế gia quý tộc, Đường Thượng lão gia...”

Dừng lại một chút, hắn mới nhìn thẳng vào mắt Sơn Quân, nhỏ giọng nói: “Ta quả thực thiên vị kẻ chân đất này hơn.”

“Ít nhất, so với thế gia cao cao tại thượng, so với ngõ nhỏ Mai Hoa nhân cơ hội này ép ta lộ diện, so với phủ nha chỉ biết

thu thuế phân hương, ăn nấu không ra, có cũng như không, thì ta lại vừa mất tên chân đất này hơn.”

“...”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nói với Sơn Quân: “Còn về những tà ma mà ngài nói...”

“Hừ, bây giờ ta còn chưa từng tiếp xúc với bọn chúng, nhưng ác quỷ và ác thần ăn thịt người, ta lại gặp không ít.”

“Lúc này cũng khó tưởng tượng, bọn chúng có thể mang đến cho ta kinh hỉ gì.”

“Chẳng lẽ, ngài lo lắng bên cạnh chúng ta...”

“...”

“Ồ?”

Sơn Quân có chút bất ngờ nhìn Hồ Ma, sau đó mới phản ứng lại, từ từ lắc đầu, cười nói: “Vậy thì không.”

“Những tà ma đó, có năng lực bò ra từ địa phủ, đoạt xác người sống, bọn chúng có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, đội lốt người, làm chuyện hại người, bất luận làm việc gì, đều phải cẩn thận bọn chúng trà trộn vào.”

Sơn Quân chậm rãi nói, từ trong lời nói chậm rãi của ông ấy, thậm chí có thể nghe ra sự kiêng dè sâu sắc đối với những tà ma đó, hay nói cách khác là ác quỷ, khiến Hồ Ma không khỏi nghĩ đến, ngay cả một tồn tại pháp lực cao thâm, siêu nhiên như Sơn Quân, chẳng lẽ cũng sợ người chuyển sinh?

Nhưng ngay khi hắn không nhận được mà nảy sinh nghi vấn này, lại đột nhiên nghe thấy, giọng điệu của Sơn Quân thay đổi, nhẹ nhàng thở dài: “Nhưng chuyện liên quan đến người, liên quan đến Hồ gia, thì không cần phải lo lắng điều này.”

“Những ác quỷ này, có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, nhưng duy chỉ sẽ không ở đây, sẽ không xuất hiện trong chuyện liên quan đến người Hồ gia, liên quan đến Trần Túy phủ.”

“...”

Câu nói chắc nịch này, lại khiến Hồ Ma trong lòng đột nhiên giật mình, lúc này ngược lại không cần che giấu sự kinh ngạc trong lòng nữa, chỉ vội vàng ngẩng đầu nhìn Sơn Quân, kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

“Xem ra bà bà nhà ngươi đã từng nhắc đến chuyện của bọn chúng với ngươi, nhưng không nói cho ngươi biết quá nhiều.”

Sơn Quân cười nói: “Lần thanh trừng đó, vốn là do Hồ gia các ngươi dẫn đầu, tìm bọn chúng ra giết sạch.”

“Bọn chúng sao dám tự tìm đường chết, đến gần ngươi?”

“...”

“A?”

Nghe câu hỏi này, Hồ Ma thực sự không kìm nén được, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Sơn Quân cảm nhận được sự kinh ngạc trong lòng hắn, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: “Nếu không thì sao?”

“Ngươi cho rằng ba chữ Trần Túy phủ, là trấn cái gì tà ma?”

Chương 713. Bất Thực Ngưu đạo

Chương 713: Bất Thực Ngưu đạo

Trần túy, trần túy, ba chữ “Trần Túy phủ” này, hóa ra lại có nguồn gốc như vậy?

Vừa mới đây thôi, Hồ Ma còn có thể bình tĩnh ung dung trò chuyện với Sơn Quân, nhưng khi nghe được câu nói này, hẳn lại cảm thấy vô cùng chấn động.

Trần Túy phủ, chính mình mới mở ra hai ngày trước, vừa mới cảm thấy cuộc sống sau này có hy vọng, tràn đầy mong đợi, nhưng, bây giờ Sơn Quân lại nói cho mình biết, Trần Túy phủ trấn áp lại chính là những kẻ chuyển sinh?

Không phải chứ, vậy mình to lớn như thế này, lại chuẩn bị tiếp nhận tín vật của Hồ gia, kế thừa Trần Túy phủ lớn như vậy?

Vậy mình tiếp nhận nó để làm gì?

Chém chết Nhị Oa Đầu, dẫm nát Địa Qua Thiêu, sau đó cướp Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư về làm áp trại phu nhân, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư đi chăn dê?

Mà tin tức này, thật sự đã dọa Hồ Ma sợ hãi, nhưng Sơn Quân dường như chỉ thuận miệng nói ra một tin tức không quan trọng, có lẽ ông cũng cảm thấy người chuyển sinh cách Lão Âm Sơn quá xa, hơn nữa đây vốn dĩ là một trong những đại sự mà Trần Túy phủ từng làm.

Đã qua nhiều năm, đối với hậu nhân của Hồ gia bây giờ, căn bản là không còn quan trọng nữa...

Giờ đây cảm nhận được sự chấn động trong lòng Hồ Ma, ông cũng chỉ mỉm cười nhìn hấn, nói: “Sao, sợ rồi sao?”

“Chỉ là không ngờ trên đầu Hồ gia, còn đội một nghiệp chướng lớn như vậy.”

Hồ Ma thở dài một hơi, cố gắng điều chỉnh, nói với Sơn Quân: “Nhưng ta cũng tò mò, nếu nói Trần Túy phủ là để trấn áp những tà ma này, vậy tại sao ta lại không nhìn ra Trần Túy phủ có sự sắp xếp đặc biệt nào?”

“Hơn nữa, Trần Túy phủ không phải đã nhiều năm không xuất hiện sao? ... Ta nghe Trương A Cô nói rồi, nếu đã như vậy, thì làm sao trấn áp những tà ma này?”

Nghe hấn hỏi, Sơn Quân cũng nhíu mày, nói: “Chuyện này thì ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết sau trận đấu pháp ở Thượng Kinh, Quốc sư trọng thương máu chảy đầy Thượng Kinh, không biết tổn thất bao nhiêu nhân lực, mới trấn áp được con ác quỷ kia vào Huyết Đàn.”

“Kể từ đó, mỗi người trong Mười họ đảm nhận một nhiệm vụ, Hồ gia nhận được chính là lệnh trấn áp những tà ma ngoài trời này, cũng quả thực đã làm không ít việc.”

“Chỉ là, kết quả cuối cùng như thế nào, lại vì sao trở mặt với Mạnh gia, ta cũng không biết, hoàng đế bị lột da, khí vận vương triều đã tan, chúng ta đều ẩn cư trong núi, tránh xa những ân oán này, chỉ có Mười họ là canh giữ nhân gian này.”

“Nhưng giữa Mười họ, lại xảy ra chuyện gì, thì không phải người ngoài như chúng ta có thể đoán được, bây giờ nghĩ lại, hấn là có liên quan đến Thạch Đình chi minh trong truyền thuyết.”

“...”

“Lại là Thạch Đình chi minh, xem ra trong Thạch Đình này, đã bàn bạc rất nhiều chuyện quan trọng...”

Tâm tư Hồ Ma như điện chuyển, từ từ suy đoán, sắp xếp các vấn đề trong lòng, chậm rãi nói: “Nếu nhóm ác quỷ này, có liên quan đến Hồ gia, vậy tiên bối vừa nói...”

Hơi dừng lại một chút, nói: “Tên tà ma gây họa thiên hạ kia, tên là gì?”

Sơn Quân gật đầu, ngược lại cảm thấy phản ứng của Hồ Ma hợp lý, nhẹ giọng nói: “Tên tà ma kia bản lĩnh lớn, lai lịch cũng thần bí, thân thể của hắn đã sớm được điều tra rõ ràng, chỉ là một đứa trẻ mồ côi từ trong một ngôi làng nào đó đi ra, không biết học được chút bản lĩnh gì trong môn đạo, liền phô trương thanh thế.”

“Bây giờ, ngôi làng hắn từng ở, đã sớm bị đồ sát sạch sẽ, mà hắn đã bị nhận định là ác quỷ đoạt xác, thân thể và tên họ vốn có cũng không còn ý nghĩa gì, ngược lại là một danh hiệu của hắn, được người ta ghi nhớ.”

“Hắn từng tự xưng là ‘Đại Hiền Lương Sư’!”

“? !”

Hồ Ma sửng sờ, may mà khi nói về vấn đề này, hắn đã chuẩn bị trước, mới không chế được nội tâm, không kích động lên.

Đại Hiền Lương Sư...

... Người mẹ nó sao không gọi là Thiên Công Tướng Quân luôn đi!

Thật sự là, vừa nghe cái tên này, đã biết người muốn tạo phản rồi...

“Trần Túy phủ danh tiếng lớn, quyền thế cũng lớn, năm đó quả thực đã để lại không ít nghiệp chướng.”

Son Quân nhìn Hồ Ma trầm ngâm, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tuy rằng ta cảm thấy không cần, nhưng người cẩn thận trước cũng là đúng, tên yêu nhân kia tuy đã chết, nhưng quả thực nghe nói hắn cũng để lại một đám môn đồ, bây giờ đang gây sóng gió khắp nơi.”

“Môn đồ...”

Hồ Ma bỗng nhiên được nhắc nhở, tò mò hỏi: “Môn đồ của yêu nhân để lại, cũng tất là yêu nhân, chỉ là không biết bọn họ, lại thuộc môn đạo nào?”

“Môn đồ của yêu nhân, tên gọi cũng kỳ quái...”

Son Quân nói đến đây, cũng hơi nhíu mày, nói: “Ta chỉ nhớ, chi phái đó, hình như gọi là ‘Bất Thực Nguru’, tự thành một phái, dường như có truyền thống không ăn thịt bò.”

“Bất Thực Nguru đạo, đây là cái tên gì?”

Hồ Ma nghe xong, cũng hơi sửng sốt một chút, bỗng nhiên phản ứng lại, Bất Thực Nguru, Bất Thực Nguru... Không ăn thịt bò?

Chết tiệt...

Tên này quả nhiên rất ngông cuồng...

“Vâng.”

Hắn cũng ép buộc bản thân thu liễm tâm thần, gật đầu đáp ứng.

Hắn đã ý thức được, trong cuộc trò chuyện này, tâm lý của mình biến đổi khá nhiều, không muốn bị Son Quân nhìn ra, liền chỉ giả vờ ghi nhớ, sau đó nói: “Còn có một chuyện, về ngõ nhỏ Mai Hoa trong Minh Châu thành kia, tiền bối nghĩ sao?”

Chương 714. Thật sự ôm được

Chương 714: Thật sự ôm được

Sơn Quân nghe vậy, lại mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta và bọn họ nước sông không phạm nước giếng, không quản được.”

“Nói ra thì, người có thể quản là Hồ gia các người, nếu người thật sự dám lộ thân phận, chạy đến ngõ nhỏ Mai Hoa, để bọn họ giao phân hương phía sau giao cho người, e là bọn họ cũng không dám cự tuyệt, thậm chí còn cầu còn không được.”

“Người phía sau bọn họ cũng không dám nói nửa lời, nhưng người bây giờ còn chưa thực sự có được tín vật của Hồ gia, bây giờ nói lời này, thì còn sớm.”

“...”

“Kỳ thật hữu dụng a...”

Hồ Ma trầm thờ dài một tiếng, nghĩ thầm, mình nhập phủ Thủ Tuế, đang cần một lượng lớn huyết thực...

Vừa nghĩ đến huyết thực, người liền bình tĩnh lại ngay.

Những chuyện xa xôi như vậy, nghĩ đến liền đau đầu, cũng có chút thần bí không rõ ràng và cảm giác sợ hãi đối với những điều chưa biết, nhưng vừa nghĩ đến huyết thực, liền trở nên thực tế, vì vậy hắn lại hỏi thêm Sơn Quân một số chuyện về Dương Cung, chuyện của đường quan, rồi cáo từ ra về.

Ra khỏi Lão Âm Sơn, bị gió thổi một cái, tâm tư dao động mới dần dần bình tĩnh lại.

“Có lẽ, đây không phải là chuyện xấu?”

Lúc đầu nghe thấy hai chữ “trần túy” của Trần Túy phủ, lại có liên quan đến người chuyển sinh, trong lòng thật sự sợ hãi không nhẹ.

Nhưng bình tĩnh suy nghĩ một chút, Hồ Ma lại bỗng nhiên động lòng.

Hình như trọng điểm đáng để mình quan tâm, không phải là hai chữ “trần túy” của Trần Túy phủ đến từ đâu, mà là lời nói trước đó của Sơn Quân.

Lần này bày ra sát cục đối phó với Ngũ Sát Thần, kỳ thực động tĩnh cũng không nhỏ, vừa dẫn động giang hồ môn đạo trong Minh Châu, cũng vừa chọn mệnh hoàng đế, logic bề ngoài tuy là thông suốt, nhưng đặt vào những chi tiết nhỏ, vẫn là lộ ra chỗ khác biệt của mình với người thế giới này.

Một số dấu ấn trên người của người chuyển sinh, là không thể xóa bỏ được.

Ví dụ như thế giới này, sự kính sợ đối với thế gia quý tộc, sự khinh miệt đối với dân đen thôn quê, là không thể xóa bỏ được.

Người thế giới này cho dù biết có chuyện hoàng đế chi chủng, cũng chỉ cho rằng hoàng đế chi chủng sẽ xuất hiện ở thế gia, xuất hiện ở phủ nha, thậm chí xuất hiện ở môn đạo, cũng chỉ có người chuyển sinh, mới không để tâm đến chuyện này.

Hoàng đế thay phiên nhau làm, năm nay đến nhà ta, thế gia lão gia cũng chẳng nhiều thêm một quả trứng, dựa vào cái gì mà chuyện gì cũng phải ưu tiên cho người trước?

Đây chính là đặc điểm của người chuyển sinh, muốn che giấu cũng che giấu không được.

Mà Sơn Quân, là người phối hợp với mình trong chuyện này, cộng thêm địa vị và nhân lực của ông, kỳ thực cũng

không khó để nhận ra một số điểm vi tế, nhưng ông hoàn toàn không nghi ngờ mình, chẳng phải là vì Trần Túy phủ sao?

Ông thật sự từ tận đáy lòng cho rằng, những nơi khác đều có khả năng chiêu mời những “tà ma” đó, nhưng duy chỉ có bên cạnh hậu nhân Hồ gia mình sẽ không chiêu mời những thứ này.

Vậy thì, đối với mình, đối với những kẻ chuyển sinh bên cạnh mình, chẳng phải là một lớp nguy trang tự nhiên sao?

Thở dài một hơi, hấn tăng nhanh bước chân, dắt con lừa buộc bên ngoài núi vỗ nhẹ mấy cái, lạch bạch trở về trang trại.

Trong lòng mơ hồ hiểu ra, nhập phủ, lấy được tín vật của Hồ gia đương nhiên là cực kỳ quan trọng.

Nhưng, nghiên cứu một chút những kẻ chuyển sinh khác, đặc biệt là những kẻ chuyển sinh sớm hơn mình, sớm hơn cả hai vị tiểu thư Hồng Bạch Bồ Đào Tửu kia, cũng rất quan trọng, ít nhất, phải làm rõ ân oán dây dưa giữa nhóm người chuyển sinh đó, với Trần Túy phủ của Hồ gia này mới được!

Âm thầm sắp xếp trong lòng một phen, liền đến linh miếu bản mệnh, do dự một chút giữa Địa Qua Thiêu, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, Nhị Oa Đầu, cuối cùng vẫn là chọn gọi Nhị Oa Đầu.

Lão huynh này tuy cẩn thận, nhưng cũng rất đáng tin...

“Nhị Oa Đầu tiên bối...”

“Nhị Oa Đầu lão huynh, có nghe thấy tiếng gọi của ta không?”

“...”

“Ấy da huynh đệ, đừng khách sáo như vậy, cứ gọi ta một tiếng Nhị Oa Đầu là được, chúng ta bây giờ là người ngang hàng...”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu nhanh chóng vang lên, vội vàng nói: “Không phải nói thời gian này đều cẩn thận một chút sao? Ta cũng đang bận, người tìm ta có chuyện gì?”

“Ta vào núi rồi...”

Hồ Ma nghĩ đến chuyện mình muốn hỏi, lại không thể hỏi quá rõ ràng, liền suy nghĩ xem nên bắt đầu câu chuyện như thế nào, nói: “Đi gặp vị quý nhân kia, thấp mấy nén hương, dập đầu với ông ấy.”

Nhị Oa Đầu quả nhiên lập tức bị thu hút sự chú ý, vội vàng hỏi: “Thế kết quả thế nào?”

“Đang thấy kỳ lạ đây...”

Hồ Ma cố ý nói: “Quả thực là gặp được vị kia, nhưng đáng tiếc là, ông ấy cũng không nói gì với ta, chỉ gật đầu, nói sau này ta có chuyện gì thì có thể tìm tiểu đường quan kia, sau đó, liền giao cho ta một nhiệm vụ kỳ quái...”

Nhị Oa Đầu vội vàng nói: “Mau nói, là gì?”

Hồ Ma nói: “Ông ấy lại giao cho ta một nhiệm vụ kỳ quái, nói là trong Lão Âm Sơn, có một con cóc ba chân chạy mất rồi, bảo ta rảnh rồi thì đi tìm giúp ông ấy...”

“Nhị Oa Đầu lão huynh, người kiến thức rộng rãi, có từng nghe nói đến thứ này chưa?”

“...”

“Cái gì?”

Nhị Oa Đầu kích động, run giọng nói: “Cóc ba chân? Lão huynh, người gặp vận lớn rồi...”

Hồ Ma vội vàng hỏi: “Lời này là sao?”

Nhị Oa Đầu thở dài: “Cóc thành tinh, có đạo hạnh thì không ít, xứng được gọi là kim thiềm thì không có, ba chân,

lại càng hiếm thấy, nhưng người còn trẻ, không hiểu ý nghĩa sâu xa trong đó...”

“Vị kia đã để người đi tìm cóc ba chân, chính là cho người một thân phận làm việc cho ông ấy, một ngày tìm không thấy, thì tìm hai ngày, hai ngày tìm không thấy, thì cứ tiếp tục tìm...”

“Mẹ kiếp, người đúng là kiếm được rồi, nói muốn ôm đúi, còn thật sự ôm được.”

“Người ta, đây là coi người như người nhà rồi...”

Chương 715. Người chuyển sinh đời trước

Chương 715: Người chuyển sinh đời trước

“Ai nha, tâm tư của những vị quý nhân này, thật khó đoán...”

Hồ Ma được Nhị Oa Đầu giải đáp thắc mắc, cũng có cảm giác như bừng tỉnh, liên tục cảm thán, trong lòng tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với vị quý nhân này.

Nhị Oa Đầu cũng thở dài một tiếng, mới cẩn thận nói: “Vốn tưởng rằng ngươi là người cẩn thận, không ngờ lại là người làm nên chuyện lớn, vậy ngươi có hỏi vị quý nhân trong núi kia, về ý kiến đối với việc phân hương không?”

Xem ra Nhị Oa Đầu lão huynh cũng thật sự để tâm đến chuyện phân hương, Hồ Ma lại cảm thấy trong lòng có chút đắc ý, liền cố ý thở dài một tiếng, nói: “Không có.”

Nhị Oa Đầu kinh ngạc: “Hả?”

“Hoàn toàn không có.”

Hồ Ma thành thật nói: “Ta vốn dĩ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vừa gặp vị kia, liền bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng.”

“Cũng không biết nói gì nữa, lá gan cũng nhỏ đi, ông ấy nói gì, ta liền nghe nấy, giao nhiệm vụ gì, ta liền làm nhiệm vụ đó, về chuyện của ngõ nhỏ Mai Hoa, ta thậm chí còn không dám nhắc đến một chữ, Nhị Oa Đầu lão huynh, chuyện này ta có phải là hơi có lỗi với ngươi hay không?”

“... Không không.”

Nhị Oa Đầu nghe xong, tuy có chút tiếc nuối, nhưng vẫn nói: “Chuyện này không thể trách người, gặp phải nhân vật như vậy, chút đạo hạnh của chúng ta, sao có thể không sợ?”

“Thêm nữa, bản thân lại là người chuyển sinh, trong lòng có quỷ, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, người làm đúng rồi, nhưng mấy ngày nay, ta thật sự đã suy nghĩ một chút, thậm chí còn dò hỏi tình hình, nói thế nào nhỉ...”

“...”

Hèn chi vừa mở miệng đã hỏi chuyện này, hóa ra y thật sự đã bắt đầu hành động?

Hồ Ma lại có chút vui mừng bất ngờ, vốn tưởng rằng với tính cách của Nhị Oa Đầu, muốn y ra tay với ngõ nhỏ Mai Hoa, còn phải đợi thêm một thời gian nữa, vội vàng nói: “Thế nào?”

“Thuận lợi bất ngờ ...”

Nhị Oa Đầu cười khở một tiếng, nói: “Ngõ nhỏ Mai Hoa kia, vốn là một trong những nơi có uy tín nhất Minh Châu phủ thành, nhưng bây giờ, nha phủ và mấy đại gia tộc, môn đạo có chút thế lực ở Minh Châu phủ, lại đều xa lánh họ.”

“Ta lại cảm thấy, sao ngõ nhỏ Mai Hoa này giống như đã bị gạt sang một bên, chỉ chờ bị người ta đẩy đi, chọn người mới lên thay thế...”

“...”

“Xa lánh?”

Hồ Ma cũng hơi sửng sốt một chút, mới phản ứng lại.

Xem ra, thế gia và nha phủ bên Minh Châu phủ này, đều không phải kẻ ngốc, đương nhiên, mặt mũi của mình, hậu

nhân Hồ gia này, cũng lớn hơn dự đoán.

Lúc trước trong Trần Túy phủ, mình nhìn về phía ngõ nhỏ Mai Hoa, cười lạnh một tiếng, nói tiểu đường quan này làm không tốt lắm, kỳ thực cũng là một loại thái độ, thể hiện sự bất mãn, chỉ là mình cũng không rõ lắm sức nặng của câu nói này, lại lớn hơn tưởng tượng.

Nhị Oa Đầu vốn dĩ đã bị Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư bọn họ thuyết phục, bây giờ lại thử dò hỏi, phát hiện độ khó hình như không lớn như tưởng tượng, vậy nếu y không ra tay, trong lòng sẽ thật sự dày vò.

“Vậy thì xem lão huynh người rồi...”

Hồ Ma nghĩ ngợi, lại mỉm cười, nói: “Tuy rằng ta không dám hỏi trước mặt vị quý nhân kia, nhưng ý tứ của tiểu đường quan kia lại nghe ra được, cơ hội này rất tốt.”

“Làm việc cho quý nhân như vậy, còn cứ nghĩ đến chuyện đợi ông ấy hoàn toàn gật đầu, là không đúng.”

“Đợi người ta gật đầu, đây chính là một nhiệm vụ, vậy thì ai làm cũng được, mà nếu trước khi ông ấy gật đầu, đã đuổi ngõ nhỏ Mai Hoa đi, đừng nói có lợi lộc gì không, bản thân chuyện này đã là một công lao rồi...”

“...”

Nói đến đây, liền im lặng không nói nữa, tin rằng Nhị Oa Đầu lão huynh sẽ hiểu.

“Có lý...”

Nhị Oa Đầu bỗng nhiên im lặng, không biết là đang suy nghĩ điều gì trong đầu.

Hồ Ma biết mục đích đã đạt được, liền mỉm cười chuyển chủ đề, nói: “Đúng rồi, ta cũng đang có chuyện muốn thỉnh

giáo, về những người chuyển sinh trước chúng ta, người biết được bao nhiêu?”

“... ”

“Trước kia?”

Nhị Oa Đầu sững sốt một chút, nói: “Sau cuộc thanh trừng lớn, phần lớn đều biến mất không dấu vết, người hỏi chuyện này làm gì?”

Hồ Ma nói: “Ôm được đùi quý nhân, trong lòng ta cũng không chắc chắn, muốn xem bọn họ làm như thế nào.”

Không còn lý do nào chính đáng hơn lý do này, Nhị Oa Đầu cũng suy nghĩ khổ sở một hồi, nói: “Nói ra thì, ta cũng không quen biết nhiều, chỉ là lúc trước còn đang học bản lĩnh ở Tây Sơn đạo, từng gọi một người, danh hiệu là Bích Loa Xuân.”

“Nhưng hẳn ta cũng chỉ chỉ điểm cho ta vài câu, liên biến mất, ta và hẳn ta ở ngoài đời cũng chưa từng gặp mặt, không biết tình hình của hẳn ta thế nào.”

“Bọn họ, dường như đều thần thần bí bí, không giao lưu nhiều với thế hệ người chuyển sinh chúng ta.”

“... ”

“Bích Loa Xuân?”

Hồ Ma sững sốt một chút: “Danh hiệu của bọn họ, không phải là rệu sao?”

Nhị Oa Đầu nói: “VẬY thì không biết, người ta gặp kia dùng trà làm danh hiệu, mấy người từng nghe nói, cũng là như vậy, nhưng không rõ có phải tất cả đều như vậy hay không.”

“... Phong cách của bọn họ nghe nói cũng không giống chúng ta lắm, nhóm chúng ta, vẫn là trốn đi sống cuộc sống an

nhân là nhiều, còn bọn họ thì...”

“...”

Chương 716. Sứ mệnh

Chương 716: Sứ mệnh

Hồ Ma nghe xong, lập tức quan tâm, hỏi: “Bọn họ lại là dạng gì?”

“Ta cũng chỉ nghe nói...”

Nhị Oa Đầu thở dài một tiếng, nói: “Bọn họ hình như đều chú trọng việc giết cả nhà người ta...”

“?”

Hồ Ma nghe câu trả lời này, sửng sốt, lại nghĩ đến Địa Qua Thiêu, Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu tiêu thụ quả thực đều thiên về việc trốn tránh, nói ra thì cũng khá cổ hủ?

“Vậy thì...”

Cũng hơi dừng lại một chút, hắn mới chậm rãi, cẩn thận hỏi: “Nhóm người chuyển sinh trước chúng ta, trước khi bị thanh trừng, đều làm những chuyện gì?”

“Những chuyện này?”

Nhị Oa Đầu nghe Hồ Ma hỏi, bản thân cũng sửng sốt một chút, nói: “Ta quên mất, kỳ thực hắn từ lần đầu tiên liên lạc với người chuyển sinh, đến nay cũng chỉ mới hơn hai năm, tính ra vẫn là người mới, rất nhiều chuyện của người chuyển sinh không hiểu rõ.”

“Cũng giống như chúng ta, người chuyển sinh đến thế giới này kỳ thực không nhiều, hơn nữa mọi người đều cẩn thận, cũng chỉ khi cần đến nhau mới liên lạc với nhau.”

“Ví dụ như chúng ta cũng chỉ vì cùng ở một nơi lâu, mới trở nên thân thiết, nhưng rất nhiều lúc, mọi người đều chỉ bận rộn với chuyện của riêng mình, khi hành tung giao nhau, mới liên lạc với nhau, tìm kiếm cơ hội.”

“Như vậy, thông tin đầy đủ và thấu đáo, đương nhiên cũng không tiện lợi như vậy, đều là truyền miệng, hẳn có tin tức gì cho ta, ta thấy cơ hội thích hợp thì mới giúp chuyển tiếp mà thôi.”

“Như ta hiện tại biết, cũng chỉ là chúng ta không phải nhóm người chuyển sinh đầu tiên, nhóm người trước chúng ta, bây giờ đại khái đều đã năm mươi đến sáu mươi tuổi rồi, nói cách khác, thời gian bọn họ hoạt động ở thế giới này, đều đã bốn mươi, năm mươi năm.”

“Nhưng nhóm người này, sau cuộc thanh trừng lần thứ hai trước đó, phần lớn đều biến mất không dấu vết, có lẽ một phần bị giết, một phần khác nhận thấy nguy hiểm, liền trốn đi...”

“...”

Nghe y nói, Hồ Ma lại động lòng, nói: “Trốn đi sao?”

“Liệu có khả năng, một số người, đã biết người chuyển sinh cần phải làm gì, ví dụ như sứ mệnh gì đó...”

“...”

“Sứ mệnh?”

Đây vốn là Hồ Ma sau khi nghe lời Sơn Quân nói, tự mình suy đoán ra, Nhị Oa Đầu nghe xong, lại rõ ràng có chút ngờ ngác, sau đó cười nói: “Với đức hạnh của đám người chuyển sinh, có thể có sứ mệnh gì?”

“Chắc là bày trò thì đúng hơn.”

“Dù sao thì những người ta từng gặp, hoặc từng nghe nói, có người chuyển sinh quyết tâm lấy đủ một trăm người vợ, có

người muốn nổi danh trong cả ngành kỹ viện, có người trốn đi sống cuộc sống an nhàn, còn có kẻ đầu đất muốn ôm đùi quý nhân...”

“Mọi người tự chơi tự vui, tuy rằng đều bị một giọng nói thần bí đánh thức, nhưng từ khi bị đánh thức đến nay, không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa, đương nhiên là làm sao vui vẻ thì làm.”

“...”

‘Cho nên, đối với kẻ chuyển sinh mà nói, kỳ thực còn có một điểm chung, chính là bị một giọng nói thần bí đánh thức...’

Hồ Ma âm thầm xâu chuỗi những thông tin này, lại ý thức được một vấn đề khá quan trọng, đó là, bản thân mình không trải qua chuyện này.

Những người chuyển sinh khác đều là đầu thai trở lại, từ ba tuổi đến mười tuổi, nghe thấy một giọng nói thần bí, liền hiểu rõ thân phận của mình, cũng tự nhiên có thể mượn tượng thần bản mệnh để tu hành, có thể liên lạc, cơ hội học được bản lĩnh lớn hơn người khác.

Ngoại trừ ký ức kiếp trước, đây mới là điểm chung quan trọng nhất của bọn họ, nhưng mình lại không có, mình là bị bà bà gọi đến, nửa đường xuất gia...

Mình thậm chí còn không biết giọng nói bọn họ nói là dạng gì, già hay trẻ? Ngoại trừ đánh thức bọn họ, còn đặc biệt dẫn dò chuyện gì khác không?

Chỉ là, thông tin này quá quan trọng, Hồ Ma cũng không dám tùy tiện hỏi ra.

Chỉ có thể thở dài một hơi, nói: “Nhưng trước đó ta dưới sự giới thiệu của Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư đến An Châu, gặp tổ chức người chuyển sinh khác, lại phát hiện, bọn họ dường như

rất sợ hãi cuộc thanh trừng của Mười họ, bây giờ đã bắt đầu chuẩn bị một số thứ.”

“Nhị Oa Đầu lão huynh, người biết được bao nhiêu về sự kiện thanh trừng này? Là người của Mười họ làm, hay là... một nhà nào đó trong Mười họ?”

“...”

“Không rõ!”

Nghe Hồ Ma nói, câu trả lời của Nhị Oa Đầu lại vô cùng chắc chắn, nhỏ giọng nói: “Không chỉ ta không rõ, ta nghĩ những người chuyển sinh khác cũng không hiểu rõ về chuyện này.”

“Ta chỉ biết, cuộc thanh trừng này, xuất hiện vào khoảng hai mươi năm trước, nhóm người chuyển sinh đó đã chịu tổn thất lớn, nhưng rốt cuộc là thực hiện như thế nào, bọn họ bị tìm ra như thế nào, lại thật sự không hiểu rõ.”

“Nói thật, nếu có thể làm rõ, mọi người cũng không cần phải cẩn thận như vậy...”

“...”

‘Xem ra, nhóm người chuyển sinh mà Nhị Oa Đầu lão huynh đại diện, bao gồm cả Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, cũng không biết cuộc thanh trừng lần thứ nhất có liên quan đến Trần Túy phủ, thậm chí có khả năng là Trần Túy phủ chủ đạo cuộc thanh trừng này?’

Hồ Ma âm thầm gật đầu, mượn thông tin Sơn Quân cho và thông tin của Nhị Oa Đầu lão huynh, soi chiếu lẫn nhau, liền phân tích ra không ít chuyện, sau đó mới thở dài một hơi, nói: “Vậy thì, hiện tại ta tò mò kỳ thực cũng chỉ là vấn đề cuối cùng...”

“Thái Tuế lão gia, rốt cuộc là gì?”

Chương 717. Thứ kỳ dị nhất

Chương 717: Thứ kỳ dị

Câu hỏi của Hồ Ma, kỳ thực vô cùng phức tạp.

Nhận thức của hắn hiện tại, đối với loại vật như Thái Tuế huyết thực, vốn dĩ cũng phức tạp.

Nói là quen thuộc, bảy ngày đầu tiên hắn đến thế giới này, đã luôn được cho ăn thứ này, bây giờ đối với huyết thực, hắn đã rất thành thạo, chỉ cần liếc mắt một cái, liền biết chất lượng huyết thực này như thế nào, mùi vị ra sao, có dễ hấp chín không, có dễ dùng làm thuốc không...

Nhưng nếu nói là không quen thuộc, vậy thì cũng giống như những người khác, căn bản không biết thứ này đến từ đâu, lại vì sao có nhiều công dụng kỳ diệu như vậy...

Thậm chí, ngay cả vì sao nó được gọi là Thái Tuế, vì sao quanh năm duy trì đặc tính như sinh vật sống, nhưng lại có thể bị cắt xuống ăn hết năm này qua năm khác, đều hoàn toàn không hiểu.

“Xi...”

Nhị Oa Đầu nghe được câu hỏi này, cũng không khỏi hít một hơi lạnh, nói: “Lão huynh, người bây giờ thật sự khác trước kia rồi, sao lại tò mò về đủ loại vấn đề như vậy... Không biết tò mò hại chết mèo sao?”

“Ta đâu có nuôi mèo...”

Hồ Ma nói: “Hơn nữa, ta bây giờ đang là lúc nhập phủ, còn định thay Hồng Đăng nương nương hội chúng ta đến mổ huyết thực một chuyến, không hiểu rõ thì làm sao được?”

“Ai bảo ta sinh ra ở trong núi, liên lạc với người chuyên sinh muôn như vậy...”

“...”

“Người sinh ra ở trong núi, nhưng cũng vì vậy mà có cơ hội ôm được cái đùi lớn kia...”

Nhị Oa Đầu lằm bằm, sau đó cũng suy nghĩ cẩn thận một chút, mới nhỏ giọng giải thích: “Nhưng nếu người hỏi ta vấn đề này, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ có thể nói với người một câu.”

“Không biết!”

“...”

Hồ Ma vô cùng bất ngờ: “Cái gì?”

“Không biết!”

Nhị Oa Đầu thở dài một tiếng, nói: “Đây không phải là lấy cớ, cũng không phải tôi giấu diếm không nói cho người, mà là thật sự không biết.”

“Đừng thấy ta làm ăn buôn bán huyết thực, nhưng ta cũng chỉ biết thứ này ăn vào có lợi, cắt xuống có thể kiếm tiền, nhưng nó có lai lịch gì, vì sao lại có lợi ích như vậy, thì thật sự không hiểu gì cả...”

“Kỳ thực...”

Nói đến đây, y lại cười khỏ một tiếng, nói: “Thế giới này có âm khí tà ma, yêu tinh quỷ quái, đủ loại thủ đoạn tà môn, còn có những người chuyên sinh như chúng ta không rõ lai lịch.”

“Nhưng nói trắng ra, kỳ thực ta vẫn luôn cho rằng, huyết nhục Thái Tuế này, mới là thứ kỳ dị nhất thế giới này.”

“Chỉ là vì nó có ở khắp nơi, người thế giới này cũng đều quen thuộc, thích nghi rồi, cho nên ngược lại không cảm thấy kỳ lạ như vậy.”

“Nhưng người nghĩ mà xem, khối huyết nhục khổng lồ và kỳ dị như vậy, cứ thế xuất hiện một cách khó hiểu ở khắp nơi trên thế giới, huyết nhục của nó lại có công hiệu ngoài sức tưởng tượng, có loại có thể cường thân, có loại có thể chữa thương, có loại có thể tư dưỡng thần hồn.”

“Không chỉ như vậy, còn cắt rồi lại mọc, mọc rồi lại cắt, cũng không cần bón phân...”

“... Thứ này căn bản là không khoa học!”

“...”

Y càng nói càng mơ hồ, thở dài: “Đương nhiên, chúng ta cũng chỉ biết thứ này ăn vào có lợi, bởi vì chúng ta đâu phải là người đầu tiên ăn, kinh nghiệm đều đã được người ta tổng kết ra rồi.”

“Nhưng cũng đừng chỉ nhìn thấy lợi ích của nó, huyết nhục Thái Tuế có rất nhiều loại khác nhau, hắc bạch thanh hồng, chỉ là bốn loại cơ bản, còn có một số loại thần bí hơn, thậm chí có thể giúp người ta đột phá công cù tu hành bản lĩnh.”

“Người trong môn đạo, có đẳng giai nhập phủ, thượng kiều quy hương, người trong triều có phân cao thấp là án, đài, phủ, điện, tà ma nơi hoang dã cũng có phân biệt cấp bậc là du, tà, ác, muốn học đại bản lĩnh, ai mà chẳng phải thành thật, từng bước một đẳng giai?”

“Nhưng có một số loại huyết nhục Thái Tuế, liền có thể giúp người ta một bước lên trời.”

“Đương nhiên, đây chỉ là lợi ích, còn có không biết bao nhiêu tác hại, hoặc là ăn vào biến thành tà ma, hoặc là bị mê hoặc thành kẻ điên...”

“Nhưng ngay cả người thế giới này cũng không hiểu rõ, chúng ta sao có thể biết hết được?”

“...”

“Nếu nói như vậy, quả thực là như vậy...”

Hồ Ma nghe y cảm thán, cũng âm thầm thở dài, không thể không thừa nhận những gì y nói kỳ thực có lý.

Nhị gia bên trong thôn, cả đời cất huyết thực, nhưng hỏi ông ấy huyết thực là gì, ông ấy cũng chỉ có thể chỉ vào núi thịt nói, đó chính là huyết thực...

Xác định từ chỗ Nhị Oa Đầu, thật sự không hỏi ra được gì, Hồ Ma đành tạm thời bỏ qua, mà Nhị Oa Đầu rõ ràng cũng bị lời Hồ Ma vừa nói khơi gợi lên hứng thú, suy nghĩ cẩn thận một hồi, liền muốn rời đi, đi suy nghĩ cho kỹ.

Trước khi đi lại bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nói: “Đúng rồi, còn Dương Cung kia, hiện tại trong mắt vị quý nhân kia, hẳn ta được coi là dạng gì?”

Hồ Ma nghe câu hỏi này, cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Ít nhất, là được vị quý nhân kia nhớ kỹ rồi.”

“Hiểu rồi...”

Nhị Oa Đầu chậm rãi thở dài một tiếng, một sợi hương tuyến, cứ thế tách ra.

Một đời người chuyển sinh bị thanh trừng, Thái Tuế lão gia lai lịch thần bí, lại mang đến đủ loại tà khí và lực lượng quỷ dị, triều đình hữu danh vô thực, cùng với sự ra đời của tân hoàng đế...

Chương 718. Bị đuổi

Chương 718: Bị đuổi

Trần Túy phủ dẫn đầu thanh trừng người chuyển sinh, cùng với Thạch Đình chi minh khiến Mười họ sóng ngầm cuộn cuộn...

Trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả trong lòng Hồ Ma cũng có chút nặng nề, đã mơ hồ cảm giác được, dường như có một số chuyện đã đến gần, có lẽ, chỉ cần mình tiến thêm một chút là có khả năng hiểu rõ.

Nhưng bây giờ, là đi tìm kiếm tung tích của đời người chuyển sinh trước, hay là trước tiên làm rõ bí mật của Trần Túy phủ? Hay là bồi dưỡng hoàng đế?

Không!

Khi nghĩ đến những vấn đề này, Hồ Ma cũng dần dần bình tĩnh lại, có lẽ, thứ thật sự cần đặt lên hàng đầu bây giờ, vẫn là Thái Tuế lão gia...

Đây mới là nguồn gốc của mọi sự kỳ dị và thần bí...

Thậm chí bỏ qua những nghi vấn này không nói, bản thân mình bây giờ chẳng phải cũng cần một lượng lớn huyết thực cung cấp, mới có thể chân chính nhập phủ để mình có chút tư cách tìm hiểu bí mật của thế giới này sao?

“Nên đến mỏ huyết thực xem thử rồi, nếu không, cuối cùng vẫn là cách Thái Tuế lão gia quá xa...”

Trong lòng lại âm thầm nhớ đến một chuyện, trước đó mình đã hẹn với Từ hương chủ chuyện đến mỏ huyết thực, bây giờ tính toán cũng sắp đến ngày rồi.

Âm thầm sắp xếp trong lòng một phen, Hồ Ma xác định các nơi đều còn yên ổn, liền bắt đầu kế hoạch tiếp theo, chỉ là những chuyện khác đều dễ nói, nghĩ đến việc trước khi đi muốn gặp Dương Cung một lần, lại không ngờ, tên tiểu tử này từ hôm đó vào núi, lại vẫn luôn không lộ diện.

Nhưng cũng ngay hôm nay, vừa mới ăn cơm xong, chuẩn bị gọi Lý Oa Tử vào dặn dò vài việc, lại bất chợt một trận âm phong thổi vào trong nhà chính, ngay sau đó Tiểu Hồng Đường xoẹt một tiếng nhảy xuống từ xà nhà.

Một cước đá bay, đá thứ gì đó ra ngoài, sau đó mới cảm viên huyết thực của mình, chậm rãi ăn ở bên cạnh.

Hồ Ma lập tức mở mắt, nhìn Tiểu Hồng Đường má phính phính: “Thứ gì? Vừa nãy ngươi đá cái gì ra ngoài?”

“Không có gì!”

Tiểu Hồng Đường trợn trắng mắt, muốn leo lại lên xà nhà.

“Thật là vô dụng...”

Đúng lúc này, bên ngoài lại có một người đi vào, hóa ra là Dương Cung, trong lòng còn ôm một con tiểu quỷ què chân, chưa vào đến cửa, trong lòng vui mừng hơn hờ chấp tay với Hồ Ma liên tục: “Hồ lão gia cát tường...”

Dương Cung vẻ mặt ghét bỏ nhìn con tiểu quỷ nịnh nọt này, tức giận ném sang một bên, Tiểu Hồng Đường cũng xoẹt một cái nhảy xuống từ xà nhà, dọa con tiểu quỷ què chân kia lại chạy ra ngoài.

Chạy ra đến ngoài cửa, vẫn quay người lại, đập đầu về phía trong nhà: “Hồ lão gia vạn sự đại cát...”

“Aizz...”

Hồ Ma nhìn mà thấy dở khóc dở cười, quay đầu muốn lấy chút thanh thực cho nó, Tiểu Hồng Đường đã chạy ra ngoài

đuổi theo, Dương Cung nhìn tiểu quỷ sai vặt của mình bị đè xuống đất đánh, cũng không đau lòng, chỉ mắng:

“Đáng đời bị đánh!”

“Ngày nào cũng ăn bạch thực thanh thực nhiều như vậy, còn đánh không lại một bé gái...”

“...”

“Nếu người tính toán như vậy, thì nó chắc chắn đánh không lại...”

Hồ Ma cũng thấy dở khóc dở cười, vẫn là đi qua kéo Tiểu Hồng Đường ra, nhét một khối thanh thực lớn cho con tiểu quỷ què chân, sau đó mới quay đầu nhìn Dương Cung, cười nói: “Sao ngươi lại đến đây?”

Mấy ngày không gặp, Dương Cung bây giờ lại thay một bộ gấm vóc chỉnh tề, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ âm u lúc trước khi còn là đệ tử Hồng Hương, ngược lại có chút ngậy ngốc, hai mắt vô thần, mơ mơ màng màng đi vào.

Vội vàng mời y ngồi xuống, tò mò đánh giá y từ trên xuống dưới, hình như cũng không bị thương gì.

Sao lại trông không có tinh thần như vậy?

“Hồ Ma huynh đệ, chuyện này ta ra ngoài, là có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi...”

Chờ uống nửa bát trà, Dương Cung mới hoàn hồn lại, vẻ mặt nghiêm trọng nói với Hồ Ma: “Chuyện thứ nhất, ta...”

“Ta bị Hồng Đăng hội đuổi ra ngoài...”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma giả vờ kinh ngạc: “Ngươi phạm phải lỗi làm gì?”

Trong lòng lại hiểu rõ, Dương Cung ra ngoài là chuyện tất yếu, Hồng Đăng hội bây giờ còn dám giữ y lại mới là chuyện lạ.

“Không phải, không phải phạm phải lỗi làm gì...”

Dương Cung vội vàng nói, nhưng nhìn dáng vẻ của y, lại vẫn còn có chút mơ hồ, nói: “Ta cũng chỉ là trước đó giúp đỡ dân làng trong núi trừ bỏ đám thổ phỉ kia, không làm tốt nhiệm vụ nương nương giao xuống.”

“Nhưng không hiểu sao, hương chủ và tả hộ pháp trong hội liên tìm đến ta, ta tưởng bọn họ muốn phạt ta, lại không ngờ bọn họ chỉ trả lại mệnh thiếp của ta, để ta sau này tự do hành động, không cần tuân theo mệnh lệnh của nương nương nữa...”

“Ngươi xem, nói thì dễ nghe, nhưng đây chẳng phải là muốn đuổi người ta ra ngoài sao?”

Nói xong, lại có chút phần nộ, còn có chút thất vọng: “Chúng ta là đệ tử Hồng Hương, không nhà không cửa, không nơi nương tựa, đều dựa vào hội để kiếm sống, ai mà chẳng sợ?”

“...”

“Đúng đúng đúng...”

Hồ Ma hiểu rõ suy nghĩ hiện tại của Hồng Đăng hội, nhưng đặt mình vào vị trí của Dương Cung mà nghĩ, y bây giờ, đại khái thật sự không thể hiểu được sự thay đổi bên trong và thái độ của Hồng Đăng hội.

Tuy rằng y bây giờ đã có danh tiếng, chuyển vận, nhưng trên thực tế y vẫn là một người trong giang hồ, trong mắt y, những người dân trong núi kia, dù sao cũng chỉ là dân thường, luận về thân phận địa vị, kém xa Hồng Đăng hội!

Nhưng cũng không vội giải thích, chỉ thuận theo lời y nói, lại hỏi: “Chuyện còn lại là gì?”

Dương Cung nghe vậy, môi run run, như chịu uất ức rất lớn, nói: “Ta... Ta thành thân rồi.”

“Cái gì?”

So với câu hỏi đầu tiên, lần này Hồ Ma thật sự kinh ngạc.

Mà Dương Cung vừa nghe, lại càng thêm uất ức: “Khó lòng phòng bị a, ta chỉ uống rượu thôi, uống say bí tỉ, tỉnh dậy, liền thấy một nữ tử trần truồng nằm bên cạnh...”

“... Hồ Ma huynh đệ, gặp phải chuyện này, người nói có đáng sợ không?”

Chương 719. Thành thân

Chương 719: Thành thân

Nghe Dương Cung kể sơ qua, Hồ Ma biết nói gì đây, chỉ có thể nói tên tiểu tử này, bây giờ vận mệnh quả thực đã thay đổi?

Sau lần trừ bỏ họa thổ phỉ đó, Dương Cung dẫn người về núi, không biết được bao nhiêu người dân trong núi hoan nghênh, mấy ngôi làng liên kết, đều dâng lên rượu ngon thịt béo để chiêu đãi.

Thậm chí ngay cả một số gia đình trong núi cách xa, cũng dắt lừa, kéo xe, từ xa chuẩn bị vàng bạc, dắt trâu dê, gánh rượu thịt đến khao thưởng.

Dương Cung và các đệ tử Hồng Hương, nào từng thấy qua cảnh tượng như vậy, đều kích động vui mừng.

Mà trên bàn tiệc, những vị trưởng bối có thân phận, hoặc là một số địa chủ lão gia trong làng, cũng đều liên tục nâng chén chúc mừng, còn hỏi thân phận, tuổi tác, quê quán của bọn họ, v.v...

Không ít người đều lần lượt bày tỏ trong lòng mình có nữ tử thích hợp, muốn gả cho bọn họ, Dương Cung bọn họ đều vô cùng xấu hổ, lần lượt từ chối, không tiếp lời, nhưng sau đó ai cũng không ngờ tới...

“Tiểu tử ngươi gan cũng lớn thật...”

Hồ Ma nghe xong, đều kinh ngạc: “Đến làng người ta uống rượu, tối hôm đó đã vào động phòng rồi?”

“Không phải đâu...”

Dương Cung lập tức ủy khuất, liên tục xua tay, nói: “Ta không biết chuyện gì xảy ra, rượu trong núi uống vào êm ái, nhưng lại dễ say, ta vừa say liền bất tỉnh nhân sự, tỉnh dậy muốn uống nước, vừa sờ thấy trơn tuột, mềm mại...”

“Không cần miêu tả chi tiết...”

Hồ Ma vội vàng ngăn y lại, cũng tràn đầy tò mò vội vàng hỏi: “Sau đó người liền thành thân?”

“Không thành thân không được, người ta là nữ tử còn trinh...”

Dương Cung vẽ mặt xấu hổ, nói: “Hơn nữa đó là nhà giàu có tiếng trong làng, trong nhà ruộng tốt vô số, la ngựa thành đàn, là gia đình tử tế.”

“Nói là gạo đã nấu thành cơm, vậy cũng chỉ có thể gả thôi, lại nói ta không có chỗ ở, đặc biệt cấp cho một căn nhà, còn phân cho mấy người hầu hạ...”

“...”

“Xi...”

Hồ Ma lại cảm thấy kỳ lạ, chuyện loại này cũng không khó hiểu, chỉ là, Dương Cung bây giờ ở trong núi quả thực đã có danh tiếng, từ nơi sâu xa, cũng kiếm được khí vận, nhưng bây giờ hẳn là còn chưa lộ rõ.

Những người dân trong núi kia, chẳng lẽ khứu giác nhạy bén như vậy, đã sớm bắt đầu đặt cược rồi?

Đang nghi ngờ, Dương Cung lại thở dài một tiếng, nói: “Sau đó ta cảm thấy không đúng, còn hỏi nàng ấy chuyện gì xảy ra, nàng ấy cũng nói không biết, chỉ là mơ mơ màng màng trong mơ, bị ông bà nội đã mất của nàng ấy đẩy đến phòng ta.”

“Ai biết là thật hay giả...”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma nhất thời không biết khuyên y như thế nào, xem ra, người sống chưa chắc đã có nhãn lực này, nhưng người chết thì chưa chắc đã không có.

Dương Cung bây giờ trong mắt người sống danh tiếng vang dội, bản lĩnh lớn, nói không chừng trong mắt người chết, lại càng được yêu thích!

Chỉ có thể vỗ vỗ tay y, thở dài: “Đã như vậy, thì nhận đi!”

“Nghe người nói, nhà vợ này gia thế cũng khá giả, người vừa hay phải rời khỏi Hồng Đăng hội, ở lại đó sống qua ngày, chẳng phải vừa hay kiếm ăn sao?”

“...”

“Vấn đề chính là ở chỗ này...”

Dương Cung bỗng nhiên bi phẫn, đột nhiên đứng dậy, đóng cửa nhà chính lại, sau đó mới quay đầu nhìn Hồ Ma, vẻ mặt sầu khổ, thái độ này dọa Hồ Ma giật mình.

Sau đó mới nghe thấy Dương Cung ghé sát vào mình, hạ giọng nói: “Ta chỉ nói với một mình ngươi, Hồ Ma huynh đệ, nếu người nói ra ngoài, ta chỉ có thể chạy ra ngoài nhảy sông, ta...”

Y rối rắm, căm hận, nhìn xuống dưới, nhỏ giọng nói: “Ta thân thể yếu...”

“?”

Hồ Ma bỗng chốc sững sờ, ngây ngốc nhìn Dương Cung, chớp chớp mắt.

Dương Cung nói: “Chính là cái đó, chính là chúng ta là Phụ Linh Nhân, bình thường quá mệt mỏi, cho nên, thì cái

đó...”

Nhìn Dương Cung khoa tay múa chân, cố gắng nói rõ ràng, Hồ Ma bỗng nhiên đưa tay ra:

“Đừng nói nữa, hiểu rồi.”

“...”

Sau đó lặng lẽ đứng dậy, đi đến bên giường, lấy ra hai bình sứ, quay lại trước mặt Dương Cung, nhét vào tay y, thở dài: “Xuất thân là Phụ Linh Nhân mà, mọi người đều hiểu...”

“Ba viên huyết thực hoàn này ngươi cầm lấy, đều là đồ tốt của môn đạo Thủ Tuế chúng ta, ngươi ăn xong, cũng đừng dùng pháp môn trước kia để luyện, cứ để nó tiêu hóa tự nhiên là được, chắc là có thể bù đắp lại được.”

Dương Cung lập tức kinh ngạc: “Cái này cũng được sao?”

Hồ Ma tò mò nhìn y một cái, nói: “Ngươi là đệ tử Hồng Hương, còn chưa từng thấy qua sao?”

“Chúng ta ăn cái này đều là để bảo mệnh!”

Dương Cung nói: “Phải liều mạng mới kiếm được một viên nửa viên, đều để dành dùng khi đối phó với kẻ khó chơi, ai lại dùng vào chuyện này?”

“Vậy thì bây giờ chính là lúc dùng vào chuyện này.”

Hồ Ma nghe vậy lại không nhịn được cười lên, vỗ vỗ tay y, nói: “Cứ coi như đây là tiền mừng của ta cho ngươi, ngươi cứ cầm lấy, đừng để cô dâu ủy khuất là được.”

Nhìn Dương Cung bây giờ vừa rối rắm, vừa kích động, trong lòng lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chương 720. Vận mệnh

Chương 720: Vận mệnh

Vận mệnh vận mệnh, thứ này nói thế nào nhỉ?

Mệnh cách của Dương Cung, dù trong mắt Ngũ Sát, hay là Sơn Quân, kỳ thực đều là loại rất mỏng manh, tuy rằng, bây giờ lý thuyết là y có mệnh đế vương, nhưng nếu thật sự tranh giành...

Hồ Ma cũng chỉ có thể lắc đầu, kém xa, kém quá xa.

Bản thân mình đối với chuyện trong môn đạo đã hiểu biết không ít, nhưng đối với thuyết mệnh cách này, vẫn còn mù mờ, chỉ có thể cảm nhận đại khái, cũng không thể giúp Dương Cung quá nhiều, bây giờ, mọi người cũng chỉ có thể đi theo vận mệnh của riêng mình trước.

Có lẽ một ngày nào đó, mình cũng có thể hiểu rõ thuyết mệnh cách này, nếu có cơ hội, ngược lại có thể giúp y một tay.

Đương nhiên, còn xa lắm, mình bây giờ, tín vật chưa lấy được, bản lĩnh cũng chưa học hết, tạm thời chưa có ý định, thật sự muốn dẫn thân vào bàn cờ quỷ dị thần bí đó.

Mà hôm nay, giải quyết xong đại sự của Dương Cung, cũng hiểu thêm một chút về nơi y sẽ đi, Hồ Ma liền yên tâm, bày tiệc trong trang trại, mời Dương Cung uống một bữa, đến tối, lại thấy có tuần mã kiệu hoa đến cửa trang trại.

Hóa ra là cô dâu trong núi không yên tâm, đích thân dẫn người đến đón.

“Có người trốn trong thành, có người trốn trong núi, đừng thấy Minh Châu nhỏ bé này, gia đình có gia thế vững chắc

nhiều lắm...”

Hồ Ma nhìn trận thế của bọn họ, đều âm thầm gật đầu, người trong môn đạo rất cuộc thuộc về giang hồ, mà người không thể xem thường nhất chính là bọn họ.

Nói ra thì, những gia đình trong núi kia, dường như khá nghèo khó, nhưng cũng không biết có bao nhiêu ngôi làng tích trữ lương thực nuôi ngựa, quan tâm đến cục diện thiên hạ, nói không chừng, còn có rất nhiều thế gia, khi thấy cục diện thiên hạ có biến, liền trốn vào trong núi, chờ đợi thời cơ đến!

Bây giờ người đề mắt đến Dương Cung, nói không chừng chính là gia đình như vậy, bọn họ cũng là người giỏi đặt cược khắp nơi, hơn nữa bề ngoài khiêm tốn, nuôi dưỡng không biết bao nhiêu người đọc sách ở bên cạnh!

Thế đạo này quan phủ khiêm tốn, người đọc sách ra làm quan cũng ít, nhưng luận ra đều là người có kiến thức, có học vấn, có thể để bọn họ ngoan ngoãn ở yên, vậy không phải là đang ử mưu gì đó, thì chính là đang suy nghĩ tạo phản!

Nói ra thì, những chuyện này, cũng thật thú vị, có thể nhìn rõ thế giới này hơn, nhưng đối với mình mà nói, đương nhiên vẫn là chuyện nhập phủ quan trọng nhất.

Hồ Ma hiểu rõ trong lòng, liền sau khi tiễn Dương Cung đi, kéo sự chú ý trở lại.

Bây giờ chuyện nhập phủ cũng đơn giản, có đủ huyết thực bồi dưỡng là được, chỉ là bây giờ trong tay mình huyết thực không ít, nhưng cũng chỉ đủ một nửa, vậy nửa còn lại, cũng không khỏi khiến Hồ Ma động lòng.

Tìm một thời gian, liền vào thành một chuyến, tìm đến chỗ Từ hương chủ, xách theo một bình rượu ngon, hai hộp thịt hun khói, đặt lên bàn, liền cười tủm tỉm nói: “Mỏ huyết thực trong núi mà trước đó nói...”

“Đang định báo cho người biết đây, nên khởi hành rồi, không đi nữa, không biết sẽ xảy ra biến cố gì!”

Từ hương chủ cũng biết Hồng Đăng hội trước đó bận rộn một trận, cũng không biết bận chuyện gì, nhưng đối với chuyện ông đã hứa với Hồ Ma, lại vẫn luôn đề tâm, vội vàng đem khế ước văn thư các loại đã chuẩn bị trước, cùng nhau chất lên bàn.

“Khi nào thì người có thể khởi hành?”

“...”

“Thật sự có cơ hội đến mỗ huyết thực rồi?”

Hồ Ma nhìn xấp khế ước văn thư kia, trong lòng đều có chút kích động, sớm từ năm ngoái, đã bắt đầu nói chuyện này với Từ hương chủ, còn sợ xảy ra sai sót.

Không ngờ, Từ hương chủ này làm việc thật sự đáng tin cậy, vội vàng nói: “Hai ngày nay là có thể đi qua.”

“Nhưng mà...”

Trước khi nhận khế ước văn thư này, hắn vẫn nghiêm túc hỏi Từ hương chủ một câu: “Từ thúc, ngài cũng biết mỗ huyết thực vừa mới tiếp quản này, trong ngoài đều có nhiều việc cần xử lý, vừa phải an ủi mọi người, vừa phải lo liệu khắp nơi.”

“Ta lại là người không có kinh nghiệm, đến đó cũng phải thích nghi một thời gian, cho nên, năm sau mỗ này, lượng huyết thực giao nộp cho hội, chưa chắc đã đủ?”

“Người coi Hồng Đăng hội chúng ta là nơi nào?”

Từ hương chủ vừa nghe, liền trực tiếp nổi giận, lạnh lùng nhìn Hồ Ma, nói: “Chúng ta lại không quan tâm đến người phía dưới như vậy sao?”

“Hội giao mỗ huyết thực này cho người quản lý, chính là tin tưởng người, sao có thể so đo những chuyện này?”

“Hoàng đế còn chẳng lo binh lính đói...”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma nhìn Từ hương chủ nghiêm túc, cũng nghiêm mặt gật đầu: “Hiểu rồi.”

Năm sau nếu giao nộp lại dù chỉ một chút, coi như ta thua...

“Trước khi đi người đến chỗ lão Bàn Toán báo kiến một chút, hẹn trước thời gian, các người cùng nhau đi qua là được.”

Từ hương chủ lại dặn dò: “Đến mỗ huyết thực, không giống như các người quản lý một trang trại, phải dẫn theo vị lão cung phụng này, đã từng chào hỏi qua, cũng từng uống rượu cùng nhau, lão ca này lại là người có kinh nghiệm, chắc là không xảy ra chuyện gì.”

“Biết rồi.”

Nghĩ đến lão Bàn Toán nợ mình ít nhất hai trăm cân huyết thực, Hồ Ma cảm thấy dẫn theo ông ta cũng không có áp lực gì, liền dứt khoát hôm đó đi luôn.

Đến nơi, Hồ Ma cũng là vừa lên liền chấp tay thật sâu: “Lão tiên sinh, sau này là hai chúng ta hợp tác thật tốt...”

“Đừng khách sáo!”

Lão Bàn Toán ra vẻ ta đây, giờ tay ngăn Hồ Ma hành lễ, nói: “Gọi một tiếng lão ca ca là được rồi, tuổi tác chúng ta tuy khác biệt, nhưng bồi phận cũng không kém, ta là lão cung

phụng của hội, người là chương quỹ của hội, đến đại thọ
nương nường, chúng ta đều ngồi cùng một bàn!”

“Bây giờ người giả vờ làm hậu bối trước mặt ta, là muốn
sau này đến mở được chia nhiều lợi ích hơn đúng không?”

“Nói cho người biết, lão già ta đây không dễ bị lừa đâu...”

Chương 721. Sắp xếp người thay thế

Chương 721: Sắp xếp người thay thế

Thứ nhất là để lấy huyết thực cho bản thân sau khi vào phủ, thứ hai là để mở mang kiến thức, tìm hiểu thêm về huyết nhục Thái Tuế, chuẩn bị cho tương lai.

Chuyến đi đến mỏ huyết thực này là điều Hồ Ma quan tâm nhất hiện nay, tất nhiên, trước khi đi, Hồ Ma cũng phải sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong trang.

Lẽ ra, đã nhận nhiệm vụ đến Hạc Tử Lĩnh thay Hồng Đăng Hội tiếp quản sản nghiệp mỏ huyết thực, Hồ Ma phải giao lại trang viên này. Dù sao, một khi hấn đi, trang viên sẽ không còn người chủ chốt, sang xuân, ai sẽ phụ trách việc vận chuyển huyết thực cho khu vực xung quanh?

Hồ Ma thậm chí không thể tìm người thay thế trong số những người quen, bởi vì muốn trở thành chủ quỹ của một trang viên, ngoài thư giới thiệu của chủ quỹ tiền nhiệm, người kế nhiệm còn phải có bản lĩnh đủ cứng, có công lao và được hội công nhận.

Hiện tại, trong trang viên này, ngoài Hồ Ma, người có bản lĩnh nhất là Chu Đại Đồng. Y đã luyện thành hai chân, tự mình lĩnh ngộ được kỹ năng leo tường, nhảy qua mái nhà và chui vào hang hốc, công phu khinh thân rất lợi hại. Tuy nhiên, để tiếp quản vị trí chủ quỹ thì y vẫn còn kém xa.

Thông thường, muốn tiếp quản một trang viên, ít nhất cũng phải có bản lĩnh luyện thành tứ chi. Lúc trước, Hồ Ma được bổ

nhệm khi tứ chi còn chưa thành hình đã là trường hợp đặc biệt.

Nhưng Hồ Ma chắc chắn sẽ không truyền dạy võ công cho ai khác. Hắn đã khó khăn lắm mới quen thuộc với trang viên này, sao có thể dạy cho người khác? Vì vậy, trước khi đi, hắn đã viết một lá thư giới thiệu cho hội, đề nghị Lý Oa Tử tạm thời thay hắn trông coi trang viên.

Với Từ Hương Chủ thì không cần phải nói, đều là người mình, nhưng những người khác cũng cần phải có lý do chính đáng. Về điều này, Hồ Ma không tốn nhiều tâm sức, mà trực tiếp bí mật tiết lộ cho Nhị Oa Đầu: “Đừng xem thường Lý Oa Tử trong trang viên của chúng ta.”

“Để có tương lai tốt đẹp hơn, hắn ta đã tự nguyện đến dưới trướng tiểu quan đi quở, trở thành một phụ linh!”

“Tất nhiên, trên danh nghĩa chỉ là đại đệ tử.”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, giật mình kinh ngạc, lập tức đi sắp xếp. Chỉ trong một ngày, mọi việc đã được thu xếp ổn thỏa, Lý Oa Tử có thể ở đây trông coi, mọi khoản tiền lương đều không thiếu.

Hồ Ma nghe xong cũng ngạc nhiên: “Người trong hội dễ nói chuyện như vậy sao?”

“Không phải...”

Nhị Oa Đầu nói: “Nương nương đích thân hạ lệnh, vừa nghe chuyện này, lập tức đồng ý, thậm chí còn nghĩ...”

Nghe y ngừng lại, Hồ Ma vội vàng hỏi: “Cái gì?”

Nhị Oa Đầu nói: “Thậm chí còn nghĩ cách tước bỏ chức vụ của ngươi, trực tiếp để hắn ta lên làm chương quỹ!”

“?”

Hồ Ma sững sờ: “Nương nương cũng quá không niệm tình xưa rồi!”

Tất nhiên, dưới sự thuyết phục của Nhị Oa Đầu, vị trí chương quỹ của Hồ Ma vẫn được giữ lại. Trên danh nghĩa, chương quỹ của trang viên này vẫn là hắn, chỉ là Lý Oa Tử cũng được thăng chức thành quản sự, dẫn dắt những người làm công trong trang viên ở lại đây mà thôi.

Có ý trông coi cũng giống như Thất Cô Nãi Nãi trông coi, Hồ Ma cũng yên tâm, nhưng vẫn dặn dò bọn họ, nếu có chuyện gì, cứ trực tiếp báo cáo với Hồng Đăng Nương Nương.

Nếu thực sự không được, hãy đến Lão Âm Sơn dập đầu.

Về phần hắn, sau khi sắp xếp hành lý, mua một chiếc xe ngựa, dùng con lừa kéo, gói ghém huyết thực, dụng cụ thường dùng,... chất lên xe.

Về nhân lực, hắn để lại phần lớn cho Lý Oa Tử sai khiến, bản thân chỉ mang theo Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ.

“Chỉ có mấy người này thôi sao?”

Đến ngày khởi hành, lão Toán Bàn nhìn thấy nhân lực Hồ Ma mang theo, lập tức kinh ngạc, hạ giọng nói: “Lão đệ, người coi chúng ta đi dã ngoại hả?”

“Chúng ta đến đó làm việc đen... không đúng, tiếp quản sản nghiệp!”

“Hiện tại, mở đó đều là đồ tử đồ tôn do ác quỷ Thanh Y năm xưa để lại, cắn chặt miếng thịt đó không buông, chúng ta đến đó là để cướp miếng thịt này, người chỉ mang theo ba người này, có đủ không?”

“...”

“Cũng không phải ba người...”

Hồ Ma ngạc nhiên nhìn lão Toán Bàn, nói: “Thêm người nữa, không phải là bốn người sao?”

“A?”

Lão Toán Bàn ngậy người, nói: “Ta đến đó để phụ trách sổ sách, nếu thực sự động thủ, ta không tham gia...”

“Được rồi, được rồi, biết rồi.”

Hồ Ma liếc nhìn lão, trong lòng cười lạnh.

Tuy nhiên, bản thân hắn cũng rất tự tin với chuyến đi này. Mặc dù chỉ mang theo ba người, nhưng đó là ba Thủ Tuế Nhân đã nhập môn, bản lĩnh không nói là cao, nhưng trên tay đều có tuyệt kỹ!

Và đây cũng chính là điểm khác biệt giữa nhóm thiếu niên từ thôn ra và những người khác.

Chương quỹ của những trang viên khác, muốn bồi dưỡng một đệ tử Thủ Tuế Nhân có thể tự mình đảm đương một phía, e rằng phải mất ba bốn năm mới miễn cưỡng làm được, còn phải xem thiên phú.

Nhưng Hồ Ma thì khác, hắn có nhiều tuyệt kỹ trên người, những tuyệt kỹ Thủ Tuế Nhân học được từ Quỷ Động Tử Lý gia, không chỉ có thể tự mình sử dụng, còn có thể lựa chọn những kỹ năng phù hợp, dạy cho Chu Đại Đồng và những người khác.

Chương 722. Vu nhân

Chương 722

Hiện tại, Chu Đại Đồng chỉ luyện thành hai chân, Chu Lương luyện thành tay trái, Triệu Trụ luyện thành tay phải. Đối với những sư phụ khác, đều sẽ cảm thấy những đồ đệ này chưa có nền tảng vững chắc, không cần dạy tuyệt kỹ, nhưng Hồ Ma lại trực tiếp lựa chọn những kỹ năng có thể luyện từ một tay một chân, sớm để bọn họ bắt đầu luyện tập.

Nếu thực sự phải so tài với người khác, chỉ cần đối phương không cao hơn bọn họ quá nhiều, mấy người này thực sự không hề sợ hãi.

“Người có chừng mực là được, trước khi đến, lão Từ cũng đã nói với ta, biết người tuy tuổi còn nhỏ, nhưng làm việc cẩn thận, nếu không, lão già này cũng không đi cùng người đâu...”

Thấy mọi việc đã định, đến lúc khởi hành, lão Toán Bàn cũng ân cần dặn dò Hồ Ma: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực sự đến Hạc Tử Lĩnh, cũng không thể chủ quan.”

“Mỏ huyết thực ở Hạc Tử Lĩnh, vốn dĩ đã từng là sản nghiệp của Thanh Y bang, cách Hồng Đăng Nương Nương hội chúng ta quá xa.”

“Nếu có chuyện gì xảy ra, cũng không kịp cứu viện.”

“Ngoài ra, nơi đó là vùng quê hẻo lánh, dân phong hung hãn, còn có một tộc vu nhân, biết nuôi côn trùng hại người.”

“Đến nơi đó, các người ngàn vạn lần đừng y vào thân thể Thủ Tuế Nhân cứng rắn mà coi thường người ta, sơ sẩy một chút là sẽ chịu thiệt.”

“ ... ”

“Vu nhân?”

Hồ Ma nghe vậy, cũng hơi sững sốt, hạ giọng hỏi: “Lão ca, người nói vu nhân này, thuộc môn đạo gì?”

Lão Toán Bàn thấy Hồ Ma hỏi, liền đặc ý, vượt bộ râu thừa thốt, thở dài: “Những kẻ mới ra giang hồ, phần lớn giống như người, gặp người liền hỏi người ta là môn đạo gì, nhưng hỏi như vậy có ích gì?”

“Thủ tuế, tẩu quý, phụ linh, hình hôn, ti mệnh, hại thủ, bả hí, đạo tai, vu cổ, hàng đầu, giang hồ đều truyền rằng thuật pháp thiên hạ, không gì ngoài mười môn này, nhưng ai lại học thuật pháp chính thống chứ, cũng không phải là người của Mười họ, chẳng phải là học được gì thì học đó sao?”

“Tuy nhiên, ở vùng Minh Châu, hoặc là phương Bắc rộng lớn, phần lớn là thủ tuế, đi quý, phụ linh, bả hí, còn hai môn vu cổ và hàng đầu lại thịnh hành ở bảy đạo phương Nam, người ít hiểu biết cũng là chuyện bình thường.”

“Lão già này lúc này có thể nói cho người biết, cũng chỉ là gặp bọn họ, ngàn vạn lần cẩn thận, gặp chuyện gì trước tiên hãy cười ba phần, có chuyện gì thì làm theo quy củ, sẽ không sai.”

“Hơn nữa, ta cũng phải dặn dò các người một câu, nữ vu nhân rất đẹp, nhưng mấy tiểu tử các người huyết khí phương cương phải nhin...”

“ ... ”

“Hả?”

Hồ Ma sững sờ, đột nhiên có chút muốn để Chu Đại Đồng ở lại trang viên.

Nhưng nghĩ lại, hình như cũng không cần, chỉ là nữ tử bình thường, Đại Đồng hẳn là sẽ không để ý, nếu như nơi đó có quả phụ xinh đẹp mới phiền phức.

Vừa nghĩ, cũng nổi lên hứng thú, cùng lão Toán Bàn thảo luận một chút về ba môn đạo vu cổ, hàng đầu và đạo tai mà bình thường hẳn ít có cơ hội tìm hiểu, càng nói càng hợp ý. Lão giang hồ này bản lĩnh không nhất định là lớn, nhưng lại rất am hiểu các môn đạo, nói năng lưu loát, không ngừng nghỉ.

Tất nhiên, có mấy phần thật mấy phần khoác lác thì không biết, trừ khi nói về môn đạo thủ tuế, những môn đạo khác lão Toán Bàn có nói bừa, Hồ Ma cũng không phân biệt được.

Ngược lại, cuộc trò chuyện này đã thu hút Chu Đại Đồng và những người khác, dù sao đường xá xa xôi, bọn họ cũng đều tụ tập lại đây cùng hắn nói chuyện phiếm, hỏi đông hỏi tây.

Lão Toán Bàn nói chuyện hăng say, cũng tự coi mình là người biết tuốt, không gì không biết, không gì không nói, nói đến hưng phấn, còn nói mình bói toán xem tướng cũng rất giỏi, giỏi nhất là xem nhân duyên, khiến mấy người bọn họ đều động lòng.

Vội vàng chạy đến, từng người nhảy lên xe lừa, chen chúc một bên nhờ lão Toán Bàn xem mình khi nào có thể cưới vợ, tương lai có thể kiếm được nhà lớn hay không, để nở mày nở mặt trong thôn.

“Ai nha...”

Lão Toán Bàn trước tiên nắm lấy tay Chu Đại Đồng xem tướng, lập tức khen ngợi: “Mệnh của ngươi thật là phi thường, phong hầu bá tướng, vạn người kính phục!”

Chu Đại Đồng nói: “Ai hỏi ngươi cái đó, ta khi nào có thể cưới vợ?”

Lão Toán Bàn sững sờ, lại cẩn thận xem xét một hồi, nói: “Nhân duyên này không dễ nói, sao toàn thấy là vợ lẽ nhỉ... Mệnh của người hình như không có vợ cả...”

Chu Đại Đồng lập tức lo lắng, vội vàng hỏi: “Cái này không quan trọng, quan trọng là... nhiều không?”

Lão Toán Bàn cũng ngây người: “Tiểu tử người có chút tham lam đấy...”

Chưa đợi Chu Đại Đồng hỏi rõ ràng, Chu Lương và Triệu Trụ ở bên cạnh cũng đã nhìn không được, lần lượt bò lên xe lừa tìm lão xem bói.

Lão Toán Bàn liền lắc đầu, nói Chu Lương là mệnh vạn kim, có thể cưới công chúa, phú quý vô cùng, Triệu Trụ là mệnh mãnh tướng, thống lĩnh ngàn quân vạn mã, chinh chiến sa trường.

Ngay cả Hồ Ma, ở bên cạnh nhìn cũng thấy tò mò, chẳng lẽ lão già này thực sự biết xem bói?

Thời buổi này không thiếu người đi khắp phố phường xem bói viết chữ, nhưng theo hiểu biết của hắn, hình như không có môn đạo nào giỏi những thứ này, mà bình thường, những người này hình như cũng thuộc về môn bả hí, nói đơn giản, đều được xếp vào nhóm lừa đảo...

Nhưng lão Toán Bàn nói đạo lý rõ ràng, cũng có đầu có đuôi, chẳng lẽ lão già này, thực sự là cao nhân ẩn giấu?

“Được rồi, được rồi, tiết lộ thiên cơ là tội lớn, ta đã nói số mệnh tương lai của các người, còn muốn hỏi ta về tài vận, nhân duyên gì đó, thì không thể nói miễn phí...”

Đang kinh ngạc, lão Toán Bàn đã lộ rõ mục đích, ra vẻ ta đây, nói: “Hỏi nữa, phải trả tiền.”

Ba thiếu niên vừa mới động tâm, đều vội vàng lấy ra những miếng bạc nhỏ và đồng tiền, Hồ Ma ở bên cạnh nhìn, trong lòng cũng đột nhiên yên tâm.

May quá, nào có nhiều cao nhân ẩn giấu như vậy, rõ ràng là một lão già lừa đảo thực thụ mà...

Chương 723. Trong rừng sâu

Chương 723

Trên đường đi vừa nói vừa cười, mấy người cùng với một con lừa và một con ngựa làm bạn, cũng không cảm thấy nhàm chán. Chẳng mấy chốc, mặt trời lặn, sao lên, cảnh vật thay đổi liên tục, họ đã đến gần Hạc Tử Lĩnh, Côn Châu.

Trước đây, Hồ Ma đã đi đến An Châu, đường xá xa xôi, mất cả tháng trời. Nhưng không ngờ, đến mỏ huyết thực này, do đường đi gập ghềnh, phải vượt qua núi non, băng rừng lội suối, lại mất đến bảy tám ngày.

Đến lúc này, họ đã đi sâu vào địa phận Côn Châu, xung quanh toàn là những ngọn núi hoang vu vô danh, rừng núi rậm rạp, khắp nơi đều là những tảng đá lởm chởm.

Cũng không trách Từ Hương Chủ có thể gạt bỏ ý kiến của mọi người, giao việc béo bở này cho một người mới chỉ làm chương quỳ hai năm như hắn.

Chỉ cần nhìn nơi này, cũng biết không phải dễ đối phó, vì vậy, những chương quỹ khác, cũng chưa chắc có nhiều người muốn đến tranh giành, coi như là thuận nước đẩy thuyền.

Tuy nhiên, Hồ Ma cũng không bận tâm, xa một chút cũng tốt, dù sao nơi này chỉ cần có đủ huyết thực là được.

“Cuối cùng cũng đến nơi rồi...”

Lấy bản đồ ra xác định vị trí, lão Toán Bàn xoa xoa lưng già: “Theo như bản đồ này nói, qua dãy núi này, hẳn là sẽ đến mỏ đó, mấy tiểu tử hãy cảnh giác lên, chúng ta đến để cướp đồ ăn, người ta chưa chắc đã vui vẻ tiếp đón!”

Chu Đại Đồng cau có, nói: “Sao nào, bọn họ còn dám động thủ?”

“Những người canh giữ mỏ huyết thực, phần lớn đều có gia đình, cũng không dám làm việc quá tuyệt tình, dù sao bọn họ chạy trốn, cũng sợ hội chúng ta tìm người nhà bọn họ nói chuyện phải trái chứ?”

Lão Toán Bàn nói: “Nhưng thù lớn nhất trên đời này chính là cướp cơm ăn của người khác, chúng ta đến đây chính là để cướp cơm ăn của bọn họ, vì vậy cũng đừng mong người ta nói chuyện hòa nhã, cho dù không dám giết người trắng trợn, thì những trò tiểu nhân chắc chắn sẽ không ít.”

“Tóm lại, chúng ta có thể thuận lợi tiếp quản mỏ huyết thực này là tốt rồi, cơ hội kiếm tiền còn nhiều, cũng không thiếu chút này.”

“...”

“Hiểu rồi!”

Hồ Ma nghe ra lão Toán Bàn đang cố ý nhắc nhở, liền cười nói: “Nếu bọn họ nói chuyện tử tế, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không vô lễ.”

“Nhưng nếu thực sự đến mức phải động thủ, thì khó tránh khỏi đổ máu.”

“...”

Lời này nói ra có chút lộ liễu, lão Toán Bàn là sợ bọn họ trẻ tuổi, nhất thời nóng nảy, cãi vã với đối phương, còn Hồ Ma lại cần phải nhắc nhở Chu Đại Đồng và những người khác, đừng thực sự cho rằng đến đây để dạo chơi.

Có thể không xé rách mặt với đối phương, nhưng sự chuẩn bị cho việc xé rách mặt, nhất định phải làm trước.

Tiếp tục đi về phía trước, càng đi càng sâu vào trong núi, nhìn từ xa, trước sau đều là núi non trùng điệp, chỉ biết mình đang ở trong núi, nhưng không biết đang ở đâu trong núi, chỉ có thể dựa vào bản đồ, men theo con đường núi gần như không thể phân biệt dưới chân, từng chút một mò mẫm đi về phía trước.

Mỏ huyết thực này hàng năm đều phải vận chuyển huyết thực ra ngoài, đương nhiên là có đường, nhưng rừng ở đây dường như có sự um tùm bất thường, ven đường mọc đầy cỏ dại, con đường dưới chân cũng như có như không, toát lên vẻ tà dị của rừng sâu.

Dần dần, bọn họ không biết mình có còn đang đi trên con đường núi ban đầu hay không, chỉ liên tục vung đao chém những dây leo chắn đường, tránh vấp phải vỏ lừa hoặc bánh xe.

Con đường này đương nhiên vất vả, cộng thêm việc biết rằng mỏ huyết thực đã gần, tiếng cười nói cũng ít đi, bầu không khí có phần ngột ngạt.

Lẽ ra chỉ cần vượt qua một dãy núi là đến, nhưng bọn họ ở trong khu rừng này, từ giữa trưa, đi mãi cho đến khi trời tối, nhìn khắp nơi, vẫn chỉ là những cây cổ thụ cao vút, con đường núi dưới chân, căn bản đã không còn nhìn thấy rõ.

“Chẳng lẽ...”

Hồ Ma không khỏi nhíu mày, liếc nhìn lão Toán Bàn, thấy lão cũng đang cầm bản đồ, lật qua lật lại xem.

Đang do dự, đột nhiên nghe thấy bên đường vang lên tiếng “Gâu”.

Bất ngờ, khiến mọi người giật mình, vội vàng nhìn sang, lại là một con chó vàng lớn, nó trốn sau gốc cây, thò ra nửa cái

đầu, mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm vào mọi người, chỉ sửa một tiếng, rồi lặng lẽ lui về phía sau rừng.

Mọi người đồng loạt dừng lại, cảm thấy bầu không khí rùng rợn, nhìn về hướng con chó vàng biến mất, trong lòng đều có chút cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

“Cái này...”

Một lúc lâu sau, Chu Đại Đồng mới cười gượng gạo: “Chó nhà ai nuôi, lại làm người ta giật cả mình...”

“Núi hoang rừng vắng, sao lại có chó?”

Chu Lương ở bên cạnh trầm giọng nói: “Ta thấy phải cẩn thận một chút.”

Chu Đại Đồng không chút do dự phản bác: “Chỉ là một con chó hoang thôi, núi hoang rừng vắng có chó hoang thì có gì lạ?”

Chu Lương nói: “Nơi có người ở mới gọi là chó, chó hoang trong núi, gọi là sói.”

Chu Đại Đồng lập tức cứng họng, nhìn Hồ Ma và lão Toán Bàn, lại thấy hai người bọn họ không nói gì, chỉ lặng lẽ đi về phía trước. Lúc mới vào núi còn vừa đi vừa nói cười, bây giờ bầu không khí dường như càng thêm trầm lặng.

Chương 724. Dị khuyến

Chương 724: Dị khuyến

Trước đây nhìn thấy vượt qua một dãy núi là có thể đến nơi, nhưng bây giờ cảm giác đã đi mấy canh giờ, xung quanh vẫn là rừng cây cổ thụ, sương mù lượn lờ, từ trong rừng bay ra, trời cũng càng tối, chỉ còn tiếng bánh xe lăn qua những dây leo khô héo trên mặt đất.

Nhóm thiếu niên từ thôn Đại Dương, vốn dĩ lớn lên trong rừng, nhưng bây giờ cũng cảm thấy trong lòng có chút buồn bực khó hiểu, luôn vô thức nhìn vào sâu trong rừng, nhưng lại không thấy gì.

“Đại Đồng ca, người đừng sợ, đừng cứ nhìn vào trong rừng...”

Triệu Trụ đi bên cạnh xe lừa, cũng không nhận được nhắc nhở: “Nhị gia trước đây đã nói, đi trong rừng già, không được nhìn lung tung, lỡ như người nhìn thấy trong rừng có cái gì đó vẫy tay với người, là người bị nó câu hồn đi đấy.”

“Ta nào có sợ?”

Chu Đại Đồng cứng miệng: “Ta chỉ là dò đường cho mọi người thôi...”

Vừa nói vừa tiến lại gần xe lừa hơn một chút, giọng nói cũng không còn tự tin như trước, lão Toán Bàn trên lưng lừa cũng ngẩng đầu lên, cười khế, nói: “Cẩn thận một chút là đúng, chúng ta đang đi đến mỏ huyết thực.”

“Nơi có sơn nhục, tà ma cũng nhiều, đây đều là chuyện có thật, biết đâu khu rừng này cũng tà dị thì sao!”

“ ... ”

Lão vừa nói xong, Chu Đại Đồng lập tức rùng mình, nếu có đuôi, lúc này chắc hẳn đã kẹp lại, chỉ càng đi càng gần Hồ Ma.

Bây giờ bọn họ, thấy trời càng lúc càng tối, cũng muốn nhanh chóng đến mỏ huyết thực đó, uống một bát canh nóng, bước chân trong đám cỏ khô, phát ra tiếng sột soạt.

Nhưng ngay khi những âm thanh này dường như sắp bị rừng nuốt chửng, đột nhiên bọn họ lại nghe thấy bên đường, bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm gừ dữ tợn:

“Gâu!”

“ ... ”

Âm thanh này cũng không lớn lắm, nhưng xung quanh quá yên tĩnh, lại khiến mọi người sợ hãi đến mức da gà da vịt nổi lên.

Trong một khoảnh khắc, hồn phách như muốn bay ra khỏi cơ thể.

Hơn một hai giây, mọi người đều đứng tại chỗ, không nói gì, sau đó mới hơi bình tĩnh, quay đầu nhìn lại, lại vừa vặn nhìn thấy một con chó.

Nó đang từ từ lui về phía sau rừng, ánh mắt vẫn u ám nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Lần này mọi người nhìn rõ ràng, con chó đó toàn thân lông vàng, giữa lông mày có đốm trắng, dĩ nhiên vẫn là con chó vừa sủa với bọn họ.

Trong lòng mọi người đều nảy sinh cảm giác kỳ lạ vô cớ, khó hiểu, chỉ cảm thấy bất an, gió núi xoay quanh, cũng trở nên âm u hơn nhiều.

Hồ Ma ra hiệu cho lão Toán Bàn trên xe, lão chỉ lắc đầu ra hiệu.

Vì vậy Hồ Ma cũng không động đây, Chu Đại Đồng bên cạnh lại không nhìn được, đột nhiên cắn răng, cầm đao xông tới, chém mấy nhát vào chỗ dây leo mà con chó vừa xuất hiện, nhưng trống rỗng, làm gì có bóng dáng con chó nào?

Cứ như thể tiếng chó sủa mà mọi người vừa nghe thấy, chỉ là ảo giác.

“Chạy xa rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi!”

Hồ Ma thấy mọi người đều bất an, liền nhỏ giọng nhắc nhở, sau đó quay đầu vồ vào mộng lừa, ra hiệu tiếp tục đi.

Dù là Chu Đại Đồng, hay Chu Lương, Triệu Trụ, con lừa kéo xe, hay con ngựa thong thả đi bên cạnh xe, đều tiếp tục đi, nhưng vô hình trung, trong lòng đều như bị phủ một lớp bóng tối.

Con chó kỳ lạ đó rốt cuộc là thứ gì, liên tục hai lần đến sủa một tiếng, rõ ràng cũng không có gì khác, nhưng lại khiến người ta giật mình, tâm trạng bất an.

Hơn nữa, hai lần liên tiếp đều là nó, chẳng lẽ, nó vẫn luôn đi theo phía sau mọi người?

Vừa nghĩ đến đây, lại không nhìn được quay đầu nhìn lại, nhưng phía sau cành cây đan xen, đã che khuất đường đi của bọn họ, không nhìn thấy gì, chỉ càng nhìn càng khiến người ta cảm thấy trong lòng có một bầu không khí không lành.

Tiếp tục đi về phía trước, trong lòng đều đã cảnh giác, tiếng nói chuyện cũng không còn, ánh mắt nhìn con đường gập ghềnh và dây leo dưới chân, tâm trí lại chú ý đến xung quanh.

Cũng không ngờ, vừa mới đi qua một đám gai góc rậm rạp, mọi người lại đột nhiên đồng loạt dừng lại.

Hồ Ma nhìn thấy trước, liền dừng bước, ngay sau đó Chu Đại Đồng và những người khác cũng phát hiện, tò mò ngẩng đầu, ngáy người nhìn sang.

Nhìn sang, tất cả đều sáng mắt lên.

Bây giờ đã gần hoàng hôn, trong rừng nhìn thấy đêm tối sắp đến, nhưng bây giờ đến một nơi trống trải, vẫn còn ánh chiều tà vàng vọt từ trên trời chiếu xuống, chiếu lên mấy cây cổ thụ cao vút xung quanh.

Trên một cây đại thụ phía trước bọn họ, lúc này đột nhiên có một nữ tử mặc váy xanh, đầu đội đầy đồ trang sức bạc, đang leo lên.

Làn da của nàng dưới ánh hoàng hôn trong rừng, trắng đến mức có chút yếu dị, nhìn qua khoảng mười mấy tuổi, dung mạo xinh đẹp, sau lưng đeo một cái giỏ tre, trông như là một người hái thuốc.

Lúc này nàng đang đi chân trần, ống quần, ống tay áo đều xắn lên đến khuỷu tay, hai tay hai chân trắng nõn ôm lấy thân cây, tư thế có phần buồn cười, cũng đang thò đầu ra, nhìn xuống dưới gốc cây.

Hai bên nhìn thấy nhau, đều có chút tò mò, một đôi mắt to tròn đối diện với mấy đôi mắt.

“Nhìn trang phục của cô nương này không phải là người Hạ? Là vu nhân?”

Hồ Ma cũng không ngờ sẽ gặp một tiểu cô nương như vậy, tò mò đánh giá cô một lượt, đột nhiên trong lòng kinh hãi, nhắc nhở: “Cẩn thận.”

Lại là nhờ đã luyện thành thất khiếu, thị lực của hắn hơn người, đã liếc mắt nhìn thấy trên đỉnh đầu tiểu cô nương, giữa những cành lá, đột nhiên có một con rắn lạ toàn thân màu xanh

lục, đang từ từ thò cái đầu hình tam giác ra, thân rắn cọ xát vào thân cây, chậm rãi chuyển động.

Nhìn qua, khoảng cách với đầu của tiểu cô nương kia, chỉ còn vài tấc.

Chương 725. Tiểu cô nương kỳ lạ

Chương 725: Tiểu cô nương

“Hả?”

Tiểu cô nương đang ôm lấy thân cây, vốn đang tò mò đánh giá nhóm người đến từ bên ngoài núi, lại đột nhiên nghe thấy lời nhắc nhở của Hồ Ma.

Rõ ràng là nàng cũng giật mình, quay đầu nhỏ lại, nhìn lên trên cây.

Nhưng cũng ngay lúc này, con rắn quái dị màu xanh đang cuộn tròn trên đỉnh đầu nàng, đột nhiên bật người, nhanh như một tia chớp màu xanh, phóng đến bên cạnh chiếc cổ trắng nõn của tiểu cô nương.

Hồ Ma thấy vậy, trong lòng chùng xuống, nhưng vẫn nhịn được, không tùy tiện ra tay cứu người.

Trên đường đi, hắn đã hỏi thăm lão Toán Bàn rõ ràng, tộc vu nhân trong núi này, phong tục tập quán khác với người Hạ bên ngoài, vì vậy chuyển đi vào núi này, phải tuân thủ đủ loại quy củ, tránh vô tình đắc tội với người ta.

Bây giờ hắn muốn cứu tiểu cô nương này, e rằng có chút phiền phức, khoảng cách quá gần, dù là Quỷ Đăng Giai hay Ngũ Lôi Kim Thiềm Hống, thi triển ra đều chậm, nếu muốn ném đao qua, hắn lại không luyện tập kỹ năng ném chính xác, vạn nhất lỡ tay làm bị thương tiểu cô nương, thì sẽ phiền phức.

Hơn nữa, mặc dù chỉ liếc mắt một cái, nhưng hấn cũng nhìn ra, tiểu cô nương này có vẻ kỳ lạ, có thể leo lên cây cao như vậy, có lẽ cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng hấn kịp phản ứng, Chu Đại Đồng và những người khác lại không khỏi kêu lên kinh ngạc.

Chỉ là Hồ Ma còn không nắm chắc, bọn họ càng không.

Cũng trong tiếng kinh hô của mọi người phía dưới, con rắn quái dị màu xanh lục, vèo một tiếng từ trên cây lao xuống, lướt qua má tiểu cô nương, nhưng lại không cắn người, mà lộ ra toàn bộ thân hình.

Lúc này mới nhìn rõ, con rắn đó lại to bằng cánh tay người, dài gần hai trượng, nửa thân trước chui vào giỏ sau lưng tiểu cô nương, nửa thân sau mới từ từ trượt xuống khỏi thân cây, trong thân hình cuộn tròn, lại quấn một cây thảo dược giống như linh chi.

Tiểu cô nương cũng vui mừng lấy thảo dược từ trong thân nó, nửa thân sau của nó mới chui vào giỏ, cái đầu từ trong giỏ thò ra, thè lưỡi, run rẩy.

Tiểu cô nương vỗ vỗ cái đầu hình tam giác của nó, cười hì hì nói: “Lục nhi ngoan, lần sau đừng sợ độ cao nữa...”

Giọng nói mềm mại, lưỡi dường như dài hơn người ngoài hai vòng, nghe có chút kỳ lạ, nhưng lại có cảm giác trong trẻo ngọt ngào.

‘Con rắn này, là giúp nàng ta hái thuốc?’

Hồ Ma nhìn thấy cảnh này, cũng hơi kinh ngạc, may mà hấn không phải là kẻ mới ra giang hồ, mặc dù đã nhắc nhở, nhưng không ra tay can thiệp, nếu không, nhân quả ân oán khó hiểu, cứ như vậy mà xuất hiện.

Đang suy nghĩ, tiểu cô nương đã lại ôm lấy thân cây đại thụ, từng chút một trượt xuống, liếc nhìn Hồ Ma và những người khác, liền đi tới.

Giày cỏ của nàng buộc ở phía sau gỏ, đừng đưa theo từng bước đi, nhưng nàng cũng không vội mang vào, hai bàn chân trần cùng mắt cá chân thon thả, cứ như vậy dẫm lên cỏ khô và gai góc trong rừng.

Đi đến khoảng hai ba trượng, nàng đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu, đánh giá Hồ Ma và những người khác một lượt, lông mày hơi nhíu lại, sau đó quay người, lựa chọn trong bụi cây bên cạnh, bẻ một cành cây dài, vung vẩy hai cái trong không khí.

Làm xong những việc này, mới lại hướng về phía Hồ Ma và những người khác, đi tới, càng đến gần, cành cây trong tay càng giơ lên, trông như muốn đánh Hồ Ma.

“Này, tiểu cô nương...”

Chu Đại Đồng vội vàng gọi nàng, nhưng tiểu cô nương này lại không để ý, chỉ càng đến gần, lông mày càng nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trầm xuống, trông có phần hung dữ.

Mọi người xung quanh đều có chút kinh ngạc, chẳng lẽ chỉ vì nhắc nhở tiểu cô nương một câu cẩn thận, đã đắc tội với nàng ta?

Nhưng bây giờ bọn họ phải làm sao?

Chu Đại Đồng và Chu Lương, Triệu Trụ nhìn nhau, trong lòng đều có chút sợ hãi, nếu là bình thường, có người bất lợi với Hồ Ma, bọn họ chắc chắn sẽ trực tiếp rút đao, nhưng bây giờ đối mặt với một tiểu cô nương như vậy...

Đang suy nghĩ, Hồ Ma đứng phía trước, lại không hề động đậy, mặc cho tiểu cô nương đến gần, nhưng cành cây giơ lên

trong tay cô, lại không đánh vào người Hồ Ma, chỉ mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn thẳng vào mắt Hồ Ma.

Ngay sau đó, nàng đã lướt qua Hồ Ma, bước nhanh hai bước, hướng về phía một cây đại thụ mọc đầy dây leo bên cạnh, dùng sức quất tới.

Vừa quất vừa mắng mấy câu, nhưng không phải tiếng phổ thông, không hiểu được.

“Hồ...”

Mà nàng vừa quất, phía sau dây leo, cũng đột nhiên có động tĩnh, lại từ trong bụi cỏ chui ra một con chó vàng lớn trên trán có đốm trắng, miệng gầm gừ, như muốn cắn người.

Nhưng tiểu cô nương chỉ vung cành cây, hung hăng đánh xuống, cành cây nhẹ bẫng, đánh đương nhiên cũng không nặng, nhưng con chó vàng lớn kia lại như rất sợ hãi, bị đánh hai cái, liền kẹp đuôi, rên rỉ, chạy thẳng vào sâu trong rừng.

Hồ Ma và những người khác nhìn kỹ, con chó đó, chính là con chó vừa xuất hiện bên cạnh bọn họ hai lần, sủa với bọn họ hai tiếng.

Đánh đuổi con chó vàng lớn, tiểu cô nương mới ném cành cây trong tay, nghiêng đầu đánh giá đám người Hồ Ma một lượt, lúc nàng đánh giá, con rắn màu xanh lục trong giỏ sau lưng nàng cũng thò đầu ra.

Giữ cùng một tư thế với tiểu cô nương, tò mò đánh giá, cảnh tượng vừa kỳ lạ, vừa đồng nhất.

Chương 726. Cổ khuyển

Chương 726: Cổ khuyển

Hồ Ma nhìn nàng, chấp tay chào, nói: “Vị cô nương này, chúng ta từ bên ngoài núi vào đây làm ăn, chưa quen cuộc sống nơi đây, không biết vừa rồi là...”

“Hi hi...”

Chưa đợi Hồ Ma nói xong, tiểu cô nương đột nhiên mở miệng, học theo cách nói chuyện vừa rồi của Hồ Ma: “Cẩn thận.”

Lúc này trên tàng cây, nàng an ủi con rắn nhỏ, giọng nói uyển chuyển, nhẹ nhàng trong trẻo, là giọng điệu tiêu chuẩn của người vu, nhưng lúc này lại cố ý học theo tiếng phổ thông bên ngoài, chỉ hai chữ ngắn ngủi, lại vô cùng đáng yêu.

Nói xong, cũng không nói thêm gì với Hồ Ma bọn họ, chỉ đi chân trần, nhảy chân sáo quay người, đi vào trong rừng bên đường, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

“Cái gì đây?”

Chu Đại Đồng bọn họ đều ngơ ngác, có cảm giác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn nhau, cộng thêm con lừa, cứ như bốn con ngỗng đàn.

Ngay cả Hồ Ma, cũng chỉ đoán được một chút, không dám chắc chắn, liền nhìn về phía lão Toán Bàn bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Lão ca, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, có thể nói chưa?”

“Tiểu cô nương tốt bụng...”

Lão Toán Bàn cũng nhìn về phía nơi tiểu cô nương kia biến mất, nhỏ giọng nói: “Nàng giúp chúng ta giải trừ một tai họa, không biết đã tránh được bao nhiêu phiền phức...”

“Giải trừ một tai họa?”

Mấy vị hỏa kế nghe vậy, lập tức đều có chút căng thẳng, vội vàng nhìn xung quanh, lại thấy trong rừng trống rỗng, sương chiều vẫn còn đó, nhưng sương mù quỷ dị, cùng với bầu không khí quỷ dị bao trùm trong lòng trước đó, đã tiêu tán đi không ít.

“Chúng ta vừa vào rừng, đã bị người ta để mắt tới.”

Lão Toán Bàn cũng hạ giọng, dường như có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Ta cũng là nhìn thấy con chó đó xuất hiện lần thứ hai, mới xác định được, đó không phải là chó bình thường.”

“Là cổ khuyển.”

“Có một số vu nhân am hiểu thuật này, dùng cổ trùng luyện chế, cắn con chó đó, con chó này liền trở thành cổ khuyển, bị người hạ cổ điều khiển, đến sủa với người ta ba tiếng, một tiếng kinh tâm, hai tiếng đuổi hồn, đợi đến tiếng thứ ba, chúng ta cũng sẽ bị hạ cổ.”

“...”

“Lại còn có thủ đoạn như vậy?”

Đám người Chu Đại Đồng nghĩ đến con chó vừa rồi, cũng thực sự cảm thấy có chút kỳ lạ, đều sợ hãi, lo lắng bất an.

Hồ Ma lại nhíu mày, nói: “Người đã nhìn ra, sao không nhắc nhở trước? Vừa rồi ta nắm chắc, một đao chém chết nó.”

“May mà người nhìn thấy ánh mắt của ta, không thực sự ra tay.”

Lão Toán Bàn vội vàng nói: “Vừa rồi đang ở trong rừng sâu núi thẳm, khắp nơi đều là bầu không khí quỷ dị, ai biết xung quanh ẩn giấu thứ quái dị gì? Người vừa ra tay, e là không biết sẽ dẫn ra thứ gì, đều nhắm vào chúng ta.”

“Hơn nữa con chó đó là cổ khuyển, người thực sự chém chết nó, nói không chừng ngược lại trúng chiêu, vu nhân hạ cổ, khó lòng phòng bị, người làm sao biết, người ta không phải cố ý đưa con chó này đến cho người giết?”

“...”

“Lại còn tà môn như vậy?”

Hồ Ma nghĩ đến hình dáng con chó đó, lại hỏi: “Vậy nếu trúng cổ, sẽ như thế nào?”

Lão Toán Bàn lắc đầu, nói: “Cái đó cũng không biết.”

“Cổ khuyển sủa ba tiếng, chỉ là một cách hạ cổ, giống như thủ đoạn hạ độc, nhưng trúng cổ rồi rốt cuộc sẽ như thế nào, vẫn phải xem đối phương hạ loại cổ gì!”

“...”

Nói xong, lão cũng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy rừng cây um tùm, theo kế hoạch ban đầu của bọn họ, giữa trưa hôm nay, đáng lẽ đã đến mỏ huyết thực đó rồi, nhưng bây giờ, cứ kéo dài đến khi trời tối sắp đến, vẫn không thấy bóng dáng.

Đi nhầm đường trong núi là chuyện thường gặp, cũng không có gì lạ, nhưng chuyện gặp phải cổ khuyển lại khiến người ta bất an.

Ban đầu, nơi đây chỉ là những cây cối um tùm, dây leo bám đầy đá tảng, mọi thứ đều trông bình thường. Nhưng khi mặt trời dần ngả bóng, ánh sáng lơ lờ, trong mắt mọi người, khung cảnh lại trở nên kỳ quái hơn bao giờ hết. Bốn bề tĩnh

lặng, chỉ có thoang thoảng mùi tanh hôi như thoảng ra từ sâu trong khu rừng.

“Xem ra mỏ huyết thực này không dễ dàng gì để tiếp quản...”

Hồ Ma thở dài khe khẽ, nói: “Vừa rồi tiểu cô nương kia dẫn dò chúng ta cẩn thận, không chỉ là cẩn thận con cổ khuyển, mà còn muốn nói cho chúng ta biết rằng phía trước còn có nhiều nguy hiểm khác...”

“Chẳng biết tiểu cô nương đó có lai lịch gì, nhưng có vẻ như có bản lĩnh đây...”

“...”

“Không lẽ nào? Trước khi đi, ta đã bói toán, chuyến đi này sẽ phát tài mà...”

Lão Toán Bàn cũng nhận ra điều gì đó không ổn, lẩm bẩm một hồi rồi quay sang Hồ Ma, nói: “Hồ lão đệ, những động tĩnh trong rừng này... có vẻ không thích hợp...”

Hồ Ma hỏi: “Là hướng về phía chúng ta sao?”

“Hơn phân nửa là như vậy.”

Lão Toán Bàn nói: “Cho dù có Vu nhân ở phụ cận luyện cổ, không muốn để người sống đi vào, thì cũng ít nhiều sẽ cảnh báo cho người khác để người ta đi vòng, nhưng việc phái ra cổ khuyển, liên tục sửa vào chúng ta như vậy, có hơi bá đạo...”

Hồ Ma nhẹ gật đầu, bỗng nhiên lên giọng, hướng trong rừng hô: “Vị bằng hữu phía trước, có phải là có hiểu lầm gì không?”

“Nếu không chê, hiện thân gặp mặt, có lời gì thì thẳng thắn trao đổi?”

Chương 727. Không chào đón

Chương 727: Không chào đón

Tiếng hét vọng vào trong rừng, chỉ thấy lá cây rung rinh, cỏ khô lay động, nhưng lắng nghe hồi lâu, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Hồ Ma lập tức nhú mào, những người xung quanh, cũng theo đó mà chùng xuống, nhìn về phía khu rừng phía trước, càng cảm thấy động tĩnh kỳ lạ, khiến người ta bất an.

Bọn họ bây giờ mới chỉ vừa vào núi, thậm chí còn chưa gặp mặt người trong mỏ, càng không cần phải nói đến ân oán gì, nhưng trước tiên đã gặp phải cổ khuyển hại người, lúc này hô to một tiếng, cũng là nói theo lễ nghĩa giang hồ, nghĩ rằng nếu đối phương ở gần đây, nhất định có thể nghe thấy.

Nhưng bây giờ lại im hơi lặng tiếng, đối phương rốt cuộc có ý gì, ngay cả nói chuyện cũng không muốn sao?

Lão Toán Bàn bên cạnh lấy ra một tấm bản đồ, nhỏ giọng nói: “Nói ra thì, lúc này chúng ta đáng lẽ đã đến nơi rồi, vừa rồi ta dùng Tiểu Kham Dư tính toán qua, chúng ta cũng không đi nhầm hướng, càng không phải là Quỷ Đả Tường.”

“Nhưng ở đây lại chẳng nhìn thấy gì...”

“...”

Theo ánh mắt của lão, mọi người nhìn về phía trước, quả thực chỉ thấy trước bãi đất trống, vẫn là một khu rừng rậm rạp, không thấy bóng dáng mỏ huyết thực đâu.

Xung quanh vắng lặng không người, cứ như đến một vùng hoang vu không người.

“Có lẽ, chúng ta thực sự đã đến nơi rồi.”

Hồ Ma quan sát xung quanh, hít sâu một hơi, nói: “Nơi này có một bãi đất trống, nhìn qua có vẻ không bình thường, nghĩ đến là dấu vết để lại do người trong mỏ khai thác gỗ, xây nhà.”

“Nói không chừng, qua khu rừng phía trước, cũng sẽ đến nơi chúng ta cần đến.”

“...”

Nghe hắn nói như vậy, mọi người cũng theo đó mà quan sát một lượt, mơ hồ cảm thấy hắn nói có lý, nhưng nhìn về phía trước, khu rừng đó cũng không khác gì so với những nơi bọn họ đã đi qua, dây leo chằng chịt, cây cối cao vút, căn bản không nhìn thấy bóng dáng con đường nào!

Hồ Ma cũng không vội nói, hướng về phía lão Toán Bàn: “Lão ca, chúng ta cũng không đắc tội với ai, lại nói theo quy củ giang hồ, đã hô lên rồi, vậy thì làm gì tiếp cũng không tính là vô lễ chứ?”

Lão Toán Bàn lập tức gật đầu, nói: “Đó là đương nhiên, trên đời này, dù đi đến đâu, cũng không thể không nói đạo lý chứ?”

“Vậy thì tốt.”

Hồ Ma hít sâu một hơi, lại từ trên lưng lừa, lấy xuống con dao răng cưa yêu dị của Chu Đại Đồng, kẹp ở dưới nách, chậm rãi đi về phía trước, nhanh chóng đến cuối bãi đất trống này, nhìn về phía khu rừng rậm rạp mọc um tùm, dây leo như xúc tu chằng chịt.

Sau đó, hắn đột nhiên hít sâu một hơi, vung dao, khí huyết toàn thân bùng nổ, ầm ầm có sức mạnh dương cương trừ tà,

hung hăng chém vào trong rừng, chém vào rễ cây quăn quýt dưới gốc một cây đại thụ.

“Àm...”

Một đao này chém xuống, bên tai mọi người, lại nghe thấy một trận tiếng khóc la thảm thiết, chấn động đến mức màng nhĩ căng lên, hoa mắt chóng mặt, cả khu rừng này, dường như đều hoảng sợ lay động, những bóng đen kỳ lạ chạy tán loạn khắp nơi.

Đợi đến khi động tĩnh này qua đi, bọn họ mới ngơ ngác nhìn lại, liền thấy nơi vừa rồi còn là rừng già dây leo chằng chịt, đột nhiên đã xuất hiện một con đường.

Trên đường, còn có dấu vết bánh xe, rõ ràng là con đường mà người ta thường đi.

“Mỏ huyết thực quả nhiên ở phía trước...”

Lão Toán Bàn cũng không nhịn được, nhảy xuống xe lừa, nhìn một cái, mặt lộ vẻ vui mừng: “Ta đã nói ta học Tiểu Kham Dur này, bỏ ra hai viên huyết thực hoàn mua đấy, hẳn là bản lĩnh thật mới đúng...”

“Thực sự tìm thấy rồi?”

Chu Đại Đồng và những người khác cũng vội vàng chạy tới, vui mừng một trận, nhưng Hồ Ma lại vội vàng ngăn bọn họ lại, nhặt một viên đá nhỏ trên mặt đất, ném về phía trước.

Giữa những cây cối bên trong, sương mù nhẹ lượn lờ, cành lá lay động, nhìn từ phía trước, rộng rãi xanh tươi, không có gì khác thường, nhưng bị viên đá đánh trúng, lá cây lật lại, lại đột nhiên phát hiện phía sau lá cây, ẩn giấu một con côn trùng độc ngũ sắc, rơi xuống đất.

Sự hưng phấn vừa rồi của mọi người, lập tức biến mất không ít, nhìn nhau, không dám tưởng tượng nếu đi vào, sẽ

như thế nào.

“Khu rừng này, bị người ta hạ đầy đồ rồi...”

Hồ Ma hít sâu một hơi, hướng về phía lão Toán Bàn: “Xem ra, không phải là vu nhân nào đó chặn đường, mà là người trong mỏ huyết thực này, không chào đón chúng ta...”

“Trước là cổ khuyển, sau lại là khu rừng hạ cổ trùng này...”

Lão Toán Bàn nhìn thấy, mặt mũi đều có chút tái xanh, nhỏ giọng nói: “Người trong mỏ này không tử tế, thái độ hung dữ quá...”

Hồ Ma cẩn thận nhìn khu rừng này, nói: “Lão ca, ngươi có biết giải cổ không?”

Lão Toán Bàn đầu đầu nói: “Trước đây có vu nhân muốn gả nữ nhi cho ta, nếu ta làm con rể của người ta, người ta sẽ dạy ta, nhưng lúc đó ta quá có cốt khí, không đồng ý...”

“Bản lĩnh không lớn, nói nhảm lại nhiều.”

Hồ Ma thầm chửi trong lòng, nhưng cũng có chút đau đầu, không biết trong khu rừng này có gì, thậm chí không biết ẩn giấu bao nhiêu thứ kỳ quái, cho dù hắn có bản lĩnh Thủ Tuế Nhân, không sợ côn trùng độc bình thường, thì cũng không dám xông vào...

Nhưng hắn hăng hái đến đây tiếp quản mỏ huyết thực, bây giờ lại phải bỏ dở giữa chừng, trực tiếp quay đầu sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng thở phì phì, lại là con ngựa ngoan ngoãn đi theo suốt đường, lúc này lại có chút hưng phấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía khu rừng sâu thẳm.

Sau đó, nó không chào hỏi gì cả, đột nhiên lặng lẽ nhấc vó, chậm rãi đi về phía trước.

Chu Đại Đồng và những người khác đều giật mình, vội vàng muốn giữ nó lại, trong lòng Hồ Ma khẽ động, nói: “Đi theo nó là được.”

Chương 728. Cổ trận

Chương 728: Cổ trận

Lão Toán Bàn và những người khác đều không hiểu, lại thấy Hồ Ma đã đi theo phía sau con ngựa này, những người khác cũng vội vàng đi theo, ngay cả con lừa đã cảnh giác từ lâu, cũng kẹp chặt đuôi, lặng lẽ đi theo phía sau.

“Xào xạc xào xạc...”

Đi theo phía sau con ngựa, vào trong khu rừng sâu thẳm này, mọi người càng lúc càng kinh ngạc, vừa rồi nhìn qua, hình dạng của khu rừng này, cũng không khác gì so với bên ngoài, nhưng bây giờ con ngựa đi phía trước, dẫm lên bụi cỏ, đá văng dây leo, lại đột nhiên như chọc vào tổ ong.

Chỉ thấy giữa những cành lá lay động hai bên, thỉnh thoảng có côn trùng độc hoặc bột phấn kỳ lạ, từ hai bên bắn ra, từng con bám lên lưng ngựa, cắn xé đau đớn.

Bọn họ nhờ ánh sáng mờ mờ, lại nhìn thấy bộ cạp to bằng ngón tay cái, nhện to bằng đồng xu, rắn lạ mảnh mai đen trắng,...

Nhìn thoáng qua, hoàn toàn không nhìn thấy những thứ này đang trốn ở hai bên, nhưng bây giờ lại đột nhiên nhảy ra, như tổ ong bị kinh động đồng loạt nhắm vào con ngựa, khiến những người đi theo phía sau, đều sờn cả da đầu.

Con ngựa đó, rõ ràng là đang đau đớn, thân hình không ngừng run rẩy, nhưng bước chân lại càng lúc càng nhanh nhẹn, thậm chí khi không chịu nổi, còn phát ra hai tiếng hí vang dội, như đang ăn mừng điều gì đó.

“Con ngựa này...”

Côn trùng độc hai bên đáng sợ, nhưng biểu hiện của con ngựa này, lại càng đáng sợ hơn.

Dù là lão Toán Bàn, hay Chu Đại Đồng và những người khác, đều đã cảm thấy da đầu tê dại, con ngựa này điên có chút không bình thường.

“Lão huynh này, cuối cùng cũng xem như hết khổ...”

Hồ Ma đi theo phía sau, cũng không phải là không có chút sợ hãi, nhưng trong lòng lại chỉ khẽ thở dài, như đã hoàn thành một lời nhắc nhở.

Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, lúc đó giao con ngựa này cho hấn, chính là để cho nó chết.

Nó một lòng muốn chết, nhưng lại không thể mượn tay người khác giết chết, vì vậy chỉ có thể tự mình chờ đợi tử kiếp giáng lâm, Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư để hấn dắt nó đến đây, là vì trong trang viên của nàng, thực sự không có nguy hiểm nào có thể thỏa mãn nó.

Lúc này, nó thay hấn đi qua cỏ trện, trúng tà độc mà chết, cũng coi như cuối cùng đã đạt được sự viên mãn của chính mình.

Hồ Ma sẽ không đích thân giết nó, cũng sẽ không cố ý đẩy nó vào chỗ chết, nhưng bây giờ nó đã tìm thấy cơ hội của chính mình, đương nhiên hấn cũng sẽ không ngăn cản nó...

Như vậy, mượn con ngựa này đi qua trện, mọi người đi theo phía sau, lại từng chút một, đi qua khu rừng này, nhìn thấy ánh đèn phía trước.

Cuối cùng cũng đi qua, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, côn trùng độc trên người con ngựa, cũng đột nhiên cứng đờ,

roi xuống lá tả, thân thể nó, cũng đã sưng đỏ tím xanh, vó chân không vững, đột nhiên ngã xuống.

“Cẩn thận!”

Hồ Ma bước nhanh lên trước, hai tay hóa chết, tránh bị độc dính vào, sau đó đỡ lấy ngực con ngựa, để nó từ từ quỳ xuống đất.

Nhìn vào đôi mắt trống rỗng của con ngựa, có thể nhìn ra sự vui mừng của nó, Hồ Ma chỉ khẽ gật đầu với nó, không định giải thích cho người khác lý do và mục đích làm như vậy, chỉ cần hắn biết là đủ rồi.

Nhưng nhìn con ngựa từ từ quỳ xuống, nằm yên lặng trong bụi cỏ chờ chết, Hồ Ma lại lạnh lùng quay đầu nhìn về phía khu rừng phía sau, bất kể vừa rồi là ai bố trí cỏ trận này, mục đích là gì, nhưng hắn đã ghi nhớ chuyện này.

Bên cạnh hắn, là một cánh cổng gỗ đơn giản, trên cổng treo một chiếc đèn lồng đỏ rách nát, bây giờ bên trong không có ánh lửa, chỉ vô vọng lay động trong gió.

Hồ Ma chỉ liếc mắt một cái, liền hiểu rõ thái độ của mô huyệt thực này đối với Hồng Đăng Hội.

Đèn lồng đỏ chính là biểu tượng của Hồng Đăng Nương Nương, treo đèn lồng đỏ, đại diện cho nơi này là địa bàn của Hồng Đăng Nương Nương, nơi này tuy có treo, nhưng không thêm dầu, cũng không sửa chữa, cứ để đèn lồng đỏ này phơi nắng phơi mưa, không giống biểu tượng, mà giống như trò cười treo ở đây.

Sâu hơn nữa, liền nhìn thấy phía trước là một thung lũng, khắp nơi đều đốt chậu lửa, đuốc, soi sáng rực rỡ.

Trong cốc, không biết có bao nhiêu người tay cầm đao cầm thương, vẻ mặt hung hãn, đang ngồi đó nhóm lửa, nướng thịt

ăn, đột nhiên thấy Hồ Ma và những người khác đến, cũng đều giật mình, vội vàng chạy tới.

Từng người ánh mắt không thiện, hét lớn: “Ai đó? Đây là mỗ huyết thực, tùy tiện xông vào, không muốn sống rồi?”

“...”

“Thợ mỏ?”

Hồ Ma liếc nhìn đám người quần áo rách rưới, vẻ mặt không thiện này, nhưng lại không để bọn họ vào mắt, mà ánh mắt lướt qua bọn họ, nhìn về phía sâu trong cốc, đột nhiên hít sâu một hơi, hét lớn:

“Người quản lý ở đây đâu?”

“Ta là đệ tử Thanh Hương dưới trướng Hồng Đăng Nương Nương, đến đây kiểm tra sổ sách, mỗ trưởng, mau ra đây gặp ta!”

“...”

Tiếng hét này, lại chấn động đến mức sắc mặt đám thợ mỏ trước mặt đại biến, không khỏi lùi về phía sau, dụng cụ trong tay rơi xuống đất loảng xoảng.

Con ngựa bên cạnh, trúng vô số độc lạ, đã từ từ cúi thấp cái đầu to lớn, nghênh đón cái chết sắp đến, thậm chí ý thức đã mơ hồ, như muốn chìm vào bóng tối vô tận...

... Sau đó lại bị chấn động tinh giắc, ánh mắt oán hận nhìn Hồ Ma: “Cảm giác vừa mới dâng lên, lại bị người làm mất hứng...”

Chương 729. Trang Nhị Xương

Hồ Ma không phải là người không hiểu quy củ, cũng sẵn lòng tuân theo quy củ giang hồ, luôn nở nụ cười ba phần với người khác, nhưng bây giờ, lại không muốn nhường nhịn.

Dù sao hắn cũng là đại diện của Hồng Đăng Nương Nương hội đến đây, nhưng đám đồ tử đồ tôn của ác quỷ Thanh Y này, không nói đến chuyện giữ quy củ, thậm chí còn chưa gặp mặt, đã bày ra một loạt âm mưu, khiến hắn mất mạng một con ngựa, tuy rằng con ngựa đó là tự chuốc lấy, nhưng trong lòng sao có thể không tức giận?

Mà tiếng gầm này của hắn, ẩn chứa tuyệt kỹ Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng, khí thế hùng hồn.

Ngay cả nơi mỏ huyết thực tọa lạc bên trong sơn cốc, cũng đột nhiên như có tiếng sấm ầm ầm vang vọng, áp lực bỗng dung tăng lên, trong rừng xa xa, một đàn chim bị kinh động, bay tán loạn lên bầu trời đêm.

Những tên thợ cắt thịt vừa rồi còn hung thần ác sát, trong lòng lập tức cũng tràn đầy kính sợ, lùi về sau mấy bước, những cây chĩa, dao cắt thịt,... trong tay, cũng đều hạ xuống, không dám chĩa thẳng vào Hồ Ma.

Nhưng điều bất ngờ là, bọn họ vẫn chen chúc trước cổng trại, mặc dù không dám hung hăng, nhưng vẫn không cam lòng rút lui, do dự không quyết.

“Đều tránh ra đi...”

Nhưng ngay lúc này, trong cốc lại vang lên một giọng nói trầm hùng, chỉ thấy dưới ánh đuốc lay động, một nam nhân cao lớn mặc áo vải đen, quần xà cạp, trên trán buộc một miếng vải trắng, dẫn theo hai người đi ra.

Y có khung xương to lớn, dáng người gầy gò, đi trong thung lũng, lại cao hơn đám thợ mỏ bên cạnh một cái đầu, cực kỳ uy phong, đám thợ mỏ xung quanh lập tức tránh đường.

Còn có người không nhìn được gọi y: “Trang đầu lĩnh, người xem...”

Hồ Ma cũng tập trung nhìn người này một lượt, trong lòng hiểu rõ, đây chính là mỏ trưởng của mỏ huyết thực này?

Chuyến đi này của hắn, chính là để cướp đồ ăn từ tay người này, đương nhiên cũng đã hỏi rõ lai lịch của người này từ Từ Hương Chủ.

Người này họ Trang, tên Trang Nhị Xương, trước đây là người của Thanh Y bang, bây giờ trên danh nghĩa cũng thuộc về Hồng Đăng Nương Nương hội, cũng là một Thủ Tuế Nhân, nghe nói bản lĩnh không nhỏ, mấy năm trước đã luyện thành ngũ tạng.

Có thể trấn giữ ở mỏ này nhiều năm như vậy, trong tay nhất định có tuyệt kỹ, nhưng lại không biết chi tiết, Hồng Đăng Hội tiếp quản địa bàn của Thanh Y bang, cũng phải tạo sổ sách mới cho những người dưới trướng này, nhưng người ta cũng không ngốc, sẽ không ngoan ngoãn khai báo.

Nhưng bất kể y có tuyệt kỹ gì, Hồ Ma cũng đã xác định trước bản lĩnh bề nổi của mình, có đủ khả năng để so tài với y, mới yên tâm đến đây.

Bây giờ nhìn thấy người chính chủ xuất hiện, cũng chỉ cười lạnh một tiếng, nhìn về phía y.

“Không cần nhiều lời...”

Hán tử này đến gần, người bên cạnh tránh ra một con đường

Y trước tiên giơ tay lên, ngăn cản những lời bàn tán xung quanh, sau đó mới lạnh lùng đánh giá Hồ Ma từ trên xuống dưới, nói: “Người của Hồng Đăng Hội?”

“Không biết xưng hô thế nào?”

“...”

“Khách sáo.”

Hồ Ma chấp tay với hắn, nói: “Ta họ Hồ.”

“Hóa ra là Hồ quân sự.”

Mỏ trưởng họ Trang này gật đầu, nói: “Không biết các người sẽ đến, có chút thất lễ, nhưng, thứ cần giao đã giao từ mấy tháng trước rồi, sổ sách cũng rõ ràng, các người bây giờ chạy đến đây, lại muốn làm gì?”

Hồ Ma nhìn thẳng vào y, lạnh nhạt nói: “Ác quỷ Thanh Y đã chết, mỏ huyết thực dưới danh nghĩa của nó chính là của Hồng Đăng Hội chúng ta, chúng ta đại diện cho Hồng Đăng Nương Nương đến xem xét, có vấn đề gì sao?”

“Sao nào, Trang mỏ trưởng lại không khách sáo, bây giờ coi mỏ huyết thực này là của mình, canh giữ cửa, không cho chúng ta vào?”

“...”

Lời nói đã không còn khách sáo, cũng không sợ chọc giận y.

Những tên thợ cắt thịt xung quanh đang nhìn chăm chăm, nghe vậy lại một trận xôn xao, nhưng vừa rồi đã kiến thức qua bản lĩnh của Hồ Ma, bây giờ người còn dám cầm dụng cụ lên nhắm vào hắn đã ít đi.

Vẻ mặt của Hán tử kia âm trầm, lại im lặng một lúc, nói: “Không dám, đã các người muốn đến, thì vào đi!”

Nói xong nghiêng người sang một bên, ra hiệu mời Hồ Ma và những người khác vào, hai đệ tử đi theo bên cạnh y, cùng với những tên thợ cắt thịt vẫn đang tụ tập ở cửa, tay cầm dụng cụ, đều vẻ mặt không thiện, nhìn qua có phần áp lực.

Nhưng Hồ Ma đương nhiên không để ý, vén áo bào lên, liền đi vào.

Không chỉ hấn, ngay cả Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ,... cũng đều có bản lĩnh, sẽ không sợ những trận thế nhỏ này, sải bước theo Hồ Ma vào trong cốc, uốn ngực, nhìn quanh, như vào chỗ không người.

Lão Toán Bàn rõ ràng là nhát gan hơn, nhưng lão đang ngồi trên xe lừa, con lừa bám sát Hồ Ma, sợ bị bỏ lại phía sau, lão cũng bị kéo vào.

Chỉ có con ngựa ở cửa, lặng lẽ quay đầu nhìn Hồ Ma và những người khác đi vào trong cốc, rồi lại quay đầu đi.

Nhắm mắt lại, tiếp tục cảm nhận cảm giác sắp chết vừa rồi...

...

Chương 730. Truyền thừa Thủ Tuế

Chương 730: Truyền thừa Thủ Tuế

“Mỏ huyết thực này, rõ ràng là có vấn đề...”

Hồ Ma thâm suy đoán, chưa nói đến chuyện hãn còn chưa vào mỏ, đã bị người ta ngăn cản, rõ ràng là trong lòng có quỷ, vừa vào xem, vấn đề của mỏ này lại càng rõ ràng hơn:

Bây giờ đã qua mùa mỏ Thái Tuế, đám thợ cắt thịt đáng lẽ phải về quê làm ruộng rồi, bây giờ lại vẫn ở đây, chẳng lẽ ngày nào cũng không cần tiền công?

Hơn nữa, thợ cắt thịt, chính là đến đây cắt thịt kiếm tiền, chỉ quan tâm có thể kiếm được mấy lượng bạc vụn về xây nhà nhỏ, cưới vợ, người thì hay rồi, sao lại huấn luyện bọn họ như người dưới trướng của mình?

Muốn tạo phản sao?

Thâm nghĩ trong lòng, cũng không vội nói, một đường đi xuyên qua sơn cốc, đến trước một dãy nhà được dựng bằng gỗ thô.

Hai bên đốt chậu lửa, tỏa ra mùi đặc trưng của hắc du cao, trên tường treo một ít da thú,... khí chất thô kệch, nhìn không giống mỏ huyết thực, mà giống như một sơn trại, mà vào trong nhà ngồi xuống, phía sau đối phương đứng đầy một hàng người vạm vỡ hung hãn, lại càng giống...

“Đã là quân sự của hội đến, không được vô lễ.”

Mỏ trưởng họ Trang dẫn người vào trong nhà, liền lạnh lùng nói: “Đi chuẩn bị một bàn tiệc, để người ta tẩy trần.”

Người phía sau y nghe thấy, nhìn nhau, trên mặt dường như có chút không phục, nhưng vẫn nghe lời y, trừng mắt nhìn Hồ Ma và những người khác một cái, rồi tự đi.

Bọn họ trừng mắt, Chu Đại Đồng cũng trừng mắt lại, thầm mắng người trong mỏ này không biết quy củ, chuẩn bị một bàn tiệc, mà cứ như cắt thịt?

Trang mỏ trưởng dẫn dò xong, mới lại hướng về phía Hồ Ma nói: “Đã là hội phái quản sự đến xem xét, không biết muốn xem cái gì?”

“Xem qua huyết thực và sổ sách mà người đã giao nộp hôm nay, có mấy vấn đề muốn hỏi người.”

Hồ Ma cũng không khách sáo, trực tiếp lạnh lùng nói: “Mỏ huyết thực Hạt Tử Linh này, trước đây thuộc về Thanh Y bang, chúng ta đã lấy được sổ sách của Thanh Y bang, cũng đã xem kỹ, nhưng không hiểu lắm.”

“Trước đây mỗi năm có thể sản xuất bao nhiêu cân huyết thực? Sao bây giờ thuộc về Hồng Đăng Hội, sản lượng lại đột nhiên giảm? Mấy tháng trước, hội đã yêu cầu người đến Minh Châu phủ thành , trực tiếp bàn giao sổ sách, vì sao người không đi, chỉ phái một tên đồ đệ?”

“Hơn nữa, năm nay Thái Tuế khan hiếm, giao cho người hai mươi cân, người lại không giao nộp chút nào, cũng không giải thích, đây là ý gì?”

“Những vấn đề này, phải nghe người giải thích thế nào, nếu không giải thích được, ta thấy người, mỏ trưởng này, hừ hừ...”

“Cũng đừng làm nữa!”

“...”

Nói những lời này, Hồ Ma chỉ lạnh lùng nhìn vào mặt đối phương, còn một nửa câu chưa nói ra.

Cho dù có giải thích, thì người cũng đừng làm nữa.

Chúng ta đến đây chính là để tiếp quản, hơn nữa là do Từ Hương Chủ ủy thác, Từ Hương Chủ thông minh như vậy, muốn bắt lỗi người, chẳng lẽ còn để người cãi lại sao?

Đương nhiên, nếu là bình thường làm việc, Hồ Ma cũng sẽ không hùng hổ dọa người như vậy, người giang hồ đều là hòa khí sinh tài, cho dù là lời khó nghe, cũng phải nói cho dễ nghe.

Nhưng lần này đến đây, là mở huyết thực này trước tiên không tử tế, chúng ta còn chưa vào mỏ, các người đã dùng thủ đoạn âm hiểm rồi, vậy thì ta còn giữ thể diện cho các người làm gì, chi bằng nói thẳng vào mặt đối phương.

“Người...”

Mà mỏ trưởng họ Trang này, quả nhiên có chút tức giận, hai tên đồ đệ phía sau y, càng là nổi giận đùng đùng.

Mấy câu hỏi này quả thực là đang gây khó dễ, mỏ huyết thực vốn dĩ có năm được năm mất, sản lượng có biến động chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Còn về việc bàn giao sổ sách, hoàn toàn là hình thức, hơn nữa vốn dĩ không quen biết người trong Hồng Đăng Hội, tìm một tên đồ đệ đến giải thích một tiếng là được rồi, còn cần phải đích thân đi? Hồng Đăng Hội các người, cũng không thể coi mình là quan phủ chứ?

Còn về hai mươi cân Thái Tuế được giao, lại càng vớ vẩn...

Cho dù ta muốn giao, thì nó cũng phải có chứ...

Nhưng đối mặt với những lời hùng hổ dọa người như vậy, mỏ trưởng họ Trang này lại nhin xuống, quay đầu trừng mắt

nhìn hai tên đồ đệ, ra hiệu bọn họ đừng nói linh tinh.

Bản thân y lại cau mày nhìn Hồ Ma, đột nhiên nói: “Hồ quản sự, nhìn ra được, đều là Thủ Tuế Nhân, nói ra cũng là người cùng môn đạo, không phải người ngoài.”

“Tại hạ sư thừa Tôn lão tiên sinh ở huyện Thiết Kiều ở Côn Châu, là đệ tử nhập thất của lão nhân gia, không biết Hồ quản sự người...”

“...”

“Ồ?”

Hồ Ma lại cảm thấy có chút buồn cười.

Mở trường họ Trang này biết tình thế không ổn, thấy những chuyện trên sổ sách của Hồng Đăng Hội không dễ nói, liền bắt đầu nói với hắn chuyện quan hệ về truyền thừa Thủ Tuế Nhân.

Chủ ý này cũng không tệ, y thấy Hồ Ma mang theo khí thế hùng hổ dọa người, lấy danh nghĩa của Hồng Đăng Hội ra để áp chế người khác, liền biết chuyện lần này, không dễ giải quyết.

Vì vậy y dứt khoát không nhắc đến Hồng Đăng Hội, mà mượn truyền thừa Thủ Tuế Nhân để kết giao tình.

Bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, thường là do sư phụ truyền dạy, mà những người thực sự có bản lĩnh trong môn đạo, vốn dĩ cũng chỉ có từng ấy, nói không chừng trước đây đã từng gặp mặt, có giao tình, hơn nữa càng đi lên trên càng thân thiết, thậm chí cuối cùng đều có thể truy về cùng một tổ tiên.

Hơn nữa Minh Châu và Côn Châu tiếp giáp nhau, giang hồ chỉ lớn như vậy, nói không chừng thực sự là hai bên luận bối phận, luận tới luận lui, lại luận đến giao tình của sư phụ hai bên, theo đó mà luận, thì mọi người coi như cũng có giao tình.

Nếu đã có giao tình, thì Hồ Ma lại nói chuyện gì với mỗ này, cũng không thể quá đáng, ít nhất cũng phải nể mặt tiên bối.

Cách làm của y, thực ra là khôn ngoan, chỉ tiếc trong chuyện này, lại gặp phải Hồ Ma,

Liên cũng cười, chỉ vào Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ ba người, thản nhiên nói: “Mấy huynh đệ chúng ta, đều là học bản lĩnh từ Chu Nhị gia ở Lão Âm Sơn, mỗ trưởng có gì chỉ giáo?”

Trang mỗ trưởng sững sờ, vội vàng nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...”

Chương 731. So tài

Chương 731: So tài

Ngưỡng mộ cái quỷ gì chứ...

Hồ Ma nghe lời của mỗ trưởng họ Trang, không nhịn được muốn bật cười, ngay cả Chu Đại Đồng và những người khác, cũng nghe ra, nháy mắt với nhau, đều cố nén cười.

‘Hồng rồi, người này chưa từng nghe qua...’

Mỗ trưởng này rõ ràng cũng ngạc nhiên, vừa nhìn thấy Hồ Ma lộ ra công phu, liền biết hắn là người của môn đạo Thủ Tuế, hơn nữa bản lĩnh học được cũng không tệ, e rằng so với y, cũng chỉ hơn kém một chút, nhưng hắn bao nhiêu tuổi, mình lại bao nhiêu tuổi?

Nói như vậy, người có thể dạy dỗ hắn nhất định là một người có bản lĩnh thật sự, nghĩ đến là cực kỳ nổi tiếng, nhưng lục tung cả trí nhớ, cũng không nghĩ ra vị Chu Nhị gia ở Lão Âm Sơn này là cao nhân phương nào...

Có lẽ là Cồn Châu và Minh Châu vẫn còn quá xa, vị cao nhân này lại hành sự kín tiếng, danh tiếng chưa truyền đến đây...

Nhưng dù thế nào, ý định muốn kết giao bằng truyền thừa cũng không khả thi, trong lòng hắn nhanh chóng suy nghĩ.

Cùng lúc đó, Hồ Ma chỉ lạnh lùng nhìn, sau khi vào trại này, hắn đã quan sát mọi thứ, trong lòng dần dần có tính toán.

Chưa nói đến chuyện trong mỗ này có còn ẩn giấu kẻ chơi cò tròng hay không, ít nhất mỗ trưởng này đã ở trước mặt hắn,

nếu muốn động thủ, trước tiên bắt giữ hắn, thì không sợ những người khác tạo phản.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ, ra hiệu với lão Toán Bàn bên cạnh, lại thấy bên kia, đã kê một chiếc bàn vuông bằng gỗ nguyên khối, đồ ăn vẫn chưa được dọn lên, nhưng hai vò rượu đã được đặt trên đó.

Mỏ trưởng họ Trang, cũng như nghĩ đến điều gì đó, từ từ đứng dậy, chấp tay, nói với Hồ Ma: “Chuyện chính đương nhiên phải nói, nhưng cũng không vội, Hồ quản sự đến đây chính là khách, không ngại ngồi xuống uống hai chén...”

“Đồ ăn còn chưa lên, uống rượu gì chứ?”

Hồ Ma thâm nghĩ, cũng không vội hỏi, đánh giá tư thế và thần thái của Trang mỏ trưởng, trong lòng liền hiểu ra: “Thằng cha này muốn so tài?”

Vì vậy hắn cũng từ từ đứng dậy, đi về phía Trang mỏ trưởng, cười nói: “Mời!”

Nói xong, cũng chậm rãi đi đến trước mặt Trang mỏ trưởng, không vội ngồi vào bàn, mà chấp hai tay, hơi nghiêng người về phía trước, thì triển nửa chiêu Tứ Quỷ Áp Môn.

Xung quanh hắn lập tức âm khí cuộn cuộn, hai tay chấp lại của hắn, nhẹ nhàng chạm vào hai tay của Trang mỏ trưởng.

Trang mỏ trưởng này nhìn như mời Hồ Ma ngồi vào bàn, nhưng phải nghe ý trong lời nói, thực ra mục đích thực sự, chính là mời hắn so tài.

So tài chính là cách thức phổ biến nhất để Thủ Tuế Nhân thử thách lẫn nhau.

Dù sao đi giang hồ, quả thực là dựa vào bản lĩnh để kiếm sống, nhưng cũng không thể cứ đánh đánh giết giết, đặc biệt là Thủ Tuế Nhân, nếu bản lĩnh của hai bên ngang nhau, muốn

phân thắng bại, chẳng phải là phải đánh đến người chết ta sống?

Ai cũng không muốn vì một chút chuyện nhỏ mà làm quá căng thẳng, vì vậy mới có thói quen so tài này, hai bên thể hiện bản lĩnh, chạm thử một cái, liền biết được thực lực của đối phương.

Không làm tổn thương hòa khí, nhưng cũng có thể phân cao thấp, luận về thân phận trong hội, luận về truyền thừa đều không bằng, thì chỉ có thể luận về cái này.

Ai thua, người đó nói chuyện sẽ phải hạ mình...

Quy củ giang hồ này, nói ra là do Ngô Hồng chương quỹ đã dạy cho hắn, nhưng Hồ Ma đi giang hồ đến nay, gặp chuyện đều là trực tiếp rút đao chém người, chưa từng chơi trò hại đầu óc này.

Nhưng hắn cũng biết, quy củ so tài này, vì vậy vừa lên đã thi triển bản lĩnh thật sự.

“Xùy!”

Trước tiên là chấp tay, hơi nghiêng người, thi triển tuyệt kỹ Tứ Quỷ Áp Môn, âm khí toàn thân cuộn cuộn, đánh về phía hai nắm đấm của Trang mở trường, cùng lúc đó, lại thi triển công phu Toái đại thạch, nín thở, bảo vệ bản thân.

Mà ngay khi luồng âm khí này đánh vào Trang mở trường, lại đột nhiên chuyển từ chết sang sinh, biến thành sức mạnh dương cương, ngũ tạng trong cơ thể hắn cùng vang lên, kinh khí cuộn cuộn tuôn ra.

Hai nắm đấm chấp lại, cũng sử dụng bản lĩnh Đại Suất Bi Thủ, vững chắc chân động, đẩy về phía trước.

Nhìn qua chỉ là hai nắm đấm chấp lại, nhẹ nhàng chạm vào nhau, nhưng thực tế đã liên tiếp sử dụng bốn tuyệt kỹ, kinh lực

hòa quyện, cứ như có khí thể bài sơn đảo hải, cuồn cuộn đánh vào người Trang mỗ trưởng.

Trong phòng lập tức cuồng phong gào thét, một trận gió lốc cuộn lên, khiến những chậu lửa hai bên trong phòng lay động dữ dội, bóng đèn đỏ nghiêng ngả.

Hai bên đệ tử, từng người lùi lại, vung tay áo che mắt.

“Àm...”

Mà Trang mỗ trưởng, hai tay chấp lại nghênh đón Hồ Ma, bên cạnh y kinh lực cũng cuồn cuộn, từng đợt từng đợt, như thể có ba bốn luồng kinh lực chồng lên nhau, hai nắm đấm cực kỳ nặng nề.

Kinh lực này đối đầu với nửa chiêu Tứ Quỷ Áp Môn của Hồ Ma, lại còn chiếm thượng phong.

Từ chiêu này có thể thấy, y thực sự có bản lĩnh, không phải dễ đối phó.

Nhưng y cũng vạn vạn không ngờ, Hồ Ma lại biến chiêu nhanh như vậy, đột nhiên âm phong cuồn cuộn, lại biến thành công phu dương cương của Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng.

Cùng lúc đó, kinh lực của y đánh vào người Hồ Ma, đều bị một luồng kinh khí chấn động hóa giải, mà Đại Suất Bi Thủ của đối phương, lại thừa cơ hội này, đánh thật mạnh vào người y, khiến y lập tức bị đánh bay ra xa.

“Rầm!”

Y đập vào kệ gỗ, bàn ghế phía sau, ngã lăn lộn, phun ra một ngụm máu đen.

“Hả?”

Chương 732. Đại Thủ Tuế

Chương 732: Đại Thủ Tuế

Ngay cả Hồ Ma cũng sững sờ, hấn nhìn ra Trang mở trường này bản lĩnh không tệ, trong lòng không dám chủ quan.

Còn giữ lại Toàn Tâm Toàn, Tác Hồn Thủ,... chờ đợi.

Nhưng ai ngờ, đối phương lại không đỡ nổi chiêu đầu tiên, đã gục ngã?

Thậm chí, còn phun ra máu?

Rõ ràng vừa rồi hấn cũng không có ý định làm người ta bị thương...

“Dám làm người bị thương, chém hấn...”

Cũng ngay lúc này, nhìn thấy Trang mở trường bị đánh bay, những người bên cạnh lập tức vừa kinh ngạc vừa tức giận, đặc biệt là hai tên đồ đệ đi theo Trang mở trường, càng là nóng mắt đến đỏ cả mắt.

Đều cầm bàn ghế lên làm vũ khí, muốn đánh Hồ Ma, còn những tên thợ cắt thịt đang hoảng loạn, cũng đột nhiên trở nên kích động.

“Ai dám động?”

Nhưng cũng ngay lúc này, Chu Lương và Triệu Trụ bên cạnh cũng hành động.

Phản ứng của bọn họ có thể không đủ nhanh, nhưng đến địa bàn của người ta, lại luôn cảnh giác, vừa thấy đối phương muốn động thủ, lập tức lao lên.

Chu Lương vung tay trái, thi triển công phu Tác Hồng Tiên, trong nháy mắt đã chẻ đôi chiếc bàn mà một tên đồ đệ của Trang mở trường đang giơ lên, đồng thời quét một luồng âm khí qua, tên đồ đệ kia loạng choạng lùi lại mấy bước.

Triệu Trụ thì cầm cây chĩa thép, đâm thẳng qua khe hở giữa bàn ghế, chĩa thẳng vào mặt tên đồ đệ kia.

Người phản ứng nhanh nhất là Chu Đại Đồng, y vừa thấy đối phương muốn hành động, đã thi triển công phu Quỷ Đăng Giai, nhanh chóng bò lên tường, thân hình di chuyển, đá hai chậu lửa treo trên cao xuống cửa ra vào.

“Phụt phụt...”

Hai chậu lửa rơi xuống đất, dầu mỡ bên trong văng ra, lập tức bốc cháy thành hai ngọn lửa, lập tức đẩy lùi đám thợ cắt thịt đang xông lên.

Những người đang rục rịch hành động bên kia lập tức bị chặn lại, khí thế hơi chững lại, nhưng nguy hiểm vẫn chưa qua đi.

Hồ Ma cảm thấy tình hình không ổn, nhưng cũng không kịp suy nghĩ kỹ, đang định có nên nhân lúc cháy nhà hôi của hay không, bất vua trước bất giặc, trước tiên bắt giữ mở trường họ Trang này, rồi mới nói chuyện khác, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng hét:

“Đừng động thủ.”

“...”

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía mở trường họ Trang.

Y đang cố gắng chống người dậy, lau vết máu đen còn sót lại trên khoe miệng, hét lên một tiếng, mới nhìn về phía Hồ

Ma, trầm giọng nói: “Vừa rồi là ta không bằng người, thua một chiêu, không phải đối phương cố ý làm ta bị thương...”

Nói xong, mới nhìn về phía Hồ Ma, vẻ mặt dường như có chút kính sợ, lại có chút cảm thán, nói: “Không biết vị Chu Nhị gia ở Lão Âm Sơn này, rốt cuộc là cao nhân dạng gì...”

“Lại có thể dạy dỗ ra một đại Thủ Tuế trẻ tuổi như vậy, còn có mấy tên đồ đệ có tuyệt kỹ!”

“...”

“Hả?”

Nghe đối phương gọi mình là đại Thủ Tuế, Hồ Ma cũng chậm rãi hạ động tác xuống.

Trong môn đạo, đẳng giai nhập phủ, thượng kiều, quy hương.

Nhưng đẳng giai nhập phủ, đó là cảnh giới lớn, bình thường nào gặp được nhiều kỳ nhân dị sĩ cảnh giới cao như vậy, nói trắng ra mọi người cũng chỉ là sản sản như nhau, cùng nhau kiếm sống.

Nhưng cho dù là cùng môn đạo, cũng là cùng trình độ, nhưng luôn có một số người, tuyệt kỹ trong tay nhiều hơn người khác, bản lĩnh lớn hơn người khác, vì vậy mọi người tâm phục khẩu phục, khi gọi bọn họ, sẽ thêm chữ “đại” vào.

Giống như Trương A Cô, cũng chưa nhập phủ, nhưng bản lĩnh của nàng chính là lớn hơn những Tẩu Quỷ Nhân khác, vì vậy mọi người đều gọi nàng là đại Tẩu Quỷ Nhân.

Bây giờ, mở trường họ Trang này gọi Hồ Ma là đại Thủ Tuế, chính là bày tỏ sự tâm phục khẩu phục.

Mà nghe thấy lời của y, Hồ Ma cũng hơi nhú mày, quay người đi đến trước sảnh, hai chậu lửa mà Chu Đại Đồng đá xuống, đã chặn lại những tên thợ cắt thịt đang kích động bên

ngoài, nhưng nơi này dù sao cũng là nhà gỗ, cộng thêm dầu mỡ dễ cháy, ngọn lửa rất dễ lan ra.

Hắn hít sâu một hơi, phổi chuyển thành chết, đột nhiên phun ra một luồng âm khí, thổi về phía trước, liền dập tắt ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt, cao bằng hai người.

Thủ đoạn này càng khiến người ta sợ hãi, mọi người xung quanh đều ngây người nhìn hắn.

Cho đến lúc này, Hồ Ma mới quay đầu nhìn về phía mở trường họ Trang, nói: “Trước đó, ngươi đã bị thương?”

Thực ra vừa rồi so tài, hắn cũng nhận ra, mở trường này có bản lĩnh luyện thành ngũ tạng, bản thân hắn lại giữ lại mấy phần sức lực, không đến mức bị đánh thảm như vậy...

“Không phải bị thương...”

Trang mở trường gắng gượng đứng dậy, được đồ đệ dìu, ngồi xuống bên cạnh bàn tròn, nghe vậy, lại cười khò: “Là trúng cổ!”

Nói xong, sắc mặt cũng có chút bất lực, nhìn ra ngoài cốc, thở dài một tiếng, nói với Hồ Ma: “Bên ngoài cốc này, khắp nơi đều là cổ trùng”

“Người không có nhìn thấy, nhưng cổ trùng xác thực là không ít.”

Hồ Ma nhìn y, chậm rãi nói: “Trước tiên là có người sử dụng cổ khuyển, muốn bắt lợi với chúng ta, sau đó lại bố trí cổ trùng trên đường, cuối cùng phải nhờ con ngựa già kia xông qua cổ trận, mới đến được chỗ ngươi.”

“Hừ hừ, chúng ta còn tưởng rằng ngươi không hài lòng chúng ta đến kiểm tra sổ sách, cố ý dùng cách này chặn đường chúng ta.”

“...”

“Chặn đường?”

Mỏ trưởng họ Trang cười khở một tiếng, nói: “Những thứ bên ngoài, không phải chặn các người vào, mà là chặn chúng ta ra ngoài.”

“Huynh đệ trong mỏ bị nhốt mấy ngày nay, đã sớm hoang mang lo sợ, thúc thủ vô sách rồi...”

Nói xong, trên khuôn mặt tái nhợt, lại hiện lên vẻ vui mừng chân thành, chấp tay thật sâu với Hồ Ma, nói lớn: “Nhưng bây giờ tốt rồi, đại Thủ Tuế của hội đã đến, huynh đệ trong mỏ của ta, cuối cùng được cứu rồi...”

Chương 733. Khoáng mạch kỳ lạ

Chương 733: Khoáng mạch kỳ lạ

“Cái gì?”

Nhìn thấy Trang mở trường cúi đầu thật sâu, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, cùng với những người thợ cắt thịt xung quanh cũng không khỏi có chút kích động, Hồ Ma đột nhiên cảm thấy, tình hình phát triển hình như có chút khác so với dự đoán của hắn...

Ngay cả Chu Đại Đồng và lão Toán Bàn bên cạnh, cũng nhận ra có gì đó không đúng, đều tò mò nhìn xung quanh, bầu không khí căng thẳng vừa rồi đã không còn duy trì được.

“Trước tiên nói tình hình cụ thể ở đây là như thế nào, nâng ta lên cao, ta không xuống được.”

Hồ Ma hơi nâng cao giọng, không che giấu sự cảnh giác trong lòng, nói: “Nói trắng ra ta chỉ đến đây kiểm tra sổ sách, chỉ có chút bản lĩnh này, không dám làm lớn chuyện, các ngươi trước tiên nói xem rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ các ngươi đắc tội với vu nhân bên ngoài?”

“Đều là để kiếm sống, ai dám đắc tội với bọn họ?”

Trang mở trường thấy Hồ Ma không thích tăng bốc, cũng thở dài, ý định qua loa trong lòng đương nhiên giảm đi, chậm rãi nói: “Nửa tháng nay, trong mỏ thực sự xảy ra không ít chuyện, đầu tiên, chính là khoáng mạch đó...”

“Sự phụ...”

Đột nhiên, hai tên đồ đệ phía sau y, gọi một tiếng, trông có vẻ hơi căng thẳng.

Không chỉ bọn họ, ngay cả một số người trong đám thợ cắt thịt trông giống như tiểu đầu mục và quản sự, cũng có vẻ hơi động lòng.

Trang mở trường nghe vậy, cũng hơi dừng lại.

Lão Toán Bàn bên cạnh thấy thế, lập tức ho khan một tiếng, Hồ Ma hiểu ý, liền trước tiên cười lạnh một tiếng, nói: “Trang mở trường, chúng ta thấy mọi người đều là người của môn đạo Thủ Tuế, mới tôn trọng người lớn tuổi, nói chuyện tử tế, sao người lại áp a áp úng?”

“Môn đạo Thủ Tuế coi trọng truyền thừa, chú trọng quy củ, người đang nói chuyện ở đây, tên đồ đệ kia lại nói năng lung tung, trong môn đạo của chúng ta, coi như là bất kính với sư trưởng...”

“...”

Không ngờ Hồ Ma lại nói thẳng vào mặt mình, hai tên đồ đệ bên cạnh Trang mở trường hơi biến sắc.

Nhưng Trang mở trường lại hiểu rõ, bản lĩnh của Hồ Ma lớn, tuyệt kỹ nhiều, nhìn vào truyền thừa của hắn, liền biết là có lai lịch, quy củ nhất định cũng nhiều, mình biểu hiện như vậy, quả thực là mất mặt sư phụ.

Liền cũng hơi dừng lại, nói: “Quả thực là ta nghĩ nhiều rồi, đại Thủ Tuế đừng trách.”

“Nhưng không phải ta muốn giấu giếm, mà là những chuyện kỳ lạ này, phải nói từ khoáng mạch này, thực sự, thực sự có chút cổ quái...”

“...”

Hồ Ma liếc nhìn y, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm lấy một vò rượu, rót nửa bát rượu, lại mời lão Toán Bàn ngồi xuống bên cạnh bàn, mới nói với Trang mỗ trưởng: “Người cứ từ từ nói, ta có nhiều thời gian.”

Mọi người thấy thanh niên này tùy tiện như vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu, nhưng cũng không thể không phục.

Dù sao vừa rồi so tài, Hồ Ma đã thắng, có thể không phục tuổi tác của hắn, nhưng không thể không phục bản lĩnh của hắn.

Trang mỗ trưởng thở dài một tiếng, nói: “Nói ra thì ta không phải là người thiếu kiến thức, từ khi học thành bản lĩnh, đã luôn trấn giữ ở mỗ huyết thực này, đủ loại đều đã gặp qua, ăn qua.”

“Nhưng duy chỉ có khoáng mạch này, là thực sự không hiểu.”

“Đó là chuyện của hai tháng trước, chúng ta tìm thấy một hồ thịt, xung quanh toàn là Hắc Thái Tuế, tà khí nặng, lại không có gì đáng để khai thác, vì vậy vẫn luôn bỏ qua, nhưng...”

“Nhưng vì hội giao nhiệm vụ nặng nề, nên nghĩ đến việc khai thác ở đó, thử xem chất lượng, nhưng không ngờ, rõ ràng là Hắc Thái Tuế, nhưng càng mở càng thấy thịt tươi, mỗ mấy khối, thịt đã chuyển sang màu xanh, mỗ thêm mấy khối nữa, thịt liền chuyển sang màu đỏ.”

“...”

Nghe y nói như vậy, Hồ Ma đột nhiên động lòng, mỗ ra Huyết Thái Tuế?

Đây chính là thứ tốt a...

Không chỉ hần, ngay cả Chu Đại Đồng và những người khác bên cạnh, cùng với lão Toán Bàn, cũng vội vàng ngừng đầu, nhìn sang.

“Không sai...”

Mà Trang mở trường nhìn thấy ánh mắt của Hồ Ma và những người khác, cũng hơi dừng lại, sau đó thở dài một tiếng, thản nhiên nói: “Quả thực, vốn là Hắc Thái Tuế, lại mở ra Huyết Thái Tuế, hơn nữa...”

Y dường như cũng có chút cười khở, nói: “Càng cắt thịt càng tươi ngon đầy đặn, thậm chí còn rỉ ra máu tươi, quả thực là loại huyết thực có phẩm chất thượng hạng nhất mà chúng ta từng thấy...”

“Thực không dám giấu, lúc đó thậm chí còn dẫn đến một đám tà ma gào khóc vào ban đêm, phải làm một trận tế lễ lớn mới xua đuổi được.”

“...”

Hồ Ma nghe xong, cũng không khỏi kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Vậy các ngươi tổng cộng mở được bao nhiêu?”

Huyết Thái Tuế là thứ hiếm có, bình thường mấy mở huyết thực này, nếu không phải là loại lớn, một năm cũng chỉ có thể mở được mấy chục cân, coi như bảo bối, mà Hạt Tử Linh này, vốn dĩ chỉ là một mở nhỏ, giao cho bọn họ hai mươi cân, đã là con số trên trời rồi.

Nhưng bây giờ xem ra, bọn họ lại lén lút kiếm được một món hời lớn?

Không khỏi khiến người ta kích động, nghĩ đến mục đích mình đến đây, nếu như nơi này thực sự có một mở huyết thực dồi dào mà cấp trên chưa biết đến, vậy thì số lượng hần cần bây giờ, chẳng phải là giải quyết ngay lập tức sao?

“Cũng không nhiều...”

Trang mở trường thấy ánh mắt của mọi người xung quanh trở nên nóng lòng, sắc mặt cũng hơi xấu hổ, nói: “Cũng chỉ mò được mấy giò...”

“Mấy giò?”

Hồ Ma vừa nghe, suýt nữa không nhận được.

Lần trước hẳn nhìn thấy Huyết Thái Tuế được tính bằng giò, vẫn là lúc ở Quỷ Động Tử Lý gia...

“... Cái này không quan trọng!”

Chương 734. Có quý

Chương 734: Có quý

Trang mở trường vội vàng nói: “Chúng ta cũng biết Huyết Thái Tuế là trân phẩm, không dám sơ suất, nhưng không ngờ, mới mở được một lúc, lại phát hiện thịt lại có biến đổi, trong huyết nhục, đã xuất hiện những đường vân vàng, lấp lánh rất đẹp...”

“Kim Vân Thái Tuế?”

Hồ Ma cảm thấy tim đập thành thịch, đã có chút tê dại, thậm chí còn nhìn Trang mở trường cao lớn trước mặt với vẻ nghi ngờ.

Huyết thực mà có vân vàng, chính là Kim Ngọc Cao a...

Lúc trước hắn dùng để cứu Hương nha đầu của Quỷ Động Tử Lý gia, chính là dùng thứ này.

Mà sau đó Quỷ Động Tử Lý gia trả lại cho hắn, lại là một loại thượng hạng hơn, đã là loại huyết thực thượng phẩm nhất mà hắn từng ăn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên cảnh giác, không đúng...

Nơi này chỉ là một mở huyết thực vừa vừa, thỉnh thoảng đào được chút đồ tốt, điều này rất hợp lý, nhưng nghe Trang mở trường nói, sao tất cả những thứ tốt trên đời, đều tập trung ở đây?

“Nhưng, chuyện đáng sợ cũng ở đây...”

Chưa đợi Hồ Ma nghi ngờ, Trang mở trường đã thở dài một tiếng, giọng nói có chút run rẩy, nhỏ giọng nói: “Kim Vân Thái Tuế đó, chúng ta đương nhiên cũng biết trân quý, đều nói là Thái Tuế lão gia phù hộ, để cho đám người khổ mệnh chúng ta, cuối cùng cũng gặp được món hời lớn.”

“Nhưng ai ngờ, càng mở vào bên trong, vân vàng càng rõ ràng, máu tươi chảy ra cũng nhiều, phẩm chất đó, đối với những người đã ở trong mỏ mười mấy năm như chúng ta, cũng là hiếm thấy...”

“...”

“Lại còn có chuyện như vậy?”

Hồ Ma cũng là lần đầu tiên nghe thấy tình huống này, trong lòng đập thình thịch, vội vàng hỏi: “Sau đó thì sao? Mỏ sâu hơn nữa, lại mở ra thứ gì?”

“Chính là ở chỗ này...”

Trang mở trường lấp bắp nói: “Chúng ta, chúng ta cũng không biết, khoáng mạch đó, chúng ta đã phong ấn rồi...”

Lúc này, Hồ Ma không khỏi nhú mày, lão Toán Bàn, Chu Đại Đồng và những người khác, đều nhìn y với ánh mắt không thiện, không che giấu sự nghi ngờ trong lòng.

“Hừ hừ, mỏ trường này, không thật thà cho lắm...”

Lão Toán Bàn ra hiệu cho Hồ Ma từ xa, cười khê nói: “Thái Tuế mùa này, đáng lẽ phải cúng tế xong từ một tháng trước rồi, thợ cắt thịt cũng nên về quê làm ruộng thì làm ruộng, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.”

“Sao chỉ có mỏ của các ngươi, lại không cho người ta về, còn đúng lúc này, lại nói là vô tình mở ra một chỗ Huyết Thái Tuế? Ta thấy, có lẽ là các ngươi lén lút giữ lại, để sau này bỏ vào túi riêng chứ?”

“Vì vậy, khoáng mạch phía sau, vạn nhất mở ra thứ gì tốt, nghĩ đến các người cũng không dám cho Hồng Đăng Hội chúng ta biết...”

“Nói như vậy, có đúng không?”

“...”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trang mỗ trưởng có chút xấu hổ, nhưng cũng không thể phản bác.

Ai cũng không ngốc, người trấn giữ trong mỏ, thực sự mở ra thứ tốt, không nộp lên trên, cũng là chuyện thường gặp, huống chi mỏ huyết thực này, vốn dĩ đang là lúc chủ cũ chủ mới thay đổi, sổ sách và quản sự rối ren nhất.

Nghĩ đến mỏ này, không phải là mới phát hiện ra chỗ có huyết thực đó, mà là đã phát hiện từ lâu, nhưng che giấu, đợi đến khi nộp đủ cho Hồng Đăng Hội, sau đó mới lén lút giữ lại công nhân, tự mình mở ra thứ tốt, liền trở thành bảo bối của chính mình.

Hồng Đăng Hội ngay từ đầu đã có ý định qua cầu rút ván, trước tiên đồng ý với bọn họ, sau đó tìm người của mình đến tiếp quản.

Người trong mỏ này cũng không ngốc, sớm biết mình có khả năng bị người mà Hồng Đăng Hội phái đến thay thế, vì vậy nhân cơ hội này mà kiếm chác!

Tuy nhiên, những chuyện này mọi người đều hiểu rõ, lão Toán Bàn cũng chỉ là vạch trần, nhưng không hùng hổ dọa người.

“Haizz...”

Trang mỗ trưởng cũng có chút bất lực, nhìn về phía Hồ Ma, khẽ cúi đầu, nói: “Hồ quản sự, sư phụ của các người, vị cao

nhân tên Chu Nhị gia này, kiến thức của ta nông cạn, quả thực chưa từng nghe qua.”

“Nhưng Thủ Tuế thiên hạ là một nhà, nói không chừng sự phụ ta biết ông ấy, lại nói không chừng, hai vị lão gia còn có giao tình, vì vậy, ta không coi ngươi là người của Hồng Đăng Hội, chỉ coi ngươi là đại Thủ Tuế trong môn đạo chúng ta.”

“Những lời này, ta cũng chỉ nói với đại Thủ Tuế.”

“Hồng Đăng Nương Nương trừ khử ác quỷ Thanh Y, cũng chẳng có gì, tên ác quỷ đó cũng không phải tổ tiên của ta, ai thèm quan tâm hấn?”

“Nhưng chúng ta cũng biết, Hồng Đăng Hội vừa tiếp quản, nói hay ho đến đâu, mỗ huyết thực này cũng không còn là do chúng ta làm chủ nữa.”

“Không biết những người tiếp quản các ngươi khi nào sẽ đến, chúng ta cũng chỉ muốn trước đó, kiếm thêm chút đỉnh, dù sao cũng để huynh đệ sau này có cái ăn cái mặc.”

“Khoảng mạch huyết thực này, quả thực là chúng ta đã phát hiện từ trước, giấu đi không báo cáo, chỉ muốn cuối cùng mỗ ra chút đồ, mọi người chia nhau, nhưng sau đó lại có thể mỗ ra những thứ tốt như vậy, thực sự là nằm ngoài dự đoán của chúng ta...”

“Quan trọng nhất là, chúng ta muốn nhân đà thắng lợi, xem xem sâu trong khoảng mạch này có thứ gì, thì...”

“...”

Nhìn thấy y đường đường là Thủ Tuế Nhân, bây giờ lại vẻ mặt kỳ lạ, khó mở lời, Hồ Ma cũng không khỏi nhú mày, trầm giọng nói: “Thì sao?”

Trang mỗ trường im lặng một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: “Có quý...”

Chương 735. Chuyện kỳ lạ xảy ra

Chương 735: Chuyện kỳ lạ xảy ra

“Có quỷ?”

Dù sao thì đây cũng là mỏ huyết thực, nơi vốn dĩ đã liên quan đến những thứ tà ma. Ngay cả những thợ mỏ lão làng như Nhị gia cũng biết một số kinh nghiệm và phương pháp trị tà, huống chi còn có người bảo vệ đã nhập môn và thậm chí là thủ lĩnh mỏ đã luyện ngũ tạng?

E rằng tà ma bình thường cũng không dám bén mảng đến mỏ, bởi vì ở đây có cả một nhóm người khí huyết dồi dào, chỉ riêng dương khí thôi cũng đủ xua đuổi chúng đi.

Cũng giống như Tiểu Hồng Đường, từ khi Hồ Ma vào mỏ huyết thực, nàng ta đã không xuất hiện nữa. Lý do là bởi vì mỏ huyết thực này khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Kết quả là Trang mỏ trưởng đột nhiên nói “Có quỷ?”, nghe có vẻ hơi vô lý?

“Là thật...”

Trang mỏ trưởng nghe vậy, cũng thở dài một tiếng, nói: “Cũng giống như Hồ quản sự các ngươi nghĩ, lúc đó chúng ta đều đoán, bên ngoài đã tốt như vậy, bên trong có thể có Thái tuế tốt hơn không, có phải sẽ phát tài lớn không?”

“Có ý nghĩ này, nào dám chậm trễ, phái những người thợ mỏ lão luyện nhất vào, nhưng không ngờ, rắc rối cũng bắt đầu từ lúc đó.”

“ ... ”

Không biết có phải ảo giác hay không, khi y nói đến đây, mọi người đều cảm thấy tiếng gió xung quanh như bị đè nén.

Chỉ nghe y thở dài: “Đầu tiên là nhóm thợ mỏ đầu tiên, vào hai ba người, không ngờ chẳng mấy chốc, tất cả đều mê man, khi kéo ra, từng người mặt mày tái nhợt, như mất hồn.”

“Ở mỏ của chúng ta, chuyện này cũng không hiếm, thường là những người dương khí không đủ, bị huyết khí trên người Thái tuế gia kích thích, nói theo cách của chúng ta là bị mang đi hầu hạ Thái tuế gia, bình thường phải tạm thời dừng lại.”

“Nhưng lúc đó chúng ta tuy có chút bất ngờ, nhưng vẫn không nghĩ đến việc dừng lại, lại phái một thợ mỏ lão làng, ông ta rất có kinh nghiệm, nghĩ là đáng tin cậy, mới vào chưa được một chén trà, liền nghe thấy ông ta hét lên bên trong, vô cùng kinh ngạc, nói đó là...”

“Nhưng ông ta còn chưa nói rõ bên trong là gì, liền đột nhiên hét thảm thiết, vội vàng bị người ta kéo ra, liền thấy trên cổ, đã không còn đầu.”

“Trên cổ bằng phẳng, còn có thể nhìn thấy dấu răng.”

“ ... ”

Một câu nói khiến mọi người đều im lặng, chậm rãi nói: “Bên trong có thứ gì?”

“Không biết.”

Trang mỏ trưởng thấp giọng nói: “Chúng ta cũng tưởng bên trong có thứ gì, đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đợi rất lâu, đều không có động tĩnh gì, ném đồ vào, lấy gậy chọc, đều không có phản ứng gì.”

“Phải quở sứ của ta vào, nhưng con quở sứ nhỏ đó không bao giờ quay lại, chúng ta cũng hoảng sợ, không biết phải làm

sao.”

“...”

Nhìn y nói đến đây, vẻ mặt vô cùng rối rắm và xấu hổ, Hồ Ma lại cảm thấy có thể hiểu được.

Người khai thác mỏ huyết thực ai cũng muốn kiếm một khoản lớn, vận may của bọn họ có thể nói là rất tốt, thực sự gặp phải một khoáng mạch như vậy, chỉ cần có thể tự mình nuốt trọn, e rằng vốn liếng cả đời giàu sang cũng có rồi.

Nhưng trong lợi ích hấp dẫn này, lại kèm theo nguy hiểm không biết, điều này làm sao khiến người ta lựa chọn?

Chậm rãi, hắn nói: “Sau đó các người...”

“Chúng ta cũng thương lượng một chút, vẫn không muốn từ bỏ... Cũng muốn mang đầu của vị thợ mỏ lão làng này về, để cho ông ta toàn thân.”

Trang mỏ trưởng chậm rãi nói: “Vì vậy lần này tự mình cầm dao vào, là đại đồ đệ của ta, hắn đã là người có bản sự nhị giai, lệ quý thi yêu bình thường, một tay có thể đè xuống, ta lại đưa cho hắn tấm giáp phù văn mà sư phụ truyền thụ cho ta lúc trẻ, mặc vào.”

“Tấm giáp này đã được Tẩu Quỷ nhân làm lễ vật cung phụng trên án, treo trong nhà cũng có thể trấn tà, là bảo vật trấn mỏ của chúng ta, với bản lĩnh của hắn, mặc bộ giáp này, cho dù gặp nguy hiểm gì, cũng nên toàn thân mà lui mới đúng...”

“...”

Hồ Ma nghe, cũng đã vô cùng tò mò, vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trang mỏ trưởng im lặng hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Hắn điên rồi...”

“Sau khi vào hầm mỏ đó, không ai biết hấn phát hiện ra gì, chỉ nghe thấy bên trong liên tục truyền đến tiếng nhai, chúng ta lo lắng, liền không ngừng hỏi hấn.”

“Hấn chỉ nói không sao, bản thân vẫn đang xem, nhưng khi nói chuyện, trong miệng lại như có tiếng nhai, hỏi mấy lần, hấn cũng không chịu ra, ta cũng lo lắng, không đợi hương bên ngoài cháy hết, liền vội vàng kéo hấn ra, kết quả...”

“...”

Nói đến đây, không chỉ y hơi run lên, những người bên cạnh cũng theo bản năng quay mặt đi, dường như nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ nào đó.

“Phù giáp trên người hấn, đã bị lột ra, phù giáp đó được buộc bằng thủ pháp đặc biệt, người ngoài rất khó kéo ra, nhưng hấn nhìn lại, giống như tự mình cởi ra, còn trên người, thì khắp nơi máu thịt be bét.”

“Máu thịt trên người, chỗ này thiếu một miếng, chỗ kia thiếu một miếng, như bị thứ gì gặm nhấm, quan trọng nhất là, trong miệng hấn vậy mà còn ngậm một miếng thịt, cười hì hì nhai.”

“Nhìn, giống như một miếng thịt trên cánh tay hấn.”

“...”

Chương 736. Cổ độc

Chương 736: Cổ độc

Không biết từ lúc nào, ngay cả ánh sáng đèn dầu trong sảnh đường này cũng trở nên mờ nhạt, Chu Đại Đồng theo bản năng rung mình một cái, dựa sát vào Hồ Ma cùng những người khác, Trang mở miệng thì im lặng một lát, mới chậm rãi nói: “Lúc đó ta vội vàng hỏi hấn, hỏi hấn bên trong rốt cuộc là cái gì.”

“Hấn bình thường rất kính trọng ta, nhưng lúc đó đã mê man, chỉ cười khi khi, nói, mình đã được Thái tuế gia ra lệnh, phải chặn dất trâu dê nhân gian, Trang Nhị Xương, người còn không sợ ta?”

“...”

Mọi người đều chăm chú nghe y nói, dường như cũng quay trở lại cảnh tượng quỷ dị đáng sợ trước đó, ngay cả một đồ đệ phía sau Trang mở miệng, cũng không nhịn được run giọng xen vào: “Đại sư huynh, đại sư huynh lúc đó, như biến thành người khác...”

“Giọng nói, ngữ điệu, nghe giống như trong hí kịch, ngón tay tạo thành hoa lan, trông rất đáng sợ...”

“Sư phụ cũng nhìn ra không đúng, vội vàng bảo chúng ta xông lên giữ chặt hấn, lấy hắc du cao trị thương cho hấn, nhưng, nhưng sức lực của hấn vậy mà lớn như vậy, một cái liền hất văng mấy người chúng ta, sau đó lại chui vào mỏ thịt đó, không ra nữa...”

“...”

Nghe bọn họ nói đến đây, ngay cả Hồ Ma cũng kinh ngạc, vội hỏi: “Sau đó thì sao, mỗ đó... Các người còn phải người vào nữa không?”

“Không.”

Trang mỗ trưởng cười khò mở miệng, nói: “Đã như vậy, ai còn dám vào nữa?”

“Ta...”

Dường như có chút do dự, vẫn thành thật nói: “Ta trực tiếp lệnh cho người ta, tạm thời phong bế mỗ đó lại, ta cũng biết, như vậy không tốt lắm, nhưng... Nhưng ta rất chắc chắn, Đại Hổ hấn, bây giờ hấn là không còn là người...”

Lời này rõ ràng là đang giải thích, y biết rõ đại đồ đệ của mình chui vào mỗ thịt, không nghĩ đến chuyện cứu người, lại phong bế người ta ở bên trong, lời nói có chút hồ thẹn, sợ người ta trách móc.

Nhưng Hồ Ma lại không có ý này, nếu những gì bọn họ nói là sự thật, lúc đó đại đồ đệ của y, giống quý hơn là người, đổi lại là hấn, cũng sẽ phong bế ở bên trong.

“Vậy...”

Hấn cũng hơi dừng lại một chút, mới ngẩng đầu nói: “Mỗ đó, bây giờ ở đâu?”

Trang mỗ trưởng nghe vậy, hơi run rẩy một chút, đứng dậy đi đến bên cạnh sảnh đường, chỉ vào một góc trong cốc, nhìn khoảng cách chừng một hai dặm, đen kịt, cũng không nhìn rõ, nói: “Chính là trên sừng trâu đó, bây giờ dựng đây cọc gỗ, phía trên dán giấy đỏ chính là chỗ đó.”

Theo ánh mắt của y mọi người đều nhìn sang, nhìn không rõ, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy nơi đó tà khí tứ phía, bị gió

lạnh thổi qua, đều theo bản năng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa.

“Hô...”

Hồ Ma âm thầm suy nghĩ, không vội hỏi, lại quay đầu nhìn Lão Toán Bàn, ánh mắt lộ ra vẻ hỏi ý.

Lão Toán Bàn cũng rõ ràng đang trầm ngâm, dường như gặp phải chuyện gì đó không quá chắc chắn, nhìn thấy ánh mắt Hồ Ma nhìn sang, liền đột nhiên nói: “Phong bế là xong? Các người không có ý định, lại dùng thêm biện pháp gì...”

“Cái này...”

Nghe vậy, Trang mở miệng lại cười khở một tiếng, nói: “Nói thật là có, chúng ta định mời người trong nghề từ đâu đó đến, xem rốt cuộc là chuyện gì, thậm chí, còn đang nghĩ có nên báo cáo chuyện này lên Hồng Đăng Hội hay không, nhưng...”

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của y, Hồ Ma liền hiểu.

Suy cho cùng tài sản làm mờ mắt, Huyết Thái Tuế, Kim Văn Thái Tuế đào được trong mỏ đó, đều là thứ tốt, nếu y tiết lộ tin tức, thì chưa chắc giữ được.

Trong lòng nhất định có vài phần do dự.

“Hơn nữa...”

Trang mở miệng lại thở dài một tiếng, nói: “Cũng không để chúng ta lo lắng lâu, oan gia liền tìm đến cửa, ngược lại không cần chúng ta tiếp tục lo lắng chuyện này nữa...”

Nói đến đây, giọng nói có chút trầm xuống, nhìn về phía bóng đêm mênh mang bên ngoài, nói: “Chính là người đang chặn cửa bên ngoài kia.”

“Lúc đó chúng ta còn đang nghĩ cách xử lý khoáng mạch không rõ nguồn gốc kia, thì đột nhiên, có người đưa đến một cái bọc màu đen, bên trong bọc, chính là một con quạ bị đóng đinh, không có chữ viết gì cả.”

“Ta từng giao thiệp với Vu nhân, biết đây là quy củ của bọn họ, ý là uy hiếp, là loại không nể nang nhất, tương đương với muốn đuổi người đi, nếu nhận đồ, mà không đi, thì sẽ hạ cỗ hại người.”

“Nhưng, nhưng đây chính là lúc mấu chốt a, chúng ta sao có thể đi? Vì vậy định viết thư gửi ra ngoài, mời hán lộ diện nói chuyện...”

“...”

Hồ Ma nghe đến đây, trong lòng đã động: “Sau đó thì sao?”

Trang mở trường cười khổ, đột nhiên xé rách vạt áo của mình, lại lộ ra mấy vết cào cấu thâm thắm.

Thấp giọng nói: “Ta vừa nói lời từ chối, chuẩn bị viết thư, con quạ nhìn như đã thối rửa một nửa kia, liền bay lên, cào ta một cái.”

“Ban đầu ta cũng không để ý lắm, ỷ vào bản lĩnh Thủ tuệ Nhân của mình, không sợ cổ độc của hán, nhưng không ngờ, vết thương này vậy mà mãi không lành, dần dần, ngay cả ngũ tạng lục phủ, cũng đã bắt đầu thối rửa.”

“Nói thật, bây giờ ta, mỗi lần thở, đều có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc, ta biết, đây chính là từ trong cơ thể ta truyền ra, chỉ là dùng đạo hạnh đè nén mà thôi.”

“...”

Đột nhiên nghe được lời này, Hồ Ma cùng những người khác, đều biến sắc: “Thật sự có cổ độc lợi hại như vậy, ngay cả Thủ Tuệ Nhân cũng không chịu nổi?”

Chương 737. Hạ cổ

Chương 737: Hạ cổ

Câu chuyện của Trang mở trường, cho dù có nói đến mạch khoáng cổ quái, cũng không khiến Hồ Ma cảm thấy áp lực tăng cao như việc y nói trúng cổ cuối cùng.

Bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân đến từ đâu, chẳng qua là chuyển sinh hóa tử, hành công vận khí, cuối cùng tu luyện ra một thân thể cường tráng, bách độc bất xâm, đao thương khó hại, đặc biệt là những người đã luyện ngũ tạng, cho dù uống thuốc độc, cũng chỉ như gia vị.

Thế nhưng Trang mở trường này, lại nói mình chỉ bị con quạ chết do Vu nhân đưa tới cào một cái, vậy mà lại rơi vào kết cục như vậy, làm sao không khiến người ta kinh ngạc?

Hắn từ từ thở ra một hơi, mới chậm rãi nói: “Vậy sau đó thì sao?”

“Người hẳn là quen biết Vu nhân ở đây, không hỏi một chút sao? Người phong bế cửa là ai, mục đích là gì?”

“...”

“Đương nhiên là có hỏi.”

Trang mở trường lại thở dài một tiếng, nói: “Ta quả thực quen biết Vu nhân ở đây, trước kia còn thường xuyên đến thôn trại của bọn họ đổi lấy lương thực, xưng huynh gọi đệ với Ô tộc trưởng trong thôn trại của bọn họ.”

“Có người trong bọn họ thích dùng Hắc Thái tuế luyện cổ, ta cũng tận lực tạo điều kiện, bình thường những thứ trong mỏ không dùng đến, bọn họ muốn, ta cũng cho bọn họ.”

“Mà xảy ra chuyện này, ta cũng lập tức phái người đến Hắc Nhân Nhi trại bên kia, muốn nhờ người quen giúp ta giải cổ, nếu không được, cũng có thể nhờ người trung gian ra mặt, hẹn người hạ cổ ra, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.”

“Chỉ là...”

Y nói đến đây, cũng dừng lại một chút, mới thấp giọng nói: “Người ta phái đi, nửa ngày sau liền trở về.”

“Hắn trở về lúc trời sắp tối, còn chưa ăn cơm, hắn lại như đói mấy ngày, vừa trở về, liền đến bếp, bánh bao vừa mới hấp xong, cầm lên liền nhét từng cái vào miệng, như không thấy nóng, sau đó liền...”

“...”

Nói đến đây, vậy mà y cũng không tiện nói tiếp, nhìn về phía một người chen chúc ở cửa.

Người nọ có thân hình to lớn, những người khác đều cầm dao mổ thịt có độ cong, hoặc là xiên, duy chỉ có hắn cầm dao phay, trên người còn đeo tạp dề, giống như một đầu bếp.

Thấy Trang mở miệng nhìn sang, hắn cũng mặt mày tái xanh, cố gắng nói: “Chuyện này thật sự không trách ta, ta thấy Nguyễn Lão Lục trực tiếp cầm bánh bao lớn ăn, thứ đó nóng lắm, hắn lại liên tục nhét vào, nhét bốn năm cái...”

“Ta, ta sợ hắn ghen, liền...”

“... liền đẩy hắn một cái...”

“Sau đó... Sau đó đầu của hắn liền lặn xuống, bên trong không ngừng chui ra trùng tử...”

“...”

“Cái gì?”

Nghe vậy, mọi người có mặt, ai nấy đều biến sắc, Hồ Ma cùng những người khác không nói, những thợ mỏ kia cũng vậy, tựa như bọn họ tận mắt nhìn thấy, bây giờ nghe lại một lần, vẫn cảm thấy rợn tóc gáy.

“Chỉ còn lại một cái xác giống người...”

Trang mỏ trưởng thấp giọng nói: “Bên trong, đã sớm bị côn trùng ăn sạch, có lẽ lúc hắn trở về trại, đã là người chết.”

Hắn vừa nói, sắc mặt cũng có chút khó coi, thấp giọng nói: “Thật sự không biết người hạ cổ đó muốn làm gì, đây là một tiểu tử tốt, làm việc chăm chỉ, chịu khó, làm mấy năm nay, tích cóp được mấy lượng bạc, chuẩn bị về làng xây nhà nhỏ, cưới vợ!”

“Kết quả chỉ vì đưa một lá thư, liền bị người ta dùng thủ đoạn độc ác này hại chết...”

“...”

Nhìn thấy bầu không khí xung quanh càng ngày càng ngột ngạt, Hồ Ma cũng nhíu mày, nói: “Nói cách khác, đến bây giờ, các người vẫn không biết đối phương vì sao hạ cổ các người?”

“Phải... Cũng coi như là vậy!”

Trang mỏ trưởng do dự một chút, mới gật đầu: “Ta đã kiểm tra trên người tiểu Nguyễn Tử, trên người hắn có mảnh vải của Ô Công tộc trưởng, buộc trên cổ tay hắn, đây là thư hồi âm của Ô Công tộc trưởng, nói rằng ông ta đã đồng ý, sẽ nhanh chóng đến đây.”

“Nhưng đợi mấy ngày nay, vẫn không thấy bóng dáng, người canh giữ bên ngoài kia, lại càng ngày càng hung dữ, vậy mà trực tiếp phong bế mỏ.”

“Ngay cả đội xe chở lương thực mười ngày một chuyến của chúng ta cũng bị tăm, may mà trong mỏ còn chút lương

thực, không đến nỗi để mọi người phải nhin đói. Muốn cử người đi do thám, cũng đều sợ ma quỷ bên ngoài, nào ngờ, lúc này, các người lại đến...”

“...”

“Nói xong, y cũng hơi hồi hận, quay sang Hồi Mà nói: “Nói thật, thấy các người bình an vô sự đi vào, ta còn tưởng các người là đồng bọn của hắn...”

“Hò Ma hừ một tiếng, nói: “Chúng ta có thể vào được, là vì có con ngựa già dò đường...”

“Nói xong thì chợt nhận ra, quay sang người bên cửa hỏi: “Nhanh đi xem, con ngựa già của ta có chết chưa?”

Lúc đầu, những người này đều coi Hò Ma như kẻ thù, ánh mắt đầy thù địch, nhưng bây giờ sau khi nói chuyện một hồi, họ phát hiện ra không phải như vậy nên vội vàng có người chạy đi xem xét. Chẳng mấy chốc, người đó quay lại và hét lên: “Gần chết rồi, chỉ còn thoi thóp...”

“Vậy là vẫn chưa chết...”

Hò Ma gật đầu, nói: “Ta không hiểu quy củ của Vu nhân, nhưng cách làm của người này, e rằng cho dù đặt trong giang hồ, cũng không được coi trọng...”

Chương 738. Thanh toán sổ sách

Chương 738: Thanh toán sổ sách

“Vừa rồi trong rừng, hắn đã cố gắng dùng Cổ Khuyển để hạ cổ chúng ta, chúng ta đã nhận ra điều bất thường, cũng đã lên tiếng, nhưng không có ai đáp lại, chẳng nể nang gì cả.”

Nói đến đây, hắn không khỏi nhớ đến tiểu cô nương trên đầu có đội trang sức bạc, hoạt bát đáng yêu kia.

Chỉ là không biết lai lịch của tiểu cô nương kia là gì?

“Dù sao thì Hồ quản sự bản lĩnh lớn, có thể vào được cốc, thì có nghĩa là có thể ra được, đúng là cứu tinh...”

Trang mở miệng nghe vậy, cũng không biết nên nói thế nào, chỉ vội vàng chấp tay, nói: “Mỏ của chúng ta, hơn trăm mạng người, đều trông cậy vào ngài chiếu cố...”

“Tên này...”

Hồ Ma không hề cảm thấy vui vẻ vì được tặng bóc, chỉ liếc nhìn Trang mở miệng có vẻ ngoài chất phác này, trong lòng thâm mắng lão hồ ly.

Mà nghe Trang mở miệng nói như vậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Hồ Ma.

Vừa rồi giao thủ một chiêu, Hồ Ma đã bộc lộ ra bản lĩnh, bọn họ đều nhìn ra bản lĩnh của Hồ Ma lớn, thêm vào việc hắn là người đại diện cho Hồng Đăng Hội phía trên đến đây, khí thế cũng đủ, đúng lúc lòng người hoang mang, bọn họ thực sự đều đặt hy vọng vào hắn.

“Chuyện khác tạm thời đừng nói nữa.”

Mà Hồ Ma đối mặt với ánh mắt của nhiều người như vậy, lại không tỏ rõ thái độ, chuyển chủ đề, nói: “Rượu đã mang lên lâu như vậy, sao không thấy món nào?”

“Chúng ta cũng đã đi đường xa như vậy, chuẩn bị chút đồ ăn đi!”

“...”

“Đúng, đúng...”

Trang mở trường nghe vậy, vội vàng nháy mắt với mấy người bên cạnh, những người kia có vẻ hơi khó xử, nghe bọn họ thì thầm, hình như hiện tại lương thực của bọn họ ngày càng ít, đang không nổi lãng phí.

Nhưng Trang mở trường lại mắng: “Người tiết kiệm mấy miếng này, cũng không chịu đựng được thêm một hai ngày, trước tiên hãy hạ vị quân sự đến từ phía trên cho tốt.”

“... Nếu thực sự không đủ, thì bạch thanh, thậm chí huyết, đều làm rồi mang lên!”

“Người ở chỗ huyết thực, chẳng lẽ còn có thể chết đói?”

“...”

Người dưới quyền lúc này mới vội vàng đi, bọn họ đông người, nhưng rất nhanh một xúng bánh bao trắng lớn, cùng với mấy bát thịt được mang ra, hai vò rượu vừa đặt lên bàn, cũng là rượu thật, có thể uống.

Trang mở trường này, quả là người hiểu chuyện, sau khi sắp xếp đồ ăn, liền chủ động lui ra ngoài, nói còn có việc phải sắp xếp.

Hồ Ma cũng hơi nghiêng tai lắng nghe một lát, xác định không có ai nghe lén, lúc này mới quay sang Lão Toán Bàn,

nói: “Lão ca, người xem mỏ này, rốt cuộc là chuyện gì?”

Lão Toán Bàn trước tiên múc một ít rượu từ trong vò ra người, sau đó mới yên tâm rót vào bát, nếm một ngụm, gật đầu, nói: “Trước tiên dạy cho mấy tiểu tử các người một điều, gặp phải người thả cổ, món nóng có thể ăn, như bánh bao vừa hấp xong và thịt hầm này.”

“Món lạnh thì phải xem xét kỹ, tránh trúng chiêu.”

“Nhưng Thủ Tuế Nhân các người cũng không giống người khác, ta từng nghe người ta nói, có Thủ Tuế Nhân trúng cổ trong bụng, trực tiếp pha một bát thạch tín lớn uống hết, để giết trùng tử...”

“Đương nhiên, điều này cũng phụ thuộc vào trình độ của hai bên, tên họ Trang kia rõ ràng không có bản lĩnh thâm hậu như vậy, cổ độc mà hắn ta gặp phải cũng rõ ràng lợi hại hơn...”

“...”

Sau khi khoe khoang xong, mới nói với Hồ Ma: “Tên họ Trang kia không giống như đang nói dối, đương nhiên, cũng chính vì bọn họ đang gặp phải chuyện này, bây giờ mới dễ nói chuyện như vậy, nếu không, chỉ riêng việc tranh giành mỏ này, cũng đủ để chúng ta đánh nhau một trận long trời lở đất rồi.”

“Hắn ta vừa rồi cũng là muốn thử người, xem bản lĩnh của người thế nào, nếu bản lĩnh không bằng hắn ta, chuyện về mạch khoáng thần bí kia, e là cũng không thành thật khai báo như vậy.”

“...”

“Điều này đúng là vậy.”

Hồ Ma cũng nhìn ra, cười nói: “Mấu chốt là sự việc xảy ra đột ngột, ai biết tên này nói mấy phần thật, mấy phần giả, chỉ

dựa vào vài câu nói, liên đầu với Vu nhân không rõ lai lịch bên ngoài kia, có đáng không?”

“Đương nhiên không thể để bọn họ làm bia đỡ đạn chắn trước mặt, uống công liều mạng với kẻ bên ngoài kia, ngược lại để người trong mỏ này nhất được tiện nghi...”

Lão Toán Bàn vừa nhấp một ngụm rượu, vừa nói: “Nhưng, bây giờ gặp phải chuyện này, nếu không quản, cũng không được, dù sao cũng là người của Hội phái đến, gánh vác danh nghĩa, lúc này không ra mặt, sau này e là không ai phục chúng ta.”

Hồ Ma thở dài một hơi, nói: “Chính là đạo lý này, vậy theo ý của ngươi...”

Lão Toán Bàn cười hì hì, nói: “Hồ lão đệ, ngươi cảm thấy chúng ta đến đây, việc quan trọng đầu tiên là làm gì?”

Hồ Ma cũng nhìn hẩn, cười nói: “Thanh toán sổ sách?”

“Ái chà...”

Lão Toán Bàn lập tức giơ ngón cái với Hồ Ma, cười nói: “Ta biết đi cùng ngươi là đúng mà.”

“Chính là như vậy, Trang mỏ trưởng này đã nói như vậy, vậy chúng ta cũng mặc kệ hẩn ta nói mấy phần thật, mấy phần giả, tiếp quản mỏ này mới là chính sự.”

“Nếu là thật, chúng ta tiếp quản rồi, nắm rõ tình hình, mới dễ bàn bạc cách đối phó với Vu nhân bên ngoài, đúng không?”

“Nếu là giả, hắc hắc, hẩn ta cứ đưa ra cái cớ này, trách chúng ta được sao?”

“...”

“Thừa nước đục thả câu? Thật là hơi vô sỉ...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng không nhịn được cười, nói: “Mấy người Huynh đệ chúng ta, đều xuất thân từ thôn trại, làm người thành thật, chưa từng làm chuyện vô sỉ như vậy, nhưng Từ thúc đã nói, sau khi chúng ta ra ngoài, phải nghe theo ý kiến của ngài...”

“... Vậy cứ làm như vậy đi, Huyết Thái tuế và Kim ti Thái tuế bọn họ đã khai thác được không ít, lúc này hẳn là còn chưa kịp vận chuyển ra ngoài chứ?”

Chương 739. Thương lượng

Chương 739: Thương lượng

Sau khi bàn bạc xong xuôi, chuyện đó tạm thời gác lại.

Hồ Ma và những người khác cũng không nói thêm gì nữa, ăn uống no say. Sau đó, Hồ Ma xách theo bình rượu đi đến cửa trang trại.

Liếc mắt nhìn, hắn thấy con ngựa trúng vô số cổ độc, đã gần như chết từ lâu, thế mà giờ vẫn còn thoi thóp thở. Chỉ là ban đầu khi chờ chết, nó nằm ở đó, tư thế có một loại cảm giác mong đợi thiêng liêng.

Nhưng bây giờ, nó lại nằm ngửa, lười biếng, bụng hướng lên trời.

Thấy Hồ Ma đến, con ngựa yếu ớt mở mắt, liếc nhìn một cái rồi lại mệt mỏi nhắm nghiền, dáng vẻ không muốn để ý đến bất cứ ai trên đời này...

Hồ Ma nói: “Lão huynh còn động đây được không? Ta mang rượu đến cho ngươi, hay là ngươi uống một hớp rồi lên đường?”

Con ngựa nhắm mắt, hoàn toàn không để ý đến hắn. Hồ Ma cũng không miễn cưỡng, đặt một cái bát bên cạnh nó, rót rượu từ trong bình ra hơn nửa bát, sau đó đặt bình sang một bên, quay người trở về.

Con ngựa vẫn nằm đó, rất lâu, rất lâu, càng ngửi càng thấy mùi rượu thơm.

Cuối cùng vẫn không nhịn được, lật người lại, đưa miệng vào bát, nhấp một ngụm nhỏ, càng nhấp càng thơm, cuối cùng

không nhin được, ngâm lấy bình rượu, ừng ực uống hết hơn nửa bình, rồi cả con ngựa, cuối cùng bắt đầu mơ màng.

Hồ Ma cũng trở lại đại sảnh, gọi những thợ mỏ đang hào hứng chờ đợi xung quanh đến, cùng với vị Trang mỏ trưởng và hai đệ tử của y.

“Mọi người, có một điều các vị có thể yên tâm.”

Hồ Ma cười với mọi người, nói: “Ta là người của Hồng Đăng hội đến, thay Hồng Đăng nương nương đến xem xét sản nghiệp dưới danh nghĩa của nàng. Nếu làm tốt, tất nhiên chúng ta sẽ thưởng, làm không tốt...”

“...cũng không phạt, nhưng tiếp quản lại để tự mình quản lý là điều cần thiết.”

“...”

Nói xong, hắn nhìn Trang mỏ trưởng một cái, thấy y chỉ im lặng lắng nghe, không hề có ý kiến gì. Nếu là trước đây, một khi lời này nói ra, e rằng hai bên sẽ xé rách mặt, đánh nhau một trận.

Nhưng bây giờ, tự nhiên là xem ai giải quyết được vấn đề trước thì người đó đúng.

“Nhưng các vị cũng đã thấy, chúng ta chỉ đến có bốn, năm người, nghĩa là chúng ta không định tuyển thêm thợ cắt thịt, bát com của chư vị gia môn có thể giữ được.”

Hồ Ma tiếp tục nói, trên mặt nở nụ cười: “Nói trắng ra, trưởng bối trong nhà chúng ta cũng có người dựa vào nghề cắt thịt để kiếm sống, biết mọi người không dễ dàng gì, hơn nữa, Hồng Đăng nương nương của chúng ta cũng nổi tiếng là người thiện lương trong vùng, xây dựng miếu thờ...”

“...sao có thể để chúng ta làm chuyện ác độc cắt đứt kế sinh nhai của người khác?”

“...”

Những người trong mỏ không ngờ Hồ Ma gọi họ đến lại nói những điều này, nhất thời ánh mắt giao nhau, đều có chút không hiểu.

Còn vị Trang mỏ trưởng kia, cùng hai đệ tử của y, còn có mấy tên nhìn như là quản sự trong mỏ, đều lập tức hoảng hốt, vội vàng nhìn về phía Trang mỏ trưởng, hiểu rõ Hồ Ma đây là đang trắng trợn mua chuộc lòng người.

Trang mỏ trưởng lắc đầu, ra hiệu cho bọn họ không cần làm to chuyện, nhỏ giọng nói: “Người ta có bản lĩnh, lại là người từ hội ở trên xuống, các ngươi có thể làm gì?”

“Nếu không muốn xé rách mặt, vậy thì cứ tiếp đón cho tốt.”

“Nể tình đều là người của Thủ Tuế nhất mạch, hẳn cũng không có lý do gì để đối xử với chúng ta quá tuyệt tình.”

“Hơn nữa, vị bên ngoài kia, các ngươi có ai đối phó được?”

“...”

Hai vị đồ đệ nghe vậy, cũng không nói gì nữa, thở dài một tiếng, liếc mắt ra hiệu với mấy vị quản sự khác, ý bảo đừng manh động.

“Chúng ta làm người đảng hoàng, nhưng các chư vị cũng phải đảng hoàng, mọi người tốt với nhau thì đều có cơm ăn.”

Hồ Ma nói lời hay trước, sau đó sắc mặt hơi trầm xuống, nói: “Bây giờ đến đây, ta thấy lòng người hoang mang, bên ngoài lại có yêu nhân tác oai tác quái, các ngươi đều bắt đầu lo lắng.”

“Nhưng các ngươi không cần lo lắng, chúng ta đã đến đây, yêu nhân này không thể làm hại người trong mỏ này, nhưng trước khi ta tiếp quản, việc nên làm cũng phải làm, ta mang

theo sổ sách từ hội, chắc hẳn mỏ của các người cũng có sổ sách.”

“Sổ sách của hội, ta có thể đốt đi, nhưng huyết thực và kho hàng của mỏ này, ta phải kiểm tra cẩn thận.”

“...”

“Hả?”

Bao gồm cả Trang mỏ trưởng, hai đệ tử của y và mấy vị quản sự trong đám thợ cắt thịt xung quanh, sắc mặt đều thay đổi.

Khó trách vừa đến đã không nói cách đối phó với vu nhân, mà lại gọi mọi người đến nói chuyện.

Hóa ra là nhắm vào sổ huyết thực hiện tại của mỏ...

Trong lời kể vừa rồi của Trang mỏ trưởng, bất kể là thật hay giả, bất kể huyết mạch sâu thẳm kia có thể cắt ra thứ gì, càng bất kể vu nhân này đến từ đâu, Hồ Ma và Lão Toán Bàn đều phát hiện ra một điểm quan trọng, đó là:

Trước khi xảy ra chuyện này, mỏ này đã đào được không ít huyết thái tuế, thậm chí trong đó còn có không ít thứ tốt có kim vân...

Theo lời họ kể, mấy sọt đồ tốt này, hiện tại còn chưa kịp vận chuyển đi, chẳng phải nên nhanh chóng lấy sao?

Ta là quản sự của Hồng Đăng hội xuống đây, kiểm tra sổ sách chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Không giao?

Nếu mỏ này không giao thì chuyện lớn rồi, người cho rằng người đào ra thì là của người sao?

Đây là của Hồng Đăng nương nương chúng ta!

Chương 740. Tám bình huyết thực

Chương 740: Tám bình huyết thực

Một câu kiểm tra sổ sách nói ra, ánh mắt Hồ Ma liền nhìn về phía Trang mỗ trưởng đang đứng trong đám người, chỉ thấy y cũng sắc mặt trắng bệch, do dự không quyết, hai bên đệ tử càng nhìn y chăm chăm, dường như không nói một lời, là muốn động thủ.

Nhưng y suy nghĩ hồi lâu, lại thở dài một tiếng, khoát tay, nói nhỏ vài câu với hai đệ tử và quản sự, đuổi mấy người này đi.

Không lâu sau, trong mỗ một mảnh bận rộn, hai cái bình sơn đen niêm phong được mang đến.

Huyết thực lấy từ mỗ ra, đều phải nhanh chóng cho vào bình, dùng giấy niêm phong dán lại, để tránh thu hút thứ gì đó, càng là loại chất lượng cao, càng phải làm như vậy, thông qua giấy niêm phong, cũng có thể phán đoán được trong bình là thứ gì.

Hồ Ma nhìn thấy giấy niêm phong trên bình, đại khái biết được chất lượng, nhưng không vội mở ra kiểm tra, chỉ cười như không cười nhìn: “Chỉ có nhiều đây thôi sao?”

Hai vị đồ đệ liên tục gật đầu, Trang mỗ trưởng lại sắc mặt khó xử, hồi lâu mới nói: “Còn, còn một chút.”

Nói xong, lại sai người đi lấy, lại có hai cái bình được mang đến.

Hồ Ma nhìn, lạnh lùng không nói gì, nhưng Lão Toán Bàn lại nói: “Vừa rồi nghe ngươi nói đào được mấy sọt, mà bình này là mười cân, nhưng bình thường sẽ không đựng đầy, chỉ đựng khoảng bảy, tám cân, một sọt tính là năm mươi cân, mấy cái bình hiện tại của ngươi, e rằng...”

Trang mỏ trưởng nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, vội vàng đến trước mặt Hồ Ma, nhỏ giọng cầu xin: “Hồ quản sự...”

“Mọi người đều là người của Thủ Tuế nhất mạch, ngươi xem...”

“...”

“Chúng ta không phải là người không nói đạo lý...”

Hồ Ma cười với y, cũng hạ thấp giọng nói: “Lão ca, vừa rồi nói đến truyền thừa của mỗi người, ta liền hiểu, sư phụ chúng ta là Chu Nhị gia, cũng là nhân vật có tiếng tăm.”

“Nói thật, Thanh Y bang của các ngươi đã không còn nữa, hiện tại mỏ huyết thực này đều là của Hồng Đăng hội chúng ta, ngươi muốn giữ lại chút lợi ích, ta hiểu, thậm chí sau này, mọi người cùng nhau kiếm sống ở mỏ này, cũng không sao cả.”

“Nhưng ta bây giờ là lần đầu tiên đến đây, lại gặp phải chuyện bên ngoài như vậy, đang cần ra sức đây!”

“Chúng ta không thoái thác, nhưng ngươi xem ngươi, có phải cũng nên thành thật một chút hay không?”

“...”

“Ta...”

Trang mỏ trưởng ngược lại không biết nói gì, hạ thấp giọng mới nói: “Cơ hội lần này, cả đời cũng khó gặp được một lần, nói thật với ngươi, ta còn hai bình ở đó, nhưng ngươi cũng phải để ta giữ lại chút ít chứ, ta lên đưa cho ngươi một bình?”

“Không cần!”

Hồ Ma nhìn thẳng vào mắt y, nói: “Người có bao nhiêu, đều mang đến đây.”

“Sau đó, ta làm chủ, người lấy hai bình về, coi như là tiền vắt vả của người và huynh đệ, người thấy thế nào?”

“...”

Trang mở trường súng sốt một chút, hồi lâu, lại đột nhiên cười khỏ, rồi gật đầu.

Y thật sự dẫn người đi lấy, không lâu sau, lại có ba bình được mang đến trước mặt bọn họ, bây giờ nhìn thấy một mảng đen sì trước mặt, ai nấy đều hít sâu một hơi, thậm chí có chút cảm giác không chân thực.

Tám cái bình lớn, bên trong đều có gần mười cân huyết thực, tính ra, chẳng phải là bảy, tám mươi cân huyết thực, cứ như vậy đặt ở đây sao?

Hơn nữa, đây là không cần công nạp, có thể tự mình giữ lại...

“Đủ rồi...”

Hồ Ma nhìn, trong lòng cũng hơi chùng xuống.

Hắn đến chỗ này, vốn là vì huyết thực, chỉ cần có đủ huyết thực, là có thể thuận lợi nhập phủ, chỉ là, thiếu hụt huyết thực của hắn thật sự không nhỏ, đều cho rằng phải hao tâm tổn sức một phen mới có thể mưu tính được...

Nào ngờ, bây giờ vừa mới đến, đã phát tài một khoản nhỏ như vậy, e rằng trực tiếp là đủ rồi?

Cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, hắn hít sâu một hơi, chỉ vào hai bình trong đó, nói: “Những bình này Trang mở trường mang về trước, xem kỹ chất lượng.”

“Còn lại...”

Hắn đứng dậy, nói với Chu Đại Đồng: “Đại Đồng, chọn một chỗ ở, tất cả đều chuyển vào phòng chúng ta.”

“Tối nay ta muốn kiểm tra sổ sách cho kỹ.”

“...”

Chu Đại Đồng nghe vậy, hưng phấn nhảy dựng lên, liên tục nói: “Được, được!”

Lão Toán Bàn cũng lập tức căng thẳng, nói: “Ta thì sao, còn ta thì sao? Ta cũng có thể giúp kiểm tra sổ sách.”

Hồ Ma nói: “Người đến phòng ta kiểm tra, cũng giống nhau.”

Thấy mọi người đều bận rộn, Trang mỗ trưởng cũng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vui mừng là Hồ Ma lại dám làm chủ như vậy, lại phân cho mình hai bình, trước đây đây là chuyện không thể lộ ra ánh sáng, bây giờ hắn phân như vậy, chẳng phải là trở thành danh chính ngôn thuận của mình sao?

Thấy bọn họ chỉ mang bình đi, lại vẫn có chút không yên tâm, nhìn những thợ cắt thịt đang thò đầu ra xem bên ngoài, vội vàng nói: “Chỉ kiểm tra sổ sách thôi sao?”

“Hồ quản sự, yêu nhân bên ngoài vẫn đang tác oai tác quái, chúng ta có nên thương lượng một kế hoạch không?”

“...”

“Kế hoạch?”

Hồ Ma nghe vậy, lại nheo mắt, nói: “Đơn giản.”

“Đại Đồng, lấy đèn lồng chúng ta mang đến, đổ đầy dầu, treo lên cửa!”

“Bọn chúng đã đưa đến một con quạ chết, muốn người ta dọn nhà, vậy chúng ta cũng treo đèn lồng đỏ lên, nói cho bọn

chúng biết, đây là địa bàn của Hồng Đăng nương nương chúng ta, đôi phương nếu không biết lui bước, đó chính là là địch với Hồng Đăng nương nương chúng ta.”

“Ta ngược lại muốn xem xem hấn có gan lớn đến mức nào!”

Chương 741. Quy củ

Chương 741: Quy củ

“Làm như vậy là được rồi sao?”

Dưới ánh mắt của đám thợ cắt thịt, Chu Đại Đồng giờ cao chiếc đèn lồng đỏ rực, sử dụng công phu Quỷ Đăng Giai, nhẹ nhàng leo lên cổng trại, thay thế chiếc đèn lồng cũ kỹ đã phai màu vì gió mưa.

Lập tức, ánh sáng đỏ lan tỏa, đột nhiên khiến cho mỏ cũ kỹ trong núi sâu này thêm vài phần màu sắc thần bí.

Mọi người trong mỏ đều không biết hành động này có ý nghĩa gì, chỉ ngơ ngác nhìn, cũng không dám tùy tiện quấy rầy bọn họ làm việc.

Chu Lương mơ hồ cảm thấy hiểu ra, nhưng lại không chắc chắn lắm, liền tò mò nhìn Lão Toán Bàn, vẻ mặt của lão già này cũng vô cùng tán thưởng, nhỏ giọng giải thích: “Sự huynh của các người thông minh lắm!”

“Người thử nghĩ xem, người sống trên đời, điều quan trọng nhất là gì?”

“Không gì khác ngoài hai chữ quy củ!”

“Vì sao người đến mỏ này, đều phải cẩn thận với đám vu nhân kia?”

“Không có gì khác, chính là vì bọn họ có nhiều quy củ, người Hạ chúng ta chú trọng nhập gia tùy tục, sợ phạm phải quy củ của bọn họ.”

“Nhưng chúng ta sợ phạm phải điều kiêng kỵ của người ta, lễ thượng vãng lai, bọn họ cũng nên lo lắng phạm phải điều kiêng kỵ của chúng ta mới đúng, treo đèn lồng của Hồng Đăng nương nương lên, chính là nói rõ nơi này là địa bàn của Hồng Đăng nương nương, làm gì ở đây, đều phải suy xét đến thể diện của Hồng Đăng nương nương chúng ta.”

“Bình thường chúng ta phạm phải điều kiêng kỵ của bọn họ, bọn họ sẽ hạ cổ, vậy bọn họ phạm phải điều kiêng kỵ của chúng ta, chúng ta cũng phải động dao.”

“Côn trùng của vu nhân lợi hại, chẳng lẽ dao của Thủ Tuế Nhân chúng ta lại mềm yếu sao?”

“...”

Người bên cạnh cũng nghe thấy, thấy Lão Toán Bàn tự tin như vậy, các thợ mỏ trong mỏ đều không khỏi gật đầu, chỉ có hai đệ tử của Trang mỏ trưởng, có chút nghi ngờ lẩm bẩm: “Thể diện của Hồng Đăng nương nương, lớn đến vậy sao?”

“Thể diện của Hồng Đăng nương nương lớn hay không, phải xem bản lĩnh của chúng ta có lớn hay không.”

Hồ Ma nghe thấy lời lẩm bẩm của bọn họ, cười với họ một cái, nói: “Bây giờ quy củ đã đặt ở đây, xem vị bên ngoài kia, có nể mặt chúng ta hay không.”

“Hắn nếu nể mặt thì tốt, nếu không nể mặt, đây chính là đối đầu với toàn bộ Hồng Đăng hội, đối đầu với Hồng Đăng nương nương đã xây miếu thờ của chúng ta, đừng nói là hắn, một kẻ luyện cổ, cho dù là toàn bộ chi vu nhân này, thì có thể làm gì?”

“Thật sự đợi đến khi mời được Hồng Đăng nương nương, hoặc là toàn bộ nhân mã của Hồng Đăng hội đến đây, san bằng cả trại của hắn!”

“...”

Đương nhiên, mặc dù trước mặt những người trong cốc này nói rất tự tin, nhưng trong âm thầm cũng lặng lẽ thương lượng với Lão Toán Bàn: “Người cảm thấy hấn nhìn thấy đèn lồng này, sẽ như thế nào?”

Lão Toán Bàn cười nói: “Nếu là người hiểu chuyện, nhìn thấy trận thế này của chúng ta, không nói lập tức rời đi, cũng ít nhất phải lộ diện đến nói chuyện một chút.”

“Đây chính là quy củ giang hồ, quy củ giang hồ là gì? Chính là học cách xuống nước...”

“Nhưng nếu hấn không lộ diện, vẫn trốn trong bóng tối hại người như vậy, thậm chí còn biến đổi tệ hơn, vậy thì không thể nói lý lẽ được nữa, ít nhất chúng ta cũng biết người này không thể nói chuyện, trực tiếp chuẩn bị biện pháp phản kích mạnh nhất là được.”

“...”

“Cũng phải đấu lại được mới được.”

Hồ Ma hạ thấp giọng nói: “Từ dáng vẻ của Trang mở trường kia, người này e rằng không đơn giản.”

“Thủ Tuế Nhân có thân thể cường tráng nhất, hướng chỉ lại là Thủ Tuế nhân đã luyện ngũ tạng, vậy mà cũng bị thương đến mức độ này.”

“...”

“Bản lĩnh của hấn tự nhiên là không nhỏ, nhưng chúng ta cũng chưa chắc đã chịu thiệt.”

Lão Toán Bàn lại cười lạnh, nói: “Giao thiệp với vu nhân này, chuyên chú vào nhãn lực, phải xem hấn là người của môn đạo nào, thôn trại nào trước đã.”

“Vu cô môn đạo, có vu đạo và cô đạo, còn có phân biệt Trùng Nhi môn, Súc Nhi môn và Can Tử môn, trước đây ở

Minh Châu phủ chúng ta, có Đàn Nhi giáo, Trùng Nhi môn, ăn may mắt mù gọi hồn, được mệnh danh là tam hại.”

“Đàn Nhi giáo kia thì không còn lớn mạnh, nhưng người không biết, Trùng Nhi môn này, kỳ thực chính là truyền ra từ chi vu nhân này, lúc trước ở Minh Châu cũng có tiếng tăm không nhỏ, nhưng sau đó vì sao lại biến mất không còn tăm hơi, chẳng phải là đấu qua đấu lại, cuối cùng vẫn không đấu lại chúng ta sao?”

“Bây giờ cũng không vội hoảng hốt, chỉ cần nhìn ra lai lịch và môn đạo của hắn, vậy thì đối phó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nói lui một vạn bước, cho dù chúng ta thật sự đấu không lại bọn họ...”

“...cũng có thể ra ngoài đi tìm viện binh!”

“...”

‘Lão già này đúng là lão giang hồ, nhãn lực thật sắc bén...’

Hồ Ma nghe vậy, liền biết Lão Toán Bàn cũng nhìn ra điểm mấu chốt, cười nói: “Người ta đã phong tỏa đường đi, người ra ngoài thế nào?”

“Lão đệ đang khảo nghiệm ta đấy...”

Chương 742. Danh hiệu Hầu Nhi Tử

Chương 742: Danh hiệu Hầu Nhi Tử

Lão Toán Bàn cũng bật cười, nói: “Hắn có thể dùng cổ trận, phong tỏa đường vào cốc, còn có thể bao vây cả cốc này hay sao? Làm gì có nhiều côn trùng như vậy...”

“Lão già ta tuy không phải Thủ Tuế, nhưng ở Hồng Đăng hội, gặp nhiều nhất chính là Thủ Tuế, đối với thủ đoạn của các người cũng hiểu rất rõ.”

“Hắn phong tỏa đường vào cốc, người bình thường không thể ra vào, nhưng Thủ Tuế Nhân nào quản những thứ này, phía sau chính là sườn núi, với công phu vượt nóc băng tường như giẫm trên đất bằng của các người, vách núi cao cỡ nào cũng có thể leo lên, gọi viện binh chẳng phải là dễ dàng sao?”

“Đương nhiên, đi như vậy, nếu trong mạch khoáng này có thứ gì tốt, vậy thì cũng không đến lượt chúng ta...”

“...”

“Đúng là vậy.”

Lão Toán Bàn nói, cũng chính là điều Hồ Ma đang nghĩ trong lòng lúc này.

Kỳ thực vừa đến đây, hắn cũng đã nhìn ra chỗ khó khăn của mỏ huyết thực này, bọn họ bị kẻ hạ cổ kia phong tỏa đường đi, nguyên nhân chính là vì đường ra vào chỉ có một, một khi phong tỏa, huyết thực bên trong không thể vận chuyển ra ngoài.

Đối với Thủ Tuế Nhân mà nói, muốn chạy trốn, vẫn là đơn giản, chỉ là đi như vậy, có nghĩa là phải từ bỏ những thợ mỏ bình thường trong mỏ này, và mạch khoáng không biết có thể đào ra thứ gì kia...

Cuối cùng vẫn là một chữ tham!

Còn về phần mình...

Theo lý mà nói, mình lấy được mấy bình huyết thực này, kỳ thực đã kiếm được rồi, nhưng cũng không vội vàng báo cáo lên trên, nghiên cứu cách kiếm thêm chút nữa rồi hẵng nói.

Nhờ đâu trong mạch khoáng kia, thật sự cất giấu thứ gì tốt thì sao?

Đúng là mình cũng tham lam...

Vậy thì sao, người khác có thể tham, chẳng lẽ mình lại không thể tham?

... Đương nhiên, không thể quá cứng đầu, trước tiên treo đèn lồng đỏ lên, sau này không gánh nổi nữa thì thuận lý thành chương gọi Hồng Đăng nương nương đến dọn dẹp!

Kế hoạch đã định, liền để cho người trong mỏ này, tự đi nghỉ ngơi đừng nghi thần nghi quỷ như vậy, có chuyện gì, cũng đợi đến ngày mai trời sáng rồi hẵng nói.

Sau đó, một lần nữa từ chối yêu cầu của Lão Toán Bàn muốn lấy một lô huyết thực về kiểm tra chất lượng, Hồ Ma mang sáu cái bình, chuyển vào nhà gỗ mà Trang mỏ trưởng chủ động nhường cho mình, lại để Chu Đại Đồng và Triệu Trụ đều ngủ ở đây.

“Lần này thật sự phát tài rồi...”

Âm thầm kiểm kê một chút, Hồ Ma cũng không khởi động lòng, sáu cái bình rơi vào tay mình, đều là huyết thái tuế, hơn

nữa chất lượng từ thấp đến cao, hai bình cuối cùng, bên trong là kim ti thái tuế.

Đáng tiếc, nếu tất cả đều là kim ti thái tuế chất lượng như bình cuối cùng, huyết thực mình cần để nhập phủ, cũng lập tức đủ rồi, bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng.

Nhưng điều này cũng khiến Hồ Ma động lòng, nếu mạch khoáng kia thật sự càng đào càng tốt, bên trong sẽ có bảo bối gì?

Tệ hơn nữa, cho dù không có bảo bối, chỉ cần vẫn là kim ti thái tuế chất lượng như vậy, cũng đủ cho mình nhập phủ rồi...

Cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, Hồ Ma sau khi kiểm kê mấy cái bình này qua lại ba lần, cũng hơi yên tâm, an ổn lên giường nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần rồi hăng nói.

Muốn làm rõ trong mạch khoáng kia có gì, phải giải quyết phiền phức bên ngoài trước đã.

Người khác đại khái còn cho rằng Hồ Ma chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, nghỉ ngơi hồi phục, ngày mai nghĩ cách đối phó với vu nhân thần bí bên ngoài kia.

Nhưng Hồ Ma lại có một tính toán khác: mình đến Hạt Tử Lĩnh, chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây, lại có kẻ thần bí không rõ gây khó dễ, thật sự muốn hoàn toàn nghe theo lời của Trang mở trường này, đứng mũi chịu sào sao?

Nếu là người bình thường, bị đẩy đến vị trí hiện tại này, ngoài việc đứng ra gánh vác, hoặc là bỏ miếng thịt bên miệng này không ăn, cũng không gánh vác trách nhiệm, đại khái cũng thật sự không còn cách nào khác.

Nhưng mình, dù sao cũng là người chuyển sinh...

Chìm vào giấc ngủ, Hồ Ma liền đến linh miếu bản mệnh, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy tượng thần bản mệnh của mình,

tỏa ra từng tia từng sợi kim quang, phác họa ra đường nét của tượng thần.

Tứ chi và ngũ tạng đều hiện ra trong bóng tối, mà ở vị trí đầu, hiện tại những dấu vết màu vàng kim dày đặc kia, cũng đã sáng lên gần một nửa, chỉ cần ăn đủ huyết thực, là sẽ hoàn toàn luyện thành.

“Hy vọng ngay trước mắt, nếu mình có thể trực tiếp ăn mấy bình huyết thực này, nói không chừng có thể nhập phủ.”

Hồ Ma thầm cảm thán trong lòng: “Đáng tiếc không thể một miếng ăn thành người béo, tốc độ luyện hóa có hạn.”

Vừa cảm thán, vừa tạm thời gác lại suy nghĩ này sang một bên, hắn chậm rãi đi đến trước bàn thờ, đưa tay đặt lên lư hương, sau đó điều hòa hơi thở, cũng thay đổi giọng nói của mình, nhỏ giọng gọi: “Lão Bạch Kiền ở Hạt Tử Linh gọi.”

“Danh hiệu Lão Bạch Kiền ở Hạt Tử Linh gọi, có người chuyển sinh nào nghe thấy không?”

“...”

Mỗi lần gọi, liên yên lặng đợi một lát, quan sát khói bay ra từ lư hương, lại thấy vẫn tản mát, không có động tĩnh gì kết nối.

Hắn cũng không vội, liên tục gọi mấy lần, liền tạm dừng.

Âm thầm dùng huyết thực hành công, đợi qua một canh giờ, liền lại vào, gọi mấy lần, hơn nữa, để phạm vi gọi của mình rộng hơn, ba nén hương mệnh của hắn đều đã cắm vào lư hương, hoàn toàn không tiếc hao tổn hương mệnh.

Đến mỗi nơi xa lạ, trước tiên đều tiến hành gọi, đây là thói quen tốt mà mỗi người chuyển sinh đều nên rèn luyện.

Nhưng trong lòng Hồ Ma kỳ thực cũng không chắc chắn, đây là lần đầu tiên hắn tiến hành gọi trong trường hợp không

xác định có ai nghe thấy hay không, hơn nữa nơi này là núi sâu rừng thẳm, cũng giống như Nhị Oa Đầu ở Lão Âm Sơn lúc trước, xác suất được người khác nghe thấy, không lớn.

Nhưng không thử thì sao biết được, biết đâu vừa hay có người ở gần đây thì sao?

Mang theo hy vọng này, Hồ Ma liên tục gọi ba lần, thấy sắp sửa trời sáng, vẫn không có ai đáp lại, đành bất lực.

Đang định lui ra, từ bỏ hy vọng này, lại đột nhiên, một giọng nói có chút tiếc nuối vang lên: “Danh hiệu Hầu Nhi Tửu đáp lại lời gọi...”

“...Thật là, ta đã trốn xa như vậy rồi, không ngờ vẫn bị các người tìm thấy!”

Chương 743. Thế giới thật giả

Chương 743: Thế giới thật giả

“?”

Bất ngờ nghe được câu trả lời này, Hồ Ma vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Vui mừng là cả đêm gọi không uống phí, cuối cùng cũng nhận được hồi đáp vào lúc cuối, chỉ cần nơi này cũng có người chuyển sinh, thì rất nhiều việc làm sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đến nơi xa lạ, chưa quen cuộc sống nơi đây, cái gì cũng không hiểu, có một người hiểu rõ tình hình ở đây, liền yên tâm, cho dù không nhận được trợ giúp lớn gì, có thể đổi lấy một vài thông tin hữu ích cũng tốt.

Kinh ngạc là, câu trả lời của người này sao lại có chút khác người, nghe động tĩnh này, giống như rất không muốn bị người khác tìm thấy?

“Người... trốn đến đây sao?”

Hồ Ma dừng lại một chút, cười nói: “Nghe động tĩnh, lão huynh hình như không thích bị người khác tìm thấy?”

“Cũng không phải trốn, ta sinh ra ở đây, cũng lớn lên ở đây.”

Người chuyển sinh có danh hiệu là Hầu Nhi Tử chậm rãi trả lời, giọng nói có chút lười biếng khác thường: “Nhưng ta không thích bị những người chuyển sinh khác gọi...”

“Haiz, mỗi lần ta xác định đây là một thế giới thực, sắp quên sạch chuyện kiếp trước, chuẩn bị sống thật tốt ở đây, thì các người lại đến, quấy rầy sự yên tĩnh của ta, lại nhắc nhở ta về những chuyện vừa mới quên...”

Y nói, giọng điệu có chút phiền muộn: “Ta đã trầm cảm rồi...”

“Bây giờ ta đã không hiểu rõ, rốt cuộc thế giới của chúng ta là thật, hay thế giới này là thật...”

“...”

“Còn có chuyện như vậy sao?”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Người chuyển sinh mà hắn gặp cũng không ít, mấy người kia, dường như rất thích nghi với thân phận của mình, tâm trạng đều ổn định, bây giờ sao lại có người hỗn loạn như vậy?

Ăn Hắc Thái Tuế nhiều quá? Phân biệt không rõ thế giới thật giả?

“Cảm thấy ta rất nhầm chán phải không? Cảm thấy ta không nên để tâm sức vào chuyện này?”

Hồ Ma chỉ là vì lịch sự, nên không nói thẳng ra, không ngờ Hầu Nhi Tử này, lại chủ động lái nhải nói: “Ta cũng không muốn nghĩ đến những thứ này, nhưng những vấn đề này thực sự ở ngay trước mắt không phải sao?”

“Ta cũng đã phân tích nguyên nhân, lý do người khác không nghĩ nhiều như vậy, có thể là do bọn họ nông cạn, còn ta thì khác, ta là sinh viên ưu tú tốt nghiệp trường danh tiếng, ta còn thi đỗ tiến sĩ...”

“Cho nên từ nhỏ ta đã rèn luyện thói quen sống logic, nhìn bản chất.”

“Ví dụ như lúc ta mới đến thế giới này, cho rằng nơi này là giả.”

“Nhưng vì để tìm ra bằng chứng giả tạo của nó, ta đã nghiên cứu rất nhiều, quan sát rất nhiều, lại càng phát hiện, thế giới này là thật, cho dù nó có nhiều hiện tượng và sức mạnh trái với khoa học thường thức, nhưng nó cũng là thế giới thực.”

“Tất cả mọi thứ của nó, đều có thể tự thành logic, chỉ là ở quy tắc cơ bản, xuất hiện một sự vận vẹo thần bí nào đó...”

“Vậy nếu thế giới này là thật, thế giới trong ký ức của chúng ta, có phải ngược lại là giả hay không? Có phải mọi thứ kiếp trước, đều chỉ là một giấc mơ?”

“... Những điều này, ta đã nói với những người chuyên sinh khác, đều là những vấn đề thực tế!”

“Nhưng bọn họ đều không hiểu ta, thậm chí còn cho rằng ta là kẻ điên, có lẽ là do bọn họ có trình độ học vấn thấp, người cũng không thông minh lắm...”

“...”

Nói đến đây, y dừng sờ, nói: “Đúng rồi, người có trình độ học vấn gì?”

“Hả?”

Hồ Ma bất ngờ bị hỏi, có chút luống cuống, vội vàng nói: “Điều này không quan trọng!”

“Lão huynh, ta vừa mới đến Hạt Tử Lĩnh, có chút việc muốn xử lý, cho nên người xem người có tiện...”

“...”

“Đừng nói!”

Chưa đợi Hồ Ma nói xong, Hầu Nhi Tử đột nhiên cắt ngang hẳn, nói: “Người nói rồi, ta sẽ không nhận được muốn giúp người, bởi vì giao tiếp với người chuyển sinh, cũng có thể khiến ta cảm nhận được cảm giác chân thực.”

“Nhưng hợp tác với người chuyển sinh, ta lại luôn không nhận được mà hoài nghi thế giới này, mà một khi nghĩ đến thế giới này có khả năng là giả, ta liền không nhận được muốn nghiên cứu một số thứ...”

“Nhưng những thứ ta nghiên cứu ở thế giới này, hình như đều thuộc về cấm kỵ...”

“Ví dụ như nữ tử sinh vào ngày âm, tháng âm, giờ âm, dùng để nuôi Phi Nga cổ là tốt nhất, chỉ là cần trước tiên dùng thủ pháp phẫu thuật tinh vi, chuyển Phi Nga cổ đã nuôi được một nửa vào tử cung của đối phương, lại dùng thủy ngân phong bế thất khiếu, dùng quan tài định đóng lại mệnh môn, sau đó dùng huyết thái tuế dưỡng thân...”

“... Nếu là ở thế giới giả tạo, đây chỉ là nghiên cứu bình thường, nhưng nếu đây là thế giới thực, ta làm như vậy có phải là hơi quá đáng không?”

“...”

“?”

Hồ Ma nhất thời bị y làm cho có chút hỗn loạn, đây không phải là hơi quá đáng.

Đây quả thật là tàn nhẫn rồi!

“Cho nên ta vẫn luôn bị những vấn đề này làm phiền.”

Hầu Nhi Tử dường như cũng biết Hồ Ma nghĩ gì, tự nói một mình: “Thế giới này giống như là thật, những người sống xung quanh đều là thân nhân, tộc nhân của ta, ta không thể nghiệm chứng những ý tưởng này trên người bọn họ.”

Chương 744. Ai phong tỏa mỏ?

Chương 744: Ai phong tỏa mỏ

“Cho dù là tù binh bắt được, cũng đều là người sống sờ sờ, ta không thể tiến hành những thí nghiệm phi nhân tính trên người bọn họ, để nuôi dưỡng cỏ trùng...”

“Nhưng sau khi tiếp xúc với người chuyển sinh, ta lại không nhìn được mà cảm thấy thế giới này là giả...”

“Nếu chỉ là một thế giới giả, vậy thì chỉ cần có thể chứng minh ý tưởng của ta, làm gì cũng không sao cả...”

“...”

“Hít...”

Hồ Ma nhất thời nảy sinh ý định rút lui, hay là đừng tìm người chuyển sinh này giúp đỡ nữa?

Hiện tại hẳn gặp người chuyển sinh cũng không ít, có người cẩn thận, có người cấp tiến, có người tàn nhẫn...

Nhưng bây giờ, sao hắn lại gặp phải một người không bình thường?

“Thôi, ngươi cứ nói đi!”

Nhưng ngay lúc này, Hầu Nhi Tửu lại đột nhiên nói: “Vốn ta không muốn đề ý đến ngươi, nhưng đã trò chuyện rồi, ngươi không nói, ta cũng thấy ngứa ngáy trong lòng.”

Hồ Ma giật mình: “Đây là tâm lý gì?”

“Người có phải cảm thấy tâm lý của ta rất phức tạp, rất khó hiểu?”

Cũng trong lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, Hầu Nhi Tửu nói: “Kỳ thực tâm lý của ta rất bình thường, giống như tin tức của bạn gái cũ vậy, người biết rõ mở ra sẽ hối hận, cũng sẽ không chủ động đi tìm, nhưng một khi vô tình lướt thấy, vẫn sẽ không nhịn được mà ấn vào...”

“Hít...”

Nghe y lải nhải như vậy, Hồ Ma có chút sợ hãi trong lòng.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, vẫn ôm thái độ thử xem sao, chậm rãi suy nghĩ, nói: “Ta còn chưa nghĩ ra mục tiêu cụ thể gì, chỉ là muốn hỏi một chút, người có hiểu về vu nhân ở đây không?”

Hầu Nhi Tửu này không bình thường, trước tiên đừng nói cụ thể, có thể hỏi được chút thông tin thì cứ hỏi...

“Ta bảy tuổi nhớ lại chuyện kiếp trước, đến nay đã hai mươi chín tuổi...”

Hầu Nhi Tửu nghe vậy, chậm rãi trả lời: “Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn sống ở đây, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy bọn họ, người nói xem ta có hiểu hay không?”

Nghe lời y nói, Hồ Ma trong lòng khẽ động, có hy vọng rồi...

Xem ra Hầu Nhi Tửu này ở thế giới này vốn là vu nhân, hơn nữa thân phận không thấp, vừa hay có thể hỏi thông tin.

Ban đầu, hắn cũng không định hỏi quá nhiều trong một lần, nhưng đối mặt với một người kỳ lạ như vậy, lại im lặng một chút, sau đó chậm rãi nói: “Vậy thì...”

“Ở Hạc Tửu Lĩnh, có một mỏ huyết thực chuyên dùng để cất thái tuế, vốn là sản nghiệp của Thanh Y bang, bây giờ thuộc sở

hữu của Hồng Đăng hội, trước đây sống hòa thuận với vu nhân ở đây, xưng huynh gọi đệ, nhưng bây giờ, lại bị người ta vây khốn...”

“Vừa không nói vì sao, cũng không nói muốn làm gì, nhưng đã hại mấy mạng người rồi.”

“Chuyện này, lão huynh người có nghe nói không?”

“...”

Hầu Nhi Tử nghe vậy, cũng im lặng một chút, mới thở dài nói: “Biết, người vây khốn mỗ huyết thực đó là một vị Đại Vu Hiền trong số vu nhân.”

“Hắn sử dụng Thập Nhị Môn Bài Tử Trận trong môn đạo Vu Minh, rất lợi hại, một khi phong tỏa, người ngoài muốn giải cổ này, cần phải vượt qua mười hai cửa ải liên tiếp, bất kỳ cửa ải nào không vượt qua được, người muốn giải cổ đều phải chết theo.”

“Cho nên phong tỏa như vậy, mỗ huyết thực đó liền trở thành tuyệt địa, có thể vào mà không thể ra, vô cùng hung hiểm.”

“...”

“Đại Vu Hiền?”

Hồ Ma trong lòng không khỏi khẽ động, không ngờ lại hỏi ra được thứ quan trọng như vậy, vội vàng nói tiếp: “Vậy thì, tại sao hắn lại phong tỏa mỗ huyết thực này, nguyên nhân người có biết không?”

“Nhất định là trong mỗ có thứ hắn muốn.”

Hầu Nhi Tử chậm rãi nói: “Vu nhân nuôi cổ thuật, truyền từ tổ tiên, từ rất lâu trước khi huyết nhục Thái Tuế xuất hiện, đã được truyền miệng nhiều năm.”

“Nhưng Thái Tuế lão gia giảng thế, ảnh hưởng đến tất cả các môn đạo và truyền thừa, vu nhân cũng không ngoại lệ, đã có người phát hiện... ví dụ như ta, một số cổ trùng cần dùng huyết dịch của người cụ thể mới có thể nuôi dưỡng, thay bằng huyết nhục thái tuế, cũng sẽ có hiệu quả tương tự, thậm chí còn tốt hơn.”

“Trong mỏ huyết thực sẽ thịnh thoảng xuất hiện thứ mà vu nhân cần, chỉ là vu nhân nghèo khổ, không mua nổi huyết thực tốt, nhân lực cũng đơn bạc, không hiểu cách đốt lò, cũng không thuê nổi Thủ Tuế Nhân, không chiếm được mỏ huyết thực.”

“Nhưng may mắn là thứ vu nhân cần để luyện cổ, phần lớn khác với thứ mà người bình thường cần, độc dược của người, là bảo bối của ta, nhất chút đồ thừa là đủ rồi, cho nên cũng là nước sông không phạm nước giếng.”

“Nhưng nếu trong mỏ huyết thực xuất hiện thứ mà vu nhân muốn, thì dù phải trả giá đắt, cũng phải lấy được.”

“...”

“Quả nhiên là vậy...”

Hồ Ma thở dài một hơi, chậm rãi hỏi ra vấn đề quan trọng nhất: “Nếu vậy, người có biết điểm yếu của vu nhân phong tỏa mỏ huyết thực này không?”

“... Không cần lo lắng, lão huynh, ta cũng có thể dùng thông tin tương đương để trao đổi.”

“Có lẽ, coi như ta nợ người một ân tình, sau này sẽ giúp người một việc lớn ở nơi khác, cũng không thành vấn đề.”

“...”

Câu hỏi này vừa được hỏi ra, Hầu Nhi Tử lại đột nhiên im lặng.

Qua một lúc lâu, mới thở dài nói: “Điểm yếu của hã, ta đúng là biết, nhưng nói cho người, chuyện này không ổn lắm...”

Hồ Ma sửng sờ, nói: “Tại sao?”

“Bởi vì người phong tỏa mỗ huyết thực này chính là ta...”

Hầu Nhi Tửu thở dài, nói: “Tuy rằng chúng ta đều là người chuyển sinh, nhưng ta nói cho người biết điểm yếu của mình, lại để người đến đối phó với ta, có phải là không thích hợp lắm không?”

Chương 745. Thuyết phục hợp tác

Chương 745: Thuyết phục hợp tác

“Cái gì?”

Nghe được lời nói lảm bảm của Hầu Nhi Tửu, Hồ Ma ngậy người: “Là người?”

Suy nghĩ xoay chuyển, gặp nhiều người chuyển sinh như vậy, phần lớn đều có cùng lập trường, hợp tác làm một vụ lớn, bây giờ cuối cùng cũng gặp phải người có lập trường khác rồi sao?

Đột nhiên, hắn cũng không nắm bắt được suy nghĩ điên điên khùng khùng của người chuyển sinh này, nhưng phản ứng lại rất nhanh, cười nói: “Chúng ta đều là người chuyển sinh, khi trò chuyện với ta, không cần phải không thành thật như vậy chứ...”

“Lão huynh, nếu là người phong tỏa cốc này, vậy tại sao người lại nói không biết nguyên nhân phong tỏa mỏ huyết thực?”

“...”

Nói xong liền kiên nhẫn lắng nghe, muốn xem y nói như thế nào, rồi mới phán đoán đây có phải là người có thể thương lượng hay không.

Không ngờ, Hầu Nhi Tửu cũng thở dài một tiếng, nói: “Đúng là ta phong tỏa mỏ huyết thực của các người, nhưng ta cũng thật sự không biết nguyên nhân.”

“Bởi vì người muốn phong tỏa mỗ huyết thực của các người, là phụ thân ta, ông ấy bảo ta phong tỏa thì ta phong tỏa thôi...”

“Ông ấy đột nhiên nói muốn phong tỏa mỗ huyết thực, cũng không nói tại sao, chỉ nói chuyện này rất lớn, trong mỗ huyết thực này, không thể để bất kỳ người sống nào rời đi, cũng không thể để một chút huyết thực nào ra khỏi cốc.”

“...”

Lúc này, tình hình có chút khó xử...

Hồ Ma đã tiếp xúc với không ít người chuyên sinh, mọi người đều trò chuyện rất vui vẻ, duy chỉ có lần này lại phát hiện chủ đề có chút không thể tiếp tục được nữa, người phong tỏa đường đã tìm thấy, người muốn phong tỏa mỗ huyết thực cũng đã biết, nhưng có tác dụng gì?

Người này sao lại lúc thì thể hiện như một kẻ biến thái, lúc lại như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời cha vậy?

Nhưng mà...

...Cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

Hắn nghe lời của Hầu Nhi Tử, liền nhớ đến những lời mà Trang mỗ trưởng đã nói với mình trước đó, Trang mỗ trưởng còn coi tộc nhân của vu nhân này là bạn của mình, phát hiện có người phong tỏa mỗ huyết thực, việc đầu tiên là phái người gửi thư cho vị tộc trưởng kia, cầu xin ông ta đến giúp đỡ.

Nhưng làm sao y biết được, người ra lệnh phong tỏa mỗ của y sau lưng, chính là vị tộc trưởng kia?

Suy nghĩ nhanh chóng trong lòng, chuyện lần này, e rằng sóng gió còn lớn hơn hắn tưởng, vừa liên quan đến mạch khoáng thần bí không rõ, lại liên quan đến vu nhân có thái độ không rõ ràng.

Hắn lại vừa mới đến đây, trở tay không kịp, không có chút chuẩn bị nào, tranh thủ thêm một chút thông tin, cũng rất quan trọng...

Vì vậy, cho dù cảm thấy Hầu Nhi Tử này dường như không bình thường lắm, hắn cũng dịu giọng, cười nói: “Tuy rằng, đây là sự sắp xếp của lệnh tôn, nhưng... rất nhiều chuyện, dường như cũng không cần phải làm căng như vậy chứ?”

“Làm gì có nhiều trò chơi có tổng bằng không như vậy, cùng thắng mới là nguyên tắc cơ bản mà...”

“Thật không dám giấu giếm, ta đang định đến mỏ huyết thực kia, tìm một số thứ, nhưng bây giờ thung lũng này của các người bị phong tỏa, ta lại không vào được, vậy thì, người cảm thấy có khả năng, người tìm hiểu bí mật phụ thân người phong tỏa mỏ này, ta cũng chuẩn bị thật tốt...”

“Chúng ta cùng nhau...”

“...”

Lời nói cũng không tiện nói quá thẳng thắn, nhưng Hồ Ma tin rằng Hầu Nhi Tử đã hiểu ý của mình, liền ngừng lại một chút.

Quả nhiên, Hầu Nhi Tử im lặng một lúc, đột nhiên cười nói: “Người muốn thuyết phục ta, đừng nghe lời phụ thân ta, mà hợp tác với người?”

“Quả nhiên là sinh viên ưu tú...”

Hồ Ma khen ngợi đôi phương một câu, sau đó cười nói: “Cũng không nhất định phải tuyệt đối như vậy, nhưng tóm lại có thể có thêm vài phương án không phải sao? Nếu có thể thao tác tốt, ta hợp tác với phụ thân người, cũng không phải là không được.”

“Người không thể hợp tác với ông ấy, bởi vì ông ấy chỉ tín ngưỡng Vu Thần, sẽ không hợp tác với phàm nhân.”

Hầu Nhi Tử vừa mở miệng liền cắt ngang suy nghĩ của Hồ Ma, chậm rãi nói: “Nhưng nếu người chỉ muốn thuyết phục ta, thì lại liên quan đến vấn đề ban đầu.”

“Hai thế giới của chúng ta, cái nào là thật?”

“...”

“?”

Hồ Ma không hiểu: “Nói qua nói lại, sao lại quay về vấn đề đó rồi?”

“Nếu thế giới này là thật, ta không thể giúp người.”

Hầu Nhi Tử chậm rãi nói: “Bởi vì ông ấy là phụ thân ta, cũng là tộc trưởng của chi vu nhân này, đối phó với ông ấy cũng tương đương với đối phó với chi vu nhân đã sinh ra và nuôi dưỡng ta, ta sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của Vu tộc chúng ta, thậm chí còn hại bọn họ vạn kiếp bất phục.”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng đã chùng xuống, thở dài một hơi, nói: “Vậy nếu thế giới của chúng ta mới là thật thì sao?”

“Nếu thế giới của chúng ta là thật, vậy thì lúc này chúng ta mới là người quen thực sự, là người đáng tin cậy gặp được ở nơi đất khách quê người.”

Chương 746. Kẻ không bình thường

Chương 746: Kẻ không bình thường

Hầu Nhi Tử chậm rãi nói: “Còn người hiện tại đang ra lệnh cho ta với thân phận phụ thân, kỳ thực chính là kẻ điên đã gieo đầy cỏ trùng lên người ta, ở kiếp trước khi ta mới năm tuổi, ta là sợ côn trùng nhất...”

“Người đoán xem, ta sẽ đối phó với ông ta như thế nào?”

“...”

“...”

“Gieo đầy cỏ trùng lên người?”

Hầu Nhi Tử nói rất đơn giản, hơn nữa khi y nói chuyện, luôn mang theo một cảm giác mơ hồ trống rỗng, nhưng Hồ Ma vẫn nghe mà kinh hãi trong lòng.

Mơ hồ, hẳn đã nhìn thấy một chút vận mệnh của người huynh đệ này.

Y vừa rồi nói là bảy tuổi được thức tỉnh, nhưng khi năm tuổi, trên người đã bị gieo đầy cỏ trùng, nói cách khác, y vừa mới nhớ lại chuyện kiếp trước, đã phát hiện mình đang ở trong ổ côn trùng?

Í...

Nghĩ thôi đã thấy rợn người, khó trách bây giờ y trông có vẻ điên điên khùng khùng...

“Lão huynh, dù sao ta cũng là người ngoài, không tiện nói...”

Trong lòng suy nghĩ, Hồ Ma cũng chậm chậm, mở miệng nói: “Nhưng ta chẳng qua là cảm thấy, vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, bất luận vô tình hay là cố ý, người đối với tiểu hài tử không hiểu chuyện hạ thủ, đều là phạm tội a?”

Nói đến đây, liền vội vàng im lặng, chờ Hầu Nhi Tử trả lời.

Im lặng trong chốc lát, Hầu Nhi Tử mới thở dài nhẹ nhõm, từ tốn nói: “Ta đã sống ở bên trong thôn trại này hơn hai mươi năm, nhưng vẫn cảm thấy, chỉ khi gặp được người chuyển sinh, mới có thể thực sự nghe được những lời nói thấm vào lòng...”

“Ý này là...”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi có chút kích động: “Có hy vọng rồi?”

Nhưng chưa đợi hắn hỏi xong câu xác nhận cuối cùng, đã nghe thấy Hầu Nhi Tử nói: “Nhưng ta vẫn không thể giúp người đối phó với phụ thân ta...”

“?”

Hồ Ma có chút tức giận, tên thần kinh này, lãng phí tình cảm của ta sao? Tin hay không ta sẽ gọi người của Hồng Đăng hội đến san bằng chỗ của ngươi?

Sau đó lại nghe thấy Hầu Nhi Tử từ tốn nói: “Bởi vì chỉ đối phó với một mình ông ấy là vô dụng, muốn hợp tác thì phải giải quyết cả Vu Thần cung phụng ở bên trong thôn trại chúng ta...”

“Cũng giống như nó luôn muốn chui vào đầu ta, ta cũng rất muốn nghiên cứu cấu tạo của thứ này...”

...

...

“Cái quái gì thế này?”

Sau khi thoát khỏi Linh miếu bản mệnh, Hồ Ma cảm thấy có chút khó tin.

Cho nên, lần này hẳn thật sự gặp phải một kẻ thần kinh rồi sao?

Hắn chỉ mời người này làm một vụ, cùng lắm là liên thủ giết chết cha của hắn, kết quả y lại muốn trực tiếp kéo hắn đi hủy diệt thần mà tộc nhân của bọn họ tín ngưỡng?

Nhưng mà, cũng khó trách người trong mỏ đều cảm thấy vụ nhân này kỳ lạ, phong tỏa mỏ, nhưng lại không chào hỏi, không giao tiếp cũng không trao đổi...

Kiểm chế áp lực trong lòng, hắn lại ngồi im lặng trên giường một lúc, vừa hành công, vừa đợi đến khi trời sáng, mới cùng mọi người đi ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn lên, đèn lồng của Hồng Đăng nương nương, vẫn treo trên cổng trại, ánh sáng ban mai tỏa ra một chút màu đỏ nhạt.

Có những thợ mỏ dậy sớm đã xem qua, đang bàn tán xôn xao, hôm qua khi treo đèn lồng đỏ này lên, bọn họ còn lo lắng, nhưng thấy một đêm bình an trôi qua, trong lòng cũng yên tâm hơn không ít.

Đương nhiên, đối phương vốn là phong tỏa cốc, còn chưa ra tay với mỏ, một đêm bình an này, có thể không liên quan gì đến đèn lồng đỏ.

Nhưng có một số suy nghĩ, hắn cũng thực sự cần phải thay đổi, trước đây với thân phận hậu nhân của Hồ gia, đã làm một vài việc, dần dần có chút xem nhẹ uy danh của Hồng Đăng

nương nương, nhưng trên thực tế, càng ở những nơi như thế này, danh tiếng của Hồng Đăng Nương Nương lại càng vang dội.

Đừng nói hẳn còn chưa nhập phủ, cho dù đã nhập phủ, một Thủ Tuế nhập phủ từ Minh Châu phủ đến, trong mắt những vu nhân và thợ mỏ này, cũng tuyệt đối không có uy tín bằng Hồng Đăng nương nương.

Trước đây đại tà ma Hồng Đăng nương nương chưa thượng ngàn, bây giờ nàng đã xây miếu, trở thành thần trên án, uy hiếp vô hình, kỳ thực lại càng lợi hại hơn.

Trước khi giao tiếp với Hầu Nhi Tử, dùng cách treo đèn lồng của Hồng Đăng nương nương để trấn áp kẻ địch không rõ, vốn là một biện pháp tốt, chỉ là bây giờ, đúng là có thể khẳng định, uy danh của Hồng Đăng nương nương phỏng chừng không có tác dụng gì...

... Người kia là người chuyên sinh, hơn nữa còn là một kẻ không bình thường.

“Bây giờ thì...”

Vừa trầm ngâm vừa đi dạo, Hồ Ma vừa liếc nhìn góc đông nam của cốc, mơ hồ có thể nhìn thấy một khối thịt khổng lồ đang nhúc nhích, mọc cùng với đất đá.

Khắp nơi đều là những vết sẹo đen xấu xí, còn có những chất lỏng sáng bóng đang rỉ ra.

Mà nối liền với khối thịt khổng lồ này, là từng dãy từng dãy giá đỡ được dựng lên bằng tre và gỗ thô, giữa các giá đỡ, để lại những lỗ hồng hình vuông, còn có rất nhiều dấu vết khai thác.

Đó chính là sơn nhục, nhìn thoáng qua, giống như dãy núi sống dậy, phần lớn đều là chất liệu màu đen, tỏa ra một loại

mùi giống như nhựa đường, giữa các lỗ hồng, còn sót lại một số dấu vết màu trắng hoặc xanh lam.

Sơn nhục không thôi rửa, nhưng sẽ từ từ lành lại, vì vậy hình dạng trông cũng dữ tợn và tàn nhẫn.

Nhưng ánh mắt của Hồ Ma lại nhìn về phía một nơi không dễ thấy nối liền sơn nhục với sườn núi.

Nơi đó chất đầy gỗ thô, bịt kín, bên ngoài được che bằng màn đỏ, có thể thấy, những thợ cắt thịt trong cốc này, khi đến gần, đều đi đường vòng từ xa, có thể thấy nơi đó thật sự đã xảy ra chuyện gì đó khiến bọn họ sợ hãi.

Hắn đứng cách một đoạn quan sát, lại mơ hồ cảm thấy, nơi đó dường như có thứ gì đó mà hắn không nhìn thấy, nhưng lại vô cùng đáng sợ, hắn bỗng nhiên hoảng hốt, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Vậy thì, bên trong rốt cuộc có thứ gì?

Hầu Nhi Tửu nói là cha hắn ra lệnh phong tỏa mạch khoáng, chẳng lẽ, ngay cả mô trường và lão sư phụ trên mô, cũng không thể phán đoán được thứ bên trong, những vụ nhân này bình thường cũng không ăn mấy miếng huyết thực, ngược lại lại biết?

Còn về phần hắn bây giờ, nên lấy cái gì làm trọng?

Đang âm thầm suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên một tiếng còi chói tai, quay đầu nhìn ra ngoài cốc, liền nhìn thấy một làn sương mù mịt mờ, đang dần dần tiến về phía cốc.

Trong đám người, có người đứng gần cửa, đột nhiên hưng phấn hô to: “Nhanh, báo cho mô trường...”

“Ô công tặc trưởng đến rồi...”

Chương 747. Ô Công tộc trưởng

Chương 747: Ô Công tộc trưởng

“Ô Công tộc trưởng?”

Nghe thấy tiếng reo hò vui mừng của các thợ cắt thịt trong cốc, Hồ Ma cũng không khỏi sửng sờ, đang nghĩ đến vị tộc trưởng vu nhân ra lệnh phong tỏa cốc này, thì ông ta lại đến?

Nhìn kỹ, thứ bay đến từ ngoài cốc, không phải là sương mù, mà là có người vừa đi vừa rải từng nắm bột màu trắng kỳ lạ, theo bước chân của họ, giống như đi cùng sương mù buổi sáng.

Ba bóng người đi trong sương mù, vì vậy trông có vẻ khá thần bí và mờ ảo.

Theo làn bột được rải ra, hai bên con đường nhỏ dẫn vào thung lũng, trong rừng rậm rạp, thì thoảng lại vang lên tiếng xào xạc, vô số côn trùng, chen lẫn xô đẩy, như thủy triều chạy trốn sang hai bên đường.

Ba người kia đi đến rìa cốc, mới dừng động tác, cũng bỏ ống sáo tre đang áp vào miệng xuống, mà lúc này, đã có người thông báo cho Trang mở trưởng, y khoác áo choàng, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh, dẫn theo người bên cạnh đến chào đón.

Các thợ cắt thịt trong thung lũng này, vừa rồi đang tuần tra, chuẩn bị nấu cơm, cũng vội vàng bỏ công việc trong tay xuống, đi theo phía sau chen chúc đến.

Hồ Ma chỉ đứng tại chỗ nhìn, thấy ba người đi vào trong cốc, đều mặc áo đen, đeo trang sức bạc, trên người đều đeo giỏ tre, bên hông treo vài bình tre nhỏ.

Người đi đầu lớn tuổi hơn một chút, trông khoảng hơn năm mươi tuổi, đầu quấn một vòng vải đen, bên trái đi theo một thanh niên sắc mặt trắng bệch, dáng người cao lớn, bên phải đi theo, lại là một thiếu nữ xinh đẹp rạng rỡ, đôi mắt to đang tò mò nhìn những người trong cốc này.

“Hừm?”

Nhìn thấy thiếu nữ kia, Hồ Ma và Chu Đại Đồng vừa nghe thấy động tĩnh, chạy ra cũng sáng mắt lên.

Bây giờ tuy đã thay một bộ quần áo khác, nhưng vẫn đeo trang sức bạc quen thuộc, trên lưng đeo giỏ tre, trên mặt mang nụ cười ngây ngô, dịu dàng động lòng người của thiếu nữ, chính là người mà bọn họ gặp trong rừng trước đó.

Nàng đi theo đến mỏ, nhưng không đi cùng tộc trưởng, cũng không nói chuyện với Trang mỏ trưởng ra đón, mà tự mình đi sang một bên, ngồi xổm xuống đất chơi đùa.

Thấy nàng đến, các thợ cắt thịt trong mỏ, sắc mặt đều thay đổi, vội vàng tản ra, bọn họ dường như rất hoan nghênh vị tộc trưởng kia đến, nhưng lại vô cùng sợ hãi thiếu nữ này đến, có người thậm chí còn trốn vào trong nhà không dám lộ mặt ra.

“Chuyện gì thế này?”

Chu Đại Đồng tò mò kéo một ông lão gầy gò, mũi tẹt, thiếu hai cái răng, hỏi: “Các người chạy cái gì?”

“Không thấy nữ tử của vu nhân đến sao?”

Ông lão trợn mắt: “Nữ tử của vu nhân không dễ chọc đâu, nhờ đâu bị nàng ta nhìn trúng, hạ cổ lên người người, bị hạ cổ rồi, cả đời này người chỉ có thể ở bên nàng ta...”

“Xì, không tuân theo quy củ, Vu nhân trước kia biết kiêng kị chuyện này, xưa nay không để nữ tử của Vu nhân đến chỗ...”

“Cái này...”

Chu Đại Đồng ngậy người, đánh giá ông lão từ trên xuống dưới: “Người đã kết hôn chưa?”

“Đương nhiên là chưa.”

Ông lão hờ hững nói: “Những người đã kết hôn, ai còn dám đến chỗ làm công việc này?”

“Vậy thì không sao.”

Chu Đại Đồng buông ông ta ra, vỗ vỗ nếp nhăn trên quần áo của ông ta, nói: “Đi trốn đi, trốn kỹ một chút!”

Nói xong, quay đầu nhìn thiếu nữ kia, uốn bộ ngực cường tráng của mình, cố gắng nở một nụ cười thân thiện và dịu dàng trên mặt.

Thiếu nữ liếc nhìn y một cái, liền dời ánh mắt đi, đến trước mặt con ngựa bên cạnh cửa trại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, ngồi xổm xuống.

Đại Đồng lập tức cảm thấy mình bị tổn thương.

“Lão ca ca, cuối cùng cũng đợi được người đến...”

Còn Trang mở cửa bên này, cũng vội vàng chào đón vị tộc trưởng vu nhân vào cốc, trên mặt đã tràn đầy vẻ kích động, cúi đầu chào thật sâu: “Lão gia và các huynh đệ trong chỗ chúng ta, đều đang đợi người đến cứu mạng...”

Nghe lời y nói, vị tộc trưởng vu nhân này cũng thở dài một tiếng, nói: “Nhận được thư của người, liền muốn khởi hành, chỉ là cần chuẩn bị nhiều thứ, nên mới trì hoãn mấy ngày nay.”

“Thời gian này không xảy ra chuyện gì lớn chứ?”

“ ... ”

“Cái này thì không...”

Trang mở trường vội vàng nói: “Chỉ là chuyện không đầu không đuôi này thật sự khiến người ta khó hiểu.”

“Ô lão ca cũng biết, chúng ta ở đây cắt thái tuế, kiếm sống, xưa nay đều là người thiện lương, không biết đã đắc tội với ai, lại trực tiếp phong tỏa mỏ của ta, còn hại mấy mạng người dưới trướng ta?”

“Không cần phải nói.”

Ô tộc trưởng khoát tay, thở dài một tiếng, nói: “Ta cũng biết chuyện này âm ỉ rồi.”

“Kỳ thực, nếu là người khác, ta đã sớm đến đây giúp người hòa giải, cũng không cần chuẩn bị lâu như vậy, nhưng lần này ra tay phong tỏa mỏ huyết thực của các người, kỳ thực...”

“ ... ”

Nói đến đây, ông ta hơi dừng lại, mới nhỏ giọng nói: “Kỳ thực là con trai ta, Ô Tụng!”

“Hả?”

Bất ngờ nghe ông ta nói vậy, dù là Trang mở trường, hay là Hồ Ma, đều giật mình, Trang mở trường quay đầu nhìn nữ tử đang ngồi xổm trước mặt con ngựa, đưa tay nhỏ ra vuốt ve nó, kinh ngạc nói: “Ô Nhã còn có ca ca sao?”

“Sao chưa từng nghe người nhắc đến?”

“ ... ”

Chương 748. Là nhi tử của ta

Chương 748: Là nhi tử của ta

Hồ Ma cũng kinh ngạc.

Hắn đã trò chuyện với Hầu Nhi Tử, tự nhiên biết, vị tộc trưởng này mới là kẻ chủ mưu, đối với việc ông ta đột nhiên xuất hiện vốn đã có chút tò mò, không biết bây giờ ông ta không sớm không muộn, lại đến vào ngày thứ hai sau khi hắn treo đèn lồng đỏ lên, rốt cuộc đang có ý đồ gì.

Không ngờ, ông ta lại thẳng thắn nói ra chuyện này?

Ô tộc trưởng nghe thấy câu hỏi của Trang mỗ trưởng, cũng là vẻ mặt sâu muộn, lắc đầu, nói: “Ta đã không nhận hắn là con trai ta, tộc nhân của chúng ta cũng chưa bao giờ nhắc đến hắn...”

“Đương nhiên, người đến giúp ta đưa tin lần trước, còn sống không?”

“...”

Trang mỗ trưởng lập tức lắc đầu, nói: “Vừa trở về, liền chết, trong người đã đầy cỏ trùng...”

“Hắn ta còn mang theo lá bùa hộ mệnh ta đưa cho...”

Ô tộc trưởng nghe vậy, lại cười khở một tiếng, nói: “Mang theo lá bùa hộ mệnh ta đưa cho, mà người cũng chết, có thể thấy Ô Tụng hắn cũng không nhận ta là cha, đây cũng là lý do ta cần chuẩn bị thêm vài ngày, mới có thể đến mộ của người...”

Trang mở trường càng nghe càng kinh ngạc, vội vàng mời ông ta vào đại sảnh ngồi xuống, lại sai người pha trà, hỏi kỹ càng.

Mà đến lúc này, Hồ Ma cũng không còn giữ vẻ thờ ơ, đi theo vào, hướng về phía vị tộc trưởng vu nhân kia, cung kính chấp tay chào.

Trang mở trường thấy Hồ Ma đến, cũng vội vàng giới thiệu hần và Ô tộc trưởng một phen, vừa rồi suýt chút nữa quên mất, bây giờ Hồ Ma đã tiếp nhận sổ sách, nói ra thì, người có tiếng nói trong mở này bây giờ là hần.

Y coi như là thuộc hạ của hần.

“Quản sự khách khí, khách khí...”

Ô tộc trưởng là thủ lĩnh vu nhân, thường xuyên giao tiếp với người bên ngoài, nói quan thoại tốt hơn nữ tử kia, cũng hiểu một chút lễ nghi, khách khí đáp lễ Hồ Ma.

Sau đó mới thở dài một tiếng, vẫn hướng về phía Trang mở trường, nói: “Các người không biết, nhi tử ta, nó là một kẻ điên...”

Câu nói đột ngột này, khiến cho mấy người có mặt đều sững sờ, nhìn nhau.

Ô tộc trưởng cũng im lặng một chút, mới lộ ra vẻ khó xử, từ tốn nói: “Vu nhân chúng ta luyện cổ, cũng có những điều cần chú ý, có quy củ Tam cấm Thập bất luyện, tổ tiên đời đời kiếp kiếp cũng không ai dám vi phạm, duy chỉ có nó, gần như phạm phải tất cả những điều cấm kỵ.”

“Ta bảo nó học làm ăn, nó không hứng thú, bảo nó ra khỏi rừng, học hành giống người Hán, nó cũng không hứng thú, chỉ một lòng nghiên cứu cách luyện cổ.”

“Tử mẫu cổ, âm dương cổ, trầm thi cổ...”

“Nó luyện cổ, không những không tuân theo quy tắc, không nghe lời khuyên bảo, còn một lòng chỉ luyện theo hướng hung ác độc địa, trước đây, nó thậm chí còn...”

Nói đến đây, ông ta cũng quay đầu, nhìn cô gái trẻ Ô Nhã bên cạnh cửa trại, nhỏ giọng nói: “Nó thậm chí còn nhắm đến em gái ruột của mình, muốn luyện Ngân Ti cổ trên người con bé...”

“Vậy người...”

Bất ngờ nghe Ô tộc trưởng nói như vậy, Trang mở miệng có chút sợ hãi, vội vàng nói: “Người xưa nay nghiêm khắc, quản thúc tộc nhân không được hại người, vậy người...”

“... Tại sao người không quản hấn ta?”

“...”

“Quản?”

Ô tộc trưởng nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cười khở, nhỏ giọng nói: “Ta đâu không lại nó...”

“Nó mới chỉ mười mấy tuổi, đâu cổ đã vượt qua tất cả tộc nhân của chúng ta, tự nhiên cũng bao gồm cả ta...”

“Sau đó thấy nó làm việc càng ngày càng quá đáng, ta chỉ có thể cùng với những tộc nhân khác, mời Vu Thần hàng chỉ, mới đuổi nó ra khỏi thôn trại, từ đó về sau, nó chỉ sống một mình trong rừng Hắc Cốt cách đây mấy chục dặm, không qua lại với người trong thôn trại.”

“Lần này, vừa nghe người nói chuyện này, cùng với thủ pháp, ta liền biết nhất định có liên quan đến nó, nhưng ta... ta cũng không rõ, tại sao nó lại đến đây chặn cửa các người.”

“Vừa rồi trên đường đến, ta cũng cố gắng gọi nó, nhưng nó không trả lời ta...”

“...”

“Vậy thì...”

Nghe Ô tộc trưởng nói như vậy, Trang mỗ trưởng cũng rõ ràng có chút sốt ruột, vừa mới nói hai chữ, lại đột nhiên run lên, vội vàng che miệng, ho khan hai tiếng, lại phun ra một ngụm máu đen.

Đệ tử bên cạnh, vội vàng muốn đến đỡ y, còn chưa chạm vào y, lại giật mình, lùi lại hai bước.

Mới phát hiện trong ngụm máu đen trên tay y, lại có hai con sâu đang ngo ngoậy, chui ra theo khe hở giữa các ngón tay của y, rơi xuống đất, quần quai không ngừng.

Cảnh tượng này khiến người ta sởn gai ốc, ngay cả Trang mỗ trưởng, cũng có chút sững sờ, ngực phập phồng không ngừng, như kéo ống bễ, mà Ô tộc trưởng bên cạnh, cũng giật mình, vội vàng tiến lên, vừa niệm chú, vừa chụm hai ngón tay, từ từ chỉ về phía con sâu trên mặt đất.

Theo đầu ngón tay của y đến gần, hai con sâu trong vũng máu đen kia, lại càng giãy giụa dữ dội, dần dần trở nên héo úa, như bị phơi nắng mấy ngày, hoàn toàn bất động.

Ô tộc trưởng lúc này mới đỡ Trang mỗ trưởng, bắt mạch cho y, nghiêm túc nói: “Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, vu nhân chúng ta là người có quy củ, bằng hữu đối xử tốt với chúng ta, chúng ta cũng đối xử tốt với bằng hữu, chuyện này của người, chúng ta sẽ lo liệu...”

“Trước tiên chữa khỏi cổ trùng trên người người đã!”

“...”

Nói xong, vội vàng quay ra ngoài hô to: “Ô Nhã, đừng nghịch nữa, mau lại đây.”

Chương 749. Tiểu cô nương Ô Nhã

Chương 749: Tiểu cô nương Ô Nhã

Nữ tử tên Ô Nhã đang ngồi xổm bên cạnh con ngựa đang cầu xin được chết, vuốt ve cái đầu to của nó, chải chuốt bộ lông bờm cho nó, rồi đặt một bát nước sạch bên cạnh nó, nhưng chỉ đổi lại một cái liếc mắt lạnh lùng của con ngựa.

Nghe thấy tiếng gọi của tộc trưởng Ô Công, nàng liền đứng dậy, nhảy chân sáo đến trước sảnh, lại nhìn thấy Hồ Ma đang ngồi bên cạnh, nghiêng đầu cười nói: “Cẩn thận?”

Hồ Ma gật đầu với cô, mỉm cười: “Xin chào.”

“Mau lại đây.”

Hình ảnh nữ tử chào hỏi Hồ Ma lọt vào mắt tộc trưởng Ô Công, nhưng ông không để ý, chỉ nói: “Ô Nhã, lại đây cứu người.”

Nữ tử nhìn thấy vết máu bắn và những con sâu trong máu trên mặt đất, dường như cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, chỉ chớp chớp mắt, liền ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh bàn, đưa cánh tay ra.

Cánh tay nàng trắng nõn mịn màng, không giống như thường xuyên leo trèo, chỉ có vài chấm đỏ chói mắt, như son điểm lên.

“Để nàng ta giúp ta giải cổ sao?”

Trang mở trường trường thời gian gần đây luôn bị cổ độc hành hạ, đã sớm mong tộc trưởng Ô Công đến giải cổ cho

mình, trong lòng vừa nhen nhóm hy vọng, lại không ngờ ông lại gọi nữ tử tên Ô Nhã này vào.

Vì mỗ Huyết Thực có quy định riêng, ngày thường không chào đón nữ nhân đến mỗ, hơn nữa bọn họ tuy thường xuyên qua lại với tộc trưởng Ô Công, nhưng không thực sự thân thiết đến mức đó, nên không hiểu rõ về Ô Nhã, có chút lo lắng nhìn nàng một cái.

“Không phải.”

Tộc trưởng Ô Công nghe vậy, lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Cổ của Ô Tụng rất lợi hại... Trong tộc chúng ta, không ai dám chắc có thể giải được cổ do hắn hạ.”

Trang mỗ trưởng sùng sốt: “Vậy thì...”

Tộc trưởng Ô Công lại lắc đầu, từ trong tay áo rút ra một sợi dây đen kỳ lạ, trông như được dệt từ sợi tơ bóng loáng, ần ần giống tóc, hai đầu sợi dây lại nối với hai cây kim xương màu xám, trên đó có hoa văn tinh xảo.

Ông ta cắm hai cây kim xương này, một cây vào cánh tay của Trang mỗ trưởng, cây còn lại, lại cắm vào cánh tay của Ô Nhã.

Làm xong những việc này, ông ta lại lấy từ trong giỏ sau lưng ra một chiếc trống nhỏ, đưa đến bên tai của Trang mỗ trưởng, khẽ gõ, càng gõ, âm thanh càng gấp gáp, vang dội.

Dần dần, sợi dây đen kia đột nhiên run lên không ngừng.

Ô Nhã và Trang mỗ trưởng rõ ràng không dùng sức, sợi dây đang chùng xuống, nhưng lại như bị tác động bởi một lực vô hình, run rẩy không ngừng.

Theo quá trình này, sắc mặt Ô Nhã càng ngày càng xám xịt, Trang mỗ trưởng thì lộ ra vẻ kinh ngạc, thở hắt ra một hơi,

đường như cảm nhận được trạng thái của mình đang nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

“Xẹt!”

Gõ một hồi lâu, tộc trưởng Ô Công nhanh tay lẹ mắt, đột nhiên rút cây kim xương màu xám cắm trên cánh tay Trang mở trường ra, đồ đệ sắc mặt tái nhợt bên cạnh y đã sớm bùng chấu lửa đang cháy hừng hực tới.

Ông ta ném đoạn dây và hai cây kim xương vào chấu lửa, cháy xèo xèo.

Trang mở trường đã đứng dậy, đưa tay ấn vào ngực, vẽ mặt kinh ngạc, tràn đầy vui mừng, vội vàng quay đầu về phía tộc trưởng Ô Công, cúi đầu thật sâu: “Cảm ơn đã cứu mạng.”

Tộc trưởng cũng khách sáo: “Nên làm mà, đều là bạn tốt.”

Nhưng trong lúc hai người họ khách sáo, Hồ Ma đột nhiên cau mày, nhìn về phía nữ tử Ô Nhã với mái tóc gần đầy trang sức bạc, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn mịn màng của nàng đã trở nên xám xịt, đặc biệt là cánh tay trái vừa bị cắm kim xương, lại sưng phù và đen xỉ.

Ấn ấn, còn có thể thấy dấu vết của những con trùng tử bò dưới da, nàng há miệng định nói, lại phun ra một ngụm máu đen.

‘Đây đâu phải cứu người, rõ ràng là đòi mạng...’

Hồ Ma vẫn luôn quan sát bên cạnh, vì tình hình hiện tại chưa rõ ràng, lại đang giao thiệp với những Vu nhân có tập tục khác biệt với người Hán, nên vẫn im lặng, không nói năng hay làm gì lung tung.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ đau đớn chịu đựng của tiểu cô nương, trong lòng có chút kinh ngạc, nhìn ra được nguyên lý “trị cổ” mà tộc trưởng người Vu này nói là gì, chỉ là khó hiểu.

Thân thể Thủ Tuế Nhân cường tráng như vậy, sao lại nghĩ đến việc dùng một tiểu cô nương để gánh chịu khổ độc lợi hại như vậy cho Thủ Tuế Nhân?

Đang suy nghĩ, hai đồ đệ bên cạnh Trang mở mắt cũng nhìn thấy dáng vẻ héo úa đau đớn của tiểu cô nương kia, do dự có nên đỡ cô dậy hay không, tộc trưởng Ô Công kia lại vội vàng quay người lại, trầm giọng nói: “Các người cứ mặc kệ con bé... Đừng chạm vào con bé.”

“Con bé không giống Thủ Tuế Nhân các người có thể dùng đạo hạnh để áp chế, bây giờ toàn thân đều là khổ độc rồi.”

“Ai chạm vào con bé thì người đó sẽ dính khổ trùng...”

“...”

Hai đồ đệ vội vàng rút tay lại, thậm chí còn lùi xa hơn, để mặc cho tiểu cô nương tự ngồi trên mặt đất, nắm chặt vạt áo.

Hồ Ma cau mày, hỏi đúng lúc: “Nếu đã như vậy, tại sao lại để nàng ấy tiếp nhận khổ độc này?”

Thân thể Thủ Tuế Nhân cường tráng mà còn không chịu nổi khổ trùng này, một cô gái nhỏ làm sao có thể?

Tộc trưởng Ô Công thấy Hồ Ma hỏi vậy, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mới nhỏ giọng nói: “Không còn cách nào khác, khổ của Ô Tụng, ta cũng giải không được, chỉ có thể gả khổ, chuyển một phần khổ độc sang cơ thể người khác.”

“...”

Chương 750. Chuyển dời cổ độc

Chương 750: Chuyển dời cổ độc

Bên cạnh, Trang mở trường đang thử hoạt động tay chân, cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, nghe được lời này, vội vàng quay đầu lại, giọng nói có chút khàn khàn:

“Ý của ngươi là, cổ trên người ta... vẫn chưa được giải hoàn toàn?”

“...”

“Vẫn chưa, chỉ là để thương thể của ngươi đỡ hơn một chút...”

Tộc trưởng Ô Công chậm rãi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Cho dù là như vậy, chuyển cổ độc trong cơ thể ngươi ra, để người khác gánh chịu, cũng không phải ai cũng chịu đựng nổi.”

“Người thường tiếp nhận, sẽ trực tiếp chết, tương đương với dùng từng mạng người, để giảm bớt cổ độc trong cơ thể ngươi, nhưng chỉ có Ô Nhã, mới có thể chịu đựng được cổ độc chuyển từ người người sang, mà vẫn giữ được mạng sống.”

“Dù sao con bé cũng là muội muội của Ô Tụng.”

“Ô Tụng luyện cổ luyện đến mức phát điên, không còn tình người, cho dù là ta bây giờ, e rằng cũng sẽ bị hắn giết chết không chút do dự.”

“Chỉ có, hắn còn coi trọng đứa em gái này.”

“Mà cổ trùng do hắn luyện ra, thuộc về tâm cổ, đồng tâm với hắn, nếu Ô Tụng không nỡ làm hại em gái này, thì cổ trùng

của hắn cũng sẽ không, đợi Ô Tụng phát hiện ra người đang chịu đựng sự ăn mòn của cỏ trùng là muội muội của hắn, thì hắn tự nhiên sẽ dừng tay.”

“...”

“Còn có thể như vậy sao?”

Nhìn vị tộc trưởng mặt mày lạnh lùng, dường như không nữ, nhưng lại không thể không cứu người, rồi lại nhìn tiểu cô nương Ô Nhã mặt mày đen xì, đang cố gắng che miệng, không để mình phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Mọi người xung quanh đều không khỏi kinh hãi, Hồ Ma càng cau mày, chỉ cảm thấy gia đình này, sao ai cũng mang đến cảm giác tà ác?

Trước đó đã nghe Hầu Nhi Tử nói sự thật, nhưng bây giờ nhìn tộc trưởng này, hình như... cũng nói thật?

Hắn nhất thời có chút khó xác định, ngược lại im lặng, vẫn chỉ quan sát, không tùy tiện lên tiếng.

“Vậy thì...”

Trang mở miệng nghe vậy, cũng có chút hoảng hốt: “Vậy thì không có hồi kết sao?”

“Bây giờ, Ô Nhã cô nương giúp ta chuyển một phần cỏ độc này, nhưng ta sẽ khỏe được vài ngày, rồi lại nặng hơn phải không?”

“Ô lão ca, dù sao đó cũng là nhi tử của ngươi, ngươi không có cách nào... giúp chúng ta hòa giải với hắn sao?”

“...”

Nghe Trang mở miệng nói, tộc trưởng Ô Công sắc mặt u ám, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Hòa giải thì không thể, Ô Tụng từ nhỏ tính tình bướng bỉnh, chưa bao giờ nghe lời ai.”

“Nhưng Trang mở trường người cũng đừng hoảng hốt, ta hôm nay đến đây, chính là để tìm người nói chuyện này, xét cho cùng, Ô Tụng là người trong thôn trại chúng ta, hấn cứ ở trong Hắc Cốt Lâm thì không sao, nhưng đã chủ động đến gây phiền phức cho mỗ Huyết Thực...”

Nói rồi, lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Đó là gây họa cho thôn trại chúng ta...”

“Nhánh tộc nhân chúng ta sau khi di cư về phía nam, liền đòi đòi thờ phụng Vu thần, từng nhận được thần ý của Vu thần, kẻ phạm phải ba điều cấm kỵ, mười điều không được luyện, bất kể là ai, đều phải trừ khử.”

“Mà hấn đến gây phiền phức cho mỗ Huyết Thực, lại càng nghiêm trọng hơn...”

Ông ta dừng một chút, thở dài một tiếng, nói: “Hấn càng ngày càng to gan, không coi ai ra gì, nhưng Vu nhân chúng ta làm sao không hiểu, trong người Hán, môn đạo nhiều, cao nhân cũng nhiều, chúng ta không thể trêu vào...”

“Bây giờ không giải quyết hấn, chẳng lẽ thật sự phải đợi Hồng Đăng nương nương ở Minh Châu phái người đến tìm chúng ta sao?”

“...”

Nghe ông ta nói vậy, mọi người có mặt đều giật mình, có một cảm giác yên tâm kỳ lạ, trước đó chỉ cảm thấy Vu nhân này phong tỏa đường đi, cô độc khắp nơi, khiến người ta bất an.

Bây giờ mới nhận ra, thì ra Vu nhân này, cũng sợ chúng ta.

“Vậy, ý của Ô tộc trưởng là...”

“...”

“Lần này ta đến đây, chính là định đấu với Ô Tụng một trận!”

Tộc trưởng Ô Công trầm giọng nói: “Đợi ta giết hắn, vừa giúp các người giải vây, cũng coi như trừ bỏ một mối họa cho thôn trại chúng ta!”

“Hả?”

Không ai ngờ ông ta lại nói ra lời này, nhìn dáng vẻ cực kỳ kiên quyết, không giống đối với nhi tử của mình, mà giống thái độ đối với kẻ thù không đội trời chung.

Hồ Ma nhìn ông ta như vậy, trong lòng cũng nhanh chóng suy nghĩ, nhất thời khó phân biệt thật giả.

Trang mở trường cũng kinh ngạc không kém, run giọng nói: “Nhưng người... Lão ca, người vừa mới nói không đấu lại hắn...”

“Đúng!”

Tộc trưởng Ô Công gật đầu thật mạnh, nhỏ giọng nói: “Ta luyện tất cả các loại cổ, đều không phải là đối thủ của hắn.”

“Không chỉ ta, trong chi Vu nhân chúng ta, thất trại thập nhị lâu, e rằng không có ai luyện ra cổ có thể đối phó với Ô Tụng.”

“Nếu không phải hắn quá điên cuồng, không còn tình người, hắn thực sự là người thông minh và lợi hại nhất trong tộc chúng ta, đáng lẽ phải che chở cho chi tộc nhân chúng ta, nhưng bây giờ, ta cũng không còn cách nào khác, nhân lúc ta còn có thể luyện cổ, nhất định phải giải quyết hắn.”

“Để thành công trong một lần, lần này, ta chuẩn bị luyện, là loại cổ cổ xưa nhất ở trong tộc chúng ta gọi là Quỷ Nga cổ, một khi luyện thành, nhất định có thể giết chết Ô Tụng!”

Chương 751. Quỷ Nga cổ

Chương 751: Quỷ Nga cổ

“Quỷ nga cổ, cổ thần ý chỉ?”

Nghe những lời nói chính nghĩa của vị tộc trưởng tộc Ô Công, thế mà thật lâu không có người lên tiếng. trước kia bị phong cổ, còn chết đi mấy người, lòng người trong cốc đều bàng hoàng, đối với người ở bên ngoài kia lại sợ vừa đau vừa hận, thật không nghĩ tới, Ô Công tộc trưởng, lại so với bọn hắn còn thống hận hơn.

Nhưng dù sao cũng là phụ tử thân sinh, thế mà hận đến muốn luyện ra thánh cổ chi noãn đến chuyên môn giết nhi tử của mình, cũng ít nhiều để người ta có chút chưa từng nghe thấy.

Hướng hồ cổ nhân luyện cổ, vẫn luôn là bí mật không gặp người khác, một khi bị người ta nhìn thấy, dù phải truy đuổi vạn dặm, cũng phải đem đối phương truy sát, để bảo đảm bí mật, ông ta thế mà tới trước mặt mọi người nói muốn luyện loại này cổ?

“Sau khi nhận được tin tức của ngươi, ta đã đến Vu Thần Động, cầu xin được sử dụng chiếc chậu luyện cổ đã được tộc nhân chúng ta thờ phụng trăm năm. Đây là vật dụng mà tổ tiên chúng ta dùng để luyện cổ, cũng là vật quan trọng nhất trong việc luyện cổ.”

Trong sự im lặng, tộc trưởng Ô Công nhìn Trang mở miệng, trầm giọng nói: “Truyền đến nay, nó đã trở thành thánh vật của chúng ta, nếu không phải gặp phải chuyện sinh tử, tuyệt đối không dám lấy ra sử dụng...”

“Đương nhiên, Quỷ Nga cổ quá nguy hiểm, cho dù dùng thánh vật này, đợi ta luyện thành, e rằng cũng phải mất nửa cái mạng ở đây...”

“...”

Trong lúc ông ta nói, tiểu cô nương Ô Nhã đang ngồi xồm trên mặt đất, người run lên không ngừng, sắc mặt dường như hơi tối sầm, cúi đầu xuống, không để người khác nhìn thấy biểu cảm của mình.

Người thanh niên mặt mày tái nhợt đi theo tộc trưởng Ô Công liền lấy bọc hành lý trên lưng xuống, trước mặt mọi người, mở từng lớp vải đen quấn quanh, để lộ đồ vật bên trong.

Mọi người đều nhìn, thì ra bên trong là một chiếc chậu đồng đầy gỉ sét, trên bề mặt ần ần còn có thể thấy nhiều chất đen, cùng với dấu vết cào cấu cắn xé, những vết loang lổ khó hiểu, và những vết lõm kỳ lạ...

Nhìn chỉ là một chiếc chậu kỳ quái, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, lại khiến người ta cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Giống như lưỡi dao sắc bén, con rắn độc đang ần nấp, chiếc chậu đồng có vẻ ngoài bình thường này, dường như cũng có một sự uy nghiêm khiến người ta muốn tránh xa...

“Cái này...”

Trang mở trường nhất thời bị thái độ của tộc trưởng Ô Công làm cho kinh ngạc, không biết nên nói gì, dường như mặt ngoài nên khuyên can vài câu, ngăn cản chuyện cha con tương tàn này, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, không còn cách nào tốt hơn là để tộc trưởng Ô Công ra tay giải quyết tên đáng sợ kia.

Hơn nữa, chuyện cha con người ta tương tàn, cũng không liên quan gì đến mình, nên trên mặt chỉ cười gượng nói: “Đại

nghĩa diệt thân, vì tính mạng của mọi người, Trang lão nhị ta cảm ơn Ô lão ca.”

“Vốn dĩ là Vu nhân chúng ta sai trước, sao dám nhận lời cảm ơn của người?”

Tộc trưởng Ô Công mặt mày ảm đạm, nhỏ giọng nói: “Ta muốn thay tộc nhân giải quyết tai họa này, nhưng lời xấu cũng phải nói trước.”

“Thật sự đấu với tên điên này, sống hay chết, đều là số mệnh, nếu ta không luyện thành cổ này, không đấu lại hắn, thì tự nhiên không sống nổi.”

“Nhưng vạn nhất hắn nổi điên, nhất quyết muốn hại người, người trong cốc này, thậm chí cả người trong bảy thôn trại của chúng ta, e rằng cũng không sống nổi...”

“Hắn... thật sự là điên rồi...”

“...”

Trang mở trường giạt mình trong lòng, nhìn chăm chăm ông ta, nói: “VẬY Ô lão ca, người... người có bao nhiêu phần thắng?”

“Nếu ta có thể luyện thành Quỷ Nga cổ, tự nhiên có thể trừ khử hắn.”

Tộc trưởng Ô Công trầm giọng nói: “Chỉ tiếc, cổ này là sở trường của tộc trưởng phía nam, khi chúng ta di cư đến đây, đã mang theo bảy quả trứng từ Vu Thần miếu ở Nam Cương, trước sau đã mở sáu lần đàn, nhưng đều không thành công, bây giờ chỉ còn lại quả trứng cuối cùng này...”

“Nếu muốn luyện thành, cần phải dốc toàn lực, ngoài chậu Ô Cổ ta mang đến, còn cần rất nhiều thứ, ta đã chuẩn bị Hồng nhãn đằng, Thổ sát tro, tâm huyết của mười ba vị cổ sư Vu nhân...”

“Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, e rằng vẫn cần một ít Huyết thái tuế, dịch cô đặc bên trong Hắc thái tuế, Thanh cốt khai thác từ trong mỏ, thậm chí...”

“... cần trực tiếp lợi dụng mạch khí của mỏ Huyết Thực này, để hoàn thành đàn cổ này.”

“...”

Nói đến đây, ông ta dừng một chút, nói: “Đương nhiên, chỉ mượn chút tà khí, sẽ không thực sự hủy hoại mạch khí của các người, các người không cần lo lắng người phía trên trách tội.”

“A cái này...”

Trang mỏ trưởng vốn đầy mong đợi, nhưng nghe tộc trưởng Ô Công nói vậy, lại đột nhiên sửng sốt: “Mượn mỏ Huyết Thực của chúng ta để luyện cổ...”

“... Chuyện này, trước giờ chưa từng có!”

“...”

Mỏ Huyết Thực là mạng sống của bọn họ...

Dường như y thật sự bất ngờ, người Vu bình thường luyện cổ, đều thích cắt một ít Hắc thái tuế, hoặc là dùng những thứ vụn vặt, y vốn nghĩ cùng lắm lần này chia một ít Huyết Thực cho bọn họ luyện cổ.

Ai ngờ, ông ta lại muốn trực tiếp mở đàn trên mỏ Huyết Thực này, còn muốn luyện Thánh cổ nghe đã thấy tà ác kia, nếu thật sự xảy ra sai sót ngoài ý muốn, ai có thể gánh vác tội lỗi này?

Chương 752. Lên đàn luyện cổ

Chương 752: Lên đàn luyện cổ

Tộc trưởng Ô Công cũng nhìn ra sự do dự của y, im lặng một lúc, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không còn cách nào khác, nếu có một chút phần thắng, ta cũng sẽ đi liều mạng với tên điên Ô Tụng kia, chỉ là, ta có liều mạng cũng không thắng nổi hắn.”

“Hoặc là, các ngươi còn có cách khác, ta cũng tuyệt đối không ép buộc, bất kể cuối cùng là ai có thể giết tên điên kia, đều là ân nhân lớn của Vu nhân chúng ta.”

“...”

Lời nói thẳng thắn này, lại khiến Trang mỗ trưởng cũng do dự, vẻ mặt khó xử, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Hồ Ma một cái, mới nói với tộc trưởng Ô Công: “Ô lão ca ngươi đừng lo lắng, danh tiếng của ngươi mọi người đều biết, sao dám hoài nghi ngươi?”

“Chỉ là, vừa rồi cũng đã nói, bây giờ trong hội chúng ta có người đến, không còn do ta làm chủ nữa.”

“Vị Hồ trưởng quỹ này là người phụ trách mới của mỗ chúng ta, ngươi muốn mượn mạch khí của mỗ Huyết Thực này để luyện cổ, tuy là chuyện cứu người, nhưng cũng phải xin hắn đồng ý, mới được...”

“...”

Nghe vậy, tộc trưởng Ô Công sững sốt, quay đầu nhìn về phía Hồ Ma.

Nhất thời, không chỉ ông ta, mà cả những người trong mỗ xung quanh, cũng đều nhìn về phía Hồ Ma, trong mắt đều là sự mong đợi và lo lắng, áp lực vô hình tích tụ những ngày qua, dường như đều đổ lên người hắn.

Hồ Ma đối mặt với ánh mắt của mọi người, suy nghĩ nhanh chóng, cũng mỉm cười nói: “Đương nhiên có thể, chỉ là không biết, ngoài những thứ ngươi nói, còn cần chúng ta giúp gì nữa?”

“Quá tốt rồi, đa tạ vị quân sự đến từ bên ngoài, mỗ có thể giúp đỡ, cỗ này nhất định sẽ thành công!”

Tộc trưởng Ô Công nghe Hồ Ma đồng ý sáng khoái, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, cười nói: “Chuyện khác thì đơn giản rồi, trong lúc ta luyện cỗ, Ô Tụng kia chắc chắn cũng sẽ nhận ra, nhất định sẽ có thêm một số rắc rối khác.”

“Đến lúc đó, cần nhờ các ngươi, những người có bản lĩnh lớn, giúp chúng ta cản hắn một chút, đợi ta luyện thành Thánh cỗ, mọi chuyện sẽ ổn thỏa!”

“Còn việc luyện cỗ, do ta tự mình làm, không cần người khác giúp đỡ, nhưng việc chuẩn bị luyện cỗ, vẫn cần huynh đệ trong mỗ giúp đỡ một tay.”

“...”

Hồ Ma mỉm cười gật đầu, nói: “Những việc này đều nên làm, vốn dĩ là cứu mạng chính chúng ta mà?”

“Ngươi cứ nói đi.”

“...”

Tộc trưởng Ô Công thấy Hồ Ma hào sảng khách sáo, tâm trạng cũng rất tốt, ông ta cũng là người hào sảng, nói: “Vậy ta

nói thẳng.”

“Ta cần một chỗ, các người dùng gỗ cũ đã sử dụng lâu năm trong mỏ, thời gian sử dụng càng lâu càng tốt, ngay phía trước cốc này, nơi không có gì che chắn, dựng cho ta một cái lán, ta cần dùng nó làm đàn, cung phụng Cổ thần, khai đàn luyện cổ.”

“Ngoài ra, ta cần các người giúp ta chuẩn bị một ít Huyết Thực, Hắc huyết thực mười cân, trong đó không xương không da ba cân, ba vân hai cân... Còn cần máu Thái tuế tươi, đưa đến cho ta kịp thời.”

“Trong thời gian luyện cổ, người trong mỏ tuổi Ngọ, tuổi Thân, tuổi Dậu, đến ban đêm tuyệt đối không được đến gần đàn của ta.”

“...”

Tộc trưởng Ô Công này rõ ràng đã nghĩ kỹ, liền nói ra từng việc một, đầu đuôi rõ ràng, người ngoài nghe mơ hồ, cũng không hiểu ý nghĩa là gì.

Hồ Ma quay đầu nhìn Trang mỏ trưởng, cười nói: “Những việc này dễ làm không?”

“Dễ làm!”

Trang mỏ trưởng vội nói: “Trong cốc có rất nhiều gỗ cũ, bao nhiêu nhà vốn đã bỏ trống, có thể dỡ xuống bất cứ lúc nào, còn Hắc thái tuế, chúng ta bình thường vốn không cần dùng đến, trước giờ đều cắt xuống vứt bỏ, càng nhiều hơn.”

“Chuyện khác cũng chỉ là một câu nói, huynh đệ trong mỏ đều tiếc mạng, không ai không nghe.”

“...”

Hồ Ma gật đầu, cười với ý: “Nếu đã như vậy, người giúp vị tộc trưởng Ô Công này là được, dù sao ta cũng không hiểu rõ về Vu cổ chi đạo, vụng về, sợ làm hỏng việc lớn.”

“Có gì cần, người cứ đến tìm ta là được.”

“...”

“...”

Nói xong, hắn không nói thêm gì nữa, sắp xếp người làm việc, lại trở về chỗ ở của mình, khuôn mặt vừa rồi còn mang theo nụ cười, đã trở nên căng thẳng, ngẩng đầu nhìn thấy Lão Toán Bàn, đã sớm đợi hắn ở đây, trên mặt cũng có biểu cảm tương tự.

Hắn cau mày, nhỏ giọng hỏi: “Người thấy những chuyện vị tộc trưởng vừa nói, có mấy phần là thật?”

“Trước tiên đừng nói gì.”

Lão Toán Bàn cũng vẻ mặt nghiêm trọng, xoa tay, trước tiên đặt một lư hương lên tủ, bên trong đốt ba nén hương, trông như muốn bái thần, nhưng trên tủ lại không có bài vị.

Lão quỳ trước lư hương, hai tay chấp lại, đưa lên mũi, lầm nhảm trong miệng một lúc, rồi buông hai tay ra, bên trong lại leng keng, hóa ra là ba đồng xu rơi xuống đất, có mặt ngựa, có mặt sấp.

Hồ Ma lập tức tò mò, đứng bên cạnh nhìn.

Lão Toán Bàn lại nhặt đồng xu lên, lầm nhảm một lúc, lại ném xuống đất, như vậy ba lần, mới cất đi.

“Thiên hạ vạn vật biến hóa khôn lường, đều do Thái cực sinh Âm Dương...”

Sau khi cất đồng xu đi, lão lại lầm nhảm một lúc lâu, ngón tay bấm đốt nhanh như bay, dường như đang tính toán điều gì đó, một lúc lâu sau, mới mở mắt ra, vẻ mặt kinh ngạc:

“Lạ thật...”

“Ta vừa rồi nghe một lúc, cũng cảm thấy lời của tộc trưởng này khó xác định thật giả, định về hỏi tổ sư gia...”

“... Quẻ tượng cho thấy, tất cả những gì ông ta nói, đều là thật!”

Chương 753. Bói toán

Chương 753: Bói toán

“Tổ sư gia?”

Hồ Ma vốn định đến bàn bạc nghiêm túc với Lão Toán Bàn, không ngờ lão lại bói một quẻ ngay trước mặt mình, ánh mắt hẳn có chút kỳ quái.

Từ khi cùng nhau đến từ Minh Châu phủ, hẳn cảm thấy lão như thể có thể nhúng tay vào mọi việc, đặc biệt là xem tướng và bói toán, luôn luôn bày ra vẻ thần bí, rồi nói năng lung tung.

Ban đầu mọi người đều không để ý lắm, nhưng dần dần Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ... dường như đã bị thuyết phục, tiền bạc trên người cơ bản đều bị lão già này moi sạch, mà còn cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng!

Rốt cuộc lão già Toán Bàn này có lai lịch gì?

Hồ Ma đã có chút không nhớ nổi, chỉ cảm thấy lão có thể nói về bất cứ chủ đề nào, đặc biệt là cách bói toán, luôn nói năng rành mạch, mấy lần Hồ Ma đều thấy ngứa ngáy, muốn thử xem quẻ của lão có linh nghiệm hay không.

Chỉ tiếc, mỗi lần nảy ra ý nghĩ này, lại thôi.

... Quẻ phí quá đắt.

Đương nhiên Hồ Ma không phải là tiếc tiền, chỉ là cảm thấy sau khi chịu thiệt mấy trăm viên Huyết Thực hoàn, nếu lại bị lão Toán Bàn lừa gạt, thì mình quá...

Hắn đánh giá lão từ trên xuống dưới, nghi ngờ nói: “Phương pháp của người có linh nghiệm không?”

“Ấy...”

Lão Toán Bàn lập tức tỏ vẻ tức giận, trừng mắt nhìn Hồ Ma, nói: “Tiểu tử, ta nói cho người biết, người trêu chọc ta không sao, nhưng không được trêu chọc tổ sư gia của ta, ta bói toán là bản lĩnh chính đáng, khác với những kẻ giang hồ lừa đảo.”

“Quẻ tượng này chính là lời của tổ sư gia, người nghi ngờ quẻ tượng này, chính là nghi ngờ tổ sư gia của ta...”

“... Mau lấy hai viên Huyết Thực hoàn đến, ta thay người dâng lên, để tổ sư gia tha thứ cho người!”

“...”

Hồ Ma im lặng, nói: “Vậy thay ta nói với tổ sư gia một tiếng, nợ trước, đợi ta đòi được nợ, sẽ dâng gấp đôi cho lão nhân gia...”

“Đòi nợ? Có ai nợ người sao?”

Lão Toán Bàn cũng sững sốt, nói: “Chuyện đòi nợ, lão già ta cũng rất giỏi, nếu người khó đòi, giao cho ta, đương nhiên, nợ đòi được chúng ta phải chia ba bảy...”

Hồ Ma: “... Rất tốt, chuyện này giao cho người là thích hợp nhất, nhưng phải từ từ tính toán, trước tiên nói chính sự.”

“Chính sự thì đơn giản rồi.”

Lão Toán Bàn lắc đầu, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Lời của tổ sư gia không sai được, ngài nói lời của tộc trưởng kia là thật, vậy thì là thật, chuyện này...”

“Toàn bộ là thật ta cũng không tin.”

Hồ Ma dứt khoát nói: “Chúng ta vừa mới đến, đã gặp nhiều chuyện như vậy, bây giờ lời của ai ta cũng không dám tin.”

Lão Toán Bàn cũng sững sốt: “VẬY NGƯỜI...”

“Không còn cách nào khác.”

Hồ Ma cười nói: “Đột nhiên có một vị tộc trưởng căm ghét cái ác như kẻ thù đến cửa, muốn thay chúng ta trừ khử kẻ địch lớn này, trong lòng ta cũng rất ngại, nhưng cho dù không đồng ý, bây giờ chúng ta nhất thời cũng không nghĩ ra cách nào khác phải không?”

“Cũng không thể để chúng ta ra ngoài đấu pháp với tên diên Vu nhân kia?”

“Hắn chỉ đưa đến một con quạ chết, đã khiến Trang Nhị Xương luyện sống ngũ tạng bị thương thành như vậy, cho dù ta ra tay, e rằng cũng không chắc chắn, vạn nhất lật thuyền trong mương, ta biết kêu ai?”

“...”

Lời này nói ra rất đường hoàng, dù sao hắn đến mả này, nhận mệnh lệnh của Hồng Đăng nương nương, là làm việc cho Hồng Đăng nương nương.

Loại chuyện cần phải liều mạng này, sao có thể tùy tiện làm, hắn là Thanh Hương, không phải Hồng Hương.

Đương nhiên, lợi ích của mả này, hắn thực sự đã nhận, nhưng đó cũng là dựa vào bản lĩnh của mình, tin rằng Hồng Đăng nương nương rộng lượng, sẽ không so đo với hắn một chút hai chút này.

Càng nghĩ như vậy, trong lòng càng坦然 nhiên, hắn cười nói: “Nhưng cứ kéo dài như vậy, cũng không phải là cách, mọi người trong mả đều sợ hãi.”

“Tộc trưởng này có danh tiếng, có uy nghiêm trong mỏ, người ta đến giúp đỡ, nếu ta không đồng ý, thì thành ra thế nào?”

“Nói cách khác, thật sự không nhờ ông ta, mà dựa vào chính chúng ta đi tìm người giúp đỡ, thì Hồng Đăng hội có thể phái bao nhiêu người đến, có thể làm được đến mức nào tạm thời không nói, chỉ riêng số Huyết Thực chúng ta vừa tịch thu, e rằng cũng khó giữ lại trong tay phải không?”

“...”

Nói đến đây dừng lại, đâu chỉ số Huyết Thực kia, chủ yếu là mạch khoáng thần bí kia, ai biết trong mạch khoáng đó, ẩn giấu thứ gì ghê gớm?

Lão Toán Bàn đương nhiên không biết cuộc trò chuyện giữa Hồ Ma và Hầu Nhi Tử, chỉ thấy thái độ không tin ai của Hồ Ma, lại khiến lão có chút tán thưởng, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, ta còn sợ người trẻ tuổi, dễ dàng bị người ta lừa gạt...”

“Theo ta cũng là ý này.”

“Đừng nói là lão tộc trưởng kia, ngay cả tên họ Trang kia ta cũng không tin lắm, nhưng ngay cả tổ sư gia cũng nói lời bọn họ là thật, ta cũng không nắm chắc...”

“...”

Nói rồi khẽ thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: “Nếu tình hình chưa rõ ràng, vậy thì cứ để ông ta luyện đi.”

“Đợi ông ta luyện thành cổ, ông ta sẽ rất nguy hiểm, nhưng trước khi ông ta luyện thành cổ này, ngược lại là ông ta tương đối nguy hiểm.”

Chương 754. Bảy ngày luyện cổ

Chương 754: Bảy ngày luyện cổ

“Vu nhân luyện cổ, đều phải tìm một nơi an toàn, không bị quấy rầy, sợ xảy ra bất trắc, dẫn đến cổ trùng phản phệ, ông ta lại chủ động chạy đến chỗ chúng ta luyện cổ, lá gan cũng lớn thật!”

“Không cần vội lo lắng ông ta luyện cổ ở đây, sẽ ảnh hưởng gì đến mỏ này, theo ta thấy, bây giờ nên lo lắng cho ông ta mới đúng.”

“Vu nhân trực tiếp đối đầu với Thủ Tuế, thì không có chút phần thắng nào, nếu ông ta trốn trong bóng tối, còn có thể đấu với người vài hiệp, nhưng nếu gây rối ngay trước mặt người, thì thật sự một đao là chém chết, dùng hai đao chứng tỏ người học nghệ chưa tinh...”

“...”

“Luôn cảm thấy người đang mắng ta...”

Hồ Ma cười nhìn Lão Toán Bàn một cái, nhưng cũng không nói nhảm với lão, suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói: “Thực ra đây cũng chính là điều ta thấy kỳ lạ...”

“Tóm lại trước tiên xem có gì mờ ám hay không, ông ta muốn dùng bảy ngày để luyện thành cổ này, vậy chúng ta cũng cần trong bảy ngày này, điều tra rõ ràng mọi chuyện...”

“...”

Trong lúc Hồ Ma và Lão Toán Bàn bàn bạc, mọi người trong mả lại bận rộn chuẩn bị.

Đang hoang mang lo sợ, lồng đèn đỏ bên ngoài được treo lên, cũng không khiến mọi người yên tâm hơn bao nhiêu, dù sao người trong mả, không quá tin tưởng Hồng Đăng nương nương, nhưng tộc trưởng Ô Công vừa đến, lại khiến bọn họ có chỗ dựa tinh thần.

Rất nhanh, hai cái lán chứa đồ lật vật được dỡ ra, gỗ và ván đều được chất đống trước cốc, theo chỉ dẫn của tộc trưởng Ô Công, dựng lên một cái đàn kỳ lạ.

Nói là đàn, chi bằng nói là lều cỏ, hình chóp nón, vừa đủ cho một người ngồi bên trong, trước mặt đặt chậu Bách Cổ.

Sau khi lều cỏ được dựng lên, tộc trưởng Ô Công lại đốt mấy bó ngải cứu, hun khói khắp bên trong đàn, bây giờ, Ô Nhã đã hồi phục, cũng đi ra ngoài, phụ giúp bên cạnh.

Nàng cầm từng bình từng lọ, bên trong lại là máu tươi tanh nồng, rưới từng chút lên lều cỏ, rồi lại ngồi xổm bên cạnh, lấy ra từng loại thảo dược, dùng cối đá, chày rã giã.

Nhìn thoáng qua, không biết là luyện cổ, hay là bào chế thuốc.

Chuẩn bị đâu vào đấy, trời đã sắp tối, Trang mả trưởng liền đến trước mặt Hồ Ma, nói: “Quản sự nếu không có ý kiến gì, tối nay bọn họ sẽ bắt đầu luyện cổ.”

Hồ Ma gật đầu, nói: “Dù sao người cũng quen thuộc với lão Vu nhân này, phối hợp là được.”

Trang mả trưởng hơi xấu hổ, vẫn gật đầu, quay lại nói với tộc trưởng Ô Công một tiếng, thế là tộc trưởng Ô Công, liền tháo từng vòng vải đen quấn trên đầu xuống, rồi quấn quanh lều cỏ, thắt thành những nút thắt kỳ lạ.

Làm xong những việc này, mái tóc xõa xuống của ông, liền ôm chậu Bách Cổ, ngồi vào trong lều cỏ, rồi nói lớn vài câu.

Ô Nhã và một nam tử khác được tộc trưởng Ô Công mang đến, cũng lập tức đáp lại một tiếng, rồi hai người đều đeo giỏ tre, nhanh chóng đi ra ngoài cốc.

Lúc này bọn họ nói chuyện không dùng tiếng phổ thông, người ngoài không hiểu, chỉ đứng nhìn từ xa, không dám quấy rầy.

“Đây là bước đầu tiên của luyện cổ, tìm cổ!”

Bên cạnh Hồ Ma, Lão Toán Bàn vẫn luôn quan sát, thấy vậy, liền nhỏ giọng nói: “Cách luyện cổ của lão tộc trưởng này, là chính thống, cũng là cổ xưa nhất.”

“Thực ra không giống như người khác nghĩ, Vu nhân luyện cổ, không phải muốn luyện loại rắn rết nào, thì luyện loại rắn rết đó, trước khi dựng đàn cổ, chính bọn họ cũng không biết mình sẽ luyện gì, chỉ làm theo phương pháp.”

“Bây giờ, lão tộc trưởng này đã dựng đàn cổ, tự mình canh giữ đàn, hai người dưới trướng, sẽ theo lệnh của ông ta, vào thời gian nhất định, địa điểm nhất định, ví dụ như phía đông đàn bao nhiêu trượng, phía tây đàn bao nhiêu trượng... đi bắt những con rắn rết xuất hiện ở đó mang về.”

“Không phân biệt cóc vàng, rắn dài, rết, bọ cạp... bất cứ thứ gì xuất hiện, đều phải mang về, bỏ vào chậu, bước đầu tiên này, coi như hoàn thành.”

“...”

Nói rồi, lão lại thở dài một tiếng, nói: “Con trùng tử này, ở bên ngoài, cũng chỉ là côn trùng, nhưng vào trong chậu, thì gọi là cổ, nói trắng ra, cổ ban đầu, chính là nuôi trùng, chọn ra con độc trùng mạnh nhất để hại người.”

“Người ngoài nói thủ đoạn của Vu nhân, thần bí đến mức nào.”

“Nhưng về bản chất, người có thể hiểu là, người đặc biệt ghét một kẻ nào đó, ví dụ như kẻ nợ tiền không trả, thế là người tìm một đám rắn rết, thả vào một chỗ, xem chúng cắn xé lẫn nhau, cuối cùng chọn ra con rắn rết độc nhất.”

“Sau đó, người cầm con độc trùng lợi hại nhất này, nhân lúc trời tối nhét vào chần của hắn, đây chính là hạ cổ...”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, kinh ngạc nói: “Lời giải thích của người thật dễ hiểu...”

“Thật sự đơn giản như vậy sao?”

“Hề hề, dù sao đạo lý cũng là như vậy mà...”

Lão Toán Bàn nghe Hồ Ma nói, cũng cười hề hề, nói: “Chuyện trong môn đạo, nói trắng ra đều đơn giản, bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân các người, chẳng phải cũng là cầm đao chém người sao?”

Chương 755. Không đơn giản

Chương 755: Không đơn giản

“Đương nhiên, có thể xưng là bản sự của đại môn đạo, cũng xác thực là không có đơn giản.”

Thấy Hồ Ma quan tâm đến vấn đề này, Lão Toán Bàn cũng hứng thú, nhỏ giọng giải thích: “Vu nhân luyện cổ, ban đầu, thực sự chỉ để ý đến độc tính của những con rắn rết này, nắm rõ và lợi dụng những độc tính này, thì có thể hại người, làm người bị thương.”

“Đương nhiên, sau khi hiểu rõ, cũng có thể dùng để giải cổ, cứu người.”

“Nhưng đây chỉ là bên ngoài môn đạo, trong mắt người thường, những con rắn rết này chỉ có độc tính, nhưng trong mắt người có bản lĩnh, những con trùng độc này cũng có linh tính.”

“Chúng sinh ra trong núi rừng, hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt, trên người cũng ẩn chứa một số sức mạnh thần bí và kỳ dị trong sự luân chuyển âm dương, có loại gây họa, có loại sinh tài, có loại mê hoặc lòng người, cũng có loại khiến người ta gặp quỷ, thậm chí có loại có thể khiến người chết động đậy.”

“Vu nhân luyện cổ, có bước vào môn đạo hay không, phải xem bọn họ có nhìn thấy tà khí hoặc linh tính trên người những con trùng này hay không, và bắt đầu dung nhập vào cổ đạo của mình.”

“ ... ”

Lời giải thích này, Hồ Ma là lần đầu tiên nghe thấy, nhưng trong lòng nghĩ lại, cảm thấy rất có lý.

Chuyện khác hẳn không biết, nhưng trước đây khi hộ tổng Hương nha đầu về nhà, trên Bình Nam đạo, hẳn cũng từng gặp người lấy ra Song đầu xà, lập tức phá hủy phong thủy xung quanh, khiến cả vùng đất đó, tràn ngập tà khí.

Hại thủ môn đạo và Vu cổ môn đạo, có một số điểm tương đồng, nói đến song đầu xà kia, thực ra trong mắt Vu nhân, cũng là bảo bối.

Còn về sinh tài, chẳng phải là cóc vàng sao?

Mặc dù hiện tại vẫn chưa biết nước trên mỏ Huyết Thực này sâu đến mức nào, nhưng bây giờ hẳn đột nhiên nhận ra, đây là cơ hội tốt để mở mang kiến thức!

Nếu không phải tộc trưởng Ô Công này tìm đến cửa, thật sự không thể nhìn thấy cách luyện cổ thần bí như vậy!

Hắn dứt khoát ngồi xuống bên ngoài, nhìn từ xa, chỉ là trước mặt thiếu một vò rượu, nhưng hẳn thật sự không dám mang ra, Lão Toán Bàn đã nói: “Luyện cổ cần yên tĩnh.”

“Người mang rượu đến, mùi quá kích thích, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Có một số người luyện cổ, vì nuôi cổ trùng, cả đời cũng không tắm mấy lần, tại sao? Một khi tắm rửa, mùi trên người sẽ thay đổi, cổ trùng không nhận ra mình, thì có thể phản phệ!”

“ ... ”

“ ... ”

Đợi khoảng nửa canh giờ, Ô Nhã tiểu cô nương và thiếu niên Vu nhân mặt mày tái nhợt, đều lần lượt trở về từ ngoài cốc.

Bọn họ đều xách một cái túi, trông như được làm bằng da, bên trong phồng lên, thỉnh thoảng lại nhô lên một cục, dường như có thứ gì đó đang giãy dụa.

Hai người đến trước đàn cổ, liền đồ đồ trong túi vào chậu Bách Cổ mà tộc trưởng Ô Công đang cầm, nhìn từ xa, có rắn, có cóc, có rết, quần thành một cục, vừa ra ngoài, còn định tấn công người.

Nhưng kỳ lạ là, chậu mà tộc trưởng Ô Công cầm, trông không sâu, chỉ khoảng hai ba ngón tay, rắn rết dường như có thể bò ra bất cứ lúc nào, nhưng những con rắn rết vừa đồ ra, còn định tấn công người này, vừa vào trong chậu, lại lập tức yên tĩnh lại.

Giống như chậu kia có ma lực, khiến chúng mất đi sự hung dữ.

Còn tộc trưởng Ô Công, đặt chậu xuống đất, đứng dậy, lại lấy ra một con dao cong, vén y phục lên, lộ ra làn da đen nhánh, rồi chậm rãi rạch bụng mình ra, lục lọi một hồi, lại lấy ra một ống tre đầy máu.

Ông ta cẩn thận mở ống tre ra, đồ thứ tròn trịa cỡ nắm tay trẻ con bên trong vào chậu, rồi lập tức quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.

“Đó là...”

Cảnh tượng đầm máu này, khiến Hồ Ma cau mày, vội vàng nhìn về phía Lão Toán Bàn.

“Đó là cổ trứng mà ông ta muốn luyện...”

Lão Toán Bàn cũng cau mày, nhỏ giọng nói: “Có một số loại cỏ trùng lợi hại, nhưng cũng rất yếu ớt, phải giấu trong cơ thể mình mới được, ông ta muốn luyện cỏ này, trước tiên phải dùng tinh huyết của mình nuôi dưỡng, khi vào chậu mới lấy ra.”

“Cũng khó trách ông ta nói luyện thành cỏ này, sẽ mất nửa cái mạng, bây giờ còn chưa bắt đầu luyện, thực ra đã mất nửa cái mạng...”

“Nhưng điều này cũng chứng tỏ ông ta thực sự nói thật, luyện cỏ bình thường, chỉ cần trùng độc tìm được bên ngoài là được, nhưng ông ta chọn nhiều trùng độc như vậy, lại chỉ là phụ trợ, tác dụng thực sự, vẫn là luyện con cỏ trùng ông ta mang đến!”

“Trăm con tranh vương, lấy thân người làm túi, cỏ trùng này chắc chắn không phải vật tầm thường, còn chưa ra đời, đã thoát ra tà khí...”

“...”

Trong lúc nói chuyện, tộc trưởng Ô Công đập đầu mấy cái trước chậu cỏ, liền đứng dậy, rồi lại lấy mấy ống tre, mở nút ra, đổ chất lỏng kỳ lạ vào bên trong.

Sau đó, ông ta, Ô Nhã, cùng với thiếu niên Vu nhân mặt mày tái nhợt kia, đồng thời cất lòng bàn tay, nắm chặt tay lại, nhỏ máu của mình vào trong chậu.

“Đây là nuôi cỏ.”

Lão Toán Bàn quan sát bên cạnh, liền nhỏ giọng nói: “Dùng máu của mình, hoặc một số độc vật đặc biệt, để nuôi cỏ trùng, đây là để bồi dưỡng tà khí trên người cỏ trùng.”

Chương 756. Bảy bước luyện cổ

Chương 756: Bảy bước luyện cổ

“Tuy nhiên, Ô Công này cũng thật nhẫn tâm, lại dùng Hắc thái tuế để nuôi cổ trùng, sâu bọ côn trùng bình thường dính vào Hắc thái tuế, còn có thể trở nên tà ác, ông ta lại trực tiếp dùng để nuôi, có gì khác với trực tiếp dùng máu tươi nuôi cương thi?”

“Cái chậu ông ta dùng để luyện cổ cũng là thứ tốt, khó trách có thể được gọi là thánh vật.”

“Quan trọng nhất trong luyện cổ, chính là cái chậu đó, luyện càng nhiều cổ, bản thân cái chậu cũng sẽ có tà khí, trùng từ bình thường luyện ra từ bên trong, đều sẽ tràn đầy tà khí, nếu vốn đã có tà khí, thì luyện ra, e rằng là tà khí chồng lên tà khí, càng lợi hại hơn?”

“...”

Lắng nghe lão nói, liền thấy tộc trưởng Ô Công kia, sau khi cho cổ trùng ăn, liền lại đập đầu trước chậu cổ, rồi ngồi xếp bằng, lầm nhảm niệm chú.

Trong tay ông ta có thêm một cái búa xương nhỏ màu trắng, mỗi lần niệm một đoạn, liền khẽ gõ lên chậu cổ.

“Xì xì xì...”

Trong chậu cổ bằng đồng, bắt đầu vang lên tiếng bò loạn và cấn xé hỗn loạn, rõ ràng cái lều cổ kia cách mọi người khá

xa, mà tiếng trùng tử cắn xé này cũng không quá lớn, nhưng mọi người lại đều nghe thấy rõ ràng.

Giống như âm thanh đó vang lên ngay bên tai, lại chui vào trong lòng.

“Bắt đầu đầu cổ rồi...”

Lão Toán Bàn lục lợi trong túi nửa ngày, lấy ra hai lá bùa vàng, dùng lưới liếm một chút nước bọt, dán lên tai trái và tai phải của mình, còn tốt bụng nói với Hồ Ma: “Âm thanh này tà ác, nghe thấy e rằng không tốt, ngươi có muốn lấy hai lá không?”

“Một viên Huyết Thực hoàn hai... một lá?”

“...”

Hồ Ma bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu, nói: “Không cần, đầu cổ này chính là...”

“Để những con cổ trùng này cắn xé lẫn nhau mà, con cuối cùng sống sót, chính là con cổ độc nhất, hung ác nhất, cũng là tà ác nhất.”

Lão Toán Bàn nhỏ giọng nói: “Hơn nữa, đây không chỉ là chọn ra con lợi hại nhất, mà còn phải kích thích hung khí của nó, đợi nó giết chết những con cổ trùng khác, trên người nó cũng sẽ tập trung độc tính và tà khí của những con cổ trùng khác, dùng để hại người thì khó lòng phòng bị.”

“Trúng Vu cổ chi pháp, người hạ cổ có thể trị, người ngoài lại khó cứu chữa, chính là đạo lý này, căn bản khó phân biệt loại độc tính tương sinh tương khắc trong đó.”

“Ngươi còn tưởng, chỉ là bị rắn cắn một cái, vội vàng đi mua xà dược, nhưng biết đâu, có thể người trúng cóc độc, xà dược, chết càng nhanh.”

“Đương nhiên, đây chỉ là ví dụ, trùng cổ thật sự, còn phiền phức hơn nhiều.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng chậm rãi gật đầu, chuyện tương tự, trước đây cũng không phải chưa từng nghe qua, nhìn từ xa đáng vẻ Ô Công tộc trưởng, Ô Nhã và thiếu niên Vu nhân vây quanh niệm chú, trong lòng hắn cũng bắt đầu có chút tò mò:

“Ngày đầu tiên đã đấu cổ, chẳng lẽ trong một ngày, cổ đã thành sao?”

“...”

“Còn lâu mới được...”

Lão Toán Bàn lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Luyện cổ, cần bảy bước, bây giờ ông ta mới đến bước thứ ba...”

“Trước tiên là đấu cổ, chọn ra một con độc trùng thực sự, sau đó là bái cổ, đốt hương cho ăn máu, thành kính quỳ lạy, đây là để cho cổ trùng và bản thân, tâm thần hợp nhất, thu phóng tùy ý.”

“Sau khi bái cổ, là bước thứ năm, lấy cổ, phải lấy con cổ trùng đã thành hình trong chậu này ra, giúp nó thoát khỏi chậu cổ, nuôi bên cạnh mình, có người dùng những vật dụng nhỏ, cũng có người trực tiếp nuôi trên người, tóm lại phải tiện lợi.”

“Sau khi lấy cổ, là hạ cổ.”

“Cổ trùng vốn dĩ tính tình độc ác, hung dữ, tập trung vào một thân, sinh ra là để hại người, sau khi luyện thành, nếu không dùng nó để hại người, nó sẽ phản phệ chủ nhân.”

“Cho nên, thường thường trước khi luyện cổ, đã nghĩ kỹ mục tiêu muốn hại, cổ trùng vừa thành, liền thả nó đi hại người, tiêu trừ lệ khí của nó, như vậy mới dễ nuôi bên mình, và bình an vô sự.”

“ ... ”

Hồ Ma nghe vậy càng thêm kinh ngạc: “Nghe như vừa luyện ra, đã phải tìm người sống để tế cổ...”

“Vậy sau khi hạ cổ thì sao? Người đã bị hại hết rồi, cổ này còn chưa thành?”

“ ... ”

“Đương nhiên...”

Lão Toán Bàn nói: “Sau khi hạ cổ hại người, còn phải thu cổ, có thể thả có thể thu, đây mới là cổ trùng hoàn chỉnh, thực sự, nếu có thể thả ra ngoài, nhưng không thu về được, cổ này thực ra coi như thất bại, sớm muộn gì cũng sẽ bị phản phệ.”

“Mà bây giờ, vị tộc trưởng này, thực ra vẫn đang ở giai đoạn đấu cổ, sau khi đấu cổ, sẽ là báỉ cổ, ở giữa còn xen kẽ một số phương pháp nuôi cổ.”

“Quan trọng nhất chính là báỉ cổ, sau này cổ này thành hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào việc này làm như thế nào, ta đoán ông ta ít nhất cũng phải báỉ bảy ngày, nếu không, cổ độc như vậy, e rằng không khống chế nổi.”

“ ... ”

“ ... ”

“Nói cách khác, quá trình sau này, không có gì đáng xem?”

Nhìn từng hành động của Ô Công tộc trưởng, Hồ Ma cũng thở dài một hơi, đứng dậy.

Lão Toán Bàn lại có chút tò mò: “Nghe thêm một chút đi, lát nữa cho ta ít Huyết Thực hoàn là được, ta cũng không đòi nhiều... Trời còn sớm, ngươi định đi đâu?”

Hồ Ma không quay đầu lại, nói: “Đi ngủ!”

Chương 757. Năng lực của cổ trùng

Chương 757: Năng lực của cổ trùng

Chạy vội vàng đến đây, dùng nửa cái mạng của mình và thánh vật của bộ tộc để luyện loại cổ yêu tà này, mục đích chỉ là để thay người khác trừ khử đứa con trai ruột của mình đang gây phiền phức?

Tộc trưởng Vu Nhân này, lại nghĩa khí như vậy?

Trong mắt người ngoài, mặc dù Hồ Ma đã tiếp quản mộ Huyết Thực này, nhưng đối với yêu cầu của tộc trưởng Vu nhân, thực sự không thể từ chối, cũng không có lý do gì để từ chối, nhưng trong lòng Hồ Ma, đã cảm thấy bất an sâu sắc...

Người chuyển sinh có danh hiệu là Hắc Nhi Tử, và lão tộc trưởng Vu nhân này, lại nói hoàn toàn trái ngược nhau, rốt cuộc ai mới nói thật? Bọn họ đều bày ra trận thế lớn như vậy, mục đích là gì?

Mạch khoáng Huyết Thực thần bí kia? Nhưng tại sao bọn họ đều không hề nhắc đến chuyện của mạch khoáng đó?

Trở về phòng mình, chỉ ngồi lặng im một lúc, liền ngồi xếp bằng trên giường, ăn hai viên Huyết Thực hoàn, chậm rãi vận công, luyện hóa, sau đó tiến vào linh miếu bản mệnh.

Theo lệ vẫn gọi Hắc Nhi Tử, lần này y lại lập tức trả lời: “Sao, ngươi đã nghĩ kỹ rồi?”

“... Vẫn chưa.”

Hồ Ma nghe y nói vậy, không khỏi thở dài bất lực, nói: “Nhất định phải ra tay giết chết Cổ thần sao? Có khả năng...”

“Ý ta là trước tiên đừng làm lớn chuyện như vậy, như chuyện giết cả nhà người chẳng hạn? Nhiều nhất chỉ là liên lụy mấy vị tộc nhân.

“...”

“Vô dụng.”

Hầu Nhi Tửu chậm rãi than thở một tiếng, nói: “Muốn giết, thì phải trực tiếp giết chết cổ thần, nếu không, giết người khác cũng vô dụng, ta cũng đã nói cho người rất rõ ràng, lấy trí thông minh của người hẳn là có thể hiểu được...”

“Muốn hợp tác với ta, thì phải giúp ta giết chết Cổ thần, nếu không, ta không cần thiết phải phản bội, cuộc hợp tác này của chúng ta, cũng không thể nói đến...”

“...”

“Nhưng, cha của người...”

Hồ Ma chậm rãi nói, định kể chuyện tộc trưởng Vu nhân, cũng chính là cha của Hầu Nhi Tửu đang luyện cổ trên mỏ, nhưng lời đến bên miệng, lại dừng lại một cách khó hiểu.

Trong chốc lát, hẳn thậm chí không thể diễn tả cảm giác kỳ quái này, dường như trong tiềm thức, không muốn nói chuyện lão tộc trưởng đang luyện cổ cho y biết, trong lòng lại dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ.

Nhờ đâu, lời lão tộc trưởng nói mới là thật, thật sự là người chuyển sinh này phát điên thì sao?

Chẳng lẽ người chuyển sinh đều là người tốt, không có ai giết người luyện cổ, điên cuồng đến mức tất cả tộc nhân đều sợ hãi, đuổi y ra ngoài sao?

... Nhiều lắm chứ!

Chẳng lẽ không có người chuyển sinh nào khi đối mặt với một người chuyển sinh khác, lại che giấu thông tin, thậm chí lừa gạt cả người mình sao?

... Chính mình không phải sao!

Nhị Oa Đầu bọ đến bây giờ vẫn còn bị mình lừa gạt, nếu mình có thể lừa gạt người khác như vậy, đương nhiên cũng phải cẩn thận người khác lừa gạt mình.

Đây gọi là tâm phòng bị người khác không thể không phòng.

Đây là lần đầu tiên, trong lòng hắn lại có cảm giác không chắc chắn, trầm ngâm một lúc lâu, hắn mới chậm rãi nói: “Chỉ là nhớ ra một số chuyện muốn hỏi người, người phong tỏa mỏ Huyết Thực này, cũng đã khá lâu, cha người không nói với người muốn làm gì sao?”

“Ví dụ như khi nào giết hết người trên mỏ, khi nào sẽ bức ép thêm chẳng hạn?”

“...”

“Không.”

Hầu Nhi Tử nghe vậy, trả lời chậm rãi, trong giọng nói vẫn mang theo cảm giác mơ hồ như đang mê sảng: “Vốn dĩ ông ấy cũng sẽ không ra lệnh cho ta, nhìn bề ngoài, ông ấy là người hận ta nhất, còn đuổi ta ra khỏi thôn trại...”

“Ông ấy cũng chưa bao giờ nói chuyện với ta, càng không ra lệnh, hay gửi thư, thậm chí ngay cả quỷ sai mà người Hán thường dùng, ông ấy cũng chưa từng phái đến chỗ ta...”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma không ngờ y lại nói như vậy, trong lòng giật mình: “Vậy người còn nói, là ông ấy bảo người phong tỏa mỏ Huyết Thục này?”

“Đúng vậy.”

Hầu Nhi Tử chậm rãi nói: “Ông ấy không cần ra lệnh, hay gửi thư, thông qua cổ trùng, là có thể khiến ta cảm nhận được tâm ý của ông ấy, hiểu rõ ông ấy muốn ta làm gì.”

“Rất nhiều chuyện nhìn như là ta làm, nhưng ta biết, là ông ấy muốn ta làm như vậy.”

“...”

“Cổ trùng còn có năng lực thần kỳ như vậy sao?”

Hồ Ma sửng sốt, có chút nghi ngờ nói: “Vậy người cứ nghe lời ông ấy như vậy, chưa bao giờ nghĩ đến việc phản kháng hay gì sao?”

“Không được...”

Hầu Nhi Tử thở dài, nói: “Trong cơ thể ta toàn là trùng tử, mà ông ấy lại đại diện cho ý chí của Cổ thần, trùng tử trong cơ thể ta, không thể trái với ý chí của Cổ thần... ta cũng không thể trái với ý chí của ông ấy.”

“Từ nhỏ đến lớn, ta thậm chí có thể cảm nhận được, ý chí của Cổ thần kia, đang từng chút một mượn những con cổ trùng này, từ da thịt ta, tiến vào nội tạng, tiến vào đại não, thậm chí, từng chút một, tiến vào thần hồn của ta...”

“Có lẽ, đợi nó thực sự tiến vào thần hồn của ta, bí mật người chuyển sinh của ta, cũng không giữ được nữa...”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma nghe vậy, da đầu tê dại: “Mẹ nó, chuyện quan trọng như vậy, sao người không nói sớm? Lần trước sao không nói?”

“Không nhớ ra...”

Chương 758. Bất lực

Chương 758: Bất lực

Hầu Nhi Tửu chậm rãi nói, dường như có chút mong đợi: “Lần trước nói như vậy, người sẽ đồng ý giúp ta sao?”

“Không...”

Hồ Ma bất lực nghĩ: “Người mà nói như vậy, ta sẽ không liên lạc với người nữa...”

Nhờ đâu y nói thật, thì cái gọi là “Cổ thần” kia, thật sự có thể từng bước xâm nhập thần hồn của y, nắm giữ ký ức của y, vậy thì bí mật người chuyển sinh của y, đương nhiên không giữ được, bản thân mình đã liên lạc với y, cũng nguy hiểm rồi...

Trong chốc lát, trong lòng hắn thậm chí nảy ra ý nghĩ có nên nhanh chóng cắt đứt liên lạc với người này, nhân lúc y còn chưa xác định mình là ai, không bao giờ liên lạc với y nữa.

Nhưng, lại nghĩ đến mạch khoáng thần bí, và tộc trưởng Ô Công thần thần bí bí chạy đến mở luyện cổ, còn có Trang Nhị Xương trông có vẻ thật thà, nhưng không thể nắm bắt được...

Cuối cùng hắn quyết định, vẫn nên hỏi thêm một câu: “Vậy, Cổ thần mà người nói, rốt cuộc phải làm sao mới có thể giết chết?”

“Về logic, thực ra rất đơn giản...”

Hầu Nhi Tửu chậm rãi nói: “Cổ thần là ý chí của trùng, lại do Vu nhân đời đời thờ phụng cúng bái mà hình thành, về phương diện vật lý không tồn tại Cổ thần là một vật thể thực sự, nhưng về mặt tinh thần, nó lại ở khắp mọi nơi...”

“Cho nên, muốn giết chết Cổ thần, bước đầu tiên, là phải cho nó một cơ thể...”

“...”

“Cổ thần này, nghe cũng không khác gì Đường Thượng Khách...”

Hồ Ma không khỏi chột dạ, vội hỏi: “Vậy, bước thứ hai thì sao?”

Hầu Nhi Tửu nói: “Đương nhiên là giết nó, có cơ thể, thì có máu, mà có máu thì giết không phải rất đơn giản sao?”

“Ta không muốn thảo luận vấn đề đơn giản như vậy với người nữa, đợi người nghĩ thông suốt, thì báo cho ta...”

“...”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma vừa mới nhen nhóm một chút hy vọng, lại cảm thấy bất lực.

Vốn dĩ trong lòng có chút nghi ngờ và bối rối, Hồ Ma mới có ý đến linh miếu bản mệnh, hỏi Hầu Nhi Tửu vấn đề này, không ngờ, sau khi hỏi xong mấy câu này, nghi ngờ trong lòng hẳn lại càng nhiều hơn...

Một người chuyển sinh, một người bản địa, một người cha hiền lành chất phác, một nhi tử vui buồn thất thường...

Mình nên tin ai đây?

Thoát khỏi linh miếu bản mệnh, Hồ Ma tỉnh lại, nhất thời khó quyết định, cuối cùng, lại nhìn về phía mấy cái bình trước giường, bên trong đầy ắp Huyết Thực.

“Suy đi nghĩ lại, nếu có thể nhập phủ, thì tốt rồi.”

Hắn thầm nghĩ: “Sau khi nhập phủ, bản lĩnh Thủ Tuế của mình, cũng sẽ tăng mạnh, biết đâu căn bản không cần quan tâm bọn họ thật giả, dựa vào thực lực, trực tiếp bắt cả hai cha con lại, dạy dỗ một trận.”

Chỉ tiếc, mặc dù hắn đã khai thông mạch nhập phủ từ lâu, nhưng Huyết Thực trong tay hiện tại, vẫn còn thiếu một chút so với việc hoàn thành nhập phủ, thứ hai, cho dù Huyết Thực trong tay hắn đủ, muốn luyện hóa toàn bộ, e rằng cũng cần nửa tháng...

“Hoặc là...”

Nhìn chằm chằm mấy cái chum trước mặt, trong lòng hắn lại không nhịn được khẽ động: “Nhiều thêm một chút Kim ti thái tuế, cũng được...”

Huyết thái tuế sinh ra từng sợi kim tuyến, chính là Kim ti thái tuế, có tác dụng rất tốt trong việc bồi bổ thần hồn, mà hắn đang ở giai đoạn nhập phủ, vốn cần bồi bổ thần hồn, cho nên Kim ti thái tuế, cũng có thể phát huy tác dụng tốt hơn.

Cái mà Động Tử Lý gia đưa cho hắn, chính là loại này.

Trên mỏ này, trong mạch khoáng thần bí kia, cũng đào được một ít Kim ti thái tuế, vậy thì, nếu loại thái tuế này, có thể đào thêm một chút, chẳng phải vừa hay có thể sử dụng sao?

Chỉ tiếc...

Bây giờ mạch khoáng đó, đã bị phong tỏa, u ám khó lường, không ai biết sau khi mở ra, sẽ có hậu quả gì...

Vừa nghĩ đến những vấn đề này, Hồ Ma vừa mặc áo khoác, đi ra ngoài, bây giờ ánh trăng trên đầu sáng rõ, đêm đã khuya, thợ mỏ đều đã ngủ, chỉ có mấy người tuần tra, cũng chỉ đi dọc theo rìa cốc, cả mỏ, đều vô cùng yên tĩnh.

Đang đi dạo, suy nghĩ miên man, Hồ Ma đột nhiên hơi sững sốt, nhìn thấy trên một tảng đá lớn phía trước, có một nữ tử, trên đầu gắn đầy trang sức bạc đang ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn trắng trong cốc.

Bây giờ tộc trưởng Ô Công đang bái cổ trong lều cỏ, có lẽ lúc này cuối cùng cũng không cần nàng nữa, nàng một mình trốn ở đây ngăn người, trong lòng hấn khê động, liền đi lên.

Trên mặt nở nụ cười hòa nhã, nói: “Ô Nhã cô nương, ngươi biết nói tiếng phổ thông sao?”

“A?”

Tiểu cô nương tên Ô Nhã quay đầu nhìn thấy Hồ Ma, chớp chớp mắt, lại cúi đầu xuống, không thềm để ý đến hấn.

“?”

Hồ Ma sững sốt, lần trước gặp trong rừng, nàng khá hoạt bát mà...

Lần này là vì cha nàng ở gần đó, nên ngại ngùng sao?

Hấn nghĩ một chút, liền lấy từ trong ngực ra một lọ nhỏ đựng Huyết Thực hoàn, mỉm cười đưa qua, dịu dàng nói: “Ban ngày thấy ngươi lấy thân thể mạng, cứu người của chúng ta, chắc cũng tổn hao nguyên khí nhiều.”

“Đây là thứ bồi bổ nhất, cho ngươi ăn.”

“...”

Ô Nhã nhìn thấy Huyết Thực hoàn, lập tức tròn tròn mắt, nàng sinh ra gần mỏ Huyết Thực, tuy chưa từng ăn Huyết Thực, nhưng cũng từng nhìn thấy, biết đây là thứ cực kỳ quý giá, một viên đáng giá ba thỏi vàng lớn.

Sống đến từng này tuổi, cả thôn trại cũng chưa từng thấy mấy viên, người này lại tùy tiện đưa cho mình?

Chương 759. Cổ thay lưỡi

Chương 759: Cổ thay lưỡi

Hồ Ma thấy tiểu cô nương kinh ngạc, liền ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm lấy lòng bàn tay nàng, đồ một viên Huyết Thực hoàn vào.

Đồng thời sợ nàng không ăn, hắn cũng đồ một viên vào lòng bàn tay mình, nuốt xuống.

Chỉ là một ám thị tâm lý nhỏ, tiểu cô nương tên Ô Nhã thấy vậy, liền cảm thấy nhất định phải ăn Huyết Thực hoàn, có chút mơ hồ, học theo Hồ Ma, bỏ Huyết Thực hoàn vào miệng, phồng má lên.

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, những Vu nhân trong thôn trại này, đương nhiên có bản lĩnh, nhưng nền tảng của bọn họ yếu, thể lực đơn bạc, lại ít giao tiếp với bên ngoài, nên huyết thực là thứ bồi bổ cao cấp như vậy, bọn họ rất ít thấy, chắc là có thể kéo gần quan hệ với nhau.

Vừa nghĩ, vừa nhìn nàng, lại cười hỏi: “Người có biết nói tiếng phổ thông không?”

“Cẩn thận?”

Ô Nhã thử nói một câu, chính nàng lại đỏ mặt, nói: “Ta chưa từng ra khỏi rừng, cha cũng không cho ta nói chuyện với người bên ngoài, nên nói không tốt.”

“Nhưng trước đây ta từng nói chuyện với ca ca, ca ca nói tiếng phổ thông còn giỏi hơn cha, học theo huynh ấy, ta cũng học được!”

“...”

Hồ Ma thực sự nghe ra, nàng biết nói, chỉ là hình như bình thường nói ít, ngữ điệu hơi kỳ lạ, nhưng kết hợp với dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu như vậy, tiếng phổ thông kỳ lạ này, lại có một nét quyến rũ riêng.

“Người nói đã rất tốt rồi, nói chuyện với người khác nhiều hơn, thì ngay cả chúng ta cũng không nghe ra được.”

Hồ Ma cười nói chuyện với nàng thêm vài câu, hỏi: “Các người đều phải học tiếng phổ thông sao? Tiếng phổ thông của ca ca người, là học theo cha người?”

“Ca ca vẫn luôn biết.”

Ô Nhã nghĩ một chút, nói: “Huynh ấy vẫn luôn nói muốn đi ra ngoài nhiều hơn, nhưng không biết tại sao lại không đi, cha cũng luôn tức giận với huynh ấy, bọn họ đã lâu không nói chuyện rồi.”

“Vậy thì...”

Trò chuyện với tiểu cô nương này, trong lòng Hồ Ma khẽ động, chậm rãi nói: “Hôm nay nghe các người nói ca ca người hình như là người rất đáng sợ...”

Câu hỏi này vừa thốt ra, Ô Nhã đột nhiên im lặng.

Tâm trạng của nàng dường như có chút thất vọng, nhưng cũng không phản bác, một lúc sau, mới nhỏ giọng nói: “Mọi người trong thôn trại đều sợ ca ca, đều nói ca ca sẽ hại người, nhưng ca ca vẫn luôn đối xử tốt với ta, nhưng ta và ca ca, đã lâu không gặp rồi.”

“Lần trước ta vào rừng, muốn tìm ca ca, nhưng huynh ấy không gặp ta, còn bảo ta mau đi đi.”

“...”

‘Đã đến lúc rồi...’

Hồ Ma có thể cảm nhận được cảm xúc trong lòng tiểu cô nương, liền cân nhắc, chậm rãi, hỏi câu quan trọng nhất: “Vậy, bây giờ cha ngươi muốn luyện cô, giết ca ca ngươi, ngươi thấy thế nào?”

“Ca ca ta...”

Ô Nhã đối mặt với câu hỏi thẳng thừng như vậy của Hồ Ma, nhất thời biểu cảm có chút hoảng hốt, hốc mắt ửng đỏ vì kích động, dừng một chút, mới nói: “Ta...”

Hồ Ma cũng đang căng thẳng chờ đợi câu trả lời của nàng.

Muốn phân biệt tộc trưởng Ô Công và Hầu Nhi Tửu rốt cuộc ai mới là kẻ nói dối, thì không nghi ngờ gì Ô Nhã là người thích hợp nhất, hai người bọn họ, đều nói đối phương là kẻ xấu xa nhất, chỉ có Ô Nhã, mới biết ai mới là kẻ xấu xa nhất.

Đây cũng là phương pháp mà Hồ Ma có thể nghĩ ra bây giờ, phương pháp trực tiếp và hiệu quả nhất.

Rõ ràng có thể thấy, khi bị hỏi câu hỏi này, biểu cảm của Ô Nhã có chút hoảng loạn, muốn nói lại thôi, ngay khi Hồ Ma gần như đã có được câu trả lời trong lòng, lại thấy Ô Nhã cúi đầu, đột nhiên nói:

“Ta muốn giúp cha.”

“Ô Tụng ca ca, huynh ấy đối xử tốt với ta, nhưng huynh ấy đối xử không tốt với người khác, huynh ấy thích giết người luyện cô, huynh ấy đã giết rất nhiều người...”

“Cha trước đây cũng khuyên huynh ấy rất nhiều lần, không cho huynh ấy giết người, nói Vu nhân chúng ta ít, thế lực yếu, nếu đắc tội với người bên ngoài, chúng ta sẽ bị đuổi đi, thậm chí, bị giết hết...”

“Nhưng ca ca ta luôn không nghe, huynh ấy giết người ngày càng nhiều, huynh ấy... huynh ấy rất điên, điên đến mức tất cả mọi người trong thôn trại đều sợ huynh ấy...”

“Ngay cả, ngay cả Vu thần đại nhân cũng hạ lệnh phải giết huynh ấy...”

“Lần này cha là nghiêm túc, trước khi đến đã xin máu tim của tộc nhân trong trại, cam đoan với bọn họ, lần này nhất định sẽ giết ca ca ta, để người trong thôn trại sau này không cần phải sợ hãi, sợ huynh ấy luyện cổ hại người, cũng sợ huynh ấy gây họa cho trại...”

“...”

“Hừm?”

Hồ Ma nghe Ô Nhã nói, chỉ cảm thấy có gì đó không đúng, vô thức liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên đồng tử co lại.

Bây giờ ngoài việc còn thiếu một chút Huyết Thực, tu hành nhập phủ của hắn đã hoàn thành, thất khiếu ngũ quan tự nhiên không cần phải nói, con mắt đã trải qua quá trình từ chết luyện sống, thị lực của hắn tốt hơn rất nhiều.

Chương 760. Cỗ thay lưỡi (2)

Chương 760: Cỗ thay lưỡi (2)

Mặc dù bây giờ là ban đêm, Ô Nhã còn cúi đầu, nhưng trong nháy mắt liếc nhìn này, Hồ Ma vẫn nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy nàng chậm rãi nói, nhưng biểu cảm trên mặt lại thoáng qua một chút hoảng sợ và đau đớn.

Quan trọng nhất là nhìn khẩu hình của nàng, càng nhìn càng thấy kỳ quặc.

Khẩu hình của nàng và lời nói ra, lại hoàn toàn không khớp, giống như phim điện ảnh tiếng và hình không đồng bộ, có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

Tập trung nhìn kỹ, Hồ Ma càng thêm kinh ngạc, hần kinh ngạc nhìn thấy, lưỡi của Ô Nhã, không biết từ lúc nào, lại biến thành một cái lưỡi chẻ đôi, giống như lưỡi rắn.

Chính cái lưỡi này run rẩy, phát ra âm thanh nói chuyện của nàng bây giờ.

Trong cuộc trò chuyện bình thường, điều này rất dễ phân biệt, chỉ là tiếng phổ thông của nàng vốn không chuẩn, nên mới che giấu được, nếu không phải hần có thị lực hơn người, bây giờ thậm chí không thể phát hiện ra điều kỳ lạ này.

“Hô...”

Hần không hành động thiếu suy nghĩ, mà im lặng nghe Ô Nhã nói xong, một lúc lâu sau, mới chậm rãi gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi, trong lời nói của người Hán chúng ta, gọi là thanh lý môn hộ.”

Ô Nhã lặng lẽ gật đầu, vẫn không ngẩng đầu nhìn Hồ Ma.

“Trời không còn sớm nữa, người cũng nghỉ ngơi sớm đi, giúp cha người luyện thành cổ này, mới có thể ngăn cản ca ca người làm thêm nhiều chuyện sai trái...”

Hồ Ma cũng không nói thêm gì nữa, mỉm cười đứng dậy, cáo từ về phòng, sau khi quay người đóng cửa lại, sắc mặt liền dần dần thay đổi, quay người lại, nhìn ra ngoài qua khe cửa, liền thấy Ô Nhã vẫn đứng tại chỗ, lại có chút lúng túng, nhìn về phía lều cỏ gần đó.

Trong bóng tối bên cạnh, chui ra một thiếu niên mặt mày tái nhợt, nhìn chằm chằm Ô Nhã, nhỏ giọng nói: “Ô Nhã muội muội, A công đang gọi muội qua đó!”

“Vâng.”

Ô Nhã chậm rãi đứng dậy, cẩn thận đưa tay vào miệng, sờ lưỡi mình một cái, như thể vừa gây ra họa lớn, chậm rãi, cẩn thận từng bước, đi về phía lều cỏ luyện cổ bên kia.

“Đây lại là bản lĩnh gì?”

Còn trong phòng, Hồ Ma đã vội vàng suy nghĩ: “Lại có thể đổi lưỡi của người ta trong lúc nói chuyện?”

“Mượn miệng người khác, nói ra lời mình muốn nói?”

“...”

Hắn đã từng thấy qua không ít môn đạo, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ kỳ quái như vậy, đồng thời vì cảnh tượng kỳ dị này, lại mơ hồ nhớ đến cái gọi là đồng tâm cổ mà Hưu Nhi Tửu nói.

Nếu những lời này của Ô Nhã, không phải là điều nàng ấy muốn nói, vậy thì, nàng ấy muốn nói gì?

Tại sao lại mượn miệng của Ô Nhã, nói những điều này vào lúc này?

Người khác sẽ không biết bí mật người chuyển sinh giữa mình và Hầu Nhi Tửu, nhưng người khác cũng có thể đoán được, mình là tiểu quân sự đến từ Hồng Đăng hội, chắc chắn sẽ nghi ngờ những chuyện ở đây, cho nên, đây là để mình yên tâm sao?

Nếu đã như vậy, thì mọi chuyện đơn giản rồi...

Hắn hít sâu một hơi, liền ngồi trở lại mép giường, rút con dao răng cưa đầy vết nứt từ trong bọc hành lý bên gối ra, tình hình hiện tại đương nhiên là kỳ quái, nhưng Thủ Tuế Nhân làm việc, luôn luôn đơn giản trực tiếp.

“Hồ quân sự...”

Cũng đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, cùng với tiếng gọi cẩn thận, Hồ Ma gật đầu, cầm dao quay người lại: “Vào đi!”

Chỉ thấy cửa bị đẩy ra, người đi vào lại là Trang mỗ và hai đồ đệ của y, đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ sát khí đằng đằng của Hồ Ma, bọn họ cũng giật mình, sửng sốt một chút, mới vội vàng nói với Hồ Ma: “Có chuyện quan trọng muốn xin người quyết định...”

“Tộc trưởng Ô Công bây giờ đang bái cổ, nhưng ông ấy nói lồng đèn đỏ treo bên ngoài, ảnh hưởng đến quá trình luyện cổ, muốn hỏi chúng ta, có thể tạm thời tháo lồng đèn đỏ xuống không...”

“Đợi ông ấy luyện thành cổ, sẽ tự mình đi giết Ô Tụng kia, đến lúc đó muốn treo lên thế nào cũng được...”

“...”

“Lồng đèn đỏ?”

Hồ Ma nghe vậy, cũng sửng sốt, rồi cười lên, cất dao vào vỏ, kẹp ở bên hông đi ra ngoài, nói: “Cùng đi qua đó.”

Hắn trực tiếp đi theo bọn họ đến lều cỏ trước cốc, chỉ thấy tộc trưởng Ô Công kia đang ôm chậu Bách Cổ của bộ tộc bọn họ, ngồi ngay ngắn trước đàn cỏ, tối đen, không nhìn rõ biểu cảm của ông ta bây giờ.

Ô Nhã cô nương và thiếu niên mặt mày tái nhợt kia, thì đứng hai bên trước đàn, im lặng nhìn ra ngoài cốc.

“Quản sự đại nhân, đợi chúng ta tháo lồng đèn đỏ xuống, ta cũng có thể bái cổ rồi.”

Tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ nhỏ giọng nói: “Nhưng tháo lồng đèn đỏ xuống, Ô Tụng nhất định sẽ ra tay với chúng ta, hắn sẽ biết ta đang luyện cổ để khắc chế hắn, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để ngăn cản.”

“Ô Nhã và Năng Năng sẽ đối phó với cổ của hắn, nhưng bản lĩnh của hai người bọn họ yếu hơn, mà trong lúc ta luyện cổ, không thể ra tay, e rằng vẫn cần các người dùng bản lĩnh Thủ Tuế Nhân giúp đỡ một chút, mới có thể đối phó với Thập nhị bài tử cổ của Ô Tụng.”

“...”

Hồ Ma tập trung nhìn, liền thấy thiếu niên mặt mày tái nhợt kia, không nói một lời, mặt không biểu cảm, Ô Nhã thì cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm.

Hắn mỉm cười, nói: “Vậy thì tháo xuống là được.”

“Chỉ cần làm việc đàn hoàng, chắc Hồng Đăng nương nương, cũng sẽ không để ý chuyện nhỏ này.”

“...”

Nói rồi, hắn nhìn về phía Chu Đại Đồng đi theo bên cạnh, Chu Đại Đồng hiểu ý, thân hình nhẹ nhàng như quỷ mị, nhảy lên công chào, tháo lồng đèn đỏ xuống.

Lồng đèn đỏ vừa tháo xuống, ánh sáng đỏ kỳ dị bao trùm trước cốc mấy ngày nay, liền biến mất ngay lập tức, lúc treo lên, mọi người cũng không biết có tác dụng gì, nhưng bây giờ tháo xuống, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, như thể đột nhiên mất đi sự che chở.

Cũng ngay lúc này, đột nhiên bên ngoài cốc, vang lên tiếng động ồn ào, một đàn quạ đen bay lên từ trong rừng.

Trang mở đứng gần người thấy mùi hôi thối xộc vào mũi, lập tức hoảng sợ, hét lớn: “Mau tránh ra, thứ này chính là thứ đã làm ta bị thương trước đó...”

Chương 761. Vu nhân đấu cở

(1)

Chương 761: Vu nhân đấu cở (1)

“Hả?”

Đột nhiên nhìn thấy một đàn quạ đen bay lên, ngay cả Hồ Ma cũng giật mình, không ngờ vừa tháo lồng đèn đỏ xuống, cở độc bên ngoài đã tiến vào.

Hắn vội vàng lùi lại, đồng thời không quên đưa tay kéo Chu Đại Đồng vừa nhảy xuống từ cổng chào, sợ y chạy không kịp, nhưng lần này lại kéo hụt, Chu Đại Đồng nhảy xuống từ cổng chào, trực tiếp chạy vào trong cốc, không quay đầu lại, căn bản không cần nhắc nhở, chạy còn nhanh hơn hắn.

“Thật bất lo a...”

Hồ Ma cảm thán, cũng tập trung nhìn, cảnh giác, không dám lơ là.

Bản lĩnh Thủ Tuế của hắn bây giờ, tự nhiên là không yếu, nhưng nếu những thứ tà môn này, ngay cả Ngũ tạng Thủ Tuế như Trang mỗ trưởng cũng có thể bị trúng độc đến mức đó, thì hắn cũng không muốn thử.

“Hủ nha cở”

Cũng ngay lúc bọn họ lùi lại, thấy bóng đen dày đặc kia sắp bay vào trong cốc, trong lều cở lại vang lên một tiếng quát khê:

“Năng Năng, người đến!”

Theo tiếng nói trong lều cỏ, Ô Nhã và Năng Năng vốn dĩ là hai người cùng nghênh đón đàn quạ, Ô Nhã lập tức lùi lại, còn thiếu niên Vu nhân tên Năng Năng kia, thì rút từ bên hông ra một chiếc trống, chắn trước đàn quạ, đột nhiên đánh lên.

“Phốc” “Phốc” “Phốc”

Tiếng trống ngọt ngào, cổ quái, mỗi tiếng gõ, đều kèm theo một giai điệu trầm hùng.

Đàn quạ bay phân phát trên không trung, sắp lao vào trong cốc, nghe thấy tiếng trống này, lại đột nhiên hỗn loạn, người đụng ta, ta đụng người, va chạm lẫn nhau, lông vũ ướt sũng bay tán loạn khắp nơi.

Hình như tiếng trống vừa vang lên, chúng liền không tìm thấy đường vào cốc, chỉ có thể bay loạn xạ bên ngoài cốc, lại không ngừng va chạm lẫn nhau, từng con rơi xuống đất.

Càng không vào được, đàn quạ bên ngoài càng bay gấp gấp, càng nhanh, Năng Năng trong cốc cũng càng đánh mạnh vào trống, khuôn mặt tái nhợt đỏ bừng.

Mọi người trong cốc, vốn đều canh giữ ở rìa cốc, bây giờ đều lùi lại, nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, hình như đàn quạ đã bị chặn lại, tạm thời không có nguy hiểm, cũng không trực tiếp chạy về phòng, mà đứng cách rìa cốc ba bốn trượng ngây người nhìn.

Chỉ thấy đàn quạ bị chặn lại, bay một hồi lâu, cũng bắt đầu rơi xuống đất ngày càng nhiều, như thể chúng vốn là vật chết, có thể thỉnh thoảng nhảy lên làm người bị thương, cũng có thể bay lượn như bây giờ.

Nhưng sức lực rốt cuộc có hạn, kéo dài thời gian càng lâu, càng bay không nổi.

Thiếu niên Vu nhân Năng Năng này, chính là dùng phương pháp này, ngăn cản đàn quạ, chỉ cần không bị chúng lao vào,

kéo dài đến một thời gian nhất định, là có thể giải cô này của hắn.

Nhưng không ngờ, khi những con quạ bên ngoài rơi xuống đất liên tục, đột nhiên, tiếng trống hơi khàn đi, vẫn có ba bốn con quạ, nhân cơ hội lên vào, bay phành phạch vào trong cốc, giờ những chiếc vuốt thối rửa lên, định cào vào mặt Triệu Trụ.

Điều này không thể trách Triệu Trụ, chớ nhìn y bình thường trung thực, nhưng vào lúc động thủ luôn luôn lạng lẽ không tiếng động xách cái xiên xông lên phía trước.

Thấy trong cốc có biến, y liền trực tiếp canh giữ bên cạnh Hồ Ma, vị trí thậm chí còn hơi nhích lên phía trước Hồ Ma một chút, đang trợn tròn mắt nhìn, kích động muốn giúp đỡ, không nghĩ tới quạ đen này lại bay về hướng của mình.

Y không sợ, cầm cây xiên lên định đâm.

Nhưng Hồ Ma cau mày, nhìn ra động tác của Triệu Trụ đã chậm, cho dù có thể đâm chết một con, cũng sẽ trúng chiêu, liền tiến lên một bước, đột nhiên đưa tay, kéo Triệu Trụ ra sau lưng mình.

Ngay sau đó xoay người, hai tay nắm thành nắm đấm đặt ở ngang eo, hít sâu một hơi, sau đó quát lên như sấm mùa xuân, tam tạng tề minh.

“Hừ!”

Đàn quạ lao vào, như thể đụng phải một bức tường khí, bị đánh cho cơ thể đồng thời nổ tung.

Thậm chí thịt và lông vũ hỗn loạn sau khi nổ tung, đều bị luồng khí do Hồ Ma hét lên dẫn động, thổi ra ngoài cốc, rơi đầy đất.

“Xoạt!”

Mọi người xung quanh thấy vậy, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Hồ Ma, đặc biệt là Năng Năng vừa đánh trống, đánh đến mức mặt đỏ bừng, thất khiếu sắp chảy máu, càng nhìn Hồ Ma với ánh mắt ngây dại.

Mình tân tân khổ khổ ngự cổ như vậy, người ta trực tiếp hét một tiếng làm tan nát?

Hắn mơ hồ cảm thấy, vị quân sư đến từ Hồng Đăng hội này, sao lại có vẻ như bản lĩnh hơn người, lợi hại hơn tưởng tượng?

Khó trách lúc trước Thanh y lão gia và Hồng Đăng nương nương đối đầu, lại thua dễ dàng như vậy, bị người ta nuốt chửng tất cả sản nghiệp, nhìn xem người ta có nhiều nhân tài dưới trướng như vậy...

“Vu cổ chi thuật, quả nhiên quỷ dị đáng sợ.”

Hồ Ma đối mặt với ánh mắt của mọi người, vô vô nể nhỡ trên vai áo khoác của Triệu Trụ do mình nắm, mỉm cười, nói: “Nhưng bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân chúng ta, khi đối mặt với Vu cổ, có lẽ cũng có một chút tác dụng phải không?”

“Không chỉ có tác dụng, mà còn rất lợi hại...”

Mọi người xung quanh xôn xao, ánh mắt của những người cắt thịt bên cạnh đều rất phức tạp, chỉ dám phụ họa trong lòng, nhưng không ai dám nói ra.

Chương 762. Vu nhân đấu cổ

(2)

Chương 762: Vu nhân đấu cổ (2)

Trong cốc này, người đầu tiên phục Hồ Ma là Trang Nhị Xương, dù sao y đã giao đấu với Hồ Ma, biết đôi phương bản lĩnh hơn người, cho dù là y ở thời kỳ đỉnh cao, cũng không đấu lại Hồ Ma.

Lại vì đấu không lại Hồ Ma trẻ tuổi như vậy, nên cũng nảy sinh sự kính sợ to lớn đối với “Lão Âm Sơn Chu Nhị gia” thần bí sau lưng hắn, dù sao đồ đệ đã lợi hại như vậy, sư phụ lại càng mạnh đến mức nào?

Ít nhất cũng là Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ phải không?

Thủ Tuế Nhân coi trọng truyền thừa, sư phụ và truyền thừa sau lưng, cũng là một phần ảnh hưởng, không thể bỏ qua.

Còn đồ đệ và những người cốt thịt dưới trướng Trang Nhị Xương, chỉ cho rằng Trang Nhị Xương thua là vì trúng cổ, nên không quá kính sợ Hồ Ma, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, cũng thực sự bị chấn động, trong lòng cũng không tự chủ được dần dần thay đổi cách nhìn.

Người nói xem Lão Trang, một con quạ thối, đã hại người thành như vậy.

Người ta đối mặt với ba con quạ thối, một tiếng quát khê, liền biến mất không còn dấu vết, điều này khiến người có vẻ hơi kém cỏi...

“Thủ Tuế môn đạo là môn đạo nổi tiếng trên giang hồ, bản lĩnh hơn người, Vu nhân chúng ta luôn kính nể, chưa từng có ai dám coi thường...”

Tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ nghe vậy, cũng nhỏ giọng nói: “Nhưng Ô Tụng dùng để phong tỏa cốc là Thập nhị bài tử trận, có mười hai loại cỏ có thể điều khiển, nhất định phải cẩn thận...”

“Còn mười một loại?”

Mọi người vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, lại nghe được lời này, trong lòng không khỏi chùng xuống, cũng ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài cốc, một trận tiếng vầy cọ xát lá khô, đồng thời ngửi thấy mùi tanh hôi, lại có cảm giác choáng váng.

“Hừm?”

Mọi người vừa định quay người trở về cốc, lập tức đều giật mình, vội vàng quay đầu nhìn.

Liên kinh ngạc nhìn thấy, bụi cỏ bên ngoài cốc lay động, dường như có thứ gì đó bò tới, nơi nó đi qua, cỏ xanh tươi tốt, lại đều héo úa, một mảng xám xịt, đang ngày càng đến gần cốc.

“Thực sinh cỏ!”

Giọng nói của tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ hơi kinh ngạc, nói: “Ô Nhã.”

Ô Nhã cô nương canh giữ bên cạnh lều cỏ, vẫn luôn cảnh giác, nghe vậy vội vàng tiến lên, lại là lấy giỏ tre sau lưng xuống, mở nắp ra, lập tức một con rắn màu xanh lục bò ra từ bên trong.

Hồ Ma trước đây đã từng nhìn thấy trong rừng, Ô Nhã từng dùng nó để hái thuốc, hình như con rắn này còn hơi sợ độ cao.

Bây giờ được thả ra khỏi giỏ tre, con rắn xanh này lại ngẩng đầu lên, đầy khí thế bò về phía ngoài cốc, trong nháy mắt đến bên cạnh đám cỏ héo úa kia, rít lên, quán lấy một thứ gì đó, mọi người mới nhìn rõ, lại là một con rắn trắng cỡ cổ tay.

Hai con rắn quán lấy nhau, cắn xé, lăn lộn bên ngoài cốc, đấu không ngừng, mọi người chỉ đứng nhìn, lại cũng lắc lư không ngừng.

Khi con rắn trắng chiếm thượng phong, bọn họ liền cảm thấy trong mũi miệng, toàn là mùi tanh hôi, đầu choáng váng, như thể cơ thể không kiểm soát được, sắp ngất đi, khi con rắn xanh chiếm thượng phong, mùi tanh hôi này lại giảm bớt.

Dường như chỉ cần con rắn trắng kia đến gần cốc, mọi người sẽ bị ảnh hưởng.

Hồ Ma dù sao cũng là Thủ Tuế Nhân, còn đỡ hơn, hơi cau mày, liền kìm nén sự khó chịu này, một số người cắt thịt bên cạnh, lúc này đã mặt mày tái nhợt, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Bọn họ không hiểu rõ, cũng không dám lên tiếng lúc này, sợ mùi tanh hôi tràn vào miệng, chỉ có thể ngậy người nhìn hai con rắn đánh nhau.

Cuối cùng, khoảng một chén trà sau, con rắn trắng đang đánh nhau kia, đột nhiên mềm nhũn người, con rắn xanh nhân cơ hội cắn chặt đầu nó, rồi từng chút một, nuốt chửng con rắn trắng này vào bụng.

Cũng đến lúc này, mọi người mới cảm thấy mùi tanh hôi xộc vào mặt kia, đột nhiên biến mất hoàn toàn, mơ màng, như vừa tỉnh mộng, không biết vừa rồi là chuyện gì.

Bên kia, Ô Nhã ngồi xồm xuống, đón con rắn xanh rõ ràng đã béo lên gấp đôi trở lại giỏ tre, rắn của nàng thắng, nhưng

nhìn xem, trên mặt dường như cũng không có bao nhiêu vui mừng.

“Ô Nhã đầu thắng Thực sinh cổ của Ô Tụng, hắc hắc là sẽ không ra tay nhanh chóng.”

Tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ, nhỏ giọng nói: “Nhưng Ô Nhã cũng thắng may mắn, con rắn xanh của con bé, và con rắn trắng của Ô Tụng, vốn là song sinh, đều là vật tốt để luyện cổ, Ô Tụng nhường muội muội, lấy con yếu hơn, để rắn xanh nhường cho Ô Nhã.”

“Nếu không, Ô Nhã không thể thắng hắc.”

“...”

Mọi người nghe vậy, càng thêm kinh ngạc, nhao nhao nhìn về phía Ô Nhã, lại khiến tiểu cô nương kia, càng thêm ủ rũ, cúi đầu xuống.

Bây giờ nàng lại trông không còn chút nào đáng vẻ lạnh lợi đáng yêu lúc mới gặp.

“E rằng không chỉ nhường một con rắn, vừa rồi khi đánh nhau, con rắn trắng kia vốn chiếm thượng phong, lại đột nhiên không động đậy nữa, có lẽ là cảm ứng được điều gì đó, chủ động nhận thua...”

Người khác nghe vậy, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ, mơ hồ cảm thấy, hình như người ca ca kia, thật sự thương muội muội.

“Tuy nhiên sau đó vì để luyện chế cho hai con rắn này, hắc lại không tiếc giết một cặp tử muội sinh đôi trong thôn trại, dùng mạng sống của bọn họ để bồi dưỡng cổ tính.”

Tộc trưởng Ô Công thở dài một tiếng, nói: “Đây chính là Ô Tụng, tự mình gây nghiệp chưa đủ, còn muốn kéo Ô Nhã

cùng, lúc trước cũng vì chuyện này, chúng ta mới quyết định
trục xuất hẳn ra khỏi thôn trại.”

Chương 763. A Diêm Lão Thái (1)

Chương 763: A Diêm Lão Thái (1)

Đối phương đã liên tục sử dụng hai loại cổ, đều đã bị giải quyết, nhưng những người có mặt đều không dám lơ là, ngoài hai loại này, còn mười loại cổ, có thể đến bất cứ lúc nào, nghĩ đến đây, khi nhìn ra ngoài cốc, ánh mắt đều có chút lơ đãng.

“Xem ra, phải tập trung tinh thần rồi.”

Hồ Ma từ xa, nhìn Lão Toán Bàn một cái, trong lòng cũng hiểu rõ, nhỏ giọng nói: “Tộc trưởng Ô Công nghĩa khí, đến giúp chúng ta giải cổ cứu người, nhưng chúng ta cũng không thể chỉ trông chờ vào người ta, người trên mỏ, cũng phải hành động, chia thành hai nhóm, phòng ngừa bất trắc.”

Nói rồi, hắn tự mình điếm tướng, chia những người có mặt, cùng với những người cắt thịt, thành hai nhóm.

Một nhóm do Trang Nhị Xương dẫn đầu, Chu Đại Đồng làm phó, dẫn theo Triệu Trụ, cùng một nửa số người cắt thịt, tuần tra ban ngày.

Một nhóm do chính hắn dẫn đầu, dẫn theo hai đồ đệ của Trang Nhị Xương, và một số người cắt thịt gan dạ hơn, phụ trách tuần tra ban đêm.

Là Thủ Tuế Nhân, hành động lúc này là điều nên làm, không ai dám oán trách, với những người cắt thịt, Hồ Ma cũng cam đoan: “Biết các người đến đây làm việc, bị cuốn vào chuyện này, thực sự rất oan uổng.”

“Nhưng đã gặp phải, thì bảo vệ mạng sống là quan trọng nhất, cho nên cùng nhau giúp đỡ, cũng tránh cho thứ gì đó lên vào, chỉ mong các vị yên tâm, mấy ngày nay không xuống mỏ, vẫn có tiền công!”

“...”

Sự hào phóng của hắn, khiến những người cắt thịt vui mừng, có động lực hơn.

Nói trắng ra, thế giới này vẫn khác với kiếp trước, ở kiếp trước, những người cắt thịt đã ở lại trong cốc, thì dù có xuống mỏ hay không, đều phải nhận đủ tiền công.

Nhưng trên mỏ Huyết Thực này, thì người tuy đã đến, nhưng chỉ khi xuống mỏ, mới có tiền công một lượng bạc mỗi ngày, khi không xuống mỏ, có thể ăn một bát cơm có thịt mỗi ngày, đó là chủ mỏ nhân từ.

Sau khi sắp xếp xong, toàn bộ mỏ cũng phối hợp với vị tộc trưởng Ô Công này bận rộn, ngày đêm, luôn có người tuần tra trong cốc, để phòng ngừa bất trắc, còn Hồ Ma thấy lời mình nói có tác dụng, trong lòng hơi nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám thực sự chủ quan.

Nhân lúc rảnh rỗi, hắn vẫn tìm đến Lão Toán Bàn, nhỏ giọng hỏi: “Theo tình hình hiện tại, chúng ta thật sự chỉ có thể canh giữ như vậy sao?”

“Đối phương sử dụng cổ độc khó lòng phòng bị, chỉ có thể canh giữ như vậy, nghe theo lời bọn họ là an toàn nhất.”

Lão Toán Bàn mấy ngày nay, cũng luôn cau mày, nhỏ giọng nói: “Muốn đối phó với người sử dụng cổ, hoặc là như bây giờ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, hắn hết cách, cũng sẽ thôi.”

“Hoặc là, bất chấp tất cả, trực tiếp giết ra ngoài, tìm người hạ cổ, trực tiếp chém chết hắn, không đúng, an toàn nhất là

hủy cái chậu luyện cổ của hấn.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, hơi sửng sốt: “Hủy cái chậu luyện cổ của hấn, còn quan trọng hơn giết hấn?”

“Đúng vậy.”

Lão Toán Bàn nhỏ giọng nói: “Có một số loại cổ, cho dù người giết người hạ cổ, vẫn có thể hại người, điều này giống như người giết người hạ độc, nhưng độc trên người mình vẫn không giải được.”

“Nhưng hủy cái chậu luyện cổ của hấn, thì khác, cái chậu đó, chính là mạng sống của bọn họ, rất nhiều người luyện cổ chỉ có một cái chậu, vì cái chậu này thuộc loại càng luyện càng hung, càng luyện càng tà ác, giống như pháp bảo, sử dụng càng lâu, cổ luyện ra càng lợi hại.”

“Cho nên rất ít Vu sư, sẽ dùng hai cái chậu để luyện cổ, không muốn phân tán tinh lực, cũng vì vậy, cái chậu này có liên hệ mật thiết với cổ trùng của hấn.”

“Một khi hủy cái chậu của hấn, không cần giết hấn, cổ trùng của hấn sẽ tạo phản, đầu tiên là phản phệ chủ nhân.”

“...”

Vừa giải thích, lão đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, chớp chớp mắt, đầy mong đợi nhìn Hồ Ma: “Hồ lão đệ, bản lĩnh hơn người của ngươi...”

“Đừng có mơ.”

Hồ Ma trừng mắt nhìn lão, nói: “Tên điên bên ngoài kia bày Thập nhị bài tử trận, còn mười loại cổ chưa sử dụng, ngươi muốn ta liều mạng với những nguy hiểm này, chạy ra ngoài tìm người hạ cổ liều mạng sao?”

“Sao ngươi không đi?”

“...”

“Khụ khụ...”

Lão Toán Bàn hơi xấu hổ, nói: “Lão ca ca ta là đi theo ngươi đến chỗ để tính sổ, hơn nữa tuổi đã cao, không làm được những chuyện đánh đánh giết giết này...”

“Vậy ngài hãy nghĩ cách nào khác tốt hơn đi!”

Hồ Ma bỏ mặc lão, chấp tay sau lưng, về phòng nghỉ ngơi.

Thực ra, nếu không phải vì người hạ cổ bên ngoài là Hầu Nhi Tử, Hồ Ma cho dù không trực tiếp liều mạng giết ra ngoài, cũng nên nghĩ cách khác, nhưng đã biết người hạ cổ bên ngoài là ai, vậy thì cứ làm theo quy trình là được.

Hắn thậm chí còn không hỏi Hầu Nhi Tử thứ tự hạ cổ trước sau, để tránh mình biết trước, lộ tẩy.

Còn nếu thật sự không cẩn thận trúng chiêu, thì chỉ có thể nói bản lĩnh của hắn vẫn còn kém, bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể cầu xin Hầu Nhi Tử giúp mình giải cổ.

Đương nhiên, hắn vẫn phải đề phòng, có thể không trúng cổ, thì không trúng cổ, nếu không, Hầu Nhi Tử sẽ biết hắn là ai.

Chương 764. A Diêm Lão Thái (2)

Chương 764: A Diêm Lão Thái (2)

Mặc dù, Hầu Nhi Tử coi như đã lộ thân phận trước mặt hắn, theo lý thuyết hắn cũng nên lộ thân phận trước mặt Hầu Nhi Tử, nhưng ai bảo lão huynh này trông ngốc nghếch chứ, lúc đó hắn cũng không hỏi, là Hầu Nhi Tử chủ động giao nộp thân phận.

Ta biết ngươi, ngươi không biết ta.

Điều này trong giao tiếp giữa người chuyển sinh, là một lợi thế lớn, không chiếm thì phí.

Dù sao bây giờ hắn tuy nghiêng về phía Hầu Nhi Tử đáng tin cậy hơn, nhưng y cũng thực sự là kẻ điên, không biết có thể làm ra chuyện gì...

Thế là, mấy ngày nay, hắn thật sự nhẫn nhịn, chỉ tuần tra mỗi đêm, kiên nhẫn quan sát cuộc đấu cổ giữa phụ thân cùng huynh muội, mà ngoài việc phối hợp ra tay, cũng không quên ăn Huyết Thực, tranh thủ thời gian nâng cao bản lĩnh của mình.

Tình hình chưa rõ ràng, nguy hiểm ẩn giấu, bản lĩnh càng cao càng tốt!

Mà bây giờ hắn, cực hạn luyện hóa Huyết Thực hoàn mỗi ngày, là ba viên, nhiều hơn thì huyết khí dồi dào, không kịp lấp đầy kinh mạch trong đầu, đã bị thất thoát, điều này cũng không còn cách nào khác, không thể vội vàng mà béo được.

Như vậy bốn ngày trôi qua, tên Vu nhân phát điên bên ngoài kia, quả nhiên thỉnh thoảng lại thả cổ vào cốc để hại người.

Nhưng Thủ Tuế Nhân và người cắt thịt trong cốc, phối hợp với Ô Nhã và Năng Năng, dưới sự chỉ dẫn của tộc trưởng Ô Công, cũng liên tiếp phá giải được mấy loại cổ của đối phương.

Có Phi minh cổ, Mê nhãn cổ, Loạn tâm cổ... mỗi lần có cổ tấn công, đều kỳ lạ quỷ dị, khiến người ta hoảng sợ, nhưng may mắn ứng phó kịp thời, cũng chỉ là kinh hoàng một trận, sau đó lại khiến mọi người có thêm tự tin.

Ngay cả tộc trưởng Ô Công, cũng nhỏ giọng nói: “Ta bái mấy ngày nay, cổ cũng sắp thành rồi.”

“Cổ này vừa thành, Ô Tụng sẽ bị khắc chế, không còn sức phản kháng, bây giờ, mặc dù cổ ta nuôi dưỡng còn chưa thành, nhưng khí tức đã tỏa ra, cổ mà Ô Tụng phái đến, cũng bị áp chế, cho nên cổ của hắn cũng không được nữa.”

“Nhưng cũng không được chủ quan, phải cẩn thận, càng như vậy, cổ mà Ô Tụng thả ra tiếp theo, sẽ càng lợi hại hơn.”

“...”

Mọi người đều thâm gật đầu, khi tuần tra, càng thêm siêng năng, khi gặp nhau, trên mặt cũng nhiều thêm nụ cười, không còn áp lực nặng nề như trước.

Nhưng cũng vào ngày này, vừa mới tập hợp, định đổi một nhóm người khác đi ăn cơm, lại đột nhiên nghe thấy, bên ngoài cốc bỗng nhiên vang lên tiếng cười âm u của một bà lão, đột ngột đến cực điểm, mọi người đều sởn gai ốc.

Vội vàng quay đầu nhìn, lại đều giật mình, chỉ thấy bên ngoài cốc, trên con đường nhỏ trong rừng, không biết từ lúc

nào, xuất hiện một bà lão Vu nhân lắc lư đi tới, bà ta đội đầy trang sức bạc bản thủ trên đầu, trên lưng cũng một bé gái.

Toàn thân đều là bùn đất, mặt mày xanh xao, nụ cười cứng ngắt, miệng luôn há hốc, thỉnh thoảng phát ra một tràng cười the thé âm u, bước đi lại nhanh như bay, nhanh chóng đi vào cốc.

“Không ổn, là Oan hồn cổ!”

Tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ, mấy ngày nay đã ít khi chỉ dẫn, chỉ kiên nhẫn bái cổ, hình như cổ của ông ta cũng đến giai đoạn then chốt, nhưng bây giờ nghe thấy tiếng cười này, lại sắc mặt đại biến, đột nhiên ngừng đầu lên.

Ô Nhã và Năng Năng đang bung một bát lớn ăn cơm bên cạnh lều cỏ, cũng vội vàng đặt bát xuống, vội vàng đứng dậy.

Vừa nhìn thấy bà lão kia, hai người cũng rõ ràng nhận ra, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Vội vàng nhìn tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ một cái, rồi dậm chân thật mạnh, một người ôm trống, một người cầm một đoạn xương bò cháy đen, vội vàng nghênh đón bà lão đang đi vào cốc.

“Đó là cái gì?”

Vừa thấy không ổn, Hồ Ma cũng vội vàng tiến lên hai bước, vừa hay đứng bên cạnh lều cỏ, trầm giọng hỏi: “Cổ này hình như khác với những loại trước đây, rất lợi hại sao?”

“Oan hồn cổ, là thứ hại người nhất, mỗi ngày đều phải dùng máu người sống để nuôi...”

Tộc trưởng Ô Công vội vàng nói, trong giọng nói mang theo chút phẫn hận: “Đều là Ô Tụng gây họa, loại cổ này trong thôn trại chúng ta, là không cho phép luyện, nhưng lúc trước

trong thôn trại, A Diêm lão thái này, không trông coi cháu gái mình kỹ, khiến nó rơi xuống ao chết đuối.”

“Ô Tụng... tên điên này, liên khăng khăng nói A Diêm lão thái cố ý hại chết cháu gái, thế là tròng thi thể của cháu gái bà ta lên lưng bà ta, biến bà ta thành bộ dạng người không ra người, không ra quỷ này...”

“Một già một trẻ, hận thù lẫn nhau, vĩnh viễn chịu dày vò, phải dùng mạng người sống để nuôi dưỡng, mới có thể tạm thời bình ổn...”

“Đây chính là Oan hồn cổ...”

“...”

“Hừm?”

Mặc dù trong lúc gấp gáp, Hồ Ma nghe lời kẻ tàn nhẫn này, cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng chưa kịp suy nghĩ kỹ, liền đột nhiên nhìn thấy, Ô Nhã và Năng Năng, vừa mới lao đến cửa cốc, liền bị đánh bay trở lại.

Bà lão cũng đưa bé kia hai chân nhỏ bé bước qua nhau, tốc độ lại nhanh như chớp.

Ô Nhã và Năng Năng chắn trước cửa cốc, định đánh trống, đốt xương bò, không ngờ, chưa kịp thi triển pháp thuật, bà lão đã lao đến trước mặt bọn họ, hai tay giơ lên, trông gầy gò vô cùng, lại đánh bay Ô Nhã và Năng Năng, hai người sống sờ sờ, vào trong cốc.

Ngay sau đó bà ta cũng lóe lên, tiến vào trong cốc.

Mặt mày xanh xao, giờ hai bàn tay với móng tay cong queo, như móng vuốt khô héo lên, chộp thẳng về phía người thợ mỏ gần nhất.

Chương 765. Kim tầm cổ (1)

Chương 765: Kim tầm cổ (1)

“Không ổn, cẩn thận!”

Thấy bà lão chân nhỏ lao vào trong cốc, miệng cười âm u kỳ quái, giờ tay lên đã tóm lấy một người thợ mỏ không kịp phản ứng, bên cạnh cũng lập tức có người lớn tiếng nhắc nhở, xông lên.

Người này là đồ đệ của Trang Nhị Xương, tên là Ngưu Tam, tính tình lỗ mãng, luôn muốn thể hiện, sư phụ hắn là Trang Nhị Xương đã phục Hồ Ma, gọi một tiếng Đại Thủ Tuế, nhưng mấy ngày nay hắn ta đi tuần tra cùng Hồ Ma, lại luôn tỏ vẻ nóng lòng muốn thể hiện.

Không phải là khiêu khích Hồ Ma, mà là luôn muốn thể hiện trước mặt Hồ Ma, để Hồ Ma khen hắn ta.

Lúc này hắn ta là người đầu tiên xông lên, thấy người thợ mỏ kia đã bị tóm lấy một cánh tay, vội vàng kéo người thợ mỏ ra, nhanh chóng đẩy về phía sau cốc, đồng thời ngồi xổm xuống.

Bà lão vừa hay đưa tay bóp cổ hắn ta, hắn ta ngồi xổm xuống, vừa vặn tránh được cú tóm này của bà lão, ngay sau đó lộn một vòng trên đất, lăn ra xa hơn hai trượng, kéo giãn khoảng cách với bà lão.

Động tác trông vừa đẹp mắt, vừa gọn gàng.

Ngay cả hắn ta cũng hơi tự đắc, khi đứng dậy, đã không nhìn được nhìn về phía Hồ Ma, dường như muốn nhận được một lời đánh giá của Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma chỉ nhìn hắn ta một cái thật sâu, không nói gì, mà đột nhiên quay người, nhìn về phía những người đang định đỡ người thợ mỏ kia, quát: “Đừng chạm vào hắn.”

“Hả?”

Nguru Tam ngẩn người, nghĩ thầm chuyện gì đang xảy ra?

Lời còn chưa dứt, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, đồng thời nổi lên một trận ngứa ngáy.

“Ái ...”

Chưa kịp để Nguru Tam phản ứng, người thợ mỏ bị Nguru Tam đẩy vào trong cốc, cùng với mấy người vừa đỡ y, cũng đột nhiên kêu lên, người nhảy dựng lên, liên tục đưa tay, muốn sờ sau lưng mình, lại sờ không tới.

Những người khác vốn đã hoảng loạn, còn tưởng bọn họ bị thương, muốn đến xem, lại lập tức ảnh hưởng đến nhiều người hơn.

Có người trong lúc hoảng loạn, xé áo sau lưng, liền kinh hãi nhìn thấy trên lưng nổi lên một mảng đen lớn, trên đó đột nhiên xuất hiện hình dáng một khuôn mặt, dường như trong mảng đen còn có thứ gì đó muốn chui ra.

“Đừng... đừng chạm vào hắn...”

Cũng trong lúc hỗn loạn này, tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ, đã gào lên: “Oan hồn cỏ lợi hại, cách hạ cỏ của Ô Tụng còn lợi hại hơn, đây là Gả cỏ thuật...”

“Ai bị chạm vào người đó sẽ xui xẻo, trên lưng sẽ dần dần mọc ra một khối u thịt, dần dần mọc ra mắt mũi, đợi đến khi hoàn toàn mọc thành hình dạng đứa bé gái sau lưng bà lão, sẽ giống như A Diêm lão thái...”

“Gả cỏ thuật lợi hại ở chỗ này, không chỉ bị A Diêm lão thái chạm vào sẽ trúng cỏ, chạm vào người trúng cỏ, cũng sẽ

trúng tà cổ này...”

“Chúng ta... trong tộc chúng ta, người lợi hại nhất có thể gả tiếp hai lần, ba lần... Nhưng Ô Tụng hấn, hấn ít nhất có thể gả tiếp năm lần, những người trúng cổ kia bây giờ trên người cũng đều mang cổ...”

“...”

“Hả?”

Những người thợ mỏ đang cảm thấy sau lưng lạnh toát ngứa ngáy nghe vậy, lập tức càng thêm kinh ngạc, vừa nhảy vừa la hét, còn có người chạy đến cọ vào tường.

Còn những người không trúng cổ, thì lập tức bị lời nói của tộc trưởng Ô Công dọa sợ, sắc mặt đại biến, chạy tán loạn, sợ mình cũng trúng tà cổ này.

Trong cảnh tượng hỗn loạn này, Hồ Ma cau mày, “Xoạt” một tiếng rút dao răng cưa ra, chắn trước người, thân hình vững vàng, khí tức không loạn, như cây cột đá giữa cảnh tượng hỗn loạn này, trầm giọng quát: “Đừng nói gì khác, cổ này phải đối phó thế nào?”

“Cổ này...”

Ô Công vội vàng muốn nói, nhưng đột nhiên, chậu cổ ông ta đang ôm trong lòng, bên trong cũng bỗng nhiên vang lên tiếng run rẩy gấp gáp, dường như bị ảnh hưởng, cổ trùng trở nên hung dữ bất an.

Ông ta vội vàng ôm chặt lấy chậu, trán áp lên chậu cổ niệm chú, nhất thời không kịp nói tiếp.

Mà trong lúc này, thấy A Diêm lão thái xông vào cốc, chỉ trong vài hơi thở, đã loạn thành một nồi cháo, không biết bao nhiêu người trúng cổ, kêu la thảm thiết.

Ô Nhã vừa bị bà lão đẩy vào trong cốc, cũng khó khăn chống người dậy, gọi về phía Hồ Ma đang cầm đao đứng vững vàng giữa đám đông: "... Tiểu ca ca người Hán, Oan hồn cô sợ lửa!"

"Sợ lửa?"

Hồ Ma ghi nhớ câu nói này trong lòng, khi mọi người xung quanh đều đang bỏ chạy, hấn lại đột nhiên sải bước, nghênh đón bà lão đang đuổi thẳng hai tay, mặt mày xanh xao, miệng không ngừng chảy nước đen kìa.

Bà lão oán khí ngút trời, sông chết muốn hại người, nhận ra Hồ Ma ở trước mặt, cũng lập tức giơ hai tay lên tóm lấy hấn.

Hồ Ma không lùi lại, mà đột nhiên giơ tay phải lên, sử dụng công phu Đại Suất Bi Thủ, một bàn tay đỏ rực nóng bỏng, trên mu bàn tay mơ hồ hiện ra đường vân của phù văn.

"Àm!"

Hấn không đánh vào bà lão, mà đánh xuống đất.

Lập tức, cát bụi bay lên, mặt đất rung chuyển, hấn đánh ra một hố hình bàn tay trên mặt đất, còn bà lão vừa lao đến trước mặt hấn, cũng bị chấn động đến mức người lão đảo, ngã sấp xuống đất.

Tuy bà ta được gọi là Oan hồn cô, nhưng dù sao cũng không phải là oan hồn thật sự, mà là thi cô, có thực thể, thì có thể bị đánh trúng, cũng có thể bị người ta đánh ngã.

Chương 766. Kim tầm cổ (2)

Chương 766: Kim tầm cổ (2)

Chỉ là, trong cơ thể gầy gò đã mục nát gần nửa kia của bà ta, dường như ẩn chứa sức mạnh yêu dị cực kỳ, bật lên trên mặt đất một cái, liền lại đột nhiên nhảy dựng lên, duỗi hai tay ra, vẫn muốn bóp cổ Hồ Ma.

“Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ...”

Nhưng ngay khi Hồ Ma đánh ngã bà ta xuống đất, cũng đồng thời hét lớn tên bọn họ, mấy người kia cũng lập tức phản ứng lại.

Chu Lương tính tình ôn trọng nhất, vẫn luôn đứng cách Hồ Ma không xa, cũng nghe thấy lời nhắc nhở của Ô Nhã, lập tức chạy nhanh đến bên cạnh một bức tường đá, ở đây chất đống mấy chục cái chum, bên trong đều là Hắc thái tuế đã được cất xuống, đang chờ lên men, đây là thứ dùng để luyện chế hắc du cao.

Y đưa tay trái ra, tóm lấy một cái chum, hự một tiếng, ném về phía trước, tuy đã luyện sống tay trái, nhưng sức lực vẫn không đủ, cộng thêm cái chum nặng nề, cũng chỉ ném ra xa được ba bốn trượng.

Mà lúc này, Chu Đại Đồng đã lao tới, y đã luyện sống hai chân, bước chân nhẹ nhàng, vừa thấy Chu Lương ném cái chum tới, liền hiểu ý.

Y tung một cước, đá vào cái chum, lại dùng lực khéo léo, cái chum không bị đá vỡ, mà được y thêm một chút lực, độ chính xác cũng tăng lên nhiều, bay thẳng về phía bà lão.

Còn Triệu Trạ, vừa nghe thấy gọi tên mình, không nghĩ ngợi gì, cầm cây xiên xông lên.

“Xẹt!”

Bà lão vừa mới nhảy lên khỏi mặt đất, đã bị Triệu Trạ dùng cây xiên chặn lại, đẩy một mạch đến sát tường, đóng đinh ở đó, ngay sau đó Triệu Trạ lùi lại, một chum hắc du cao vừa luyện được một nửa, liền đập vào người bà lão.

Lúc này Hồ Ma vừa đứng dậy, lấy hộp quẹt từ trong ngực ra, thổi cho cháy, giơ tay ném về phía bà lão.

“Vù!”

Ngọn lửa bùng lên từ dưới chân bà lão, cháy xèo xèo, tiếng kêu gào như yêu như quỷ, không ngừng phát ra từ miệng bà lão.

Ấn ấn, dường như còn có thể nhìn thấy, một con rết bốc cháy, dường như đang vội vàng bò ra khỏi miệng bà lão, nhưng bò được nửa chừng, trên người cũng bốc cháy, từ từ rơi xuống ngực bà ta, như chiếc lưỡi dài, rồi bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro bụi.

Không chỉ bà lão này, mấy người vừa trúng cổ, cũng nhảy dựng lên, để người khác xem sau lưng mình.

Thì ra bọn họ cũng cảm thấy sau lưng như bị thiêu đốt, chỉ là, cảm giác bị thiêu đốt này, lại vừa đau vừa dễ chịu, mà cảm giác lạnh lẽo ngứa ngáy kia, cũng theo đó biến mất.

Xung quanh dần dần yên tĩnh lại, thấy bà lão kỳ dị này bị tiêu diệt, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, chỉ có Triệu Trạ, nhìn đồng lửa, ngậy người ra.

“Lát nữa ta sẽ đánh cho người một cây khác, mới.”

Hồ Ma biết Triệu Trạ đang tiếc cây xiên của hắn, đã sử dụng lâu như vậy, bây giờ lại cùng Oan hồn cổ kia vào đồng

lửa, vôi vàng an ủi.

“Không cần, lát nữa ta sẽ vào làng tìm một cây khác là được...”

Triệu Trụ lắc đầu, nói: “Thứ này, phải dùng đồ cũ mới được, thuận tay...”

“...”

Hồ Ma nghe mà thấy im lặng, cũng chỉ có thể thở dài, tôn trọng chuyên môn của đối phương: “Vây cũng được...”

Mà thấy bọn họ giải quyết Oan hồn cổ gọn gàng dứt khoát, Ngưu Tam và Trang Nhị Xương vừa chạy tới xung quanh, đều đã cảm thấy sự kính sợ và ngưỡng mộ sâu sắc, cảm thấy đừng nói là Hồ Ma, sao hình như so với mấy sư đệ của Hồ Ma, cũng không bằng?

Tuy nhiên bọn họ cũng suy nghĩ nhiều rồi, mấy thiếu niên xuất thân từ thôn Đại Dương trại, về mặt thiên phú không nhất định cao hơn người khác bao nhiêu, nhưng thứ nhất là được chân truyền, từ khi nhập môn đã tu luyện tuyệt kỹ riêng, nền tảng thực sự vững chắc.

Thứ hai là bọn họ bình thường cũng trải qua không ít rèn luyện, gặp chuyện sẽ không lúng túng, thể hiện ra, đương nhiên cũng rất xuất sắc.

Dù sao, nói về thiên phú, thì vẫn phải là Lý Oa Tử...

“Hả?”

Nhưng ngay khi vừa giải quyết xong Oan hồn cổ, định thở phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên có tiếng kinh ngạc vang lên, mọi người vừa mới thả lỏng tâm trạng, vôi vàng nhìn xung quanh.

Lại trong nháy mắt nhìn này, đều sắc mặt đại biến, nhìn thấy trên mặt nhau, không biết từ lúc nào, đều nổi lên một lớp màu vàng nhạt.

Màu vàng này không biết từ đâu đến, hiện ra từ dưới da, như thể mọi người đều bôi một lớp phấn vàng nhạt lên mặt, quan trọng nhất là, lớp phấn vàng này, còn đang dần dần dày lên, khiến mọi người đều mặt như giấy vàng.

Nhất thời mọi người đều im lặng, trợn tròn mắt nhìn nhau, như thể có những con sâu nhỏ bò dưới da.

“Còn có cô?”

Trang Nhị Xương phản ứng lại, nhảy dựng lên, ngay cả giọng nói cũng thay đổi.

“Là... là Kim tầm cô...”

Trong lều cỏ, tộc trưởng Ô Công vừa mới trấn an cỏ trùng trong chậu, run giọng kêu lên: “Ô Tụng hấn, hấn nhân lúc Oan hồn cỏ gây rối, lên thả Kim tầm cỏ...”

“Hấn... hấn bây giờ lại học được cách nhất tâm nhị dụng, đồng thời điều khiển hai loại cỏ vật nhập phủ sao?”

Chương 767. Kim Thiềm áp Kim tằm (1)

Chương 767: Kim Thiềm áp Kim tằm (1)

“VẬY, Oan hồn cổ chỉ là cái cớ, thu hút sự chú ý của mọi người, thực tế có tác dụng là Kim tằm cổ?”

Hồ Ma hít sâu mấy hơi, vẫn còn kinh hãi, chỉ cảm thấy trong cơ thể mình, như thể có những con sâu đang bò loạn, chui vào mạch máu, gặm nhấm huyết nhục của mình.

Hơn nữa, cảm giác này trong thời gian rất ngắn, nhanh chóng tăng lên, những con sâu kia dường như càng ngày càng lớn, huyết nhục trong cơ thể hắn, cũng có cảm giác đang bị nuốt chửng nhanh chóng, chỉ là không biết đây là thật, hay là ảo giác.

Quan trọng là, cổ này bị hạ lúc nào? Lại làm sao khiến hắn trúng chiêu, tại sao trước đó hắn hoàn toàn không phát hiện ra?

Ngay cả hắn cũng không khỏi cảm thán, Hầu Nhi Tửu kia thực sự là kẻ điên, nhưng y cũng thật sự rất lợi hại, suy nghĩ nhanh như chớp, đã vội vàng quay người lại, quát vào trong lều cỏ: “Loại cổ này, phải giải thể nào?”

Trước đó chủ lực đầu cổ, là Ô Nhã cô nương và người trẻ tuổi Vu nhân tên Năng Năng kia, nhưng bây giờ, hai người bọn họ cũng mặt mày vàng vọt, rõ ràng cũng trúng chiêu, đang lộ ra vẻ hoảng sợ luống cuống.

“Kim tằm cổ...”

Trong lều cỏ, tộc trưởng Ô Công ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt đen sạm, lại cũng lộ ra màu vàng, vẻ mặt khó khăn, nói: “Kim tầm cỏ là cỏ độc yêu tà lợi hại nhất...”

“Trong phương viên ba dặm, tất cả mọi người đều sẽ trúng cỏ, bị găm nhâm huyết nhục, héo úa mà chết...”

“Trừ phi, chỉ có thể chạy ra ngoài ba dặm, nhưng... nhưng chúng ta không thể di chuyển, các người... các người nếu chạy ra ngoài, bên ngoài cũng có cỏ độc hơn đang chờ các người...”

“...”

“Không nói lý lẽ như vậy sao?”

Hồ Ma không khỏi hít sâu một hơi, nhanh chóng hỏi: “Tìm nó ra không được sao?”

“Tìm?”

Tộc trưởng Ô Công trong lều cỏ cười khỏ, màu vàng trên mặt ông ta càng ngày càng rõ, nhỏ giọng nói: “Hắn nhân lúc Oan hồn cỏ gây rối, lén thả Kim tầm cỏ vào cốc, chỗ này lớn như vậy, đi đâu tìm con cỏ trùng nhỏ bé này?”

“Vậy thật sự là khó khăn...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng không khỏi nghiến răng, bây giờ trong cốc này, đã có không ít người hoảng sợ luống cuống, thậm chí có người nghe thấy lời của tộc trưởng Ô Công, liều mạng chạy ra ngoài cốc.

Chỉ cần chạy ra ngoài ba dặm, là được cứu?

Nhưng những người ôm suy nghĩ này, lại vừa mới bước ra khỏi cốc, huyết nhục trên người, liền đột nhiên héo úa, ngã sấp xuống đất, không còn tiếng động.

Quả thực, chạy ra ngoài chết càng nhanh.

Nhưng nếu không chạy thì sao?

Ngay cả Hồ Ma, lúc này cũng cảm thấy huyết nhục trong cơ thể mình đang bị gặm nhấm nhanh chóng, hắn cũng đã có thể khẳng định, đây thực ra là một loại ảo giác, thứ đang bị gặm nhấm, là đạo hạnh của hắn.

Ba trụ đạo hạnh, bây giờ đang nhanh chóng biến mất, mỗi khi chậm trễ một chút, đạo hạnh của hắn lại yếu đi một phần, khi hoàn toàn biến mất, cũng là lúc hắn mất mạng.

Mà ngay cả hắn cũng có cảm giác này, vậy Chu Đại Đồng bọn họ thì sao? Những người cắt thịt không có nhập môn đạo thì sao?

Điều này còn tàn nhẫn hơn so với việc cưỡng ép biến người ta thành người nển, trở thành người nển, cũng chỉ là dùng mạng sống của mình để đổi lấy bản lĩnh, nhưng Kim tầm cổ này, lại cưỡng ép nuốt chửng mạng sống của người ta cho đến khi người ta chết hoàn toàn, lại không biết làm sao.

Nếu nói cách duy nhất, là tìm Kim tầm ra, nhưng mạng sống bị gặm nhấm nhanh chóng, tâm trạng hoảng loạn, ai có thể tìm được nó?

Người trúng cổ sẽ ngày càng suy yếu, còn cổ trùng kia lại ngày càng mạnh mẽ nhờ nuốt chửng mạng sống của mọi người, đây quả thực là sự tồn tại vô giải và đáng sợ.

“Hừ!”

Trong khi suy nghĩ nhanh chóng, Hồ Ma cũng vội vàng lấy ra hai viên Huyết Thực hoàn, nhét vào miệng, tạm thời bù đắp chỗ trống bị huyết nhục nuốt chửng, đồng thời hai tay ấn vào hai bên sườn, ngũ tạng rung động, đột nhiên phát ra một tiếng gầm rung trời chuyển đất.

Đây vốn là hắn cảm thấy tà khí của Kim tầm kia, dường như đang thông qua huyết mạch, chui vào nội tạng của hắn,

nên điều động ngũ tạng, chống cự một chút.

Nhưng hần cũng không ngờ, tiếng gầm trong lúc cấp bách này, lại tràn đầy dương cương chi khí, cảm giác cổ tròng hoành hành trong cơ thể hần dịu đi một chút, ngay cả những người đang mặt mày xám xịt, đau đớn khó chịu xung quanh, cũng đỡ hơn một chút.

Hình như dưới tiếng gầm này, thương thế trong cơ thể bọn họ, được giảm bớt đôi chút.

“Hừm?”

Cảnh tượng bất ngờ này, lại khiến trong lòng Hồ Ma khê động, đột nhiên rút lui, sai bước trở về nơi ở của mình, cũng là nơi hần cất giữ số Huyết Thực vừa tịch thu được.

Hần ngồi xếp bằng trên giường, cảm nhận tà khí của Kim tằm cổ vừa bị áp chế một chút, lại bắt đầu hoạt động, leo trèo, lớn mạnh trong cơ thể mình, liền lại lấy ra một viên Huyết Thực hoàn, nhanh chóng nhét vào miệng.

Rồi vận công, chấn động ngũ tạng, lại gầm lên một tiếng.

“Hét!”

Như sấm xuân nổ vang, chấn động khắp nơi, lần này hần dùng toàn lực, Kim thiềm chi hồng, vang vọng khắp cốc.

Giống như ở đâu đó trong cốc này, có một con Kim thiềm đang ẩn nấp, dốc toàn lực gầm lên một tiếng, vạn vật đều nghe thấy.

Chương 768. Kim Thiềm áp Kim tằm (2)

Chương 768: Kim Thiềm áp Kim tằm (2)

Mà nghe thấy tiếng gầm này, những người cắt thịt đang đau đớn, cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đầu óc tỉnh táo hơn một chút, nhao nhao chạy về phía căn nhà của hắn, bọn họ không hiểu tại sao, nhưng lại phát hiện tiếng gầm của Kim thiềm này, dường như có thể giúp bọn họ áp chế cổ độc.

Còn ở phía bên kia, tộc trưởng Ô Công và Ô Nhã, Năng Năng không thể di chuyển, cũng vô cùng kinh ngạc, có người đứng ngây ra tại chỗ, có người tranh thủ thời gian, bắt đầu luyện cổ.

“Kim tằm cổ là tà ác trong tà ác, nhưng Kim thiềm hồng lại là thứ ta từng tu luyện, là dương cương chi lực có thể khắc chế tà ma nhất, vì vậy vô hình trung, lại có thể khắc chế Kim tằm đang hoành hành?”

Lúc này trong phòng, Hồ Ma cũng nhận ra điều này, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Tiếc là, chỉ có thể áp chế một chút.”

Hắn nhanh chóng suy nghĩ: “Kim tằm cổ của đối phương, chỉ cần tồn tại trong cổ này, thì sẽ luôn luôn có tác dụng, còn Ngũ lôi kim thiềm hồng của ta, mỗi lần gầm lên, đều tiêu hao lượng lớn huyết khí, hơn nữa chỉ có thể áp chế Kim tằm cổ.”

“Như vậy, ta có kiên trì thế nào, cũng chỉ có thể kéo dài tốc độ bị nuốt chửng huyết nhục, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy hoại dưới Kim tằm cổ này.”

“Dù sao, không ai có thể tiêu hao huyết khí một cách liều lĩnh như vậy, nhưng...”

“...”

Vừa suy nghĩ, hắn cũng nảy ra một ý nghĩ bất ngờ, lại khiến người ta vô cùng vui mừng: “Sao lại cảm thấy, điều này vừa hay giải quyết vấn đề hạn chế luyện hóa Huyết Thực của ta?”

Cẩn thận cảm nhận, xác định được điều này, hắn càng thêm vui mừng.

Hắn vốn đã nhập phủ, chỉ là do tốc độ luyện hóa Huyết Thực bị hạn chế, nhưng bây giờ, theo Kim tằm hoành hành, lại trong thời gian ngắn phá vỡ hạn chế này.

Hồ Ma mừng rỡ, đột nhiên lấy ra tất cả Huyết Thực hoàn, rồi vội vàng lấy ra một nén hương, nhanh chóng thắp lên, lẩm nhẩm mấy câu, bên cạnh thổi qua một trận âm phong, liền nhìn thấy Tiểu Hồng Đường toàn thân bùn đất, đang trừng mắt nhìn mình.

Nha đầu này đã chơi đùa trong rừng mấy ngày, không muốn vào mỏ, cho đến bây giờ, mới bị Hồ Ma đốt hương gọi về.

Vừa đến, nàng liền có chút khó hiểu, nghiêng đầu đánh giá Hồ Ma.

“Tiểu Hồng Đường, ta có việc quan trọng phải làm, nhất định phải trông coi cho ta, mấy chum Huyết Thực kia, đều mang đến bên cạnh ta, nhất định không được để đứt quãng...”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nhanh chóng dặn dò Tiểu Hồng Đường, cũng không kịp giải thích nhiều, liền vội vàng ngồi xếp bằng lại, lấy Huyết Thực hoàn bên cạnh ra, nhét vào miệng.

Vừa thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu của thiềm, áp chế Kim tằm đang hoành hành, vừa nuốt Huyết Thực, nhanh chóng luyện hóa.

Tiểu Hồng Đường đột nhiên nhìn thấy nhiều Huyết Thực như vậy, mắt tròn xoe, nhưng thấy Hồ Ma vẻ mặt nghiêm trọng, cũng chỉ có thể nuốt nước bọt mấy cái, vội vàng chạy tới chạy lui giúp hấn vận chuyển Huyết Thực.

Chỉ là trong lòng nghĩ, đợi chuyện này xong xuôi, nhất định phải xin Hồ Ma ca ca cho ăn Huyết Thực, hơn nữa, phải xin một miếng to...

...

...

“Hấn có thể đi mà...”

Trong cốc này, những người khác không biết chuyện Hồ Ma luyện hóa Huyết Thực, nhân cơ hội nhập phủ, chỉ thấy hấn về phòng, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu của thiềm, giúp những người cắt thịt trong cốc áp chế tà khí, đều vừa kinh ngạc vừa cảm động.

“Lão Âm Sơn Chu Nhị gia kia, rốt cuộc là nhân vật thế nào, đồ đệ được dạy dỗ, không chỉ bản lĩnh hơn người, lại còn tốt bụng như vậy?”

Ngay cả Trang mỗ trưởng, cũng sắc mặt đại biến, không khỏi suy nghĩ: “Ngay cả ta cũng định chạy ra khỏi cốc, nếu hấn muốn chạy, còn dễ hơn ta nhiều...”

“Nhưng hấn vì mạng sống của những người cắt thịt trên mỏ, nên liều mạng dùng đạo hạnh của mình để giúp đỡ áp chế?”

“Trên đời này, lại thật sự có người tốt như vậy sao?”

“...”

Tâm trạng y nhất thời vô cùng phức tạp, trên mặt thậm chí còn thoáng qua một chút không ổn.

“Mẹ kiếp, cứ tiếp tục như vậy không được...”

Tương tự, Lão Toán Bàn bên ngoài cũng đã không nhịn được nữa, trên trán, ngực, tai, mũi lão, đều dán đầy thuốc cao, không biết có tác dụng hay không, nhưng lão bị ảnh hưởng bởi Kim tằm cổ quả thực không lớn như người khác, nhưng cũng rõ ràng là không dễ chịu.

Cho đến khi Hồ Ma dùng Kim thiền chi hồng, áp chế Kim tằm cổ, lão mới thở phào, ánh mắt nhanh chóng lướt qua, liền nhìn thấy dáng vẻ khổ sở duy trì của mọi người trong cốc, thâm nghĩ rằng:

“Lão già ta bao nhiêu năm rồi chưa làm chuyện liều mạng như vậy, nhưng bây giờ lại không còn cách nào khác...”

“...”

Nói rồi lão hạ quyết tâm, lại nhanh chóng chạy đến rìa cốc, chỉ thấy con ngựa nằm ở đây mấy ngày, bây giờ dưới da cũng có từng sợi kim quang lưu động, cơ thể nó đã cứng đờ, đang miễn cưỡng chờ đợi khoảnh khắc tuyệt vời kia.

Lão Toán Bàn lại chạy tới, vỗ vào mông nó một cái, nói: “Bây giờ ngươi không thể chết, nếu không quá là không nghĩa khí...”

“Lão già ta muốn ra ngoài tìm thứ gì đó về giải cổ, chẳng lẽ ngươi không giúp?”

“...”

Con ngựa thậm chí còn lười liếc nhìn lão, chỉ càn cố gắng duỗi thẳng chân, đã bắt đầu lộ ra biểu cảm hạnh phúc, nhắm mắt lại, Lão Toán Bàn nóng ruột, đột nhiên ghé sát tai nó, nhỏ giọng nói một câu.

“Xoạt!”

Mắt của con ngựa, đột nhiên tròn tròn.

Chương 769. Tương sinh tương khắc (1)

Chương 769: Tương sinh tương khắc

Hành động Lão Toán Bàn cưỡi ngựa, nhanh chóng lao ra khỏi cốc, mọi người trong cốc đang hoang mang lo sợ cho nên cũng không thu hút nhiều sự chú ý.

Chỉ có Chu Đại Đồng và những người có chút đạo hạnh, lại nhờ Kim thiềm hống của Hồ Ma, miễn cưỡng áp chế được, mới có tinh lực để ý đến lão, nhưng cũng không biết lão đi làm gì, chỉ thăm mắng lão già này không phải người tốt.

Đã nói sau này cùng nhau giàu sang, lão già này lại tự mình chạy mất?

Còn Hồ Ma trong phòng, thì hoàn toàn không để ý đến những chuyện này, chỉ là ngũ tạng rung động, phát ra từng tiếng Kim thiềm hống, đồng thời nuốt từng viên Huyết Thực hoàn vào bụng, mượn áp lực hiểm có này, nhanh chóng luyện hóa, vận công, dẫn dắt huyết khí lưu chuyển khắp toàn thân.

Huyết khí cuộn cuộn và sức sống thần bí, theo mùi máu tanh kích thích tiến vào cơ thể, cùng lúc đó, đầu óc và thần hồn của hắn, cũng dần dần tràn đầy trong quá trình này.

Nếu phải hình dung, thì giống như con mương khô cạn, bây giờ đang nhanh chóng được lấp đầy nước sông.

Con mương khô cạn, là vật chết, vĩnh viễn không thay đổi, chỉ còn lại ở đây, nhưng khi được lấp đầy nước sông, thì như thể có sức sống riêng, tự tích lũy sức mạnh, rồi thuận thế mà

xuống, bùng nổ khí thể cuộn cuộn không dứt, vạn mã phi nước đại.

Càng tích tụ càng hung mãnh, ngay cả tiếng Kim thiềm gầm thét mà Hồ Ma thỉnh thoảng phát ra, cũng càng thêm vang dội, vọng lại trong cốc, ầm ầm có ý vị khiến người ta kinh hãi.

Trước tiên ăn Huyết Thực hoàn, sau đó ăn thịt hun khói, Huyết Thực hoàn và thịt hun khói mà hần tích lũy trước đó, đã tiêu hao không ít trong nửa năm qua, bây giờ theo tốc độ luyện hóa nhanh chóng, cũng nhanh chóng cạn kiệt.

Tiểu Hồng Đường thể hiện như một bà quản gia nhỏ siêng năng, rõ ràng nhìn thấy Huyết Thực là thèm không chịu nổi, nhưng Tiểu Hồng Đường, là người biết phân biệt nặng nhẹ!

Cổ nhin không ăn vụng, chỉ biết đưa cho Hồ Ma, phụ giúp hần tu hành, đợi đến khi viên Huyết Thực hoàn cuối cùng, bị Hồ Ma nuốt xuống, càng thêm sốt ruột, cái đầu nhỏ nhìn quanh, liền bung chum Huyết Thực vừa mới cất xuống không lâu đến trước mặt Hồ Ma.

“Cái này...”

Ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trong chum, Hồ Ma cũng do dự một chút, từ khi hần chuyển sinh đến thế giới này, trước tiên ăn chín, sau đó ăn Huyết Thực hoàn, cùng lắm là thịt khô hun khói, thật sự chưa từng ăn sống thịt Thái Tuế...

... Nhưng bây giờ?

Đúng là thời điểm then chốt, khát vọng nhập phủ, bản thân cũng như một động lực đang thúc giục hần.

Hồ Ma chỉ do dự một chút, chưa nghĩ kỹ có nên nhận lấy hay không, lại không ngờ, thần hồn của hần, dường như có một cảm giác bức thiết hơn.

Tu hành nhập phủ, vốn có hai phần, một là đầu óc, hai là thần hồn.

Đây là hai ngọn đèn cuối cùng trong tu hành đăng giai của Thủ Tuế, Hồ Ma vì vốn đã chết, nên bỏ qua quá trình đèn dầu giết chết chính mình, lại vì âm khí của Trần Túy phủ tẩy rửa thân thể, tu hành đều đã đến nơi đến chốn.

Nhưng bây giờ là lúc bổ sung Huyết Thực, cũng chia làm hai bước, chỉ là hai bước này có liên hệ mật thiết, hỗ trợ lẫn nhau, nên rất khó phân biệt.

Nhưng bây giờ, dưới cơ duyên trùng hợp, lại xảy ra biến hóa, những ngày qua, thông qua luyện hóa Huyết Thực hoàn và hành công, đầu óc của Hồ Ma, đã viên mãn, thứ còn thiếu, chỉ là bồi bổ thần hồn, bây giờ khát vọng đối với Huyết Thực này, dường như đến từ thần hồn.

Theo sự do dự của hấn bây giờ, còn chưa kịp đứng dậy, trong cơ thể Hồ Ma, lại đột nhiên có một Hồ Ma khác, thò người ra, hình dáng giống hệt, chỉ là hơi mờ ảo.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Tiểu Hồng Đường giật mình, Huyết Thực trong tay rơi trở lại chum, lùi lại mấy bước.

Còn “Hồ Ma” vừa thò người ra bây giờ, lại khó phân biệt là người hay quỷ, hấn thò đầu về phía chum, hít sâu một hơi, lập tức mùi máu tanh nồng nặc, tràn vào “cơ thể” mà hấn thò ra.

Không chỉ chum này, mấy cái chum đang bịt kín khác, thậm chí cũng đột nhiên bị xé mở phong ấn giấy vàng, huyết khí bên trong, đều bay đến trước mặt hấn.

Huyết khí bốc lên, bóng người lơ mờ, trông như thần minh đang hưởng thụ hương hỏa cúng tế.

Tiểu Hồng Đường nhìn cảnh tượng này, đã kinh ngạc đến mức há hốc mồm, cái miệng nhỏ nửa ngày cũng không khép lại, ngây người ra:

“Hồ Ma ca ca, cũng là quý...”

“...”

“Thủ Tuế trẻ tuổi kia, đạo hạnh mạnh mẽ, chắc chắn là đồ đệ của cao nhân...”

Còn ở bên ngoài, trong lều cỏ, bất kể xảy ra chuyện gì, tộc trưởng Ô Công vẫn luôn không rời đàn cổ nửa bước, cũng có chút ngạc nhiên vì Kim thiềm hống của Hồ Ma lợi hại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Trong người Hán, có nhiều người lợi hại, nếu thật sự đánh nhau, Vu nhân chúng ta sẽ chịu thiệt thòi lớn...”

Ông ta khẽ thở dài, cũng không nói gì thêm, cúi đầu nhìn chậu cỏ, dường như có thể nghe thấy trong chậu cỏ, tựa hồ vang lên tiếng động kỳ lạ và tiếng vầy cọ xát vào chậu, sắc mặt lộ ra vẻ thành kính và nghiêm túc, chậm rãi dập đầu.

Chương 770. Tương sinh tương khắc (2)

Chương 770: Tương sinh tương khắc (2)

Bên ngoài lều cỏ, Ô Nhã trên đầu mang đầy ngân sức, xinh đẹp đáng yêu nhìn cha mình, rồi lại quay đầu nhìn ra ngoài cốc, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng và sợ hãi.

Cũng ngay lúc này, hành động của Hồ Ma không chỉ bảo vệ những người cắt thịt trên mỏ, mà ngay cả Trang Nhị Xương và đồ đệ của y, cũng nhờ đó mà nhẹ nhõm hơn không ít, người thường dưới sự che chở của Hồ Ma, sẽ không nhanh chóng héo úa huyết nhục mà chết.

Bản thân bọn họ có đạo hạnh, thì càng ít bị ảnh hưởng hơn.

Lúc này, Trang Nhị Xương dường như cũng có tâm sự, đột nhiên nằm sấp xuống đất, áp tai xuống mặt đất, lắng nghe cẩn thận.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, tai y vô cùng nhạy bén, khẽ động một chút, mượn mặt đất, động tĩnh trong vòng mười mấy dặm xung quanh đều thu vào tai, rõ ràng là đã được luyện sống.

Mà khi mọi người lo lắng như vậy, trong cốc tràn ngập áp lực, trong phòng Hồ Ma, lại là một mảng yên tĩnh kỳ lạ, chỉ có Hồ Ma yên lặng ngồi xếp bằng trên giường, một hắc khác, lại thò người ra khỏi cơ thể, hấp thụ huyết khí trong Huyết Thực trước mặt.

Cơ thể dường như đã tê dại, chỉ là cách mỗi thời gian uống cạn một chung trà, liền không tự chủ được, phát ra một tiếng

thiền minh, quanh quẩn ở trong cốc, giúp áp chế cổ ý.

Thời gian bên ngoài trôi qua từng phút từng giây, vô cùng nóng ruột.

Trong phòng, huyết khí trong mấy cái chum kia, gần như đã bị hút cạn, ngay cả thịt có màu sắc tươi sáng, cũng dần dần mất đi màu máu, trở nên trắng bệch, thậm chí có chút héo úa, xung quanh cũng không còn Huyết Thực để cung cấp.

Nhưng “Hồ Ma” thò người ra này, dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, trên khuôn mặt vô cảm, lại dường như có khí chất của một con quỷ chết đói.

Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn quanh.

Dần dần, ánh mắt đột nhiên rơi vào Hắc thái tuế nhiều nhất trên mỏ bên ngoài...

...

...

Bên ngoài, từ hoàng hôn đến đêm khuya, từ đêm khuya, lại đến rạng sáng, hơn nửa đêm, đã trôi qua.

Những người cắt thịt nhờ Kim thiền hồng của Hồ Ma để giữ mạng, không biết đến khi nào mới có thể thoát khỏi trải nghiệm đau đớn như ác mộng này, càng không biết Kim thiền hồng bảo vệ mạng sống kia, có đột nhiên dừng lại hay không.

Phần lớn bọn họ không hiểu tu hành và đạo hạnh, chỉ biết những người trong môn đạo này có bản lĩnh lớn, nhưng bọn họ cũng nghe ra được, tiếng gầm của Hồ Ma, khoảng cách thời gian càng ngày càng dài, hơn nữa có một sự cạn kiệt khó hiểu.

Đây là vì Huyết Thực bắt đầu không theo kịp, hơn nữa sắp hoàn thành nhập phủ, huyết khí hồi phục, tạo thành ảo giác, nhưng bọn họ không biết.

Chỉ cho rằng con cóc đang đấu pháp với Kim tằm trong phòng cuối cùng cũng sắp không chịu nổi nữa, từng người vừa kinh hãi vừa sợ hãi, trên mặt thậm chí còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Mau tránh ra!”

Nhưng cũng ngay lúc này, bên ngoài cóc, đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa phi nước đại.

Mọi người đều không hiểu tại sao, ngẩng đầu lên, lại kinh ngạc phát hiện, người đang cưỡi ngựa phi nước đại, lại chính là Lão Toán Bàn đã rời đi nửa đêm, đang gào thét xông trở về, mà trên người lão, lại là từng con, từng con được xâu lại...

... Gà?

Lại thật sự là gà, từng con bị trói chân, treo như quả bầu trên vai lão, trên lưng ngựa, thậm chí sau lưng lão, còn còn một cái lồng làm bằng dây sắt, bên trong là một con gà trống đang vỗ cánh phành phạch.

Mào đỏ tươi và lông vũ vàng rực, hai chân thô to, như móc sắt, mắt tròn xoe, nhìn đã thấy hung dữ.

“Lão già này...”

Chu Đại Đồng và những người khác đang lo lắng, đột nhiên nhìn thấy Lão Toán Bàn chạy về, lại vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đều có chút ngơ ngác nhìn lão.

“Nhanh, thả ra...”

Lão Toán Bàn xông vào cóc, liền nhảy xuống ngựa, nhưng thân thể lão thực sự không được, lão đảo một cái, suýt chút nữa ngã sắp xuống, nhưng lúc này, lão cũng không để ý, chỉ vội vàng gọi Chu Đại Đồng bọn họ đến: “Thả những con gà này ra...”

“Lần này nhất định phải thu của tiểu chưởng quỹ các người hai mươi viên Huyết Thực hoàn, lão già ta vừa bắt đốt vừa

tính toán vừa chạy đường, còn tồn tiền, mới tìm được những vị cứu tinh này...”

“ ... ”

Trong tiếng than thở cảm thấy mình chịu thiệt lớn của lão, Chu Đại Đồng và những người khác tuy có chút khó hiểu, nhưng vẫn vội vàng nhận lấy những con gà, từng người tháo dây cỏ trên chân chúng.

Những con gà này không biết Lão Toán Bàn tìm được từ đâu, lại trải qua bốn ba bao lâu, bây giờ đều đã ủ rũ, cho dù tháo dây ra, cũng chỉ nằm im ở đó, choáng váng, không động đậy.

Nhưng cũng có một số con đặc biệt, vừa được thả ra, liền dang cánh bay loạn xạ, kêu quang quác trong cốc.

Đặc biệt là con được Lão Toán Bàn mang về trong lồng, vừa được thả ra, liền lập tức cảnh giác, vỗ cánh phành phạch, lúc chạy về phía đông, lúc chạy về phía tây, đột nhiên vểnh tai lên nghe, trong mắt lộ ra sát khí.

Lại trực tiếp chạy về phía một góc, lục lọi, khiến bụi bay mù mịt, mổ sắt mổ mạnh, cả hai chân cào cào.

Không lâu sau, lại ngậm một thứ vàng rực, lóe lên rồi biến mất, nhanh chóng chạy đến góc tường, mổ mấy cái liên tục, rồi kêu quang quác.

Mọi người đều không hiểu tại sao, đều tò mò nhìn, thậm chí còn không để ý, Kim thiềm hống đã lâu không vang lên, nhưng nỗi đau hành hạ bọn họ, hình như cũng đã lâu không xuất hiện.

Ngược lại, màu vàng trên mặt bọn họ, đã lặng lẽ biến mất.

...

...

Mà lúc này trong phòng, Hồ Ma cũng đột nhiên mở mắt ra,
hít sâu một hơi, khí tràn lồng ngực, nhập phủ đã thành.

Chỉ là trong mũi miệng, toàn là mùi máu tanh.

Chương 771. Bên trong mộ

(1)

Chuong771: Bên trong mộ(1)

“Chỉ vài con gà như vậy, đã loại bỏ được con Kim Tầm Cổ đó?”

Trong khoảnh khắc, Chu Đại Đồng và những người khác đều khó có thể tưởng tượng, đây là tình huống quỷ quái gì, ngay cả bọn họ là những Thủ Tuế Nhân, cũng không thể chịu đựng được Kim Tầm Cổ, vậy mà lại bị một con gà trống ăn sạch trong vài miếng.

Dù sao bản thân cũng là Thủ Tuế Nhân, rèn luyện một thân bản lĩnh, vậy mà lại không bằng một con gà?

Còn những người thợ mỏ khác thì càng khó tin hơn, vừa rồi đã cảm thấy tai họa sắp ập đến, không ít người đã khóc thét lên, chỉ cảm thấy mình làm công việc này thật không đáng, sắp đến lúc chết, ngay cả một người phụ nữ cũng chưa được ngủ cùng.

Giờ đây lại phát hiện ra vấn đề mà nhiều người có bản lĩnh lớn như vậy không thể giải quyết, lại được giải quyết bởi vài con gà, như trong mơ vậy.

“Hề hề, vạn vật tương sinh tương khắc, không phải là không có đạo lý.”

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lão Toán Bàn cũng thở phào nhẹ nhõm, mang theo chút đắc ý, cười hi hi nói: “Đặc biệt là trong môn đạo Vu Cổ, càng kiên kỵ đạo lý

này, con Kim Tầm đó dù lợi hại đến đâu, gặp phải gà trống, cũng chỉ là một con sâu nhỏ.”

“Tất nhiên, ta cũng lo lắng một con gà trống không đủ, nên đã mang cả nhà nó đến.”

“Bây giờ xem ra lão già ta tính toán vẫn không tồi, con Kim Tầm đó rốt cuộc cũng là sâu, đối với người càng lợi hại, thì bản thân nó lại càng yếu, trong mắt vị tướng quân mào đỏ này, cũng là món ngon nhất.”

“...”

Nói xong, ông ta lại hít một hơi, quát lớn với những người thợ mỏ bên cạnh: “Nhưng những con gà này đã cứu mạng các người, sau này phải biết điều một chút, chăm sóc chúng cho tốt, đừng có mà hăm chúng lên...”

Những người thợ mỏ bên cạnh đều sợ hãi gật đầu lia lịa, nào dám có nửa điểm ý kiến, ánh mắt nhìn những con gà đó, đều tràn đầy kính sợ.

Chỉ là con gà trống đó, không cảm thấy mình đã làm được việc gì lớn, chỉ sau khi nuốt con sâu béo kia, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, lắc lư bộ lông, đột nhiên nhìn chăm chăm vào một con gà mái đang nằm rạp trên mặt đất, vẫn chưa hoàn hồn, liền bắt đầu ngậm lông trên đầu nó và cười lên người nó.

“Vây bây giờ...”

Xác định thứ hại người đó thực sự đã không còn, những người thợ mỏ trong cốc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí ngột ngạt tan biến, họ bắt đầu nói chuyện với nhau.

Còn Chu Đại Đồng và những người khác, thì có chút lo lắng nhìn vào trong nhà, Hồ Ma vừa mới vào nhà, vẫn chưa ra ngoài, bọn họ nghe ra được, tiếng cốc vừa rồi là do Hồ Ma phát ra, đã nghe thấy mấy lần rồi.

Cũng là Hồ Ma, đã giúp trấn áp Kim Tầm Cổ lâu như vậy, trong cốc mới không có người chết.

Nhưng bây giờ, cốc kia đã bị diệt trừ, tại sao Hồ Ma bên trong vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Đang vội vàng muốn vào trong nhà xem xét thì động tĩnh bên cạnh, lại khiến bọn họ giật mình, chỉ thấy mọi người đều đang thả lỏng, Lão Toán Bàn lại quay đầu nhìn về phía cái lều tranh đó, cười hì hì một tiếng, nói: “Lão ca Ô Công, không dễ dàng gì...”

“Bây giờ con Kim Tầm Cổ lợi hại như vậy cũng đã bị loại bỏ, cốc mà ngươi luyện, cũng nên thành công rồi chứ?”

“...”

“Chỉ còn một bước nữa...”

Lúc này mọi người mới nhớ đến tộc trưởng Ô Công đang luyện cốc trong lều tranh, ánh mắt nhìn ông ta không còn tin tưởng như trước nữa.

Là ông ta muốn trong cốc luyện cốc, còn nói sẽ giúp người đối phó Vu nhân xuất quỷ nhập thần bên ngoài kia, nhưng vài ngày như vậy đi qua, lại không thấy ông ta giúp đỡ cái gì, ngược lại là dựa vào người ngoài như Hồ quản sự cùng lão đầu tử mới giải trừ được mấy lần nguy cơ.

Ban đầu, mọi người đều tràn đầy kỳ vọng vào cốc mà tộc trưởng Ô Công đang luyện, nhưng giờ đây, sự nghi ngờ đã nhen nhóm trong lòng họ.

Lúc này, sắc mặt tộc trưởng Ô Công vô cùng âm trầm, dường như đang chịu đựng áp lực cực lớn. Ông ta chậm rãi lấy ra một gói dầu, bỏ từng miếng thịt đen vào trong chậu cốc. Từ trong chậu cốc, vang lên tiếng gặm nhấm khe khẽ.

Cổ trùng bên trong dường như đang bồn chồn, ông ta liên tục bỏ vào không ít Hắc Thái Tuế, nhưng vẫn không thể xoa dịu nó. Cuối cùng, ông ta bất ngờ rạch lòng bàn tay, nhỏ máu của mình vào trong chậu.

Lúc này, tiếng động ngộ nguậy bò lúc nhúc trong chậu cổ mới yếu đi một chút, nhưng vẫn còn tiếng sột soạt khiến người ta nghe thấy liên cảm thấy bất an.

Ông ta lặng lẽ lắng nghe, khẽ nói: “Xuất đàn!”

Nghe thấy lời ông ta nói, thiếu niên Vu nhân với sắc mặt tái nhợt vội vàng bước tới, từng chút một, bắt đầu tháo dỡ những thanh gỗ trên mái lều tranh.

Trước đó, khi tộc trưởng Ô Công vào lều tranh, ông ta phải cúi người bước vào, nhưng bây giờ, ông ta lại cẩn thận nâng chậu cổ trong tay, chậm rãi đứng dậy trong lều.

Cho đến khi thiếu niên Vu nhân tháo dỡ ra một khoảng trống đủ để ông ta đi ra ngoài, ông ta mới chậm rãi bước ra, bước chân có vẻ hơi lão đảo, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt, trong mắt ẩn hiện quỷ hỏa.

“Vẫn không thể chủ quan, Kim Tầm Cổ của Ô Tụng lợi hại như vậy, ai biết được còn thứ gì chưa được thả ra?”

Vừa nâng chậu cổ, ông ta vừa nói với giọng trầm thấp: “Cổ này của ta cũng phải luyện nhanh hơn, đúng là nên nhờ mọi người giúp ta hoàn thành bước cuối cùng.”

“Hả?”

Chương 772. Bên trong mỏ

(2)

Chương 772: Bên trong mỏ (2)

Lão Toán Bàn miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Vậy bước cuối cùng mà người nói, là gì?”

“Ta tại trên mỏ huyết thực mỏ mở cỏ đàn luyện cỏ, có thể mượn khí mạch của mỏ để nuôi cỏ, hiện tại đã nuôi được tám chín phần, chỉ còn một chỗ bị phong ấn.”

Tộc trưởng Ô Công ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt hướng về phía một mạch khoáng bị vải đỏ quấn quanh, phong ấn chặt chẽ. Ông ta miễn cưỡng cười, nói: “Mở mạch khoáng đó ra, để ta hoàn thành bước cuối cùng của việc luyện cỏ, được không?”

“Cái gì?”

Đột nhiên nghe thấy ông ta nói vậy, không ít người xung quanh đều giật mình, thậm chí có người theo bản năng nghiêng người, chắn trước mạch khoáng.

Từ khi tộc trưởng Ô Công đến mỏ, chưa từng thấy ông ta nhắc đến mạch khoáng này, cũng không hỏi han gì, dường như không biết chuyện về mạch khoáng này, tại sao bây giờ lại đột nhiên đề ý đến nó?

Lão Toán Bàn khẽ nuốt nước bọt, sắc mặt đã có chút u ám, cố gắng nở nụ cười, chậm rãi nói: “Vậy là, lão ca, người đã lên kế hoạch từ trước rồi, mượn mỏ để luyện cỏ, trước tiên bảo chúng ta lấy Hồng Đăng xuống, sau đó lại lấy Huyết Thực Bang để giúp nuôi dưỡng.”

“Yêu cầu từng bước một ngày càng quá đáng, cuối cùng cũng để ý đến mạch khoáng này... Hay nói cách khác, ngay từ đầu đã nhắm vào mạch khoáng này rồi đúng không?”

“...”

Trong lúc ông ta nói chuyện, mọi người trong cốc đều im lặng, chỉ cảm thấy bầu không khí kỳ lạ đè nặng trong lòng. Nhưng những con gà được ông ta mang đến lại dần dần trở nên hoạt bát, dưới sự thúc giục của gà trống, từng con một liên tục vỗ cánh.

Con ngựa được Lão Toán Bàn cưỡi về cốc, sau khi thè lưỡi thở hổn hển vài hơi, cũng nhân lúc không ai chú ý, lặng lẽ tiếp cận tộc trưởng Ô Công từ phía sau...

“Cho ta mượn mỏ Huyết Thực này để luyện cổ, chẳng phải các ngươi đã đồng ý rồi sao?”

Trong lúc đó, tộc trưởng Ô Công chỉ chậm rãi bước về phía trước, với vẻ mặt thánh thiện, nâng chầu cổ, vừa đi vừa chậm rãi nói: “Bây giờ lại không đồng ý, không sợ Ô Tụng lại phái cổ trùng đến, giết chết tất cả mọi người trong mỏ Huyết Thực này sao?”

“Hay là, ngươi nghĩ rằng mang theo vài con gà đến, là có thể phòng bị được tất cả các loại cổ?”

“...”

Vừa nói, ông ta vừa nhìn những con gà đang chạy loạn khắp cốc, dường như từ khi những con gà này xuất hiện, ông ta đã cau mày, vô cùng bức bối. Cho đến lúc này, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng:

“Vạn vật tương sinh tương khắc, đạo lý này là đúng.”

“Nhưng chỉ cần cổ trùng đủ lợi hại, cũng có thể áp chế thiên địch, chẳng lẽ gà trống bị trùng độc hại chết lại ít sao?”

“ ... ”

Vừa nói, ông ta dường như khẽ mấp máy môi, niệm chú gì đó, bên trong chậu cổ trên tay ông ta, đột nhiên phát ra tiếng kêu của côn trùng. Tiếng kêu này vô cùng khàn khàn, nghe như tiếng sắt gỉ cọ xát, kỳ dị và khó nghe, nhưng âm thanh lại rất lớn.

Dường như cùng với tiếng kêu của côn trùng, khắp cả cốc, đâu đâu cũng vang vọng âm thanh này.

Hay nói cách khác, một loại khí tức nào đó trong cốc bị tiếng kêu của côn trùng này làm rung động, tạo thành sự cộng hưởng, vang vọng qua lại trong cốc.

“Cạch cạch cạch...”

Nghe thấy tiếng kêu này, mọi người có mặt đều cảm thấy vô cùng khó chịu, những con gà đang chạy loạn khắp cốc càng trở nên bồn chồn, chúng dường như bị một kẻ thù vô hình nào đó nhìn chăm chăm, đột nhiên trở nên cuồng loạn, liều mạng chạy tán loạn khắp cốc.

Thậm chí có con còn cố gắng vỗ cánh, như muốn bay ra khỏi cốc, nhưng trong sự giãy dụa kịch liệt này, chúng cũng không trụ được lâu, liền lần lượt rơi xuống đất, đầu nghiêng sang một bên, chết ngay tại chỗ.

Như thể thần chết vô hình lướt qua, từng con một, chết rất nhanh, cuối cùng chỉ còn lại con gà trống khỏe mạnh nhất, lúc này nó cũng đang vỗ cánh, kêu lớn nhưng tiếng kêu ngày càng khàn đi, đã hoàn toàn bị tiếng kêu của côn trùng át đi.

Sắc mặt tộc trưởng Ô Công đang dần dần trở lại bình thường, nâng chậu cổ, sắc mặt cũng trở nên vui vẻ hơn một chút, bước chân cũng ngày càng nhanh, đi thẳng về phía mạch khoáng đó.

Mà bên trong chậu cổ, tiếng kêu của côn trùng ngày càng lớn.

Không phải mọi người trong cốc không nhận ra điều bất thường, muốn ngăn cản ông ta, như mấy vị quản sự trong nhóm thợ mỏ, và hai đồ đệ của Trang Nhị Xương, nhưng thân thể còn chưa kịp động, tiếng kêu của côn trùng trong tai đã vang lên âm ỉ, bản thân cũng cảm thấy choáng váng đầu óc.

Cốc này dường như ẩn giấu sát khí, hòa làm một thể với chậu cổ trên tay tộc trưởng Ô Công. Họ chỉ cần hơi có động tĩnh, liền cảm thấy như bị thứ gì đó nhìn chăm chăm, thậm chí tay chân cũng không nghe sai khiến.

Đây người trong cốc, nghe thấy tiếng kêu của côn trùng, dường như bị trúng định thân chú, chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ta đi về phía mạch khoáng.

“Âm!”

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên một bóng đen lao thẳng tới, chính là con ngựa, nó lạng lẹ tiếp cận, sau đó dồn hết sức lực, húc thẳng đầu vào chậu cổ trên tay tộc trưởng Ô Công.

Đáng tiếc, Ô Nha đang đứng cạnh tộc trưởng Ô Công, đột nhiên quay đầu lại, nhìn con ngựa một cái, con ngựa đang chạy như bay, liền đột nhiên bị chuột rút chân sau, ngã lăn ra đất.

Trên mõng nó không biết từ lúc nào nổi lên một cục u, bên trong cục u có con trùng đang ngo nguậy, đây là nơi Ô Nha đã mỉm cười chạm vào nó khi nhìn thấy nó.

Lão Toán Bàn nhìn thấy, thầm kêu khổ: “Người ta đã chuẩn bị sẵn sàng mà đến...”

“Ngay cả con ngựa có thể chống lại cổ trận này cũng bị tính toán đến, vì vậy vừa mới đến, đã hạ cổ lên người nó trước...”

“Tiểu chương quỹ trước đó nói với ta đâu ra đây, tại sao bây giờ lại đột nhiên không có động tĩnh gì?”

Chương 773. Ăn Hắc Thái Tuế (1)

Chương 773: Ăn Hắc Thái Tuế (1)

Khi tộc trưởng Ô Công tiến lại gần, tiếng kêu của côn trùng càng trở nên vang dội, như thể vang lên bên tai mỗi người. Một cảm giác kỳ lạ dâng lên, dường như khi nghe thấy tiếng kêu này, ánh mắt sẽ vô thức bị thu hút bởi chậu cỏ.

Dần dần, ánh mắt không thể rời đi, sự chú ý cũng hoàn toàn tập trung vào chậu cỏ, thậm chí cả suy nghĩ của họ dường như cũng bị trói buộc vào nó.

Giữa đám đông đông đúc đứng im như tượng gỗ, tộc trưởng Ô Công hít một hơi thật sâu, sắc mặt dần trở nên bình tĩnh. Từ lúc bắt đầu chuẩn bị, thăm dò, lời nói, thậm chí cả con ngựa có thể chịu đựng được vết cắn của cỏ trùng, ông ta đều đã tính toán kỹ lưỡng.

Đi đến bước này, nào có dễ dàng gì?

Ông ta chỉ cảm thấy khi nâng chậu cỏ, càng đến gần mạch khoáng, trong lòng càng kích động, như thể cảm nhận được sự vui mừng của cỏ trùng, cũng như sắp tiếp cận một bí mật vĩ đại.

“Lão ca Ô Công, chuyện này e là làm không đúng rồi...”

Nhưng ngay trong sự im lặng áp bức này, đột nhiên có một giọng nói vang lên, mang theo chút thở dài bất lực: “Không phải đã nói là đến giúp chúng ta, trừ khử tên nhi tử điên nhà ngươi sao?”

Theo tiếng nói này vang lên, ngay cả tộc trưởng Ô Công đang tiến về phía trước, bước chân cũng đột nhiên chậm lại. Quay đầu nhìn lại, ông ta thấy Trang Nhị Xương, đang cầm một con dao trên tay, đứng cách đó không xa, và đang từng bước tiến lại gần.

Những người khác đều không thể cử động, không chịu nổi tiếng kêu của côn trùng, chỉ có y lấy bản sự của Thủ Tuế Nhân, vẫn có thể bước từng bước về phía trước.

Chỉ có thể thấy, y cũng rất khó khăn, bàn tay cầm dao đang run rẩy nhẹ, máu đen rỉ ra từ mũi và miệng, trông có vẻ yếu ớt.

“Ta chính là đang giúp.”

Tộc trưởng Ô Công ngẩng đầu lên, liếc nhìn Trang Nhị Xương, ánh mắt dừng lại trên vết máu đen chảy ra từ mũi và miệng của Trang Nhị Xương, không đem y để vào mắt, chỉ thản nhiên nói: “Đợi đến khi Vu Thần giáng thế, tự nhiên sẽ giết chết Ô Tụng, còn sẽ giúp tộc nhân của chúng ta loại bỏ tất cả tai họa.”

“Trong đó, đương nhiên cũng bao gồm các ngươi!”

“...”

“Lão ca Ô Công, lời này của ngươi thật sự làm tổn thương người khác...”

Trang Nhị Xương dường như cũng phải cố gắng lắm mới có thể từng bước tiến lại gần, trên mặt mang theo nụ cười khổ, nói: “Ta đối với Vu nhân các ngươi từ trước đến nay đều tốt, đổi lương thực, đổi thịt, muối và bát đĩa nôi sắt, có bao giờ thiếu các ngươi đâu?”

“Thậm chí các ngươi luyện cổ cần Hắc Thái Tuế, ta cũng cắt cho các ngươi mang đi.”

“Bình thường thợ cắt thịt trong mỏ xảy ra xung đột với Vu nhân các người, ta cũng luôn mắng họ trước, không để Vu nhân các người chịu thiệt...”

“Lần này ta trúng cổ, trước tiên liền nghĩ đến việc mời lão ca đến giải cổ cho ta, nào ngờ, người vừa nhận được thư của ta, trong lòng đã nghĩ đến việc hại ta, muốn giết tất cả mọi người trong mỏ của ta, đúng không?”

“...”

Mà tộc trưởng Ô Công, lại không hề phản bác, mà chỉ khẽ cười, nói: “Người Hán các người, chiếm giữ đồ tốt cũng đủ nhiều rồi.”

“Đáng tiếc các người chỉ biết chọn loại tốt, loại thanh, huyết có sợi vàng, loại bạch thì không thèm để ý, Vu nhân chúng ta cũng muốn cầu chút phúc duyên, nên chỉ có thể nhặt nhanh chút đồ từ kẽ tay các người, lấy Hắc Thái Tuế mà không ai muốn để luyện cổ.”

“Nhưng ai ngờ được chứ?”

“Cổ trùng và chúng ta đồng tâm, cổ trùng ăn Hắc Thái Tuế, cũng giống như chúng ta ăn Hắc Thái Tuế...”

“Thứ mà các người không thèm để ý nhất, chúng ta tiếp xúc nhiều, ngược lại có thể nghe thấy tiếng gọi của Cổ Thần từ đó...”

“...”

Ông ta vừa nói, vừa bước tiếp, chậm rãi đi về phía trước, từ từ nói: “Vu Thần đã mong mỏi được đến thế gian, cứu vớt vạn dân chúng ta...”

“Bây giờ ta giúp Cổ Thần luyện ra hóa thân, chính là để tiếp đón ngài...”

“...”

“Người...”

Trang Nhị Xương nghe thấy lời ông ta nói, sắc mặt đột nhiên lóe lên vẻ lo lắng, nhưng còn chưa kịp nói, một dòng máu đen tanh hôi đã trào ra khỏi miệng, y đưa tay che miệng, nói với giọng khàn khàn: “Lão ca Ô Công, người đã ăn Hắc Thái Tuế?”

“Hắc Thái Tuế không thể ăn được, thứ đó ăn vào sẽ phát điên, ngay cả tà ma cũng sẽ trở nên kỳ dị...”

“Người... Người đây là...”

“...”

Y dường như đang cố gắng hết sức để khuyên nhủ, cũng như dốc hết sức lực, loạng choạng tiến về phía trước, muốn dùng chút sức lực cuối cùng để ngăn cản ông ta.

Nhưng không ai ngờ rằng, khi thân hình y chỉ còn cách tộc trưởng Ô Công khoảng ba trượng, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, bàn tay che miệng đột nhiên rút ra, vung tay đánh ra một luồng ánh sáng đen.

Đó chính là ba viên đạn sắt, được y bắn ra bằng sức mạnh của Thủ Tuế Nhân, có sức mạnh xuyên đá phá giáp, trong nháy mắt đập vào mặt tộc trưởng Ô Công. Cùng lúc đó, thân hình y lao lên, con dao trên tay lóe lên ánh đao, chém thẳng vào chấu cổ trên tay tộc trưởng Ô Công.

Chương 774. Ăn Hắc Thái Tuế (2)

Chương 774: Ăn Hắc Thái Tuế (2)

Chỉ nhìn động tác trong khoảnh khắc này, nào có chút yếu ớt nào, ngược lại giống như dáng vẻ vừa rồi đều là giả vờ.

Cảnh tượng bất ngờ này, ngay cả tộc trưởng Ô Công cũng sững sờ. Ông ta biết Trang Nhị Xương mở trường này đã trúng cổ, vết thương trước đó của y cũng không phải giả, thậm chí còn có thể nắm bắt mức độ vết thương của y, khống chế y trong lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ mới nhận ra, mình đã đánh giá thấp thể chất của Thủ Tuế Nhân. Dù ngũ tạng lục phủ bị thương, nhưng chỉ cần hít một hơi, cũng có thể áp chế vết thương, bộc phát ra sức mạnh hung hãn này.

Thủ Tuế Nhân cận chiến nguy hiểm đến mức nào.

Ô Nha và thiếu niên mặt mày tái mét bên cạnh bảo vệ ông ta, nhưng đối mặt với nhát dao đốc sức lực của Thủ Tuế Nhân này, cả hai đều không kịp phản ứng, không kịp ngăn cản.

Nhưng ngay lúc này, tộc trưởng Ô Công đối mặt với viên đạn bay tới mặt và con dao chém về phía cổ trùng trong tay, lại không hề né tránh, đột nhiên cúi đầu xuống, nói khẽ với cháu cổ trên tay.

Ngay sau đó, tiếng kêu của côn trùng trong chậu cổ vang lên ầm ĩ, kích động một loại khí tức tà ác nào đó trong cả cốc cộng hưởng. Ba viên đạn sắt bay tới mặt ông ta, lại đột nhiên bị bật ra, không biết rơi xuống đâu.

Còn con dao chém tới lại đột nhiên rung lên bần bật, cách chậu cổ khoảng một ngón tay, bị một lực vô hình nào đó chặn lại, dù Trang Nhị Xương dùng hết sức lực cũng không thể hạ xuống.

“Ta đến mỏ của người luyện cổ, người nghĩ rằng chỉ vì muốn lấy vài miếng thịt Hắc Thái Tuế của các người sao?”

Tộc trưởng Ô Công chậm rãi quay đầu nhìn Trang Nhị Xương, nói khẽ: “Người chẳng lẽ không biết, trùng có lãnh thổ riêng, ta luyện cổ ở đây, vậy thì cả cốc này, thực ra đều đã là phạm vi thả cổ của ta?”

Biểu cảm trên mặt Trang Nhị Xương dường như vô cùng ngạc nhiên, thậm chí là kinh hãi, tròn tròn mắt nhìn tộc trưởng Ô Công, sau đó, vẻ kinh hãi trên mặt y đột nhiên biến mất.

Biến thành cười lạnh, nói: “Vậy lão ca Ô Công, chẳng lẽ người không biết, mỏ Huyết Thực này, vốn là địa bàn của ta?”

“Ta không phải tiểu chương quỹ trẻ tuổi kia, thật sự yên tâm để người muốn vào là vào sao?”

“...”

“Hừm?”

Tộc trưởng Ô Công nhìn dáng vẻ của y, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, nhận ra có điều gì đó không ổn. Ông ta vội vàng nói khẽ với chậu cổ, nhưng bất ngờ, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kim loại rung động.

Âm thanh này vô cùng kỳ lạ, cả cốc vốn chỉ có tiếng kêu của côn trùng, những âm thanh khác đều bị át đi, nhưng tiếng kim loại rung động này vang lên, lại phá vỡ tiếng kêu của côn trùng.

Cũng ngay khi tiếng kim loại rung động này vang lên, Trang Nhị Xương đột nhiên bước lên một bước, cơ thể vừa bị

không chế bọc phát ra sức mạnh kinh người, một phát nắm lấy chậu cổ, định dùng sức giật lại.

“Xèo!”

Nhưng ngay khi bàn tay y chạm vào chậu cổ, đột nhiên bốc lên khói trắng xì xèo, thịt trên lòng bàn tay y nhanh chóng tan chảy, trong nháy mắt chỉ còn lại xương.

Sắc mặt Trang Nhị Xương cũng thay đổi, hừ một tiếng, bàn tay từ ấn xuống chuyển thành hất lên, trực tiếp hất chậu cổ lên trên không trung, đồng thời bản thân nhanh chóng lùi lại, nhìn thấy bàn tay đang tan chảy, đã lan nhanh lên cánh tay, liền vung dao lên.

“Phập!”

Cánh tay phải của y bị chặt đứt, rơi xuống đất, trong nháy mắt đã biến thành xương đen.

“Hề hề, cổ trùng của các ngươi lợi hại, thật sự coi Thủ Tuế Nhân chúng ta không có bản lĩnh sao?”

Trang Nhị Xương mất một cánh tay, ngăn chặn cổ trùng, sau đó liền rút lui, tâm niệm vừa động, máu ở chỗ cánh tay bị đứt liền ngừng chảy.

“Ngươi...”

Ngay cả tộc trưởng Ô Công cũng không ngờ tới chiều này, nhìn thấy cổ trùng mà ông ta coi như báu vật bị hất tung lên trời, rời khỏi lòng bàn tay mình, thì vừa kinh ngạc vừa tức giận, hai mắt đỏ ngầu.

Ông ta không quan tâm đến những thứ khác, vội vàng nhảy lên, đưa hai tay ra, định ôm cổ trùng lại vào lòng.

Ô Nha và thiếu niên mặt tái mét bên cạnh ông ta cũng nhận ra sự nghiêm trọng, đồng loạt lao về phía trước, dường như định giúp đỡ. Lúc này, bên cạnh Trang Nhị Xương không có ai

giúp đỡ, những người khác vẫn chưa kịp phản ứng, rõ ràng không phải là đối thủ của Vu nhân.

“Vút!”

Nhưng ngay lúc này, một cảnh tượng mà không ai ngờ tới xuất hiện. Bên ngoài cốc đột nhiên vang lên tiếng xé gió, sau đó một bóng đen lóe lên, hai tay mà tộc trưởng Ô Công vừa đưa ra, chỉ ôm lấy không khí, chầu cổ đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mọi người trong cốc đều giật mình vì động tĩnh này, quay đầu nhìn lại, liền thấy chầu cổ đã bị một mũi tên xuyên qua, ghim chặt xuống đất, lông vũ ở đuôi mũi tên vẫn còn rung động.

Chầu luyện cổ được Vu nhân thờ cúng hơn trăm năm, tôn là thánh vật của tộc, cứ như vậy bị phá hủy, không hề có chút dấu hiệu nào báo trước.

Cổ trùng bên trong, tiếng kêu cũng đột ngột biến mất, không còn chút động tĩnh nào.

Còn Trang mở trường, khi nhìn thấy mũi tên này, vẻ lo lắng trên mặt cũng tan biến, quay người về phía cửa của cốc, cười nói: “Sur phụ, ta đã kéo dài thời gian lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được mọi người đến...”

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của y, mới phát hiện ra bên ngoài cốc, có mấy con ngựa đang đi tới.

Trên con ngựa dẫn đầu, ngồi một Lão giả mặc áo gấm, đội mũ tròn, râu tóc bạc phơ, trông có vẻ rất khỏe mạnh. Phía sau Lão giả cũng có mấy người đi theo, có người mặc áo đen ngắn, có người mặc áo choàng dài, để hai chòm râu thừa thớt, có người đeo đao lớn trên lưng.

Điều quan trọng nhất là, trên ngựa bên cạnh họ, lại còn chở ba người ăn mặc như Vu nhân, chỉ là đều bị trói tay chân, bịt

miệng, đang giãy dựa trên lưng ngựa, ư ử kêu.

“Chính là những Vu nhân này đã phong tỏa mỏ của các người ở bên ngoài, thả cỏ hại người.”

Nhóm người đó cưỡi ngựa đi thẳng vào cốc, ném những Vu nhân trên lưng ngựa xuống đất, nói: “Chúng ta đến, liền vào rừng tìm bọn họ trước, tìm được bảy người, giết bốn người, bắt sống ba người.”

“Nhưng Thi Đà mà người nói, ở đâu?”

Chương 775. Nhất Tiễn giáo (1)

Chương 775: Nhất Tiễn giáo (1)

“Nó ở ngay trong mạch khoáng phía trước, đã bị ta phong ấn lại.”

Sự xuất hiện đột ngột của nhóm người này khiến cho đám thợ mỏ và những người không biết chuyện như Lão Toán Bàn đều giật mình, nhìn nhau, lùi về phía sau, không dám thở mạnh.

Mà mỏ trưởng Trang Nhị Xương vừa mất một cánh tay kia, lại vô cùng phấn khích, hoàn toàn không để ý đến cánh tay vừa bị đứt.

Y liếc nhìn tộc trưởng Ô Công, sau đó dẫn hai đồ đệ của mình, cung kính quỳ lạy Lão giả trên lưng ngựa, rồi đứng dậy chấp tay chào những người khác, sau đó cười giải thích: “Thật là phiền sư phụ lão nhân gia ngài phải lặn lội đường xa đến đây.”

“Ta đã sớm nhận ra mấy Vu nhân này có vấn đề, người của Hồng Đăng Hội lại không đáng tin cậy, đương nhiên vẫn là cầu cứu sư môn là đáng tin cậy nhất. Tuy nhiên, việc mời sư phụ lão nhân gia ngài đến đây, không hoàn toàn là vì mấy Vu nhân này gây rối.”

“Thật trùng hợp, ngay khi ta phát hiện ra thứ ẩn giấu trong mạch khoáng đó không tầm thường, có khả năng là Thi Đà trong truyền thuyết, thì quân sự của Hồng Đăng Hội đã đến. Ta

đã giao đấu với hắn, nhưng không phải đối thủ của hắn, trong lòng cũng lo lắng.”

“Nếu hắn cố gắng thăm dò mạch khoáng đó, ta cũng lo lắng sẽ bị hắn nhìn ra manh mối, nên đã giả vờ rằng trong mạch khoáng có dị thường, khiến hắn sợ hãi, không dám mở ra.”

“Vừa hay gặp phải Vu nhân này đến, mặc dù biết ông ta có ý đồ xấu, nhưng cũng là một cơ hội, để ông ta và quân sự kia đề phòng lẫn nhau, hai người họ đấu với nhau, ta có thể đợi sự phụ lão nhân gia ngài đến.”

“...”

“Ồ?”

Lão giả trên lưng ngựa, trông khoảng năm mươi sáu mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, hắn là xuất thân từ người luyện võ, nhưng quần áo trên người lại vô cùng sang trọng, trên mặt cũng đã có chút mờ, lại có vài phần dáng vẻ của quý ông.

Lão giả ta nghe Trang Nhị Xương báo cáo, gạt đầu, xoay người xuống ngựa, trước tiên chỉnh lại áo gấm hơi nhăn do vội vã trên đường, sau đó chấp hai tay sau lưng, đảo mắt nhìn xung quanh, rất có khí thế.

“Hừ, người làm rất tốt, vừa nhận được thư của người, chúng ta liền không dám chậm trễ, vội vàng đến đây.”

Vừa nói, lão giả vừa liếc nhìn tộc trưởng Ô Công, lại cười lạnh một tiếng, không coi ra gì, mà trước tiên hỏi mỏ trưởng Trang Nhị Xương: “Tuyệt kỹ của ta đã dạy cho người, vậy mà giao đấu lại thua? Thật là hiếm thấy...”

“Quân sự của Hồng Đăng Hội đó, người ở đâu? Là đệ tử của ai?”

“...”

Tộc trưởng Ô Công đứng ngay bên cạnh, cùng với Ô Nha và thiếu niên Vu nhân tên Năng Năng, nhưng lão dường như không coi ra gì, vừa mở miệng, liền hỏi về Hồ Ma trước.

“Nghe nói sư phụ là Chu Nhị Gia ở Lão Âm Sơn...”

Trang Nhị Xương nghe vậy, vội nói: “Bản lĩnh cao cường, nhưng tuổi tác lại không lớn lắm, nói ra vẫn là một đứa trẻ miệng còn hơi sữa.”

Nói xong, y hơi do dự, rồi lại cười nói: “Cũng chính vì là tiểu hải tử, nên làm việc ngây thơ. Vừa rồi Vu nhân này giở trò, nội ứng ngoại hợp, thả Kim Tầm Cỏ vào gây rối, là để làm nhiễu loạn khí tức, thuận tiện nuôi cỏ. Nhưng Kim Tầm Cỏ lợi hại, ngay cả ta muốn sống sót, cũng chỉ có thể bỏ chạy.”

“Nhưng tiểu tử này, lại dựa vào đạo hạnh của mình để trấn áp Kim Tầm tà cỏ, đây nào phải là kẻ dễ đối phó?”

“Kim Tầm Cỏ liên tục quấy phá, nhưng hấn mỗi lần găm lên, đều phải dựa vào đạo hạnh, khó khăn lắm mới chống đỡ được đến khi Kim Tầm Cỏ bị phá hủy, bản thân cũng không biết còn mấy hơi thở, từ nãy đến giờ, vẫn chưa lộ diện, không biết còn sống hay không.”

“...”

“Chu Nhị Gia ở Lão Âm Sơn?”

Lão giả áo gấm nghe vậy, cũng cau mày, suy nghĩ một lúc, nói: “Ta cũng chưa từng nghe nói qua, có lẽ là một cao nhân ẩn dật nào đó, nhưng điều này cũng không quan trọng, người ở đâu, dù sao cũng là người trong nhất mạch Thủ Tuế Nhân, ta đi gặp hậu bối một chút.”

Trang Nhị Xương cười một tiếng, liền chỉ vào căn nhà gỗ nơi Hồ Ma đang ở, dẫn đường phía trước.

“...”

Vừa nghe thấy lời lão nói, chưa nói đến chuyện khác, Chu Đại Đồng và những người khác đều giật mình, vội vàng vây lại.

Họ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, càng không biết Hồ Ma trong nhà có thật sự gặp chuyện gì không, tại sao lâu như vậy vẫn chưa ra ngoài.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy cảnh tượng này, họ liền biết mở trường Trang Nhị Xương này nhất định là có ý đồ xấu, nghe cách xưng hô của y, lại còn mời cả sư phụ Thủ Tuế Nhân của mình đến.

Nói là đi gặp hậu bối, đó chỉ là nói cho dễ nghe, rõ ràng là lão ta muốn đi xem xét, trước tiên không chế đối phương, thậm chí là trực tiếp giết chết, để tránh ảnh hưởng đến việc họ muốn làm.

Chỉ là, Vu nhân luyện cổ, là vì thứ trong mạch khoáng kia mà đến.

Còn mở trường Trang Nhị Xương này, trên danh nghĩa đã thuộc về Hồng Đăng Hội quản lý, lại càng quá đáng, trực tiếp bán mở này đi, chỉ khổ nỗi không biết Lão giả áo gấm kia, bản lĩnh cao cường đến mức nào, những người như họ, có thể chống đỡ được không?

“Cút đi!”

Người đi theo Lão giả áo gấm xuống ngựa, đều có vẻ mặt hung dữ, thấy mấy thiếu niên này dám cản đường, liền quát lớn.

Một người trong số họ có tính khí nóng nảy, còn giơ tay lên, tháo roi xích xuống.

Chương 776. Nhất Tiễn giáo (2)

Chương 776: Nhất Tiễn giáo (2)

Họ cũng là Thủ Tuế Nhân, cộng thêm Lão giả áo gấm, với uy nghiêm và khí thế này khiến Chu Đại Đồng và những người khác thềm kêu khổ, hai chân run rẩy.

Ánh mắt họ liên tục liếc về phía nhà gỗ, mong Hồ Ma ra ngoài, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh gì, họ càng thêm lo lắng.

“Chi Thủ Tuế Nhân này, cũng không tệ, tuy làm việc hơi bá đạo, nhưng lại rất nghĩa khí, bản thân cũng có học thức, đáng tiếc lại gia nhập Hồng Đăng Hội.”

Mỏ trưởng Trang Nhị Xương nhìn thấy dáng vẻ của Chu Đại Đồng và những người khác, cũng thở dài một tiếng, dường như cũng thầm ghen tị. Chu Nhị Gia ở Lão Âm Sơn kia, thật biết cách dạy đồ đệ, vị quản sự họ Hồ kia, bản lĩnh cao cường thì thôi, mấy sư đệ này, cũng đều có tuyệt kỹ riêng.

Điều này còn chưa hết, điều quan trọng là khi gặp chuyện, lại không sợ hãi, còn trọng nghĩa khí.

Có bản lĩnh, có tuyệt kỹ, lại còn có tâm tính này, khiến y cũng nảy sinh ý định có nên thu nhận họ hay không. Khi nói chuyện, y còn ẩn ý bảo vệ họ.

“Bái một du thần thôn dã như Hồng Đăng Nương Nương, sao bằng gia nhập vào Nhất Tiễn giáo của ta quang minh chính đại?”

Lão giả được Trang Nhị Xương gọi là sư phụ cười cười, cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của đồ đệ, nhắm mắt nhìn Chu Đại Đồng và những người khác, đặc biệt là nhìn kỹ Triệu Trụ, nói:

“Đừng vô lễ như vậy, lão phu là Thiết Kiêu Tôn Tam ở huyện Liễu, sau này về Lão Âm Sơn hỏi Chu Nhị Gia sư phụ các người, có lẽ ông ta biết ta.”

“Đều là người trong chi Thu Tuế Nhân, ít nhiều gì cũng sẽ nể mặt nhau, lão phu sẽ không làm khó sư huynh của các người, càng không làm khó mấy đứa nhỏ các người, nhưng các người hãy gọi hẳn ra bái kiến ta trước. Nếu biết điều, ta không những không làm hại người, mà còn chỉ cho các người một nơi tốt để đi.”

“...”

Vừa nói, lão ta vừa tỏ vẻ kiêu ngạo, lại nói với Trang Nhị Xương bên cạnh: “Những chuyện khác không quan trọng, thưa người gửi đến, ta cũng đã báo cáo với giáo chủ, lão nhân gia nghe xong, cũng vô cùng vui mừng.”

“Nếu thứ đó thực sự là Thi Đà, người đã lập công cho giáo phái, nếu chịu gia nhập giáo phái, liền trực tiếp thăng lên hộ pháp.”

“Nếu không chịu gia nhập giáo phái, cũng có thể thỉnh hương hỏa, trong thời loạn lạc, bảo vệ người bình an, đợi đến khi đại sự thành công, ban cho người một vùng đất phong, cũng không thành vấn đề.”

“...”

Trang Nhị Xương nghe vậy, liền cố gắng nở nụ cười trên mặt, trong lòng chỉ nghĩ: “Sư phụ từ khi gia nhập Nhất Tiễn giáo, liền bắt đầu nói năng thần thần bí bí, không ăn thịt bò,

thờ phụng Đại Hiền Lương Sư gì đó, còn muốn luyện sắt chế tạo áo giáp, một lòng muốn tạo phản.”

“Vào lúc bình thường, đương nhiên phải tránh xa, chỉ là, bây giờ thứ trong mỏ này, mình không thể giữ được, dù sao cũng phải chọn vị sư phụ đã dạy dỗ mình.”

“Nghĩ đến Nhất Tiễn giáo này tuy tà môn, nhưng công thành đoạt đất, xua đuổi quan phủ, thu thuế nộp lương thực, cũng có thanh thế không nhỏ.”

“Bây giờ nhân cơ hội này, nếu mình có thể dâng lên Thi Đà, lại kéo theo mấy Thủ Tuế Nhân này cùng gia nhập giáo, thì công lao này, cũng đủ để mình khỏi phải chịu khổ những ngày đầu rồi...”

“...”

Nghe thấy lời họ nói, Chu Đại Đồng và những người khác đều nhìn nhau, họ chưa từng trải qua chuyện như vậy, hoàn toàn không biết xử lý như thế nào, theo bản năng muốn nhìn Lão Toán Bàn, lại phát hiện lão già đó đang đảo mắt liên tục, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng Chu Đại Đồng và những người khác còn chưa kịp phản ứng, Tôn lão tiên sinh lại không kiên nhẫn, gật đầu với người đàn ông cầm côn chín khúc bên cạnh, nói: “Người vào xem, xem đối phương bị thương nặng hay không, nếu nặng thì cho hấn một viên Huyết Thực Hoàn, nếu không nặng thì đánh cho hấn nặng thêm một chút.”

“Dù sao cũng phải để hấn hiểu chuyện một chút, lát nữa đừng cản trở chuyện quan trọng của chúng ta...”

“... Cố gắng không làm hại người.”

“...”

Chu Đại Đồng và những người khác bên cạnh, thấy vậy đều hoảng sợ, vội vàng cầm lấy vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng, nhưng người cầm côn chín khúc này, đã cười nhảy xuống ngựa, chuẩn bị ra tay.

Tôn lão tiên sinh dặn dò xong, liền không nhìn họ nữa, mà nói với Trang Nhị Xương: “Người hãy dẫn đường, xem thứ trong mạch khoáng kia mới là quan trọng nhất.”

“Nếu thực sự là Thi Đà, thì chúng tôi, thiên mệnh thuộc về Nhất Tiên giáo của ta!”

Trang Nhị Xương vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía mạch khoáng bị vải đỏ quấn quanh phía trước, cười nói: “Ngay phía trước, ta cũng chưa từng thấy thứ này, chỉ là nhìn nó giống như miêu tả trong sách, biết đây không phải là thứ mình có thể giữ được, nên vội vàng gửi thư cho sư phụ.”

“Nhưng rốt cuộc là phải hay không, nhãn lực của ta kém, vẫn phải nhờ sư phụ xem qua mới có thể xác định.”

“...”

Lão giả áo gấm cười nói: “Đừng nói là người, mà ngay cả ta cũng chưa từng thấy, nhưng đừng lo, ta đã mời Pháp Vương trong giáo cùng đi, rốt cuộc là gì, ngài ấy nhất định có thể nhận ra.”

Nói xong, một người nữ tử đội mũ trùm đầu bằng vải thô bên cạnh lão ta, trông không có gì nổi bật, giống như nữ tử nông thôn, khẽ vén mũ trùm đầu lên, gật đầu với Trang Nhị Xương. Mấy người họ vừa nói chuyện, vừa định đi về phía mạch khoáng bị phong ấn.

“Phá hủy thánh vật của ta, làm hại tộc nhân của ta, giết chết cổ trùng của ta, lũ người Hán các ngươi, làm việc bá đạo như vậy sao?”

Nhưng ngay khi họ vừa định bước đi, bên cạnh lại vang lên một giọng nói tràn đầy tức giận, chính là tộc trưởng Ô Công vừa mới luyện thành cổ trùng.

Đột nhiên nghe thấy tộc trưởng Ô Công lên tiếng, Trang Nhị Xương và những người đi theo sư phụ của y đến, trên mặt đều không kìm được lộ ra nụ cười, không còn chút tôn trọng như trước, trong mắt chỉ có sự khinh thường.

Chương 777. Tiếng sáo

Chương 777: Tiếng sáo

Ngay khi người được Trang Nhị Xương mời đến xuất hiện, họ đã phá hủy châu cổ của tộc trưởng Ô Công, rõ ràng là không coi ông ta ra gì.

Vu nhân bị Thủ Tuế Nhân tiếp cận, cũng đồng nghĩa với việc mất nửa cái mạng. Hơn nữa, ngay cả châu cổ luyện cổ của ông ta cũng bị phá hủy, điều này cũng đồng nghĩa với việc phá hủy toàn bộ bản lĩnh của ông ta, giống như Thủ Tuế Nhân mất đi đạo hạnh của mình, nếu còn coi là đại địch, thì thật là một trò cười.

Nhưng không ngờ, tộc trưởng Ô Công lại đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy phần nộ, nhìn chăm chăm vào họ, miệng nói những lời căm hận.

Mỏ trưởng Trang Nhị Xương cười nhìn ông ta một cái, nói: “Lão ca Ô Công, là người nảy sinh dã tâm trước, người phái người ra ngoài bày trận cổ, lại chạy vào mỏ của chúng ta giả vờ làm người tốt, cả trong lẫn ngoài đều là người diễn kịch, thật sự coi ta không nhìn ra sao?”

“Bây giờ chịu thiệt ở đây, cũng là tự chuốc lấy, không cần phải tỏ ra ủy khuất như vậy chứ?”

“...”

Tộc trưởng Ô Công nghiêng răng nghiêng lợi, nói khế: “Nhưng người đã phá hủy cổ trùng của ta, sẽ không ai có thể trị được Ô Tụng nữa, hấn sẽ không tha cho người...”

“Ô Tụng?”

Mỏ trưởng Trang Nhị Xương nghe vậy, lại đột nhiên cười lớn, chỉ vào mấy Vu nhân bị ném xuống từ lưng ngựa, nói: “Trong khoảng thời gian này, người thả cổ ở bên ngoài, chẳng phải là mấy người bọn họ sao?”

“Đến bây giờ, còn muốn giao biện, tên nhi tử mà không ai từng nghe nói qua của ngươi, căn bản là do ngươi bịa ra đúng không?”

“Ngươi mượn cơ có người bên ngoài thả cổ, gây áp lực cho chúng ta, chỉ là để chúng ta không nhìn ra mảnh khóc luyện cổ của ngươi trong cốc này. Mọi thứ trong mỏ Huyết Thực này, ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, ngươi mượn danh nghĩa luyện cổ, đã đánh cắp bao nhiêu tà khí, ngươi nghĩ ta không biết sao?”

“...”

“...”

Nghe thấy lời chất vấn pha chút trêu chọc của y, tộc trưởng Ô Công mặt mày ảm đạm, từ từ nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra, nói khẽ: “Cổ trùng mấy ngày nay, đúng là do ta sắp xếp tộc nhân thả ra.”

“Nhưng Ô Tụng là có thật, người đầu tiên phong ấn mỏ Huyết Thực của các ngươi cũng là hắn.”

“Chỉ là khi chúng ta quyết định đến đây, hắn lại đột nhiên ngừng tay, ta cũng không còn cách nào khác, mới sắp xếp người nhà mình thả cổ, để tránh các ngươi nghi ngờ...”

“Nhưng bây giờ, cổ trùng ta luyện đã bị phá hủy, không còn thứ gì để khắc chế Ô Tụng, với sự điên cuồng của hắn, các ngươi...”

“...”

“Cái quái gì vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt u ám của tộc trưởng Ô Công khi nói chuyện, phản ứng đầu tiên của mọi người, lại là muốn cười, nhưng vì biểu cảm của ông ta quá nghiêm túc, nên họ lại không cười nổi, sắc mặt trở nên hơi phức tạp.

Từ khi Trang Nhị Xương bí mật mời sư môn đến giúp đỡ và người của Nhất Tiễn giáo đến, kế hoạch tỉ mỉ của tộc trưởng Ô Công, dường như đã trở thành trò cười.

Chiêu bài “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” của ông ta, bị người ta nhìn thấu, thậm chí cả những người ông ta sắp xếp ở bên ngoài rừng, giả vờ thả cỏ, nội ứng ngoại hợp cũng bị người ta tìm ra, có thể nói là thua đến mức không còn chút mặt mũi nào.

Đến nước này, không thành thật nhận thua, lại còn nói những lời như trò cười này làm gì?

Lão giả áo gấm được mọi người vây quanh, hơi nhú mày, liền cười lạnh một tiếng, dẫn dò Trang Nhị Xương: “Bây giờ, chúng ta vẫn nên đi xem Thi Đà trước.”

Ánh mắt lão ta liếc qua, lại nói với người bên cạnh: “Các người giết chết Vu nhân điên rồ này đi, không nhì xem bên trong thôn trại của mình có bao nhiêu người, lại dựa vào chút bản lĩnh thả cỏ, dám động đến Thi Đà, thật sự là tự chuốc lấy họa.”

Nói xong, lão ta định đi về phía trước, hai người đi theo lão ta liền hoạt động gân cốt, đi về phía tộc trưởng Ô Công.

Hai người này cũng dường như là Thủ Tuế Nhân, trông khoảng ba mươi tuổi, thân hình cường tráng, cả người toát ra khí chất u ám, vừa nhìn đã biết là đã từng giết người.

Thấy họ lộ ra sát khí, thiếu niên Vu nhân bên cạnh Ô Nha liền gầm lên một tiếng, định nhảy lên, liều mạng với họ.

Nhưng hai người này chỉ tùy ý liếc nhìn hắn một cái, đột nhiên quát lớn, một luồng ánh sáng đỏ phun ra từ miệng, thiếu niên Vu nhân liền bị đánh trúng ngực, ngã lăn ra ngoài, trên ngực xuất hiện một lỗ máu, ngã xuống đất đã chết.

Thấy thiếu niên chết, cả tộc trưởng Ô Công và Ô Nha đều vô cùng tức giận, nhưng hai người kia lại hoàn toàn không coi ra gì, cười nhạt đi tới, định ra tay giết họ.

Nhìn thấy nhóm người này vừa xuất hiện, đã ra tay tàn nhẫn như vậy, lại còn dám vẻ không coi ai ra gì, Chu Đại Đồng và những người khác đều kinh hãi, không biết có nên ra tay giúp đỡ hay không, chỉ là Lão Toán Bàn trừng mắt nhìn họ, tạm thời ngăn cản họ.

Nhìn thấy Thủ Tuế Nhân tiếp cận, hai Vu nhân đã không còn cách nào khác, mọi người đều sợ hãi đến mặt mày tái mét. Nhưng bất ngờ, bên ngoài cốc im ắng, đột nhiên vang lên tiếng sáo trúc.

Chương 778. Ong cổ

Chương 778: Ong cổ

Tiếng sáo này vang lên vô cùng đột ngột, lại có giai điệu kỳ lạ, nghe như thể ngay bên cạnh cốc vang lên, chỉ cách một bức tường, khoảng mười mấy trượng.

Ô Nha đang vô cùng hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ hoe đã đọng đầy nước mắt, nhưng trong giọng nói lại có chút vui mừng: “Ca ca?”

Tộc trưởng Ô Công thì sắc mặt thay đổi, giọng nói cũng hơi run rẩy: “Hắn cuối cùng cũng đến rồi?”

“Thật sự còn có người ở gần đây?”

Cũng nghe thấy tiếng sáo này, Trang Nhị Xương và nhóm người của Tôn lão tiên sinh cũng hơi giật mình, dừng bước, nhìn nhau. Vừa rồi trước khi vào cốc, họ đã kiểm tra xung quanh, ngoài những người thả cổ này, đáng lẽ không còn ai khác.

Nhưng tiếng sáo này thật sự rất rõ ràng, ngay bên cạnh, hơn nữa nghe giai điệu này, tuyệt đối là người của Vu nhân, thậm chí có thể khẳng định, đây là sáo trúc dùng để điều khiển cổ trùng.

Mà bây giờ, tiếng sáo trúc dần dần truyền tới, càng lúc càng gần cốc, trong lòng mọi người cũng càng thêm lạnh lẽo và áp bức, như thể tiếng sáo này có một ma lực nào đó, có thể khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng người.

Còn lão giả áo gấm, nghe thấy tiếng sáo, cũng đột nhiên hít một hơi thật sâu, tai lão ta cử động, dường như nghe thấy một

âm thanh kỳ lạ nào đó ngoài tiếng sáo.

Từ khi vào cốc, lão ta luôn bình tĩnh, nhưng giọng nói đột nhiên có thêm chút hoảng hốt, đột nhiên quay người lại, quát lớn:

“Có điều cổ quái... Tất cả cẩn thận...”

“...”

Lời còn chưa dứt, mọi người đều nhìn thấy, bên ngoài cốc, đột nhiên có một cơn hắc phong cuộn vào, rất nhanh, nhưng gió vốn là thứ vô hình, làm sao có thể nhìn thấy?

Cho đến khi cơn gió đến gần, họ mới đột nhiên nhận ra, đó không phải là gió, mà là một đàn ong đen kịt, dày đặc.

Từng con ong đều giơ ngòi độc, vỗ cánh, ùn ùn kéo đến. Mọi người có mặt đều nổi da gà, tiếng vo ve vô tận đó, ủa vào tai họ, như thể trái tim họ cũng đang ngứa ngáy.

“Ong cổ...”

Chưa nói đến người khác, ngay cả Lão Toán Bàn, lúc này cũng sợ hãi đến mức nổi da gà, kêu lên thất thanh: “Nhanh, mau chạy trốn...”

Vừa hét lên, lão ta vừa chạy về phía nhà gỗ, vừa chạy được mấy bước, liền thấy Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ và mấy người khác, đều chạy trước lão ta, chạy còn nhanh hơn cả lão ta.

“Đứng sau lưng ta!”

Cũng ngay lúc này, lão giả áo gấm cũng kịp phản ứng, đột nhiên bước lên một bước, chân phải dậm mạnh xuống đất, lại tạo thành một cái hố rõ ràng trên mặt đất. Tiếp theo, lão ta hít một hơi thật sâu, đột nhiên nhanh chóng niệm chú ngữ khó hiểu.

Không khí phía trước lão ta như hắc ám thêm mấy phần, có màn khí âm trầm xuất hiện, những con ong ùn ùn kéo đến, lại đâm vào trước mặt ông ta, từng con một rơi xuống.

Nhưng đàn ong đông đảo đến mức nào, không ngừng kéo đến, lão giả áo gấm chỉ có thể cố gắng bảo vệ, dùng cách tiêu hao lẫn nhau hoàn toàn không cùng đẳng cấp này, miễn cưỡng chống đỡ đàn ong, bảo vệ đồ đệ và Pháp Vương đi theo bên cạnh.

“Là Ô Tụng...”

Cũng vào lúc này, tộc trưởng Ô Công mặt mày âm đạm, môi run rẩy, nói khẽ: “Đúng là hắc đến rồi...”

“Chỉ có hắc, mới luôn có thể luyện cổ thành ác mộng như vậy...”

“...”

Lời này của ông ta dường như là nói với Ô Nha, nhưng lại không nhìn Ô Nha nữa, mà đột nhiên tiến lên phía trước, nhìn thấy con cổ trùng trong chậu cổ bị ghim xuống đất, không còn chút động tĩnh nào, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn quyết tuyệt.

“Muốn đối phó với Ô Tụng, chỉ có một cách này...”

Nói xong, ông ta đột nhiên nhân cơ hội này, cố gắng bò sang bên cạnh, nơi đó chất đống Hắc Thái Tuế, bình thường những thứ này đều phải được dọn dẹp định kỳ, để tránh ảnh hưởng đến việc khai thác.

Mà bây giờ, tộc trưởng Ô Công lại đột nhiên bò tới đó, rút dao cong bên hông ra, cắt từng miếng Hắc Thái Tuế, sau đó nhân lúc hỗn loạn, không ai để ý đến ông ta, kéo đến bên cạnh Ô Nha, chất đống trước mặt nàng.

“Ô Nha, ăn hết đi!”

“...”

Ô Nha đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh hãi, nhìn cha mình, liên tục lắc đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi và kháng cự.

“Ăn hết đi!”

Giọng nói của tộc trưởng Ô Công đột nhiên nâng cao, khiến Ô Nha run rẩy. Nhìn thấy dáng vẻ này của Ô Nha, tộc trưởng Ô Công cũng nhận ra mình đã dọa nạt sợ, hạ giọng xuống, nói khẽ: “Đây là ý chỉ của Vu Thần đại nhân.”

“Đây cũng là số mệnh của ngươi, Ô Nha!”

“Ca ca ngươi sắp đến rồi, ngươi chỉ có đánh thức Vu Thần, mới có thể giết chết hắn, đoạt lấy cổ trùng của hắn...”

“...”

Trên mặt Ô Nha lộ ra vẻ đau khổ và sợ hãi tột độ, nhưng Hắc Thái Tuế trước mặt nàng, chỗ vừa mới cắt, tỏa ra mùi hương nồng nàn, xộc vào mũi nàng.

Đôi mắt nàng, trong khoảnh khắc, đột nhiên biến thành đồng tử dọc như rắn, chỉ là lóe lên rồi biến mất, nhưng Ô Nha, dường như cũng đột nhiên hạ quyết tâm, đưa tay cầm lấy một miếng nhỏ, nhét vào miệng, sau đó, nàng trực tiếp cầm lấy một miếng lớn gặm.

Chỉ ăn được mấy miếng, mặt nàng đã tái xanh, thần sắc điên cuồng, nhưng lại ăn càng nhanh hơn, hoàn toàn không còn dáng vẻ thiếu nữ xinh đẹp như trước.

Tộc trưởng Ô Công nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trên mặt lộ ra vẻ an ủi, từ từ nâng chậu cổ bị bắn thủng trên mặt đất lên, dường như có thể cảm nhận được trùng tử bên trong, đang dần dần hồi phục, sống lại.

Ông ta hít một hơi thật sâu, khẽ niệm: “Dùng tam hồn nuôi dưỡng cổ khí, mời Vu Thần giáng hạ pháp thân, bảo vệ Vu nhân ta muôn đời, đất đai trù phú, tránh xa đao kiếm.”

“Ăn đi, Ô Nha, ngươi sẽ trở thành người chấp cổ của Vu Thần...”

Chương 779. Nuôi dưỡng thi ong cỏ (1)

Chương 779: Nuôi dưỡng thi ong cỏ (1)

“Cỏ trùng của Vu nhân này sao lại lợi hại như vậy?”

Đối mặt với đàn ong cỏ bắt ngờ xuất hiện, trong cốc đã trở nên hỗn loạn. Vô số thợ mỏ, ai nấy đều hoảng sợ, bỏ chạy tán loạn, trốn vào trong nhà gỗ, đóng chặt cửa sổ, chui xuống gầm giường, run rẩy cầu xin thần linh phù hộ, không dám lộ đầu ra.

Nhưng ở bên ngoài cốc lúc này, bao gồm cả những người chạy chậm và những người vì thân phận mà không thể chạy trốn, chỉ cần hơi do dự, liền bị đàn ong bao vây.

Vài người sợ hãi vùng dao lên, chém loạn xạ, cũng có vài con ong bị họ chém rơi xuống đất. Nhưng chỉ chém được vài nhát, trên mặt, cổ, người họ đã đau đớn tột độ, sau đó sắc mặt chuyển thành đen kịt, mềm nhũn ngã xuống đất.

Cảnh tượng kỳ lạ này, ngay cả sư phụ của Trang Nhi Xương, lão giả có biệt danh là Thiết Kiêu Tôn, cũng giật mình, lông mày giật giật dữ dội, tốc độ nói cũng nhanh hơn, giọng điệu khó hiểu và kỳ quái, xung quanh lão ta cuộn lên âm phong.

Ong cỏ bay đến gần, lại bị âm phong quanh người ông ta cuốn đi, rơi xuống đất như mưa đậu đen.

Lão ta không chỉ bảo vệ bản thân, mà còn bảo vệ những người xung quanh, không ai bị ong độc làm hại.

Nhưng trong lòng lão ta không dám thả lỏng chút nào. Đối với lão, bảo vệ bản thân không khó, khó là phải bảo vệ cả những người khác. Nhưng vấn đề là bản lĩnh này của lão ta, càng sử dụng lâu, càng tiêu hao đạo hạnh, ong độc lại liên tục kéo đến, phải chống đỡ đến bao giờ mới xong?

“Sur phụ, có người đến...”

Chỉ nghe thấy bên tai toàn là tiếng vo ve, tiếng gió do ong độc vỗ cánh, gần như thổi vào mặt lão ta.

Ngay cả Trang Nhị Xương cũng hơi kinh hãi, vội vàng thấp giọng nhắc nhở.

Tôn lão tiên sinh tập trung nhìn ra bên ngoài cốc, trong lòng không khỏi giật mình, chỉ thấy lúc này, đàn ong bên ngoài cốc như thủy triều ập đến.

Dày đặc như một đám sương mù đen cuồng loạn, mà phía sau đàn ong, mơ hồ có thể thấy một bóng người mờ ảo, đầu quấn vải, ăn mặc như Vu nhân, thông thả thổi sáo đi vào cốc.

“Bắt giặc phải bắt vua trước, giết hấn!”

Bên cạnh Tôn lão tiên sinh, có người hét lớn, đột nhiên huýt sáo một tiếng.

Ngay lập tức, người đó rút một con dao từ bên hông ra, hóa ra cũng là một Thủ Tuế Nhân đã luyện thành ngũ tạng. Người đó sải bước lao về phía trước, vung đao lên, từng con ong cổ bị chém đứt thân, rơi xuống đất.

Cũng có vài con ong xuyên qua ánh đao, đốt vào người hấn, nhưng nhờ thân thể cường tráng của Thủ Tuế Nhân, hấn vẫn có thể chịu đựng được, không thể ngăn cản đà tiến của hấn.

“Xèo xèo xèo...”

Hắn lao tới, tốc độ nhanh như chớp, thậm chí khiến không ít ong cổ đuổi theo hắn, giảm bớt áp lực cho những nơi khác.

“Hãy!”

Thủ Tuế Nhân này trong lòng cũng hiểu rõ, mình có thể chống đỡ độc cổ một lúc, nhưng không thể miễn dịch, ai biết được khi nào mình sẽ gục ngã, vì vậy hắn trân trọng từng giây từng phút. Trong lúc lao tới, hắn xông đến bên cốc, chém một nhát vào người Vu nhân kia.

Nhát dao này chém trúng đầu đối phương.

Ai ngờ, thành công lại dễ dàng đến bất ngờ, đầu đối phương bị chém làm đôi, cổ cũng dường như rất yếu ớt, bị bẻ gãy ngay lập tức, thậm chí cả thân thể cũng bị chia thành bốn năm mảnh.

Nhưng cảnh tượng mà hắn tưởng tượng ra, Vu nhân kêu thảm thiết, máu thịt văng tung tóe lại không xảy ra, mà từ trong cơ thể của Vu Nhân này, đột nhiên bay ra vô số ong.

Giữa tiếng vo ve, hắn ngửi thấy mùi hôi thối khô khốc, đột nhiên toàn thân lạnh toát, hắn hiểu ra.

“Đây không phải là Vu nhân...”

“Đây là một xác chết, một tổ ong được tạo ra từ cơ thể người...”

“...”

Hắn tưởng rằng mình đã chém chết người này, nhưng thực tế lại chém vào tổ ong, vậy kết quả sẽ như thế nào?

Thủ Tuế Nhân này chỉ kịp cười khổ một tiếng, liền bị đàn ong bao phủ. Ngay sau đó, thân thể hắn ngã xuống đất, nhìn từ xa, chỉ thấy vô số ong bò trên người hắn, thỉnh thoảng thân thể hắn còn giãy dụa một chút, như một cục u nổi lên trên mặt nước.

“Đó là ong nuôi trong xác chết...”

Nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của hắn từ xa, những người còn lại đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Pháp Vương của Nhất Tiễn giáo nhìn thấy cảnh này, đã hét lên: “Trong Vu nhân có một loại cổ thuật độc ác, là gieo ong cổ vào trong cơ thể người, ăn mòn máu thịt của người đó để nuôi ong.”

“Sau khi người đó chết, vẫn có thể cử động, đi lại, thậm chí có thể học nói, nhưng thực tế đã biến thành tổ ong... Loại cổ thuật này, vô cùng tà ác, ngay cả Vu nhân, cũng liệt nó vào hàng đầu trong mười loại cổ thuật không được luyện...”

“Tên Vu nhân đó lại luyện ra thứ này...”

“Nhưng mỗi lần điều khiển cổ trùng, đều phải dùng máu thịt người sống để nuôi dưỡng, hắn điều khiển nhiều như vậy, phải... phải dùng bao nhiêu người sống để nuôi ong?”

“...”

Pháp Vương của Nhất Tiễn giáo không phải là người chưa từng trải sự đời, nhưng bây giờ nhìn thấy loại cổ thuật trái với lẽ thường này, cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tiếng kêu này còn chưa dứt, lại đột nhiên dừng lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Nhị đồ đệ của Tôn lão tiên sinh, liều mạng chém chết tên Vu nhân kia, vốn tưởng rằng có thể giảm bớt áp lực một chút, nào ngờ, ngay sau khi tên Vu nhân này ngã xuống, phía sau làn khói đen dày đặc ở cửa cốc, lại từ từ xuất hiện ba bóng người.

Chương 780. Nuôi dưỡng thi ong cổ (2)

Chương 780: Nuôi dưỡng thi ong cổ

Vẫn thoải sáo như vậy, từ từ tiến lại gần, đàn ong cổ đi theo bên cạnh họ, trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần, dày đặc bay lượn trong cốc.

Một người một tổ ong, ba người chính là ba tổ ong.

“Cẩn thận...”

Cũng ngay khi nhìn thấy bốn năm bóng người kia xuất hiện, ngay cả Tôn lão tiên sinh, cũng đột nhiên rung mình.

Còn đánh nhau kiểu gì nữa, dù có chống đỡ đến khi đạo hạnh của mình cạn kiệt, cũng không có hồi kết...

Lão ta vẫn luôn niệm “Phủ môn âm chú”, mở ra một tầng phủ môn bảo vệ mọi người, bây giờ lại đột nhiên ngừng lại, ngược lại lớn tiếng nhắc nhở. Ngay sau đó, ánh mắt lão ta đảo qua, liền bước ra một bước.

Tốc độ này mạnh mẽ đến mức, không ít ong cổ chắn trước mặt lão ta bị lão ta đâm nát, rơi xuống đất. Ngay sau đó, lão đã xông đến bên cốc, đưa hai tay ra, đột nhiên nắm lấy hai chiếc xe kéo.

Trong mỏ Huyết Thực, đương nhiên không thiếu những chiếc xe kéo này, bây giờ lão nắm lấy một chiếc bằng mỗi tay, hừ một tiếng, đột nhiên ném về phía trước, dùng hết sức lực hai cánh tay, sức mạnh lên tới ngàn cân, những chiếc xe kéo bằng gỗ nặng nề đó, lại bị lão ném ra xa, lăn lộn trên mặt đất.

“Bụp” “Bụp” “Bụp” “Bụp” “Bụp”

Lão ta ném hai chiếc xe kéo này ra, không chỉ lực mạnh, mà độ chính xác cũng cao.

Vừa đúng lúc năm sáu bóng người kia chuẩn bị bước vào cốc, ngay cả cổng chào ở cửa mở cũng bị đập đổ, ầm ầm đổ xuống, vừa văng đề lên mấy bóng người này.

Vu nhân hạ cổ, nhất định ở gần đây. Vu nhân vốn không giỏi cận chiến, không giỏi đánh nhanh, hấn ta điều khiển ong cổ lợi hại như vậy, chứng tỏ bản thân hấn ta cũng ở đây, chỉ cần có thể giết chết hấn, thì...

Tâm niệm vừa động, Tôn lão tiên sinh tập trung nhìn lại, liền thấy ba bóng người kia, đều bị đập nát thịt, tan xương nát thịt.

Nhưng khi họ bị đập nát, từ trong cơ thể họ cũng vang lên tiếng ong vo ve, càng nhiều ong cổ chui ra từ bên trong, dày đặc khiến người ta sờn gai ốc.

Tôn lão tiên sinh không khỏi hít một hơi thật sâu: “Tất cả đều là ong nuôi trong xác chết, không có ai là người sống thật sự sao?”

“Tên Vu nhân đó rốt cuộc trốn ở đâu?”

“...”

“Sur phụ...”

Cũng ngay lúc này, có người phía sau hét lên, chính là đồ đệ của lão ta, Trang Nhị Xương.

Vừa rồi Tôn lão tiên sinh ra tay, không những không giết được Vu nhân thả cổ, mà còn theo sự phá hủy của ngày càng nhiều tổ ong nuôi trong xác chết, khiến áp lực trên đầu mọi người trong cốc càng nặng hơn.

Họ mất đi sự bảo vệ của Phủ môn âm chú của Tôn lão tiên sinh, vốn đã phải tự mình đối mặt với ong cổ, lại cộng thêm số lượng ong cổ trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, lập tức kêu khổ không ngừng, đã bị ong đốt liên tục.

May mà ong nuôi trong xác chết này, lấy số lượng làm lợi thế, độc tính tuy mạnh nhưng không có tính nhắm vào người trong môn đạo, nên những người này vẫn còn sống.

“Chết tiệt!”

Tôn lão tiên sinh đang tức giận, định xông ra cửa cốc lần nữa, cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Thủ Tuế Nhân đối mặt với Vu nhân thả cổ, không có cách nào hay, chỉ có thể chém giết. Bây giờ lão ta vẫn còn chống đỡ được, hay nói cách khác, những con ong cổ này, tác dụng đối với lão ta, không lớn như đối với những người khác.

Lúc này, lão cũng xác định, Vu nhân thả cổ đó, ở ngay gần đây, chỉ cần lão tiến lên phía trước, xông lên, là có thể tìm thấy hấn ta, chém chết hấn ta. Nhưng lần trì hoãn này...

Lão ta lại do dự, nhìn Pháp Vương của Nhất Tiễn giáo phía sau, trong lòng thở dài một tiếng. Pháp Vương này không phải là Thủ Tuế Nhân, những người khác còn có thể chống đỡ thêm một lúc, ông ta mất đi sự bảo vệ của mình, e rằng trong nháy mắt sẽ chết, chỉ có thể vội vàng quay trở lại.

Mà lần quay lại này, lão ta càng không do dự, một trào tím lấy Pháp Vương, như tím gà con, sau đó sải bước chạy, vung tay áo liên tục, hất văng vô số ong cổ xuống đất.

Lão ta dẫn theo Pháp Vương, chạy thẳng vào sâu trong cốc, leo trèo vách đá, như đi trên đất bằng, trong nháy mắt đã đi xa.

“Chạy trốn?”

Nhìn thấy hành động này của lão ta, Trang Nhị Xương và những người khác còn lại trong cốc đều sững sờ.

Trong lúc nhất thời, họ không thể tin vào mắt mình, đường đường là Thủ Tuế Nhân đã nhập phủ, đối mặt với ong cổ độc ác này, lại trực tiếp bỏ chạy?

Tất nhiên, tình huống có lẽ phức tạp, lão ta có lẽ cũng không phải là sợ hãi, mà chỉ là có lý do khác không thể không đi.

Nhưng điều này dù sao cũng không thể thay đổi sự thật là lão ta đã bỏ chạy...

“Ô Nha, đến lúc rồi...”

Cũng ngay lúc này, Tôn lão tiên sinh đột nhiên dẫn “Pháp Vương” bỏ chạy, cũng đồng nghĩa với việc bỏ mặc mọi người, bao gồm cả đồ đệ của lão ta, lòng người hoang mang, không còn quan tâm đến chuyện khác.

Còn Ô Nha vừa rời nhân lúc hỗn loạn, ăn một lượng lớn Hắc Thái Tuế, bây giờ đã biến thành bộ dạng kỳ quái, da đen sì, hai mắt biến thành đồng tử dọc. Thần sắc của nàng dường như hơi mơ màng, khóe miệng lại nở nụ cười kỳ lạ không phù hợp với biểu cảm.

Như thể một người khác, đang dần dần thức tỉnh trong cơ thể nàng, bắt đầu từng chút một tiếp nhận cơ thể này.

Tộc trưởng Ô Công nhìn nàng chăm chú, từ từ đưa chậu cổ bị vỡ đến trước mặt nàng, nói khẽ: “Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta...”

Chương 781. Thật giả (1)

Chương 781: Thật giả (1)

“Chúng ta có thể nghe thấy tiếng nói của Thái Tuế lão gia, là bởi vì khi luyện cổ, chúng ta bắt buộc phải tiếp xúc, thậm chí ăn nhiều Hắc Thái Tuế hơn. Nhờ sự phù hộ của Vu Thần, chúng ta mới biết được, trong mạch khoáng này, đang thai nghén thứ gì...”

“Đó là Thánh Cổ, đang chờ đợi chúng ta giải phóng nó, là hóa thân của Vu Thần.”

Đôi mắt với Ô Nha với thần sắc đã trở nên vô cùng kỳ quái, giọng nói của tộc trưởng Ô Công cực kỳ nghiêm trọng: “Nhưng những người Hán này cũng rất lợi hại, họ cũng biết được trong mạch khoáng này rốt cuộc có thứ gì từ những phương diện khác.”

“Họ có thể thua, nhưng chúng ta lại không thể thua, vì vậy chúng ta nhất định phải nắm bắt cơ hội này, giúp Vu Thần giáng lâm. Ngài sẽ ban cho chúng ta tất cả các mỏ Huyết Thực, ngài sẽ phù hộ cho Vu nhân chúng ta, trở thành hoàng đế của những người Hán này...”

“Còn ngươi, bất kể phải trả giá nào, cũng phải lấy lại cổ trùng mà ca ca ngươi đã luyện ra, trở thành người nắm giữ cổ trùng của Vu Thần đại nhân...”

“...”

Ô Nha bị ông ta nhìn chăm chăm, một lúc lâu, một lúc lâu, mới có chút phản ứng, đôi mắt vô hồn dường như hơi động đậy, sau đó dưới ánh mắt của ông ta, nàng gật đầu.

“Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, là cơ hội duy nhất để quay về tông miếu!”

Tộc trưởng Ô Công yên tâm, cũng hít một hơi thật sâu. Sau đó, ông ta nhìn chậu cổ trên tay Ô Nha, chậm rãi cầm lấy một con dao nhỏ bằng bạc, từ từ cắm vào ngực mình, sau đó rạch ra từng chút một.

Theo động tác của ông ta, dường như có thứ gì đó bên trong cơ thể cảm nhận được, đang nhanh chóng di chuyển, thỉnh thoảng nổi lên một cục u trên da. Nhưng tộc trưởng Ô Công vẫn cố gắng chịu đựng, di chuyển con dao trên người, dần dần cắt thành một hình thù kỳ dị.

Cũng ngay khi hình thù này hình thành, trên mặt tộc trưởng Ô Công lộ ra vẻ đau đớn tột độ, đột nhiên, từ trung tâm hình thù, chui ra một cái đầu đầy máu, trông giống như trẻ sơ sinh.

Ngay sau đó, ông ta nhanh chóng mở nắp chậu cổ, con trùng đầy máu này liền chui vào trong chậu.

Đây mới là cổ trùng thực sự, tộc trưởng Ô Công cuối cùng vẫn còn giấu một chiêu.

Trang Nhị Xương quả là thông minh, vừa có cứu viện đến, liền lập tức phá hủy chậu cổ của ông ta. Đây vốn là cách độc ác nhất, Vu nhân đều có một điểm yếu chung, chỉ cần chậu cổ bị phá hủy, cũng đồng nghĩa với việc toàn bộ bản lĩnh bị phá hủy, giống như Thủ Tuế Nhân mất đi đạo hạnh.

Nhưng thực ra Trang Nhị Xương cũng đã đánh giá thấp quyết tâm của tộc trưởng Ô Công trong chuyện này. Lần luyện cổ này của ông ta, vốn không phải dùng chậu cổ, mà là dùng chính thân thể của mình, lấy thân làm chậu.

Đây không còn là phương pháp luyện cổ trùng thông thường, mà là hiến dâng bản thân cho cổ trùng.

Thứ nhất là để đề phòng trường hợp có biến, thứ hai là có thể luyện ra cỗ trùng hóa thân mạnh hơn, thuận lợi hơn để tiếp đón Vu Thần đại nhân đến thế gian này...

“Vút!”

Cũng ngay khi tộc trưởng Ô Công nhả ra cỗ trùng, nó liền chiến đấu với trùng tử có cánh trong chậu, trùng tử trong chậu đã thoi thóp, trong nháy mắt bị trùng tử này thôn phệ. Cơ thể cỗ trùng không ngừng biến đổi, ẩn ẩn lại xuất hiện khuôn mặt của tộc trưởng Ô Công.

Khuôn mặt này đột nhiên gào thét, âm thanh từ trong chậu cổ lan tỏa khắp cốc.

Còn Ô Nha, cũng từ từ đưa tay ra, nâng chậu cỗ lên, thân hình di chuyển với tư thế vắn vẹo không quen thuộc, từng chút một bò về phía mạch khoáng.

“Hô...”

Đàn ong cỗ đang bay lượn dày đặc trên không trung, theo sự di chuyển của nàng trên mặt đất, đột nhiên tản ra hai bên.

Như thể một thanh kiếm vô hình, chém đôi đàn ong cỗ.

Lúc này, mỏ trưởng Trang Nhị Xương và đồ đệ của y, mấy vị quân sự trong nhóm thợ mỏ, và những người thợ mỏ không kịp chạy trốn, cùng với những người đi theo Tôn lão tiên sinh đến, nhưng không được Tôn lão tiên sinh mang đi, đều đã bị ong độc đốt đến sưng tấy khắp người, hôn mê bất tỉnh.

Ngay cả Trang Nhị Xương có đạo hạnh cao nhất, lúc này cũng chỉ có thể dựa vào cột bên cạnh, mặc cho ong độc đốt, không nhúc nhích.

“Xong rồi...”

Cũng ngay lúc này, giữa cốc hỗn loạn, Lão Toán Bàn đang trốn cùng Chu Đại Đồng và những người khác, đầu đội rá,

mấy cái đầu chụm lại với nhau.

Lão Toán Bàn vốn định chen vào giữa Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ và mấy Thủ Tuế Nhân khác, dù sao Thủ Tuế Nhân da dày thịt béo, vạn nhất bị ong nuôi trong xác chết đốt, cũng có thể chống đỡ thêm vài cái, còn lão ta thì bị đốt một cái là chết ngay.

Nhưng vì sức lực không bằng Thủ Tuế Nhân, lão ta bị chen ra ngoài cùng. Nhưng nhờ vậy, lão ta lại nhìn thấy rõ ràng những gì Vu nhân bên kia đang làm, đặc biệt là cảnh Ô Nha bị ép ăn Hắc Thái Tuế, cảnh tộc trưởng Ô Công rạch ngực lấy cỏ trùng...

Liên hệ với mọi chuyện, lão ta đã nghĩ đến điều gì đó đáng sợ, ngơ ngác nói: “Lũ Vu nhân này điên rồi, muốn tiếp đón Vu Thần mà bọn họ cung phụng đến thế gian?”

“Nhưng... nhưng chi Vu nhân này, đã bị trục xuất rồi mà...”

“Vu Thần được triệu đại trước sắc phong, sao có thể quan tâm đến bọn họ?”

Nhưng dù trong lòng lão ta có lo lắng và nghi hoặc đến đâu, bây giờ cũng không thể quản được nhiều như vậy. Lão ta quay đầu nhìn nhà gỗ, tiểu chưởng quỹ vẫn ở trong nhà, không biết đang làm gì, thậm chí không biết còn sống hay đã chết.

Lão ta có thể làm gì đây?

Chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng: “Tổ sư gia ơi, ngài nhất định đừng lừa ta, ngài nói chuyện này có thể kiếm được tiền, ta mới đến đây, vạn nhất mất mạng...”

“... Ta sẽ đốt bài vị của ngài!”

“... ”

“... ”

Chương 782. Thật giả (2)

Chương 782: Thật giả (2)

Cũng trong lúc họ đang lo lắng, Ô Nha đã nâng chậu cổ, từ từ bò về phía mạch khoáng bị vải đỏ che kín. Ông cổ trong cốc không dám đến gần, Tôn lão tiên sinh đã bỏ trốn, thợ mỏ đều trốn đi, không còn ai có thể ngăn cản nàng.

Cho đến khi, đột nhiên có một tiếng thở dài khe khẽ vang lên, trước mặt Ô Nha, đột nhiên có một đàn ong cổ bay lượn, như một làn sương mù đen lướt qua trước mặt họ, phía sau làn sương mù, dần dần xuất hiện bóng dáng của một hàng người.

Những người này, đều quấn vải đen trên đầu, mặc quần áo đen, chân trần, tay cầm sáo trúc, đặt ngang miệng thổi.

Họ cùng nhau ngồi xuống trước mặt Ô Nha, chặn trước mạch khoáng, đồng thời ngẩng đầu lên một cách đờ đẫn, đôi mắt khô khốc và vô hồn, nhìn chăm chăm vào Ô Nha đang nâng chậu cổ, như thể có thể nhìn ra sự nghi hoặc sâu sắc.

“Tránh ra!”

Bị hàng Vu nhân này chặn lại, Ô Nha dừng bước. Việc giết chết ca ca mình, được xếp sau việc đưa cổ trùng vào mạch khoáng, bây giờ bị chặn lại, nàng có chút không hiểu, chỉ có thể đứng im tại chỗ, không biết làm gì.

Nhưng trong chậu cổ, đột nhiên vang lên tiếng kêu của côn trùng, có thể thấy, trên lưng con trùng, khuôn mặt của tộc trưởng Ô Công, đang gầm lên giận dữ.

Chỉ là tiếng gầm của ông ta, lại biến thành tiếng kêu của côn trùng, nhưng ngữ điệu đứt quãng, vẫn có thể mơ hồ phân

biệt được giọng nói của con người, thậm chí, có thể nghe thấy sự kinh ngạc và tức giận trong giọng nói đó.

“Không đi truy sát những người đó, người chặn ở đây làm gì?”

“...”

“Tại sao?”

Tiếng sáo trúc đột nhiên biến mất, tám Vu nhân đang chặn phía trước, đồng thời hạ sáo trúc trong tay xuống.

Lúc này, trong cốc trở nên vô cùng yên tĩnh, dường như ngay cả tiếng vo ve của ong cổ cũng biến mất không ít.

Tám Vu nhân đó, cùng lúc ngẩng đầu lên một cách đờ đẫn, môi mấp máy, ong cổ bò ra bò vào từ mũi, mắt, tai họ, mơ hồ phát ra âm thanh cùng tần số: “Cha, tại sao Ô Nha lại biến thành như vậy?”

“Đây không phải là điều người nên hỏi, người chỉ cần làm tốt việc người nên làm...”

Trên lưng cổ trùng, khuôn mặt của tộc trưởng Ô Công đang mắng mỏ giận dữ: “Tất cả là tại người, trước đó bảo người canh giữ bên ngoài cốc, người lại đột nhiên đi đâu?”

“Những người Hán của Nhất Tiễn giáo này đột nhiên xông vào, phá hủy thánh vật của chúng ta, thậm chí suýt chút nữa đã giết chết Thánh Cổ, tại sao người không ngăn cản bọn họ? Nhưng trước người đừng hỏi ta gì hết, mau tránh ra.”

“...”

Tám Vu nhân, đều đờ đẫn mấp máy môi, âm thanh vo ve lúc lên lúc xuống, hợp thành một câu trả lời: “Tại sao không thể hỏi?”

“Bất cứ ai làm việc gì cũng phải có mục đích, đúng không? Tại sao Vu nhân lại không thể có?”

“Cả đời cha tin tưởng Vu Thần, Vu Thần nói gì, cha liền tin cái đó, Vu Thần bảo cha làm gì, cha liền làm cái đó, bao gồm bảo con luyện cổ, đuổi ta ra ngoài, cắt đứt nguồn lương thực của ta, bao gồm gieo cổ trùng lên người ta, lấy máu tim của ta để trị bệnh cho ta...”

“...”

Trên lưng cổ trùng, khuôn mặt của tộc trưởng Ô Công đã méo mó, dường như chứa đựng sự tức giận vô cùng.

Cơ hội ngay trước mắt, lại bị chặn lại, khiến ông ta hoàn toàn không thể nhin được nữa, cổ trùng cũng đang run rẩy rít lên: “Bởi vì ngươi là tà ma, ngươi căn bản không phải là con trai của ta...”

Câu nói này vừa thốt ra, dường như khiến tiếng ong vo ve xung quanh biến mất.

Bây giờ bám trên lưng cổ trùng, tộc trưởng Ô Công không thể phát ra tiếng, chỉ có thể nhận ra qua khẩu hình.

Nhưng câu nói này, vẫn có sức mạnh khó tả.

Tuy nhiên, Ô Tụng, hay nói đúng hơn, tám Vu nhân đã trở thành hóa thân của Ô Tụng, lại không hề động lòng.

Họ đồng thời mở miệng, giọng nói vẫn vô cùng lạnh nhạt: “Ta biết, ta biết nó đã đoán ra, cũng biết nó sẽ nói cho cha, cũng biết cha sẽ tin, vì vậy cha làm gì với ta, ta cũng không bất ngờ, chỉ là...”

“Còn Ô Nha thì sao?”

“...”

Vừa nói, một Vu nhân trong số họ khẽ ngẩng đầu lên, làm động tác khác với những Vu nhân khác.

Y nhìn Ô Nha đang nâng chậu cổ trước mặt, trong ánh mắt khô khốc, dường như cũng có chút cảm xúc khác biệt, cùng với những Vu nhân khác thở dài: “Cha bảo muội ấy đến lấy Kim Tầm Cổ của ta, ta đã cho, cha bảo muội ấy đến lấy Oán Hồn Cổ của ta, ta cũng đã cho.”

“Cha bảo muội ấy đến trộm tóc của ta, ta cũng đã cho...”

“Ta đã cho muội ấy nhiều cổ trùng như vậy, muội ấy đã là cổ sư lợi hại nhất trong thôn trại rồi, tại sao cha còn biến muội ấy thành như bây giờ...”

“...”

Nghe thấy lời y nói, ngay cả tộc trưởng Ô Công cũng im lặng một lúc, sau đó mới lạnh lùng nói: “Người mà Vu Thần chọn làm người nắm giữ cổ trùng vốn là người, nhưng người không đồng ý, nên chỉ có thể là Ô Nha...”

“Chẳng phải vẫn là do cha hại sao?”

“...”

Hàng Vu nhân này, đều im lặng, một lúc lâu sau mới thở dài: “Vì vậy ta vẫn luôn không hiểu, cái gì là thật, cái gì là giả?”

“Nếu ta thật sự là giả, thì ta và Ô Nha đáng lẽ không có quan hệ gì, cha mới là cha ruột của muội ấy...”

“Nhưng tại sao ta, kẻ giả mạo này, lại biết đau lòng cho muội muội, còn cha, người cha ruột này, lại lòng dạ ác độc như vậy?”

Chương 783. Ta là tà ma (1)

Chương 783: Ta là tà ma (1)

“Vu Thần nói không sai, người là tà ma, là yêu ma, người làm tất cả, đều là lòng dạ hiểm độc, người bề ngoài có nghe lời, có đối xử tốt với mọi người, cũng chỉ là giả vờ, không giết người, tộc ta vĩnh viễn không được an bình.”

“Vu Thần đã sớm nhìn thấu người, chỉ là vì bảo hộ cho Vu nhân tộc ta, mới không vạch trần, cùng người hư tình giả ý, đợi đến khi Vu Thần giáng lâm, người đầu tiên muốn giết chính là người...”

“...”

Mà tám Vu nhân hóa thân, hay nói đúng hơn, Hầu Nhi Tử trong thời khắc cuối cùng này, nói ra những lời như tiếng nỉ non, cũng khiến cho khuôn mặt Ô Công đang bám trên lưng cổ trùng, cảm thấy vô cùng phần nộ, thậm chí cuối cùng đã xé bỏ lớp mặt nạ.

Trước đây dù trong lòng có nghĩ bao nhiêu chuyện đối phó với đứa con trai này, cũng chưa từng nói ra, bây giờ lại trực tiếp gầm lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, con cổ trùng này, đột nhiên từ trong chậu cổ bật lên, giống như một tia chớp, lao thẳng vào tim của một Vu nhân phía trước.

Chính là trong quá trình đối thoại, Vu nhân đã từng ngẩng đầu nhìn Ô Nha, so với bảy Vu nhân khác, không nghi ngờ gì nữa, Vu nhân này mới càng giống Hầu Nhi Tử thật sự, hay nói đúng hơn là chân thân của Ô Tụng.

“Xuy!”

Con cở trùng này, chỉ là ở trong chậu cở, chưa từng thấy máu, nhưng bây giờ thân thể đột ngột lao tới, thật nhanh chóng, gần như không để người ta phân biệt rõ ràng, đã trong nháy mắt xuyên thủng trái tim của Vu nhân này, tạo thành một lỗ thủng rõ ràng.

Vu nhân hóa thân không đáng sợ, giết chết bản tôn, cở thuật tự giải.

Nhưng ông ta cũng không ngờ, vừa mới nảy ra ý định này, phía sau đột nhiên nghe thấy một tràng cười quỷ dị, ngay sau đó liền thấy một thân đầy mùi máu tanh, phía sau đủ loại tà khí quái dị ập tới, chỉ có thể dựa sang một bên, quay đầu lại nhìn, vừa thấy trong lòng liền lạnh lẽo, không thể nào diễn tả được cảnh tượng quỷ dị trước mắt.

Theo lý mà nói, nếu giết chết Ô Tụng, thì những Vu nhân trước mặt này, cũng sẽ chết theo, nhưng bây giờ nhìn lại, những Vu nhân đó, lại không bị ảnh hưởng chút nào, dường như lần lượt đứng dậy.

Bọn họ vốn dĩ động tác nhất trí, bước đi cùng nhịp, giọng điệu nói chuyện, độ mở miệng, đều giống hệt nhau, nhưng bây giờ, lại đột nhiên rối loạn, thứ tự đứng dậy khác nhau, biểu cảm trên mặt đều trở nên khác biệt.

Có người khóc, có người cười, có người kiêu ngạo tốt độ, có người đầy vẻ điên cuồng tà dị.

Tư thế của mỗi người bọn họ, đều nhờ ánh lửa xa xa trong cốc, chiếu ra những cái bóng khác nhau, phóng đại biến dạng, giờ nanh múa vuốt, đan xen bao trùm lên con cở trùng mà tộc trưởng Ô Công đang bám vào.

Bị những cái bóng này bao phủ, tộc trưởng Ô Công nhất thời hoảng sợ: “Ác Ảnh Cở? Ngươi... ngươi làm sao có thể?”

Cổ thuật của tộc trưởng Ô Công có hạn, ông ta chưa Nhập Phủ, cho nên ông ta cũng không thể dạy ra Vu nhân có cảnh giới Nhập Phủ, nhiều nhất chỉ có thể mang theo mấy đạo cổ thuật từ tộc trước đây truyền lại.

Theo phương pháp này mà làm, có thể luyện chế ra cổ trùng cấp bậc Nhập Phủ, nhưng tuy có phương pháp, lại cực kỳ khó khăn, chỉ có Ô Tụng mới có thể luyện ra được.

Nhưng luyện những cổ trùng này, chỉ là luyện cổ, không liên quan đến pháp lực của bản thân, nói đơn giản, trong chi Vu nhân này, không thể xuất hiện cổ nhân cấp bậc Nhập Phủ, bởi vì không có phương pháp, nhưng Ô Tụng bây giờ lại dễ dàng sử dụng “Ảnh Cổ”.

Đây là một thủ đoạn hạ cổ thông qua bóng, tộc trưởng Ô Công tuy chưa Nhập Phủ, nhưng cũng đã nghe nói, chỉ có cổ sư Nhập Phủ, mới có thể sử dụng thủ đoạn này.

“Cha, sau khi cha trực xuất ta ra ngoài, ta rảnh rồi không có việc gì, tham ngộ phương pháp nuôi cổ, giải quyết được mấy vấn đề khó khăn, sau đó liền Nhập Phủ.”

Bảy Vu nhân còn lại, dùng những giọng điệu khác nhau nói cùng một câu, biểu cảm khác nhau nhìn tộc trưởng Ô Công, có người giống như đang chế giễu, có người giống như đang tiếc nuối, cho người ta một cảm giác vô cùng kỳ dị: “Ta vốn định, dạy phương pháp này cho Ô Nha.”

“Thật ra rất nhiều lần, ta đều quên chuyện trước kia, ta chỉ coi mình là Ô Tụng, nhưng cha luôn nhắc nhở ta hết lần này đến lần khác, nói cho ta biết ta chỉ là một tà ma...”

“Vậy có lẽ, ta thật sự là tà ma...”

“...”

“Điên... điên rồi...”

Tộc trưởng Ô Công nhìn bảy Vu nhân đồng thời cười lớn điên cuồng, trong lòng chợt lóe lên điều gì đó, nhưng cũng lập tức biến mất, chỉ có nỗi sợ hãi đạt đến đỉnh điểm, đột nhiên bất chấp tất cả, quay người hét lớn:

“Ô Nha, Ô Nha, không đợi nữa, mau... mau giết tên điên này...”

“...”

Giọng nói của tộc trưởng Ô Công, truyền vào tai Ô Nha dưới dạng tiếng côn trùng kêu, trong chiếc giỏ sau lưng nàng, con rắn xanh đang cuộn tròn người, run rẩy.

Mà bản thân Ô Nha lại đột nhiên ngẩng đầu lên, tóc tai rối bù, mắt biến thành đồng tử dọc như rắn, giọng nói cũng trở nên vô cùng quái dị, mơ hồ có thể thấy, lưỡi trong miệng, đã biến thành hình dạng chẻ đôi, run rẩy phát ra tiếng: “Phụng sự Vu Thần, diệt trừ tà ma!”

Vừa nói, nàng cũng uốn éo đi về phía trước với những bước chân cổ quái, đồng thời, dưới váy, bắt đầu bò ra từng con côn trùng.

Xì xào, xì xào, lao thẳng về phía trước.

Bảy Vu nhân hóa thân với thần thái khác nhau, hay nói cách khác, bảy Ô Tụng, bây giờ động tác đều đã chậm lại, bọn họ dừng lại với những tư thế khác nhau, quay đầu nhìn Ô Nha, trong ánh mắt lại có sự bất lực và tiếc nuối như nhau.

...

...

Chương 784. Ta là tà ma (2)

Chương 784: Ta là tà ma (2)

“Chết tiệt, chết tiệt!”

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi, Tôn lão tiên sinh đã đưa Pháp Vương thoát khỏi đàn ong, đang đầy tức giận, nhìn chăm chăm xuống dưới sơn cốc.

Bản thân lão ta là Thủ Tuế đã Nhập Phủ, lại bị cổ nhân kia đuổi chạy chật vật như vậy, còn mất mạng mấy đồ tử đồ tôn, truyền ra ngoài, đã là trò cười lớn, ngay cả danh tiếng nửa đời người của mình, cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

“Tôn lão gia hà tất phải tức giận, hắn là Vu nhân Nhập Phủ, ngài lại là vì cứu ta, tạm thời tránh hắn, chỉ là hành động sáng suốt.”

Vị Pháp Vương được lão ta cứu ra, vội nói: “Hơn nữa, nếu những Vu nhân này điên cuồng như vậy, thì càng chứng tỏ, trong mạch khoáng kia, chính là thứ chúng ta muốn...”

“Đã xác định là thứ đó, vậy thì có thể trực tiếp mời Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu giáng lâm!”

“...”

“Mời Liên Hoa lão mẫu giáng lâm?”

Tôn lão tiên sinh đang tức giận, cũng giật mình, vội nói: “Chúng ta còn chưa thấp hương tắm rửa, cũng không có điều kiện dâng lên tam sinh lục súc, trực tiếp mời bà ấy đến nơi ô uế này, có thích hợp không?”

“Mỏ Huyết Thực vốn là nơi ô uế, Đường Thượng Khách xưa nay không muốn đến gần, ở bên cạnh mỏ Huyết Thực mà mời linh hồn nhập vào, đều coi như là tội bất kính.”

Vị Pháp Vương kia kéo mũ trùm đầu xuống, lộ ra mái tóc hoa râm khô héo, cười cười, nói: “Nhưng nếu bầm báo với bà ấy, trong mỏ này xuất hiện Thi Đà, vậy thì chắc hẳn bà ấy không những sẽ không trách tội chúng ta, mà còn ghi nhận công lao lớn này của chúng ta!”

Tôn lão tiên sinh là Thủ Tuế, tự nhiên không hiểu rõ bằng Pháp Vương, nghe vậy vội vàng nói: “Vậy mau mời, mau mời, bà ấy đến rồi, dù Vu nhân kia có lợi hại hơn nữa, thì có thể làm gì?”

“Hiểu rồi!”

Pháp Vương Nhất Tiễn giáo kia vừa cười vừa nói, liền ở nơi núi hoang rừng rú này, lấy ra giấy vàng hương xanh, bái lạy ngay tại chỗ, miệng lầm bầm.

Đột nhiên lại đứng dậy, nhảy múa, hét lớn: “Liên Hoa Thánh Mẫu ngồi pháp đàn, chém yêu trừ ma cứu thế nhân.”

“Đệ tử Nhất Tiễn giáo Trần Tây đàn Pháp Vương Tiêu Trương thị Huệ Ninh, thành tâm bái lạy mẫu thân, cung kính mời nhập vào!”

Trong tiếng kêu, năm giấy tiền cuối cùng trong tay rải ra, đột nhiên bị gió núi thổi bay, trong nháy mắt xung quanh giấy tiền ào ào vang lên, trên bầu trời, nhìn lại giống như tuyết lớn, bay lả tả, cuồn lên giữa không trung.

Mà giữa trời đầy giấy tiền bay múa, vị Pháp Vương này cung kính lấy ra một đồng tiền, hai tay che lại, bái lạy mấy cái, sau đó liền ngậm đồng tiền vào miệng, đặt dưới đầu lưỡi, lắc đầu thật mạnh.

Lắc một lúc, bà ta đột nhiên ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra một tiếng “í a” vô cùng kỳ quái, ngay sau đó nhìn xung quanh, đợi đến khi phát hiện mình lại đang ở trên mỏ Huyết Thực, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ tức giận, muốn mắng mỏ.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt bà ta đột nhiên thay đổi, lại nhìn xuống dưới cốc, hít hít mũi, dường như ngửi thấy mùi gì đó khó lường, thần sắc bỗng chốc trở nên âm u.

“Tứ phương du uế nghe lệnh ta, vạn ngàn tiểu quỷ nâng kiệu...”

Bà ta đột nhiên mở miệng, phát ra giọng nói giống như đọc thoại kịch, vội vàng đứng dậy, bắt ngón tay hoa lan, giấy tiền đang bay lượn xung quanh, bỗng nhiên lắc lư, như bị gió lớn thổi, bay về phía rừng sâu núi thẳm.

Không lâu sau, trong rừng cây bỗng nhiên xuất hiện những bóng ma rậm rạp, có con như thú, có con như chim, có con là hình người mặc quần áo rách rưới, lần lượt ủa đến bên cạnh bà ta, mang theo âm phong cuộn cuộn, tiền hô hậu ủng, như một trận gió, cuốn thẳng xuống dưới cốc.

Tôn lão tiên sinh bên cạnh, vẫn luôn quỳ gối, có thể cảm nhận được vị Pháp Vương này đã biến thành người khác, đợi đến khi bà ta xuống cốc, lão ta mới vội vàng đi theo.

“Ong ong...”

Mà ngay khi bọn họ quay trở lại, đàn ong cổ trong cốc vừa mới hơi im ắng, liền ồ lên một tiếng, lại bay múa.

Từng con từng con dựng lên chiếc đuôi nhọn hoắt, mang theo yêu khí nồng nặc, đốt về phía Tôn lão tiên sinh và vị Pháp Vương Nhất Tiến giáo đã mời Liên Hoa Thánh Mẫu nhập vào.

Pháp Vương này trước đây gặp phải loại ong này, toàn bộ nhờ Tôn lão tiên sinh bảo vệ, nếu không bị đốt một cái, mạng

nhỏ cũng khó giữ, bây giờ lại giống như biến thành người khác, bên cạnh bà ta bay lượn đủ loại giấy tiền, thuận tay liền nhặt một tờ trong tay, sau đó thổi phồng một cái.

Tờ giấy tiền này bỗng nhiên bốc cháy, bay về phía trước.

Ngay sau đó, vô số tiểu quỷ bị bà ta cưỡng ép triệu hồi đến bên cạnh, từng con từng con phồng má, thổi về phía ngọn lửa trên giấy tiền, trong nháy mắt ngọn lửa càng lúc càng lớn, giống như một biển lửa, trực tiếp thiêu rụi những con ong cổ vây quanh.

Cũng đúng lúc này, Ô Nha đang hiện ra mắt rần, đứng dậy, nàng và Liên Hoa Thánh Mẫu đồng thời cảm nhận được sự tồn tại của nhau, từ từ nhìn nhau, dường như có một loại khí trường kỳ lạ nào đó được kích hoạt.

Hai bên bây giờ nhìn lại, đều không còn giống người trần gian, dường như giây tiếp theo sẽ đánh nhau, nhưng vào thời khắc quan trọng này, vị Pháp Vương Nhất Tiến giáo này, lại đột nhiên mở miệng nói gì đó, lời nói kỳ quái, người sống không thể phân biệt.

Mà Ô Nha cũng đột nhiên há miệng, lưỡi rần trong miệng run rẩy, phát ra một tràng âm thanh, dường như đang đáp lại.

Nói xong, hai người dường như đã đạt thành một thỏa thuận nào đó, đồng thời quay đầu, nhìn về phía Ô Tụng đang chắn trước mạch khoáng.

Con cô trùng đang mang theo khuôn mặt của tộc trưởng Ô Công, cũng có phát giác, đồng dạng phát ra tiếng kêu âm ỉ, dẫn động khí thể trong cả cốc, ép về phía trước Ô Tụng.

Chương 785. Năm Giáp Tý (1)

Chương 785: Năm Giáp Tý (1)

“Thủ Tuế Nhập Phủ, tư dưỡng thần hồn!”

Trong khi bên ngoài tộc trưởng Ô Công lộ rõ dã tâm, Trang Nhị Xương mời đến người của Nhất Tiễn giáo giúp đỡ, suýt chút nữa đã phá hủy cổ trùng của tộc trưởng Ô Công, nhưng cuối cùng lại vì sự xuất hiện của Ô Tụng, khiến cho hiện trường trở nên hỗn loạn, Hồ Ma vẫn luôn lặng lẽ ngồi trong nhà gỗ.

Hắn nghe rõ từng chi tiết chuyện bên ngoài, biết rõ nguyên nhân hậu quả, nhưng lại không để ý đến.

Thật sự là không rảnh để ý.

Đây vốn là cơ hội để hắn luyện hóa huyết thực, hoàn thành Nhập Phủ, mượn sức mạnh của Kim Tầm Cô, đẩy nhanh quá trình tiêu hóa huyết thực hoàn, hoàn thành việc tư dưỡng đầu não.

Nhưng không ngờ, khi bước vào bước tiếp theo, tư dưỡng thần hồn, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thần hồn rời khỏi cơ thể, giống như Đường Thượng Khách, hưởng thụ sự cung phụng của huyết thực.

Bản thân hắn cũng có thể cảm nhận được, khí huyết cuộn cuộn, tràn vào cơ thể, hay nói đúng hơn, không phải cơ thể, mà là thần hồn hưởng thụ khí huyết này, vì vậy cũng khiến cho

thần hồn hẳn có cảm giác thăng hoa, hoàn thành quá trình tu dưỡng thuận lợi hơn so với tưởng tượng ban đầu.

Thậm chí, bây giờ huyết thực chuẩn bị trong tay, là không đủ, Hồ Ma cũng đã chuẩn bị tâm lý cuối cùng vẫn còn thiếu một bước cuối cùng...

Nhưng kết quả lại là, đủ rồi.

Bởi vì, Hắc Thái Tuế đã bù đắp phần thiếu hụt cuối cùng này.

Nhưng mấu chốt là, trong toàn bộ quá trình này, phía trước luyện hoạt đầu não, là do Hồ Ma tự mình luyện hóa, hoàn thành, nhưng đến phía sau, lại mơ hồ, dường như là do thần hồn tự chủ dẫn dắt.

“Thần hồn của ta... lại tự mình hoàn thành bước tu hành này?”

Trong vô hình, bản thân Hồ Ma cũng cảm thấy đầu óc rối bời, nhất thời hẳn có chút mờ mịt, không biết đây là tình huống gì, cho dù là tu hành Thủ Tuế, hay là môn đạo Tẩu Quỷ, thậm chí trong Trấn Tuế thư, cũng chưa từng ghi chép về trường hợp này, tương tự cũng không có.

Nhưng bản thân hẳn vừa rồi, lại làm chuyện này một cách thuận lý thành chương...

... Thậm chí, còn mượn sức mạnh của Hắc Thái Tuế, để hoàn thành bước cuối cùng Nhập Phủ của mình?

Từ trong thôn Đại Dương, Hồ Ma đã hiểu, cho dù là Nhị gia, hay là Tiểu Hồng Đường, đều đã nói với hẳn, Hắc Thái Tuế không thể ăn, ăn vào sẽ xảy ra vấn đề...

Vậy bây giờ hẳn...

Nhờ cơ hội Nhập Phủ, hẳn tiến vào linh miếu bản mệnh của mình, nhìn về phía sau bàn thờ, bây giờ, tượng thần bản

mệnh có thể dùng để soi chiếu bản thân của người chuyên sinh, đã hoàn toàn sáng lên.

Từng sợi kim ti xuyên suốt trong toàn bộ pho tượng, thể hiện hình dạng nó ngồi xếp bằng trong bóng tối, toàn thân tỏa sáng rực rỡ, chỉ có điều, bây giờ hẳn có thể nhìn thấy, cũng chỉ là kinh mạch đỏ, hình người được kim ti phác họa ra.

Không có da, không có xương, đương nhiên cũng không nhìn thấy hình dạng của pho tượng này.

Ngoài ra, pho tượng ngồi xếp bằng trên mặt đất, một tay giơ lên, một tay chỉ về phía trước, lòng bàn tay hơi nắm hờ, dường như cũng có thể phán đoán, pho tượng này trong tay vốn dĩ nên cầm đồ vật.

Nhưng lại đen kịt một mảng, căn bản không thể phán đoán được hai tay này vốn dĩ cầm thứ gì, hoặc là...

... Nhìn chăm chăm vào những đường kim ti phác họa hình dạng pho tượng, đặc biệt là dưới xương sườn, Hồ Ma đột nhiên nghĩ đến: “Căn bản không phải là hai cánh tay?”

“Pho tượng này không hoàn chỉnh, không hoàn chỉnh nghiêm trọng, bây giờ ta cũng chỉ miễn cưỡng luyện ra được một hình người, vậy thì, bên ngoài hình người này, có phải còn có một số thứ vốn dĩ không nên thuộc về con người?”

“Những người chuyên sinh khác đều nói pho tượng này là soi chiếu bản thân, nhưng mà... pho tượng này rốt cuộc là soi chiếu ta, hay là nói, ta soi chiếu nó?”

“...”

Vừa nghĩ, hẳn vừa nhìn pho tượng phía sau bàn thờ, không biết có phải nhìn quá nhập tâm hay không, lại đột nhiên cảm thấy pho tượng kia dường như động đậy, mơ hồ lộ ra một nụ cười thần bí, từ từ nhìn về phía bản thân trước bàn thờ, thân hình nghiêng về phía trước.

Giọng nói u uẩn, mang theo ý nghĩa quý dị nào đó, vang lên trong linh miếu bản mệnh của hắn:

“Thương thiên đã chết, Hoàng thiên nên lập.”

“Năm Giáp Tý thiên hạ đại cát!”

“...”

Hồ Ma suýt chút nữa bị câu nói này dọa sợ, đột nhiên ưỡn ngực, nhìn kỹ lại, liền thấy pho tượng được kim ti phác họa, vẫn chỉ đứng yên ổn trong bóng tối, so với vừa rồi, không có chút thay đổi nào.

Chỉ là, mười sáu chữ này không hiểu sao, lại khiến hắn giật mình, nghĩ kỹ lại, càng nghĩ càng thấy rợn tóc gáy, càng nghĩ càng thấy da đầu tê dại.

Thậm chí hắn còn theo bản năng nhìn ra bên ngoài, ánh mắt xuyên qua từng lớp nhà gỗ, cùng với cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài, đột nhiên rơi xuống mạch khoáng được vải đỏ che phủ, trong lòng bỗng nhiên run lên, một số thông tin đi kèm với Hắc Thái Tuế tràn vào trong đầu hắn lặng lẽ hiện lên:

“Thái Tuế lão gia có sinh mệnh, nó đang chờ đợi vị hoàng đế mới xuất hiện...”

“... Thực hiện những thứ mà thế giới này đã từng hứa hẹn với nó!”

“...”

Chương 786. Năm Giáp Tý

(2)

Chương 786: Năm Giáp Tý (2)

Ý thức này, bản thân hắn cũng không nói rõ được tại sao lại xuất hiện, dường như là vì tiếp xúc với Hắc Thái Tuế, mà vô cớ bị nhiễm một loại ý thức, lại dường như là pho tượng trong linh miếu bản mệnh, một câu nói không hiểu sao, đã kích thích một cơn sóng nào đó.

Hồ Ma nhất thời không biết làm sao, cũng không biết giải thích thế nào, hắn nóng lòng muốn làm rõ, nhưng càng nghĩ càng thấy đáng sợ, ngược lại theo bản năng muốn tránh xa linh miếu bản mệnh của mình.

Suy nghĩ rối như tơ vò, cảm giác lo lắng như kiến bò trong lòng, cho đến khi đột nhiên trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, Hồ Ma mới giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra, mọi thứ quỷ dị trước mắt đều đã biến mất, chỉ còn lại cảnh tượng chân thực và hỗn loạn trong nhà gỗ này.

Cũng như khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hồng Đường đang mở to mắt, nhìn mình...

... Tiểu nha đầu đang há to miệng, cắn vào cánh tay mình, thấy mình tỉnh dậy, mới soạt một tiếng nhảy ra, cảnh giác nhìn mình.

“Đây là...”

Hồ Ma cũng có chút bất ngờ, sửng sờ một lúc, mới từ từ cúi đầu nhìn cánh tay mình, trên đó có dấu răng đen sì, đó là vết tích bị tiểu quỷ cắn.

“Hồ Ma ca ca phát điên rồi, huyết thực không đủ ăn, liền đi ăn Hắc Thái Tuế, hình như sắp hóa điên rồi, đáng vẻ đáng sợ...”

Tiểu Hồng Đường vừa nói, vừa lặng lẽ giấu tay ra sau lưng, xắn tay áo lên, thật ra vừa rồi Hồ Ma đã nhìn thấy, nàng đã giơ tay lên, dường như cần một cái không đánh thức được mình, liền định tát cho một cái.

“Cho nên vừa rồi chỉ là vì tiếp xúc với Hắc Thái Tuế, mới sinh ra ảo giác kỳ lạ?”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nhìn xung quanh lần nữa, cảm giác lạnh sống lưng vừa rồi, lại không tìm lại được, tất cả đều dường như chỉ là một giấc mộng, tỉnh dậy rồi thì tỉnh dậy.

Nhưng thật sự chỉ là ảo giác?

Hồ Ma trong lòng không nghĩ như vậy, nhưng cũng quyết định tạm thời không truy cứu sâu ở đây, chỉ từ từ nở nụ cười trên mặt, giả vờ thoải mái, nói với Tiểu Hồng Đường: “Được rồi, chuyện đã giải quyết xong, Tiểu Hồng Đường lần này đã giúp đỡ rất nhiều.”

Nghe thấy mình được khen ngợi, Tiểu Hồng Đường nghiêng đầu đánh giá Hồ Ma, thấy hấn dường như không còn đáng vẻ đáng sợ như vừa rồi, vui mừng đến mức mắt cũng cong lên.

“Chuyện của ta đã giải quyết xong, vậy thì nên xử lý chuyện bên ngoài rồi.”

Hồ Ma hít sâu một hơi, suy nghĩ một chút, liền nói với Tiểu Hồng Đường: “Tiểu Hồng Đường, đưa giỏ của ngươi cho ta xem!”

Tiểu Hồng Đường không biết hấn muốn làm gì, ngoan ngoãn đưa chiếc giỏ đang đeo trên cánh tay cho hấn, Hồ Ma kéo tấm vải đỏ đang che trên giỏ xuống, liền nhìn thấy bên

trong lộn xộn, đủ thứ đồ, trong đó còn có không ít là do hắc đưa cho nàng, để nàng cầm chơi.

Nhưng lục lợi một chút, vẫn lấy ra được một đoạn xương màu đen, sau đó hài lòng gật đầu, không để ý đến Tiểu Hồng Đường đang mở to mắt, nhét vào trong tay áo mình.

Nghĩ kỹ chuyện ra tay, Hồ Ma lúc này mới đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo, sau đó từ trong bọc hành lý bên cạnh lấy ra chiếc đèn lồng của Hồng Đăng nướng nướng, đây là thứ mà đệ tử Hồng Đăng hội mỗi khi đến một nơi mới, đều nhất định phải mang theo.

Tháo chụp đèn, dùng hộp quẹt châm lửa cho ngọn đèn dầu bên trong, Hồ Ma lúc này mới xách nó trong tay, tay kia nắm chặt con dao răng cưa.

Ho nhẹ một tiếng, gật đầu với Tiểu Hồng Đường.

Vì vậy Tiểu Hồng Đường không hiểu chuyện gì liền vội vàng mở cửa cho hắc, trong mắt người ngoài, cánh cửa này giống như tự động mở ra.

Hồ Ma xách đèn lồng, từ trong nhà gỗ đi ra, nhìn về sơn cốc đầy hỗn độn, khẽ thở dài: “Hầu Nhi Tửu tên này, đầu cũng thật là cứng...”

...

...

Bị Hắc Thái Tuế ảnh hưởng, Ô Nha trở nên kỳ quái, cổ trùng tà dị được tộc trưởng Ô Công luyện ra bằng chính thân thể mình, Pháp Vương Nhất Tiên giáo đã mời Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu giáng lâm, cùng với một lão Thủ Tuế Nhập Phủ, tất cả đều liên thủ tấn công Ô Tụng.

Còn hắc thì với tư thái bảy hóa thân, chặn trước mạch khoáng, bên cạnh vô số cổ trùng bay múa, mỗi một cơ thể, đều

chiếu ra một mảng bóng mờ ảo biến hóa, đan xen tung hoành, gần như bao phủ nửa sơn cốc.

Loại cổ thuật thần bí khó lường này, cứ thế giúp y chống đỡ được sự tấn công liên thủ của bốn người, nhưng vô số cổ trùng bên cạnh rơi xuống đất, hóa thân lần lượt sụp đổ, ngay cả đá và vách núi bên cạnh y, cũng lạng lẽ nứt ra từng mảng.

Bây giờ theo bốn người vốn thuộc phe phái khác nhau này liên thủ tiến gần, uy áp đan xen đều đè lên người Ô Tụng, bảy hóa thân của y, đã bị hủy bốn, ngay cả ba Vu nhân hóa thân còn lại cũng đã có dấu hiệu sụp đổ, nhìn chỉ là đang miễn cưỡng chống đỡ.

Nhìn thấy theo khoảng cách rút ngắn, Ô Tụng chắc chắn là người đầu tiên chết.

Tộc trưởng Ô Công trên lưng cổ trùng, nhìn thấy cảnh này, vừa kinh ngạc, vừa kích động, mạch khoáng phía trước được vải đỏ che phủ, dường như đã đến gần.

Ông ta dường như có thể nghe thấy tiếng gọi thần bí bên trong, cảm nhận được ý chí cấp bách của Vu Thần giáng lâm.

Tất cả đều dễ dàng có được như vậy, gần trong gang tấc.

Nhưng không ngờ, đúng lúc này, đột nhiên trong sơn cốc, vang lên một giọng nói trầm thấp, ngay sau đó, một ánh đèn lồng màu đỏ, u uẩn xuất hiện, lạng lẽ xé rách một khe hở trong bóng tối dày đặc như đêm đen.

Một bóng người xách đèn lồng, từ từ đi ra từ sâu trong bóng tối, ánh mắt lướt qua sơn cốc đang hỗn loạn, lắc đầu.

Khẽ thở dài: “Một đám người không hiểu quy củ, đã biến mỏ Huyết Thực của nương nương chúng ta, thành cái dạng gì thế này?”

Chương 787. Sát khí xung thân (1)

Chương 787: Sát khí xung thân (1)

“Đèn lồng đỏ?”

Trong sơn cốc đang diễn ra trận chiến long trời lở đất, bốn người với bản lĩnh phi phàm, đang định dồn hết sức lực, đánh bại Ô Tụng, mở ra mạch khoáng, lại bất ngờ có một người như vậy bước ra, khiến cho hai bên đang hung hăng, định liên thủ giết chết Ô Tụng, phải xui xuống.

Dù trong lòng có nóng lòng cùng hoảng loạn đến đâu, cũng không khỏi phải phân ra một phần chú ý, liếc nhìn Hồ Ma và chiếc đèn lồng đỏ.

Sau đó, lại một lần nữa nhìn về phía Ô Tụng, Pháp Vương Nhất Tiển giáo đã mời Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu nhập vào, miệng lầm nhảm đọc chú, tiểu quỷ bên cạnh rên rỉ, giấy tiền bên cạnh cháy lên, bay lả tả những quỷ hỏa.

Ô Nha thì im lặng hét lớn, đánh thức những con côn trùng cứng đờ trên mặt đất, dày đặc, như thủy triều màu đen bò về phía ba hóa thân của Ô Tụng.

Còn tộc trưởng Ô Công, vốn dĩ vẫn luôn tập trung chú ý vào mạch khoáng, càng chỉ biết phát ra tiếng côn trùng kêu, vang vọng trong sơn cốc, như thủy triều, từng lớp từng lớp ập về phía trước Ô Tụng, giống như đập vào bờ đê.

Chẳng cần nói đến Ô Tụng, ngay cả những người thợ mỏ bình thường trong sơn cốc này, dưới tiếng côn trùng kêu vang vọng khắp sơn cốc, cũng luôn chónh mặt buồn nôn, nôn mửa

không ngừng, bây giờ có người, đã kiệt sức, thân thể mềm nhũn.

“Đều không để ý đến ta?”

Hồ Ma thấy mọi người liếc nhìn mình một cái, liền quay đầu đi, không khỏi sửng sò, trong lòng tức giận liền xách đèn lồng đỏ, bước về phía trước với dáng vẻ của chủ nhân.

“Người chính là đồ đệ của lão Âm Sơn Chu Nhị gia?”

Nhưng chưa đi được hai bước, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn, một bóng người dường như cao lớn vô cùng, xuất hiện trước mặt mình.

Chỉ thấy sư phụ của Trang Nhị gia, Tôn lão tiên sinh lại là người đầu tiên chặn đường mình, bây giờ lão ta, sắc mặt xanh đen, nhìn không giống người sống, trên người còn cuộn trào từng lớp sát khí, đôi mắt hung dữ, nhìn chằm chằm Hồ Ma, đột nhiên mắng xối xả:

“Tên nhóc không hiểu chuyện, còn không mau rút sang một bên?”

“Người là Thủ Tuế Nhân, bản lĩnh trên người mình học được như thế nào chẳng lẽ không biết?”

“Không biết quý trọng mạng sống của mình như vậy, uổng phí công sức dạy dỗ của sư phụ người, tự ném mạng nhỏ của mình đi!”

“...”

“Hả?”

Vừa mới xuất hiện, liền bị người ta chỉ mũi mắng xối xả, quả thật là điều Hồ Ma không ngờ tới.

Càng không ngờ tới là, lão Thủ Tuế này lại mắng mình không chút nể nang, nhưng lại không phải là kiểu chửi bới

kích động lẫn nhau giữa những kẻ thù bình thường, tuy nói ra có vẻ hoang đường, nhưng Hồ Ma đường như thật sự nghe ra được chút ý bảo vệ trong lời nói của lão ta.

Nghĩ đến vừa rồi lão ta đối xử với Chu Đại Đồng và những người khác, cũng là thái độ này, không khỏi vừa cảm thấy có chút bất ngờ, nghĩ kỹ lại, lại thấy vô cùng hợp lý.

Có lẽ đây chính là sự đồng cảm giữa những người cùng môn đạo sao?

Nghĩ thông suốt như vậy, cũng không tức giận, chỉ nhìn lướt qua hiện trường, cười nói: “Ta là quản sự dưới trướng Hồng Đăng nương nương, phải làm việc cho Hồng Đăng nương nương.”

“Nương nương phái ta đến chỗ này, ta phải trông coi đồ đạc trên chỗ này cho Hồng Đăng nương nương, lão gia, các người tự ý xông vào, đấu pháp giết người ở chỗ chúng ta đã là bất kính, nhưng nhìn thấy vừa rồi người không ra tay với các sư đệ của ta, liền nể mặt người.”

“Bây giờ còn không mau lui ra cho ta?”

“...”

“Xoạt!”

Tôn lão tiên sinh, tức giận, thứ nhất, tuy lão ta đã Nhập Phủ, nhưng trong trận đấu pháp vừa rồi, lại không ra sức, dù sao Vu nhân kia quý dị hung hiểm, bản thân là Thủ Tuế Nhập Phủ, cũng phải đề phòng trùng chiêu.

Thứ hai, Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu đã nhập vào người Pháp Vương, mình tranh thủ lúc này ra oai, là bất kính với Đường Thượng Khách, cho nên bây giờ quản sự Hồng Đăng hội này xuất hiện, đúng là nên do mình đuổi sang một bên.

Đương nhiên, thuận tiện cho tên nhóc này một cái tát, cũng để hấn biết trời cao đất dày, tránh cho uổng công chọc giận mấy người kia, mất mạng.

Trong tiếng quát, đã vung một chưởng hùng hậu đánh tới, bây giờ lão ta sử dụng công phu Nhập Phủ, thân thể giống như biến thành yêu ma, kinh lực cuộn trào, sát khí bốc lên, một chưởng đánh ra, thế lực vô song, người bình thường chạm vào, chỉ riêng chưởng phong, cũng có thể mất mạng.

Đây là khả năng mà Thủ Tuế Nhập Phủ mới có, hơn nữa không phải là Thủ Tuế vừa mới Nhập Phủ như Quý Đường của Khất Cái bang, mà là lão Thủ Tuế đã có tuyệt kỹ.

Rõ ràng chỉ là người sống, nhưng lại đã luyện thành thân thể như yêu ma.

“Hô!”

Hồ Ma trong lòng cũng cảnh giác, nhưng trên mặt lại giả vờ không sao, một tay xách đèn lồng, ba trụ đạo hạnh đều cắm vào trong lư hương, khí huyết toàn thân vận chuyển, tay phải rảnh rồi sử dụng công phu Đại Ngã Bi Thủ, đánh trả lại.

Lão Thủ Tuế Nhập Phủ kia là luyện chết toàn thân, sử dụng sức mạnh như yêu ma, Hồ Ma thì là luyện sống toàn thân, cổ động khí huyết, lại sử dụng tuyệt kỹ dương cương này, trực tiếp đối đầu với đối phương.

“Âm!”

Chương 788. Sát khí xung thân (2)

Chương 788: Sát khí xung thân (2)

Hai người hai chưởng giao nhau, lực lượng khổng lồ kích thích từng lớp gợn sóng, lại truyền đến người đối phương.

Hồ Ma chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân bị ép sát ma sát, dường như sắp gãy vụn, nhưng vì trước khi Nhập Phủ, hắn đã mượn sát khí của Trần Túy phủ, tẩy rửa toàn thân, căn cơ vững chắc, khó có thể tưởng tượng, vì vậy lúc này tuy vừa mới Nhập Phủ, nhưng thể phách lại thể hiện ra khả năng hơn người.

Tuy chỉ cảm thấy âm khí nhập vào cơ thể gần như khiến hắn trực tiếp ngừng thở, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, chống đỡ cơ thể, sắc mặt cũng không thay đổi mấy phần.

“Hả?”

Hồ Ma chống đỡ được, nhưng lão Thủ Tuế Nhập Phủ kia lại đột nhiên giật mình, vội vàng rút chưởng lùi lại, ngay cả khuôn mặt xanh đen như ác quỷ, cũng biến mất trong nháy mắt.

Không phải là lão ta chịu thiệt, mà là bị dọa sợ.

Lão ta là Thủ Tuế Nhập Phủ, tự nhiên sẽ không thật sự vừa lên liền đánh chết tiểu tử này, cho nên tuy sử dụng tuyệt kỹ, nhưng lực đạo toàn thân lại chỉ ẩn nhẫn không phát ra, chỉ muốn cho Hồ Ma biết khó, ngoan ngoãn rời đi.

Nhưng không ngờ, đối phương cũng sử dụng tuyệt kỹ, nhìn lại dường như không hề thua kém mình, nói cách khác...

“Đây mẹ nó, cũng là Thủ Tuế Nhập Phủ?”

“Trang Nhị Xương chết tiệt, chút nhãn lực này cũng không có, còn nói cái gì so chiêu thua người ta, người một tên Đăng Giai, chạy đi so chiêu với người ta Nhập Phủ?”

“Ngay cả ta cũng bị lừa...”

Đến lúc này, đã không còn là lúc so đo ai mạnh ai yếu.

Chỉ riêng việc nhìn thấy Hồ Ma Nhập Phủ, đã khiến lão ta giật mình, vì vậy trực tiếp thu tay lại, vẻ mặt kinh hoàng, trong lòng đã không biết dâng lên bao nhiêu nghi vấn: “Trẻ như vậy đã Nhập Phủ, vậy thì sư phụ của hắn, phải có bản lĩnh lớn đến mức nào?”

“Tên nhóc này sẽ không phải là đồ đệ của Đại Cháp Dao chứ? Sư phụ của hắn, sẽ không phải là người của Dương Mệnh Chu gia chứ?”

“... Chết tiệt, sư phụ của hắn hình như thật sự họ Chu, chẳng phải là gọi là Chu Nhị gia sao?”

“...”

“Lão tiên sinh nhường cho ta!”

Mà Hồ Ma đã thu tay lại, giấu ra sau lưng, chỉ cảm thấy tay phải lạnh buốt thấu xương, mạch máu giống như sắp nổ tung.

Nhưng khí thế lại không hề giảm sút, ngược lại thừa thế đánh lui Thủ Tuế Nhập Phủ, đột nhiên quay người, nhìn về phía Pháp Vương Nhất Tiễn giáo và Ô Nha đang đánh nhau với Ô Tụng lần nữa, quát: “Đều điếc cả rồi sao, không nghe thấy ý chỉ của Hồng Đăng nương nương ta?”

Mắt giận dữ nhìn về phía trước, bây giờ Hầu Nhi Tử rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, ba hóa thân của y, bị Pháp Vương Nhất Tiễn giáo, Ô Nha, và cổ trùng liên thủ tấn công, thiếu đi một Tôn lão tiên sinh, cũng không quan trọng.

Dù sao lão già này vừa rồi cũng luôn lười biếng.

Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, ba người kia đã liên thủ ép sát trước mặt y, ba Vu nhân hóa thân, rõ ràng đã có dấu hiệu sụp đổ, mình mà không ra tay nữa, sợ là sẽ muộn.

Theo tiếng quát giận dữ, đôi mắt đột nhiên híp lại, liền mơ hồ có lực lượng âm lãnh vô hình ngưng tụ, đánh mạnh vào lưng Pháp Vương Nhất Tiễn giáo.

“Soạt!”

Thủ Tuế Nhập Phủ, liền có năng lực mục kích, đôi mắt híp lại, có thể dọa người thân thể yếu ớt, người bình thường ngây người.

Ngay cả du uest bình thường đến gần, cũng chỉ cần một ánh mắt, liền có thể khiến đối phương tan biến một nửa hồn phách, chạt vật chạy trốn.

Nhưng nếu sử dụng trên người trong môn đạo, sẽ có hiệu quả, nhưng không lớn như vậy, nhưng bây giờ trên người Pháp Vương kia, bám vào là Liên Hoa Thánh Mẫu, Hồ Ma nhìn qua, lại trong nháy mắt chọc giận bà ta.

Đường Thượng Khách không thể chấp nhận người bình thường vô lễ như vậy, Pháp Vương kia lập tức quay người lại, chỉ thấy trong mắt chỉ có tròng trắng, hơn nữa hừ một tiếng, thổi ra một hơi, giấy tiền đầy trời, bay lả tả, như tuyết lớn rơi xuống, khiến xung quanh trở nên âm u, không giống nhân gian.

Đền lồng trong tay Hồ Ma, lay động, sắp tắt đến nơi.

Cảm nhận được luồng âm khí kia ập vào mặt, trong lòng của Hồ Ma, cũng thật sự không dám chủ quan.

Đây là lần đầu tiên hắn lấy thân phận tiểu chương quỹ Huyết Thực bang này, giao đấu với Đường Thượng Khách, tuy chỉ là Đường Thượng Khách được mời xuống, không biết Pháp Vương này có thể gánh được mấy phần pháp lực của bà ta, nhưng cũng là áp lực chưa từng có.

Chuẩn bị tâm lý kỹ càng, tập trung tinh thần chờ đợi.

Trên mặt lại trực tiếp chống đỡ luồng âm phong này, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, giữ vững thể diện, chỉ là đèn lồng đỏ trong tay lay động, sắc mặt cũng đột nhiên trở nên u ám.

Đèn lồng có tắt hay không thật ra không quan trọng, bởi vì Hồ Ma căn bản không mời Hồng Đăng nương nương đến.

Bình thường chuyện trên mỏ Huyết Thực, Hồng Đăng nương nương sẽ không đích thân đến, đương nhiên, Hồ Ma được nương nương sủng ái, có cách để nàng ta đến, nhưng cũng không cần thiết.

Nhờ đâu nương nương đến, vừa nhìn thấy trận chiến lớn như vậy, trực tiếp quỳ xuống thì sao?

Nhưng tuy không mời Hồng Đăng nương nương đến, uy phong là cần thiết, Hồ Ma quát lớn, liền ném đèn lồng đỏ ra sau, Tiểu Hồng Đường đang đi theo phía sau, lại không dám đến gần, liền lập tức nhảy lên, đón lấy đèn lồng đỏ.

Ngay sau đó, Hồ Ma đột nhiên đưa tay, lấy đoạn xương màu đen từ trong tay áo ra, đưa lên miệng, hít sâu một hơi, đột nhiên thổi vào đoạn xương, trong nháy mắt, trời đất tối sầm.

Sát khí cuộn cuộn đột nhiên nổi lên, càn quét khắp sơn cốc, vốn dĩ trong sơn cốc có không ít chậu than, đèn dầu, dù ong cổ

vừa rồi có lợi hại hơn nữa, cũng sẽ không lao vào chậu than, bây giờ vẫn đang cháy sáng rực.

Nhưng vào khoảnh khắc này, tất cả ngọn lửa, đột nhiên đều biến thành màu xanh lục, quỹ khí rậm rạp, lay động không ngừng.

Trong cả sơn cốc, chỉ còn lại chiếc đèn lồng trong tay Tiểu Hồng Đường, tỏa ra ánh sáng đỏ quý dị, vẽ ra những đường vòng cung mơ hồ trong không trung, cùng với sát khí cuộn cuộn này, phác họa ra bầu không khí quý dị khiến người ta sợ hãi.

Nhưng chỉ có người chuyển sinh mới nhìn rõ, đây là hình dạng của chữ “OK”.

Chương 789. Phá pháp tướng

(1)

Chương 789: Phá pháp tướng (1)

Không biết Hàu Nhi Tử trong thời điểm này, có thể nắm bắt chính xác tín hiệu mình phát ra hay không, nhưng Hồ Ma vừa ra tay, quả thật lập tức giải vây cho y.

Ba hóa thân vốn bị ba người ở cấp độ phi nhân áp chế, đột nhiên đồng thời ngẩng đầu lên, lại hoàn toàn không để ý đến giấy tiền lửa ma trôi bay tới từ phía Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu, cũng không để ý đến tiếng kêu của cỏ trùng mà tộc trưởng Ô Công đang bám vào, mà lao về phía trước, đến bên cạnh Ô Nha.

Ba hóa thân, đồng thời duỗi cánh tay đã mục nát hết thịt, nắm lấy Ô Nha.

Trên người lần lượt bò ra cỏ trùng, dường như muốn chui vào trong cơ thể Ô Nha.

Đây đã là nguy hiểm không thể diễn tả, tương đương với việc để lộ tất cả hóa thân trước mặt Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu và tộc trưởng Ô Công, một khi sơ sẩy, liền có khả năng bị hai người này hủy diệt hoàn toàn.

Nhưng cũng đúng lúc này, sát khí mà Hồ Ma thổi ra từ đoạn xương màu đen, đã cuộn cuộn ập về phía trước, giấy tiền quỷ hỏa bay lượn bên cạnh Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu, lập tức tắt từng mảng, hóa thành tro bụi bay tán loạn, không biết làm mờ mắt bao nhiêu người.

Ngay cả khí thế tà dị của cả sơn cốc được tộc trưởng Ô Công dẫn động bằng tiếng kêu của côn trùng, cũng vào khoảnh khắc này, bị đánh tan tác.

Tiếng kêu của con cỏ trùng kia, cũng trở nên khàn đặc, khiến cho những người thợ mỏ bị ảnh hưởng bởi tiếng kêu xung quanh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, áp lực mà ba hóa thân phải chịu đựng, cũng trong nháy mắt này, lập tức tan biến.

Cỏ trùng mà tộc trưởng Ô Công đang bám vào, kêu chí chóe vì sốt ruột, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể làm gì được.

“Rào rào...”

Nhưng cũng đúng lúc này, Pháp Vương Nhất Tiễn giáo mà Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu nhập vào, cuối cùng quay người nhìn về phía Hồ Ma, trong ánh mắt trông rỗng, đã mơ hồ có vẻ hung dữ.

Ngón tay hoa lan ngoắc một cái, những tiểu quỷ bị bà ta cưỡng ép bắt đến bên cạnh, liền đột nhiên hóa thành từng trận gió âm phong quỷ dị, lao về phía chiếc đèn lồng sau lưng Hồ Ma.

Tiểu Hồng Đường phía sau nhìn thấy nhiều tiểu quỷ như vậy lao tới, sợ đến mức mặt mũi tái mét, nếu là đầu một chọi một, Tiểu Hồng Đường chưa từng sợ ai, nhưng nhiều tiểu quỷ như vậy cùng nhau xông lên, Tiểu Hồng Đường cũng cảm thấy mình có thể sẽ bị vây đánh.

Nhưng đúng lúc này Hồ Ma đã đột nhiên nắm chặt đoạn xương trong tay, nhanh chóng niệm chú, sát khí vốn đã tràn ngập trong sơn cốc, càng đột nhiên xoay tròn tự lại, rên rỉ, trong nháy mắt, ập về phía vị Thánh Mẫu kia.

Chỉ thấy một tràng ồn ào hỗn loạn, Pháp Vương Nhất Tiễn giáo bị Liên Hoa Thánh Mẫu nhập vào, lại bị thổi lùi một

bước, mờ cả mắt, còn những tiểu quỷ bên cạnh bà ta, rõ ràng không may mắn như vậy.

Những thủ đoạn sai khiến tiểu quỷ này, chính là sở trường của Đường Thượng Khách, bây giờ trong truyền thuyết dân gian, cửa địa ngục, khắp thế gian đều có tà ma, du uế, tiểu quỷ, mà bọn họ, có thể dễ dàng cưỡng ép triệu hồi đến bên cạnh mình.

Một con du uế bình thường, người bình thường có gan lớn, cũng không sợ, gặp phải người như Nhị gia, càng có khả năng bị...

Nhưng hai con, ba con, lại khác.

Giống như người khỏe mạnh, bị tiểu quỷ thổi một hơi âm khí, tự nhiên không sợ, nhưng nếu liên tục không ngừng, bị mười con tám con tiểu quỷ thổi một hơi âm khí vào mặt, lại khác.

Mà Đường Thượng Khách, có bản lĩnh như vậy, cưỡng ép bắt đến linh hồn từ khắp nơi, bên cạnh lập tức hình thành một ổ quỷ, không cần dùng thủ đoạn khác, những tiểu quỷ này xông lên, chính là cơn ác mộng mà người sống khó có thể tưởng tượng.

Nhưng vào khoảnh khắc này, sát khí mà Hồ Ma thổi tới, lại không phân biệt trắng đen, thậm chí còn chưa đợi Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu kịp phản ứng, đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tiểu quỷ bên cạnh lần lượt bị thổi bay hoàn toàn, ngay cả bóng cũng tan biến.

Cưỡng ép bá đạo, hung ác đáng sợ, ngay cả bà ta, cũng khó có thể tưởng tượng.

Nhất thời, vị Pháp Vương Nhất Tiễn giáo này, hay nói là Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu, lùi lại mấy bước, trừng mắt nhìn, không thể tin nổi nhìn sang, trên mặt dường như có vẻ sợ

hải tột độ, nhưng nhìn thấy mạch khoáng được vải đỏ che phủ, vẫn thay đổi quyết tâm.

Lại một lần nữa cưỡng ép bước lên, giờ ngón tay hoa lan, làm ra vẻ mặt giận dữ, miệng phát ra một tràng lời nói khó hiểu mà ai cũng không hiểu.

Theo lời nói, vị Pháp Vương Nhất Tiến giáo này, đột nhiên khí huyết toàn thân, hao tổn đi trông thấy, sắc mặt khô héo vàng vọt, áo bào trên người, cũng giống như rộng ra một vòng.

Hồ Ma nhìn rõ ràng, đây là Đường Thượng Khách nhập vào người tức giận, đang cưỡng ép cho bà ta mượn thêm pháp lực, mà bản lĩnh của Pháp Vương này có hạn, gánh không nổi nhiều pháp lực như vậy, đã hao tổn cả thọ mệnh.

Mà theo lời nói khó hiểu kia được niệm ra, bên cạnh vị Pháp Vương này, cũng rõ ràng xuất hiện sương mù dày đặc, mơ hồ, vang lên tiếng quỷ thần khóc than, màn đêm dường như tan biến từng lớp, cảnh vật xung quanh bà ta thay đổi, mọi thứ đều biến mất.

Chỉ còn lại một đóa hoa sen, tỏa sáng rực rỡ, trên đó có một bóng người thần thánh không nhìn rõ khuôn mặt đang ngồi xếp bằng, nhẹ nhàng chỉ về phía trước, xung quanh lập tức kim quang đại tác, nghiền ép tới.

“A?”

Chương 790. Phá pháp tướng (2)

Chương 790: Phá pháp tướng (2)

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Tôn lão tiên sinh vừa rồi còn đang tìm cơ hội tiến lên, cũng giật mình, vội vàng giơ tay áo, che mắt lại.

Lại là vị Đường Thượng Khách này, cường ép hạ xuống pháp thân, dùng pháp lực vô biên, muốn xua tan sát khí trong sơn cốc này.

Nhưng mấu chốt là, có cần thiết không?

Nhất Tiễn giáo thờ phụng một thần hai thánh, cầu tài đổi vận tránh đao thương, những vị Đường Thượng Khách cao cao tại thượng này, đều là thần minh được người ta quỳ lạy, có thể xin được một đạo ý chỉ, đã là phúc phần lớn đến mức nào, bây giờ, lại trực tiếp hạ xuống pháp thân?

Nhưng lão ta giơ tay áo che mắt, những người thợ mỏ đang trốn trong nhà hoặc những góc khuất xung quanh, đều đã không chịu đựng nổi, ánh mắt mơ màng, quỳ xuống dập đầu.

Ngay cả Chu Đại Đồng và những người khác, cũng chỉ chống đỡ được một lúc, cũng cảm thấy thần hồn mê man, dập đầu bái lạy về phía ảo ảnh kim quang đại tác kia.

Còn lão Toán Bàn, lập tức quỳ xuống, quỳ còn nhanh hơn cả những người thợ mỏ.

“Không được quỳ!”

Nhưng đúng lúc này, Hồ Ma đột nhiên nghiêng răng quát lớn, đây là lần đầu tiên hắn giao đấu với Đường Thượng Khách, đúng là lúc để mở rộng tầm mắt, nhất định phải ghi nhớ hình dạng của đối phương.

Chỉ là trong lúc quan sát, cũng không dám chậm trễ, đối mặt với việc đối phương hiện ra pháp thân, kim quang đại tác, hắn cũng giả vờ hung dữ, đột nhiên quát lớn: “Yêu quái nơi hoang dã nào, dám ở trước mặt Hồng Đăng nương nương ta làm càn?”

Trong tiếng quát, đã rút dao ra, con dao răng cưa kỳ dị, trên đó có những vết nứt loang lổ, mỗi một vết nứt đều toát ra khí thể hung ác.

Cùng lúc đó, tay kia, lại nắm chặt đoạn xương màu đen, quay người, đưa lên miệng, lại dùng sức thổi một hơi, còn dài hơn hơi thổi vừa rồi, trong đoạn xương này, lập tức trào ra sát khí hung ác hơn.

Hắn sử dụng công phu Thủ Tuế Nhập Phủ, Thủ Tuế Nhập Phủ, có nghĩa là thất khiếu đã thành, có thể từ sống luyện chết, đều có thể thông âm dương, bây giờ sử dụng công phu âm khẩu này, giống như chú ngữ tự nhiên, có thể thổi ra sát khí vốn có trong đoạn xương này.

Mà mượn luồng sát khí này, trên đỉnh đầu Hồ Ma, đèn đỏ lay động, dường như được pháp lực gia trì, đột nhiên quát lớn một tiếng, bước lên phía trước một bước.

Con dao răng cưa trong tay mang theo lực đạo kinh người và sát khí cuộn cuộn của Thủ Tuế Nhập Phủ, chém thẳng về phía trước.

“Xuy!”

Sát khí cuộn cuộn theo nhát dao này ập về phía trước, lại trong nháy mắt, đã thổi cho kim quang xung quanh pháp thân

trở nên âm đạm, ngay sau đó nhát dao này chém thật mạnh lên đóa hoa sen dưới pháp thân.

“Àm!”

Đóa hoa sen kim quang đại tác kia, đột nhiên vỡ vụn, bóng người thần bí đang ngồi xếp bằng trên đó, cũng a lên một tiếng kêu thảm thiết, kim quang vỡ vụn.

Nào có hoa sen gì, nào có bóng người thần bí gì, lại chỉ là mấy bắp ngô chát đông lên nhau, trên đó ngồi một bà lão đầy nếp nhăn.

Toàn thân đều là lông tơ, khuôn mặt kia nhìn, không giống người, mà giống cáo hơn.

Hồ Ma thì một tay đón lấy chiếc đèn lồng trong tay Tiểu Hồng Đường, sải bước tiến lên, con dao răng cưa trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo: “Ta còn tưởng là thứ gì ghê gớm, hóa ra chỉ là một con cáo già thành tinh trên núi, cũng dám tự xưng là Đường Thượng Khách?”

“Hô!”

Theo ánh sáng đèn lồng trong tay hần tiến lại gần, ảo ảnh xung quanh lập tức tan biến.

Trong cả sơn cốc, những người thợ mỏ đang quỳ rạp trên mặt đất, không hiểu chuyện gì, chỉ nhìn thấy Hồ Ma xách đèn lồng, tay kia cầm dao, sải bước tiến lên, lại dọa cho Pháp Vương Nhất Tiến giáo kia lão đảo lùì lại, sắc mặt tái nhợt.

Lùi lại mấy bước, từ trên người bà ta, đột nhiên có một cái bóng giống bà lão lặn ra.

Trên mặt đầy vẻ kinh hãi, sau khi bị đánh ra khỏi cơ thể, lại không dừng lại chút nào, lặn lộn tại chỗ, liền hóa thành một trận âm phong chạy mất, ngay cả giấy tiền đang bay lả tả trên trời, cũng chao đảo rơi xuống đất.

“A cái này...”

Tất cả những người nhìn thấy cảnh này, bao gồm cả Tôn lão tiên sinh bên cạnh, đều bị cảnh tượng uy phong lẫm liệt này dọa sợ, đối với bóng người xách đèn lồng kia, tràn đầy kính sợ.

Mà Hồ Ma thì hài lòng nắm chặt đoạn xương màu đen.

Giống như tấm vải xanh để lại sau khi giết chết ác quỷ Thanh Y, bản thân nó cũng sở hữu phần lớn pháp lực của ác quỷ Thanh Y lúc đó, cho nên mới bị sơn quân buộc vào cánh tay Tiểu Hồng Đường.

Đoạn xương màu đen này rơi ra sau khi Ngũ Sát Thần bị chém giết, cũng có sát khí mạnh mẽ.

Trước khi Nhập Phủ, Hồ Ma còn chưa thể bức ra sát khí trong đoạn xương này, nhưng bây giờ đã Nhập Phủ, thất khiếu đều có bản năng từ sinh luyện chết, ngay cả thần hồn cũng có chuyển biến khác với trước đây, lại có thể kích hoạt sát khí còn sót lại bên trong.

Mà Ngũ Sát Thần là tồn tại gì, đó là Đường Thượng Khách, hộ pháp thần của môn đạo Tẩu Quỷ trước đây.

Mà vị Liên Hoa Thánh Mẫu được hộ pháp Nhất Tiến giáo mời nhập vào này, nói là Đường Thượng Khách nhưng thật ra cũng chỉ là một vị án thần, so với chức vị của Ngũ Sát Thần, cách biệt một trời một vực.

Cho nên, dù chỉ là một đoạn xương mà Ngũ Sát Thần để lại, sát khí bên trong trào ra, bà ta liền lập tức không địch lại, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Đương nhiên, người ngoài không hiểu rõ ràng trong này, chỉ nhìn thấy sát khí cuộn cuộn, đèn lồng đỏ kỳ dị lay động, chỉ cho là Hồng Đăng nương nương phóng ra một luồng khí tức, liền đuổi đi vị Liên Hoa Thánh Mẫu này.

Nhất thời đối với chiếc đèn lồng đỏ này tràn đầy kính sợ,
trong lòng lạnh lẽo, đầu gối mềm nhũn, lại dập đầu một cái.

Chương 791. Vu nhân chuẩn bị

Chương 791: Vu nhân chuẩn bị

“Các vị lão gia thiếu gia, sợ cái gì, chỉ cần có Hồng Đăng nương nương chúng ta ở đây, quản hấn là yêu ma quỷ quái gì, ai dám đến mổ chúng ta làm loạn?”

Sau khi đuổi đi vị Đường Thượng Khách kia, Hồ Ma cũng rất hài lòng, chỉ là trên mặt tự nhiên không thể biểu hiện ra, chỉ xách đèn lồng đỏ, sải bước đi một vòng quanh mộ, thân thể dẫn động sát khí, quét sạch khí tức cổ trùng còn sót lại trong sơn cốc.

Cuối cùng, bay lên, treo đèn lồng đỏ lên cổng chào, ánh sáng đỏ u uẩn, tỏa sáng rực rỡ.

Những người thợ mổ bên cạnh đã chịu không biết bao nhiêu kinh hãi cả đêm, suýt chút nữa mất mạng mấy lần, đều có cảm giác sống sót sau tai nạn, lần lượt quỳ xuống dập đầu bái lạy chiếc đèn lồng đỏ.

Bây giờ Vu nhân bên kia vẫn đang làm loạn, nhưng trong lòng đã thật sự nảy sinh sự kính sợ sâu sắc đối với Hồng Đăng nương nương, chỉ cảm thấy bái lạy Hồng Đăng, liền cảm thấy trong lòng cũng an tâm hơn.

Giữa bầu không khí kính sợ sâu sắc, lão Toán Bàn có chút há hốc mồm, nhìn chiếc đèn lồng đỏ đang tỏa ra ánh sáng đỏ u uẩn trên cổng chào, và Hồ Ma đang chấp tay sau lưng, cầm dao đi vào sơn cốc, thầm nghĩ: “Hồng Đăng nương nương nhà chúng ta, lợi hại như vậy sao?”

“Tiểu đồ vật vừa mới xây miếu, theo lý mà nói đạo hạnh của con cáo già vừa rồi, còn phải cao hơn nàng ta nhiều...”

“...”

Mà Hồ Ma treo đèn lồng đỏ lên, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sơn cốc, lại không hề thả lỏng, ngược lại khẽ thở dài: “Đám Vu nhân này, hạ quyết tâm rất lớn...”

Ánh sáng của đèn lồng đỏ trên đỉnh đầu lặng lẽ chiếu xuống, xuyên qua bóng tối mịt mù, chiếu sáng từng mảng đường nét mơ hồ, Hồ Ma nhìn thấy bên ngoài sơn cốc, khu rừng rậm rạp, kín mít như bưng.

Cũng nhìn thấy bên cạnh một cái cây gần sơn cốc, một khuôn mặt trắng bệch lạnh lùng, vẫn luôn đứng bên ngoài sơn cốc, ẩn mình trong bóng tối, cho đến khi được ánh sáng đỏ u uẩn chiếu sáng, mới từ từ chớp mắt.

Không chỉ có khuôn mặt kia, bên cạnh những cái cây rậm rạp bên ngoài, còn có vô số khuôn mặt người, bọn họ đều đứng bên cạnh cây, có già, có trẻ, có phụ nữ, cũng có trẻ em, khi ánh sáng của đèn lồng đỏ chiếu ra ngoài sơn cốc, bọn họ vẫn luôn im lặng đứng trong bóng tối như vậy.

Trước khi treo đèn lồng đỏ lên, bọn họ giống như không tồn tại, đột nhiên chiếu sáng khuôn mặt bọn họ, liền khiến người ta giật mình.

Mỗi người, đều mặc quần áo đen của Vu nhân, trên đầu đính đồ trang sức bằng bạc, phản chiếu ánh sáng u uẩn dưới ánh đèn lồng.

“Ái chà...”

Ngay cả Tôn lão tiên sinh bên cạnh, đột nhiên nhìn thấy cảnh này, cũng giật mình, kêu lên một tiếng, lão ta là người thông minh, nhìn thấy thứ được mời xuống trên người Pháp

Vương Nhất Tiễn giáo kia đều bị đuổi đi, liền thu lại ý định ra tay.

Lúc này đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến mình trông giống như người ngoài cuộc, bây giờ lại đi theo Hồ Ma treo đèn lồng đỏ lên, nhìn ra ngoài, đột nhiên giật mình.

Những khuôn mặt vô cảm kia, còn đáng sợ hơn cả nhìn thấy quỷ vào ban đêm.

“Sao vậy?”

Hồ Ma lại khẽ cười một tiếng, chủ động bắt chuyện với lão tiên sinh: “Lão tiên sinh chỉ thấy đồ đệ nhà mình thông minh, biết âm thầm báo tin, lại không nghĩ tới, Vu nhân nhà người ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ?”

Tôn lão tiên sinh há miệng, lại á khẩu không trả lời được.

Sự im lặng vô hình, giống như hòa làm một thể với màn đêm, tạo cho người ta áp lực khó tả.

Nghĩ đến, đây đều là do tộc trưởng Ô Công gọi tới, hay nói đúng hơn, là ngay từ đầu, ông ta đã bàn bạc với những người này, đây không phải là quyết định của riêng tộc trưởng Ô Công, mà là một chuyện lớn mà cả tộc Vu nhân, cùng nhau muốn làm.

Đầu tiên là do Hầu Nhi Tử phong tỏa sơn cốc, đảm bảo thứ bên trong sơn cốc này không bị vận chuyển đi, cũng sẽ không bị khai thác trong thời gian ngắn, sau đó tộc trưởng Ô Công chuẩn bị kỹ càng, đưa Ô Nha vào sơn cốc, lợi dụng nỗi sợ hãi của người trong sơn cốc để luyện chế cổ trùng.

Nếu có thể luyện thành, tự nhiên có thể khống chế toàn bộ tình hình trong sơn cốc, nhưng cũng đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đám Vu nhân đang đợi bên ngoài sơn cốc này, chính là hậu chiêu mà ông ta chuẩn bị.

Có thể dùng trí để lấy, thì dùng trí để lấy, nếu không thể dùng trí để lấy, vậy thì tất cả Vu nhân cùng nhau xông lên, dù là giết chết tất cả thợ mỏ trong sơn cốc, cướp đoạt thứ bên trong mạch khoáng, cũng không tiếc.

Theo những gì Hồ Ma vừa nghe thấy trong nhà gỗ, trong toàn bộ kế hoạch của tộc trưởng Ô Công, chỉ có Hầu Nhi Tử phụ trách phong tỏa sơn cốc, xảy ra chút ngoài ý muốn, không biết chạy đi đâu, cho nên ông ta chỉ có thể để Vu nhân bên ngoài thay thế Hầu Nhi Tử, hạ cổ lên người trong sơn cốc.

Người của Nhất Tiến giáo tới, bắt được người hạ cổ trong rừng, còn tưởng rằng đã vạch trần thủ đoạn của người ta, nhưng không ngờ, lại chọc vào tổ ong vò vẽ, vừa nhận được tin, tất cả Vu nhân liền cùng nhau tới.

Bọn họ còn tưởng rằng đây là cuộc chiến của mấy người, nhưng Vu nhân, đã sớm coi chuyện này là chuyện lớn của cả tộc bọn họ.

Chỉ có điều, bọn họ trước đây chỉ phong tỏa mỏ, vậy thì, là từ khi nào, mới quyết định cả tộc, cùng nhau hành động, tới đây mưu đồ thứ bên trong mỏ Huyết Thạch này?

Chương 792. Tà thần

Chương 792: Tà thần

Hồ Ma nghĩ kỹ một chút, không khỏi cười khò, chính là chiếc đèn lồng đỏ trên đỉnh đầu.

Ban đầu Vu nhân chỉ phong tỏa sơn cốc, chắc hẳn còn chưa nghĩ kỹ có nên làm tuyệt tình như vậy hay không, nhưng đèn lồng đỏ được treo lên, bọn họ cũng sợ hãi, sau khi cân nhắc, mới có trận chiến rợn người như bây giờ.

Nghĩ trong lòng, Hồ Ma liền đứng dưới cổng chào, dưới ánh sáng của đèn lồng đỏ, từ từ chấp tay sau lưng, nhắm mắt, nhìn ra ngoài.

Bên ngoài sơn cốc, những khuôn mặt vô cảm ẩn mình trong bóng tối, thỉnh thoảng được ánh sáng đỏ chiếu sáng, cũng đang nhìn hắn, hai bên im lặng nhìn nhau, nhưng không có ai lên tiếng.

“Chít chít” “Chít chít”

Mà so với sự im lặng bên ngoài sơn cốc, bên trong sơn cốc lại lộ ra vô cùng náo nhiệt.

Phải thừa nhận, Hầu Nhi Tửu này, hay nói đúng hơn là Ô Tụng, thật mẹ nó là một thiên tài!

Thông qua trận đấu cổ vừa rồi, người chuyên sinh giữa những người bình thường, thường đều có thể coi là thiên tài, cơ hội học tập bản lĩnh lớn hơn người khác quá nhiều.

Nhưng Hầu Nhi Tửu, lại là một thiên tài ngay cả trong số những người chuyên sinh.

Vừa rồi y một mình chống lại Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu, một Thủ Tuế Nhập Phủ, Ô Nha đã nuốt Hắc Thái Tuế biến thành dáng vẻ tà dị, và tộc trưởng Ô Công bám vào con cổ trùng thần dị, sở hữu thần thông quý dị, lại không bị đánh chết.

Bốn người này liên thủ, phải là cảnh giới gì mới dám cứng rắn chống đỡ? Nhưng y lại chống đỡ được, bảy hóa thân, lại còn giữ được ba, đã là bản lĩnh khó có thể tưởng tượng.

Mà bây giờ, mình mượn xương của Ngũ Sát ra tay, đã trong nháy mắt đuổi đi Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu, giảm bớt gần một nửa áp lực cho Hắc Nhi Tử, lại phế bỏ phần lớn thần thông của con cổ trùng thần bí kia, áp lực trên đầu y cũng giảm đi trong nháy mắt, có được cơ hội tuyệt vời.

Mà bây giờ y, đang nhân cơ hội này...

Chữa bệnh?

Vừa rồi mình tạo cơ hội cho y, khiến y nắm lấy Ô Nha, theo lý mà nói, ba hóa thân đồng thời đến gần, y liền có vô số cơ hội hủy hoại cơ thể Ô Nha, cho dù bây giờ trong cơ thể Ô Nha có ẩn giấu thứ gì, chỉ cần cơ thể này bị hủy, cũng không còn cách nào.

Nhưng y không làm vậy, mà ba hóa thân, đều nắm lấy Ô Nha, cổ trùng trên người không ngừng, đều bò vào trong cơ thể Ô Nha.

Nếu dùng phương pháp này để hại người, vậy thì chính là thủ đoạn tra tấn người ta tàn nhẫn nhất, nhưng Hồ Ma biết Hắc Nhi Tử sẽ không làm những chuyện này với Ô Nha, cho nên, y muốn mượn cổ trùng trên người mình, cố gắng xua đuổi một số thứ trong cơ thể Ô Nha?

Không khỏi khẽ thở dài: “Chết tiệt, là tên muội khổng...”

Vì Ô Tụng bây giờ không rảnh ra tay, vậy thì đám Vu nhân bên ngoài này, tự nhiên chỉ có thể do mình đối phó.

Bàn tay hắn chấp sau lưng, nắm chặt đoạn xương màu đen, cũng nắm chặt chuôi dao răng cưa, bên cạnh tự có sát khí âm lãnh quán quanh, đứng thẳng người, thân hình như hòa làm một thể với đèn lồng đỏ, chặn trước sơn cốc.

“Ô Nha, Ô Nha...”

Bên kia, cổ trùng mà tộc trưởng Ô Công đang bám vào, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu đứt quãng, cố gắng đánh thức Ô Nha, nhưng Ô Nha bây giờ, theo cổ trùng nhập vào cơ thể, lại cứng đờ tại chỗ, hồi lâu, hồi lâu, đều không có phản ứng như con rối.

Mà phía sau, Hồ Ma đang đến gần, cũng tạo cho tộc trưởng Ô Công áp lực rất lớn, ông ta cũng không biết, bản thân mình lấy thân làm vật chứa, mới luyện chế ra được con cổ trùng thần dị như vậy, sao lại bị đối phương dễ dàng phá vỡ thần thông?

Những người Hán trong Hồng Đăng hội này, có bản lĩnh, nhưng trong ấn tượng của ông ta, cũng chỉ như Trang Nhị Xương, sao lại lợi hại như vậy?

Vì vậy, dưới sự kinh hãi, ông ta cũng cuối cùng phát ra âm thanh chói tai, quỷ dị.

Những Vu nhân đang im lặng đứng bên cạnh cây bên ngoài sơn cốc, vẫn luôn yên lặng chờ đợi, gần như khiến người ta cảm thấy bọn họ giống như không có linh hồn, cũng đột nhiên, cử động.

Bởi vì bọn họ quá im lặng, cũng quá nghe lời, khiến cho người ta nhìn, động tác của bọn họ dường như thống nhất một cách bất thường, bọn họ lần lượt lấy ra đủ loại chậu cổ từ bên cạnh mình, sau đó lặng lẽ quỳ xuống.

Vẻ mặt thành kính, nghiêm túc, từ từ dập đầu về phía chậu cổ của mình, động tác chậm rãi, nhưng không ngừng.

Một lạy, hai lạy.

Bởi vì số lượng người quá đông, giống như động tác dập đầu của bọn họ, đã gây ra một trận gió, dần dần, bên cạnh bọn họ, lại xuất hiện từng cái bóng mờ ảo, đi theo bên cạnh bọn họ, vây quanh chậu cổ kia, quỳ thành một vòng dập đầu.

Vu nhân bên ngoài vốn đã rất đông, bây giờ những cái bóng mờ ảo này xuất hiện, đi theo bọn họ dập đầu, giống như trong cả khu rừng, dày đặc, toàn là người.

Trong sơn cốc, ngay cả Tôn lão tiên sinh Nhập Phủ, cũng không khỏi biến sắc, bước chân hơi loạng choạng, theo bản năng tìm đường chạy trốn.

Lão Toán Bàn vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra ngoài, lại đột nhiên sợ đến mức mặt mũi tái mét.

Hồ Ma cũng hơi cau mày, đoạn xương màu đen đang nắm trong tay được cất đi, đối mặt với Vu nhân đang im lặng dập đầu bên ngoài sơn cốc, đã không khỏi thở dài.

Hắn nhìn thấy, theo Vu nhân dập đầu, những cái bóng mờ ảo xuất hiện bên cạnh bọn họ, càng lúc càng nhiều, từng cái từng cái đều vô cảm, chỉ biết đi theo động tác của bọn họ bái lạy chậu cổ, thậm chí trên người còn có nhiều chỗ không trọn vẹn hoặc vết tích bị trùng đục.

Dần dần, liền có hắc khí vô hình, hiện ra theo động tác dập đầu của bọn họ, mặt trắng trên đỉnh đầu, vốn đã âm u khó tả, bây giờ càng bị hắc khí này lạng lẽ che khuất, hình thành bóng tối không lồ và kỳ dị.

Tà thần!

Chương 793. Ác vật vu cô (1)

Chương 793: Ác vật vu cô (1)

Vu nhân cũng có tổ tiên mất đi, chỉ có điều, không giống như thôn Đại Dương thờ phụng Lão Hỏa Đường, để cho tổ tiên của mình được hưởng hương hỏa.

Bọn họ vì tập tục của mình, tổ tiên, cũng bị hiến tế cho cô trùng.

Bây giờ, theo đám Vu nhân im lặng quỳ lạy và cầu khẩn, những tổ tiên từng đời từng đời đã mất đi, cũng theo đó được triệu hồi ra, hình thành một phong tục cổ xưa và quỷ dị.

Chính vì ý thức được điều này, Hồ Ma mới cắt đoạn xương màu đen đi, đoạn xương màu đen tự nhiên là lợi hại, nhưng Ngũ Sát Thần dù sao cũng đã bị chém giết, chức vị của hắn vẫn còn, nhưng linh tính lại đã không còn.

Mượn sát khí trong đoạn xương này, Hồ Ma có thể dọa lui những vị Đường Thượng Khách, nhưng lại không dọa được những thứ bên ngoài Đường Thượng.

Đám Vu nhân này, thông qua tế lễ từng đời từng đời, và lòng thành kính trong nội tâm, thần hồn của tổ tiên từng đời từng đời, đều là vật tế cho cô trùng, đã luyện chế ra, một thứ gì đó mạnh mẽ và đáng sợ, mà thứ này, ngoài tà thần, Hồ Ma không có từ ngữ nào khác để hình dung nó.

Hắn nghĩ đến lời nhắc nhở của Nhị Oa Đầu trước khi đến Huyết mỗ Thực, Đường Thượng Khách đương nhiên là lợi hại, có phân theo cao thấp: có án, đài, phủ, điện, nhưng những tà

ma nơi hoang dã chưa được sắc phong, cũng có phẩm cấp và cao thấp khác nhau.

Du, tà, ác, phong!

Du uế, tà ma, ác vật, tự phong thần!

Bây giờ đám Vu nhân này, rõ ràng là vì lòng thành kính của bọn họ, cộng thêm việc cung phụng từng đời từng đời, đã tế bái ra một loại ác vật có sức mạnh thần bí vượt qua tà ma, thậm chí còn cao hơn?

Nói đơn giản, thứ này, đã là sự tồn tại quái dị kết hợp giữa Vu cổ và Lão Hỏa Đường.

“Mẹ nó, mục đích ban đầu của Hầu Nhi Tửu, là giết thứ này?”

Hồ Ma cũng trầm kinh hãi, trước đây còn chưa cảm thấy, bây giờ càng nghĩ càng thấy, Hầu Nhi Tửu tên khốn này, gan thật sự là lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi...

Làm sao để đấu với thứ này?

Ánh mắt liếc thấy Tôn lão tiên sinh Nhập Phủ kia, lúc này đã theo bản năng lùi lại, người Nhập Phủ, không thể nói là không mạnh, nhưng bây giờ, thứ bọn họ phải đối mặt lại không phải là thứ có thể đánh giá bình thường.

Người Nhập Phủ, dù có mạnh hơn nữa cũng chỉ là cá nhân, nhưng thứ bên ngoài này, đã thuộc về vật tổ của tộc đàn, thứ kia vô luận như thế nào, thì cũng không có khả năng cùng nó đối kháng

Xem ra mình không thể phối hợp Hầu Nhi Tửu a...

Theo kế hoạch trước đây của Hầu Nhi Tửu, còn muốn đợi thứ này thật sự đến nhân gian, có được thân thể, rồi mới giết, hoàn toàn là si tâm vọng tưởng, chỉ riêng bây giờ như vậy, đã rất đáng sợ rồi.

Đang suy nghĩ, trong sơn cốc, cỏ trùng mà tộc trưởng Ô Công đang bám vào, cũng phát ra mấy tiếng kêu đứt quãng.

Giọng nói này tràn đầy đau xót và quyết đoán, ông ta cũng biết, cuối cùng vẫn phải dùng đến phương pháp cuối cùng này, mà phương pháp này, tộc nhân sẽ phải trả giá như thế nào.

Cũng giống như Pháp Vương Nhất Tiễn giáo mời Liên Hoa Thánh Mẫu ở Đường Thượng xuống, đó là tự coi mình như ngọn nến để thiêu đốt, bây giờ đám Vu nhân này, thông qua quỳ lạy để mời “Vu Thần” này hiện thân, cũng là đang lợi dụng phương pháp như vậy.

Nói về đạo hạnh, tự nhiên không có Vu nhân nào sánh bằng Pháp Vương, nhưng tất cả Vu nhân cùng nhau, thứ phải trả giá không biết cao hơn Pháp Vương bao nhiêu lần, thứ được mời xuống, pháp lực ẩn chứa, đương nhiên cũng là mạnh mẽ đến mức khó có thể tưởng tượng.

Chỉ là, sau này đám Vu nhân này, sợ là đều sẽ giảm thọ, thậm chí mất mạng.

Nhưng đã bắt đầu rồi, ông ta vẫn phát ra mệnh lệnh cuối cùng, vì vậy, Vu nhân đang im lặng tề bái bên ngoài sơn cốc, liền đồng thời phát ra tiếng gầm bầm, nghe giống như một loại cầu nguyện quỷ dị nào đó.

Theo tiếng cầu nguyện, cái bóng bao phủ trên người bọn họ, cũng càng lúc càng đậm, đã bao trùm cả khu rừng bên ngoài.

Cái bóng khổng lồ, đậm đến mức độ nhất định, giống như hóa thành một cái chậu cổ, từ trong chậu cổ này, dường như có thứ gì đó đang từ từ bò ra, theo nó bò ra, cái bóng của nó liền giờ nanh múa vuốt, từng chút từng chút bao phủ về phía sơn cốc.

“Xuy xuy...”

Chỉ riêng âm thanh thứ đó bò ra, đã khiến người ta khó chịu đến cực điểm, toàn thân có cảm giác như bị côn trùng bò đầy, bịt tai lại, cũng không thể ngăn cản âm thanh này.

Mà cái bóng không ngừng lan tràn biến hóa kia, càng giống như có sức mạnh thần bí và quỷ dị, muốn nuốt chửng cả sơn cốc.

Ánh sáng yếu ớt của đèn lồng đỏ treo trên cổng chào, trước cái bóng đen khổng lồ này, quả thực là không chịu nổi một kích, sắp bị nuốt chửng hoàn toàn.

“Hong rồi, mau chạy...”

Trong sơn cốc, lão Toán Bàn sợ đến mức râu dê dựng đứng cả lên, hét lớn: “Thứ này không phải người có thể đối phó, phải là thần linh Đường Thượng đích thân đến đây mới có thể giải quyết...”

Chương 794. Ác vật vu cổ (2)

Chương 794: Ác vật vu cổ (2)

“Ngay cả thứ được mời nhập vào cũng không chống đỡ nổi...”

Mà Tôn lão tiên sinh bên kia, càng sợ đến mức tóc gáy dựng đứng, lập tức nảy sinh ý định chạy trốn, tìm đường sống khắp nơi, chỉ là trong lòng do dự, Pháp Vương, còn có những đồ tử đồ tôn kia, thật sự không cần nữa sao?

“Hô...”

Nhưng cũng đúng lúc này, nhìn đèn lồng đỏ đang lay động trên không trung, Hồ Ma hít sâu một hơi, liếc nhìn về phía Hắc Nhi Tử trong sơn cốc, thầm nói trong lòng: “Người nói muốn tiêu diệt thứ này, ta cũng phối hợp với người rồi...”

“Chỉ hi vọng tiêu tử người, đừng như xe bị tuột xích a...”

“...”

Nói xong câu này, chỉ đột nhiên tròng mắt, ba trụ đạo hạnh, đều ở trong lưu hương, toàn thân hóa chết, một mảnh u lãnh từ đỉnh đầu thẳng xuống lòng bàn chân, ánh mắt lạnh lùng u uẩn, đồng thời miệng quát lớn: “Tôn lão tiên sinh, qua đây giúp một tay!”

“Hả?”

Nghe thấy tiếng quát lớn này của hắn, Tôn lão tiên sinh đang định chuồn đi, cả người đều sững sờ, kinh ngạc quay đầu lại: “Người gọi ai?”

“Ta giúp người cái gì?”

“Tên tiểu tử ngươi không khách sáo với người khác như vậy sao?”

“...”

“Đều là Thủ Tuế Nhân, không phân biệt được người trong người ngoài, trong sơn cốc này không phải là sư đệ và huynh đệ của chúng ta, thì là đồ đệ và bạn tốt của ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn bọn họ chết sao?”

Hồ Ma quát lớn một tiếng, nói ra, đồng thời đối mặt với sự tồn tại tà dị đang vặn vẹo thân thể mơ hồ trong bóng tối bên ngoài, quát lớn một tiếng, ngược lại sải bước đi ra khỏi sơn cốc, ngay cả đèn lồng đỏ cũng dường như sinh ra dị tượng, tỏa ra một mảng huyết quang quỷ dị.

“Được!”

Tôn lão tiên sinh cũng là người sĩ diện, thích nhất là nói chuyện bồi phận bên trong môn đạo Thủ Tuế, vừa nghe Hồ Ma nói như vậy, cộng thêm ánh mắt của mọi người trong sơn cốc đều nhìn về phía mình, cũng quát lớn một tiếng.

Hai bên tuy vừa rồi đã giao đấu, nhưng bây giờ không phải giống nhau sao?

Trong tiếng quát lớn, đã tiến lên mấy bước, cùng Hồ Ma đứng hai bên trái phải, bên ngoài cổng chào.

Cùng lúc đó, thứ trong chậu cổ kia, cũng đã bò càng lúc càng nhanh, càng lúc càng cao, cái bóng của nó, cũng càng lúc càng lớn, đang nhanh chóng lan tràn về phía sơn cốc này.

“Hừ!”

Hồ Ma và Tôn lão tiên sinh, hai người đều đã đứng bên ngoài cổng chào, đứng hai bên, đối mặt với cái bóng đen rõ ràng vô hình, nhưng lại có sự kinh khủng đáng sợ vô cơ, đột

nhiên đồng thời làm ra động tác, một người chấp tay, cúi người về phía trước.

Một người nắm tay trái, vỗ mạnh vào lòng bàn tay phải.

“Xoạt!”

Tứ Quỷ Ấp Môn và tuyệt kỹ của Tôn lão tiên sinh đồng thời được sử dụng, chỉ thấy trên người hai người, đều là quỷ khí dày đặc, giống như hai con ác quỷ canh cửa, dường như biến cổng chào này thành quỷ môn quan, âm khí gào thét xoay tròn quanh người, lại nhất thời chặn lại sự lan tràn của cái bóng.

“Xùy xùy xùy...”

Thứ đang bò ra từ trong cái bóng đen khổng lồ kia, cũng không ngờ lại có người chặn đường mình, âm thanh hỗn loạn quỷ dị càng trở nên dồn dập hơn.

Cái bóng giống như quái vật giờ nhanh múa vuốt, vội vàng muốn nuốt chửng hai người này, tràn vào sơn cốc.

Nhưng hết lần này tới lần khác, người chặn đường không phải ai khác, chính là hai Thủ Tuế Nhập Phủ, dù là lực lượng quỷ dị hơn nữa, bọn họ cũng có thể chống đỡ được một lúc, bị bọn họ canh giữ cổng chào, đừng nói là vào sơn cốc, ngay cả đèn lồng đỏ trên đỉnh đầu, cũng không bị tắt.

“Tiểu tử, nên xuất thủ rồi...”

Nhưng áp lực trên người mình tự mình biết, Tôn lão tiên sinh dù là Nhập Phủ, cũng tuyệt đối không muốn đấu với thứ này, vì sĩ diện, giúp Hồ Ma chặn một chút, liền gầm lên.

Tiểu Thủ Tuế Nhập Phủ này, rõ ràng là có lai lịch lớn, đã để mình qua đây giúp đỡ, chắc hẳn là muốn tranh thủ chút thời gian, sử dụng chiêu khác, cộng thêm bản thân mình cũng

không tiện bỏ rơi mọi người, trực tiếp chạy trốn, lúc này mới thuận thế đáp ứng.

Nhưng nếu tiểu tử này không có chiêu khác, mình cũng sẽ trực tiếp buông tay, quay về tu luyện thêm ba mươi năm mươi năm rồi quay lại đấu với thứ này.

Đây cũng là lý do để lão ta quay lại, chặn được chút nào hay chút đó, dù sao chặn không nổi thì vẫn có thể chạy.

Nhưng lão ta cũng không ngờ, vừa mới nảy ra ý định này trong lòng, Hồ Ma đã cúi người thật sâu về phía cái bóng đen, chặn nó lại bên ngoài, lại đột nhiên rút lui, trực tiếp để lại toàn bộ áp lực cho Tôn lão tiên sinh.

“?”

Tôn lão tiên sinh đều choáng váng: “Người trẻ tuổi không có võ đức như vậy sao?”

Nhưng may mắn là, Hồ Ma không phải quay đầu bỏ chạy, mà lùi lại hai bước, rút dao răng cưa ra cắm xuống đất, mượn sát khí trên dao, tạm thời ngăn cản.

Đồng thời dưới chân bước theo bộ pháp trong Trấn Tà thư, nhanh chóng bước bảy bước, đồng thời đưa tay ra, quát lớn một tiếng: “Kiếm tới!”

Tiểu Hồng Đường đang đợi lệnh bên cạnh cầm thanh kiếm gỗ đào chạy ra, giữa đường liền lật ngược chuôi kiếm, đưa thanh kiếm gỗ đào vào tay Hồ Ma, ngay sau đó, bộ pháp của Hồ Ma cũng đã bước xong, đứng ở vị trí đã chọn từ trước.

Mấy ngày trước, mình mượn danh nghĩa phòng ngừa Vu nhân, dẫn người đi tuần tra, đã lặng lẽ bố trí từng chỗ, chuẩn bị kỹ càng để khởi đàn, chỉ là còn thiếu một vật trấn cuối cùng.

Mà bây giờ, hắn toàn thân hóa chết, yếu ớt lung lay, bản thân chính là một vật trấn, dùng để bù đắp chỗ thiếu sót cuối

cùng của pháp đàn.

Đây là phúc lợi đầu tiên sau khi hấn Thủ Tuế Nhập Phủ, cuối cùng cũng có cơ hội thử kết hợp hai bản lĩnh Thủ Tuế và Tẩu Quỷ, thành một.

Đứng vững ở đây, pháp đàn đã thành, nhìn chăm chăm vào cái bóng đen không lồ, u thâm quỷ dị kia, cầm thanh kiếm gỗ đào trong tay, chỉ vào đèn lồng đỏ, trầm giọng quát:

“Hong Đăng tàng mệnh quỷ Nga Giao, nương nương pháp giá qua cầu Nại Hà!”

“Hong Đăng nương nương giúp ta...”

“...”

Nhưng đó chỉ là bề ngoài, âm thầm lại bấm quyết dậm chân, niệm chú trên Trấn Tuế Thư: “Thiên địa tứ phương nghe lệnh ta, thần quỷ u hồn chớ dừng lại, thần quang tiêu trừ mọi tà khí, trời quang mây tạnh!”

“Lời ta là lệnh, lệnh ta là pháp, mau!”

“...”

Trên Trấn Tuế thư ghi chép bốn loại chú ngữ Câu, Gia, Tiêu, Sát, bây giờ Hồ Ma cuối cùng cũng có cơ hội sử dụng chú ngữ “Tiêu”.

Chương 795. Lấy thân thể làm vật trấn

Chương 795: Lấy thân thể làm vật trấn

Mỗi một môn đạo, Nhập Phủ, đều đại diện cho việc bước vào một cảnh giới mới, một thể giới mới.

Hồ Ma là Thủ Tuế Nhập Phủ, chính là bước vào một tầng lớp mới, mạnh hơn bản thân trước khi Nhập Phủ không biết bao nhiêu lần, chỉ tiếc, dù sao cũng chỉ là vừa mới Nhập Phủ, chưa học qua tuyệt kỹ và bản lĩnh ở tầng lớp Nhập Phủ, ngay cả sự khác biệt của bản thân sau khi Nhập Phủ, cũng chưa thích nghi.

Thông thường, Thủ Tuế ở giai đoạn này sẽ không giao đấu với người khác, trừ khi có ưu thế rất lớn, nếu không đều là co giò chạy trốn.

Nhưng Hồ Ma còn có một ưu thế hơn người khác, chính là bản lĩnh trong Trấn Tuế thư, trước đây bản lĩnh Thủ Tuế của hắn và bản lĩnh trong Trấn Tuế Thư, chỉ có thể sử dụng riêng, không thể kết hợp với nhau.

Nhưng Nhập Phủ rồi, lại có thể lấy thân thể Thủ Tuế làm vật trấn, lại dùng pháp đàn Tâu Quỷ gia trì cho thân thể Thủ Tuế, vì vậy dù chưa học qua tuyệt kỹ Nhập Phủ trong môn đạo Thủ Tuế, hắn cũng có đủ tự tin để đấu một trận với ác vật bên ngoài kia.

“Hô!”

Đối mặt với cái bóng đen vằn vện không lồ bên ngoài, hắn đứng trong pháp đàn, đột nhiên hít sâu một hơi, giống như cá

voi hút nước, âm khí cuộn cuộn bị hấn nuốt vào bụng, sau đó dùng sức phun ra.

Hơi thở này thổi lên lồng đèn đỏ, ánh sáng đỏ yếu ớt mà đèn lồng đỏ tỏa ra, lập tức sáng rực, mượn sức mạnh của pháp đàn, giống như một đám mây lửa cuộn cuộn, trùng trùng điệp điệp, thiêu đốt về phía cái bóng đen thần bí sâu thẳm bên ngoài sơn cốc.

“Rẹt rẹt...”

Cái bóng đen khổng lồ bao phủ cả khu rừng, khắp nơi đều là tiếng côn trùng bò lúc nhúc, dường như có thể nuốt chửng tất cả.

Nhưng bây giờ ánh sáng đỏ thiêu đốt tới, lập tức có từng mảng lớn bóng đen, bị thiêu rụi, co rút lại, tan biến, lật đi lật lại, tụ tán không ngừng.

Trong đó còn xen lẫn tiếng kêu khóc hoảng sợ của một số Vu nhân đột nhiên tỉnh lại.

Cái bóng đen lan tràn đến trước cổng chào, không những không xâm nhập vào sơn cốc, mà còn bị luồng ánh sáng này thiêu đốt trực tiếp thu nhỏ lại, bên trong mơ hồ có một thứ gì đó đáng sợ, đang điên cuồng co giật va chạm, kêu rên không ngừng.

Ngon lửa trên Hồng Đăng kia, thật ra chính là một loại thần quang, âm khí tà khí, chạm vào liền tan biến, Tẩu Quỷ Nhân bình thường khởi đàn, cũng có thể lợi dụng phù lửa, nên, thổi ra ngọn lửa này.

Nhưng thông thường cũng chỉ thiêu đốt một chút là hết, pháp lực không theo kịp, bản thân cũng không có năng lực này.

Nhưng Hồ Ma bây giờ lại lấy thân thể Thủ Tuế điều khiển pháp lực trên đàn, hơi thở của Thủ Tuế dài đến mức nào, trực

tiếp thổi ngọn đèn đỏ trên đèn lồng đỏ, thành một con hỏa long, uốn lượn, từ trái sang phải, gần như xé cái bóng đen khổng lồ kia thành hai nửa.

Nếu nói cái bóng đen bao phủ cả khu rừng kia, vốn là một cái chậu cổ, bây giờ, cái chậu cổ này thậm chí đã sắp vỡ.

“Mẹ ơi...”

Người trong sơn cốc chỉ nhìn thấy cái bóng của thứ khổng lồ kia, đã đến gần sơn cốc, nhưng theo Hồ Ma cầm thanh kiếm gỗ đào trong tay, ánh sáng đỏ trước sơn cốc bùng cháy dữ dội, cái bóng lập tức lùi lại co rút, trong bóng tối không nhìn thấy vang lên tiếng quỷ khóc sói tru.

Mà Tôn lão tiên sinh đang canh giữ trước sơn cốc, lại kêu rên một trận, suýt chút nữa quỵ xuống: “Pháp lực của Hồng Đăng nương nương, lại cao thâm như vậy?”

“Vậy ta còn bái lạy Nhất Tiễn giáo làm gì...”

“...”

Lão ta là lão Thủ Tuế Nhập Phủ, tuổi tác lại cao, kiến thức rộng rãi, không phải là không biết, thứ mà đám Vu nhân này quỳ lạy mời tới rất lợi hại, đã không phải là thủ đoạn bình thường có thể đối phó được.

Nếu Đường Thượng Khách đích thân tới, vậy thì có lẽ có thể, nhưng mời Đường Thượng Khách cũng chia thành những phương pháp khác nhau: Phương pháp yếu nhất, chính là mang theo tín vật của Đường Thượng Khách, chỉ cần niệm chú, liền có thể khiến Đường Thượng Khách giáng xuống một tia pháp lực, thì triển thần thông.

Lợi hại hơn một chút, chính là Tẩu Quỷ Nhân khởi đàn mượn sức, có thể mời tới ba phần pháp lực của Đường Thượng Khách, nếu có tín vật bí pháp, thì sẽ càng nhiều hơn.

Cao hơn so với những cách này, chính là phụ linh nhân lấy thân mình làm nền, mời Đường Thượng Khách nhập vào, đó là không có giới hạn, có thể mời tới bao nhiêu pháp lực chỉ xem bản thân có nở thiêu đốt bao nhiêu mạng sống, có thể gánh được bao nhiêu pháp lực hay không.

Nhưng Tôn lão tiên sinh rất chắc chắn, đối mặt với thứ mà Vu nhân quỳ lạy mời tới này, dù là cách mời của Pháp Vương Nhất Tiễn giáo, cũng không đối phó được, mà bây giờ, tiểu chưởng quỹ Hồng Đăng hội này sử dụng, rõ ràng chỉ là phương pháp đơn giản nhất, lại trọng thương thứ bên ngoài kia?

Chẳng phải là nói, một tia pháp lực của Hồng Đăng nương nương, còn mạnh hơn thứ mà Pháp Vương Nhất Tiễn giáo dùng mạng sống để gánh hay sao?

“Sao lại như vậy?”

Cũng đúng lúc này, trong sơn cốc, đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

Đó là tộc trưởng Ô Công đang bám vào cổ trùng, khuôn mặt đã nhăn nhó, vừa rồi đột nhiên có Đường Thượng Khách mượn thân thể Pháp Vương giáng lâm, cùng với quân sự Hồng Đăng hội này ra tay, phá vỡ tiếng kêu của côn trùng của ông ta, cắt đứt khí tức trong sơn cốc, ông ta cũng không kinh ngạc như vậy.

Tất cả toan tính đều bị phá vỡ, bất đắc dĩ phải dựa vào Vu nhân quỳ lạy mời Vu thần giáng lâm, vốn đã là cách không còn cách nào, chiêu thức lưỡng bại câu thương, nhưng ai có thể ngờ, vẫn bị trọng thương trong nháy mắt?

Chương 796. Không dễ đối phó

Kinh hãi tuyệt vọng, ông ta không ngừng phát ra tiếng kêu của côn trùng, cầu xin, thúc giục, chỉ mong Vu thần bên ngoài sơn cốc có thể tiến vào.

Thật sự không còn cách nào, thành thật mà nói, trước khi ra tay ông ta đã tính toán vô số lần trong lòng, không có lần nào nghĩ đến Vu thần đã giáng lâm, nhưng lại bị người ta chặn ở bên ngoài sơn cốc...

“Rắc rắc rắc rắc...”

Cũng đúng lúc ông ta cầu nguyện trong lòng, Vu thần bên ngoài cũng xuất hiện cảm xúc giống như tức giận, nó tự nhiên cũng không muốn nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, cùng với tiếng vầy ma sát và mùi tanh hôi ập tới, cái bóng đen khổng lồ cũng lại lan tràn về phía sơn cốc.

Lần này rõ ràng hung ác hơn, giống như thủy triều màu đen tràn ngược tới.

Âm phong tàn phá và sức mạnh vặn vẹo quỷ dị, khiến từng cây đại thụ bên ngoài sơn cốc, đều phát ra tiếng kêu thảm thiết mà dường như tai người có thể nghe thấy, từng cây từng cây, bị bẻ cong thành hình xoắn ốc, đổ ầm xuống.

“Quả nhiên không dễ đối phó...”

Mà Hồ Ma thu hồi hơi thở, trong lòng hơi chùng xuống, thứ kia quả nhiên không dễ đối phó, là sự tồn tại hội tụ không biết bao nhiêu lực lượng tà dị của cổ trùng và linh hồn tổ tiên

Vu nhân cùng với huyết nhục của người sống, nó cũng có sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Bị mình thiêu đốt lâu như vậy, lại vẫn còn sức phản kháng, lại muốn trực tiếp va chạm với pháp đàn của mình.

Hắn quát lớn một tiếng, thanh kiếm gỗ đào trong tay lật một cái, cắm xuống đất.

Cái bóng vắn vẹo quỷ dị kia va chạm tới, trong tiếng ầm ầm không biết bao nhiêu cây cối gãy đổ, ngay cả vách núi bao quanh sơn cốc, cũng bị nứt ra vô số khe hở, đá vụn rơi xuống, bụi mù mịt mù.

Pháp đàn đứng mũi chịu sào, trực tiếp gánh chịu sự va chạm của Vu thần.

Mọi người trong sơn cốc, đều giống như đang ở trong cơn ác mộng, không biết lúc nào sẽ bị ác quỷ vô hình nuốt chửng, nhưng bọn họ không nhìn rõ tình hình cụ thể trước sơn cốc, chỉ có thể nhìn thấy ngọn đèn đỏ kia.

Giống như bị gió bão cuồng phong va chạm cuốn trôi, chao đảo mấy lần sắp bị thổi bay, hoặc là tắt ngúm, nhưng chiếc Hồng Đăng kia, cứ thế kiên trì được, treo trên cổng chào, vẫn tỏa ra ánh sáng đỏ khiến người ta an tâm.

Trong lòng càng được chứng minh, lại muốn bật cười, lấy thân thể Thủ Tuế Nhập Phủ của mình làm vật trấn, khởi pháp đàn, người mượn sức mạnh của đàn, đàn do người khởi, lại có hiệu quả kỳ diệu.

Muốn phá đàn, trước tiên phải khiến vật trấn là mình không chịu nổi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thủ Tuế, đặc biệt là Thủ Tuế Nhập Phủ, bản lĩnh khác không dám nói, nhưng thật sự là rất chịu đựng được.

“Không đợi được nữa...”

Mà trong trận đấu pháp khiến người ta run sợ này, người khó chịu nhất vẫn là tộc trưởng Ô Công, lão ta chỉ một lòng chui vào mạch khoáng, vô số lần quay đầu nhìn cổng chào, mong ngọn đèn đỏ kia bị thổi tắt, hoặc là bị xé rách.

Nhưng nó vẫn vững vàng treo ở đó, tỏa ra ánh sáng đỏ khiến người ta sợ hãi.

Ông ta cũng muốn tiến lên trợ giúp Vu thần, nhưng lại không dám đến gần ánh sáng đỏ kia, nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, cũng muốn giúp Ô Nha bên cạnh, giải quyết ba hóa thân của Ô Tụng đang giằng co với nàng, nhưng cũng không dám, so với thứ kia bên ngoài, ông ta thậm chí còn sợ Ô Tụng hơn.

Chưa tiến vào mạch khoáng, con cổ trùng mà ông ta đang bám vào, cũng không coi như là luyện thành hoàn toàn, có thần thông dùng tiếng kêu của côn trùng để làm người ta kinh sợ, nhưng cũng theo khí tức trong sơn cốc bị sát khí đánh tan mà bị cắt đứt, nhất thời không thể nào tiếp tục.

Hiển nhiên cứ giằng co như vậy, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, ông ta lại đột nhiên, cắn răng một cái, trực tiếp lao ra khỏi chậu cổ, lao về phía mạch khoáng được vải đỏ che phủ.

Cổ trùng rời khỏi chậu cổ, liền không còn bất kỳ sự bảo vệ nào.

Nhưng vào khoảnh khắc này, ông ta chỉ muốn tiến vào mạch khoáng, cũng chỉ lo lắng Ô Tụng bên cạnh, sẽ ra tay ngăn cản mình, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán thuận lợi, nhìn thấy mình lao vào mạch khoáng, ba hóa thân của Ô Tụng, thậm chí còn không quay đầu nhìn ông ta một cái.

Y dường như căn bản không quan tâm ông ta có tiến vào mạch khoáng hay không, tất cả sự chú ý đều chỉ tập trung vào

Ô Nha.

Ngay cả tộc trưởng Ô Công cũng có chút ngỡ ngàng: “Nếu y căn bản không quan tâm mình có tiến vào mạch khoáng hay không, vậy thì vừa rồi tốn sức chặn mình làm gì?”

“Hừm?”

Mà Hồ Ma cách đó không xa cũng hơi cau mày, nhưng không hề hoảng hốt, chỉ lạnh lùng nhìn về phía Hầu Nhi Tử, thậm chí nghĩ rốt cuộc phải liên thủ với y như thế nào, mới có thể đạt được hiệu quả tốt hơn.

Tên này ban đầu chỉ muốn giết Vu thần, nhưng bây giờ, mục đích của y dường như cũng đã thay đổi.

Suy nghĩ trong đầu xoay chuyển, tộc trưởng Ô Công cũng quả thật nắm được cơ hội, trong lòng mừng rỡ, thế như chớp giật, trực tiếp xuyên qua tấm vải đỏ bao quanh mạch khoáng, thậm chí xé rách từng lớp giá đỡ gỗ chắn bên ngoài, sắp sửa trực tiếp tiến vào mạch khoáng.

Cảnh này khiến cho những người thợ mỏ và Chu Đại Đồng cách đó không xa, đều giật mình, nhưng lại đột nhiên nghe thấy một tiếng “bộp”, con cổ trùng kia, lại bị bật ra.

Dường như có chút choáng váng, trên đầu cũng bị va đập ra một cục u.

Mọi người đều kinh ngạc, không biết chuyện gì xảy ra.

Lão Toán Bàn đang co rúm sau một tấm ván cửa, run rẩy thò đầu ra, có chút xấu hổ nói: “Ta sớm đã nhìn ra họ Trang kia không có ý tốt, cố ý phong tỏa mạch khoáng, không biết hẳn ta đang giờ trò gì, cho nên, ta cũng lén lút bên ngoài...”

“Phong tỏa thêm một lớp...”

“...”

“?”

Dưới cổng chào, Hồ Ma đang mượn đàn để đối kháng với Vu thần bên ngoài, tai thính mắt tinh, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng không thoát khỏi tai hần, nghe thấy những lời này, khoe miệng không khỏi giật giật: “Lão hồ ly...”

Mình mượn cơ hội tuần tra trước đó, lặng lẽ bố trí xung quanh, đề phòng bất trắc, không ngờ, lão già này cũng không nhàn rồi...

Chỉ là khổ cho tộc trưởng Ô Công.

Mà bị trì hoãn như vậy, trong lòng Hồ Ma, cũng đã có chút cảnh giác, cau mày, nhìn sâu vào trong sơn cốc, đều là người chuyển sinh, có thể dừng làm hỏng việc như vậy không?

Bây giờ ta đã làm hết sức mình, ngươi lại vẫn không ra tay, chẳng lẽ thật sự muốn ta thể hiện bản lĩnh, trước tiên coi ngươi là tà ma để trấn áp hay sao?

Chương 797. Phương pháp (1)

Chương 797: Phương pháp (1)

“Ô Nhã, chấp cổ, bái Vu!”

Cũng vì tộc trưởng Ô liêu lĩnh muốn mạo hiểm xông vào mỏ quặng, lại bị phong tỏa trong mỏ đánh bật ra ngoài, tình thế bỗng chốc xuất hiện chuyển biến bất ngờ.

Lão ta bây giờ, hay nói đúng hơn là con cỏ trùng bảo bối này, đã rời khỏi chậu cổ nhưng lại không thể vào mạch khoáng, nên bỗng chốc rơi vào tình cảnh không có gì che chở, hoảng hồn táng đục, lập tức gào thét cầu cứu.

Tựa như con kim tằm kia, mặc dù lợi hại, nhưng bản thân lại cực kỳ yếu ớt, một con gà cũng có thể nuốt chửng, bây giờ con cỏ trùng này cũng là như vậy, mặc dù kêu to có thể chấn động tâm hồn, điều khiển khí cơ và có được lực lượng quý dị, nhưng nếu không phòng hộ, một cước cũng có thể giẫm chết.

Và bây giờ, dù là hóa thân Ô Tụng gần trong gang tấc, hay Hồ Ma đang tiến đến sau lưng, thậm chí là những thỏ cắt thịt hay đệ tử Thủ Tuế, chỉ cần họ muốn, đều có thể giẫm nát ông ta thành thịt bằm.

Trong cơn hoảng sợ tột độ, ông ta cũng không còn quan tâm gì nữa, bỗng nhiên gào lên một chuỗi tiếng kêu kỳ quái tới nghĩa.

Theo tiếng gào liêu mạng của ông ta, Ô Nhã bên cạnh và Vu Thần bên ngoài đều có phản ứng dữ dội, như thể cảm nhận được nguy hiểm của con cỏ trùng này.

Ô Nha vốn đang bị ba hóa thân của Ô Tụng không chế, vô số cổ trùng bò lên người, bỗng trở nên im lặng, thậm chí dường như có dấu hiệu tỉnh táo lại.

Nhưng khi nghe thấy tiếng gào thét của tộc trưởng Ô Công, nàng đột nhiên bừng tỉnh, trên người xuất hiện những hoa văn đen kỳ dị, như thể là vật sống, đồng thời chấn động ba hóa thân Vu Nhân đã trút bỏ hết cổ trùng, khiến chúng có dấu hiệu sụp đổ.

Ở bên ngoài, Vu thần vốn nhiều lần cố gắng xâm nhập sơn cốc, dường như cũng nhận ra sự nguy hiểm, bóng đen khổng lồ đột nhiên tách ra hai bên, như dòng nước chảy, tràn qua sườn núi, xuyên qua cây cỏ và cây cối cao lớn, từ xa tràn vào trong sơn cốc.

Ngay cả Hồ Ma, lúc này cũng cau mày...

Thứ này lại chịu thua sao?

Xét cho cùng, về bản chất, chính hấn đã dụng đàn, đấu pháp với thứ mà Vu nhân triệu hồi ra, dĩ nhiên về mặt pháp lực, hấn kém xa đối phương, hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.

Năng lực cá nhân, vĩnh viễn không thể chống lại những thứ thuộc về cả tộc quần, bản chất hai bên vốn khác nhau.

Chỉ là, Hồ Ma mượn bản lĩnh Thủ Tuế để điều khiển pháp lực trên đàn, lại mượn pháp lực trên đàn để gia trì cho thân thể Thủ Tuế, nhờ vậy mới có thể chống lại đối phương, nói đơn giản là, không nhất định đánh thắng người, nhưng có thể làm người bị thương.

Người muốn phá vỡ pháp đàn của ta, không dễ dàng như vậy đâu.

Loại tồn tại này, thường không chịu nổi sự sỉ nhục lớn như vậy.

Nhưng lúc này nguy cơ đột ngột xuất hiện, tà thần này lại tự nguyện lùi bước trước đàn, phân tán bóng đen, cố gắng vòng qua Hồng Đăng, từ nơi khác tiến vào sơn cốc.

Và điều này, lại vừa hay có tác dụng, Hồ Ma dù sao pháp lực cũng có hạn, đàn dựng lên không lớn, nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo vệ Chu Đại Đồng và các thợ mỏ phía sau trong phạm vi pháp đàn, không thể bảo vệ toàn bộ sơn cốc.

Ánh mắt lạnh lùng, Hồ Ma chỉ liếc nhìn sâu vào trong sơn cốc, nên xem thử bản lĩnh của tên điên kia rồi.

Hắn đã cố gắng hết sức, thứ này giống như tập hợp vô số hồn phách và tà khí, là dạng phân tán, không thể bắt giữ, cũng vì phân tán nên không thể thi triển chú thuật, không thể trói buộc một dòng nước, cũng không thể khóa chặt một nắm cát, cho dù muốn giết, cũng không dễ giết.

Hắn dùng chú thuật Tiêu trong Trấn Tuế thư hủy hoại gần một nửa pháp lực của nó, đã là đến giới hạn rồi, biểu hiện như vậy, dù thế nào cũng không thể nói là kém...

Còn ngươi, cũng là người chuyển sinh, ít nhất cũng phải nộp bài thi chứ?

...

...

Àm...

Theo bóng đen kỳ dị chảy vào sơn cốc, hóa thân của Ô Tụng đột nhiên sụp đổ hoàn toàn, bên trong tràn ra một tổ ong xác chết màu đen, cũng lập tức bị một phần pháp lực của Vu thần nhân chìm, trực tiếp nuốt chửng sạch sẽ.

“Ô Nha, nhanh...”

Tộc trưởng Ô Công thấy vậy, trong lòng vui mừng, kêu lên: “Bây giờ chỉ có mình con, mạng sống của cả tộc, đều nằm

trong tay con...”

“...”

Theo lời cầu khẩn khẩn thiết của tộc trưởng Ô Công, sau khi đẩy lùi ba hóa thân của Ô Tụng, biểu cảm của Ô Nha dường như cũng dịu lại, nàng từ từ ngẩng đầu lên.

Khóe mắt, dường như có một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống, nàng quay đầu nhìn cha mình đã hóa thành cỏ trùng, nàng từ từ quỳ xuống đất, hai tay nắm chặt, giống như Vu nhân bên ngoài sơn cốc, làm động tác cầu nguyện thâm lặng.

Và vào khoảnh khắc này, một phần pháp lực của Vu thần tiến vào sơn cốc, lập tức tràn về phía Ô Nha, từng vòng hoa văn đen kỳ dị, xuất hiện trên cánh tay, eo và chân của nàng.

Sức mạnh vận vẹo và quỷ dị, trong nháy mắt tràn ngập cả sơn cốc, ngay cả Hồ Ma dưới cổng chào, cũng hơi nhú mảy.

Hắn có thể thấy, Ô Nha đang bị thứ gì đó bên trong giết chết, hoàn toàn giết chết, nếu như trước đây Ô Nha chỉ bị thứ gì đó ảnh hưởng, phát điên, thì bây giờ nàng, đang hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Và ngay lúc này, đột nhiên, từ xa trong rừng, lại vang lên tiếng sáo.

Tiếng sáo này khác với tiếng sáo mà hóa thân thổi trước đó, êm tai hơn, du dương hơn, rơi vào tai mọi người, cũng rõ ràng hơn.

Trong đó ẩn chứa một loại sức mạnh mà chỉ có người nuôi cỏ mới biết, lại càng thêm mạnh mẽ, ngay cả Ô Nha đang quỳ xuống đất cầu nguyện, cũng không khỏi sững sờ, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt dường như đã mất đi thần trí, nhìn về phía nơi phát ra tiếng sáo.

Chương 798. Phương pháp (2)

Chương 798: Phương pháp (2)

Nàng nhìn thấy, giữa những con ong cổ mờ ảo, có một bóng người từ từ xuất hiện, hắn mặc áo choàng trắng, tóc tai bù xù, chân trần đi trong rừng, đôi mắt lạnh lùng vô hồn, trong tay cầm cây sáo trúc.

Theo hắn xuất hiện từ sườn núi bên cạnh sơn cốc, hắc vụ lưu động quỷ dị cùng cái bóng biến hóa không ngừng, đều bị một lực lượng vô hình xua tan, ngay cả Hồ Ma cũng cảm nhận được, ngay cả Vu thần đang đối đầu với hắn, dường như cũng có chút run rẩy.

“Ô Nha không cứu được nữa, nàng đã ăn quá nhiều Hắc Thái Tuế...”

Chậm rãi đi đến gần, nam tử mặc áo choàng trắng, tóc tai bù xù, nhìn sâu vào Ô Nha, nhưng không nói gì, ánh mắt nhìn về phía con cổ trùng mang khuôn mặt của tộc trưởng Ô Công, dường như có nỗi đau và thất vọng sâu sắc, nói khẽ:

“Vì vậy, cha, cha thật sự vì cái gọi là Vu thần này, mà không tiếc hại mạng sống của mọi người, phải không?”

“...”

“Là cha hại chết Ô Nha...”

Tộc trưởng Ô Công cũng tức giận, dường như phát ra âm thanh thực chất: “Nếu không phải người ngăn cản, ta đã sớm

tiến vào mạch khoáng, đầu cần liên lụy đến Ô Nha, liên lụy đến nhiều tộc nhân bên ngoài sơn cốc như vậy?”

Lúc này ông ta dường như có thêm tự tin, thần thông tiếng kêu côn trùng vừa bị Hồ Ma phá vỡ lại ầm ầm có dấu hiệu phục hồi, tiếng kêu chói tai, khiến cả sơn cốc vang vọng.

“Tộc nhân?”

Nhưng ngoài dự liệu, Ô Tụng đứng trên sườn núi, hoặc là nói Hầu Nhi Tửu, lại vô cùng tinh táo, y nhẹ nhàng huy động sáo trúc trong tay, gió thổi vào lỗ sáo, liền phát ra thanh âm sâu kín vang vọng, xua tan đi tiếng côn trùng vang lên từ cỏ trùng tộc trưởng phụ thân của Ô Tụng.

Sau đó, y nhìn tộc trưởng Ô Công, trên mặt lộ ra biểu cảm nửa khóc nửa cười, nói: “Cha, cha thật sự quan tâm đến tộc nhân như vậy sao?”

“Thực ra ban đầu ta định để cha vào mạch khoáng, chỉ khi để cái gọi là Vu thần mà cha tin tưởng thực sự hàng lâm, ta mới có thể giết nó để bảo vệ Ô Nha và tộc nhân.”

“Nhưng bây giờ, ta đã đổi ý, chuẩn bị dùng cách khác để giết nó...”

“...”

“Giết?”

Tộc trưởng Ô công, còn là lần đầu tiên nghe được Ô Tụng chính miệng nói ra chữ “Giết” này, nhất thời ngơ ngẩn, nhưng chợt điên cuồng cười lạnh: “Ngươi điên, ngươi thật điên rồi...”

“Ngươi cuồng vọng muốn giết chết Vu Thần...”

“Vu Thần là thần minh của Vu nhân ta, phàm là còn có một vị Vu nhân tồn tại, Vu Thần liền sẽ không bao giờ chết...”

“ ... ”

“Vừa rồi nó đã chịu thiệt ở cửa sơn cốc, có thể chịu thiệt thì cũng có thể chết, phải không?”

Hầu Nhi Tử nghe lão ta nói, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, giọng nói trầm thấp: “Tuy lời cha nói cũng đúng, nhưng nếu Vu nhân còn sống, nó sẽ không chết, vậy ta giết hết những tộc nhân này chẳng phải xong sao?”

“Giết hết tất cả tộc nhân?”

Ngay cả tộc trưởng Ô Công trong trạng thái hiện tại, cũng đột nhiên sững sờ, thậm chí có chút không hiểu ý của Ô Tụng, ngay cả Hồ Ma ở cổng chào, cũng bỗng cảm thấy kỳ lạ, không kịp phản ứng.

“Lợi dụng lúc cha ở đây luyện cô, ta đã quay về thôn trại một chuyến.”

Nam tử mặc áo choàng trắng, tay cầm sáo trúc, chậm rãi nhìn tộc trưởng Ô Công, nói: “Ta biết cha mang theo một nửa tộc nhân đến đây hỗ trợ, trong thôn trại còn lại một số, vì vậy, ta đã giết hết bọn họ, dùng để nuôi ong.”

“Ta muốn xem thử cái gọi là Vu thần bảo hộ tộc nhân của cha, có báo tin này cho cha hay không.”

“Nhưng nó không hề, chứng tỏ nó căn bản không giống như lời cha nói, là thần linh bảo hộ chúng ta, tộc nhân trong thôn trại chết nhiều hơn nữa, cũng không quan trọng bằng thứ trong mạch khoáng này.”

“ ... ”

Vừa nói, y vừa khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sơn cốc, nơi đó, có một nửa tộc nhân còn lại trong thôn trại, y dường như cũng mất đi tiêu cự, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói:

“Mà bây giờ, ta định mượn mạng của bọn họ, để giết chết Vu thần của cha.”

“Nó đã ký sinh trên thôn trại của chúng ta quá lâu, thậm chí đã hòa làm một thể với người chết và cỏ trùng trong thôn trại...”

“Vậy thì, khi Vu nhân cuối cùng cung phụng nó chết đi, về lý thuyết, nó cũng sẽ chết, phải không?”

“Chỉ là giết người nhiều hơn một chút, nhưng có thể kiểm chứng suy đoán, cũng đáng giá...”

“...”

“Người... sao người dám?”

Tộc trưởng Ô Công bám vào con cỏ trùng, ý thức cuối cùng còn sót lại, đều bị cảnh tượng này chấn động.

Hầu như sắp sụp đổ.

Dù thế nào đi nữa, ông ta cũng không ngờ Ô Tụng lại làm ra chuyện như vậy.

Thảo nào tên điên này, giữa chừng biến mất một lúc, không biết đi đâu, ông ta còn tưởng hấn ta lại phát bệnh điên, không biết trốn đi đâu, hóa ra hấn ta chỉ nhân cơ hội này quay về thôn trại.

Thảo nào vừa rồi hấn ta đột nhiên có nhiều nguyên liệu như vậy để nuôi thi ong, mà bây giờ hấn...

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng không thể diễn tả thành lời, vang vọng khắp sơn cốc dưới dạng tiếng kêu côn trùng, đây là lần đầu tiên tộc trưởng Ô Công cảm nhận được sự chấn động gần như khiến ông ta sụp đổ, trong miệng chỉ có thể thốt ra một câu như vậy.

Không chỉ có ông ta, ngay cả Vu thần đang đối đầu với Hồ Ma bên ngoài, cũng đột nhiên sinh ra một cảm giác run rẩy không thể diễn tả, đó rõ ràng là nỗi sợ hãi.

Đối mặt với nỗi sợ hãi của bọn họ, Ô Tụng ngậy người ra, sau đó trên mặt mới lộ ra nụ cười mơ hồ, nói: “Không dám sao?”

“Nhưng ta đã động thủ rồi...”

Chương 799. Đại tà vật (1)

Chương 799: Đại tà vật (1)

“?”

Nghe lời nói thông thả của Ô Tụng, không chỉ tộc trưởng Ô Công mà ngay cả Hồ Ma cũng sửng sờ.

“Đây mẹ nó là cái thứ tà vật gì, tên điên gì thế này...”

Thậm chí trong lòng còn hơi run sợ: “Ta bảo người đừng có lười biếng, làm chút chuyện chính đáng, chứ không phải bảo người trực tiếp gây ra tội ác lớn như vậy...”

Vừa nghĩ, hắn vừa không kìm được bản thân, kinh hãi nhìn về phía khu rừng bên ngoài sơn cốc, theo hình dáng Vu thần do bọn họ quỳ lạy tan rã, đám Vu nhân cũng dần lộ diện.

Bọn họ quỳ rạp khắp nơi trong rừng, pháp lực còn sót lại của Vu thần vẫn còn đó, thậm chí vì sự hoảng sợ nào đó, đang vội vàng muốn lấy đi thứ gì đó từ những Vu nhân này.

Nhưng nó không lấy được nữa.

Những Vu nhân đang không ngừng quỳ lạy, thân thể đột nhiên cứng đờ, theo tiếng sáo du dương êm ái của Hầu Nhi Tử vang lên, khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt của bọn họ càng thêm trắng bệch, từng ánh mắt đều trở nên trống rỗng.

Ngay sau đó, trên trán bọn họ, đột nhiên có từng con côn trùng màu đỏ tươi chui ra, mang theo vết máu loang lổ, uốn éo bò, động tác nhẹ nhàng, hình ảnh thậm chí còn mang một vẻ đẹp kỳ dị.

Nhưng khu rừng vốn tràn đầy hơi thở của người sống, vào khoảnh khắc này, đột nhiên trở nên im lặng như tờ.

Giống như kéo công tắc một cái, toàn bộ đều tắt đèn, Vu nhân trong rừng, chết trong im lặng.

Nhìn cảnh tượng này, ngay cả Hồ Ma cũng không khỏi chùng xuống, nếu Hầu Nhi Tử bị chọc giận, phát điên, muốn ra tay với những Vu nhân này, thì có lẽ ngay cả hắn, cũng sẽ ngăn cản, khuyên nhủ một chút.

Không gì khác, người quá đông, đây là cả một tộc người, đây là mấy trăm người già trẻ trai gái, hướng chi, còn là tộc nhân của hắn.

Nhưng Hầu Nhi Tử không phải muốn giết người để trút giận, trước khi xuất hiện trong sơn cốc, y đã hạ cổ lên đám Vu nhân trong rừng này, khi y nói ra ý định của mình, những Vu nhân này trong mắt của y, đã là người chết.

Tên này xuất hiện trong sơn cốc, chỉ là để nói với tộc trưởng Ô Công một tiếng, tất cả tộc nhân của người, đều đã chết.

Cái chết có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi, đó là một thứ sống sờ sờ đột nhiên biến mất, sẽ khiến người ta có cảm giác trống rỗng, hướng chi, đây là mấy trăm người chết trong im lặng.

Hồ Ma cũng cảm thấy tim mình run lên, hắn nhìn từng người trong rừng trước sơn cốc từ từ ngã xuống, nhìn thấy ngay cả bóng dáng tổ tiên quý lạ bên cạnh họ, cũng như mất đi chỗ dựa của người sống, đang nhanh chóng tan biến.

“Àm àm àm”

Giống như cơn gió vốn có thể thổi qua núi sông hồ biển bị giam cầm trong không gian chật hẹp, tiếng va chạm dữ dội đột nhiên vang lên.

Đó là trong rừng, Vu thần ẩn náu trong bóng đen khổng lồ, nó đang vùng vẫy điên cuồng, Vu nhân chết đi, tổ tiên tan biến, khiến cơ thể to lớn và phức tạp của nó trở thành cây không rễ.

Nó liều mạng vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy, cơ thể càng sụp đổ nhanh hơn, từ cơ thể không trọn vẹn và khổng lồ, biến thành từng mảnh, rồi từng mảnh này, phân hủy, tan chảy, từng chút từng chút bốc hơi trong rừng.

“Vu thần này thật sự sắp bị giết chết?”

Hồ Ma thậm chí vào khoảnh khắc này, còn cảm thấy có chút buồn cười, nhìn sinh vật khổng lồ này sụp đổ, phân hủy trước mắt mình, trong lòng dâng lên cảm xúc không thể diễn tả...

Hắn cũng đâu có lười biếng...

Hắn lấy Thủ Tuế Nhập Phủ làm vật trấn, mượn pháp lực từ pháp đàn Tẩu Quỷ, đánh lên cờ hiệu của Hồng Đăng nương nương, còn lôi kéo một vị Thủ Tuế lão làng làm lá chắn, tay cầm kiếm gỗ đào, chân đạp thất tinh bộ, cứ thế đấu với Vu thần đáng sợ này một trận ngang tài ngang sức, chiếm được lợi thế.

Nhưng muốn giải quyết Vu thần này thì tuyệt đối không thể, có thể chống đỡ được là thắng rồi.

Vậy mà, người, Hầu Nhi Tửu, nói diệt là diệt luôn người ta, còn dùng cách thức triệt để như vậy, đánh cho nó tan thành mây khói.

“Vậy, giữa chúng ta kém nhau ở chỗ nào?”

Phải thừa nhận, Hồ Ma cũng là người có lòng tự trọng cao, nhưng lần này, hắn tự nhận là không bằng.

Không chỉ là không bằng, mà còn kém rất xa, từ đây đến Minh Châu xa như vậy!

Chỉ là tại sao lại kém xa như vậy?

Chẳng lẽ vì hấn không đủ điên?

Trong lòng tràn ngập sự chấn động và cảm xúc phức tạp không thể diễn tả thành lời, nhìn Vu thần khổng lồ bên ngoài sụp đổ và pháp lực tản mát, Hồ Ma cũng hít sâu một hơi, đột nhiên hét lớn: “Tiểu Hồng Đường...”

“... Nhanh cầm cái bình tới!”

“...”

“Nếu để ta làm chuyện này, ta chắc chắn không làm được, nhưng dù không làm được, Hầu Nhi Tửu cũng đã làm rồi, vậy ta có thể làm gì để cứu vãn?”

“... Đừng lãng phí!”

Ác quỷ Thanh Y bị giết chết, để lại một mảnh vải xanh, buộc trên cánh tay Tiểu Hồng Đường, ngũ sát ác quỷ sau khi bị chém chết, cũng để lại mấy mảnh xương đen, cũng rất hữu dụng.

Những ác quỷ tà vật này trước khi bị giết, đều có một thân pháp lực, sau khi bị giết, cũng sẽ không biến mất trong không khí, phần lớn đều sẽ tản mát, nhưng cũng luôn để lại một chút thứ hữu dụng, mà Vu thần này, sao có thể lãng phí được?

Chỉ tiếc, thứ này khi còn sống, không có chân linh cụ thể, không thể bắt giữ trời buộc, bây giờ chết đi dường như cũng chỉ là từng đám tà khí, Hồ Ma chỉ có thể nghĩ cách giữ lại một chút.

May mà Tiểu Hồng Đường phản ứng nhanh, hay nói cách khác, đối với chuyện này, nàng cũng rất lanh lợi.

Chương 800. Đại tà vật (2)

Chương 800: Đại tà vật (2)

Nghe thấy Hồ Ma hét lớn, lập tức chạy vào nhà gỗ, cúi đầu tìm kiếm lung tung, sau đó dùng đầu đội một cái bình chạy tới.

Hồ Ma nhận lấy cái bình, mở nút, sau đó lấy từ trong ngực ra một lá bùa, bật lửa châm lên, rồi nhét vào trong bình, tà khí tụ tán khổng lồ bên ngoài sơn cốc, từng chút từng chút bị hấp dẫn vào trong bình.

Chỉ tiếc...

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài sơn cốc, Hồ Ma chỉ cảm thấy trong lòng tiếc nuối không nói nên lời, thứ mà hấp dẫn vào bình này, đều đã được coi là thứ tốt hiếm có.

Nhưng bên ngoài lại giống như có cả một hồ nước...

Hồ nước này, đang bốc hơi, khô cạn, mà hấp có thể giữ lại, chỉ có một bình này...

“Không đúng...”

Đang lúc Hồ Ma tiếc nuối nhìn ra bên ngoài, trong lòng lại bỗng nhiên khựng lại, nhìn thấy một cảnh tượng chưa từng ngờ tới.

Theo cơ thể khổng lồ sụp đổ, khu rừng và núi đá bị giày xéo suốt đêm, đầy cành cây gãy lá rụng, bây giờ dường như đang ngộ nguỵ sống lại, như thể đang hao hức chia sẻ thứ bốc hơi từ Vu thần, thậm chí còn có khí chất yêu dị.

Nhưng những ngọn núi rừng cây cối này, chỉ là thứ yếu, một phần rất nhỏ, Hồ Ma hiện tại vẫn đang ở trong đàn, cảm

nhận nhạy bén, mạch khí chảy đi đâu, đều rõ như lòng bàn tay, lại cảm thấy, dưới mặt đất này, dường như có thứ gì đó đang hồi phục.

Đó là dãy núi nửa trên mặt đất, nửa dưới lòng đất, lại không phải dãy núi bình thường, mà là dãy núi thịt khổng lồ kỳ dị cộng sinh với huyết nhục, hay nói cách khác là Thái Tuế lão gia, đang hấp thụ, nuốt chửng những thứ tản mát này.

Mơ hồ, Hồ Ma thậm chí có thể cảm nhận được, trong đám Hắc Thái Tuế khổng lồ, chưa được khai thác, có một phần, sau khi hấp thụ những thứ tản mát này, đang ần ần chuyển hóa.

Chuyển hóa thành màu trắng? Xanh? Đỏ?

Tóm lại là thứ có sức sống hơn.

Phát hiện này, cũng khiến Hồ Ma trong lòng chùng xuống: “Người trên thế gian này quen với việc khai thác Thái Tuế, lấy đi sức mạnh thần bí trong đó, nhưng Thái Tuế, thực ra cũng luôn khai thác một thứ gì đó trên thế giới này?”

“Chỉ là quá trình này quá lớn, chậm chạp, bình thường khó có thể nhận ra, cho đến thời khắc đặc biệt này, mới thể hiện rõ ràng?”

“...”

“...”

“Giết hắn đi Ô Nha, nhất định phải giết hắn...”

Cũng vào lúc này, trong sơn cốc, tộc trưởng Ô Công gần như rơi vào tuyệt vọng và điên cuồng, mượn tiếng kêu côn trùng, hét lên những lời cuối cùng: “Tên điên này đã tự mình xuất hiện, đây là lúc dễ dàng nhất để giết hắn, nhất định phải giết hắn...”

“Trả thù cho tộc nhân của chúng ta...”

“Hắn không phải ca ca của con, hắn không phải Ô Tụng, hắn là tà vật, hắn là yêu ma...”

“...”

Theo tiếng kêu của ông ta, Ô Nha cũng đau đớn thẳng người dậy, xung quanh khí tức dày đặc đan xen va chạm, khắp sơn cốc đều là cỏ trùng bay múa cắn xé, như thể trong nháy mắt biến mỗ huyết thực này thành địa ngục.

Nàng dường như đã hoàn toàn mất đi lý trí ban đầu, tứ chi vắn vẹo, giống như một con côn trùng khổng lồ, lao thẳng về phía Ô Tụng trên sườn núi, trước đây nàng chỉ điều khiển cỏ trùng đối địch, nhưng bây giờ, bản thân nàng đã trở thành cỏ, trở thành côn trùng hình người.

Mà Ô Tụng lúc này, quả thực là lúc dễ bị giết nhất.

Có thể thấy, dưới lớp áo choàng trắng rộng thùng thình trên người y, trên ngực, trên cánh tay, đều là từng vết sẹo, từng cái lỗ.

Tộc trưởng Ô Công tuy đã hóa thành nửa côn trùng, nhưng cũng biết điểm yếu lớn nhất của Ô Tụng, y sợ côn trùng, vì vậy, y đã từng đào hết côn trùng trên người mình ra, ném đi thật xa.

Người nuôi cỏ lấy thân làm giáp, nuôi dưỡng bản mệnh cỏ trùng không ít, đây là lý do vì sao người nuôi cỏ thiếu phương tiện cận chiến, bị người ta tiếp cận, thường sẽ chịu thiệt, vì vậy nuôi một con côn trùng trên người, đến thời khắc cuối cùng, mới có khả năng phản kháng.

Chỉ có Ô Tụng là không, cổ thuật của y dù lợi hại đến đâu, nhưng trên người y sẽ không nuôi cỏ trùng, vì vậy, chỉ cần tiếp cận được chân thân của y, sẽ rất dễ dàng giết chết y.

“Cha...”

Vào lúc này, Ô Tụng trên sườn núi, lại không hề nhìn về phía Ô Nha, trên mặt là biểu cảm mà không ai hiểu được, giọng nói cũng như mang theo chút lảm bảm, nói khẽ: “Hình như cha rất tức giận phải không?”

“Thật kỳ lạ, bây giờ cha, mới khiến ta cảm thấy giống một người thật.”

“Cha là vì thứ bên ngoài kia chết, nên tức giận, hay là vì tất cả tộc nhân đều chết, mới tức giận?”

“Bây giờ trong tộc chỉ còn lại ba người chúng ta, ta không tin Vu thần, mà cha đã không còn tính là người nữa, vì vậy, Ô Nha, lẽ ra là tín đồ cuối cùng của cái gọi là Vu thần...”

“Nhưng cha đã ép chết Ô Nha, vì vậy, có thể nói, về lý thuyết, chính cha đã tự tay giết chết thứ mà cha tín ngưỡng nhất?”

“...”

“Tên điên, tà vật...”

Tộc trưởng Ô Công không nhìn về phía Ô Nha, con cổ trùng mà ông ta bám vào, đang khó khăn bò về phía mạch khoáng, trong ý thức cuối cùng của ông ta, vẫn không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng trước mắt.

Tên điên này sao lại đáng sợ như vậy, mỗi lần ông ta đã cảm thấy hấn ta cực kỳ đáng sợ, hấn ta lại luôn thể hiện sự lợi hại vượt xa tưởng tượng của ông ta?

Nếu hấn ta thật sự là con trai của ông ta, thì tốt biết mấy?

Chương 801. Mã gia ủy khuất (1)

Chương 801: Mã gia ủy khuất (1)

“Chẳng có chút thú vị nào...”

Trên người của Hầu Nhi Tửu không có cổ trùng, cũng đồng nghĩa với việc khi bị người ta tiếp cận, sẽ không có khả năng tự vệ, nhưng khi Ô Nha hung dữ tiến đến gần, y lại không hề phản ứng.

Chỉ là, khi Ô Nha càng ngày càng tiến gần, những cành cây thấp thoáng hay rễ cây uốn lượn bên cạnh y, bỗng nhiên như sống dậy, giống như từng con trăn khổng lồ hay những bàn tay gập ghềnh, lần lượt quấn lấy Ô Nha đang tiến đến gần.

Từng sợi, từng lớp, liên tiếp không ngừng, quấn chặt lấy Ô Nha.

Ô Nha vừa lao về phía y, trên người vừa không ngừng bị dây leo cành cây quấn lấy, càng quấn càng nhiều, động tác càng chậm chạp, chạy cũng càng ngày càng chậm, dần dần bị vô số rễ cây và cành cây bọc thành một cái bánh chưng lớn.

Trên người Hầu Nhi Tửu không có cổ trùng, chỉ có những vết sẹo lộn xộn, đây là dấu vết khi y từng moi cổ trùng ra khỏi cơ thể.

Nhưng, y lại có thể biến mọi thứ xung quanh thành cổ, vẫn có thể tự vệ.

Cuối cùng, khi nàng đến trước mặt Hầu Nhi Tửu, bàn tay có móng vuốt đen nhọn đã vồ lấy đầu hắn, nhưng nàng cũng

đã bị quán chặt hoàn toàn, động tác từ từ cứng đờ giữa không trung.

Cho đến lúc này, Hầu Nhi Tử, hay nói cách khác là Ô Tụng, mới từ từ quay đầu nhìn nàng, dường như đang thưởng thức dáng vẻ cuối cùng của muội muội mình.

“Sao lại hung dữ như vậy?”

Nhìn dáng vẻ của Ô Nha, trong mắt y dường như cũng dâng lên sự tiếc nuối và thương xót, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Ô Nha, cùng với sự hung dữ và điên cuồng trong đó, sắc mặt y bỗng chốc lạnh xuống, lẩm bẩm: “Người không còn là Ô Nha nữa.”

“Nhìn thấu hiện tượng thấy bản chất, người chỉ là con quái vật ký sinh trong cơ thể Ô Nha mà thôi...”

“...”

Vừa nói, cây sáo trúc trong tay y, khẽ xoay trong lòng bàn tay, lật ngược lại, đầu kia của sáo trúc, có một vật màu đen, nhọn hoắt, giống như đuôi bọ cạp.

Y cứ như vậy, cầm ngược sáo trúc, vung tay đâm xuống giữa trán Ô Nha, động tác không hề do dự.

Thậm chí có thể thấy, bên khóe miệng y, lại hiện lên nụ cười mờ nhạt, hơn nữa nụ cười này, càng ngày càng trở nên rõ ràng, khóe miệng dần dần kéo dài đến hai bên má, biểu cảm thậm chí có xu hướng trở nên vặn vẹo quỷ dị.

Giống như con giao long bị nhốt dưới đáy ao, giam cầm lâu ngày, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội bò ra ngoài.

Lúc này, sợi xích lớn nhất, đang trượt khỏi người y.

Nụ cười cuối cùng trên mặt y, là biểu cảm đáng sợ nhất, chỉ tiếc, tộc trưởng Ô Công lúc này, thậm chí hoàn toàn không chú ý đến y, cũng không có tâm trí để ý.

Ông ta đã bò đến cửa mạch khoáng, chuẩn bị dốc hết sức lực chui vào, cuối cùng cũng đến bước này, dường như không ai để ý đến ông ta, đương nhiên cũng không ai có thể ngăn cản ông ta, ông ta đương nhiên cũng sẽ không quay đầu lại, nhìn cảnh tượng giết chóc trên sườn núi phía sau.

Thời gian dường như dừng lại vào khoảnh khắc này, số phận nín thở vào khoảnh khắc này.

Sau đó, trong không khí xung quanh, dường như rung lên, trong sơn cốc yên tĩnh bỗng có hai thân ảnh, đột ngột lao ra.

...

...

“Dừng tay!”

Một thân ảnh, nhìn thấy những Vu nhân bị cô trùng giết chết, trong lòng sinh ra nỗi kinh hoàng vô cơ, thậm chí đối với Hắc Nhi Tử cũng sinh ra chút kiêng dè, đó là Hồ Ma.

Trong lòng hắn tràn ngập cảm xúc và suy nghĩ phức tạp, vốn đang do dự, chưa xác định có nên trực tiếp nhúng tay vào chuyện này hay không, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm phản kích của Hắc Nhi Tử, hắn vẫn không kìm lòng được.

Nhiều suy nghĩ biến đổi đan xen va chạm, nhưng trong khoảnh khắc, có một suy nghĩ chiếm thế thượng phong.

Tên này là một kẻ điên, một kẻ điên trong số những người chuyển sinh.

Nhưng y cũng là một thiên tài.

Người này, trong một bộ tộc Vu nhân nhỏ bé bị ruồng bỏ, tự mình nghiên cứu cổ thuật, học được một thân bản lĩnh quý dị khó lường như vậy, bản lĩnh của y thậm chí mạnh đến mức không sợ bị ba người cấp độ Nhập Phủ vây công, mạnh đến mức ngay cả hắn, một người Nhập Phủ, cũng có chút sợ hãi.

Trước đây, y luôn bị vấn đề của chính mình quán lấy, nhưng bây giờ y thật sự nhìn thấu một số chuyện, đương nhiên không phải thật sự nhìn thấu, mà là y cho rằng mình đã nhìn thấu, ai biết y sẽ làm ra chuyện gì?

Cho nên, không thể để mặc y tự tay giết chết Ô Nha, nếu không, sợi dây xích duy nhất có thể trói buộc kẻ điên này, sẽ đứt.

Vì suy nghĩ này trong một khoảnh khắc chiếm thế thượng phong, Hồ Ma cuối cùng quyết định ra tay.

Hắn vừa hét lớn, vừa bay ra khỏi đàn, thuận tay nhặt thanh đao răng cưa trên mặt đất, sử dụng công phu quý đẳng giai đến mức cực hạn, thân hình như một quỷ mị, trong nháy mắt, đã vượt qua hơn nửa sơn cốc, lao về phía hai huynh muội ở trên sườn núi.

Người còn lại, lại chính là Mã gia trước đó bị hạ cổ vào móng, bất đắc dĩ phải ngoan ngoãn trốn trong sơn cốc hơn nửa ngày.

Hơn nửa ngày qua, xung quanh đã xảy ra bao nhiêu chuyện nguy hiểm, bao nhiêu cơ hội mà người bình thường chạm vào là chết, nhưng bản thân nó bị trúng cổ, chỉ có thể nằm đó chịu đựng.

Bây giờ, nó rốt cuộc cũng đợi được lúc có thể cử động, cũng rốt cuộc đứng dậy được, vô số tức giận hóa thành sức lực lúc này, phi nước đại, bốn vó như sấm.

“Xoẹt...”

Khi Hồ Ma lao lên sườn núi, vô số cành lá và rễ cây xung quanh, bỗng nhiên như đàn rắn sống dậy, bay múa, dày đặc cuốn lấy Hồ Ma, muốn trói chặt, thậm chí xuyên thủng hắn.

Chương 802. Mã gia ủy khuất (2)

Chương 802: Mã gia ủy khuất (2)

Đây là hộ thân cổ do Hâu Nhi Tửu bố trí, không phân biệt địch ta, đáng sợ vô cùng.

Nhưng đao răng cưa trong tay vung lên, công phu Thủ Tuế được sử dụng, chỉ một đường đao, tất cả dây leo và cành lá, đều bay lên từng đoạn, mảnh vụn bắn tung tóe.

Ngay cả dịch nước bắn ra từ vết cắt của những dây leo này, cũng mang theo mùi hương ngọt ngào - đó cũng là độc, nhưng bị âm khí chấn động trên người Hồ Ma, từng tầng từng tầng đánh bật ra.

“Hô!”

Trong nháy mắt lao lên sườn núi, chém đứt dây leo, Hồ Ma đang chạy, đã chấp tay từ xa, chấp tay với Hâu Nhi Tửu.

Bên cạnh đột nhiên nổi lên một trận âm phong, ào ào thổi về phía hắn.

Sự chú ý của Hâu Nhi Tửu đều đặt trên người Ô Nha, dường như không biết người đang lao tới với tốc độ như chớp là Hồ Ma, lại dường như biết, chỉ là không quan tâm, cổ tay khẽ xoay, sáo trúc vung nghiêng, tiếng gió thổi qua lỗ sáo, phát ra tiếng “u”.

Hòn đá dưới chân y, lại trong nháy mắt bay lên, hòn đá bị chân vớ vụn ra trong không trung, từ bên trong chui ra một con Kim Thiên, đôi cánh mỏng manh rung lên giữa không

trung, tạo ra một luồng gió kỳ lạ, va chạm với Tứ Quỷ Áp Môn.

Mà cây sáo trong tay y, chỉ khẽ xoay một cái, vẽ một đường cong trên không trung, rồi lại đâm thẳng vào trán Ô Nha.

“Tác hồn tiên...”

Hồ Ma đang lao tới, tay trái vung lên, đầu ngón tay khẽ cong, mượn một sợi dây leo đang rơi từ trên không trung, đánh từ xa vào cánh tay Hầu Nhi Tửu.

Nhưng “xoẹt” một tiếng, sợi dây leo này vừa mới đến gần Hầu Nhi Tửu, đã bị kinh khí vô hình cắt đứt, đoạn dây leo bị đứt, ngược lại như con rắn, nhảy lên từ mặt đất, cắn về phía Hồ Ma.

“Hầu tử ngạnh trích đào...”

Hồ Ma không giảm tốc độ, thân hình lại xoay chuyển, mũi đao trong tay nhấc lên, chém sợi dây leo thành hai đoạn, nhưng bản thân hắn, lại thuận thế xoay người, đã đến trước mặt Hầu Nhi Tửu.

Hầu Nhi Tửu lập tức biến sắc, chậm rãi quay người nhìn về phía hắn, ánh mắt hắn trông rộng, lạnh lùng, bị ánh mắt này nhìn, Hồ Ma cảm thấy cả người không thoải mái, như thể ngay cả ánh mắt của hắn, cũng có thể hạ cổ...

... Không nhất định là thật, cũng có thể chỉ là bản thân bị hắn dọa sợ, đa nghi.

Nhưng vào khoảnh khắc này, cái bóng dưới chân Hầu Nhi Tửu, lại thật sự cử động, như thể xung quanh có những ngọn đuốc xoay tròn, lại như thể cái bóng của y, thật sự có ý thức riêng, đang vươn tay vỗ lấy Hồ Ma.

Mà Hồ Ma tiếp cận y ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng cũng hoàn toàn không dám chủ quan - theo lý mà nói, Thủ Tuế tiếp cận bất kỳ ai, người gặp nguy hiểm đều là đối phương.

Nhưng đối với người như Hầu Nhi Tử, đến gần y, ngay cả Thủ Tuế cũng sẽ cảm thấy một loại nguy hiểm theo bản năng.

Nhưng Hồ Ma không thể không tiếp cận, chỉ là đối mặt với những biến hóa nhỏ bé xung quanh, hấn khễ dừng chân, kinh khí xung quanh bùng phát, lại xua tan cái bóng của Hầu Nhi Tử, cùng với bất kỳ mối nguy hiểm tiềm tàng nào ở gần.

Sau đó hấn đưa tay ra, vào lúc đầu sáo trúc sắp đâm vào trán Ô Nha, nắm chặt lấy nó.

Bị Hồ Ma túm lấy sáo, trên mặt Ô Tụng đã hiện lên vẻ tức giận, môi y không động đậy, nhưng cổ họng lại phát ra mấy tiếng kỳ quái, đó dường như là một loại chú ngữ, tín hiệu sắp sửa phóng thích một loại tà vật nào đó.

“Đó là...”

Mà ở phía xa, nhìn thấy Hồ Ma đã ngăn cản thứ đáng sợ bên ngoài sơn cốc, mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng hấn lại đột nhiên giao đấu với Vu nhân áo trắng, trái tim mọi người lại treo lên cổ họng, không dám thở mạnh.

“Được rồi...”

Mà Tôn lão gia tử không hiểu sao lại thay đổi lập trường, càng nhìn thấy cảnh Hồ Ma như tia chớp lao đến bên cạnh Ô Tụng áo trắng, kích động vỗ tay.

Tiếp cận rồi, Vu nhân kia chắc chắn phải chết.

Bị Thủ Tuế tiếp cận, bất kể Vu nhân này trên người còn có cổ trùng lợi hại gì, cũng chỉ có một con đường chết.

Nhưng trong mắt mọi người, Hồ Ma đã thành công tiếp cận, nghe thấy âm thanh kỳ dị phát ra từ cổ họng Hầu Nhi Tử, Hồ Ma không nhân cơ hội ra tay tàn nhẫn, mà cũng hạ thấp giọng, nói với Hầu Nhi Tử câu thần chú của chính mình.

Rất ngắn, chỉ có năm chữ: “Ô Nha còn cứu được!”

“...”

“Xoẹt!”

Chú ngữ Hầu Nhi Tử đang niệm đột nhiên biến mất, trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn Hồ Ma.

Phía bên kia, tộc trưởng Ô Công đã bò đến lối vào mạch khoáng, sắp chui vào, niềm vui trong lòng, dường như cũng đạt đến đỉnh điểm vào khoảnh khắc này, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập.

Ông ta không hiểu chuyện gì, khuôn mặt người trên lưng con cỏ trùng, theo bản năng mở mắt ra, liền nhìn thấy một đám mây đen, đập thẳng vào mặt.

Đó không phải mây đen, mà là vó ngựa.

Mã gia trong lòng chịu bao nhiêu oan ức, có lẽ không ai biết.

Nhưng bây giờ rốt cuộc cũng đợi được lúc nó có thể cử động, mọi chuyện sắp kết thúc, vì vậy oan ức trong lòng nó, cũng hiếm hoi, biến thành tức giận vô cớ.

Nó bò dậy, chạy tới, lao tới, rồi hướng về phía nguồn gốc gây ra nhiều chuyện như vậy, con cỏ trùng không biết tổn bao nhiêu tâm huyết mới luyện chế được, giẫm lên, vừa đá vừa giẫm.

Giẫm thành thịt nát, vẫn không hả giận.

Chương 803. Để hấn tiếp tục điên (1)

Chương 803: Để hấn tiếp tục điên (1)

“Ô Nha còn cứu được?”

Là một người nuôi cổ mà bản thân không có cổ trùng, Ô Tụng bị người ta tiếp cận, nếu không nhanh chóng loại bỏ người này, thì rất có thể người chết sẽ là chính mình.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Hồ Ma đã tiếp cận y, hơn nữa còn là Thủ Tuế tiếp cận y, đồng nghĩa với việc lúc này, Hồ Ma muốn giết y, thì không biết có thể giết y bao nhiêu lần, cả đêm, chỉ có lúc này là nguy hiểm nhất.

Thế nhưng y lại đột nhiên ngừng niệm chú, thậm chí tất cả phòng bị trên người đều biến mất, chỉ là dưới ánh mắt bình tĩnh, đẩy lên sóng gió vô tận, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hồ Ma.

“Hồn phách của nàng chưa hoàn toàn tiêu tan, chỉ là bị ngăn chặn.”

Hồ Ma nắm lấy cây sáo trúc của y, từ từ buông ra, đối diện với ánh mắt của Ô Tụng, giọng nói trầm thấp, chậm rãi nói: “Nếu có thể tìm được phương pháp thích hợp, giúp nàng giải độc Hắc Thái Tuế, sau đó dùng Kim Ti Thái Tuế ôn dưỡng, sẽ có hy vọng cứu nàng trở về.”

“... Là nàng thật sự, chứ không phải kẻ điên bị Hắc Thái Tuế ảnh hưởng!”

Nói xong những lời này, liền nhìn chăm chăm vào Hâu Nhi Tửu, thái độ rất chân thành, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, không biết phản ứng của tên này sẽ thế nào.

Lúc Nhập Phủ, được hưởng sự cung phụng của Hắc Thái Tuế, cũng cảm nhận được vô số thông tin, như thủy triều rút khỏi bãi cát, dường như không để lại gì, nhưng vẫn có chút dấu vết, khiến Hồ Ma có một loại trực giác nhạy bén về trạng thái của Ô Nha.

Ô Nha bị tộc trưởng Ô Công ép buộc, ăn quá nhiều Hắc Thái Tuế, lại bị pháp lực của Vu thần tàn phá, hồn phách gần như bị hủy hoại, về lý thuyết nàng quả thực đã vô phương cứu chữa, thậm chí có thể nói, cả người đã bị luyện thành cổ.

Hâu Nhi Tửu sở dĩ muốn ra tay dứt khoát như vậy, cũng là vì, bản thân y là cao thủ luyện cổ, cho nên vừa mới thử qua, liền biết không cứu được nữa.

Về mặt luyện cổ, Hồ Ma tự nhận không bằng y, nhưng Hồ Ma lại biết Ô Nha còn một tia hy vọng sống sót, bởi vì, Hắc Thái Tuế trong sơn cốc này, đã bị hấp hưởng dụng một lần, thứ mà Ô Nha nuốt vào, là phần còn lại.

Giống như đồ cúng tế đã cúng tổ tiên, người sống ăn vào, sẽ nhạt nhẽo vô vị.

Ô Nha ăn loại Hắc Thái Tuế này cũng tương tự như vậy, không giống như vẻ ngoài tuyệt vọng của nàng, đương nhiên, tia hy vọng nhỏ nhoi này, cũng chỉ có Hồ Ma, người cũng đã hưởng dụng Hắc Thái Tuế, mới có thể nhận ra.

“Giải độc Hắc Thái Tuế, sau đó dùng Kim Ti Thái Tuế ôn dưỡng hồn phách?”

Bất ngờ là, Hồ Ma đưa ra câu trả lời này, Ô Tụng lại không hề tỏ ra kích động.

Y chỉ lặng lẽ nhìn Hồ Ma, một kẻ điên, nhưng đôi mắt lại trong sáng lạ thường, y chỉ nghe Hồ Ma nói, thậm chí không hỏi thêm gì, ví dụ như Hồ Ma nhìn ra thế nào, sao lại chắc chắn như vậy, vân vân.

Y chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Hồ Ma, trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Tại sao ngươi lại muốn đến cứu Ô Nha?”

‘Để tiếp tục buộc dây xích chó vào cổ ngươi...’

Hồ Ma nghĩ thầm, nhưng trên mặt lại khẽ thở phào, thành khẩn nói: “Vị nàng cũng đã cứu chúng ta.”

“Trước đây trong rừng, nàng đã giúp đỡ chúng ta, là một cô nương thiện lương.”

“...”

Ô Tụng nghe vậy, con ngươi dường như trở nên sâu hơn, khóe miệng dường như cũng nở nụ cười nhàn nhạt, khẽ gật đầu: “Muội ấy quả thực là như vậy.”

Nhìn nụ cười trên mặt y, Hồ Ma bỗng nhiên có chút thất thần, Hầu Nhi Tửu này điên cuồng, kỳ quái như vậy, nhưng bây giờ hẳn nhìn nụ cười trên mặt y, lại giống như rất đơn thuần.

Nhìn nụ cười như vậy, Hồ Ma cảm thấy kỳ lạ, ai có thể ngờ rằng kẻ vừa rồi với nụ cười như vậy, không hề nhíu mày, đã giết chết toàn bộ tộc nhân của mình, hơn nữa còn dùng máu thịt của bọn họ, nuôi ra nhiều cổ trùng tà ác kỳ quái như vậy?

Trong nụ cười, cây sáo trúc trong tay y, đột nhiên thu về, xoay một vòng, lại đưa lên mặt Ô Nha, nhưng lần này không phải để giết người, mà là từ trong sáo, bò ra một con rết, chui tọt vào tai Ô Nha.

Ngay cả khi đã bị trói buộc, vẫn trợn mắt, căng cứng cánh tay, dường như lúc nào cũng đang phát điên, Ô Nha đột nhiên

run lên, sau đó, từ từ cúi đầu xuống, dường như đã mất đi ý thức.

“Người...”

Hồ Ma nhìn con rết to như vậy chui vào tai, trong lòng không khỏi rùng mình, do dự lùi lại một bước.

“Đây là bách túc cô, có thể khiến ký ức rối loạn, mất đi ký ức.”

Hầu Nhi Tửu thản nhiên nói: “Muội ấy vừa rồi đã nhìn thấy cảnh ta giết chết toàn bộ tộc nhân, cho dù cứu về cũng sẽ phát điên, có khi còn điên cuồng tìm ta báo thù, trạng thái có lẽ sẽ còn tệ hơn bây giờ.”

“Cho nên ta đưa cổ trùng này vào cơ thể muội ấy, vừa có thể bảo vệ muội ấy chu toàn, cũng có thể khiến muội ấy quên đi chuyện trong khoảng thời gian này, tránh gây phiền phức cho nhau.”

“...”

“?”

Hồ Ma nghe vậy, sững sờ, lão ca này, làm việc gì cũng dứt khoát như vậy sao?

Chương 804. Để hấn tiếp tục điên (2)

Chương 804: Để hấn tiếp tục điên (2)

Hoặc là đang mơ hồ, hoặc là trực tiếp giải quyết xong xuôi?

Không phải chứ, Ô Nha nếu thật sự được cứu về, quả thực có khả năng phát điên, tìm người báo thù, nhưng bây giờ ngay cả việc có thể cứu nàng ấy về hay không cũng chưa biết, người đã nghĩ đến bước này, thậm chí còn thực hiện rồi?

Bất quá y đã làm như vậy, cũng chứng tỏ, một khi nghe nói Ô Nha còn cứu được, liền lập tức không chút do dự quyết định cứu?

“Còn người...”

Hầu Nhi Tửu vừa nói, vừa quay đầu nhìn Hồ Ma, cây sáo trúc trong tay, dường như có một lỗ hướng về phía hấn, Hồ Ma lập tức lắc đầu: “Ta không cần.”

“Ta hỏi người có muốn giúp người giải cổ hay không...”

Hầu Nhi Tửu đành phải kiên nhẫn giải thích: “Vừa rồi đã có mười ba loại cổ bám lên người người rồi.”

Hồ Ma hít một hơi lạnh, gật đầu nói: “Muốn!”

Hầu Nhi Tửu gật đầu, nói: “Giải xong rồi.”

‘Mẹ nó chứ, loại người này, cho dù chỉ đứng bên cạnh y, cũng cảm thấy hơi rợn người, cả người không thoải mái...’

Hồ Ma thở dài một tiếng, mới ngẩng đầu lên nói với Hầu Nhi Tử: “Nếu ngươi cũng muốn cứu tiểu cô nương tốt bụng Ô Nha này, vậy chỉ có hai cách, cách đơn giản nhất, là đưa nàng đi tìm cao nhân của Hình Hồn môn đạo, bọn họ có lẽ sẽ có cách cứu nàng.”

“Vậy thì...”

Trên người Ô Tụng, dường như luôn có một khí chất xa cách mơ hồ, y thân nhiên nói: “Ngươi quen người của Hình Hồn môn đạo sao?”

Hồ Ma sững sờ một chút, lắc đầu nói: “Không quen, cần người tự mình đi tìm, hơn nữa, muốn tìm, cũng phải tìm được cao nhân của Hình Hồn môn đạo, loại thực sự có bản lĩnh lớn, người bình thường, e là không giúp được gì.”

Người của Hình Hồn môn đạo, hẳn đúng là quen biết một Địa Qua Thiêu, nhưng có thể giới thiệu hai người bọn họ quen biết sao?

Hai người này gặp nhau, e là nguy hiểm đối với thế giới này không kém gì bom nguyên tử?

Quả nhiên, sau khi nghe câu hỏi đầu tiên, Hầu Nhi Tử không dài dòng, trực tiếp ngẩng đầu nhìn Hồ Ma, chậm rãi nói: “Vậy, cách thứ hai là gì?”

“Ở lại chỗ ta.”

Hồ Ma nghiêm túc nhìn Hầu Nhi Tử, chậm rãi nói: “Ta sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho nàng, ngươi chỉ cần chờ...”

“... Đương nhiên, phải trả phí khám bệnh!”

Người như Hầu Nhi Tử, giới thiệu cho Địa Qua Thiêu đương nhiên là không đáng tin cậy, cho nên, vẫn nên cố gắng ràng buộc y với mình càng nhiều càng tốt, lão huynh này, quá có tinh thần thực tế cao, tương lai nhất định sẽ có tác dụng lớn.

“Người...”

Hầu Nhi Tử dường như cũng hơi bất ngờ, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Người có bao nhiêu phần trăm chắc chắn, có thể cứu Ô Nha trở về?”

“Không dám đảm bảo!”

Nếu là người khác, đối mặt với người như Hầu Nhi Tử, đối mặt với câu hỏi như vậy, khi trả lời chắc chắn sẽ thấp thỏm, nhưng Hồ Ma lại trực tiếp thản nhiên nói: “Ta chỉ chắc chắn nàng còn cứu được, cũng sẽ cố gắng cứu nàng, cứu được hay không, xem mệnh!”

Hầu Nhi Tử đột nhiên im lặng, một lúc lâu sau, y mới đột nhiên mỉm cười nhìn Hồ Ma, nói: “Hóa ra là người à, vậy ta yên tâm rồi.”

Nếu y còn tiếp tục hỏi, Hồ Ma cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, nhưng không ngờ, sau khi y mỉm cười với Hồ Ma, lại bỗng nhiên như thở phào nhẹ nhõm, cây sáo trúc trong tay khẽ xoay, dây leo xung quanh, đều buông lỏng, từ từ thả Ô Nha xuống đất.

Sau đó khẽ thở dài, ánh mắt nhìn Ô Nha, nhưng lại nói với Hồ Ma: “Hắc Thái Tuế là thứ rất nguy hiểm, nó có ý thức riêng, cho nên khi người cứu Ô Nha, phải cẩn thận.”

“Hừm?”

Hồ Ma hơi tò mò, ngẩng đầu nhìn y.

Trong lòng không biết còn bao nhiêu câu hỏi muốn hỏi, nhưng nghĩ đến đây là hiện thực, cũng chỉ có thể tạm thời nhin xuống, đợi đến khi vào bản mệnh linh miếu, lại hỏi y kỹ càng.

Còn Ô Tụng, hay nói cách khác là Hầu Nhi Tử, sau khi nói xong câu này liền không có ý định ở lại nữa, y đi thẳng theo con đường nhỏ trên sườn núi, từ từ đi vào trong rừng.

Nhìn y biến mất, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người...”

Mà nhìn thấy Ô Tụng thật sự đã đi xa, lão Toán Bàn và những người khác ở phía xa, cũng vội vàng chạy tới.

Đến gần, nhìn cỏ trùng đầy đất và Ô Nha đang hôn mê bất tỉnh, bọn họ đều sợ hãi, vây quanh Hồ Ma: “Người vừa nói gì với Vu nhân kia vậy?”

“Sao hắn đột nhiên bỏ đi?”

“...”

Vừa rời nơi này nguy hiểm, cỏ trùng đầy đất, bọn họ đều không dám đến gần, chỉ nhìn thấy Vu nhân trẻ tuổi kia hung ác, giết vô số người, lại đánh nhau với tộc trưởng Ô Công, cuối cùng muốn ra tay với muội muội của mình, nhưng bị Hồ Ma ngăn cản.

Nói chuyện nhanh chóng vài câu, Vu nhân trẻ tuổi này, liền bỏ lại muội muội của mình, trực tiếp bỏ đi.

“Ta chỉ nói với hắn là chuyện nội bộ Vu nhân tranh đấu thế nào, chúng ta không quản, nhưng tiểu cô nương Vu nhân này, đã cứu mạng chúng ta trong rừng, là ân nhân của chúng ta, chuyện của nàng ta chúng ta phải quản.”

Hồ Ma nhìn bọn họ, nói: “Hắn ta nghe vậy cũng sợ hãi, liền bỏ lại người, tự mình đi rồi!”

“...”

Một câu nói khiến mọi người sững sờ, Vu nhân hung ác kia, lại biết điều như vậy sao?

Hồ Ma cười cười, không giải thích thêm, nói: “Đỡ nàng ta về phòng, sau đó ta sẽ xem cho nàng ta, đợi chữa khỏi cho nàng ta, chuyện bên Vu nhân này, coi như viên mãn.”

Biết chuyện vẫn chưa kết thúc, giải quyết xong Vu nhân, người của Nhất Tiễn giáo vẫn còn ở đây, vì vậy hắn chỉnh trang lại y phục, quay đầu nhìn sang phía bên kia, thì thấy Tôn lão gia tử, đang chấp tay với đèn lồng đỏ trên cổng chào:

“Hong Đăng nương nương tại thượng, là lão phu mạo phạm, có mắt như mù, xông nhầm vào quý địa, mong nương nương đại nhân đại lượng, bỏ qua cho kẻ tiểu nhân, sau này lão phu nhất định dâng tam sinh lục súc, tạ ơn Hong Đăng nương nương tha tội...”

“...”

Hồ Ma thấy buồn cười, liền dẫn người đi lên, chấp tay từ xa: “Lão tiên sinh, đây thật là đại thủy xông vào miếu Long Vương...”

Chương 805. Giao tình truyền thừa

Chương 805: Giao tình truyền thừa

“Hả?”

Tôn lão gia tử đang cúi đầu liên tục xin lỗi đèn lồng đỏ trên cổng chào, nói nhỏ, vừa thấy Hồ Ma dẫn người đến trước mặt mình, liền giật mình, vẻ mặt cảnh giác.

Lão ta không sợ Hồ Ma, dù sao sau khi vào sơn cốc, lão ta ngoài việc hò hét vài tiếng, thực ra cũng không ra tay mấy, bản lĩnh cả người, cũng không thể hiện ra bao nhiêu, lúc này đối đầu với ai, cũng có thể đánh được.

Nhưng lão ta sợ đèn lồng đỏ này.

Danh tiếng của Hồng Đăng nương nương, lão ta đã từng nghe nói, chỉ là không cùng một châu, cũng không có giao thiệp gì, người khác nói lợi hại đến đâu, lão ta cũng không để tâm, nghĩ bụng cùng lắm cũng chỉ là đánh thắng ác quỷ Thanh Y, xây một ngôi miếu, một vị tiểu thần nhỏ bé, có gì kỳ lạ?

Thủ Tuế Nhập Phủ, cũng là Thủ Tuế lão gia, đối với loại tà vật này đương nhiên phải kính trọng, nhưng không cần phải khúm núm.

Nhưng bây giờ lại khác, lão ta tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Hồng Đăng nương nương, chỉ cần một tia pháp lực giáng xuống, liền có thể xua đuổi Liên Hoa thánh mẫu, trọng thương tà thần của Vu nhân, đây là pháp lực cỡ nào?

Nếu tiêu quản sự của Hồng Đăng hội này nhân cơ hội này, mượn pháp lực của Hồng Đăng nương nương để gây khó dễ cho mình, vậy thì lão ta không thể nào chịu nổi.

“Lão gia tử không cần lo lắng.”

Hồ Ma liếc nhìn lão ta, thản nhiên nói: “Hồng Đăng nương nương nhà ta không phải người ỷ mạnh hiếp yếu, nương nương chỉ ghét người ta không có quy củ, trước đây các người không chào hỏi một tiếng, đã xông vào mỏ của chúng ta gây rối, để các người chịu thiệt là đáng đời.”

“Nhưng đã hiểu lầm, mọi người đều là người trong cùng một mạch Thủ Tuế, hà tất phải ỷ mạnh hiếp yếu?”

“...”

Nghe Hồ Ma nói chuyện khách sáo, hơn nữa lễ phép chu đáo, Tôn lão gia tử mới hơi yên tâm, cẩn thận đánh giá Hồ Ma, nói: “Tiểu tư ngươi cũng giỏi đấy, ta nghe người ta nói, sư phụ ngươi là Chu Nhị gia của Lão Âm Sơn?”

“Phải có bản lĩnh lớn cỡ nào, mới có thể dạy ra đồ đệ như ngươi... À mà ngươi xưng hô thế nào?”

“...”

Hồ Ma nghe ông ta nói vậy, liền mỉm cười gật đầu, nói: “Ta họ Hồ, là quản sự của Hồng Đăng hội chúng ta.”

“Danh hiệu không quan trọng, ta chỉ là người làm việc cho nương nương, lão gia tử nếu không phục, cứ việc đến Minh Châu tìm ta, Hồng Đăng hội chúng ta người đông thế mạnh, nhất định có thể tiếp đón lão gia tử.”

“...”

“Hãy, nói gì mà phục hay không phục?”

Tôn Tam gia Thiết Kiều bỗng nhiên cười khẩy một tiếng, lắc đầu, nói: “Đều là người trong giáo phái làm việc, cũng không phải ân oán cá nhân, tiểu Hồ quản sự, lão phu nhớ kỹ ân tình hôm nay của ngươi, sau này sẽ báo đáp.”

Hồ Ma cười nói: “Lão tiên sinh khách sáo, sau này nếu có cơ hội, xin hãy chỉ giáo.”

Tôn lão gia tử cho đến lúc này, mới hoàn toàn yên tâm, quay người lại, vội vàng kiểm tra thương thế của mấy người đi cùng mình, nhưng không khỏi biến sắc.

Pháp vương của Nhất Tiên giáo kia, bị pháp thân của Liên Hoa thánh mẫu cưỡng ép giáng xuống, xâm chiếm quá nhiều khí huyết sinh mệnh, bây giờ tóc bạc trắng xóa, giống như già đi hai mươi tuổi, cho dù cứu về được, cũng sợ là không sống được mấy năm nữa.

Mà đám đồ tử đồ tôn của lão ta, ngoại trừ Trang Nhị Xương tu vi cao hơn một chút, hiện tại còn thoi thóp, những người khác đều đã bị thi ong cắn đến mức toàn thân lỗ chỗ, chết không thể chết hơn.

Lần này đến đây, có thể nói là chịu thiệt lớn, nhưng oán hận trong lòng, phần lớn đều chỉ nhằm vào đám Vu nhân kia, đối với vị quản sự của Huyết Thực bang biết lễ nghĩa, kính trọng tiền bối này, lại không thể oán trách gì.

Lão ta một tay xách vị pháp vương nửa sống nửa chết, mất hết pháp lực, một tay xách Trang Nhị Xương đang hôn mê, quay người đi ra ngoài sơn cốc.

Hồ Ma thấy lão ta đi dứt khoát như vậy, cũng thấy mới mẻ, bỗng nhiên nói: “Lão gia tử, Trang mỗ trưởng sau khi tỉnh lại, còn phải để hãn ta quay lại một chuyến, bàn giao sổ sách của mỗ, sau này nương nương nhà ta hỏi đến, ta còn phải báo cáo với người phía trên...”

“ ... ”

“Biết rồi!”

Tôn lão gia tử không quay đầu lại, buồn bực nói: “Hắn ta không đến ta đánh gãy một chân hắn ta!”

“Ồ, cứ thế mà đi rồi?”

Nhìn Tôn lão gia tử cũng đi dứt khoát, mọi người có mặt, đều nhìn nhau, có chút không thể tin nổi.

“Chuyện của hội là chuyện của hội, trong truyền thừa có giao tình của truyền thừa.”

Hồ Ma lắc đầu, nói: “Lão ta vì Nhất Tiễn giáo đến cướp Thi Đà, chúng ta vì Hồng Đăng nương nương, phải bảo vệ bảo bối, đó đều là công việc, nào có ân oán cá nhân gì?”

Thực ra trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói ra thì, trong toàn bộ chuyện này, người mà hắn kiêng dè nhất, chính là lão Thủ Tuế này, lão ta dường như đã sử dụng một loại tuyệt kỹ cấp bậc Nhập Phủ, sát khí quanh người cuộn cuộn, mặt xanh nanh vàng, thật sự đáng sợ.

Chỉ là lão ta không xác định được vị trí của mình, không biết nên xông lên phía trước, hay đi theo phía sau, cũng không rõ tình hình, bị pháp lực của Hồng Đăng nương nương dọa sợ, không dám dùng hết bản lĩnh thật sự để liều mạng.

Chương 806. Giao tình truyền thừa (2)

Chương 806: Giao tình truyền thừa (2)

Trên thực tế, nếu lão ta thật sự phát điên, mượn pháp lực này giết người làm loạn trong mỏ, thì bất kể là ai, cũng sẽ đau đầu...

Vừa nghĩ, hắn vừa vung tay, quay người lại, ánh mắt nhìn về phía mạch khoáng được quần vải đỏ, vẻ mặt không hề thả lỏng, nói với lão Toán Bàn bên cạnh: “Lão ca, thứ trong mạch khoáng kia, rốt cuộc là tình huống gì?”

“Người không phải nói mình cái gì cũng biết sao? Nên nói rõ ràng rồi chứ?”

“...”

“Ta?”

Lão Toán Bàn sững sờ, thầm nghĩ mình còn nhiều vấn đề muốn hỏi người, ví dụ như vừa rồi người làm sao có thể đỡ được một chương của lão Thủ Tuế Nhập Phủ kia, làm sao có thể dùng một đao bức lui vị Đường Thượng Khách kia, thậm chí còn dọa cho bỏ chạy?

Nhưng cảm nhận được sự gấp gáp trên người Hồ Ma, lão ta cũng hít sâu một hơi, vội vàng nói: “Lão nhân ta cả đời này đúng là đã gặp không ít chuyện, nhưng tình huống này thì biết nói thế nào...”

“Ta chỉ biết, đám Vu nhân này, căn bản không thờ phụng Vu thần nào, Vu thần chân chính, là được sắc phong, còn bọn

họ, vì đã tham gia vào sự kiện tế đàn lớn ở Thượng Kinh năm đó, phạm tội, bị tộc nhân ruồng bỏ, mới đến nơi này.”

“Vu thần chân chính là được sắc phong, sẽ không che chở cho những kẻ phạm tội như bọn họ...”

“...”

“Lại là một bộ tộc bị ảnh hưởng bởi sự kiện đại tế đàn ở Thượng Kinh? Cũng giống như tình cảnh của Quý Động Tử Lý gia...”

Hồ Ma trong lòng cũng khẽ động, thâm suy nghĩ, chậm rãi nói: “Vậy nếu Vu thần không che chở cho bọn họ, thứ mà bọn họ thành kính thờ phụng kia là gì?”

Vừa rồi giao đấu, hắn cũng cảm thấy, thứ bị Vu nhân triệu hồi ra bên ngoài, dường như khác với tà vật và Đường Thượng Khách mà hắn từng gặp, kỳ dị không thể tả.

“Có lẽ là một loại tà vật nào đó, nhân lúc tộc nhân của bọn họ hoang mang lo sợ, nhân cơ hội tự xưng là Vu thần, lừa gạt hương hỏa tế phẩm...”

Lão Toán Bàn cũng rõ ràng có chút do dự, chậm rãi nói, đột nhiên có chút sợ hãi: “Thậm chí, chỉ là vì ăn quá nhiều Hắc Thái Tuế, đầu óc trở nên không bình thường, tự mình tạo ra một thứ gì đó không biết tên...”

Nghe lão Toán Bàn đầy nghi hoặc, Hồ Ma cũng bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, suy nghĩ cẩn thận: Thứ bị triệu hồi ra bên ngoài, không phải Vu thần, mà là đám Vu nhân ăn quá nhiều thịt Thái Tuế này, tự mình tưởng tượng ra...

Nhưng nếu thật sự chỉ là tưởng tượng, thứ này không nên có ý chí, ít nhất là không nên có mục đích rõ ràng vượt quá phạm vi cầu nguyện của Vu nhân!

Nhưng thứ bên ngoài kia, rõ ràng là có, nó thậm chí còn có ý chí rõ ràng, muốn mượn thứ trong mạch khoáng, đến thế gian...

Vậy ý chí này...

Hắn bỗng giật mình: “Ý chí này đến từ Thái Tuế lão gia?”

Nghĩ đến vấn đề này, lại liên tưởng đến những thông tin hỗn loạn trong đầu mình khi hấp thụ khí huyết của Hắc Thái Tuế, Hồ Ma hít sâu một hơi, nhận ra một vấn đề đáng sợ:

“Vừa rồi ta chẳng lẽ đã giao đấu với Thái Tuế lão gia?”

‘...’

“Những chuyện này, quá khó đoán...”

Mà khi Hồ Ma đang suy nghĩ, lão Toán Bàn cũng khẽ thờ dài, nói: “Đường Thượng Khách càng lợi hại, thần linh được sắc phong, thì càng không thích mở huyết thực, hay nói cách khác... bọn chúng theo bản năng sợ hãi.”

“Ngay cả Hồng Đăng nương nương của hội chúng ta, cũng không muốn tùy tiện bị mời đến mở huyết thực, huống chi là những người lợi hại hơn Hồng Đăng nương nương?”

“Nhưng, lại có một số huyết thực, là thứ mà bọn chúng không thể thiếu, hơn nữa, có thể vô hình trung tạo ra tà vật lợi hại hơn, thậm chí có một số, đối với bọn chúng tràn đầy sức hút...”

“...”

“Vừa bị thu hút, vừa theo bản năng sợ hãi?”

Hồ Ma nắm bắt được trọng điểm trong lời nói này, nhìn sâu vào mạch khoáng vẫn đang được quần vải đỏ, thấp giọng nói: “Vậy, thứ mà bọn chúng đều đang tranh giành... dường như gọi là Thi Đà... rốt cuộc là thứ gì?”

“Chính điểm này khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ...”

Lão Toán Bàn dừng lại một chút, nhỏ giọng nói: “Thứ mà bọn chúng nói, dường như không giống với những gì ta biết, nếu đây thật sự là thứ mà đám người ở Thượng Kinh hai mươi năm trước tranh giành, thì... sao lại xuất hiện ở đây?”

“Hửm?”

Nghe lão Toán Bàn nói vậy, Hồ Ma cũng không khỏi giật mình, quay đầu nhìn lão ta.

Đại tể đàn ở Thượng Kinh, trước đây hắn đã nghe Quỷ Động Tử Lý gia nói qua, nhưng Lý gia trong hang động lúc đó, không phải nói đại tể đàn kia, là để làm rõ lai lịch của Thái Tuế lão gia mới lập sao?

Đương nhiên, sau đó lại nghe Sơn Quân tiên bối nói dường như đại tể đàn kia, lại có liên quan đến người chuyển sinh đời trước, Đại Hiền Lương Sư...

Bây giờ, lại thêm thứ trong mạch khoáng này?

Nghĩ đến biểu hiện thường ngày thi thoảng không đáng tin cậy của lão Toán Bàn, ánh mắt hắn, cũng không khỏi mang theo nghi ngờ, lại khiến lão Toán Bàn vội vàng nói: “Đừng nhìn ta, ta không dám đảm bảo, ta chỉ nghe người khác nói thế nào, thì nói lại với người như vậy thôi...”

Hồ Ma nói: “Tại sao người khác đều chưa từng nghe nói, mà chỉ có người nghe nói?”

Sự nghi ngờ trong lời nói đã không hề che giấu.

Lão Toán Bàn nghe vậy, liền trừng mắt: “Biết trước khi ta vào Hồng Đăng hội làm cung phụng, thì ta đã làm gì không?”

“Để kiếm sống, lão nhân ta đã từng đi khắp nơi kể chuyện, không nghe nhiều những câu chuyện kỳ lạ bí ẩn, chuyện

phòng the, làm sao có bản lĩnh lừa tiền thưởng từ những người uống trà?”

“Chết tiệt...”

Hồ Ma vốn đang nghi ngờ lão Toán Bàn có vấn đề, bỗng sờ: “Câu trả lời của lão ta, lại ngoài ý muốn hợp lý...”

Trong lòng cũng khẽ thở dài, thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình, mạch khoáng bên kia, dù có bàn luận nhiều hơn nữa, cứ để đó, cũng không phải là cách...

Vì vậy hắn cắn răng, nói: “Đại Đồng, đi lấy xeng tới!”

Chương 807. Khai mở vào hang (1)

Chương 807: Khai mở vào hang (1)

“Thật sự muốn đào sao?”

Câu nói của Hồ Ma khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Lúc này, trong sơn cốc này, vừa mới xảy ra một trận hỗn loạn lớn, còn nhiều xác chết chưa được thu dọn, trên mặt đất đâu đâu cũng thấy xác cổ trùng chết cứng, từng lớp từng lớp, dù dường như đã không còn chút sức sống nào, nhưng nhìn vào vẫn khiến người ta rùng mình.

Mà nguyên nhân của tất cả những điều này, đều là do có người muốn mở mạch khoáng bí ẩn này, lấy thứ bên trong...

“Tên mở trường họ Trang kia, cũng không thật thà.”

Cảm nhận được áp lực trong lòng mọi người xung quanh, Hồ Ma thở dài, nói nhỏ: “Hắn ta nói không hiểu, thực ra đã sớm nhìn ra thứ bên trong mạch khoáng này là gì, chỉ là lấy lời qua loa với chúng ta thôi.”

“Hơn nữa, nếu thứ này ở đây, đợi đến khi tin tức lộ ra, ai biết còn có thể thu hút những thứ gì khác dòm ngó, lại gây ra những rắc rối khác?”

“Hơn nữa thứ tà môn này, cứ thế ở trên mỏ, lâu ngày, trong lòng của mọi người cũng không yên tâm phải không?”

“...”

“Nghe theo Hồ Ma ca.”

Chính là Chu Đại Đồng nhanh nhẹn, lập tức chạy đi lấy hai cái xẻng, cắm xuống đất, nhổ nước bọt vào lòng bàn tay, xoa xoa, bộ dạng hăng hái muốn thử.

“Đừng vội...”

Đang lúc mọi người xắn tay áo lên, lão Toán Bàn bên cạnh vẫn luôn trầm ngâm, bỗng nhiên nói: “Chương quỹ nói đúng, nên mở ra xem là cần thiết, nhưng phải chuẩn bị đầy đủ.”

“Trong sơn cốc này có người chết, lại có cổ trùng, trước tiên thu dọn sạch sẽ rồi hãy nói, dù sao đây là mả huyết thực, chuyện tà môn vốn đã nhiều, một khi mở mả huyết thực này, vạn nhất bên trong có tà khí bốc ra, bị những xác chết và cổ trùng này dính vào, thì phiền phức lắm.”

“...”

Mọi người nghe xong, đều cảm thấy có lý.

Những xác chết và cổ trùng này, ngay cả bình thường, cũng khó đảm bảo không gây ra chuyện tà môn, một khi dính phải tà khí trong mả huyết thực, thì càng không an toàn, phải dọn dẹp sạch sẽ mới yên tâm.

Vì vậy liền bận rộn sắp xếp, ngay cả lão Toán Bàn cũng thuyết phục bản thân, đến chỉ đạo giúp đỡ.

Mả huyết thực thường xuyên xảy ra chuyện, quan tài là thứ thường được chuẩn bị sẵn, hai đồ đệ của Trang Nhị Xương, cùng với những người đi theo lão Thủ Tuế Nhập Phủ Tôn lão gia tử và vị pháp vương của Nhất Tiễn giáo, đều lần lượt được thu liệm, còn thấp hương cho họ.

Bọn họ đều là người có chủ, biết đâu người ta sẽ đến đòi xác, bây giờ thu liệm cẩn thận, sau này gặp mặt, cũng dễ nói chuyện.

Xác của đám Vu nhân, phần lớn bị cỏ trùng găm nhăm, không dễ thu liệm, hơn nữa, ước chừng cũng sẽ không có ai đến thu liệm bọn họ nữa, hơn nữa trên người bọn họ nhiều cỏ trùng, không ai dám chạm vào, liền chất đông lại, chuẩn bị đủ củi khô, đốt một mối lửa.

Bên trong bên ngoài, dọn dẹp sơn cốc sạch sẽ, thấy trời cũng đã đến giữa trưa, Hồ Ma liền để một nhóm người ở đây bận rộn, một nhóm người khác đi nhóm lửa nấu cơm.

Đều là những người cả đêm không được thả lỏng, dù không giúp được gì nhiều, nhưng tinh thần cũng căng thẳng cao độ, bụng đã sớm đói meo, dù sao cũng phải ăn no nê trước, rồi mới đi mở mạch khoáng kia.

Tuy nhiên, thấy Hồ Ma thật sự giật bỏ tám vải đỏ, dường như định đào thứ bên trong mạch khoáng này ra, đám thợ mỏ đều sợ hãi, lo sợ đám người Hồ Ma sẽ ép buộc những người này vào mạch khoáng quý dị khó lường kia để thăm dò.

Thậm chí không ít người trao đổi ánh mắt với nhau, cân nhắc bên ngoài không còn Vu nhân, có nên bỏ trốn hay không.

Nhưng lại bởi vì, mấy ngày nay tuần tra, Hồ Ma cũng đã hứa với bọn họ, sẽ trả tiền công, bây giờ tiền công còn chưa tính, cho nên bọn họ cũng không dám thật sự bỏ trốn.

Từng người bung bát lớn, nhưng cũng không có tâm trạng ăn cơm, trong lòng đang rối rắm, Hồ Ma lại thật sự đi tới, một đám người đều hoảng sợ vội vàng đứng dậy, hai chân đều run rẩy.

Nhưng Hồ Ma chỉ bảo bọn họ ngồi xuống, hỏi xem chuyện trước đây khi Trang Nhị Xương đào mạch khoáng này là như thế nào. Bây giờ Trang Nhị Xương không có ở mỏ, hai đồ đệ cũng chết rồi, đám thợ mỏ này không có chỗ dựa, đương nhiên hỏi gì nói nấy.

Hồ Ma nghe kỹ một lượt, cũng hiểu ra, những lời Trang Nhị Xương nói lúc trước, cũng là nửa thật nửa giả.

Lão thợ mỏ đi vào, kéo ra chỉ còn nửa người là thật, đại đồ đệ của hắn ta mặc áo giáp phù, chui vào, lúc ra ngoài biến thành người máu, tà khí ngút trời, cuối cùng lại chui vào một lần nữa cũng là thật, nhưng Trang Nhị Xương trực tiếp phong bế mỏ, lại là giả.

Nghe nói đám thợ mỏ này kể, lúc đó Trang Nhị Xương trước tiên dùng vải đỏ vây quanh mạch khoáng, không cho thợ mỏ bình thường nhìn thấy động tĩnh bên trong.

Lắm bầm trong đó nghiên cứu thêm nửa ngày, mới cuối cùng phong bế mạch khoáng này lại.

“Nói cách khác, mỏ này quả thật tà môn, nhưng Trang Nhị Xương cũng không phải thúc thủ vô sách trước chuyện tà môn này.”

Hồ Ma để bọn họ tiếp tục ăn cơm, bản thân lặng lẽ suy nghĩ rời đi: “Lý do hắn ta phong bế mỏ, là vì Vu nhân đến nhanh, không còn cách nào khác.”

“Hơn nữa, hắn ta chắc hẳn đã đoán được thứ bên trong mạch khoáng này là gì, biết mình nuốt không nổi, thậm chí vận chuyển cũng rất khó khăn, cho nên mới bất đắc dĩ, trực tiếp truyền tin tức cho sư phụ của hắn ta, coi như bán bảo bối này cho Nhất Tiền giáo...”

“Hắn ta đã có thể giải quyết, thì ta thân là Thủ Tuế Nhập Phủ, không có lý do gì giải quyết không được.”

“...”

“...”

Chương 808. Khai mở vào hang (2)

Chương 808: Khai mở vào hang (2)

Đã có chủ ý, cộng thêm một chút suy đoán khiến trong lòng cảm thấy bất an, liền lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Ngoài dự liệu của đám thợ mỏ, Hồ Ma cùng với những người bên cạnh hắn, lại không có ý ép buộc những người này lên, vì vậy trong lòng bọn họ cũng tò mò, vội vàng đi theo, vây quanh xem từ xa.

Đương nhiên, mặc dù Hồ Ma đã quyết tâm mở mạch khoáng này, nhưng cũng không chủ quan, nghe theo kiến nghị của lão Toán Bàn, không chỉ dọn dẹp xác chết và cỏ trùng trong sơn cốc, còn lập bàn thờ, bày lên bánh bao và gà béo... làm đồ cúng.

Lại lấy gỗ vót nhọn sau đó quấn tóc được cắt ra từ đầu của đám Vu nhân đã chết, chia thành bảy phần, đào hố chôn xuống, hướng về phía cửa vào mạch khoáng.

Lại lấy từ kho ra một dãy mười cái chum, trên đó đều dán đầy bùa chú loạn thất bát tao, không nhìn rõ nét chữ và hướng đi do lão Toán Bàn chấm máu Thái Tuế viết ra, sau đó vây quanh cửa vào mạch khoáng, mỗi ba bước một cái, bày chính tề nửa vòng tròn.

“Lão già này rốt cuộc là lai lịch gì?”

Hồ Ma nhìn, đều cảm thấy kỳ quái, luôn cảm thấy lão Toán Bàn này biết không ít thứ, dường như pháp thuật của các môn đạo, đều lấy ra dùng.

Nhưng lại mỗi thứ đều không cao minh lắm...

Tuy nhiên, cao minh hay không tạm thời không nói, lão Toán Bàn bày trận này, lại khiến mọi người yên tâm hơn không ít, liền nhìn nhau, trực tiếp đi lên, giật bỏ tấm vải đỏ bên ngoài mạch khoáng, tháo dỡ giá gỗ.

“Hô!”

Giá gỗ bị giật ra, lập tức thấy bụi bay mù mịt, nhìn vào bên trong, lại lộ ra một cái hố đen ngòm, nhìn không thấy đáy.

Một luồng gió lạnh lẽo, kèm theo mùi máu tươi, từ sâu trong mạch khoáng này truyền ra.

Trong lòng của mọi người đều không khỏi rùng mình, nhìn nhau, trong lòng không hiểu cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả Chu Đại Đồng cùng Chu Lương, Triệu Trụ... cũng im lặng một lát, bọn họ tuy rằng đã vào Huyết Thực hội hai năm, nhưng thực tế vẫn luôn ở trong trạng viên phụ trách áp vận, đối với chuyện trên mỏ này không hiểu rõ, bây giờ đến gần, trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi.

Nhưng cũng chỉ là một lát, Chu Đại Đồng liền cười nói: “Đều sợ đến mức trúng co lại rồi? Nào, đưa dao mổ thịt cho ta, ta vào xem!”

Triệu Trụ lập tức nói: “Người ở đây canh chừng, ta đi.”

Chu Lương nói: “Đúng, Trụ Tử đi!”

Hồ Ma thấy vậy, cũng không khỏi thở dài, quả nhiên vẫn là thiếu niên trong trại thành thật, đương nhiên, cũng không phải vì bọn họ thật sự không sợ chết như vậy.

Chủ yếu là đi theo Hồ Ma, bọn họ ăn ngon, mặc đẹp, lại học được bản lĩnh thật sự, bình thường chuyện thật sự mạo hiểm Hồ Ma cũng không dẫn bọn họ đi, trong lòng thiếu niên trong thôn, lại như vô hình chung, đã nợ không ít ân tình.

Gặp phải chuyện nguy hiểm, sợ hãi thì sợ hãi, nhưng cũng định cắn răng đi lên.

“Thôi, các người đều ở đây canh chừng, ta đi!”

Hồ Ma cởi áo khoác ngoài, nói với bọn họ một tiếng, bản thân thì đi về phía cửa hang, mọi người đều kinh ngạc, muốn ngăn cản, hấn lại khoát tay, ra hiệu bọn họ không cần nói, bản thân hấn vào mạch khoáng này, vốn là muốn xác minh một suy đoán trong lòng, đương nhiên phải đi.

Nhưng cũng ngay lúc ánh mắt lo lắng của mọi người, Hồ Ma vén áo choàng dài lên, nhét vào thắt lưng, khom người, chuẩn bị chui vào mạch khoáng này.

Lại đột nhiên sắc mặt biến đổi, lùi lại mấy bước.

Mọi người cũng nghe thấy, vội vàng lùi lại, trợn to mắt, nhìn về phía sâu trong mạch khoáng đen ngòm kia.

Lờ mờ nghe thấy, bên trong có tiếng “ầm” “ầm”, như thể có lực mạnh mẽ đã man nào đó, đang đập vào vách đá, như đã thú bị nhốt, muốn xông ra.

Đáng sợ nhất là, thứ bên trong này, đang càng ngày càng gần cửa ra vào mạch khoáng.

“Bên trong có thứ gì?”

Nghe động tĩnh nặng nề mà mơ hồ bên trong, Hồ Ma lui ra khỏi cửa hang, cùng với những người canh giữ bên ngoài đều sửng người.

Nhìn nhau, liền xác định đây không phải ảo giác của mình, bên trong mạch khoáng, có thứ gì đó, đang nặng nề, từng bước từng bước tiếp cận ra ngoài.

Tâm trạng đột nhiên đều run lên, một nỗi sợ hãi khó hiểu dâng lên từ đáy lòng, không ít người theo bản năng chân mềm

nhũn, hít vào một hơi, đều cảm thấy thân thể đang run rẩy dữ dội.

Mà Hồ Ma cũng đột nhiên nghiêng rặng, hoàn toàn lui ra khỏi mạch khoáng, tay vươn sang bên cạnh, thấp giọng quát: “Nhanh, cầm vũ khí!”

“Xoạt!”

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng mỗi người lấy đao lấy thương lấy xiên, ôm chặt trong lòng.

Ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng phản ứng lại, nhớ kỹ lời dặn dò trước đây khi Hồ Ma dẫn nàng ta ra ngoài, bảo nàng cầm chặt đèn lồng đỏ, vèo một tiếng chạy tới, xách đèn lồng đỏ treo trên cổng chào tới, lại ôm lấy đao rặng cưa, chen vào giữa đám đông.

Dao rặng cưa trước tiên ném cho Hồ Ma, sau đó liền nhón chân, nhét cán trúc của đèn lồng đỏ vào tay Hồ Ma, Hồ Ma lại liếc nhìn, khoát tay:

“Lấy thứ gì hữu dụng!”

“...”

Tiểu Hồng Đường ngẩn người, đặt đèn lồng đỏ xuống đất, mở giỏ nhỏ của mình, lấy một miếng xương Ngũ Sát thần đưa cho hắn.

Chương 809. Âm tướng quân

(1)

Chương 809: Âm tướng quân (1)

Một tay nắm chặt xương Ngũ Sát thần, một tay cầm dao răng cưa, Hồ Ma bước ngang vài bước, tìm kiếm một vị trí thích hợp, hai chân đứng vững một phương hướng.

Mấy bố trí trước đó ở xung quanh sơn cốc này, hiện tại vẫn chưa dỡ bỏ, chỉ cần tìm được vị trí thích hợp, một khi trong sơn cốc có biến, bản thân hóa chết, làm vật trấn, liền có thể lập tức dựng lên một pháp đàn.

Chuẩn bị xong, lúc này mới nhìn về phía cửa vào mạch khoáng đen ngòm, nín thở.

Hiện tại những người khác cũng như hắn, đám thợ mỏ đã lùi ra xa mười mấy trượng, từng người túm tụm lại với nhau, trừng mắt nhìn cửa vào mạch khoáng đen ngòm với ánh mắt sợ hãi.

Chu Đại Đồng lại đứng bên cạnh Hồ Ma, hai tay mỗi tay cầm một con dao mà thợ mỏ thường dùng để cắt thịt Thái Tuế.

Triệu Trụ và Chu Lương thì đứng hai bên, một người cầm gậy gỗ, một người cầm cửu tiết tiên...

... Đây là của một đồ đệ của Tôn lão gia tử để lại, bị Chu Lương thuận tay giữ lại.

Ngay cả lão Toán Bàn, lúc này cũng như nghiêm túc, vốn dĩ lão ta rất nhất gan, thấy tình hình không ổn là chuẩn ngay,

nhưng vào lúc này, có lẽ là quá đề tâm đến thứ bên trong mạch khoáng, lại không hề bỏ chạy.

Mặc dù chân run lẩy bẩy, nhưng vẫn cởi áo khoác ngoài, sau đó cởi quần... chỉ cởi một nửa, liền rút từ thắt lưng ra một vật dài được bọc kỹ bằng vải xám.

Mở lớp vải xám ngoài cùng, bên trong lại là một lá cờ viền đen, vì bị bọc quá lâu, nhẵn nhúm, nhưng lão ta lại như bảo vệ bảo vật, hai tay ôm vào lòng, co rúm người lại, dường như trong lòng yên tâm hơn một chút.

Trên đó có hình bát quái, còn có chữ dạng tổ sư gì đó.

“Hả?”

Thấy hành động này của lão Toán Bàn, dù thứ trong hang có hấp dẫn đến đâu, Hồ Ma cũng không nhìn được quay đầu lại, liếc nhìn lão ta.

Lão già này đi theo đến chỗ, hành lý cũng không chuẩn bị gì, ăn uống, đều đi theo bọn họ, càng đừng nói đến mang theo đồ nghề gì, không ngờ, lão ta thực ra vẫn có đồ vật trên người, chỉ là chỗ giấu, thật sự khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng hiện tại cũng không kịp hỏi kỹ, chỉ đều trợn to mắt, tập trung tinh thần nhìn vào bên trong mạch khoáng.

“Àm” “Àm” “Àm”

Động tĩnh bên trong, càng ngày càng gần cửa vào mạch khoáng.

Tâm trạng mọi người cũng theo đó lên đến cổ họng, mặc dù cố gắng đứng vững, nhưng phần thân trên lại theo bản năng cách xa cửa hang, như thể bị lực lượng vô hình đẩy lệch.

“Hô...”

Cũng ngay lúc trái tim căng thẳng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đột nhiên một luồng gió mạnh thổi ra từ trong hang, mọi người chỉ cảm thấy trong mũi miệng, đều là mùi máu tanh nồng nặc, như thể trong nháy mắt đến lò mổ.

Ngay sau đó, toàn thân đều bị trận gió âm lãnh quỷ dị thổi xuyên qua, như thể nhiệt lượng trong ngũ tạng lục phủ, đều bị luồng gió này thổi đi mất.

Trước mắt hoa lên, chỉ cảm thấy trời đất tối sầm lại, như thể có mây đen không biết từ lúc nào bay tới, lại che khuất cả mặt trời vừa mới lên đến đỉnh đầu, trời giữa trưa, lại đột nhiên trở nên đen xì.

“Vèo!”

Cũng trong luồng gió này, từ trong hang, đột nhiên bò ra một thứ máu me đầm đìa.

Lờ mờ, chỉ thấy thứ đó hình như là người, nhưng lại đỏ tươi cả người, nó bò ra với tư thế kỳ dị, tà khí xung quanh càng tăng lên gấp mười mấy lần, ngay cả màu trời cũng như đột nhiên tối sầm lại.

Động tĩnh hỗn loạn quỷ dị trong tai mọi người, hiện tại lại đột nhiên hóa thành một dòng nước lũ, xông thẳng vào linh hồn: “Nhân gian ức hiếp Thái Tuế, là lúc nợ máu phải trả!”

“...”

Âm thanh này khiến linh hồn mọi người đồng thời chấn động, trong tai chỉ nghe thấy tiếng quỷ khóc thần gào.

Biến hóa muôn vàn, có tiếng như quan cao trên điện, đang quát mắng tội phạm phía dưới, có tiếng như oan hồn gào khóc, có tiếng như lễ quan tế bái trời đất, có tiếng như chiến trường chém giết.

Hàng loạt âm thanh khác nhau, đều như đại diện cho những hình ảnh khác nhau.

Chỉ nghe thấy một chút, trước mắt liền hiện ra đủ loại hình ảnh, trong nhất thời mọi người đều không biết làm sao, như thể đột nhiên bị đưa xuống địa ngục, trước mắt nhìn thấy vô số hình ảnh, tai đã sớm bị đủ loại âm thanh khác nhau lấp đầy.

Trong tay bọn họ vốn dĩ mỗi người cầm vũ khí, nhưng hiện tại mơ mơ màng màng nhìn thấy thứ quý dị bò ra từ mạch khoáng này, chỉ cảm thấy trong bụng đều dâng lên vị đắng của sợ hãi, làm sao có thể giờ lên được?

“Mẹ kiếp, là Thi Tướng Quân...”

Cũng trong mớ hỗn loạn này, đột nhiên vang lên tiếng hét sợ hãi của lão Toán Bàn.

Hiện tại cả sơn cốc, tất cả mọi người đều bị dọa sợ, chỉ có Hồ Ma và lão Toán Bàn còn đỡ hơn một chút, Hồ Ma đã Nhập Phủ, nền tảng vững chắc, mặc dù cũng bị ảnh hưởng, nhưng đầu óc và tai mắt vẫn còn tỉnh táo, nhìn rõ thứ bò ra từ mạch khoáng này.

Lại chính là một hình người kỳ dị như bị lột sạch da, trên người còn mặc từng mảnh giáp đỏ máu rách nát.

Thứ này là thi yêu?

Giật mình, Hồ Ma đột nhiên nghĩ đến một điểm: “Thứ này chính là đại đồ đệ của Trang Nhị Xương...”

Những lời Trang Nhị Xương nói trước đó, có thật có giả.

Chương 810. Âm tướng quân

(2)

Chương 810: Âm tướng quân (2)

Nhưng hỏi qua đám thợ mổ này, mới biết, đại đồ đệ của Trang Nhị Xương, mặc bộ giáp phù truyền đời của hắn ta, vào mạch khoáng để thăm dò, sau đó người liền phát điên, lại chui ngược trở vào, chuyện này lại là thật.

Chỉ là, tất cả mọi người, bao gồm cả Trang Nhị Xương, đều cho rằng đại đồ đệ này lại chui ngược vào mạch khoáng, nhất định đã chết hoàn toàn, nhưng hiện tại xem ra, người này lại còn sống?

Không đúng, rõ ràng nhìn không giống người sống, nhưng chắc chắn cũng không phải người chết, có lẽ thật sự đã biến thành thứ lão Toán Bàn nói, loại Thi Tướng Quân gì đó.

Không phải người không phải quỷ, giống như Hạng Bật, biến thành xác chết biết di động, hơn nữa nhìn hung ác đáng sợ.

“Gầm...”

Quái vật này vừa xông ra khỏi hang, liền đột nhiên phát ra một tiếng gầm rung trời, hay nói cách khác, không phải gầm, mà là một loại tà khí cuộn trào, va chạm trong lồng ngực nó, phát ra âm thanh kỳ dị.

Theo tiếng gầm, màng nhĩ mọi người đều tê dại, linh hồn run rẩy, trên người nhất thời cảm thấy ướt át, có người theo bản năng lau một cái, mở mắt mờ mịt ra nhìn, liền thấy cả tay đều là máu đỏ tươi.

Lại là máu trong cơ thể mình, đều như bị hút ra qua lỗ chân lông, mơ mơ màng màng, bay về phía thi yêu kia.

Xung quanh mạch khoáng, cũng dường như trong vô hình bị ảnh hưởng, những thứ lộ ra bên ngoài, dù là Hắc Thái Tuế, hay Thanh Bạch Thái Tuế, huyết nhục đều đang héo rũ với tốc độ chóng mặt, như thể thứ bên trong, đã bị hút đi vô hình, vận vẹo nhanh chóng.

“Tiểu chương quỹ mau ra tay, chỉ có người mới cứu được mạng chúng ta...”

Lão Toán Bàn bên cạnh, đã giương lá cờ trong lòng lên, che mặt mình, run rẩy nói.

Lão ta không dám nhìn, cách thứ này xa, sẽ bị nó hút lại gần, cách thứ này gần, máu trong cơ thể lại bị hút ra, nhìn nó một cái, máu từ mắt chảy ra, không nhìn nó, tai, lỗ mũi, cũng sẽ có máu chảy ra theo.

Đám thợ mỏ trong sơn cốc và đám người Chu Đại Đồng, đều đã máu me đầm đìa cả người, thậm chí ở ngoài sơn cốc, những xác chết đã được thu liệm từ trước, giống như cũng chịu phải tác động, tay chân đều run rẩy, dường như muốn đứng dậy.

“Yêu ma phương nào, dám làm loạn...”

Hồ Ma đã sớm chuẩn bị, đột nhiên cầm đao xông lên, trên người đột nhiên hóa chết, biến thành vật trấn trong pháp đàn này, nhân cơ hội xông lên.

Hắn hóa chết, có hai chỗ tốt, một là trên người chết lặng, máu sẽ không bị hút đi từ xa, hai là biến thành vật trấn, liền mượn được sức mạnh của pháp đàn, có thể đấu với thứ này.

Nhưng không ngờ, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến, cũng đến gần bên cạnh quái vật này, nhìn chăm chăm quái vật hình người đỏ máu cả người này, thần sắc căng thẳng.

Lại không ngờ, quái vật này bò ra khỏi mạch khoáng, liền chỉ phát ra vài tiếng kỳ quái mà người khác nghe không hiểu, trong mắt lóe sáng, dường như muốn chọn người mà ăn, nhưng nó vừa nhìn thấy Hồ Ma lách mình đến trước mặt, lại biến sắc, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi.

Vốn dĩ cực kỳ hung ác, lại như đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, tiếng gầm đột nhiên dừng lại, hai chân cứng đờ giật giật, lập tức lùi lại bốn năm trượng, tà khí trên người hỗn loạn.

“Hửm?”

Hồ Ma cũng đang căng thẳng nhìn chằm chằm quái vật này, vạn lần không ngờ nó sẽ có phản ứng này, vì phản ứng của nó quá lớn, lại khiến bản thân hắn cũng giật mình.

Đang để ý xem nó còn làm gì nữa không, lại không hiểu sao, trong miệng Hồ Ma lại đột nhiên nói lảm nhảm vài câu, đối với hắn, như là động tác theo bản năng phát ra, nghe như một tiếng quát, nhưng mấu chốt là...

... Những lời này từ miệng Hồ Ma phát ra, lại là hắn vừa không muốn nói, cũng không hiểu là có ý gì.

Nhưng quái vật máu me đầm đìa kia, lại như càng sợ hãi hơn, thân thể đều đang run rẩy, trên thân có từng lớp huyết vụ, đột nhiên quay người, thân thể cứng đờ, hai tay giơ ngang, lại nhảy nhẩy, nhảy một cái mấy trượng, thẳng tắp chạy về phía ngoài sơn cốc.

Nơi nó đi qua, cây cỏ đều bị nhuộm thành màu đỏ máu, người hoặc sinh vật đến gần nó trong phạm vi bảy trượng, cũng trong nháy mắt bị hun cho đầu óc trống rỗng, ngã xuống đất.

“Đi rồi?”

Hồ Ma nhìn chăm chăm bóng lưng bỏ chạy của nó từ xa, trong lòng run rẩy, hồi lâu không hoàn hồn.

“Nguy rồi, nguy rồi...”

Mà theo quái vật kia chạy ra ngoài, lão Toán Bàn cũng cuối cùng tỉnh táo hơn một chút, lau mặt bằng lá cờ, cố gắng mở mắt ra, run rẩy nói: “Thật mẹ nó nguy hiểm, may mà chúng ta mở mạch khoáng này kịp thời, nếu không, sợ là trong một hai ngày này, đều sẽ mất mạng một cách khó hiểu, bị bắt đi làm âm binh...”

“Trang Nhị Xương chết tiệt, tự cho mình thông minh, thứ tốt trong mạch khoáng này, sợ là trực tiếp tiện nghi cho tên tà ma này rồi...”

Chương 811. Thạch Đà cân thiên hạ (1)

Chương 811: Thạch Đà cân thiên hạ (1)

“Âm Tướng Quân, Âm Tướng Quân triệu hồi âm binh?”

Lời nói của lão Toán Bàn khiến Hồ Ma cũng run lên trong lòng, nghĩ kỹ lại, cảm thấy sờn gai ốc.

Lão Toán Bàn thì giận đến mức dậm chân, đột nhiên phản ứng lại, kêu lên: “Trước tiên đừng quản hấn ta nữa, nhanh, nhanh đi vào mạch khoáng xem, bên trong còn có thứ gì không?”

“Còn nữa sao?”

Những người xung quanh, hiện tại vẫn chưa hoàn hồn sau cơn hoảng sợ vừa rồi, lau mặt một cái, đều là một tay máu, quay đầu nhìn những người xung quanh, cũng đều như người máu, thật sự bị dọa sợ, thở hổn hển.

Hồ Ma thì còn tỉnh táo, lúc lão Toán Bàn nói, đã đến cửa hang, nhìn vào bên trong, vẻ mặt kỳ quái.

Vừa rồi bên trong mạch khoáng này, còn một trận kỳ quái, nhưng sau khi thứ đó chạy ra, nhìn lại, trong hang động này đã không còn mùi máu tanh kỳ lạ đó, ngược lại chỉ giống như mạch khoáng bình thường.

Cũng kỳ lạ, vừa rồi bên trong có mùi máu tanh, liền khiến người ta nhìn một cái, đã cảm thấy trong lòng kinh hãi kỳ lạ, hiện tại thứ máu me đầm đìa bên trong chui ra rồi, lại khiến

người ta nhìn mạch khoáng, liền trong lòng yên tâm hơn không ít.

Hồ Ma cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp cầm đuốc, khom người, liền chui vào trong mạch khoáng, dưới ánh mắt nín thở của mọi người, từng chút từng chút tiến vào bên trong.

Ánh lửa nhảy nhót, chiếu sáng hai bên vách đá.

Hồ Ma xuất thân từ thôn Đại Dương, trong thôn có không ít thợ mỏ thịt, nhưng nghiêm túc mà nói, đây vẫn là lần đầu tiên Hồ Ma chui vào loại hang động này, chỉ thấy hai bên hang động, đều là vách đá, từ trong khe hở vách đá, cũng thỉnh thoảng có thể thấy đường vân cổ quái của huyết nhục.

Đầu tiên là bạch chất, sau đó là thanh chất, càng vào sâu, lại xuất hiện huyết chất, đều liên kết chặt chẽ với vách đá, như đất trong khe đá, trên bề mặt có thể thấy rất nhiều vết tích bị người ta cắt lấy.

Đám thợ mỏ thịt này, chính là như vậy, từng nhát từng nhát, cắt lấy huyết nhục Thái Tuế các loại, vận chuyển ra ngoài sao?

Trong lòng của Hồ Ma cũng cảm thán, chỉ là tiếp tục đi vào sâu, lại dần dần phát hiện, theo huyết chất Thái Tuế càng ngày càng nhiều, xung quanh đã đổ rục một mảng, trên vách đá đều đã kết tinh, nhìn như huyết nhục đã khô cạn.

Nhưng đến nơi sâu nhất, hai bên đã có thể thấy từng sợi vân vàng, chính là kim ti Thái Tuế, từ sự biến hóa này, có thể xác định, Trang Nhị Xương cũng không nói dối về chuyện này.

Đều là thứ tốt...

Chỉ là hần biết vẫn chưa nhìn thấy trọng điểm, cho nên trước tiên cố gắng nhìn xuống, từ từ tiến vào bên trong, cảm thấy đã đi vào rất sâu, gần như mười mấy trượng, cuối cùng

ánh sáng của đuốc như bị cản lại, nhìn kỹ, phía trước đã xuất hiện một vật đen xì.

Sợi vàng lơ mờ trên vách đá hai bên, càng ngày càng dày đặc, lan ra bên trong, lại đến đây, tập trung lên thứ đen xì, tròn vo này, bên trong chất liệu màu đen, đều là kim ti huyết quang u lãnh.

“Đây chính là thứ bọn họ gọi là Thi Đà?”

Trong lòng Hồ Ma trầm xuống, tập trung tinh thần nhìn, liền thấy thứ này như xương không phải xương, như đá không phải đá, xung quanh liên kết với huyết nhục còn sót lại.

Nếu không phải đã sớm biết thứ này có dị thường, hơn nữa trên đó có kim ti quần quanh, huyết nhục còn sót lại, lại giống như một tảng đá gặp phải trong quá trình khai thác mạch khoáng.

Hít sâu mấy hơi, hấn lấy hết can đảm, bàn tay hóa thành chết, đưa ra đẩy thử.

Lần đẩy này dùng sức mạnh của Thủ Tuế, lại không hề nhúc nhích.

Vì vậy suy nghĩ một chút, hấn liền trước tiên cầm đuốc sang một bên, lấy dao răng cưa, cắt vài nhát xung quanh và phía dưới vật này, cắt đứt chỗ nối của nó với huyết nhục xung quanh, tách khỏi hang động này.

Lúc này mới chui ra ngoài, gọi người lấy mấy sợi dây chắc chắn, buộc lại với nhau, sau đó lại vào trong hang quần mây vòng trên tảng đá này, buộc chặt, đầu kia kéo ra ngoài.

“Mọi người cùng nhau ra tay, kéo thứ bên trong ra xem, mấy con gia súc trên mỏ, cũng dắt tới đây.”

Thấy hấn phân phó, mọi người liền bận rộn, có người dời giá gỗ lớn tới, quần dây lên giá, cũng có người đi về phía sau

sơn cốc, đến chuồng gia súc ở góc đông nam để dắt gia súc.

Cũng may chuồng gia súc ở vị trí hẻo lánh, mới không bị cỏ trùng cắn chết trong trận hỗn loạn này.

Quấn dây lên giá gỗ, đeo lên gia súc, sau đó thợ mổ thịt hiểu cách nuôi gia súc, giơ roi lên quát một cái, bốn con la lớn đồng thời dùng sức, dây lập tức căng ra, nhưng bốn con la lớn chân đều trượt, lại không kéo được.

Vì vậy liền lấy thêm dây, phân chia vị trí, hai con ngựa còn lại trong sơn cốc, cùng con lừa Hồ Ma dắt tới đều đeo dây vào.

Mã gia sắp chết thì không ai để ý, dù sao con ngựa này nhìn như là sắp chết đến nơi rồi...

Nhiều gia súc như vậy đều đeo dây vào, dùng hết sức, căng dây, ngay cả giá gỗ dùng làm ròng trượt, cũng kêu răng rắc sắp gãy, thứ bên trong, lại vẫn không có chút dấu hiệu nào là sẽ bị kéo ra.

Hồ Ma thấy vậy liền nhú mào, đám người Chu Đại Đồng bên cạnh thấy vậy, đã sớm đi lên giúp sức, vì vậy hẳn cũng đưa tay kéo dây.

Dùng hết sức, đột nhiên hét lớn: “Ra đây!”

Cuối cùng, theo Thủ Tuế Nhập Phủ là hẳn gia nhập, thứ bên trong mạch khoáng này, cuối cùng cũng bị kéo ra, lại vì ra quá nhanh, lại khiến đám gia súc bị lắc lư, ngã thành một đống, mấy con nhìn như chân đều què.

May mà đây là trên mỏ huyết thực, tìm chút hắc du cao bôi lên, có thể chữa khỏi, nếu ở bên ngoài, con gia súc này coi như phế.

“Đây là cái gì?”

Chương 812. Thạch Đà cân thiên hạ (2)

Chương 812: Thạch Đà cân thiên hạ (2)

Cuối cùng kéo được thứ bên trong ra, dù là thợ mỏ hay đám người Đại Đồng, cũng tò mò đi theo, vây quanh xem, trong mắt đều là kinh ngạc.

Hiện tại ra đến bên ngoài, ánh sáng đầy đủ, Hồ Ma cũng nhìn rõ hình dạng của thứ này, chỉ thấy nó cao khoảng bốn năm thước, đen xì, trên cùng, lại có một cái lỗ tròn không đều.

Ban đầu trên bề mặt, còn có kim vân lấp lánh, nhưng hiện tại bị kéo ra ngoài, lại mờ đi, toàn thân chỉ thấy đen xì, như sắt không phải sắt, lại không nhìn ra chút đặc biệt nào.

“Đúng rồi, đúng rồi...”

Trong khi những người khác thì nhìn không hiểu, lão Toán Bàn bên cạnh đã chen lên, con ngươi hận hông thể dán lên, sờ sờ chỗ này, gõ gõ chỗ kia, hồi lâu, mới thở dài, có vẻ thất vọng.

“Không phải Thi Đà gì cả, là thạch đà, trước đó chính là thứ này, trấn áp thứ bên trong...”

“...”

Không chỉ những người bên cạnh không hiểu, Hồ Ma cũng có chút kỳ lạ nhìn lão ta: “Thứ này gọi là thạch đà?”

“Đúng.”

Lão Toán Bàn khoát tay, vẻ mặt có chút chán nản, nói nhỏ: “Đây là thứ kỳ quái làm ra lúc đại tể ở Thượng Kinh năm đó,

nói là dùng để cân trọng lượng thiên hạ.”

“Cân thiên hạ? Làm thế nào?”

Hồ Ma nghe, không khỏi nhú mày, đưa tay đẩy một cái: “Chỉ dựa vào thứ này?”

Vừa rồi ở bên trong, bản thân hấn đẩy, chỉ cảm thấy nó không nhúc nhích, hiện tại bị kéo ra ngoài, lại như không còn trọng lượng đó nữa, đẩy một cái, tuy rằng nặng, nhưng cũng không phải như trước đó hoàn toàn không thể lay chuyển.

“Chỉ là nói như vậy thôi, sao có thể coi là thật?”

Lão Toán Bàn thở dài: “Nghĩ lại, chắc là có cao nhân, muốn mượn ý này, để trấn áp thứ gì đó, người nghĩ xem, có thể cân thiên hạ, liền đại biểu thạch đà này có trọng lượng ngang bằng thiên hạ, thứ này phải nặng bao nhiêu?”

“Cũng chính là mượn trọng lượng này, mới có thể trấn áp một số thứ cực kỳ tà môn...”

“...”

Hồ Ma nghe, cau mày, nói: “Chính là Âm Tướng Quân đó?”

“Đúng.”

Lão Toán Bàn nói nhỏ, nói: “Thứ đó là dùng để đánh trận, tà môn lắm!”

“Nơi nó đi qua, tất cả người sống, đều sẽ chết, hóa thành một đội âm binh, đi theo nó xông pha chiến đấu, người sống có bản lĩnh lớn đến đâu, sao có thể cản nổi thứ tà môn này?”

“Cũng chính vì vậy, vẫn luôn có lời đồn, khi minh chủ thiên hạ này xuất thế, liền sẽ có Âm Tướng Quân trợ giúp, thống lĩnh âm binh, giúp hấn ta đoạt thiên hạ.”

“Tương tự, Âm Tướng Quân xuất thế, liền đại biểu loạn thế thiên hạ sắp bắt đầu, chỉ là... thứ ở chỗ chúng ta này, hình như bị đào ra, hơn nữa cũng không thật sự thành hình, chưa chắc đã ứng nghiệm.”

“...”

“Thông lĩnh âm binh, xông pha chiến đấu?”

Hồ Ma lại bị lời này của lão ta dọa cho giật mình, rất khó tưởng tượng cảnh tượng một con quái vật như vậy dẫn theo vô số âm binh xông pha, cũng đột nhiên nhận thức rõ hơn về sức mạnh trong giới tu hành trên thế giới này.

“Nhưng mà...”

Lão Toán Bàn nghĩ, cũng càng nhú mảy, đột nhiên có chút hoài nghi nhìn Hồ Ma, nói: “Bên trong chỉ có thạch đà?”

“Theo lý mà nói, đã có thạch đà, cũng hình thành Âm Tướng Quân, liền nên có tướng quân lệnh tồn tại chứ, tổ sư gia nói, những thứ này sẽ được đặt cùng nhau...”

Càng nói, lại càng hoài nghi, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ ống tay áo của Hồ Ma: “Có phải ở trên người người không?”

“Cái quỷ gì?”

Hồ Ma lập tức có chút bức bối, thoải mái vung vẩy ống tay áo của mình, nói: “Ta nào có thời gian lấy thứ đồ bỏ đi này, cho dù có, ta cũng không nhận ra, người nếu không tin, tự mình vào xem lại là được?”

Lão Toán Bàn cũng thật sự nhìn ra, Hồ Ma không giống như giấu đồ, càng biết thứ này e là cũng không phải Thủ Tuế có thể giấu được, cười hì hì hai tiếng, nói: “Sao lại bức bối chứ, ta cũng chỉ hỏi vậy thôi...”

Nhưng miệng nói, lại thật sự lấy hết can đảm, cầm đuốc, chạy vào mạch khoáng dạo một vòng, sau đó kéo mặt trở về.

Mạch khoáng đó Hồ Ma đã nhìn rõ, đã sớm trông rỗng.

“Người tiếc nuôi như vậy làm gì?”

Hồ Ma vỗ vỗ thạch đà trước mặt, nói: “Thứ này, đã được gọi là cân thiên hạ, chẳng lẽ không thể coi là bảo bối?”

“Vô dụng, thứ này chỉ là cái khóa, tướng quân lệnh có thể không chế Âm Tướng Quân mới là thứ tốt...”

Lão Toán Bàn nghe, lại có chút khinh thường: “Chỉ là hình như thật sự không có chút dấu vết nào, chẳng lẽ tổ sư gia lại tính sai? Lão già này, cả đời hưởng không nổi tam sinh...”

Hồ Ma nhìn bộ dạng tiếc nuôi của lão ta, lại không xen vào nữa, chỉ lặng lẽ đứng sang một bên, trầm tư.

Vừa đúng lúc này, đám thợ mỏ bên cạnh thấy chỉ kéo ra một thạch đà, liền tản ra, có người phát hiện dị thường trên bề mặt mấy mạch khoáng xung quanh, đều kinh ngạc: “Thịt khoáng ở đây sao lại khô héo thế này?”

Lão Toán Bàn đột nhiên sững người, vỗ mạnh đùi: “Trang Nhị Xương chết tiệt!”

Chương 813. Huyết nhục đã hưởng dụng (1)

Chương 813: Huyết nhục đã hưởng dụng (1)

“Âm Tướng Quân tuy rằng chưa thành hình, nhưng vừa xuất thể, cũng không phải chuyện nhỏ, một hơi này, đã hút đi bao nhiêu tinh khí Thái Tuế trên mỏ chúng ta?”

Sự khô héo của các mạch khoáng xung quanh, xuất hiện từ lúc người máu trong hang động kia xông ra, chỉ là lúc đó lòng người hoang mang, hơn nữa sự khô héo không nghiêm trọng, lại không ai phát hiện.

Lão Toán Bàn nhìn thấy, lại lập tức đau lòng như cắt, vẻ mặt thậm chí có chút bi thương, vỗ đùi mắng: “Đều do Trang Nhị Xương tên khốn kiếp kia muốn tham lợi, kết quả lại hại chúng ta lỗ vốn...”

“Thứ tốt trong mạch khoáng không lấy được, ngay cả huyết nhục Thái Tuế này cũng thiếu hụt tinh khí, sang năm còn có thể thu hoạch được bao nhiêu thứ tốt?”

“Chúng ta vất vả lắm mới có được mỏ này, nếu như vậy, chẳng phải là sẽ lỗ vốn đến cùng sao?”

“...”

“Còn có thể giải thích như vậy sao?”

Hồ Ma nghe vậy thì trong lòng cũng khẽ động, chuyển sang vui mừng: “Chính là nên giải thích như vậy...”

Trong lòng vốn dĩ đang giấu một chuyện, hiện tại lại đột nhiên nảy ra chủ ý, vội vàng nói: “Thứ đó lúc ra ngoài, hình

như có thể hút máu người từ xa, lại ngay cả huyết nhục Thái Tuế cũng hút?”

“Nhanh, nhanh đi xem mấy thứ trước đó chúng ta để lại trong phòng...”

“...”

“Ai nha...”

Câu nói này của hắn, lại nhắc nhở lão Toán Bàn, vội vàng chạy về phía nhà gỗ, Hồ Ma dẫn đầu, xông vào phòng trước tiên bê mấy cái chum đặt trước giường mình lên giường, sau đó đưa tay liền mở nút.

Hắn tốc độ nhanh, tay càng nhanh, người khác lại không nhìn rõ, mấy cái chum này vốn dĩ đặt trước giường hắn, thậm chí nút cũng đã được mở ra.

Vội vàng nhìn vào trong, lập tức vẻ mặt ngây dại: “Huyết Thái Tuế sao lại biến thành Bạch Thái Tuế? Thứ này cũng có thể biến đổi?”

Lúc này, những người khác cũng đi theo vào, đồng loạt thò đầu nhìn vào chum của hắn, liền thấy, mấy cái chum vốn dĩ đầy huyết thực, hiện tại lại thịt trắng bệch, như gỗ.

Khí huyết bên trong, dường như trống rỗng, chỉ như thịt chết.

“Không phải Bạch Thái Tuế...”

Lão Toán Bàn uể oải nói: “Là căn bản đã cúng tế quỷ thần, trước đây ta từng dùng huyết thực cúng tế tổ sư gia, tổ sư gia nhà ta, đương nhiên không thể tự mình xuống hưởng dụng, chỉ hít một hơi mà thôi, nhưng thứ bị ông ấy hít qua, sẽ biến thành như vậy...”

“Ai, huyết nhục Thái Tuế bên ngoài, đều bị hút đi tinh khí, những huyết Thái Tuế đã được thu hoạch này, sao có thể tránh

khỏi?”

“Những Thái Tuế này, vốn dĩ chỉ dùng bùa chú đơn giản nhất phong ấn, Âm Tướng Quân kia, có thể câu hồn người sống ra, làm âm binh, một hơi qua đây, phá bùa chú này, chẳng phải dễ như trở bàn tay?”

“...”

Hồ Ma vẽ mặt kinh ngạc: “Chẳng lẽ huyết nhục Thái Tuế trên mỏ này, đều bị hút khô?”

Hắn vẽ mặt không tin, vội vàng bảo Chu Đại Đồng bọn họ, bê mấy cái chum trong phòng mình ra, mấy cái chum mà Trang Nhị Xương giấu trong phòng kia, cũng lục soát ra, đồng loạt mở trước mặt mọi người.

Lại đều giống như hai cái chum trong tay lão Toán Bàn, đã sớm thịt khô héo, lúc này đám thợ mỏ trong sơn cốc, cũng phát hiện có dị thường kêu lên, mới thấy đều khô héo.

Hình dạng giống như huyết nhục Thái Tuế trên miệng mạch khoáng kia, chỉ là những thứ này đã được thu hoạch, lại rõ ràng nghiêm trọng hơn, sinh khí đã hao hết.

Mà theo mọi người mở từng cái chum, vẽ mặt cũng trở nên hoảng sợ, không chỉ những huyết Thái Tuế, kim ti Thái Tuế này, thậm chí ngay cả một số thanh Thái Tuế, bạch Thái Tuế, cùng một số hắc Thái Tuế bình thường không ai để ý, đều hiện ra trạng thái khô héo.

Trên mỏ này không biết có bao nhiêu lão thợ mỏ làm nghề thu hoạch Thái Tuế hơn năm năm, đời đời truyền lại, cũng chưa từng nghe nói tình huống này.

Những năm trước đây từng có tiểu quỷ không có mắt xông vào mỏ, trộm ăn huyết Thái Tuế, huyết Thái Tuế bị đám tiểu quỷ đó ăn qua, liền hiện ra trạng thái khô héo này.

Nhưng hiện tại, cả sơn cốc đều như vậy, nhìn như có tà ma lớn nào đó, trực tiếp lấy mỗ huyết thực này làm tế phẩm, hưởng dụng một cách ngon lành, chỉ nghĩ thôi, đã đủ khiến người ta sợ hãi.

Mà trong suốt quá trình, bọn họ đều trong trạng thái hoảng loạn, hoàn toàn không có phản ứng, bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ có thể là Âm Tướng Quân tà môn kia.

“Đều do Trang Nhị Xương chết tiết kia, tự cho mình thông minh, phong bế một người sống sờ sờ vào mỗ huyết thực, đừng nói có tà khí này, cho dù không có tà khí, người bên trong cũng không thể có kết cục tốt...”

“Bây giờ tốt rồi, lỗ vốn hết, mọi người đều lỗ vốn hết...”

Thấy lão Toán Bàn như cha mẹ chết, ở đó vỗ tay, nháy nhót mắt chửi, Hồ Ma trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng, lặng lẽ lui về phía sau, không dính chút nhân quả nào.

Thực ra, từ trước khi mở mạch khoáng này, hắn đã mơ hồ đoán được, bên trong, thứ thần dị mà mọi người mong đợi, có thể đã không còn.

Hay nói cách khác, đã bị mình lấy đi rồi...

Trước khi mở mạch khoáng này, hắn liền mơ hồ cảm thấy, lúc mình vừa Nhập Phủ, linh hồn nuốt chửng, không chỉ là một ít khí tức của Hắc Thái Tuế đơn giản như vậy.

Chương 814. Huyết nhục đã hưởng dụng (2)

Chương 814: Huyết nhục đã hưởng dụng (2)

Lúc đó bản thân hắn, là linh hồn trực tiếp hưởng dụng Hắc Thái Tuế, mà Hắc Thái Tuế, là liên kết với núi, thứ này vẫn luôn không bị thu hoạch, vẫn luôn liên kết với mạch khoáng này, thậm chí nói, cả tòa sơn nhục này, thuộc về một chỉnh thể.

Vậy, thứ mình hưởng dụng từ Hắc Thái Tuế này, có phải cũng tương đương với hưởng dụng từ tòa sơn nhục này?

Sự kỳ dị trong linh miếu bản mệnh, thông tin đột nhiên tràn vào trong đầu mình, lại dường như được giấu ở nơi nào đó, có phải cũng trực tiếp đến từ tòa sơn nhục này?

Chính vì ôm những nghi ngờ và suy đoán này, hắn mới vội vàng muốn mở mạch khoáng, xem thứ bên trong.

Nhìn một cái này, lại quả nhiên như vậy.

Thứ bên trong mạch khoáng này không thể thành hình, lão Toán Bàn suy đoán là vì thời gian quá ngắn, nhưng thực ra căn bản không phải, chỉ là vì một số tinh khí thần bí bên trong mạch khoáng này, đã bị mình hấp thu...

Mà tướng quân lệnh hay thứ gì đó mà lão ta mong đợi, rất có thể cũng theo việc mình hưởng dụng Hắc Thái Tuế, đã bị mình, hoặc linh hồn của mình, lấy trước rồi?

Cảm giác này thật sự kỳ lạ, đồ hình như là mình lấy, nhưng mình lại chẳng biết gì cả?

... Ta đến để xác minh những thứ này có phải do mình trộm không?

Trong lòng cổ quái, càng nghĩ về những vấn đề này, hẳn càng cảm thấy có chút sồn gai ốc, vẻ mặt kinh hãi của Âm Tướng Quân kia khi nhìn mình, cùng những lời nói lảm nhảm phát ra từ miệng mình, đều khiến người ta cảm thấy bất an...

Chỉ là, tuy rằng có dị thường, nhưng Hồ Ma lại không định nói ra, chuyện này liên quan không nhỏ, nếu truyền ra, càng không biết sẽ thu hút bao nhiêu phiền phức.

Mà mạch khoáng này, thứ bên trong nếu thật sự kinh người như vậy, chắc hẳn sau này cũng sẽ có chút phiền phức, đang lo không biết giải thích thế nào, bây giờ Âm Tướng Quân quý dị bỏ chạy, lại vừa hay đổ lên đầu nó.

“Vừa đến mỏ, liền thu hút nhiều phiền phức như vậy...”

Trong lòng có chút sốt ruột, muốn đi vào linh miếu bản mệnh, xem kỹ lại, chỉ là, nhìn cảnh tượng hỗn loạn này, cũng phải trước tiên trấn an mọi người rồi hãy nói, liền cũng theo lời than thở của lão Toán Bàn, thở dài:

“Chuyện này, ai mà ngờ được chứ?”

“Nếu thật sự có thể đào được chút thứ tốt, giao cho cấp trên, còn có thể coi là lập công, nhưng bây giờ...”

“Tốn nhiều sức như vậy, chỉ đào ra một thạch đà, bên trong chui ra một con quái vật, còn chạy mất, nương nương bên kia, chúng ta biết ăn nói thế nào?”

“...”

“Còn ăn nói gì nữa?”

Lão Toán Bàn nghe vậy, cũng hơi chuyển dời chú ý, thở dài, nói: “Chúng ta vừa đến, liền gặp phải chuyện này, từ tay

người của Nhất Tiễn giáo và Vu nhân có ý đồ xấu, bảo vệ mồ huyết thực cho nương nung, chính là công lớn rồi.”

“Thứ trong mạch khoáng này, chúng ta vốn dĩ cũng không định giữ lại, định đưa cho hội, chỉ là trời khó đoán, xảy ra vấn đề, sao có thể trách ai?”

“Chúng ta còn bị dọa sợ, hơn nữa bây giờ còn phải đề phòng có Vu nhân đến trả thù, còn phải phải thêm người đi truy bắt tà vật như Âm Tướng Quân, còn phải nuôi huynh đệ trên mồ này...”

“Lại vừa hay viết thư xin cấp trên bù thêm tiền lương...”

“...”

“?”

Hồ Ma cũng không nghĩ sâu xa như vậy, kính trọng lão Toán Bàn, nói: “Nhưng lời này, ta trẻ tuổi, không biết nói...”

“Để ta.”

Lão Toán Bàn khoát tay nói: “Ta đi theo đến mồ, chính là để xử lý những chuyện này.”

“Ngươi yên tâm, ta am hiểu.”

“Chỉ là, đáng tiếc, Âm Tướng Quân bị thạch đà này trấn áp, nếu không xảy ra chuyện, vốn dĩ cũng là dị bảo, chúng ta đều có thể kiếm được một khoản, nhưng bây giờ...”

“...”

Càng nghĩ càng tức, lão Toán Bàn lại không nhịn được vỗ mạnh đùi: “Đều do Trang Nhị Xương chết tiệt kia, không được, chuyện này phải nói với hội, phải để họ Trang kia bồi thường...”

“Lão già ta mấy chục năm không động thủ với ai, bây giờ nếu để ta tìm được tên tiểu tử này, xem ta không cắt trứng hẳn

ta...”

“...”

“Thôi, hắn ta là Thủ Tuế cắt cũng vô dụng...”

Tiếc nuôi một tiếng, Hồ Ma lại nhìn mọi người, cao giọng, khuyên nhủ: “Hơn nữa, mục đích ban đầu của chúng ta, chính là tiếp quản mỏ huyết thực một cách thuận lợi phải không?”

“Hiện tại, chẳng phải là đã tiếp quản thuận lợi rồi sao?”

“Lộc trời này, nếu trời ban cho, chúng ta liền vui vẻ nhận lấy, trời không ban cho, cũng cũng không cần tham lam, dù sao chỉ cần giữ mỏ huyết thực này, còn có thể lo lắng chuyện huynh đệ ăn mặc chi tiêu sao?”

“...”

Nghe hấn khoáng đạt như vậy, đám người Chu Đại Đồng liền không khỏi gật đầu theo.

Ngay cả lão Toán Bàn cũng có chút bất ngờ nhìn Hồ Ma, thầm nghĩ mình chỉ là đau lòng cho mỏ, Hồ chương quỹ này lại mất luôn mấy chum đã đến tay, sao hấn lại có thể nhìn thoáng như vậy?

Bị mất tiền tài lớn không để tâm, gặp chuyện cổ quái có tinh khí, lại rất có khí độ của người bề trên!

Chỉ là lúc Hồ Ma đi ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Hồng Đường đang nghiêng đầu nhìn mình, trong lòng lập tức hoảng hốt, vội vàng bế nàng ta lên, thở dài đi về phía phòng mình.

Chuyện tất cả huyết thực đều bị mình hưởng dụng, chỉ có Tiểu Hồng Đường biết, nhất định không thể để nàng ta nói ra!

Nếu không, mặt mũi của mình đừng hòng giữ được...

Chương 815. Tướng quân lệnh (1)

Chương 815: Tướng quân lệnh (1)

Ta chỉ là một tiểu chương quỹ đáng thương vô tội, vất óc kinh doanh, vất vả lắm mới xin được từ Từ Hương chủ một công việc đến mỏ, tính kiếm chút tiền.

Kết quả ghé còn chưa kịp ấm, đã gặp phải Nhất Tiễn giáo, rồi Vu nhân gây rối, trước sau, gánh bao nhiêu rủi ro, bỏ ra bao nhiêu sức lực, mới giúp Hồng Đăng nương nường bảo vệ mỏ huyết thực này?

Trong lòng âm ức, nào còn tâm trí đâu mà lo chuyện khác?

Vừa nghĩ, Hồ Ma trước tiên không suy nghĩ đến những chuyện lật vật trên mỏ này nữa, mà bế Tiểu Hồng Đăng, trở về phòng mình, sau đó dặn Tiểu Hồng Đăng không được chạy ra ngoài nghịch ngợm, ngoan ngoãn giúp mình trông cửa, lúc này mới ngồi xếp bằng trên giường.

Mạch khoáng thần bí, thạch đà cân thiên hạ, Âm Tướng Quân quỷ dị, và tướng quân lệnh bị mất, quả thật đều là những phát hiện kinh người, nhưng đối với hắn hiện tại, lại phải xếp sau.

Từ lúc Nhập Phủ trước đó, trải qua việc linh hồn tự ý thoát xác, hưởng dụng huyết thực Hắc Thái Tuế, đến bây giờ phát hiện ngay cả thứ bên trong mạch khoáng bí ẩn kia cũng xảy ra vấn đề, hắn đã không thể diễn tả nỗi sự bất an trong lòng.

Vội vàng tiến vào linh miếu bản mệnh để thăm dò kỹ càng, rồi tính chuyện khác.

Đóng cửa lại, liền trước tiên kiểm tra trạng thái của Ô Nha, lại hơi yên tâm, trạng thái của Ô Nha, lại dường như còn tốt hơn hẳn dự đoán.

Tập trung tinh thần một chút, liền hiểu ra, chuyện này vẫn liên quan đến Âm Tướng Quân, tên bán thành phẩm kia ra khỏi mạch khoáng, cũng lập tức hấp thu lượng lớn khí huyết, ngay cả Ô Nha hiện tại, cũng nằm trong phạm vi này, lại bị hút đi một ít sức mạnh của Hắc Thái Tuế.

Đương nhiên, không đáng kể, trạng thái của Ô Nha vẫn rất tệ, chỉ có thể đợi hắc nắm chắc rồi, mới giúp nàng chữa trị, bây giờ, có thể ổn định tình hình như vậy, đã là rất lý tưởng rồi.

Ngưng thần tĩnh khí, tiến vào linh miếu bản mệnh, nhìn bàn thờ với một lư hương đang thiêu đốt, phía sau đặt một pho tượng thần có kinh mạch vàng óng, không khỏi thở dài.

Từ sau khi trải qua ảo giác đó, trong lòng hắc cũng như có bóng ma, giống như tượng thần này đang lặng lẽ quan sát mình.

Hắc cũng lặng lẽ nhìn tượng thần bản mệnh, đột nhiên lên tiếng: “Người rốt cuộc là ai?”

Yên lặng, pho tượng được vẽ bằng kim tuyến lặng lẽ ngồi xếp bằng ở đó, không có chút phản ứng nào, Hồ Ma lại như đang tự nói chuyện với mình trong gương.

Chẳng lẽ thật sự là mình nghĩ nhiều?

Mặc dù cảm thấy ý nghĩ này rất buồn cười, nhưng Hồ Ma lại không thể không suy đoán như vậy, bởi vì ai cũng biết, ăn Hắc Thái Tuế sẽ phát điên, giống như bộ tộc Vu nhân này, thậm chí vì ăn quá nhiều Hắc Thái Tuế, mà tạo ra một “Vu thần”.

Mình cũng ăn Hắc Thái Tuế, liền xuất hiện một số cảm giác kỳ lạ, cũng là rất hợp lý.

Nhưng, để mình tin rằng những gì mình nghe thấy, cảm nhận được, thậm chí lời nói với Âm Tướng Quân trước đó, đều chỉ là ảo giác?

Không thể nào.

‘Phải thừa nhận, nhất định có vấn đề, bởi vì, nghiêm túc tính theo thời gian, linh hồn ta trước tiên xuất hiện dị thường, sau đó mới tiếp xúc với Hắc Thái Tuế...’

Cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, Hồ Ma lặng lẽ suy nghĩ: ‘VẬY ĐÃ CÓ VẤN ĐỀ, CẦN SUY XÉT, CHÍNH LÀ KHI NÀO XẢY RA VẤN ĐỀ NÀY, CÙNG VỚI, TẠI SAO LẠI CÓ VẤN ĐỀ NÀY?’

Cũng không thể là tình cờ rơi xuống người mình chứ, thứ này đã xuất hiện, thì nhất định có nguyên nhân, hoặc có mưu đồ, nếu thứ này ẩn giấu trong người mình, cũng có mục đích nào đó, vậy nó nhắm vào cái gì?

Nghĩ theo hướng này, Hồ Ma liền giật mình: “Trần Túy phủ?”

Đương nhiên là Trần Túy phủ, nếu không chẳng lẽ là Tiểu Hồng Đường?

Là huyết mạch Hồ gia, nhất định sẽ tiếp xúc, chính là Trần Tuế thư, tín vật Hồ gia, cùng Trần Túy phủ, đây không phải bí mật, là điều mà mỗi người hiểu rõ Hồ gia đều có thể phán đoán ra.

Thậm chí vì vậy mà hắn nghĩ đến nhiều hơn, lúc đó mình mượn tín vật, mở lại Trần Túy phủ, cũng trải qua việc sát khí cuộn cuộn xông vào người, như thể vô số ánh mắt lạnh lẽo mà vô hồn nhìn mình, vậy có phải cũng đại biểu Trần Túy phủ đang quan sát mình?

Trần Túy Phủ là sau khi xem xét mình, xác định mình là hậu nhân Hồ gia, mới mở phủ lại, đồng thời giao quyền điều khiển lực lượng quý thần của Trần Túy Phủ cho mình.

Nhưng, Trần Túy Phủ tuy rằng uy nghiêm, nhưng dù sao cũng không phải vật sống, có phải, đã bị thứ gì đó lừa gạt rồi không?

Nếu mình trong tình huống này, lấy tín vật Hồ gia, thật sự kế thừa Trần Túy Phủ, vậy trong cơ thể này, có phải sẽ có thứ gì đó, đột nhiên xuất hiện, đến đoạt quyền Trần Túy Phủ?

...

...

Càng nghĩ đến, Hồ Ma đúng là càng thêm kinh dị.

Bàn về thứ ở trên người mình, có thể làm cho người ta có thể nhớ thương như thế, tựa hồ cũng chỉ có Trần Túy Phủ...

Vậy, là ai có thủ đoạn lớn như vậy, bày ra mưu kế này, quan trọng nhất là, bản thân mình lại không hề hay biết, mãi đến lần Nhập Phủ này, mới đột nhiên có được một niềm vui bất ngờ?

Kẻ có thể mưu đồ Trần Túy Phủ, nhất định cũng là cấp bậc Mùoi họ, vậy, kẻ khả nghi nhất chính là...

... Mạnh gia?

Chương 816. Tướng quân lệnh (2)

Chương 816: Tướng quân lệnh (2)

Nghiĩ theo hướng này, Hồ Ma đột nhiên xác định một vấn đề, hần rất chắc chắn, nếu trong cơ thể này có dị thường gì, vậy truy tìm nguồn gốc, nhất định sẽ là chuyện xảy ra trước khi bản thân thật sự đến thế giới này.

Môn đạo Thủ Tuế, chính là tu luyện thân thể này, từ sống chuyển sang chết, từ chết chuyển sang sống, đều nằm trong tay mình, cho nên, sau khi chuyển sinh đến, không lâu sau liền bắt đầu tu hành Thủ Tuế, Hồ Ma xác định bản thân không bị xâm nhập bí mật nào.

Tính như vậy, vậy là chuyện xảy ra trên người tiền thân?

Nhưng theo Hồ Ma biết, tiền thân vẫn luôn ở trong thôn Đại Dương, bên cạnh bà bà, nếu bị thứ gì đó xâm nhập, sao bà có bà thể không phát hiện?

... Cũng không đúng!

Tiền thân ít nhất có một khoảng thời gian, hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của bà bà, đó chính là lúc con quỷ do Mạnh gia phái đến, bắt cóc tiền thân đi, ròng rã ba ngày, hần vẫn luôn nằm trong tay con quỷ do Mạnh gia phái đến.

Hơn nữa, sau khi tiền thân được tìm về, bà bà dùng cách chiêu hồn để cố gắng cứu hần về, nhưng lại chiêu hồn của mình đến, sự chú ý của bà bà, cũng lập tức thay đổi, đều tập trung vào linh hồn xa lạ là mình lúc đó.

Nếu Mạnh gia lúc đó, đã làm gì đó với tiền thân của mình, có phải vừa hay vì biểu hiện của mình, mà qua mắt được bà bà không?

Càng nghĩ càng hợp lý: Lúc đó Mạnh gia, thật sự chỉ muốn Hồ gia tuyệt hậu?

Muốn tuyệt hậu quá dễ dàng, lúc đó sao không trực tiếp hủy hoại thân thể này, tại sao phải để lại cơ hội cho bà bà chiêu hồn? Mạnh gia đã là kẻ thù của Hồ gia, đánh nhau sống chết, sao có thể không hiểu rõ bản lĩnh mà bà bà am hiểu?

Nghĩ theo hướng này, Hồ Ma càng cảm thấy rùng mình, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là suy đoán, còn rất nhiều nghi vấn, hiện tại nhất thời không nghĩ ra.

Ví dụ như, những lời nghe thấy trong linh miếu bản mệnh trước đó, sao nghe giống giọng điệu của người chuyên sinh?

Thương Thiên đã chết, hoàng thiên nên thay thế.

Năm Giáp Tý, thiên hạ đại cát!

Đây mẹ nó không phải lời hay ho gì, nhất là trong thế giới này.

Ngoài ra chính là, tại sao thứ trong linh hồn này, lại vào lúc mình Nhập Phủ, đột nhiên lộ tẩy? Vì thứ trong mạch khoáng, quá hấp dẫn, không nhịn được?

“Hô...”

Còn rất nhiều vấn đề không nghĩ ra, nhưng Hồ Ma đã không còn sức để nghĩ thông suốt, thậm chí, có vài chuyện, rất đơn giản và rõ ràng.

Mơ hồ đoán được mục đích của đối phương, tâm tình có chút không được yên bình.

Tâm trạng đã khó mà bình phục, hắn đột nhiên đứng dậy, từ từ đi về phía bàn thờ, tượng thần bản mệnh không lồ kia, ngay phía sau bàn thờ, trong bóng tối mịt mù, như vô cùng cao lớn, đối diện với mình, mơ hồ nhìn xuống và có cảm giác áp bức.

“Người có thật sự ẩn giấu ở đây không?”

Hồ Ma tự lẩm bẩm, từng chút từng chút tiến lại gần, lần đầu tiên thử vòng qua bàn thờ, từ từ đi về phía tượng thần bản mệnh, đưa tay ra, như muốn chạm vào nó.

Càng đi càng đi, xung quanh dường như cũng càng ngày càng yên tĩnh, có một loại cảm giác run rẩy đáng sợ.

“Leng keng...”

Nhưng vừa mới đi đến bên cạnh bàn thờ, dưới chân Hồ Ma, lại đột nhiên đá trúng thứ gì đó, âm thanh thanh thúy, vang vọng trong linh miếu bản mệnh này, lại khiến người ta giật mình, bước chân cũng đột nhiên dừng lại.

Hồ Ma im lặng một lúc, mới từ từ ngồi xổm xuống, từ từ sờ soạng, sau đó chạm vào một vật cứng, nắm chặt trong tay.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn thứ đang nắm trong tay, như thể từng lớp sương mù đỏ sẫm, tản ra trong tay mình, hắn cũng nhìn rõ thứ nắm trong tay, đó là một tấm lệnh bài đen xì, như thể còn dính chút mảnh vụn huyết nhục.

Hồ Ma đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, biết thứ này rốt cuộc là gì:

“Tướng quân lệnh!”

“...”

Thứ được phong ấn trong mạch khoáng cùng với thạch đà, có thể điều khiển Âm Tướng Quân, quả nhiên như mình nghĩ,

đã sớm bị mình lấy ra, thậm chí, còn trong lúc mình không hay biết, đến linh miếu bản mệnh .

Thứ này có thể khiến vô số tà ma điên cuồng, thậm chí còn liên quan đến nguồn gốc tai họa của thế giới này, sao lại đến tay mình một cách khó hiểu như vậy?

“Mình”, đang nghĩ gì?

Âm Tướng Quân chạy thoát khỏi chỗ kia, sẽ gây ra phiền phức gì?

Nắm chặt tám lệnh bài đen xì, trên đó như rỉ sét trong tay, Hồ Ma cũng biết đây là bảo bối hiểm có, nhưng trong lòng lại không có chút nhẹ nhõm vui mừng nào, ngược lại ánh mắt càng thêm phức tạp nhìn tượng thần bản mệnh.

Trong linh miếu bản mệnh, đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh đến mức khiến người ta hoảng sợ, dường như mọi thứ bình thường, đều đang trở nên kỳ lạ.

“Người chắc chắn có thể cứu được Ô Nha?”

Nhưng cũng ngay lúc yên tĩnh đến mức kỳ lạ, đột nhiên có một giọng nói xông vào linh miếu bản mệnh, Hồ Ma giật mình tỉnh giấc, mới phát hiện mình vẫn luôn đứng trước bàn thờ, dường như chưa từng thử tiến vào không gian phía sau bàn thờ.

Giọng nói của Hầu Nhi Tử, vang vọng trong linh miếu bản mệnh, đánh thức hắn khỏi trạng thái mơ hồ.

Cúi đầu nhìn, tám tướng quân lệnh kia, vẫn nằm yên trong tay mình, Hồ Ma đột nhiên im lặng, hắn hồi lâu không trả lời, nhưng cũng không rút nén hương trong lư hương, để ngăn cách giọng nói của Hầu Nhi Tử.

Hắn chỉ sau khi im lặng hồi lâu, mới đột nhiên hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng, từ từ trả lời hướng về phía lư hương:

“Ta đã nói rồi, không đảm bảo, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức.”

Chương 817. Ba tầng cửa phủ (1)

Chương 817: Ba tầng cửa phủ (1)

Sau khi bắt đầu trò chuyện với người chuyển sinh, bầu không khí dường như cũng trở nên bình thường. Hầu Nhi Tửu không nhận ra tâm trạng của Hồ Ma có gì không ổn, khẽ thở dài nói: “Ta hiểu.”

“Ta nhìn ra người không nói dối, mới chọn tin tưởng người.”

“Cũng vì người có thể thẳng thắn nói không đảm bảo, ta mới xác định người chính là người chuyển sinh đang giao tiếp với ta... Dù sao ta nhớ, bác sĩ ở bệnh viện kiếp trước, hình như cũng không ai dám đảm bảo.”

“...”

‘Hóa ra lúc đầu ta để Tiểu Hồng Đường vẽ OK lâu như vậy, người cũng không nhận ra? Đến câu nói này, mới nhận ra ta?’

Hồ Ma trong lòng có chút cạn lời, có cảm giác như làm mất quý cho người mù xem, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng hợp lý, tên này lúc đó tất cả sự chú ý, đều dồn vào Ô Nha, cộng thêm tâm trạng đang nặng nề, liền tạm thời không bối móc.

“VẬY...”

Hầu Nhi Tửu lúc này cũng từ từ hỏi: “Tiền khám bệnh là gì?”

“Tiền khám bệnh?”

Nghe y có ý hỏi, Hồ Ma cũng hơi sững sờ, tò mò lặp lại.

“Chữa khỏi hay không, tiền nên trả vẫn phải trả, ta tuy rằng kiếp trước cũng không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng bệnh viện vẫn từng đến...”

Hầu Nhi Tửu từ từ nói: “Cho nên, ta đồng ý để Ô Nha ở chỗ ngươi, nhờ ngươi chữa trị cho muội ấy, nhưng tiền khám bệnh cũng phải hỏi trước, ít nhất trong lòng có chút chuẩn bị.”

“Vẫn chưa nghĩ ra.”

Hồ Ma trong lòng đang suy nghĩ gì đó, liền cũng từ từ trả lời: “Nhưng ngươi cũng không phải người mới, chắc hẳn từng nghe nói, giữa người chuyển sinh chúng ta, cũng có một loại tiền tệ được công nhận, gọi là nhân tình.”

“Hô...”

Hầu Nhi Tửu không phủ nhận, lại thở dài, nói: “Đây là thứ quý giá nhất, ta giỏi xử lý một số thứ cụ thể hơn, thậm chí là số liệu phức tạp cũng không thành vấn đề, nhưng duy chỉ không biết xử lý nhân tình.”

“Học sinh khôi tự nhiên phải không?”

Hồ Ma cười một tiếng, nói: “Có thể hiểu được, nhưng hiện tại ta thật sự không nghĩ ra cần ngươi giúp gì, hơn nữa muốn chữa khỏi cho tiểu cô nương này, cần trả giá gì vẫn chưa rõ, chỉ có thể trước tiên để ngươi nợ ta nhân tình này, nhưng ngươi có thể yên tâm một điểm.”

“Đã là nhân tình, sẽ không để ngươi làm chuyện gì quá nguy hiểm.”

“...”

“Nguy hiểm hay không ta cũng không nghĩ đến, chỉ hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ không bắt ta dùng những chuyện ta không thích làm để trả nhân tình...”

Hầu Nhi Tử hình như cũng suy nghĩ nghiêm túc một chút, mới từ từ nói, nghe không mấy vui vẻ, nhưng chuyện này coi như đồng ý.

Hồ Ma trong lòng cũng hơi vui mừng, nếu không phải trong lòng đang canh cánh chuyện này, chỉ riêng nhân tình của Hầu Nhi Tử, đã đáng để vui mừng một trận, nhưng nghĩ đến vấn đề phức tạp ở trên người của mình, liền cũng nảy ra ý, từ từ dẫn dắt chủ đề:

“Nhân tình là chuyện sau này, bây giờ ta thật sự có một vấn đề muốn hỏi người...”

Hơi dừng lại, mới thăm dò hỏi: “Người từng nói, Vu thần... chính là thứ bị người giết chết lần này, muốn xâm nhập người?”

“Xâm nhập như thế nào?”

“...”

Trước đây có chút kiêng dè tên diên này, nhưng từ lúc Hầu Nhi Tử đột nhiên gọi mình, Hồ Ma liền phản ứng lại, có lẽ trải nghiệm trước đây của tên diên này, vừa hay có thể giúp mình!

“Đương nhiên là linh miếu bản mệnh .”

Nhắc đến chuyện này, hình như Hầu Nhi Tử cũng phấn chấn tinh thần, trong giọng nói thiếu đi vẻ mơ màng, nhàn nhạt nói: “Vu thần, cứ gọi như vậy đi, ta biết hẳn ta không phải Vu thần, chỉ là quen rồi...”

“Nó không chế A cha, cũng không chế Ô Nha, cùng tất cả tộc nhân của chúng ta.”

“Đương nhiên cũng muốn không chế ta.”

“Ta không tin ngưỡng nó, cũng không cầu nguyện nó, nó liền không có cơ hội xâm nhập nội tâm của ta, nhưng ta cũng

đang luyện cổ, cho nên nó cũng mượn sự liên hệ của cổ trùng, từng chút từng chút xâm nhập mộng cảnh, linh hồn, thân thể của ta, mà bước cuối cùng, chính là linh miếu bản mệnh .”

“...”

Hồ Ma nghe, đã có chút kích động trong lòng, vội vàng nói: “Sau đó thì sao?”

“Nó đương nhiên thất bại, nếu không ta sẽ không ở đây nói chuyện với ngươi, mà đã biến thành một trong những Vu nhân quỳ gối trước mặt nó.”

Hầu Nhi Tử từ từ nói: “Linh miếu bản mệnh chính là tuyến phòng thủ cuối cùng của người chuyển sinh chúng ta, dù là bị tà ma quấy nhiễu, hay bị ác quỷ đoạt xá, bọn chúng đều không thể bỏ qua linh miếu bản mệnh này.”

“Chỉ cần linh miếu bản mệnh còn, vậy chúng ta sẽ không bị tà ma này ảnh hưởng, đây cũng là lý do ta có thể đấu với nó lâu như vậy, vẫn không bị nó ảnh hưởng.”

“...”

“Vậy...”

Hồ Ma cũng đã sớm tiến vào linh miếu bản mệnh, cũng thật sự nhìn thấy tượng thần bản mệnh và tu vi của bản thân liên quan mật thiết, còn từng mượn tượng thần để tham khảo tu hành của mình.

Nhưng cách nói này, lại là lần đầu tiên nghe thấy.

Chương 818. Ba tầng cửa phủ (2)

Chương 818: Ba tầng cửa phủ (2)

Không khỏi cảm thán sự khác biệt của Hầu Nhi Tửu với những người chuyên sinh khác, suy nghĩ một chút, mới nói nhỏ: “Nếu, ngay cả linh miếu bản mệnh của chúng ta, cũng đã bị thứ gì đó xâm nhập thì sao?”

Hầu Nhi Tửu nhàn nhạt nói: “Vậy trực tiếp giết nó là được.”

“Woa...”

Hồ Ma trong lòng đều giật mình, sao tên này nói nhẹ nhàng như vậy, muốn giết là giết được sao?

“Nếu bọn chúng thật sự muốn xâm nhập linh miếu bản mệnh của chúng ta, vậy, kẻ nên sợ hãi không phải chúng ta, mà nên là bọn chúng mới đúng...”

Hầu Nhi Tửu nhàn nhạt nói: “Thực ra từ ngày đầu tiên ta tiến vào linh miếu bản mệnh, ta đã bắt đầu nghiên cứu linh miếu bản mệnh này, ta từng thấy rất nhiều cổ, cùng những thứ thần bí khác, thậm chí cũng nghiên cứu qua Hắc Thái Tuế.”

“Nhưng, thứ khiến ta cảm thấy thần diệu nhất, vẫn là linh miếu bản mệnh của chúng ta.”

“Nó dường như là hình chiếu sức mạnh tinh thần của chúng ta, nhưng lại có sự tồn tại thực chất, nó không nằm trong cơ thể chúng ta, cũng không thể tìm thấy dấu vết của nó từ linh

hồn, nhưng nó lại tùy ý để chúng ta ra vào, thậm chí có thể thực hiện sự liên hệ với nhau.”

“Có thể nói, đây thậm chí là sự tồn tại thần bí vượt qua huyết nhục Thái Tuế, trước đây ta bị Vu thần xâm nhập, pháp lực của nó không phải thứ mà cá nhân ta có thể so sánh, nhưng ta có thể không bị nó xâm nhập, thậm chí còn khiến nó chịu chút thiệt thòi, chính là vì mượn sức mạnh của linh miếu bản mệnh.”

“...”

“Khiến nó chịu chút thiệt thòi...”

Hồ Ma giật mình, nắm bắt được một số nội dung mình quan tâm, vội vàng nói: “Pháp lực của người nếu không bằng nó, lại làm thế nào để làm được điều này?”

“Đóng linh miếu bản mệnh, cắt đứt liên hệ của nó với thế giới bên ngoài, vậy đương nhiên muốn xử lý nó thế nào thì xử lý.”

Hầu Nhi Tửu chậm rãi nói: “Linh miếu bản mệnh là sự tồn tại rất thần kỳ, đây là thứ căn bản nhất của người chuyển sinh chúng ta, thành thật mà nói, cũng là vì sự tồn tại của thứ này, ta mới vẫn luôn hoài nghi sự thật giả của thế giới này...”

Hồ Ma cũng bắt lực: “Lúc này rồi, đừng nói về chủ đề này nữa được không?”

“... Người chỉ cần biết, thế giới này có vô số sức mạnh quỷ dị, cá nhân chúng ta dù mạnh đến đâu, gặp phải bọn chúng, cũng thật sự không chịu nổi một kích, nhưng, chúng ta cũng có ưu thế của mình, trong linh miếu bản mệnh, không có sức mạnh nào mạnh hơn chúng ta.”

Hầu Nhi Tửu từ từ nói: “Trong khoảng thời gian đấu tranh với Vu thần, ta đã tổng kết ra kinh nghiệm này, đối phương dù

mạnh đến đâu, chỉ cần trong linh miếu bản mệnh, cũng không phải đối thủ của ta.”

“Nghĩ rằng ngươi cũng vậy.”

“Nhưng có thể nhanh chóng tìm ra thứ này hay không, liền phải xem năng lực cá nhân của ngươi rồi.”

“...”

Hồ Ma quan tâm, hỏi: “Năng lực này, là nói như thế nào?”

“Linh miếu bản mệnh liên quan mật thiết với linh hồn, linh hồn mạnh mẽ, sự khống chế đối với linh miếu bản mệnh cũng mạnh hơn, đối phương đương nhiên không thể ẩn giấu.”

Hầu Nhi Tửu nhàn nhạt nói: “Giống như chơi trốn tìm, đối phương trốn trong phòng ngươi, ngươi đủ hiểu rõ căn phòng, liền có thể tìm hắn ta ra, nhưng phòng tối tắt đèn, nếu ngươi hoàn toàn không rèn luyện linh hồn của bản thân, hoàn toàn không hiểu rõ, ngược lại là hắn ta trốn trong bóng tối khống chế ngươi.”

“Tê...”

Ban đầu trò chuyện vấn đề này với Hầu Nhi Tửu, cũng chỉ là vì Hầu Nhi Tửu từng bị “Vu thần” cố gắng xâm nhập, cho nên muốn tìm y để học hỏi kinh nghiệm.

Lại không ngờ Hầu Nhi Tửu lại thật sự có gì nói nấy, nói hết cho mình, lại khiến Hồ Ma có chút mừng rỡ ngoài ý muốn, ngoài ra chính là, đây vốn là vấn đề khá phức tạp, sao lại bị y nói đơn giản như vậy?

Vừa nghĩ vừa từ từ nói: “Vậy rèn luyện linh hồn này...”

“Ngươi đến thế giới này chỉ học võ lực, lại không động não sao? Tại sao ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng phải hỏi ta?”

Hầu Nhi Tử nhân nhậ nói: “Môn đạo nào lên cấp cũng là tham thuật, Nhập Phủ chính là luyện hồn, đăng giai có tam giai, Nhập Phủ cũng có ba tầng cửa phủ.”

“Người mỗi lần đẩy mở một tầng cửa phủ, đương nhiên sẽ có thêm một phần bản lĩnh, linh miếu bản mệnh cũng sẽ sinh ra biến hóa tương ứng, đừng nói đẩy mở ba tầng cửa phủ, chỉ cần đẩy mở một tầng, hai tầng, với ưu thế của người chuyển sinh mà nói, liền không có thứ gì có thể ả giầu.”

“...”

Hồ Ma nghe, đã có chút há hốc mồm, lại nghe Hầu Nhi Tử thở dài, nói: “Nói thật, vấn đề người nói theo ta thấy căn bản không phải vấn đề, lúc bị Vu thần để mắt đến, ta rất nhanh đã phát hiện đặc điểm này của linh miếu bản mệnh.”

“Thứ thần bí như vậy, liền trong giấc mơ của người, ngày ngày đều có thể nhìn thấy, người chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu nó sao?”

“... Đừng hiểu lầm, ta không chỉ nói người, thực tế mấy người chuyển sinh liên lạc với ta trước đó, cũng đều như vậy, thích tìm kiếm kỳ pháp dị thuật trên thế gian này, ngược lại không hiểu rõ dị thường của bản thân.”

“...”

“Sao tên này nói chuyện như thể ta không nhắm vào ai, tất cả mọi người ở đây đều là rác rưởi vậy?”

Trong lòng Hồ Ma hiện lên một khuôn mặt kiêu ngạo, vốn dĩ còn một đồng câu hỏi, nhưng hiện tại lại bị y nói đến mức không hỏi ra được.

Hồ chương quỹ ta cũng là người có thể diện, đi đâu cũng có một đám người khách khí, đây thật sự là lần đầu tiên bị người ta nói thẳng vào mặt...

Nhưng, được Hầu Nhi Tửu chỉ điểm như vậy, sự bất an và lo lắng nặng nề trong lòng, cũng cuối cùng từ từ tiêu tan, khẽ thở dài, nói: “Cảm ơn, chuyện của Ô Nha, ta sẽ cố gắng hết sức, sau này nếu có chuyện cần người trả nhân tình, cũng sẽ không ép buộc người điều gì.”

Thực ra, chỉ riêng lần chỉ điểm này, đã đủ để trả nhân tình này rồi, nhưng Hồ Ma không định nói ra.

Ai bảo Hầu Nhi Tửu nói chuyện khó nghe như vậy?

Chương 819. Ta mới là tà ma

(1)

Chương 819: Ta mới là tà ma (1)

“Ta mới là tà ma...”

Từ khi chuyển sinh đến thế giới này, Hồ Ma đã nghe nhiều luận điệu như vậy, thỉnh thoảng trong lòng tự nhủ một câu.

Nhưng mãi đến bây giờ, nghe Hầu Nhi Tửu nói đơn giản mấy câu, mới đột nhiên phát hiện, bản thân mình, hay nói cách khác là nhóm người chuyển sinh, lại thật sự có sự kỳ lạ và khó lường như tà ma...

Lúc đầu phát hiện dị thường trong linh hồn, quả thật có chút bất an, nhưng được Hầu Nhi Tửu nhắc nhở, sự bất an này cũng dần dần thay đổi, trong lòng lại có thêm tự tin và suy nghĩ rõ ràng, bắt đầu hiện lên.

Thở nhẹ một hơi, tập trung tinh thần nhìn tượng thần bản mệnh phía sau bàn thờ.

Ngôi miếu đồ nát này, đã theo tu vi của mình tăng lên, dần dần có thêm vài phần rực rỡ, nhưng nền tảng đồ nát vẫn còn đó.

Mình và Hầu Nhi Tửu, những người chuyển sinh bình thường này vẫn có chút khác biệt, bọn họ đều trực tiếp có linh miếu bản mệnh, nhưng của mình lại cũ nát, như thể mình từng chút từng chút đánh thức, tu sửa linh miếu bản mệnh này.

Linh miếu bản mệnh đồ nát, hay nói cách khác là linh hồn của cơ thể này, có lẽ có thể giấu một số thứ, ám chiêu của

người khác, hoặc là thủ đoạn, nhưng nếu, mình hoàn toàn sửa chữa ngôi miếu này thì sao?

Linh hồn có dị thường, nghe thì đáng sợ, nhưng bản thân mình vốn dĩ đã là dị thường phải không?

Nếu tính như vậy, vậy cũng thật sự không có gì đáng xem, chỉ là xem hai chúng ta, ai tà môn hơn mà thôi...

Nghĩ như vậy, liền bắt đầu có suy nghĩ, mình lúc đầu đến đây, chỉ là ác quỷ nhập xác, thậm chí linh hồn cũng không giữ được, dựa vào hai cái móc sắt, mới định được linh hồn trên cơ thể này.

Sau đó lại dựa vào Huyết Thái Tuế tắm bổ, mới dần dần có thể lưu lại trong cơ thể này, ngay cả việc mở linh miếu bản mệnh, cũng là nhờ vào chút sinh cơ sinh ra sau khi ăn Huyết Thái Tuế.

Mà sau đó, mình trở thành Thủ Tuế Nhân, từng chút từng chút chuyển chết thành sống, cả cơ thể, thực ra đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, huyết nhục tái sinh, thay cũ đổi mới, tương đương với trên thi thể ban đầu, dựa theo khuôn mẫu này, làm người lại.

Nếu nói lúc đầu, cơ thể này thuộc về tiền thân, vậy bây giờ thì sao?

Không phải, hoàn toàn không phải.

Từng chút từng chút trên cơ thể này, đều là dựa vào ý chí của mình tu hành, tái sinh, tương đương với một cơ thể được tái tạo, hoàn toàn phù hợp với linh hồn của mình, mới có thể đi đến bước Nhập Phủ này.

Giống như từng chút từng chút kiểm soát toàn bộ cơ thể này trong tay mình, hiện tại đã thành công chín phần, chỉ còn lại một ít bí mật về mặt linh hồn.

Nhưng đây vốn là con đường tắt yếu, chỉ cần tiếp tục đi như vậy, cho dù có gì không ổn, cũng sẽ sớm muộn hiện ra trước mắt mình.

Vậy sợ gì chứ?

...

Lúc này ở thế giới bên ngoài, Tiểu Hồng Đường ngồi xồm bên cửa, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn thấy Hồ Ma vẻ mặt kinh hãi, cơ bắp căng cứng, như thể đang gặp ác mộng, lại như đang tức giận.

Nàng ta lập tức nhớ đến bộ dạng đáng sợ khi Hồ Ma linh hồn nửa thoát xác trước đó, nhất thời sợ đến nổi lông tơ dựng đứng, không nhịn được đưa tay nhỏ ra, hà hơi lên đó, chuẩn bị sẵn sàng, hễ thấy không ổn, liền đưa tay to tát qua.

Đây là lúc Hồ Ma ca ca vừa mới chết ba ngày tỉnh lại, trạng thái tệ nhất, bà bà đích thân dặn dò, Tiểu Hồng Đường vẫn luôn ghi nhớ.

Hình như, lúc này đến rồi?

Tiểu Hồng Đường nhìn khuôn mặt của Hồ Ma, ánh trắng bên ngoài chiếu vào, soi sáng một nửa khuôn mặt của hắn, nửa còn lại ẩn trong bóng tối, nhìn liền khiến người ta có chút sợ hãi, vì vậy nàng ta thăm dò, từng chút từng chút, tiến lại gần Hồ Ma.

Sau đó, cũng ngay lúc bàn tay nhỏ của nàng chuẩn bị giờ lên, Hồ Ma đột nhiên mở mắt ra, nhìn thẳng vào mặt mình, nói: “Người định làm gì?”

Tiểu Hồng Đường lập tức giấu tay ra sau lưng, nghiêng đầu, đánh giá Hồ Ma: ‘Hình như bình thường rồi?’

Hồ Ma lại không nói nhiều với Tiểu Hồng Đường, mà có vẻ mệt mỏi, từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn mỏ huyết

thực yên tĩnh dưới ánh trăng, từ từ nói: “Tiểu Hồng Đường, lâu như vậy rồi, người có phải cũng có chút nhớ bà bà không?”

Tiểu Hồng Đường nghe xong ngẩn người, sau đó lộ vẻ vui mừng, gật đầu thật mạnh, nhưng sau khi gật đầu xong, mới phát hiện Hồ Ma quay lưng về phía mình, không nhìn thấy.

Đang định nói chuyện, Hồ Ma lại tự nói tiếp: “Ta cũng nhớ bà bà...”

Trải qua một phen sắp xếp như vậy, lại dần dần sinh ra mong muốn gặp bà bà, thật sự trên cơ thể này, có quá nhiều nghi vấn, mà không hiểu rõ...

Nếu không phải vì dị thường lúc Nhập Phủ này, hẳn có lẽ cũng sẽ theo bản năng tránh né những điều này, không nghĩ đến, nhưng đã mở ra suy nghĩ, liền càng nghĩ càng nhiều nghi vấn.

Lúc đầu, là bản thân cảm thấy trong lòng có bí mật, trốn tránh bà bà, nhưng thực tế, biến hóa lớn như vậy của mình, sao bà bà có thể không phát hiện?

Trước khi bà bà đi, sự thăm dò của bà ấy đối với mình, thật sự vì câu nói kia của mình, liền đột nhiên từ bỏ sao?

Chương 820. Ta mới là tà ma

(2)

Chương 820: Ta mới là tà ma (2)

Thậm chí, ngay cả tín vật Hồ gia cũng vậy, bà bà yên tâm giao nó cho mình, trong Trần Túy phủ, sức mạnh u ám quỷ dị kia, cũng dễ dàng tiếp nhận mình như vậy, trao cho mình quyền mở Trần Túy phủ.

Người trên thế giới này, đều sợ người chuyển sinh, mà Hồ gia, lại là thế lực từng trấn áp người chuyển sinh, lẽ ra là người hiểu rõ người chuyển sinh nhất, nhưng tại sao lại khoan dung với mình như vậy?

Bà bà là người tin tưởng mình nhất, trong mắt bà ấy nhìn mình, thường có áy náy, nhưng, rõ ràng trên người mình nhiều nghi vấn như vậy, rõ ràng người chuyển sinh là tà ma lớn nhất thế gian này, tại sao bà bà lại tin tưởng mình như vậy?

Thật sự nên làm rõ.

Còn bây giờ...

Hắn thở dài, tâm thần khê động, liền có thể cảm nhận được biến hóa long trời lở đất trên người mình, cả người đều có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nếu nhất định phải hình dung, vậy chính là, mình trước đây, là thi thể, dựa vào sức mạnh của Huyết Thái Tuế khô vữa, linh hồn mới có thể trong cơ thể này, giả vờ làm người sống, nhưng hiện tại, mình cuối cùng cũng hoàn toàn biến thành người sống.

Trước đây mình một khắc cũng không rời được Huyết Thái Tuế, nhưng hiện tại, cho dù ngừng Huyết Thái Tuế, cũng sẽ không chết nữa.

Mình đã hoàn thành quá trình từ chết sang sống, biến thành người sống.

Đến bước này, mình cũng có tư cách nhắm vào tín vật Hồ gia, nhưng càng như vậy, càng phải nhanh chóng giải quyết, ít nhất là làm rõ vấn đề dị thường trong linh hồn này...

Vậy, liền theo lời Hầu Nhi Tử nói, nên học thêm một số bản lĩnh liên quan đến linh hồn sao?

Sau khi Nhập Phủ, đầu não và linh hồn, đều chết một lần, trong đó có mấy điểm khác biệt rõ ràng nhất, trước tiên là thất khiếu đã hoàn toàn luyện thành.

Đến bước này, liền đã có nhiều thần thông tuyệt kỹ tương ứng để tu luyện.

Phần này, Hồ Ma cũng biết một ít, đều là lấy được từ linh hồn của bang chủ Cái Bang Quý Đường lúc trước, có bạch mang châm nhãn, hai mắt ngưng tụ, có thể hóa mắt thành kim, định trên khớp xương huyết đạo của người khác, khiến người ta không thể động đậy.

Khịt mũi cũng có thể làm chấn động linh hồn của người khác.

Những tuyệt kỹ này, thường vào giai đoạn chuẩn bị Nhập Phủ, liền có thể tu luyện, nhưng phải đợi đến sau khi Nhập Phủ, thất khiếu đều thành, mới có thể vận dụng như ý, cho nên cũng coi là tuyệt kỹ chỉ có sau khi Nhập Phủ.

Nhưng tuyệt kỹ thật sự chỉ có người sau khi Nhập Phủ mới có thể tiếp xúc, vẫn là ở đầu não và linh hồn.

Dị thường của đầu não chính là, linh hồn đã có thể tạm thời ly khiếu, trở về vẫn có thể như người sống, không giống người bình thường, ly khiếu liền chết, thần tiên khó cứu.

Mà linh hồn, thì phức tạp hơn, người có tam hồn thất phách, mỗi thứ đều khác nhau.

Hiện tại mình dù đã nhập môn, trên lý thuyết linh hồn cũng đã trải qua quá trình từ chết chuyển sinh, nhưng vẫn chỉ rèn luyện một chút, về sự hiểu biết thật sự đối với linh hồn, e là còn chưa nhập môn, đương nhiên, điều này bản thân cũng do đặc điểm của môn đạo Thủ Tuế quyết định.

Nói về sự hiểu biết đối với linh hồn, có lẽ người của môn đạo Hình Hồn, cho dù chưa Nhập Phủ, cũng nghiên cứu sâu hơn mình.

“Hầu Nhi Tử nói Nhập Phủ liền có thể đẩy mở cửa phủ, hiện tại ta đã Nhập Phủ, liền coi như đã đẩy mở một tầng cửa phủ, vậy, tầng cửa phủ thứ hai, tầng cửa phủ thứ ba, phải đẩy mở như thế nào?”

Hắn thầm nghĩ: “Nếu thật sự như Hầu Nhi Tử nói, đẩy mở cửa phủ, linh hồn mạnh mẽ, dùng tượng thần bản mệnh soi chiếu, trong linh hồn cho dù có giấu thứ gì, cũng có thể soi chiếu rõ ràng...”

“Vậy có phải học được pháp môn tương ứng của Thủ Tuế Nhập Phủ, liền có thể dần dần ép thứ trong linh hồn ra ngoài?”

“...”

Dần dần suy nghĩ, trong lòng cũng dần dần rõ ràng.

Mình hiện tại quả thật đã Nhập Phủ, nhưng lại không hề cảm thấy có tự tin dừng lại nghỉ ngơi một chút, ngược lại áp lực trên người càng nặng hơn, cũng rất rõ ràng, đã Nhập Phủ, đương nhiên vẫn phải nghĩ cách học được bản lĩnh của Thủ Tuế Nhập Phủ.

Dù là thất khiếu luyện pháp, hay một số pháp môn tu luyện tương ứng khác sau khi toàn thân đạt đến cảnh giới người chết sống lại, đều phải học.

Muốn gặp bà bà, mình liền cần thêm tự tin, chuẩn bị sẵn sàng để giao tiếp với Mười họ, nhưng đối mặt với cấp bậc đó, cho dù là Trần Túy phủ, cũng không thể cho mình đủ cảm giác an toàn.

Hơn nữa, chút bất an của bản thân mình, chính là đến từ Trần Túy phủ, vậy, hiện tại thứ duy nhất có thể tin tưởng, chính là bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, đây là thứ thật sự, do mình rèn luyện ra, cũng sẽ lưu lại trên người mình.

Có những bản lĩnh này, mới có chút tự tin để đối thoại với những nhân vật lớn kia.

Chỉ là mục đích này tuy rõ ràng, nhưng bản lĩnh này tìm ở đâu?

Tuyệt kỹ cấp bậc đăng giai, đều được người ta coi là bảo bối, không có sư thừa thì không được nhập môn, mà công pháp tuyệt kỹ sau khi Nhập Phủ, e là được coi là bí mật không truyền ra ngoài.

Từ bang chủ Cái Bang Quý Đường, mình có được pháp môn Nhập Phủ, cùng hai tuyệt kỹ tu luyện thất khiếu, nhưng, về cách tu hành sau khi Nhập Phủ, lại hoàn toàn không biết...

Chẳng lẽ, mình lại đi bái sư?

Chương 821. Điều động tiên công (1)

Chương 821: Điều động tiên công (1)

Ban đêm sắp xếp lại suy nghĩ rõ ràng, Hồ Ma cũng đè nén mọi bất an và lo lắng trong lòng, trên mặt không có biểu hiện gì đặc biệt, vẫn chỉ kiên nhẫn xử lý những việc trên mả.

Trang Nhị Xương đã bị người ta đưa đi, hai đồ đệ của y cũng chết dưới tay thi ong của Ô Tụng, đám Vu nhân gây rối càng chết sạch, mả huyết thực này, coi như được hấn tiếp quản thuận lợi.

Nhưng tiếp quản chỉ là bắt đầu, dù sao cũng phải sắp xếp ổn thỏa.

Chuyện lớn đầu tiên cần xử lý, chính là để đám người Chu Đại Đồng, dẫn theo mấy thợ mả lanh lợi lại quen thuộc địa hình xung quanh, ra ngoài dò la tin tức, xem Âm Tướng Quân có dấu vết gây rối hoặc xuất hiện hay không.

Thật sự Âm Tướng Quân kia không phải chuyện nhỏ, tuy rằng chưa thành hình, nhưng cũng là thứ cực kỳ tà môn, một khi gây rối bên ngoài, người chết sẽ không chỉ một hai người, nó là chạy ra từ mả, đương nhiên cũng phải đề phòng nó chạy trở về.

Đương nhiên, tuy rằng phái người đi dò la, cũng dặn đi dặn lại, chỉ là để ý một chút, tuyệt đối không được động thủ.

Để chắc chắn, để Chu Đại Đồng dẫn theo một đội nhỏ, lại để Chu Lương dẫn theo một đội nhỏ, Triệu Trụ tuyệt đối không thể thả ra ngoài, người khác học bản lĩnh, đều là càng

học càng lanh lợi, nhưng Triệu Trụ có lẽ là đi theo đám người Hồ Ma quá lâu, có chuyện không cần tự mình động não, càng ngày càng ngốc.

Chuyện thứ hai, chính là phải trấn an đám thợ mỏ hiện tại vẫn còn ở lại trên mỏ này.

Hiện tại đã qua tháng thu hoạch Thái Tuế và tính toán, theo lý mà nói đám thợ mỏ này, đã sớm nên về làng mạc làm ruộng.

Trước đó Trang Nhị Xương đã giữ những người này lại, hiện tại Hồ Ma phải tiếp quản, tính toán tiền nong, ai nên đi thì cho đi. Đương nhiên, nói thẳng ra, Hồ Ma cũng có thể phải tay, trực tiếp không nhận món nợ cũ này.

Nhưng không cần thiết, thứ nhất là sang xuân, vẫn cần những thợ mỏ này, thứ hai là Nhị gia trong thôn cùng những người khác, đều xuất thân là thợ mỏ thật, cuộc sống thật sự không dễ dàng, chỉ chút tiền công của bọn họ, mình móc kẽ răng cũng có, không cần phải keo kiệt như vậy.

Vì vậy đến lúc hứa hẹn tính toán tiền nong cho đám thợ mỏ này, Hồ Ma phát hiện mình hình như móc không ra...

Mỏ không còn lợi nhuận!

Trả lương cho những thợ mỏ này, thường là một phần bạch thực thanh thực, cộng thêm một ít bạc, nếu mỏ có nhiều lương thực, liền cho bọn họ một ít lương thực cũng có thể tính là đủ.

Nhưng bây giờ các loại huyết thực trên mỏ này đều đã biến thành cặn bã, không thể tính được, mà trước đó bị Vu nhân phong bế mỏ, lương thực cũng đã lâu không được đưa vào, Hồ Ma muốn phát, liền chỉ có bạc trên người.

Hắn đến mỏ này, đương nhiên có mang theo một ít bạc, nhưng không đủ!

Mấy chục thợ mỏ này, tiền công của mỗi người, đều phải tính đến hai mươi lượng, gần bảy tám trăm lượng bạc.

Hắn tổng cộng chỉ mang theo hai trăm lượng, sao có thể đủ?

Nói chuyện này với lão Toán Bàn, lão ta lại tràn đầy tự tin, khoát tay nói mình giải quyết được, trước tiên chấm bút vào mực, lưu loát viết một bức thư khẩn, để Tiểu Hồng Đường đưa đến trấn Chu Môn, nội dung trong thư rất thực tế:

Chúng ta đã đến mỏ chuẩn bị tiếp quản, nhưng mỏ này bị Trang Nhị Xương hại, mạo hiểm, gánh vác, đều là vì Hồng Đăng nướng nướng, bây giờ Trang Nhị Xương chạy mất, tiền công của thợ mỏ chúng ta không trả, sau này người ta sẽ nhìn nướng nướng chúng ta như thế nào?

Ngoài ra, con quái vật chạy ra từ mỏ kia, nếu chúng ta không phái người đi ra ngoài truy bắt, bắt về, lỡ làm bị thương người thì sao?

Nhân lực eo hẹp, gánh nặng lại lớn, hội chúng ta không hỗ trợ chút sao được?

Không cần nhiều, mau chóng điều một ngàn lượng bạc, mười cân huyết Thái Tuế, hai trăm cân thanh Thái Tuế, bạch Thái Tuế cũng điều một ngàn cân đến đây, heo béo dê béo không tính...

... Ngoài ra mỏ này đào được một cái cân, hỏi nướng nướng có cần không, mang về làm bồn cây cảnh.

...

Lão ta tràn đầy tự tin, trấn an đám thợ mỏ, đảm bảo tiền lương sẽ sớm được phát xuống, biết đâu còn có thể thưởng thêm cho các người, lại dễ dàng đám thợ mỏ thật thà này, ai nấy đều vui vẻ.

Hồng Đăng Hội cũng nhanh chóng hồi âm, Từ Hương chủ tự mình hồi âm, ông ta thưởng cho Tiểu Hồng Đường một miếng thanh thực lớn, lại để nàng mang theo một trăm lượng bạc bọc giấy đỏ đến đây, trong thư cũng nói rất nhiệt tình, vừa trấn an huynh đệ, vừa đảm bảo ghi nhớ công lao của bọn họ.

Sau đó ngài bút chuyển hướng, nói đến gánh nặng hiện tại trong hội, huynh đệ đều sống khó khăn, một trăm lượng bạc này các người cầm lấy mà dùng, còn lại tự mình nghĩ cách...

... Cân không cần, trong hội nhiều lắm.

“?”

Lão Toán Bàn nhận thư xong đều giật mình: “Lão Từ chết tiệt này học hư rồi, trước khi ông ta làm Hương chủ, không phải như vậy!”

“Cao thủ so chiêu...”

Chương 822. Điều động tiền công (2)

Chương 822: Điều động tiền công (2)

Hồ Ma vừa có chút bất ngờ, cũng có chút nằm trong dự đoán, chỉ có thể cảm thán lắc đầu, ngược lại chuyện tìm đồ ăn cho huynh đệ trong sơn cốc, liền giao cho lão Toán Bàn, dù sao cũng không thể để người trên mỏ đói.

Dù sao lão ta còn nợ mình mấy ngàn cân huyết thực, để lão ta làm chút việc này, cũng không tính là lỗi.

Hiện tại hần quan tâm hơn, lại là chuyện lớn thứ ba trên mỏ này, đó chính là, mỏ huyết thực này, hiện tại nền tảng thế nào, sang năm thu hoạch ra sao?

Sau khi Âm Tướng Quân chạy trốn, không nói đến huyết nhục Thái Tuế đã được thu hoạch, những mạch khoáng nổi trên bề mặt mỏ này, cũng đều xuất hiện dấu vết huyết nhục khô héo, nếu chỉ nhìn từ bề ngoài, mỏ huyết thực này, có thể nói là phế rồi.

Đừng nói năm nay, e là sang năm, năm sau nữa, nuôi thêm mấy năm, cũng không thể béo lên, mà nếu thật sự như vậy, đám người Hồ Ma cũng không cần thiết phải ở lại đây, trực tiếp thu dọn đồ đạc, về trang viên của mình là được.

Nhưng thực tế, sau khi kiểm tra kỹ càng, bọn họ lại không khỏi giật mình, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Tiểu chương quỹ, tổ sư gia nhà ta vẫn đáng tin...”

Lão Toán Bàn sau khi cẩn thận tính toán một phen, mới lên tìm Hồ Ma, nói nhỏ: “Trước khi ta đến đây, đã hỏi ông ấy, xem mấy quẻ, đều nói lần này ta đến đây sẽ phát tài, bây giờ xem ra, vẫn là tổ sư gia nhà mình thương chúng ta!”

“Mỏ này, bề ngoài huyết nhục cạn kiệt, thực ra tinh hoa ẩn giấu, khí huyết dồi dào, ta thấy, sang xuân, chúng ta sẽ phát tài!”

“Còn có chuyện này?”

Hồ Ma cũng tỏ ra rất ngạc nhiên, nhưng trong lòng đã sớm biết rõ.

Nói về sự hiểu biết đối với mỏ huyết thực, hẳn không bằng Lão Toán Bàn, nhưng nguyên nhân của chuyện này, lại rất rõ ràng.

Mỏ huyết thực này bề ngoài bị hấp thu tinh khí, nhìn khô héo, nhưng dưới bề ngoài khô héo này, lại có nhân quả Vu thần sụp đổ, tinh hoa pháp lực, đều bị Thái Tuế hấp thu.

Đó là sự tồn tại lợi hại được bao nhiêu Vu nhân thành kính quỳ lạy, cúng bái, so ra thì hơn hẳn nội tình cùng phân lượng Lão Hỏa Đường Tử của một thôn làng ẩn chứa.

Một Lão Hỏa Đường Tử như vậy, gần như đều biến thành phân bón, nuôi dưỡng Thái Tuế lão gia.

Mỏ này sao có thể không giàu có?

“Nhìn như vậy, chỉ thợ mỏ trên mỏ này, thậm chí còn không đủ, thật sự không được...”

Hồ Ma ghi nhớ chuyện này trong lòng, cũng thầm tính toán: “Sang xuân, mời Nhị gia bọn họ đến đây?”

Dù sao Hồng Đăng nương nương nhân hậu, chắc chắn không nỡ tranh chút đồ này với thuộc hạ, mỏ này sang năm thu hoạch, đều là của mình...

Cứ như vậy trước tiên sống tạm bợ qua ngày, mỗi ngày thúc giục lão Toán Bàn đi tìm tiền lương, một ngày hai ngày trôi qua, chuyện trên mỏ lại dần dần yên ổn, ảnh hưởng do Vụ nhân gây rối đã dần dần biến mất, đám thợ mỏ cũng đều rất yên ổn.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, hiện tại mỗi ngày không cần xuống mỏ, còn được bao ăn, mỗi ngày tính toán tiền công, cho dù nhất thời chưa nhận đủ, trong lòng cũng có hy vọng phải không?

Còn cái cân đào được trên mỏ?

Vì hội không cần, lại vì thứ này khá nặng, khó di chuyển, liền để ở đó, may mà thứ này cũng không chiếm nhiều diện tích, lúc đầu mọi người đều có chút sợ hãi nó, tránh xa, sau đó thấy không có gì khác thường, cũng liền thả lỏng.

Rồi dần dần, có người đặt áo tơi lên trên, có người thứ nhất, liền có người thứ hai, càng ngày càng nhiều đồ được đặt lên.

Đồ đạc linh tinh nhiều lên, lại khiến Thạch Đà này không còn nổi bật nữa.

Cũng sau khi những tục sự này đều yên ổn lại, sự chú ý của Hồ Ma, liền vẫn dồn vào tuyệt kỹ Thủ Tuế sau khi Nhập Phủ của mình, nên tìm từ đâu.

Nghĩ ra mấy cách, ví dụ như nghĩ cách từ người chuyên sinh, xem lấy thứ gì để đổi, hoặc là nghĩ cách từ Hồng Đăng Hội, xem mặt mũi của Hồng Đăng nương nương có đủ lớn hay không, cảm thấy khả thi, nhưng cũng không chắc chắn.

Đang suy nghĩ cân nhắc, ngày này, bên ngoài sơn cốc lại đột nhiên có thiệp mời đưa vào, nói là có một đội nhân mã, khách khí, xin vào sơn cốc bái phỏng.

“Hương ông huyện Liễu Tôn Thông dẫn con trai đến bái phỏng?”

Hồ Ma nhận thiệp mời, xem kỹ một lượt, lại nhất thời không nghĩ ra, hương ông gì gì đó này, đến mỗ mình làm gì?

Phản ứng lại, mới đột nhiên hiểu ra, vội vàng đứng dậy, mừng rỡ nói: “Mau mời mau mời!”

Vội vàng dẫn người đến ngoài sơn cốc, lại đi qua khu rừng trước đó đầy cỏ trùng, mới nhìn thấy một đội xe ngựa trên bãi đất trống bên ngoài, trên ngựa dẫn đầu, ngồi hai người, một người mặc gấm vóc, ăn mặc sang trọng, không phải lão Thủ Tuế trước đó thì là ai?

Thủ Tuế thì cứ nói Thủ Tuế, lão ta nếu nói là Thiết Kiều Tôn Tam gia, mình liền hiểu ra, nhưng lão ta cứ nói hương ông gì đó, Hồ Ma suýt chút nữa không liên hệ được.

Trong lòng lập tức vui mừng, nói đến Thủ Tuế đã Nhập Phủ, chẳng phải vừa hay có một người sao?

Hơn nữa trước đó Hồ Ma đã nhìn thấy rất kỹ, trên người lão gia tử này, liền có bản lĩnh của Thủ Tuế Nhập Phủ!

Mặt xanh nanh vàng, hình dạng như ác quỷ, bản lĩnh đó, nhìn không nhỏ...

Vừa nghĩ vừa cười chào đón: “Lão tiên sinh đã đến, cứ trực tiếp vào sơn cốc là được, khách khí như vậy làm gì?”

Thiết Kiều Tôn Tam gia trên ngựa bên kia thấy Hồ Ma tự mình ra đón, nói chuyện cũng khách khí, lập tức vui mừng, cười nói: “Hồ chương quỹ khách khí rồi, lão phu lần này là đến bái phỏng nghiêm túc, sao dám thiếu lễ nghĩa?”

Nói xong, liền cùng thanh niên mặt trắng trẻo, thân hình cao ráo mặc gấm vóc ngọc bội, cả người sang trọng trên ngựa bên cạnh xuống ngựa, thanh niên kia nhìn cũng khoảng ba

mười tuổi, Tôn lão tiên sinh cười nói: “Đây là lão Thất nhà ta.”

“Lão Thất, gọi thúc!”

“...”

Thanh niên kia xuống ngựa, lập tức chấp tay cúi chào: “Hò thúc có lễ...”

Hồ Ma đều ngơ ngác: “Cái gì? Người này nhìn có vẻ lớn hơn mình không ít...”

Chương 823. Đại tài chủ (1)

Chương 823: Đại tài chủ (1)

“Gọi người một tiếng thúc là điều nên làm.”

Nhìn thấy vẻ mặt Hồ Ma có chút ngạc nhiên, Tôn lão gia tử bên cạnh cười nói: “Đây là con trai út của ta, chúng ta huynh đệ ngang hàng, nó gặp người, không gọi thúc thì gọi là gì?”

“Người một thân bản lĩnh cao cường, cũng không cần giả vờ làm hậu bối. Nếu hôm nay ta ra về, lớn hơn người một bậc, sau này gặp sư phụ người, biết xưng hô thế nào?”

“...”

Hồ Ma nghe xong có chút cạn lời: “Ông tính toán cũng kỹ thật...”

Dù bị một người lớn tuổi hơn gọi là thúc, cảm giác thật kỳ lạ, nhưng người ta đã có thành ý như vậy, thì cứ như thế đi!

Hồ Ma biết Tôn lão gia tử đến đây làm gì, bèn mời lão ta vào sơn cốc. Tôn lão gia tử mang theo bốn năm chiếc xe ngựa, trong đó ba chiếc trống không, hai chiếc còn lại chở đầy quà tặng. Lão bảo người mang quà vào trước, những chiếc xe trống thì đợi ở ngoài.

Đến trước sơn cốc, nhưng chưa vội vào, Hồ Ma dẫn họ đi vòng qua một bên, từ xa đã nhìn thấy mấy chiếc quan tài trên sườn dốc, chính là những người của Nhất Tiễn Giáo trước đó, đều được an táng cẩn thận ở đây.

Tôn lão gia tử thở dài một tiếng, nhi tử của lão ta vội vàng dẫn người lên thắp hương, sau đó mở quan tài, kiểm tra xác nhận không nhầm lẫn, rồi đốt vàng mã trước quan tài.

“Hồ chương quỹ thật chu đáo...”

Tôn lão gia tử đến đây, chính là để đưa thi thể của hai đồ đệ và ba giáo chúng của Nhất Tiễn Giáo còn lưu lại trong sơn cốc về.

Trước đây khi lão ta rời đi, phải lo cho người sống, nên chỉ mang theo Pháp Vương Nhất Tiễn Giáo và Trang Nhị Xương, nhưng những người đã chết, thi thể dù sao cũng phải tìm về, giao lại cho người thân của họ, để họ được chôn cất tử tế, thường xuyên cúng bái.

Ban đầu trong lòng lão cũng lo lắng khi đến đây sẽ thấy cảnh phơi thây trong hoang dã, hoặc đã bị thiêu rụi, nhưng không ngờ, tất cả đều được an táng cẩn thận trong quan tài, bên cạnh thậm chí còn có dấu vết đốt giấy, đốt hương, khiến lão ta nhất thời cảm động.

Người của mình chết ở đây, người ta lại an táng chu đáo như vậy, không nói đến việc lấy đức báo oán, cũng là một ân tình lớn.

“Đều là người giang hồ, lăn lộn kiếm sống, bỏ mạng cũng là do số phận không may, bất kể trước đây có ân oán gì, người chết là lớn, hơn nữa, bọn họ cũng chết dưới tay đấm Vu Nhân kia mà?”

Hồ Ma khách khí nói: “Cho nên, ngay từ đầu đã an táng họ cẩn thận, không để họ chịu khổ, chỉ đợi lão gia tử đến đón.”

“Người giang hồ, mạng giang hồ, Hồ chương quỹ nói rất đúng, lão phu thật hổ thẹn, sớm biết mộ này có người như ngươi, lão phu nhất định sẽ không đến lợi vào vũng nước đục này...”

Tôn lão gia tử chấp tay vái Hồ Ma một cái thật dài, sau đó mới sai người gọi mấy chiếc xe ngựa ở ngoài rừng vào, đặt những chiếc quan tài lên xe, chuẩn bị chở về.

“Cũng coi như là không đánh không quen.”

Hồ Ma cười nói: “Lão gia tử đừng vội đi, đã đến đây, dù sao cũng phải uống chút rượu mới được.”

Nói xong liền mời lão ta vào trong sơn cốc, Tôn lão gia tử cũng không từ chối, vui vẻ đi theo Hồ Ma vào, chỉ là trước khi vào sơn cốc, lão ta nhìn thấy đèn lồng đỏ trên cổng chào, bèn vội vàng dừng lại, nói: “Lễ nghi không thể thiếu.”

Nói xong, lão ta cung kính chấp tay vái lạy, còn gọi nhi tử của mình lại, bảo hắn ta quỳ xuống, dập đầu trước đèn lồng đỏ của Hồng Đăng nương nương.

Sau khi vào trong sơn cốc, họ được mời trà, sau đó sai người chuẩn bị cơm nước, không lâu sau, đã bày ra bốn bàn tiệc, Hồ Ma và Tôn lão gia tử ngồi một bàn, Lão Toán Bàn ngồi cùng, Chu Đại Đồng, Lương, Trụ, ngồi cùng nhi tử của Tôn lão gia tử và quản gia đi theo.

Những người hầu khác thì ngồi cùng với mấy lão thợ mỏ mới được chọn lựa, biết điều, biết nói chuyện, trong sơn cốc có gì ăn, uống, rau quả đều được bày lên.

Tôn lão tiên sinh bất động thanh sắc liếc nhìn bàn tiệc, lại nâng chén xin lỗi: “Trước đây lão phu lỗ mắng, mạo phạm uy nghiêm của Hồng Đăng nương nương, mong Hồ chương quỹ đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt.”

“Hả?”

Hồ Ma có chút ngạc nhiên: ‘Chuyện này rõ ràng đã nói rõ rồi, sao lão ta còn nhắc lại?’

Lão Toán Bàn bên cạnh ho khan một tiếng, dùng đũa gõ nhẹ vào đĩa, cười khỏ nói: “Bàn tiệc có hơi đơn sơ, nhưng lão gia tử đừng trách mỗ chúng ta lãnh đạm...”

“Nói ra cũng là do lệnh đồ, trước đây đám Vu Nhân phong tỏa mỏ, lương thực bên ngoài đều không vào được, suýt nữa thì hết gạo nấu cơm, mấy ngày nay, vẫn phải mang bạc đi mua ở mấy thôn trại gần đây, mới có chút lương thực này...”

“Ngoài ra, không biết lão ca có nghe nói không, trước đây mỏ chúng ta có một con Thi Yêu chạy thoát, chúng ta gần đây cũng đang tìm kiếm!”

“ ... ”

Chương 824. Đại tài chủ (2)

Chương 824: Đại tài chủ (2)

Hồ Ma lúc này mới hiểu ra, thì ra Tôn lão gia tử xin lỗi lần nữa, là vì thấy đồ ăn có hơi đơn sơ, lão không phải là người tham ăn, chỉ là cho rằng mỗ cố ý chuẩn bị cho lão một bàn tiệc như vậy, để trả đũa!

Nhưng để đoán được suy nghĩ của lão, cũng cần phải có đạo hạnh thâm hậu, Lão Toán Bàn quả là cao tay hơn mình.

“Đều tại tên súc sinh Trang Nhị Xương kia làm việc không nên thân...”

Quả nhiên, Tôn lão gia tử nghe xong, hóa ra mỗ này thật sự thiếu thốn đồ ăn, không phải cố ý bày ra bữa tiệc đơn sơ như vậy, trong lòng ngược lại thấy nhẹ nhõm.

Trước tiên lão ta thở dài một tiếng, nói: “Tên tiểu tử đó được ta mang về, bị thương khá nặng, ta cũng đã đưa nó đến Thảo Tâm Đường ở Minh Châu để chữa trị, nếu không nhất định phải lôi nó đến mỗ này dập đầu nhận lỗi.”

“Về chuyện con Thi Yêu kia, thực ra mấy ngày trước ta đã nghe nói, nói thật, ta định bỏ ra chút bạc, sai người đi tìm trong núi, dù sao cũng là phiền phức do Trang Nhị Xương gây ra, người gặp nạn lại là đồ tôn của ta, không thể để mỗ các người gánh chịu rủi ro.”

“...”

“Không sao.”

Hồ Ma hiểu ra, trong lòng cũng thầm khen Lão Toán Bàn một tiếng, tiếp lời: “Chỉ là chuyện con Thi Yêu này, dù sao

cũng phải cho lão gia tử một câu trả lời thỏa đáng.”

“Nói thật, nếu không phải thứ này xuất hiện ở chỗ, hơn nữa Hồng Đăng nương nương nhà chúng ta...”

Nói xong, hắn chỉ tay về phía đèn lồng đỏ trên cổng chào bên ngoài, hạ giọng nói: “... hay để bụng, quản lý rất chặt.”

“Lần trước lão tiên sinh đến, thứ trong mạch khoáng, nên xem cũng đã để lão tiên sinh xem rồi, bây giờ thứ trong mạch khoáng chạy mất, cũng định nói với lão tiên sinh một tiếng, tránh gây ra hiểu lầm!”

“...”

“Ôi chao...”

Tôn lão tiên sinh nghe xong, râu ria cũng run lên, hai tay trực tiếp nâng chén rượu, nói: “Hồ chương quỹ nói gì vậy?”

“Mỗi người một chủ, đó là lẽ đương nhiên, hơn nữa, vốn dĩ chỉ là hiểu lầm, đừng nói là lão phu, ngay cả Pháp Vương Nhất Tiễn Giáo, khi trở về cũng chỉ nói là lỗi của đám Vu Nhân kia, chúng ta và chỗ các ngươi, đều chịu thiệt thòi cả!”

“Cũng nhờ người của chỗ bản lĩnh cao cường, Hồng Đăng nương nương pháp lực cao thâm, mới trị được đám Vu Nhân kia, nếu không còn không biết sẽ gây ra tai họa gì...”

“...”

Trong lòng lão rất rõ ràng, theo tình hình lần trước, thực ra người của mình đã thua thảm hại.

Trên giang hồ mọi người trọng tình nghĩa, nhưng cuối cùng vẫn phải nhìn vào nắm đấm, người của chỗ này nắm đấm lớn, sau khi mọi chuyện xảy ra còn cho mình mặt mũi như vậy, đó là vì giữ thể diện cho mình...

Đương nhiên, đối với Hồ Ma mà nói, nếu một câu nói có thể xóa bỏ ân oán này, thì cũng là điều cầu còn không được, dù sao Âm Tướng Quân cũng đã chạy mất, cả mỗ cũng chịu “tổn thất lớn”, không cần thiết phải kết thù oán với Nhất Tiên Giáo nữa, có gì mà phải lo lắng?

“Nói rõ là tốt, nói rõ là tốt...”

Lão Toán Bàn ở bên cạnh tiếp lời, nâng chén cười nói: “Mỗ chúng ta thiếu lương thực, nhưng rượu thì không thiếu, lão tiên sinh đã đến đây, thì phải uống thêm vài chén nữa rồi hãy về.”

“Được, được!”

Nhất thời mọi người đều vui vẻ, Tôn lão tiên sinh cũng uống cạn chén rượu này, mới đột nhiên vỗ bàn, nói: “Lão Thất, còn không mau lăn vào đây?”

Thất tiểu tử Tôn gia đang bị Chu Đại Đồng và những người khác ép rượu bên ngoài, vội vàng lau miệng, chạy vào chào Hồ thúc, Toán Bàn đại gia, sau đó cười nói: “Cha, ta lại làm gì sai rồi, lại khiến cha mắng ta?”

“Sai cái gì?”

Tôn lão gia tử trừng mắt nhìn cậu, nói: “Mắng ngươi không biết điều.”

“Không thấy Hồ thúc ngươi thiếu lương thực sao, đều tại sư huynh Trang Nhị Xương của ngươi làm chuyện tốt, để lại cục diện rối rắm này, ngươi đã biết, còn không mau đi thu xếp?”

“...”

“Ồ?”

Hồ Ma có chút bất ngờ, lão tiên sinh này, chẳng lẽ còn có cách giải quyết tình trạng thiếu thốn của mỗ?

Nếu vậy thì đúng là giải quyết được nỗi lo trước mắt, bèn vội vàng nâng chén cảm ơn Tôn lão tiên sinh, chỉ tiếp tục uống rượu, không ngờ tên thất tiểu tử Tôn gia này, chưa đến một chén trà đã quay lại, bẩm báo: “Đã thu xếp xong xuôi.”

“Ta sai tiểu sứ quý đưa tin, hiệu buôn nhà chúng ta đúng lúc có một đoàn la, ngựa ở gần đây, trên xe có một trăm thạch lương thực thượng hạng, hai mươi con lợn, dê, con đã bảo bọn họ nhanh chóng đưa đến mỏ này, trong vòng hai ngày, là có thể đến nơi, chắc cũng đủ cho Hồ thúc dùng một thời gian.”

“...”

“Cái gì?”

Nhìn thấy tên thất tiểu tử Tôn gia này, vẻ mặt thành khẩn, Tôn lão tiên sinh cũng gạt đầu tỏ vẻ không có gì to tát, Hồ Ma lại trực tiếp giật mình.

Nhiều đồ như vậy, đâu chỉ là đủ dùng, ăn ba, năm tháng cũng đủ rồi.

Tôn gia này chỉ cần tiểu sứ quý đi nói một tiếng, là có thể mang đến?

“Haiz, không có gì.”

Tôn lão tiên sinh ngoài mặt tỏ vẻ không có gì to tát, nhưng thấy nhi tử làm việc tốt trong lòng cũng vui, bèn xua tay nói: “Người có bản lĩnh như chúng ta, ai lại để tâm đến chút đồ này?”

“Lão gia tử ta chỉ là người luyện võ, nhưng sinh được mấy đứa nhi tử, lại không nên thân, đứa nào học được bản lĩnh của ta cũng không nhiều, kiếm tiền làm ăn buôn bán thì lại giỏi, bây giờ nhờ sự chiếu cố của bằng hữu giang hồ, cũng nuôi được mấy đoàn la, ngựa, mua được mấy mẫu ruộng, xây được mấy cái kho.”

“Hồ chương quỹ cũng đừng khách khí, sau này mỏ của ngươi, cần tiền, lương thực gì, cứ sai nó đi làm là được, cũng nhân tiện cho nó đến mỏ nhiều hơn, học hỏi ngươi chút ít.”

“...”

Nói xong, lão còn đột nhiên hạ giọng, cười nói: “Không chỉ tiền, lương thực, nếu cần muối, sắt, bùa chú, giáp trụ gì, ngươi cứ nói một tiếng, chúng ta cũng không thiếu.”

“Việc buôn bán muối, sắt ở vùng Liễu Huyện đến Thạch Huyện thuộc Cồn Châu, cũng nằm trong tay ta...”

“...”

“Cái này...”

Nghe được lời này, Hồ Ma thật sự có chút lau mắt mà nhìn, không ngờ Tôn lão gia tử này không chỉ là là Thủ Tuế nhập phủ, còn là một địa chủ có gia tài kếp xù ở địa phương nữa?

Chương 825. Thực khí chi pháp (1)

Chương 825: Thực khí chi pháp (1)

“Nhìn nhầm rồi...”

Hồ Ma không hề coi thường Tôn lão gia tử, thậm chí còn có ý kết giao, nhưng ban đầu trong lòng, cũng chỉ coi lão là một Thủ Tuế nhập phủ, một võ phu giang hồ.

Nhưng bây giờ nhìn thấy khí phách làm việc của lão, càng nghĩ càng thấy không đúng?

Trong nhà nuôi nhiều đội buôn như vậy, tiểu sứ quý đưa tin một tiếng, là có thể mang nhiều lương thực như vậy đến mỏ, thậm chí còn có thể điều động muối, sắt, bùa chú, giáp trụ, những thứ mà người giang hồ bị nghiêm cấm nhúng tay vào, đây là nhân vật tầm cỡ nào?

Triều đình luôn đề phòng muối, sắt, khí giới rất nghiêm ngặt, cho dù bây giờ là thời loạn lạc, người bình thường cũng không dám động đến, người có thể nhúng tay vào, nói là giàu có, e là còn chưa đủ.

Trong lòng nhất thời đánh giá cao Tôn lão gia tử vài phần, nhưng ngoài mặt không lộ ra, cũng không từ chối, chỉ cười nói: “Lão ca khách khí như vậy, mỏ chúng ta sắp hết lương thực rồi, ta cũng không khách sáo với người nữa?”

Ngay cả Lão Toán Bàn bên cạnh, cũng nhất thời phần khích, lão ta vốn chỉ muốn thử xem có thể đòi bồi thường từ lão gia tử này không, bây giờ xem ra...

... Đâu chỉ bồi thường, quả thực là con gà đẻ trứng vàng!

Tôn lão gia tử nghe vậy, cũng lập tức mừng rỡ: Đối phương đã gọi một tiếng lão ca, chẳng phải là đã có giao tình rồi sao?

Ông ta cười ha hả uống cạn chén rượu, cũng tán thưởng: “Người trong môn đạo chúng ta, chút tiền tài này thì được tính là cái gì, sao có thể khiến người ta coi trọng? Phải dựa vào bản lĩnh của mình!”

“Hồ trưởng quỹ, ta lớn hơn ngươi vài tuổi, gọi ngươi một tiếng lão đệ, nói thật, ta thấy ngươi tuổi còn trẻ, nhưng bản lĩnh của ngươi, thật sự khiến lão phu bội phục.”

“Trước đây trong sơn cốc, mấy đồ đệ của ta bị tên Vu Nhân dùng cổ trùng hại chết, ngươi cho rằng lão phu không lo lắng sao?”

“Ta hận không thể chém hấn một đao, nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên Vu Nhân đó cũng khác với những kẻ thường gặp, cổ thuật lợi hại vô cùng, nếu lão phu thật sự đối đầu với hấn ta, cũng không dám chắc sẽ không lật thuyền trong mương.”

“Nhưng lúc đó, ngươi cầm đao xông lên, trên đường liên tục sử dụng mấy chiêu tuyệt kỹ, phá giải cổ thuật của hấn ta, tiếp cận hấn ta, thật sự khiến lão phu nhìn mà vui mừng, cho người trong môn đạo Thủ Tuế chúng ta nở mày nở mặt, cũng giúp lão phu hả giận!”

“...”

‘Đúng là đã tiếp cận, sau đó bị người ta hạ mười ba loại cổ trùng vào người...’

Hồ Ma thâm nghĩ, cũng cười khỏ nói: “Nói thật, lúc đó ta cũng muốn giết tên Vu Nhân đó, chỉ là không ngờ, bị hấn ta âm thầm hạ mấy loại cổ trùng vào người, ta đã cầm đao trong tay, nhưng không dám chém xuống.”

“Một đao của ta, có thể lấy mạng hấn ta, nhưng trước khi chết hấn phản công nhất định cũng sẽ khiến ta không dễ chịu, cuối cùng vẫn phải thả hấn đi, nói cho cùng vẫn là công lực chưa đủ, nếu lão gia tử ra tay, thì khác.”

“...”

Tuy là che giấu, nhưng lời này cũng không khác sự thật là mấy, còn bất động thanh sắc khen Tôn lão gia tử một câu.

Thấy Hồ Ma là một Thủ Tuế Nhân trẻ tuổi, lại không kiêu ngạo, Tôn lão gia tử càng thêm thưởng thức, cười nói: “Quá khiêm tốn rồi, Hồ lão đệ mới bao nhiêu tuổi, tên Vu Nhân đó lớn hơn ngươi không ít, bản lĩnh như vậy, đã là cao minh hiếm có rồi.”

Nói xong, lão liền mở lời, trò chuyện với Hồ Ma về võ thuật, dị thuật, đây cũng là chủ đề không thể thiếu khi những Thủ Tuế Nhân uống rượu, Hồ Ma đương nhiên cố gắng tiếp chuyện Tôn lão gia tử.

Bây giờ tuy hấn mới vừa nhập phủ, nhưng hấn đã học được không ít kiến thức và kinh nghiệm của môn đạo Thủ Tuế từ Quý Đường của Khất Cái Bang, nói chuyện đương nhiên cũng rành mạch, không để lộ điểm yếu về kiến thức trước mặt vị Thủ Tuế Nhân lão làng này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những thứ này đều là thứ yếu, chỉ là tiếp chuyện mà thôi, điều quan trọng nhất, vẫn là tìm hiểu về bản lĩnh thực sự cần học sau khi nhập phủ Thủ Tuế.

Bây giờ, hấn liền thử dẫn dắt chủ đề về phía này.

Đợi đến khi rượu đã qua ba tuần, mọi người đều hứng khởi, hấn liền cười nói: “Nhị gia nhà chúng ta trước đây đã nói, theo thầy không bằng đi giang hồ, chút bản lĩnh trên người ta, thực

sự không đáng nhắc đến, chỉ là lão ca thấy ta trẻ tuổi, khen ta vài câu mà thôi.”

“Thực ra ta đến mỏ này, vốn định bái phỏng các cao nhân xung quanh, chỉ là vừa đến, đã gặp phải chuyện này, lại không có cao nhân giới thiệu, nên đành gác lại.”

“...”

Tôn lão gia tử nghe hắn nói vậy, lại càng thêm vui mừng, liên tục nói: “Chuyện này có gì khó, ta sẽ giới thiệu cho Hồ lão đệ, trên Tây Lĩnh Đạo này, bằng hữu tốt của chúng ta nhiều lắm.”

“Bây giờ đúng là thời loạn lạc, người như bèo trôi, đao kiếm vô tình, chúng ta đều là người một nhà, nên giúp đỡ lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực, mới có thể sống yên ổn trong thời loạn lạc này, nếu không cam chịu cô đơn, thì dấn thân vào thời cuộc, làm nên một phen sự nghiệp, còn có thể che chở con cháu...”

Trong lòng của Hồ Ma hơi sửng sốt, sao lại nói đến chuyện làm nên sự nghiệp?

Vị lão ca này hào khí ngất trời, nhưng vừa đến đã nhắc đến muối, sắt, bùa chú, giáp trụ, những thứ mà triều đình cấm, bây giờ lại nói đến chuyện làm nên sự nghiệp, người già nhưng chí khí không già, cảm giác như một lòng muốn tạo phản?

Vậy mình phải cẩn thận, trên người còn một đồng chuyện, nếu dây dưa với những kẻ không an phận, không biết sẽ rước thêm bao nhiêu phiền phức.

Chương 826. Thực khí chi pháp (2)

Chương 826: Thực khí chi pháp (2)

Trong lòng nhanh chóng tính toán, ngoài mặt lại cười nói: “Vậy thì tốt quá, ta cũng đang muốn bái phỏng các cao nhân, được chỉ điểm đôi chút, chỉ là ta còn trẻ, không hiểu chuyện, nếu trên đường gặp toàn cao nhân như lão gia tử, e là sẽ lộ ra sự non nớt.”

“Haha, chương quỹ nói chuyện dễ nghe, nhưng bản lĩnh của lão phu, thật sự không đáng nhắc đến.”

Tôn lão gia tử nghe vậy, liền xua tay, nói: “Cho nên mới nói thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân?”

“Trước đây lão phu cũng tự cho mình là hơn người, nhưng đến Hồng Đăng Hội chúng ta, gặp lão đệ, mới biết hậu sinh khả úy, chút bản lĩnh của ta, còn kém xa!”

Nói xong, lão có chút cảm khái, thở dài: “Lão già ta, là người có duyên, bằng hữu cũ của trưởng bối trong nhà, nhận ta làm đồ đệ, dạy ta một thân bản lĩnh Thủ Tuế, năm đó, bốn mươi tuổi nhập phủ, cũng là phong quang lắm.”

“Nhưng ta vừa nhập phủ, sư phụ liền không còn gì để dạy ta nữa, ông ấy ra đi, ta cũng tự thấy mãn nguyện, dựa vào môn địa thính chi thuật, hoán linh chi pháp mà môn đạo truyền lại, tham lam phú quý, mua ruộng tốt.”

“Nhờ bằng hữu giang hồ chiếu cố, chỉ lo buôn bán muối, sắt, kiếm được không ít tiền, cứ mơ mơ hồ hồ, lãng phí không

ít thời gian tốt đẹp, bản lĩnh không tiến bộ là bao, con cái thì sinh được năm, sáu đứa.”

“ ... ”

“Địa thính chi thuật, hoán linh chi pháp?”

Hồ Ma thâm gật đầu, sau khi nhập phủ Thủ Tuế, trước tiên phải học bản lĩnh của thất khiếu, đây là con đường mà mỗi Thủ Tuế đều phải trải qua.

Hơn nữa, sự khác biệt của thất khiếu thực ra là bắt đầu từ khi chuẩn bị nhập phủ, nuốt khí âm, đã có, cho nên bản lĩnh của thất khiếu, thường bắt đầu học từ trước khi chính thức nhập phủ.

“Địa thính”, “hoán linh” của Tôn lão gia tử, đều là bản lĩnh ở tầng thất khiếu, đương nhiên hữu dụng, nhưng vẫn chưa thể coi là bản lĩnh thực sự của cảnh giới nhập phủ, bây giờ nghe lão ta nói mà thấy tâm động, nhưng lại không biết nên hỏi thế nào?

Lão Toán Bàn bên cạnh, cũng đang nâng chén rượu lắng nghe, đột nhiên nói: “Bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân các người, quả thật lợi hại, nghe nói địa thính chi thuật, có thể phân biệt động tĩnh nhỏ nhất trong phạm vi mấy chục dặm, hoán linh chi pháp, có thể triệu hồi du hồn trong phạm vi mười dặm, thật sự lợi hại.”

“Nhưng sao lão gia tử lại khiêm tốn như vậy, ta thấy bản lĩnh của người, không chỉ có thế chứ?”

“ ... ”

“Haiz...”

Tôn lão gia tử thở dài một tiếng, nói: “Không phải sao? Nếu không phải sau này có một phen kỳ ngộ, e là cũng sẽ không có cảnh giới như bây giờ.”

Hồ Ma và Lão Toán Bàn đều có chút tò mò, vội hỏi: “Lời này là sao?”

Tôn lão gia tử lắc đầu, thở dài nói: “Năm đó, ta tự cho mình là hơn người, còn tưởng rằng mình không tệ, cho đến khi sáu mươi tuổi, chịu một phen thiệt thòi lớn, mới hiểu ra.”

“Cũng vào lúc đó, may mắn được một cao nhân chỉ điểm, mới nhận ra thời loạn lạc không dung người, chút bản lĩnh này, kiếm được phú quý thì dễ, muốn giữ được phú quý, thì còn lâu lắm.”

“Vì vậy ta thành tâm cầu pháp, được cao nhân truyền thụ Thực khí chi pháp của người nhập phủ Thủ Tuế, tu thành pháp thân, bây giờ đã sáu mươi bảy tuổi, cuối cùng cũng đã mở ra cánh cửa phủ thứ hai, nhưng cánh cửa phủ thứ ba, thì còn xa lắm...”

“...”

“Thực khí? Pháp thân?”

Hồ Ma trong lòng khẽ động, bản lĩnh sau khi nhập phủ Thủ Tuế, là Thực khí chi pháp?

Điều quan trọng là, nghe lão ta nói, tuyệt kỹ này của lão, không phải do sư phụ truyền thụ, mà là do cao nhân chỉ điểm?

Trong lòng đã vô cùng kinh ngạc, bèn cố ý hỏi: “Vị cao nhân này thật lợi hại, lại truyền thụ cho lão ca bản lĩnh này, không biết là kỳ nhân phương nào?”

Khi hỏi câu này, trong lòng hắn cũng không chắc chắn lắm, thực ra trên giang hồ, trực tiếp hỏi thăm bí mật như vậy, có chút đường đột, ví dụ như, nếu có người hỏi hắn nhập phủ chi pháp từ đâu mà có, nếu không phải bất đắc dĩ, hắn sẽ không tùy tiện nói cho người ngoài.

Nhưng không ngờ, Tôn lão gia tử nghe hẳn hỏi, lại đột nhiên hạ giọng, nói: “Nói thật, vị cao nhân chỉ điểm cho ta này, lai lịch rất lớn!”

“Không biết người đã từng nghe qua chưa, trên đời này có một nhóm kỳ nhân, du ngoạn khắp nơi, trên người có dị thuật, tiêu dao tự tại, chuyên chỉ điểm sai lầm cho người khác, họ không quan tâm đến môn đạo, cũng không thuộc về triều đình hay bang phái nào, mà tự xưng là...”

Lão ta hơi dừng lại, mới nhỏ giọng nói: “... Bất Thực Nguru!”

“Hả?”

Hồ Ma đột nhiên nghe được ba chữ này, có chút ngây người.

Bất Thực Nguru?

Đây chẳng phải là đạo thống mà Đại Hiền Lương Sư năm đó đại náo kinh thành, lột da hoàng đế để lại sao?

Đồ tử, đồ tôn của ông ta, vẫn còn hoạt động?

“Haiz...”

Tôn lão gia tử thở dài: “Lão phu chính là nhờ được ông ấy chỉ điểm, mới được khai thông, nhận ra Thủ Tuế Nhân có thể tránh nhân quả, nhưng cũng dễ vì nhỏ mà mất lớn, tưởng như mình tránh được phiền phức, thực ra lại bị đại thế thiên hạ bỏ rơi, trở thành kẻ bị ruồng bỏ ở chốn hương dã!”

“Lại có cao nhân như vậy sao?”

Hồ Ma cũng đột nhiên phấn chấn, nói: “Chẳng lẽ lão gia tử gia nhập Bất Thực Nguru, mới được họ truyền thụ Thực khí chi pháp của Thủ Tuế Nhân nhập phủ?”

“Không phải...”

Tôn lão gia tử xua tay, nói: “Kỳ nhân Bất Thực Ngưu, không sợ dương danh, xưa nay cũng không muốn nhận ân huệ của người khác, càng không mưu cầu lợi ích của người khác, thậm chí không coi trọng danh phận sư đồ, họ chỉ cần thấy người có duyên, là sẽ nguyện ý chỉ điểm...”

Lần này Hồ Ma thật sự kinh ngạc: “Lại còn có chuyện như vậy?”

Chương 827. Cao nhân Bất Thực Ngưu (1)

Chương 827: Cao nhân Bất Thực Ngưu (1)

Vừa nghe thấy cái tên Bất Thực Ngưu, Hồ Ma còn cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng nghe đến những lời sau đó, hắn thật sự không nhịn được nữa.

Không đề cao ân huệ, cũng không trao đổi điều kiện, thậm chí không coi trọng danh phận sư đồ, thấy thuận mắt là dạy?

Đây là loại đại thiện nhân gì vậy?

Thế đạo này, bản lĩnh là quan trọng nhất, năm đó hắn nhập môn Thủ Tuế, không biết phải tốn bao nhiêu công sức, mạo hiểm không ít, dưới cơ duyên xảo hợp, mới rốt cục được truyền cho bản lĩnh thật sự, bước vào con đường Thủ Tuế.

Bây giờ hắn đã nhập phủ, mà phương pháp tu luyện sau khi nhập phủ, giá trị đến mức nào, nếu dùng bạc để đổi, phải tốn bao nhiêu, mới có thể đổi lấy chút chân truyền?

Không thể tính toán!

Thậm chí có khả năng, dù lấy cả mỏ huyết thực này ra, cũng chưa chắc có thể thuyết phục người ta, hắn cũng vì biết khó khăn này, mới luôn lo lắng, cố ý kết giao với Tôn lão gia tử, xem có cơ hội nào không.

Nào ngờ, lại có người tặng không?

Nhất thời, tim hắn đập thành thịch, nhỏ giọng nói: “Lão ca, nghe người nói đến kỳ nhân như vậy, nói thật, ta cũng rất

ngưỡng mộ, không biết lão ca có thể giới thiệu cho ta được không?”

“Giới thiệu?”

Tôn lão gia tử nghe vậy, hơi sững sờ, cười khỏ nói: “Vị cao nhân chỉ điểm cho lão phu, ta đã gần mười năm không gặp ông ấy rồi...”

Hồ Ma lập tức thở dài tiếc nuối: “Haiz...”

Tôn lão gia tử nhìn ra sự động lòng của Hồ Ma, hạ giọng nói: “Nhưng mà, nếu nói đến cao nhân Bất Thực Ngưu, thì có một vị sư tử, ở gần đây.”

‘O? Lão ta nói chuyện kiểu gì vậy...’

Hồ Ma thâm oán thán, nhưng rõ ràng đã động lòng, cười nói: “Vậy thì...”

Tôn lão gia tử vội xua tay, nói: “Vị cao nhân này, tính tình phóng khoáng, nhưng cũng cổ quái, lão đệ muốn ta giới thiệu, lão phu nghĩa nghĩa bất dung từ, nhưng ta cũng chỉ có thể đến hỏi một câu, nếu đối phương muốn gặp ngươi, tự nhiên sẽ gặp, còn nếu không...”

“Tính tình cổ quái và phóng khoáng, sao lại nói cùng nhau?”

Hồ Ma thâm nghĩ, ngoài mặt lại tự cười nói: “Hiểu rồi, vậy là vô duyên.”

Tôn lão gia tử cũng mừng rỡ, vội cười nói: “Đã nghĩ như vậy, thì lão phu thấy nhất định không thành vấn đề.”

Nhận được lời hứa của Tôn lão gia tử, trong lòng Hồ Ma cũng yên tâm vài phần, ngoài mặt lại không thể hiện quá mức sốt ruột, lập tức ân cần mời rượu, còn đổi chủ đề, chỉ nói chuyện về môn đạo Thủ Tuế với Tôn lão gia tử.

Phải nói, vị Thủ Tuế lão làng này, kiến thức uyên thâm, hơn nữa lão ta cũng không đề phòng Hồ Ma, có gì hỏi nấy, đều nói ra hết.

Những điều lão nói về những chú ý, kinh nghiệm sau khi nhập phủ của Thủ Tuế, dù không phải là pháp môn thực sự, cũng khiến Hồ Ma thu hoạch không ít, trong lòng đối với lão gia tử này càng thêm kính trọng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng có một nguyên nhân:

Xưa nay đều là kẻ không có kiến thức, chiếm tiện nghi của người có kiến thức, Tôn lão gia tử này cho rằng sư phụ Chu nhị gia của Hồ Ma là cao nhân, nên không nghĩ đối phương sẽ tham lam chút kiến thức của mình, đã nói thì cứ thế nói ra.

Nếu lão ta biết Hồ Ma bây giờ thực ra là một kẻ xuất thân tầm thường, thì chưa chắc đã thoải mái như vậy.

Bữa tiệc này, kéo dài đến khi trời tối, Tôn lão gia tử mới từ chối lời mời ở lại của Hồ Ma, say khướt, mang theo những chiếc quan tài rời đi, Hồ Ma tiễn lão đến tận cửa rừng mới quay về.

“Có thể truyền thụ tuyệt kỹ nhập phủ cho người khác, nghe thì giống phong cách của người chuyển sinh...”

Hắn trầm nghĩ một lúc, mới từ từ sắp xếp lại suy nghĩ: “Nhưng đồ đệ Bất Thực Ngưu do Đại Hiền Lương Sư để lại, không thể nào toàn bộ đều là người chuyển sinh chứ?”

“Nhưng mà, không nói đến những thứ khác, đã có mối quan hệ này, nhất định phải đến đó một chuyến, nếu có thể cầu được pháp môn, đương nhiên là tốt nhất, cho dù không cầu được pháp môn, cũng có thể thông qua những người này, tìm hiểu thêm về chuyện trước đây!”

“...”

Hắn thở dài một hơi, cũng không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của số phận, trước đây gặp Tôn lão gia tử, còn suýt nữa động thủ, đánh nhau một trận, bây giờ, lại trở thành bằng hữu tốt, không chỉ giải quyết được nạn đói của mỏ, còn bất ngờ tìm được cơ hội cầu pháp từ lão.

Nếu cần thận vun đắp, e rằng hắn cũng sẽ sớm trở thành một Thủ Tuế nhập phủ đủ tư cách.

Trò chuyện với Tôn lão gia tử, hắn cũng hiểu ra, đối với Thủ Tuế nhập phủ mà nói, bản lĩnh có thể chia làm ba mặt:

Thứ nhất là tuyệt kỹ thất khiếu, đây là nền tảng của Thủ Tuế nhập phủ, cũng là căn cơ sau khi nhập phủ.

Thứ hai, là binh khí trong tay, yêu cầu cũng ngày càng cao.

Người bình thường đều biết, có vũ khí trong tay, thì hơn kẻ không có vũ khí, trong môn đạo Thủ Tuế, cũng tuân theo nguyên tắc này.

Hơn nữa, Thủ Tuế, đặc biệt là Thủ Tuế nhập phủ, sức chịu đựng, sức chiến đấu đều rất mạnh, hung vật trong mắt người thường, lại là bảo bối trong mắt bọn họ, cho nên rất nhiều Thủ Tuế, việc đầu tiên sau khi nhập phủ, là đi tìm một món bảo bối.

Quý Đường của Khất Cái Bang năm đó, cũng là như vậy.

Chương 828. Cao nhân Bất Thực Ngưu (2)

Chương 828: Cao nhân Bất Thực Ngưu (2)

Đương nhiên, vì hắn ta mới vừa nhập phủ, chưa kịp đi tìm bảo bối lợi hại gì, chỉ tìm được một thanh đao.

Mà điều quan trọng nhất, vẫn là Thực khí chi pháp.

Đây có thể coi là bí mật bất truyền sau khi nhập phủ, cũng là trọng điểm mà Hồ Ma muốn học, rèn luyện thần hồn, có liên quan đến loại pháp môn này, chỉ là bây giờ Hồ Ma vẫn mù tịt, có thuận lợi hay không, còn phải xem kết quả hỏi thăm của Tôn lão gia tử thế nào.

Tuy sốt ruột, nhưng lúc này, càng phải thả lỏng tâm trạng, vì vậy Hồ Ma cũng tĩnh tâm lại, chỉ chuyên tâm nghiên cứu mấy chiêu tuyệt kỹ học được từ Quý Đường của Khất Cái Bang.

Dù sao, tiếp xúc với những người Bất Thực Ngưu kia, cũng chưa chắc không có nguy hiểm, có thêm chút bản lĩnh, gặp phải phiền phức cũng có thêm vài phần nắm chắc.

Cứ như vậy trì hoãn một ngày, Hồ Ma bên này vẫn đang chuẩn bị, trong sơn cốc lại có người đến, chính là đoàn la, ngựa mà Tôn lão gia tử đã sắp xếp trước đó, đến đưa lương thực cho sơn cốc.

Nhưng có chút bất ngờ là, lại là lão Thất nhà Tôn lão gia tử đích thân dẫn người đến, tên tiểu tử nhà họ Tôn này, làm việc chu đáo, ôn hòa khoan dung, thảo nào Tôn lão gia tử thương hắn ta nhất, làm việc rất chu toàn.

Vừa đến sơn cốc liền cho người dỡ lương thực, rượu, trâu, dê, gia súc, dắt vào chuồng nuôi.

Đợi hẵn ta giao nhận xong đồ đạc, vào bái kiến, Hồ Ma liền cười hỏi: “Người tên là Xương Minh đúng không? Cũng học môn đạo Thủ Tuế sao?”

“Không phải.”

Lão Thất Tôn gia hơi đỏ mặt, nói: “Chuyện này cha ta vừa nhắc đến là tức giận, ta có ba ca ca, ba tỷ tỷ, tỷ tỷ thì không cần nói, cha ta không cho bọn họ học Thủ Tuế, sợ luyện thành cao lớn thô kệch, sau này khó lấy chồng.”

“Ba ca ca, thì đại ca hồi nhỏ bị kẻ thù hãm hại, không học được bản lĩnh, nhị ca thì có học, nhưng cha ta luôn chê huynh ấy ngu ngốc, bây giờ vẫn chưa luyện xong ngũ tạng...”

“Cho nên, cha ta vốn dĩ đặt hy vọng vào ta...”

“...”

Hồ Ma nghe mà tò mò, cười nói: “Vậy còn người?”

Lão Thất Tôn gia càng đỏ mặt hơn, nhỏ giọng nói: “Ta còn chưa đốt xong lò, đã phá thân rồi...”

“Hả...”

Hồ Ma lập tức hiểu ra tại sao Tôn lão gia tử tính tình tốt như vậy, lại hay mắng nhi tử, đừng nói là mắng, không đánh chết là may rồi.

Lão Thất Tôn gia nói: “Cho nên cha ta không còn cách nào khác, đành phải mời cao nhân, nhận cho ta một người mẹ nuôi, gặp chuyện gì, liền đi đập đầu trước mẹ nuôi, coi như cũng được che chở đôi chút.”

“Nhận mẹ nuôi?”

Hồ Ma nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó hiểu ra: “Người đi theo môn đạo Phụ Linh sao?”

Mỗi môn đạo đều có cách thức khác nhau, nhưng lúc đầu, thực ra không phân biệt rõ ràng như vậy, chuyện nhận mẹ nuôi để bảo mệnh, Hồ Ma cũng có, Nhị gia đã dẫn hắn đi nhận một người, bây giờ mỗi năm về thôn, đều phải thắp hương cho mẹ nuôi.

Nhưng thực ra, đây là một phương pháp trong môn đạo Phụ Linh, chỉ là tìm kiếm sự che chở của mẹ nuôi, chứ không liều mạng như đệ tử Hồng Hương.

Phụ Linh vốn dĩ cũng là một môn đạo lớn, đệ tử Hồng Hương đi theo con đường cực đoan, thực ra chỉ là một nhánh nhỏ.

Lão Thất Tôn gia cũng chỉ đỏ mặt, nói: “Cha ta nói, ta còn chưa nhập môn, bây giờ chỉ học cách quản lý buôn bán.”

“Đã cầu mong bình an, thì mang lá bùa này bên người.”

Hồ Ma nghe vậy, liền lấy ra một lá bùa đã gấp gọn đưa cho hắn ta, cười nói: “Gấp tà ma, thì ném ra. Nhưng nhớ kỹ, không được mở lá bùa này ra xem, nếu mở ra, là không còn tác dụng nữa.”

Người ta cứ gọi hắn là Hồ thúc, lần này đưa lương thực đến cũng không chịu lấy tiền, hắn sao có thể không có chút đáp lễ gì?

Nhưng cũng không có gì khác để tặng cho hắn ta, nên đành đưa lá bùa này, đây là lá bùa mà hắn tiện tay viết ra khi luyện tập bản lĩnh trên Trần Tuế thư.

Là một lá bùa “Gia” chú thực ra tác dụng không lớn, nhưng nếu chỉ gặp phải du hồn dã quỷ, ném ra, cũng có thể trói đối phương lại một lúc, có cơ hội chạy thoát.

Còn không cho hấn ta mở ra xem, là vì chữ viết của Hồ Ma không đẹp, sợ mất mặt.

“Cảm ơn Hồ thúc...”

Lão Thất Tôn gia nhận lấy lá bùa, cũng không xem, liền cất vào trong tay áo.

Chắc là sau khi Tôn gia phát tài, mới có hấn ta, tuy Tôn gia xuất thân dân gian, nhưng hấn ta lại có khí chất phú quý, bình thường nói chuyện, làm việc, lễ nghi chu đáo, nhưng nhìn vẫn có chút kiêu ngạo của công tử nhà giàu.

Hấn ta nghe lời Tôn lão gia tử, nhưng trong lòng có phục vị thúc thúc này hay không, còn phải xem xét.

Nhưng đã làm thúc của người ta, Hồ Ma đương nhiên cũng không thể so đo chuyện này, hơn nữa món quà hấn tặng, cũng không phải cho không, bèn trầm ngâm một lúc, nói:

“Ta trò chuyện với cha ngươi, cũng biết nhà ngươi làm ăn buôn bán muối, sắt, chỉ là hôm đó uống hơi nhiều rượu, nên chưa kịp hỏi, những cửa hàng rèn vũ khí ở xung quanh đây, nhà ngươi có quen biết chỗ nào không?”

“Vùng Liễu Huyện thuộc Cồn Châu, mấy chục cửa hàng rèn sắt, hơn một nửa là của nhà chúng ta, trong đó có ba cửa hàng chuyên làm ăn với người giang hồ.”

Lão Thất Tôn gia nói: “Không biết Hồ thúc, muốn rèn loại vũ khí gì?”

“...”

“Không phải rèn, mà là muốn nhờ ngươi sửa một thanh đao.”

Hồ Ma cười cười, liền lấy ra thanh đao răng cưa, rút ra một nửa, đặt ngang trên bàn.

Lão Thất Tôn gia lộ ra vẻ do dự, cầm thanh đao lên, rút nửa vỏ còn lại, nhìn lưỡi đao lởm chởm, khẽ dùng ngón tay gõ nhẹ, đao răng cưa phát ra tiếng ông ông trầm đục, không khí trong phòng bỗng nhiên như lạnh đi vài phần.

Sắc mặt hắn ta thay đổi, thân thể run rẩy dữ dội, suýt nữa ngã xuống đất.

Chương 829. Rèn đúc hung đao (1)

Chương 829: Rèn đúc hung đao (1)

“Chỉ rút đao ra một nửa, là sợ dọa người, thật sự là hài tử...”

Hồ Ma nhìn bộ dạng sợ hãi của Lão Thất Tôn gia, cũng nhin cười, thanh đao răng cưa này, từ khi mượn từ Chu Đại Đồng, thời gian sử dụng không tính là lâu, chỉ mới một hai năm, nhưng trải qua nhiều chuyện.

Chém không ít người, cũng chém yêu ma quỷ quái, thậm chí còn tham gia vào những sự kiện lớn như diệt trừ ác quỷ Thanh Y, diệt trừ Quý Đường của Khất Cái Bang, chém Ngũ Sát Thần.

Trên đao có mấy chục mạng người, đương nhiên cũng tích tụ không ít tà khí, dù là vật bình thường, bây giờ cũng không còn bình thường nữa.

Ban đầu hẳn chỉ dùng xong, rồi trả lại cho Đại Đồng, nhưng sau đó Đại Đồng không dám giữ nữa, vì để thanh đao này bên cạnh, ban đêm y luôn gặp ác mộng, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng động, khiến y sợ hãi không nhẹ, kiên quyết không đòi lại nữa.

Hơn nữa Hồ Ma đã dùng quen tay, cũng có tình cảm với thanh đao này, nhưng phải nói, từ khi nhập phủ, tiếp tục sử dụng nó quả thực có chút không đủ lực, quá nhẹ, không phát huy được sức mạnh.

Hơn nữa, thanh đao này tuy đã tích tụ tà khí, nhưng dù sao cũng chỉ là sắt thường rèn ra, chất liệu kém, nếu giao đấu với cao nhân, cho dù đao của người có hung dữ, tà ác đến đâu, cũng bị người ta bóp nát thành sắt vụn, sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Vừa muốn tìm vũ khí thuận tay, lại không muốn vứt bỏ thanh đao này, thì rèn lại là điều cần thiết, vì vậy hắn chỉ nhìn Lão Thất Tôn gia, muốn xem xét, có nên giao việc này cho hắn ta hay không.

“Hả, cha ta quả nhiên không nhìn lầm, ban đầu chỉ thấy hắn trẻ tuổi, không tin bản lĩnh của hắn lại lớn như vậy.”

Lão Thất Tôn gia nhìn thanh đao trước mặt, lông mày cũng giật giật.

Đao có phàm đao và hung đao, giết người nhiều, trên đao sẽ có hung khí, trong mắt người trong môn đạo, không phải là phàm phẩm.

Thanh đao này bây giờ chính là như vậy, từng vết răng cưa trên đó, rõ ràng là do chém xương mà thành, hơn nữa là xương người sống, mới có độ dẻo dai như vậy, mới có thể chém thành hình dạng này, hơn nữa trên thân đao có nhiều vết bẩn, không phải là không rửa sạch, mà là rửa thế nào cũng không sạch.

Đưa đến gần, hắn ta liền cảm thấy một loại nguy hiểm theo bản năng.

Lại nhìn vết gãy, không giống như đã lâu năm, mà giống như mới dùng gần đây, nếu có người có thể sử dụng một thanh đao như vậy trong vòng một hai năm, thì người này phải thành dạng gì?

Chuyên đi chém giết người ta sao?

Mà một thanh đao như vậy, trước mặt vị tiểu thúc trẻ tuổi này, lại ngoan ngoãn như vậy, chẳng phải chứng tỏ vị tiểu chưởng quỹ trẻ tuổi này...

Hắn ta thử thăm dò hỏi một câu: “Hò thúc, thanh đao này người lấy từ đâu, hay là...?”

Hồ Ma cười cười, nói: “Của nhà, dùng quen tay rồi.”

Lão Thất Tôn gia lập tức càng thêm kinh ngạc.

“Thế nào?”

Đợi Lão Thất Tôn gia xem xét một lúc, Hồ Ma mới cười hỏi hắn ta.

Lão Thất Tôn gia im lặng một lúc, trước tiên từ từ đặt thanh đao xuống, lấy ra một tờ giấy đỏ từ trong bọc bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Hò thúc, hay là trước tiên phong ấn vị này lại, chúng ta hãy nói chuyện, nếu không ta sợ nó nghe thấy, có thể sẽ...”

Tuy hắn ta không học thành bản lĩnh Thủ Tuế, nhưng quản lý nhiều cửa hàng như vậy, cũng có chút kiến thức.

Hắn ta biết loại hung đao này, chủ nhân nói gì cũng không sao, người ngoài bàn tán, có thể sẽ rước họa vào thân, cho nên, phải dùng giấy đỏ bọc lại, mới có thể thảo luận với Hồ Ma.

Hồ Ma lại cười cười, đưa tay cầm lấy đao, tra vào vỏ, “choang” một tiếng, sau đó nói: “Không sao, cứ nói đi!”

Lão Thất Tôn gia cười khỏ một tiếng, mới hạ giọng nói: “Hò thúc, người thật sự muốn rèn lại?”

“Thanh đao này là bảo bối, đã có hung khí rồi, nhưng, tuy hung dữ, nhưng vẫn là phàm đao, sắt dùng để rèn cũng là phàm thiết, nếu nung chảy lại, e là sẽ hủy hoại phôi đao tốt này, theo ta thấy, thật sự không đáng...”

“Không phải rèn lại, chỉ là sửa chữa một chút.”

Hồ Ma cười cười, nói: “Rèn thì vẫn phải rèn, nhưng ta vẫn muốn giữ lại thanh đao này, sau khi rèn xong, còn phải thêm

thứ này vào.”

Nói xong, hắn lấy ra một đoạn xương màu đen đã chuẩn bị từ trước trong tay áo.

Hắn chỉ nhẹ nhàng đặt nó lên bàn, nhưng ngọn đèn dầu trong phòng bỗng nhiên lập lòe, Lão Thất Tôn gia vốn chỉ muốn trợn to mắt, nhìn kỹ hơn, thậm chí còn định đưa tay cầm lên xem xét.

Nhưng tay còn chưa chạm vào, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bên tai nghe thấy tiếng quỷ gào thét, cả người như bị sét đánh, ngã phịch xuống đất.

Đợi hắn ta cố gắng bò dậy, dùng tay áo che mặt, không dám nhìn đoạn xương đó, chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, nói: “Hồ thúc, ý của ngươi ta hiểu rồi.”

“Có thể luyện trăm cân sắt tốt, hầu hạ vị đại gia này thật tốt, sau đó gấn thứ... thứ hung vật này của ngươi vào, nhưng, như vậy, hung thêm hung, loại binh khí này, e là người bình thường căn bản không chịu nổi...”

“Tuy ta không phải người trong môn đạo, nhưng cũng nghe cha ta nói, đao hung hại chủ...”

“...”

Chương 830. Rèn đúc hung đao (2)

Chương 830: Rèn đúc hung đao (2)

Chỉ riêng thanh đao kia, đã có vài phần hung khí, đối với người bình thường như hắn ta, nhìn thấy cũng thấy kinh hãi.

Mà đoạn xương màu đen kia, lại vượt xa tưởng tượng của hắn ta, khiến hắn ta sợ hãi đến mức tim đập chân run, hai thứ này rèn vào nhau, sẽ thành ra sao?

“Người không cần lo lắng, ta tự có chừng mực.”

Hồ Ma cười nói: “Nhưng có thể nhận việc này hay không, còn phải xem nhà ngươi, nếu ngươi không làm chủ được, thì về hỏi cha ngươi trước cũng được, nếu có thể nhận việc này, thì cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

“Ta...”

Lão Thất Tôn gia vốn còn muốn nói gì đó, nhưng lại nghĩ: “Cha ta đã nói, bảo ta thân cận với Hồ thúc, biết đâu sau này còn phải nhờ hắn giới thiệu vào Hồng Đăng Hội, tìm kiếm sự che chở.”

“Lúc này nếu ta tỏ ra không có chủ kiến, sẽ bị người ta chê cười.”

“Sổ sách trong cửa hàng, ta vốn còn quen thuộc hơn cha ta, cùng lắm là lỗ trăm cân sắt tốt và mấy thứ kia, nếu có thể rèn ra thứ này, sau này vị trưởng bối trẻ tuổi này, khi sử dụng thanh đao này, sẽ nhớ đến ta, giao tình dù không sâu, cũng sẽ sâu đậm.”

“... ”

Trong lòng đã nghĩ thông suốt, hấn ta liền đứng dậy, gật đầu thật mạnh nói: “Hồ thúc yên tâm, việc này chúng ta nhận, hơn nữa sẽ mời đại sư phụ được nhà ta trọng dụng đến rèn, ông ấy chuyên rèn vũ khí cho người trong môn đạo.”

“Nhưng mà, hôm nay ta có thể không đi được, phải sai tiểu sư quý đi hỏi đại sư phụ trước, hỏi về quy củ và những điều cần chú ý khi mời thanh đao này về, tránh xảy ra sai sót.”

“... ”

“Tùy người, ở lại đây một đêm là được.”

Hồ Ma cười nói: “Đền mộ của ta, chẳng lẽ còn thiếu cơm ăn?”

Thực ra trong lòng hấn cũng không đề tâm, thanh đao răng cưa này, đúng là theo hấn, đánh không ít máu, hấn cũng đã sớm phát hiện, nó có chút hung khí, có lúc, thậm chí còn dễ sử dụng hơn Kiếm gỗ liêm, nhưng chút hung khí này, cũng không đến mức thái quá như vậy.

Mà đoạn xương màu đen kia, là do Ngũ Sát Thân để lại, đương nhiên có sát khí kinh người, có thể dọa chạy cả Đường Thượng Khách.

Nhưng trong đoạn xương này, đã không còn ý thức, bình thường cũng sẽ không gây rối, nhìn thì hung dữ, thực ra an toàn, nhưng người ta đã nói như vậy, thì hấn cũng tôn trọng nghề nghiệp của đối phương.

Cứ như vậy sắp xếp cho Lão Thất Tôn gia ở lại, liền thấy hấn ta ban đêm sai tiểu sư quý đi ra ngoài, không biết hỏi gì, ngay trong đêm đó, liền bảo người hầu đi tìm mấy cây hòe ngoài cốc, gọt gỗ làm hộp, bên ngoài bôi máu gà, còn vẽ lên đó vài ký hiệu kỳ lạ.

Ngày hôm sau thức dậy, hắn ta dùng giấy đỏ bọc thanh đao rảnh cưa từng lớp, rồi đặt vào trong hộp, sau đó, thắp hương cúng bái, đập đầu lay lục một hồi, mới cẩn thận đặt lên xe ngựa của mình.

Còn đoạn xương kia, hắn ta có chút không biết làm thế nào, Hồ Ma liền nhận lấy, tìm một cái hũ đựng vào.

Nhìn thấy đoạn xương được đảm bảo an toàn, Lão Thất Tôn gia mới yên tâm rời đi.

Trước khi đi, hắn ta để lại một tờ giấy, hẹn nửa tháng sau đến lấy đao, trong lòng của Hồ Ma cũng có chút mong đợi thanh vũ khí mới sắp sửa lột xác này.

Còn những chuyện khác, hắn cũng không vội, vừa quản lý công việc trên mỏ, vừa đợi tin tức từ Tôn lão gia tử.

Cứ như vậy ở lại mỏ bảy tám ngày, thấy mỏ đã có tiền bạc, mọi việc cũng ổn định, bản thân cũng đã dần thích nghi với trạng thái sau khi nhập phủ, thì đúng lúc này, tiểu sứ quý của Tôn lão gia tử cũng được phái đến.

Lúc đó, một trận âm phong đột nhiên thổi vào từ ngoài sơn cốc, khiến cả đèn lồng đỏ cũng rung đưa, sau đó một bóng hồng, bay thẳng đến đại sảnh của mỏ.

Tiểu Hồng Đường đang ở trên xà nhà, ôm Kiếm gỗ liêm chơi đùa, đột nhiên cảm nhận được khí âm xông vào sơn cốc, liền cầm Kiếm gỗ liêm xông ra, lập tức dọa bóng hồng đang bay thẳng đến đại sảnh kia vội vàng lùi lại, lùi thẳng về phía sau sơn cốc.

Hai bên đang nhìn nhau như gà chọi, thấy tình hình không ổn, liền định đánh nhau, Hồ Ma nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vội vàng chạy ra, nhìn kỹ, hỏi: “Người đến đây làm gì?”

Bóng đen kia xoay một vòng tại chỗ, biến thành hình dạng một nữ tử mặc trang phục diễn kịch, trang điểm đậm, ẻo lả nói: “Hồ lão gia, nô gia phụng mệnh của Tôn lão gia nhà chúng ta, đến đưa tin...”

Nữ quỷ kia bay đến trước mặt, e lệ hành lễ với Hồ Ma, uất ức nói: “Chỉ là tiểu sứ quỷ nhà ngươi quá hung dữ, vừa thấy ta đã muốn đánh người, thật sự là nô gia số khổ, đi theo lão già họ Tôn kia, ngày nào cũng bị sai bảo, bây giờ đưa tin còn bị làm khó...”

“?”

Hồ Ma ngơ ngác, đưa tin thì cứ đưa tin, sao vừa đến đã than thở?

Chẳng lẽ, thấy người uất ức như vậy, ta còn phải đánh Tiểu Hồng Đường trước mặt người để hả giận cho người sao?

Hắn thấy tiểu sứ quỷ của Tôn lão gia tử này khác với những kẻ khác, bèn cười nói: “Ủy khuất cho người rồi, lát nữa ta sẽ thắp hương cho người, người cứ nói xem đến đưa tin gì?”

“Lão già kia nói...”

Nữ quỷ ẻo lả nói: “Ba ngày nữa, là đại thọ của giáo chủ Nhất Tiễn Giáo, Thượng Thiện Huyền Chân Diệu Cô, bằng hữu khắp nơi đều sẽ đến chúc thọ, muốn mời Hồ lão gia cùng đến trần Thạch Mã...”

“Cuối cùng cũng đến lúc rồi sao?”

Hồ Ma nghe vậy, tâm trạng lập tức vui vẻ, cười nói: “Vậy người yên tâm, về bẩm báo với lão gia nhà ngươi, ta nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Trong lòng hắn có chút tò mò, nói là sẽ giới thiệu cao nhân Bất Thực Ngưu cho hắn, bây giờ lại nói là đại thọ của giáo chủ

Nhất Tiễn Giáo, mời hẳn đến, chẳng lẽ, vị giáo chủ này, chính là cao nhân Bất Thực Nguru?

Mối quan hệ này là thế nào?

Chương 831. Âm tướng quân mất tích (1)

Chương 831: Âm tướng quân mất tích (1)

“Mã gia, người muốn tiếp tục ở lại đây dưỡng sức, hay là đi cùng ta đến trấn trên dạo chơi?”

Hôm nay, Hồ Ma dậy sớm thu dọn đồ đạc, đi dạo một vòng trong sơn cốc, nhìn Mã gia đang nằm dài.

Mã gia đảo mắt nhìn Hồ Ma một cái, rồi lại quay đi, lười phản ứng với hắn.

“Vậy người không đi, ta sẽ dắt con lừa kia vậy.”

Hồ Ma cũng hết cách, Mã gia này trước đó đã trải qua mấy lần suýt chết trong sơn cốc này, tâm trạng rất tệ, có lẽ là cảm giác thất bại quá nặng nề.

Rõ ràng là một lần nguy hiểm như vậy, khắp sơn cốc đều là nguy hiểm có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào, vậy mà thân thể của nó to lớn như vậy, lại không gặp phải chút nguy hiểm nào, điều này còn tệ hơn cả việc người ta khởi nghiệp ba mươi năm mà không thành công gì.

Để nó nghỉ ngơi trong sơn cốc, Hồ Ma đến chuồng dắt lừa ra.

Thời gian này nó không có việc gì làm, chỉ nhàn nhã trốn trong chuồng ngựa ngắm mấy con ngựa cái, ánh mắt hèn mọn, thấy rõ là thân hình đã béo lên một vòng, nếu không dắt nó đi dạo, e rằng năm sau mỏ này, sẽ có thêm mấy con la.

Dắt nó ra ngoài, chuẩn bị xuất phát, bỗng nhiên thấy Lão Toán Bàn cũng thay một bộ đồ mới nhẵn nhúm, tay cầm tẩu thuốc, đầu đội mũ lông cáo đen, cũng đi ra.

Hồ Ma liền cười nói: ” Ngươi không ở lại mở trông coi, đi theo ta làm gì? Nhỡ có chuyện gì, cũng phải có người ở mở để nói chuyện chứ!”

“Có thể có chuyện gì?”

Lão Toán Bàn nói: “Chuyện tiền nong, lão già ta đã giải quyết, phần lớn thợ mỏ cũng đã nhận tiền công về quê trồng trọt, bây giờ huyết nhục Thái Tuế trên mỏ đều đang khô héo, cho dù muốn tham lam, cũng không có gì để vơ vét.”

“Còn những chuyện vụn vặt khác, mấy sư đệ của ngươi, ta thấy cũng khá lành lợi...”

“... Trừ tên thích dùng xiên kia!”

“...”

“Là ngươi giải quyết?”

Hồ Ma nghe mà thấy kỳ lạ: “Là Lão Thất Tôn gia đưa đến mà...”

“Nếu không phải lúc đó ta gợi ý, nhà bọn họ có đưa đến không?”

Lão Toán Bàn thẳng khí hùng hùng, lại nói: “Lần này ngươi đừng hòng bỏ ta lại, ta phải đi theo ngươi xem sao, thời gian này, ta đã điều tra rõ nội tình của Nhất Tiễn Giáo rồi, bọn họ làm loạn dữ dội ở vùng Tây Lĩnh này.”

“Giáo chúng đều không an phận, một lòng muốn tạo phản.”

“Ngươi còn trẻ, giao du với bọn họ, nhỡ bị dụ dỗ đi theo làm loạn, chẳng phải là liên lụy đến Hồng Đăng Hội an phận thủ thường của chúng ta sao?”

“Ta đi theo để giúp người xem xét, tránh cho người kinh nghiệm giang hồ ít ỏi, bị người ta lừa vào giáo, không thoát ra được.”

“...”

“Vậy thì được...”

Hồ Ma trầm nghĩ, xem ra thế đạo này thật sự sắp loạn rồi.

Trước đây Hồng Đăng nương nương Hội là tai họa lớn nhất của Minh Châu mà ai ai cũng biết, bây giờ cũng thành an phận thủ thường rồi.

Điều quan trọng là so với những người hấn tiếp xúc hiện tại, lời này hình như cũng không sai.

Nói xong, hấn liền đợi Lão Toán Bàn đến chuồng dắt ngựa ra, nào ngờ, Mã gia mà hấn vừa rồi gọi thế nào cũng không dậy, vừa thấy Lão Toán Bàn đi ra, lại lững thững đứng dậy, đôi mắt to nhìn Lão Toán Bàn chăm chăm, bộ dáng này là muốn đi theo.

Hồ Ma kinh ngạc: “Sao lại thế này?”

Lão Toán Bàn lập tức có chút xấu hổ: “Lần trước đã hứa với nó một việc, nhưng vẫn chưa làm được...”

Hồ Ma tò mò hỏi: “Việc gì?”

Mã gia lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn Hồ Ma, Hồ Ma đành xua tay, nói: “Không hỏi nữa.”

Hai người một lừa một ngựa, lững thững ra khỏi sơn cốc, Hồ Ma ngồi trên lưng lừa, đi theo con đường nhỏ trong núi, Mã gia đi bên cạnh, Lão Toán Bàn thì đeo bọc nhỏ trên lưng, đi theo sau lưng Mã gia.

Đi được mấy dặm, Hồ Ma lại không nhịn được tò mò, hỏi: “Ngựa cũng đã đi theo, sao người lại đi bộ phía sau, không nỡ

cười sao?”

Lão Toán Bàn mặt mày ủ rũ, vừa chạy vừa thở hổn hển: “Chẳng phải là vì lần trước hứa với nó một việc mà chưa làm được, nó không vui sao? Bây giờ ta mà cười lên, nó có thể hát ta xuống...”

“...”

Dắt con ngựa này theo, còn không bằng không dắt...

Hồ Ma có chút cạn lời, nhưng dù sao cũng không rõ ân oán giữa bọn họ, nên chỉ cười lừa đi tiếp.

Lão Toán Bàn do dự mấy lần, ánh mắt ám chỉ Hồ Ma nhường lừa cho mình, Hồ Ma chỉ giả vờ không thấy.

Dù sao cũng chỉ đi thông thả, lão Toán Bàn tuổi tác tuy cao nhưng sức khỏe vẫn tốt, chắc chắn theo kịp.

Cứ như vậy đi hơn nửa ngày, đều là đường núi, nhìn đâu cũng thấy đỉnh núi trùng trùng điệp điệp, thỉnh thoảng nhìn thấy một hai thôn trại bên khe suối trong sơn cốc, cũng chỉ là những thôn nhỏ vài chục hộ gia đình, chắc là trốn tránh tai họa bên ngoài mà dọn vào đây, cũng không có gì lạ.

Nhưng Lão Toán Bàn đi theo Hồ Ma, dường như rất hứng thú với những hộ gia đình trong núi này, mỗi lần nhìn thấy một thôn, đều dừng lại, quan sát kỹ lưỡng, có lúc còn phải vào thôn một chuyến, xem chuồng gà, chuồng lợn gì đó.

Bất ngờ bị một thôn phụ bé con nhìn thấy, sợ hãi cầm cây cán bột nhìn từ xa, còn tưởng là có kẻ trộm gà lợn vào thôn.

Hồ Ma không đi theo lão ta vào, chỉ đợi ở ngoài thôn, thấy lão ta lại xám xịt mặt mày bị một con chó đuổi ra khỏi thôn, bèn cười nói: “Người đang tìm thứ gì vậy?”

“Chẳng phải là tên Âm Tướng Quân kia sao?”

Chương 832. Âm tướng quân mất tích (2)

Chương 832: Âm tướng quân mất tích (2)

Lão Toán Bàn bức bối nói: “Lũ nhà quê thiên cận, lão già ta là cứu mạng bọn họ, lại tưởng ta vào phường trộm gà...”

Vừa mắng, vừa nhét quả trứng gà giấu trong tay áo vào ngực.

‘Tên trộm này thật sự là không đi tay không...’

Hồ Ma nhìn mà cạn lời, nói: “Người lo lắng tên Âm Tướng Quân kia sẽ chạy vào thôn hại người sao?”

“Trước đây không phải đã tổ chức người đi tìm, nhưng không thấy động tĩnh gì sao?”

“...”

Mỏ xuất hiện thứ như vậy, cũng khiến mọi người lo lắng một thời gian, Chu Đại Đồng, Chu Lương, đều đã dẫn đội đến vùng lân cận mỏ huyết thực tìm kiếm, sau đó Tôn lão gia tử bên kia, nghe nói cũng đã sắp xếp người, vào núi tìm mấy lần.

Đương nhiên, đối với Tôn lão gia tử bên kia, bọn họ không nói là “Âm Tướng Quân”, chỉ nói là có một con yêu thi chạy thoát, người của mỏ bọn họ cũng không biết là thứ gì, chỉ là muốn mọi người cẩn thận.

Nhưng tìm lâu như vậy, lại không thấy chút dấu vết nào, dần dần, mọi người cũng buông lỏng cảnh giác, thậm chí đã quên mất chuyện này.

“Chính vì vậy mới khiến người ta bất an.”

Lão Toán Bàn nghe Hồ Ma nói, lại cau mày, nhỏ giọng nói: “Tên Âm Tướng Quân kia tuy chưa thành hình, nhưng bản tính vẫn còn đó, lúc mới chạy ra, hung hãn biết bao? Hơn nữa nó tuy chạy ra nhưng cũng không thể chạy xa, sao có thể không có chút động tĩnh nào?”

Nói xong, giọng lão ta cũng có chút nghi hoặc: “Bản tính của thứ này, giống với cương thi, bị bản năng thúc đẩy, ăn thịt người, uống máu người, lẽ ra không thể trốn kỹ như vậy.”

Trước đây thấy tìm mãi không thấy, hơn nữa bản thân cũng có nhiều chuyện phải lo, Hồ Ma cũng không để tâm lắm, nghe Lão Toán Bàn nhắc nhở, mới hơi cau mày, nói: “Cương thi, Hạng Bạt, có thói quen tìm người thân báo thù.”

“Thứ này là do đại đồ đệ của Trang Nhị Xương biến thành, có thể bị thu hút đến đó, hại người nhà hấn ta không?”

“...”

“Không có.”

Lão Toán Bàn nhíu mày, nói: “Trước đây đã hỏi rồi, đại đồ đệ của Trang Nhị Xương họ Tào, trong nhà chỉ có một bà mẹ già, bây giờ vẫn sống khỏe mạnh, còn chưa biết con trai mình đã chết.”

“Hơn nữa thói quen tìm người thân báo thù là do huyết mạch của cương thi hình thành, nhưng tên này lại khác, là bị tà khí trong huyết nhục Thái Tuế ảnh hưởng, tà khí này lấn át bản năng huyết mạch của hấn ta, nên chưa chắc đã hại người thân.”

“...”

Nghe lão nói như vậy, Hồ Ma cũng thấy khó hiểu, cười nói: “Vậy theo người nói, chuyện này đúng là kỳ quái rồi?”

“Những chuyện liên quan đến Thái Tuế gia, chuyện nào mà chẳng kỳ quái?”

Lão Toán Bàn vỗ tay, nhìn về phía núi rừng, thở dài nói: “Dù sao bây giờ xem ra, đúng là tìm không thấy, chắc chỉ có hai khả năng, một là thứ này yếu hơn chúng ta tưởng, vừa chạy ra, đã tan biến, không biết mục nát ở góc nào.”

“Khả năng còn lại...”

Lão lắc đầu, nói: “Chắc, khả năng xuất hiện không lớn, nhưng cũng không phải là không có.”

“Nếu nó đã tu luyện trong mạch khoáng, thì khi ra ngoài chính là Âm Tướng Quân, tuy tà ác, nhưng cũng là chính vật, nhưng đã không thành hình, thì có khả năng biến thành yêu vật.”

“Người chết thành tinh, cũng sẽ biến thành Hạng Bạt, tìm ra thiêu hủy là được, nhưng không phải Hạng Bạt nào cũng dễ đối phó, trên người mọc lông, càng ngày càng lợi hại, yêu thi, ác thi bắt hoại, vậy thì thành tai họa rồi.”

“Các người đều vô tâm, không quan tâm đến chuyện gì, lão già ta đây mới vất vả, đi khắp nơi xem xét, chính là để đề phòng nó biến thành như vậy.”

“...”

Nghe lão nói tỉ mỉ, Hồ Ma cũng giật mình: “Nếu biến thành thứ đó, có phải rất lợi hại không?”

“Hắc hắc, đất cần nghìn dặm, vật sống không còn...”

Lão Toán Bàn cười khẩy hai tiếng, nói: “Nhưng chuyện này cũng khó nói, trước đây nó vẫn luôn ở trong mạch khoáng, được huyết nhục Thái Tuế nuôi dưỡng, mới có thể biến thành dạng tà môn như vậy trong thời gian ngắn.”

“Bây giờ chạy ra ngoài, muốn biến đổi sẽ khó hơn, không có huyết nhục Thái Tuế nuôi dưỡng, thì phải ăn thịt người, uống máu người, nhưng không phải ăn một hai người là được, e là phải xác chết chất thành sông mới đủ, động tĩnh lớn như vậy, không lý nào không phát hiện ra.”

“...”

“Vậy sau này vẫn phải chú ý nhiều hơn.”

Hồ Ma cũng gật đầu, nói: “Nhưng, nếu muốn tìm tiếp, cũng phải sắp xếp thêm người, chỉ dựa vào người tìm khắp nơi như vậy, e là trời tối, chúng ta cũng chưa đến trấn Thạch Mã.”

“Được rồi, được rồi...”

Lão Toán Bàn xua tay: “Ta chỉ xem mấy thôn này có dấu vết của tên đó xuất hiện hay không, bây giờ thì yên tâm rồi, mau đi đến chỗ Tôn lão gia tử dự tiệc đi.”

Nói xong, lão ta liền bước nhanh hơn, tiếp tục lên đường, hai người một ngựa một lừa, lộc cộc đi trên con đường núi, chỉ còn lại dãy núi mênh mông phía sau, rừng cây âm u, tán cây trùng điệp, thoang thoảng, như có tiếng thở của một thứ bí ẩn nào đó.

Phía trên khu rừng có đàn quạ đen, thi thoảng bay lượn, bên đường có những ngôi mộ hoang chìm trong cỏ dại, ẩn hiện bóng mờ nhàn nhạt, đợi đến khi bọn họ đi xa, mới đột nhiên lao ra đường núi.

Quỳ rạp xuống đất, thè chiếc lưỡi dài ra, tham lam liếm láp trên con đường mà bọn họ vừa đi qua.

Chương 833. Giáo chủ Nhất Tiễn giáo (1)

Chương 833: Giáo chủ Nhất Tiễn giáo (1)

Hồ Ma và Lão Toán Bàn tăng tốc, nhưng mãi đến gần hoàng hôn, mới từ xa nhìn thấy, giữa rừng cây ẩn hiện, xuất hiện một thị trấn có quy mô không nhỏ, lầu các san sát, la ngựa qua lại, vô cùng náo nhiệt.

Bọn họ đến gần thị trấn, liền nhìn thấy trên một tảng đá tròn, có một con ngựa đá được điêu khắc sinh động như thật, con ngựa này được người ta bao quanh bởi một vòng đá vụn, hai bên có thể nhìn thấy dấu vết thấp hương, dường như có người coi con ngựa đá này là thần mà thờ cúng.

“Đây là trấn Thạch Mã.”

Lão Toán Bàn đi bộ cả nửa ngày, đã mệt mỏi, đến trước trấn, mới lấy lại tinh thần, nói với Hồ Ma: “Nơi này vốn là một tòa thành lớn, lai lịch cũng khá thú vị!”

“Nghe nói trước đây nơi này có dịch bệnh, bách tính ở xung quanh tử thương thảm trọng, có một vị tướng quân triều trước từ quan về quê, thấy có ôn quỷ tác oai tác quái, hại dân lành, bèn cưỡi ngựa cầm kiếm, đến trừ quỷ, chém chết ôn quỷ, nhưng vị lão tướng quân này cũng chết.”

“Bách tính cảm kích công đức của lão tướng quân, chôn cất ông ở ven làng, con ngựa của ông luyện tiệp chủ cũ, không chịu rời đi, vẫn luôn canh giữ bên mộ, cuối cùng hóa thành một con ngựa đá.”

“Bây giờ thời gian trôi qua, ngay cả mộ của lão tướng quân cũng không tìm thấy, nhưng con ngựa đá này vẫn còn lại.”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, tuy thấy thú vị, nhưng cũng khó phân biệt thật giả, loại truyền thuyết này, đâu đâu cũng có, cho dù thế giới này có thêm nhiều lực lượng kỳ bí, nhưng chuyện thêu dệt cũng chỉ có nhiều hơn chứ không ít.

Hắn chỉ vừa nghe, vừa ngẩng đầu nhìn thị trấn này, khẽ thở dài: “Thị trấn này tuy ở trong núi, nhưng lại rất náo nhiệt.”

“Hắc... hắc...”

Lão Toán Bàn liếc nhìn, nhỏ giọng nói: “Trước đây cũng là một thành cổ, nhưng bây giờ lại thành sào huyệt của giặc cỏ, Nhất Tiên Giáo kia làm loạn rầm rộ, đuổi cả quan phủ của các phủ thành xung quanh đi, cướp sạch cả kho lương.”

“Nhưng bọn họ cũng sợ, lo lắng triều đình sẽ phái người đến, nên ít khi ở bên ngoài, thường hoạt động trong núi này, lập đàn tế, xây miếu hoang, chiêu mộ tín đồ, mà nơi này náo nhiệt nên thu hút các thương nhân và bách tính xung quanh đến buôn bán.”

“Nơi này không thu thuế, cũng không có vương pháp, nên náo nhiệt hơn bên ngoài nhiều!”

“...”

“Hả, bọn họ thật sự muốn tạo phản?”

Hồ Ma không khỏi trầm nghĩ, thế giới này, quan phủ đã đủ điều thấp rồi.

Bình thường chuyện này cũng không quan, chuyện kia cũng không quan, chỉ muốn thu chút thuế, nhưng nếu thật sự không ai nộp, cũng thường sẽ không làm ầm ĩ, vậy mà, còn

phải đuổi quan phủ đi, điều này giống như là bất kể thế nào, trước tiên phải chiếm lấy danh nghĩa tạo phản.

Hắn có thể hiểu được cách sinh tồn của Hồng Đăng nương nương Hội, nhưng lại không hiểu lắm cách làm của Nhất Tiễn Giáo.

Vừa hay nhân cơ hội này tìm hiểu một chút.

“Đi thôi, lão già ta đã đói bụng rồi, Tôn lão gia tử kia, chắc đã chuẩn bị xong tiệc rồi chứ?”

Lão Toán Bàn thúc giục, vừa cùng Hồ Ma vào trấn, vừa nói: “Nơi này rộng lớn, cao nhân cũng nhiều, hơn nữa vốn là nơi không ai quản lý, đủ loại người rong rã lẫn lộn.”

“Không chỉ có người của Nhất Tiễn Giáo, ngay cả những tên cướp hung hãn hay kẻ làm ăn phi pháp bên ngoài, cũng thích chạy đến đây, tuy người bản lĩnh cao cường, nhưng cũng phải cẩn thận.”

Hồ Ma nói: “Biết rồi.”

Liên xuống lừa, dắt vào trong trấn, thành trì bên ngoài, muốn vào đều phải bị kiểm tra, nơi này thì không cần.

Lão Toán Bàn cũng chỉ dặn dò một câu rồi không hỏi thêm.

Lão ta có điểm này tốt, thực ra đã sớm phát hiện Hồ Ma cũng có nhiều bí mật, hơn nữa bản lĩnh Thủ Tuế nhập phủ này, hoàn toàn không giống với một tiểu chương quỹ Hồng Đăng Hội nên có, nhưng lão ta tuy tò mò, nhưng sẽ không tùy tiện hỏi han, dò la.

Đương nhiên, có qua có lại, Hồ Ma cũng không dò hỏi chuyện của lão.

Hai người đi dọc theo con phố, nhìn xung quanh vô cùng náo nhiệt, tuy trời sắp tối, nhưng không có ý định dọn hàng,

ngược lại còn thấp đèn buôn bán, nhìn còn có sức sống hơn cả phủ thành bên ngoài.

Mà khi bọn họ đến Tứ Phương khách sạn mà Tôn lão gia tử đã hẹn trước, nhìn thấy đèn đuốc, nữ tử diễm lệ, tú bà đội mũ xanh trước cửa, Lão Toán Bàn cũng giật mình.

Lão thở dài: “Tuy nơi này vô pháp vô thiên, nhưng thật sự là nơi tốt, thậm chí còn tốt hơn cả trong thành.”

Hồ Ma liếc nhìn ông, nói: “Sao lại nói vậy?”

Lão Toán Bàn hít sâu một hơi, nói: “Tiểu nương tử ở đây, váy còn ngắn hơn trong thành, chân còn trắng hơn trong thành.”

“... Sơn phấn, cũng dùng loại tốt, thơm hơn trong thành!”

“...”

“Nhìn cái nhỏ biết cái lớn, đáng để tham khảo!”

Hồ Ma tán thưởng một câu, dắt ngựa đến trước lầu, cười hỏi tú bà đang đứng mời khách trước cửa: “Đại tỷ, Tôn lão gia tử Liễu Huyện có đặt tiệc ở đây không?”

Tú bà vội vàng chạy đến, trước tiên quát người nhận lấy con vật mà Hồ Ma và Lão Toán Bàn đang dắt, dắt ra sau cho ăn, sau đó cúi đầu khom lưng, dẫn bọn họ vào trong.

Chương 834. Giáo chủ Nhất Tiễn giáo (2)

Chương 834: Giáo chủ Nhất Tiễn giáo (2)

Trên đường đi, thấy nơi này rất rộng rãi, mấy dãy nhà lớn đều sáng đèn, từ xa nhìn thấy có người đang ăn uống bên trong, nhìn khí chất phần lớn là thương nhân, nhưng cũng có không ít người, cả người hung hãn, toát lên khí chất giang hồ.

“Hồ lão đệ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, một bàn hảo bằng hữu, chỉ đợi ngươi đến là khai tiệc.”

Đi được nửa đường, Tôn lão gia tử đã ra đón, cười nói: “Ta từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân của ngươi, nên ra đón.”

Nói xong, lão chào hỏi Hồ Ma và Lão Toán Bàn, lại hạ giọng, nói với Hồ Ma: “Ta đã đưa tin, cũng được sư tỷ gật đầu, mới mời ngươi đến đây.”

“Tối nay, sẽ giới thiệu cho ngươi, nhưng trên bàn tiệc này, cũng không thể để người ta coi thường!”

“...”

“Từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân của ta?”

Hồ Ma trước tiên cười đáp ứng, đi theo Tôn lão gia tử vào trong, trong lòng cũng cảm thán.

Lần trước uống rượu trên mả, đã nghe Tôn lão gia tử nói, đây là một tuyệt kỹ của lão ta, gọi là “Địa thánh chi thuật”, là sau khi luyện thành thất khiếu, lại chuyên tâm tu luyện mà thành.

Bây giờ ở nơi phồn hoa náo nhiệt này, không biết có bao nhiêu người đi lại, mà lão ta có thể nghe ra tiếng bước chân của hắn, cũng chỉ là thử chút tài mọn, bản lĩnh thực sự, là áp tai xuống đất nghe, là bản lĩnh được truyền ra từ trong quân doanh.

Nghe nói áp tai xuống đất, có thể nghe thấy động tĩnh cách xa mấy chục dặm, hơn nữa còn có thể phán đoán đại khái có bao nhiêu người, bao nhiêu người cưỡi ngựa, bao nhiêu người đi bộ, mang theo bao nhiêu quân nhu, đương nhiên, Hồ Ma cũng chỉ nghe Tôn lão gia tử nói vậy, chưa có cơ hội tận mắt chứng kiến.

“Cho nên...”

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Tôn lão gia tử, Hồ Ma đã sớm đoán được sau khi tiểu sứ quý của Tôn lão gia tử đến đưa tin, bèn gật đầu, nhỏ giọng nói: “Sư tỷ Bất Thực Ngưu mà người nói, có quan hệ với Nhất Tiễn Giáo?”

“Đoán ra rồi?”

Tôn lão gia tử cười cười, nói: “Đâu chỉ có quan hệ, sư tỷ ta nói, thực ra chính là giáo chủ Nhất Tiễn Giáo, Thượng Thiện Chí Chân Huyền Diệu Tiên Cô.”

“Nếu không người cho rằng lão già ta, sao lại gia nhập Nhất Tiễn Giáo?”

“Nói trắng ra, chúng ta không phải tin bọn họ, mà là tin cao nhân Bất Thực Ngưu, năm đó vị sư huynh kia đã chỉ điểm cho ta, bây giờ biết Nhất Tiễn Giáo do Bất Thực Ngưu đứng sau, ta sao có thể không giúp đỡ?”

“... Đương nhiên, Nhất Tiễn Giáo thanh thế có phần to lớn, danh tiếng cũng tốt, mấy vị cung phụng trong giáo, tuy không nhất định sánh bằng Hồng Đăng nương nương các người, nhưng cũng đều là có cầu tất ứng.”

“ ... ”

“Hả...”

Tuy đã sớm đoán được, nhưng Hồ Ma nghe vậy, vẫn cảm thấy mới mẻ, người Bất Thực Ngưu, lại chạy đến làm giáo chủ Nhất Tiễn Giáo?

Hay là, Nhất Tiễn Giáo này, là do người Bất Thực Ngưu âm thầm thành lập?

Giống như công ty con?

Nếu nói như vậy, thì khả năng giáo chủ Nhất Tiễn Giáo này, cũng là người chuyển sinh càng cao...

Hắn thầm suy nghĩ, ngoài mặt vẫn đi theo Tôn lão gia tử vào trong, vừa cười nói: “Vậy trước đây vì chuyện trên mỏ, ta đã làm mất lòng Pháp Vương Nhất Tiễn Giáo...”

“Không sao.”

Tôn lão gia tử nói: “Chuyện này ta đã nói rõ, tặng bà ấy mấy cân huyết thực bồi bổ cơ thể, nói là người tặng, bà ấy sao có thể thù dai?”

“Bây giờ, bà ấy chỉ sợ chuyện này truyền ra, hủy hoại danh tiếng của bà ta, cũng hủy hoại danh tiếng của vị Liên Hoa Thánh Mẫu kia, chỉ cần chúng ta không nhắc đến chuyện này, bà ta sao có thể đi rêu rao khắp nơi? Thật sự làm cho mọi người đều biết, Đường Thượng Khách cũng sẽ không tha cho cái miệng của bà ta!”

“ ... ”

Hồ Ma nghe mà cảm động: “Lão ca làm việc, thật sự quá chu toàn...”

Nhưng trong lòng lại thầm suy nghĩ, lão gia tử này dặn hắn trên bàn tiệc này, không thể để người ta coi thường, là ý gì?

Chẳng lẽ trên bàn tiệc này, lại còn có khảo nghiệm sao?

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã được Tôn lão gia tử dẫn đến trước một tòa lầu nhỏ ba tầng, nằm sát đường, nhìn rất náo nhiệt, Tôn lão gia tử dẫn đường đi lên, liền thấy cả ba tầng đều chật kín người.

Tầng một là những người hầu, tạp dịch, tầng hai là các loại đầu lĩnh, Lão Toán Bàn xua tay, liền ngồi ở đây, chỉ để Hồ Ma đi theo bọn họ lên lầu.

Đến tầng trên, liền thấy bên cửa sổ nhìn ra đường, đã có một bàn người ngồi, từ xa đã đứng dậy, cười chào hỏi.

“Nào nào nào, ta giới thiệu với mọi người, đây là Hồ lão đệ ta đã nói.”

Tôn lão gia tử dẫn Hồ Ma đến, cười nói với mọi người: “Chương quỹ của Hồng Đăng Hội, tuổi còn trẻ đã quản lý một mỏ huyết thực, điều khiến lão phu coi trọng hơn, là hắn là người trong môn đạo thủ tuế chúng ta, bản lĩnh không hề thua kém ta.”

Lại giới thiệu với Hồ Ma: “Vị này là lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, vị kia là đại chương quỹ của hiệu buôn la, ngựa, vị này là nhị bang chủ của Trúc Bang, vị này là con rể của Ô lão lão, chính thức cưới con gái nuôi của Ô lão lão làm vợ...”

“... Hả, vị này lợi hại nhất, quan tài trong trấn Thạch Mã này, đều do ông ấy buôn bán!”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, liền cảm thấy đủ loại người, đều có mặt, thậm chí còn có không ít người nghe có vẻ kỳ lạ, đặc biệt là con rể của Ô lão lão là cái quỷ gì?

Nhìn có vẻ như Nguyên Dương chưa phá, nhưng sao lại gầy gò, xanh xao như vậy?

Chương 835. Khảo nghiệm

(1)

Chương 835: Khảo nghiệm (1)

“Nói cho cùng, đây xem như là một cuộc tụ hội của các cao nhân Nhập Phủ?”

Hồ Ma quan sát kỹ lưỡng, liền nhận ra những người này khí độ bất phàm, thần sắc kiêu ngạo, e rằng đều là những người có bản lĩnh thật sự.

Tôn lão gia tử vốn là người coi trọng bản lĩnh, thích thể hiện, những người được lão mời ngồi cùng bàn, nếu không có vài ba kỹ năng, e rằng cũng không đáng để lão tôn trọng như vậy, mời đến ngồi cùng một chỗ.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến Hồ Ma có chút tò mò, chẳng lẽ trong thị trấn Thạch Mã nhỏ bé này, lại có thể tụ tập được bảy tám vị cao nhân Nhập Phủ? Nhưng nghĩ lại, cũng không phải vậy, cho dù Tôn lão gia tử có nhân mạch, nhưng muốn tập hợp đủ cũng không dễ dàng.

Một điểm khác, chính là thân phận của những người này, Hồ Ma chỉ cần nghe sơ qua, cũng đã hiểu rõ trong lòng, những người ngồi đây thậm chí không còn là giang hồ nhân sĩ bình thường.

Giang hồ nhân sĩ là gì? Chính là những người kiếm sống trên giang hồ, trước đây Hồ Ma hợp tác với Địa Qua Thiêu, đến gặp Lư thiếu gia của tiệm gạo, đã gặp một nhóm người như vậy, hoặc là giỏi giết người, hoặc là chuyên đi dàn xếp chuyện, lấy tiền bán sức, đó chính là giang hồ nhân sĩ.

Nhưng lần này, những người ngồi trên bàn, không ai không có thân phận, lai lịch, điểm mấu chốt nhất là, quyền thế trong tay cũng không nhỏ, đã được coi là hào kiệt giang hồ, dặm chân một cái, cả trần phải rung chuyển ba lần.

Nhìn như vậy, đây chắc chắn là nể mặt Nhất Tiền Giáo.

Lần này mình đến đây, vốn là vì đại thọ của Giáo chủ Nhất Tiền Giáo sắp đến, mà những cao nhân có thân phận, có bản lĩnh này, đại khái cũng là vì vậy mà đến, sau đó lại được Tôn lão gia tử mời đến ngồi cùng một chỗ.

Nhất Tiền Giáo có thể mời được những người này đến, cũng thực sự cho thấy nội tình cũng không tầm thường, e rằng mạnh hơn Hồng Đăng Hội của mình không ít, dù sao những người này, nói trắng ra, thực sự có thể tạo phản.

Tuy nhiên, mặc dù biết những người này không tầm thường, nhưng Hồ Ma cũng không hề nao núng, lần lượt cười chào rồi ngồi xuống.

Đùa gì thế, mình là Thủ Tuế Nhân, mọi người ngồi gần nhau như vậy, người nên cảm thấy áp lực phải là những người khác mới đúng.

“Dọn trái cây đi, dọn món lên, dọn món lên...”

Tôn lão gia tử giới thiệu Hồ Ma cho những người khác, mọi người đều đã ngồi xuống, lão mới vỗ tay, ra hiệu cho nô bộc bên ngoài, chính thức khai tiệc.

Sớm đã chuẩn bị sẵn, các món ngon vật lạ như nước chảy, lần lượt được dọn lên bàn, Hồ Ma cũng đến lúc này mới hiểu tại sao lần trước ở trên mỏ, Tôn lão gia tử lại cho rằng mình có ý bạc đãi ông ta.

Lão già này, ăn uống thật sự không tệ a, thân là người chuyển sinh, kiếp trước vật chất cực kỳ phong phú, loại trường

hợp nào mà chưa từng thấy? Nhưng những thứ mà bọn họ ăn bây giờ, thật sự chưa từng thấy.

Rõ ràng là ở trong núi, một thị trấn rông rảnh lẫn lộn, nhưng lại bày ra được những món ăn quý hiếm như vậy.

Món ăn đã được dọn lên, mọi người liền nhiệt tình mời rượu, làm quen với nhau.

Hồ Ma vừa đến, lại được Tôn lão gia tử nhắc nhở, biết bữa tiệc này có khảo nghiệm, nên cũng hành sự khiêm tốn, nhưng có thể cảm nhận được, trên bàn tiệc thịnh soạn có ánh mắt tò mò nhìn sang đánh giá, chắc là Tôn lão gia tử đã thổi phồng mình, những người này đang đánh giá năng lực của mình.

“Nghe nói, Hồ quản sự là học trò của một vị kỳ nhân ẩn cư ở Lão Âm Sơn?”

Sau khi uống được hai tuần rượu, đối diện Hồ Ma, có một nam nhân trung niên bụng phệ, tay phe phẩy chiếc quạt trắng, cười nói: “Nghĩ đến chắc chắn là một nhân vật phi phàm, nếu không cũng không thể dạy dỗ ra được một đồ đệ xuất sắc như Hồ quản sự.”

“Tuy rằng ta không học bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nhưng đối với các vị cao nhân cũng đều kính ngưỡng, nếu có cơ hội, thật muốn nhờ Hồ quản sự giới thiệu, bái kiến cao nhân.”

“Dễ thôi.”

Hồ Ma đặt chén rượu xuống cười nói: “Chỉ là sư phụ nhà chúng ta rất khiêm tốn, e rằng đến trước mặt, người cũng không nhận ra.”

Người cầm quạt trắng nghe vậy cười lớn: “Đây chẳng phải là cười nhạo ta có mắt như mù sao?”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân giấu rất kỹ, trong ngực có sức mạnh địch ngàn quân,

nhưng bề ngoài lại không lộ ra chút nào, nếu không phải Tôn lão gia tử giới thiệu, cho dù Hồ quản sự ngồi trước mặt ta, ta cũng không thể nhìn ra bản lĩnh của người.”

“Nếu không chê, thật muốn mời Hồ quản sự thể hiện một chút tài năng, để chúng ta mở mang tầm mắt?”

“...”

Mọi người trên bàn nghe vậy, phản ứng mỗi người một khác.

Tôn lão gia tử, dường như hơi nhú mảy, biết sẽ có khảo nghiệm, nhưng không ngờ Người cầm quạt trắng lại nói thẳng như vậy.

Những người khác thì chỉ mỉm cười nhìn sang, tuy rằng vừa rồi đều khách sáo, nhưng cũng đều là những hảo hán có tuyệt kỹ, đối với một thanh niên trẻ tuổi bỗng nhiên ngồi vào bàn của mình, không nói là tin hay không tin lời của Tôn lão gia tử, ít nhiều cũng có ý xem xét.

“Ta còn trẻ, cũng không học được bản lĩnh gì, nếu muốn bêu xấu, e là làm khó ta rồi.”

Hồ Ma cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh mỉm cười.

Chương 836. Khảo nghiệm

(2)

Chương 836: Khảo nghiệm (2)

Thứ nhất là đã chuẩn bị từ trước, thứ hai là đến nơi này, mọi người đều chưa từng quen biết, mình lại còn trẻ tuổi, làm sao để người ta tôn trọng?

Cho dù là thân phận trong Hồng Đăng Hội, e rằng cũng không đủ, vẫn phải khiến người ta kính nể bản lĩnh của mình mới được.

Vì vậy, mặc dù lời nói của Người cầm quạt trắng có chút không tốt, nhưng cũng không đến mức phải tức giận, nhưng sau khi mình thể hiện bản lĩnh xong, hẳn ta còn nói như vậy, chính là gây sự rồi.

Hơn nữa, mình không ngại thể hiện một chút tuyệt kỹ, nhưng mình là khách, không thể ra tay trước, nếu là người hiểu lễ nghi, thì nên hẳn ta thể hiện trước, múa rìu qua mắt thợ, mới coi như là mọi người luận bàn.

Người chỉ nói một câu, liền muốn ta thể hiện, vậy chẳng khác nào đang trêu đùa khi sao?

Người cầm quạt trắng thấy Hồ Ma có khí độ, cũng âm thầm gật đầu, ánh mắt chuyển động, dường như đang suy nghĩ, nên ra đề như thế nào.

Đúng lúc này, bên ngoài trên đường mơ hồ có một trận rối loạn, vài tiếng ồn ào truyền đến.

Thị trấn này xây dựng dựa vào núi, cửa sổ thấp, mà bọn họ lại ở vị trí cao, vừa hay có thể nhìn thấy trên con đường bên ngoài, có một đám người đang tranh chấp, mơ hồ có thể thấy, là một đám người hung dữ quần da thú, mang theo binh khí.

Bọn chúng đang túm lấy một cô nương ăn mặc mát mẻ, tạt vào mặt nàng ta vài cái, rồi hướng về phía đám đông đang tụ tập lại, nhưng không dám xông lên mắng: “Đều đứng yên đó cho ta.”

“Đã nói trên trấn Thạch Mã này, không có quan phủ quản, bỏ tiền ra, là có thể ngủ với cô nương, huynh đệ chúng ta từ trong núi ra, chính là muốn tự do tự tại, mang theo đầy đủ tiền, tại sao con ả này lại không cho huynh đệ chúng ta ngủ?”

“...”

Bên cạnh có người, lén lút muốn tiến lên dùng gậy đánh lén, nhưng bị người phía sau hấn ta như mọc mắt, đá một cái ra ngoài cười lạnh: “Vài ba chiêu thức đó mà cũng muốn đến gần bọn ta? Người ta giết còn nhiều hơn nam nhân mà mẹ ngươi đã ngủ qua, tạo phản à?”

Thấy bảy tám người này, thân hình cao lớn, đầy sát khí, những người khác đều sợ hãi im thin thít.

“Trấn Thạch Mã náo nhiệt, nhưng cũng thường xuyên có người gây sự.”

Người cầm quạt trắng thở dài, nói: “Những người này luôn không hiểu, ở đây chúng ta không có kẻ rảnh rỗi ở quan phủ can thiệp, nhưng không có nghĩa là không có quy củ.”

Vừa nói, hấn ta bỗng nhiên mở chiếc quạt trong tay ra, giơ tay về phía đó, nhẹ nhàng phe phẩy.

Nơi này cách chỗ đám người kia gây sự, ít nhất cũng mười mấy trượng, đừng nói là chiếc quạt nhỏ này, cho dù lớn gấp mười lần, gió cũng không thổi tới được.

Không ngờ, hấn ta phe phẩy như vậy, lại dùng lực khéo léo, luồng gió phe phẩy ra kia lại không tan đi, mà thổi thẳng một hơi đến chỗ cách xa mười mấy trượng, thổi vào một cây sào tre bên cạnh đám người đang gây sự.

Lại thổi cho cây sào tre kia nằm ngang, vừa vặn đánh vào mặt tên kia.

“Ai? Ai đấy?”

Tên hung hãn này, bị đánh cho hoa mắt, còn tưởng là có người đánh lén, lập tức rút đao ra.

Nô bộc bên cạnh thấy vậy, đều giật mình, vội vàng lùi lại.

Tên hung hãn này thấy xung quanh không thấy ai giống như đã đánh mình, trong lòng càng thêm tức giận, trực tiếp kéo nữ tử trong tay lại, vung đao lên, định chém đứt một cánh tay của nàng ta để trút giận, thị uy.

Trên bàn của đám người Hồ Ma, chỉ thấy vị đại chương quỹ của Vạn Mã Bang cười lạnh một tiếng, cầm lấy một chiếc đĩa trước mặt, nhẹ nhàng bẻ gãy.

Rắc!

Tên cướp hung hãn kia còn chưa kịp chém xuống, cánh tay bỗng nhiên gãy, cũng rơi xuống đất, ngay cả góc độ cong cũng giống hệt như chiếc đĩa bị ném trên bàn.

“Đại ca, đại ca...”

Đám cướp hung hãn, sao lại không biết xảy ra chuyện, vội vàng vây lại kêu la, còn có người lấy từ bên hông ra một con rối gỗ màu đen, có người lấy ra một ống tre, bên trong lại là nước tiểu trẻ con trộn lẫn máu chó đen, hắt sang bên cạnh.

Tuy là làm ăn trong núi, nhưng rõ ràng cũng hiểu một chút tà thuật, bây giờ biết là trúng chiêu, vừa hắt, vừa xông ra khỏi đám đông.

Nhưng bọn chúng làm sao biết mình gặp phải loại người gì, Hồ Ma ngồi chéo góc, con rể của Ô lão lão kia, dường như cũng thấy thú vị, liền đưa tay cầm lấy một chiếc bát, đưa lên miệng lẩm nhẩm vài câu, úp chiếc bát xuống trước mặt.

Đám cướp hung hãn kia, lập tức như ruồi mất đầu, có đi thế nào, cũng chỉ loanh quanh tại chỗ.

Trong đó có một tên cướp gầy gò, rõ ràng đã nhìn ra vấn đề, vội vàng cất con rỗi gỗ màu đen trong tay đi, liên tục chấp tay vái bốn phía: “Huynh đệ chúng ta từ trong núi ra, không hiểu quy củ.”

“Đắc tội vị cao nhân nào, xin hãy thứ lỗi, thả chúng ta đi...”

“...”

Vừa nói, vừa lấy túi tiền trên người xuống, đặt trên mặt đất trước mặt, rồi lùi lại mấy bước, chỉ run run rẩy rẩy chờ đợi.

“Bây giờ mới biết sợ, muộn rồi...”

Nhưng trên bàn của đám người Hồ Ma, lại vang lên tiếng cười, một người khác trông có vẻ phúc hậu, giống như một vị lão gia quý tộc, cười ha ha, đưa tay cầm lấy một đĩa đậu rang trên bàn, nhẹ nhàng ném ra ngoài cửa sổ.

Mơ hồ, đĩa đậu rang này, như biến thành từng tiểu oa nhi mặc quần đỏ, cười hi hi ha ha, tay cầm đoản binh đoản thương, xông về phía đám ác phi chém giết.

Một đám thổ phỉ giật nảy cả mình, lấy binh khí ra đánh nhau với những đứa trẻ này, nhưng đánh đến mức khản cả giọng, mồ hôi đầm đìa, cũng không chạm được vào những tiểu oa nhi này chút nào, ngược lại tay chân mình run lên dữ dội.

“Lấy Lý thay Đào, bát úp càn khôn, gieo đậu thành binh...”

Đám thổ phỉ hung hãn bên ngoài càng sợ hãi, hoảng loạn, những người trên bàn mượn mấy phần say, tâm tình lại càng vui vẻ, Người cầm quạt trắng soạt một cái, mở quạt ra, phe phẩy mấy cái, cười nói: “Chúng ta bêu xấu rồi, thể hiện mấy chiêu này, múa rìu qua mắt thợ.”

“Bây giờ, cũng nên xem bản lĩnh của mấy vị Thủ Tuế Nhân, để chúng ta mở mang tầm mắt rồi...”

Chương 837. Tuyệt kỹ thất khiếu (1)

Chương 837: Tuyệt kỹ thất khiếu (1)

“Đây là đang làm khó chúng ta...”

Hồ Ma đón nhận ánh mắt của mọi người trên bàn, trong lòng cũng khẽ thở dài.

So với các môn đạo khác, Thủ Tuế Nhân thiếu nhất chính là những thủ đoạn hoa mỹ, huông chi mấy vị ngồi đây, đều đã Nhập Phủ, bản lĩnh cả người, nhìn qua đều có chút không thể tưởng tượng, muốn lọt vào mắt xanh của bọn họ càng khó hơn.

Cho dù miễn cưỡng thể hiện một chút, nếu sử dụng không tốt, e rằng vẫn sẽ mất mặt, khiến người ta coi thường.

Đang suy nghĩ, thì thấy vị lão gia tử một mắt bên cạnh, chính là lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, ngẩng đầu nhìn Hồ Ma một cái, bỗng nhiên cười nói với người bên cạnh:

“Muốn chín mấy phần?”

“...”

Mọi người đều ngẩn ra, liền thấy lão đàn chủ Đại Thiện Bảo này, kéo miếng che mắt xuống một bên, bên dưới miếng che mắt là một con mắt đầy tơ máu, nhìn về phía tên thủ lĩnh, khí huyết trên người bốc lên, thậm chí còn tỏa ra làn khói trắng mờ ảo.

Lúc này, đám thổ phỉ bên ngoài, đã biết lợi hại, đều quỳ xuống dập đầu, đã biết gặp phải cao nhân, sát khí toàn thân

biến mất, nhưng không hiểu sao, tên thủ lĩnh kia đập đầu mấy cái, bỗng nhiên lại nổi giận:

“Quý cái gì? Huynh đệ chúng ta ở trong núi, ăn thịt người vô số, đến cái trấn rách nát này, lại phải chịu uất ức này?”

“Là ai đang dùng yêu pháp hại người? Tìm ra, chém hắn!”

“...”

Vừa nói, hắn ta giận dữ không kiềm chế được, tay còn lại vung đao loạn xạ, nhưng không thể ra khỏi phạm vi của chiếc bát, chỉ là vung đao lung tung để trút giận mà thôi.

Dần dần, hắn ta khản cả giọng, từng lớp khí nóng bốc lên trên người, như thể kiệt sức, từ từ nằm rạp xuống đất, da thịt toàn thân đỏ bừng, như bị hấp chín.

Hắn ta đã chết.

Quan trọng nhất là, hắn ta đã chín.

“Khá lắm, đây cũng là một Thủ Tuế Nhân?”

Hồ Ma nhìn, cũng có chút kinh ngạc, lão đàn chủ Đại Thiện Bảo này, không sử dụng kỳ môn pháp thuật gì, mà là công phu chân chính của Thủ Tuế Nhân.

Hồ Ma nhìn ra được, đây là một trong những tuyệt kỹ của Thất Khiếu Nhập Phủ, công phu trên đôi mắt, một con mắt của ông ta đầy tơ máu, nếu tập trung nhìn vào một người, có thể kích thích khí huyết của đối phương.

Người bị ông ta nhìn chăm chăm, sẽ càng ngày càng nóng nảy, tức giận, khó kiềm chế.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, nếu tiếp tục phát công, có thể khiến khí huyết của đối phương không ngừng tăng cao, tăng đến cực điểm, khí huyết toàn thân sôi trào, sẽ tự thiêu sống bản thân từ trong ra ngoài.

Với bản lĩnh này của ông ta, nếu giao đấu với người khác, đối phương sẽ không thể kiểm soát được mà càng ngày càng nóng vội, đối thủ nóng vội thì dễ bị ông ta nắm được sơ hở, cho dù không có sơ hở, giao đấu với ông ta lâu, khí huyết sôi trào, cũng không thể trụ được.

“Tuyệt vời, không hổ danh là Thang lão ca có danh hiệu là Ngao Tử (cái chảo), với bản lĩnh này, e rằng không ai có thể đối đầu trực diện với Thang lão ca.”

Người cầm quạt trắng kia, cũng khen ngợi một phen, rồi quay đầu nhìn về phía Hồ Ma, những người khác cũng lần lượt quay đầu nhìn sang, có người cất dũa trên bàn đi, có người cất bát úp trên bàn đi, đều mong đợi nhìn hấn.

“Xem ra cũng đến lúc ta thể hiện bản lĩnh rồi...”

Trong lòng của Hồ Ma cũng thâm nghĩ, người của môn đạo khác đã thể hiện tuyệt kỹ, ngay cả trong Thủ Tuế Nhân cũng có một người đã thể hiện, mình cũng không thể không ra tay.

Trong lòng âm thầm suy tính, bụng chén rượu của mình lên, đưa lên môi, nhưng không vội uống.

Cũng đúng lúc này, trên đường phố bên ngoài, mấy tên thô phỉ hung hãn vừa rồi vì đồng bọn chết một cách kỳ quái, đang hoảng sợ tức giận, vốn tưởng rằng không thoát được, bây giờ lại như nghe thấy gì đó, bỗng nhiên vội vàng chạy về phía tử lâu của bọn họ.

“Quý Xuy Phong?”

Người cầm quạt trắng khẽ động tai, có chút kinh ngạc, hấn ta nhạy bén với những thay đổi nhỏ, nhận ra Hồ Ma dường như đã nói gì đó, người ngồi bên cạnh hấn ta không nghe thấy, nhưng đám thô phỉ ở xa, lại nghe thấy.

Đây cũng là một tuyệt kỹ truyền âm nhập mật, vô cùng tinh diệu, nhưng nếu chỉ có một chiêu này, thì dường như vẫn chưa

đủ...

Đang nghĩ ngợi, thì thấy đám thổ phỉ kia chạy đến trước tửu lâu, còn chưa kịp mở miệng, Hồ Ma cũng đặt chén rượu trong tay xuống, tiếng “cách” át đi tiếng hừ nhẹ trong mũi.

Ngay sau đó, đám thổ phỉ chạy đến trước lầu, bỗng nhiên cứng đờ cả người, như bị điểm huyết, một lúc lâu, một lúc lâu sau, từng tên từng tên ngã xuống, không còn chút hơi thở.

“Hả?”

Sự yên tĩnh đột ngột, khiến mọi người xung quanh cũng giật mình, đều nhìn ra ngoài cửa sổ, khi quay đầu lại sắc mặt đã có chút kinh ngạc khó tả.

“Ta đã nói ta mới Nhập Phủ không lâu, không có bản lĩnh gì mà?”

Hồ Ma cười khở nói với mọi người trên bàn: “Cứ nhất quyết bắt ta bêu xấu, bây giờ mất mặt rồi...”

“Khá lắm...”

Ánh mắt của mọi người trên bàn đều có chút cổ quái.

Chúng ta bày trò nửa ngày, cũng mới chỉ giết được một tên, người nói không có bản lĩnh gì, hừ một tiếng giết chết bốn tên?

Nhưng trong lòng của Hồ Ma cũng bất lực, mình tổng cộng học được ba tuyệt kỹ từ Quý Đường, đều là bắt đầu luyện tập từ trước khi Nhập Phủ, nhưng mãi đến khi Nhập Phủ mới coi như thành công.

Chương 838. Tuyệt kỹ thất khiếu (2)

Chương 838: Tuyệt kỹ thất khiếu (2)

Quỷ Xuy Phong, là một tuyệt kỹ tương tự như truyền âm nhập mật, người gần không nghe thấy, ngược lại người ở xa mới nghe thấy, truyền tín hiệu, nói chuyện riêng tư đặc biệt hữu dụng, hơn nữa công lực thâm hậu, còn có thể ảnh hưởng đôi chút đến tâm trí của người khác.

Tuyệt kỹ khác, chính là chiêu Hanh Khí chỉ học được một nửa này.

Bất ngờ xuất chiêu, có thể đánh tan thần hồn của người khác, chỉ là tiêu hao đạo hạnh của bản thân cũng không nhỏ, mình chỉ là giả vờ thoải mái mà thôi.

Còn về việc hung ác hay không...

... Đó là lỗi của Quý Đường, không liên quan đến Hồ Ma lão gia ta.

Quý Đường của Khất Nhi Bang là người giang hồ làm chuyện mờ ám, không câu nệ tiểu tiết với người khác, tuyệt kỹ cả người không phải để đẹp mắt, chỉ cần hữu dụng là được.

“Khó trách Tôn lão gia tử lại khen ngợi người như vậy, đồ đệ của cao nhân, quả nhiên là có nội tình thâm hậu.”

Trong sự yên tĩnh, Người cầm quạt trắng kia cười nói: “Bản lĩnh này của Hồ huynh, không làm mất uy phong của Thủ Tuế Nhân, e rằng trong cửa phủ, phải là người đứng đầu.”

“Khen quá lời rồi.”

Hồ Ma nghe vậy, liền cười khỏ nói: “Không có chân pháp, rốt cuộc cũng chỉ là thể hiện uy phong trong ao nhỏ, so với người có bản lĩnh thật sự, kém xa.”

“Hả?”

Người cầm quạt trắng tò mò hỏi: “Người có sư thừa, sao lại thiếu pháp môn Nhập Phủ?”

“Nói như vậy...”

Hồ Ma biết sớm muộn gì cũng phải giải thích một câu, liền thở dài, nói: “Sư phụ của ta, chính là nhị gia trong thôn của chúng ta, ông ấy thu nhận vô số đồ đệ, chỉ có một mình ta là họ Hồ, phần lớn họ Chu, một số ít họ Lý, còn có một số họ Thôi, họ Triệu.”

“Hơn nữa, những đồ đệ như chúng ta đi theo học hỏi ông ấy, người khác đều ngày đêm kề cận, không biết được ông ấy chỉ điểm bao nhiêu...”

“Còn ta, ài, thời gian đi theo ông ấy, còn không bằng một phần mười của những người khác...”

“...”

Mọi người trên bàn nghe vậy, đồng loạt ồ lên một tiếng, mơ hồ đã hiểu ra.

Chỉ có Người cầm quạt trắng kinh ngạc, nói: “Nếu chỉ tùy ý chỉ điểm cho người vài câu, mà đã Nhập Phủ khi còn trẻ như vậy, vậy người...”

“Việc ta Nhập Phủ không liên quan nhiều đến sư phụ ta, đương nhiên, cả đời ông ấy vẫn là sư phụ của ta.”

Hồ Ma thở dài, nói: “Nhưng nói đến chuyện ta Nhập Phủ, phải cảm ơn một người, hần ta họ Quý, mấy năm trước, ta có việc đến An Châu để giải quyết, gặp được vị cao nhân họ Quý này.”

“Hắn ta cùng ta mới quen đã thân, móc tim móc phổi, truyền ta nhập phủ chi pháp, cùng ba tuyệt kỹ luyện Thất Khiếu, cộng thêm Hồng Đăng nương nương nhà chúng ta, chiếu cố ta rất nhiều, cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ, bước vào cửa Nhập Phủ.”

“...”

“Thì ra là thế, cũng là người học mãi, học bản lĩnh không tới nơi tới chốn...”

Mọi người trên bàn thấy Hồ Ma nói thẳng thắn, cũng đều cảm khái, có một nửa người, vô cùng đồng cảm.

Nói trắng ra, mấy Thủ Tuế Nhân ngồi trên bàn này, phần lớn cũng giống như Tôn lão gia tử, sau khi Nhập Phủ, liền dậm chân tại chỗ rất lâu.

Không còn cách nào khác, bản lĩnh sau khi Nhập Phủ không dễ học, trừ khi đi làm việc dưới trướng Đường quan, nhưng Đường quan cũng phải chọn người, muốn chạy việc dưới trướng Đường quan, phải là người thân gia trong sạch, hoặc là vốn xuất thân thế gia, những kẻ xuất thân thôn dã khác, người ta cũng không thêm để ý.

“Uống rượu, uống rượu, Hồ quản sự còn trẻ, còn nhiều thời gian, tự có duyên phận, không sợ cái này.”

Có người đề nghị nâng chén, bữa tiệc này lại tiếp tục, nhất thời không khí sôi nổi, đến khi mấy người đội mũ xanh nhỏ bên ngoài, dẫn vào mấy cô gái trang điểm xinh đẹp, không khí càng thêm náo nhiệt.

Sau khi Hồ Ma thể hiện tuyệt kỹ, những người khác vô hình trung nhiệt tình hơn rất nhiều, vừa rồi bọn họ vốn chỉ muốn xem, thanh niên trẻ tuổi Hồ Ma này có tư cách ngồi cùng bàn với mọi người hay không, bây giờ xem ra, đâu chỉ là có?

Quả thực là có!

Nâng chén cạn ly, mọi người đều trở thành bằng hữu, nói chuyện trong giang hồ và một ít giai thoại trong giang hồ, mãi đến nửa đêm, mới ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Tôn lão gia tử tự mình đưa Hồ Ma về phòng nghỉ ngơi, trên đường cố ý tụt lại phía sau mọi người mấy bước, nói với Hồ Ma: “Bản lĩnh của Hồ lão đệ lợi hại, là ta mời người đến, lão ca ta cũng nở mày nở mặt.”

Hồ Ma nhỏ giọng hỏi: “Vậy chuyện bá kiến Giáo chủ?”

Tôn lão gia tử xua tay, nói: “Hôm nay cứ nghỉ ngơi ở đây, nếu có lời mời, cứ đi theo là được.”

Hồ Ma gật đầu, tạm thời trở về phòng, kiên nhẫn chờ đợi.

May mà Tôn gia giàu có, quản gia của Tôn lão gia tử không biết hắn sẽ mang theo mấy tùy tùng, liền trực tiếp sắp xếp cho hắn ba căn phòng lớn, vừa hay có thể ở cùng lão Toán Bàn mỗi người một phòng, ban đêm có việc, cũng không làm phiền lẫn nhau.

Đương nhiên, chủ yếu là không làm phiền lão Toán Bàn, Hồ Ma vừa rồi đã thấy, lão già này hình như ôm hai nữ tử trang điểm vào phòng...

... Mẹ nó còn ôm hai người?

Trở về phòng, uống chút trà, trong lòng nghĩ, có lẽ vị cao nhân Bất Thực Ngưu kia, đang ở gần đây, liền nhân lúc rảnh rồi, tiến vào linh miếu bản mệnh.

Nhưng gọi mấy lần, cũng không có ai đáp lại, đành phải lui ra, kiên nhẫn chờ đợi.

...

...

“Tuyệt kỹ cả người đều hung ác âm hiểm, không phải truyền thừa chính thống, càng không cần lo lắng có liên quan đến người nhà họ Chu, sư tỷ có thể yên tâm, ta sẽ đưa hấn ta qua...”

Nhưng không biết, cũng đúng lúc này, người cầm quạt trắng trên bàn tiệc lại đang đối mặt với không khí, nhỏ giọng nói mấy câu, rồi nghiêng tai lắng nghe, sau đó từ từ gạt đầu, quay người nhìn về phía khách điểm, khẽ nói: “Hò huynh đệ, có thể mời đến con hẻm phía sau khách điểm gặp mặt không?”

Nói xong, quạt nhẹ nhàng phe phẩy, câu nói này liền nhẹ nhàng xuyên qua màn đêm, bay thẳng đến phòng của Hồ Ma.

Chương 839. Thượng Thiện Diệu Cô (1)

Chương 839: Thượng Thiện Diệu Cô (1)

Bước ra khỏi phòng, Hồ Ma nhìn quanh, chỉ thấy trước sau phòng đều không có bóng người, cũng không thấy tiểu quỷ nào rình mò, nhưng vừa rồi trong phòng, hẳn lại nghe rõ ràng có người nói chuyện bên tai, khiến người ta cảm thấy có chút cổ quái.

Hắn chỉnh lại y phục, theo lời hẹn đến phía sau khách điểm, liền thấy trong bóng tối dựa tường, từ từ hiện ra một bóng người, mặt mày tươi cười, chính là người cầm quạt trắng gặp trên bàn tiệc lúc trước.

Đối phương khép chiếc quạt trong tay lại, chấp tay chào Hồ Ma một cái, cười nói: “Hồ quân sự, hôm nay trên bàn tiệc, nhiều lần đắc tội, cũng là vì lý do an toàn, mong người đừng để bụng.”

Hồ Ma cũng mỉm cười đáp lễ, nói: “Cao nhân Bất Thực Ngưu, chẳng lẽ còn lo lắng những tôm tép nhỏ như chúng ta sao?”

“Su ty nhà chúng ta không câu nệ tiểu tiết như vậy, nàng ấy đã đợi người rồi.”

Người cầm quạt trắng cười nói: “Nhưng những người chạy việc như chúng ta, luôn nhát gan một chút, Nhất Tiễn Giáo chúng ta danh tiếng lớn, giúp đỡ người nhiều, đắc tội người cũng nhiều, tuy rằng không sợ những thủ đoạn quỷ quái kia,

nhưng lỡ có kẻ trà trộn vào, quấy nhiễu sự thanh tịnh cũng không tốt.”

“Cũng phải.”

Hồ Ma cười nói: “Vậy bây giờ, có thể dẫn ta đi bái kiến Giáo chủ rồi chứ?”

“Mời!”

Người cầm quạt trắng dẫn đường phía trước, hai người đi theo con đường nhỏ quanh co đặc trưng của trấn Thạch Mã, tiến về phía trước, tuy rằng trấn Thạch Mã náo nhiệt, cũng không có lệnh giới nghiêm.

Nhưng bây giờ đã khuya, vẫn ít thấy người qua lại, ngay cả những quán ăn, kỹ viện, hay khách điếm, lúc này cũng không còn bóng người trước cửa, chỉ có từng dãy đèn lồng, treo trên cửa, theo gió đêm, nhẹ nhàng đung đưa.

Quanh co lòng vòng, khiến người ta choáng váng, hai người mới một trước một sau, đi tới trước một đại trạch viện.

Nhìn từ bên ngoài, cũng không thấy có gì khác lạ, trước cửa cũng không thấp đèn, chỉ có hai cánh cổng dày nặng, lại mở hé, người cầm quạt trắng đến trước cửa, làm động tác mời, Hồ Ma cũng khẽ gật đầu, không nghi ngờ gì, từ từ bước vào trong.

Nhìn thoáng qua, liền cảm thấy không khí có chút cổ quái.

Chỉ thấy trong sân trước này, lại giăng đầy vải trắng, cờ giấy, khắp nơi đều là dấu vết đốt vàng mã, giống như linh đường.

Nhưng trong sân, lại không thấy quan tài, chỉ ở chính giữa, đặt một cái chum lớn màu đen, cao khoảng một người.

Người cầm quạt trắng đi theo vào, từ từ giải thích: “Hồ quân sự đừng nghi ngờ, đây là truyền thống của Nhất Tiên

Giáo chúng ta, bây giờ là thời loạn lạc, hung thế, quan phủ ăn náu không ra, dung túng kẻ ác, các lão gia thế tộc cao cao tại thượng, bách tính nghèo khổ chật vật sống qua ngày.”

“Mỗi ngày không biết có bao nhiêu người chết vì đói nghèo, linh hồn không nơi nương tựa, không ai cúng tế tiền đưa, vì vậy thường xuyên lập linh đường, an ủi oan hồn.”

“...”

“Đáng kính.”

Hồ Ma nhìn cái chum lớn bên cạnh hắn ta, nói: “Đây là?”

“Đây là chum cầu phúc của chúng ta.”

Người cầm quạt trắng mỉm cười, nói: “Muốn vào cửa của chúng ta, phải tuân thủ quy củ của Nhất Tiễn Giáo.”

“Từ trước đến nay, không ít người muốn gia nhập Nhất Tiễn Giáo chúng ta, có người trong môn đạo cũng có bách tính nghèo khổ, có người đến cầu xin che chở, cũng có người đến giải quyết khó khăn, nhưng quy củ đều như nhau, cần phải bỏ một nửa gia sản của mình vào chum, đổi lấy một đồng tiền của chúng ta.”

“Có đồng tiền này trong tay, chính là người của Nhất Tiễn Giáo chúng ta, có thể được Nhất Tiễn Giáo che chở, cũng có thể dùng đồng tiền này, để cầu xin chúng ta giải quyết khó khăn.”

Hồ Ma hơi sững sờ, cười nói: “Ta cũng vậy sao?”

Người cầm quạt trắng cười mà không nói, chỉ nhìn hắn, Hồ Ma liền mỉm cười sờ soạng trên người, nói: “Làm theo quy củ của các người.”

“Chỉ là...”

Lấy túi tiền ra, ước lượng trên tay, cười nói: “Bây giờ trên người ta, chỉ có hai mươi lượng.”

Người cầm quạt trắng cười nói: “Không chỉ tính tiền mặt, nhà cửa ruộng vườn, cũng phải tính.”

“Vậy thì không khéo rồi.”

Hồ Ma cười khỏ một tiếng, nói: “Ta thật sự là không có gì, cũng không có chút tích lũy nào, ngay cả tiền thưởng và huyết thực mà hội ban thưởng, cũng đã tiêu hết sạch, còn nợ một đồng, nói thật, hai mươi lượng này, còn là đi vay người khác!”

Trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý: Nếu chỉ cần một nửa gia sản, hiện tại ta đang nợ, Nhất Tiễn Giáo có gánh một nửa số nợ đó không?

“Nếu là sự thật thì không sao.”

Người cầm quạt trắng cười nói: “Nhất Tiễn Giáo chúng ta tuân thủ quy củ, xem trọng tâm thành, đừng nói là còn hai mươi lượng, có người nghèo khổ, trên người chỉ có nửa cái bánh bao, bẻ một nửa ném vào, cũng được tính.”

“...”

“Còn có quy củ này?”

Hồ Ma trong lòng khẽ động, cười nói: “Vậy nếu có kẻ gian xảo, cố ý lấy bánh bao để đổi lấy một đồng tiền của giáo chúng ta, thì sao?”

“Nhất Tiễn Giáo chúng ta xem trọng tâm thành, tin đồ cầu xin che chở.”

Chương 840. Thượng Thiện Diệu Cô (2)

Chương 840: Thượng Thiện Diệu Cô (2)

Người cầm quạt trắng cười nói: “Nhưng nếu ngay từ đầu đã có ý lừa gạt chúng ta, đồng tiền cầu phúc này cầm trong tay, chưa chắc đã là che chở, ngược lại có thể là tai họa cũng nên.”

“...”

“Có đạo lý...”

Hồ Ma gạt đầu, liền lấy từ trong túi tiền ra mười lượng bạc, ném vào chum lớn kia.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng leng keng, dường như trong chum trống không, hắn đang nhìn Người cầm quạt trắng, xem bước tiếp theo phải làm gì, thì bỗng nhiên, từ trong chum, bất ngờ thò ra một bàn tay, cái tay này có màu sắc xanh đậm, cực kì quỷ dị.

Giữa những ngón tay thô kệch, lại đang kẹp một đồng tiền đen sì, từ từ đưa đến trước mặt Hồ Ma, quá đột ngột, khiến người ta giật mình.

May mà hắn luôn có công phu dưỡng khí, cũng không thể hiện ra sự kinh ngạc, chỉ đưa tay ra, nhận lấy đồng tiền này, quan sát trên lòng bàn tay, liền thấy dường như chỉ là đồng tiền thông thường lưu thông trên thị trường, cũng không nhìn ra có gì khác lạ, chỉ là cầm trong tay, dường như nặng hơn đồng tiền bình thường.

Trong môn đạo, dùng tiền để luyện pháp bảo rất nhiều, cũng không hiếm lạ, một loại tiền có thể luyện ra trăm loại bảo vật.

“Mời, sư tỷ ở bên trong.”

Người cầm quạt trắng thấy Hồ Ma cầm lấy đồng tiền, cũng gật đầu, đi đến trước cánh cửa thứ hai, nhẹ nhàng đẩy cửa giúp hắn.

Nhưng xem ra, hắn ta không định đi theo vào nữa.

Hồ Ma hít sâu một hơi, gật đầu với hắn ta, bước vào trong, trong lòng bỗng nhiên có chút chấn động.

Chỉ thấy bên trong cánh cửa thứ hai này, lại mọc một cây đại thụ vô cùng cao lớn, tán cây sum suê, che phủ gần như toàn bộ sân, vô số cành cây rủ xuống, như một chiếc ô lớn.

Kỳ lạ hơn là, trên những cành cây này, lại treo đủ loại đồ vật kỳ quái, có sách vở, có giày trẻ con, có ngựa gỗ, trâu gỗ, đèn lồng, hộp mực, thậm chí còn có đao kiếm binh khí, cùng với ấn chương các loại.

Dày đặc, e rằng treo đến mấy trăm cái?

Mà dưới gốc cây, dựa vào thân cây, lại có một người đang ngồi xếp bằng, con ngươi của Hồ Ma hơi mở to.

Người này lại là một nữ đạo sĩ xinh đẹp, trông khoảng ba mươi tuổi, mày ngài thanh tú, khí chất thoát tục, tay cầm một cây phát trần, đang nhắm mắt, ngồi xếp bằng dưới gốc cây, nàng vốn đã xinh đẹp, thần sắc lại lạnh lùng, càng thêm nổi bật.

Hồ Ma đến thế giới này đã lâu, chưa từng thấy đạo sĩ, hòa thượng, cũng chưa từng nghe nói có loại người này tồn tại.

Bây giờ nhìn thấy cách ăn mặc của nữ đạo sĩ này, trong lòng lại có chút cảm giác thân thiết.

Khẽ thở ra một hơi, liền tiến lên, theo lời Tôn lão gia tử đã dặn dò trước đó, khẽ chấp tay chào nữ đạo sĩ này, đồng thời gọi:

“Sur tỷ!”

“...”

“Ngồi đi.”

Nữ đạo sĩ mở mắt ra, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Hồ Ma một cái, ra hiệu cho hắn ngồi xuống bờ đoàn trước mặt.

Trong ánh mắt này, như đã đánh giá Hồ Ma từ trên xuống dưới một lượt, khẽ nói: “Hồ quản sự của Hồng Đăng Hội Minh Châu, tuổi còn trẻ, đã được tín nhiệm, đến đây quản lý một mỏ huyết thực, lại là Thủ Tuế Nhân Nhập Phủ, từng đuổi Liên Hoa Thánh Mẫu của giáo ta đi...”

“Hồ quản sự, bản lĩnh này, thật sự không tầm thường?”

“...”

“Hả?”

Nghe nàng nhắc đến Liên Hoa Thánh Mẫu bị đuổi đi lúc trước, Hồ Ma vội vàng nói: “Đều là hiểu lầm mà thôi.”

“Hiểu lầm thì không phải hiểu lầm.”

Nữ đạo sĩ bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Nhưng hai bên vốn không cùng đường, đã có tranh chấp, thì giao đấu cũng không có gì.”

“Người không hủy hoại đạo hạnh của lão hồ ly kia, cũng không làm tổn hại tính mạng của Pháp Vương giáo ta, đã là người nhân hậu rồi.”

“Chỉ là, đến bái Nhất Tiễn Giáo ta, cũng không ít người, nhưng hoặc là bách tính nghèo khổ không sống nổi, hoặc là

giang hồ nhân sĩ gặp đại nạn, nhưng Hồ quân sự cũng không thuộc cả hai loại này, vậy đến bái ta, là vì bản lĩnh.”

“Chỉ là ta thấy người tuổi còn trẻ, đã có bản lĩnh đầy mình, trong thời loạn lạc này, muốn sống không khó, sao lại phải mạo hiểm đến đây cầu pháp?”

“...”

Nghe lời nói nhẹ nhàng của nàng, Hồ Ma đã sớm chuẩn bị sẵn, nói: “Chỉ là muốn học được bản lĩnh cao minh hơn.”

“Bây giờ đang ở thời loạn lạc, Nhập Phủ thì sao, được Hồng Đăng nương nung che chở thì sao?”

“Vẫn không bằng bản thân có bản lĩnh thật sự, càng khiến người ta yên tâm!”

“...”

Nữ đạo sĩ nghe vậy, khẽ gật đầu, bỗng nhiên lại nói: “Vậy, sau khi người học được bản lĩnh cao minh hơn thì sao?”

“Vẫn định ở trong Hồng Đăng Hội các người hầu hạ Hồng Đăng nương nung, thay nàng ta thu thập huyết thực để cầu an thân?”

“...”

“Ừm?”

Hồ Ma nghe thấy lời nói của nàng có gì đó khác lạ, lại nhìn vào mắt nàng, mơ hồ cảm thấy có chút mơ hồ, dường như một số suy nghĩ trong lòng, có chút không nghe sai bảo, sắp buột miệng nói ra, nhưng lại bỗng nhiên kịp phản ứng, trong lòng dấy lên cảnh giác.

Suýt chút nữa trúng chiêu...

Lời nói của nữ đạo sĩ này, dường như có một loại ma lực nào đó, có thể hỏi ra những lời tận sâu trong lòng người ta,

may mà mình từng mượn sát khí của Trần Túy Phủ tẩy rửa thân thể, căn cơ vững chắc, kịp thời phản ứng lại, nhưng bây giờ lại không thể không trả lời, suy nghĩ nhanh như chớp, liền lập tức quyết định thử nàng ta một chút.

Liền giả vờ như không thể kiểm soát được, buột miệng nói: “Đương nhiên là không thể, nam tử hán đại trượng phu sao có thể mãi mãi ở dưới trướng người khác?”

Nói xong mới hơi kinh ngạc, như thể ngạc nhiên vì bản thân lại nói ra những lời như vậy.

Trong mắt lại chỉ nhìn nữ đạo sĩ này, xem nàng ta có phản ứng gì với lời nói này.

Không ngờ, nữ đạo sĩ này lại không lộ ra biểu cảm gì khác thường, chỉ khẽ gật đầu, dường như rất hài lòng với câu trả lời của hắn, khẽ nói: “Là một nam nhi tốt, vậy thì mời!”

Nói xong, nàng ta hơi quay người lại, nhìn cây đại thụ phía sau, khẽ nói: “Cây này là Phúc Đức Hựu Linh thần Thiên Tuế Du lão gia của giáo ta, là do sư huynh ta tự tay di chuyển từ Tây Côn Luân đến, bất kể trong lòng ngươi cầu xin điều gì, đều có thể thành tâm cầu nguyện với nó.”

“Chỉ là, đồng tiền này mà ngươi đổi lấy bằng một nửa gia sản, phải cúng ở đây, nếu đạt được điều mình mong muốn, tất nhiên là tất cả đều vui vẻ, còn nếu không thành, cũng đừng oán trách, tất cả đều là do duyên phận.”

Chương 841. Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp (1)

Chương 841: Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp (1)

“Ý gì?”

Ánh mắt Hồ Ma có chút kỳ lạ, nhìn cây đại thụ một cái.

Đồng tiền này, vừa rồi ở bên ngoài, ta đã dùng một nửa gia sản của mình để đổi lấy.

Bây giờ lại phải cúng ở đây?

Hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói này, có khả năng cầu được điều mình mong muốn, nhưng cũng có khả năng không cầu được?

Còn về việc di chuyển từ Tây Côn Luân đến, trong lòng hẳn trực tiếp không tin lắm, người tưởng đang tu tiên à, còn Tây Côn Luân, nói hay như vậy, sao không nói cây này là do Vương Mẫu nương nương tự tay trồng, trên cây sẽ kết đào tiên, ăn một miếng sống lâu trăm tuổi?

“Bái Hựu Linh thần của giáo ta, trước tiên phải thành tâm.”

Nữ đạo sĩ dưới gốc cây, như nhìn thấu sự do dự trong lòng Hồ Ma, thản nhiên nói: “Nếu không thành tâm, trong lòng còn đủ loại nghi ngờ, vậy thì có bái cũng vô dụng.”

“Được.”

Hồ Ma biết đây là đang nhắc nhở mình, liền hít sâu một hơi, đứng dậy đi đến trước cây.

Hắn nâng đồng tiền đôi lấy bằng một nửa gia sản trên lòng bàn tay, im lặng cúi đầu lạy cây thần này một cái.

Trong lòng chỉ nghĩ đến việc muốn có pháp môn Nhập Phủ Thủ Tuế, muốn có pháp môn Thủ Tuế lợi hại, lằm nhằm ba lần, đặt đồng tiền xuống dưới gốc cây.

Vốn dĩ trong lòng cho dù có tự thuyết phục bản thân thế nào, thật ra cũng có chút nghi ngờ, nhưng không ngờ, theo lời lằm nhằm trong lòng mấy lần, đồng tiền chạm đất, bỗng nhiên cảm thấy, như thể trên cây này, có thứ gì đó mở mắt ra, nhìn về phía mình.

Cùng lúc đó, cây đại thụ này, bỗng nhiên run rẩy, như có cơn gió vô hình thổi tới, hàng vạn cành cây rũ xuống, theo gió đung đưa.

“Soạt!”

Hồ Ma chỉ nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, hai tay hơi nặng, mở mắt ra, lại có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy trong tay, lại cầm một cuốn sách được quấn bằng dây đen, nhìn chính là cuốn được treo trên cây lúc trước, theo động tác cúi lạy của hắn, dây thừng bỗng nhiên tuột ra, mà cuốn sách này, cũng không lệch đi đâu, vừa văng rơi vào tay hắn.

“Chẳng lẽ...”

Trong lòng hơi kinh ngạc, liền muốn mở cuốn sách này ra, xem nội dung bên trong: “Đây chính là pháp môn ta cầu xin?”

“Cần gì phải vội vàng?”

Cũng đúng lúc này, cây phát trần trong tay nữ đạo sĩ kia khẽ vung lên, thần nhiên nói: “Thiên Tuế Du lão gia ban cho người duyên phận, đó chính là tạo hóa của người, trong này có

thể là thứ người muốn cầu, cũng có thể không phải thứ người muốn cầu, nhưng đều có tác dụng lớn đối với người.”

“Được hay không, chỉ xem duyên phận của người đã đến hay chưa, bây giờ cần gì phải vội vàng mở ra? Cứ mang về, từ từ nghiên cứu đi!”

“...”

“Hả, còn không cho xem?”

Hồ Ma lập tức càng thêm nghi ngờ, mơ hồ nghĩ, chẳng lẽ là kẻ lừa đảo?

Cái gì mà mọi thứ đều do duyên phận an bài, cái gì mà có phải thứ người cầu xin hay không đều có lợi cho người, từng lời nói, từng hành động này, sao nghe đều giống kẻ lừa đảo?

Nữ đạo sĩ này tuy rằng không có phản ứng gì với những lời mình vừa nói, nhưng hành động của nàng ta, lại khiến hấn cảm thấy quen thuộc.

Kiếp trước hình đã từng nghe thấy nhiều lần...

Nhưng sự tình đã đến nước này, lại đang ở địa bàn của người khác, hấn cũng không vội vàng mở ra, dù sao cho dù là giả, hấn cũng không thể xé rách mặt với người ta ở đây, ta đâu phải loại người keo kiệt, chẳng qua chỉ là một nửa gia sản thôi, cùng lắm coi như mua một bài học...

Vì vậy, hấn từ từ thở ra một hơi, không để lộ sự nghi ngờ trong lòng, chỉ chậm rãi nói: “Vâng.”

Nói xong, liền cầm cuốn sách được quán dây, từ từ đứng dậy, làm bộ muốn đi, liền thấy nữ đạo sĩ kia cũng chỉ từ từ nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

Đến khi ra khỏi cửa này, hấn vội vàng muốn tìm Bạch Phiến Tử kia, không ngờ, Bạch Phiến Tử vừa đưa mình đến,

cũng không còn trong sân này nữa, chỉ còn lại đầy sân vải trắng cờ giấy, cùng với cái chum lớn màu đen đơn độc kia.

Hắn dừng lại một chút, lắng nghe kỹ, phát hiện Bạch Phiến Tử này thật sự không có trong sân, ngay cả cái chum lớn kia, dường như cũng trống rỗng, không nghe thấy chút động tĩnh nào.

Hắn nóng lòng muốn quay về xem pháp môn này, liền không đợi hắn ta nữa, cất cuốn sách vào trong ngực, đi ra khỏi sân.

Đi ngang qua chum lớn, hắn hơi dừng lại, nhìn kỹ vào bên trong.

Trong chum chỉ trống rỗng, chỉ có một đám bóng đen, theo lý mà nói, với nhãn lực hiện tại của hắn, hắn có thể nhìn thấu đám bóng đen này, nhưng lại không cảm nhận được thứ gì ở bên trong, nghĩ đến thứ đã vào tay, hắn cũng không nhận được ham muốn đưa tay sờ soạng một chút.

Ra khỏi cổng, hắn liền đi nhanh một mạch, rất nhanh tìm được đường phố, rồi men theo đường quay về khách điếm.

“Lúc trước Tôn lão gia tử, hình như trực tiếp được truyền thụ pháp môn Thực Khí Nhập Phủ.”

Ngồi trở lại trong phòng, thấp nền lên, trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ: “Sao đến lượt ta, lại phiền phức như vậy?”

“Hơn nữa, càng nghĩ càng giống kẻ lừa đảo...”

“Lời nói hành động của Nhất Tiến Giáo này, không chỗ nào không toát ra đặc điểm khiến người ta không yên tâm...”

“...”

Chương 842. Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp (2)

Chương 842: Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp (2)

Mặc dù trong lòng lảo bầm, nhưng hắn cũng hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tâm trạng, từ từ lấy cuốn sách ra, cởi sợi dây đen buộc trên đó.

Trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị lừa, cũng bình tĩnh, chỉ nhìn lên bìa cuốn sách, trong lòng lại hơi sững sờ, chỉ thấy trên đó lại có một chữ lớn rồng bay phượng múa được viết bằng bút lông:

“Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp.”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma trước tiên kìm nén sự nghi ngờ trong lòng, vội vàng lật cuốn sách ra, xem kỹ từng trang.

Càng xem, sắc mặt càng nghiêm túc, ánh mắt có chút đờ đẫn, dần dần, đáy mắt lại có chút nghi hoặc.

Trong cuốn sách này, ghi chép chính là pháp môn Thực Khí.

Hơn nữa, dù sao Hồ Ma cũng đã Nhập Phủ, vô cùng hiểu rõ môn đạo Thủ Tuế Nhân, nếu để hắn tự nghĩ ra cách tu hành sau khi Nhập Phủ của Thủ Tuế Nhân, hắn không làm được,

nhưng nếu nhìn thấy pháp môn tương ứng, hấn vẫn có thể phân biệt thật giả...

... Mẹ nó lại là thật?

Đây cũng chính là điều khiến hấn kinh ngạc, cái gọi là Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp này, lại thực sự là pháp môn Thủ Tuế.

Quan trọng nhất là, nhìn qua lại là pháp môn vô cùng cao minh, thần bí?

“Cái này...”

Lần này Hồ Ma thật sự có chút không giữ được bình tĩnh: “Đây là chuyện quái quỷ gì...”

Lần này cho dù hấn bị lừa thâm hại hơn nữa, cũng sẽ không kinh ngạc như vậy, nhưng bây giờ lại thật sự không nói nên lời.

Kẻ lừa đảo giả vờ giống như thật, hợp lý.

Nhưng bây giờ lại gặp phải kẻ thật, lại giả vờ như kẻ lừa đảo?

Hấn ngẩn người một lúc lâu, bỗng nhiên kịp phản ứng, vội vàng thấp hương, gọi Tiểu Hồng Đường quay về, giúp mình canh cửa.

Lúc đầu cho rằng là giả nên không nghĩ đến chuyện canh cửa, bây giờ lại không thể không đề phòng, trong lòng chỉ muốn mau chóng xác minh, như người đói khát, xem nội dung bên trong.

...

...

“Đi rồi?”

Cũng đúng lúc Hồ Ma bắt đầu xem pháp môn này, trong sân trồng cây đại thụ kia, nữ đạo sĩ đã đứng dậy, xoa xoa eo, đứng dậy quay về phòng bên cạnh, rồi cởi đạo bào trên người ra, vắt lên một bên.

Trong phòng, cũng có một người đi ra, chính là người cầm quạt trắng vừa rồi, hắn ta cười nói: “Giáo chủ, người thấy tiểu quản sự này thế nào?”

“Bạch Phiến Tử, người hắn là cũng nhận ra, người này tham vọng bùng bùng, rất thích hợp để làm đại sự.”

Nữ đạo sĩ mỉm cười, nói: “Lúc đầu ta cũng thật sự có chút lo lắng, chỉ sợ hắn ta là người bên cạnh Đường quan.”

“Bây giờ xem ra không giống lắm, nếu thật sự là người bên cạnh Đường quan, nhất định sẽ không bị mê hồn pháp của ta mê hoặc, nhưng tiểu tử này thì không, hắn ta cứ lén lút nhìn ta, nhất định là bị ta mê hoặc, ngay cả khi ta hỏi bản tâm của hắn ta, lời nói ra đều toát ra khí thế kiêu ngạo.”

“Như vậy mới hợp với chúng ta...”

Bạch Phiến Tử cười một tiếng, thở dài: “Nhất Tiễn Giáo chúng ta, đã liên hợp với Đại Thiện Bảo, Trúc Bài Bang, Thanh Loa Tử Hội cùng các nhân vật có máu mặt khác, chuẩn bị cùng nhau làm việc nghĩa, nhưng nếu thật sự muốn thành công, chỉ dựa vào Cỗn Châu chúng ta thì vẫn chưa đủ.”

“Nếu có thể mượn tiểu quản sự này làm cầu nối, thuyết phục Hồng Đăng Hội ở Minh Châu, cùng chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, thanh thế lại càng lớn hơn gấp bội.”

“Đương nhiên, nếu muốn làm thành chuyện này, trước tiên phải giữ chân tiểu quản sự này, khiến hắn ta tâm phục khẩu phục với chúng ta mới được.”

“...”

Nữ đạo sĩ lại cười một tiếng, nói: “Vậy thì còn không phải đơn giản hay sao?”

“Trước tiên đưa cho hấn ta nửa quyền trên của pháp môn này, sao có thể khiến hấn ta không thấp thỏm lo âu tìm chúng ta đòi nửa quyền dưới?”

“Trước tiên cứ thu lại, những thứ này không cùng loại với những thứ mà sư huynh treo lên, năm đó sư huynh chiếu cố chúng ta, giúp chúng ta treo mấy thứ kia lên, là để trấn giáo, nhưng muốn làm đại sự, chúng ta cũng phải treo thêm một số thứ lên, để câu người.”

“Chỉ là những thứ chúng ta treo lên, treo lâu, lại có chút bất kính với sư huynh.”

“...”

“Hiểu rồi.”

Bạch Phiến Tử vừa nói, vừa nhất ngón tay, lại thấy trên ngón út của hấn ta, lại buộc một sợi dây đen.

Hấn ta nhẹ nhàng kéo một cái, cửa sổ mở ra, từng cuốn sách được treo trên cành cây đại thụ bên ngoài, liền bay vào trong phòng, xếp ngay ngắn trên bàn.

Lại nhìn trên cây kia, vốn đã không treo nhiều, trên cành cây cao, chỉ treo ba năm thứ.

“Những thứ khác ta cất đi, nhưng nửa quyền dưới Lục Giang Phiến Ác Thân này, cứ để ở chỗ sư tỷ, sớm muộn gì hấn ta cũng sẽ đến...”

Bạch Phiến Tử vừa nói vừa tìm kiếm trên bàn, nửa quyền trên đã bị Hồ Ma mang đi, nửa quyền dưới chính là bảo bối để giữ chân hấn, ánh mắt đảo qua, liền tìm thấy, nhưng đang định cất đi, bỗng nhiên lại sững sờ, lại tìm thấy thêm một cuốn.

Mở ra xem, lại chính là Lục Giang Phiên Ác Thân đáng lẽ đã bị Hồ Ma mang đi.

Trong lòng của hắn ta hoảng hốt, vội vàng cởi hết sách trên bàn ra, sắc mặt lập tức tái nhợt, giọng nói run rẩy:

“Không đúng, sư tỷ...”

“...”

Nữ đạo sĩ quay người lại, kinh ngạc nói: “Sao lại không đúng?”

“Chúng ta...”

Bạch Phiến Tử hoảng sợ cởi hết tất cả sách ra, mặt mày xám xịt: “Sách chúng ta treo lên, một cuốn cũng không thiếu...”

“Nói bậy gì đó, rõ ràng hắn ta đã mang một cuốn đi, ta đều nhìn thấy...”

Nữ đạo sĩ cũng kinh ngạc nói, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, chạy đến bên cửa, nhìn lên cây, con người trợn ngược lên, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Hỏng rồi, đưa nhầm rồi, bảo vật trấn giáo mà sư huynh treo trên cây, biến mất...”

Chương 843. Nhất định có gian trá (1)

Chương 843: Nhất định có gian trá (1)

“Không ổn, không ổn, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, nhất định có gian trá.”

Hồ Ma lúc này, đang ở trong phòng khách của mình, kiên nhẫn lật xem cuốn pháp môn trong tay, phía trên là những chữ nhỏ li ti, từng chữ từng chữ nhảy vào mắt, như có một loại sức mạnh thần bí và chấn động nào đó:

“Khí vi nguyên bản, thuật vi mật lưu. Đại khái do người sống tạo ra, người âm tiếp nhận, nhìn chung đều có oán khí, sinh khí, sát khí, tà khí, yêu khí, tử khí, bệnh khí, ôn dịch, nguyên rủa, phá hoại các loại khí, phân tán trên trời núi sông mà sinh ra yêu tà, tụ tập trong thân người mà thể hiện thành dị pháp, đều là một loại khí mà thể hiện.”

“Thân người là thực, hồn là hư, Thực Khí luyện thân, dần dần thể hiện ra trạng thái yêu dị, phản phệ nguồn gốc, ta tham khảo Thực khí bổ hồn chi pháp, tham khảo thiên địa, bách sông núi, cực kỳ diệu kỳ, cực kỳ tán thưởng!”

“...”

Chỉ là những câu chữ này lọt vào mắt, đâm vào tim, như mở ra một thế giới mới trong mắt, dường như nhìn thấy một người vô cùng kiêu ngạo, cũng vô cùng thông minh, đứng trước mặt mình, vừa nói vừa diễn tả, vô cùng tỉ mỉ diễn pháp cho mình, khiến trái tim hắn đập thình thịch.

Vốn dĩ tham ngộ pháp môn, cần phải bình tâm tĩnh khí, Hồ Ma lúc này, lại thực sự không thể bình tĩnh được, chỉ nghĩ: “Không thể nào, không thể nào...”

“Dù sao ta cũng là người chuyển sinh, sống hai đời, không thể lừa được ta.”

“Thiên hạ này sao có thể có chuyện tốt như vậy, chỉ bỏ ra mười lượng bạc, liền đổi lấy được một pháp môn Nhập Phủ như vậy?”

“...”

Vàng bạc có giá, huyết thực có giá, mạng người cũng có giá, duy chỉ có bản lĩnh này là vô giá, cho dù có người nói muốn tặng không cho mình, cũng nhất định có cái giá ẩn giấu.

Giống như Tôn lão gia tử, lão ta cho rằng mình được người chỉ điểm, bỗng dưng được cao nhân ban cho cơ duyên, nhưng sao biết được không phải người ta đã sớm nhắm vào gia sản bạc triệu, cùng việc làm ăn muối sắt của lão ta?

So với việc lão ta bỏ ra một nửa gia sản để đổi lấy pháp môn này, cái giá này, ngược lại còn đắt hơn.

Bỏ ra một nửa gia sản, vẫn còn một nửa gia sản.

Nhưng cách làm hiện tại, lại là lão ta trực tiếp bị người ta xúi giục tạo phản, nói không chừng mạng nhỏ cũng không còn.

Vì vậy tuyệt đối không thể nào, pháp môn này hoặc là giả, hoặc là có bẫy.

Nhưng trong lòng tuy nghĩ như vậy, lại vội vàng lật xem pháp môn này một lượt, càng xem càng ngơ ngác, hẳn Nhập Phủ cũng đã được một thời gian, mỗi ngày đều tìm hiểu trạng thái của bản thân, cũng suy nghĩ, rốt cuộc bản lĩnh sau khi Nhập Phủ nên luyện như thế nào.

Càng nghĩ càng sâu, trong đầu cũng không biết có bao nhiêu nghi vấn, bây giờ lật xem pháp môn này một lượt, lại cảm thấy những gì trong sách nói, không chỗ nào không đúng.

Chẳng lẽ, thật sự là mình lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, thật ra pháp môn này là thật?

Nhưng, đây là đại thiện nhân từ đâu tới chứ...

Không đúng, Nhất Tiễn Giáo lại giàu có như vậy, pháp môn cao minh quý giá như thế này, nói truyền là truyền?

Chỉ có mười lượng bạc thôi...

Hơn nữa nghĩ kỹ lại, mình đối thoại với vị Giáo chủ kia, dường như cũng không đồng ý với đối phương điều kiện gì, về lý thuyết pháp môn này chính là mình dùng một nửa gia sản trên người mua được, đã thanh toán sòng phẳng với Nhất Tiễn Giáo...

Vậy nếu bây giờ mình cất pháp môn này đi, tiếp tục quay về Hồng Đăng Hội lặng lẽ sống cuộc sống của mình, Nhất Tiễn Giáo bọn họ có thể quản được mình sao?

Càng nghĩ càng vô lý, đủ loại nghi vấn trong lòng không thể giải đáp, từ khi chuyển sinh đến thế giới này, đây là lần đầu tiên hấn ngơ ngác như vậy, trong lòng như có vô số con kiến bò, chỉ là lo lắng, ngay cả muốn thương lượng, cũng không biết nên tìm ai thương lượng.

...

...

Cũng đúng lúc này, trời đã khuya, trấn Thạch Mã dần dần khôi phục lại chút yên tĩnh, từng đội tín đồ, mặc áo mưa trắng, hai tay nâng đồng tiền, xách đèn lồng trắng, từ từ đi trên đường, làm nhiệm vụ tuần tra.

Nhưng trong lúc vạn vật yên tĩnh, bỗng nhiên có hai đạo kinh phong, từ đầu đường bên kia lao tới, khiến mọi người giật mình.

Đến khi nhìn rõ hai bóng người kia, bọn họ đều vội vàng quỳ xuống dập đầu, chỉ là trong lòng nghi hoặc, không biết hai vị này đi đâu.

“Người kia có phải đang ở khách điểm phía trước không?”

Người đang đi nhanh, chính là Giáo chủ Nhất Tiên Giáo và Bạch Phiến Tử, một trước một sau, như bị lửa thiêu đốt đuôi.

“Chính là chỗ đó, bên trong phòng chữ Thiên, căn rộng nhất...”

Bạch Phiến Tử đi theo phía sau, chỉ âm thầm kêu khổ: “Nhưng sư tỷ, chúng ta tìm được người rồi, thì nên nói thế nào?”

“Chẳng lẽ nói phân thưởng mà Chí Tôn Pháp Vương ban cho hân ta, là đưa nhầm?”

“Trong khách điểm kia ở toàn là khách quý mà Tôn Thông mời đến, người của Đại Thiện Bảo, Vạn Mã Bang đều ở đó, nếu không cẩn thận làm to chuyện, chúng ta sẽ mất hết mặt mũi, bây giờ đúng là lúc mưu đồ đại sự, nếu để lộ sơ hở...”

“...”

Chương 844. Nhất định có gian trá (2)

Chương 844: Nhất định có gian trá (2)

“Đến lúc nào rồi, còn nghĩ đến cái này?”

Sư tử chạy vội vàng ở phía trước, lại sợ người ngoài nghe thấy, hạ thấp giọng: “Pháp môn kia nhất định phải đòi lại!”

“Đó là do sư huynh tự tay treo trên cây, giúp chúng ta trấn áp khí vận của giáo phái, sư huynh pháp lực cao thâm, lúc trước đã nói với ta, đạo hạnh của ta nông cạn, mệnh số mỏng manh, làm chuyện lớn như thế này, sợ sảy một cái là mất mạng, cộng thêm hấn ta thương...”

“Phì, hấn ta thêm muốn thân thể của ta, cho nên mới vội vàng cầu xin di vật của Đại Hiền Lương Sư từ sư thúc, nói đây là thứ có thể trấn áp mệnh số, thay đổi khí vận...”

“Bao nhiêu năm nay, ta đều không nở lấy xuống, sao có thể tiện nghi cho người ngoài?”

“... Đều tại ngươi, ngươi nói ngươi am hiểu Bả hí nhất!”

“...”

Bạch Phiến Tử cũng khổ não: “Bả hí của ta nhất định không có vấn đề, có lẽ là cuốn pháp môn kia treo lên quá lâu, đã lỏng ra, cành cây rung lắc nên vô tình rơi xuống...”

“... Những chuyện này không nói nữa, chúng ta đến đó, nếu đối phương không chịu trả lại cho chúng ta, vậy... phải làm sao?”

“...”

“Nói chuyện tử tế với hấn ta, không được thì lấy thứ khác đổi cho hấn ta, chỉ nói duyên phận của hấn ta chưa đủ là được.”

Sư tử này chạy phía trước, cũng vội vàng nói: “Nếu hấn ta đưa, thì thôi, nếu không đưa, thì giữ hấn ta lại ở đây!”

Nói đến đây, trong lòng lo lắng, giọng điệu cũng nặng hơn: “Thật sự không được, gọi cao thủ trong giáo đến, phong tỏa thì trấn, cho dù làm việc ngang ngược một chút, cũng... cũng tuyệt đối không thể để hấn ta mang thứ này rời đi!”

“...”

Trong lúc nói chuyện vội vàng, đã thấy phía trước xuất hiện đèn lồng của khách điểm, trong lòng nàng ta cũng chùng xuống, tay vùng lên, đã kẹp hai lá bùa vào tay.

Ngay cả Bạch Phiến Tử phía sau nàng ta, cũng bắt lực, lấy từ trong ngực ra một cái còi, chuẩn bị sẵn sàng gọi người đến giúp đỡ.

...

...

Cũng đúng lúc này, Hồ Ma ngồi xem, đứng xem, thậm chí còn giơ lên soi dưới ánh nến xem một lúc lâu, thực sự không biết pháp môn này rốt cuộc có vấn đề gì, nhất thời, lại nghi ngờ.

Pháp môn này không nghi ngờ gì nữa, là thật, ít nhất hấn thực sự không tìm ra được vấn đề gì, nhưng lại không tin đây là thật, vậy thì có một vấn đề đặt ra trước mắt.

... Mình học hay không học?

Thật là xoắn xuýt...

Nhất thời hấn lại muốn quay lại, hỏi vị Giáo chủ kia, thỉnh giáo ý tứ của nàng ta một chút.

Đương nhiên, lần này quay lại thỉnh giáo, nhất định phải thu lại tâm lý coi thường kia, coi người ta là cao nhân.

Không nói gì khác, cho dù là giả, có thể tạo ra thứ giả như vậy, bản lĩnh này, cũng nhất định không nhỏ.

Nói đơn giản, phải thừa nhận, mình đã coi thường người khác!

Nhưng hấn đã cảm pháp môn lên, chuẩn bị ra khỏi cửa, lại từ bỏ ý định này, lại nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng và biểu cảm kiêu ngạo của nữ đạo sĩ xinh đẹp kia, người ta vừa mới đuổi mình về, bây giờ lại quay lại, chắc người ta cũng sẽ không nói.

Chẳng qua là bị liếc mắt khinh thường...

Vậy thì...

Hấn nhìn pháp môn trong tay, không khỏi xoắn xuýt, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Cũng đúng lúc này, Tiểu Hồng Đường ở cửa, bỗng nhiên ớ một tiếng, bò lên bậc cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Hồ Ma cũng giật mình, lập tức nhận ra điều gì đó, đứng dậy đi đến bên cửa.

Có động tĩnh!

...

...

Bên rìa trấn Thạch Mã, vì chỉ là một thị trấn hoang dã trong núi, nên không có công thành như trong thành, ban đêm đóng cửa, không cho người ra vào.

Nhưng, cũng vì thị trấn này có rất nhiều thương gia, lại là nơi Nhất Tiễn Giáo đóng quân, tự nhiên cũng sẽ không thật sự

hoàn toàn buông lỏng, để mặc người ra vào, vì vậy mỗi khi đêm xuống, thường có tín đồ cầu phúc thấp hương, chia thành nhiều đội, đi quanh thị trấn, từ từ di chuyển.

Một là tuần tra, hai là niệm chú cầu phúc, xua đuổi những yêu tà trong núi rừng bị sinh khí của thị trấn thu hút đến, tránh gây chuyện.

Nhưng đúng lúc một đội trong số đó, đi đến phía tây thị trấn, bên cạnh con ngựa đá, vây thành vòng tròn, ngồi xổm xuống, im lặng thấp hương đốt bùa, dùng làn khói lượn lờ, xua đuổi yêu tà đến gần xung quanh, thì bỗng nhiên một cơn âm phong thổi tới.

Bọn họ đều cảm thấy lạnh buốt cả người, gió lạnh thấu xương, còn có người không nhận được hắt hơi một cái.

“Kỳ lạ, sao lại có mùi máu tanh?”

Có người không nhận được nói: “Chẳng lẽ mấy tên chết trong thị trấn kia, không ném vào rừng mà trực tiếp ném ở đây?”

Đang tò mò quay đầu tìm kiếm, thì bỗng nhiên cảm thấy không đúng, trong màn đêm đen kịt phía sau, lại có một bóng người đang đứng, không nói một lời, trên người tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, bọn họ giật mình, vội vàng đứng dậy, lớn tiếng quát hỏi:

“Ai đó? Lén lút trốn ở đó, ra đây cho ta!”

“...”

Bọn họ cố gắng giơ cao đèn lồng giấy trắng trong tay, để ánh đèn soi ra xa, sau đó liền nhìn thấy, bóng người kia bỗng nhiên duỗi thẳng cánh tay.

Mùi máu tanh nồng nặc trên người tỏa ra, mũi chân kéo lê trên mặt đất, lao thẳng về phía bọn họ.

Đến khi xông vào phạm vi ánh đèn, bọn họ liền nhìn thấy một khuôn mặt mặt mộc rửa, cùng với bộ phù giáp rách nát trên người, nỗi sợ hãi trong lòng như dòng suối lạnh lẽo dội xuống từ đỉnh đầu, bọn họ vội vàng kêu lên, nhắc nhở người bên cạnh cẩn thận.

Chỉ tiếc, lời còn chưa kịp nói ra, liền cảm thấy toàn thân ướt sũng, máu trên người, lại trực tiếp bị hút cạn, bay về phía bóng người kia.

Nhất thời, mùi máu tanh nồng nặc, cùng với tà khí và sát khí kinh người, lan tràn ở phía tây thị trấn này, ngay cả đèn lồng và đuốc trong thị trấn, cũng như bị phủ một lớp huyết khí.

“Không ổn!”

Trong thị trấn này, đúng lúc cao thủ tụ tập, tuy chỉ là động tĩnh trong chớp mắt, lại bỗng nhiên kinh động không biết bao nhiêu người, đều phá cửa sổ mà ra, nhảy lên mái nhà, Tôn lão gia tử và những người khác cùng ở với Hồ Ma, cũng như vậy.

Bọn họ vừa ra ngoài, liền nhìn thấy Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo và Bạch Phiến Tử vội vàng chạy đến khách điểm, lập tức gật đầu với bọn họ, gọi: “Tiên cô, phía tây thị trấn hình như có tà vật xuất hiện, chúng ta cùng người qua đó xem sao.”

Chương 845. Âm thi gây náo loạn (1)

Chương 845: Âm thi gây náo loạn (1)

“Có chuyện?”

Trong nháy mắt, Hồ Ma cũng nhận ra mùi máu tanh nồng nặc và sát khí, vội vàng cất cuốn sách trên bàn đi, nhét vào trong ngực, bước ra khỏi cửa.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, liền thấy ở hướng cổng lớn của khách điểm, có mấy bóng người, đang kéo theo Diệu Thiện Tiên Cô, Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo đã thay sang thường phục và Bạch Phiến Tử chạy về phía tây thị trấn, mơ hồ nhìn về phía hân.

Nói là kéo theo, là vì dường như Diệu Thiện Tiên Cô của Nhất Tiễn Giáo và Bạch Phiến Tử, trông đều không có vẻ gì là vui vẻ, vừa đi về phía trước, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn vào trong khách điểm.

“Ngay cả ta cũng mới chỉ ngửi thấy mùi máu tanh, mà nhiều cao thủ như vậy đã xuất hiện, Nhất Tiễn Giáo này quả nhiên cao thủ như mây...”

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Hồ Ma cũng không khỏi trầm khen ngợi: “Đặc biệt là Diệu Thiện Tiên Cô và Bạch Phiến Tử kia, hai người vừa rồi còn ở trong tòa nhà phía đông thị trấn, trong chớp mắt đã đến đây?”

“Chỉ là thứ chạy đến đây...”

“...”

Suy nghĩ trong lòng xoay chuyển, hắn nhìn sang căn phòng bên cạnh, mơ hồ nghe thấy lão Toán Bàn bên trong đang gọi, tìm quần của mình.

“Còn tìm quần gì nữa?”

Hồ Ma tức giận mắng: “Quần chần đơn đi là được rồi, mau ra đây xem...”

“Quần chần đơn sao được? Lão gia ta không cần mặt mũi à?”

Lão Toán Bàn cũng tức giận la hét trong phòng, một lúc lục tung đồ đạc, xen lẫn tiếng kêu kinh ngạc của nữ nhân và tiếng cười ha ha của lão Toán Bàn, cửa sổ căn phòng kia nhanh chóng được đẩy ra.

Lão Toán Bàn thò nửa người ra ngoài, lại thấy lão ta không quần chần đơn, mà khoác trên người một chiếc áo màu hồng, mơ hồ nhìn thấy hai cái đầu trang điểm đậm phía sau, yếm màu đỏ.

“Rốt cuộc là gì? Đây là tổng đàn của Nhất Tiễn Giáo, mà cũng có tà vật đến đây quấy rối?”

Lão Toán Bàn cũng vội vàng nhìn về phía tây thị trấn, hít mũi, nhưng dường như có thứ gì đó dính vào mũi, lão ta dùng sức lau hai cái, rồi lại hít một hơi thật mạnh, biểu cảm lập tức càng thêm hoảng sợ:

“Hơn nữa, hơn nữa khí tức này sao lại giống...”

“...”

“Quen thuộc phải không?”

Hồ Ma cũng gật đầu, hạ thấp giọng nói: “Ta cũng cảm thấy giống, chẳng lẽ thật sự là thứ chạy ra từ mộ của chúng ta?”

Âm Tướng Quân!

Hồ Ma cũng nhận ra luồng sát khí và mùi máu tanh quen thuộc đó, nhưng so với lúc hấn gặp nó trên mỏ, dường như còn mạnh hơn.

Chỉ là trong lòng hấn cảm thấy kỳ lạ, thứ này từ khi chạy thoát khỏi mỏ, hấn đã tổ chức nhiều nhân lực như vậy, tìm kiếm nhiều lần như vậy, lại không tìm thấy chút dấu vết nào, như thể biến mất không dấu vết, sao bây giờ lại bỗng nhiên chạy đến trấn Thạch Mã này?

“Nếu thật sự là thứ đó, nó chạy đến đây cũng hợp lý...”

Lão Toán Bàn cũng kinh ngạc đến mức mí mắt giật giật, nhỏ giọng nói: “Đây là nơi có nhiều người sống nhất trong núi...”

“Vô luận có phải là thứ đó hay không, chúng ta cũng đi theo xem sao.”

Hồ Ma cân nhắc một chút, liền gật đầu với lão Toán Bàn.

Nếu thật sự là thứ chạy ra từ mỏ, ít nhiều cũng có liên quan đến mỏ huyết thực của bọn họ, hấn không thể khoanh tay đứng nhìn, còn phải đề phòng trước xem liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Nếu không phải thứ đó, cũng là thứ gây rối trong thị trấn, hấn đã đến đây làm khách, lại còn được lợi, tổng đàn của Nhất Tiễn Giáo xảy ra chuyện, hấn tuy không nói là phải giành làm người đầu tiên đến, nhưng nếu không xuất hiện, cũng không hay.

“Người đi trước đi...”

Lão Toán Bàn có chút không nắm rõ tình hình, vội vàng nói: “Ta tìm thấy quần rồi, sẽ đi theo ngay...”

Hồ Ma thở dài một hơi, ánh mắt hơi nheo lại, xác định phương hướng, đang định bước đi, liền thấy Bạch Phiến Tử

bỗng nhiên từ một phía của khách điểm, nhảy qua tường, nhẹ nhàng đi về phía hắn.

Vừa rồi hắn ta rõ ràng cũng cùng Diệu Thiện Tiên Cô của Nhất Tiễn Giáo, bị người ta kéo đi về phía tây thị trấn, lúc này lại quay trở lại, hơn nữa nhìn qua, hắn ta dường như cũng có chút khó xử, muốn nói lại thôi, như thể có điều gì muốn nói với hắn.

Cùng lúc đó, mượn thánh lực của Thủ Tuế Nhân, Hồ Ma cũng mơ hồ nghe thấy phía tây thị trấn đã ồn ào, dường như có người giao đấu.

“Bạch huynh yên tâm, đã gặp phải chuyện này, không cần người mở miệng, ta cũng định qua xem có thể giúp đỡ được gì không.”

Hồ Ma không đợi Bạch Phiến Tử đến gần, liền nói với hắn ta, lời nói vô cùng khách sáo, dù sao pháp môn người ta đưa, hiện tại vẫn chưa nhìn ra vấn đề gì lớn, vậy thì chỉ có thể coi là pháp môn thật...

Người ta đã đưa pháp môn thật, vậy thì đây là đại ân nhân, ân tình lớn biết bao, Hồ Ma không phải là người không hiểu lễ nghĩa, người ta đã cho ta pháp môn quý giá như vậy, bây giờ thấy địa bàn của người ta gặp rắc rối, chẳng lẽ ta không nên nhanh chóng chạy đến giúp đỡ sao?

Hơn nữa, rõ ràng bên kia gấp gáp như vậy, tại sao Bạch Phiến Tử lại cố ý quay lại tìm mình?

Rõ ràng là đến mời người giúp đỡ...

Chương 846. Âm thi gây náo loạn (2)

Chương 846: Âm thi gây náo loạn (2)

Cứu người như cứu hỏa, hấn không nói nhảm, vừa nói, đã sử dụng bản lĩnh Quỷ Đăng Giai, thân hình trong nháy mắt nhảy lên mái nhà.

Hấn nhẹ nhàng, như quỷ mị, thân hình nhẹ nhàng không chạm đất, một đường lướt qua mái nhà, đập lên bức tường thẳng đứng như đi trên đất bằng, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn, đi về phía tây.

“Ta...”

Bạch Phiến Tử khó khăn lắm thoát khỏi đám người, chạy về tìm Hồ Ma nói chuyện kia, nhưng người còn chưa đến gần, liền thấy Hồ Ma vèo một cái lên mái nhà.

Lại chớp mắt một cái, người đã không thấy đâu...

“Người cũng thật tốt bụng...”

Hấn ta sững sờ, tức giận dậm chân, chỉ có thể dùng sức phe phẩy chiếc quạt trong tay, mượn một cơn gió, vội vàng đuổi theo, trong lòng vô cùng bất lực: “Bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân sử dụng không đẹp mắt, nhưng mẹ nó chạy cũng thật nhanh!”

“Hô...”

Hồ Ma tay chân nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã đến phía tây thị trấn, từ xa đã nhìn thấy từng ngọn đuốc và đèn lồng lộn xộn, như rồng lửa tụ tập lại, nhìn kỹ vào trung tâm, lại giật mình kinh hãi.

Vừa rồi đã nghe thấy tiếng động ầm ầm ở đây, bây giờ đến gần, càng phát hiện không biết có bao nhiêu người chết nằm la liệt, như lò mổ.

Trên mặt đất từng khối từng khối thi thể, ruột gan chảy đầy đất, nhìn như là người bị xé xác, còn có từng thi thể khô quắt, như thể máu trong cơ thể đều bị hút ra, mặt đất ướt sũng, như thể bị một trận mưa máu xối xả gột rửa.

Phía tây thị trấn này, nhà cửa đổ sập một mảng, có cả giáo đồ mặc áo tang tuần tra canh gác, cũng có một đám thương gia vốn sống ở phía tây thị trấn này, buôn bán kinh doanh, bây giờ đều biến thành xác khô, hoặc là thịt nát trên mặt đất.

Mà trong cảnh tượng tu la này, là một con Âm Thi toàn thân thịt thối rữa, máu tươi nhỏ giọt, mặc bộ phù giáp rách nát, sát khí đằng đằng, khiến người ta nhìn từ xa, đã kinh hồn bạt vía.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hồ Ma đã xác định, lại chính là con Âm Tướng Quân chạy thoát khỏi mỏ lúc trước.

Lâu nay không tìm thấy, bây giờ lại đến trấn Thạch Mã này?

Lúc này, có hai bóng người, đang vây quanh thứ hung ác bạo ngược này ác chiến, một người là Tôn lão gia tử, người còn lại, mặc áo bào xám, lại là lão đàn chủ Đại Thiện Bảo lúc trước, là một lão Thủ Tuế họ Thang.

Hai người bọn họ sử dụng công phu Thủ Tuế Nhân, kẹp thứ đó ở giữa, quyền cước binh khí, cùng nhau đánh vào người nó, nhưng con Âm Tướng Quân kia thân thể cứng đờ, lao trái xông phải, Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, lại không thể nào áp chế được nó.

“Nhanh, nhanh bắt nó lại...”

Hai đội giáo đồ tuần tra mặc áo tang, lấy hết can đảm chạy đến, tay cầm mấy sợi dây đỏ, trên đó khâu từng đồng tiền.

Bọn họ nhảy lên, tránh né, hai người một tổ, kéo thẳng sợi dây đỏ trong tay, đồng tiền khâu trên đó không ngừng rung động, tỏa ra linh tính kỳ lạ, cố gắng trói thứ đó lại.

Nhưng vừa đến gần, liền kêu lên một tiếng, thất khiếu, da thịt, lại đều rỉ máu ra, nhìn từ xa như một màn sương máu kỳ dị, từng mảng từng mảng bay về phía con Âm Tướng Quân kia, bọn họ lập tức sợ hãi lùi nhanh về sau.

Lùi thẳng đến khoảng cách bảy tám trượng, mới dừng lại.

Bên kia, cũng có người vội vàng thi pháp, muốn chế ngự thứ này.

Như con rết của Ô lão lão, hắn ta nhận lấy một cái bát từ tay một nữ tỳ da đen thân hình to lớn bên cạnh, xoay mấy vòng trong tay, bỗng nhiên úp mạnh xuống đất.

Miệng hô lớn: “Mau!”

Sau đó, cái bát này vỡ tan tành, ánh mắt của mọi người xung quanh, lập tức nhìn sang với vẻ cổ quái.

Con rết này lập tức đỏ mặt, quát: “Hồng rồi, thứ này không có thần hồn, thuật trị quỷ của ta, không trị được nó.”

Bên kia, đại chương quỹ Vạn Mã Bang cao to, đứng giữa đám đông, im lặng lấy ra một con rối giấy trắng, lẩm nhẩm niệm chú, rồi cắn rách ngón tay, vẽ mắt mũi miệng lên khuôn mặt trắng bệch của con rối, hướng về phía con Âm Thi kia soi.

Bỗng nhiên, con rối này lắc đầu lắc đuôi, lại sống dậy, há cái miệng nanh vuốt sắc nhọn, cắn một cái vào huyệt Hổ Khẩu của hắn ta, đau đến mức hắn ta run lên, vội vàng ném con rối xuống đất, nhìn lại, con rối kia lại biến thành hình dạng ban đầu, nhưng vô hình trung đã trở nên yêu dị hơn rất nhiều.

Cảnh tượng bất ngờ này, khiến hắn ta hít một hơi khí lạnh, vội vàng giẫm nát con rối, trong lòng thầm nghĩ: “Rốt cuộc là thứ gì, sao lại tà môn bạo ngược như vậy?”

...

...

“Cũng khó trách Bạch Phiến Tử lại vội vàng chạy đi gọi ta đến giúp đỡ...”

Hồ Ma đứng trên mái nhà, đã thu hết mọi thứ vào mắt, bỗng nhiên hiểu ra.

Con Âm Tượng Quân này là thứ vô cùng tà môn, người bình thường, hoặc là người trong môn đạo không có thủ đoạn đặc biệt, vừa đến gần nó, sẽ bị nó hút cạn huyết khí từ xa.

Mà một số kỳ môn dị thuật tác động lên tam hồn thất phách, lại không có tác dụng với nó, vì vậy thứ này xông vào thị trấn phát cuồng, những người có thể tạm thời áp chế nó, cũng chỉ có Thủ Tuế Nhân Nhập Phủ.

Thủ Tuế Nhân có thể toàn thân hóa chết, ngăn chặn bị nó hút máu.

Đang nghĩ ngợi, Diệu Chân Tiên Cô của Nhất Tiễn Giáo đứng bên cạnh, vẻ mặt lo lắng, ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Ma.

Lập tức vội vàng chạy đến, miệng gọi: “Ta đang định tìm ngươi...”

“Hiểu rồi!”

Hồ Ma nào cần nàng ta nhắc nhở, nhỏ giọng đáp lại, thân hình lại không dừng lại chút nào, lao thẳng đến, từ trên mái nhà nhảy thẳng vào vòng chiến, thân hình đang rộng, như thần binh thiên tướng.

Ta cũng là người sòng phẳng, người đã cho thứ tốt, giúp người giải quyết một con Âm Thi chẳng phải là chuyện nên làm sao, cần gì phải thúc giục ba lần bốn lượt như vậy?

Chương 847. Ác chiến với yêu thi

Chương 847: Ác chiến với yêu thi

“Soạt!”

Hồ Ma nhảy xuống từ mái nhà, người còn đang giữa không trung, liền đưa tay ra móc một cái, đánh ra một tảo hồn tiên, nhưng không đánh vào Âm Tướng Quân, mà quất về phía một giáo đồ Nhất Tiễn Giáo đang đứng bên cạnh.

Roi này vừa vắn quấn vào thanh đao bên hông của hắn ta, bay thẳng về phía Hồ Ma, dù sao binh khí của hắn vẫn chưa được rèn xong, chỉ có thể mượn của người khác trước, thân hình rơi xuống một nửa, đã cầm lấy thanh đao này, Hồ Ma thuận thế chém xuống, chính là một chiêu Khai Sơn.

Chiêu này thế mạnh lực trầm, khiến mọi người xung quanh đều nhắm mắt lùi lại, đèn lồng lay động.

Tuy là chiêu thức đơn giản nhất, lại vô cùng bắt mắt.

Xung quanh đang ồn ào, bị con Yêu Thi hung ác này dọa sợ, bỗng nhiên nhìn thấy động tĩnh này, đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn sang, trong lòng thầm khen ngợi uy phong.

“Hô...”

Không ngờ, Âm Tướng Quân, dường như cũng nhận ra hắn đến, bị Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ kẹp ở giữa, vẫn cứng rắn quay người lại, trên khuôn mặt mục rữa, đôi mắt như hổ đen nhìn chằm chằm vào Hồ Ma, bỗng nhiên há to miệng.

Một luồng thi khí, như khói đen, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, phun thẳng về phía Hồ Ma đang giữa không trung.

“Soạt!”

Người đang giữa không trung, không thể di chuyển, nhưng Hồ Ma cũng đã Nhập Phủ, thân thủ cực nhanh.

Hắn vội vàng giơ tay áo lên, che mặt, thân hình lại mượn thi khí, hơi ngửa ra sau, đồng thời chấp hai tay lại, âm khí cuộn cuộn, lao thẳng về phía trước, va chạm với luồng thi khí kia, khiến Yêu Thi lùi lại mấy bước.

“Hồ lão đệ đến thật đúng lúc...”

Tôn lão gia tử bên cạnh thấy vậy, lập tức khen ngợi một tiếng, đồng thời hét lớn lao lên, cùng Thang đàn chủ một trái một phải kẹp lấy Yêu Thi.

Vừa rồi lão ta và Thang đàn chủ đã giao đấu với Yêu Thi này mấy hiệp, cũng không nắm chắc, thứ này thật sự quá hung ác, cho dù là Thủ Tuế Nhập Phủ, cũng phải cẩn thận bị nó xé mất mấy miếng thịt.

Quan trọng hơn là, thứ này toàn thân đều là thi khí, lại còn hút máu từ xa, mọi người xung quanh đang hoảng loạn, người bị thương thì bị thương, người sợ hãi thì sợ hãi, còn chưa kịp rút lui, lại có những giáo đồ khác không biết chuyện gì xông đến như ruồi mất đầu.

Sơ sảy một cái, bị nó xông ra, lập tức mất mấy mạng người.

Lão ta và Thang đàn chủ, hai Thủ Tuế Nhập Phủ, cũng chỉ có thể kẹp nó ở giữa miễn cưỡng áp chế, nhưng không thể ngăn cản nó liều mạng xông ra làm người khác bị thương, nhưng theo sự gia nhập của Hồ Ma, lập tức thành ba Thủ Tuế Nhập Phủ đấu với nó, mỗi người chiếm một góc, vừa vận phong tỏa nó bên trong.

Mấy vị cao nhân bên cạnh và Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo, cũng nhân cơ hội này, lớn tiếng hô hào những người còn lại đừng đến gần, tránh mất mạng.

Rồi mấy vị cao thủ, nhanh chóng sơ tán thương gia và giáo đồ xung quanh, tránh bị liên lụy mà chết.

Nhất thời, lại thành cảnh tượng kỳ lạ mọi người nhìn ba Thủ Tuế Nhân, vây đánh Yêu Thi này, chỉ thấy ba Thủ Tuế Nhập Phủ, thể mạnh lực trầm, thân hình như quỷ mị, sử dụng đủ loại chiêu thức, đánh thật mạnh vào người nó.

Trong đó, Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, đều là Thủ Tuế lão làng, vừa rồi vội vàng, cũng không mang theo binh khí, nhưng tay không, vẫn uy phong凛冽, thực lực mạnh mẽ.

Mà Hồ Ma tuy Nhập Phủ chưa lâu, nhưng trong tay có binh khí, cộng thêm hấn căn cơ vững chắc, chiêu thức cũng luyện thuần thực, nhìn qua cũng không thua kém Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ.

Đặc biệt là, Hồ Ma vốn có áp lực, nhưng giao đấu mấy hiệp, lại phát hiện, Yêu Thi này dường như vẫn mơ hồ có chút sợ hấn, không dám đến gần hấn, chỉ chịu đòn, trong lòng hấn càng thêm tự tin, ra chiêu càng lúc càng hung ác.

Ba Thủ Tuế Nhập Phủ kẹp đánh, cho dù là cương thi thật, cũng bị đánh nát, nhưng mọi người không ngờ, rõ ràng đám người Hồ Ma chiếm thế thượng phong, nhưng Yêu Thi này không biết đã chịu bao nhiêu đòn, lại vẫn không hề hấn gì, ngược lại dường như càng thêm hung ác.

Thấy Hồ Ma ra chiêu càng lúc càng nhanh, khoảng cách với nó cũng càng lúc càng gần, mà người sống xung quanh đều đã tránh ra, xung quanh trống trải, có một loại cảm giác nguy hiểm trống rỗng, nó dường như cũng liều mạng.

Bỗng nhiên thân hình cứng đờ, mặc cho Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, lần lượt đánh mạnh vào cổ và xương sườn của nó, xương cốt trong cơ thể không biết đã gãy bao nhiêu cái, cổ cũng rũ xuống vai, đáng vẻ vô cùng quý dị.

Hồ Ma đương nhiên nắm bắt cơ hội, lập tức vung đao lên, muốn xem có thể chém đứt cổ nó hay không.

Nhưng không ngờ, thấy một đao chém tới, trong lồng ngực rách nát của nó, lại bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ âm âm, tiếp đó, miệng nó há to, cùng với thi khí nồng nặc, lại có vô số oan hồn tuôn ra từ trong miệng.

Oan hồn phun ra quá đột ngột, ngay cả cổ của nó, cũng bị kéo thẳng ra, mà cái miệng há to này, lại vừa vặn hướng về phía Hồ Ma, vô số oan hồn cuồn cuộn lao về phía mặt hắn.

Cú đánh bất ngờ này, ngay cả Hồ Ma cũng giật mình, chỉ thấy trước mặt mịt mờ, không biết có bao nhiêu oan hồn mờ ảo đang bay lượn.

Chúng đều giơ tay lên, tiếng khóc than vang lên bên tai, xé loạn xạ vào người hắn.

Cũng đúng lúc này, Tôn lão gia tử và Thang sư gia thấy Hồ Ma ra tay, đập vào Âm Tướng Quân, hai người cũng phản ứng cực nhanh, một trái một phải áp sát lại, mỗi người sử dụng tuyệt kỹ, một người bẻ cánh tay trái, một người bẻ cánh tay phải, đè Âm Tướng Quân hung ác cực điểm này xuống đất.

“Bốp” “Bốp”

Chương 848. Ác chiến với yêu thi (2)

Chương 848: Ác chiến với yêu thi (2)

Hai người sức lực rất lớn, lại nắm bắt được cơ hội, trực tiếp đè con Âm Tướng Quân hung ác này, khiến hai đầu gối nó kêu răng rắc một tiếng, quỳ xuống, mặt đường đá xanh vốn cứng rắn bên dưới, cũng bị hai đầu gối nó quỳ đến nứt ra, lộ ra hai vết nứt hình mạng nhện.

Nhưng những oan hồn bị nó phun ra, lại không ai ngăn cản được, lao thẳng về phía Hồ Ma, như một đám sương mù đen, chỉ là bên trong có bóng người quỷ dị lẩn lút.

“Làm sao lại như vậy?”

Cảnh tượng bất ngờ này cũng khiến mọi người xung quanh giật mình, vốn đã đứng cách xa, bây giờ lại càng lùi thêm mấy bước, không dám tin: “Oan hồn?”

“Thứ này trông giống Yêu Thi, nhưng Yêu Thi sao lại giống như Đường Thượng Khách, có bản lĩnh điều khiển oan hồn?”

“... Nó rốt cuộc là thứ gì?”

“...”

Còn có người thấy Hồ Ma bị oan hồn vây khốn, nhất thời nóng lòng muốn tiến lên giúp đỡ, nhưng oan hồn cuộn cuộn, giương nanh múa vuốt, lại khác với những thứ khác, nhất thời khó đến gần, chỉ có thể lo lắng nhìn Hồ Ma:

“Sao thứ này lại nhắm vào vị Thủ Tuế trẻ tuổi kia?”

“Chết tiệt, chẳng lẽ Yêu Thi này cũng có đầu óc, biết tấn công người yếu nhất trước, liền chọn vị có công lực nông cạn nhất?”

“...”

“Oan hồn từ đâu tới?”

Đối mặt với nhiều oan hồn đến gần như vậy, Hồ Ma trong lòng cũng hơi căng thẳng, nếu là người bình thường, sinh hồn chỉ cần bị chúng kéo ra khỏi cơ thể như vậy, là sẽ chết.

Hắn là Thủ Tuế Nhập Phủ, đương nhiên không sợ cái này, nhưng chúng vây quanh hắn, mờ mờ ảo ảo, nhìn cũng thấy phiền lòng, hắn lập tức lùi lại một bước, vừa tránh thế tấn công của oan hồn, cũng đã đứng vững hai chân, giơ tay lên, hai tay đặt ngang eo, lưỡi thè ra như sấm:

“Hét!”

“...”

Chính là sử dụng công phu Ngũ Lôi Kim Thiềm Hống, bây giờ đã Nhập Phủ, lại càng khác biệt, ngũ tạng rung động, như sấm sét, sinh khí toàn thân bộc phát, tràn đầy dương cương chi lực, những oan hồn đến gần này, lập tức như tuyết sương gặp nước sôi, từng con từng con tan biến.

Hai bên đã không cùng một cấp bậc, những oan hồn này đến gần Thủ Tuế Nhân, chính là tự tìm đường chết.

“Hô...”

Nhưng Hồ Ma không ngờ, những oan hồn này bị đánh tan, những con còn lại lại hóa thành một luồng âm khí, quần quanh người hắn, hắn vì để sử dụng Ngũ Lôi Kim Thiềm Hống, đã bất đắc dĩ để ngũ tạng hóa sinh, sinh ra dương cương chi ý.

Mà những con âm phong này, thừa dịp ngũ tạng hoạt động, hóa thành từng trận âm phong thổi quanh người hắn, như

muốn chui vào cơ thể hắn.

Hắn vội vàng toàn thân hóa chết, mới ngăn cản chúng ở bên ngoài, nhưng trong lòng cũng đã nhận ra điều không ổn, nhìn chăm chăm vào Yêu Thi kia, đã đẩy lên cảnh giác.

Phía trước, Thang đàn chủ và Tôn lão gia tử, cũng đang một trái một phải, đè Yêu Thi kia xuống, Tôn lão gia tử phát huy uy lực, tóm lấy cổ Yêu Thi, dường như muốn vặn đầu nó xuống.

Thang lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, thì một tay đè chặt nó, đồng thời giờ tay còn lại lên, đổi vị trí miệng che mắt.

Hai mắt ông ta, một con mắt đầy tơ máu, lúc trước đã sử dụng tuyệt kỹ, có thể khiến khí huyết người ta sôi trào, bây giờ lại đổi sang con mắt còn lại, chỉ thấy con mắt này lại xanh mờ ảo, nhưng như mắt người mù, phủ một lớp sương mù.

Bây giờ nhìn kỹ, lại khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống mấy phần.

Con mắt này lại là một tuyệt kỹ khác của ông ta, là móc từ trên người một người mù có số phận long đong, mắt phải nhìn người, có thể khiến khí huyết người ta sôi trào, mắt trái nhìn người, có thể khiến khí huyết người ta đông cứng.

Nếu đấu pháp với người sống, không cần tiếp xúc, chỉ cần dùng mắt nhìn, là có thể phát huy tác dụng, nhưng bây giờ đối phó với Yêu Thi tà môn này, lại trực tiếp đè nó xuống phát công, muốn đông cứng toàn thân nó.

Hai vị này đều là Thủ Tuế Nhập Phủ, trong tình huống hiện tại, lại không dám giữ lại, đều dốc toàn lực, cho dù là người hay quái vật gì, chỉ cần có thực thể, bị hai vị này đè xuống, cũng phải ngoan ngoãn, phục tùng.

Nhưng Âm Tướng Quân này, trong lồng ngực rách nát, lại có tiếng động lạ va chạm, hô một tiếng, thì khí toàn thân bỗng

nhiên nổ tung, xung quanh mịt mờ, đều là oan hồn quỷ ảnh hiện lên, liều mạng cào cấu vào thất khiếu và thân thể của Thang, Tôn hai lão Thủ Tuế.

Thang đàn chủ và Tôn lão gia tử tâm phiền ý loạn, lại bị đánh bất ngờ, đồng thời bị đánh bật tay ra, lão đảo lùi lại mấy bước.

Mà Yêu Thi này, toàn thân xương cốt như gãy hết, dùng tư thế kỳ dị đứng dậy, thịt bên cạnh như dán vào người nó, lập tức khôi phục nguyên trạng, nhìn qua còn hung ác hơn lúc mới đến.

Hai tay giơ lên, thẳng tắp, trong đôi mắt đen ngòm, có sự tàn bạo và dữ tợn khó tả, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau với Hồ Ma lúc này, lao thẳng tới.

Cũng đúng lúc này, Hồ Ma xua tan âm khí bên cạnh, nhìn thoáng qua, trong lòng bỗng nhiên giật mình: “Đúng rồi, không phải trùng hợp mà thứ này lại đến thị trấn...”

“... Nó đi theo ta đến đây!”

Chương 849. Âm tướng quân điểm binh (1)

Chương 849: Âm tướng quân điểm binh (1)

“Ái chà, thứ này lại xông lên rồi, mau bố trí Huyết Tiên đại trận...”

Cùng lúc đó, đúng lúc Hồ Ma nhìn thẳng vào mắt Yêu Thi, trong lòng hơi căng thẳng, mọi người xung quanh, cũng giật mình kinh hãi.

Vừa rồi thứ này xông vào thị trấn, trước khi mọi người kịp phản ứng, đã giết không biết bao nhiêu người, may mà ba Thủ Tuế Nhập Phủ liên thủ, mới miễn cưỡng không chế được nó, tạo cơ hội cho mọi người xung quanh tản ra chạy thoát thân.

Không ngờ, mới áp chế được bao lâu, lại để thứ này xông ra, may mà, bây giờ giáo đồ được huấn luyện bài bản của Nhất Tiễn Giáo, cũng đã có thời gian chuẩn bị, tổng cộng ba đội hai mươi một người, lần lượt nhảy lên mái nhà, ném tám vải đỏ trong tay xuống.

Từng đồng tiền xâu trên dây đỏ, rung động dữ dội, phát ra tiếng va chạm kim loại, chính là pháp môn hiệu quả nhất chuyên dùng để khắc chế Sát Thi và Yêu Thi trong dân gian.

Qua sự phối hợp và tế luyện của Nhất Tiễn Giáo, pháp môn này chắc chắn càng thêm hữu dụng, trong nháy mắt, đã vây khốn Yêu Thi ở giữa, dây đỏ kéo mạnh, định trói nó lại.

Nhưng Yêu Thi này, trong mắt như không nhìn thấy những sợi dây đỏ này, chỉ vung hai cánh tay cứng đờ sang hai bên,

liền kéo đứt dây đỏ, từng đồng tiền rơi vào bên trong thịt nát đầy đất, mà động tác của nó thậm chí không bị ảnh hưởng gì.

“Bắn tên!”

Bên kia Bạch Phiến Tử cũng đã chạy đến, thậm chí còn tập hợp một đội giáo đồ mang theo cung tên, mặc phù giáp, lần lượt kéo căng cung, mũi tên trên cung, cũng đều xâu một lá bùa vàng, trên đó viết đầy phù văn trấn thi hóa sát, bắn tới rào rào.

“Phập phập phập...”

Từng loạt mũi tên bắn tới, đều cắm chặt vào cơ thể Yêu Thi.

Nhưng lại chỉ khiến cơ thể nó lắc lư, máu tươi màu đỏ kỳ dị thấm ra từ trong cơ thể nó, lập tức làm ướt bùa trên mũi tên, ngay sau đó thần lực trên mũi tên cũng biến mất, từng mũi từng mũi rơi xuống đất.

“Xem ta tát đậu thành binh...”

Bên kia, cũng có một lão tiên sinh phúc hậu chạy tới, tay bưng một cái bát, lẩm nhẩm đọc chú, bốc một nắm đậu nành, dùng sức ném ra.

Lách cách vang lên, từng hạt đậu rơi xuống vũng bùn máu, mơ hồ có thể thấy, từng đũa trẻ mặc quần đỏ, muốn bò dậy từ vũng máu, nhưng vũng máu này, dường như có một loại sức mạnh nào đó, lại kéo lấy cơ thể chúng.

Không những không bò dậy được, như thể từng đũa oa oa khóc, dần dần bị kéo vào vũng máu, lại bị chết đuối.

Mà nhân thủ và thủ đoạn được phối hợp với vàng, lại không thể ngăn cản nó, mọi người bên cạnh cũng đã hoảng sợ, thấy Yêu Thi này nhảy một bước ra xa mấy trượng, lao thẳng về phía Hồ Ma.

Hồ Ma bày ra tư thế liễu mạng, đồng thời khước mắt bắt đầu tìm kiếm đường lui...

... Không đúng, không phải lui, mà là vòng ra sau đánh úp!

“Ầm!”

Nhưng đúng lúc Yêu Thi này phát huy uy lực, lao về phía Hồ Ma, bỗng nhiên, một nắm đấm màu xanh lục, đấm thật mạnh tới, trực tiếp đánh cho Yêu Thi lão đảo, bay ngang ra ngoài, mũi chân chạm đất, lùi lại ba bốn trượng mới dừng lại.

Mọi người đều giật mình, vội vàng nhìn sang một bên, liền thấy Tôn lão gia tử đang chửi ầm lên: “Thứ quái quỷ gì, ba huynh đệ chúng ta liên thủ, còn không đề được ngươi?”

Lão ta vừa nói, vừa xoay hai nắm đấm, làm ra một tư thế.

Đồng thời ngực phập phồng, hít sâu một hơi, chỉ nghe thấy toàn thân lão ta, xương cốt kêu răng rắc, thân hình như cao hơn mấy phần, mơ hồ sắc mặt xanh xao, cánh tay và chân, đều rõ ràng to hơn, dài hơn.

Sát khí xung quanh cuộn cuộn, ngay cả tóc cũng không còn bị trói buộc, xõa tung ra, lại biến thành hình dạng hung thần ác sát.

“Được rồi, ta cũng đến!”

Thang đàn chủ bên kia thấy vậy, cũng gầm lên một tiếng, đồng dạng hít sâu một hơi, cơ thể xảy ra biến đổi, áo bào trên người đều bị căng nứt, da thịt đen sì, cứng rắn như sắt, phủ đầy những mạch máu hình giun đất dữ tợn quỷ dị.

Nhìn thoáng qua, còn tưởng là ác thần chỉ xuất hiện trong ác mộng, ngay cả mắt, cũng một đỏ một xanh, phát ra ánh sáng hung ác đoạt hồn.

“Gầm...”

Yêu Thi kia nhảy ra, sát khí trong lồng ngực cuộn cuộn, phát ra tiếng gào thét quái dị.

Mà Thang đàn chủ và Tôn lão gia tử đã biến thành hình dạng quái vật, lại đồng thời phát ra tiếng gào thét hung lệ, rồi một trái một phải lao lên, đè Yêu Thi kia xuống đánh túi bụi.

Đơn giản thô bạo, chính là đè xuống đánh!

...

...

“Giỏi thật, đây chính là Pháp Thân mà bọn họ tu luyện ra sau khi Thực Khí?”

Hồ Ma bên cạnh vốn đã nhận ra điều gì đó, như có điều gì đó suy nghĩ, không vội vàng lao lên, bây giờ lại càng không vội.

Hắn chỉ nhìn Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ này, trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ, hai người này đều đã lớn tuổi, nhưng bây giờ sử dụng bản lĩnh thật sự, lại không còn chút gì là già yếu, khí huyết cuộn cuộn, như yêu như ma, nhìn qua không cùng một cấp bậc với hắn.

“Pháp Thân, thì ra là tu luyện ra như vậy...”

Chương 850. Âm tướng quân điểm binh (2)

Chương 850: Âm tướng quân điểm binh (2)

Mà đây, đã là lần thứ hai hắn nhìn thấy Thủ Tuế Nhập Phủ, sử dụng Pháp Thân, lần trước là ở mỏ huyết thực, cũng không có thời gian quan sát kỹ, lần này lại kết hợp với Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp vừa xem, trong lòng mơ hồ có chút cảm xúc.

“Thủ Tuế Nhập Phủ, chính là rèn luyện thân hồn, có chút giống như dùng phương pháp của Đường Thượng Khách để cúng tế tam hồn thất phách của mình, thân hóa ác quỷ...”

“...”

“Yêu Thi to gan, dám xông vào thánh địa pháp đàn của ta, hại giáo đồ của ta, đúng là địa ngục không cửa lại xông vào.”

Bên kia, Giáo chủ Nhất Tiển Giáo, thấy chiến trường ác liệt, cũng không thể không tạm thời dời sự chú ý khỏi Hồ Ma, thực sự là Yêu Thi này quá hung ác, phải chế ngự nó trước mới có cơ hội đi tìm Hồ Ma đòi lại pháp môn.

“Mau lấy chum Trán Thi đến đây, xem ta bắt thứ này, luyện thành Thi Đan!”

“...”

Theo lời nàng ta nói, Bạch Phiến Tử vừa rảnh rồi bên cạnh, liền vung mạnh chiếc quạt trong tay, chỉ thấy trong tay giáo đồ chạy tới, đang bung một cuộn lụa trắng dày, bị hắn ta phe phẩy

như vậy, cả cuộn bay lên, tạo thành một tấm vải dài, từ từ rơi xuống từ trên không.

Mà khi tấm vải sắp rơi xuống đất, hần ta lại bỗng nhiên túm lấy một bên, kéo mạnh, tấm vải này liền bị hần ta kéo lên, nhưng chỗ vừa bị vải trắng che phủ, lại xuất hiện từng cái chum lớn.

Nhìn qua, giống hệt với cái chum lớn mà Hồ Ma đã bỏ một nửa gia sản vào lúc trước, chỉ là xếp thành một hàng bảy tám cái, không ai biết chúng từ đâu tới.

“Giáo chủ, mời!”

Bạch Phiến Tử khép quạt lại, đứng sang một bên, chấp tay chào Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo bên cạnh một cái.

“Đến lúc nào rồi còn làm trò ảo thuật này, ngoan ngoãn bê tới không được à?”

Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo lạnh lùng mắng hần ta một câu, Bạch Phiến Tử lập tức lúng túng, nhỏ giọng nói: “Đây là quy củ trong môn phái...”

Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo thấy Yêu Thi kia đã bị hai Thủ Tuế Nhập Phủ đè xuống đánh, Chum Trấn Thi cũng đã được bê tới, liền tiến lên một bước, lăm nhăm niệm chú, chuẩn bị niệm chú về phía Yêu Thi không rõ lai lịch kia, phong ấn nó vào chum.

Cũng đúng lúc này, bên cạnh vẫn luôn có người lục tục chạy tới, một người trong số đó, người mặc chiếc quần màu đen, khoác chiếc áo choàng màu hồng, chính là lão Toán Bàn, cuối cùng lão ta cũng chạy đến đây, vừa nhìn liền thấy tình hình trong sân.

Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ hiện Pháp Thân, đè Yêu Thi kia xuống đánh, gần như đánh nát xương cốt trên người nó, nhưng càng như vậy, trên người Yêu Thi này, lại càng

đường như có một luồng sát khí tích tụ, như một con cóc tức giận, thân hình nhanh chóng phồng lên.

Lão Toán Bàn lập tức toát mồ hôi lạnh, thất thanh kêu lên: “Đừng đánh nữa, không thể đánh nữa...”

Nhưng xung quanh hỗn loạn, sao có ai nghe thấy?

Lão ta đang vội vàng muốn xông lên, thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến, chỉ thấy Yêu Thi bị hai Thủ Tuế Nhập Phủ đè xuống đất kia, bỗng nhiên thân hình vặn vẹo quỷ dị, lại ngẩng đầu lên.

Các loại thịt thối rữa cổ quái trên người nó, đều như sinh vật sống ngo nguậy trên người, bên trong cơ thể đột nhiên phát ra âm thanh trống rỗng, toàn thân nó, lại như phồng lên trong nháy mắt, da thịt bị căng đến mức mỏng manh, in ra từng khuôn mặt người.

Ngay sau đó, da thịt nó đột nhiên nứt ra, lấy nó làm trung tâm, xung quanh tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, không khí cũng lạnh đi mấy phần, oan hồn cuồn cuộn, đều chui ra từ trong cơ thể nó.

Nhất thời mờ mờ ảo ảo, lại trực tiếp che phủ hơn nửa thị trấn, ngay sau đó, như cá bơi, ào ào, lao về bốn phương tám hướng.

“Hồng rồi...”

Lão Toán Bàn vừa chạy về phía trước được hai bước, liền bỗng nhiên quay đầu chạy về phía đường cũ, giọng nói gần như sắp khóc: “Ái nha, lão tổ tông không đáng tin của ta ời, ông không linh nghiệm một lần được sao?”

“Xung quanh rõ ràng không có thôn làng nào bị tấn công, sao nó lại có nhiều oan hồn như vậy để điều khiển?”

“Âm Tướng Quân điểm binh, đây là đã có thành tựu, cho dù chưa có danh phận, cũng không phải người bình thường có thể đối phó...”

“...”

“Hồng bát!”

Cũng đúng lúc này, Hồ Ma vẫn luôn đề phòng, quay người định đi, nhưng lại bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo âm u, quay đầu nhìn lại, liền thấy trong đám quý ảnh cuộn cuộn kia, có một đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào mình.

Cơ thể nó đã bị đánh nát, từ từ đứng thẳng dậy, lại khôi phục dáng vẻ cứng đờ thẳng tắp, từng con oan hồn vô hình bên cạnh, lao thẳng về phía hắn.

“Thứ này muốn cướp lại Tướng Quân lệnh trong tay ta?”

“...”

Sự tình đã đến nước này, sao Hồ Ma lại không hiểu.

Tướng Quân lệnh kia trước đó không hiểu sao lại rơi vào tay hắn, hoặc là trong thần hồn, người khác không nhận ra, nhưng thứ này rõ ràng có thể cảm ứng được, vì vậy lần đầu tiên nó nhìn thấy hắn, liền trực tiếp sợ hãi bỏ chạy.

Nhưng bây giờ, nó đã có chút bản lĩnh, liền đến tìm hắn cướp lại, dù sao nó vẫn chưa thật sự thành hình, bây giờ còn chưa tính là Âm Tướng Quân, chỉ có cầm Tướng Quân lệnh, mới được.

Mọi người của Nhất Tiên Giáo, không biết nó là Âm Tướng Quân, chỉ gọi nó là Thi Yêu.

Cũng vì không biết lai lịch, nên mới không đoán ra tại sao Thi Yêu này lại có bản lĩnh điều khiển oan hồn, nhưng Hồ Ma lại hiểu, bản lĩnh điều khiển oan hồn này, vốn là sở trường của

nó, đây còn là chưa thành hình, nếu thành hình, thì không phải là điều khiển oan hồn.

Mà là biến những oan hồn này, thành Âm Binh!

“Chỉ là...”

Cũng đúng lúc hiểu ra chuyện này, Hồ Ma nhận ra một nghi vấn giống với lão Toán Bàn: “Thứ này chưa từng hại người ở xung quanh, sao lại có nhiều oan hồn như vậy để điều khiển?”

“...”

Đang suy nghĩ, từng khuôn mặt oan hồn dày đặc trước mặt không ngừng phóng to, đã đến trước mặt hắn.

Chương 851. Hồ quản sự hiên ngang lắm liệt (1)

Chương 851: Hồ quản sự hiện ngang lắm liệt (1)

Dị biến phát sinh, mọi người bỏ chạy tán loạn, lão Toán Bàn chạy đến mức giày cũng rơi mất, nhưng...

... Lão ta chạy không nhanh bằng Hồ Ma!

Gần như ngay khi dị biến xuất hiện, Hồ Ma đã nhảy vọt lên mái nhà, vài bước đã tạo khoảng cách xa, nhưng ngay sau đó, hắn lại quay đầu lại.

Trong tầm mắt, chỉ thấy phía đông thị trấn, ngay cả đèn lồng và đuốc được giáo chúng Nhất Tiến Giáo mang đến, cũng đã chuyển sang màu xanh lục, có người còn chưa hiểu chuyện gì, vẫn cầm trên tay, có người đã rơi xuống đất, lẳng lẳng thiêu đốt.

Nhưng ánh lửa chiếu đến đâu, chỉ thấy bóng đen lơ lửng, khắp nơi đều là lo lắng bất an, người có bản lĩnh hay không có bản lĩnh, đều bị động tĩnh quỷ dị này làm cho run rẩy.

Mà phía sau Hồ Ma, dưới mái nhà, trong con hẻm, đột nhiên xuất hiện một hắc ảnh, đang nhảy cao, dường như định đuổi theo hắn, bên cạnh nó, thì thoảng có vô số oan hồn bị điều khiển, từ xa ủa về phía hắn, vô tận như vậy.

Nếu nói là nửa thị trấn trên không, bị bao phủ bởi một đám mây đen, mà đám mây đen này, nhìn thì cuộn cuộn, nhưng thực tế, đã mơ hồ hướng về phía hắn.

Hồ Ma lập tức hiểu ra vấn đề: Không thể trốn, cũng không thể chạy.

Nếu chỉ là oan hồn bình thường, hắn chạy thì chạy, một hơi chạy ra khỏi trấn, mặc kệ những thứ lộn xộn, nhiều nhất là quay lại khách điểm lấy ngựa, lão Toán Bàn cũng có thể vứt lại ở đây.

Nhưng thực tế là Âm Tướng Quân đang nhắm vào hắn, vô số oan hồn này, thực ra chỉ có một mục tiêu, đó chính là hắn, cho dù hắn chạy đến đâu, thứ này cũng sẽ luôn đuổi theo hắn không buông.

Nói thật, nếu như cái Tướng Quân lệnh vớ vấn này, có thể trực tiếp vứt bỏ, Hồ Ma cũng đã ném đi rồi.

Nhưng vấn đề là, thứ này không có trong tay hắn...

Nó ở trong linh miếu bản mệnh, Hồ Ma thử qua, thứ này sao có thể cầm ra được?

Hồ Ma nghiêng rằng, định cầm đao xông về phía Âm Tướng Quân, ai ngờ Âm Tướng Quân thấy Hồ Ma định đến gần, lại nhảy về phía sau một cái, cách lớp sương mù âm u mờ ảo này, có thể thấy ánh mắt của nó, lại vừa tham lam, vừa cẩn thận.

“Nó cũng sợ ta...”

Hồ Ma trong lòng lập tức xác định, thứ này bản thân sợ hắn, nhưng lại có thể điều khiển oan hồn để đối phó với hắn, nếu thật sự rời đi, ở bên ngoài đơn độc, đối phó với nó sẽ càng phiền phức hơn.

Trong lòng lập tức nghiêng rằng: Vậy thì giải quyết nó ở đây!

Vừa nghĩ, vừa nhanh chóng nhìn xung quanh, trong lòng đã suy nghĩ như điện về đối sách.

“Giáo chủ...”

Mà chứng kiến dị biến đột ngột này, ngay cả Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo Diệu Thiện Tiên Cô cũng hoảng sợ, với kiến thức của nàng ta, cũng căn bản không thể giải thích được, rõ ràng trước tiên là Yêu Thi, sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều oan hồn như vậy?

Nhìn thấy bóng ma bay lượn, bơi qua bơi lại, người như đến quỷ vực, trên da nổi hết da gà, ai cũng không biết oan hồn hoành hành, trong trấn sẽ chết bao nhiêu người, mà cái chum lớn nàng ta vừa chuẩn bị, đã không còn tác dụng gì nữa.

Chỉ có thể liều, quát: “Mau mời Pháp Vương đến, mời hộ pháp thần trên đàn đến trị quỷ...”

Vừa kêu, vừa lấy phát trần trong tay ra, lắc một cái, rõ ràng không phải phát trần, mà là gậy khóc tang, trên đó treo ba xâu tiền giấy trắng toát.

Miệng vừa niệm chú, vừa vung tiền giấy trong tay, lại định cường ép dẫn những oan hồn này, ra khỏi trấn.

Đây là cách không còn cách nào, vừa rồi là để đối phó với Yêu Thi, nhưng đã biến thành oan hồn quấy phá, thì chỉ có thể dùng pháp này đối phó với oan hồn quấy phá, tạm thời trì hoãn tình thế, để Pháp Vương có thời gian mời thần giáng lâm đến đây.

Nàng ta không phải Hình Hồn, cũng không phải Tẩu Quỷ, nhưng lại có một bảo bối có thể trị oan hồn, gậy khóc tang vừa ra, đừng nói là oan hồn, ngay cả Đường Thượng Khách, cũng phải khách sáo với nàng ta.

Nhưng bây giờ vừa vung ra, lập tức cảm thấy khác biệt, chỉ thấy cây gậy khóc tang mà nàng ta đã dùng lâu, nhẹ nhàng tùy ý, lại càng vung càng nặng, gần như sắp không cầm nổi, cúi đầu nhìn, lập tức da đầu tê dại.

Chỉ thấy trên cây gậy khóc tang treo tiền giấy trắng tinh này, đột nhiên đã dính đầy tơ máu, gần như nhuộm thành màu đỏ, nàng ta không cảm nổi, bản lĩnh cũng không thi triển được.

Lại nhìn xung quanh, bỗng thấy các cao nhân trong trấn, cũng trong nháy mắt này, nhao nhao kêu lên: “Không ổn, thứ này cả người ô uế, có thể làm bản bảo bối, nội tình của hồ lô của ta đã không còn...”

“Cẩn thận, đây không phải oan hồn bình thường, thứ này không thể chạm vào...”

“...”

“Không phải ô uế, con mẹ nó, đây là máu Tướng Quân, không phải làm bản bảo bối của các người, mà là ngăn chặn bảo bối của các người...”

Trong lúc tất cả đang tràn ngập trong sợ hãi, thì chỉ có lão Toán Bàn đội một chiếc quần lót trắng rõ ràng không thuộc về lão ta lên đầu, lấy vật ô uế trị chính vật, vừa lẩm bẩm vừa chạy, đương nhiên lời này của lão ta không ai nghe thấy, nhưng nghe hay không nghe cũng không khác gì nhau.

Mà Diệu Thiện Tiên Cô này ngăn người ra, vô số oan hồn đã gào thét ủa về phía nàng ta, nàng ta chỉ cảm thấy mình trong nháy mắt bị oan hồn nhấn chìm, đã hồn bay phách lạc.

Trong lòng chỉ nghĩ: “Chẳng lẽ thật sự là động vào thứ trên cây, rước họa vào thân?”

“Su tử đừng hoảng!”

Chương 852. Hồ quản sự hiên ngang lắm liệt (2)

Chương 852: Hồ quản sự hiện ngang lắm liệt (2)

Nhưng ngay vào lúc này, đột nhiên một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, Hồ Ma xông tới, trực tiếp chắn trước mặt nàng ta, sau đó hai tay giơ lên, đặt ngang eo, đột nhiên hét lớn một tiếng, trong nháy mắt đã đánh tan oan hồn đang ủa tới.

“Là người?”

Diệu Thiện Tiên Cô đang chịu áp lực tăng vọt, bất ngờ áp lực trước mặt giảm bớt, nhìn kỹ lại, lại thấy Hồ Ma, nhất thời giọng nói cũng có chút biến điệu.

“Sư tỷ đối đãi với ta như vậy, ta sao có thể không có ơn tất báo?”

Hồ Ma nói lớn, hiện ngang lắm liệt, quát: “Ta thay sư tỷ cảm những oan hồn này, sư tỷ mau đi mời Đường Thượng Khách đến trị quỷ, trừ bỏ yêu quái tấn công trấn này...”

“Ta...”

Diệu Thiện Tiên Cô suýt chút nữa bị cảm động, ánh mắt nhìn xung quanh, liền thấy Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, đều rõ ràng đang lẫn trốn, mọi người xung quanh đã chạy gần hết, còn Bạch Phiến...

... Tên đó vừa kêu “Mau mời Pháp Vương”, vừa chạy đến mức sắp không thấy bóng dáng.

Vào lúc này, lại là tiểu quản sự của Hồng Đăng Hội chạy tới, trung thành và tận tụy, thay nàng ta cảm những oan hồn

này?

Nhất thời cảm động đến mức...

Mà Hồ Ma nghe thấy giọng nói của Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo phía sau có gì đó lạ, lại hét lớn một tiếng: “Nơi này ta cần, sư tử còn không mau đi?”

‘Giáo chủ này làm kiểu gì vậy, phản ứng chậm như vậy?’

‘...’

Trong lòng vừa mắng, Hồ Ma cũng lo lắng, lựa chọn quay lại, thật sự là cách không còn cách nào, thay vì chạy ra ngoài, một mình đối mặt với thứ này, chi bằng mượn sức mạnh của Nhất Tiễn Giáo, một lần giải quyết phiền phức này.

Mà muốn mượn sức mạnh, đương nhiên vẫn phải đến bên cạnh vị Giáo chủ này, hơn nữa còn ân tình cũng tốt, dù sao người ta đã đưa cho mình pháp môn cao thâm như vậy đúng không?

Trong lòng vừa nghĩ, ngũ tạng cùng vang lên, không biết đã đánh tan bao nhiêu oan hồn.

Vào lúc này, dường như rất nhiều pháp bảo đều không có tác dụng với Âm Tướng Quân, thậm chí còn bị ô uế, nhưng bản lĩnh của Thủ Tuế thật sự, bây giờ ngược lại không bị ảnh hưởng nhiều, còn có thể đấu với nó một trận.

Nhưng tuy nói như vậy, tình thế lại khác, Yêu Thi này từ đâu dẫn đến nhiều oan hồn như vậy, còn chưa biết nhưng lại dường như không ngừng tuôn ra, con này nối tiếp con kia, mờ hồ nhìn giống như thủy triều màu đen.

Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng mà hấn thi triển ra, tuy đánh tan những oan hồn này, nhưng âm khí mà chúng hóa thành, vẫn quần quanh bên cạnh hấn không đi.

Tùng đột nổi tiếp từng đột, giống như một cái kén, lại bọc hẩn ở bên trong, Hồ Ma chỉ có thể chống đỡ tam trụ đạo hạnh, lấy pháp lực thuần dương một giáp này, cưỡng ép chống lại oan hồn, bên cạnh dường như bị vô số bàn tay nhỏ lạnh lẽo, kéo chặt.

“Ái da...”

Cách đó không xa, chứng kiến tình thế đã rõ ràng mất kiểm soát, Thang đàn chủ và Tôn lão gia tử, đang do dự, quay đầu lại cũng thấy Hồ Ma, trong lòng lập tức giật mình: “Sao hẩn không chạy?”

“Hẩn là Thủ Tuế a...”

“...”

Tôn lão gia tử liếc mắt một cái, cũng vội vàng dậm chân, thở dài nói: “Hẩn còn trẻ, còn chưa học được tuyệt kỹ thực sự của Thủ Tuế...”

Người trẻ tuổi đều ngốc nghếch, chỉ cho rằng môn đạo Thủ Tuế chúng ta có thể đánh có thể chịu, có tuyệt kỹ có thể giết người.

Ai ngờ, nên lên thì lên, nên chạy thì chạy mới là bản lĩnh thực sự...

Nhưng vào lúc này, thấy Hồ Ma đã ra tay, Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo thì ba bước quay đầu lại chạy đi mời người, hai người họ nhìn nhau, cũng biết không thể cứ thế chạy trốn, thứ này tuy ô uế người, nhưng Thủ Tuế là người bị ảnh hưởng ít nhất, còn có thể chống đỡ thêm một lúc...

... Dù sao cũng phải thể hiện thêm một chút!

Vừa đúng lúc thấy trong đám mây đen cuộn cuộn kia, Yêu Thi kỳ dị đang nhìn chăm chăm về phía Hồ Ma, vừa từ từ tới

gần, vừa đang phát ra âm thanh gì đó, chỉ huy oan hồn xung quanh, giống như Tướng Quân chỉ huy thiên quân vạn mã.

Hai người bọn họ lập tức xông về phía nó, vung quyền đá chân, định đánh cho nó một trận, chỉ tiếc cũng trong nháy mắt bị oan hồn nhấn chìm, trong tai đều là tiếng quỷ khóc.

“Mau, lập tức mời hộ pháp thần linh trên đàn xuống... Đều mời xuống!”

Vào lúc này, Giáo chủ Nhất Tiên Giáo Diệu Thiện Tiên Cô, đã đón ba vị Pháp Vương ngồi kiệu tới, vội vàng hạ lệnh, vừa hạ lệnh vừa quay đầu lại nhìn, giống như đang lo lắng cho Hồ Ma.

Mà mấy vị Pháp Vương được phong chức này chuyên để mời Đường Thượng Khách xuống, lập tức nhảy xuống kiệu, trong tay thấp ba nén hương, miệng ngâm đồng tiền, dậm chân lắc đầu.

Thấy sắp mời pháp giá Đường Thượng Khách xuống, mọi người bên cạnh lập tức lui ra, đầu gối cũng mềm ra chuẩn bị quỳ xuống.

Nhưng ngay vào lúc này, Hồ Ma bị tầng tầng lớp lớp âm khí bao bọc, cũng cuối cùng không chịu nổi nữa.

Bị thuần âm chi khí cuốn cuộn như vậy bao bọc, đối với ai cũng là một sự áp chế, ngay cả Thủ Tuế Nhân cũng không có cách nào, điều này giống như không ngừng thêm đồ vật lên người mình, còn không vứt bỏ được một hai cái, ai cũng không để vào mắt.

Nhưng càng thêm nhiều, thân thể càng nặng, sẽ có lúc, bị đè nén hoàn toàn.

Kinh ngạc phần nộ, hẳn cũng không phải không nghe thấy tiếng kêu của Diệu Thiện Tiên Cô bên kia, biết những Pháp Vương có thể mời Đường Thượng Khách đến đã tới, chỉ cần

chống đỡ thêm một lát, mọi chuyện sẽ có chuyển biến, nhưng vào lúc này, trong lòng lại đột nhiên lóe lên một ý nghĩ kỳ quái.

“Nhân thân là thật, hồn là giả... Thực khí bỏ hồn, cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ... con mẹ nó trâu bò!”

“... ”

Câu chữ trong Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp vừa xem, lại vào lúc này, đột nhiên nhảy ra từ trong đầu, thậm chí nhanh chóng hình thành một loại khao khát khó kìm nén.

“Thực khí... Đây chẳng phải là cơ hội trời cho của ta sao?”

Chương 853. Nhập môn Thực Khí (1)

Chương 853: Nhập môn Thực khí (1)

Sau khi Thủ Tuế nhập phủ, chính là cửa phủ tầng thứ nhất, có thể sử dụng tuyệt kỹ thất khiêu, đa số Thủ Tuế, cũng đều dừng bước ở đây.

Mà nếu có được pháp môn, có người chỉ điểm, học được phương pháp thực khí, thì có thể đẩy ra cửa phủ tầng thứ hai, tu luyện thành pháp thân, gần như có được sức mạnh của quỷ thần.

Hồ Ma đương nhiên muốn học những bản lĩnh cao hơn, vốn dĩ cũng là vì cầu pháp, mới đến nơi này, nhưng hắn mới vừa có được pháp môn, còn chưa kiểm chứng thật giả, chưa chuẩn bị học.

Nhưng cơ hội hiện tại, thật sự quá hiếm có.

Mấu chốt của pháp môn nhập phủ chính là “thực khí”, mà gốc rễ của thực khí, lại có liên quan đến “rơi hồn” trong truyền thuyết dân gian.

Người đi ở nơi hoang dã âm u, dễ bị rơi hồn, trẻ con tuổi còn nhỏ, cũng dễ bị rơi hồn, thực ra nguyên nhân đơn giản, đi ở nơi âm u, hồn dễ dính phải thứ gì đó, trọng lượng lớn hơn, liền dễ rơi xuống.

Mà trẻ con là do thân thể chưa thành, không chịu nổi hồn trong cơ thể, cũng dễ rơi ra.

Mà pháp môn sau khi Thủ Tuế nhập phủ, chính là lấy nguyên lý này làm cơ sở, chủ động dính vào, thậm chí thôn phệ các loại “khí”, để cường hóa thần hồn, khiến bản thân có được sức mạnh hung hãn gần như quỷ thần.

Nhưng thực khí không đơn giản như vậy, trời đất có các loại khí khác nhau, lại có cách thu thập và luyện hóa khác nhau.

Có người đến bên sông lớn biển lớn thu thập khí, có người đến núi cao vách đá, có người đêm khuya ngồi ở mộ hoang gò loạn cương, cũng có người chuyên thích phụng dưỡng ở trong miếu thờ, nhập phủ nha dung thân, thậm chí còn có người mở lò mổ, không phải vì miếng thịt kia, mà là vì thu hoạch sát phạt chi khí.

Đương nhiên, thải âm bổ dương hoặc là thải dương bổ âm, tại trong môn đạo cũng không phải là không có, nhưng đây chính là tà pháp, phạm tội...

Loại thực khí chi pháp này, nếu như muốn nhập môn, cũng là rất khó, cần từng chút từng chút một nếm thử, một bước không thành, liền dễ dàng mất hồn, lúc đó còn phải cần sự phụ trợ trong môn đạo hoặc là người thủ đạo, giúp đỡ đem hồn cho gọi trở về.

Hồ Ma vừa mới tiếp xúc pháp môn này, tự nhiên cũng biết hung hiểm trong đó, trước kia căn bản cũng không có nghĩ đến, nhưng bây giờ, cơ hội với hắn mà nói, lại thực sự là quá khó có được.

Oan hồn tụ tập xung quanh, lại bị hắn đánh tan, thông thường mà nói, những oan hồn này tan đi, sẽ hóa thành âm phong cuộn cuộn, bay tán loạn trong trời đất.

Nhưng bây giờ lại bị Tướng Quân lệnh trong cơ thể hắn hấp dẫn, lại không tan đi, mà quán quanh người hắn, thậm chí

còn muốn chủ động chui vào, chủ động kết hợp với thần hồn của hân, hoặc có thể nói, là thứ gì đó bên trong thần hồn hân.

Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Pháp, lại càng lúc càng rõ ràng trong đầu, các loại pháp môn, đều lần lượt hiện ra sống động như thật.

Cho nên, vào khoảnh khắc này, dường như là bản năng của cơ thể, hoặc căn bản không phải do hân quyết định, mà là một loại thời cơ đặc biệt đã đến, liền bỗng nhiên phúc chí tâm linh, theo bản năng phản ứng.

Đối mặt với thuần âm chi khí cuộn cuộn này, Hồ Ma đột nhiên há miệng.

Trong nháy mắt, âm khí cuộn cuộn, như cuối cùng đã tìm được phương hướng, ồ ạt tràn vào cơ thể hân, gần như trong nháy mắt, đã tràn ngập kinh mạch, lại từng chút từng chút bốc lên, hòa nhập vào thần hồn của hân.

Ngay cả Hồ Ma, cũng hơi thất thần, mới đột nhiên nhận ra mình đã làm một chuyện táo bạo đến mức nào.

Nhưng đã không kịp nghĩ nữa, bình thường thu thập âm khí, cực kỳ tốn thời gian, nhưng cũng có thể từng bước từng bước, nhưng hiện tại âm khí lại chủ động ồa tới, như cá voi hút nước, ầm ầm, xông thẳng vào cửa phủ, kinh mạch thịt, đều có cảm giác như đang chịu đựng tội luyện rèn đập.

Cơ thể như muốn bị xé nát vào khoảnh khắc này, nhưng Hồ Ma dù sao cũng có nền tảng vững chắc, lại vừa đủ sức chống đỡ được sự va chạm này, dung nạp âm khí thuần khiết cuộn cuộn này.

Mà đây, cũng chính là lý do vì sao chỉ có Thủ Tuế Nhân mới có thể dùng phương pháp “thực khí” này để luyện bản lĩnh, bởi vì thân thể Thủ Tuế cường đại, có thể chứa đựng thần hồn của mình, không đến mức cứ thế bay đi mất.

...

“Xoạt!”

Hồ Ma thậm chí còn sinh ra ảo giác, tượng thần trong linh miếu bản mệnh, vào khoảnh khắc này khí thế bành trướng, bất ngờ mở ra đôi mắt âm u, xuyên qua cơ thể hắn, lạnh lùng nhìn về phía trước hắn.

Hơi thở nặng nề vang lên, như sấm rền.

Cái kén bọc trên người Hồ Ma, vào lúc này đã càng lúc càng mỏng, tầng tầng lớp lớp âm khí kia, lại dần dần bị hắn hấp thu vào, ngay cả âm phong quần quanh bên cạnh, cũng từ từ tiêu tan, dần dần bình ổn.

Mà cũng vào khoảnh khắc này, Hồ Ma lại sinh ra một loại cảm giác, thần hồn của mình đang nhanh chóng bành trướng, thậm chí ngay cả thân thể cũng không chịu nổi, bị thần hồn tràn ra từ bên trong cơ thể, hắn trở nên cao lớn hơn cả “bản thân”, lạnh lùng nhìn xuống phía trước.

Chương 854. Nhập môn Thực Khí (2)

Chương 854: Nhập môn Thực Khí (2)

Mọi việc trên đời, điểm khó đều ở bốn điểm: nhập môn, phá cảnh, viên mãn, siêu thoát. Công pháp cũng không ngoại lệ, mà Hồ Ma hiện tại, lại chỉ là tâm niệm vừa động, trực tiếp nhập môn.

Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp, cứ như vậy bước ra bước đầu tiên.

Cũng vào khoảnh khắc này, theo Hồ Ma đột nhiên mở mắt, nhìn về phía trước, xung quanh một mảnh âm u trang nghiêm.

Những oan hồn ở xa ập vào người hắn, nhưng còn chưa bị hắn dùng Ngũ Lôi Kim Thiềm Hống đánh tan, đều như cảm nhận được khí thể khủng bố ở trên người hắn, lại nhao nhao co rúm lại thành một đoàn, có cảm giác như ngã lăn ra đất, run rẩy.

Mà trong mắt những người xung quanh, lại thấy Hồ Ma bỗng nhiên tiếng hô như sấm, như ma thần ngẩng đầu, trên người mơ hồ, đã hóa ra một bóng dáng hư ảo, thẳng đứng với khuôn mặt mơ hồ, pháp tướng âm u, hai tay từ từ dang ra, như có bóng tối bao phủ toàn trường.

Không đúng, không chỉ là hai tay, nếu nhìn kỹ, lại giống như dưới hai tay kia, còn có thêm một cánh tay, hơn nữa trong tay đang nắm một thứ gì đó mơ hồ.

“Hô...”

Yêu Thi kia, hay nói là Âm Tướng Quân, vốn không có phản ứng gì, chỉ dờ dẩn đứng giữa sân, thậm chí ngay cả Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ cũng không để vào mắt, nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy thứ trong tay Hồ Ma, lại đột nhiên kinh hãi.

Như một xác chết, bỗng nhiên sinh ra cảm xúc, tham lam và sợ hãi, đồng thời dâng lên đến đỉnh điểm trên người nó.

Dường như nó không biết nói, nhưng xác chết trong cơ thể nó cuộn trào, lại dường như có thể tạo thành một loại ngôn ngữ kỳ quái, oanh hồn xung quanh bay tán loạn, như hình thành một loại trận liệt, cùng với một ngum thi khí nồng nặc của nó, nhao nhao ập tới.

Thi khí này còn đáng sợ hơn trước, càng có thể làm ô uế pháp thân, ngay cả Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, cũng không khỏi sắc mặt đại biến, đồng thời lùi về phía sau, đã chuẩn bị kỹ càng để rời đi.

Mà cũng vào lúc này, thân hình mơ hồ trên người Hồ Ma, không biết đã hấp thu bao nhiêu âm khí, khí thể âm u trên người, cũng đã đạt đến một giới hạn nào đó.

“Hừ!”

Hắn đột nhiên bước lên một bước, vỗ một chưởng về phía trước.

Trong hai mắt, mơ hồ có thể thấy thân sắc yêu dị, mọi người xung quanh đều như sinh ra ảo giác.

Nhìn hắn vỗ một chưởng này, lại không giống như người ra tay, mà như một loại hung thần ác sát, thiên uy thần tướng, từ trên trời giáng xuống trần gian, mang theo uy thế âm u, vỗ ra hàng ma chi ấn.

“Phốc!”

Theo chương này vỡ ra, hoặc có thể nói, là tác dụng của lệnh bài trong tay bóng dáng kia, chỗ đi qua, tất cả oan hồn đều tiêu tán, như một mảng sương mù đen dày đặc, bị chương này chia làm hai nửa.

Mà Âm Tướng Quân kia, trong mắt đều là vẻ kinh hãi, thân thể thẳng tắp nhảy lên, lại không phải tiến lên, mà là bay về phía sau, trên mặt càng thêm vẻ sợ hãi, vào khoảnh khắc này, hoàn toàn áp đảo sự tham lam vừa rồi còn chiếm thế thượng phong.

Sau một khách, liền bỗng nhiên bị chương này của Hồ Ma, trực tiếp vỡ lên trán, trực tiếp đánh cho nó lộn một vòng, thân thể thẳng tắp bay ra ngoài, đụng đổ một mảng mái nhà, không biết bắn ra bao nhiêu gạch đá ngói vụn, bụi đất bay mù mịt lên trời.

Lòng bàn tay tiếp xúc với trán nó, còn mơ hồ in lên thứ gì đó, trên trán nó đột nhiên sáng lên một tia sáng nhỏ, sau đó lại hòa nhập vào máu thịt, lặng lẽ không một tiếng động.

Cũng vào lúc chương này đánh ra, mấy vị Pháp Vương bên cạnh đang lắc đầu lờn lờ, mời thần, cũng vào khoảnh khắc này đột nhiên mở mắt.

Dường như bọn họ đã mời thứ gì đó lên người, lại dường như là lúc mấu chốt của việc mời thần, đột nhiên bị động tĩnh kinh người của Hồ Ma làm gián đoạn, trong nháy mắt, ngây người ngẩng đầu lên.

Cái nhìn này, lại vừa đúng lúc nhìn thấy một mặt hung ác của Hồ Ma, thần hồn cao lớn, mang theo âm phong cuộn cuộn, từ trên cao hung hăng vỡ một chương về phía Âm Tướng Quân.

“Bịch...”

Bọn họ lại như bị thứ gì đó chạm vào, bỗng nhiên cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, lại không tự chủ được, trực tiếp quỳ xuống.

Nhưng vào khoảnh khắc này, bọn họ lại không chỉ đại diện cho bản thân, vốn đang bái lạy mời Đường Thượng Khách giáng lâm pháp giá, tuy trong lúc mơ hồ, không biết Đường Thượng Khách có giáng lâm hay không, nhưng cái quỳ này, lại tạo thành một cục diện kỳ quái.

Giống như bọn họ cũng thứ gì đó từ Đường Thượng xuống, quỳ lạy Hồ Ma.

“Ô...”

Nhưng hình tượng quỷ dị và âm u này, cũng chỉ xuất hiện trong chốc lát, nhanh đến mức tưởng chừng như chỉ là một ảo giác trùng hợp, khó có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc cho người ta.

Toàn bộ thị trấn, đều như yên tĩnh trong giây lát, oan hồn còn hình thành giữa sân, đều theo chương này, ào ào bay ra ngoài trấn, không biết gây ra cuồng phong lớn cỡ nào, cuộn cuộn.

Đầu kia của thị trấn, cái cây cao lớn kia, che khuất toàn bộ sân trong, cành cây tự động lay động không gió, lắc lư, dưới ánh đèn lồng, chiếu ra bóng dáng tán loạn.

Yêu Thi hung ác bạo ngược kia, bị Hồ Ma đánh cho lộn một vòng, nhưng lại như không bị thương gì, chỉ là hai tay sợ hãi che trán, trên khuôn mặt cứng đờ, lại như lộ ra vẻ kinh hãi, hự hự, lại quay đầu bỏ chạy.

Thân hình vụt qua, đã xông ra khỏi trấn, chạy thẳng vào rừng sâu.

Mọi người ngạc nhiên, nằm ngoài dự đoán, giọng nói đều run rẩy: “Chạy rồi? Thứ này tà môn như vậy?”

“Yêu Thi sao có thể chạy? Thứ đó không có ý thức chạy trốn mà, đây... đây rốt cuộc là thứ gì?”

“...”

Trong tiếng kinh hãi, cũng có người đột nhiên nghĩ đến điều gì, ngậy người nhìn về phía Hồ Ma.

Yêu Thi kia có thể chạy trốn, đã là kỳ quái, vậy kẻ vô một chương đánh chạy Yêu Thi kia, lại là thứ gì?

Chương 855. Gia nhập môn phái của ta (1)

Chương 855: Gia nhập môn phái của ta (1)

Ầm ầm!

Yêu thi này đến nhanh, đi cũng nhanh, tựa như một trận sấm rền, từ trên trời giáng xuống, đình tại nhức óc, lại đột nhiên biến mất, thêm vào đó giữa lúc khí thế hung ác bốn phía, làm ô uế pháp bảo của người khác, đều không cho người ta kịp suy nghĩ kỹ càng, nó đã bỏ chạy, ngay cả oán hồn đang hoành hành cũng theo đó tan rã.

Nhìn quanh, chỉ còn lại một bãi hỗn độn, cùng với đám người với vẻ mặt kinh nghi.

“Đi... Đi rồi?”

Vẫn có người môi run rẩy, khuôn mặt đầy vẻ khó tin: “Yêu Thi này, sao lại có ý định bỏ chạy, đâu phải là ban ngày đâu?”

Mọi người đều biết, loại yêu thi này không giống âm hồn, vẫn còn chút ý thức, sẽ chủ động hại người, cũng sẽ sợ hãi.

Yêu thi hại người đều dựa vào bản năng, càng không có ý thức chạy trốn, hiện giờ cũng không phải ban ngày, không có ánh nắng chiếu vào nó, sao nó lại đột nhiên sinh ra bản năng sợ hãi, lại có ý định bỏ chạy? Thứ này, rốt cuộc có phải là yêu thi hay không?

Trong chốc lát, xung quanh im lặng, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía Hồ Ma.

Mà lúc này Hồ Ma lại không để ý, hắn vừa nuốt một hơi âm khí, liền cảm thấy thân thể phồng lên, có cảm giác thần hồn sắp bay đi mất.

Thần hồn thực khí, phần lượng của thần hồn liền tăng lên, thân thể của hắn không chịu nổi.

Pháp môn nhập phủ, vốn là phải từng bước một, một khi bước đi quá lớn, sẽ dẫn đến thân thể không chứa nổi thần hồn, lập tức bay đi mất, người cũng trực tiếp chết, trở thành tồn tại tương tự như ác quỷ.

Nhưng may mắn, Hồ Ma cũng là Thủ Tuế nhập phủ, toàn thân hóa chết, sẽ không bài xích với thần hồn, thêm vào đó căn cốt kiên cố, liền từ từ dần dặt, thần hồn từng chút một, trở về trong cơ thể, lại dần dần chuyển sống, cực lực trấn an.

Dù là như vậy, cũng trong một khoảng thời gian khá dài, không dám nói chuyện, không dám thở, để tránh thần hồn sẽ chui ra từ thất khiếu.

Đợi đến khi thích ứng với trạng thái này, không còn cảm thấy đầu vầng mắt hoa nữa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra, liền nhìn thấy vô số ánh mắt cổ quái đang nhìn mình, đặc biệt là trong đám người, một người đáng người cao lớn, sắc mặt âm trầm đã đột nhiên bước lên phía trước một bước.

Lại không hề che dấu nghi ngờ trong mắt, quát: “Người rút cuộc là ai?”

Người này chính là đại chương quỹ của Vạn Mã Bang, người khác thấy ông ta hỏi, lập tức muốn nói lại thôi, ông ta lại vung tay ngăn mọi người nói, chỉ nhìn chăm chăm Hồ Ma, từng bước ép sát, trầm giọng quát:

“Người lúc trước nói mình chỉ có bản lĩnh nhất đạo phủ môn, nhưng hiện giờ xem ra, người ngay cả thực khí chi pháp, cũng đã nhập môn, hơn nữa lại cao minh như vậy, vậy thì...”

“Thực khí chi pháp này của ngươi, rốt cuộc là từ đâu mà có? Trước đó tại sao lại giấu diếm bọn ta, cố ý nói dối?”

“...”

Trong chốc lát, lời ông ta hỏi khiến những người khác cũng im lặng, ngay cả Tôn lão gia tử lúc này cũng sắc mặt khó coi, nhìn về phía Hồ Ma, dường như muốn giúp đỡ, nhưng môi run run, lại không nói ra được lời nào giúp đỡ.

Thực khí chi pháp liên quan trọng đại, tiểu quân sự này nếu đã sớm hiểu thực khí chi pháp, chính là sớm có truyền thừa, nhưng hắn lại cố ý che giấu, trà trộn vào Nhất Tiễn giáo, thêm vào đó yêu thi tà môn này, đêm nay xông vào quấy rối, sao có thể không khiến người ta nghi ngờ?

‘Ta nếu nói là ta vừa học được, ngươi có tin không?’

Mà đối mặt với sự chất vấn của vị đại chương quỹ Vạn Mã Bang này, Hồ Ma cũng cười khỏ một tiếng, hắn mới vừa bình phục thần hồn, liền gặp phải chuyện này, lại cũng nhất thời không biết nên giải thích với người ta như thế nào.

Sững sờ một lúc, mới dần dần suy nghĩ linh hoạt, thở dài một tiếng, lại không trả lời lời ông ta, mà từ từ quay đầu nhìn về phía vị giáo chủ Nhất Tiễn giáo Diệu Thiện Tiên Cô, cúi đầu thật sâu, thở dài:

“Tiên Cô truyền cho ta loại pháp môn lợi hại như vậy, sao không nhắc nhở một câu trước, cũng tốt để ta chuẩn bị tâm lý?”

“...”

“A?”

Xung quanh mọi người lập tức đều ngậy ra, đồng loạt nhìn về phía vị Diệu Thiện Tiên Cô kia, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc, đều biết tiểu quân sự này sau bữa tiệc tối nay, nhất định

sẽ được Tiên Cô triệu kiến, nói không chừng còn sẽ truyền thụ cho hần thực khí chi pháp, chẳng lẽ vừa rồi pháp này...

... Thật sự chỉ là Tiên Cô truyền thụ?

... Không thể nào?

Nhất Tiển giáo này vốn cũng là bảy phần lừa gạt, ba phần bản lĩnh thật sự, Tiên Cô này lấy đâu ra bản lĩnh, lại có thể trong một đêm, liền giúp người ta nhập môn?

Nhưng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vị Diệu Thiện Tiên Cô kia, cả người cũng rõ ràng là ngây ra, vừa rồi Hồ Ma không màng an nguy, xông đến trước mặt nàng, cản lại oán hờn, lại một hơi nuốt chửng, vỗ tay đánh lui yêu thi kia, từng màn đều khiến nàng cũng bị chấn động sâu sắc.

Lúc này tâm trạng rõ ràng là rối loạn, lại đối diện với ánh mắt của Hồ Ma, lại nhất thời cũng có chút luống cuống, im lặng thật lâu, mới đột nhiên vùng tay lên, nói: “Chuyện khác tạm thời không cần nói.”

“Người đi theo ta!”

“...”

“...”

Chương 856. Gia nhập môn phái của ta (2)

Chương 856: Gia nhập môn phái của ta (2)

Lời này không nghi ngờ gì là thừa nhận lời Hồ Ma vừa nói, lại khiến mọi người xung quanh đều kinh ngạc, giáo chủ Nhất Tiên giáo trong một canh giờ, liền có thể giúp người ta nhập môn, vị Tiên Cô giáo chủ này bản lĩnh thâm sâu khó lường...

“A, giáo chủ...”

Lại là Bạch Phiến Tử bên cạnh biết rõ nguyên nhân, đột nhiên thấy Diệu Thiện Tiên Cô muốn dẫn Hồ Ma rời đi riêng, vội vàng muốn nói, nhưng Diệu Thiện Tiên Cô lại đột nhiên vung tay lên, ngắt lời hắn ta, quay người nói: “Thượng đàn chủ, xin người ở lại đây.”

“Điều tra rõ ràng lai lịch của yêu thi, thu liễm những người khổ mệnh bị yêu thi kia hại chết, lại sắp xếp người tuần tra, đợi đến khi thu xếp ổn thỏa chuyện nơi này, rồi hãy đến tìm ta!”

“Các vị khác, an nguy của đàn, xin các vị hãy dốc sức, ta xử lý chút chuyện, lập tức trở lại!”

“...”

Bạch Phiến Tử kinh ngạc không thôi, nhưng cũng hiểu Tiên Cô là không muốn để mình tham gia, chỉ đành nuốt lời định nói vào bụng, nhận lệnh.

Mà vị Tiên Cô này lại có vẻ như có chút sốt ruột, nói xong với mọi người, liền đi về phía trước hai bước, lại quay đầu

nhìn Hồ Ma, ra hiệu hẩn mau theo kịp.

Mọi người xung quanh thấy vậy, sắc mặt đều lộ ra vẻ nghi ngờ, trong lòng không hiểu.

Lúc này, chính là lúc giáo chủ Nhất Tiễn giáo mừng thọ, các giáo chúng đều đến chúc mừng, hội đèn sắp bắt đầu, lại đột nhiên yêu thi tập kích đàn, hại chết nhiều người như vậy, cũng khiến giáo chúng lòng người hoang mang, vị giáo chủ Nhất Tiễn giáo này, vốn nên hết sức an ủi mọi người.

Sao lại thấy nàng không để ý, ngược lại lời nói với tiểu quản sự kia lại quan trọng hơn?

Ngay cả Bạch Phiến Tử cũng không hiểu ý của giáo chủ, chỉ có thể bậm rợn đáp ứng, tiễn giáo chủ và Hồ Ma rời đi, sau đó cố gắng lấy lại tinh thần, cảm ơn những người đã giúp đỡ, lại sai người kiểm kê thương vong.

Tiên Cô đi ở phía trước, mấy lần quay đầu lại, nhìn Hồ Ma, dường như có lời muốn hỏi, lại nhin xuống.

Hai người bước chân không ngừng tăng tốc, rất nhanh đã đi qua nửa trấn, một lần nữa đến tòa nhà có linh đường được dựng ở sân trước.

Lần này đi vào, Hồ Ma lại phát hiện, trên tán cây vốn treo đầy đồ ở sân viện thứ hai, đồ vật lại ít đi rất nhiều, phần lớn đồ vật đều đã biến mất không thấy, chỉ còn lại vài cành cây quan trọng, còn treo vài món.

Nhìn kỹ lại là một đôi giáp trụ, một đôi giày quan, một con dấu to bằng nắm đấm.

“Sao đồ vật lại có thể đột nhiên biến ít đi?”

Hồ Ma trong lòng nhanh chóng suy nghĩ: “Trừ khi có một số đồ vật, vốn là do bọn họ treo lên?”

Nếu là bình thường, tự nhiên phải tìm cơ hội hỏi, lúc này lại là ai cũng không để ý, vị Tiên Cô này trực tiếp dẫn đường, dẫn Hồ Ma vào sảnh đường mà lúc trước đều có thể vào, hơn nữa là sau khi Hồ Ma vào cửa, nàng ta liền lập tức quay người, đóng cửa chính của sảnh đường này lại.

Trong sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ, hai người cũng biết rốt cuộc có thể nói chuyện, đột nhiên nhìn về phía đối phương, đồng thời hỏi ra:

“Ngươi truyền cho ta rốt cuộc là pháp gì?”

“Ngươi rốt cuộc là lai lịch gì?”

“...”

Hai câu nói này gần như đồng thời hỏi ra, lại cũng khiến hai người bọn họ, đồng thời sững sờ.

Bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không che giấu sự nghi ngờ trong lòng.

Hồ Ma đã nhận ra rõ ràng sự không đúng, hoài nghi vị Tiên Cô này, chẳng lẽ là cố ý truyền cho mình pháp môn này?

Tại sao lại là pháp môn này, khi mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chưa nghĩ kỹ có nên tu hành hay không, liền đột nhiên không hiểu sao lại mở đầu, nhập môn.

Quan trọng hơn là, nghĩ kỹ lại sự biến hóa khi vừa rồi bị âm khí bao phủ, hẳn thậm chí đều không thể xác định, rốt cuộc là do cơ duyên trùng hợp, nước chảy thành sông, mình mới ăn khí đó, nhập môn này, hay là...

... Giống như lúc nhập phủ, hưởng dụng hắc thái tuế, là thần hồn đột nhiên tự làm chủ?

Nếu là như vậy, vậy thì chuyện liền đáng sợ rồi.

Mà vị sư tử này, cũng rõ ràng nhìn Hồ Ma với ánh mắt hoài nghi: Pháp này, rơi vào tay người khác tự nhiên là không được, nhưng không hiểu sao, lại bị người ta học được, nhẹ nhàng, liền nhập môn, lại càng khiến nàng sinh ra sự kinh ngạc khó tả, điều này không hợp lý.

Chính là ôm hoài nghi lẫn nhau này, hai người đều đứng ở trong sảnh, nhất thời im lặng, câu thứ hai lại đều không hỏi ra được.

“Pháp người tu, chính là Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân.”

Qua thật lâu, vị Tiên Cô này, mới từ từ mở miệng, khuôn mặt thanh tú lại mang theo vẻ ngưng trọng khó tả: “Pháp này, cũng không phải là vật của Nhất Tiễn giáo, cũng không nên cho người...”

“Không phải cho ta? Vậy là cho ai?”

Hồ Ma nghe lời Tiên Cô này nói, lại nhất thời cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Chẳng lẽ pháp này không phải rơi xuống từ cây đại thụ kia của các người?”

“Pháp này vốn là cho...”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng là theo bản năng mở miệng, dường như muốn nói gì đó, lại nhin xuống, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú của Hồ Ma, trong lòng lại nhất thời có chút bối rối.

Sự việc phát triển quá nhanh, cũng quá cổ quái, ngay cả nàng cũng nhất thời không biết giải thích như thế nào, im lặng thật lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, nói: “Có lẽ, tất cả đều là do số mệnh...”

Hồ Ma lập tức nheo mắt lại: ‘Lại nữa rồi phải không?’

Vừa rồi cầu pháp, người chính là dùng cách nói này, nhưng hiện giờ muốn lừa gạt ta lần nữa, vậy thì chuyện này không dễ

nói đâu...

Không ngờ, ngay cả Diệu Thiện Tiên Cô, lúc này cũng trong lòng đầy mơ hồ, trầm ngâm thật lâu, mới đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Tiểu quản sự, chuyện này nhân quả rất lớn, ngươi là người tốt bụng, ta cũng không muốn ngươi uổng mạng, hiện giờ chỉ muốn hỏi ngươi một câu...”

“... Ngươi muốn mạng hay không?”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma lập tức nhú mày, nói: “Lời này là sao?”

Diệu Thiện Tiên Cô thở dài một tiếng, nói: “Ngươi nếu muốn mạng, vậy thì chỉ có chính thức bái nhập môn hạ của ta, gọi ta một tiếng sư phụ.”

“Thôi được...”

Hồ Ma lập tức nheo mắt lại, quả nhiên là như vậy, quả nhiên chính là trò này...

Chương 857. Pháp môn định mệnh (1)

Chương 857: Pháp môn định mệnh (1)

Chẳng lẽ cũng giống như kịch bản của Tôn lão gia tử?

Trong lòng của Hồ Ma không khỏi suy nghĩ, thứ miễn phí thực ra là đắt nhất, nói muốn truyền pháp môn này cho ta, cũng thực sự truyền rồi, nhưng thực tế bên trong ẩn chứa tai họa, chỉ cần ta muốn học, liền phải bái nhập môn hạ của các người...

... Không chỉ là bái nhập môn hạ, chẳng lẽ, còn phải cùng các người tạo phản?

Chỉ là trong lòng suy nghĩ một chút, Hồ Ma liền đã có cảnh giác, đối diện với ánh mắt phức tạp của vị Diệu Thiện Tiên Cô này, trên mặt vẫn khách khí, chậm rãi cúi đầu chào, nói: “Cảm ơn Tiên Cô đã yêu mến.”

“Chỉ là, ta đã có sư phụ rồi, Chu Nhị gia của Lão Âm sơn chính là sư phụ của ta, chưa được sư phụ cho phép, bản lĩnh người khác lớn đến đâu, ta cũng không thể nói bái liền bái đúng không? Hơn nữa, ta là thành tâm đến cầu pháp, cũng theo quy củ, dâng lên một nửa gia sản...”

“Thiên chân vạn xác, đó thực sự là một nửa gia sản của ta, Tiên Cô nếu không tin, đương nhiên có thể đi xác minh...”

“Pháp này nếu là ta đổi bằng một nửa gia sản, vậy thì nhân quả đương nhiên cũng đã thanh toán xong, nói là hàng hóa hai bên thanh toán cũng không quá đáng, sao lại đột nhiên thay đổi?”

“...”

Vừa nói, vừa thành khẩn nhìn về phía vị Tiên Cô này, trên mặt mang theo nụ cười khách khí.

Mà lời hắn tuy nói khách khí, nhưng ý chất vấn và thoái thác cũng đã rất rõ ràng, thẳng thắn nói đến mức vị Tiên Cô này khẽ nhíu mày, đôi mắt đẹp, trừng mắt nhìn Hồ Ma một cái, mang theo tức giận nói: “Nói móc nói mỉa ai đấy?”

“Tiểu quản sự ngươi, lại cho rằng ta là cố ý dỗi dành ngươi nhập môn sao? Hừ, ngươi thơn lăm sao? Môn hạ ta danh sư cao đồ, thu nạp nhân tài khắp thiên hạ, đăng giai nhập phủ, các phương cao thủ, nhiều như cá diếc qua sông, thiếu gì một hai người như ngươi?”

“...”

“O?”

Hồ Ma đều sững sờ, dù sao cũng là giáo chủ, sao nói chuyện giống như tiểu nữ hài vậy?

Nhưng cãi nhau sợ nhất loại đột nhiên hạ thấp chiều không gian này, liền cũng chỉ có thể để cho giọng điệu dịu lại, nhỏ giọng nói: “Tiên Cô bớt giận, ta chỉ là một tiểu quản sự của Hồng Đăng hội, đến để học bản lĩnh, được giáo chủ ban ơn, trong lòng là cảm kích.”

“Nhưng ngươi xem một nửa gia sản của ta, cũng đã đưa rồi, có thể thấy ta thành tâm đến mức nào, nếu còn vấn đề gì khác, giáo chủ cứ việc nói cho ta biết, trên trời dưới đất, vào nước sôi lửa bỏng, có gì cần người cứ việc nói.”

“Đạo lý pháp không dễ truyền ta cũng hiểu, cùng lắm, ta dâng lên nửa gia sản còn lại cũng được...”

“...”

“Ai thềm nửa gia sản của ngươi, chỉ có mười lượng bạc!”

Vị Tiên Cô kia dường như cũng có chút tức giận, hừ lạnh một tiếng, phát trần trong tay vung lên, liếc nhìn Hồ Ma, nói: “Ta là thật sự muốn cứu mạng ngươi, đừng có không biết tốt xấu.”

“Hiện giờ ngươi đã mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, lại còn ở đây kén cá chọn canh, không bái nhập môn hạ Bất Thực Nguru của ta, ngươi thật sự cho rằng ngươi gánh nổi pháp này?”

“...”

‘Nàng không phải muốn ta nhập Nhất Tiên giáo mà là muốn ta bái nhập Bất Thực Nguru?’

Nghe ra ý tứ trong lời này, trong lòng Hồ Ma hơi sững sờ, nhưng đột nhiên phải đối mặt với lựa chọn này, trong lòng cũng không khỏi lo nghĩ, Bất Thực Nguru và người chuyển sinh có quan hệ mật thiết, nhưng cũng lộ ra một cỗ tà khí, giao thiệp một chút, thăm dò một phen thì được, mạo muội gia nhập thì quá phận rồi.

Ngoài ra, nhìn bộ dạng của nàng, sự lo lắng trong mắt lại không giống giả, công pháp này thật sự có vấn đề gì lớn sao? Nhưng nếu đã có vấn đề, sao lại không nói thật, còn muốn ép buộc mình gia nhập Bất Thực Nguru, chẳng phải cũng là chuyện quá phận sao?

Trong lòng cũng bắt đầu tính toán, lúc này không nắm chắc, có nên trực tiếp lật mặt, ép hỏi nàng công pháp này rốt cuộc có vấn đề gì hay không...

Bản lĩnh của vị giáo chủ này, tự nhiên là không tầm thường, nhưng hiện giờ lại là bốn bề vắng lặng, hơn nữa hai người gần trong gang tấc, mình là Thủ Tuế Nhân, đối phó với một nữ lưu như nàng, chẳng phải là muốn nặn tròn nặn dẹt, muốn bóp nát thì bóp hay sao?

Trong chốc lát, hai người đều im lặng.

Từng người trong lòng đều có lo nghĩ của riêng mình, Hồ Ma chỉ là lặng lẽ suy nghĩ, vị Diệu Thiện Tiên Cô này, lại đi đi lại lại, dường như có chút lo lắng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Hồ Ma một cái, tức giận vì hắn không đáp lại, lại tức giận vì mình không hiểu rõ chuyện trước mắt.

Hai người vội vàng chạy về, vốn là trong lòng đều có nghi vấn muốn nói, nhưng không hiểu sao trong lòng đều không yên tâm, lại kéo dài.

Rất lâu rất lâu, còn chưa đợi trong lòng bọn họ có chút manh mối nào thì lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài có náo loạn.

“Giáo chủ, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”

Có người vội vàng đến sân phía trước, lớn tiếng hô.

Vị Diệu Thiện Tiên Cô này, trên mặt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng dậm chân, mở cửa sảnh đường, đi ra ngoài, Hồ Ma xuyên qua khe cửa, nhìn thấy chính là Bạch Phiến Tử dẫn theo hai vị đàn chủ đứng bên ngoài.

“Giáo chủ, lần này có chút phiền phức.”

Chương 858. Pháp môn định mệnh (2)

Chương 858: Pháp môn định mệnh (2)

Bọn họ ở bên ngoài nói: “Yêu thi kia vừa vào trần quây phá, liền chết mất ba mươi bảy người, mười một người là giáo chúng của chúng ta, còn có hai mươi sáu người, là thương gia của Vạn Mã Bang, và bá tánh trong trần, hiện giờ, cả trần đều đã hoảng sợ.”

“Ta đã lệnh cho giáo chúng đều thay phù giáp, mang theo vũ khí, tuần tra bốn phía, nhưng từ tình huống giao thủ vừa rồi xem ra, yêu thi kia không giống thi, quỷ không giống quỷ, phù giáp quân cũng chưa chắc chế ngự được nó!”

“Nếu lại bị nó đột nhiên xông vào trong trần, thực sự không biết lại hại chết bao nhiêu người, hiện giờ tin tức đã lan ra, không biết có bao nhiêu người trong trần đang thu dọn đồ đạc, muốn đợi đến khi trời sáng, liền lập tức chạy trốn.”

“...”

“Chạy trốn?”

Giáo chủ Nhất Tiển giáo Diệu Thiện Tiên Cô, rõ ràng có chút tức giận, nhỏ giọng nói: “Ta lấy danh nghĩa mừng thọ triệu tập bọn họ đến, chỉ vì hội đèn ba ngày sau, hiện giờ bọn họ chạy trốn, hội đèn làm sao bây giờ?”

“Chuẩn bị lâu như vậy lại phải bỏ dở?”

“...”

Bạch Phiến Tử cười khỏ nói: “Hậu quả tự nhiên là nghiêm trọng, nhưng mấu chốt là, yêu thi kia thực sự cô quái, chúng ta không trị được nó, cũng không phòng được nó...”

“Hiện giờ, ngay cả mấy vị chúng ta mời đến, cũng không nói lời nào, rõ ràng là đã muốn rút lui...”

“...”

“Ta đi xem!”

Vị giáo chủ Nhất Tiễn giáo này, cũng chỉ có thể tức giận dậm chân, quay người muốn đi, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì, để Bạch Phiến Tử và những người khác đi trước một bước, bản thân lại quay người đẩy cửa đi vào, nói với Hồ Ma: “Tiểu chương quỹ, đừng dài dòng nữa.”

Vừa nói vừa cởi cúc áo, cởi áo khoác ngoài.

Hồ Ma lập tức bị nàng dọa sợ, lùi lại một bước, âm thầm đề phòng, liền thấy nàng khoác đạo bào đang treo bên cạnh lên người, vừa cài cúc áo, vừa nói: “Ta biết ngươi đang có ý đồ xấu, ánh mắt đảo loạn, nhưng cũng không cần phiền phức như vậy.”

“Ta cũng là thấy ngươi trẻ tuổi, lòng dạ tốt, mới chỉ điểm cho ngươi một con đường sáng, ngươi lại nghi thần nghi quỷ, hừ, đều là số mệnh của mỗi người thôi.”

“Ta không ép ngươi bái sư, nhưng cũng cho ngươi một con đường sống, có thể nắm bắt được hay không, liền xem chính ngươi.”

“...”

Nói lời này, nàng cũng rõ ràng nhú mày, như thể đã hạ quyết tâm gì đó, trực tiếp đi về phía phòng bên cạnh, lại từ bên trong ôm ra một chiếc gương màu đen.

Lục lợi bên trong một lúc, lại lấy ra một bức tranh cuộn, trực tiếp treo lên trong sảnh, nói với Hồ Ma: “Ta tự có việc quan trọng phải xử lý, người cứ ở đây xem kỹ bức tranh này, nhìn ra được môn đạo gì, vào Quỷ Động Tử, bái tế thần đài, hoặc còn có một tia hy vọng sống.”

“Nếu người nhìn không ra, lại không muốn xem, vậy cũng tùy ý đi hay ở, chỉ là đạo pháp môn kia, cần phải lưu lại Nhất Tiến giáo của ta, không được mang đi.”

“...”

Vừa nói, đứng tại chỗ nhìn sâu Hồ Ma một cái, lại không nói thêm gì nữa, cầm lấy thanh kiếm kia, trực tiếp ra khỏi cửa, bên ngoài thậm chí còn đóng cửa lại, khóa trái.

“?”

Trong lòng của Hồ Ma tràn đầy tò mò, nàng còn khóa trái bên ngoài, đây lại là đang phòng ai?

Ta dù sao cũng là Thủ Tuế Nhân, há lại là ổ khóa rách nát này của người có thể khóa được?

Chỉ là, nghe lời nói của nàng, vẫn ần ần uy hiếp, nhưng thần sắc bộ dạng, lại không giống giả, chẳng lẽ lần này xảy ra chuyện, thật sự có điều gì đó khác với những gì mình nghĩ?

Muốn hỏi nàng điều gì, nàng đã ra khỏi cửa thứ hai, bản thân suy nghĩ kỹ càng, nhưng cũng không hiểu ra sao, quay đầu nhìn lại, liền thấy bức tranh Tiên Cô treo lên kia, lại chỉ là một bức tranh thủy mặc, mơ hồ nhìn thấy, trong tranh là bóng lưng của một người, đang bái tế một ngọn núi.

...

...

“Giáo chủ...”

Mà trong lúc Hồ Ma đang kinh ngạc không thôi, vị Diệu Thiện Tiên Cô này ra khỏi cửa, liền thấy Bạch Phiến Tử và hai vị Pháp Vương, đang đợi ở đó, thấy nàng, liền lập tức tiến lên bái kiến, Bạch Phiến Tử thần sắc do dự, nhìn vào trong sảnh một cái.

Nhỏ giọng nói: “Vị kia...”

“Ngay cả ta cũng không hiểu...”

Diệu Thiện Tiên Cô vung tay lên, thở dài một tiếng, nói: “Hắn không nên có được pháp này, càng không nên nhập môn, tất cả những điều này đều không thể giải thích được...”

“Vậy không phải đơn giản sao?”

Bạch Phiến Tử vừa nói, vừa vung quạt trong tay, nhưng trên mặt Diệu Thiện Tiên Cô, lại hiện lên một tia bức bối, lắc đầu nói: “Nếu hắn chỉ là lấy được pháp này, đoạt lại là được.”

“Nhưng hắn đã nhập môn, vậy thì không giống nhau.”

“Sur huynh đã nói, pháp này không phải cho người thường học, bất kể hắn là lai lịch gì, có chuyện gì giấu diếm chúng ta hay không, tiếp xúc với pháp này, liền đã không thể thoát khỏi số mệnh trong đó, người số mệnh nhẹ, chính là chúng ta không đề ý đến hắn, cũng sẽ rất nhanh bị pháp này đè chết.”

“Trừ khi, hắn bái nhập môn hạ Bất Thực Ngưu chúng ta, lại mời sư huynh đến nghĩ cách cho hắn mới được.”

“Nhưng hắn đã không đồng ý, vậy thì chỉ có thể xem tạo hóa của hắn...”

“...”

Lời này khiến sắc mặt của Bạch Phiến Tử cũng kinh ngạc, những quy củ này, lại là ngay cả hắn ta cũng không biết, hắn ta là người của Nhất Tiên giáo, nhưng không thuộc Bất Thực

Ngưu, hơn nữa hẳn ta cũng biết, Bất Thực Ngưu cực kỳ thần bí, nào có dễ dàng gia nhập như vậy?

Nhất thời trong lòng cực kỳ nghi hoặc, dừng một chút, mới nhỏ giọng nói: “Vậy pháp môn này, sao lại vẫn luôn treo trên cây, là vì...”

“Đừng có hỏi nhiều.”

Diệu Thiện Tiên Cô liếc nhìn hẳn ta một cái, lạnh lùng dặn dò, Bạch Phiến Tử vội vàng ngậm miệng, nhưng trong lòng Diệu Thiện Tiên Cô, lại nhất thời càng thêm nặng nề, lời dặn dò năm đó của sư huynh, đều hiện lên trước mắt:

“Pháp này, là chuẩn bị cho người có số mệnh, ai có thể tu thành pháp này, chính là chủ nhân của Bất Thực Ngưu...”

“Người thường sao có thể gánh nổi?”

“Nhiều sư huynh như vậy cũng đã thử qua, nhập môn dễ dàng, thậm chí còn có người tiến bộ thần tốc, bản lĩnh tăng mạnh, nhưng rất nhanh đều bị số mệnh này đè chết, không ai thoát khỏi...”

Chương 859. Mật ngữ thông quan (1)

Chương 859: Mật ngữ thông quan (1)

“Bất Thực Ngưu chính là đồ tử đồ tôn của vị Đại Lương hiền sư kia để lại, đối với người chuyển sinh mà nói, thì bọn họ lại có chút hiểu kỳ cùng thân cận.”

Bị bỏ lại ở đây, trong lòng của Hồ Ma cũng cảm thấy cô quái, lại âm thầm nghĩ: “Nhưng lại không thể không thừa nhận, đối với cư dân bản địa của thế giới này mà nói, người chuyển sinh thực chất là một đám người có quan hệ mật thiết với tà ma, là dị loại tà môn nhất.”

“Bọn họ nói năng hành động, đều lộ ra một cỗ tà khí, tiếp xúc nhiều, liền không tránh khỏi xảy ra chuyện.”

“Ta là ở lại xem thêm, hay là trực tiếp rời đi?”

“Ta là Thủ Tuế Nhân, nếu một lòng muốn đi, trừ phi Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ một lòng nhìn chăm chăm ta, nếu không thì cũng không ngăn được ta.”

“...”

Trong lòng đã quyết định, liền cũng không vội, chỉ là âm thầm suy nghĩ, dường như nơi này là chỗ ở của nàng, cũng là nơi pháp đàn của Nhất Tiễn giáo bọn họ, chẳng lẽ không sợ mình lấy trộm thứ gì đó rồi chạy mất sao?

Ngoài ra lại cho mình xem bức tranh này, lại càng khó hiểu, mình không xem, thì có thể có chuyện gì?

Trừ phi, nàng đã xác định tai họa bên trong công pháp này rất lớn, không sợ mình thoát thân?

Nhưng công pháp này, mình cũng chỉ là vừa mới nhập môn, tu luyện không sâu, chỉ là một ngụm âm khí bồi bổ thần hồn mà thôi.

Nếu mình dừng lại, vậy thì cũng bị đứt đoạn, tai họa kia cũng không uy hiếp được mình...

Hơn nữa, cho dù mình luyện tiệt công pháp này, liền trả lại thư quyền cho nàng ta là được, chỉ là âm thầm ghi nhớ pháp môn này, đợi đến khi rời đi, tìm cao thủ đáng tin cậy trong người chuyển sinh, giúp đỡ nghiên cứu một chút, chẳng lẽ còn không nhìn ra được tai họa ẩn sâu trong công pháp này sao?

Bất Thực Ngưu cũng không thể tự tin như vậy, cho rằng tai họa mình chôn giấu, người ngoài ai cũng không nhìn ra được?

“Về phần bức tranh này...”

Hồ Ma ngưng thần tĩnh khí, nhìn thoáng qua, cũng biết rất nhiều tà pháp, có thể giấu trong tranh, khiến người ta phòng không kịp đề phòng.

Nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng thu hồi ánh mắt bất cứ lúc nào, cũng chỉ là nhanh chóng liếc nhìn, thị lực của Thủ Tuế Nhân rất tốt, lại cũng đã thu hết bút mực trên bức tranh này vào trong mắt.

Nhìn thấy quả thực chỉ là một bóng lưng già nua, đang bái tế một ngọn núi, nhìn thì ngọn núi kia rất cao, nhưng góc nhìn dù sao cũng là từ phía sau lão nhân nhìn lại, cho nên bóng lưng này chiếm tỷ lệ rất lớn, lại cũng che khuất phần lớn nội dung trong tranh.

“Nữ nhân này muốn ta vào Quỷ Động Tử nhìn một cái, nhưng trên bức tranh này chỗ nào có Quỷ Động?”

“ ... ”

Bất quá nội dung trên tranh, không có gì đặc biệt, nhưng một hàng chữ nhỏ dày đặc bên cạnh, lại khiến Hồ Ma chú ý đến:

“Trăm mãnh hổ, hàng giao long.”

“Liên tiếp xông qua ba đạo Quỷ Môn Quan, đăng lâm mười hai Thoát Cốt Giai.”

“Tham đắc mệnh tính ngộ chân nghĩa, thủy chí tạo hóa Thần Môn Đài.”

“Phàm người hữu duyên, chân linh nhập họa, tham bái thần đồ mệnh tính đều tốt, có thể liệt vào danh sách môn đồ Bất Thực Ngưu của ta!”

“ ... ”

“Khá lắm...”

Hồ Ma hiểu ra, bức tranh này, thực chất là một khảo nghiệm?

Lại có chút không hiểu, mình đã từ chối bái sư, nữ nhân này tại sao lại lấy bức tranh này ra, nhưng nghĩ đến lai lịch của Bất Thực Ngưu, trong lòng lại cũng có chút tò mò, hiểu thêm một chút về Bất Thực Ngưu này, cũng có thể hiểu thêm một chút về vị Đại Hiền Lương Sư kia phải không?

Lại cũng bởi vậy, trong lòng tuy lưu ý, lại cũng không vội rời đi, muốn xem có thể nắm bắt thêm một chút thông tin nào hay không, nhưng càng xem bức tranh này, lại càng hồ đồ.

Nàng ta nói có động, lại nói có thần đài, nhưng ở đâu?

Trên bức tranh này rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy...

Nhưng cũng ngay khi Hồ Ma đang suy nghĩ, lại đột nhiên nhìn thấy, nội dung trên bức tranh kia, đang có chút mơ hồ,

như thể ánh mắt của người ta hơi mất tiêu cự, có một số nội dung ẩn giấu trong tranh, khi nhìn kỹ, lại không nhìn rõ, mắt mất tiêu cự lại xuất hiện biến hóa kỳ diệu.

Bởi vì hấn dùng ánh mắt liếc nhìn tranh, để tránh bị trúng chiêu, lại dường như nhìn thấy lão nhân trên tranh động đậy.

Sau đó...

... Hấn di chuyển sang bên cạnh, lập tức lộ ra nhiều nội dung hơn trong tranh, vốn là một bóng lưng trên tranh, đang bái tế một ngọn núi.

Hiện giờ bóng người bái tế núi này, di chuyển sang bên cạnh nhường đường, lại lộ ra một cánh cửa đen ngòm, từ phía dưới tranh cuộn, một con đường nhỏ quanh co, một đường đi lên, trực tiếp thông vào trong động kia.

“Còn có thể như vậy?”

Hồ Ma lại nhất thời tò mò, trong lòng vẫn cảnh giác, chỉ là nheo mắt lại, cẩn thận nhìn nội dung hiện ra trong bức tranh này.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại một mình hấn, trời tờ mờ sáng, chính là lúc bình minh, trời đất đều đen kịt tĩnh mịch, trong phòng này cũng thấp hai ngọn đèn dầu trái phải, ánh sáng mờ ảo, lại đóng cửa, ánh sáng của đèn lồng treo bên ngoài cây không chiếu vào được, càng giống như một thế giới khép kín.

Chương 860. Mật ngữ thông quan (2)

Chương 860: Mật ngữ thông quan (2)

Đó chỉ là một bức tranh, nhưng nhìn kỹ, lại khác biệt, dường như bên trong có càn khôn, cực kỳ thâm thúy.

Bên trong lại dường như có một sức hút khó tả, muốn khiến người ta chui vào trong bức tranh này.

“Không phải ảo giác, là thật sự có thể đi vào trong tranh.”

Trong lòng của Hồ Ma rất nhanh liền đã hiểu rõ: “Chỉ là không phải bản thân đi vào, mà là thần hồn bay vào trong tranh.”

Thủ Tuế Nhân lúc nhập phủ, liền đã dùng âm khí tẩy rửa thần hồn, có bản lĩnh thoát xác, thực chất giống như lúc trước Ngũ Sát Thần đến Minh Châu quấy rối, Sơn Quân dẫn thần hồn của mình, du ngoạn Lão Âm sơn vào ban đêm.

Chỉ là, lúc đó thần hồn của mình là bị Sơn Quân gọi đi, lại được ông ta che chở, mới có thể một ngày đi khắp tám trăm dặm Lão Âm sơn, hiện giờ mình lại có bản lĩnh tự mình thoát xác.

Nhưng có thì có, Hồ Ma còn chưa luyện qua.

Thoát xác như vậy cực kỳ nguy hiểm, vạn nhất thần hồn nhập họa, bên trong lại có điều kỳ quái gì đó, cắt đứt đường lui của mình, không thể trở về thân xác, vậy phải làm sao?

Bất quá trong lòng cảnh giác, nhưng lại hiểu rõ sự thần kỳ của bức tranh này, chỉ cần không dùng thần hồn nhập họa, vậy

thì đương nhiên sẽ không sao, lại cũng hơi to gan một chút, từng chút từng chút xem xét những thứ thần kỳ trong bức tranh này, dần dần, từng cây cối, từng ngọn cỏ bên trong, đều phản chiếu vào trong mắt.

Chính là lão nhân này đã nhường đường, nội dung trên tranh vẫn đơn giản, chỉ mơ hồ nhìn thấy có mảnh hồ, có giao long, có ba cửa ải, dựng trên đường nhỏ, lại có mười bậc thang xiêu xiêu vẹo vẹo, trực tiếp thông vào trong động ở cuối con đường.

Chỉ là xem tranh, vẫn không nhìn ra được điểm đặc biệt nào.

Nhưng ánh mắt từ trên xuống dưới, chậm rãi quét qua, đợi đến khi nhìn lại bóng lưng lão nhân đã nhường đường kia, trong lòng của Hồ Ma lại đột nhiên giật mình, sắc mặt cả người đều có chút kỳ quái.

...

...

Cũng vào lúc này, Diệu Thiện tiên cô đã cùng Bạch Phiến Tử và hai vị Pháp Vương, rời khỏi tòa nhà, đến khách điểm mà Tôn lão gia tử đã chiêu đãi lúc trước, hiện giờ trời sắp sáng, nhưng nơi này lại đã chật kín người, hơn nữa trên mặt đều mang theo vẻ kinh hoàng.

Bên cạnh từng thi thể, được đặt ở đó, còn chưa nhập quan, còn có rất nhiều thi thể, chỉ còn lại mảnh vỡ, chỉ có thể chất đống một chỗ, nhìn rất âm trầm kiêu thế.

Mọi người nhìn thấy Diệu Thiện tiên cô đến, trong lòng hơi phấn chấn, nhao nhao đi đến, đang không biết có bao nhiêu lời muốn nói, Lão Toán Bàn trong đám người lại chui ra trước, cười nịnh nọt, chấp tay chào Diệu Thiện tiên cô:

“Giáo chủ, tiểu quân sự nhà chúng ta đâu?”

“Giáo chủ mình giám, trong trấn có yêu thi quấy phá, vừa rồi chính là tiểu quân sự nhà chúng ta đã ra sức, mọi người đều muốn cảm ơn hấn một phen!”

“Để hấn đến đây, gặp mặt một chút, mọi người cũng yên tâm phải không?”

“...”

Diệu Thiện tiên cô lại sững sờ, trừng mắt nhìn Lão Toán Bàn này một cái, hiện giờ nàng đang tâm phiền ý loạn, là lúc không muốn nhắc đến Hồ Ma nhất, vậy mà lão già này vừa gặp mặt liền nhắc đến.

Mấu chốt là, nhìn những người xung quanh, cũng đều theo đó nhìn về phía mình, dường như chuyện tiểu quân sự kia đánh đuổi yêu thi đã lan truyền, ngay cả Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, cũng quan tâm đến tung tích của hấn.

‘Ta lại không muốn hại hấn, từng người từng người lo lắng cái gì?’

Diệu Thiện tiên cô trong lòng hừ lạnh một tiếng, liền nói: “Ta đã cho hấn một phần tạo hóa lớn, nhưng có thể có được hay không, còn phải xem bản lĩnh của hấn!”

Nhưng trong lòng lại ần ần lo lắng sẽ có phiền phức gì đó: “Bức tranh kia trực tiếp thông đến Quỷ Động, là khảo nghiệm nhập môn của môn đồ Bất Thực Ngưu chúng ta... Chỉ khi không nắm chắc người này có đáng tin cậy hay không, mới dùng để thử thách người ta... Để hấn đi xem, cũng không còn cách nào.”

“Phàm là môn đồ Bất Thực Ngưu chúng ta, nếu thử tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn kia, nhưng tu luyện đến một nửa, cảm thấy không chịu nổi, trước khi đại nạn sắp đến, liền đi vào trong bức tranh này, tẩy đi toàn bộ bản lĩnh,

tuy rằng tu vi giảm xuống, nhưng dù sao cũng có thể bảo toàn mạng sống.”

“Tiểu quân sự này không chịu bái nhập môn hạ Bất Thực Ngu, sớm muộn gì công pháp kia cũng sẽ hại chết hắn, để hắn đi vào trong tranh, tuy rằng đạo hạnh bị tổn hại, nhưng dù sao cũng có thể sống sót.”

“Chỉ là, như vậy, sau này giải thích cũng phiền phức, nói không chừng những người khác đều sẽ cho rằng là Nhất Tiễn giáo ta cố ý hại hắn... Chết tiệt, còn không bằng không nhắc nhở, để hắn chết một cách lặng lẽ thì tốt hơn.”

“...”

Càng nghĩ về chuyện này, lại càng khiến người ta khó xử, lúc trước đơn giản, chỉ là vì đoạt pháp, thậm chí ép đến cùng, giết người cũng không sao.

Nhưng hiện giờ, thứ nhất là tiểu quân sự này vừa rồi lúc đối phó với yêu thi đã ra sức, cứ thế giết người, trong lòng khó tránh khỏi áy náy, thứ hai... Bản thân cũng không muốn giết hắn nữa.

Đương nhiên, nếu hắn thật sự cố chấp như vậy, không chịu xem tranh, trực tiếp rời đi, đối với mình mà nói, cũng là một chuyện cực kỳ tốt, ngược lại đỡ phải lo lắng...

Nhưng sự việc đã trở nên phức tạp, cũng chỉ có thể giải quyết từng chuyện một.

Diệu Thiện tiên cô trong lòng, lại cũng không khỏi lóe lên một tia khả năng: “Hắn có thể học được Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, lại cũng là duyên phận, nếu cũng thật sự lĩnh ngộ được bức tranh này, vậy chẳng phải là người được định mệnh lựa chọn?”

“... Chỉ tiếc, không thể nào.”

“ ... ”

“ ... ”

Cũng vào lúc này, trong sảnh tòa nhà, Hồ Ma vốn dĩ đoán bức tranh này nếu là truyền từ Bất Thực Ngưu, liền có khả năng có liên quan đến người chuyển sinh, lại khi nhìn thấy một vật ở góc bức tranh này, đột nhiên, liền xác định.

Đó là lão nhân trong tranh, sau khi nhường đường, một tờ giấy rơi xuống từ trên người, trên đó có chữ: “Đây là một trong ba mươi sáu động còn sót lại từ Đại tể Thượng Kinh năm đó, trực tiếp thông đến U Phủ, huyền diệu phi thường.”

“Ta luyện tranh thành bảo, lưu lại mật đạo, chia làm bảy, người nhập họa cần chứng minh dũng vũ, trải qua ba cửa ải mười hai kiếp nạn, mới có thể nhìn thấy chân linh.”

“Người hữu duyên nhìn thấy, mật ngữ thông quan...”

“ ... ”

“Mật ngữ?”

Hồ Ma trong lòng đã hơi kích động, đối với việc xem tranh vượt quan, hẳn không có hứng thú, nhưng nếu có sẵn, lại không ngại, vội vàng nhìn về phía những đường nét kỳ quái trên tờ giấy, chỉ thấy những đường nét uốn lượn kia, nằm ở phía dưới, mơ hồ nhìn kỹ, lại giống như tiếng Anh.

“Nguy rồi!”

Hồ Ma trong lòng không khỏi giật mình, nếu là người chuyển sinh khác, dùng tiếng Anh để lại thông tin, quả thực là bảo mật...

... Nhưng mình lại không thành thạo lắm!

Mà hẳn vừa lo lắng, vừa cẩn thận nhìn kỹ, lại đột nhiên yên tâm.

Không phải tiếng Anh, là ghép vần...

Chương 861. Người một nhà đi cửa sau (1)

Chương 861: Người một nhà, đi cửa sau

“Dùng ghép vắn để lại mật ngữ, có thể thấy vị lão ca này, trình độ văn hóa kiếp trước cũng không cao lắm...”

Trong lòng của Hồ Ma lập tức cảm thấy thân thiết, nheo mắt lại, cẩn thận phân biệt một lúc, từ từ đọc ra ý nghĩa trong đó: “Ta thiết lập long hổ cản đường, nhằm khảo nghiệm dũng mãnh, ba quan vấn tâm, thập nhị giai luyện hồn, để phòng đạo thống bị thất truyền...”

“Người một nhà, đừng dài dòng, trực tiếp đi vào...”

“...”

“Hay lắm, thứ người một nhà để lại, quả nhiên vẫn có chút tiện lợi...”

Hồ Ma cẩn thận xem xét vài lần, trong lòng liền nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng, trong hai lựa chọn đi vào và không đi vào, rất nhanh cân cân nghiêng về một bên, đương nhiên vẫn là phải đi vào.

Biết được chỗ nào có người chuyển sinh, đều không nhận được muốn tiếp xúc một chút, hưởng chi, Bất Thực Ngưu vốn dĩ đại diện cho đồ tử đồ tôn của người chuyển sinh lợi hại nhất thời xưa để lại, ai biết bên trong lại ẩn giấu bí mật gì?

Trước đó sau khi biết được chuyện của Trần Túy phủ, Hồ Ma vẫn luôn muốn tìm hiểu một chút về người chuyển sinh đời trước, hiện giờ sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Nhưng cho dù muốn đi vào, cũng phải cẩn thận hơn, vì vậy Hồ Ma cũng hít sâu một hơi, trước tiên lấy ra ba nén hương từ ống trúc mang theo bên người, đốt lên, không bao lâu, liền nhìn thấy bên ngoài âm phong khẽ động, Tiểu Hồng Đường bò vào từ cửa sổ.

Cây đại thụ trong sân, cành lá vươn ra, tựa như con rắn đang trườn tới, run rẩy một chút, nhưng cũng không làm gì, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, vẫn chỉ yên lặng đứng ở đó.

“Ta muốn đi làm một chuyện lớn, Tiểu Hồng Đường, ngươi trông chừng ta, một khi có vấn đề, lập tức gọi ta tỉnh lại!”

Hồ Ma cẩn thận dặn dò, nhét một viên Huyết Thực Hoàn to tròn vào tay Tiểu Hồng Đường, sau đó lại lấy ra vài thứ từ trong giỏ nhỏ của nàng, bố trí trong sảnh này một phen.

Hắn cần phải dựng lên một pháp đàn trước, cho dù là pháp đàn đơn giản một chút, cũng phải bố trí xung quanh mình, để tránh xảy ra bất trắc.

Muốn đi vào bức tranh này, cũng phải cân nhắc đến khả năng xảy ra bất trắc, cho dù bức tranh này là do người chuyển sinh để lại, lòng phòng người cơ bản nhất vẫn phải có, cho nên, phải đảm bảo vạn nhất xảy ra chuyện bất ngờ, pháp đàn này có thể kịp thời để thần hồn của mình trở về.

Mà dặn dò Tiểu Hồng Đường, lại là một sự bố trí khác.

Mình là Thủ Tuế Nhân, thần hồn cho dù nửa thoát xác, cũng có liên hệ chặt chẽ với thân thể, nếu thần hồn xảy ra bất trắc, Tiểu Hồng Đường nhắc nhở một chút, giật mình một cái, người liền trực tiếp trở về.

Giống như lúc trước trong giấc mơ, cùng Sơn Quân du ngoạn Lão Âm sơn ban đêm, lúc đó, nếu thân thể của mình, đột nhiên bị kinh động, liền sẽ giống như đang nằm mơ, lập tức tỉnh lại, trở về trong trang trại.

“Ừm ừm, Hồ Ma ca ca yên tâm...”

Tiểu Hồng Đường liên tục gật đầu nhỏ, dùng sức hà hơi vào tay nhỏ của mình, còn xoa xoa mạnh.

“Thái độ rất tích cực...”

Hồ Ma tán thưởng xoa đầu Tiểu Hồng Đường, lúc này mới cuối cùng yên tâm.

Ngồi lại trước tranh, lần này, lại không do dự nữa, mà là nghiêm túc xem tranh, ngưng thần tụ khí, lại càng nhìn, bức tranh này lại dường như càng lúc càng lớn, chiếm hết tầm nhìn.

Mà càng nhìn kỹ, liền càng cảm thấy bên trong u ám quỷ dị, như thể thần hồn sắp không kiểm soát được, trực tiếp bay vào trong động này.

“Nơi này cũng là một trong ba mươi sáu động, vậy chẳng phải là cùng một loại với Quỷ Động mà Quỷ Động Tử Lý gia đang trấn thủ hay sao? Chỉ là Quỷ Động mà nhà Quỷ Động Tử Lý gia trấn thủ, là một Quỷ Động thực sự, còn cái này lại được phong ấn vào trong tranh?”

Mà trước khi chính thức nhập họa, Hồ Ma cũng âm thầm nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ, người chuyển sinh để lại bức tranh này, bản lĩnh còn lớn hơn Động Tử Lý gia?”

“Không đúng, cũng không phải là luyện Quỷ Động vào trong tranh, chỉ là bức tranh này được luyện thành một mật đạo...”

“...”

Hiện giờ mình tuy rằng đã nhập phủ, nhưng đối với những thủ đoạn thần bí khó lường này, vẫn còn lòng kính sợ, từ từ thở ra, cho đến khi tâm thần bình tĩnh, lúc này mới tâm niệm vừa động, thần hồn thoát xác.

U u nhiên nhiên, tĩnh lặng, như thể bức tranh này càng lúc càng lớn, cuối cùng nuốt chửng cả mình vào, lại như thể mình bay lên, đi vào trong bức tranh này.

Sau một khắc mất trọng lực, ngay sau đó liền cảm thấy thân hình nhẹ nhàng, cảnh vật xung quanh biến ảo, đợi đến khi nhìn rõ nơi mình đang ở, đột nhiên liền phát hiện, mình đang ở trên một ngọn núi, trước mặt là một con đường đá bậc thang nhỏ quanh co uốn lượn, từ dưới chân, dần dần thông lên núi.

Ngẩng đầu nhìn, mơ hồ nhìn thấy, sâu trong con đường nhỏ có mây mù che phủ, có một hang động thần bí.

Mà quay đầu lại, lại thấy phía sau cũng là vùng hoang dã vô biên, khí thế hùng vĩ, không thấy con đường lúc đến, mà bên cạnh mình, bóng người lúc trước bái lạy ngọn núi này, nhìn kỹ lại, nào phải là bóng người, chỉ là một pho tượng đá.

Hơn nữa nhìn pho tượng đá này, đầu đội mũ ngọc, áo bào rộng thùng thình, thân phận lại dường như không phải là người bình thường?

Chương 862. Người một nhà đi cửa sau (2)

Chương 862: Người một nhà đi cửa sau (2)

Trong lòng mặc niệm thông tin mà chỉ có người chuyển sinh mới nhìn thấy trên bức tranh kia, hắn hít sâu một hơi, đã đưa ra quyết định, đi vào trong tranh, liền không dài dòng nữa, bước nhanh về phía trước.

Hiện giờ mình là thần hồn thoát xác nhập họa, vốn không có thân thể nặng nề, nhưng thế giới trong tranh này quá chân thật, cũng giống như đang trải qua thực sự, từng bậc thang một lại đi rất vất vả, cũng như thể sức lực có hạn.

Nhưng hắn nóng lòng, chỉ là bước nhanh, một bước ba bậc, rất nhanh rẽ qua một khúc cua, đột nhiên nghe thấy phía trước có gió tanh thổi đến, một tiếng hổ gầm rung trời truyền đến.

Mở mắt ra nhìn, lại thấy là một con hổ răng nanh sắc nhọn sắc sỡ to như con trâu mộng, trừng mắt nhìn, rung lắc bộ lông hoa, há cái miệng đầy máu, đang bò dậy từ bên sườn núi, liếc mắt nhìn Hồ Ma, lập tức lao về phía hắn.

Nếu là ở bên ngoài, Hồ Ma có bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, lại chưa chắc sợ, nhưng hiện giờ người ở trong tranh, lại cũng chỉ giống như người bình thường, đối mặt với con mãnh thú dường như còn cao lớn hơn mấy phần so với hổ mà mình từng thấy ở kiếp trước, hắn cũng cảm thấy toàn thân run lên.

Sau đó, vẫn dũng cảm nghênh đón, trực tiếp trượt người...

... Không còn cách nào, trên mặt ngữ nói như vậy.

Thân thể thuận thể trượt qua dưới thân con hổ này, vươn nắm đấm, đấm vào hai quả chuông kia.

“Gào...”

Con hổ kia lập tức nhảy qua người hắn, kẹp chặt hai chân sau, kêu thảm thiết chạy vào trong rừng.

“Hóa ra trượt người thật sự có tác dụng?”

Hồ Ma đều có chút kinh ngạc, nhìn nắm đấm của mình, ghét bỏ lắc lắc, lại vội vàng đi sâu vào trong núi, lại rất nhanh thuận theo bậc thang, đến sườn núi.

Chỉ thấy nơi này địa thế hơi bằng phẳng, nhưng lại có một con sông lớn, chảy ngang qua, bên bờ sông sương mù dày đặc, mơ hồ nhìn thấy trong sông có một con vật hung dữ khổng lồ, chìm nổi như khúc gỗ mục, ánh mắt lạnh lẽo, chậm rãi tiến đến gần bờ, dường như có vẻ muốn chọn người mà ăn.

Bên trái, là ba năm đứa trẻ đang nô đùa bên bờ.

Bên phải, là một bà lão đang cầm chày giã quần áo, đều không phát hiện ra thú trong sông.

Nhìn thấy con vật hung dữ trong sông kia, đã đến gần những đứa trẻ đang nô đùa, e rằng lát nữa những đứa trẻ này sẽ chết dưới hàm răng của giao long.

Mình nên làm gì?

Khoảng cách còn xa, lại có thể nhặt đá ném ra, nhưng cứu được những đứa trẻ kia, bà lão liền sẽ mất mạng.

Nên chọn như thế nào?

Hồ Ma trong nháy mắt liền có đáp án, chạy như bay, vội vàng chạy đến bờ sông.

Nhìn thấy con giao long trong sông kia, cũng tăng tốc độ, lao về phía ba năm đứa trẻ đang nô đùa bên bờ, Hồ Ma cũng

càng lúc càng sốt ruột, chạy càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng nhìn thấy con giao long kia đã xông đến trước mặt những đứa trẻ đang nô đùa bên bờ, há cái miệng đầy máu, Hồ Ma cũng cuối cùng đã đến phía sau bà lão đang giã quần áo, sau đó, hấn dồn hết sức lực, một cước đá bà lão cũng xuống sông.

“Được rồi, lần này đều đủ cả, công bằng rồi.”

Nhìn con giao long kia hài lòng lặn xuống sông, bên bờ sạch sẽ, không còn ai, hấn hài lòng đi qua cầu.

Lại đi về phía trước, đã mơ hồ nhìn thấy một cổng chào cao lớn, biết là Quỷ Môn Quan thứ nhất đã đến, nhìn từ xa, chính là âm khí dày đặc, bóng quỷ lớn vờn, sâu hơn nữa, còn có thể nhìn thấy ba cổng chào màu đen khác, cái sau cao lớn và hung ác hơn cái trước.

Mà phía sau ba cổng chào này, lại là một đoạn bậc thang kỳ lạ, mây mù che phủ, dường như thỉnh thoảng có một số bóng dáng đáng sợ xuất hiện, không ngừng bò lên, lại ngã lăn xuống.

“Đây chính là tam quan thập nhị kiếp?”

Hồ Ma nhớ lại lời nói trên bức tranh kia, hàng phục rồng hổ, để chứng minh dũng mãnh, lại vượt qua ba cửa ải mười hai kiếp nạn, mới có thể leo núi vào động, nhìn thấy cái gọi là thiên đạo bí ẩn.

Mà con hổ dữ ăn thịt người và giao long phía trước, chính là khảo nghiệm mà người chuyển sinh cũng không thể tránh khỏi, thứ nhất là để khảo nghiệm, thân thể như người phàm, tay không tác sát, nhìn thấy hổ dữ, nên làm thế nào mới có thể hàng phục.

Thứ hai là gặp phải năm đứa trẻ và một bà lão, nên lựa chọn như thế nào, mới thể hiện sự công bằng.

Đây là khảo nghiệm mà người chuyển sinh cũng không thể tránh khỏi, đương nhiên đối với người chuyển sinh mà nói, khảo nghiệm này cũng rất đơn giản, một cú trượt người, cộng thêm một cước, liền trực tiếp giải quyết.

Về phần tam quan thập nhị kiếp này, lại rõ ràng là hiểm trở, tam quan còn được xưng là tam đại Quỷ Môn Quan, có vấn tâm sưu hồn chi bí, mà thập nhị kiếp kia, chính là mười hai bậc thang lóc xương, cứ thế đi lên, giống như hình phạt lăng trì...

... Nói đến tra tấn người, vẫn phải là người chuyển sinh!

Hồ Ma đều cảm thán, từng bước một đi đến trước Quỷ Môn Quan kia, nhìn bên trong quỷ khí dâng trào, bóng dáng cao lớn gần như bằng với cổng chào, ánh mắt u ám, xuyên qua quỷ vụ, giống như hai ngọn đèn lồng kỳ dị, lạnh lẽo nhìn vào mặt mình.

Sau đó hần liền ưỡn ngực, sai bước đến gần, rồi quay người, liền đến bên cạnh cổng chào, trước vách đá.

Nơi này vách đá bình thường, không có gì khác, chỉ có hai ký hiệu tam giác kỳ lạ bên cạnh vách đá bằng phẳng, đứng cạnh nhau, một cái nhọn hướng lên trên, một cái nhọn hướng xuống dưới.

Hồ Ma đương nhiên nhận ra, thứ này gọi là thang máy...

Hần đi đến trước vách đá, giơ ngón tay ấn vào, không thấy cửa vách đá mở ra, lại thấy trong Quỷ Môn Quan kia, đột nhiên có một bàn tay quỷ màu xanh, đột nhiên đưa ra, trải phẳng ở trên mặt đất.

Hồ Ma lập tức hiểu ra, từ từ nâng chân, đứng lên bàn tay quỷ, sau đó liền thấy bàn tay quỷ này, đột nhiên nâng mình lên, đưa lên cao.

Xa xa nhìn thấy cửa động đen kịt kia, đã ở ngay trước mắt.

Chương 863. Chuẩn bị xong chưa? (1)

Chương 863: Chuẩn bị xong chưa? (1)

Bàn tay khổng lồ màu xanh nâng Hồ Ma đến trước hang động, liền từ từ thu lại, biến mất vào trong mây mù giữa sườn núi.

Đứng trước hang động nhìn xuống, chỉ thấy ba cửa ải cùng mười hai bậc thang kia, mặc dù vẫn ảm đạm quỷ dị, nhưng đã ở dưới chân, mơ hồ cũng dường như có chút cảm giác đã vượt qua điều gì đó, cao hơn điều gì đó.

Trong lòng Hồ Ma trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, mới từ từ đi về phía trước, theo hang động màu đen trước mắt nuốt chửng thân hình của mình, trước mắt hắn cũng hơi tối sầm lại, lại sinh ra một cảm giác cực kỳ quỷ dị.

“Đây là...”

Trong lòng Hồ Ma đều chấn động: “Đền linh miếu bản mệnh?”

Mắt thích ứng với ánh sáng trong hang động, hắn mới cẩn thận đánh giá, liền thấy trong động này, lơ lửng những làn sương mù quái dị thừa thớt, trước mặt đặt một hương án, trên án có một lư hương, bên trong đầy tro hương, nhưng đã không còn một nén hương nào.

Mà phía sau hương án, lại là một pho tượng đất đá vỡ nát, đầu nghiêng ngòai đó, không có chút khí tức nào, rõ ràng chính là linh miếu bản mệnh của người chuyển sinh, đặc biệt là, cảnh

tượng này hoàn toàn giống với cảnh tượng mà mình nhìn thấy lần đầu tiên khi bước vào linh miếu bản mệnh.

Mỗi người chuyển sinh đều có linh miếu bản mệnh của riêng mình, nhưng Hồ Ma còn chưa có cơ hội nhìn thấy của người khác, hiện giờ là lần đầu tiên, cảm giác trong lòng cực kỳ cổ quái.

Sự hoang đường vừa rồi trên đường đi, cũng vào lúc này dần dần lắng xuống, hần thở dài một hơi, chậm rãi đi về phía trước, cẩn thận đánh giá, liền phát hiện trong miếu này, không có chút sức sống nào, ngay cả pho tượng kia, cũng như tượng đất thật sự, chỉ là ngòi im ở đó.

Thậm chí nhìn kỹ, trên pho tượng này, còn có những vết nứt và khe hở lớn, giống như vết thương của con người, còn vẻ dung mạo của pho tượng, cũng đã mờ nhạt không rõ, mơ hồ có thể nhìn ra, là một nam nhân có đường nét ngũ quan mạnh mẽ.

“Có ai ở đây không?”

Hồ Ma chỉ đi vào linh miếu bản mệnh hai bước, liền dừng lại trước, cẩn thận gọi một tiếng, âm thanh vang vọng trong miếu.

Không ai đáp lại, xung quanh đều yên tĩnh như chết.

Hồ Ma chỉ là vì lịch sự và cẩn thận, mới hỏi một tiếng, không thấy ai trả lời thì cũng không bất ngờ, mà tiếp tục nhìn xung quanh, liền rất nhanh nhìn thấy một đoạn mệnh hương cực kỳ nhỏ bên cạnh lư hương.

Khác với của mình, mệnh hương này lại ảm ảm có màu vàng, trên đó có những đường vân phức tạp dày đặc, cho dù phủ đầy tro bụi, cũng có chút ý nghĩa thần diệu, vừa đến gần, liền có cảm giác áp lực.

Chỉ là, quá ngắn, quá tàn khuyết, như thể một người sắp chết.

Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn pho tượng phía sau hương án đang cúi đầu, không có chút sức sống nào, trong lòng liền dần dần hiểu ra, vươn tay cầm đoạn mệnh hương kia lên, sau đó lùi lại một bước.

Trước tiên cung kính cúi chào pho tượng một cái, sau đó mới cầm đoạn mệnh hương không còn nhiều này vào trong lư hương.

“Phù...”

Mệnh hương vừa cắm vào lư hương liền đột nhiên bốc lên một chút ánh sáng đỏ, làn khói lượn lờ, bay ra.

Hồ Ma cũng lập tức lùi lại hai bước, yên lặng quan sát sự thay đổi của pho tượng, trong lòng, lại có một cảm giác vừa mong đợi, vừa có chút kính sợ theo bản năng.

Dưới ánh mắt của hắn, ban đầu pho tượng không có gì thay đổi, chỉ là theo làn khói của mệnh hương bốc lên, dường như lớp vỏ đất trên pho tượng này, cũng đang nhanh chóng nứt ra, bong tróc, sâu trong vết nứt lớn kia, lại dường như đỏ lên, chảy ra, như thể biến thành vết thương thật sự.

Qua một lúc lâu, vụn đất trên pho tượng đột nhiên rơi xuống, mà pho tượng như tượng đất tượng đá kia, cũng đột nhiên run lên, trong lòng ngực, dường như có âm thanh dòng khí cuộn trào, như thể phát ra một tiếng thở dài nặng nề và mệt mỏi.

Cùng lúc đó, nó lại từ từ ngẩng đầu lên, tro bụi ở vị trí mắt rơi xuống, một đôi mắt, cũng từ từ mở ra, một đôi mắt, từ trên cao nhìn xuống, mang theo sự mờ mịt vô tận, nhìn xuống.

Hồ Ma đối diện với ánh mắt đó, trong lòng hơi kinh ngạc, lại có cảm giác như thần hồn bị chấn động vô hình, vội vàng lùi lại một bước, trực tiếp đứng ở cửa linh miếu bản mệnh.

Cũng vào lúc này, bên trong pho tượng kia, phát ra hơi thở chần động âm âm, mơ hồ hình thành âm thanh, từng chút một thoát ra từ cổ họng hắn:

“Cuối cùng cũng có người đến...”

“...”

“Hả?”

Nghe thấy âm thanh này, Hồ Ma lại như thể bên cạnh có một cái chuông đồng khổng lồ đang gõ, ngay cả thân thể của mình, cũng dường như bị chần động đến mức hơi mờ ảo, gần như không đứng vững.

Vào trong bức tranh này, thực chất trạng thái của mình chỉ là thần hồn, nhưng rất khó nhận ra, cho đến khi bị âm thanh này chần động, mới đột nhiên hiểu ra.

Pho tượng này quá uy nghiêm, cho dù lúc nó vừa mới ngủ say, cũng cao lớn im lặng, mang đến cho người ta cảm giác áp lực cực lớn.

Mà hiện giờ, Hồ Ma giúp thấp lên chút mệnh hương cuối cùng, pho tượng sống lại, trong chốc lát áp lực tỏa ra, lại khiến Hồ Ma hiện giờ đã nhập phủ, cũng cảm thấy như người bình thường trực tiếp đối mặt với Đường Thượng Khách, có một loại kiên dè đến từ bản năng.

Chương 864. Chuẩn bị xong chưa? (2)

Chương 864: Chuẩn bị xong chưa? (2)

Trong khi Hồ Ma đột nhiên nảy sinh ý đề phòng, liền thấy pho tượng kia vừa phát ra lời lầm bầm mờ mịt, mắt cũng đang nhanh chóng tập trung, dần dần có thần thái hiện lên, như thể người vừa tỉnh dậy, cũng cần một chút thời gian để nhớ lại chuyện trước khi ngủ.

Mà khi hắn phản ứng lại, đôi mắt trống rỗng, âm đạm, toàn bộ mang theo một loại già nua héo úa, cũng vội vàng nhìn về phía Hồ Ma, trong lồng ngực dường như có dòng khí cuộn trào, âm thanh mơ hồ vội vàng vang lên:

“Cho nên, hiện giờ tân hoàng đế đã được chọn ra chưa?”

“...”

“Hả?”

Hồ Ma vụn vụn không ngờ, chuyện đầu tiên pho tượng này làm sau khi mở mắt, lại là hỏi điều này.

Mình đến đây, vốn là có một bụng nghi vấn muốn hỏi, lại không ngờ trước tiên lại gặp phải vấn đề này, nhưng cảm nhận được sự lo lắng và quan tâm của pho tượng này, liền vẫn dừng một chút, nuốt xuống những nghi vấn trong lòng, trước tiên trả lời ông ta.

Bình tĩnh lại một chút, mới nhìn pho tượng, từ từ nói: “Chưa!”

“Thế giới này đã hai mươi năm, không xuất hiện người ngồi trên ngai vàng nữa...”

“...”

“Hai... Hai mươi năm...”

Pho tượng dường như vừa mới tỉnh dậy, phản ứng chậm chạp, trong giọng nói cũng có sự mệt mỏi và mờ mịt vô tận: “Mới hai mươi năm?”

Ông ta vừa nhỏ giọng nói, vừa cố gắng di chuyển mắt, tro bụi trên người, bong tróc càng nhiều hơn

Từ từ, mắt tìm đến vị trí của Hồ Ma, nhưng lại mất rất nhiều sức, mới cuối cùng trong mắt hiện lên một chút thần thái, từ từ tập trung vào khuôn mặt của Hồ Ma, khó khăn mở miệng: “Người... Là người chuyển sinh phải không?”

“Phù...”

Hồ Ma trầm ngâm, nghĩ đến mình vốn là đi cửa sau vào, không cần che giấu, liền từ từ gật đầu, nói: “Phải, lần này đến đây, cũng chính là vì muốn gặp đồng hương, xem tiên bói...”

“Tốt... Tốt...”

Vốn dĩ người chuyển sinh gặp nhau, khách sáo một chút là chuyện nên làm, trong lòng cũng đang suy nghĩ, thân phận của pho tượng này, và làm thế nào để hỏi ra được mấy vấn đề mà mình quan tâm nhất.

Nhưng không ngờ, pho tượng này, lại không tiếp tục chủ đề này, chỉ là ánh mắt có chút mong đợi nhìn Hồ Ma, giọng nói cũng dần dần trở nên trôi chảy: “Dù sao, đã là người chuyển sinh đến đây trước, liền nói rõ, liền nói rõ...”

“... Việc lựa chọn tân hoàng đế, đã bắt đầu?”

“...”

‘Tại sao ông ta lại hỏi như vậy?’

Trong lòng của Hồ Ma trong lòng, càng thêm một phần nghi hoặc, nhưng đối diện với ánh mắt quan tâm của pho tượng kia, liền vẫn gật đầu, vừa quan sát biểu cảm của ông ta, vừa từ từ nói: “Có dấu hiệu rồi.”

“Hiện giờ các thế gia, đều đang đặt cược, chính là hào sĩ trong dân gian, cũng đều đang ngo ngoe động, ai là thật sự có mệnh đế vương thì không biết, nhưng người có lòng đế vương lại không ít, có lẽ, thật sự muốn chọn ra một vị hoàng đế, cũng chỉ là chuyện trong vài năm ngắn ngủi.”

“...”

“Tốt... Tốt...”

Pho tượng kia, lại đang dùng sức gật đầu, nhìn thì, trong biểu cảm của ông ta, dường như có chút mong đợi, từ từ nhìn về phía Hồ Ma, quan tâm hỏi: “Vậy các người...”

“Người chuyển sinh thế hệ các người, chuẩn bị như thế nào rồi?”

“...”

Đang vừa trả lời, vừa chú ý đến hấn, Hồ Ma nghe thấy câu hỏi này, lại không khỏi sửng sò:

“Chuẩn bị?”

“Chuẩn bị gì?”

“...”

“Chuẩn bị gì?”

Không chỉ Hồ Ma bị câu nói của pho tượng này làm cho ngây người, pho tượng vừa mới tỉnh lại này, cũng rõ ràng bị câu hỏi này của Hồ Ma làm cho ngây người.

Rõ ràng nhìn thấy ông ta phản ứng một lúc lâu, trong mắt đều hiện lên ánh sáng, dường như hương trong lư hương kia, cũng cháy nhanh hơn một chút, mới mang theo giọng điệu có chút sốt ruột, nói: “Đương nhiên là chuẩn bị tranh đoạt thiên mệnh, đồ sát Thái Tuế...”

“Chúng ta... Chúng ta lúc đó, quá đột ngột, không kịp chuẩn bị, chỉ có thể thua trận này, chỉ để tranh thủ cho các người... Cho các người thêm một chút thời gian...”

“Nhưng... Nhưng đã có hai mươi năm này, chẳng lẽ còn chưa đủ để các người liên kết lại, bàn bạc ra đối sách sao?”

“Nếu có người nguyện ý làm hoàng đế, vậy thì tốt nhất, nhưng sự hy sinh này thực sự quá lớn, người chuyển sinh không muốn ngồi lên vị trí này, cũng đều có thể hiểu được, chỉ là... Chỉ là...”

“Cho dù không có ai nguyện ý đích thân làm, thời gian dài như vậy trôi qua, các người, cũng nên chọn ra một số ứng cử viên thích hợp chứ?”

“...”

“...”

“Tranh đoạt thiên mệnh? Đồ sát Thái Tuế?”

Hồ Ma nghe ông ta nói liên tục, đầu óc đều có chút hồ đồ, những chuyện mình vừa muốn hỏi đều quên sạch, chỉ là trong lòng đầy kỳ quái, hẳn còn nhớ, những lời này dường như đã nghe từ miệng Sơn Quân, nhưng vụn vụn không ngờ, đối phương lại nói ra như vậy.

Ông ta hỏi một cách đương nhiên, như thể ông ta cho rằng, mình vừa nghe, liền nên hiểu lời ông ta nói...

Trận chiến mà ông ta nói, chính là chỉ trận đấu pháp Đại tế Thượng Kinh năm đó sao? Đây là để tranh thủ thời gian cho

chúng ta?

Nói giúp chúng ta tranh thủ hai mươi năm? Chính là hai mươi năm không có hoàng đế này?

Hắn cảm thấy cuộc đối thoại giữa hai bên, ngay từ đầu đã có chút không ăn khớp, hai bên đều có điều quan tâm, nhưng lại như thể thiếu một mảnh ghép.

Trong lòng cũng đang nhanh chóng suy nghĩ, hắn thở dài một hơi, từ từ nói: “Xem ra, người quả thực cũng là tiền bối trong người chuyển sinh, nhưng sao lại biến thành bộ dạng này?”

“Ta còn chưa biết nên xưng hô với người như thế nào, ngoài ra, chuyện người vừa nói...”

“... Ta thậm chí còn không biết là có ý gì.”

Chương 865. Tranh giành hoàng đế (1)

Chương 865: Tranh giành hoàng đế (1)

“Không biết là có ý gì?”

Hồ Ma nhận ra sự lo lắng của pho tượng, hay nói cách khác, vị tiên bối người chuyển sinh này, cũng mơ hồ nhận ra, hiện giờ mình và ông ta đang nói về một chuyện cực kỳ quan trọng, liền thành thật nói ra.

Lại không ngờ, pho tượng này nghe thấy lời của mình, lại cả người run rẩy, tro bụi trên người ông ta, vẫn chưa bong tróc hết, phản ứng kịch liệt như vậy, càng là lập tức nứt ra những vết nứt như mạng nhện, lại còn có máu tươi chảy ra từ những vết nứt.

“Hai mươi năm rồi, hai mươi năm, lại không làm gì cả sao?”

Trên người ông ta, Hồ Ma lại nhìn thấy bộ dạng của một người sắp chết, cảm xúc kích động, trong giọng nói tràn đầy sự không hiểu, lại có chút nghi hoặc vô tận: “Nhưng, nhưng không nên như vậy...”

“Từ lúc ta chìm vào giấc ngủ, liền đợi để tỉnh lại nghe tin tức của các người, đợi cuộc đối thoại này, nhưng người... Người hoàn toàn khác với những gì ta tưởng tượng...”

“Người... Người nếu... Nếu ngay cả ta đang nói gì cũng không biết, vậy người... Vậy người lại đến đây bằng cách nào?”

“...”

“Phù...”

Nghe lời của ông ta tràn đầy nghi vấn và không hiểu, Hồ Ma cũng thở dài một hơi, quyết định thành thật nói ra, nhỏ giọng nói: “Ta đi vào thông qua một bức tranh, môn đồ của Bất Thực Ngưu đưa cho ta, bên trong có ba cửa ải cùng thập nhị kiếp, ta dựa vào mật ngữ do người chuyển sinh để lại, đi vào nơi này.”

“Ta vốn chỉ là muốn gặp tiền bối, cũng muốn nhân tiện hỏi mấy câu hỏi, nhưng dường như... Tiền bối, câu hỏi của người, hình như còn nhiều hơn ta...”

“...”

“Một bức tranh?”

Pho tượng kích động kia, bị lời nói của Hồ Ma kéo về thực tại, hơi bình tĩnh lại, cố gắng suy nghĩ: “Đúng rồi, đó là do sư huynh để lại, hẳn để ta trốn ở đây đợi...”

Hồ Ma nghe thấy không khỏi hơi sùng sờ: “Sư huynh?”

“Hừ, đó là lão phu...”

Pho tượng kia từ từ mở miệng, vừa muốn nói, lại chậm lại, thở dài một hơi, nói: “Ở thế giới này quá lâu, ngay cả ta nói chuyện, cũng biến thành dáng vẻ của bọn họ, không có lão phu gì cả, chỉ có ta...”

“Ta có danh hiệu là Đại Hồng Bào, sáu mươi năm trước chuyển sinh đến thế giới này... Không đúng, nếu ta đã ngủ say hai mươi năm, vậy thì lúc ta chuyển sinh đến đây, đã là tám mươi năm trước rồi, bức tranh mà người nói, là do sư huynh của ta sáng lập Bất Thực Ngưu lúc đó, để lại...”

“...Ồ, có lẽ nên nói danh hiệu của hắc với người, danh hiệu của hắc là Lão Quân Mi.”

“ ... ”

“Sư huynh của người sáng lập Bất Thực Ngưu?”

Hồ Ma hơi kinh ngạc: “Cho nên, sư huynh của người chính là Đại... Đại Hiền Lương Sư đã để lại môn đồ Bất Thực Ngưu?”

“Đại Hiền Lương Sư?”

Pho tượng kia nghe thấy cái tên này, trong lúc lo lắng như vậy, lại khoe miệng không khỏi khẽ nhếch lên, cười khẽ: “Đã là người chuyển sinh, còn nói gì đến Đại Hiền Lương Sư?”

“Cái gọi là Đại Hiền Lương Sư, bất quá là danh hiệu mà chúng ta mượn sau khi quyết định làm chuyện kia, bất kỳ ai cũng có thể tự xưng là Đại Hiền Lương Sư, đương nhiên, Lão Quân Mi quả thực đã chết ở Thượng Kinh với danh hiệu này...”

“Đương nhiên, chúng ta cũng không khá hơn, bảy người, tuy rằng đã đạt được mục đích, nhưng cũng chết thì chết, bị thương thì bị thương, ta cũng là thân thể cùng thất phách bị hủy, tam hồn bị chia cắt, hiện giờ cũng chỉ là một chút nhân quả hồn lưu lại nơi này, chỉ để có thể nói chuyện với các người mà thôi...”

“ ... ”

“Danh hiệu mượn? Đều có thể tự xưng là Đại Hiền Lương Sư?”

Hồ Ma nghe ông ta nói như vậy, trong lòng lại khẽ động, có lẽ trong giới người chuyển sinh, chỉ câu nói này, liền đã là một bí mật động trời rồi.

“Người...”

Cũng khi hắn đang suy nghĩ, pho tượng kia dường như lại đột nhiên nghĩ đến điều gì, có chút lo lắng nhìn về phía hắn,

nhỏ giọng nói: “Người... Người đã có thể đến đây, hẳn là, chính là người có bản lĩnh lớn nhất trong người chuyển sinh thể hệ này chứ?”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma nghe thấy lời này không khỏi sững sờ, lắc đầu nói: “Bản lĩnh ta có học một chút.”

“Nhưng còn cách trình độ mà người nói, còn có một chút khoảng cách...”

“...”

Pho tượng dường như có chút lo lắng, nói: “Đã lĩnh ngộ được chân lý về Quy hương chưa?”

Hồ Ma sững sờ, nói: “Chưa.”

“Vậy...”

Pho tượng nói: “Dĩ nhất địch quốc chi thuật, đã tu thành rồi chứ? Bách vạn âm binh, đã luyện xong chưa?”

Hồ Ma nhất thời, cảm thấy chủ đề này hình như không thích hợp với mình lắm, từ từ nói: “Ít nhất đối với ta mà nói, những chuyện này vẫn rất khó tưởng tượng...”

“Vậy...”

Pho tượng rõ ràng có chút sốt ruột, nói: “Những người khác thì sao? Hẳn là có người luyện xong rồi chứ?”

“Có lẽ có...”

Hồ Ma vừa suy nghĩ, vừa từ từ nói: “Nhưng ta không biết, liên hệ giữa người chuyển sinh, không nhiều lắm.”

“Liên hệ không nhiều lắm...”

Chỉ là trả lời thật, nhưng những lời này của Hồ Ma, lại rõ ràng khiến pho tượng này, hay nói cách khác là Đại Hồng Bào có chút hồ đồ, qua thật lâu, ông ta mới nhỏ giọng nói: “Cái này cũng không có, cái kia cũng không có, vậy hai mươi năm qua, các ngươi đang làm gì?”

Chương 866. Tranh giành hoàng đế (2)

Chương 866: Tranh giành hoàng đế (2)

Đối với câu hỏi này, Hồ Ma lại có chút không biết nên trả lời như thế nào.

Qua một lúc lâu, mới từ từ nói: “Có người đang sống ẩn dật, sống cuộc sống bình thường, có người đang chơi trò chơi nuôi dưỡng, có người đang gây họa khắp nơi.”

“Có người đã ở thế giới này gần ba mươi năm, vẫn đang xoắn xuýt vấn đề thế giới này là thật hay giả...”

“Đương nhiên, cũng không phải là không có người cấp tiến, bọn họ không chỉ ảnh hưởng đến giang hồ của một châu, biến mình thành giang hồ đại lão, thậm chí còn to gan, chủ động tiếp xúc với những Đường Quan kia, hiện giờ, sắp leo lên vị trí Tiểu Đường Quan rồi...”

“...”

“Cái...”

Pho tượng kia nghe hắn nói, đều rõ ràng có chút ngây người, qua thật lâu mới run giọng nói: “Vị trí Tiểu Đường Quan mà ngay cả chó cũng không thèm...”

“... Còn cần phải leo lên?”

“...”

Hồ Ma nhất thời có chút không biết nên trả lời như thế nào, lại là pho tượng này, tự mình kích động trước, giọng nói đột

nhiên càng lúc càng cao, như thể đang run rẩy: “Vây nghĩa là, hai mươi năm qua, các người đều không làm gì cả sao?”

“Vây các người bây giờ, có gì khác với chúng ta hai mươi năm trước?”

“... Không đúng, hai mươi năm trước chúng ta không ai thèm để ý đến vị trí Tiểu Đường Quan!”

“...”

‘Nếu cứ nói chuyện như vậy, thì có chút xấu hổ...’

Hồ Ma đều nhất thời không biết nên nói gì, trong lòng suy nghĩ, cũng muốn vớt vát chút tôn nghiêm, liền thăm dò nói: “Thực ra, cũng là không còn cách nào, có Mười họ đè ép ở trên, mọi người lại đều đề phòng cuộc đại thanh trừng lần thứ hai, ai dám làm chuyện gì nổi bật?”

“Ít nhất cũng phải làm rõ nguyên nhân của cuộc đại thanh trừng lần trước, nhưng rốt cục lại không biết, cho nên cũng chỉ có thể...”

“...”

Vừa nói, trong lòng lại đột nhiên khẽ động.

Đã gặp được người đời trước, nếu có thể hỏi ra được, nguyên nhân của cuộc đại thanh trừng đời trước là gì, cũng là thông tin cực kỳ có giá trị.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, pho tượng kia đã run rẩy tiếp lời: “Cái gì?”

“Mười họ... Các người còn chưa diệt trừ Mười họ sao?”

“...”

“Chết tiệt...”

Hồ Ma đều nhất thời có chút phân chấn, muốn hỏi vị đại ca này, người là có ý gì...

“Hong rồi, tất cả tính toán đều thất bại, tất cả kế hoạch, cũng đều... Cũng đều rồi tung lên rồi...”

Nhưng pho tượng kia đã không nói chuyện với hắn, trong giọng nói xuất hiện sự hối hận vô tận: “Sao có thể... Sao có thể như vậy?”

“Chẳng lẽ, thật sự là số trời đã định, từ nơi sâu xa chúng ta đã định sẵn sẽ thua, nếu không rõ ràng lúc trước đã cùng nhau lên kế hoạch, sao lại đột nhiên rối loạn thành như bây giờ?”

“Các ngươi... Các ngươi sao lại như thể cái gì cũng không biết, chẳng lẽ lúc trước tất cả những người biết chuyện, đều bị giết hết sao? Cũng không đúng, đã là Bất Thực Ngưu còn tồn tại, các ngươi sao lại cái gì cũng không biết?”

“...”

‘Quả thực là đã xảy ra vấn đề...’

Cảm nhận được sự thay đổi kỳ lạ của pho tượng, Hồ Ma cũng đã thu lại suy nghĩ kỳ quái.

Hắn có thể cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của pho tượng, biết trong lòng của ông ta rất rối loạn, trong lòng mình cũng có rất nhiều nghi vấn, nhưng lại đồng thời nhìn thấy, mệnh hương trong lư hương kia, vốn dĩ đã không còn nhiều, hiện giờ cũng đang nhanh chóng cháy, liền chỉ có thể tập trung tinh thần, trầm giọng nói:

“Tiền bối, có lẽ, hiện giờ không phải là lúc nói những chuyện này, ta cũng là do cơ duyên trùng hợp, mới đến đây, đồng dạng cũng có một số vấn đề quan trọng muốn thỉnh giáo...”

“Các ngươi... Chính là người chuyển sinh đời đầu tiên sao?”

“Thế hệ người chuyển sinh của các ngươi, lại gặp phải chuyện gì, tại sao lại dẫn đến cuộc đại thanh trừng của cư dân bản địa?”

“người chuyển sinh nếu đủ cẩn thận, sao lại bị cư dân bản địa phát hiện?”

“...”

Pho tượng kia lại cười khở: “Chúng ta đương nhiên không phải là đời đầu tiên, bởi vì chúng ta cũng là do người khác đánh thức...”

“Nói ra thì, chúng ta chỉ là thế hệ xui xẻo nhất, là chúng ta đã phát hiện ra bí mật của Thái Tuế, cũng cuối cùng đã hiểu rõ trách nhiệm của người chuyển sinh đến thế giới này...”

“Chỉ là, trước đó, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian, lúc phát hiện ra bí mật này, đã quá muộn, cho dù lột da tên kia, cũng đã vô dụng, tân hoàng đế vẫn sẽ xuất hiện, vẫn sẽ hoàn thành giao dịch kia...”

“Cho nên, cho nên chúng ta mới dốc hết sức lực, cố gắng tranh thủ thêm một chút thời gian cho các ngươi...”

“Thế giới này, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện hoàng đế, khoảnh khắc hoàng đế xuất hiện, chính là lúc tai họa giáng xuống...”

“Chỉ có một cách, đó chính là, đế hoàng đế này, trở thành người của chúng ta, điều này có lẽ còn có chút hy vọng, nhưng, nhưng hiện giờ đã hai mươi năm trôi qua, các ngươi lại không có chút chuẩn bị nào, vậy làm sao có thể tranh giành được với những người kia?”

“...”

“Bọn họ lột da hoàng đế là để ngăn cản một giao dịch?”

“Bọn họ đã từng làm một số chuyện, chỉ để dành thời gian cho chúng ta, nhưng kết quả người chuyển sinh thế hệ chúng ta, thậm chí còn không biết những chuyện này?”

Hồ Ma nghe thấy, nổi lòng đã có chút chập chùng, chỉ cảm thấy vô số thông tin, đều tràn vào trong đầu, thậm chí nhất thời không thể phản ứng kịp, chỉ có thể gắng nhớ những lời vị người chuyển sinh này nói, sau khi rời đi, lại từ từ phân tích tiêu hóa.

“Trách nhiệm của người chuyển sinh mà ngươi nói là gì? Tai họa khi hoàng đế xuất hiện là gì?”

Hắn biết đã đến lúc quan trọng, mỗi câu hỏi đều cực kỳ quan trọng, mà mình, thì cần phải hỏi ra những vấn đề cấp bách nhất muốn biết: “Cũng như...”

“Lúc trước, các ngươi bị phát hiện như thế nào?”

Chương 867. Thông tin cuối cùng (1)

Chương 867: Thông tin cuối cùng (1)

Thời gian cấp bách, cũng chỉ có thể hỏi những câu hỏi này.

Vốn dĩ người chuyển sinh gặp mặt, đều phải chào hỏi xã giao một chút, giới thiệu bản thân, báo cáo lai lịch và mục đích, có lúc còn phải thăm dò lẫn nhau một chút, xem xét thực lực của đối phương, sau đó mới cân nhắc có nên trao đổi thông tin hay hợp tác làm một vụ hay không...

Nhưng hiện giờ, lại không kịp nữa, Hồ Ma lớn tiếng hỏi, chỉ muốn có được nhiều đáp án hơn trước khi mệnh hương của đối phương cháy hết.

Mà hiện giờ hẳn có thể nghĩ đến, đối với người chuyển sinh mà nói quan trọng nhất, cũng chính là mấy bí mật này.

Vì vậy thậm chí không hỏi xem có thể nhìn ra được một số vấn đề trên người mình hay không...

Mà hẳn vừa lớn tiếng, lại cũng nhắc nhở pho tượng này, pho tượng hiện giờ, hay nói cách khác, người chuyển sinh có danh hiệu Đại Hồng Bào, dường như bị tình huống hiện tại đã kích đến mức có chút nặng nề.

Có lẽ chính là loại cảm giác sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, phát hiện hẳn vì thế tử mà bị lưu manh đâm ba nhát, bây giờ nàng đã tái giá, nhi tử biến thành côn đồ, nhi nữ làm mại dâm mà còn tự vui vẻ.

Cảm xúc kích động, ngay cả mệnh mương cũng cháy nhanh hơn bình thường, nhưng lời nói của Hồ Ma, lại cũng đột nhiên khiến ông ta ý thức được thời gian cấp bách, cho dù bị đả kích nặng nề hơn nữa, cũng đã vô dụng, hiện giờ chỉ có thể nhân lúc thời gian cuối cùng, để lại thông tin hữu ích nhất.

Trong lồng ngực của pho tượng, lại có khí lưu ngọt ngào xen lẫn âm thanh, như thể ông ta đang cố gắng hít thở, để bản thân bình tĩnh lại.

Đương nhiên chỉ là một động tác theo thói quen, hiện giờ ông ta đang ở giữa ranh giới sống chết, không có khả năng hít thở, nhưng ông ta ép buộc bản thân bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ về câu hỏi của Hồ Ma, giọng nói lại cũng rõ ràng có chút không chịu nổi.

Mà ông ta ép buộc bản thân bình tĩnh lại, câu đầu tiên nói ra chính là: “Người không thể hỏi một câu mà ta có thể trả lời bằng ngôn ngữ đơn giản sao?”

Ngay sau đó là câu thứ hai: “Đám khốn kiếp chó má kia, dùng Thạch đà cân trọng lượng của thiên hạ này, chuẩn bị đóng gói bán đi rồi...”

“Mà người chuyển sinh chúng ta, người chuyển sinh chính là tâm ma của Thái Tuế, chỉ có chúng ta mới có thể ngăn cản nó...”

“Cho nên Trần Túy Phủ của Hồ gia, cũng chính là vì phát hiện ra điểm này, mới dẫn đầu bàn bạc ra kế hoạch đối phó với chúng ta trong Thạch Đình, nhưng bọn họ không hiểu, nếu ngay cả chúng ta cũng...”

“... Chết tiệt!”

“...”

Ông ta cũng cảm nhận được thời gian của mình không còn nhiều, sốt ruột muốn để lại đáp án, nhưng nói được một nửa,

lại đột nhiên kinh ngạc mắng một tiếng, sự thay đổi đột ngột, ngay cả Hồ Ma cũng sững sờ, có chút không phản ứng kịp.

Ngay sau đó liền cảm nhận được trong mắt pho tượng kia, lại dường như đang thiêu đốt chút sức lực cuối cùng, như thể chút đạo hạnh còn sót lại, đều vào lúc này bộc phát ra: “To gan!”

Lớn tiếng quát, sắc mặt hung dữ, ngay cả Hồ Ma, cũng nhất thời chỉ cảm thấy thân hồn run rẩy.

Cảm giác này, giống như khi cô hồn dã quỷ gặp phải uy nghiêm của Đường Thượng Khách, đối phương chỉ cần ánh mắt hung dữ một chút, mình liền hồn phi phách tán.

Mà pho tượng này, lại không chỉ là quát mắng mà thôi.

Ngay khi ông ta cố gắng để lại thông tin quan trọng nhất, Hồ Ma cũng tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe, bất kể là ông ta, hay là Hồ Ma, lại đều không nhận ra, ngay trên vai Hồ Ma, đang có một cái cổ giống như rắn, từ từ thò ra.

Nó cũng có một khuôn mặt giống Hồ Ma, chỉ là đáng vẻ tà ác khó tả.

Như thể đang chăm chú lắng nghe, hoặc là quá quan tâm, mới chui ra từ trong cơ thể Hồ Ma, lắng nghe cực kỳ nghiêm túc.

Cảnh tượng kỳ lạ này, không chỉ khiến pho tượng giật mình, Hồ Ma liếc mắt nhìn thấy, cũng lập tức giật mình: “Thứ quỷ quái gì đây? Cuộc đối thoại vừa rồi nó đều nghe thấy sao?”

Trong lòng đang vội vàng suy nghĩ, liền nhìn thấy pho tượng trong tiếng gầm giận dữ, lại đột nhiên đứng thẳng người, bàn tay khổng lồ ầm ầm giơ lên, gần như che khuất bầu trời, hung hăng đập xuống Hồ Ma.

Ông ta rõ ràng đã nhận định Hồ Ma cũng có hiềm nghi, lại nảy sinh ý định trực tiếp đập chết Hồ Ma bằng một cái tát.

Mà đối diện với khuôn mặt hung ác điên cuồng của ông ta, Hồ Ma đều ngây người tại chỗ.

Đối mặt với sát khí cấp bậc này, hẳn không có chút khả năng chống cự nào, nhưng thần hồn lại tự sinh cảm ứng, đột nhiên âm phong tứ phía, cuộn cuộn tiến lên, lại là chỗ tốt do thực khí nhập môn mang đến, theo bản năng chống lại cái tát này.

Chỉ là so sánh hai bên, chênh lệch thực sự quá xa, dư uy của cái tát này liền có thể đánh tan chút âm phong không đáng kể trên người Hồ Ma, nhưng không ngờ, pho tượng kia cảm nhận được chút âm phong này, lại cũng đột nhiên trong lòng giật mình, lúc ra tay, đã chậm mấy phần.

“Vút!”

Con rắn có ngũ quan của Hồ Ma kia, vừa thấy pho tượng gầm lên, lập tức vèo một tiếng, trốn vào trong cơ thể Hồ Ma.

Hiện giờ Hồ Ma vốn là tồn tại dưới dạng thần hồn, tự cảm ứng nhạy bén, nhưng nó vừa trốn vào, lại ngay cả nó trốn đến chỗ nào cũng không biết.

Nhưng cũng ngay lúc này, pho tượng kia tát tới, lại cũng tạm thời thay đổi chủ ý, đột nhiên biến tát thành nắm, bàn tay trực tiếp nắm lấy cánh tay của Hồ Ma, ngay sau đó, Hồ Ma chỉ cảm thấy cánh tay này nóng rát, như thể bị dây thép nung đỏ quấn lấy.

Chương 868. Thông tin cuối cùng (2)

Chương 868: Thông tin cuối cùng (2)

Quan trọng nhất là, bên trong cánh tay này, rõ ràng có thứ gì đó, tả xung hữu đột, dường như muốn chạy ra ngoài.

“Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân?”

Pho tượng thu tay lại, nhưng trên cánh tay của Hồ Ma, lại đã để lại một dấu tay màu đen to lớn, chỉ nhìn thấy trên mặt pho tượng kia, lại dường như lộ ra ánh mắt vô cùng sợ hãi, nhìn chằm chằm hẳn, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và ngạc nhiên, giọng nói đều có chút run rẩy:

“Ngươi không phải đã chết sao?”

“Chết?”

Trong lòng Hồ Ma đều giật mình, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ ông ta nhìn ra được mình là sống lại từ người chết?

Nhưng ngay sau đó, pho tượng kia nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt Hồ Ma, cũng lập tức sửa lời, trầm giọng nói: “Ta hiểu rồi, ngươi thật sự đã giải quyết vấn đề đó, vậy còn có cơ hội...”

Còn chưa đợi Hồ Ma phản ứng lại, ông ta liền đã cố gắng tiến đến gần Hồ Ma, trầm giọng nói: “Thần hồn của ngươi bị người ta động tay động chân, ta đã giúp ngươi phong ấn vào trong cánh tay, nó đã nghe thấy cuộc đối thoại của chúng ta, nhất định không được để nó chạy thoát...”

“Yếu điểm của Thiên Công Tướng Quân Ân là phản phê quá mạnh, cần phải dùng thân phận quan lại để trấn áp, không có thân phận quan lại, thì phải đi tìm thứ có thể tăng thêm trọng lượng số mệnh của bản thân mới có thể tu thành...”

“...”

Hai câu nói liên tiếp, đều quá đột ngột, lại đột nhiên nhắc đến công pháp, Hồ Ma nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, chỉ là trong lòng đập thình thịch.

“Đi đánh thức Thạch Mã, lấy ra thứ chúng ta để lại trong Bất Thực Ngưu, với thân phận Đại Hiền Lương Sư, đi tập hợp tất cả người chuyển sinh, người đăng cơ nhất định phải là người của chúng ta, có lẽ còn có một tia hy vọng...”

“Ta biết người còn nghi vấn, nhưng hãy đi tìm Thiết Quan Âm...”

“Nàng là người cuối cùng giúp chúng ta canh giữ, tất cả bí mật, tất cả kế hoạch của chúng ta lúc trước, đều có thể đi hỏi nàng...”

“Nếu, nếu...”

“...”

Mà pho tượng này, trải qua một lần nổi giận ra tay, cũng rõ ràng sức lực sắp cạn kiệt, mệnh hương kia thậm chí đã gần như không nhìn thấy nữa, chỉ còn lại một làn khói, lượn lờ bay lên, quán quanh khuôn mặt hắn, cũng nghe thấy tất cả sức lực của hắn, đều hóa thành câu nói cuối cùng:

“Nếu những tên kia không nghe lời người, liền nói cho bọn họ...”

“Đừng có con mẹ nó phung phí nữa, quê nhà đã bị trộm rồi...”

“...”

“ ... ”

Ầm ầm một tiếng, khói lửa tan đi, pho tượng khổng lồ kia, cánh tay đưa ra, còn chưa kịp thu lại, liền đã vô lực rũ xuống.

Thân thể của ông ta, cũng từ từ thế cúi đầu ngòl lúc đầu, biến thành trạng thái nửa nằm sắp.

Làn khói cuối cùng tan hết, bên trong linh miếu bản mệnh, cũng trở nên yên tĩnh khác thường, chỉ có bụi bặm, từ từ rơi xuống, Hồ Ma ngơ ngác đứng tại chỗ, lại nhất thời không biết tại sao sắc mặt ông ta cuối cùng lại thay đổi lớn như vậy.

Càng là có chút không hiểu ý nghĩa của câu nói cuối cùng “mình đã chết” mà ông ta nói, thậm chí không chắc chắn hai câu nói đó, là nói với ai, chỉ cảm thấy sau khi ông ta nói xong hai câu đó, thần sắc như thể xuất hiện sự thay đổi vi diệu, lập tức giao phó cho mình một số bí mật.

Nhưng càng nghĩ theo hướng đó, liền càng cảm thấy kỳ quái, chỉ cảm thấy cảm giác nóng rát ở cánh tay trái vẫn còn, như thể có thứ gì đó đang muốn chui ra ngoài.

Hắn cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy dưới làn da chỗ đó, như thể có một khuôn mặt nhô lên, lo lắng sợ hãi, dường như đang sốt ruột muốn chui ra khỏi cơ thể mình, chạy trốn.

Chỉ là dấu vết màu đen kia, đã khổng chế nó, mà nó cũng dường như nhận ra ánh mắt của mình, đột nhiên rút trở về, biến mất không thấy, chỉ là Hồ Ma có thể cảm nhận được, nó vẫn ở trên cánh tay trái này.

Có lẽ đây chính là tai họa mà người của Mạnh gia giấu trong cơ thể mình?

Nhưng Hồ Ma thậm chí còn có chút không để ý đến nó, trong lòng chỉ nghĩ đến mấy câu thông tin cuối cùng mà người có danh hiệu là Đại Hồng Bào này để lại cho mình:

“Tập hợp tất cả người chuyển sinh?”

“Tìm kiếm Thiết Quan Âm... Đây cũng là danh hiệu của một người chuyển sinh?”

“Câu cuối cùng... Quê nhà đã bị trộm rồi, đây lại là lời kỳ quái gì?”

“...”

Hắn lặng lẽ đứng trong linh miếu bản mệnh đồ nát này, nhất thời chỉ cảm thấy, đầu óc như thể đã bị thông tin lấp đầy.

Đang mơ hồ, lại đột nhiên cảm thấy trên đầu lạnh lẽo, lập tức rung mình một cái, trong lòng giật mình, đột nhiên mở mắt ra, liền phát hiện mình hiện giờ đang ngồi trước tranh.

Linh miếu bản mệnh, cuộc đối thoại vừa rồi, đều như một giấc mơ, mà giấc mơ này đột nhiên tỉnh lại, chính là vì toàn thân trên dưới, đều ướt sũng, Tiểu Hồng Đường bung một cái chậu, đứng cách đó không xa, thò đầu ra cẩn thận đánh giá mình.

“Ngươi...”

Hồ Ma đều lấp bắp, lau nước trên mặt, nói: “Ngươi tạt nước vào ta làm gì?”

“Cháy...”

Tiểu Hồng Đường chỉ vào cánh tay trái của Hồ Ma, ngây người nói: “Cháy rồi...”

“Hả?”

Hồ Ma lập tức quay đầu nhìn, liền thấy cánh tay trái của mình, ống tay áo đã bị cháy mất, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, một dấu vết mơ hồ hình thành năm ngón tay không lồ, in sâu trên da mình, chính là nơi mà pho tượng kia vừa nắm.

Thần hồn bị ảnh hưởng, liền cũng tác động đến thân thể của mình, thậm chí ngay cả quần áo cũng bị cháy?

Hồ Ma hít sâu một hơi, không thể trách Tiểu Hồng Đường, nàng thấy mình bị bốc lửa, tạt chậu nước xuống, là rất hợp lý.

Chương 869. Yêu thi khó đối phó (1)

Chương 869: Yêu thi khó đối phó (1)

“Cho nên, chúng ta ở đây nhiều người như vậy, không phải là đại sư phụ trong các môn đạo, thì cũng là người có kiến thức trong bang phái, hiện giờ bàn bạc cả buổi, lại ngay cả một cách đối phó với yêu thi này cũng không nghĩ ra?”

Mà trong lúc Hồ Ma một mình xem tranh, bất ngờ gặp được tiền bối người chuyển sinh Đại Hồng Bào, thì trong khách điểm ở trấn Thạch Mã, giáo chủ Nhất Tiến giáo Diệu Thiện Tiên Cô cũng đang nhú mào, lạnh lùng nói:

“Hiện giờ trời đã sáng, yêu thi kia tự nhiên không dám quấy phá, nhưng đêm xuống thì sao?”

“Lại để nó hại chết mấy chục mạng người, sau đó nghênh ngang bỏ chạy sao?”

“...”

Lúc này, nàng rõ ràng là tâm trạng không tốt, khuôn mặt xinh đẹp đều đã sa sầm xuống, hiện giờ trấn này vì yêu thi quấy phá, đã khiến nàng đau đầu nhức óc rồi.

“Tiên Cô, không phải chúng ta thoái thác, thực sự là yêu vật này khác với những loại khác...”

Bên cạnh vang lên một tiếng cười khô, lại là con rể của Ô lão lão, nam tử Phụ Linh họ Phó nói: “Nói đến yêu thi quấy phá, cũng chỉ có mấy loại, một loại là từ nơi nuôi thi đi ra, thất

phách bị phong ấn, không thể tiêu tán vào trời đất, đây là oán thi, còn gọi là Hận Cốt.”

“Loại khác là Thái Âm luyện hình, dùng tà thuật, luyện thành binh khí hình người, đây là kim giáp thi. Lại có cơ duyên trùng hợp, người chết được truyền dương khí, mượn sinh khí của người mà thi biến, là Hành Thi.”

“Còn có loại người chết mà không chôn cất, người chết không được chôn cất yên ổn, lại gặp sấm sét hoặc mèo tam thể nhảy qua thi thể, dẫn đến thi biến, đây là Kinh Thi.”

“Những loại trên, đều có cách trị tương ứng, hoặc là dùng máu chó đen, hoặc là móng lừa đen, hoặc là rắc gạo nếp, hoặc là dùng kiếm gỗ đào đâm vào ngực, hoặc là dùng củi cây táo gai đốt nó, đều là nhìn thì lợi hại, nhưng trị cũng không tính là khó...”

“Nhưng khó giải quyết nhất, vẫn là một loại, vốn là tà vật nhập thể mới có thành tựu, loại tà thi này, rất khó tìm ra nguồn gốc, hại người cũng khác biệt, muốn trị, cũng rất khó tìm được biện pháp diệt trừ...”

“...”

Một phen khoe khoang, khiến nữ hầu cường tráng bên cạnh nhìn hấn với ánh mắt khác xưa, hấn liền cũng cảm thấy nở mày nở mặt, càng thêm phấn chấn, mỉm cười nói:

“Cái mà chúng ta gặp phải đêm qua, chính là giết không chết, trấn áp không ngừng, xương cốt đều đánh tan, cũng có thể thẳng tắp bò dậy, tiếp tục vùng móng vuốt về phía người ta.”

“Chỗ lợi hại nhất của nó chính là phun ra một ngụm thi khí, liền có thể điều khiển oán hồn, quan trọng nhất là có thể hút máu từ xa, không kịp đề phòng, máu bản của nó tràn ngập một

vùng, lại có thể làm ô uế pháp bảo, quả thực là tà môn đến cực điểm.”

“Nói nó là yêu thi, chi bằng nói là một loại tà ma không rõ lai lịch.”

“Theo ta thấy, đối phó với nó, những người trong môn đạo chúng ta, đều phải coi là kẻ ngoại đạo, muốn trị nó, nhất định phải là người của Liễu gia luyện thi ở Hoài Nam mới được, đương nhiên đây cũng chỉ là nói suông.”

“Hoài Nam cách đây xa xôi, người Liễu gia lại tính tình cổ quái, chúng ta bình thường suốt ngày mắng người ta là tà môn ngoại đạo, thật sự muốn mời, người ta cũng chưa chắc đến... Từ đó cũng có thể thấy, bản lĩnh trong môn đạo đều là bản lĩnh, không có cao thấp, đừng có coi thường...”

“...”

“Được rồi được rồi...”

Mọi người xung quanh nghe thấy đều không kiên nhẫn, nhà họ Liễu tuy rằng là tà môn ngoại đạo, nhưng dù sao cũng có bản lĩnh thật sự, người cưới quý thê không nói, còn mượn danh tiếng của quý mẹ vợ để xen lẫn vào trong giang hồ làm gì?

Bản thân cũng biết mình không được người ta chào đón trong giang hồ, gặp ai cũng phải nói bản lĩnh chính là bản lĩnh, không cho phép người khác chế giễu.

“Vậy tiểu quân sự kia thì sao?”

Không ai để ý đến sự khoe khoang của vị Phó công tử này, trực tiếp liền có người cắt ngang lời của hắn, nói: “Lúc trước thấy hắn ta chỉ dùng một cái tát đã đánh ngã yêu thi, chẳng lẽ hắn còn có cách nào khác? Sao không mau mời hắn đến đây, cũng tốt để hỏi thăm cách thức?”

Nghe thấy lời này, mọi người liền đều gật đầu theo.

Tuy rằng đêm qua hỗn loạn, nhưng lại cũng biết, yêu thi kia hung ác, hoàn toàn là nhờ Tôn lão gia tử, Thang đàn chủ và tiểu quản sự của Hồng Đăng hội ba người liên thủ, mới trấn áp được nó.

Đặc biệt là tiểu quản sự kia, cái tát cuối cùng, thanh thế khá lớn, một cái tát đánh yêu thi lộn nhào, sau đó liền nhảy chân sáo rời đi, có thể thấy pháp môn của hắn, dường như còn có thể trị yêu thi hơn cả Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, trực tiếp mời hắn đến, không phải tốt hơn ở đây nói suông sao?

‘Cái gì mà tiểu quản sự không tiểu quản sự, người ta không có tên họ sao?’

Vừa nhắc đến chuyện này, Diệu Thiện Tiên Cô lại không khỏi nhú mày: Cái tên Hồ... Hắn tên là gì nhỉ?

... Tên tiểu quản sự họ Hồ kia, cũng như yêu thi này, các loại tình huống, mình đều hiểu rõ, lại là biết rõ căn bản không thể trông cậy vào hắn.

Lai lịch của yêu thi này, nàng đã biết rồi.

Lão cung phụng của Hồng Đăng hội, còn có Tôn lão gia tử, vừa rồi đã bí mật tìm mình, lão cung phụng kia đã sớm nhận ra, yêu thi này chính là đồ đệ của Trang Nhị Xương, hơn nữa lời nói bóng gió, trách móc Nhất Tiễn giáo rất nhiều, thậm chí còn muốn bồi thường.

Nói cái gì mà đều là do Nhất Tiễn giáo âm thầm thu nhận Trang Nhị Xương, cho nên Trang Nhị Xương muốn bí mật bán mỏ quặng cho Nhất Tiễn giáo, mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, phong ấn người sống vào trong mỏ quặng, mới xảy ra chuyện tà môn này.

Chương 870. Yêu thi khó đối phó (2)

Chương 870: Yêu thi khó đối phó (2)

Cái gì mà phản bội không phản bội, đều là người giang hồ, liền không nhắc đến nữa, nhưng yêu thi này đã có thành tựu, hại người khắp nơi, Nhất Tiễn giáo lại không thể thoái thác trách nhiệm này.

Một phen lý lẽ hùng hồn, ngay cả Tôn lão gia tử cũng bị nói đến mức áy náy, lặng lẽ đáp ứng với lão ta sẽ bổ sung thêm chút lương thực vào mỏ Huyết Thực, nhưng Diệu Thiện Tiên Cô lại nhất thời bị nói đến mức ngây người...

... Cái gì loạn thất bát tao chứ?

Chuyện này ngay từ đầu mình thậm chí còn không biết, Trang Nhị Xương kia tính ra còn chưa phải là người của Nhất Tiễn giáo, chỉ là mình muốn làm đại sự, quả thực đã ra lệnh cho các Pháp Vương và thân tín phải chuẩn bị nhiều hơn mà thôi.

Nhưng đã muốn chuẩn bị nhiều hơn, đương nhiên chuyện cũng nhiều, mình đâu có thời gian hỏi từng người một.

Tôn lão gia tử và Pháp Vương đi đến mỏ làm việc chính là như vậy, bởi vì hai người bọn họ trong lòng cũng không chắc chắn, không xác định có phải là bảo bối trong truyền thuyết có thể hiệu lệnh âm binh hay không, đều không nói rõ với mình, sau khi xảy ra chuyện, mới đến nói cho mình biết.

Hiện giờ sao lại biến thành, trước sau đều là lỗi của mình?

Dù sao Diệu Thiện Tiên Cô cũng không muốn nhận trách nhiệm này, đối với yêu cầu bồi thường của Lão Toán Bàn, kiên quyết không nhận...

... Cùng lắm cũng chỉ đồng ý cho lão ta mấy viên Huyết Thực Hoàn, vẫn là nể mặt tiểu quản sự ở chỗ kia!

Đương nhiên, bí mật là bí mật, chuyện này trên danh nghĩa lại không thể nói, nếu không đều biết yêu thi này có liên quan đến Nhất Tiển giáo, vậy hội đèn lần này còn tổ chức được không, danh tiếng đều bị hủy hoại hoàn toàn...

Mà nguyên nhân tiểu quản sự kia đánh đuổi yêu thi, càng không ai hiểu rõ hơn nàng.

Đó không phải là bản lĩnh của tiểu quản sự gì cả, đó là uy lực của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, Thiên Công Tướng Quân Ấn, thực khí tu pháp, cực kỳ cường hoành, nhưng phản phệ đối với bản thân cũng rất mạnh, mỗi lần sử dụng nhiều hơn, số mệnh của bản thân liền bị suy yếu một phần, thần tiên cũng khó cứu.

Mình đã để hấn đi tẩy đi pháp môn này, đương nhiên cũng không thể trông cậy vào người ta lại đến liều mạng nữa.

Vì vậy nghĩ đến những điều này, cũng chỉ có thể nhú mào, nói: “Ta đã hỏi hấn rồi, hấn có thể đánh lui yêu thi, cũng là do tình cờ, thực chất là yêu thi kia bị thương không nhẹ, vừa hay lại chịu thiệt, cho nên mới chạy thoát mà thôi.”

“Nhưng mọi người sao lại nhát gan như vậy? Đêm hôm trước, chỉ là do sự việc xảy ra đột ngột, chúng ta không có chuẩn bị, mới để cho yêu thi kia xông vào, hại người.”

“Hiện giờ chúng ta ở đây nhiều cao thủ như vậy, bất kỳ ai ra ngoài, đều là nhân vật có tiếng tăm, mọi người cùng nhau nghĩ cách, chẳng lẽ ngay cả một con yêu thi cũng không giải quyết được?”

“Truyền ra ngoài, Nhất Tiễn giáo ta còn nói gì đến đại phúc đại đức, thần tiên giáng thế, cứu giúp bá tánh?”

“...”

Lời này vừa nói ra, mọi người liền lập tức yên tĩnh, Bạch Phiến Tử bên cạnh cũng đứng lúc xen vào nói: “Giáo chủ nói đúng, sáng sớm nay, ta đã phái phù giáp binh, đi ra ngoài truy tìm yêu thi kia.”

“Nếu có thể tìm thấy nó vào ban ngày, mượn ánh nắng mặt trời này, một mối lửa liền đốt nó thành tro, bản lĩnh lớn đến đâu, còn quấy phá gì nữa?”

“Cho dù lui một bước, cho dù không tìm thấy nó, chỉ cần chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, dụ nó vào tròng, cũng có dũng khí chiến đấu với nó, sẽ không để nó hại người nữa.”

“Đêm qua, mọi người cũng đều nhìn thấy, chỗ kỳ lạ nhất của yêu thi này, chính là có thể điều khiển oán hồn, làm ô uế pháp bảo, nhưng yêu thi khó trị, chẳng lẽ oán hồn chúng ta còn trị không được sao?”

“Nhất Tiễn giáo chúng ta có tứ đại thần linh của Đường Thượng bảo hộ, nếu có phiến phúc, liền trực tiếp điều động phù giáp quân, canh giữ nghiêm ngặt khắp trấn, lại xin pháp chỉ đến trấn áp âm khí và oán quỷ trên người nó, sao lo không trị được thứ này?”

“...”

“...”

Nghe bọn họ nói xong, sắc mặt mọi người, mới dịu đi một chút.

Nói trắng ra, bọn họ ngay cả yêu thi kia đêm nay có đến hay không, cũng không chắc chắn, chỉ là ngày hôm trước, náo loạn quá lớn, ai nấy trong lòng đều không yên tâm.

Lúc này trong trấn không biết có bao nhiêu môn đồ, thuộc hạ, người của mình, đều đang đợi bọn họ ra lệnh, thật sự nếu không có nắm chắc bảo vệ được người, vậy liền phải nhân lúc ban ngày, mau chóng rời khỏi nơi quý quái này.

Hiện giờ coi như cũng đã nói ra được chút kế hoạch, liền chuẩn bị giải tán, người cần bổ sung giấc ngủ thì bổ sung giấc ngủ, người cần mài đao thì mài đao.

“Không xong rồi, xảy ra chuyện rồi...”

Nhưng người còn chưa về đến phòng, liền lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài trấn, vang lên tiếng kêu la hoảng loạn, mọi người ở đây đều giật mình, nhìn nhau, đột nhiên lao ra, nhao nhao chạy đến đường phố bên ngoài khách điếm.

Nhìn từ xa, liền thấy bên ngoài trấn, một đám người đang chật vật hoảng sợ, đẩy xe kéo ngựa, chạy ra, từng người từng người sắc mặt trắng bệch, miệng phát ra tiếng kêu la hỗn loạn.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đám người hỗn loạn đều chạy đến trước mặt bọn họ, lập tức quát lớn, lệnh cho cho đám người nói rõ ràng, đồng thời nhìn lên xe của của những người này, sắc mặt hơi kinh ngạc, lập tức nhìn thấy, trên xe đều là người bị thương, máu me đầm đìa, có người tứ chi, đều bị xé rách.

‘Là yêu thi kia trở lại sao? Không đúng, đây là ban ngày ban mặt, yêu thi kia lợi hại hơn nữa, còn có thể không sợ cả ánh nắng mặt trời sao?’

Nhất thời khiến ai nấy trong lòng đều kinh hãi, lại nghe thấy trong đám người chạy về kia, có người hô: “Hồng rồi, lần này hồng hết rồi, có yêu tà phong tỏa đường bên ngoài, chúng ta ra không được...”

“Cái quỷ gì?”

Nghe thấy lời này, ai nấy đều giật mình, một dự cảm không lành, dâng lên từ đáy lòng.

Chương 871. Đại đường quan (1)

Chương 871: Đại đường quan (1)

Nhìn kỹ lại, thấy những người chạy trốn về đều là thương nhân, trong đó cũng lẫn lộn một số thành phần tam giáo cứu lưu, lưu manh ác bá, đã trốn đến đây để an cư lạc nghiệp.

Đêm qua trong trấn có yêu thi quấy phá, chết mấy chục người, tự nhiên lòng người hoang mang, không biết bao nhiêu người vội vàng muốn chạy trốn.

Mặc dù người của Nhất Tiên giáo đều đã chạy đến, hết sức an ủi, nhưng đương nhiên không thể khuyên được tất cả mọi người, những người đi theo các nhân vật lớn thì còn đỡ, ví dụ như người của hiệu buôn nhà họ Tôn, mặc dù sợ hãi, nhưng cũng phải đợi Tôn lão gia tử lên tiếng mới dám đi.

Nhưng những kẻ ô hợp vốn dĩ tụ tập lại với nhau này, thì đâu có để ý, vẫn cảm thấy bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất, trời vừa mới sáng, liền đã thu dọn hành lý, chạy ra khỏi trấn.

Nhưng cũng chính là những người này, lại đột nhiên gặp tai họa, lúc này đang quỳ rạp trên đường phố khóc lóc: “Chúng ta vừa mới ra khỏi trấn, đi theo đường núi, đi chưa được hai mươi dặm, liền thấy phía trước có từng lớp sương trắng, trong sương mù, giữa ban ngày ban mặt, lại nghe thấy tiếng quỷ khóc.”

“Tiếng động này thật đáng sợ, chúng ta muốn quay về, nhưng cũng có người gan dạ, cảm thấy có tổ tro hộ thể, liền

muốn xông qua, không ngờ, vừa xông qua, thì phiền phức rồi, tay chân, đều rơi xuống...”

“Chúng ta sợ hãi, liền vội vàng quay về...”

“...”

“...”

Nghe họ kể lại, mọi người có mặt đều nhìn nhau, không rõ nguyên do, trong lòng lại mơ hồ đoán được: “Rốt cuộc là họ xui xẻo, gặp phải chuyện tà môn trong núi, hay là...”

Trần Thạch Mã nằm trong núi, khu vực này có đàn của Nhất Tiễn giáo trấn giữ, tự nhiên là không sao, nhưng cách trấn hai mươi dặm, có yêu quái gì đó hại người hay không thì không chắc, dù sao trong núi âm dương hỗn tạp, không phải nơi nào ban ngày cũng an toàn.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị hỏi kỹ, lại nghe thấy, từ đầu kia của trấn cũng truyền đến tiếng ồn ào tranh cãi.

Mọi người vội vàng chạy đến, liền thấy cũng là một đám người cả người bê bết máu, vội vàng chạy về, khóc lóc om sòm, chỉ nói đi về phía đó, cũng gặp phải thứ kỳ quái chặn đường, người đi cùng đã bị ăn thịt hai người.

“Cả hai phía ra khỏi trấn đều gặp phải chuyện tà môn, chẳng lẽ là...”

Mọi người nghe những lời này, trong lòng không khỏi kinh hãi, ngay cả giáo chủ Nhất Tiễn giáo, cũng đột nhiên phản ứng lại, nhìn sâu vào Bạch Phiến Tử.

Bạch Phiến Tử lập tức hiểu ý, vội vàng lấy từ trong tay áo ra một chiếc còi bằng đồng, ngậm vào miệng, thổi mạnh.

Những người xung quanh, đều không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng đây là một món đồ nhỏ trong môn đạo Bả Hí, những người có mặt không nghe thấy, nhưng những phù giáp binh được phái đi, có thể nghe thấy, lập tức sẽ gửi tin tức về tình hình bên ngoài hiện tại vào trong trấn.

Nếu bên ngoài trấn, có nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, số lượng phù giáp binh không ít, không thể không phát hiện ra.

Chỉ là, còi đã thổi hồi lâu, Bạch Phiến Tử cũng đã trèo lên mái nhà, dùng quạt phe phẩy vào tai, nhưng đợi mãi, sắc mặt lại dần dần tái nhợt, dường như không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào của phù giáp binh.

Y nhảy xuống khỏi mái nhà, lắc đầu với giáo chủ Nhất Tiển giáo, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào, dù sao bên cạnh có nhiều người đang nhìn như vậy.

Giáo chủ Nhất Tiển giáo tự nhiên hiểu ý của y, sắc mặt lập tức nổi lên một tầng sương lạnh, thậm chí trong lòng còn có chút không thể tin nổi...

Những phù giáp binh đó, đều là những tín đồ trung thành nhất của Nhất Tiển giáo được tuyển chọn ra, bình thường chỉ là tín đồ, nhưng khi có chuyện, được phát phù giáp, cầm vũ khí, liền là binh lính, hơn nữa mỗi người đều được thần linh Đường Thượng phù hộ, trên người lại có những vật dụng để đối phó với những thứ tà môn.

Ngay cả võ nghệ, cũng được Thủ Tuế Nhân cẩn thận dạy dỗ, cho dù là quyền cước, hay là cung tên, cưỡi ngựa, đều vô cùng thuần thục, bất kể gặp phải chuyện gì, cũng đều có thể kịp thời truyền tin tức về.

Nhưng bây giờ, trong khi mọi người đều không hề hay biết, liền đột nhiên mất tích?

Điều này căn bản là chuyện quái dị không cách nào có thể tưởng tượng.

Thấy phản ứng của Bạch Phiến Tử và giáo chủ Nhất Tiễn giáo, những người đứng xa còn chưa biết chuyện gì, nhưng những người gần đó, đều đột nhiên hiểu ra, nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc và lo lắng trên mặt nhau.

“Hong rồi, Nhất Tiễn giáo lần này gặp chuyện lớn rồi...”

“Tôi hôm qua yêu thi quấy phá, đã lộ ra một cỗ quái dị, bây giờ lại đột nhiên gặp phải chuyện cỗ quái như vậy, chẳng lẽ, đằng sau vốn dĩ có người sai khiến, cũng là do có người giở trò, con yêu thi kia mới tà dị như vậy, khó đối phó?”

“...”

“...”

Hiển nhiên tràng diện đã lâm vào trong trầm mặc thật lâu, bầu không khí càng kéo dài, càng khiến lòng người khó chịu, giáo chủ Nhất Tiễn giáo cũng đột nhiên bật cười lạnh: “Tốt lắm, thế này thì dễ xử lý rồi...”

Nàng không phải là không biết việc này tà môn, nhưng trên mặt lại cố ý tỏ ra bình tĩnh không quan tâm, cười lạnh nói: “Hội Đẳng Hỏa Phúc của Nhất Tiễn giáo chúng ta, vốn dĩ đã lo không đủ náo nhiệt, bây giờ xem ra, lại có hảo bằng hữu đi theo đến xem lễ.”

Chương 872. Đại đường quan (2)

Chương 872: Đại đường quan (2)

“Nhưng đến xem lễ, lại không chào hỏi một tiếng, đã là vô lễ, vậy mà còn to gan, phong tỏa trấn của chúng ta...”

“Hừ hừ, chẳng lẽ bọn họ không biết, đây là tổng đàn của Nhất Tiễn giáo chúng ta, trên đàn thờ phụng thần hộ pháp sao?”

“...”

“Hả?”

Bạch Phiến Tử bên cạnh nghe vậy liền sững sờ, y đang lo lắng, suy nghĩ nên phái ai đi dò la một phen, nhưng nghĩ đến mấy người, đều không thích hợp.

Mấy vị pháp vương, tự nhiên là không được, thân binh dưới trướng, cũng không được, bản thân, đương nhiên càng không được... Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là thuyết phục mấy vị Thủ Tuế Nhân đi một chuyến là thích hợp nhất, lại không ngờ giáo chủ đột nhiên nhắc đến thần hộ pháp trên đàn, liền hiểu ra ý của nàng.

Chỉ là điều này...

... Thích hợp sao?

Ý nghĩ còn chưa kịp xoay chuyển, liền thấy giáo chủ Nhất Tiễn giáo kia, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ra lệnh: “Người đâu, mau đi mời mấy vị pháp vương đến, chúng ta liền khai

đàn trước mặt mọi người, mời thần hộ pháp xuống, giúp chúng ta ra ngoài xem xét một chút.”

“Ta cũng muốn biết, rốt cuộc là yêu quái gì, to gan như vậy, dám đến tổng đàn Nhất Tiến giáo ta làm loạn!”

“...”

Tiếng quát lớn, lập tức có tín đồ thân cận đi truyền lệnh.

Không lâu sau, các pháp vương vốn đang phân tán ở khắp nơi trong trấn này, an ủi tín đồ và dân chúng trong trấn, cũng nhận được tin tức, lập tức cảm thấy tình hình không nhỏ, vội vàng chuẩn bị.

Mọi người tụ tập trong khách điểm để bàn bạc, vốn dĩ đều đã giải tán, bây giờ trong lòng hoảng sợ, cho nên đều ở lại đây chờ đợi.

Không lâu sau, liền nghe thấy từ sâu trong trấn, đột nhiên vang lên tiếng trống chiêng, tiếng kèn suona cao vút, quanh quẩn trên toàn bộ trấn, dân chúng trong trấn, cũng đều nghe thấy động tĩnh, nhao nhao chạy đến xem, nhất thời lại vô cùng náo nhiệt.

Từ xa, liền thấy một mảng sắc sỡ, đợi đến khi đám đông tách ra, liền thấy là những tráng hán thân hình lực lưỡng cưỡi trần, khiêng mấy cái kiệu đến, các pháp vương đều đã thay phục sức kỳ dị của người thấp hương, hai tay cầm hương, đi bên cạnh kiệu.

Trên mấy cái kiệu này, có Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Thánh, cũng có Đại Phúc Đức Tài Hựu Thần Tôn, có Ân Duyên Ti Chưởng Đa Tử Đa Mệnh Thần, cũng có Đồ Vận Hưởng Thông Đại Sát Tứ Phương Thần.

Dân chúng trong trấn này, cùng vô số thương nhân, từ xa nhìn thấy tượng thần đến, liền từng người từng người kích động vô cùng, nhao nhao quỳ xuống trước tượng thần trên

kiệu dập đầu, còn có người ném những đồng tiền lớn, lên trên kiệu.

Đám người trong môn đạo, cũng đều hơi lùi về phía sau, thực ra họ nghe thấy tên của các vị thần hộ pháp Nhất Tiễn giáo này, đều không khỏi có chút xấu hổ, nhưng dân chúng lại tin tưởng không nghi ngờ.

Hơn nữa, những cái tên này, cũng không phải do Nhất Tiễn giáo đặt.

Nghe nói những cái tên này, đều là do Bất Thực Nguru truyền xuống, trong Bất Thực Nguru dường như có người chuyên đặt những cái tên như vậy, hơn nữa rất hữu dụng, vừa báo ra danh hiệu, liền có thể thu hút vô số hương hỏa gia thân.

Bốn cái kiệu, đều được khiêng đến giữa, tượng thần ngồi trên đó, từng người từng người đều được khoác lụa đỏ thắt tua rua, mày mắt từ bi, lần lượt dựa lưng vào nhau, ngồi xung quanh pháp đàn ở giữa trấn, dường như mỉm cười, nhìn dân chúng xung quanh đang dập đầu không ngừng.

Mà trong Nhất Tiễn giáo, tám vị pháp vương, đều dẫn dắt đệ tử dưới trướng, ăn mặc chỉnh tề, dập đầu trước thần minh mà mình phụng sự, sau đó liền giơ tay vung chân, nhảy múa rước thần.

Miệng niệm chú, vừa nhảy vừa múa, động tác cũng càng lúc càng nhanh, trống chiêng suona xung quanh, cũng càng lúc càng vang dội, đủ loại âm thanh hòa lẫn vào nhau, dường như tạo thành áp lực vô hình, ngay cả dân chúng xung quanh đang dập đầu, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Nhưng cũng ngay lúc cao trào, tám vị pháp vương dẫn đầu, đột nhiên đồng thời đưa một cánh tay lên trời, tất cả trống chiêng suona, lập tức không còn nghe thấy một chút tiếng

động nào, bốn phía cũng không ai dám lên tiếng, một mảnh yên tĩnh.

Các đệ tử bên cạnh, nhao nhao bung khay, đưa đồ đến trước mặt các pháp vương.

Mấy vị pháp vương này liền đưa tay lấy thứ ở trên khay, có người là một nắm tiền giấy, dùng sức rải về phía trước, có người là một con gà trống, trực tiếp cầm trong tay, vung dao cắt cổ gà, cũng có người là một con dao ngắn, hất thè lưỡi ra, rạch một nhát trên lưỡi.

Các động tác cùng lúc diễn ra, thi triển pháp thuật về bốn phương tám hướng của trấn, trong nháy mắt xung quanh nổi gió, trận hương đang cháy trên đàn, khói hương bay phấp phới, bay thẳng vào rừng cây bốn phương tám hướng của trấn.

“Hô!”

Nhưng chỉ đợi chưa đầy mấy hơi thở, đột nhiên, từ rừng cây bốn phương tám hướng, bỗng có luồng âm phong nặng nề thổi ngược trở lại.

“Rắc rắc...”

Ngay sau đó, có người kinh hãi nhìn thấy, những tượng thần đang canh giữ bên đàn, trên kiệu, cho dù là bằng gỗ, hay là bằng giấy, hay là bằng đất sét, đều xuất hiện những vết nứt lớn, trong hốc mắt có máu đen chảy ra, sau đó toàn bộ bị xé nát.

Bên trong tượng thần, thỉnh thoảng có thứ gì đó chui ra, co rúm lại thành một cục, nhìn kỹ lại, vừa có cáo, vừa có nhím, còn có rắn, có hươu, nhưng đều đã chết.

“Chuyện này... Chuyện này...”

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều kinh hãi, sau đó liền cảm thấy trên đỉnh đầu, mây đen tụ lại, ngay cả mặt trời

cũng bị che khuất, âm phong từ xa thổi vào trong trấn.

Mơ hồ, có thể thấy trong âm phong, vậy mà có tiểu quỷ mặc áo bào trắng, phiêu phiêu荡荡 mà đến, trong tay cầm một đạo sắc chỉ, thanh âm lạnh lãnh, khoan thai hô: “Tây Lĩnh Cháp Đạo Đại Đường Quan Thiết Tuấn sắc chỉ.”

“Nay có Nhất Tiên giáo mê hoặc lê dân, tự chúng tạo phản, kẻ ngu dốt không phân biệt thiện ác, theo luật cầm đao chém đầu, trong vòng ba ngày, vào trấn hành hình, già trẻ lớn bé, không chừa một ai!”

Chương 873. Chạy mau! (1)

Chương 873: Chạy mau! (1)

“Tình hình thật sự có chút nghiêm trọng...”

Thở dài một hơi, Hồ Ma cũng không trách Tiểu Hồng Tường đột nhiên đánh thức mình, mà là lặng lẽ sắp xếp lại những thông tin vừa nhận được trong lòng, mơ hồ sinh ra một áp lực vô hình:

“Đại tể Thượng Kinh, lần thanh tẩy đầu tiên, xem ra không đơn giản như mình nghĩ.”

“Bề ngoài, lần thanh tẩy đó chỉ là do những người chuyển sinh đời trước quá phô trương, gây họa, cũng khiến những người chuyển sinh khác sợ hãi mà ngoan ngoãn hơn nhiều, nhưng bây giờ xem ra, dường như lại có liên quan đến mục tiêu tranh giành thiên mệnh, đồ sát Thái Tuế của những người chuyển sinh...”

“Chỉ là, một mục tiêu quan trọng như vậy và cơ hội phải trả giá nhiều như vậy để có được, tại sao lại xuất hiện sự đứt gãy thông tin nghiêm trọng như thế, ngay cả ta, cũng chỉ là nghe từ Sơn Quân?”

“...”

Nếu chỉ có mình mình không biết, thì thực ra cũng hợp lý, dù sao mình cũng chỉ là người mới, tổng cộng mới đến chưa được ba năm, cho đến nay, người chuyển sinh mà mình gặp, cũng mới chỉ vừa đủ mười ngón tay.

Nhưng những người chuyển sinh lâu năm như Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư cũng hoàn toàn

không biết, thì có chút kỳ lạ.

Đặc biệt là lão làng như Nhị Oa Đầu, hẳn ta đã từng giao thiệp với những người chuyển sinh đời trước...

... Không nói gì khác, nếu hẳn ta biết tình hình cấp bách như vậy, chắc chắn sẽ không trốn đi chơi trò nuôi dưỡng nhân nhã, còn nói gì mà người chuyển sinh đến đời này, cuộc sống và hưởng thụ mới là quan trọng nhất.

Vậy thì, tình hình có chút đáng sợ rồi.

Càng nghĩ, trong lòng lại càng cảm thấy nặng trĩu, mơ hồ có chút sợ hãi, và nhanh chóng đưa ra quyết định: “Chuyện này không thể kéo dài, thậm chí không phải là việc mà một mình ta có thể gánh vác.”

“Việc cấp bách nhất, là phải nhanh chóng quay về Minh Châu, cùng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và lão huynh Nhị Oa Đầu bàn bạc kỹ càng những chuyện này.”

“Có lẽ, đây thực sự là đại sự ảnh hưởng đến sự sống còn của những người chuyển sinh...”

“...”

Cũng ngay lúc hắn đang suy nghĩ nhanh chóng những điều này, lại bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ thần bí run rẩy, mơ hồ trong tai dường như nghe thấy tiếng khóc lóc sợ hãi quái dị nào đó, cả người cũng lập tức tỉnh táo lại từ suy nghĩ sâu xa.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy, ngay cả cái cây lớn che khuất cả sân, cũng đang xào xạc, như run rẩy, cành cây trên cây, không biết bị ảnh hưởng bởi điều gì, đang rơi xuống từng mảng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hồ Ma cau mày ngẩng đầu lên, liền thấy Tiểu Hồng Tường cũng bò đến bên cửa sổ, trợn mắt nhìn ra ngoài, hai nắm tay

nhỏ nắm chặt, nói: “Bên ngoài, có kẻ bại hoại!”

“Hả?”

Hồ Ma tự nhiên cảm nhận được trong trần, dường như vừa mới xảy ra chuyện gì đó, nhưng biểu hiện của Tiểu Hồng Tường lại khiến hắn có chút kỳ quái: “Tiểu Hồng Tường bản tính lương thiện, ngoài thích ăn chút huyết thực, đánh đập tiểu quỷ gì đó, không có tật xấu nào khác, tại sao lại nói bên ngoài có kẻ bại hoại?”

Từ ngữ cảm xúc mạnh mẽ như vậy nàng ta rất ít khi sử dụng, là do bên ngoài có thứ gì đó nàng ta ghét sao?

Đang nghi ngờ, lại đột nhiên nghe thấy, phía sau bức tường nơi mình đang ở, vang lên giọng nói lo lắng của Lão Toán Bàn: “Tiểu quân sự, tiểu quân sự, người có phải đang ở đây không?”

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, nghe ra giọng nói của Lão Toán Bàn, là truyền đến từ phía sau nhà, mà phía sau nhà này, lại có một cửa sổ nhỏ, liền kéo một chiếc ghế thái sư đến, đứng lên đó, nhìn ra ngoài qua cửa sổ nhỏ.

Quả nhiên nhìn thấy, trong con hẻm lát đá, Lão Toán Bàn tay cầm la bàn, còn dắt theo con lừa, bên cạnh là Mã gia ủ rũ, đang vươn cổ tìm kiếm, nhỏ giọng gọi.

Liền nói: “Sao người lại đến đây?”

Lão Toán Bàn giật mình, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt của Hồ Ma phía sau cửa sổ nhỏ, lập tức hoảng sợ nói: “Ái chà, người làm sao vậy?”

“Giáo chủ Nhất Tiễn giáo kia, giam người ở đây sao?”

“...”

“Cũng không phải giam...”

Hồ Ma nói: “Nàng ta nhốt ta trong phòng, ta cũng vừa hay học hỏi chút gì đó, vừa rồi là động tĩnh gì?”

“Nàng ta nhốt ngươi?”

Lão Toán Bàn ngậy người một lúc, nói: “Nhìn tiểu thần bà này thanh tâm quả dục, hóa ra là thích kiểu tiểu bạch kiểm như ngươi... Không đúng, lúc này không nên thảo luận chuyện này, ngươi cũng đừng hỏi nữa, chúng ta mau chạy đi.”

“Chạy?”

Hồ Ma có chút bất ngờ: “Ngươi gây họa cho người ta sao?”

“Ta thì có thể gây họa gì, cùng lắm là lừa nàng ta hai viên huyết thực hoàn bồi bổ thân thể...”

Lão Toán Bàn vội vàng nói: “Là bọn họ tự gây họa, ngươi xem ta đã nói trước rồi mà, Nhất Tiễn giáo này lớn lối như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối, bây giờ chẳng phải sao?”

“Đại đường quan Cháp Dao Thiết Tuần của Tây Lĩnh đích thân dẫn người đến tiêu diệt bọn họ, đã phong tỏa trấn, trong vòng ba ngày sẽ trực tiếp đánh vào.”

“Chúng ta không chạy nữa, e là không còn cơ hội chạy...”

“...”

“Đại đường quan Tây Lĩnh?”

Chương 874. Chạy mau! (2)

Chương 874: Chạy mau! (2)

Hồ Ma nghe thấy cái tên này, cũng giật mình, sao lại chọc đến đại đường quan?

Mình lang bạt giang hồ lâu như vậy, còn chưa từng gặp đại đường quan trong truyền thuyết đâu!

Trong lòng nhất thời vừa cảm thấy đúng như dự đoán, vừa cảm thấy kinh ngạc.

Đúng như dự đoán là bởi vì, bây giờ trên triều không có hoàng đế, các quan phủ địa phương cũng đều im hơi lặng tiếng hết mức có thể, ẩn mình hành sự, chờ đợi thời cơ, nhưng thiên hạ lại vẫn không loạn, là do Mười Họ đang trấn áp những thế lực gây rối ở các nơi.

Trước đây đi đến An Châu, trên đường gặp phải một ổ thổ phỉ, là do quá ảm ỉ, trực tiếp bị người ta giết sạch, mà Nhất Tiễn giáo này, công khai xua đuổi quan phủ, thu thuế thu lương, chế tạo binh giáp, còn lợi hại hơn ổ thổ phỉ kia, dẫn đến đại đường quan vốn dĩ là chuyện sớm muộn.

Mà kinh ngạc là bởi vì, bây giờ các nơi đều xuất hiện mầm móng tạo phản, chút thanh thế của Nhất Tiễn giáo này, còn chưa đến mức dẫn đến đại đường quan chứ?

Đại đường quan không phải là người dễ đối phó, Mười Họ âm thầm duy trì trật tự thiên hạ, thực ra quan trọng hơn, là quản lý những người trong môn đạo này, mà chỗ dựa của bọn họ, chính là Cháp Dao, Vấn Sự, Thuyết Lý, Phân Hương. Tứ Đại Đường Quan dưới trướng mỗi người, như bốn vị hộ pháp.

Dưới trướng Tứ Đại Đường Quan, lại có vô số tiểu đường quan, dưới trướng tiểu đường quan, lại có vô số chấp sự chạy vặt, nói trắng ra, những chấp sự chạy vặt này, mới là người thực sự làm việc.

Ví dụ như Minh Châu phủ, trên danh nghĩa Hồng Đăng nương nương là bá chủ, nhưng trên thực tế, ngõ nhỏ Mai Hoa mới là người có bản lĩnh nhất, nhưng cho dù là ngõ nhỏ Mai Hoa, cũng chỉ là một Phân Hương Tiểu Đường Quan, quản lý thành Minh Châu phủ, là đủ rồi.

Nhưng bây giờ, Nhất Tiển giáo dẫn đến, vậy mà là đại đường quan? Hơn nữa, là Chấp Dao chuyên giết người?

Mà khi nghĩ đến những điều này, cũng cân nhắc đến vấn đề có đi hay không.

Nếu như trước khi xem bức tranh này, Hồ Ma đương nhiên sẽ không chút do dự mà quyết định đi, dù sao bây giờ mình chỉ là vì cầu pháp, không có ý định đi theo Nhất Tiển giáo tạo phản, nhưng bây giờ trong lòng lại hơi do dự.

Bất Thực Ngưu là Đại Hiền Lương Sư, hay nói cách khác, là di sản do những người chuyển sinh đời trước để lại, bên trong chắc chắn ẩn chứa rất nhiều bí mật có liên quan mật thiết đến người chuyển sinh, manh mối này không thể dễ dàng từ bỏ.

Sau khi nghe Đại Hồng Bào dặn dò, làm thế nào để có được thêm thông tin từ Bất Thực Ngưu mới là điều quan trọng nhất.

Vừa nghĩ vừa nói: “Bây giờ đến mức độ nào rồi? Đối phương đã phong tỏa trấn sao?”

“Vậy người định đi thế nào?”

“...”

“Người công ta...”

Lão Toán Bàn lo lắng, mặt gần như dán vào tường, nói: “Bên ngoài phong tỏa rất nghiêm ngặt, những người muốn chạy trốn, đều thương vong thảm trọng, phỏng chừng cũng chỉ có Thủ Tuế Nhân các người chạy nhanh, cầm đầu chạy, mới có thể còn một tia hy vọng...”

“?”

Hồ Ma nghe lời này, suýt chút nữa bị chọc cười, lắc đầu, nói: “Ta có chút bản lĩnh gì, tự chạy còn có chút khó khăn, lại còn công người nữa thì...”

“Ái chà...”

Lão Toán Bàn sợ hãi, thất thanh nói: “Tiểu quân sự đừng vô tình vô nghĩa như vậy, tự mình chạy mất...”

Hồ Ma thở dài một hơi, nói: “Vậy người cũng đừng hoảng sợ, chẳng phải còn ba ngày sao? Ta vừa rồi đang học hỏi chút gì đó, đợi ta đi gặp giáo chủ Nhất Tiến giáo kia, hỏi rõ ràng tình hình rồi, sẽ tính toán sau.”

Nói xong, liền nhảy xuống khỏi ghế thái sư, quay người đi về phía cửa, vừa định đẩy cửa ra, lại trong lòng khẽ động, nhìn bức tranh trên tường, trong đầu lóe lên lời dặn dò của Đại Hồng Bào, bảo mình lấy tín vật gì đó...

Nhưng vừa rồi mình bị Tiểu Hồng Tường hắt một chậu nước tỉnh giấc, không kịp xem trong linh miếu bản mệnh có tín vật gì, nếu thực sự quan trọng, e là còn phải đến miếu này một chuyến nữa.

Đã như vậy...

... Hần quyết định, đi trở về, đưa tay lấy bức tranh trên tường, trong khoảnh khắc này tâm trạng có chút vi diệu,

đường như lấy bức tranh này, cũng đồng nghĩa với việc tiếp nhận một số nhân quả do người chuyên sinh đời trước để lại.

Nhưng trong lúc cấp bách, không rảnh để tâm, hắn vẫn trực tiếp đưa tay, lấy bức tranh xuống, cuộn nhẹ lại, nhét vào giỏ của Tiểu Hồng Đường.

Có một sự thay đổi vi diệu, sinh ra ngay khoảnh khắc hắn tháo bức tranh xuống, ở chỗ Hồ Ma, biểu hiện không rõ ràng lắm, hắn chỉ là tháo một bức tranh, không sinh ra cảm giác gì khác.

Nhưng trên thế giới này, ở rất nhiều nơi khác, có chỗ là một căn nhà tranh ở vùng quê, có chỗ là nhà cao cửa rộng trong thành, có chỗ là kho chứa đầy binh giáp, có chỗ là ngôi mộ đã mọc cỏ, quan tài đựng xương khô.

Rất nhiều bức tranh giống nhau, lần lượt được lưu lại ở những nơi này, nằm trong tay những người khác nhau, có bức đã lâu không thấy ánh sáng mặt trời, nhưng đều trong khoảnh khắc này, đột nhiên sinh ra linh quang, cũng khiến cho rất nhiều môn đồ Bất Thực Ngưu giật mình.

...

...

“Cất kỹ, bức tranh này rất quan trọng.”

Hồ Ma dặn dò Tiểu Hồng Đường, còn giúp nàng ta che lại tấm vải trên giỏ cho cẩn thận, sau đó mới thở dài một hơi, một cước đá văng cánh cửa bị khóa.

“Này, ngươi còn đi gặp con mẹ nó làm gì, chạy đi...”

Lão Toán Bàn phía sau nhà nghe thấy tiếng bước chân của Hồ Ma càng lúc càng xa bức tường, lo lắng gọi: “Không chạy nữa, e là chúng ta cũng sẽ bị coi là kẻ tạo phản, ngươi ta xui

xèo không sao, người không thể liên lụy đến Hồng Đăng nương nương lương thiện của chúng ta...”

Gọi mà không thấy Hồ Ma đáp lại, lão ta cũng chỉ có thể tức giận dậm chân, có chút xấu hổ nhìn con ngựa, nói: “Hắn ta không nghe lời khuyên, người xem...”

Mã gia thở dài một hơi, càng không để ý đến lão ta, chỉ ngược nhìn bầu trời âm u, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Lão Toán Bàn nhất thời nổi cáu: Cái đám này, sao lại khó hầu hạ như vậy chứ?

P/s: Cảm ơn bạn Kinzuwork và bạn yy38961421 đã nhiệt tình đẩy KP cho bộ truyện nhé!

Chương 875. Nhanh chóng tìm người (1)

Chương 875: Nhanh chóng tìm người (1)

“... Đại... đại đường quan?”

Trong lúc Hồ Ma lấy bức tranh ra khỏi cửa, bên trong khách điểm ở trấn Thạch Mã, cũng đã loạn thành một đoàn, không chỉ những bách tính đang quỳ lạy, mà ngay cả những cao thủ trong môn đạo đến đây bàn bạc chuyện quan trọng, cũng đều hoảng sợ.

“Người đến là Thiết Tuấn, Thủ Tuế Đại Đường Quan của Tây Lĩnh?”

“Mẹ ơi, ta đã từng nghe nói về người này, tâm địa vô cùng tàn nhẫn, bình thường hẳn ta không quản chuyện, nhưng chỉ cần bị hắn ta để ý, thì không có ai không bị diệt cả nhà.”

“Chỉ là, chỉ là người này vẫn luôn hoạt động ở Vũ Châu phủ phía bắc Tây Lĩnh, bây giờ sao lại phải lặn lội đường xa, vượt qua nhiều phủ, đến đây tìm rắc rối cho chúng ta?”

“Trước đây Nhất Tiễn giáo đặt tổng đàn ở đây, thậm chí còn giấu trong núi, chẳng phải là vì khu vực này vừa hay là chỗ sơ hở của mấy vị đại đường quan sao? Hơn nữa, hơn nữa bây giờ thiên hạ có rất nhiều người chuẩn bị tạo phản, quan phủ đều đang dung túng, sao hẳn ta lại chọn chúng ta?”

“...”

Không nghi ngờ gì nữa, cho dù là thực sự đã chuẩn bị tạo phản, thậm chí vì hành động xua đuổi quan phủ này, trên thực

tế đã hình thành tạo phản, nhưng những người có mặt, cũng không ngờ đại đường quan lại tìm đến cửa!

Điều đáng sợ nhất là, người ta vừa đến, không chào hỏi một tiếng, liền trực tiếp phong tỏa trấn, thậm chí còn giết cả bốn vị thần hộ đàn mà Nhất Tiễn giáo thờ phụng, sự chênh lệch sức mạnh khó hiểu này, đã khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy áp lực tột độ.

“Tại sao lại tìm đến chúng ta?”

Giữa sự kinh hoàng, giáo chủ Nhất Tiễn giáo, Diệu Thiện Tiên Cô, lại đột nhiên mỉm cười nhàn nhạt, nói: “Đó là vì Bất Thực Ngưu của chúng ta...”

“Người khác tạo phản, bọn họ có thể không quản, nhưng nếu có người của Bất Thực Ngưu tham gia vào, bọn họ sẽ lo lắng, hơn nữa, thiên hạ có rất nhiều môn đạo, nhưng tùy tiện dạy pháp môn nhập phủ của Thủ Tuế môn cho người khác, cũng chỉ có Bất Thực Ngưu của chúng ta thôi đúng không?”

“Chỉ là, dù sao chúng ta vẫn chưa chính thức khởi sự, hẳn ta vội vàng tìm đến cửa như vậy, cũng khiến ta có chút bất ngờ...”

“...”

“Vậy thì...”

Một câu nói khiến mọi người đều chùng lòng, mơ hồ xuất hiện hai phản ứng.

Tín đồ bình thường, chỉ biết Nhất Tiễn giáo, không biết Bất Thực Ngưu, lúc này nghe thấy, trong lòng mơ hồ, chỉ cảm thấy, mình có thể đã nhảy vào hố lớn.

Còn một số người khác, như Tôn lão gia tử, lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, bọn họ ngược lại đã sớm biết đằng sau Nhất Tiễn giáo là người của Bất Thực Ngưu, nếu không, với

thân phận của bọn họ, chắc chắn sẽ không đặt cược vào thế lực nhỏ bé như Nhất Tiễn giáo.

Hơn nữa, các sư huynh của Bất Thực Ngu tâm địa rộng lớn, không coi trọng truyền thừa môn đạo, bản lĩnh của các môn đạo, chỉ cần mình biết, lại thấy người khác hợp mắt, liền sẵn sàng truyền thụ.

Nhưng vì tổ sư gia của Bất Thực Ngu, nghe nói là xuất thân từ Thủ Tuế, cho nên Bất Thực Ngu hiểu biết nhiều nhất về Thủ Tuế môn đạo, truyền ra ngoài cũng phần lớn là pháp của Thủ Tuế, ngược lại càng hình thành mối quan hệ vi diệu với Thủ Tuế môn đạo.

Nhưng hiểu thì hiểu, thấy đại đường quan đến, trong lòng cũng lo lắng không kém, từng người từng người đều hướng ánh mắt về phía Diệu Thiện Tiên Cô.

“Sao vậy?”

Diệu Thiện Tiên Cô vừa rồi còn sắc mặt khó coi, dường như sau một lúc, đã hơi bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Các ngươi đều sợ rồi sao? Chúng ta muốn làm đại sự, mời các vị đến, cũng không giấu giếm chuyện này.”

“Vốn dĩ là vì tạo phản, đó chỉ là xua đuổi quan phủ không làm việc, đuổi đi mấy tên nha dịch ăn không ngồi rồi, có thể coi là tạo phản sao?”

“Không!”

“Tạo phản, chính là tạo phản với lão hoàng đế kia, vậy thì đại đường quan đến có thể làm gì? Lui một bước mà nói, cho dù Tứ Đại Đường Quan của Thủ Tuế cùng đến thì sao, Mười Họ đến thì sao?”

“Không có sự chuẩn bị này, đại sự của chúng ta, còn làm không thành đâu!”

“...”

“Hả?”

Mọi người có mặt, đều không ngờ, vị Diệu Thiện Tiên Cô này, vậy mà lại mạnh mẽ như vậy, rõ ràng vừa rồi nhìn thấy mấy vị thần hộ pháp, đồng thời bị phản phệ mà chết, nàng ta cũng sắc mặt trắng bệch, tay run rẩy.

Đặc biệt là, thần linh trên đàn đều bị giết, hủy hoại chân thân, bây giờ đại quân áp sát, miệng lưỡi có cứng rắn hơn nữa, thì còn có tác dụng gì?

Đường Thượng Khách vừa chết, lòng người đều tan rã...

“Thượng đàn chủ, làm phiền ngài, thu liệm thi thể của mấy vị Đường Thượng Khách này, tuy đều là yêu quái, nhưng trong giáo của chúng ta, cũng từng che chở cho không ít bách tính.”

Giữa sự hoang mang lo sợ này, sắc mặt của Diệu Thiện Tiên Cô, nhìn có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Các vị cũng đừng hoảng sợ, chuyện trong giáo, người ngoài không hiểu, người trong môn đạo thì lại rõ ràng, bọn họ tuy hại mấy vị thần hộ pháp, nhưng cũng không tổn hại đến căn bản của giáo ta.”

“Các người hãy giúp ta an ủi tín đồ, ta cũng cần, đến đàn dập đầu mấy cái.”

Chương 876. Nhanh chóng tìm người (2)

Chương 876: Nhanh chóng tìm người (2)

“Đại đường quan này đến thì đến, cũng không có gì đáng sợ, vừa đúng lúc hội Đăng Hỏa Phúc của giáo ta, hẳn ta muốn đợi ba ngày, vậy thì vừa hay ba ngày sau, cùng hẳn ta đấu pháp một trận.”

“...”

Nói xong, phát trần vung lên, vậy mà quay người rời đi, giống như ném cả cái đồng lộn xộn này lại đây vậy, khiến Tôn lão gia tử và những người khác, đều sắc mặt lo lắng, một bụng lời muốn nói lại không nói được.

“Giáo chủ...”

Mà Diệu Thiện Tiên Cô đi ra khỏi đám đông, định nhanh chóng đi qua con hẻm, quay về nhà, Bạch Phiến Tử lại vẻ mặt lo lắng, đi theo, vội vàng nói: “Có... có cách nào không?”

“Ta có thể có cách gì?”

Diệu Thiện Tiên Cô thấy những người khác không đi theo, chân lại có chút mềm nhũn, đưa tay sờ lên, trán đã toát mồ hôi, nhưng may mà son phấn vẫn chưa bị lem, ánh mắt có chút lảng tránh nói: “Sao... sao lại là đại đường quan đến?”

“Nếu là tiểu đường quan đến, với nhân lực hiện tại của chúng ta, còn có thể đấu một trận, nhưng... nhưng đó là đại đường quan!”

“...”

Bạch Phiến Tử vừa nhìn, cũng hoảng theo, vội vàng nói: “Vậy phải làm sao? Chạy thẳng luôn đi?”

“Chạy?”

Diệu Thiện Tiên Cô gấp đến mức mắt mờ đi: “Bên ngoài phong tỏa nghiêm ngặt như vậy, người có thể chạy thoát sao? Hơn nữa, chúng ta có thể chạy, nhưng Tôn lão gia tử, Thang lão gia tử, đại chương quỹ của Vạn Mã Đường, những người này thì sao?”

“Bọn họ không phải vì Nhất Tiễn giáo mà đến, là vì Bất Thực Nguru mà đến, gia sản đều ở đây, e là trực tiếp sẽ hủy hoại cả cơ nghiệp, còn hủy hoại cả danh tiếng của Bất Thực Nguru chúng ta?”

“...”

Bạch Phiến Tử nghĩ đến, thân thể cũng không khỏi run lên, nhỏ giọng nói: “Vậy chúng ta, chúng ta còn có cách nào?”

“Ta không còn cách nào rồi.”

Diệu Thiện Tiên Cô lo lắng nói: “Chỉ có thể tìm người thôi, mấy vị sư huynh kia dụ dỗ ta đến làm giáo chủ Nhất Tiễn giáo này, nhân cơ hội làm đại sự, bọn họ trốn ở phía sau hưởng thụ, còn lừa ta nói gì mà số mệnh đè ép, nhất định sẽ không xảy ra chuyện...”

“Nhưng bây giờ thực sự xảy ra chuyện lớn, bọn họ không thể không quản chứ...”

“... Dù sao ta cũng là tiểu sư muội của bọn họ!”

“...”

“A...”

Bạch Phiến Tử phản ứng lại, vội vàng nói: “Vậy ta đi chuẩn bị ngay, nhanh chóng đưa tin ra ngoài, muộn nữa e là

không kịp...”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng biết chuyện quan trọng, muốn đi theo hấn ta, lại đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chuyện, vội vàng quay lại, đi qua mấy con hẻm, đến trước nhà kia, vừa hay nhìn thấy Hồ Ma đẩy cửa ra.

Nhìn thấy nàng ta, khẽ giật mình, liền cười nói: “Sur tỷ khỏe.”

Diệu Thiện Tiên Cô đang hoang mang lo sợ, đột nhiên nhìn thấy hấn, liền giật mình.

Đợi đến khi lại thấy hấn sắc mặt như thường, trên người cũng không giống như bị trọng thương, liền nhất thời có chút sốt ruột, vội vàng nói: “Chuyện gì vậy? Tại sao ngươi không bị tước bỏ đạo hạnh?”

Hồ Ma nghe lời nói không đầu không đuôi này, liền sững sờ: “Tước bỏ đạo hạnh gì?”

Diệu Thiện Tiên Cô càng sốt ruột hơn: “Ngươi không làm theo lời ta nói, nghiêm túc xem tranh sao?”

Thấy vị giáo chủ này dường như có chút hoảng loạn, Hồ Ma liền cũng từ tốn nói: “Sur tỷ đã dặn dò, ta sao dám không nghe? Ta đã nghiêm túc xem tranh, thần hồn nhập cảnh, vào động phủ, bái tế thần đài.”

“Cái gì?”

Diệu Thiện Tiên Cô ngây người, giọng nói đầy vẻ mơ hồ: “Sao ngươi có thể thực sự vào quỷ động?”

“Vậy... ba cửa ải cùng mười hai bậc thang, ngươi... vượt qua rồi?”

“...”

‘Ta đi thang máy lên...’

Hồ Ma nghĩ thầm, nhưng cho dù đối phương là người của Bất Thực Ngưu, bí mật mình là người chuyển sinh cũng không thể nói cho nàng ta biết, liền chỉ mỉm cười gật đầu, nói: “Cũng không khó, hàng long phục hổ, qua ba đạo quỷ môn quan, leo mười hai bậc thang lóc xương mà thôi.”

“Độ khó tự nhiên là có chút, nhưng vấn tâm luyện hồn, cũng khiến người ta tiến bộ rất nhiều...”

“...”

“Người...”

Hồ Ma chỉ từ tốn nói, lại không ngờ, Diệu Thiện Tiên Cô nghe thấy lời của hắn, sắc mặt đại biến, còn đáng sợ hơn cả gặp quỷ, cả người đều có cảm giác tam quan bị phá vỡ, bước chân cũng loạn choạng mấy phần.

“Người người người...”

Nàng ta liên tục nói mấy chữ người, lại nhất thời không nói tiếp được, nhìn chằm chằm Hồ Ma, dường như muốn nhìn ra hắn đang nói đùa, nhưng Hồ Ma sắc mặt bình tĩnh, lại không có vẻ gì là đang nói đùa.

Hơn nữa, hắn nói ra ba đạo quỷ môn quan, mười hai bậc thang lóc xương trong tranh, tuyệt đối không thể là người không vào tranh có thể nói ra được, mà người vào tranh, một thân đạo hạnh lại không bị tước bỏ, lại chứng minh hắn dường như thực sự đã vượt qua.

Nhưng đối với nàng ta mà nói, việc vượt qua ba cửa ải mười hai bậc thang này đại diện cho ý nghĩa...

Cả người như bị sét đánh, nàng ta ngây người hồi lâu, mới đột nhiên giật mình, vẫn có ý định thử, phát trần trong tay khe vung lên, đã mơ hồ lộ ra ý định muốn ra tay.

Ngay cả Hồ Ma, cũng trong lòng khẽ động, chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng lại không ngờ, Diệu Thiện Tiên Cô trong lòng đầy ý định thử, nhưng thực sự nghĩ đến việc ra tay, lại không dám, ngược lại cứng đờ tại chỗ, trong lòng vội vàng suy nghĩ, cuối cùng, lại đột nhiên từ từ bước về phía trước một bước.

Ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hồ Ma, từ từ, nói ra một câu: “Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập...”

Chỉ nói ra tám chữ này, liền không nói nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hồ Ma.

Hồ Ma trong lòng cũng khẽ động, trong nháy mắt lóe lên vô số suy đoán, nhưng cuối cùng vẫn quyết định thử một chút, liền cũng từ tốn đáp lại: “Tuế tại giáp tý, thiên hạ đại cát?”

“Àm!”

Hồ Ma không ngờ, phản ứng của Diệu Thiện Tiên Cô sau khi nghe thấy tám chữ phía sau này, nhìn thấy nàng ta như mấy sợi lông tơ chưa được vuốt gọn, đều dựng đứng lên.

Sau đó, nàng ta bịch một tiếng, trực tiếp quỳ xuống đất, trên mặt mang theo vẻ vừa không thể tin nổi, vừa kích động, vừa muốn khóc, vừa nghi ngờ, vừa muốn cười, vừa cảm thấy bất an, run rẩy gọi:

“Bái... bái kiến giáo chủ!”

Chương 877. Chủ nhân của Bất Thực Ngưu (1)

Chương 877: Chủ nhân của Bất Thực Ngưu (1)

“Hả?”

Nhìn thấy giáo chủ Nhất Tiễn giáo, môn đồ Bất Thực Ngưu Diệu Thiện Tiên Cô, người vừa nãy còn có khí chất thoát tục, cao cao tại thượng, “bịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt mình, Hồ Ma còn tưởng nàng ta đã gặp Hồng Đăng nương nương rồi.

Hắn gần như nghi ngờ lỗ tai của mình: “Người gọi ta là gì?”

“Đương nhiên là giáo chủ.”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng hít sâu một hơi, trên mặt ngoài sự kinh ngạc, còn hiện lên vẻ kính ngưỡng và kích động khó tả, vội vàng nói: “Phục mệnh hổ, hàng giao long, vượt qua ba đạo quỷ môn quan, lại leo lên mười hai bậc thang lóc xương, trong Bất Thực Ngưu chúng ta, được công nhận là thiên nhân.”

“Hơn nữa giáo chủ ngài có duyên phận với Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, chủ động được ban cho, lại nhập môn trong một đêm, càng không có chút sai sót nào.”

“Ngài, chính là người được trời chọn, là chủ nhân của Bất Thực Ngưu giáo!”

“...”

“Thiên nhân được công nhận... chủ nhân của Bất Thực Ngưu?”

Hồ Ma không ngờ lại có biến cố này, mình quả thực đã phục mệnh hồ, hàng giao long, quý môn quan và mười hai bậc thang gì đó thì trực tiếp bỏ qua...

Đương nhiên, người ngoài đường như không thể biết chuyện này, nhưng mấu chốt là, bức tranh này là do Diệu Thiện Tiên Cô trước mắt bảo mình xem, chẳng lẽ nàng ta vốn dĩ cũng có ý xem mình có thể vượt qua khảo nghiệm này hay không?

Trong lòng do dự, nhìn chằm chằm nữ đạo sĩ này, nói: “Ngay từ đầu bảo ta xem bức tranh này, là để xem có thể vượt qua hay không? ... Người đứng dậy nói chuyện!”

“Cái này...”

Diệu Thiện Tiên Cô nghe vậy, từ từ đứng dậy, sắc mặt lại đột nhiên có chút do dự.

Hồ Ma sắc mặt hơi trầm xuống nói: “Nói!”

Trước đây Diệu Thiện Tiên Cô này, mồm mép lanh lợi, nói một tràng dài nhưng lại không chịu nói thật, nhưng bây giờ, thân phận của Hồ Ma trong mắt nàng ta dường như hoàn toàn khác biệt, một tiếng quát này, nữ đạo sĩ kia liền run lên, vội vàng nói:

“Không... không phải...”

“Thực ra, ban đầu ta bảo giáo chủ ngài xem tranh, vốn không cho rằng ngài có thể vượt qua cửa ải này, Bất Thực Nguru hai mươi năm nay, không có người đứng đầu, các sư huynh sư tỷ, không biết có bao nhiêu người đã muốn vượt qua ba cửa ải, bước lên mười hai bậc thang, để khiến mọi người tâm phục khẩu phục, nhưng đều thất bại...”

“...”

Hồ Ma nghe mà không hiểu, ngạc nhiên nhìn Diệu Thiện Tiên Cô: “Vậy người còn bảo ta xem?”

“Bởi vì... bởi vì ngài vô tình nhập môn Đại Uy Thiên Công Tướng Quân...”

Diệu Thiện Tiên Cô nói năng có chút lắp bắp, cẩn thận nói: “Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn này, là pháp thuật mà tổ sư gia của Bất Thực Ngưu đã tu luyện, vô cùng tà môn, người vô duyên khổ tu cũng không thể nhập môn, người có duyên ngược lại như bị pháp thuật này đè mắt đến, cho dù không tu luyện, cũng tiến bộ thần tốc.”

“Nhưng mà, nhưng mà pháp môn này lại quá nặng, người vô duyên thì không sao, người có duyên nhập môn pháp môn này, thường thường sẽ vì số mệnh quá nhẹ, nhanh chóng bị pháp thuật này áp chế mà chết, hồn phi phách tán.”

“Sau đó, các sư huynh lại tình cờ phát hiện ra bức tranh này do tổ sư gia để lại, có thể giải trừ tai họa của pháp thuật này, những sư huynh sư tỷ đã thử tu luyện pháp thuật này, một khi phát hiện ra số mệnh của mình quá nông cạn, không chịu nổi pháp thuật này, sẽ vào tranh vượt ải.”

“... Đương nhiên cũng đều thất bại, hàng mãnh hổ, chém giao long không nói, vượt qua ba cửa ải, leo lên mười hai bậc thang, lại như lóc xương rút gân, không ai có thể vượt qua, chỉ riêng quá trình này, đã có thể khiến người ta chết mấy lần.”

“Nhưng cũng vì vậy, ngược lại có thể mài mòn ba phần đạo hạnh của bản thân, cũng có thể tước bỏ hạt giống của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn pháp lưu lại trên người.”

“Cho nên...”

“...”

Nghe nàng ta thành thật nói ra, Hồ Ma cũng cảm thấy mới mẻ, nhìn xuống nàng ta, nói: “Cho nên, người bảo ta xem

tranh là đề...”

“Cứu mạng ngài...”

Diệu Thiện Tiên Cô nhỏ giọng nói: “Ta thấy ngài cũng không phải người xấu, trước đây yêu thi tấn công người, ngài còn ra tay giúp đỡ, có thể lấy được Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, vốn dĩ là chuyện ngoài ý muốn, vô tình nhập môn, có thể nói là tai họa từ trên trời rơi xuống...”

“Ta chỉ nghĩ, ngài chỉ là một quân sự nhỏ của Huyết Thực Bang, làm sao có thể chịu nổi sức nặng của án pháp này, vào tranh này, trải qua một phen gian nan, đương nhiên sẽ không dễ dàng, nhưng dù sao, dù sao cũng có thể bảo vệ tính mạng...”

“...”

Nghe nàng ta nói vòng vo tam quốc, Hồ Ma cũng hồ đồ, một lúc lâu sau mới nói: “Người đã có ý tốt này, sao không nói rõ ràng sớm hơn?”

“Cho dù là Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, hay là bức quỷ họa này, đều là bí mật của Bất Thực Ngưu chúng ta...”

Diệu Thiện Tiên Cô len lén nhìn hắn một cái, nói: “Ban đầu ta định bảo ngài bái sư, ngài bái sư ta mới có thể nói cho ngài biết, nhưng ngài lại không chịu, ban đầu ta cũng rất tức giận, nhưng bây giờ ta đã hiểu...”

“... Đương nhiên ngài không thể bái ta làm sư phụ, ngài là chủ nhân mệnh trung chủ định của Bất Thực Ngưu chúng ta, phải là ta bái ngài mới đúng!”

“...”

“Hóa ra ta lại mơ mơ hồ hồ, trở thành chủ nhân của Bất Thực Ngưu?”

Hồ Ma bây giờ đã hiểu rõ nguyên nhân, nhưng đối với sự thay đổi thân phận này, cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Không đúng, chỉ là được một môn đồ của Bất Thực Ngưu giáo thừa nhận mà thôi, nếu nói thật, chuyện này e là còn kém xa.

Chương 878. Chủ nhân của Bất Thực Ngưu (2)

Chương 878: Chủ nhân của Bất Thực Ngưu (2)

Hơi nhớ lại, liền cảm thấy chuyện này vô cùng hoang đường, theo bản năng muốn từ chối, nhưng lại đột nhiên nhận ra, không đúng, đây không phải là vấn đề của Bất Thực Ngưu, mấu chốt là, Bất Thực Ngưu này, chính là di sản của những người chuyển sinh đời trước...

Mình không phải là vấn đề có làm giáo chủ Bất Thực Ngưu hay không, mà là đang kế thừa di sản này.

Điều quan trọng nhất là, sau cuộc trò chuyện với Đại Hồng Bào, trong lòng hắn cũng đã chôn vùi một mối lo lắng và nghi vấn, hắn muốn làm rõ chuyện này, vậy thì, cần phải hiệu quả nhất, nhanh nhất, làm rõ từng vấn đề ẩn giấu trong Bất Thực Ngưu.

Vì vậy, lời từ chối, lại không nói ra, mà trong lúc trầm ngâm, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Diệu Thiện Tiên Cô.

Trong lúc Hồ Ma đang suy nghĩ kỹ, Diệu Thiện Tiên Cô cũng vô cùng bất an len lén nhìn hắn, nàng ta cũng có chút hồ đồ, không biết mình mơ mơ màng màng này, có phải đã làm một chuyện lớn hay không...

Hồ Ma trầm ngâm một chút, liền nói với nàng ta: “Người lại đây!”

Diệu Thiện Tiên Cô đang lo lắng bịch một tiếng, lại quỳ xuống, bò về phía trước.

“Trời ạ...”

Hồ Ma đầu có chút tê dại, vội vàng quát: “Đứng dậy nói chuyện, không được quỳ!”

“A!”

Diệu Thiện Tiên Cô dường như bị sét đánh trúng, cả người đều ngây ra, tuy đã đứng dậy từ dưới đất, nhưng lại không biết nghĩ đến điều gì, vừa kích động, vừa hưng phấn.

Hồ Ma có chút im lặng nhìn nàng ta, nói: “Ngươi lại làm sao vậy?”

“Ta...”

Diệu Thiện Tiên Cô giọng hơi run, nói: “Năm đó ta còn nhỏ, chưa từng gặp tổ sư gia, nhưng, nhưng ta đã nghe các sư huynh sư tỷ nói.”

“Năm đó, năm đó tổ sư gia cũng như vậy, quát một tiếng ‘không được quỳ’, để khai sáng cho bọn họ!”

“Vừa rồi ta còn nghĩ, sao lại trùng hợp như vậy, vừa hay lại đến một người, liền được pháp thuật của tổ sư gia, lại dễ dàng vượt qua ba cửa ải, leo lên mười hai bậc thang, chẳng lẽ... chẳng lẽ... giáo chủ năm nay, chưa đến hai mươi tuổi?”

“...”

Hồ Ma nhìn thấy vẻ mặt kích động của nàng ta, trong lòng liền hiểu ra: “Nữ nhân này sẽ không coi ta là Đại Hiền Lương Sư chuyên thể chứ?”

Trong lòng cảm thấy hoang đường, nhưng không hiểu sao, trong lòng đột nhiên nghĩ đến vừa rồi lúc Đại Hồng Bào nói chuyện với mình, đột nhiên đến gần mình, sau đó là sự thay đổi thái độ kinh người, trong lòng liền phủ lên một tầng bóng tối, lời chế giễu, ngược lại không nói ra được.

“Chẳng lẽ thực sự là phúc của Bất Thực Ngưu chúng ta?”

Diệu Thiện Tiên Cô trong lòng cũng vội vàng suy nghĩ, có cảm giác không chân thật lắm, nhưng lại cảm thấy, những gì mình nhìn thấy, từng chi tiết, lại không có chút nào là giả.

Lại nhìn Hồ Ma, chỉ cảm thấy tiêu quản sự của Huyết Thực Bang này, khí độ bất phàm, xử sự trầm ổn, cau mày một cái, cũng đều rất ngẫu, trong lòng ngược lại càng kích động hơn.

Nếu mình vô tình phát hiện ra giáo chủ, vậy trong Bất Thực Ngưu, chẳng phải cũng nước lên thuyền lên, trở thành người bên cạnh giáo chủ sao?

Đợi đến khi thiên hạ thái bình, giáo chủ trở thành quốc sư, vậy mình chẳng phải trở thành...

Càng nghĩ càng cảm thấy mỹ diệu, thậm chí cảm thấy từ khi mình đồng ý với các sư huynh đến đây giải quyết chuyện này, cho đến khi gặp được giáo chủ, ban cho pháp môn, nhất niệm chi sai, cho đối phương cơ hội xem tranh, không có điều gì là không do số mệnh an bài.

Trái tim vừa rồi còn hoảng sợ vì đại đường quan cũng bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Hồ Ma, nói: “Giáo chủ, ngài đến cũng vừa đúng lúc, nên chỉ cho chúng ta, một con đường sáng...”

Hồ Ma đang suy nghĩ, theo bản năng nói: “Hả?”

“Đương nhiên là cách đối phó với vị đại đường quan đến gây rắc rối kia...”

Diệu Thiện Tiên Cô nói: “Con chó không có mắt này, lại đến tìm rắc rối cho chúng ta ngay trước hội Đăng Hỏa Phúc, vừa hay cho hắn ta một bài học, cũng để bách tính xung quanh biết bản lĩnh của Nhất Tiến giáo chúng ta, được ủng hộ, khởi sự sẽ không khó.”

“Mẹ nó...”

Bị nàng ta nhắc đến, Hồ Ma mới nhớ đến chuyện lão Toán Bàn chạy đến nói với mình vừa rồi, trong lòng liền giật mình: “Ta gọi là giáo chủ cái gì?”

“Còn chưa có chút bóng dáng nào, đã phải gánh vác trách nhiệm, đối đầu với đại đường quan kia?”

“...”

Chuyện này quá lớn, còn chưa thể quyết định, nên rút lui thì phải rút lui, chỉ là, đã quyết định muốn moi móc chút thứ thật sự từ Bất Thực Ngưu, liền cũng không vội từ chối, chỉ nói: “Người đừng gọi ta là giáo chủ, chỉ là nếu ta có việc hỏi người, người cũng đừng giấu ta.”

Diệu Thiện Tiên Cô lập tức gạt đầu: “Biết rồi, tướng quân.”

“Tướng quân là cái quỷ gì?”

Hồ Ma đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nói: “Cũng đừng gọi ta bằng cách xưng hô này.”

Diệu Thiện Tiên Cô ngây người một lúc, trong đầu cũng không biết suy nghĩ gì, thăm dò nói: “Su thúc?”

“Su thúc?”

Hồ Ma sửng sò: “Bối phận này lại là luận thế nào?”

Diệu Thiện Tiên Cô vội vàng nói: “Trong Bất Thực Ngưu, chỉ có một vị tổ sư gia, còn có mấy vị sư thúc đã sớm không thấy bóng dáng, những môn đồ khác, bất kể tuổi tác đạo hạnh cao thấp, đều chỉ xưng là sư huynh sư tỷ.”

“Nhưng giáo chủ ngài... khác biệt, cho dù là vì tránh hiềm nghi, cũng không dám cùng bối phận với ngài, chỉ gọi một tiếng sư thúc, là thích hợp nhất.”

“...”

“Su thúc thì sư thúc vậy...”

Hồ Ma từ từ thở ra một hơi, mới nhìn về phía nàng ta, nói: “Chuyện khác không nói, các ngươi trốn trong núi này, chuẩn bị đại sự như vậy, chẳng lẽ trước đây chưa từng nghĩ đến, sẽ có đại đường quan hoặc là người của quan phủ tìm đến cửa sao?”

Diệu Thiện Tiên Cô hơi sửng sò, vội vàng nói: “Đương nhiên là có, chúng ta đều đã làm quen rồi.”

Chương 879. Tiểu quỷ báo tin (1)

Chương 879: Tiểu quỷ báo tin (1)

Quả nhiên, dám tranh đoạt đại thế trong thời điểm này, ắt hẳn phải có gan lớn, cũng không thể quá ngu ngốc. Đã muốn tạo phản, sao có thể không lường trước được hậu quả?

Trong lòng của Hồ Ma ngược lại là thở ra một hơi, sắc mặt hơi hòa hoãn, hỏi Diệu Thiện tiên cô nói: “Biện pháp gì?”

“Gọi người.”

Diệu Thiện Tiên Cô nói: “Các sư huynh sư tỷ của Bất Thực Ngưu chúng ta, sau khi nhập môn, chỉ có một mục đích duy nhất, đó là chu du thiên hạ, tìm hiểu tình hình bốn phương, âm thầm thúc đẩy biến động, để chuẩn bị cho việc khởi nghĩa đúng thời cơ...”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng khẽ động, nhớ đến lời dặn dò của Đại Hồng Bào, tranh giành ngôi vị hoàng đế là chuyện lớn nhất, bây giờ xem ra, tuy người chuyển sinh không hiểu nhiều về những chuyện này, nhưng môn đồ Bất Thực Ngưu, dường như vẫn luôn làm những việc tương tự.

Vội vàng hỏi: “Giáo lý của Bất Thực Ngưu, chính là xúi giục người ta tạo phản?”

“Vậy... có ý nghĩa sâu xa nào không?”

“...”

Diệu Thiện Tiên Cô ngăn người, có chút do dự nói: “Chắc là có, các sư huynh đều làm như vậy, chúng ta tự nhiên cũng

phải làm như vậy.”

Hồ Ma bắt lực xua tay, ra hiệu cho nàng ta tiếp tục nói.

Chẳng lẽ trong Bất Thực Ngưu, đều là một đám người chỉ biết tạo phản, với lại không biết tại sao mình phải tạo phản? Hay là, những người bị đẩy lên phía trước này, thường đều tương đối đơn thuần?

“Vâng, vâng.”

Diệu Thiện Tiên Cô vội vàng đáp, nói: “Nhưng làm chuyện nguy hiểm như vậy, đương nhiên cũng đã chuẩn bị từ trước, hơn nữa chúng ta thường xuyên đối đầu với đám người chạy vật của các đường quan địa phương, xưa nay gặp phải không ít rắc rối, liền đã hình thành thói quen rồi.”

“Đối với ta, nếu gặp phải rắc rối, thì sẽ mời các sư huynh đến giúp đỡ, ngay cả Nhất Tiễn giáo này, có thể làm ra thanh thế lớn như vậy, cũng là nhờ các sư huynh chuyển nhượng ân tình trước đây của họ cho ta, Tôn lão gia tử, Thang đàn chủ của Đại Thiện Bảo, đều là nể mặt bọn họ mà đến.”

“...”

Nghĩ như vậy, Hồ Ma liền hiểu ra.

Thanh thế bề ngoài của Nhất Tiễn giáo, thực ra cũng không cao hơn Hồng Đăng Hội là bao, đương nhiên, cũng không thấp hơn Hồng Đăng Hội, mọi người đều là gà mờ, ưu thế không chênh lệch nhiều.

Nhưng lần này mình đến đây, liền có cảm giác giành thế chủ động, bởi vì thế lực của Nhất Tiễn giáo có lớn hay không không nói, nhưng khách quý lại có Tôn lão gia tử, một nhân vật hùng mạnh trong vùng, lại có lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, đại chương quỹ của Vạn Mã Bang, con rể của Ô lão lão.

Những người này đều có thân phận không tầm thường, danh tiếng hiển hách một phương, trong tay cũng có quyền thế, liền nâng Nhất Tiễn giáo lên.

Mà suy cho cùng, đây không phải là bản lĩnh của Nhất Tiễn giáo, mà là bản lĩnh của Bất Thực Ngưu đứng sau Nhất Tiễn giáo, những đồ tử đồ tôn của Đại Hiền Lương Sư này, đều không an phận, mưu đồ nhiều năm, trong tay vẫn còn rất nhiều át chủ bài.

Hồ Ma từ từ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không tán thành lắm với chiến lược gặp chuyện liền tìm người giúp đỡ này, nhưng nghĩ đến nếu có thể gặp thêm nhiều người của Bất Thực Ngưu, cũng không có hại.

Liền nói: “Vậy còn không mau đi? Ta cũng đi theo xem thử!”

Diệu Thiện Tiên Cô vội vàng đáp ứng rồi đứng dậy, dẫn Hồ Ma đi về phía một ngôi nhà bên cạnh, chỉ thấy bốn bức tường của ngôi nhà này đều là màu đen, xung quanh trồng mấy cây hòe, cổng hướng về phía bắc, trông vô cùng quỷ dị.

Vừa đi vào, liền thấy Bạch Phiến Tử đã đợi sẵn ở đây, trong sân, đặt một cái chậu lửa, bên cạnh chậu lửa, lại bày bốn năm con rối giấy, đều cao khoảng nửa người, trong tay đều cầm một phong thư màu trắng, trên đó có chữ “cấp báo” được viết bằng bút đỏ.

“Giáo chủ...”

Vừa nhìn thấy Diệu Thiện Tiên Cô đến, Bạch Phiến Tử liền lập tức tiến lên chào hỏi, dường như đã đợi rất lâu rồi.

Nhưng ngay sau đó liền nhìn thấy Hồ Ma đi theo bên cạnh giáo chủ, trong lòng có chút ngạc nhiên, liếc nhìn Diệu Thiện Tiên Cô, thầm nghĩ chẳng lẽ là muốn ra tay trước, cướp lại trấn giáo chi bảo của chúng ta?

Lại không ngờ, Diệu Thiện Tiên Cô vừa vào, không vội hỏi chuyện gửi thư, mà sắc mặt trầm xuống, quát: “Gặp mặt sao không chào hỏi?”

Bạch Phiến Tử ngậy người một lúc, vội vàng chấp tay hành lễ, nói: “Huynh đài...”

Diệu Thiện Tiên Cô lập tức trừng mắt nhìn hấn, nói: “Gọi sư thúc...”

“... Không đúng, chúng ta gọi là sư thúc, ngươi lại thấp hơn một bậc, ngươi phải gọi là sư thúc tổ mới đúng!”

“...”

Bạch Phiến Tử sững sờ, lập tức chỉnh đốn trang phục, cung kính quỳ lạy, nói: “Sư thúc tổ ở trên, xin nhận của vãn bối một lạy...”

“Đứng dậy đứng dậy...”

Hồ Ma đều cảm thấy có chút đau đầu, cái sư thúc tổ này là bối phận gì?

Vừa kéo Bạch Phiến Tử đứng dậy, vừa tò mò đánh giá y một chút, nói: “Ngươi là người của Bả Hí Môn?”

Bạch Phiến Tử lập tức cười khan có chút xấu hổ.

Mấy người cùng nhau, đi đến giữa sân, nhìn những con rối giấy vẩy quanh chậu lửa, Hồ Ma cũng có chút tò mò hỏi: “Đây chính là thứ các ngươi dùng để gửi thư?”

Chương 880. Tiểu quỷ báo tin (2)

Chương 880: Tiểu quỷ báo tin (2)

Chuyện liên quan đến sự sống còn, Bạch Phiến Tử nhất thời không biết có nên nói hay không, quay đầu nhìn Diệu Thiện Tiên Cô đang liên tục gật đầu, liền vội vàng nói: “Thưa sư thúc tổ, đúng vậy, đây là những con rối giấy do các sư huynh của giáo chủ gấp, có năng lực thần kỳ.”

“Gặp chuyện lớn, liền đốt con rối giấy, có thể mượn đường âm phủ, ngàn dặm xa xôi, nửa ngày là đến, người bên ngoài phong tỏa trấn, có bản lĩnh phong tỏa đường đi của người sống, nhưng không thể phong tỏa đường đi của âm phủ.”

“...”

Hồ Ma gật đầu, nói: “Các người cứ làm như bình thường, ta xem thử.”

Theo lẽ thường, đây là lúc sinh tử vong tồn của người ta, bí mật cầu cứu người ngoài không thể xem, nhưng Diệu Thiện Tiên Cô, giáo chủ Nhất Tiên giáo, dường như thực sự coi Hồ Ma là giáo chủ, mặc kệ hắn xem, không coi là người ngoài.

Nàng ta trước tiên đến gần chậu lửa, đưa đầu ngón tay trở lên môi, cắn rách, nặn ra máu, chấm lên mắt của từng con rối giấy, mở mắt cho bọn chúng, nhưng lại không chấm lên môi.

Nếu con rối giấy truyền tin bằng miệng, thì phải khai quang cho miệng, nhưng bây giờ là gửi mật thư, chỉ cần để bọn chúng đưa thư đến là được, không khai quang cho miệng,

là sợ bọn chúng nói linh tinh trên đường, ngược lại sẽ gây ra rắc rối không đáng có.

Sau khi thi triển pháp thuật xong, Bạch Phiến Tử liền lấy từ trong chậu lửa ra một nhánh củi khô, châm lửa, đốt cháy mấy con rối giấy.

Đợi đến khi những con rối giấy đều biến thành tro bụi, cây quạt trắng trong tay hắn, liền đột nhiên mở ra, miệng lầm nhảm: “Nhanh đi nhanh về, đừng ham chơi, nhanh đi nhanh về, đừng tham ăn.”

Nói xong, dùng sức phẩy quạt, một cơn gió mạnh đột nhiên nổi lên, trong nháy mắt thổi tro bụi bay qua đầu tường, chỉ nghe thấy bên tai một tiếng cười khúc khích mơ hồ, tất cả tro bụi, đều biến mất không thấy.

Hồ Ma đứng trong sân, nhìn tro bụi bay tán loạn, Diệu Thiện Tiên Cô bên cạnh nhìn hắn, Bạch Phiến Tử len lén nhìn Tiên Cô, lại len lén nhìn Hồ Ma, trong lòng suy đoán xem chuyện gì đang xảy ra.

Đợi một lúc lâu không ai nói gì, Hồ Ma mới phản ứng lại, hỏi: “Xong rồi?”

Diệu Thiện Tiên Cô nói: “Thưa sư thúc, tiểu quỷ đã đi đưa tin rồi.”

Bạch Phiến Tử cũng vội vàng nói: “Tiểu quỷ đi mượn đường âm phủ, xa nhất nửa ngày là đến, gần thì e là cũng phải mất một nén nhang, đợi đến khi các sư huynh đưa ra quyết định, vẫn cần thêm chút thời gian.”

“Nhưng đại đường quan kia cũng không dám tấn công ngay, chúng ta vẫn còn thời gian chuẩn bị.”

“...”

Hồ Ma thở dài một hơi, gật đầu đáp ứng, nói: “VẬY còn những việc khác? Không cần chuẩn bị sao?”

Diệu Thiện Tiên Cô ngẩn người, chỉ nhìn mình.

Hồ Ma cũng không còn cách nào khác, mới khẽ thở dài, nói: “Thế này đi, người thống kê nhân lực, cao thủ, pháp bảo hiện có trong trấn cho ta, lại phái người cẩn thận dò la, xem thử trận thế của đối phương.”

“Sau khi sắp xếp xong, mang đến phòng ta, ngoài ra... Tôn lão gia tử và những người khác, cũng đều bị mắc kẹt trong trấn sao? Dù sao cũng phải hỏi ý kiến của bọn họ.”

“...”

Lúc này, mình còn chưa thể xông ra ngoài gánh vác trọng trách, nhưng những gì cần tìm hiểu cũng phải tìm hiểu, từ chuyện lão Toán Bàn lên lút đến tìm mình vừa rồi, đã mơ hồ đoán được lòng người trong trấn đang hoang mang lo sợ.

Đương nhiên, tất cả những điều này, cần tìm hiểu, tự nhiên là phải tìm hiểu, nhưng đối với mình bây giờ, còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Diệu Thiện Tiên Cô lập tức đồng ý, và ân cần tiễn Hồ Ma ra ngoài, còn hỏi hẩn tối nay muốn nghỉ ở đâu, và có cần người đến hầu hạ hay không, khiến Hồ Ma phiền lòng, mắng nàng ta đi làm những việc chuyên môn mà người tạo phản nên làm.

Còn Hồ Ma, thì quay về phòng trong khách điểm, uống một bát trà, bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ càng, mới ngồi yên, điều hòa hô hấp, đợi đến tối, liền vội vàng tiến vào linh miếu bản mệnh .

“Hầu Nhi Tửu huynh đệ, có nghe thấy ta gọi không?”

“Vẫn luôn đợi tin tức của người, đã có cách cứu Ô Nha rồi sao?”

“...”

Đợi đến khi nghe thấy Hâu Nhi Tửu đáp lại, trong lòng Hồ Ma mới hơi thả lỏng, vội vàng nói: “Người đừng vội, ta vẫn luôn chạy ngược chạy xuôi vì chuyện của Ô Nha, nhưng bây giờ, có chút chuyện, cần người giúp ta trước.”

Hâu Nhi Tửu như mọi khi, nhàn nhạt nói: “Người cứ nói.”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nói: “Bây giờ, ta đang ở trấn Thạch Mã, nhưng nơi này đã bị người ta bao vây, chuyện này người cũng có kinh nghiệm, ta muốn nhờ người giúp ta dò la bên ngoài, xem thử người phong tỏa trấn là ai, đạo hạnh thế nào, lại có bao nhiêu thế lực!”

Giọng nói của Hâu Nhi Tửu, không nghe ra cảm xúc gì khác, nhàn nhạt nói: “Được.”

Trong lòng của Hồ Ma hơi thả lỏng, lại nói: “Còn một chuyện nữa, ta cần người giúp ta đến Minh Châu một chuyến, mời mấy người đến gần đây, chỉ nói là lời nhắn của Lão Bạch Kiền, có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Hâu Nhi Tửu lần này suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: “Cho ta một ám hiệu, nếu không ta tìm được bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc đã tin ta.”

“Ám hiệu?”

Hồ Ma sững sờ, lập tức nói: “Người đến Minh Châu, cứ trực tiếp gọi bọn họ là được, nếu người đầu tiên liên lạc được là Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, thì hỏi nàng ta, son phấn mà người quen ở An Châu giúp nàng ta điều chế có hiệu quả không?”

“Nếu người đầu tiên liên lạc được là người có danh hiệu là Nhị Oa Đầu, thì hỏi hấn ta, đã lấy được tạo hóa của Phân Hương chưa?”

“Dù là ai trong số họ, chỉ cần nói là ta, bọn họ tự nhiên sẽ giúp liên lạc...”

“...”

Nói xong, lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói: “Nếu người đầu tiên liên lạc được là người có danh hiệu Địa Qua Thiêu...”

“... Đừng nói gì, ngắt kết nối, gọi lại!”

Chương 881. Nhục thân thành thánh (1)

Chương 881: Nhục thân thành thánh (1)

Sau khi bàn giao rõ ràng với Hầu Nhi Tử, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

Mời Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tử tiểu thư, Địa Qua Thiêu và những người khác đến đây, thứ nhất là để chia sẻ và thảo luận thông tin nhận được từ Đại Hồng Bào, xét cho cùng chuyện này nghe có vẻ rất cấp bách, liên quan mật thiết đến sự tồn vong của những người chuyển sinh.

Thứ hai, có bọn họ ở gần đây cũng coi như có thêm trợ thủ đắc lực, đối phó với những kẻ đang bao vây thị trấn bên ngoài, thậm chí là một số điều chưa biết trong Bất Thực Ngưu, cũng sẽ nắm chắc phần thắng hơn.

Vấn đề duy nhất là không biết Hầu Nhi Tử từ đây, chạy hết sức đến Minh Châu, sẽ mất bao lâu, dù sao lúc mình đến đây, trên đường cũng mất đến bảy tám ngày, nếu là Thủ Tuế cười khoái mã, chạy hết sức, e rằng cũng phải mất hai ngày.

Hầu Nhi Tử là người tu luyện Vu Cổ, tuy rằng y cũng đã đồng ý sẽ làm việc này với tốc độ nhanh nhất, nhưng cần bao nhiêu thời gian thì không chắc chắn, bởi vì y chưa từng đến Minh Châu, không thể phán đoán được khoảng cách.

Đáng tiếc, nếu mình cũng đột phá tam trụ đạo hạnh, có thể triệu hồi từ xa, thì mọi chuyện sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhưng có thể vượt qua tam trụ hương đạo hạnh với thân phận người sống, hiện tại mình biết, cũng chỉ có Bạch Bò Đào

Tửu tiểu thư, hơn nữa dường như nàng cũng là do cơ duyên xảo hợp mới đột phá, cho nên pháp môn của nàng, cũng không có cách nào truyền dạy cho người khác.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ đợi.

Tên đại đường quan Thiết Tuấn gì đó ở bên ngoài, đã nói ba ngày sau sẽ bắt đầu đồ sát thị trấn, hiện tại, coi như đã qua một ngày rồi?

Bây giờ phải suy nghĩ trước xem, nên đối phó với chuyện này như thế nào!

Trong lòng âm thầm sắp xếp một lượt, Hồ Ma mới thở dài một hơi, nhìn về phía cánh tay trái của mình, dấu tay màu đen trên đó vẫn còn rõ ràng, như một cái lồng giam quỷ dị: “Bên trong này, chính là thứ đã khiến cho tâm ta sinh ra hoảng hốt trước đó?”

“Ban đầu định dựa vào việc tự tu luyện pháp môn Thủ Tuế nhập phủ, để bức nó ra ngoài, nhưng không ngờ, lại là do giao lưu giữa những người chuyển sinh, khiến nó chủ động đi ra, lại mượn tay của tiền bối chuyển sinh để phong ấn nó.”

“Nhưng đáng tiếc, cũng là vì nó, suýt nữa đã hỏng việc lớn.”

“...”

Trong lòng có chút nghi ngờ, nếu không phải đột nhiên phát hiện ra nó, còn giúp mình ra tay phong ấn, bí mật mà Đại Hồng Bào để lại, hẳn là sẽ nhiều hơn, hoàn chỉnh hơn so với bây giờ.

Nhưng đè nén sự khó chịu trong lòng, hắn cũng thầm nghĩ, tuy rằng đã phong ấn thứ này, nhưng Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn vẫn phải tu luyện, hơn nữa, còn phải dốc hết sức lực, với tốc độ nhanh nhất, để cường hóa thần hồn, loại bỏ thứ này.

Nếu không, một khi phong ấn mà Đại Hồng Bào để lại bằng hơi thở cuối cùng bị nói lỏng, thứ này chạy ra ngoài, thì phiền phức sẽ quá lớn.

Hiện tại mình đã nhập phủ, con đường phía sau vốn đã rõ ràng, có thể đi lấy tín vật của Hồ gia, lấy được tín vật, cũng có thể mở Trấn Túy Phủ, có được một số nội tình. Nhưng thứ này, lại là một cái gai đâm vào thịt.

Không nhổ nó ra, thì không làm được gì cả.

Mà muốn nhổ bỏ nó, Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn hiện tại lại là thích hợp nhất, cũng là con đường có thể đạt được mục đích nhanh nhất.

Hiện tại đối mặt với nguy hiểm bên ngoài, cũng phải tạm thời ở lại đây thêm một chút, tiếp xúc nhiều hơn với Bất Thực Ngưu, cũng là bởi vì đây là pháp của Bất Thực Ngưu, cần phải tìm được nhiều tâm đắc hơn từ đây.

Chỉ là, pháp môn nhập phủ, khó khăn biết bao, phải bắt đầu từ đâu?

Hắn nghĩ trong lòng, cũng chậm rãi thở ra, tự cảm nhận, chỉ cảm thấy thần hồn chấn động âm âm, chỉ hơi động một chút, thân thể dường như cảm nhận được áp lực vô biên...

“Thần hồn quá nặng rồi.”

Hắn kết hợp với pháp môn trên Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, có thể hiểu được trạng thái của bản thân.

Người có tam hồn, một hồn chuyển sinh, một hồn thủ thi, một hồn xung nhân quả, nhưng chuyện chuyển sinh, ở thế đạo này rất hiếm thấy, thần hồn lìa khỏi thân thể, cũng thường chỉ trở thành cô hồn dã quỷ.

Mà cô hồn dã quỷ này, cũng có sự khác biệt, nếu chỉ là người phạm chết đi, chỉ là chờ đợi tiêu tán, thỉnh thoảng sẽ hồi

hồn vào đầu thất, lưu luyện kiếp trước mà thôi, thời gian lâu, cũng sẽ lặn lẽ tiêu tán.

Nếu có oán, có hận, có chấp niệm, hoặc là lúc sống gây ra nghiệp chướng, sát khí đầy người, hoặc là theo chính đạo một lòng chính trực, đều có thể khiến thần hồn cường đại, tuy là hóa thành quỷ, cũng lợi hại hơn quỷ bình thường.

Còn có một số, bởi vì lúc sống làm việc thiện, hoặc là do cơ duyên xảo hợp, hoặc là do hương hỏa đời sau cúng bái, dần dần có đạo hạnh, không chỉ thần hồn lâu không tan, thậm chí sẽ càng ngày càng cường đại, trở thành âm linh canh giữ nhà cửa, hoặc là Đường Thượng Khách hưởng hương hỏa.

Pháp môn Thủ Tuế Nhân nhập phủ, chính là từ đó mà ra, nói thẳng ra, chính là: người tu quỷ pháp.

Chương 882. Nhục thân thành thánh (2)

Chương 882: Nhục thân thành thánh (2)

Nhưng người tu quỷ pháp, không phải là ở chỗ quỷ pháp tu luyện lợi hại hay không, mà là ở chỗ, làm sao sau khi tu quỷ pháp, vẫn có thể sống trên thế giới này với trạng thái người sống.

Theo cách hiểu của Hồ Ma, có thể dùng bốn chữ để hình dung rất chính xác:

Nhục thân thành thánh.

...

Phương pháp cường hóa thần hồn có rất nhiều, có người dựa vào việc hưởng hương hỏa, có người dựa vào tà pháp tế luyện, có người dựa vào việc hấp thụ một số tinh khí trong máu thịt của Thái Tuế, nhưng đều có một điểm chung, thần hồn càng lớn, nhục thân càng không gánh nổi.

Cũng như người bình thường, nếu chạy lên bàn thờ thần, cùng thần minh hưởng hương hỏa tế bái, e rằng cũng sẽ hồn vía lên mây, hồ đồ, đây là vô tình dính phải thứ gì đó, đã không thể dựa vào thân thể của mình để gánh vác thần hồn nữa.

Phụ linh nhân mời Đường Thượng Khách xuống, phải dùng phương thức của người nên để thiêu đốt mệnh tính của mình, cũng là bởi vì Đường Thượng Khách quá nặng, cho dù chỉ là một sợi giăng xuống, bản thân cũng có khả năng không gánh nổi.

Thủ Tuế nhân cũng tương tự như vậy, cho nên, tu luyện thần hồn không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng là, bản thân phải luôn gánh vác được.

“Chẳng trách Diệu Thiện Tiên Cô lại nói, Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân quá nguy hiểm...”

Trong lòng càng ngày càng rõ ràng, hiện tại bản thân mới chỉ là nhập môn, vừa nuốt vài ngụm âm khí, thần hồn đã nặng đến mức thân thể gần như không chịu nổi, vậy nếu tiếp tục tu luyện theo pháp này, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Mà liên hệ với lời nói của Diệu Thiện Tiên Cô, cùng với lời chỉ điểm cuối cùng của Đại Hồng Bào, Hồ Ma cũng đã hiểu ra, trong Bất Thực Nguru, có nhiều người muốn học pháp này như vậy, nhưng cuối cùng đều vì mệnh tính quá nhẹ mà xảy ra chuyện là vì sao.

Nói trắng ra, chính là vì thần hồn cường đại, một ngày ngàn dặm, thân thể không chịu nổi, chỉ có thể chủ động đi vào trong tranh để chịu đựng mài giũa, cắt bỏ bớt bản lĩnh trên thần hồn.

Thậm chí, cũng hiểu được lời chỉ điểm kia của Đại Hồng Bào, quan trọng đến mức nào.

Quan thân?

Người có quan thân, mới có thể áp chế được pháp môn này, mới có thể để cho bản thân vừa học được bản lĩnh, lại không bị bản lĩnh này đè chết?

Điều này cũng khớp, Đại Hiền Lương Sư năm đó, hoặc là nói, Lão Quân Mi, cũng là người quyền khuynh thiên hạ, có quan thân...

Vậy còn bản thân mình...

Hắn đang suy nghĩ miên man, thì nghe thấy động tĩnh bên ngoài, liền mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía cửa, chỉ cảm thấy có người đang đến gần, dường như đi vòng quanh cửa vài vòng, do dự hồi lâu, mới cẩn thận gõ cửa: “Tiểu quân sự, tiểu quân sự, người đã về chưa?”

“Đang muốn tìm người đây!”

Hồ Ma liếc nhìn Tiểu Hồng Đường đang ngồi xồm ở cửa giúp mình hộ pháp, Tiểu Hồng Đường liền bấu môi, tự mình kéo cửa ra, trong mắt lão Toán Bàn, lại giống như một trận âm phong đột nhiên thổi cửa ra.

Hồ Ma ngồi trên giường trong phòng, từ từ đứng dậy, nói: “Vào nói chuyện.”

Vừa nói, vừa rót một chén trà đã nguội trên bàn bên cạnh, chủ động để lão Toán Bàn ngồi xuống bên cạnh ghế.

“Sao lại khách sáo thế?”

Lão Toán Bàn vẫn là lần đầu tiên thấy Hồ Ma đối xử tốt với mình như vậy, ngơ ngác nói: “Lúc này còn đề ý mấy cái hư lễ này làm gì? Chúng ta vẫn là nên nhanh chóng nghĩ cách chạy trốn đi...”

“Ta vừa đi một đường đến đây, thấy người trong trấn đều loạn cả lên, có người muốn ra ngoài quỳ lạy, có người muốn ép Nhất Tiên Giáo ra ngoài cho câu trả lời...”

“...”

“Chuyện trong dự kiến mà thôi, trước khi xảy ra chuyện đều chỉ thấy giặc ăn thịt, xảy ra chuyện mới thấy giặc bị đánh, hướng chi, hiện tại trong trấn này, đa số đều là còn chưa được ăn thịt, đã bị người ta coi là giặc mà đánh...”

Hồ Ma lắc đầu, tạm thời không quan tâm đến tình hình trong trấn, chỉ an ủi lão Toán Bàn, nói: “Chuyện chạy trốn ta

đã nghĩ kỹ rồi, cũng có nắm chắc.”

Nghe vậy, lão Toán Bàn trong lòng lập tức vui mừng, Hồ Ma lại nói: “Chỉ là ta đang suy nghĩ, vừa phải mang theo lừa, vừa phải mang theo ngựa, cuối cùng còn phải mang theo người nữa, thì có chút phiền phức...”

“A?”

Lão Toán Bàn đều hoảng sợ: “Ta đều xếp sau lừa và ngựa rồi sao? ...”

“Dù sao người đến là đại đường quan tên Thiết Tuấn kia mà...”

Hồ Ma thở dài một tiếng, nói: “Thật ra bên ngoài có bất kỳ vị đường quan nào đến, ta là Thủ Tuế nhân, đều có thể thử xông lên, liều mạng chạy trốn, nhưng người đến lại là Thủ Tuế đại đường quan, thì làm sao có thể chạy thoát được?”

“Đúng vậy!”

Lão Toán Bàn nghe xong, cũng vỗ mạnh lên đầu gối, than thở: “Tên họ Thiết này có thể đến, chúng ta cũng không ngờ tới, Tây Lĩnh Đạo này, cũng không thuộc quyền quản lý của bọn họ mà...”

“Trước đây ta còn nhớ, ở đây chỉ có mấy tiểu đường quan, mang theo mấy kẻ chạy việc, ở đây giúp người ta nói chuyện, phân hương, còn tướng Nhất Tiền Giáo chọn ở đây, là sáng suốt nhất, ai ngờ rằng lại kinh động đến đại đường quan, động tĩnh lớn như vậy?”

“... Biết trước đại đường quan sẽ đến, nói thật, mỗ huyết thực kia chúng ta cũng không cần!”

“...”

“Xem ra, cũng không thể chỉ trách Nhất Tiền Giáo không đáng tin cậy, thực sự là vị đại đường quan họ Thiết này đến

quá đột ngột, người bình thường đều không thể ngờ tới.”

Hồ Ma trầm nghĩ trong lòng, gật đầu một cái, liền mang theo nghi hoặc trong lòng nhìn về phía lão Toán Bàn, nói: “Nhưng chuyện ta muốn hỏi ngươi, không phải là những chuyện này.”

“Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, chuyện này rất quan trọng, lão ca đừng có giả vờ hồ đồ...”

“...”

Lão Toán Bàn trong lòng hoảng hốt, vội nói: “Ngươi muốn hỏi gì?”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, liền trực tiếp hỏi: “Người trong môn đạo có nói về mệnh số, nhưng mệnh số này, rốt cuộc là gì?”

Lão Toán Bàn không khỏi sửng sốt: “Cái gì?”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn lão, nói: “Đây, chính là vấn đề then chốt, hiểu rõ rồi, đều có thể sống, không hiểu rõ...”

“... Lão ca, ta mặc kệ ngươi, tự mình chạy trốn đây!”

Chương 883. Môn Đạo Mệnh Số (1)

Chương 883: Môn Đạo Mệnh Số (1)

“Ngghiêm trọng như vậy sao...”

Lão Toán Bàn trông có vẻ hồ đồ, không ngờ Hồ Ma lại đột nhiên hỏi mình vấn đề này, càng không ngờ, vấn đề này lại quan trọng như vậy, liên quan đến mạng nhỏ của mình.

Mà Hồ Ma thấy lão ta bị dọa sợ, liền thở dài một hơi, kiên nhẫn giải thích: “Từ khi ta bước vào môn đạo, học được bản lĩnh, thì nghe thấy càng ngày càng nhiều người bắt đầu nhắc đến cái gọi là mệnh số.”

“Nhưng kỳ lạ là, người nhắc đến thì nhiều, dường như mệnh số này cũng rất quan trọng, nhưng lại không có người nào trong môn đạo chuyên nghiên cứu về mệnh số, cũng không gặp được ai có thể giải thích rõ ràng về mệnh số...”

“Khiến ta càng ngày càng nghi hoặc, mệnh số này rốt cuộc là gì?”

“Là ngày sinh tháng đẻ, bát tự của bản thân? Hay là xuất thân, địa vị? Hay là tam hồn thất phách, thậm chí là số mệnh mơ hồ trong cõi u minh?”

“...”

Hỏi ra nghi hoặc của mình, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào lão Toán Bàn, sợ lão lại đánh trống lảng để qua loa, thực sự là vấn đề này, đối với bản thân hiện tại, quá quan trọng.

Tròng mắt lão Toán Bàn cũng đảo liên tục, dường như trong lòng đã động tâm vài lần, nhưng đối mặt với ánh mắt nghiêm túc của Hồ Ma, cuối cùng vẫn là vứt bỏ những suy nghĩ khác ra sau đầu, thở dài một tiếng, nói: “Môn đạo chuyên nghiên cứu mệnh số, thật ra cũng có...”

“Hả?”

Hồ Ma ngẩn người: “Trong thập đại môn đạo, có bản sự lấy mệnh số làm chủ sao?”

Nhưng lão Toán Bàn cũng không tiếp tục nói về chuyện này, chỉ lắc đầu một cái, mới nhỏ giọng nói: “Người hỏi đúng là mấu chốt, nhưng lại nghĩ chuyện mệnh số quá đơn giản.”

“Bản lĩnh của mỗi môn đạo, đều muôn hình vạn trạng, lại có phân loại riêng, bởi vì sở trường của mọi người khác nhau, có đôi khi, người thuộc cùng một môn đạo, nhưng bản lĩnh toàn thân nhìn lại, hoàn toàn khác biệt.”

“Ví dụ như Phụ Linh, có Phụ Linh Nhân, chỉ cần thấp hương, nhận cha mẹ nuôi, được che chở một chút, có người lại phải làm trâu làm ngựa cho người ta, lấy mạng nhỏ này làm nền đốt...”

“... Nhưng hai loại này đều không phải là lợi hại nhất, Phụ Linh lợi hại nhất, người ta đi quý lộ, mượn âm binh, rõ ràng xuất thân Phụ Linh, lại có thể ngồi trên đầu người sống làm tổ tông, bản lĩnh mượn âm thông dương kia, lợi hại vô cùng...”

“...”

Nghe lão ta nói, Hồ Ma đột nhiên nghĩ đến Mạnh gia có thâm cừu với Hồ gia, như có điều suy nghĩ, nhưng lão Toán Bàn chỉ lấy ví dụ, than thở: “Mệnh số cũng như vậy, người vừa mới nhắc đến ngày sinh tháng đẻ, xuất thân địa vị, tam hồn thất phách, ngũ hung bát vận...”

“Đều có liên quan đến mệnh số, nhưng cũng đều không thể đại diện cho mệnh số.”

“...”

“Đến lúc này rồi đừng có giả thần giả quỷ nữa...”

Hồ Ma có chút bất lực thở dài một tiếng, nói: “Người mau nói rõ ràng đi, tốt cho cả hai chúng ta...”

“Không phải ta giả thần giả quỷ, chủ yếu là thứ này vốn không phải là thứ sờ sờ nắm nắm được, cũng không giống như Thủ Tuế các người, chỉ cần thành thật vung nắm đám múa đao là được...”

Lão Toán Bàn kêu khổ một tiếng, mới nói: “Người muốn ta giải thích rõ ràng cho người trong một câu, thì ta thật sự không có bản lĩnh này, nhưng có thể lấy ví dụ cho người.”

“Ví dụ như người và tên...”

Dừng một chút, dường như đang nghĩ ví dụ thích hợp, đột nhiên nghĩ ra một cái, nói: “Trang Nhị Xương!”

“Người và Trang Nhị Xương cùng lên đường, đương nhiên là người lúc bản lĩnh còn chưa học thành, hai người các người trên đường gặp phải thổ phỉ, tên thổ phỉ này muốn cướp tài sản của các người, giết một trong hai người các người, vậy người cảm thấy, hắn giết hai người các người, ai sẽ có hậu quả nghiêm trọng hơn?”

“...”

Hồ Ma còn đang suy nghĩ vấn đề này, thì lão Toán Bàn đã chủ động trả lời: “Đương nhiên là giết Trang Nhị Xương sẽ có hậu quả nghiêm trọng hơn.”

“Tại sao?”

“Trang Nhị Xương có sư phụ ở phía sau, có người báo thù cho hắn, còn ngươi, nói là tiểu quân sư của Hồng Đăng Nương Nương hội chúng ta, nhưng Hồng Đăng hội chúng ta không thể vươn tay xa như vậy, Nương Nương nhà chúng ta cũng không quản chuyện bao đồng.”

“Trang Nhị Xương chết, Tôn lão gia tử sẽ rằm rộ, mang theo người đi bắt tên thổ phỉ kia, hiểu chưa?”

“Đối với tên thổ phỉ mà nói, hắn chỉ là tùy tiện chọn một người để giết, nhưng hậu quả của việc giết hai người này là khác nhau, giết ngươi coi như không có hậu quả, giết Trang Nhị Xương lại có hậu quả nghiêm trọng, điều này có nghĩa là, mệnh số của Trang Nhị Xương nặng hơn ngươi.”

“...”

Hồ Ma nghe xong, có chút kỳ quái: “Còn có thể giải thích như vậy sao?”

“Đây là mệnh số đơn giản nhất, nói sâu hơn, lại có một tầng khác biệt.”

Lão Toán Bàn thấy Hồ Ma chăm chú lắng nghe, liền giải thích thêm: “Bề ngoài xem ra ngươi không có sư phụ chăm sóc, mệnh số là nhẹ, nhưng lại có một khả năng, tuy rằng hắn có sư phụ, nhưng sư phụ của hắn bản lĩnh không lớn như vậy, ngươi nhìn như không có ai quan tâm, nhưng bên trong lại là thiếu gia của thế gia vọng tộc lưu lạc ở bên ngoài.”

Chương 884. Môn Đạo Mệnh Số (2)

Chương 884: Môn Đạo Mệnh Số (2)

“Cho nên, tên thổ phỉ kia vốn tính toán, thấy người dường như mệnh số nhẹ hơn một chút, nhưng thật ra mệnh số của người nặng hơn Trang Nhị Xương, giết người, phiền phức hơn giết Trang Nhị Xương, thế gia vọng tộc sẽ tìm đến...”

“Mà điều này, chính là chỗ mà ánh mắt người phàm không thể nhìn thấy, có đôi khi, quỷ thần lại có thể biết được, bởi vì quỷ thần có thể nhìn ra trong huyết mạch của người mang theo sự che chở của tổ tiên, liền biết người xuất thân từ thế gia vọng tộc, cho dù bản lĩnh kém hơn một chút, cũng có mệnh số nặng hơn Trang Nhị Xương.”

“...”

‘Chẳng lẽ, cái gọi là mệnh số, chỉ là xem ai có chỗ dựa lớn hơn, bồi cảnh lớn hơn?’

Hồ Ma nghe xong, càng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng lão Toán Bàn, lại thở dài một tiếng, nói: “Nhưng cho dù đến tầng này, vẫn là nông cạn, cách nói về mệnh số cao thâm nhất, không chỉ nhìn vào bản lĩnh, thân phận của một người này, còn phải xem một số thứ mơ hồ trong cõi u minh.”

“Ví dụ như người vừa không có bản lĩnh lớn bằng Trang Nhị Xương, thân phận cũng không cao bằng hắn, nhưng trong cõi u minh, người là mệnh đế vương, sau này sẽ có một ngày làm hoàng đế, ít nhất cũng là có liên quan đến sự ra đời của

hoàng đế, khí vận của cả vương triều thiên hạ, đều nằm trên người ngươi.”

“Nhưng Trang Nhị Xương chỉ là một võ phu, vậy hậu quả của việc giết ngươi, còn nghiêm trọng hơn giết võ phu này rất nhiều.”

“Bách tính bình thường, thường sẽ liên hệ mệnh số với thầy bói, chính là vì, bói toán đoán mệnh, tính chính là một số chuyện mơ hồ trong cõi u minh...”

“... Nhưng ta cảm thấy là nói nhảm, dù sao ta cũng không tính không chính xác!”

“...”

Nghe lão ta lải nhải, nói những lời huyền diệu này, Hồ Ma thật sự im lặng, suy nghĩ theo mạch suy nghĩ của lão, hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Vậy, nếu bỏ qua tên thổ phỉ kia, chỉ nói hai người mệnh số nặng nhẹ này gặp nhau, thì sẽ như thế nào?”

Lão Toán Bàn sững sờ một chút, liền cười nói: “Vậy thì thú vị rồi.”

“Nói theo cách thông thường, hai người có mệnh số nhẹ gặp nhau, người có mệnh số nhẹ, thường sẽ bị người có mệnh số nặng thao túng, không liên quan đến thân phận và địa vị, luôn bị người ta dẫn dắt.”

“Mà nói theo cách huyền bí, nếu hai người vốn đã đối địch, gặp nhau, mệnh số của ngươi áp đảo người khác, thì sẽ sinh ra đủ loại trùng hợp, đều có lợi cho ngươi, nếu mệnh số của người khác áp đảo ngươi, thì luôn có lợi cho hắn.”

“Người đều không thể cưỡng lại mệnh, chính là như vậy.”

“...”

Nói đến đây, lão vung tay lên, nói: “Đương nhiên, cho dù nói như vậy, vẫn là nông cạn, lão phu nói, cũng chỉ giải thích được một hai phần trăm về tử mệnh số, còn kém xa.”

“Mệnh số biến hóa huyền diệu, lại thay đổi liên tục, hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc sâu hoặc nông, cũng phải tùy thời mà định.”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma suy nghĩ theo lời lão nói, hồi lâu, đột nhiên trong lòng sáng tỏ, thở dài một hơi, bưng chén trà nguội trên bàn lên, đưa đến trước mặt lão Toán Bàn nói: “Lão ca, người thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt, mời dùng trà!”

“Ái chà chà...”

Lão Toán Bàn lần đầu tiên được đối đãi như vậy, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua đều giãn ra, nói: “Người xem, người xem, cho một chén trà, còn là trà nguội...”

“... Mà này, còn huyết thực hoàn không, ta vừa này bị dọa sợ, cần phải bồi bổ!”

“...”

“Không có!”

Hồ Ma nói: “Đợi người khác trả lại mấy ngàn cân huyết thực kia cho ta, ta nhất định sẽ tặng lão ca mấy trăm cân để bồi bổ thân thể.”

Thành khẩn đảm bảo, Hồ Ma tiễn lão Toán Bàn ra ngoài, bản thân thì quay lại giường, im lặng suy nghĩ, dường như có cái gì đó đột nhiên được mở ra.

Cách nói về mệnh số, còn có thể giải thích như vậy sao?

Nếu suy nghĩ kỹ, cách nói về mệnh số huyền diệu vô cùng, đừng nói là lợi dụng, chỉ riêng việc nghiên cứu hiểu rõ cũng không thể, nhưng nói đơn giản, thậm chí chỉ cần liên kết mệnh số với nhân quả, cũng có thể giải thích vấn đề mà mình gặp phải trong việc tu luyện pháp môn.

Chẳng trách lại nói có quan thân mới có thể tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn này, dù sao quan thân là mượn khí vận vương triều gia thân, nhân quả cực nặng, đạo tặc không dám trêu chọc, quỷ thần không dám trêu chọc, cho dù tu luyện, cũng có thể áp chế được dị trạng trong thần hồn.

Nhưng hai mươi năm nay, hoàng đế không còn, hàm kim ngân của quan thân, đã bị suy yếu nghiêm trọng, hưởng chi, cho dù không bị suy yếu, Bất Thực Ngưu một lòng tạo phản, cũng sẽ không làm quan.

Ta hiện tại đương nhiên cũng không phải là quan thân, chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực Bang, cho nên bất kỳ ai nhìn vào, ta đều không thể tu luyện pháp này, ngay cả Đại Hồng Bào, cũng phải chỉ điểm ta đi tìm một thứ có thể áp chế mệnh số của bản thân.

Nhưng trên thực tế ta dường như đã có rồi...

Nghĩ đến tướng quân lệnh được cất giấu trong linh miếu bản mệnh của mình, Hồ Ma thở dốc đều đã hơi ngừng lại, tâm trạng thấp thỏm mà kích động.

...

...

Cũng vào lúc này, trong trấn Thạch Mã, đang hỗn loạn thành một đoàn, có người vội vàng chạy tới chạy lui, hỏi thăm tình hình, có người thu dọn đồ đạc, muốn thử xông ra ngoài, xem có thể chạy thoát được hay không.

Diệu Thiện Tiên Cô của Nhất Tiễn Giáo, đang nói chuyện với Tôn lão gia tử và những người khác, an ủi lòng người, Bạch Phiến Tử lại canh giữ bên cạnh bàn thờ, kiên nhẫn chờ đợi các sư huynh hồi âm.

Theo tính toán của y, thư đã được gửi đi, các sư huynh có đến hay không, đến lúc nào, cũng nên nói một tiếng, nhưng không ngờ, chờ đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, trong lò lửa, lại đột nhiên nổi lên âm phong, một ngọn lửa xanh quỷ dị bốc lên, soi sáng cả sân âm u.

Trong đó có mấy tiểu quỷ bị quán xích trên người, đau đớn giãy dụa, khóc lóc nói với Bạch Phiến Tử: “Ông chủ, thư không gửi được rồi, chúng ta bị người ta bắt, cũng coi như không phụ lòng người...”

Bạch Phiến Tử giật mình tỉnh giấc, liền thấy trong lò cũng không có lửa xanh bốc lên, nhưng bên cạnh lại có một ít tro tàn, bay quanh người y, chính là tro giấy vừa nãy đốt người giấy, bay ra khỏi trần, lại bay trở về.

Sắc mặt của y lập tức trắng bệch, thất thanh kêu lên: “Không ổn rồi, ngay cả đường xuống âm phủ cũng bị phong ấn...”

“Người đến không chỉ là Thủ Tuế đại đường quan, còn có... còn có Phụ Linh!”

Chương 885. Dò Thám Bằng Cổ Trùng (1)

Chương 885: Dò Thám Bằng Cổ Trùng (1)

“Giáo chủ, sư tử, tiên cô, tiên cô nãi nãi của ta ơi...”

Trong khi Hồ Ma đang chìm đắm trong suy nghĩ, tìm cách để học được bản lĩnh của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, thì cả thị trấn đã hoang mang lo sợ, không thể kìm nén được nữa.

Không nói đến dân thường, giữa ban ngày ban mặt, chứng kiến mấy vị thần linh trên bàn thờ đột nhiên chết đi, biến thành cáo và nhím trong rừng hoang, trong lòng vô cùng kinh hãi và nghi ngờ, ngay cả những người trong môn đạo cũng đều sợ mất mật.

Đó là Đường Thượng Khách, tuy rằng chỉ là do Nhất Tiễn Giáo tự phong, nhưng cũng là Đường Thượng Khách hưởng không biết bao nhiêu hương hỏa cùng với Nhất Tiễn Giáo.

Thủ Tuế nhập phủ gặp phải, cũng phải cung kính, nhưng bên ngoài chẳng chào hỏi gì, đã bị giết chết?

Trong đó có mấy vị đại diện, chính là Tôn lão gia tử và lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, càng tụ tập lại với nhau, bàn đi bàn lại không biết bao nhiêu lần: “Thủ Tuế đại chấp đạo đến rồi, cả thị trấn chúng ta, e rằng sẽ không có kết cục tốt...”

“Chỉ là đối phương nói muốn giết sạch, lại cố tình cho ba ngày, đây là ý gì?”

Mọi người đều là lão làng, tự nhiên không thể không hiểu, tuy rằng không tiện nói rõ trong thị trấn này, nhưng trao đổi ánh mắt, đã hiểu rõ mọi người đều nghĩ đến: Chẳng lẽ là cho chúng ta thời gian sao?

Ba ngày này không phải là người ta muốn, mà là cho chúng ta, muốn ép chúng ta tự mình trói vị giáo chủ này, đưa ra ngoài chịu tội?

Đều là lão làng, sẽ không phải là không hiểu ý này.

Chỉ là...

Hiểu rõ điểm này thì dễ, thật sự muốn làm, lại áp lực tăng gấp bội: “Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo dễ trói, Nhất Tiễn Giáo này cũng chỉ có một giáo chủ, một hộ pháp thượng đàn, bốn vị pháp vương lợi hại, nhưng thần linh trên bàn thờ đều đã chết, phá vỡ pháp tướng, bốn vị pháp vương cũng đều bị phế bỏ.”

“Nếu muốn ra tay, Diệu Thiện Tiên Cô và Bạch Phiến Tử làm sao có thể là đối thủ của chúng ta? Hơn nữa, với sự lạnh lợi của Bạch Phiến Tử, e rằng vừa thấy không ổn, sẽ ra tay với vị giáo chủ Nhất Tiễn Giáo kia trước chúng ta...”

“Nhưng mấu chốt là, bên Bất Thực Ngưu phải giải thích thế nào?”

“...”

Càng nghĩ, mọi người càng cảm thấy áp lực tăng gấp bội, người càng có thân phận cao, bản lĩnh lớn, càng lo lắng điểm này: “Chúng ta đều là người đã từng nhận được ân huệ của Bất Thực Ngưu, được người ta chỉ điểm đường sống, đến Nhất Tiễn Giáo cũng là vì danh tiếng của Bất Thực Ngưu.”

“Nếu làm như vậy, cho dù có thể sống sót trong tay vị đại chấp đạo bên ngoài, chẳng lẽ người của Bất Thực Ngưu không có bản lĩnh giết cả nhà chúng ta sao?”

“...”

Cũng chính vì điều lo lắng điểm này, trên thị trấn tuy rằng lòng người hoang mang, nhưng cũng chưa hoàn toàn rối loạn, chỉ là áp lực cũng dồn lên Diệu Thiện Tiên Cô, không ngừng có người đến hỏi, thật sự là cầu xin van nài, để nàng cho người ta một viên thuốc an thần.

Tuy nhiên, Diệu Thiện Tiên Cô trong mớ hỗn loạn này, lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, Tôn lão gia tử và những người khác, hỏi mấy lần, nàng liền cười lạnh: “Đều đã nói không cần sợ, còn lo lắng cái gì?”

“Chỉ là một Chấp đao đại đường quan mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của các sư huynh trong giáo ta?”

“Các người cứ trông coi người dưới trướng cho tốt, đừng vì hoảng sợ mà phá hỏng trận thế trên thị trấn này, đợi đến lúc các sư huynh đến đây, sẽ không phải là đại đường quan bên ngoài phong ấn chúng ta, mà là các sư huynh chặn đường lui của hắn ở đây...”

“...”

Hảo hán! Nghe nàng nói như vậy, mọi người thật sự suy nghĩ theo, trong lòng không khỏi có chút mong đợi.

Đối với vị Chấp đao đại đường quan kia, hiện tại trên thị trấn này không ai là không sợ hãi, nhưng, nếu thật sự là cao thủ trong Bất Thực Ngưu đến giúp đỡ, e rằng thật sự chưa chắc ai thua ai thắng...

Đại đường quan đều là do Mười Hộ chỉ điểm, đại năng nhân trấn giữ một vùng, nhưng Bất Thực Ngưu, lại là đại yêu nhân không coi Mười Hộ và triều đình ra gì...

‘Cái này chỉ là nói cho các người biết các sư huynh sẽ đến giúp đỡ...’

Sau khi đuổi bọn họ đi, Diệu Thiện Tiên Cô cười lạnh: “Nếu để cho các người biết ngay cả giáo chủ của ta cũng ở đây, e rằng từng người từng người một đều sẽ vênh đuôi lên trời?”

Nhưng ngay lúc này, Bạch Phiến Tử vội vàng đến báo cáo, nói chuyện tiểu quỷ bị bắt, cái đuôi vừa mới vênh lên của Diệu Thiện Tiên Cô, liền soạt một tiếng kẹp lại, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên đứng dậy: “Thư không gửi được?”

“Ai có bản lĩnh lớn như vậy, ngay cả đường xuống âm phủ cũng có thể phong ấn?”

“...”

“Thủ Tuế nhân nhất định là không có bản lĩnh này...”

Bạch Phiến Tử cũng vội vàng nói: “Chuyện lần này, xem ra còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng, mà điều quan trọng nhất là, nếu các sư huynh đều không thể kịp thời đến giúp đỡ, vậy chỉ dựa vào mấy con mèo con trên thị trấn này, e rằng không có một chút đường sống nào?”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng sững sờ hồi lâu, vội vàng nói: “Không vội, không vội, vẫn còn cách, vẫn còn cách...”

Vội vàng nhìn về phía khách điểm, chỉ có thể lại đến bái kiến: “Tình thế nguy cấp, các sư huynh lại không thể đến, vậy chẳng phải chỉ có thể tìm vị giáo chủ này cứu mạng sao?”

...

...

“Nếu thật sự tu luyện theo pháp này, Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn cũng không phải là không thể tu luyện, thậm chí, giống như được tạo ra dành riêng cho ta...”

Hồ Ma trong khách điểm vừa thảo luận với lão Toán Bàn về mệnh số, cũng có chút ý tưởng về việc tu luyện Đại Uy

Thiên Công Tướng Quân Ân, chỉ là thời gian gấp rút, cần phải suy xét rất nhiều chuyện.

Chương 886. Dò Thám Bằng Cổ Trùng (2)

Chương 886: Dò Thám Bằng Cổ Trùng (2)

Hắn chỉ thở dài một hơi, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trời đã tối sầm, đến lúc hoàng hôn, cả một ngày đã trôi qua như vậy, tính toán thời gian, những sư huynh Bất Thực Ngưu mà Nhất Tiễn Giáo nhờ vả, cũng nên có tin tức rồi chứ?

Đang suy nghĩ, chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu pháp môn tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, thì nghe thấy Tiểu Hồng Đường “ơ” một tiếng.

Quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Hồng Đường từ trên xà nhà thò đầu xuống, đang nhìn chăm chăm một con tiểu trùng bay vào trong phòng, mắt sắp thành mắt gà chọi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghi hoặc.

Mà con tiểu trùng này trông cũng cổ quái, nhìn sơ qua, cũng không khác gì côn trùng bình thường, chỉ là bay vào trong phòng, liền bay quanh đèn dầu, không ngừng xoay vòng, nhưng lại không giống như con thiêu thân, sẽ thật sự lao vào.

“Chuyện giao phó cho Hầu Nhi Tử, đã làm xong nhanh như vậy sao?”

Trong lòng Hồ Ma khê động, liền làm theo phương pháp mà Hầu Nhi Tử đã nói cho mình trước đó, nhìn chăm chăm con tiểu trùng này, thấy nó bay quanh đèn dầu, xoay ba vòng, lại xoay ngược ba vòng, trong lòng lập tức xác định, liền nhẹ nhàng giang bàn tay ra, đón lấy con tiểu trùng này.

Con tiểu trùng này, dường như cũng cảm nhận được khí tức của Hồ Ma, chậm rãi bay tới, do dự một chút, liền đậu trên đầu ngón tay của Hồ Ma.

Sau đó, cắn một cái.

Không cảm thấy đau, nhưng Hồ Ma không hóa chết bàn tay, chống lại độc của con tiểu trùng này, ngược lại cố ý cảm nhận, rất nhanh liền cảm thấy, trước mắt một trận hoảng hốt.

Lờ mờ, xuất hiện những ảo giác kỳ lạ, dường như bản thân hóa thân thành một con tiểu trùng, đang bay lượn trong rừng sâu vào đêm khuya, xuyên qua những tán cây rậm rạp, tiến vào một ngôi làng hoang vắng, không còn một bóng người sống.

“Đây chính là cách mà Hắc Nhi Tử dùng để giúp ta dò thám những người phong ấn thị trấn?”

Hồ Ma cố ý thả lỏng tâm trạng, cũng để cho bản thân có thể cảm nhận rõ ràng hơn sự thay đổi này, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Vu Cô là một đại môn đạo, Hắc Nhi Tử lại càng học được bản lĩnh trong môn đạo này vô cùng rõ ràng, quả thật so với Bả Hí còn thần kỳ và ngoài sức tưởng tượng hơn.

Cảm giác hiện tại, giống như thật sự biến thành nhân vật trong truyện thần thoại, biến thành một con côn trùng nhỏ, bay vào trong doanh trại địch để dò thám tin tức.

Lờ mờ, liền theo con côn trùng nhỏ này, bay vào trong từ đường đồ nát của ngôi làng này.

Thấy ở đây đã có rất nhiều nam tử mặc áo thiết giáp im lặng, từng người từng người một đều có khí tức trầm ổn, cứng rắn như tượng đá, đứng riêng hai bên, xung quanh còn thấp đầy đuốc, đèn dầu, soi sáng khắp nơi như ban ngày.

Nhưng vùng hoang dã, vốn đã nhiều côn trùng, bây giờ là cuối hè đầu thu, côn trùng vẫn còn ở khắp mọi nơi, con côn trùng nhỏ này lại không thu hút sự chú ý, bay thẳng vào trong đại sảnh, nhìn thấy ánh lửa đang cháy trên bàn, cùng với mấy hàng bàn ghế ngay ngắn.

Trong đó có hai chiếc ghế thái sư ở vị trí cao nhất, bên trái ngồi một lão giả mặc áo thiết giáp, dáng người không cao lắm, chỉ có cái đầu đặc biệt lớn, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi.

Trên ghế thái sư bên phải, lại chỉ ngồi một nam tử mặc áo bào xanh, giày vải, tóc chải gọn gàng, bên cạnh đặt một cái bát sứ tinh xảo.

Hai người đang mượn ánh đèn dầu bên cạnh, mỉm cười nói chuyện.

“Thiếu gia Mạnh gia đến tìm ta làm việc, ta không lý nào không giúp đỡ, chỉ là cũng xin thiếu gia thông cảm một chút.”

Lão giả mặc áo thiết giáp nói: “Ta là đường quan của Chu gia, được truyền thụ một thân bản lĩnh, cũng ăn lương thực của người ta, đã là mệnh lệnh của Chu gia, ta đương nhiên phải lập tức đến đây làm việc, tiêu diệt đám giặc cỏ này.”

“Thủ Tuế Nhân làm việc, vốn dĩ đã nhanh gọn, huống chi còn mang danh Chấp đao, đối với đám giặc cỏ này, nếu dùng thời gian hơn một nén hương, đều sẽ bị người ta chê cười.”

“Nhưng Mạnh thiếu gia lại muốn ta trì hoãn ba ngày, nếu sau này lão gia Chu gia trách tội, e rằng ta sẽ bị mang tiếng làm việc không tốt...”

“...”

“Đường quan đại nhân nói đúng...”

Lão giả mặc áo thiết giáp này khách sáo với nam tử áo bào xanh, mà nam tử áo bào xanh này đối với người mặc áo thiết

giáp, cũng không hề kiêu ngạo, vừa lên tiếng liền gọi “đại nhân”, lời nói vô cùng cung kính, trước tiên cúi người chấp tay, mới cười nói:

“Các vị đại đường quan, đều gánh vác trách nhiệm tiêu diệt giặc loạn, ổn định thiên hạ, ngay cả Mười Họ, đối với các vị cũng chỉ có kính nể, tuyệt đối không có nửa điểm ý ra lệnh.”

“Ta đến nhờ đại nhân làm việc, cũng chỉ là muốn mượn cơ hội đại nhân tiêu diệt đám giặc loạn này, làm thêm một việc mà thôi, chuyện này trước đó cũng đã gửi thư đến Chu gia, đại nhân không cần lo lắng.”

“...”

“Mạnh thiếu gia, ngươi không kiêu ngạo, nhưng lời này thì đừng nói nữa.”

Người mặc áo thiết giáp cười khổ: “Ngươi là thiếu gia Mạnh gia, ta là môn đồ Chu gia, làm sao có thể nhận một tiếng đại nhân của ngươi? Lệnh của ngươi, ta không thể không nghe, chỉ là, không có sự cho phép của người Chu gia, nhân quả khác, ta cũng không dám dính líu.”

“Chỉ là không biết, Nhất Tiễn Giáo này tuy rằng có bóng dáng của yêu nhân Bất Thực Ngưu, nhưng cũng chỉ có vài con mèo con, ta từ Tây Lĩnh Giao Châu chạy đến đối phó với bọn họ, đã bị người ta xem là trò cười rồi.”

“Ngươi đường đường là dòng chính Mạnh gia, lại chạy đến vùng hoang dã này để làm cái gì, càng khiến người ta khó hiểu...”

Chương 887. Quỷ Đài Diễm Binh (1)

Chương 887: Quỷ Đài Diễm Binh (1)

“Dòng chính Mạnh gia?”

Hồ Ma nhờ Hầu Nhi Tử giúp mình dò xét động tĩnh bên ngoài, cũng là để biết người biết ta, tránh bị cuốn vào chuyện của Nhất Tiễn giáo một cách hồ đồ, đá phải tảng sắt, chịu thiệt lớn.

Nhưng vạn vạn không ngờ, chỉ dò xét sơ qua, lại nhận được một tin tức lớn như vậy.

Thông Âm Mạnh gia trong Mười Họ, lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Nếu bên ngoài chỉ là Chấp đạo đại đường quan, Hồ Ma cũng sẽ không quá để ý, dù sao tiêu diệt giặc loạn cũng là trách nhiệm của bọn họ, nhưng người của Mạnh gia lại xuất hiện ở đây, lập tức khiến mức độ quan tâm của hắn tăng lên mấy cấp bậc.

Mạnh gia và Hồ gia vốn là kẻ thù truyền kiếp, bình thường hắn đương nhiên không dám trêu chọc đối phương, nhưng nếu vô tình gặp phải đối phương, nhất cử nhất động của bọn họ, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, nơi này cách Minh Châu không xa, quê nhà của hắn lại ở Minh Châu, người của Mạnh gia xuất hiện ở đây, làm sao có thể không khiến hắn nghi ngờ?

Lập tức tập trung tinh thần, cảm nhận kỹ càng hơn, liền thấy Công tử mặc thanh y của Mạnh gia kia, nghe lời của vị tướng quân thiết giáp, thì liền cười đáp: “Nhìn thì đều là chuyện không có đạo lý, tìm hiểu kỹ, lại đều là do mệnh số.”

“Nhất Tiễn giáo nhỏ bé này, vốn dĩ chỉ cần phái hai tiểu đường quan đến đuổi bọn họ đi là được, Chu gia lại phải phiên tướng quân đích thân đến đây, là vì sao?”

“Nói là Nhất Tiễn giáo truyền bá bùa bãi pháp môn Thủ Tuế, chọc giận Chu gia, nhưng pháp môn nhỏ bé này, nào đáng để Chu gia để mắt? Nguyên nhân thực sự, chẳng phải là vì nơi này quá gần Minh Châu, nếu một khi loạn lạc, e rằng sẽ bị người kia mượn thế sao?”

“Thật ra ta cũng vậy.”

“Chúng ta đều biết người kia ở Minh Châu, động tĩnh càng ngày càng lớn, trước tiên thu phục hộ pháp thần phản bội ra khỏi Hồ gia, sau đó lại ngấm ngầm sai khiến người ta, muốn đoạt chức phân hương của Minh Châu, ngay cả Trấn Túy Phủ, cũng đã mở ra một lần, kinh động thiên hạ.”

“Ai biết bước tiếp theo, hắn sẽ gây ra động tĩnh lớn gì?”

“Nói kỹ ra, người trong Mười Hộ không muốn trêu chọc hắn vào lúc này, đều đang đợi hắn tự mình nghĩ thông suốt, tiếp tục làm những chuyện đã bàn bạc ở Thạch Đình.”

“Nhưng không theo dõi hắn cho tốt, lại để cho cục diện ở đây càng ngày càng loạn, thì không được, không chỉ như vậy, sớm dẹp yên loạn lạc xung quanh Minh Châu, cũng có thể răn đe đám cỏ dại có dã tâm ở Minh Châu, cho bọn họ biết, chuyện tạo phản không phải là trò đùa, đừng có đi theo làm loạn.”

“...”

“Ha ha...”

Nghe những lời này, vị tướng quân thiết giáp dường như cũng hiểu, công tử Mạnh gia này rất khách sáo với mình, lại nói ra một số nguyên nhân vốn không nên để cho mình biết, để đáp tạ đối với mình.

Thở dài một tiếng, nói: “Nói ra cũng thú vị, đám yêu nhân Nhất Tiễn giáo này, có lẽ đến chết cũng không hiểu, bọn họ sẽ chết, không liên quan đến bọn họ, cũng không liên quan đến chuyện bọn họ làm, chỉ là bị liên lụy bởi người kia ở Minh Châu.”

“Buồn cười là, có lẽ bọn họ còn không biết người kia ở Minh Châu là ai...”

“... Nhưng, ta nhận lệnh đến đây giết người, nguyên nhân đơn giản, bề ngoài cũng có thể chấp nhận được, công tử lại đích thân đến bái phỏng, còn xin ta ba ngày, là ý gì?”

“...”

Công tử mặc thanh y cười nói: “Ta vốn cũng là nhất thời nổi hứng, lại có liên quan đến con yêu thi mà tướng quân bắt được.”

“Yêu thi?”

Vị tướng quân thiết giáp cũng sững sờ, cười nói: “Tên kia ẩn nấp trong rừng, ngày ngủ ở mộ hoang, đêm hút máu người, vừa hay bị ta gặp phải, một phát bắt được nó, xem ra là một con yêu thi, cũng không có gì đặc biệt, sao lại bị công tử để mắt tới?”

Công tử mặc thanh y mỉm cười, nói: “Đó không phải là yêu thi, mà là Âm Tướng Quân.”

Tướng quân thiết giáp sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

Công tử mặc thanh y cười nói: “Chỉ là Âm Tướng Quân này dường như bị người có năng lực tính kế, chưa có thành tựu, nhưng đối với ta, miễn cưỡng cũng có thể sử dụng tạm.”

“Dường như nó còn chưa thành hình, đã sớm ra đời, mới biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này, nhưng cũng không sao, Thái Tuế Lão gia không cho nó, ta cho nó, cũng có thể nuôi dưỡng ra được một ít thành tựu.”

“...”

Thiết Tuấn đại đường quan cũng khẽ nháy mắt, mới nhỏ giọng nói với Công tử mặc thanh y: “Chuyện Âm Tướng Quân, ta đã từng nghe nói, nghe nói nơi nào xuất hiện Âm Tướng Quân, thì đại diện cho nơi đó sắp loạn lạc.”

“Mà thứ có thể trị nó, chỉ có tướng quân lệnh, công tử nếu nói thứ này là Âm Tướng Quân, vậy tướng quân lệnh...”

“...”

“Đây cũng là lý do ta muốn ba ngày.”

Công tử mặc thanh y cười nói: “Âm Tướng Quân này chưa có thành tựu, tướng quân lệnh cũng không thấy đâu, nếu ta đoán không sai, đã bị người ta lấy đi rồi, ta muốn làm xong bố trí này, thì phải nghĩ cách lấy lại tướng quân lệnh kia.”

“VẬY...”

Vị tướng quân thiết giáp do dự một chút, vẫn hỏi: “Cần gì phải phiền phức như vậy, mang người giết vào trong trấn, tìm ra người, trực tiếp đòi không phải tốt hơn sao?”

“Hoặc là truy tìm nguồn gốc, Âm Tướng Quân sinh ra ở đâu, tướng quân lệnh ở đó, tìm ra nó, có gì khó?”

“...”

“Không thể làm như vậy.”

Chương 888. Quỷ Đài Diễm Binh (2)

Chương 888: Quỷ Đài Diễm Binh (2)

Công tử mặc thanh y lại lắc đầu nhẹ nhàng, nói: “Thật không dám giấu diếm, trước khi gặp tướng quân, ta đã đến mộ huyết thực nhỏ bé mà Âm Tướng Quân sinh ra rồi, chỉ là ta không vào mộ, bởi vì ta nhìn thấy có người đánh dấu ở trên mộ.”

Vị tướng quân thiết giáp hơi sững sờ: “Đánh dấu?”

“Đúng vậy.”

Công tử mặc thanh y cười nói: “Là dấu hiệu mà ngay cả Mùoi Họ cũng không muốn tùy tiện trêu chọc, ta nhìn dọc đường, thấy hắn ngay cả trong những ngôi làng xung quanh, cũng để lại dấu hiệu.”

“Quả thật có thể thông qua những dấu hiệu này để phán đoán người kia cũng đã đi vào trấn Thạch Mã.”

“Ta cũng chính vì biết hắn ở trấn Thạch Mã, cho nên mới muốn tướng quân cho ba ngày này, nếu không, người trực tiếp giết vào, chưa chắc đã chiếm được lợi ích.”

“...”

Vị tướng quân thiết giáp nghe xong, sắc mặt đã đại biến: “Ngay cả Mùoi Họ cũng kiêng dè? Trong trấn Thạch Mã, còn có cao nhân như vậy?”

“Không phải là kiêng dè, bản lĩnh của hắn cũng chưa chắc đã lớn.”

Công tử mặc thanh y chậm rãi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chỉ là lai lịch của những người này kỳ lạ, phải cho chút thể diện, để tránh bọn họ đến từ đường nhà chúng ta làm loạn, nhưng trước tiên cho hấn thể diện, để hấn có thời gian rời đi là được rồi.”

Vị tướng quân thiết giáp nghe xong, sắc mặt đã trở nên cổ quái nói: “Nếu ba ngày sau hấn không rời đi, thậm chí nói, ngay cả tướng quân lệnh này, cũng là do người này, hoặc là hấn xúi giục người khác trộm đi thì sao?”

“Vậy hấn chính là tự tìm đường chết.”

Công tử mặc thanh y thản nhiên nói: “Người trong môn đạo bọn họ, không thể đứng về phe nào, một khi đứng về phe nào, thì tình nghĩa sẽ không còn, giết chết cũng không ai quản.”

Vị tướng quân thiết giáp không kìm được sự tò mò trong lòng, thăm dò: “Rốt cuộc là người nào, thân phận đặc biệt như vậy?”

Công tử mặc thanh y nhìn vị tướng quân thiết giáp, cười nói: “Chẳng lẽ tướng quân chưa từng nghe nói, ngoài Mười Họ, còn có một Họ, ngoài mười môn, còn có một môn?”

Trong lòng vị tướng quân thiết giáp khẽ động, buột miệng nói: “Quốc sư?”

“Ha ha...”

Công tử mặc thanh y, lại không chịu nói thêm nữa, chỉ cười nói: “Nói tóm lại, cho ba ngày này, thể diện đã cho đủ rồi.”

“Tướng quân lệnh này, trộm đi thì dễ, nhưng thứ này, không phải ai cũng có thể giấu được, chưa chắc đã có tướng quân lệnh, thì có thể quản lý đội quân âm binh này, Âm Tướng Quân chưa thành hình, có lẽ sẽ bị nó khống chế, nhưng một khi Âm Tướng Quân đã luyện thành...”

“Đao hung hại chủ, binh hung phản soái, muốn giấu tướng quân lệnh nữa, phải xem mình có mạng này hay không, có thể áp chế được hung vật này hay không...”

“...”

Ngay cả vị tướng quân thiết giáp nghe xong, sắc mặt cũng đã hơi trầm xuống, mà vị Công tử mặc thanh y này lại cười ngửa người ra sau, nhẹ giọng thở dài: “Cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

“Chỉ có thể mượn Âm Tướng Quân này, luyện thành Quỷ Tướng Đài, đặt ở đây, thống lĩnh hai vạn âm binh, giúp ta theo dõi người kia ở Minh Châu, đợi đến lúc Mạnh gia chúng ta đến Minh Châu làm việc, mới thuận tiện hơn một chút, đúng không?”

“Thạch đình chi minh, liên quan đến đại kế thiên hạ!”

“Người kia ở Minh Châu, trước đây đã từng chịu thiệt, tính tình đại biến, trở nên tàn nhẫn quyết đoán hơn rất nhiều, nhưng cứ để mặc hắn làm loạn ở Minh Châu, cũng không phải là chuyện tốt, ta nghĩ bất kỳ môn đạo nào cũng biết, không thể tiếp tục dung túng hắn tùy hứng như vậy nữa.”

“Mạnh gia chúng ta vì thiên hạ mà suy nghĩ, dự định đi tìm hắn nói chuyện.”

“Nếu hắn có thể nghĩ thông suốt, tiếp tục Thạch Đình chi minh, đương nhiên là tốt, nếu không chịu, thì thiên hạ họ Hồ nhiều người, cũng chưa chắc chỉ có một mình hắn, mới có thể làm chủ Trấn Túy Phủ.”

“...”

“Về phần những môn đồ khác, dù có nhận hay không, cũng không nên vào lúc mấu chốt này, lại đến phá hỏng chuyện, đúng không?”

Hắn mỉm cười nói, ánh mắt lại đột nhiên chuyển động, nhìn về phía Hồ Ma, ngay cả Hồ Ma, cũng cảm thấy trong lòng khẽ động, mới nhận ra, hắn chỉ là nhìn con cỏ trùng đang nằm dưới bóng đèn dầu trên tường.

“Hửm?”

Theo lời hắn nói, vị tướng quân thiết giáp kia cũng sững sờ, đột nhiên nhận ra, tức giận nói: “To gan, dám nhìn lên chúng ta nói chuyện!”

Tiếng quát lớn vang lên, hắn liền đưa tay chụp lấy con cỏ trùng.

“Không cần.”

Công tử mặc thanh y lại cười cười, đưa tay nhẹ nhàng nâng lên, vậy mà đỡ được bàn tay đang chụp tới của vị tướng quân thiết giáp, cười nói: “Đây là Tử Mẫu Đồng Tâm Cỏ, bây giờ cho dù bóp chết nó, những lời nó vừa nghe được, cũng đã truyền ra ngoài rồi.”

“Chỉ trách con cỏ trùng này được luyện chế quá tinh xảo, ngay cả ta cũng phải sau khi nó vào đây một chén trà, mới phát hiện ra.”

“Nhưng đã có bản lĩnh luyện chế ra loại cỏ trùng này, thì không nên là người không hiểu chuyện, để hắn nghe được lời chúng ta nói, cũng để hắn suy nghĩ xem phải làm thế nào, ta nghĩ sẽ không làm trái ý chúng ta đâu.”

“...”

“...”

Nói đến đây, tiếng nói chuyện của bọn họ mới dần nhỏ đi, trước mắt Hồ Ma cũng trở nên mơ hồ, cuối cùng dần dần tỉnh lại, đáy mắt đã hơi ngưng tụ, ý thức được sự tình quái dị.

“Chẳng lẽ, đây chính là cách giải thích trực quan nhất về mệnh số?”

“Là hậu nhân của Hồ gia, ta chỉ an phận ở Minh Châu mà thôi, nhưng đã ảnh hưởng đến sự sống chết của Nhất Tiễn giáo cách xa hàng trăm dặm...”

“Thật sự không ngờ, tai họa trên trần Thạch Mã, lại là do ta mang đến...”

“Càng không ngờ, chuyện này thoát nhìn là tai họa của Nhất Tiễn giáo, nhưng bên trong lại là người của Mười Họ, vì đối phó với ta, mà đặc biệt sắp đặt một màn kịch...”

Chương 889. Đi Đường tắt thì phải sai bước đi (1)

Chương 889: Đi Đường tắt thì phải sai bước đi (1)

Chậm rãi nhắm mắt lại, Hồ Ma trước tiên sắp xếp lại thông tin, sau đó mới từ từ thở ra: “Trước đây ta mượn tín vật, Trần Túy Phủ ở Minh Châu lộ diện, hình như gây ra động tĩnh hơi lớn, đến mỏ huyết thực này, cũng là để tạm thời tránh đầu ngọn gió.”

“Lại không ngờ, quả nhiên là do mệnh số, ta rời khỏi Minh Châu là để tránh đầu ngọn gió, nhưng Mạnh gia cũng quả nhiên có phản ứng.”

“Chỉ là phản ứng của bọn họ cũng không phải là đến Minh Châu tìm ta, mà là chạy đến vùng núi sâu này ở Tây Lĩnh, xây dựng cái gọi là Quỷ Tướng Đài, để dùng nó theo dõi ta từ xa?”

“...”

Trong lòng cảm thấy hoang đường, suy nghĩ kỹ lại, lại mơ hồ phát hiện ra mấy thông tin quan trọng: “Người mà hắn nói, để lại dấu hiệu ở mỏ huyết thực và những ngôi làng xung quanh... Ha ha!”

“Thêm một điểm nữa, hắn nhắc đến không chỉ có một mình ta là họ Hồ, chẳng lẽ, nhà họ Hồ còn người sống? Không đúng, nếu thật sự còn người có thể đại diện cho nhà họ Hồ còn sống, thì nhiều chuyện như vậy, đã không có lý do gì lại rơi xuống đầu ta...”

“Đó chính là... chi thứ? Hoặc là thủ đoạn khác? Điểm này, phải đi thỉnh giáo Sơn Quân tiền bối, chỉ dựa vào suy nghĩ thì

không thể nghĩ ra.”

“...”

Suy đi tính lại, cẩn thận suy xét, rất nhanh đã hiểu rõ tình hình hiện tại, điều đầu tiên phải đối phó, vẫn là trọng điểm mà đối phương nhắc đến: “Âm Tướng Quân!”

Xem ra, quan hệ giữa Âm Tướng Quân và tướng quân lệnh, không chỉ lão Toán Bàn biết, Mạnh gia cũng có thể nhìn ra ngay, thậm chí, trong mắt Mạnh gia, chuyện này còn rõ ràng hơn, lão Toán Bàn vì không có chứng cứ, đã từng hoài nghi tướng quân lệnh ở trên người ta.

Nhưng cuối cùng, lão ta vẫn cảm thấy là tổ sư gia nhà bọn họ không đáng tin cậy.

Nhưng người Mạnh gia này, lại khẳng định cho rằng, tướng quân lệnh nhất định ở đây, căn bản không nghĩ đến khả năng thứ hai, thậm chí còn muốn mượn quan hệ giữa Âm Tướng Quân và tướng quân lệnh, đến đây phản chế ta?

Nhưng hẳn dường như không biết người lấy được tướng quân lệnh, chính là ta, hậu nhân của Hồ gia...

Trong lúc nhất thời, suy đoán trước đây sau khi biết được bí quyết tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn từ Đại Hồng Bào, bây giờ lại nổi lên, trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng đã không kìm được sự rung động này.

“Tướng quân lệnh vốn không phải là ta muốn lấy, mà là do thần hồn sinh ra dị động, nhưng bây giờ xem ra, tướng quân lệnh này dường như lại có liên quan mật thiết đến việc tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn của ta, rốt cuộc là tất cả đều là trùng hợp, hay là có sự sắp đặt khác?”

“...”

Suy nghĩ một lát, Hồ Ma không dám đưa ra kết luận.

Chết tiệt, chỉ cảm thấy càng nghĩ càng đau đầu, loại vấn đề này, nói đến gốc rễ, chính là do bản thân vẫn chưa đủ hiểu biết về thần hồn, mà những thủ đoạn cao cấp kia, lại đều bắt đầu từ thần hồn, đối với hắn mà nói là vượt quá trình độ.

Nghĩ kỹ lại, đề nghị của Hầu Nhi Tửu là trực quan nhất: Muốn hiểu rõ những điều này, giải quyết những điều này, chỉ có thể tham ngộ thần hồn, thần hồn càng mạnh, linh miếu bản mệnh càng sáng.

Đợi đến khi thần hồn phát ra thần quang, sẽ có thể nhìn thấu tất cả, cho dù có nhiều bí mật đến đâu, cũng sẽ hiện ra trước mắt mình.

Nghĩ đến đây, không khỏi nghiến răng: “Còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

“Con đường ngay trước mắt, vẫn là đạo lý của Thủ Tuế nhân là thiết thực nhất, cho dù có nhiều đạo lý phức tạp đến đâu, cuối cùng cũng chỉ nhìn vào bản lĩnh của bản thân, tu luyện như thế nào!”

“...”

Trong lúc suy nghĩ, vừa định ra trọng điểm trên con đường hiện tại của mình, trong lòng lại khẽ động, vội vàng tập trung tinh thần nhắm mắt, chìm vào linh miếu bản mệnh, liền nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Hầu Nhi Tửu vang lên: “Đã nhìn thấy kết quả ta dò thám những người bên ngoài chưa?”

“Nhìn thấy rồi.”

Hồ Ma trước tiên sững sờ một chút, mới kỳ quái hỏi: “Sao ngươi vẫn chưa lên đường đến Minh Châu?”

Giọng nói của Hầu Nhi Tửu có vẻ hơi khó hiểu, nói: “Đến Minh Châu làm gì?”

Hồ Ma kinh ngạc: “Không phải đã nói là để người giúp ta làm hai chuyện sao? Dò xét tình hình bên ngoài, chỉ là chuyện thứ nhất, chuyện quan trọng hơn là, đến Minh Châu, tìm những người chuyên sinh ở đó...”

“Đều đã làm xong.”

Hầu Nhi Tửu thân nhiên nói: “Trước tiên giúp người thông báo cho bọn họ, sau đó mới thả cổ trùng ra, lên vào đại bản doanh của đám người phong ấn thị trấn.”

“Cái gì?”

Hồ Ma đều ngây người: “Mới có một ngày...”

“... Chỉ là gọi bọn họ mà thôi, cần gì nhiều thời gian như vậy?”

Giọng nói của Hầu Nhi Tửu, cũng có vẻ hơi khó hiểu, Hồ Ma lại đột nhiên phản ứng lại: “Người đã đột phá tam trụ hương đạo hạnh?”

“Ta là ngũ trụ đạo hạnh.”

Hầu Nhi Tửu thân nhiên nói: “Cho nên ta thường xuyên có thể nghe thấy rất nhiều lời gọi đến từ những nơi khác nhau, chỉ là lười để ý, cũng chỉ có những nơi gần, ta mới đáp ứng... Xin lỗi, chuyện này là lỗi của ta, ta quên mất đạo hạnh của rất nhiều người đều không vượt qua tam trụ.”

Chương 890. Đi Đường tắt thì phải sỏi bước đi (2)

Chương 890: Đi Đường tắt thì phải sỏi bước đi (2)

“Hít...”

Hồ Ma hít sâu một hơi: “Ngũ trụ?”

“Làm sao ngươi làm được? Có thể dạy ta không?”

“...”

“Rất đơn giản...”

Hầu Nhi Tửu thản nhiên nói: “Ta dùng thần hồn luyện cổ trùng, luyện ra thân ngoại hóa thân, ngay khi thành công, đã có tứ trụ đạo hạnh.”

“Nếu ngươi muốn học, cũng rất đơn giản, ta giúp ngươi luyện một con cổ trùng, thả vào trong đầu ngươi, ngươi sẽ...”

“...”

“Thôi bỏ đi...”

Hồ Ma vội vàng cự tuyệt, chuyện này vẫn là có chút khó chịu, trong lòng dâng lên cảm giác bất công, hít sâu hai hơi, mới nói: “Vậy thông tin truyền đạt như thế nào? Bọn họ...”

“Hắn là đê đã lên đường rồi, chỉ nói trong vòng ba ngày, sẽ có thể đến.”

Hầu Nhi Tửu chậm rãi nói: “Ngươi nói nhiều như vậy, người này đáng tin, người kia không đáng tin, ta cũng không nhớ rõ, liền trực tiếp gọi Nhị Oa Đầu, liên lạc được với hắn, nói lại lời của ngươi với hắn.”

“Hắn vốn còn nói mình đang có việc quan trọng, sắp chiếm được cái gì ở một ngõ hẻm nào đó, nhưng ta nói cho hắn biết hiện tại người đang bị người ta vây khốn, hắn liền gọi thêm hai người khác đến.”

“Cuối cùng là một người chuyên sinh có danh hiệu là Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư lên tiếng, một cô nhóc khác tên là Địa Qua Thiêu, tính tình thẳng thắn, hai người bọn họ bỏ phiêu, áp đảo Nhị Oa Đầu, vì vậy bọn họ lập tức quyết định lên đường, đến nơi này tìm người.”

“...”

“Quá tốt rồi...”

Hồ Ma trong lòng mừng rỡ, ban đầu lo lắng, chỉ là khoảng cách quá xa, bọn họ nhận được tin tức, lại chạy đến đây không biết cần bao nhiêu thời gian, bây giờ trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Chỉ là, nơi này cách Minh Châu, đến bảy tám trăm dặm, lúc đến đây hắn mất tám ngày, bọn họ lại có thể đến đây trong vòng ba ngày?

Chỉ có thể nói vẫn là Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đáng tin cậy...

“Đã như vậy...”

Hồ Ma suy nghĩ một chút, nghĩ đến Hưu Nhi Tửu ở đầu bên kia linh miếu bản mệnh, là kẻ điên cuồng nhất, nhưng cũng là kẻ tinh táo nhất, vì vậy, liền đột nhiên nói ra mấy câu pháp quyết trong Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, sau đó chậm rãi hỏi ra nghi hoặc trong lòng:

“Mấy câu khẩu quyết trên đây, là pháp môn nhập phủ của môn đạo Thủ Tuế chúng ta, ta vừa hay có một vật, có thể dẫn dụ oán hồn, lại có một pháp, có thể tiêu diệt oán hồn, vừa hay muốn mượn nó để tu luyện, tăng cường bản lĩnh.”

“Bản thân ta suy nghĩ kỹ càng, tự cảm thấy chu toàn, nhưng trong lòng vẫn còn chút không chắc chắn, người có đề nghị gì hay không?”

“...”

Hầu Nhi Tử dường như cũng không ngờ Hồ Ma lại hỏi chuyện này, hơn nữa y là người tu luyện Vu Cổ, pháp môn khác biệt hoàn toàn so với các môn đạo khác, người bình thường chắc cũng sẽ không nghĩ đến việc đi tìm người tu luyện Vu Cổ để thỉnh giáo về pháp môn tu luyện của Thủ Tuế nhân.

Nhưng Hồ Ma hỏi một cách rất tự nhiên, Hầu Nhi Tử cũng suy nghĩ một chút, trả lời một cách rất tự nhiên: “Cách của người có thể thực hiện được, chỉ là...”

Y dừng một chút, nói ra đề nghị của mình: “... Quá chậm!”

“Chậm?”

Giọng nói của Hồ Ma đều có chút thay đổi, mình sở dĩ muốn hỏi y một câu, chính là vì lo lắng quá nhanh, không vững chắc.

Mà Hầu Nhi Tử nghe lời của Hồ Ma, thì chậm rãi nói: “Đường tắt hoặc là không đi, hoặc là nhanh chân tiến lên.”

“Pháp môn tu luyện cũng không bao giờ chú trọng đến việc từng bước vững chắc, người tìm được bí quyết đương nhiên sẽ đi nhanh hơn người bình thường, tiền trúng xổ số cũng là tiền, chẳng lẽ không phải là tiền lương kiếm được thì người không cần sao?”

“...”

“Lúc này người lại phân biệt rõ ràng như vậy?”

Hồ Ma bị lời của Hầu Nhi Tử làm cho kinh ngạc, hồi lâu, mới run giọng nói: “Cho nên, ý của người là...”

Hầu Nhi Tử cười nhạt một tiếng, nói: “Đã có thể áp chế được, cần gì phải phiền phức như vậy? Dọn ổ cho tốt, chiếm hết những lợi ích có thể chiếm được trong phạm vi lý thuyết!”

...

...

Lần này Hồ Ma thật sự ngây người, thậm chí quên mất phải dặn dò Hầu Nhi Tử gì, liền mơ mơ màng màng cắt đứt liên kết, chỉ chìm đắm trong lý thuyết của Hầu Nhi Tử, không thể tự kìm chế.

Trong đáy mắt, lúc đầu là không nở cùng quang mang hoài nghi, nhưng dần dần, cúi đầu nhìn cánh tay trái, nghĩ đến áp lực nặng nề trên đỉnh đầu, lại dần dần có một cỗ quyết tâm, bộc phát từ đáy lòng.

“Haiz...”

Suy nghĩ này, khiến hắn dần dần say mê, sinh ra cảm giác mong đợi mãnh liệt, càng nghĩ càng sâu, cho đến khi, bên ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng thở dài, mới bừng tỉnh, nhíu mày, nhìn về phía cửa, quát: “Ai đó?”

“Giáo chủ... Sư thúc, là ta!”

Nghe thấy giọng nói của Diệu Thiện Tiên Cô bên ngoài, Hồ Ma đứng dậy, sờ đầu Tiểu Hồng Đường đang canh cửa, liền mở cửa.

Vừa hay nhìn thấy Diệu Thiện Tiên Cô đang ngồi trên bậc đá bên ngoài cửa phòng hắn, dường như sợ bị người khác nhìn thấy, còn ngồi sau một cây chuối, mượn lá cây che chắn.

Cách đó không xa, là Bạch Phiến Tử đang thò đầu thò cổ, trông giống như kiến trên chảo nóng.

Hồ Ma ngạc nhiên hỏi: “Người đang làm gì ở đây?”

“Ta, ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo...”

Diệu Thiện Tiên Cô thấy Hồ Ma cuối cùng cũng ra ngoài, vội vàng nói: “Vội vàng đến tìm sư thúc, nhưng thấy sư thúc có tiểu quỷ canh cửa, biết không tiện quấy rầy, nên cứ đợi ở đây... Sư thúc dùng ba chữ ‘không được quỳ’ để khai sáng cho ta, cho nên ta không dám quỳ, chỉ có thể ngồi đây đợi.”

“Chờ đến sốt ruột, lại không dám thúc giục, cho nên thở dài một tiếng, để ta nghe thấy sao?”

Hồ Ma cũng có chút bất lực, càng nghĩ, Diệu Thiện Tiên Cô này cũng sắp ba mươi tuổi rồi, hành sự lại giống như một cô bé, chẳng lẽ cũng là vì đầu óc không được thông minh cho lắm, mới bị đẩy lên làm người phát ngôn?

Vừa nghĩ, vừa nói: “Chuyện gì?”

“Chúng ta...”

Trên mặt Diệu Thiện Tiên Cô đã hiện lên vẻ lo lắng: “Tiểu quỷ chúng ta phải đi truyền tin ra ngoài bị chặn lại, mới biết, mới biết ngay cả đường xuống âm phủ, cũng bị người ta phong ấn...”

“Ồ.”

Hồ Ma gật đầu, thản nhiên nói: “Mạnh gia đến rồi mà, người trong đại môn đạo Thông Âm, phong ấn đường đi cũng rất bình thường?”

“A?”

Diệu Thiện Tiên Cô đã vô cùng kinh ngạc: “Giáo chủ, vậy mà đã biết trước?”

Chương 891. Giáo chủ không bước chân ra khỏi nhà (1)

Chương 891: Giáo chủ không bước chân ra khỏi nhà (1)

Bởi vì đã biết người Mạnh gia đang ở bên ngoài, nên việc tiểu quỷ truyền tin của Nhất Tiễn Giáo bị chặn lại cũng không có gì bất ngờ.

Cách ứng phó trước đây của Nhất Tiễn Giáo thực ra không có vấn đề gì, biết được bên ngoài là Thủ Tuế Đại Đường Quan đang canh giữ, nên không dám để người sống, thậm chí là sinh vật truyền tin, mà tìm tiểu quỷ, mượn đường âm phủ, Thủ Tuế nhân có bản lĩnh lớn, nhưng lại không có cách nào đối phó với chúng.

Nhưng người Mạnh gia lại là chuyên gia trong lĩnh vực này, phong tỏa âm lộ còn chặt chẽ hơn dương lộ.

Đương nhiên, cái gọi là mượn đường âm phủ, vốn dĩ cũng khiến người ta tò mò, trên thế gian này không có quỷ môn quan, hoặc theo cách nói trong truyền thuyết dân gian, quỷ môn quan đã đóng lại, cho nên người, quỷ, yêu ma mới lẫn lộn trong cùng một thế giới.

Nhưng cũng có thể thấy rõ ràng, trên thế gian này cũng có một số nơi thần bí, ví dụ như con đường âm phủ, tiểu thư của Động Tử Lý gia năm xưa, có thể dẫn người đi quỷ môn quan, mà khi nàng dẫn hồn trong mơ, đi không phải là con đường dương gian, mà ở dương gian, cũng không tìm thấy “cánh cửa màu đen” mà nàng nói.

Tiểu quỷ đưa tin đôi khi sẽ đi đường dương gian, trong mắt người ngoài, chính là một trận âm phong thổi qua, nhưng nếu đường xa, lại gấp gáp, chúng cũng sẽ đi đường âm phủ, có một số tiểu quỷ lợi hại, ngàn dặm đường xa, cũng chỉ mất nửa ngày là đến.

Tuy nhiên, dù sao bản lĩnh mà Hồ Ma học được cũng không liên quan đến chuyện này, cho nên hắn cũng chỉ nghe nói qua một cách mơ hồ, mà không hiểu rõ.

Đương nhiên, chỉ bằng hai câu nói bình thản của hắn, cũng đủ khiến vị Diệu Thiện Tiên Cô này, cùng với Bạch Phiến Tử đang lén nghe ở đằng xa trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu quỷ đưa tin bị người ta chặn lại, đã đủ đáng sợ rồi, nhưng bây giờ nghe nói là Mạnh gia phong tỏa đường, lại dường như rất hợp lý, nhưng điều quan trọng là, khi Giáo chủ nhắc đến Mạnh gia, sao sắc mặt lại bình tĩnh như vậy?

Mạnh gia, đó chính là tổ tông của Phụ Linh nhân...

Nếu như trước đó biết được Đại Đường Quan Thiết Tuấn đến phong tỏa trấn, bọn họ chỉ là sợ hãi hoảng loạn, còn muốn mời người đến trợ giúp, thì khi nghe nói có người Mạnh gia, gần như rơi vào tuyệt vọng.

Mười Họ đường đường ra tay, há chẳng phải là Nhất Tiễn Giáo nhỏ bé này có thể chống đỡ được sao?

Cũng may bây giờ là đang nói chuyện riêng tư, nếu nói trước mặt mọi người, chỉ riêng thân phận người Mạnh gia, e rằng sẽ khiến mọi người sợ mất mặt.

Mà bây giờ, ít nhất Diệu Thiện Tiên Cô là xuất thân từ Bất Thực Ngưu, có chút miễn dịch với Mười Họ, cộng thêm tin tức này là do Hồ Ma nói ra, hắn lại tỏ ra bình tĩnh, khiến cho bọn họ hơi vững tâm một chút.

“Hô...”

Mà ra khỏi cửa, Hồ Ma lại không nhìn nhiều vị giáo chủ của Nhất Tiễn Giáo này, chỉ hít sâu một hơi, nhìn lên bầu trời đêm u ám, chớp mũi dường như ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng không tan, thở dài khe khẽ, nói: “Còn có phiền phức.”

“Đêm nay, yêu thi kia e rằng vẫn sẽ đến tập kích thôn!”

“...”

“A?”

Lời nhắc nhở này khiến Diệu Thiện Tiên Cô và Bạch Phiến Tử đang lén nghe ở đằng xa giật mình, vốn dĩ bọn họ đã lo lắng về điều này, chỉ là bị việc Thiết Tuấn đến làm phân tán sự chú ý, nghe lời này, trong lòng liền hoảng hốt.

“Vậy thì ta...”

Diệu Thiện Tiên Cô vội vàng nói: “Ta sẽ đi mời Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ đến, Thượng đàn chủ, Phù Giáp quân của chúng ta, bây giờ còn bao nhiêu người có thể sử dụng?”

Nói ra thật xấu hổ, ngày hôm nay Nhất Tiễn Giáo vốn dĩ vẫn luôn chuẩn bị phương pháp đối phó với yêu thi kia, chỉ là bị việc bên ngoài phong tỏa trấn làm cho lòng người hoang mang, cộng thêm Phù Giáp quân đi ra ngoài tìm kiếm yêu thi, tổn thất nặng nề, nhìn thì giống như đêm nay chẳng làm gì cả.

Nghe nói yêu thi sắp đến, bây giờ có thể nghĩ đến, vẫn là mời mấy vị Thủ Tuế Nhân nhập phủ ra tay tương trợ.

“Không cần.”

Nhưng nghe lời bọn họ, Hồ Ma lại lắc đầu, đột nhiên nói: “Yêu thi này đến, cứ để ta đối phó, các ngươi đều không cần nhúng tay vào.”

Diệu Thiện Tiên Cô vô cùng bất ngờ: “Chuyện này...”

“Các ngươi cứ lo liệu những việc mình cần làm.”

Hồ Ma chấp tay sau lưng, trong lòng nghĩ đến chủ ý mà Hầu Nhi Tử đưa ra, cũng có chút hưng phấn xen lẫn mong đợi, cùng với cảm giác lo lắng trộn lẫn vào nhau, khẽ nói: “Vật phẩm và nhân lực trong trấn đã kiểm kê xong chưa?”

“Ngoài ra, trong trấn này, dân chúng đông, cao nhân trong môn đạo cũng nhiều, tuy là chạy đến Nhất Tiễn Giáo, nhưng cũng phải cẩn thận, xem có đáng tin cậy hay không, có ổn thỏa hay không.”

“Đừng để bên ngoài có kẻ địch mạnh, mà người bên trong lại đánh nhau trước...”

“...”

“A...”

Nghe Hồ Ma nhắc nhở, Diệu Thiện Tiên Cô như mới nhớ ra, liên tục gật đầu, Bạch Phiến Tử ở bên cạnh, càng thêm lời đúng lúc, nói: “Hay là, nhân cơ hội này, để những kẻ không đáng tin cậy kia đều nhảy ra, một mẻ hốt gọn?”

“Một mẻ hốt gọn?”

Hồ Ma suýt chút nữa bật cười, với cảm giác ưu việt của người chuyển sinh, liếc nhìn bọn họ, nói: “Các ngươi còn muốn làm đại sự?”

Chương 892. Giáo chủ không bước chân ra khỏi nhà (2)

Chương 892: Giáo chủ không bước chân ra khỏi nhà (2)

“Nếu các người ở thế yếu, làm gì có ai đáng tin cậy, những người vốn trung thành với các người, cũng sẽ nghĩ cách trói các người lại, đưa ra ngoài trấn để đổi lấy một con đường sống.”

“Nếu các người cho bọn họ niềm tin, thì những kẻ không đáng tin cậy nhất, cũng sẽ giúp các người chống lại người bên ngoài.”

“Đạo lý đơn giản như vậy còn không hiểu?”

“...”

Nói xong, mới cười lạnh một tiếng, nói: “Đại Đường Quan này đến tìm phiền phức cho các người, quả thực là tai họa bất ngờ, nhưng ai có thể nói tai họa này không phải là một cơ hội?”

“Nếu Nhất Tiễn Giáo bị hấn tiêu diệt, thì tất nhiên là xui xẻo, nhưng nếu có thể bức lui Đại Đường Quan này, chẳng phải cũng là một thời điểm tốt để Nhất Tiễn Giáo các người nổi danh, để cho người xung quanh thấy bản lĩnh của các người sao?”

“Đến lúc đó, lực uy hiếp của Đại Đường Quan mất hết, bao nhiêu người vốn không muốn phản sẽ phản, bao nhiêu người không tin tưởng các người, cũng sẽ đến đầu quân?”

“...”

“Trời ơi...”

Diệu Thiện Tiên Cô và Bạch Phiến Tử nhìn nhau, sự kích động trong lòng đã không thể kìm nén được.

Chuyện này còn có thể phát triển theo hướng này sao?

Đạo lý không phức tạp, một câu là hiểu rõ, nhưng tầm nhìn có thể suy nghĩ theo hướng này, thật sự không phải người bình thường có thể có được, Bạch Phiến Tử liên tục nhìn Diệu Thiện Tiên Cô, trong lòng chỉ tò mò, vị tiểu chương quỹ Huyết Thực Bang này rốt cuộc là ai?

Hắn có giao dịch gì với Giáo chủ, tại sao chỉ sau một đêm, Giáo chủ đột nhiên trở nên nghe lời hắn, cung kính với hắn?

Mà vị tiểu quân sự này, sao cũng giống như đột nhiên không giả vờ nữa, so với người của Nhất Tiễn Giáo chúng ta chuyên môn tạo phản, còn hiểu rõ hơn những chiêu trò tạo phản này?

Còn giáo chủ của Nhất Tiễn Giáo, thì chỉ là mắt sáng lên, cơ thể kích động đến mức không thể khống chế, trong lòng chỉ nghĩ: “Là hắn, nhất định là hắn, ta còn lo lắng các sư huynh sẽ không chịu nhận hắn làm giáo chủ...”

“Nhưng người có thể nói ra những lời này, chẳng phải sinh ra đã là giáo chủ của chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ thật sự như trong truyền thuyết, hắn đã vượt qua tam quan cùng thập nhị kiếp, tiến vào Quỷ Động, bái tế thần đài, liền được tổ sư gia âm thầm truyền thụ thiên thư, bỗng nhiên khai khiếu?”

“...”

“...”

“Còn không mau đi?”

Trong lòng Hồ Ma bị sự tình trọng yếu đè nặng, đối với bọn họ cũng không để ý đến việc duy trì mối quan hệ nữa, thắng thắn một chút mới tốt, mà hai người này, bây giờ lại thích kiểu này, vội vàng đáp ứng, lập tức đi ngay.

Rất nhanh, trên trấn đã vang lên tiếng ồn ào, những giáo chúng còn lại đều làm theo lệnh, an ủi dân chúng, thương gia, đồng minh trên trấn, tập trung bọn họ vào trong trấn càng nhiều càng tốt, để tránh yêu thi đến tập kích, chết một cách không rõ ràng.

Mà ở ngoại vi trấn, thì thay bằng những giáo chúng mặc Phù Giáp, cầm đao cung, chuẩn bị từng đạo bùa, lại lấy ra từ trong chum lớn từng thùng máu đen, phục kích khắp nơi, nghiêm trận chờ đợi.

Mà trong lúc bọn họ bận rộn, Hồ Ma cũng không nhàn rỗi, đi đi lại lại trên trấn, thỉnh thoảng lấy ra từng món đồ từ trong giỏ bên cạnh Tiểu Hồng Đường, chôn ở các nơi trong trấn, chuẩn bị sẵn sàng để lập đàn.

Nhưng đây chỉ là một biện pháp phòng ngừa, hắn không định thực sự lập đàn, cũng không định tiết lộ thân phận với người Mạnh gia bên ngoài.

Đêm nay, là một thử thách, cũng là một cơ hội của chính mình, nhưng cơ hội của tiểu quân sự Huyết Thực Bang trong môn đạo Thủ Tuế, lại không liên quan gì đến hậu nhân của Hồ gia.

Hắn chỉ sau khi hoàn thành những việc bố trí này, mới đến phía đông của trấn, nhìn từ xa con ngựa đá kia, trong lòng vẫn luôn nhớ, Đại Hồng Bào đã nhắc nhở, bên trong con ngựa đá, dường như cũng giấu thứ gì đó, nhưng phải giải quyết xong phiền phức này, rồi mới đi tìm nó ra mới được.

Mà Diệu Thiện Tiên Cô và Bạch Phiến Tử, dẫn theo mấy vị Pháp Vương và giáo chúng đã phế bỏ tu vi, làm những việc bố trí khác, nơi này cũng theo lời Hồ Ma, đặt một chiếc ghế thái sư, chuẩn bị một chậu lửa lớn.

Bên cạnh treo đèn lồng, soi sáng xung quanh một màu trắng bạch, gió đêm thổi tới, khiến cho bóng tối xung quanh lay động hỗn loạn.

Hồ Ma trước tiên kiểm tra chậu lửa, thấy bên trong toàn là củi khô, lại đổ thêm hắc du cao, ném đuốc vào, nhất định sẽ cháy rất mạnh, lúc này mới hài lòng, đưa một cây đuốc cho Tiểu Hồng Đường, để nàng ấy chuẩn bị sẵn sàng đốt chậu lửa này.

Sắp xếp xong, mới ngồi xuống ghế thái sư, nhìn về phía màn đêm đen kịt bên ngoài, lại liếc nhìn Diệu Thiện Tiên Cô đang trung thành canh giữ bên cạnh, trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: “Tiên Cô, cởi bộ y phục trên người người ra!”

“A?”

Diệu Thiện Tiên Cô giật mình, liếc nhìn Tiểu Hồng Đường bên cạnh, nói: “Có trẻ con ở đây...”

“Y phục của ta rách rồi.”

Hồ Ma giơ tay áo của mình lên, chính là chỗ trước đó bị Đại Hồng Bào tóm lấy, bị đốt thành mấy dấu tay rách nát, lần này đến đây, không định ở lại lâu, nên cũng không mang theo đồ thay.

Hắn nhìn bộ đạo bào trên người Diệu Thiện Tiên Cô, cười nói: “Bộ y phục này của ngươi, làm rộng rãi, vừa vặn để ta mặc!”

“Ồ ồ...”

Diệu Thiện Tiên Cô lúc này mới hiểu ra, vội vàng quay lưng lại, cởi bộ đạo bào này ra, chỉ khoác tạm bộ áo choàng mà Hồ Ma cởi ra, lại gọi tiểu quỷ đến, lấy y phục bình thường trong phòng mình ra mặc vào.

Mà Hồ Ma thay bộ đạo bào, cũng cúi đầu nhìn mình, miệng phát ra tiếng thở dài hài lòng: Đến thế giới này lâu như vậy, cũng đã tiếp xúc với không ít thứ kỳ quái, nhưng đạo bào này, thật sự là lần đầu tiên có cơ hội mặc vào...

Ngay lập tức cảm thấy, yêu ma quỷ quái trên thế gian này, chẳng có gì đáng sợ nữa...

Chương 893. Giúp ta tu luyện (1)

Chương 893: Giúp ta tu luyện (1)

“Bên ngoài có động tĩnh gì không?”

“Yêu thi này kỳ quái lại hung ác, khó đối phó vô cùng, Nhất Tiễn Giáo lại nói không cần chúng ta giúp đỡ, chẳng lẽ còn giấu diếm thủ đoạn nào mà chúng ta cũng không biết?”

Lúc này trong khách điểm, các cao nhân của các bang phái đến xem lễ vẫn chưa giải tán, mà tụ tập lại với nhau, hướng ánh mắt về phía Tôn lão gia tử đang cầm chén trà úp lên tường.

Nhất Tiễn Giáo yêu cầu mọi người dọn vào trong trấn, lại nói không cần bọn họ giúp đỡ, chỉ để bọn họ canh giữ ở đây, ngược lại như vậy lại khiến bọn họ lo lắng, chẳng lẽ chúng ta còn chưa nghĩ đến việc có nên trời giáo chủ của Nhất Tiễn Giáo ra ngoài để nhận công lao, thì nàng ta đã tự mình chạy trốn rồi?

Chuyện như vậy không thể không đề phòng, nhưng mọi người cũng không tiện nói thẳng, lại không thể làm trái yêu cầu của Nhất Tiễn Giáo, cường ép ra ngoài quan sát trận chiến, nên chỉ có thể để Tôn lão gia tử sử dụng tuyệt kỹ “Địa Thính”, để ý động tĩnh bên ngoài.

Mà Tôn lão gia tử vừa nghe, quả nhiên đã nghe được động tĩnh trên trấn, hướng đi của Phù Giáp quân do Nhất Tiễn Giáo điều động, thậm chí là vị trí của Bạch Phiến Tử và giáo chủ Nhất Tiễn Giáo, đều nghe rõ mồn một, thuật lại từng cái một,

cũng chỉ thấy bọn họ đang nghiêm túc bố phòng, không có ý định chạy trốn.

Mọi người nghe xong, có chút kinh ngạc: “Chẳng lẽ Bất Thực Ngưu thực sự đã chuẩn bị cho chuyện này từ trước, có người đến giúp đỡ?”

Trong lòng vẫn còn khá lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

“Mấy canh giờ rồi?”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma ngồi trên ghế thái sư ở phía đông của trăn, đã uống một chén trà đặc, lắng nghe động tĩnh xung quanh, thuận miệng hỏi.

Diệu Thiện Tiên Cô vẫn luôn đứng bên cạnh rót trà bung nước vôi vàng nhìn ngọn đèn dầu bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Canh ba sáng rồi.”

Hồ Ma thở dài khe khẽ, ngẩng đầu nhìn khu rừng đen kịt bên ngoài trăn, nhỏ giọng nói: “Tam canh điểm binh, tứ canh gà gáy, yêu thi kia chắc là sắp đến trăn rồi...”

“Vậy thì...”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng không khỏi nhìn theo về phía khu rừng, chỉ thấy bên ngoài tối đen như mực, có chút sợ hãi, theo lý mà nói nàng cũng có bản lĩnh, lại là giáo chủ của một giáo phái, lá gan nhất định không thể nhỏ như vậy, Hồ Ma không có ở đây, nàng cũng sẽ có khí chất cao ngạo.

Nhưng bây giờ đã vứt bỏ đầu óc, chỉ tin tưởng vị “giáo chủ” này, lại gặp phải chuyện không rõ ngọn ngành này, lá gan cũng sẽ nhỏ đi một chút.

“Phành phạch...”

Ngay lúc nàng nhìn sang, trong khu rừng vốn không có động tĩnh gì, đột nhiên có một đàn chim đang ngủ đêm bay

lên, bay loạn xạ trên bầu trời khu rừng, kêu quang quác, nhưng chưa bay được mấy vòng, lại đột nhiên im bất từng con một, rơi xuống đất chết.

Âm thanh quỷ dị khiến lòng người giật thót, cố gắng nhìn vào sâu trong khu rừng, chỉ cảm thấy đó là màn đêm dày đặc không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng màn đêm này lại không cố định, mà như đang ngọ nguậy.

Đợi đến khi nhìn rõ, mới phát hiện màn đêm nhúc nhích kia, lại là thật, từng chút từng chút, nhảy lên chậm rãi, hiện ra từng bóng đen, lắc lư, nhảy ra từ trong rừng, từ từ dừng lại ở rìa rừng.

“Sur thúc...”

Cảm nhận được âm phong cuộn cuộn xung quanh trán, giọng nói của Diệu Thiện Tiên Cô không khỏi run lên, khẽ gọi một tiếng.

Trong lời nói, dường như có ý hỏi, bây giờ yêu thi kia còn chưa xuất hiện, đã dẫn đến nhiều u hồn như vậy, khiến lòng người kinh hãi, dường như còn lợi hại hơn đêm qua khi đến tập kích.

“Canh giữ trán cho tốt, đừng để nó làm hại dân chúng!”

Hồ Ma cũng thở dài khe khẽ, xắn tay áo đạo bào lên, đưa tay ra, Tiểu Hồng Đường bên cạnh liền nghiêng giỏ về phía Hồ Ma, hấn đưa tay vào sờ soạng, liền rút thanh kiếm gỗ lim ra khỏi giỏ.

Trong lúc nói chuyện, đã thấy u hồn nhảy ra từ trong rừng ngày càng nhiều, dần dần nối thành một đường, như thể rìa của màn đêm đang nhảy lên chậm rãi, dẫn động âm phong cuộn cuộn, khiến cho châu lửa và ngọn nến xung quanh cũng hơi chuyển sang màu xanh lục.

Cho đến khi âm phong ập đến từ bên ngoài trần, gần như khiến người ta lạnh thấu xương, thì đột nhiên nhìn thấy, sâu trong khu rừng, bỗng nhiên có thi khí dày đặc xuất hiện, một bóng người rõ ràng chân thực hơn những bóng khác, nhảy lên cao, từ từ đi ra khỏi rừng.

Mùi máu tanh nồng nặc ập vào mũi, hai cánh tay duỗi thẳng ra phía trước cứng đờ, bộ Phù Giáp rách nát trên người đã mọc liền với thịt, mỗi lần tiếp đất, đều phát ra tiếng “bịch” một tiếng, như thể mặt đất đang rung chuyển.

“Đến rồi...”

Trong khách điểm ở trần Thạch Mã, Tôn lão gia tử nghe thấy động tĩnh, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Là tiếng bước chân nhảy nhót của tên khốn kiếp đó, tuyệt đối không sai...”

“Chỉ là, bước chân này, sao nghe lại nặng hơn?”

“Rõ ràng nó chỉ là một yêu thi, lại là do đồ tôn của ta biến thành, nhưng dùng Địa Thỉnh thuật để phân biệt, rõ ràng chỉ là một tiếng bước chân, nghe vào tai, lại như có sức nặng của mấy chục người...”

“...”

“...”

“Tiểu Hồng Đường, đốt lửa!”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma nhìn thấy bóng dáng của yêu thi xuất hiện, đột nhiên nheo mắt lại.

Chương 894. Giúp ta tu luyện (2)

Chương 894: Giúp ta tu luyện (2)

Hét lớn một tiếng, hần xốc đạo bào lên, liền lao ra ngoài, sử dụng bản lĩnh của Thủ Tuế nhân, lao đi với khí thế mạnh mẽ, tiếng gió thổi khiến đạo bào bay phấp phật, thanh kiếm gỗ lim trong tay đột nhiên chỉ về phía trước, khí thế hàng thi diệt quỷ hùng hồn.

Nhưng cũng vào lúc này, Tiểu Hồng Đường phía sau đã đốt chấu lửa, ánh lửa bập bùng, soi sáng bóng tối lay động xung quanh.

Lúc này trong trấn không hề yên tĩnh, không biết có bao nhiêu người đang chú ý đến nhất cử nhất động của Nhất Tiễn Giáo, trong đó, có những nhân vật lớn như Tôn lão gia tử không bước chân ra khỏi nhà, cũng có thể nghe thấy mọi động tĩnh trên trấn.

Cũng có rất nhiều người lên lút quan sát.

Bọn họ cũng nhìn thấy yêu thi tập kích, nhìn thấy một người mặc đạo bào một mình nghênh địch ra khỏi trấn, nhưng, khi nhìn kỹ, lại chỉ thấy khuôn mặt người đó mơ hồ, dù có dụi mắt thế nào, cũng không nhìn rõ người đó trông như thế nào.

“Hả?”

Ngay cả giáo chủ của Nhất Tiễn Giáo, Diệu Thiện Tiên Cô, cũng nhận ra điểm kỳ lạ này, chỉ cảm thấy khi Hồ Ma chưa ra tay, nhìn thì bình thường, vừa ra tay, khuôn mặt đó liền không nhìn rõ.

Càng nhìn càng hoa mắt.

Nàng không biết đây là tác dụng của một tiểu xảo trong Trấn Túy Thư của Hồ gia, chấu lửa không tắt, thì sẽ không ai nhìn rõ khuôn mặt của Hồ Ma, cho dù sử dụng một số pháp thuật quan sát và pháp môn nguyên rửa, cũng sẽ rơi vào khoảng trống, chỉ coi là bản lĩnh mà Hồ Ma học được sau khi vượt qua tam quan thập nhị kiếp.

Đây chính là giáo chủ, đã vào Quỷ Động, bái tế thần đài, được tổ sư gia truyền thụ ba quyển thiên thư, biết gì đó cũng là chuyện bình thường.

Mà Hồ Ma lao thẳng ra khỏi trấn, cũng giống như một viên đá ném vào dòng nước đen, những u hồn nhảy ra từ trong rừng, nhưng chỉ bao vây trấn mà không di chuyển, liền tạo nên gợn sóng vô biên.

Đột nhiên bay lên cùng lúc, lao thẳng về phía Hồ Ma.

Vốn dĩ u hồn nhiều như vậy, khiến người ta nhìn thấy, dường như muốn lao thẳng vào trấn, giết chết dân chúng vô tội trong trấn, nhưng ai ngờ, chúng lại như thể toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người Hồ Ma, trong mắt chỉ có một mình Hồ Ma là người sống.

“Vù vù...”

Mặc dù u hồn có thể miễn cưỡng hiện hình vào ban đêm, nhưng thực tế cũng chỉ là từng luồng âm phong, bị chúng lao đến, liền có cảm giác như cơ thể bị từng người hư ảo xuyên qua.

Đây là điều đáng sợ nhất, cho dù là người khỏe mạnh, cường tráng đến đâu, bị u hồn liên tục xuyên qua cơ thể, cũng sẽ dần dần suy yếu dương khí, cho đến khi thần hồn của chính mình, cũng bị những u hồn xuyên qua cơ thể này kéo ra, trở thành một thành viên của chúng.

Nhưng Hồ Ma dù sao cũng đã nhập môn Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, mặc dù còn chưa tu luyện thành pháp tướng, nhưng thần hồn vững chắc, lại có thể cứng rắn chống đỡ âm phong này, đương nhiên, thời gian lâu, thần hồn cũng sẽ bị ô uế hồn quang, nhưng trong thời gian ngắn, lại không có vấn đề gì.

Hét lớn một tiếng, cưỡng ép lao ra khỏi đám u hồn.

Ngón trỏ và ngón giữa của một tay đưa lên, nhẹ nhàng vuốt lên thanh kiếm gỗ lim, sau đó vung kiếm lao tới, đâm thẳng vào mặt yêu thi.

“Hự hự...”

Yêu thi so với đêm hôm trước, dường như cũng hoàn chỉnh hơn, giống người sống hơn.

Đôi mắt với thanh kiếm của Hồ Ma đâm tới, lại phát ra tiếng kỳ quái ở trong cổ họng, trên trán, càng có một đạo phù lệnh sáng rực, lóe lên, hai đầu gối cứng đờ, bỗng nhiên khuỵu xuống.

Nó lại quỳ xuống trước Hồ Ma, dường như muốn dập đầu.

Nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt trống rỗng, hiện lên vẻ tham lam và hung ác, hai tay giơ lên hạ xuống, móng tay đen nhánh sắc bén đột nhiên hướng về phía ngực Hồ Ma, cắm thẳng xuống, như thể muốn xé toạc lồng ngực, lấy thứ gì đó từ bên trong ra.

Tướng Quân Lệnh khuất phục Âm Tướng Quân là chuyện đương nhiên, đặc biệt là Tướng Quân Lệnh đã được in lên trán Âm Tướng Quân, tương đương với việc đưa binh phù, điều binh khiển tướng, chỉ tiếc, người Mạnh gia chỉ cần làm một chút thủ thuật, liền khiến Âm Tướng Quân này bản lĩnh tăng mạnh, ngược lại muốn cản trở chủ nhân.

Biến cố bất ngờ này, nếu Hồ Ma trước đó không chú ý, thật sự có thể bị đánh úp bất ngờ, chỉ tiếc trước đó đã lén nghe cuộc đối thoại của Đại Đường Quan và người Mạnh gia, nên biết yêu thi này đã bị người ta động tay động chân.

“Yêu nghiệt, hôm nay đúng lúc cần người giúp ta tu luyện!”

Miệng quát lớn, đồng thời tay sử dụng bản lĩnh Bàn Lan Chùy, thanh kiếm gỗ lim vung ngang, lại sử dụng khéo léo, chặn lại hai cánh tay của Âm Tướng Quân đâm thẳng tới, sau đó đá một cước, khiến yêu thi ngã ngửa ra sau.

Cùng lúc đó, khí thế trên người cũng tăng mạnh, đuổi theo, ba trụ đạo hạnh, rót vào thanh kiếm gỗ lim, kích phát ra dương khí nóng bỏng.

Gần như tương đương với việc sử dụng một giáp nguyên dương công lực, thanh kiếm gỗ lim trực tiếp đâm vào bụng yêu thi, kéo về phía sau, đã mổ bụng yêu thi.

Nhìn kỹ, quả nhiên trong bụng yêu thi, nhìn thấy một lá bùa đỏ rực, giữa nội tạng bẩn thỉu rách nát của nó, trông đỏ tươi, có chút khí chất yêu dị.

“Dẫn Linh Phù?”

Hồ Ma nheo mắt, bước tới, hai tay vung lên, mạnh mẽ đẩy ra hai tay của yêu thi đang cào về phía mặt mình, sau đó đưa tay xuống, trực tiếp tóm lấy lá bùa này, giật ra.

“Thủ đoạn của người Mạnh gia, quả nhiên lợi hại, một lá bùa liền có thể dẫn đến nhiều u hồn như vậy...”

“... Chỉ tiếc, vẫn chưa đủ, cho ta xem chút bản lĩnh thực sự đi!”

Chương 895. Đưa tiền mượn quỹ (1)

Chương 895: Đưa tiền mượn quỹ (1)

Trước đó khi nhìn thấy bên cạnh yêu thi có nhiều u hồn như vậy, Hồ Ma và lão Toán Bàn cũng đều nghi ngờ, nó không tạo thành sát nghiệt ở các thôn trấn xung quanh, vậy yêu thi này từ đâu có được nhiều u hồn như vậy để sai khiến?

Nhưng sau khi lên nghe cuộc đối thoại của người của Mạnh gia, Hồ Ma đã có chút đoán ra, bây giờ xem ra, quả nhiên là như vậy.

Điểm đáng sợ của Âm Tướng Quân, thực ra không phải là thân xác yêu thi này, mà là ở việc điểm binh, nó điểm binh càng nhiều, liền càng nguy hiểm, trước kia Lão Toán Bàn thấy yêu thi này chạy ra, sợ nó ăn người khắp nơi, vì vậy một khi điểm Binh, liền rất khó trị được.

Để cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là, đêm trước yêu thi này tập kích đến, cũng đã mang theo rất nhiều oan hồn, bây giờ qua một đêm, lại càng nhiều, nguyên nhân ngược lại là đơn giản.

Chỉ là một đạo dẫn Linh phù mà thôi.

Thiếu gia Mạnh gia đã khâu lá bùa Dẫn Linh vào cơ thể yêu thi, giúp nó thu hút các u hồn xung quanh, tự nhiên, âm linh tụ tập bên cạnh nó ngày càng nhiều, điều này tương đương với việc sử dụng phương pháp nhân tạo để giúp nó điểm binh.

“Nhìn từ nhỏ thấy lớn, một lá bùa của người Mạnh gia, tương đương với bản lĩnh của Đường Thượng Khách, sau này thật sự không thể coi thường...”

Sau khi lấy được lá bùa này, Hồ Ma lập tức xé nó ra, ném xuống dưới chân, quả nhiên nhìn thấy, những u hồn xung quanh đang di chuyển theo yêu thi, bỗng nhiên có dấu hiệu giãy giụa phản kháng.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, không thể không thừa nhận bản lĩnh của người Mạnh gia.

Đường Thượng Khách có Ân, Đài, Phủ, Điện phân chia cao thấp.

Trong đó Ân Thượng Khách chính là những tồn tại vừa mới có tư cách xây dựng từ đường miếu mạo, chỉ có thể chiếm một góc nhỏ, thỉnh thoảng có người đến cúng bái, cũng không thành tâm cung phụng.

Hồng Đăng nương nương trong Hồng Đăng Hội Minh Châu, và bốn vị dã thần được cung phụng trong Nhất Tiên Giáo, đều thuộc về tầng lớp này, đương nhiên, đây chỉ là một loại lớn, trong đó còn phân chia cao thấp, cũng có rất nhiều điểm khác biệt.

Nhưng nhìn chung, loại Ân Thượng Khách này ra tay, đa phần chỉ có thể dựa vào pháp lực của bản thân, tệ hơn nữa là sai khiến vài con cô hồn dã quỷ, tuy có thanh thế, nhưng nói thật, cũng chỉ là bình thường, không có bao nhiêu trọng lượng.

So với người thường và u hồn, bọn họ tự nhiên cao cao tại thượng, nhưng nhiều nhất, cũng chỉ có chút thân phận và bản lĩnh này.

Còn Đài Thượng, thì đã có miếu thờ chính thức, được hưởng hương khói nhiều năm, tín đồ rất đông, những tín đồ này, khi còn sống là hương khách, sau khi chết là tiểu quỷ, đều

đi theo bên cạnh, chỉ cần tùy tiện hiện ra pháp thân, bên cạnh liền có các loại tiểu quỷ đi theo, phải có mấy trăm, hơn nữa còn trung thành tuyệt đối.

Mà mấy trăm tiểu quỷ này, cũng chỉ là tùy tùng, nếu thật sự muốn ra tay, e rằng có thể triệu tập đến hơn nghìn, nhẹ nhàng biến vùng châu phủ thành một âm phủ quỷ quốc.

Còn Phủ Thượng, thì càng đáng nói hơn.

Đó là những người đã tu luyện thành kim thân, lại có quan thân, được khí vận vương triều gia phong, có đất hương hỏa nhiều đời, đều có thể trấn giữ một vùng, quản lý âm dương, tất cả người chết trong một châu một phủ, đều do họ sai khiến, dưới trướng càng có quỷ tướng âm binh thực sự.

Nếu bọn họ làm ác, thì chính là Quỷ Vương một phương, tự thành thế lực.

Nếu làm thiện, thì là chính thần nhân gian, có khả năng thưởng thiện phạt ác, cho dù là phủ nha dương gian, nghe nói bọn họ đến, cũng phải lập hương án, cúng tam sinh.

Còn Điện Thượng, lại thuộc về một tầng lớp khác, đó là những tồn tại đã vượt qua triều đại, lưu truyền hậu thế, được người đời cung phụng, cho dù là hoàng đế ngồi trên kim loan điện, cũng không thể có chút bất kính với họ, nếu không sẽ bị mang tiếng xấu.

Đương nhiên, cũng không phải là không có hoàng đế nào, nhất định phải đối đầu với một vị thần minh Điện Thượng, liều mạng tổn hại phần lớn khí vận vương triều, cũng phải hủy hoại kim thân của họ, làm ô uế thần danh của họ, nhưng điều đó thường là tự tìm đường chết, đối với hoàng đế mà nói, đều là những vụ mua bán thua lỗ lớn.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, những vị thần minh Điện Thượng này, tồn tại quá lâu đời, rất ít khi hiện ra pháp

tướng, đặc biệt là sau khi Di triều thống trị, phạt sơn phá miếu, gần như đã bị người ta lãng quên.

Vị công tử Mạnh gia kia, chỉ với một lá bùa Dẫn Linh, đã giúp Âm Tướng Quân chiêu mộ được nhiều u hồn như vậy, thậm chí còn có thể áp chế chúng, đã tương đương với bản lĩnh của Ân Thượng Khách.

“Ta dùng Tướng Quân Lệnh áp chế Âm Tướng Quân này, tương đương với việc có quan thân, thừa cơ hội thực khí, liền có hy vọng tăng tốc độ tu luyện pháp thân, chỉ là con đường tắt này, cơ hội để đi cũng không nhiều, chủ yếu là không có nhiều kẻ ngu ngốc phối hợp...”

Xé nát lá bùa, còn giẫm lên mấy cái, yêu thi trước mặt lao tới, Hồ Ma quay người lại tát cho nó một cái, đồng thời trong lòng cũng âm thầm mong đợi: “Cho nên chỉ có thể dựa vào vị công tử Mạnh gia này giúp đỡ mới được...”

“Ban đầu trong kế hoạch của ta, bây giờ yêu thi này tương đương với Ân Thượng Khách, ba mươi năm mươi con u hồn, là đủ để ta tăng mạnh bản lĩnh, nhưng mà...”

“... Vẫn phải nghe lời học bá!”

“... ”

“... ”

Chương 896. Đưa tiền mượn quỹ (2)

Chương 896: Đưa tiền mượn quỹ (2)

“Hừ hừ, nhìn vẫn còn hơi khó đối phó!”

Lúc Hồ Ma đang ác chiến với yêu thi, Đại Đường Quan Thiết Tuấn mặc áo thiết giáp ở trong thôn xa xa, cũng đang chăm chú nhìn vị công tử Mạnh gia đang mỉm cười: “Lá bùa mà công tử giấu trên người yêu thi kia, đã bị hắc ta phát hiện, những u hồn kia đang tản đi.”

“Người nói đây là Âm Tướng Quân, thứ ta nói thẳng, thật sự khác xa với Âm Tướng Quân mà ta biết, không có những u hồn kia quán lấy, cũng chỉ là thứ có thể giải quyết bằng một cái tát.”

“...”

“Dưới gầm trời này không ít người nghe nói đến danh tiếng của Âm Tướng Quân, nhưng người thực sự hiểu Âm Tướng Quân là gì thực ra không nhiều.”

Vị công tử Mạnh gia kia cũng biết lá bùa Dẫn Linh trên người Âm Tướng Quân đã bị hủy, nhưng trên mặt lại không có chút kinh ngạc nào, mà mỉm cười nói: “Thứ này không phải yêu tà, mà là vật bình định do triều đình để lại năm xưa.”

“Nhìn thì ô uế hung ác, thực ra là đường đường chính chính, ở dương thế có thể xông pha chiến đấu, tru diệt kẻ gian trừ phản nghịch, ở âm phủ có thể quét sạch Phủ Quân Quỷ Hầu, trừ tà trấn áp u minh.”

“Thực ra, ta cũng từng nghe người lớn trong nhà nói, những năm trước, nếu không phải vì một số chuyện trong Thạch Đình Chi Minh, e rằng đã sớm dùng mười đại Âm Tướng Quân để thay thế cho Trần Túy Phủ chỉ có hư danh mà không làm việc rồi, làm sao có thể dung túng cho Hồ gia hoành hành?”

“Nếu ta có được Tướng Quân Lệnh, lại luyện chế cẩn thận, ít nhất cũng có nắm chắc, nuôi dưỡng được bảy phần bản lĩnh vốn có của nó, đến lúc đó, e rằng chỉ trong một đêm, san phẳng toàn bộ Minh Châu phủ, cũng không phải là chuyện khó.”

“Nhưng bây giờ, Tướng Quân Lệnh vẫn nằm trong tay tên tiểu tặc vô danh kia, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng khiến nó sử dụng hai ba phần bản lĩnh, tuy nhiên, Thiết Tuấn tướng quân, có muốn xem Hí pháp không?”

“Trong vòng một nén nhang, ta sẽ khiến tên tiểu tặc trộm Tướng Quân Lệnh kia đến đập đầu với ta, ngươi tin không?”

“...”

“Ồ?”

Đại Đường Quan Thiết Tuấn nheo mắt, cười nói: “Xem ra Dẫn Linh Phù bị hủy, công tử Mạnh gia còn có cách khác?”

Công tử Mạnh gia mỉm cười nói: “Dẫn Linh Phù cũng chỉ có thể thu hút một số uế khí lang thang trên hoang dã đến bên cạnh nó, cho dù là điểm binh, cũng chỉ là lão nhược tàn binh, chỉ có thể miễn cưỡng nuôi dưỡng đặc tính Âm Tướng Quân của nó mà thôi, coi như là mài dao.”

“Nhưng nếu có thể tìm được một số sinh hồn mới chết, nhân quả cả đời còn chưa được tính toán, mà số lượng lại có thể lên đến ba trăm năm mươi con, thì Âm Tướng Quân này sẽ không còn bộ dạng như bây giờ nữa...”

“Ba trăm năm mươi sinh hồn?”

Đại Đường Quan Thiết Tuấn cau mày, nói: “Chẳng lẽ, công tử vẫn định dùng tính mạng của bách tính ở mấy thôn xung quanh này để luyện thi?”

“Chuyện này ta không tiện ngăn cản công tử, nhưng người đời đều biết người đến trừ gian diệt ác là Thiết Tuấn ta, danh tiếng này ta e rằng...”

“...”

“Ra tay với người trong thôn? Hiến tế sống sao?”

Thanh niên Mạnh gia nghe vậy, lại cười, lắc đầu nói: “Người Mạnh gia chúng ta không thêm dùng loại thủ đoạn tàn nhẫn lại thấp kém này.”

Hắn vừa nói vừa đứng dậy, đi ra khỏi từ đường, đến sân, đã có thị nữ cầm mấy cái khay đứng bên cạnh, thấy hắn đi ra, liền đưa khay đến trước mặt.

Vị thanh niên Mạnh gia này, lấy ra từ trên khay một đôi nến trắng, cắm vào hai bên cổng lớn của sân từ đường, sau đó lại đưa tay ra, lấy từ trong chậu trên khay của một thị nữ khác, một nắm tro giống như tro cỏ cây, rắc lên bên cạnh cổng.

Nhìn sơ qua, giống như một cánh cửa trải trên mặt đất, sau đó hắn đứng ở vị trí khung cửa, chụm hai ngón tay lại, đặt lên môi, khế niệm chú.

Đột nhiên, gió mạnh nổi lên xung quanh, những ngọn đuốc phần phật, mọi người theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng chỉ có hai cây nến được hắn cắm hai bên cổng lớn, và tro cỏ cây hắn rắc trên mặt đất, không hề lay động hay rơi loạn.

Chỉ mơ hồ có gió âm lãnh thổi ra từ cánh cửa này.

Khiến người ta cảm thấy, cánh cửa trên mặt đất này dường như đã biến thành thật, chỉ là không biết thông đến nơi nào,

đang cảm thấy kỳ lạ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng xích sắt leng keng, ngay sau đó, từ trong cánh cửa này, từ từ chui ra một bóng người kỳ quái đội mũ cao, người quần xích sắt.

Nó từ dưới đất hiện ra, như thể đang bước lên bậc thang, từ một thế giới khác đi ra, xích sắt trên người kéo dài về phía sau, rõ ràng là đang khóa một hàng u hồn không nhìn thấy điểm cuối, cũng không biết có bao nhiêu người.

“Dịch quỷ?”

Đại tướng quân Thiết Tuấn nhìn thấy, không khỏi cau mày, trong lòng rõ ràng run lên: “Mạnh gia không chỉ có bản lĩnh phong tỏa đường âm phủ, còn có thể triệu hồi thứ trong âm phủ ra?”

Đang chăm chú nhìn, liền thấy Dịch quỷ này chui ra, dường như cũng hơi kỳ quái tại sao mình lại đến đây, ngẩng đầu nhìn xung quanh, miệng lẩm bẩm, nói những lời mà không ai hiểu được, dường như đang quát hỏi điều gì đó.

Mà người Mạnh gia kia thì lấy từ khay trong tay thị nữ thứ ba, một nắm đồng tiền, mỉm cười đi tới, miệng cũng nói những lời lẩm bẩm này, vừa nói, vừa nhét hết đồng tiền trong tay vào túi bên hông Dịch quỷ.

Dịch quỷ nhìn thấy, dường như cũng hơi kinh ngạc, vội vàng xua tay, như thể đang từ chối.

Người Mạnh gia thì đầy vẻ khách sáo, ấn tay hất xuống, hai người đẩy qua đẩy lại một hồi, Dịch quỷ này liền kéo một đầu xích sắt trên người mình, đưa vào tay công tử Mạnh gia, còn đưa tay ra, làm động tác số ba.

“Cần gì ba nén nhang?”

Công tử Mạnh gia cười nói: “Một nén nhang là đủ rồi.”

Vừa nói hắn đã nắm lấy sợi xích sắt đó, đột nhiên kéo mạnh một cái, lập tức một chuỗi u hồn không rõ số lượng, đều bị hắn kéo ra, sau đó vung tay lên, chỉ thấy chúng bay lả tả như những chiếc bánh bao về phía trần Thạch Mã.

Chương 897. Bái Tướng Quân (1)

Chương 897: Bái Tướng Quân (1)

“Đến rồi?”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma hít sâu một hơi, lập tức cảm nhận được áp lực tăng gấp bội.

Vừa đá Âm Tướng Quân bay ra xa hai trượng, vừa ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy bên ngoài trần, màn đêm dày đặc như thể bầu trời đã sụp xuống, bên trong không biết ẩn chứa bao nhiêu tiếng quỷ khóc thần gào, thậm chí còn có cả tiếng xích sắt leng keng khiến người ta lạnh sống lưng.

Mà Âm Tướng Quân bị hấn đá bay, cũng như ngây dại, đứng thẳng dậy, liền nhìn thấy từng bóng mờ đang nhanh chóng lao về phía nó, từng cái một, như thể biến thành một phần cơ thể của nó, biến thành cái bóng bên cạnh nó.

Sức mạnh không ngừng tăng lên, cùng với khí thể u hồn hùng hồn, khiến Hồ Ma ở gần trong gang tấc cũng không khỏi giật mình, lùi lại hai bước.

Âm Tướng Quân giống như xác sống, cơ thể cứng đờ, móng vuốt sắc bén, nhưng đây không phải là điểm lợi hại nhất của Âm Tướng Quân, điểm lợi hại nhất của nó, là có thể diễm u hồn thành âm binh, xông pha chiến đấu như người sống.

Chỉ cần u hồn đến gần nó, sẽ bị nó diễm binh, hóa thành âm binh, nếu bên cạnh nó chỉ là những u hồn bình thường như đêm qua, thì cũng thôi, mặc dù bị nó ảnh hưởng, có được bản

lĩnh có thể trấn áp pháp bảo của người tu hành, nhưng dù sao cũng là hồn cũ, sắp tan biến.

Nhưng bây giờ những thứ đang bay về phía trần, lại là sinh hồn mới chết, từng cái một nhiễm phải khí tức trên người Âm Tướng Quân, nhìn qua cơ thể đều ngưng thực hơn rất nhiều, như thể được triệu hồi từ âm phủ trở về dương thế, đứng thẳng tắp sau lưng nó.

Đối mặt với sát khí cuộn cuộn kia, Hồ Ma thậm chí có cảm giác như một mình đối đầu với cả một đội quân.

“Gầm...”

Cũng vào lúc những u hồn này bay đến, khí thế kinh thiên động địa của Âm Tướng Quân, như thể cả trần cũng rung lên theo.

Tôn lão gia tử đang áp tai vào tường nghe, cũng lùi lại một bước, lấy tay móc tai, như thể có người nhét một cục than nóng vào tai ông ta vậy.

Những người khác cũng giật mình nhảy dựng lên, túm tụm dưới ngọn đèn dầu đang lay động để nhìn, lông tơ trên người đã dựng đứng cả lên, lại nhìn bát đĩa chén đĩa trên bàn, lại xuất hiện từng vết nứt, sau đó vỡ tan tành.

Mà trên đường phố, hoặc những người dân chen chúc trong những căn nhà chật hẹp, cũng không hện mà cùng cảm thấy hai chân run rẩy, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ồn ào, như thể vô tình lạc vào doanh trại quân đội, sắc mặt trắng bệch đờ đẫn.

“Bên ngoài, bên ngoài rốt cuộc là cái gì?”

Có người bị động tĩnh này dọa đến mức hét lớn: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ là người bao vây bên ngoài đã đánh vào rồi?”

Nhưng chỉ có người hét lên, lại không ai đưa ra được câu trả lời, chỉ có nơi không ai chú ý, lão Toán Bàn quỳ trước mặt

Mã gia dập đầu mấy cái, thấy Mã gia chỉ thông thả uống rượu từ trong máng, không thèm liếc nhìn lão ta một cái, lập tức vừa tức vừa sợ, mắng lớn:

“Các người đều coi đây là cái gì, đó là Âm Tướng Quân...”

“Tên khốn kiếp này một khi được luyện thành, chính là thứ có thể cưỡng ép cướp đoạt khí vận, chỉ cần điếm binh ở đây một lần, toàn bộ Tây Lĩnh Đạo sẽ xui xẻo ba năm...”

“Mệnh số, khí vận, phúc trạch, vốn là ba điều cấm kỵ trong môn đạo, người công lực chưa đủ ngay cả tính toán cũng không dám, chỉ có thể nghe theo số phận, nhưng bây giờ sao lại có ngày càng nhiều người dám đụng vào thứ này...”

“Tên bên ngoài kia muốn cưỡng ép điếm binh, cướp đoạt khí vận của Tây Lĩnh Đạo này, chẳng lẽ sau này cũng muốn làm hoàng đế?”

“...”

“Ít nhất cũng phải như vậy, mới xứng với danh tiếng người Mạnh gia các người...”

Mà trong lúc thi khí hoành hành, thậm chí mơ hồ có khí thể bàng bạc, Hồ Ma cũng hít sâu một hơi, trong lòng ngược lại cưỡng ép bình tĩnh lại, chỉ nhìn chăm chăm Âm Tướng Quân trước mặt.

Hắn có thể cảm nhận được khí thể không ngừng tăng lên trên người Âm Tướng Quân, cũng vào lúc này, mượn áp lực trên người Âm Tướng Quân, cảm nhận được Tướng Quân Lệnh ẩn giấu trong cơ thể mình.

Tướng Quân Lệnh như thể cũng chịu áp lực rất lớn, đang run rẩy nhẹ, sắp không thể áp chế được nữa.

Đao hung khắc chủ, về bản chất là một loại nguyên rửa, nhưng lại lợi hại hơn bất kỳ tôn thương hữu hình nào.

Bởi vì Tướng Quân Lệnh nằm trong tay mình, cho nên thứ trước mắt này bị mình trói buộc và áp chế, nhưng lại vì lực lượng của yêu thi này đang không ngừng tăng lên, ngược lại càng tạo ra nhiều áp lực hơn cho bản thân mình.

Giống như nâng đỉnh lớn đập người, đương nhiên là đỉnh càng nặng càng tốt, nhưng nếu trọng lượng của đỉnh đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần, thì còn chưa kịp đập đỉnh trong tay ra ngoài, bản thân đã bị đè bẹp thành thịt vụn.

“Hự hự...”

Cảm nhận được sinh hồn cuộn cuộn bám vào người mình, thân xác khô héo của Âm Tướng Quân này dường như cũng được lấp đầy vào lúc này, vừa rồi nó bị Hồ Ma đánh cho tơi tả, bụng bị mở ra, lấy Dẫn Linh Phù ra xé bỏ, nhìn thảm hại như một bao tải rách.

Nhưng bây giờ, sinh hồn phụ thể, huyết nhục lại nhanh chóng khép lại.

Chương 898. Bái Tướng Quân (2)

Chương 898: Bái Tướng Quân (2)

Ngay cả Phù Giáp trên người nó, cũng có chút biến đổi, hóa thành một bộ giáp trụ chính tề, uy nghiêm, có thể tượng trưng cho thân phận của nó.

Ngay sau đó, trong hốc mắt trống rỗng của nó, dường như cũng mọc ra đôi mắt mới màu xanh lam, nhìn chằm chằm Hồ Ma, nhảy lên cao, dang hai tay ra, móng vuốt sắc bén cắm xuống ngực Hồ Ma.

“Không ổn...”

Ngay cả Diệu Thiện Tiên Cô ở phía sau trong trần, tại thời khắc này nhìn thấy, cũng không khỏi kinh hãi, vội vàng vung phát trần lên, muốn tiến lên ứng cứu.

Dường như đến lúc này, nàng mới đột nhiên nhận ra, thanh niên này quả thực là người được Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn lựa chọn, lại vượt qua tam quan thập nhị kiếp...

Nhưng hắn cũng chỉ mới đẩy ra một cánh cửa phủ, còn chưa chính thức tu luyện pháp tướng, là một Thủ Tuế nhân trẻ tuổi...

Làm sao hắn có thể một mình chống lại thứ hung ác như vậy?

Nhưng ngay khi nàng vung phát trần lên, muốn xông lên cứu giá, lại bị sát khí bùng phát trên người Âm Tướng Quân

đột nhiên ập đến, phát trần trong tay, cũng cuộn ngược lên mặt, để lại một vết đỏ trên má trắng nõn.

Khi Âm Tướng Quân còn chưa hóa thành Âm Tướng Quân, u hồn bên cạnh nó đã có khả năng áp chế pháp bảo của bọn họ, bây giờ đã sơ bộ hình thành âm binh, càng lợi hại hơn, chỉ riêng sát khí bùng phát kia, cũng đủ để đánh bật năng trở về.

Nhưng nếu như vậy...

Trong ánh mắt kinh hãi của Diệu Thiện Tiên Cô, nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ, Âm Tướng Quân nhảy lên cao, trong mắt năng, đây không còn là một yêu thi, mà như thể là một màn đêm dày đặc, mang theo âm khí cuộn cuộn, đập thẳng xuống người Hồ Ma.

Người trong môn đạo đều biết, cá nhân không thể so sánh với Đường Thượng Khách, bởi vì một bên là cá nhân, một bên đại diện cho tập thể, một người có sức mạnh ngàn cân đã là trăm năm khó gặp, nhưng một trăm người sử dụng sức mạnh vạn cân thì lại là chuyện bình thường.

Mà bây giờ, Hồ Ma giống như một người đang đối đầu với một vị thần minh Đường Thượng, hay nói cách khác, là một người đang đối mặt với lão Hỏa Đường Tử được cung phụng nhiều năm trong một ngôi làng nào đó.

Áp lực của từng con quỷ, đều do Âm Tướng Quân thống lĩnh, đập thẳng vào đầu hấn.

“Hô...”

Mà vào lúc này, như thể vô số bóng người mờ ảo đan xen vào nhau, sắp nhấn chìm hấn hoàn toàn, Hồ Ma cũng hít sâu một hơi, ba trụ đạo hạnh, toàn bộ cắm vào lư hương.

Đột nhiên, thanh kiếm gỗ lim cắm xuống đất, sau đó hai tay cùng lúc đỡ lấy hai bên sườn, dẫn động ngũ tạng cùng kêu,

nhưng không chỉ có vậy, hắn đã không còn là Đãng Giai Thủ Tuế, mà đã Nhập Phủ, tuyệt kỹ Ngũ Lôi Kim Thiềm Hồng này, cũng có cách sử dụng cao minh hơn.

Âm thanh thuần dương ngũ lôi, phát ra từ trong miệng, chấn động tiếng sấm, như thể từ trong miệng, đột nhiên phun ra một ngọn lửa cuộn cuộn.

“Vù” một tiếng, ngọn lửa này, đánh vào Âm Tướng Quân đang nhảy về phía trước, khí thuần dương, gần như thổi bay khí thể âm binh vô tận trên người nó, như làn khói nhẹ.

Âm thanh ngũ lôi đánh ra, nhưng chỉ trong một khắc, âm khí cuộn cuộn trên người Âm Tướng Quân, lại lập tức ngưng tụ lại với nhau, giống như người đứng dưới thác nước, có thể đánh ra một quyền, khiến thác nước dừng lại một chút, nhưng ngay sau đó, vẫn sẽ đổ xuống.

Nhưng cũng nhân lúc âm khí hơi tan đi, Hồ Ma đã giơ một tay lên trời, một tay chỉ xuống đất, chân trái nâng lên, đột nhiên bước về phía trước.

Trong thất khiếu, đều phát ra hào quang, những hào quang này trào ra ngoài cơ thể, trên đỉnh đầu hắn, mơ hồ hình thành một hình ảnh bán trong suốt, tràn đầy thần quang, uy nghiêm và trang trọng hơn hẳn.

Thần tượng này ngưng tụ thành hình, cũng giơ một tay lên trời, một tay chỉ về phía trước, không thể diễn tả được sự đỉnh thiên lập địa, hung ác bá đạo, mà điều quan trọng nhất là, dưới sừng thần tượng này, lại có thêm một cánh tay, trong tay cầm một thứ giống như lệnh bài.

Vẻ mặt nghiêm túc, từ từ thở ra, hai mắt nhìn chằm chằm, ở khoảng cách gần trong gang tấc, nhìn vào hốc mắt màu xanh lam của Âm Tướng Quân, giọng nói từ trên cao nhìn xuống: “Quỳ xuống!”

“Bịch!”

Như thể có thứ gì đó vô hình và đáng sợ, đột nhiên đè xuống mặt đất, phát ra tiếng động kinh thiên động địa.

Diệu Thiện Tiên Cô đứng cách xa, cộng thêm tiếng quỷ khóc thần gào ở giữa, không nghe thấy lời Hồ Ma nói, nhưng nàng lại nhìn thấy động tác mà Hồ Ma từ từ bày ra lúc này, mới hiểu ra, nhất thời thần hồn bị thu hút, buột miệng nói:

“Khôi tinh thích đâu?”

“Hắn... hắn đang tu luyện pháp tướng?”

“...”

“...”

Mà đôi mắt với tiếng quát này, Âm Tướng Quân mang trên lưng hàng trăm sinh hồn, hay nói cách khác, tương đương với việc mang trên lưng hàng trăm âm binh, trên mặt cũng đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi như người sống.

Trên trán nó, có một đạo bùa mờ nhạt, nhưng vào lúc này, đột nhiên tỏa ra ánh sáng, mơ hồ có cảm ứng với Tướng Quân Ấn trong tay thần hồn của Hồ Ma.

Đạo bùa trên trán này, chính là do Hồ Ma đóng lên vào đêm qua.

Khoảng cách gần như vậy, Âm Tướng Quân này dường như cũng cảm nhận được uy áp không thể diễn tả, hai chân cứng đờ thẳng tắp, cũng như sắt bị bẻ cong, đột nhiên quỳ xuống đất.

Tướng Quân Lệnh ở trước mặt, nó không thể không quỳ.

Nhưng nó vừa quỳ xuống, những u hồn bị nó ảnh hưởng, đặc biệt là những u hồn vừa mới bám vào người nó, cũng đều

bị một lực lượng vô hình ép buộc, cùng lúc quỳ xuống theo nó, cùng quỳ xuống hướng về phía Hồ Ma.

“Bịch!”

Người quỳ xuống theo, còn có Diệu Thiện Tiên Cô trong trần.

Chương 899. Gọi thần quát quỷ (1)

Chương 899: Gọi thần quát quỷ (1)

Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, đây chính là phương pháp tu luyện tiêu chuẩn nhất của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân!

Diệu Thiện Tiên Cô không thể không bái, bởi vì nàng thực sự không thể dùng bất kỳ thái độ nào khác để thể hiện sự kính sợ trong lòng mình lúc này.

Nàng còn trẻ, chưa từng thấy qua uy phong của Bất Thực Ngưu chi chủ năm xưa, nhưng từ miệng các sư huynh và sư tỷ, đã nghe nói về vị sư phụ này, cùng với sự lợi hại của pháp môn Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân mà ông tu luyện.

Pháp môn Thủ Tuế nhập phủ, chú trọng việc thực khí, nhưng cách thực khí khác nhau, phương pháp tu luyện cũng khác nhau, trong Bất Thực Ngưu, không thiếu các sư huynh gan dạ tử tử, kiến thức rộng rãi, nhiều người như vậy thử tu luyện pháp môn này, nhưng đều thất bại, đó là vì sao?

Nói một cách đơn giản, quá cuồng vọng!

Đại sư huynh từng nói, năm đó hắn theo sư phụ vào kinh thành, nhìn thấy Di Đô Hộ Quốc Điện lớn nhất, văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích, đều cúi đầu đến đây tế bái, hương khói lượn lờ, tiếng chuông ngân vang, pho tượng cao bảy trượng, tọa bắc triều nam, nhìn xuống thiên hạ chúng sinh.

Đại sư huynh bị pho tượng làm cho kinh sợ, hai chân run rẩy, giáo chủ hỏi hắn, người nhìn thấy pho tượng này, trong

lòng có suy nghĩ gì?

Đại sư huynh nói muốn tiến lên bái lạy ngón chân của nó, quỳ xuống cầu bình an vui vẻ, nhiều con nhiều cháu, mưa thuận gió hòa, sau này có thể xây được một căn nhà lớn, cưới mười người vợ.

Giáo chủ lại cười nói, ta muốn đòi nó xuống, tự mình ngồi lên.

Lúc đó giáo chủ chỉ là một người vừa mới Nhập Phủ, mà đại sư huynh, là người làm công trong nhà ông ta, hai người vào kinh là muốn cầu một chức quan.

Nhưng sự cuồng vọng của giáo chủ, lúc đó rõ ràng đã bộc lộ ra, lần đầu tiên ông ta vào kinh, không phải hâm mộ những vương công quý tộc, thậm chí không phải hoàng đế ngồi trên kim loan điện, mà ông ta hâm mộ vị thần cao cao tại thượng trong Hộ Quốc Điện kia.

Cho nên, sau đó lại trải qua một số kinh lịch không ai biết đến, Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn của giáo chủ bắt đầu xuất hiện, khác với bất kỳ pháp môn nào, cũng chưa từng có người thứ hai có thể tu luyện thành công, nhưng lại khiến cho mỗi một môn đồ trong Bất Thực Ngưu đều hướng tới.

“Gia ở trên đài cao, thần quỷ phải kính ta!”

“Chúng tiểu nhân, ta không nhận lễ bái của các ngươi, cũng không muốn các ngươi dưỡng thành thói quen gặp ai cũng quỳ lạy, nhưng ta không phải là không dám nhận lễ bái của người khác, nếu muốn nhận, ta cũng chỉ nhận lễ bái của thần quỷ.”

“Ai bảo bọn họ thích khiến người ta quỳ lạy, bọn họ thích khiến người ta quỳ lạy, vậy ta cũng khiến bọn họ quỳ lạy ta!”

“Ta giơ một tay lên trời, quát mắng sự bất công của trời, giơ một tay chỉ người, oán hận sự bất tranh của người, ta đứng

một chân trên mặt đất, với tư thế đá đấu, nhìn xem thần quỷ đầy trời kia, ai dám cao cao tại thượng?”

“...”

Những lời tương tự được rất nhiều sư huynh nghe thấy, ghi nhớ trong lòng, truyền miệng nhau, đều khiến người ta hướng tới, đương nhiên, các sư huynh cũng nhao nhao bày tỏ, thực ra những lời sư phụ nói năm đó, chúng ta cũng không hiểu lắm, nhưng mà, nghe thật là lợi hại!

Các sư huynh đều không hiểu, Diệu Thiện Tiên Cô đương nhiên càng không hiểu, nhưng không cản trở nàng tưởng tượng, đặc biệt là vào lúc này, nàng càng như nhìn thấy bóng dáng của Đại Lương Hiền Sư năm xưa trên người Hồ Ma.

Giơ một tay lên trời, một tay chỉ xuống đất, dùng nhục thân kết xuất pháp ấn.

Mà thần hồn thoát ra từ thất khiếu, hiện hình trên đỉnh đầu, một tiếng quát uy nghiêm, ép Âm Tướng Quân quỳ xuống, ngay cả vô số u hồn kia, cũng quỳ xuống theo, sự hung ác và không cam lòng trong đó, đều không ngừng tụ tập về phía Hồ Ma lúc này.

Nếu nhận lễ bái của người khác, mà trong lòng họ tràn đầy ác ý, nhận lễ bái này, sẽ gặp nguy hiểm và nguyên rủa.

Mà Hồ Ma lúc này nhận lễ bái của Âm Tướng Quân cùng với vô số u hồn này, vừa có gánh nặng mà Âm Tướng Quân gánh chịu, vừa có quỷ khí âm trầm và khí nguyên rủa trời sinh do người chết quỷ lạy mang lại, giống như mây đen cuộn cuộn, đều ập về phía Hồ Ma.

Người thường nhận lễ bái này, e rằng sẽ bị giảm thọ ngay lập tức, biến thành quỷ, cũng sẽ trở thành u hồn đầy sát khí.

Nhưng Hồ Ma lại hít sâu một hơi, nhận hết tất cả, ngược lại thần hồn hiện hình trên đỉnh đầu, đang nhanh chóng biến đổi,

ngưng tụ, hung ác, và ngày càng cao lớn hơn.

Mà thần hồn của hắn càng biến đổi lớn, áp lực càng mạnh, Âm Tướng Quân càng không ngẩng đầu lên được, Âm Tướng Quân càng không ngẩng đầu lên được, nhân quả phản phệ kia, liền toàn bộ dồn lên người Hồ Ma trước mặt, lại hóa thành một phần của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, áp chế Âm Tướng Quân.

Nếu nói lúc trước, Hồ Ma nuốt một ngụm âm khí, chỉ là nhập môn, thì lúc này, đã từ nhập môn, chính thức bước vào tu luyện pháp thân.

Chỉ là, quá nhanh.

Nhanh đến mức thần hồn của hắn bành trướng, dần dần hình thành pháp tướng, sát khí hung ác cuộn cuộn, thậm chí đã tấn công cánh cửa phủ thứ hai, nhanh đến mức hắn chỉ cường ép nhận lễ bái này, thần hồn đã có dáng vẻ hung ác của Ân Thần.

Tu luyện một đêm có thể sánh ngang với mười năm công lực của người khác!

Trái tim Diệu Thiện Tiên Cô đã run rẩy, nàng đã từng nghe nói, cũng từng thấy một số sư huynh tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, nhưng đây là lần đầu tiên thấy nhanh đến mức độ này.

Điều quan trọng nhất là, nàng cảm thấy Hồ Ma có lẽ thực sự có thể tu luyện thành công?

...

...

Chương 900. Gọi thần quát quỷ (2)

Chương 900: Gọi thần quát quỷ (2)

Cũng vào lúc này, bên ngoài trấn Thạch Mã, Đại Đường Quan Thiết Tuấn đột nhiên nhướng mày, mở mắt ra, nói: “Trong trấn có người đang thực khí, nhìn rất hung ác!”

“Hay lắm!”

Vị thanh niên nhà họ Mạnh đã mượn Dịch quỷ để bắt u hồn đến, đang kiên nhẫn chờ người trong trấn ra ngoài đập đầu với mình, cũng nhận ra điều gì đó, đột nhiên bật cười, nói: “Ta còn tưởng rằng kẻ trộm Tướng Quân Lệnh này sao lại cứng đầu như vậy, không chịu ra ngoài đập đầu với ta.”

“Hóa ra hắn còn giấu diếm thủ đoạn này, ta dùng mệnh số của Âm Tướng Quân để áp chế hắn, hắn lại muốn nhân cơ hội này để dưỡng hồn?”

“Đôi khi ở nhà lâu quá, ra ngoài đi dạo một chút, thật sự phát hiện trên thế gian này kẻ điên ngày càng nhiều, ý tưởng kỳ lạ cũng ngày càng nhiều...”

“...”

“Đây là nghịch pháp!”

Đại Đường Quan Thiết Tuấn đột nhiên lóe lên ánh mắt hung ác, quát lớn: “Thủ Tuế chính pháp của ta, không dung thứ cho loại tà thuật hung ác này, ta là Đại Chấp Dao của Thủ Tuế, có trách nhiệm thanh lý tà ma trong môn đạo!”

“Nhị công tử, ngươi còn có cách nào khác không?”

“Nếu không, thì đừng trách ta không thể giữ lời hứa ba ngày với ngươi, phải ra tay rồi.”

“...”

Dáng người ông ta thấp bé, đi trên đường, giáp vai gần như đỡ lấy cái đầu tròn vo, mép giáp sắp chạm đất, nhưng bây giờ nổi giận, quát lớn một tiếng, lại có chút ý tứ phong vân biến sắc, dáng người như cao lớn hơn rất nhiều.

“Hừ hừ, tướng quân hà tất phải nóng vội?”

Công tử Mạnh gia lại cười, lắc đầu nói: “Ta cũng chỉ cảm thấy hơi mới lạ mà thôi, cách dưỡng hồn của hắc tử này, chỉ khiến ta nhớ đến vị đại yêu nhân năm xưa mà thôi.”

“Chỉ là yêu nhân kia tuy hung ác, nhưng cũng có kết cục bi thảm, bây giờ lại không ngờ, lại có người muốn học theo hắc tử.”

Vừa nói, vừa lắc đầu nhẹ, nói: “Cuồng đoạt Tướng Quân Lệnh, mượn pháp của ta, để tu luyện hồn phách của ngươi? Ý tưởng cũng không tệ, chỉ tiếc...”

“... Thật sự cho rằng con chó hoang nào cũng có thể chống đỡ được mệnh số này sao?”

“...”

Mà khi y nói ra những lời này, ngay cả Đại Đường Quan Thiết Tuấn, cũng tưởng rằng y sẽ sử dụng pháp thuật lợi hại nào đó, thậm chí còn vô thức lùi lại một bước, nhường chỗ, nhưng không ngờ, y chỉ nhẹ nhàng nhận lấy ba nén nhang từ tay thị nữ bên cạnh.

Vừa nói chuyện, vừa dùng hai tay nắm lấy, khẽ bái về phía trần Thạch Mã.

Chỉ với một cái bái này, ngọn lửa xung quanh như lóe lên, giữa trời đất, dường như có thứ gì đó vô hình, vô cùng nặng nề xuất hiện, lướt qua khu rừng ở giữa.

“Rắc...”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma đã mượn pháp dưỡng hồn, thực khí tu luyện, nhìn thấy thần hồn tiến cảnh đáng sợ, sắp có dấu hiệu thành tựu pháp tướng, cánh cửa phủ thứ hai của Thủ Tuế nhập phủ, cũng đã có dấu hiệu bị đẩy ra trực tiếp, lại đột nhiên biến sắc, nghe thấy một âm thanh.

Đó là tiếng Tướng Quân Lệnh vỡ vụn.

Hắn mượn sức mạnh của Tướng Quân Lệnh, trấn áp Âm Tướng Quân, cũng thừa cơ dưỡng hồn, sắp thành tựu pháp thân, nhưng ngay vào lúc này, không biết vì sao, Tướng Quân Lệnh lại mơ hồ có dấu hiệu vỡ vụn.

“Xoảng...”

Cũng theo vết nứt này của Tướng Quân Lệnh, Âm Tướng Quân đang quỳ trước mặt, lại có ý định đứng dậy.

Mà thần hồn của Hồ Ma đã nhiễm quá nhiều khí tức, sắp thành tựu pháp thân, cũng bắt đầu lay động, thần hồn quá nặng, cơ thể hắn như không thể chịu đựng được, dường như sắp rơi ra khỏi cơ thể.

“Tướng Quân Lệnh đủ để áp chế Âm Tướng Quân, cũng vừa vặn để ta tu luyện thành pháp thân...”

Hồ Ma vào lúc này, cũng cảnh giác: “Đây là một con đường tắt, có thể giúp ta trực tiếp đẩy ra cánh cửa phủ thứ hai, tiết kiệm mười năm công lực so với người khác!”

“Rõ ràng đã thông suốt, tại sao bây giờ lại xuất hiện dấu hiệu sụp đổ?”

“...”

Hít sâu một hơi, tập trung nhìn ra ngoài, mơ hồ như thấy sương mù âm u trong rừng bên ngoài trấn, cũng như đang biến

đổi hình dạng, hóa thành một bóng người khổng lồ, tay cầm ba nén hương mờ ảo, lòng dạ hiểm độc, bái lạy về phía mình.

“Bản lĩnh của người Mạnh gia, vẫn là có...”

“Hắn ta để mắt đến Âm Tướng Quân, muốn luyện cái Quỷ Tướng Đài kia, đương nhiên cũng đã suy xét đến mọi mặt, thậm chí còn suy xét đến nếu người cướp được Tướng Quân Lệnh, thật sự có cách áp chế Âm Tướng Quân thì phải làm sao...”

“Cho nên hắn ta vẫn luôn có cách, khiến Tướng Quân Lệnh cũng không chịu nổi?”

“...”

Thầm cảm thán, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Mười Họ là tổ tông trong môn đạo, dường như bọn họ thực sự có chút khác biệt so với người thường, bọn họ nhìn thì làm việc tùy hứng, chính là bởi vì dù gặp phải chuyện gì, cũng có cách dễ dàng bù đắp.

Giống như việc hắn mượn pháp tu luyện, đã tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng y chỉ cần cảm hương bái lạy một cái, đã khiến người ta không chịu nổi.

“Chỉ tiếc...”

Hắn thở dài khe khẽ, sau đó mở mắt ra: “Ta cũng là Mười Họ...”

“Ta vốn là người Hồ gia, truyền nhân duy nhất của Trần Túy Phủ, thân phận này, còn nặng hơn bất kỳ Tướng Quân Lệnh nào...”

“...”

Tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, đương nhiên cần thứ như Tướng Quân Lệnh, giúp mình tăng thêm

mệnh số, áp chế thần hồn, nhưng ai nói, mình chỉ có một cách là Tướng Quân Lệnh?

Người tự cho mình là người Mạnh gia, cao cao tại thượng, xem thường cái này, xem thường cái kia, thậm chí còn ảo tưởng dùng mệnh số mơ hồ kia, bái võ Tướng Quân Lệnh, cưỡng ép hủy hoại bản lĩnh cả đời của ta?

Chỉ tiếc, cái bái lạy này của người, ta nhận được!

Người dám dâng ba nén hương này cho ta, ta liền dám mượn cái bái lạy này của người, luyện thành pháp tướng Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn không sợ trời đất, gọi thần quát quỷ của ta, thậm chí...

... Còn phải cảm ơn người!

Chương 901. Thăng tiến cửa phủ thứ hai (1)

Chương 901: Thăng tiến cửa phủ thứ hai

Chính là đơn giản như vậy, áp chế được Âm Tướng Quân, tương đương với việc có quan thân, tu luyện thành công pháp thân, áp chế không được Âm Tướng Quân, thần hồn sẽ bay đi, cả đời bản lĩnh, hóa thành hư vô.

Phương pháp tu luyện của Hồ Ma, căn bản không có sự cẩn thận từng li từng tí như Thủ Tuế Nhân bình thường, vừa vận hành pháp môn thực khí, vừa dưỡng thần hồn, lại là ăn bí được nuôi thân luyện khiêu, trực tiếp là cưỡng ép thực khí, sau đó dùng quan thân để trấn áp.

Lúc này hắn nheo mắt lại, cưỡng ép nhận cái báỉ lạy của người đối diện trong rừng, Tướng Quân Lệnh trong tay thần hồn, không những không vỡ vụn, mà còn được nắm chặt, sau đó quát lớn một tiếng, bên cạnh lập tức có vô tận âm phong, cuộn cuộn nổi lên.

Âm Tướng Quân vừa mới có chút ý định giãy giụa, đến lúc này, lại đột nhiên hoàn toàn mất đi ý chí phản kháng, hai đầu gối nặng trĩu, quỳ xuống thật vững vàng, nó là Âm Tướng Quân, nó vừa quỳ xuống thật vững vàng, ngay cả những u hồn đi theo nó, cũng đồng thời quỳ xuống thật vững vàng.

Thậm chí không còn giống như đang quỳ lạy Tướng Quân Lệnh, mà là quỳ lạy Hồ Ma, hay nói cách khác, quỳ lạy Đại Uy Thiên Công Tướng Quân.

Cũng vào lúc chúng đều quỳ xuống theo, sát khí cuộn cuộn trên người Âm Tướng Quân, lại lan ra một lần nữa, quấn chặt lấy những u hồn này, khiến cơ thể chúng ngày càng ngưng thực, như thể từ âm phủ trở về, hoàn toàn đến dương gian.

“Rắc” “Rắc” “Rắc”

Liên tiếp có tiếng xích sắt vỡ vụn, đó là những sợi xích vốn quấn trên người chúng, vốn còn muốn mượn những sợi xích này, để kéo chúng trở về địa phủ, nhưng bây giờ, xích sắt đều đứt đoạn.

Bị Âm Tướng Quân điểm binh, liền không cần phải trở về âm phủ, trên sinh tử bạc đã xóa tên.

Bây giờ chúng đều phải đi theo bên cạnh yêu thi này, hay nói cách khác là Âm Tướng Quân, trở thành âm binh của nó, nhân quả phúc trạch khi còn sống, đều bị xóa sạch, đến khi nào được giải tán, mới đến quỷ môn quan để thanh toán.

“Hô!”

Hồ Ma đến lúc này, mới thở phào nhẹ nhõm, tự mình cảm nhận, lại sinh ra một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Trên đỉnh đầu, hồn quang ngưng tụ, đã mơ hồ hóa thành một ác thần cao lớn và hung ác, cơ bản vẫn là hắc, nhưng đã cao ba trượng, mặt xanh nanh vàng, tóc như rồng đen, mọc dài tùy ý, một đôi mắt quái dị, lạnh lùng nhìn về bốn phương tám hướng, sát khí tỏa ra bốn phía.

Hồn khí xung quanh cuộn cuộn kéo đến, như thể cả thế giới này đều lấy hắc làm trung tâm, nhận lễ bái của Âm Tướng Quân và chúng âm binh, cũng chỉ cảm thấy là điều đương nhiên, bị hồn khí vô tận tấn công, lại vẫn vững vàng bất động, ngược lại pháp thân dần dần cao lớn hơn.

Thành công!

Chịu đựng được cái bái lạy này, hẳn liền ý thức được, con đường tắt mà mình muốn đi, đã thông suốt, thậm chí còn thuận lợi hơn tưởng tượng, đi xa hơn tưởng tượng.

Con đường tắt này, được chia thành ba bước, ban đầu hẳn chỉ muốn đi một bước nhỏ, có thể mượn Âm Tướng Quân để giúp mình thử nghiệm ngưng tụ pháp thân, tiết kiệm chút công sức, nhưng Hầu Nhi Tử đã chỉ điểm cho hẳn, lại quyết định dứt khoát bước một bước lớn, bước ra một bước vững chắc.

Cuối cùng lại không ngờ, công tử Mạnh gia kia, lại hào phóng bái lạy hẳn một cái.

Mà cái bái lạy này, lại tặng thêm cho hẳn một cỡ lớn, giống như ban đầu chỉ muốn ăn hai lạng hồn khí, được Hầu Nhi Tử chỉ điểm, muốn ăn một cân, kết quả lại bị công tử Mạnh gia này bái lạy một cái, nhét vào mười cân.

Khả năng bị bể bụng chết đương nhiên rất lớn, nhưng Hồ Ma lại cưỡng ép chịu đựng cái bái lạy này, cũng ăn hết mười cân này.

Trong khoảnh khắc này, hẳn trực tiếp ngưng tụ thành pháp thân, đẩy ra cánh cửa phủ thứ hai, oai phong lẫm liệt, đứng trên mặt đất chỉ lên trời, thậm chí ngay cả ý nghĩa cuồng vọng thực sự ẩn chứa trong Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn này, cũng cảm nhận được, bên tai dường như mơ hồ vang lên lời nói của Đại Hiền Lương Sư.

Giơ một tay lên trời, quát mắng sự bất công của trời, giơ một tay chỉ người, oán hận sự bất tranh của người, với tư thế đá đầu quát hỏi quỷ thần...

... Không hổ là người chuyển sinh đời trước, cũng khá là trung nhị!

Nhưng trung nhị hay không cũng không quan trọng nữa, pháp thân vừa thành, Hồ Ma cũng có cảm ứng, thở dài một

hơi, nhẹ nhàng đặt chân xuống, dẫm lên trán Âm Tướng Quân.

Ép yêu thi hung ác, gằm rú giận dữ này cúi đầu xuống, đầu nó lún sâu vào bùn đất, nhưng không dám phản kháng chút nào.

Cùng lúc đó, ở đầu kia của khu rừng, nụ cười trên mặt công tử Mạnh gia vẫn chưa tắt, trong tay cũng đang cầm ba nén nhang, bày ra tư thế bái lạy, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba nén nhang đều cháy đến tận cùng.

Mà Dịch quý đang chờ đếm đồng tiền bên cạnh, xích sắt trên người đột nhiên đứt đoạn từng khúc, rơi xuống, đột nhiên có một tờ giấy từ trên người Dịch quý bay xuống, còn chưa rơi xuống đất, đã bắt đầu cháy, sau đó hóa thành tro bụi, lập tức biến mất không thấy.

Công tử Mạnh gia sắc mặt đột nhiên kinh hãi, ngẩng đầu lên, như thể nhìn thấy Hồ Ma ở đầu kia khu rừng, bên cạnh trần Thạch Mã từ xa.

...

...

Chương 902. Thăng tiến cửa phủ thứ hai (2)

Chương 902: Thăng tiến cửa phủ thứ hai (2)

“Ái chà...”

Trong trấn Thạch Mã, Tôn lão gia tử vẫn luôn áp tai vào tường, dùng Địa Thính thuật để nghe động tĩnh bên ngoài, biểu cảm như gặp quỷ, đột nhiên rời khỏi bức tường, chớp mắt liên tục.

“Nhanh lên, bên ngoài thế nào rồi? Sao đột nhiên không còn động tĩnh nữa?”

“Người rót cuộc nghe thấy gì?”

“...”

“Ta...”

Tôn lão gia tử cũng có biểu cảm dờ dẩn: “Chắc chắn là góc gác của Nhất Tiễn Giáo, đều ở trong trấn này?”

“Ta vừa nghe thấy tiếng quân trận xung sát, lại... lại như có tiếng thần minh đứng trên mặt đất, trầm, vô cùng trầm trọng...”

“...”

“Đây là đang nói cái gì?”

Những người bên cạnh đang quan tâm đến chuyện bên ngoài, đều bị lời này của lão ta làm cho hoang mang, vội vàng hỏi, nhưng Tôn lão gia tử lại đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn chằm

chằm Thang Đàn chủ nói: “Lão Thang, sau này, sau này chúng ta ở Nhất Tiễn Giáo, vẫn là đừng ra về ta đây quá...”

“Trong, trong trần này, e rằng không chỉ có chúng ta và vị Hồ lão đệ kia, còn có một Thủ Tuế nhân, hơn nữa, hơn nữa bản lĩnh còn vượt xa chúng ta rất nhiều, e rằng, e rằng... là một Đại Thủ Tuế hiếm thấy...”

“...”

“Đại Thủ Tuế?”

Thang Đàn chủ nghe xong, cũng giật mình, hấn và Tôn lão gia tử đều đã tu luyện thành pháp thân, nhưng còn phải coi đối phương là Đại Thủ Tuế, vậy thì phải có bản lĩnh như thế nào?

...

...

“Chi chi chi...”

Mà Hồ Ma cũng vào lúc tu luyện thành pháp thân, dẫm lên Âm Tướng Quân, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình, như thể có thứ gì đó đang chui tới chui lui, muốn phá vỡ cơ thể chui ra.

Là thứ kỳ lạ bị phong ấn trong cánh tay trái của hấn trước đó, nó dường như cũng cảm thấy sợ hãi, di chuyển không ngừng trong cánh tay trái của Hồ Ma, thậm chí dường như dấu tay mà Đại Hồng Bào để lại, cũng sắp không thể phong ấn thứ này nữa.

“Hừ hừ, quả nhiên là theo pháp thân của ta tu luyện thành công, thứ này cũng ngày càng sợ hãi sao?”

Hồ Ma cười lạnh, lại đột nhiên cúi người xuống, bẻ gãy một ngón tay có móng vuốt sắc nhọn từ tay Âm Tướng Quân đang quỳ trên mặt đất, sau đó dùng sức cắm vào cánh tay trái

của mình, vừa vặn đóng đinh thứ đang giãy giụa muốn chạy trốn kia vào xương.

Đương nhiên không thể để nó chạy thoát, đợi hấn rảnh rồi, việc đầu tiên, chính là giết chết thứ này, còn phải tra hỏi lai lịch của nó.

Mà tạm thời áp chế được thứ này, Hồ Ma mới tập trung nhìn ra bên ngoài trấn, mắt đã nheo lại.

Pháp thân đã tu luyện thành công, Âm Tướng Quân cũng đã đoạt lại, nhưng phiền phức vẫn còn!

...

...

“Không ổn!”

Thực ra cũng vào lúc Hồ Ma tu luyện thành công pháp thân, trong từ đường ở ngôi làng kia, Đại Đường Quan Thiết Tuấn đột nhiên biến sắc, quát lớn: “Pháp tướng hung ác của tên yêu nhân kia đã luyện thành, mau lấy đại đao của ta đến!”

Lúc này giọng nói của ông ta đã tràn đầy sự tức giận không thể kìm nén, đây là chuyện quái quỷ gì? Ông ta là Thủ Tuế Đại Đường Quan, có trách nhiệm trừ bỏ tà thuật hung ác trong môn đạo Thủ Tuế, nhưng bây giờ, lại có tà thuật như vậy, tu luyện thành công ngay trước mặt ông ta?

Nếu truyền về Dưỡng Mệnh Chu gia, chuyện này chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?

Mà ngoài sự tức giận, cũng có chút oán trách công tử Mạnh gia này, miệng tuy không nói, nhưng ánh mắt đã không thể che giấu:

‘Đây chính là sự tự tin của ngươi? Đây chính là bản lĩnh của người Mạnh gia các ngươi? Làm hỏng việc rồi!’

‘ ... ’

Nhận ra sự tức giận của ông ta, bên cạnh lập tức có bảy tám tiểu quỷ giật mình, “Hãy dô” “Hãy dô” xếp thành hai hàng, khiêng một thanh đao to lớn, chạy đến.

“Dám can đảm lừa ta?”

Ngay khi Đại Đường Quan Thiết Tuấn sắp rút đao ra, lao thẳng đến trấn Thạch Mã, bên cạnh lại vang lên tiếng quát giận dữ của công tử Mạnh gia, chỉ thấy sự tức giận trên mặt y lúc này, còn cao hơn Đại Đường Quan Thiết Tuấn mấy phần, quát lớn:

“Tên trộm Tướng Quân Lệnh kia, căn bản không phải dựa vào Tướng Quân Lệnh để tu luyện, mà là có mưu đồ khác, ta ngược lại muốn xem xem, người rút cuộc là thân phận gì, lại dám mượn sức mạnh bá lợi của ta, để tu luyện tà thuật của người!”

“Lẽ của người Mạnh gia, ta xem ai dám nhận?”

“ ... ”

Vừa nói, y đã cắn rách ngón tay, máu tươi đầm đìa, bôi lên hai mắt, trừng mắt nhìn về phía trấn Thạch Mã, muốn nhìn rõ kẻ dám áp chế y rút cuộc là ai, lại dùng phương pháp gì để nhận cái bá lợi này.

Tầm nhìn như bị nhuộm màu máu, nhanh chóng nhìn về phía trấn Thạch Mã, cũng nhìn thấy bóng người đang dẫn lên đầu Âm Tướng Quân bên cạnh trấn.

Nhưng kỳ lạ là, dù y có cố gắng thế nào, cũng không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, thậm chí ngay cả bóng dáng của đối phương, trong tầm nhìn của y, cũng đều mờ hồ, như thể bị ánh lửa hun mờ mắt.

Thậm chí cách đối phương nhận cái bái lạy của y, càng không nhìn ra chút manh mối nào, như thể đối phương chỉ đơn giản đứng ở đó, không làm gì cả, liền nhận được cái bái lạy này.

Điều này khiến y càng thêm tức giận, bái lạy một người một cách khó hiểu, lại còn bị đối phương nhận lấy, sau này truyền ra ngoài, chẳng phải y sẽ trở thành trò cười sao? Hơn nữa, đối với môn đạo người nhà họ Mạnh, ai biết trong cõi u minh còn có ảnh hưởng nào hay không?

Y có thể cảm nhận được ngay cả Đại Đường Quan Thiết Tuấn kia, nhìn y cũng có chút chế giễu.

Y không thể không thừa nhận, sau khi có kết quả, hành động của y, quả thực giống như một trò cười, nhưng không nên như vậy, y dùng cách này, vốn là vì cách này rất an toàn, rất chắc chắn.

Nhưng vì đối phương nhận lấy, y mới trở thành trò cười.

Nhưng đang trong cơn thịnh nộ, các thị nữ bên cạnh đều nhận ra sự tức giận của công tử, cúi đầu xuống, không dám nhìn y, Dịch quý quân xích sắt bên cạnh, lại đột nhiên không thể ngồi yên.

Nhảy dựng lên, lảo lảo chửi rửa, vừa mắng vừa vỗ hai tay, đồng tiền trong tay rơi đầy đất.

Chương 903. Tuân thủ quy tắc (1)

Chương 903: Tuân thủ quy tắc (1)

Không thể không nói, con Dịch Quỷ này mới là kẻ oan ức nhất.

Hồn ma mà nó mang đến là mượn cho công tử nhà họ Mạnh, nể tình tiền bạc, tạo điều kiện, hơn nữa đã nói rõ chỉ cho y mượn trong thời gian ba nén hương, sau đó phải trả lại cho mình, mà công tử này thậm chí còn khoác lác, nói một nén hương là đủ.

Nhưng mẹ kiếp, người đã trả cho ta chưa?

Nhưng bây giờ, xiềng xích vỡ vụn, oan hồn đã thất tung ảnh, giống như bị người ta cướp mất, đến Quỷ Môn Quan, mình biết ăn nói thế nào đây?

Nhất thời sốt ruột, miệng lẩm bẩm không ngừng, vẻ mặt cũng tức giận, hai cánh tay ngắn thậm chí còn làm bộ muốn tháo xiềng xích ra, khoa tay múa chân trên cổ công tử nhà họ Mạnh.

Mà công tử nhà họ Mạnh vốn đang tức giận, bên tai lại bị con Dịch Quỷ này quấy rầy, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Xoẹt!”

Y đưa tay ra, trực tiếp tóm lấy cổ con Dịch Quỷ, nhắc nó lên, con Dịch Quỷ này dường như cũng giật mình, xiềng xích trên người nó liền quấn quanh người y.

Nhưng công tử nhà họ Mạnh đối mặt với xiềng xích này, lại như bị chọc cười: “Dịch Quỷ nhỏ nhỏ mà cũng muốn mắng chửi ta, bắt đền ta sao?”

Năm ngón tay dùng sức, không biết dùng pháp thuật gì, con Dịch Quỷ bỗng run lên, ánh sáng biến mất, biến thành hình dạng bùn đất, sau đó bị công tử nhà họ Mạnh tiện tay ném xuống đất, cả người lập tức vỡ vụn.

Ngay cả xiềng xích quấn trên người nó, cũng rõ ràng biến thành rơm rạ.

“Hừm?”

Thấy công tử nhà họ Mạnh phản ứng như vậy, Thiết Tuấn đại đường quan đang tức giận cũng phải nghiêm mặt: “Âm sai dịch quỷ, cứ thế mà bị giết rồi?”

Ông ta là người trong môn đạo Thủ Tuế, không giao thiệp với những thứ thần thần quỷ quỷ này, nhưng cũng nghe nói qua về những thứ này, mỗi thứ đều được ghi vào sổ sách, người phạm không thể trêu chọc, ngay cả ông ta là đại Thủ Tuế đã Thượng Kiêu, bình thường gặp phải những thứ này, cũng phải nhường nhịn ba phần.

Tất nhiên, những thứ này cũng không dám trêu chọc ông ta.

Nhưng vật trong sổ sách của âm phủ, lại bị người nhà họ Mạnh này mua chuộc bằng một nắm tiền đồng, còn chưa tính, thậm chí còn giết chết khi không vừa ý?

Phản ứng của đối phương còn lớn hơn cả mình, động tác của Thiết Tuấn Đại đường quan ngược lại hơi chậm lại, chỉ thấy công tử nhà họ Mạnh sau khi giết chết Dịch Quỷ, sắc mặt đã trở nên vô cùng u ám, nhẹ nhàng phủi bụi đất trên tay.

Quát: “Dựng trường cho ta, lấy pháp khí cho ta, ta muốn đích thân đi dạo một vòng quanh trấn kia!”

“Ta muốn xem xem, kẻ dám chặn giết Dịch quý, cướp đi sinh hồn, còn dám coi thường uy nghiêm của nhà họ Mạnh ta, ý vào thân phận để áp chế ta, rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

“...”

“...”

Nhất thời, quý khí âm u bốc lên, ngay cả khu rừng giữa trần Thạch Mã và ngôi làng này, dường như cũng bị ảnh hưởng, cảnh cây lay động, như những sợi tóc của vô số ác quỷ.

Trên trần Thạch Mã, một vị Đại đường quan, một vị công tử nhà họ Mạnh, cơn giận của hai người, như thủy triều vô hình, nhấn chìm cả trần Thạch Mã, không biết che giấu bao nhiêu thứ hung ác trong làn sương mù dày đặc, cuộn cuộn ập đến.

“Hô...”

Trên trần Thạch Mã, Hồ Ma cũng nhẹ nhàng thu chân lại, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nghênh đón làn sương mù dày đặc kia.

Phải đi rồi...

Bị mình chơi một vố như vậy, đối phương sao có thể không tức giận?

Hồ Ma cũng đã nghĩ kỹ mọi chuyện phía sau, trước khi ra tay, đã đốt chậu than, chính là để đối phương không nhìn rõ mình, đồng thời mượn pháp tu thân, đoạt lại Âm Tướng quân, cũng có thể ngăn cản đối phương thiết lập cái gọi là Quỷ Tướng đài để đối phó với mình.

Mà đối phương chịu thiệt thòi lớn như vậy, tức giận ra tay cũng là điều đương nhiên, mình có thể làm, cũng chỉ là lập

đàn, dùng thủ đoạn của Trần Túy thư, đấu pháp với đối phương.

Mà lập đàn, đối phương mười phần thì tám, chín phần sẽ nhận ra đây là pháp thuật của nhà họ Hồ, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có dựa vào cái đàn này, mới có thể tranh thủ một ít thời gian, phá vỡ sự phong tỏa xung quanh trấn, để người dân trong trấn có cơ hội chạy thoát.

Mình tất nhiên cũng phải nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn.

Đây đã là cách mà hần suy nghĩ kỹ càng, vừa có thể không phụ lòng với Nhất Tiễn giáo, vừa an toàn nhất cho bản thân.

Đương nhiên có rất nhiều điều đáng tiếc, bố trí nhiều năm của Nhất Tiễn giáo, cứ thế bị hủy hoại, thậm chí trấn Thạch Mã này dường như còn ẩn chứa một ít bí mật của Bất Thực Ngưu, sợ rằng cũng sẽ rơi vào tay đối phương, muốn tìm lại không dễ dàng.

Nhưng chuyện này, vốn không có cách nào khác, viện binh của Bất Thực Ngưu không đến được, Nhị Oa Đầu và những người chuyển sinh khác từ Minh Châu chạy đến, cũng không nhanh như vậy, bây giờ có thể giúp đỡ, cũng chỉ có Hầu Nhi Tử ở bên ngoài trấn.

Mặc dù mình đã tu luyện thành pháp thân, nhưng chỉ dựa vào mình và Hầu Nhi Tử, là có thể đối phó với một vị Đại đường quan Thủ Tuế, cùng một vị công tử nhà họ Mạnh sao?

... Nói đùa, bản lĩnh lớn nhất của Thủ Tuế Nhân không phải là đầu cứng, mà là chạy trốn!

...

Chương 904. Tuân thủ quy tắc (2)

Chương 904: Tuân thủ quy tắc (2)

Trong khi Hồ Ma suy nghĩ nhanh chóng, đã chuẩn bị lấy thân thể Thủ Tuế nhĩ phủ môn của mình làm trần vật, lúc kết thành cái đàn này, thì trần Thạch Mã đã sớm lộn xộn.

Những người trong trần đang quan tâm đến động tĩnh xung quanh, đều cảm nhận được áp lực vô biên đó, từng người từng người tâm thần hoảng hốt, không hiểu tại sao, trước áp lực vượt quá giới hạn của bản thân, Thủ Tuế nhập phủ, cũng chẳng khác gì tiểu thương bán đậu phụ ven đường.

Diệu Thiện Tiên Cô cầm phát trần trong tay, lúc đầu muốn tiến lên giúp đỡ, nhưng bị sát khí trên người Âm Tướng quân chặn lại, không lên được, bây giờ có thể lên được, lại đột nhiên cảm nhận được sương mù quỷ dày đặc bên ngoài trần, sợ đến mức ngực phập phồng không ngừng.

“Thượng đàn sứ...”

Nàng ta vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Phiến Tử muốn chạy, lập tức mắng: “Đừng chạy, còn không mau mang chum Trần Sát của giáo ta đến...”

“Không mang đến được, cơ quan lần trước đã dùng rồi, còn chưa sửa xong...”

Bạch Phiến Tử bị gọi lại, cũng nhảy dựng lên: “Hơn nữa, giáo chủ ngươi thực sự nghĩ rằng chỉ với mười cái chum mà chúng ta tích góp được, là có thể đối phó với vị đại gia bên ngoài kia?”

“Người của Bả Hí môn thật sự là không đáng tin cậy, lúc thì vô cùng thần diệu, lúc thì như phế vật...”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng sốt ruột không chịu nổi, nhìn làn quỷ vụ cuộn cuộn từ bên ngoài tràn vào, tay cầm phát trần kêu răng rắc: “Có thể đối phó hay không, chẳng lẽ còn cách nào khác sao?”

Lại nhìn trong trấn, cũng đã sớm hoảng loạn, bọn họ đã sắp xếp xong, giáo chúng tập hợp dân chúng, tập trung ở trong trấn, đều dẫn dò ban đêm đóng cửa sổ, không được tùy tiện nhìn trộm, còn bố trí giáo chúng mặc áo giáp phù ở các ngã tư đường.

Nhưng bây giờ bị động tĩnh bên ngoài trấn kinh động, nào còn ai chịu ở trong nhà, càng sợ hãi, càng muốn mở cửa sổ ra nhìn xem bên ngoài.

Giáo chúng canh giữ ở các ngã tư đường, cũng đều run rẩy, rõ ràng là sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Rốt cuộc là chuyện gì...”

Lòng người hoang mang, ở một góc nào đó, trong hỗn loạn, hồi lâu, mới vang lên một tiếng thở dài: “Lúc nào thì lấy trộm Tướng Quân lệnh đi vậy? Tay còn nhanh hơn ta?”

“Chỉ là như vậy, ngươi lại nợ ta một món nhân quả...”

“...”

Trong rừng cây xa xa, sương mù ngày càng dày đặc, đã mờ hồ nghe thấy tiếng trống chiêng, không biết bao nhiêu bóng mờ, vừa nhảy vừa nhót, quái dị thành đàn, khiêng một chiếc kiệu đen, bay về phía trấn Thạch Mã.

Phía sau kiệu đen, là một bóng người mặc thiết giáp, thân hình cao lớn bất thường, cười trên một con quái vật.

Theo bọn họ đi tới, sương mù xung quanh càng dày đặc, ngay cả những cây đại thụ cao lớn, cũng run rẩy, lặng lẽ rời khỏi vị trí cắm rễ của mình, để nhường đường cho bọn họ.

Không ai biết khi bọn họ đến trấn Thạch Mã, sẽ gây ra trận đấu pháp thảm khốc như thế nào, lại tổn hại bao nhiêu mạng người.

Nhưng bọn họ không thể trực tiếp đến trấn, theo sương mù cuộn cuộn, bọn họ xuyên rừng mà đến, nhưng đi được nửa đường, đột nhiên âm phong nổi lên, sương mù cuộn ngược, tiểu quỷ đi dò đường phía trước, cũng kêu la ầm ĩ, dừng bước, chỉ xoay vòng tại chỗ.

Gió trong rừng như đột nhiên mất phương hướng, thổi vào người lạnh toát, luôn cảm thấy trong âm phong này, dường như còn mang theo một chút mùi hương son phấn dung tục, khiến đám tiểu quỷ đi dò đường, từng tên từng tên đều mê muội thần hồn điên đảo.

“Hừm?”

Công tử nhà họ Mạnh đang tức giận, ngồi trên kiệu, giữa lông mày đã tràn đầy sát khí, nhưng vào lúc này, lại đột nhiên sững sờ, hơi nghiêng người về phía trước.

Y nhìn thấy sương mù phía trước từ từ tản ra, lộ ra một cảnh cây khô, cảnh cây khô vốn chẳng có gì lạ, chỉ là trên cảnh cây khô này, lại treo một chiếc yếm đỏ, trên đó có hai chữ lớn được viết bằng mực đen:

“Miễn chiến!”

“...”

Chỉ một chiếc yếm, cộng thêm hai chữ, liền chặn làn sương mù đang ập về phía trấn Thạch Mã, cũng chặn kiệu của người nhà họ Mạnh, và đám tiểu quỷ thôi kèn dò đường.

“Đó là cái gì?”

Thiết Tuấn đại đường quan phía sau cưỡi ngựa đi lên, nhìn vật kỳ lạ kia, vẻ mặt nghi hoặc.

Công tử nhà họ Mạnh cũng nhìn chăm chăm vào chiếc yếm, nhìn hai chữ trên đó, im lặng hồi lâu, dường như ngay cả cơn giận trong lòng y, cũng bị cưỡng ép đè xuống, từ từ thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Quy tắc!”

“Quy tắc?”

Thiết Tuấn Đại đường quan không khỏi cảm thấy buồn cười, thứ đồ chơi này cũng gọi là quy tắc sao?

‘Khó trách người ta đều nói Thủ Tuế Nhân là kẻ lỗ mãng, ngay cả ngôi lên vị trí Đại đường quan, cũng chỉ là kẻ lỗ mãng...’

Công tử nhà họ Mạnh hít một hơi thật sâu, mới ngẩng đầu nhìn về phía trần Thạch Mã, thấp giọng nói: “Vị dị nhân kia không hề rời khỏi trần, hắn đã chọn phe rồi, hắn đang nhắc nhở chúng ta, đã nói là đợi ba ngày mới đánh qua, thì phải giữ lời.”

“Bây giờ mới chỉ là ngày thứ hai, chưa đến lúc!”

“...”

Thiết Tuấn Đại đường quan nghe vậy, vẻ mặt đầy khó tin: “Chỉ vì một thứ đồ chơi này, mà lại tha cho bọn họ thêm một ngày?”

“Trước đó cho bọn họ ba ngày, đều là...”

“...”

“Bất kể vì lý do gì mà cho ba ngày đó, đã cho rồi, thì phải giữ lời.”

Người nhà họ Mạnh thở dài một tiếng, nói: “Đây chính là quy tắc!”

“Nếu đôi phương không hiểu quy tắc, chúng ta cũng không cần tuân thủ, nhưng đôi phương đã bắt đầu nói đến quy tắc này, chúng ta cũng chỉ có thể tuân thủ lời nói trước đó.”

“Tất nhiên, cũng chính vì hắn đã nói đến quy tắc, vậy khi ra tay, cũng không cần nể mặt nữa.”

Chương 905. Đồng quan phong thi (1)

Chương 905: Đồng quan phong thi (1)

“Hả? Đi rồi?”

Cảm nhận được làn sương mù dày đặc bên ngoài trần từ từ tan đi, áp lực bức bách cũng nhanh chóng biến mất, ngay cả Hồ Ma đang đứng ở cửa trần cũng không khỏi sững sờ.

Hắn xác định việc mình thu phục Âm Tướng quân sẽ chọc giận đối phương, nhưng đối phương lại như chỉ đến trần nhìn một cái, rồi lại rời đi, khiến hắn cảm thấy tò mò, chẳng lẽ đối phương lại thật sự giữ lời như vậy, nói ba ngày, chính là ba ngày?

Nhưng có thể tạm thời không cần ra tay, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, cũng chuẩn bị chạy trốn, nhưng pháp thân của hắn vừa mới thành hình, còn chưa quen thuộc, đối mặt lại là Đại đường quan Thủ Tuế và công tử nhà họ Mạnh thâm sâu khó dò, nói là trong lòng không lo lắng thì cũng là giả.

Có thể trì hoãn một ngày này, quả là may mắn của hắn.

Mà khi hắn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đang âm thầm suy nghĩ, Diệu Thiện Tiên Cô cách đó không xa cũng đã phản ứng lại.

Vội vàng đi ra ngoài trần, trước tiên nhìn vào trong rừng, xác định những người bên ngoài đã rút lui, mới kinh ngạc nhìn

Hồ Ma: “Giáo... Sư thúc!”

Nàng ta nhìn thấy Hồ Ma đang tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, nhìn thấy hần một chân giẫm lên yêu thi, nhất thời tâm thần bị thu hút, bây giờ đi về phía Hồ Ma, hai chân đều mềm nhũn, trong cách xưng hô, cũng không khỏi mang theo giọng run rẩy.

Thật ra nếu chỉ nhìn bằng ánh mắt bình thường, tiểu quân sư của Hồng Đăng hội này, trong vòng hai ngày ngắn ngủi, lại có biến hóa kỳ lạ như vậy, bất cứ ai cũng sẽ sinh lòng nghi hoặc.

Nhưng trong mắt nàng ta, lại chỉ có sự ngưỡng mộ và kính sợ sâu sắc.

Lúc này chỉ gọi một tiếng giáo chủ, là vì ngoài tiếng gọi này, thậm chí còn không biết nên nói gì, nếu đối mặt với người thường, sau đại chiến, ít nhất cũng phải hỏi thăm một câu người có sao không, hoặc là thương thế nặng không.

Nhưng vị này là chủ nhân của Bất Thực Ngưu, làm gì cũng đều hợp lý, làm sao có thể bị thương được?

“Đêm nay hẳn là không có chuyện gì nữa.”

Hồ Ma thấy nàng ta đến, liền tạm thời thu lại vẻ nghi hoặc trên mặt và áp lực khi vừa đối mặt với Đại đường quan Thủ Tuế và người nhà họ Mạnh, biểu cảm trở nên ung dung, chỉ thu chân lại, nhàn nhạt liếc nhìn Diệu Thiện Tiên Cô một cái, nói:

“Trên trần có người làm nghề đóng quan tài đúng không? Đi gọi hần dậy cho ta, lấy một cỗ quan tài, liệm tên này lại!”

“... Tốt nhất là quan tài đồng, nếu hần có sẵn, thì tốt nhất, nếu không có sẵn, thì trước tiên dùng quan tài gỗ liệm, sau đó bảo hần nhanh chóng đúc đồng, giúp ta đúc một cái!”

“...”

Diệu Thiện Tiên Cô đón nhận mệnh lệnh tự nhiên của Hồ Ma, trong lòng chỉ cảm thấy vốn nên như vậy, lập tức nói: “Vâng, ta sẽ đi dẫn dò hẩn ngay.”

Đương nhiên là có người làm nghề đóng quan tài, còn là một tiểu đầu mục trong Nhất Tiễn giáo, Diệu Thiện Tiên Cô mưu đồ tạo phản nhiều năm, đối với việc dùng quan tài để đựng đồ cũng đã quen thuộc.

Vội vàng quay về trấn, tự mình gọi tiểu đầu mục làm nghề đóng quan tài kia đến sắp xếp, còn Hồ Ma thì tạm thời đợi ở bên ngoài trấn, xác định Âm Tướng quân đã bị mình khống chế, lại kiểm tra con ngựa đá kia một lần.

Nhất thời không phát hiện ra gì, cũng chỉ có thể trước tiên mang Âm Tướng quân này về rồi tính sau, nói cho cùng, đây cũng là một thu hoạch, dường như không nhỏ hơn việc tu thành pháp thân, dù sao, không chỉ bắt được Âm Tướng quân, ngay cả âm binh bám trên người nó, cũng đều bắt được.

Mặc dù số lượng còn không nhiều, chỉ có vài trăm tên, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Nếu lại gặp rắc rối, dùng Tướng Quân lệnh điều khiển Âm Tướng quân, dẫn theo vài trăm âm binh xông lên, giang hồ này có ai có thể cản nổi?

Chính vì vậy, mới vội vàng liệm Âm Tướng quân lại, dùng quan tài đồng liệm, cũng là để phong ấn thi khí của nó, dù sao thi khí mỗi khi tiết ra một phần, cũng giống như làm suy yếu binh khí này một phần.

“Lạp lap lap..”

Quan sát con ngựa đá một hồi, Hồ Ma gõ gõ vài cái, sau đó ra hiệu cho Tiểu Hồng Đường bên cạnh dập lửa trong chậu

than, xác định những người bên ngoài trần thực sự sẽ không đến gây rắc rối nữa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Diệu Thiện Tiên Cô đứng lúc dẫn theo ông chủ tiệm quan tài, kéo một cỗ quan tài sắt đen sì đến, nói: “Không có quan tài đồng, quan tài sắt thì có sẵn một cái.”

“Vốn là vị con rể tốt kia đặt làm, để tặng cho Ô Lão Lão làm quà mừng thọ, trên đó có hoa văn khảm đồng thau, là giáo chúng ta cần dùng, thì cứ lấy ra dùng trước, sau này sẽ làm cho hẵn một cái khác.”

“...”

Hồ Ma cũng không kén chọn, trong thời gian ngắn, có thể có một cái phù hợp như vậy là tốt nhất, liền bảo người ta mở nắp quan tài, sau đó ra lệnh một tiếng, Âm Tướng quân đang nằm trên mặt đất liền nhảy dựng lên, tự mình nằm vào trong quan tài.

Không chỉ vậy, theo nó nhảy vào quan tài, xung quanh liền cuộn lên từng trận âm phong và mùi máu tanh nồng nặc, chỉ thấy vô số bóng ma mờ ảo, đan xen lẫn lộn xung quanh, cũng từng con từng con bay vào trong quan tài theo nó, ngay cả nắp quan tài, cũng tự động đóng lại.

“Đây là...”

Chương 906. Đồng quan phong thi (2)

Chương 906: Đồng quan phong thi (2)

Người trong tiệm quan tài nhìn thấy cảnh này, đương nhiên vô cùng kinh ngạc, Diệu Thiện Tiên Cô liền nghiêm mặt, bảo bọn họ đừng nói nhảm, mau chóng khiêng quan tài đi.

Nhưng quan tài đồng này mặc dù nặng, nhưng lúc đến dựa vào hai con ngựa và mấy người khiêng, vẫn kéo được, bây giờ chứa Âm Tướng quân, lại như mọc rễ, dốc hết sức cũng không lay chuyển được chút nào.

“Dù sao cũng coi như là chứa một vị khách quý bên trong mà...”

Hồ Ma đưa tay đỡ một cái, mới đặt quan tài lên xe thuận lợi, hai con ngựa dốc hết sức, từng chút từng chút kéo về phía trong trấn.

Nhưng không đưa đến khách điểm nữa, nơi đó người đông mắt tạp, thứ này lại đặc biệt, liền trước tiên đưa đến sân của Diệu Thiện Tiên Cô, đặt dưới gốc cây lớn được cho là đào từ Tây Côn Luân về, để che nắng ban ngày.

“Yêu thi, yêu thi đã bị bắt rồi sao?”

Mà bây giờ, đã là canh tư, trời sắp sáng, động tĩnh bên ngoài cũng biến mất, trên trấn này, đương nhiên không biết có bao nhiêu người lo lắng cả đêm, nhao nhao thò đầu ra dò hỏi tin tức.

Hồ Ma còn chưa chính thức gặp mặt người khác với thân phận Bất Thực Ngưu, thậm chí chuyện thu phục yêu thi, người khác cũng không biết là do hắn làm, liền để Diệu Thiện Tiên Cô ứng phó tất cả.

Mà Tiên Cô này trải qua một đêm chứng kiến, đã sớm tràn đầy tự tin, khôi phục khí chất lạnh lùng, thờ ơ trước đây, đối mặt với câu hỏi của mọi người, cũng chỉ cười lạnh một tiếng: “Chỉ là bắt một con yêu thi gây rối mà thôi, có gì lạ đâu?”

“Hôm qua nó xông vào hại người, là vì chúng ta không chuẩn bị kịp, tên này lại kỳ quặc.”

“Lần này đã có phòng bị, không bắt được nó mới là lạ!”

“...”

Kể cả Tôn lão gia tử và những người khác, đều có chút kinh ngạc, dù sao đã từng giao đấu trực tiếp, biết thứ đó khó đối phó, nhưng thấy Diệu Thiện Tiên Cô không chịu nói rõ, cũng chỉ có thể nhin xuống.

Chỉ là lại nghĩ đến chuyện bên ngoài trấn bị bao vây, trong lòng vẫn có chút nhin không được: “VẬY... Vị Đại đường quan Thủ Tuế bên ngoài kia thì sao?”

“...”

Diệu Thiện Tiên Cô phát phát tràn, cười lạnh: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, vị Đại đường quan kia danh tiếng quả thật không nhỏ, nhưng tổng đàn Nhất Tiễn giáo ta ở đây, trấn áp khí vận, há lại là nơi bọn họ dám tùy tiện xâm phạm?”

“Hôm nay ta đợi bọn họ cả đêm ở bên ngoài trấn, ngay cả mặt cũng không dám lộ, đợi đến khi đèn đuốc sáng trưng, sẽ xem thử thủ đoạn của bọn họ!”

“...”

Mọi người nghe vậy, đều giật mình, vẻ mặt vừa do dự, vừa kính sợ.

“Vẻ kiêu ngạo này của Tiên Cô, không giống giả, xem ra vị Đại đường quan bên ngoài kia tuy hung ác, nhưng Nhất Tiễn giáo dựa vào Bất Thực Ngưu, cũng có thủ đoạn phi phạm...”

“... Vậy chỉ có thể nhịn xuống, còn chưa thể trối nàng ta đưa ra ngoài!”

“...”

Mà Diệu Thiện Tiên Cô nhìn thấy ánh mắt chớp động của mọi người, trong lòng cũng vô cùng hài lòng, càng thêm kính nể vị giáo chủ do trời chọn này, đối với phiền phức mà Nhất Tiễn giáo gặp phải, cũng hoàn toàn không để vào mắt: “Các sư huynh bình thường chuyện nhỏ thì hăm hại ta, chuyện lớn quả nhiên đáng tin cậy!”

“Chọn lựa kỹ càng trấn Thạch Mã này làm tổng đàn, chỉ nói nơi đây vượng ta, bây giờ xem ra, chẳng phải đúng là như vậy sao?”

“Mấy chục năm tìm không ra một vị giáo chủ, lại để ta tìm được, không chỉ có thể giúp ta giải trừ tai họa trước mắt, e rằng Nhất Tiễn giáo ta lập tức nổi danh, thành đại sự này, sẽ bắt đầu từ nơi đây...”

“...”

“...”

“Tổng đàn của Nhất Tiễn giáo này không thể uy hiếp...”

Mà trên trấn đang náo nhiệt, nhanh chóng lan truyền tin tức Nhất Tiễn giáo có một vị cao thủ thần bí trợ giúp, dễ dàng thu phục con yêu thi đang gây họa, thì Hồ Ma cũng đã trở về tổng đàn đại trạch vắng lặng không người, trong lòng suy nghĩ nhanh chóng.

Nói bản lĩnh của hắn bây giờ lớn hay không, thì đương nhiên là lớn, pháp tướng tu thành, bản lĩnh tăng lên một mảng lớn, hắn thậm chí còn có chút kích động, muốn tìm người so chiêu.

Nhưng làm người phải biết thân biết phận...

Vừa nghĩ đến áp lực khi đối đầu với người bên ngoài trần lúc này, trong lòng liền có một áp lực khổng lồ, Cháp Đạo Đại đường quan của môn đạo Thủ Tuế, thiếu gia Thông Âm Mạnh gia, hai người này đều không dễ đối phó!

Cho dù hắn đã tu thành pháp thân Thủ Tuế, còn chuẩn bị trên trần, tùy thời có thể dùng pháp thuật trong Trần Tuế thư để lập đàn, nhưng đối đầu với bọn họ cũng không có nắm chắc.

Đối mặt với loại người này, trừ khi hắn có được tín vật của nhà họ Hồ, nếu không đừng hòng giao đấu với người ta...

... Vẫn là một chọi hai.

Nhưng vừa nghĩ đến việc phải rời đi, trong lòng lại không khỏi sinh ra một nghi ngờ, chính là thông tin mà Đại Hồng Bào đưa cho hắn trước đó, vẫn quanh quẩn trong lòng, không có đầu mối...

“Đại Hồng Bào nhắc ta đánh thức con ngựa đá, còn nói phải lấy được thứ gì đó trong Bất Thực Ngư...”

“Nhưng rốt cuộc đó là cái gì?”

“...”

Lúc vừa trở về, hắn đã kiểm tra con ngựa đá ở cửa trần, dù nhìn thế nào, cũng chỉ là một bức tượng đá, không có gì khác thường, thậm chí còn dùng sự không chế tinh tế đối với kinh lực của Thủ Tuế Nhân, nhẹ nhàng vỗ một chương lên đó, cũng phát hiện ra nó hoàn toàn là đặc ruột.

Thứ này đánh thức kiểu gì?

Thời gian quá gấp gáp, căn bản không thể nghiên cứu kỹ, chẳng lẽ, thật sự phải mang theo cả con ngựa đá đó khi chạy trốn sao?

“Sur thúc, ngài nghỉ ngơi chưa?”

Đang tập trung suy nghĩ, liền nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Diệu Thiện Tiên Cô vui vẻ đi tới, nhưng lại dừng lại ở ngoài cửa, không dám đi vào, chỉ cẩn thận hỏi.

Hồ Ma bất lực thở dài, thầm nghĩ đây là chỗ người ở mà, ta nghỉ ngơi cái gì?

Giả vờ nghiêm túc, nói: “Người có chuyện gì?”

“À...”

Diệu Thiện Tiên Cô vội nói: “Sur điệt không dám làm phiền sur thúc nghỉ ngơi, chỉ là thấy sur thúc vất vả cả đêm, tìm người nấu một bát canh trứng gà, mang đến...”

‘Bây giờ là lúc nào rồi còn ăn canh trứng gà?’

Hồ Ma cũng có chút bất lực, khẽ thở dài, nói: “Vậy người mang vào đi!”

Chương 907. Lão đầu râu bạc trắng (1)

Chương 907: Lão đầu râu bạc trắng (1)

Thực sự là một bát canh trứng gà.

Trong chiếc bát sứ nhỏ tinh xảo, nổi lên vài vầng mỡ, một quả trứng luộc lòng đào trắng hồng ngâm trong canh, bên cạnh dựa vào một chiếc thìa bạc.

Hồ Ma nhìn Diệu Thiện Tiên Cô bung lên, cẩn thận đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, lại không hề động vào, chỉ thờ dài trong lòng: Làm thứ đồ chơi này làm gì? Chẳng lẽ Huyết Thực hoàn ăn không no sao?

Trên mặt đương nhiên vẫn khách khí, chỉ nói: “Giáo chủ hà tất phải làm những việc này? Tính ra ta cũng chỉ là người đến giúp đỡ, không nói đến chuyện của Bất Thực Ngưu, với Nhất Tiễn giáo chúng ta, cũng chỉ là được người chỉ điểm, cố gắng hết sức giúp đỡ mà thôi!”

“Giáo chủ thật khách khí...”

Diệu Thiện Tiên Cô nghe Hồ Ma nói, trong lòng cảm khái: “Còn nói chỉ là đến giúp đỡ, người bảo ta cởi áo đạo bào ta cũng cởi rồi...”

“Nhưng cũng đúng, chủ nhân của Bất Thực Ngưu, cũng phải được các sư huynh đồng ý mới được, bây giờ còn thiếu một câu nói, nhưng giáo chủ đã vượt qua Tam quan Thập nhị kiếp, còn tu thành pháp thân Đại Uy Thiên Công Tướng Quân, còn ai dám không công nhận hần chứ?”

“ ... ”

“Ta là văn bối, hầu hạ giáo... Sư thúc chẳng phải là điều nên làm sao?”

Nghĩ trong lòng, liền càng thêm hạ thấp thân phận, niềm vui sướng giữa lông mày không thể che giấu được, bẩm báo với Hồ Ma: “Không chế được con yêu thi này, trên dưới Nhất Tiễn giáo chúng ta, đều rất phẫn chấn.”

“Đêm nay Đăng Hỏa Phúc hội, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.”

“ ... ”

Hồ Ma vốn có vấn đề muốn hỏi nàng ta, lại bị câu nói này của nàng ta làm cho lạc đề: “Đăng Hỏa Phúc hội?”

“Đúng vậy.”

Diệu Thiện Tiên Cô vội nói: “Ta nghe theo lời dặn dò của các sư huynh, đến đây kinh doanh nhiều năm, chỉ để lập tổng đàn trên trấn Thạch Mã này, nhưng bây giờ thanh thế đã lớn, lại còn thiếu Đăng Hỏa Phúc hội này để định danh phận, bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ, thời cơ cũng đã đến.”

“Chỉ là Đăng Hỏa Phúc hội, cần có thần linh hộ pháp trên đàn, ban phúc cho tín đồ bá tánh mới được, nhưng mấy vị thần linh hộ pháp trong giáo ta đều đã gặp nạn, còn chưa biết tìm ai để thay thế đây...”

“... Đang muốn thỉnh giáo sư thúc!”

“ ... ”

“Hửm?”

Hồ Ma bật cười: “Đã sắp gặp đại nạn rồi, ngươi còn nghĩ đến cái gọi là Đăng Hỏa Phúc hội này?”

“Đương nhiên!”

Diệu Thiện Tiên Cô nghe vậy, lại nghiêm túc nói: “Sự tôn chúng ta trước kia đã có dặn dò, môn đồ Bất Thực Ngưu, gánh vác trọng trách, không câu nệ tiểu tiết, có thể lừa quan lừa phi lừa quỷ thần, nhưng tuyệt đối không được lừa bá tánh.”

“Nhất Tiên giáo trước kia đã hứa hẹn ngày này là Đăng Hỏa Phúc hội, bây giờ đã đến ngày, bá tánh đang chờ đợi, tuyệt đối không thể nuốt lời...”

“...”

“Lừa quan lừa phi lừa quỷ thần, tuyệt đối không được lừa bá tánh?”

Đang lúc tâm tư rối bời, Hồ Ma nghe được câu nói này của Diệu Thiện Tiên Cô, lại đột nhiên sững sờ.

Ánh mắt xuyên qua cánh cửa, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Diệu Thiện Tiên Cô bên ngoài, nữ đạo sĩ xinh đẹp này, lúc đầu gặp mặt, chỉ cảm thấy có khí chất cao nhân thần bí, sau khi bị hấn nhìn thấu lai lịch, liền luôn thấy trên mặt nàng là vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng bây giờ nàng nói ra lời này, lại không giống như đang nói đùa, lại có một loại kiên định hiếm thấy, và mang theo cảm giác như tín ngưỡng.

Cảm giác này Hồ Ma rất ít khi nhìn thấy trên mặt người bản địa, thậm chí, hấn cũng vì biểu cảm trên mặt Diệu Thiện Tiên Cô, mà đột nhiên nhớ ra, cảm giác này, trên người hấn cũng rất ít khi xuất hiện.

Tâm trạng lại trở nên phức tạp, hồi lâu, mới từ từ thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Sổ sách và những thứ khác trước kia bảo ngươi chuẩn bị, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Sau khi sự thúc dấn dò, liền chuẩn bị xong.”

Diệu Thiện Tiên Cô nghe vậy, liền vội vàng lấy ra một chồng sổ sách, danh sách từ trong tủ bên cạnh, lần lượt bày ra trước mặt Hồ Ma.

Những thứ liên quan đến sự phát triển của Nhất Tiễn giáo, số lượng binh giáp trong giáo, pháp bảo môn đạo, danh sách Pháp vương Hộ pháp, đều ở đây, có thể nói là trực tiếp giao toàn bộ gốc rễ của Nhất Tiễn giáo cho Hồ Ma.

Nữ nhân này nói nàng ngây thơ, nhưng cũng không phải là không có đầu óc, trước kia Hồ Ma vượt qua Tam quan Thập nhị kiếp, nàng đã quỳ lạy, gọi là giáo chủ, thoát nhìn ngoan ngoan phục tùng, nhưng những sổ sách này bảo nàng chuẩn bị, lại không thành thật dâng lên tất cả như vậy.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy cảnh Hồ Ma tu luyện thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, nàng mới thật sự hoàn toàn tâm phục khẩu phục, bây giờ mới coi như là giao toàn bộ gia sản ra.

“Người là từ lúc nào thì đặt nơi đây làm tổng đàn của Nhất Tiễn giáo? Lúc đến đây, trên trần đã có con ngựa đá kia rồi sao?”

Hồ Ma nhận lấy sổ sách, vừa lật xem, vừa thuận miệng hỏi nàng mấy câu.

Trước kia hỏi nàng, là muốn xem thử Nhất Tiễn giáo có thực lực hùng hậu hay không, có thể liều mạng với vị Đại đường quan bên ngoài kia hay không, bây giờ cũng là muốn tìm hiểu thêm về Nhất Tiễn giáo, xem có thể tìm ra bí mật liên quan đến “đánh thức con ngựa đá” hay không.

Diệu Thiện Tiên Cô nghe vậy, lại rất phấn khởi, giáo chủ tuy nói mình chỉ là người ngoài đến giúp đỡ, nhưng đây không phải là đang rất cố gắng tìm hiểu công việc trong giáo sao?

Chương 908. Lão đầu râu bạc trắng (2)

Chương 908: Lão đầu râu bạc trắng (2)

Thế là kể lại tường tận, không sót một chữ.

Nghe nàng kể chuyện, quả thật cũng khiến Hồ Ma hiểu thêm về Nhất Tiễn giáo, chỉ là kỳ lạ, khi nói đến con ngựa đá, Diệu Thiện Tiên Cô lại tỏ ra ngơ ngác, dường như hoàn toàn không biết gì.

“Ngựa đá chẳng phải là ngựa đá sao?”

“Đã ở trên trần này rất nhiều năm rồi, lúc chúng ta đến, cỏ gần như đã nhấn chìm con ngựa...”

Nàng thoát nhìn cũng không giống như đang nói dối, thành thật nói: “Nếu sư thúc thích, vậy ta sẽ bảo người ta mang nó đến, làm vật trang trí cho người... Nhưng thứ này có tác dụng gì chứ?”

Hồ Ma cũng chỉ đành xua tay, nói: “Vậy thì không cần, chỉ là, cơ nghiệp của Nhất Tiễn giáo các người, ta thấy phần lớn đều ở các phủ thuộc Cỗ Châu, nhưng tại sao lại đặt tổng đàn ở nơi này?”

“Cái này...”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng sờ, nói: “Các sư huynh bảo ta đến đây mà...”

“Thật ra trước khi ta đến đây, các sư huynh đã sắp xếp mọi chuyện ở đây xong xuôi, Tôn lão gia tử, Thang sư gia của Đại Thiện Bảo, còn có Vạn Mã bang, Hạ cô gia,... đều là những

mối quan hệ mà các sư huynh để lại năm xưa, ta chỉ cần đến đây, bọn họ tự nhiên sẽ tìm đến.”

“...”

“Hóa ra người thật sự chỉ là một Hồng Đăng nương nương à?”

Hồ Ma hỏi trước hỏi sau mấy câu, xác định nàng chỉ phụ trách những việc đời thường ở đây, còn những chuyện sâu xa hơn, cũng là những điều hắc muồn biết, dường như nàng không biết nhiều, liền chỉ đành để nàng đi làm việc trước.

Còn bản thân hắc thì từ từ lật xem sổ sách mà nàng để lại, muốn tìm ra một chút manh mối mà có lẽ ngay cả Diệu Thiện Tiên Cô cũng không biết.

“Thông tin mà Đại Hồng Bào để lại có nhắc đến con ngựa đá, môn đồ của Bất Thực Ngu, cũng đã chọn nơi này từ sớm, chứng tỏ nơi này thật sự có khả năng ẩn chứa bí mật gì đó?”

“Con ngựa đá kia, rõ ràng chỉ là tượng đá, rốt cuộc phải đánh thức như thế nào?”

“...”

Âm thầm suy nghĩ trong lòng, lật xem hồi lâu, lại càng xem càng mơ hồ, trên sổ sách này, ghi chép không ít, nhưng từng khoản từng khoản, đều là thứ thực tế, không giống như có manh mối bí mật gì.

Nhìn sơ qua, Nhất Tiễn giáo vẫn có chút nền tảng, bây giờ trên trấn Thạch Mã này, cũng có hơn một nghìn nhân khẩu, hơn phân nửa trong số đó, đều là giáo đồ của Nhất Tiễn giáo.

Mà trong số những giáo đồ này, đã được huấn luyện, có thể trang bị áo giáp phù và binh khí, thống nhất điều động, cũng có một hai trăm người, hoặc là hô hào một tiếng, phát lương

thực, phát tiền, phát áo giáp, e là có thể trong thời gian ngắn tập hợp được bảy tám trăm tráng đinh.

Số lượng thoát nhìn không nhiều, nhưng thực tế đã rất đáng kể, trên trấn nhỏ này, bảy tám trăm quân giáp phù, đã có khả năng vượt châu qua huyện, đối đầu với nha môn, hơn nữa, nói là bảy tám trăm người, thực tế một khi náo loạn, ồn ào huyện náo, thường thường sẽ tự xưng là đại quân mấy vạn người.

Từ đội quân giáp phù này có thể khẳng định, Nhất Tiễn giáo thật sự là chuẩn bị làm chuyện lớn, không chỉ là khoác lác.

Nhưng, xét đến bản lĩnh của Thiết Tuấn Đại đường quan bên ngoài kia, Hồ Ma vẫn cảm thấy nặng nề.

Nền tảng của Nhất Tiễn giáo đương nhiên là có, vốn có một giáo chủ, hai vị thượng đàn sứ, tám vị hạ đàn sứ, còn có bốn vị Pháp vương, cùng với đồ tử đồ tôn dưới trướng của các Pháp vương, hầu hạ Đường Thượng Khách, nhìn thế nào cũng là một bang phái lợi hại.

Nhưng hai vị thượng đàn sứ chỉ có một người ở đây, tám vị hạ đàn sứ cũng chỉ có bản lĩnh cấp bậc đăng giai, bốn vị Pháp vương và đám đồ tử đồ tôn, đều đã bị phế, không giúp được gì.

Mà vật phẩm có pháp lực, cũng không phải là không có, ví dụ như mười cái chum lớn kia, nuôi dưỡng thứ gì đó mang lại phúc lộc, ngoài ra còn có một số cung tên, kiếm cứng,... bình thường đương nhiên hữu dụng, nhưng đối mặt với Đại đường quan e là không đủ xem.

Trong đó, thứ nhiều nhất trên trấn Thạch Mã này, lại là lương thực, trâu bò, dược liệu...

... Tích trữ nhiều thứ này để làm gì?

Khẽ thở dài một tiếng, Hồ Ma ném sổ sách sang một bên, trong lòng đã mơ hồ xác định, dường như không thể tìm thấy thông tin gì về con ngựa đá từ trong này, cũng càng thêm xác định, với chút ít nền tảng này của Nhất Tiễn giáo, muốn đối đầu với Đại đường quan Thủ Tuế, căn bản là chuyện cười.

“Không biết Nhị Oa Đầu lão huynh, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư bọn họ, có thể kịp thời chạy đến đây không...”

Trong lòng không khỏi nhớ đến, trước kia Hưu Nhi Tửu giúp hắn truyền tin, chuyện này làm rất nhanh gọn, mấy vị này cũng đều biết nặng nhẹ, lập tức lên đường, nhưng vấn đề là, khoảng cách giữa hai nơi này, cũng không gần!

Bọn họ thực sự có bản lĩnh gì, có thể trong vòng ba ngày, chạy đến đây giúp đỡ?

Quan trọng hơn là, cho dù bọn họ đến, trong số mấy vị đồng hương này, có ai thực sự có thủ đoạn, có thể giúp đối phó với Thiết Tuấn Đại đường quan kia không?

Nhị Oa Đầu lão huynh dường như không được, y đã từng nói, bản lĩnh của y, học đến cấp bậc nhập phủ, sợ bị người ta phát hiện, liền dừng lại, không tiếp tục học sâu hơn nữa.

Nhưng Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư thì...

Thở dài một tiếng, trong lòng không phải là không có hy vọng, nhưng dù sao cũng không nên nghĩ mọi chuyện quá lý tưởng.

Mà khi Hồ Ma tâm trạng hơi buồn bực, đang thở dài, một trận gió thổi qua sân, cây hòe già cành lá rũ xuống, che kín cả sân, cũng xào xạc, nghe như tiếng thở dài khe khẽ của người già.

Hắn đã hai ngày một đêm không chợp mắt, Thủ Tuế Nhân tuy thân thể cường tráng, bây giờ yên tĩnh lại, cũng không khỏi có chút mơ màng.

Nhưng đang lúc sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy “kẽo kẹt” một tiếng, cửa phòng lại bị đẩy ra, một lão giả râu trắng, dáng người gù lưng, cười tủm tỉm đi vào, khách khí chấp tay với Hồ Ma: “Tiểu tướng công hữu lễ...”

“Lão phu họ Du, đến từ Tây Côn Luân, đã ở đây hơn sáu mươi năm, vừa rồi nghe thấy tiểu tướng công lo lắng thở dài, mạo muội đến thăm, không biết có chuyện gì có thể giúp đỡ không?”

Chương 909. Truyền thuyết về ngựa đá (1)

Chương 909: Truyền thuyết về ngựa đá (1)

“Tây Côn Luân?”

Trong lòng Hồ Ma khê động, hấn vốn đã nhập phủ, không dễ bị mê hoặc, bây giờ lại tu thành pháp tướng, thần hồn cường đại, giống như Đường Thượng Khách, dù nhất thời không để ý, cũng chỉ cần suy nghĩ một chút, liền phản ứng lại.

Nhưng biết có điều kỳ lạ, lại không lập tức vạch trần, chỉ nhìn lão, cười nói: “Quê hương của lão nhân gia, cái tên thật hay, nhưng nghe có vẻ như cách đây không gần...”

“Không xa không xa...”

Lão giả râu trắng nghe vậy, liền cười xua tay, nói: “Ngay trên núi phía sau, trên ngọn đồi mọc đầy táo chua đỏ, có một cái ao cạn, sinh ra và lớn lên ở đó, sau đó mới được tiểu thiếu gia nhà ta mang về phủ.”

“Năm đó tiểu thiếu gia nghịch ngợm, đặt tên lung tung, ngọn đồi ở phía tây, liền gọi là Tây Côn Luân, còn có ngọn núi trọc lóc ở phía đông gọi là Đông Hoa sơn, cái ao ở phía nam gọi là Dao Trì, cái đình trên đỉnh núi phía bắc, đều đặt tên là Linh Tiêu điện...”

“Chúng ta cũng không biết là gì, nhưng nghe rất hay.”

“Lão phu cũng là từ nhỏ nhìn tiểu thiếu gia nhà ta lớn lên, cho đến khi sau này hấn phạm tội, liền lụy cả gia tộc già trẻ,

đều bị người ta nguyên rửa chết, chỉ có lão phu không ai quan tâm, ngược lại sống sót.”

“Sau đó nữa, trấn này hoang tàn, nhưng một số bạn bè và môn đồ của tiểu thiếu gia, lại đến đây mấy lần, còn giao cho lão phu bảo quản một số thứ đồ linh tinh, sau đó nữa, chính là đám người cầm tấm đồng đôi phúc phận này đến, ở trong ngôi nhà này.”

“Cũng không biết tại sao, một năm hai năm, trấn này lại náo nhiệt trở lại, lão phu nhìn bọn họ, trong lòng cũng vui vẻ, giống như nơi này náo nhiệt trở lại, tiểu thiếu gia năm đó, cũng sẽ trở về...”

“...”

Hồ Ma nghe lão giả râu trắng nói, trong lòng đã mơ hồ hiểu ra điều gì, nhìn Lão đầu râu trắng một cái thật sâu, chỉ thấy lão cũng có khuôn mặt mờ ảo, cười tủm tỉm nhìn mình.

Trong ánh mắt đó, dường như lộ ra một chút thân thiết, và cảm giác vô cùng quen thuộc, khiến hắn không khỏi giật mình.

“Lão nhân gia vẫn luôn ở đây sao?”

Hắn bình tĩnh lắc đầu, gạt bỏ cảm giác quen thuộc xa lạ này, chỉ nhìn lão, từ từ suy nghĩ, nói: “Vậy lão nhân gia hẳn là rất hiểu về trấn Thạch Mã này nhỉ?”

Lão giả râu trắng cười nói: “Nói về hiểu biết, đương nhiên là lão phu hiểu rõ nhất, trên trấn này đã thay đổi mấy thế hệ người rồi, nhưng chỉ có lão phu, vẫn luôn ở đây canh giữ.”

Lòng Hồ Ma khẽ động, nhìn lão, nói: “Vậy, lão nhân gia có từng nghe qua truyền thuyết về con ngựa đá trên trấn này không?”

“Ngựa đá?”

Lão giả râu trắng cũng cười nhìn Hồ Ma, nói: “Chỉ là một con ngựa đất, có truyền thuyết gì chứ?”

“Đương nhiên là truyền thuyết về lão tướng quân từ quan về quê, cưỡi ngựa chém quỷ dịch...”

Hồ Ma nhìn lão, từ từ kể lại truyền thuyết mà hắn nghe được từ Lão Toán Bàn, nói: “Bây giờ lão tướng quân đã qua đời, ngay cả mộ phần cũng không tìm thấy, nhưng con ngựa đá này, vẫn canh giữ trên trấn này đúng không?”

“Liệu có cách nào, có thể đánh thức con ngựa đá này một lần nữa, thậm chí nó còn có thể tiếp tục đi theo lão tướng quân, chém giết quỷ dịch, tạo phúc cho bá tánh hay không?”

“...”

“Người nói cái này à...”

Đối mặt với sự thỉnh giáo nghiêm túc của Hồ Ma, Lão đầu râu trắng lại cười, xua tay, nói: “Đây vốn là lời nói dối mà tiêu thiếu gia nhà ta nghịch ngợm bịa ra mà...”

“Lão phu nhớ rất rõ, vốn không có lão tướng quân nào, cũng không có chuyện cưỡi ngựa chém ôn quỷ, con ngựa đá này, vốn là do một vị phú hộ trên trấn tạo ra để canh mộ khi đời mộ, ban đầu còn là một cặp, nhưng sau đó một con bị đập vỡ.”

“Người điêu khắc con ngựa đá này, cũng là thợ thủ công trong thôn, cũng không phải là đại sư phụ gì, làm sao có thể có gì thần kỳ chứ?”

“...”

“Hừm?”

Hồ Ma nghe vậy, lại đột nhiên có chút bất ngờ, như vậy, mọi chuyện lại thực sự khác với những gì hắn nghĩ trước đó.

Nếu vốn chỉ là tượng đất, thì làm sao có thể đánh thức?

Đại Hồng Bào lúc đó lại gấp gáp như vậy, còn để lại tin tức này cho hấn, chẳng lẽ thật ra là lão hồ đồ rồi, không thực sự hiểu rõ chuyện này, hay là nói không rõ ràng?

Do dự trong lòng, nhìn về phía lão đầu râu trắng, nói: “Nhưng sao ta lại nghe người ta nói, con ngựa đá này có thể đánh thức?”

“Vậy thì chỉ có thể hỏi tiểu thiếu gia rồi, lời này vốn là do hấn bịa ra, tiểu thiếu gia nhà ta từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, khi còn nhỏ, đã biết nói những lời khiến người ta không hiểu, sau đó lại khiến người ta cảm thấy có lý.”

Lão đầu râu trắng cười nói: “Ví dụ như lúc đó trên trần này, trong núi bên cạnh, cũng có một con ôn quỷ gây họa, từng gây ra dịch bệnh, nhưng tiểu thiếu gia bịa ra câu chuyện này, thế là mọi người đều đi bái con ngựa đá, không ngờ lại thực sự trừ được dịch bệnh, bá tánh được bình an.”

“Sau đó, người trên trần này đã chết hết hai lần, nhưng không biết tại sao, cách nói bái ngựa đá này lại lưu truyền lại, chỉ cần trên trần có người, liền có người đi thắp hương.”

“...”

Chương 910. Truyền thuyết về ngựa đá (2)

Chương 910: Truyền thuyết về ngựa đá (2)

Giọng nói của lão đầu có chút lảm nhảm, khiến người ta nhất thời khó phân biệt thật giả.

Hồ Ma cũng chỉ lặng lẽ lắng nghe, lại từ từ hỏi lão: “Vậy, người nói trước kia có người bảo người giữ đồ, là thứ gì? Ai đưa cho người?”

“Chỉ là một số đồ cũ mà tiểu thiếu gia từng dùng mà thôi.”

Lão đầu râu trắng nói: “Sau khi tiểu thiếu gia phạm tội, cả nhà đều chết, người trên trấn cũng bỏ trốn hết, nhưng sau hai ba năm, có bạn của tiểu thiếu gia đến đây tế bái hấn, để lại mấy thứ đồ cũ đó.”

“Sau đó, cũng có người lục tục đến, trong đó cũng có một số người, quỳ lạy lão phu, dường như muốn xin mấy thứ đồ cũ này, nhưng lão phu không thể làm chủ được!”

“Đây vốn là đồ của tiểu thiếu gia, đương nhiên phải do tiểu thiếu gia mới có thể lấy đi, lão phu sao có thể tùy tiện đưa cho người khác chứ?”

“...”

Hồ Ma nhíu mày, nhìn chằm chằm vào mặt lão, lại phát hiện ra dường như nhìn thế nào cũng không rõ, chỉ là cảm giác quen thuộc ngày càng đậm, trong lòng lại có một cảm giác áp lực khó tả, từ từ thở ra, trầm giọng nói: “Vậy nếu tiểu thiếu gia nhà người không quay về được thì sao?”

“Sẽ quay về...”

Lão đầu râu trắng cười nói: “Người đưa đồ của tiểu thiếu gia về năm đó đã nói, tiểu thiếu gia nhất định sẽ quay về, vì thiên hạ này sẽ ngày càng nhẹ, những người đó sẽ hiểu ra tầm quan trọng của hấn.”

””” Người ta cần hấn.”

“Chỉ là hấn cũng nói, hy vọng tiểu thiếu gia đừng quay về quá muộn, nếu không, hấn quay về, cũng không còn cách nào nữa...”

“...”

“Thiên hạ sẽ ngày càng nhẹ?”

Từ ngữ khó hiểu, khiến Hồ Ma trong lòng đột nhiên căng thẳng: “Đây lại là ý gì?”

Lão đầu râu trắng lại cười lắc đầu, nói: “Lão phu chỉ là người canh cửa, những điều này thì không biết, nhưng ta nghĩ, khi tiểu thiếu gia quay về, nhất định sẽ hiểu...”

Nhìn Hồ Ma dường như còn muốn hỏi tiếp, lão lại xua tay, đột nhiên nói: “Lão phu cũng muốn nói nhiều hơn, nhưng trần này sắp có khách nhân đến, tiểu thiếu gia bây giờ không có ở đây, có thể nhờ tướng công giúp đỡ chiếu cố một chút không?”

“...”

“Khách nhân?”

Nhìn Lão đầu nụ cười hiền hậu này, Hồ Ma như nhìn thấy rất nhiều thứ quen thuộc trên mặt lão, hơi định thần, còn chưa kịp trả lời, lại chỉ cảm thấy gió lạnh thổi vào mặt, người đã tỉnh lại.

Hơi kinh ngạc, liền nhìn thấy cửa phòng trước mặt mình không hề mở ra, Lão đầu râu trắng vừa rồi, cũng chỉ là ảo giác,

trong lòng hẩn khẽ động, đứng dậy, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một cây đại thụ che trời rợp đất bên ngoài.

Gió thổi qua ngọn cây, đang xào xạc, ngay cả mấy thứ treo trên đỉnh cây, cũng nhấp nhô, như thể sắp rơi xuống.

“Trong thật có giả, trong giả có thật.”

Hồ Ma nhìn chăm chăm cây đại thụ này, hồi lâu, mới thở dài một tiếng, nói: “Nhất Tiễn giáo nói cho cùng, lại giống như một Bả Hí môn, nhưng cho dù là trong Bả Hí môn, cũng là chín giả một thật...”

“Người ngay từ đầu đã đưa Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn này cho ta, chẳng lẽ là từ lúc đó, đã chờ đợi ta rồi?”

“Mà khách nhân...”

“...”

“...”

“Giáo chủ, à không... Sư thúc, sư thúc...”

Đang đứng dưới gốc cây hòe già, lặng lẽ suy nghĩ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng gọi vui mừng bên ngoài, quay đầu nhìn lại, lại thấy Diệu Thiện Tiên Cô đã đến, biểu cảm trên mặt, vừa có chút kinh ngạc, vừa có chút kích động.

Hồ Ma cau mày: “Sao vậy?”

Diệu Thiện Tiên Cô bị hẩn nhìn một cái, lập tức trở nên ngoan ngoãn hơn một chút, nhưng vẫn không kìm được sự kích động, nói: “Đến rồi, không ngờ, lại đến nhiều người như vậy...”

“Hừm?”

Hồ Ma cũng hơi ngạc nhiên, cùng nàng ra khỏi phủ, lên một chỗ cao, nhìn ra ngoài, lại không khỏi có chút kinh ngạc,

chỉ thấy bây giờ, mặt trời đã lên cao, chiếu sáng bốn phía trắng xóa.

Trên con đường núi dẫn đến trấn này, không biết từ lúc nào đã có thêm rất nhiều bá tánh thành đàn kết đội, bọn họ có người quần áo rách rưới, có người đẩy xe cút kít, có người dắt lừa gầy, bế con dất trẻ, công già diu yếu, nhìn từ xa, giống như từng đàn kiến, đang tiến vào trong trấn.

Trấn Thạch Mã vốn đã có không ít người, bây giờ nhìn lại, càng thêm đông đúc, người người chen chúc, số lượng người dường như trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần, hướng chi, còn có thêm nhiều người nữa, cũng đang không ngừng đổ về trấn này.

Hồ Ma cũng lập tức biến sắc, kinh ngạc nói: “Bên ngoài không phải đã phong tỏa đường rồi sao?”

“Đúng vậy!”

Diệu Thiện Tiên Cô vội vàng nói: “Không ai ra được, nhưng không ngờ, đi vào lại không sao, trước kia chúng ta đã tuyên truyền chuyện tổ chức Đăng Hỏa Phúc hội, bây giờ có kẻ địch mạnh bên ngoài, vốn định làm khiêm tốn một chút.”

“Nhưng vì tin tức bên trong không truyền ra ngoài được, bá tánh bên ngoài lại không biết, cứ đến ngày này liền đến đây.”

“Chỉ là không ngờ, lại như thể bá tánh trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh đều chạy đến đây, chỉ nhìn bây giờ, Đăng Hỏa phúc hội này, còn náo nhiệt hơn mười lần so với chúng ta tưởng tượng.”

“...”

“Đã định ước hẹn ba ngày, Đại đường quan bên ngoài sắp đánh vào, với bản lĩnh của bọn họ, đuổi những bá tánh muốn vào đây không khó, tại sao lại cố tình thả bọn họ vào?”

Ngay cả Hồ Ma, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, tập trung suy nghĩ hồi lâu, nhìn dòng người đông đúc bốn phía, thở dài một tiếng, nói: “Ta ra ngoài xem thử, ngươi muốn sắp xếp gì, cứ tự đi sắp xếp...”

“Vâng, vâng, vậy chuyện thân linh hộ pháp trên đàn...”

“... Đợi đã!”

Chương 911. Nỗi khổ của bách tính (1)

Chương 911: Nỗi khổ của bách tính (1)

Lòng Hồ Ma, không rộng lớn như Diệu Thiện Tiên Cô, dường như hoàn toàn không quan tâm đến vị Đại đường quan bên ngoài, chỉ một lòng muốn làm cho Đãng Hỏa phúc hội của nàng ta náo nhiệt.

Bây giờ trong lòng hắn chỉ cảm thấy nặng trĩu, mơ hồ cảm thấy, chuyện trên trần Thạch Mã này, đã có chút khó kiểm soát.

Mặc dù Nhất Tiễn giáo vốn là muốn tổ chức Đãng Hỏa Phúc hội này, đã sớm tung tin tức ra ngoài, mà Đại Hiền Lương Sư cũng thực sự có nguyên tắc tương ứng, nhưng bất cứ ai cũng biết, bây giờ tình hình nghiêm trọng, cái gọi là Đãng Hỏa Phúc hội, đã không còn quan trọng nữa.

Mạng sống sắp mất rồi, còn có tâm tư giả thần giả quỷ sao?

Hơn nữa, sau khi phong tỏa trần, vốn cũng dễ dàng qua loa, dù sao người trên trần này, phần lớn là giáo chúng và thương gia, sẽ không quá coi trọng, nhưng bây giờ đột nhiên có nhiều bá tánh đổ về như vậy, thì tính sao đây?

Ít người thì dễ qua loa, nhưng người đột nhiên nhiều như vậy, chỉ riêng những cái đầu người chằng chịt này, không biết đại diện cho nhân quả nặng nề đến mức nào...

Hơn nữa, những người này đến cũng kỳ lạ, chẳng lẽ bọn họ đều không nhận ra sự nguy hiểm của trần này bây giờ, chẳng lẽ lúc đến đây, không phát hiện ra làn quỷ vụ chặn đường sao?

Hay là nói, vốn là do Đại đường quan và người nhà họ Mạnh bên ngoài, cố tình thả vào?

Không đúng, cho dù chỉ đơn giản là thả vào, cũng không nên có nhiều bá tánh đến như vậy, bây giờ là ở trong núi, đường núi khó đi, cho dù có phúc khí, thì cũng có bao nhiêu người đến được, bây giờ nhìn thế nào, lại giống như người trong phạm vi trăm dặm, đều chạy đến đây?

Càng nghĩ về những vấn đề này, tâm trạng của Hồ Ma càng trở nên nặng nề.

Suy nghĩ trong lòng, liền bước ra khỏi cửa, đi đến trấn nhỏ bây giờ đã náo nhiệt phi phàm này, ánh mắt cũng lướt qua những khuôn mặt tràn đầy hỷ nộ ái ố của con người.

Người đến trấn Thạch Mã, phần lớn là quần áo rách rưới, mặt mày hốc hác, thậm chí nhìn kỹ, có không ít người chỉ còn thoi thóp, gượng gượng đến được trấn này.

Trấn Thạch Mã vốn đã có không ít người, mà bá tánh từ khắp nơi trong phạm vi trăm dặm xung quanh chạy đến, càng thêm đông đúc, náo nhiệt, dường như áp lực mà vị Đại đường quan Thủ Tuế bên ngoài trấn mang đến, cũng trở nên không đáng kể.

Hồ Ma dẫn theo Tiêu Hồng Đường, đi lại giữa đám đông, cũng muốn xem thử, có phải có thủ đoạn âm độc nào, ẩn giấu trong đó hay không, nhưng kết quả, lại khiến hắn cảm thấy kinh ngạc, bây giờ trên trấn, thực sự đều là bá tánh từ khắp nơi chạy đến.

Hắn đi một vòng, lại chỉ nhìn thấy khắp nơi đều là nghèo khổ, như thể có người cố tình tập hợp bá tánh trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh đến đây vậy.

“Đừng vội đừng vội, Đẳng Hỏa Phúc hội bắt đầu vào ban đêm, sẽ có Tiên Quan lão gia ban phúc cho các người.”

Ở đầu đường cuối ngõ, đã có giáo chúng của Nhất Tiễn giáo mặc áo giấy trắng, đón tiếp những bá tánh từ khắp nơi chạy đến này, canh giữ trước nồi lớn, đốt bùa giấy trong tay rồi ném vào nồi, lại hô to với đám bá tánh: “Nhưng nước bùa trị bách bệnh của chúng ta, bây giờ sẽ phát.”

Từng khuôn mặt vàng vọt, gầy gò, liều mạng bung bát, chờ được chia một bát bùa nước có thể trị bách bệnh để uống, hoàn toàn không chê những tro bùa đen sì kia, như thể thật sự tin rằng đó là linh dược cứu mạng...

... Đôi thành Hồ Ma hán cũng tin, dù sao trên mặt bùa nước, nổi lên những vầng mờ lớn, bên trong còn có xương thịt, thỉnh thoảng sủi bọt ục ục, nhìn rất có pháp lực.

Hắn nhìn thấy những khuôn mặt khao khát kia, liền biết đây không phải là do người khác làm trò, thực sự là bá tánh chạy đến cầu xin giải trừ khổ ải, nếu không, nhất định sẽ không khao khát nước bùa này như vậy.

Đứa trẻ gầy gò đen nhẻm nằm trong lòng người lớn, suýt chút nữa thì chui cả cái đầu nhỏ vào trong nồi lớn kia...

“Nhưng cũng kỳ lạ...”

Hồ Ma đứng giữa đám đông náo nhiệt này, cũng hơi nhú mào, tự nhủ: “Xung quanh không nghe nói có hạn hán hay lũ lụt lớn nào, nơi này thuộc địa phận Côn Châu, trước kia Minh Châu bên kia bị Ngũ Sát gây họa, cũng không ảnh hưởng đến nơi này...”

“... Tại sao nơi này, cũng xuất hiện nhiều bá tánh khốn khổ như vậy, như thể gặp phải thiên tai vậy?”

“...”

“Làm gì có nhiều người gặp thiên tai như vậy, chỉ là bá tánh mà thôi...”

Đang tập trung suy nghĩ, bên cạnh lại vang lên một giọng nói yếu ớt, Hồ Ma ngạc nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt u oán của Lão Toán Bàn, bên cạnh lão, còn có con lừa u oán, và Mã gia với vẻ mặt khinh thường.

Lão Toán Bàn cũng cầm một cái bát, chen chúc trong đám đông chờ nhận nước bùa, cách ăn mặc của lão, quả thực cũng giống như những người dân chạy nạn xung quanh, không chú ý là không nhìn thấy.

“Phía sau còn nhiều người, pháp lực của nước bùa này e là không đủ...”

Lão xếp hàng nhận một bát nước bùa, ngồi xổm xuống bên cạnh Hồ Ma, húp sùm sụp, vẫn không quên đề nghị với giáo chúng Nhất Tiển giáo bên cạnh nài: “... Nửa con dê phía sau kia, cũng mau ném vào nấu đi!”

Hồ Ma cũng không ngạc nhiên khi lão già này xuất hiện, chỉ trực tiếp nói ra nghi ngờ trong lòng: “Địa phận Cồn Châu này, cho dù không phải là mưa thuận gió hòa, cũng gần như vậy, quan phủ vẫn thu thuế, nhưng cũng vì giữ mình, không dám hà khắc quá đáng, chẳng lẽ lại sống không nổi sao?”

Trong lòng hẳn thực sự có nghi ngờ, nếu chỉ là một hai nhà, cho dù sống không nổi, cũng không đến mức phải tạo phản, đây cũng là lý do trước kia hẳn từ đầu đến cuối không thể tán thành việc Nhất Tiển giáo tạo phản.

Chương 912. Nỗi khổ của bách tính (2)

Chương 912: Nỗi khổ của bách tính (2)

Kiếp trước dù sao cũng biết, những nơi tạo phản, phần lớn là dân chúng lầm than, thực sự không còn đường sống, nếu vốn có thể sống được, lại bị người ta xúi giục tạo phản, vậy thì thực sự là yêu nhân, không biết sẽ hại bao nhiêu người mất mạng.

“Nhưng tình huống vừa rồi, không phải chỉ ở một hai nhà...”

Lão Toán Bàn vừa vươn cổ nhìn cái nồi lớn phía trước, vừa thấp giọng nói: “Khắp thiên hạ đều như vậy, đặc biệt là mấy năm nay, càng ngày càng rõ ràng.”

“Thứ trồng trên ruộng, ngày càng ít, tai ương bệnh tật kỳ lạ, cũng ngày càng nhiều.”

“Đương nhiên, chỉ nhìn một nhà, không rõ ràng, cũng chỉ là thu hoạch lương thực ít đi một hai phân, thỉnh thoảng lại có một nhà, bệnh một hai người, nhưng nếu tất cả đều như vậy thì sao?”

“So với hai mươi năm trước, thuế má không tăng, người phía trên cũng trấn áp nạn phi, nhưng, mỗi năm đều ít đi một điểm hai phần như vậy, đến bây giờ, tích tiểu thành đại, tính đến bây giờ, lương thực đã ít đi chừng một hai phân rồi...”

“Ruộng đồng khắp thiên hạ, đều mất mùa một hai phân, người cảm thấy đây là gì?”

“Người có tiền, thậm chí tiền ngày càng nhiều, là không quan tâm đến một hai phần này, thậm chí cảm thấy phía trên không ai quản, ngày càng thoải mái...”

Lão từ từ nói, ánh mắt cũng lướt qua những người trên đường phố, thấp giọng nói: “Nhưng bọn họ có thể cảm nhận được...”

“Người phía trên chỉ cần tiêu thêm vài lượng bạc, là có thể no bụng, nhưng đối với người phía dưới này mà nói, chỉ thiếu một hai phần này, không biết bao nhiêu người sẽ bị chết đói...”

“...”

“Một hai phần?”

Hồ Ma nghe Lão Toán Bàn nói, trong lòng không khỏi rung mình, đột nhiên nhớ đến lời Lão đầu râu trắng nói với mình: “Chẳng lẽ đây chính là chuyện thiên hạ nhẹ đi mà Lão đầu kia nói?”

Đột nhiên, thông tin mà Đại Hồng Bào nói cho hắn lúc trước, về chuyện cân đo thiên hạ gì đó, mơ hồ bắt đầu tập trung lại với nhau.

Thiên hạ này nhẹ đi, nên tai ương nhiều hơn.

Chẳng lẽ, thiên hạ này thực sự đang bị người ta bán đi từng chút một, hậu quả của vụ mua bán này, thực ra đã xuất hiện rồi sao?

Khó trách có nhiều bá tánh nghèo khổ như vậy, khó trách Nhất Tiễn giáo vừa lộ ra dấu hiệu này, liền lập tức ảnh hưởng đến nhiều người như vậy...

Loạn thế mới tạo phản, sống không nổi mới tạo phản, môn đồ Bất Thực Ngưu khắp nơi dạy người ta tạo phản, không phải

là bọn họ đang cưỡng ép mê hoặc bá tánh và thế gia vọng tộc khắp nơi, thực ra còn có nguyên nhân bên trong như vậy.

Nghĩ kỹ, lại không có gì đáng sợ hơn thế này, suốt hai mươi năm, lương thực trên ruộng mất mùa năm này qua năm khác, lại có quỷ thần gây họa, thiên tai nhân họa, bá tánh bình thường, có thể sống sót, mới là có quý đấy...

“Người sao lại có biểu cảm này?”

Lão Toán Bàn nhìn Hồ Ma dường như đã nghĩ thông suốt điều gì, vẻ mặt thờ dài, dường như cũng có chút cảm khái, lão từ từ húp hết nửa bát canh thịt, liền đưa bát và thịt còn thừa trong bát cho một đứa trẻ gầy gò đầu to, quay sang cười với Hồ Ma:

“Người sống không nổi cũng không phải là chúng ta, là những kẻ nghèo hèn này.”

“Người là tiểu quân sự của Huyết Thực bang đường đường chính chính, sẽ không nghe những lời yêu ngôn kia, đi theo Nhất Tiễn giáo tạo phản chứ?”

“...”

“Sao có thể?”

Hồ Ma cười với lão, nói: “Chuyện này ta không chuyên, hơn nữa với chút bản lĩnh này của chúng ta, muốn đi theo người ta, người ta còn chưa chắc đã muốn nhận chúng ta đâu!”

“Người cũng đừng đi lung tung nữa, về khách điểm ở đi, trông chừng lừa và ngựa của chúng ta, ta thấy trên trấn này nhiều người nghèo khổ đến, vạn nhất có người đói đến mức gầy không chịu nổi, ăn mất súc vật của chúng ta, vậy thì thật sự là khóc cũng không có chỗ mà khóc!”

“...”

“Ta...”

Lão Toán Bàn muốn nói lại thôi, nhìn Hồ Ma thực sự yên tâm rồi đi như vậy, cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, trên mặt đầy vẻ bất lực, chỉ có thể nhắc nhở: “Người cũng cẩn thận một chút...”

“Cái mạng già này của ta, còn treo trên người người đây...”

“...”

“Biết rồi.”

Hồ Ma cũng chỉ xua tay, nói: “Cái mạng của người đối với ta mà nói rất đáng giá đấy!”

Lời này quả thật khiến tâm trạng của Lão Toán Bàn tốt hơn không ít, dẫu lừa đi về phía khách điểm: “Cuối cùng cũng còn chút lương tâm...”

Mà Hồ Ma đã hiểu ra điểm này, cũng thở dài một hơi, chen ra khỏi đám đông, đi về phía tổng đàn đại trạch, Diệu Thiện Tiên Cô vừa rồi không đi theo, lại vẫn luôn đợi ở bên cạnh phủ, Bạch Phiến Tử và những người khác bên cạnh nàng, đều đang sốt ruột chờ hỏi nàng một số vấn đề.

Nhưng nàng nhìn thấy Hồ Ma đi tới từ xa, liền xua tay đuổi những người này đi, e lệ đợi Hồ Ma đến gần, trên mặt mang theo vẻ thăm dò: “Sur thúc, lão nhân gia ngài cảm thấy Đăng Hỏa Phúc hội của chúng ta...”

“Người đã đến rồi, lời cũng đã nói ra rồi, sao có thể không tổ chức?”

Hồ Ma khẽ thở dài một tiếng, xua tay, nói: “Sổ sách của các người ta đã xem qua, chuẩn bị rất đầy đủ đúng không?”

Diệu Thiện Tiên Cô vui mừng, như thể theo lời Hồ Ma, Đăng Hỏa Phúc hội này đã được tổ chức thành công vậy, vội nói: “Nhưng chuyện thần linh ban phúc trên đàn...”

Hồ Ma dừng bước, nói: “Thần linh trên đàn đều chết rồi đúng không? Vậy ta cho ngươi mượn một người mạng lớn để dùng...”

Chương 913. Đăng Hỏa Phúc hội (1)

Chương 913: Đăng Hỏa Phúc hội (1)

Không ai ngờ rằng, Đăng Hỏa Phúc hội của Nhất Tiễn giáo lại cứ thế bắt đầu đúng như dự định.

Toàn bộ con phố, đèn lồng được thắp sáng lấp lánh như sao. Bách tính quần áo rách rưới, dắt díu con cái, quỳ gối hai bên đường. Giáo chúng Nhất Tiễn Giáo mặc áo giấy, đi lại giữa đám đông, dựng lều, dựng bếp, bố thí phù văn, phân phát bánh bao. Hương, nến, tất cả đều miễn phí.

Và trong thị trấn này, bất kỳ sân nào lớn hơn một chút, hoặc trên khoảng đất trống, đều đã bị chiếm đóng bởi sân khấu kịch và các trò giải trí, được trang điểm thành ma quỷ, gõ trống khua chiêng, một khung cảnh náo nhiệt, với những màn biểu diễn đỉnh cao như biến mặt nạ và các kỹ năng khác.

Không chỉ được tổ chức, mà quy mô còn lớn hơn dự kiến.

Trong đó mê mang nhất, chính là đám người Tôn lão gia tử cùng Thang đàn chủ của Đại Thiện Bảo, bọn hắn cũng biết ngày thứ ba sắp đến, trong lòng lo sợ đi ở trên đường phố, vốn cho rằng sẽ thấy một màn thê lương, thì lại bị một màn náo nhiệt này làm cho kinh hãi.

“Bên ngoài có Đại đường quan mài dao, lại có quỷ vụ phong tỏa thị trấn, ngay cả những người bị yêu thi hại chết cũng chưa được thu thập và chôn cất, tại sao lại vội vàng tổ chức Đăng Hỏa Phúc hội này?”

“Đúng vậy, ta nghĩ rằng ba mươi hoặc năm mươi người cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng tại sao lại có nhiều người đến như vậy?”

“...”

Đối với những người trong môn đạo, Đại đường quan Thủ Tuế bên ngoài đã tạo ra áp lực rất lớn. Đây vẫn là họ không biết rằng người Mạnh gia cũng đã đến, nếu không, họ có thể đã sợ hãi đến mức trực tiếp nổi loạn.

Những người trong môn đạo sợ hãi như thế, nhưng những người dân này dường như không nhận thấy gì cả. Nhìn thấy đám đông chen chúc, mùi thơm của bánh rán và mùi ngọt ngào của kẹo hồ lô khiến đám người trong môn đạo có cảm giác như sự náo nhiệt của thế giới này đã xua tan áp lực đó.

Ngay cả Hồ Ma cũng đã nghĩ thông suốt, đang đi dạo trên phố, đi theo đám đông chen chúc.

Cả thị trấn này đều không vội, tại sao hắn lại vội vàng?

Dù sao, với tư cách là Thủ Tuế Nhân, hắn giỏi nhất là chạy trốn, nhiều nhất là cần phải cân nhắc việc mang theo Mã gia, mang theo lừa, mang theo Âm tướng quân khi chạy trốn, à, để đảm bảo an toàn, con ngựa đá bên ngoài thị trấn cũng phải mang theo...

... Nếu điều kiện cho phép, thì mang theo Lão Toán Bàn!

Chỉ cần có thể chạy trốn được, trong lòng hắn liền cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Hắn hít một hơi thật sâu, cảm thấy dường như việc suy nghĩ về những điều này trong bầu không khí này là không phù hợp, mà thay vào đó, mắt hắn hướng về một xiên kẹo hồ lô bên cạnh.

Tiểu Hồng Đường đang nằm trên vai hắn, nhìn chằm chằm vào kẹo hồ lô, ánh mắt đã chảy dài.

Hồ Ma bắt lực thử dài, hào phóng lấy ra một miếng bạc nhỏ như móng tay từ trong ngực, mua hai xiên đồ tươi, lớn nhất, một xiên đưa cho Tiểu Hồng Đường, một xiên hắn cầm trên tay.

Nhìn Tiểu Hồng Đường hài lòng, hắn cười nói: “Ăn hết xiên kẹo hồ lô này, người không thể xin thêm viên huyết thực từ ta nữa...”

“Này, Hồ thúc, Hồ thúc, ở đây...”

Đang nhìn, thì đột nhiên có tiếng gọi mang theo vui mừng vang lên từ phía xa. Hồ Ma nhìn theo tiếng gọi, thấy Lão Thất của nhà họ Tôn, mặc áo gấm chỉnh tề, dẫn theo vài gia đình, đang cúi đầu đứng bên ngoài quán trọ. Vừa nhìn thấy hắn, khuôn mặt y lập tức tràn đầy vui mừng.

Hồ Ma liền dẫn Tiểu Hồng Đường chen qua đám đông, nói với y: “Sao người cũng đến đây?”

Trước kia Tôn lão gia tử ở đây thiết yến, cũng không có để lão Thất này tới, huống hồ, bây giờ trấn Thạch Mã vốn là vận mệnh nhiều thăng trầm, y lại cùng đến xem nào nhiệt gì chứ?

“Ta đã bị cha ta mắng rồi...”

Lão Thất Tôn gia, nhìn thấy Hồ Ma, trong lòng vốn có chút vui mừng, nghe Hồ Ma hỏi, lập tức lại lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ta tính toán rằng con dao mà Hồ thúc nhờ ta rèn đã gần xong, đặc biệt mang theo một bình máu Thái Tuế để đón nó ra lò.”

“Nhưng không ngờ, trước khi ta vào thị trấn, không ai nói gì với ta, nhưng khi vào thị trấn, gặp cha cháu, lại bị ông ấy mắng té tát, nói rằng ta không nên vào đây tìm chết.”

“Nhưng ta không biết gì cả, trước đây khi vào thị trấn, cũng không gặp rắc rối gì, ông ấy cũng không phải Sở di đến nhắc nhở ta...”

“...”

‘Sở dĩ?’

Hồ Ma cũng sờ một chút, mới hiểu ra, y đang nói đến con sứ quý của Tôn lão gia tử, nhưng, điều này cũng không thể trách Tôn lão gia tử, ngay cả khi muốn gửi tin ra ngoài, thông báo cho người nhà về sự nguy hiểm ở đây, cũng không làm được.

Người Mạnh gia bên ngoài đã giảng thiên la địa võng, con tiểu sứ quý lúc này đi ra ngoài đưa tin, chẳng khác gì là đi tìm chết.

Suy nghĩ một chút, hắn cũng nói: “Bên ngoài thị trấn có quỷ vụ, khi các người vào không nhận thấy điều gì bất thường sao? Những người dân đó, họ vào bằng cách nào?”

“Trên núi có sương mù, ta đã nhìn thấy.”

Lão Thất Tôn gia thành thật nói: “Nhưng sương mù đó cũng chỉ bình thường, khi vào không có gì xảy ra, hơn nữa vào ban ngày, con đường vào núi đầy người, như thể tất cả người dân trên Tây Lĩnh Đạo đều đến xem Đăng Hỏa Phúc hội vậy.”

“Có nhiều người, nên không ai cảm thấy có gì lạ, còn có người trong đám đông nói rằng, sương mù này là pháp lực do Pháp Vương Nhất Tiến Giáo thi triển, để ngăn chặn tai họa cho những người tham gia Đăng Hỏa Phúc hội...”

Chương 914. Đăng Hỏa Phúc hội (2)

Chương 914: Đăng Hỏa Phúc hội (2)

“...”

“Đây thật là nói hươu nói vượn...”

Hồ Ma nghe những lời này, cũng bất lực thở dài.

Người dân thật là giàu trí tưởng tượng. Rõ ràng là quý vụ phong tỏa cả trấn, mà lại có người nói thành phúc khí chặn tai họa. Mà thôi, bức tượng đất canh mộ bên ngoài trấn, chẳng phải cũng được người ta nói thành con ngựa của vị lão tướng cứu khổ cứu nạn hay sao?

Tuy nhiên, sau khi hỏi xong câu này, hắn cũng có chút mong đợi nhìn về phía Lão Thất Tôn gia, cười nói: “Thanh đao của ta, cuối cùng cũng rèn xong rồi?”

“Vâng!”

Nghe vậy, Lão Thất Tôn gia lập tức gật đầu mạnh, trên mặt lộ rõ vẻ kích động.

Tôn lão gia tử sợ làm cho y sợ, thấy y đã vào bên trong trấn, không thể chạy trốn, liền không giải thích nhiều. Y còn chưa biết Đại đường quan đang ở bên ngoài, lúc này tất cả tâm tư đều đặt trên thanh đao kia, có chút ý khoe khoang:

“Lúc trước, từ mỏ của Hồ thúc nhận được thanh đao này, liền lập tức đưa đến trấn Thạch Mã. Vị lão sư phụ rèn đao giỏi nhất là ở trong hiệu sắt của Tôn gia nhà chúng ta.”

“Vị lão sư phụ kia nhìn thấy phôi đao tốt như vậy, cũng rất vui mừng, quyết định phải thể hiện tài năng của mình, hầu hạ vị đại gia này thật tốt, còn nói đây là cơ hội tốt để ông ấy nổi danh giang hồ.”

“Nhưng thanh đao này khó rèn, ông ấy đưa ra không ít điều kiện, nào là búa nặng sát khí đã từng đập nát đầu người, lò nung cũ đã từng thiêu chết người, những thứ khác như sắt tinh, than củi thì không cần phải nói, ngay cả nước tôi cũng phải là máu Thái Tuế nguyên chất.”

“Chúng ta đã lấy ra những thứ tốt nhất trong hiệu, nhưng máu Thái Tuế lại không đủ độ tinh khiết, buộc ta phải ra ngoài tìm kiếm.”

“Đây là chuyện của Hồ thúc, ta không dám sơ suất, vì vậy đã vội vàng đi một vòng, mua được một bình, vừa vận mang đến trấn này.”

“Ban đầu thấy cha ta ở đây, lại nghe nói Hồ thúc cũng ở đây, nghĩ rằng có thể gặp mặt cùng nhau, xem vị đại gia này ra lò, không ngờ, đao còn thiếu vài nhát búa, ta lại bị cha tôi mắng cho một trận...”

“...”

“Chỉ rèn một thanh đao mà thôi, lại phức tạp như vậy sao?”

Hồ Ma nghe xong, cũng cười gật đầu, có chút áy náy nhìn Lão Thất Tôn gia. Thì ra Lão Thất có thể đến trấn này vào lúc này, lại còn liên quan đến mình?

Nếu hấn xảy ra chuyện, chẳng phải là do mình hại hấn mất mạng sao?

Trong lòng nghĩ vậy, đang định dặn dò y vài điều, lại thấy bên trong Tôn lão gia tử cũng vội vàng đi ra từ khách điểm phía sau, trước tiên trừng mắt nhìn Lão Thất Tôn gia một cái, quát: “Cút sang một bên, vương vãi!”

Sau đó mới vội vàng nói với Hồ Ma: “Hồ lão đệ, hai ngày nay ngươi trốn đi đâu vậy, ta cứ lo ngươi sẽ gặp chuyện...”

Nói xong, liếc mắt nhìn đám người đông nghịt trên đường phố bên ngoài, liền vội vàng mời Hồ Ma vào trong nói chuyện, đến một gian phòng yên tĩnh, để Lão Thất Tôn gia canh gác bên ngoài, mới hạ giọng nói với Hồ Ma: “Chuyện hai ngày nay, chắc ngươi cũng đã biết.”

“Bên ngoài có Đại đường quan, lòng người trong giáo cũng không đồng lòng, ta đoán chừng, Đẳng Hỏa Phúc hội này nhất định sẽ xảy ra đại loạn, chúng ta là người Thủ Tuế, gặp chuyện cần phải suy nghĩ nhiều hơn vài bước, một khi không ổn, vẫn nên chạy là thượng sách.”

“Đêm nay, ngươi đừng đi quá xa, một khi gặp chuyện, loạn lạc, lão phu sẽ tìm đường cho ngươi ra ngoài, ngươi cùng Lão Thất nhà ta, cùng nhau chạy trốn.”

“...”

Hồ Ma nghe xong, có chút cảm động nhìn lão Tôn lão gia tử, cười nói: “Lão ca ca đến lúc này còn lo lắng cho ta, ân tình này ta ghi nhớ trong lòng.”

“Đây không phải là chuyện ân tình...”

Tôn lão gia tử nghe vậy, lại cười khở, nói: “Là lão phu đã đánh cược sai rồi!”

“Ta từng được các sư huynh trong Bất Thực Ngưu chỉ điểm, cũng nguyện ý cùng bọn họ làm đại sự, đánh cược một phen, nhưng không ngờ lại rước họa vào thân, e là sẽ thua toàn bộ ở đây.”

“Ta không thể trực tiếp buông bỏ mọi chuyện để chạy trốn, nếu không cho dù sống sót, các sư huynh Bất Thực Ngưu tìm đến ta, ta cũng không còn mặt mũi gặp lại bọn họ, vì vậy tối nay bất kể có chuyện gì, ta đều phải liều mạng một phen.”

“Nhưng lão đệ ngươi thì khác, đây là lần đầu tiên ngươi đi theo ta, lại còn trẻ, không có lý do gì phải ở lại đây, chỉ mong lúc ngươi đi, hãy chăm sóc Lão Thất nhà ta, nếu có thể thoát được, chỉ cầu ngươi đưa hấn...”

“... đưa bọn họ vào Hồng Đăng Hội của các ngươi, cho dù chỉ là làm một tên thấp hương nho nhỏ cũng được, ản danh đòi họ, ít nhất cũng giữ được mạng sống cho hấn!”

“...”

Lời nói này thật lòng thật dạ, khiến Hồ Ma sửng sốt, thì ra Tôn lão gia tử đang đợi ở đây, liền thở dài một tiếng, nói: “Lão gia tử cũng cảm thấy Đăng Hỏa Phúc hội này kết thúc, Nhất Tiễn Giáo sẽ không có kết cục tốt?”

“Làm sao có thể có kết cục tốt?”

Tôn lão gia tử cười khổ một tiếng, nói: “Người khác không hiểu, chẳng lẽ chúng ta còn không hiểu? Nhất Tiễn Giáo nhìn thì có vẻ thanh thế không nhỏ, nhưng bây giờ chỉ là một tổ chức tạm bợ...”

“Ban đầu trong lòng chúng ta mong mỏi, là có thể mời các sư huynh Bất Thực Ngưu đến giúp đỡ, Giáo chủ và Bạch Phiến Tử cũng nói đã mời rồi.”

“Nhưng bọn họ mời bằng cách nào?”

“Mấy ngày nay không biết có bao nhiêu người âm thầm phái tiểu sứ quý đi đưa tin, kết quả ngay cả tiểu sứ quý cũng đi mà không trở lại, điều này chứng tỏ con đường đến âm phủ cũng bị phong tỏa rồi, trong ngoài cách biệt, người trong trấn này muốn chạy trốn, thì chỉ có thể xông ra...”

“Nhưng xông ra ngoài, tìm Đại đường quan Thủ Tuế để cướp đường sao? Hắc hắc, chúng ta chính là Thủ Tuế, chẳng lẽ còn không biết rõ?”

Chương 915. Phúc thi chúc phúc (1)

Chương 915: Phúc thi chúc phúc (1)

Đều không ngốc a...

Bây giờ trên thị trấn này, thu phục yêu thi, lại có nhiều bách tính tới như vậy, Nhất Tiển giáo cũng đem hết nội tình ra, làm cho Đăng Hỏa Phúc hội này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhờ vậy, các giáo chúng bình thường và người dân đến dự lễ hội đều tràn đầy tự tin, thậm chí không coi Đại đường quan bên ngoài ra gì.

Tuy nhiên, những người đã gia nhập môn đạo, có chút bản lĩnh, làm sao dễ dàng bị lừa gạt như vậy?

Chính vì những người có bản lĩnh này, trong lòng lại có nhiều suy nghĩ, vì cân nhắc đến điều này, lại cân nhắc đến điều kia, ngược lại không vội vàng nói gì, làm gì, mới khiến bề ngoài nhìn có vẻ yên bình.

Hồ Ma thở dài khe khẽ, nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Tôn lão gia tử, cũng biết lúc này lão ta đã có ý định liều mạng, nhất thời không biết an ủi thế nào, chỉ nói: “Đừng vội nói những điều này, hãy xem sao, biết đâu sẽ có chuyển biến.”

“Con yêu thi kia trước đây lợi hại như vậy, chẳng phải bây giờ cũng đã bị bắt rồi sao?”

“...”

“Còn chờ đợi chuyển biến gì nữa?”

Tôn lão gia tử liếc mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy sau lớp giấy cửa sổ, đầy ắp những cái đầu người được ánh lửa chiếu sáng, nhưng lão không cảm thấy náo nhiệt, chỉ cảm thấy hỗn loạn, vẻ mặt càng thêm lo lắng.

Thở dài khe khẽ, nói: “Chuyện bắt yêu thi ta biết, rất nhiều người nói trấn Thạch Mã này còn ẩn giấu cao nhân, Tiên Cô mấy ngày nay cũng không nói rõ với chúng ta, chỉ nói chúng ta cứ yên tâm, nhưng ai có thể thật sự yên tâm chứ?”

“Lễ hội này càng náo nhiệt, lòng ta càng bất an!”

“Cũng không biết Tiên cô nghĩ gì, chuyện bên ngoài không nhắc đến, chỉ muốn tổ chức lễ hội này, nhưng cũng không nghĩ xem, vị thần hộ pháp trên đàn của người đã chết cả rồi, lát nữa người lấy gì để ban phúc cho bách tính?”

“Con người ta, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn, hãy nghĩ đến Hồng Đăng Nương Nương hội của các người, Hồng Đăng Nương Nương pháp lực cao cường như vậy, vẫn ngoan ngoãn ở Minh Châu thu thập huyết thực...”

“...”

Nói một tràng dài, dường như cũng cảm thấy mình không nên nói Nhất Tiễn giáo như vậy, liền lắc đầu, chỉ nói: “... Haizz, vẫn nên để Lão Thất gia nhập Hồng Đăng Nương Nương hội thì hơn.”

Đang nói, chợt nghe thấy trên đường phố bên ngoài, bỗng vang lên tiếng trống chiêng, trên đường phố lập tức huyên náo, vô cùng kích động.

Ngay cả Lão Thất Tôn gia đang canh gác bên ngoài cũng vội vàng gõ cửa, nói: “Cha, Hồ thúc, mau nhìn kia, thần đài đến rồi...”

“Trên đàn chẳng có gì, còn bày đặt thần đài?”

Tôn lão gia tử cũng sửng sốt một chút, đứng dậy mở cửa sổ, nhìn ra ngoài, liền thấy từ xa, đám đông đã tách ra hai bên, vô số bách tính, hô to gọi nhỏ, quỳ xuống bên đường.

Còn ở đầu kia đường phố trấn Thạch Mã, có một vật khổng lồ, đang từ từ tiến đến, nhìn từ xa, đó là một chiếc kiệu lớn được trang trí bằng hoa đỏ, được vô số tín đồ vây quanh, phía trước là đồ đệ của Pháp Vương, hóa trang thành tiểu quỷ dẫn đường, nhảy nhót.

Hai bên là những người thổi kèn mặc áo giấy, cầm tù và, gõ chiêng trống, dựng lều trại.

Trên thần đài, bốn góc đứng bốn vị Pháp Vương của Nhất Tiễn giáo, đều cởi trần, bôi đen mặt, tay cầm một bát nước sạch, không ngừng nhúng nước sạch, rưới lên các tín đồ hai bên đường, cùng với những bách tính quỳ gối hai bên, cầu xin phúc duyên.

Thần đài khổng lồ, được các lực sĩ cường tráng của Nhất Tiễn giáo dùng vai khiêng, cứ đi ba bước, lại dừng một chút, để bốn vị Pháp Vương rưới nước cam lộ ban phúc.

Con đường này xuyên suốt cả trấn Thạch Mã, chỉ dài khoảng ba bốn dặm, nhưng bây giờ đã quỳ đầy bách tính, tràn đầy mong đợi, chờ thần linh trên thần đài ban phúc cho mình.

Thanh thế này, thậm chí còn oai phong, to lớn hơn so với trước đây Nhất Tiễn giáo lập đàn, mời bốn vị thần hộ pháp, điều quan trọng nhất là, sự tồn tại được thờ phụng ở chính giữa thần đài kia, càng khiến đôi mắt của Tôn lão gia tử tròn...

... Đền lồng đỏ!

Không có Cửu Thiên Liên Hoa Thánh Mẫu, cũng không có Đại Phúc Đức Tài Vận Thần Tôn, Đa Tử Đa Mệnh Thần... chỉ có một chiếc đền lồng đỏ rực rỡ.

Lơ lửng, được bốn vị Pháp Vương và vô số tín đồ vây quanh, tỏa ra ánh đèn đỏ thần bí và kỳ dị, từ từ trôi đến từ đầu kia đường phố.

Thu hút ánh mắt của vô số bách tính trong trấn, cũng khiến không biết bao nhiêu người, nhao nhao hướng về nó dập đầu.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Nhất Tiễn giáo và các bang phái khác, Hồng Đăng Nương Nương hội là thờ phụng Hồng Đăng Nương Nương, Thanh Y bang là thờ phụng ác quỷ Thanh Y, nhưng Nhất Tiễn giáo, là thờ phụng bất cứ thứ gì được đặt trên thần đài trong giáo.

Các tín đồ, thậm chí còn không biết mình đang thờ phụng ai.

Đương nhiên, đối với Tôn lão gia tử, điều này hoàn toàn khác, lão nhìn thấy chiếc đèn lồng đỏ kia, cả người đều ngây dại.

Lão nhìn chiếc đèn lồng đỏ treo cao trên thần đài, nhẹ nhàng đứng đưa trong gió đêm, còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt thật mạnh, mới quay đầu lại, ngậy người nhìn Hồ Ma, nói: “Hồ... Hồ lão đệ, Hồng Đăng Nương Nương của các ngươi...”

‘Nhất Tiễn giáo không còn thần hộ pháp, đành phải mượn Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta tạm thời sử dụng...’

Hồ Ma vốn không định thảo luận vấn đề này với người khác, nhưng vừa hay gặp phải, cũng lập tức có chút lúng túng, nói: “Không, chuyện này không liên quan gì đến Hồng Đăng Nương Nương của chúng ta...”

Chương 916. Phúc thi chúc phúc (2)

Chương 916: Phúc thi chúc phúc (2)

“Người trong môn đạo sử dụng đèn lồng đỏ làm pháp khí, làm thế thân nhiều lắm, cái mà Nhất Tiễn giáo thờ phụng này, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi?”

“...”

“...”

Tôn lão gia tử tin hay không, thì không biết, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến mình, Nhị Oa Đầu lão huynh có muốn tìm, cũng không tìm được đến đầu mình...

... Hơn nữa, tìm đến thì sao?

Mình là tiểu quân sự trung thành tận tụy của Hồng Đăng Nương Nương hội, nhưng Nhất Tiễn giáo lại vừa hay thấy mình thuận mắt, muốn mời mình làm chủ cái nhà này, chẳng lẽ vì Nhất Tiễn giáo, mình lại phải phản bội Hồng Đăng hội sao?

Điều đó không hợp lý.

Cho nên, mình thay Hồng Đăng Nương Nương đánh thiên hạ, thu thêm hương hỏa, chẳng phải là công lao to lớn sao?

Tạm thời không nói đến suy nghĩ trong lòng, nhìn thần đài đi tới, Hồ Ma cũng tập trung quan sát, hắn cũng rất hứng thú với Đăng Hỏa Phúc hội này, chỉ thấy thần đài từ đầu kia của thị trấn đi tới, đi rất chậm, dường như là để cho tất cả bách tính, đều có thể nhận được nước cam lộ ban phúc.

Cái gọi là nước cam lộ, chính là nước sạch trong tay bốn vị Pháp Vương đứng ở bốn góc thần đài, thần đài cứ ba bước lại dừng một chút, bọn họ liền không ngừng nhúng nước sạch, rưới về bốn phía, đây chính là cái gọi là ban phúc.

Nhưng điều quan trọng nhất là, những bách tính xung quanh bị “nước cam lộ” này rưới lên đầu, lại thực sự đều tỉnh thần phấn chấn, như thể cảm nhận được sự giáng lâm của một thứ gì đó, nét mặt càng thêm thành kính, càng thêm kích động.

“Thứ này chính là ban phúc sao?”

Hồ Ma đã hiểu rõ lai lịch của Nhất Tiễn giáo, cộng thêm việc hắn đã tu thành pháp thân, thần hồn nhạy bén, nhãn lực cũng cao hơn rất nhiều, liền nhạy bén nhận ra chỗ mấu chốt này.

Có thật có giả.

Hiện tại Hồ Ma có thể nhìn ra, cái gọi là phúc phận, thực chất là sự bồi dưỡng thần hồn, mỗi một giọt nước rơi xuống, đều khơi dậy sinh hồn của bách tính.

Sinh hồn có liên quan mật thiết đến tính mạng, căn cơ, cho dù chỉ nhiễm một chút pháp lực, chỉ hơi dính một chút, cũng sẽ khiến người ta tinh thần phấn chấn, tự nhiên sinh ra cảm giác khác biệt so với bình thường.

Nhưng nói sâu xa hơn, thậm chí là một loại nội tại nào đó của Nhất Tiễn giáo, lại tương đương với việc ban phúc cho bách tính, những bách tính này mệnh số thấp, phúc Trạch mỏng, nhận được ban phúc của Nhất Tiễn giáo, liền có thể có được phúc Trạch, sau này có thể sống tốt hơn.

Chỉ là Nhất Tiễn giáo cũng chỉ là một tổ chức tạm bợ, lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy để ban phúc cho bách tính?

Trong lòng hắn hiện lên mười chiếc chum lớn kia.

Cái đó gọi là chum trần sát, nhưng có thể trần sát, là bởi vì, trong chum có phúc trạch.

Chỉ là, mệnh số, phúc trạch, khí vận, đều là hư số, nói ra thì hư vô mờ mịt, người thường khó hiểu, nghiên cứu kỹ lại càng có hại.

Người thường biết những danh xưng này, nhưng không thể hiểu rõ ràng, làm rõ ý nghĩa cụ thể của những từ ngữ này.

Phải đạt đến một trình độ nhất định, mới có thể nhận ra sự tồn tại của nó, Hồ Ma hiện tại, thực ra cũng là nhờ phúc của Nhất Tiễn giáo, mới hơi hiểu được những thứ này, coi như là tăng thêm kiến thức.

Phúc trạch là gì?

Mười chiếc chum lớn kia, thực chất là nuôi thi thể, theo ghi chép, là dùng thịt, xương của Thái Tuế, cộng thêm một số yêu vật đã đắc đạo, cùng với một số thi thể chết trong điều kiện đặc biệt, lại không bị phân hủy, nuôi thành một loại tồn tại kỳ dị, gọi là “Phúc thi”.

Nói ra thì, đây là thứ tà môn giống như Âm tướng quân.

Nhưng dường như trong truyền thuyết dân gian, cũng thực sự có không ít cách nói về việc nuôi những thứ tà dị này để tích lũy phúc trạch cho bản thân.

Mười chiếc chum lớn của Nhất Tiễn giáo này, không biết đã được các tín đồ bỏ vào bao nhiêu tài sản, nguyện vọng, đã tích lũy được phúc trạch thâm hậu, mà đây cũng là lý do Nhất Tiễn giáo dù thần hộ pháp đã chết, vẫn có thể tổ chức Đăng Hỏa Phúc hội.

Nói trắng ra, những vị thần hộ pháp kia, thực chất chỉ là tồn tại trên danh nghĩa Nhất Tiễn giáo, và làm việc cho bọn họ, mà mười chiếc chum lớn kia, mới là căn cơ mà Nhất Tiễn giáo tích lũy được trong nhiều năm qua.

...

...

“Phù, tổ chức tạm bợ làm đại sự...”

Hồ Ma nhìn thấu tất cả, không khỏi thở dài nhẹ nhõm: “Giáo chủ Nhất Tiến giáo hồ đồ, người bên cạnh cũng không phải cao nhân gì, nhưng thủ đoạn căn bản nhất của giáo phái, lại là do cao nhân chỉ điểm, dùng thủ đoạn tà môn nhất, để làm việc chính đáng nhất.”

“Bọn họ dùng nhiều năm tích lũy, gom góp được căn cơ để tổ chức Đảng Hỏa Phúc hội này, lại mượn lời bách tính, tuyên truyền danh tiếng của Nhất Tiến giáo, lại kiếm thêm hương hỏa.”

“Hương hỏa nhiều, chính là lòng dân hướng về, chính là khí vận...”

“...”

Rõ ràng, không chỉ có Hồ Ma nghĩ đến chuyện này, Tôn lão gia tử sau khi nhìn thấy thần đài xuất hiện, liền nheo mắt lại, thở dài một tiếng, bên cạnh đã có người lấy phù giáp và binh khí của lão tới.

Còn ở bữa tiệc phía sau, lão đàn chủ của Đại Thiện Bảo, đại chương quỹ của Vạn Mã bang, con rể của Ô lão lão... các cao nhân trong môn đạo, đối mặt với bàn đầy thức ăn, lại không còn hứng thú, nhìn nhau một cái, liền gật đầu nhẹ với nhau.

Cả trấn Thạch Mã, đã trở nên huyền não theo sự xuất hiện của thần đài, khí thế của toàn bộ Đảng Hỏa Phúc hội cũng bắt đầu không ngừng tăng lên, Hồ Ma đứng trong đám đông, hơi nheo mắt lại.

Người bên ngoài e là sẽ không cho phép Nhất Tiễn giáo tổ chức Đăng Hỏa Phúc hội lớn như vậy, ảnh hưởng quá lớn.

Ban đầu hẳn cũng không định quản những chuyện này, nhưng đã đến đây rồi, vậy thì...

Chương 917. Thảo Đầu Bát Suy Thần (1)

Chương 917: Thảo Đầu Bát Suy Thần (1)

“Thật là to gan...”

Nỗi lo lắng của những người trong môn đạo bên trong trấn cũng đang dần hiện hữu. Khi sinh khí trên trấn Thạch Mã sôi sục, thu hút sự chú ý, công tử Mạnh gia và Thiết Tuấn Đại đường quan cũng đang kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bọn họ đang đợi giờ Tý đến, nhưng nhìn động tĩnh trên trấn, trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh nhạt: “Người có tam hồn: nhân quả, thủ thi, chuyển sinh. Thiên hạ cũng có ba nền tảng: khí vận, phúc trạch, mệnh số.”

“Phàm nhân chỉ có thể thuận theo thiên mệnh, nếu dám nhúng tay vào, sẽ phải chịu thiên khiển.”

“Nhất Tiên giáo này nuôi dưỡng tà vật để tụ tập phúc trạch, đã là làm trái thiên hòa rồi, nếu không phải chúng ta vừa hay đến đây, lễ hội này qua đi, e là bọn họ thật sự sẽ nuôi dưỡng được vài phần khí vận...”

“...”

Vị Thiết Tuấn Đại đường quan này dường như không mấy hứng thú với động tĩnh trên trấn, nghe y nói, cũng chỉ hơi cup mắt xuống, thản nhiên nói: “Thủ Tuế môn chúng ta không có bản lĩnh gì khác, cũng sẽ không đi tính toán những con số mơ hồ này, chỉ cần đợi đến giờ, qua đó làm nhiệm vụ là được.”

“Bọn họ có tổ chức Đảng Hỏa Phúc hội hay không, có lừa gạt những kẻ ngu dốt hay không, thậm chí có thật sự rèn kiếm tạo phản hay không, vung đao chém xuống, tự nhiên sẽ sạch sẽ.”

“...”

“Ha, ha, Thiết Tuấn đại nhân nghĩ đơn giản quá, ta cũng bội phục bản lĩnh của Thủ Tuế các người, nhưng vị dị nhân kia hẳn là vẫn còn trong trấn, tên trộm tướng quân lệnh cũng không rõ lai lịch, e là mọi chuyện sẽ không thuận lợi như người nghĩ đâu...”

Công tử Mạnh gia cười khẽ một tiếng, hai người vốn khách khí với nhau, dường như vì trước đó công tử Mạnh gia này nhất quyết luyện Âm tướng quân nhưng thất bại, cũng sinh ra chút không vui, lời nói có chút khoảng cách.

Thiết Tuấn Đại đường quan nghe y nói, thậm chí còn tỏ ra lạnh nhạt, nói: “Phải tuân thủ quy củ, đợi ba ngày, chẳng phải là Mạnh công tử người đã nói với ta sao?”

“Quy củ tự nhiên phải tuân thủ.”

Công tử Mạnh gia cười một tiếng, nói: “Thiết Tuấn đại nhân đang đợi giờ, ta trước giờ đó cũng sẽ không vào trấn, chỉ là cứ nhìn đám yêu nhân này khoe khoang yêu thuật, mê hoặc đám dân quê ngu dốt, cũng thật là không nhìn nổi.”

“Một số việc nên làm, cũng không nhất thiết phải đợi đến lúc vào trấn!”

“...”

Vừa nói, y đã đột nhiên vung tay áo, phía sau y, có âm phong nổi lên, bảy tám con tiểu quỷ, trên người đều đeo lệnh kỳ, theo tay áo hắn vung lên, liền lập tức bay ra ngoài, hóa thành thanh phong, trong nháy mắt đi đến các hướng của trấn Thạch Mã.

Lấy trấn Thạch Mã làm trung tâm, trên núi hoang, tám phương vị, hiện tại đều đã bày ra tế đàn kỳ quái, nha hoàn, gia nhân mặc áo xanh, mỗi người đều cầm một tấm bài vị, hướng về phía trấn Thạch Mã, quỳ thẳng tắp.

Cho đến khi tiểu quỷ nhảy nhót, xuất hiện trước mặt người truyền lệnh, những người này mới đốt bốn cây hương, cắm bên cạnh, sau đó gỡ tấm vải đen che trên bài vị.

Chỉ thấy trên mỗi bài vị, đều viết một chữ, lần lượt là: Bệnh, Thương, Đau, Ai, Kinh, Tuyệt, Bi, Khổ.

Bọn họ cầm những bài vị này, từ từ dập đầu về phía trấn Thạch Mã, bên cạnh lập tức có một trận âm phong cuộn lên, khói hương từ bốn cây hương bốc lên, bỗng nhiên từ tám phương vị, bay về phía trấn Thạch Mã ở trung tâm.

Động tĩnh rất nhỏ, khói hương hòa vào âm phong đêm tối, càng không ai phát hiện, chỉ là trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, ngay cả những ngôi sao sáng trên trời, cũng trở nên ảm đạm.

Ánh đèn rực rỡ khắp nơi trong trấn, vào lúc này, cũng bị bao phủ bởi một lớp bóng tối.

Một số thay đổi lặng lẽ, đang âm thầm nảy sinh, lặng lẽ lan tràn trong lễ hội náo nhiệt này, như âm phong xuyên qua đám đông, không thể nhận ra.

“Hồng đăng ban phúc, xua đuổi tà ma...”

Trên con phố kia, những bách tính đang chờ đợi thần đài ban phúc, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, có người mắc bệnh, đến cầu xin ban phúc trừ bệnh, có người số phận bi thảm, khó có đường sống, đến cầu xin thần linh cắt đứt nỗi khổ, cũng có người vì quanh năm không đủ ăn, muốn đến đây ăn một bữa no.

Bọn họ tràn đầy hy vọng, chỉ để quỳ xuống cầu xin vài giọt nước cam lộ trên thần đài, tưới lên đầu mình, mong rằng từ

giờ phút này, số phận sẽ mỉm cười với mình, nhưng không ngờ, trước tiên lại bị âm phong u ám này, thổi vào người.

Cơ thể rung mình một cái, như thể có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Nhất thời khó nói rõ cảm giác này, chỉ cảm thấy như bị thứ gì đó nhìn thấy, trong lòng sinh ra sự áp lực và u ám mãnh liệt.

Có người vốn đã đói khát, đến trấn này, đã ăn một bữa no, bây giờ thành kính quỳ lạy, cũng không cầu xin gì khác, chỉ cầu mỗi ngày hai bữa cháo loãng, bên trong đều có thể nhìn thấy hạt gạo.

Nhưng vào lúc này, lại không hiểu sao, cái bụng vừa mới được lấp đầy bằng cháo loãng, lại đói bụng, hơn nữa càng lúc càng đói, như thể con đói của mấy năm, đều tập trung vào lúc này, giống như trong cơ thể có một con quỷ đói, ăn thế nào cũng không no.

Chương 918. Thảo Đầu Bát Suy Thần (2)

Chương 918: Thảo Đầu Bát Suy Thần (2)

Có người vốn đã ốm đau, đến đây cầu y, được nước cam lồ rưới lên đầu, liền cảm thấy cơ thể khỏe hơn không ít, nhưng bị âm phong này thổi qua, bệnh tật lại âm ỉ tái phát, thậm chí còn rên rỉ đau đớn.

Lúc này, trên thần đài, một vị Pháp Vương đứng ở góc đông bắc, đang cúi đầu nhìn đứa bé toàn thân tím tái, khóc oa oa trong lòng người nông phụ bản thổ, nhìn người nông phụ kia không ngừng dập đầu về phía mình, lắp bắp cầu xin mình.

Pháp Vương khép ngón tay thành hình hoa sen, nhẹ nhàng nhúng vài giọt nước cam lồ, rưới lên người đứa bé, đứa bé lập tức nín khóc, vết tím trên người dường như cũng tan biến, người nông phụ kia lập tức mừng đến phát khóc.

Nhưng không ngờ, thần đài dưới chân, vừa định tiếp tục đi về phía trước, lại bất ngờ có một trận âm phong thổi tới, tiếng khóc vừa mới ngừng lại, liền đột nhiên vang lên lần nữa, to hơn so với lúc nãy, lập tức phá vỡ sự yên tĩnh trong sân.

Vị Pháp Vương đứng trên thần đài thấy vậy, sắc mặt có chút kinh ngạc, vội vàng lại nhúng “nước cam lồ”, rưới lên người đứa bé, nhưng không ngờ, rưới mấy giọt liên tiếp, đứa bé vẫn khóc không ngừng, tiếng khóc ngược lại càng to hơn.

Ngay cả thần đài cũng dừng lại, tiểu quỷ dẫn đường phía trước, bách tính quỳ lạy, đều ý thức được điều gì đó, ngay người ngẩng đầu, nhìn về phía đứa bé đang khóc.

Ngay sau đó, lại có tiếng rên rĩ của người khác vang lên, có người không chịu nổi, nả quỳ trên mặt đất.

Vừa rồi còn là cả con phố vui mừng, sinh khí sôi sục, bây giờ lại bị bao phủ bởi một tầng bóng tối khó hiểu, bắt đầu liên tục có tiếng khóc và tiếng rên rĩ xuất hiện.

Bốn vị Pháp Vương đứng ở các góc trên thần đài, cũng nhận ra sự thay đổi của bầu không khí, từng người đều lo lắng như lửa đốt, nhao nhao nhúng nước trong bát sứ, rưới lên những bách tính xung quanh, động tác so với lúc nãy, rõ ràng đã nhanh hơn vài phần.

Nhưng mặc cho bọn họ ban phúc càng nhanh, nhúng nước càng nhiều, xung quanh vẫn luôn có một loại cảm giác u ám áp lực, như sương mù bốc lên, dần dần bao phủ càng nhiều người hơn.

Bốn vị Pháp Vương trên thần đài càng lúc càng căng thẳng, cảm thấy bát sứ trong tay như càng lúc càng nặng, sắp không cầm nổi nữa.

...

...

“Giáo chủ, hình như có gì đó không ổn...”

Bên kia, trong đại trạch tổng đàn, Giáo chủ Nhất Tiến giáo - Diệu Thiện Tiên Cô đã thay đạo bào, trước ngực đeo một đồng tiền lớn, đang ngồi dưới gốc cây du già, xung quanh là mười chiếc chum đen ngòm, nàng nhắm mắt lại, miệng không ngừng niệm chú.

Mười chiếc chum lớn bên cạnh, âm khí dày đặc, thỉnh thoảng lại truyền ra một hai tiếng nước nở, ngoài thành chum thỉnh thoảng lại ngưng tụ một ít vệt nước, từ từ nhỏ xuống, rồi bốc hơi trong trần Thạch Mã này.

Bên cạnh nàng là Bạch Phiến Tử hộ pháp, y thỉnh thoảng lắng nghe động tĩnh trong trấn, đề phòng xảy ra chuyện ngoài dự liệu.

Ban đầu Giáo chủ đã nói, Đăng Hỏa Phúc hội này tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, y cũng chỉ ngồi yên ở đây, đợi cả nửa ngày, cũng không có việc gì làm, nhưng lúc này, lại đột nhiên sừng sốt.

Vấy vấy quạt, quạt động tĩnh ở bên ngoài vào tai mình, nét mặt nhanh chóng trở nên kinh ngạc, nói: “Thần đài dừng lại rồi, bên ngoài có tiếng khóc...”

Lời y còn chưa dứt, Diệu Thiện Tiên Cô cũng đột nhiên mở mắt ra, nhìn kỹ, sắc mặt lập tức thay đổi, bỗng nhiên nhìn thấy, hai chiếc chum lớn đều phát ra chút động tĩnh, như thể có thứ gì đó đang giãy dụa bên trong, máu tươi từ từ rỉ ra từ miệng chum.

“Nuôi phúc trấn sát, chuộc tội tiêu nghiệp, nhân quả tuần hoàn, thiên lý sáng tỏ, quay về cho ta!”

Ánh mắt Diệu Thiện Tiên Cô lóe lên, phát trần trong tay vung lên, sau đó khép ngón tay thành pháp ấn, chỉ mạnh vào hai chiếc chum lớn kia, máu tươi rỉ ra từ hai chiếc chum, như thể sợ hãi, từ từ rút trở về.

Nàng vừa định thở phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên nghe thấy, ba chiếc chum lớn bên cạnh, bên trong bỗng vang lên tiếng giãy dụa kịch liệt, vô cùng đột ngột, khiến nàng giật mình, vừa định nhìn sang, bên tai lại đột nhiên nghe thấy, một tiếng cười âm u, truyền ra từ bên trong chum.

Vừa rồi mười chiếc chum lớn này, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nước nổ, Diệu Thiện Tiên Cô không để ý, nhưng bây giờ, bên trong lại đột nhiên truyền ra tiếng cười, nàng lập tức giật mình.

Sắc mặt trắng bệch, giọng nói hơi run rẩy: “Cái... Cái thứ này cười?”

Bạch Phiến Tử càng bị tiếng cười này dọa cho lùi lại một bước, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mười chiếc chum lớn, run giọng nói: “Giáo chủ, có thứ gì đó xâm nhập vào...”

Diệu Thiện Tiên Cô cũng đã thẳng người dậy, cảnh giác nhìn mười chiếc chum lớn trước mặt: “Ta... Ta không mù!”

...

...

Âm phong càng lúc càng mạnh, bầu trời trên trần càng lúc càng u ám, lễ hội vốn náo nhiệt, đèn đuốc rực rỡ, như thể bị thứ gì đó che phủ, càng lúc càng trở nên áp lực.

Nhưng chỉ có một nơi, vốn tâm trạng nặng nề, lại đột nhiên có chút phấn chấn.

Đó là ở phía tây trần Thạch Mã, một lò rèn chiếm diện tích khá lớn, lão sư phụ trong lò rèn, đang dẫn theo mười mấy đồ đệ rèn đao, đã đình đình đang đang, bận rộn mười mấy ngày, hơn hai mươi đôi mắt đỏ ngầu, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào thanh đao trong lò.

Bách tính xung quanh, đều không biết lò rèn này đang làm gì, cho nên cũng ít người đến quấy rầy, chỉ biết lò rèn này, như thể mắc bệnh lạ, hơn mười ngày không ra khỏi cửa, yêu thi quấy phá trước đó, và Đãng Hỏa Phúc hội hiện tại đều không quan tâm.

Cũng ngay lúc này, Đãng Hỏa Phúc hội bắt đầu, trên thần đài, nước cam lộ rơi xuống, cả trần đều vui mừng, xua tan u ám, nhưng chỉ có vị lão sư phụ chủ chốt này, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, thất thanh kêu lên:

“Hồng rồi, sao lại đúng lúc này chứ?”

Chương 919. Hung Đao Xuất Lò (1)

Chương 919: Hung Đao Xuất Lò (1)

“Su phụ, chẳng phải là do người sao?”

Bên cạnh ông, đại đồ đệ đã có thể tự lập cũng vội vàng kêu lên: “Vừa nhìn thấy thanh đao này, người đã mê mẩn, dẫn chúng ta rèn ngày rèn đêm, vừa khéo lại sớm hơn ba ngày, đúng vào lúc Đăng Hỏa Phúc hội, khi phúc trạch chi khí trong trần dày đặc nhất...”

“...”

Nhị đồ đệ bên cạnh cũng vội vàng kêu lên: “Su phụ, ta thấy chúng ta nên dừng lửa một chút, ra ngoài đến đàn đập đầu một cái, dính một chút phúc khí thì hơn...”

Bọn họ theo lão sư phụ lâu nhất, cũng hiểu rõ nhất những điều kiêng kỵ trong việc rèn đao, biết sư phụ làm việc cẩn thận, khi rèn đao không cho phép đồ đệ xen vào, nhưng bây giờ lại không thể không nhắc nhở.

Thất thiếu gia Tôn gia, không biết nhận việc này từ đâu, hứa hẹn trọng thưởng, muốn rèn lại thanh đao này cho tốt, nhưng lò rèn của bọn họ, chuyên làm ăn với người trong giang hồ, loại binh khí tốt nào mà chưa từng rèn, ngay cả đồ vật trong môn đạo, cũng đã qua tay không ít.

Nhưng duy chỉ có lần này, càng làm, càng cảm thấy tà môn.

Đầu tiên là vị sư phụ này của bọn họ, khi lão Thất Tôn gia bước vào cửa, còn đang ngồi trên ghế thái sư uống trà, mí mắt cũng không thèm nâng lên.

Nhưng khi vị Thất thiếu gia kia lấy thanh đao được bọc trong vải đỏ ra, ông ta liền lập tức nhảy dựng lên, hai tay nâng lấy, cẩn thận xem xét, thậm chí còn mời thanh đao này lên án thư, mình đứng đó, bái lạy thanh đao mấy cái.

Đến khi Tôn Thất thiếu gia nói rõ yêu cầu rèn đao, lại lấy ra một khúc xương được cất trong bình đen, đại sư phụ liền lập tức quỳ xuống.

Ông ta cung kính mời khúc xương đen này lên bàn thờ, lại sai người đóng kín bốn cửa sổ, dùng than tốt, sắt tốt, lò tốt, bắt đầu rèn phôi đao ngày đêm.

Ăn uống ngủ nghỉ đều ở trong lò rèn, và đã nói trước với các đồ đệ, trước khi vị đại gia này xuất lò, ai cũng không được xin nghỉ, cho dù chết, cũng phải chết trong lò rèn này, dù sao tiền an táng nhà họ Tôn sẽ chi trả đầy đủ.

Vì vậy, cứ thế ngày đêm, thay phiên nhau làm việc, buồn ngủ cũng chỉ chớp mắt một lát, thực sự không chịu nổi nữa, thậm chí còn lấy ra huyết thực hoàn đáng giá ngàn vàng để chia nhau ăn, cứ thế chịu đựng suốt nửa tháng trời.

Nhưng kết quả, lại lỡ làng, rèn quá nhanh, đến lúc đao sắp xuất lò, lại đúng vào Đãng Hỏa Phúc hội.

Đao là hung khí, lại xuất lò vào lúc phúc trạch dày đặc nhất, chẳng phải là trở thành trò cười sao?

Thấy các đồ đệ van xin, mà trong lò cũng thực sự rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, vị sư phụ rèn đao này lại hơi do dự, sau đó cắn răng: “Không thể dừng.”

“Rèn đao kỵ nhất là dừng lửa, đao kiếm là vật trời sinh, đặc biệt là chúng ta đang rèn hung đao trong môn đạo, sát khí của

vị đại gia này còn nặng hơn mệnh số của chúng ta, nó xuất lò lúc nào, rèn lúc nào, đều là do số mệnh an bài, chúng ta chỉ có thể ước lượng sơ bộ.”

“Dù nó sớm hay muộn, đều là số mệnh.”

“Bây giờ nó đã sớm hơn ba ngày, đã rèn xong, vậy chúng ta chỉ có thể thuận theo thiên thời, hầu hạ nó cho tốt!”

“...”

“VẬY...”

Các đồ đệ, cũng hiểu lời sư phụ nói, nhưng nhìn phiêu đao đỏ rực trong lò, sắc mặt càng thêm căng thẳng, kêu lên: “VẬY chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Thanh đao này xuất lò vào lúc phúc trạch dày đặc nhất, sẽ nhiệm phải từ bi, thanh đao này... thanh đao này e là khác với dự định ban đầu của chúng ta rồi...”

“...”

“Đao là hung khí, làm sao có thể nhiệm phải từ bi?”

Lão sư phụ nghe những lời này, quả thực còn buồn cười hơn cả trò cười lớn nhất thiên hạ, trong mắt lóe lên một tia sát khí âm u, đột nhiên nhìn về phía lồng ngực rắn chắc của những đồ đệ trước mặt, nhìn thấy sinh khí dồi dào trong cơ thể bọn họ, lại nhìn về phía lò lửa.

Không ai biết, vị lão sư phụ này có phải là vì bị thanh đao này mê hoặc, lại rèn ngày rèn đêm, đã bị đao uy hiếp, trong lòng sinh ra tà khí, trong đầu đã lóe lên ý nghĩ tàn nhẫn gì hay không.

Các đồ đệ đều nhận ra điều chẳng lành, nhất thời im lặng, sờn gai ốc.

Nhưng cũng ngay lúc này, đột nhiên, một trận âm phong thổi vào từ bên ngoài, thổi cho ngọn lửa trong lò, từ trắng chuyển sang xanh, bên trong như có tiếng quỷ khóc sói tru, các đồ đệ đều sờn gai ốc, trong lòng sinh ra nỗi sợ hãi khó hiểu.

“Hả?”

Lão sư phụ cũng giật mình, quay đầu nhìn ra ngoài, như thể nhìn thấy quỷ vụ dày đặc, và khí thế âm u, trong lòng vừa kinh ngạc, lại vừa mừng rỡ: “Nhanh lên!”

“Ta đã nói thanh đao này có số mệnh an bài, chúng ta không phải rèn xong sớm, mà là vừa hay rèn xong đúng lúc!”

“Đây là thời điểm tốt nhất, tìm cũng không tìm được, thời điểm thích hợp nhất để rèn thanh đao này...”

“...”

Chương 920. Hung Đao Xuất Lò (2)

Chương 920: Hung Đao Xuất Lò (2)

Vừa nói, ông ta đã vội vàng cầm lấy búa nặng, cơ bắp trên cánh tay như con trăn bò, dùng hết sức lực, từng nhát từng nhát, đập lên thanh đao.

Các đồ đệ không biết trên trần đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy như có thêm thứ gì đó, u ám, như đến địa ngục âm phủ nơi ác quỷ hoành hành, trong lòng biết, trên trần này đang xảy ra chuyện gì đó đáng sợ.

Bọn họ không biết đó là gì, nhưng là người rèn đao, lại nhạy bén cảm nhận được, ngược lại chính là chuyện đang xảy ra bây giờ, lại thích hợp để rèn đao, thậm chí, như có trời giúp, trở thành thời điểm tốt nhất...

Không kịp suy nghĩ kỹ, bọn họ cũng vội vàng ra tay.

Từng nhát búa, từng nhát từng nhát.

Âm phong cuộn cuộn thổi vào từ bên ngoài lò rèn, ngay cả ngọn lửa trong lò, cũng như biến thành quỷ hỏa, bốc lên khí quỷ âm u, bệnh, thương, đau, ai, kinh, tuyệt, bi, khổ, lẫn trong lửa, tham lam liếm láp thanh đao, bám lên đó, tạo thành những hoa văn kỳ dị.

Búa nặng rơi xuống thân đao, đinh đinh đang đang, tiếng gõ đơn điệu này, nghe như một tiếng thở dài mãi nguyện.

...

...

“Bắt đầu sớm hơn dự định?”

Cũng vào lúc Thảo Đầu Bát Suy Thần hướng về phía trấn quỳ lay, âm khí cuộn cuộn thổi vào, Hồ Ma đang đi trong đám đông, cũng đột nhiên dừng bước.

Hắn nhú mào, càng cảm thấy trong lòng khó chịu, đã sớm biết đêm nay sẽ không yên ổn, chỉ là không ngờ, người bên ngoài dường như đều không kiên nhẫn đợi đến giờ, miệng nói quy củ, bề ngoài cũng có vẻ tuân thủ quy củ, nhưng luôn có chút cảm giác tùy tiện.

Hắn hít sâu một hơi, đặt Tiểu Hồng Đường đang ngồi trên vai mình ngấm đèn lồng đặt xuống, quay người đi vào một căn nhà trống bên cạnh, sau đó lấy xuống một chậu lửa từ trên tường con phố bên cạnh, để Tiểu Hồng Đường cầm, cùng nhau vào trong nhà.

Ra hiệu cho Tiểu Hồng Đường canh chừng cho mình, bản thân nhắm mắt tập trung, tiến vào linh miếu bản mệnh, đợi một sợi mệnh hương, kết nối với Hào Nhi Tử, liền lập tức hỏi: “Mấy người bọn họ, còn bao lâu nữa mới đến?”

“Không biết.”

Giọng nói trả lời của Hào Nhi Tử vang lên: “Kể từ khi ta gửi tin tức cho bọn họ, cũng mới qua hai ngày một đêm, tính toán khoảng cách từ Minh Châu đến đây, về lý thuyết cho dù bọn họ cưỡi ngựa nhanh, ngày đêm không nghỉ, cũng cần ba ngày mới đến được.”

“Tôi qua, ta cũng hỏi thăm giúp người một lần, hai người kia không liên lạc được, còn tiểu cô nương có danh hiệu là Địa Qua Thiêu kia thì liên lạc được, nàng ấy nói vừa nhận được tin tức, đã lập tức xuất phát, đang cưỡi ngựa nhanh chóng chạy đến.”

“...”

“Người đáng tin cậy thì không có động tĩnh, Địa Qua Thiêu ngược lại thì lên đường trước?”

Hồ Ma hít sâu một hơi, nói: “E là không đợi được nữa rồi, trên trần này đã xảy ra chuyện, ta cần phải ra tay giúp đỡ, nhưng ta ra tay, nói không chừng ngay cả ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nhìn ra rồi.”

Hầu Nhi Tửu thân nhiên nói: “Hiện tại, có một số thứ kỳ quái đang hướng về phía trần đó quỳ lạy, ngay cả cổ trùng của ta cũng vô thức tránh xa bọn chúng.”

“Theo ta ước lượng, người hắc là không phải đối thủ của bọn chúng, có cần ta ứng cứu người ra ngoài không?”

“...”

“Không cần.”

Hồ Ma thở dài khe khẽ, từ từ suy nghĩ, nói với Hầu Nhi Tửu: “Nhưng ta có hai chuyện khác cần người giúp, thứ nhất, nếu bọn họ đến, hãy nói với bọn họ ba câu:”

“Thứ nhất, thông tin về người chuyển sinh, đã xuất hiện đứt đoạn.”

“Thứ hai, ta đã nhìn thấy Lão Quân Mi.”

“Thứ ba, thế giới này, đang ngày càng trở nên nhẹ hơn.”

“...”

Hầu Nhi Tửu lặng lẽ lắng nghe, đợi hắn nói xong, nói: “Mấy câu nói không đầu không đuôi, ai mà hiểu được, tại sao không nói rõ ràng?”

“Bởi vì vốn không phải là để truyền đạt thông tin, chỉ là để bọn họ biết ta có thông tin rất quan trọng...”

Hồ Ma không cao thượng đến mức, trước khi làm việc nguy hiểm, lại để lại thông tin quan trọng, chỉ là để có thể ngay khi mấy tên này đến, để bọn họ hiểu rõ tầm quan trọng của thông tin trong tay mình, làm việc phối hợp hơn một chút.

Nếu không, với tính cách cẩn thận của bọn họ, e là vừa nghe nói đối phó là Đại đường quan Thủ Tuế và Thông Âm Mạnh gia, sẽ lập tức chuồn đi mất.

Hầu Nhi Tửu nghe vậy, cũng không hỏi nữa, chỉ thản nhiên nói: “Ghi nhớ rồi, chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai...”

Hồ Ma cũng thở dài một hơi, mới từ từ nói: “Chú ý đến động tĩnh trên trần này, nếu đợi được ám hiệu của ta, vậy thì, ta hy vọng người có thể dốc hết sức lực, giúp ta đối phó với một người.”

Hầu Nhi Tửu nói: “Được.”

Hồ Ma sững sốt một chút, nói: “Người cũng không hỏi là ai sao?”

Hầu Nhi Tửu cũng suy nghĩ một chút, nói: “Dù là ai, đã hứa với người, ta đều sẽ dốc hết sức lực ứng phó, ứng phó không được, thì tránh né hợp lý, hỏi là ai thì có ý nghĩa gì?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi sững sốt một chút, thở dài khe khẽ: “Lời này nói ra, lại rất có lý...”

...

...

“Người như Hầu Nhi Tửu đứng về phía mình, nghĩ thế nào cũng giống như là may mắn của người chuyển sinh chúng ta...”

Dẫn dò kỹ càng với Hầu Nhi Tửu, khi thoát khỏi linh miếu bản mệnh, Hồ Ma cũng thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra, liền thấy Tiểu Hồng Đường đang ghé trên cửa sổ, lo lắng nhìn ra ngoài, cách cửa sổ, Hồ Ma cũng có thể cảm nhận được bầu không khí âm u lạnh lẽo đó.

“Đi thôi, Tiểu Hồng!”

Hắn từ từ đứng dậy, mắt hơi nheo lại, cũng lóe lên một tia tàn nhẫn, nói: “Chúng ta đang yên đang lành ở Minh Châu, bọn họ lại cứ muốn chạy đến lập cái quỷ tướng đài gì đó, âm thầm đối phó với chúng ta, đã không thể thoát khỏi...”

“Vậy chúng ta cũng đi chào hỏi bọn họ một tiếng!”

Chương 921. Phúc Trạch Bại Tận (1)

Chương 921: Phúc Trạch Bại Tận (1)

“Rốt cuộc là tình huống gì thế này?”

Cũng vào lúc Hồ Ma và Hầu Nhi Tử trò chuyện, sắp xếp mọi thứ, tình hình trên trấn Thạch Mã đã trở nên ngày càng nghiêm trọng.

Từng cơn gió lạnh thổi vào trong trấn, khiến những người dân tham gia Đăng Hỏa Phúc hội lạnh buốt, đầu óc choáng váng, niềm vui phấn khởi mà Đăng Hỏa Phúc hội mang lại, dường như sụp đổ, nhanh chóng tan biến.

Ngay cả Tôn lão gia tử và những người khác đang ngồi trong quán trọ, quan sát tình hình trên đường phố cũng hoảng sợ.

Trong số họ, tuy có người muốn tìm cơ hội trốn thoát, nhưng cũng có người nghĩ đến mối quan hệ với Bất Thực Ngưu, nghĩ rằng trấn gặp nạn, dù sao cũng phải ra tay giúp đỡ.

Bọn họ không phải không thể trốn, mà ít nhất cũng phải tìm người giao đấu, tốt nhất là bị đánh trọng thương, nhưng lại vừa hay không chết, sau này còn có thể hồi phục, như vậy sau khi trốn thoát, nếu bị người của Bất Thực Ngưu tìm đến, không những không có lỗi, ngược lại còn có công lao!

Nhưng bây giờ phải giúp đỡ như thế nào?

Có thể nói, bọn họ không phải là không có dũng khí, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng để giao đấu vài hiệp với vị Đại

đường quan Thủ Tuế kia khi hấn ta giết vào, nhưng lại không ngờ, thứ đến trước lại là loại quỷ quái không nhìn thấy, sờ không thấy này.

Thậm chí còn không biết đối phương đã làm gì, đã khiến cả trấn này kêu gào thảm thiết, tan tác.

Đặc biệt là Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, là Thủ Tuế Nhân, ngay cả mặt đối thủ cũng không nhìn thấy, cho dù muốn thể hiện một phen, nhưng lại thể hiện với ai?

“Lão Bạch...”

Trong lúc hoảng loạn, cũng có người hét lên với con rề của Ô Lão Lão: “Đối phương sử dụng thủ đoạn này, hấn là sở trường của ngươi chứ? Sao còn không mau thể hiện một chút, giúp xua đuổi tà khí?”

“Xua đuổi cái rắm...”

Con rề của Ô Lão Lão gần như tuyệt vọng, ôm một cái bát trong tay, run rẩy: “Ta... ta quá hiểu những thứ này, hôm nay, hôm nay chúng ta ai cũng đừng mong thoát được, những thứ bên ngoài kia, e là...”

“... e là từng tên từng tên đều hung dữ hơn cả mẹ vợ ta!”

“...”

“...”

Âm phong cuộn cuộn gào thét, những người dân quỳ lạy xung quanh cũng đều tái mặt, sinh khí dần yếu đi, các Pháp Vương trên thần đài ra sức rưới “nước cam lộ”, muốn chống lại khí suy thoái khắp nơi, nhưng lại phát hiện, bát trong tay, đã tr rỗng.

Đến lúc này, đừng nói là cứu giúp những người dân bên cạnh, ngay cả bản thân bọn họ, cũng bắt đầu lần lượt ngã

xuống bắt lực, nhìn lên bầu trời đêm, rõ ràng đã có vẻ tuyệt vọng.

“Giáo chủ, phải làm sao bây giờ?”

Còn ở phía đông trấn Thạch Mã, trên đỉnh núi, bên trong đại trạch tổng đàn, mười chiếc chum lớn mà Diệu Thiện Tiên Cô đang canh giữ, cũng thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng cười âm trầm quái dị, trong chum liên tục có chất lỏng màu đỏ máu tràn ra.

Thậm chí, trên bề mặt của một số chum lớn, còn xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Thậm chí, bên trong còn thỉnh thoảng có thứ bị ném ra ngoài, dính đầy chất nhầy hôi thối khó ngửi, có cái là trâm cài, có cái là bạc đen, có cái là vòng tay mọc đầy râu xanh...

Tổng đàn Nhất Tiến Giáo ở đây, nếu có tín đồ đến bái, hoặc muốn gia nhập giáo, thì phải bỏ vào trong chum một nửa tài sản, mượn đó để nuôi dưỡng phúc trạch, bây giờ những thứ bên trong bắt đầu ném những thứ này ra ngoài, chứng tỏ đã có ý định phản nghịch.

Nàng ngồi xếp bằng giữa mười chiếc chum lớn này, càng có thể cảm nhận được, liên tục có âm phong quỷ dị và mãnh liệt, thổi vào từ bên ngoài trấn, tạo ra áp lực khác lạ cho mười chiếc chum lớn này, khiến những thứ bên trong chum, đã dần dần có dấu hiệu thức tỉnh, sát khí tỏa ra bốn phía.

Bạch Phiến Tử càng sợ hãi, vừa cố gắng tránh xa mười chiếc chum lớn, vừa lớn tiếng nhắc nhở: “Mười chum phúc trạch sắp bị phá hủy, Phúc thi cũng sắp biến thành Sát thi rồi...”

“Giáo chủ, Giáo chủ mau nghĩ cách đi, cứ tiếp tục như vậy, nhiều năm tích lũy, sẽ lập tức biến mất...”

“...”

“Chẳng lẽ ta không nhìn ra sao?”

Diệu Thiên Tiên Cô hận thấu xương sự gian xảo của Bạch Phiến Tử này, chỉ nghĩ đến năm đó đến đây quản lý Nhất Tiễn Giáo, muốn chọn một phó tướng, sao lại chọn trúng tên lừa đảo này chứ?

“Chỉ biết hỏi Giáo chủ phải làm sao, Giáo chủ phải làm sao, Giáo chủ muốn người làm cái gì?”

Trong lòng vừa mắng chửi, vừa lo lắng nhìn về phía trần, căng thẳng nghĩ: Cứ tiếp tục như vậy, nhiều năm tích lũy của Nhất Tiễn Giáo, e là thật sự sẽ bị hủy hoại trong phút chốc, đừng nói là Đăng Hỏa Phúc hội mà ngay cả mình cùng với tất cả các tín đồ được ban phúc đều sẽ bị giáng họa.

Giáo chủ đâu?

Giáo chủ đã mượn đèn lồng đỏ cho ta, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, dù sao cũng phải mau chóng đưa ra chủ ý chứ?

...

...

“Mạnh nhị công tử, quá đáng rồi đấy?”

Cùng lúc đó, nhìn từ xa bầu trời trên trần Thạch Mã vốn đèn đuốc sáng rực, bây giờ lại âm u dày đặc, tám bóng dáng kỳ dị, đang hướng về phía trần Thạch Mã quỳ lạy, bên trong không biết có bao nhiêu bóng dáng thần hồn, đang đau khổ giãy dụa, Thiết Tuấn đại đường quan cũng cau mày.

“Sao vậy? Đại nhân mềm lòng rồi sao?”

Chương 922. Phúc Trạch Bại Tận (2)

Chương 922: Phúc Trạch Bại Tận (2)

Mạnh nhị công tử mặc áo xanh cũng cười cười, nói: “Thế đạo loạn lạc quá lâu rồi, trên không có hoàng đế thánh minh, dưới không có nha dịch quét roi, tự nhiên từng người từng người đều quên mất hai chữ quy củ.”

“Bất quá, bên trong náo nhiệt rồi, cũng vừa hay, có thể nhân cơ hội này, để cho những kẻ ngu dốt này tỉnh ngộ, nhận rõ ai mới là đại nhân Đường Thượng.”

“...”

“Chính vì bọn họ chỉ là những kẻ ngu dốt, làm sao hiểu được Đường Thượng hay Đường Hạ?”

Thiết Tuấn Đại đường quan cũng thở dài khe khẽ, nói: “Bọn họ biết ở đây phát lương thực chữa bệnh, tự nhiên sẽ đổ xô đến, tuy là phải dạy dỗ một phen, nhưng cần gì phải để bọn họ bỏ mạng ở đây?”

“Sinh ra ở nơi này, vốn đã là người mệnh mỏng đức kém, cho dù mưa thuận gió hòa, bọn họ cũng sẽ bị đói khổ đeo bám, khó thoát khỏi tai ương, bây giờ lại bị Thảo Đầu Bát Suy Thần quỳ lay, phúc Trạch lại bị giảm đi, e là thật sự ngay cả mạng sống cũng không giữ nổi...”

“...”

Nhất thời không biết phải hình dung như thế nào, bởi vì ông ta cũng khó có thể tưởng tượng, nhiều người như vậy trên

trần này, một khi phúc đức bị tiêu hao hết, sẽ chết như thế nào?

Thiên tai liên miên, chết vì bệnh tật đau khổ? Động đất, chết vì tai nạn? Binh lính cướp bóc đi qua, xác chết chất thành núi trên đồng hoang?

Mà Mạnh nhị công tử nghe ông ta nói, lại không nhin được cười lên, nói: “Thiệt Tuấn đại nhân nói vậy thật kỳ lạ, chẳng phải mệnh lệnh mà người ban xuống cho trần này trước đó, cũng là gà chó không tha sao?”

Thiệt Tuấn Đại đường quan cau mày, nói: “Loạn đảng phản nghịch gà chó không tha, yêu nhân trong Thủ Tuế môn đạo gà chó không tha, kẻ cô tình chống đối mệnh lệnh gà chó không tha, kẻ ngồi trên cao, giả thần giả quỷ gà chó không tha...”

“Nhưng bây giờ trên trần này, có đến cả vạn người, chẳng lẽ thật sự muốn cầm một thanh đao, đi qua giết sạch bọn họ?”

“...”

“Khó trách người ta đều nói Thủ Tuế Nhân không dính nhân quả...”

Mạnh nhị công tử cười cười, nói: “Thực ra cũng không phải là không dính nhân quả, có lẽ là sợ rồi.”

“Môn đạo các người, vấn đề lớn nhất, chính là khi giết người, cần phải tự mình ra tay, đối mặt với một hai người, thì hung dữ lắm, nhưng đối mặt với nhiều người, người ta còn chưa phản kháng, mình đã mềm lòng trước.”

“...”

Thiệt Tuấn Đại đường quan nghe những lời này, đã cau mày, vẻ mặt không vui, lẽ ra đối phương là Mười Họ, đánh giá Thủ Tuế môn đạo của mình một hai câu cũng không sao,

nhưng là Đại đường quan Thủ Tuế, vốn đã kiêu ngạo, làm sao có thể nhin được con giận?

Ông ta không phản bác, chỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Thủ Tuế Nhân từ trước đến nay đều như vậy, bản lĩnh cả người, vốn nên dùng trên chiến trường, bây giờ lưu lạc giang hồ, lại có ai dám buông tay buông chân?”

“Nhưng Mạnh công tử người...”

“Trước giết dịch quỷ, sau lập quỷ đàn, việc nên làm hay không nên làm, e là đều đã làm cả rồi, chẳng lẽ cũng là vì chuyện Âm tướng quân, bị người trong trấn chọc giận, mới ra tay độc ác như vậy?”

“Công tử của Thông Âm Mạnh gia, dường như không nên thiếu công phu tu dưỡng như vậy mới phải.”

“...”

Lời này đã là mắng chửi người ta một cách bóng gió rồi, nhưng Mạnh nhị công tử lại đột nhiên cười lên, nói: “Để Thiết Tuấn Đại đường quan biết, dùng Âm tướng quân kia để luyện quỷ tướng đài, là ta nhìn thấy yêu thi trong tay ngươi, mới nảy ra ý định.”

“Nhưng ta đã đến đây, cho dù không có nó, ta cũng sẽ luyện, ngươi đoán xem tại sao ta lại mang Thảo Đầu Bát Suy Thần này theo bên mình?”

“...”

“Ngươi...”

Thiết Tuấn Đại đường quan quả thực đã nghe ra điều gì đó từ trong lời nói của y, trong lòng không khỏi giật mình, nghĩ kỹ lại nhân quả trong đó, thì cảm thấy lạnh lẽo tận xương tủy.

“Tất cả đều là do người nhà họ Hồ quá không hiểu chuyện...”

Mạnh nhị công tử thở dài nhẹ nhõm, nói: “Vốn dĩ chỉ cần ngoan ngoãn tuân thủ Thạch Đình chi minh là được, lại cứ suy nghĩ nhiều như vậy, tính tình lại cố chấp như vậy, độc chiếm Trần Túy Phủ lợi hại như vậy trong tay, lại cứ trốn tránh không để ý đến người khác.”

“Đường đường là một trong Mười Họ, lại rơi vào cảnh có mệnh mà không có vận, thân phận cao quý nhưng không có phúc trạch...”

Từ từ nói, trên mặt đã lộ ra vẻ lạnh lùng, đột nhiên nhướng mày, cười hỏi: “Chấp đạo Đại đường của Thiết Tuấn đại nhân, cũng cách Cồn Châu không xa, chẳng lẽ chưa từng nghe nói đến Ngũ Sát Thần?”

“...”

Thiết Tuấn Đại đường quan hơi nhíu mày, ông ta tự nhiên là đã từng nghe nói, nhưng lại theo bản năng không muốn tham gia vào chủ đề này.

“Ngũ Sát Thần đó, tên ban đầu là Ngũ Lợi Thần.”

Mạnh nhị công tử cười cười, nói: “Đó vốn là thứ dùng để nuôi dưỡng phúc trạch cho nhà họ Hồ, nhưng để có thể làm nhiệm vụ cho Trần Túy Phủ tốt hơn, bọn họ lại cứ nhất quyết nuôi thành Ngũ Sát, ha ha...”

“Sát khí trong tay? Rất oai phong sao? Cần biết sát khí là thứ cắt đứt phúc trạch, nhà họ Hồ chính là vì sát khí của cả Trần Túy Phủ, cắt đứt phúc trạch, lại rơi vào cảnh huyết mạch khô cạn, suýt chút nữa là đứt đoạn truyền thừa.”

“Bạch gia nãi nãi kia, cũng coi như có chút kiến thức, sớm đuổi Ngũ Sát khí đi, lại tự nguyện quay về từ đường, muốn giữ vận số cho cháu trai của bà ta, chỉ tiếc, bà ta tuy có chút kiến thức, nhưng cũng có hạn, bây giờ mới làm chuyện này, trước đây làm gì rồi?”

“ ... ”

Nói đến đây, y vung tay lên, như thể bóng đêm dày đặc xung quanh, cũng đậm thêm vài phần: “Chỉ là một đám loạn đảng phản nghịch, sống chết ra sao mà đáng để quan tâm như vậy?”

“Ta đến đây, vốn chỉ là để lập quỷ tướng đài.”

“Người chê người trong trấn này nhiều, ha ha, ta lại cảm thấy, người ở đây càng nhiều, mới tốt...”

Chương 923. Kỵ mã trượng đạo (1)

Chương 923: Kỵ mã trượng đạo (1)

“Lúc trước chỉ cảm thấy pháp của Trần Tuế Hồ gia bá đạo, bây giờ nhìn tới, thuật của Thông Âm Mạnh gia cũng không kém...”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma dẫn theo Tiểu Hồng Đường, Tiểu Hồng Đường ôm trong lòng một cái chậu than, đã đi đến trên đường, cũng nhìn thấy trần Thạch Mã này, đã bị bao phủ bởi màn sương mù quỷ dị, bốn phía vang lên tiếng than khóc.

Sổ sách của Nhất Tiễn Giáo, từng khoản từng khoản đều được ghi chép rõ ràng, Đăng Hỏa Phúc hội này, cũng đã được thiết kế cẩn thận, sao bây giờ nhìn lại, lại dễ dàng sụp đổ như vậy?

Mười chum phúc trạch được nuôi dưỡng bằng tà vật kia, ban phúc cho người của một phủ, cũng đã đủ rồi, nhưng đối mặt với thủ đoạn của người nhà họ Mạnh, lại chỉ chống đỡ được trong chốc lát...

Chỉ có thể nói, Nhất Tiễn Giáo so với đối phương, kém xa quá, phúc trạch tích lũy nhiều năm, bị người ta dễ dàng đánh bại...

“Tiểu Hồng Đường, nhóm lửa trong chậu than lên đi!”

Hồ Ma bước ra khỏi phòng, thở dài một hơi, nói: “Sau khi nhóm lửa, người hãy canh chừng bên cạnh chậu than, một khi lửa tắt, hãy chạy, chạy nhanh một chút, nếu gặp nguy hiểm, những thứ trong giỏ đều có thể sử dụng.”

Tiểu Hồng Đường nghe xong, mắt sáng lên: “Tất cả sao?”

Hồ Ma gật đầu: “Tất cả.”

Tiểu Hồng Đường lập tức gật đầu thật mạnh: “Được được, vậy Hồ Ma ca mau để cho lửa trong chậu than tắt đi...”

“?”

Hồ Ma sững sốt, thâm nghĩ sau này phải chú trọng việc giáo dục hài tử, nếu không Tiểu Hồng Đường sẽ học theo Hồng Đăng Nương Nương và Diêu Thiện Tiên Cô mất...

Trong lòng thấy buồn cười, nhưng vẫn bước nhanh ra khỏi phòng, đứng trên đường phố, vừa rồi xung quanh mình, vẫn còn đông người qua lại, bây giờ lại là một mảnh suy tàn, bên tai nghe thấy vô số tiếng khóc than rên rỉ, trong mắt nhìn thấy cũng là những người dân với sắc mặt xám xịt.

Thậm chí có người nhìn thấy bóng người đi ra, theo bản năng muốn đưa tay cầu cứu, nhưng Hồ Ma lại trực tiếp đi ngang qua hắn, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời của trấn.

Hắn hiện tại thần hồn ngưng tụ, đã tu thành Pháp Tướng, cảm ứng cũng tự nhiên nhạy bén, trước đó, chỉ có thể cảm nhận được từng đợt âm phong xoay tròn hội tụ, trong lòng bứt rứt, kinh hãi, nhưng lại không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng bây giờ nhìn lại, lại có thể trong đêm tối và màn sương đen dày đặc này, mơ hồ nhìn thấy những bóng người cao lớn, mang theo khí tức suy tàn bại hoại, mờ ảo, hướng về phía trấn này, tay cầm bốn cây hương, chậm rãi, cúi đầu lạy về phía trấn.

Xoay một vòng, tổng cộng có tám người.

Mơ hồ có thể thấy bọn họ mặc trường bào, đội mũ rom, bao vây lấy trấn.

Mỗi lần cúi lạy về phía trần, bên trong trần, bầu không khí bất an và khó chịu lại tăng thêm một phần, âm phong thổi qua các con phố ngõ hẻm, cũng dường như mạnh mẽ hơn một phần.

Nhưng dưới áp lực này, Hồ Ma lại vô cớ sinh ra một chút hưng phấn.

Từ khi tu thành Pháp Tướng, hắn chưa từng được thi triển thoải mái một lần, bây giờ lại bị khơi dậy, thậm chí, sự ngạo mạn vốn có trong Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp, cũng khiến hắn dần dần sinh ra vài phần hào hùng.

“Mã gia, có muốn ra ngoài dạo chơi không?”

Thở dài một hơi, hắn đột nhiên nói nhỏ, giọng nói này phát ra từ miệng hắn, nhưng người đứng bên cạnh hắn có thể sẽ không nghe thấy.

Đây chính là một trong ba tuyệt kỹ của hắn sau khi nhập phủ, ở cấp độ thất khiếu, Quỷ Thị Thâm.

Hai tuyệt kỹ còn lại là Bạch Mang Châm, Ác Hồn Tức, được thi triển thông qua hai mắt và mũi.

Lời vừa dứt, trong chuồng ngựa của quán trọ, con ngựa vốn ủ rũ nằm ở đó từ khi Đăng Hỏa Phúc hội bắt đầu, khi âm phong nổi lên, lại đứng dậy, lo lắng bất an, lắc đầu vẩy đuôi, tai đột nhiên dựng đứng lên.

“Hí hí hii hi .... hi....”

Nó bỗng nhiên hưng phấn, dồn hết sức lực, ngẩng cao đầu, ngay cả cột trụ buộc dây cương trên miệng nó, cũng bị nó giật đứt, chuồng ngựa sập một nửa, đè con lừa vô tội và gia súc của những người khác ở bên dưới.

Sau đó Mã gia tung vó, lao thẳng ra khỏi quán trọ, cũng không quan tâm đến tiếng kêu than xung quanh, cứ thế lao về

phía trước.

Lão Toán Bàn đang ngồi trên bậc thang cách đó không xa, ôm trong lòng một lá cờ nhỏ nhẵn nhéo, rứt cổ, nhìn Mã gia hưng phấn chạy ra ngoài, dường như biết nó muốn làm gì, cũng không ngăn cản.

Chỉ bất lực thở dài: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?”

“Chạy đến trước mặt người ta để đối phó với sự sắp đặt của người ta?”

“Tên tiểu tử nhà ngươi cũng vậy, người ta đánh ngươi một cái tát, ngươi nhin một chút là xong, ngươi không nhin, thế đạo này sẽ trực tiếp loạn lên đấy...”

“...”

“Đa tạ!”

Hồ Ma nhìn thấy Mã gia hưng phấn chạy từ đầu đường bên kia tới, liền nhảy lên, ngồi trên lưng nó, nuốt một ngụm khí, định lao ra khỏi trấn, nhưng lại đột nhiên cảm thấy, trong tay dường như còn thiếu thứ gì đó.

Thần hồn xuất khiếu, cảm ứng nhạy bén, dường như cũng nghe thấy ở nơi nào đó trong trấn, có thứ gì đó đang gọi mình.

Trong lòng bỗng nhiên vui mừng, liền lập tức thúc ngựa lao về hướng đó.

Chương 924. Kỳ mã trượng đao (2)

Chương 924: Kỳ mã trượng đao (2)

Trong lò rèn, lão sư phụ rèn đao, cũng đang nhân lúc tà khí âm trầm, phúc trạch suy bại trên trần này, dốc hết sức lực, rèn thanh đao này đến độ hoàn hảo.

Sau đó dùng kim lớn kẹp thanh đao lên, mạnh mẽ nhúng vào thùng máu Thái Tuế đã chuẩn bị sẵn bên cạnh, khói xanh bỗng nhiên bốc lên, mơ hồ, các đệ tử dường như nghe thấy một tiếng cười quái dị hung ác.

Đều là những thanh niên mười mấy hai mươi tuổi, khỏe mạnh cường tráng, mỗi ngày rèn sắt, rèn luyện ra thân thể cường tráng, cũng có một thân gan dạ.

Nhưng bị thanh đao hung ác này bức bách, lại đồng thời sợ đến da đầu tê dại, lão đao lùi về sau mấy bước.

“Đao tốt, đao tốt...”

Lão sư phụ giơ thanh đao lên, nhìn chăm chăm, dường như cũng bị tà khí ảnh hưởng, lại cười lớn: “Lão già ta gia nhập môn đao nhiều năm, cũng không biết đã rèn ra bao nhiêu món đồ tốt.”

“Nhưng ta cũng không biết tại sao, khi rèn thanh đao này, lại như bị ma quỷ ám, mê muội, bản lĩnh này, dường như không phải của ta, mà như có người mượn thân thể ta để rèn đao.”

“Đây, đây không phải là thanh đao ta có thể rèn ra, nhưng... nhưng nó lại thật sự được rèn ra bởi chính tay ta...”

“...”

Ông ta lẩm bẩm những lời mơ hồ hỗn loạn, ca ngợi âm ỉ, nét mặt lúc vui lúc giận, như phát điên, trong tiếng kêu, lại đột nhiên trầm giọng: “Không đúng, không đúng, còn thiếu một chút gì đó...”

“Thần binh lợi khí như vậy, sao có thể không có thứ gì để tể đao, tể đao...”

“...”

Ông ta lẩm bẩm, ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo, nhìn về phía các đệ tử xung quanh, lập tức khiến các đệ tử tái mặt, vội vàng lùi về phía mép phòng, dường như sợ sư phụ sẽ vung đao chém tới.

Nhưng lão sư phụ lại không lao tới, chỉ dùng ánh mắt âm trầm nhìn từng người một, dường như vẫn chưa hài lòng.

Nhưng vô tình cúi đầu, lại nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong thùng đựng máu Thái Tuế bên cạnh, trong nháy mắt, mắt ông ta đầy tơ máu, đáy mắt dần dần hiện lên một tia hung ác, cùng với sự mê muội như bị nhập.

Lưỡi đao, lại không tự chủ được, chậm rãi, hướng về phía ngực mình, từng chút một hạ xuống.

Nhưng ngay lúc này, lại bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài cửa hàng, có tiếng vó ngựa dồn dập tiến đến gần, trong tiếng vó ngựa như sấm sét, có một giọng nói trầm khàn quát: “Thứ gian xảo, đã ra lò, còn không mau tới?”

“Vù!”

Nghe thấy lời này, thanh đao sắp rơi xuống ngực lão sư phụ, bỗng nhiên run lên, lão sư phụ không tự chủ được, vung

tay, ném thanh đao ra ngoài cửa sổ.

Cũng cho đến khi thanh đao bay ra ngoài cửa sổ, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm, chiếc kìm rơi xuống đất, đối mặt với ánh mắt kinh hãi của nhiều thợ rèn trong cửa hàng, dường như mới ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, bịch một tiếng quỳ xuống.

“Bốp!”

Hồ Ma cười ngửa, lướt qua bên ngoài cửa hàng, vừa vặn đưa tay ra, liền bắt được thanh đao phá cửa sổ bay ra.

Thanh đao nóng rực, như than lửa, ngay lập tức bỏng rát da thịt trên lòng bàn tay hắn, nhưng bàn tay hắn đã hóa chết, liền nắm chặt lấy, đưa ngang thân đao, đón âm phong cuộn cuộn, nhìn kỹ lại.

Đao dài ba thước bảy tấc, chuyên chém tam hồn thất phách, lưỡi rộng sáu tấc bảy phân, có thể chặt đứt thất tình lục dục, chuôi đao chưa được gấn, nhưng chỗ cầm nắm lại có sắt tinh luyện kéo dài ra, tạo thành hình dạng đầu lâu quỷ, miệng quỷ há to dữ tợn, lại đang ngậm một đoạn xương màu đen.

Thật là một thanh đao hung ác, tuy lấy yêu đao làm phôi, nhưng bây giờ lại được rèn thành hình dạng đại đao đầu quỷ sát khí nặng nhất, nặng trịch, đầy đủ trọng lượng.

Đặc biệt là thanh đao này dung hợp với đoạn xương đen, trên thân đao lại có những hoa văn kỳ lạ, lớp lớp chồng lên nhau, khiến cho thanh đao này, dường như ngoài hung ác, còn nhiều thêm tà khí, đáng sợ vô cùng.

Nhìn nó như vậy, Hồ Ma thậm chí có thể cảm thấy mình đang đối mặt với một con ác quỷ hung tàn, sát khí cuộn cuộn, ập vào mặt, mơ hồ như hóa thành một con ác quỷ hung dữ, sắp lao thẳng vào mặt hắn.

“Hừm?”

Hắn hơi bất mãn, trừng mắt nhìn thanh đao.

“Vù!”

Thanh đao này như bỗng nhiên bình tĩnh lại, bóng quỷ đột nhiên biến mất, ngay cả sát khí trên đao cũng tan biến trong nháy mắt, thân đao nóng rực, cũng trở nên hơi lạnh lẽo.

Mơ hồ, trong tai dường như còn nghe thấy một tiếng cười khan khan, tinh quái.

“Khôi phục lại đi, bây giờ đúng lúc cần dùng sự hung ác này!”

Hồ Ma nhìn, lại cau mày, dặn dò nhỏ, thanh đao này lập tức mừng rỡ, những đường vân kỳ lạ trên thân nó như sống dậy lan tràn, tà khí bốc lên quẩn quanh thanh đao, có một loại tham lam âm trầm như đang khao khát.

Chính là loại hung ác này, là thứ Hồ Ma thích nhất, cười lớn một tiếng, giơ dây cương lên, Mã gia lập tức buông lỏng bốn vó, đột nhiên lao về phía bên ngoài trấn.

Bên ngoài trấn, từng Thảo Đầu Bát Suy Thần cao lớn, gần như hòa làm một với bóng đêm, đồng loạt cúi lạy về phía trấn, từng đợt âm phong thổi vào, càng đi ra ngoài trấn, càng mạnh mẽ, bên trong không biết có bao nhiêu tiếng quỷ khóc thần gào.

Nhưng một người, một đao, một ngựa, nghênh đón từng đợt âm phong này, lại càng thêm hưng phấn.

Vó ngựa dồn dập như sấm, sát khí trên đao cuộn cuộn, Hồ Ma cũng lần đầu tiên sau khi tu thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, sinh ra loại khao khát mãnh liệt và bá đạo này, thần hồn cuộn trào, gào thét dữ dội.

Chương 925. Thần Tướng Trảm Ôn Quỷ (1)

Chương 925: Thần Tướng Trảm Ôn Quỷ (1)

Phản phạt

Vừa lao ra khỏi trần, Hồ Ma đã cảm nhận được trước mặt dường như có một luồng khí thể và áp lực không thể diễn tả, âm phong gần như hóa thành thực thể, cuộn cuộn ập tới.

Ngay cả rừng núi bên ngoài trần, cũng dường như sóng dậy trong khoảnh khắc này, giương nanh múa vuốt, đồng loạt lao về phía trước.

Nhìn từ xa, Hồ Ma đã có thể thấy rõ ràng một trong tám Thảo Đầu Bát Suy Thần đang đối diện với hắn, thân hình nó cao lớn, như cao hơn cả tán cây âm u bên ngoài trần.

Trên người mặc trường bào đen như bóng đêm, đầu đội mũ rom, những sợi dây tua rua rũ xuống xung quanh, rõ ràng là được tết từ từng lọn tóc đen, mà ở cuối những sợi tóc này, là từng cái đầu được buộc lại với nhau.

Có khuôn mặt đen kịt, có khuôn mặt trắng bạch, chỉ còn lại một cái đầu, treo lủng lẳng như đồ trang trí, nhưng lại sống, không ngừng há miệng, chúng không thể phát ra tiếng, nhưng lại như có thứ gì đó, được nói ra từ miệng chúng.

Âm phong vô tận, cùng với những lời nói từ miệng chúng, đồng loạt thổi về phía trần.

Càng lao về phía bóng đen này, Hồ Ma càng cảm nhận được âm phong thổi tới trước mặt càng mãnh liệt, dường như

trực tiếp rót vào thất khiếu ngũ tạng, muốn kéo cả thần hồn hắt ra, khiến cơ thể hắt trở nên trống rỗng.

Người thường đối mặt với âm phong từ thần vị này thôi tới, dù là Thủ Tuế Nhân, cũng sẽ bị bệnh tật, thần hồn mê muội, cơ thể như bị rút hết xương cốt, khó mà chống đỡ, mà bóng đen khổng lồ kia, cao cao tại thượng, lại như có áp lực vô tận, muốn ép người ta quỳ xuống.

Đường Thượng Khách.

Không phải là loại dã lộ tử được Nhất Tiến Giáo cung phụng, mà là chân chính, từng được triều đại Di ban sắc phong, không biết đã hưởng thụ bao nhiêu hương hỏa và cung phụng thần minh Đường Thượng.

Đối mặt với thần minh Đường Thượng này, phàm nhân nhìn thấy chỉ có thể quỳ lạy.

Nếu không, một khi nhìn thẳng vào loại tồn tại này, thần hồn của chính mình sẽ có trọng lượng, sẽ bị hút về phía đối phương như xoáy nước, từ đó trở thành tiểu quỷ phụ thuộc bên cạnh đối phương.

Nhưng Hồ Ma lao ra khỏi trần, đối mặt với bóng đen cao cao tại thượng kia, chỉ nheo mắt, găm lên giận dữ, hồn khí từ thất khiếu tuôn ra, mơ hồ, đã hình thành một cái bóng cao lớn trên đỉnh đầu.

Mặt xanh nanh vàng, mắt lộ hung quang, vẻ ngạo mạn hiện rõ trên mặt, hung thần ác sát hô thần quát quỷ.

Đường Thượng Khách thì sao?

Gia ở trên đài cao, quỷ thần phải kính ta!

Âm phong thôi tới, dường như bị Pháp Tướng của hắc hấp thụ trực tiếp, không những không bị thổi cho suy yếu, ngược lại hồn khí bốc lên, càng thêm ngưng tụ.

Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, hô thần quát quỷ, không kính thần vị, căn bản không chịu sự áp bức của vị cách này.

Mà Mã gia dưới thân, càng trực tiếp hưng phấn.

Lao thẳng vào thần vị như vậy, tương đương với việc nhiệm phải bát suy, bình thường càng sợ bệnh tật, sẽ càng cảm thấy sợ hãi bóng đen trên thần vị này, đây là bản năng sinh tồn mà bất kỳ sinh vật nào cũng không thể loại bỏ, nhưng việc mà người thường càng sợ, thì Mã gia này lại càng thích.

Cảm nhận được sự nguy hiểm quỷ dị và uy thế ngập trời phía trước, bốn vó của nó như muốn bay lên.

“Hô...”

Lao nhanh như điện, khí thế ngập trời, gần như ngay khi lao ra khỏi trần, Hồ Ma liền cảm thấy trước mắt mờ mịt, như bước vào màn sương mù dày đặc.

Trong khoảnh khắc này, hắn liền cảm thấy mình như đột nhiên bị vô số ác quỷ nhấn chìm, xung quanh cơ thể, khắp nơi đều có thứ gì đó đang túm lấy cánh tay hắn, vừa xé vừa cắn, dường như muốn kéo hắn ngã xuống ngựa.

Hắn đã không còn nhìn thấy gì nữa, cũng không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hồn phi phách tán, nhưng cũng ngay lúc này, hắn đột nhiên gầm lên, cắn nát đầu lưỡi, phun ra một Huyết Dương Tiễn, trong nháy mắt, âm khí tan biến, màn sương mù dày đặc vỡ vụn.

Nhìn kỹ lại về phía trước, liền thấy bóng đen thần minh đội mũ rơm cao trăm trượng kia, đã biến mất, quỷ vụ mịt mù, trước đầu ngựa, chỉ có một nha hoàn đang quỳ.

Nàng mặc áo màu xanh ngọc, trong tay bung một cái bài vị, bên cạnh đang cháy bốn cây hương to.

“To gan!”

Nhìn thấy Hồ Ma xuất hiện, nha hoàn này rõ ràng cũng sững sờ, dường như không ngờ, lại có người đến đây.

Nhưng chỉ hơi chậm lại một chút, liền đứng dậy, tay vẫn ôm bài vị, nhưng quát lớn về phía Hồ Ma: “Tên nghịch tặc nào, to gan lớn mật, lại dám xông vào thần vị Thảo Đầu?”

Mặc dù nàng nhìn còn trẻ, ăn mặc cũng là thân phận hạ nhân, nhưng trong khoảnh khắc này, quát mắng, lại như có vài phần uy nghiêm của kẻ bề trên, trong tiếng quát mắng, tay thậm chí còn lấy ra một tấm ván gỗ, làm bộ muốn đánh lên đầu Hồ Ma.

Nàng thật sự không sợ, chỉ có một loại tức giận vì Hồ Ma xông vào thần vị, tay cầm tấm ván gỗ đánh về phía đầu ngựa, dường như muốn đánh cả người lẫn ngựa ngã xuống.

“Ha ha...”

Nhưng nghe thấy tiếng quát mắng của nha hoàn này, Hồ Ma lại không thèm để ý đến nàng, trên mặt chỉ thoáng qua một tia cười lạnh, Mã gia căn bản không có ý định dừng vó, mượn thế ngựa, vung thanh đao trong tay lên.

“Xoẹt!”

Đai đao quỹ đầu vừa ra lò, đang khao khát thứ gì đó, bị Hồ Ma tùy ý vung lên, liền sát khí cuồn cuộn.

Bên cạnh nha hoàn, cũng dường như có phù quang sáng lên, nhưng, vô dụng.

Chương 926. Thần Tướng Trảm Ôn Quỷ (2)

Chương 926: Thần Tướng Trảm Ôn Quỷ (2)

Bốn cây hương bên cạnh cũng có phản ứng, khói trên cây hương, bỗng nhiên cuộn trào, quán lấy như rắn, dường như hóa thành một quỷ ảnh mờ ảo, muốn đẩy Hồ Ma ngã xuống ngựa, nhưng cũng vô dụng, ngược lại bị Pháp Tướng của Hồ Ma, tóm lấy, kéo lại.

“Rắc...”

Pháp Tướng vốn là thứ hư vô, chỉ là ảo ảnh do thần hồn chấn động sinh ra, nhưng trong khoảnh khắc này, lại hung ác hiện rõ, trực tiếp kéo quỷ ảnh lại, nhét vào miệng nhai nuốt.

“Thảo Đầu thần bảo vệ ta...”

Nha hoàn cuối cùng cũng bị bộ dạng hung ác này dọa sợ, hét lên, đối mặt với lưỡi đao sắc bén kia, sắc mặt đột biến, liên tục dậm chân, nàng là Phụ Linh Nhân nhập phủ, có thể mượn bản lĩnh của Thảo Đầu thần, đỡ lấy đao này.

Nhưng Hồ Ma lại hoàn toàn không nhìn nàng làm gì, chỉ thúc ngựa lao tới, một đao chém về phía trước, chỉ nghe “phập” một tiếng, miệng nha hoàn còn đang động, liền cả người, lẫn bài vị, đồng thời bị một đao này chém làm đôi.

“Phụt...”

Người như bao tải rách ngã xuống đất, máu nóng bắn ra xa ba bốn trượng, văng lên bài vị đã gãy.

Tám luồng suy khí thổi về phía trấn Thạch Mã, lập tức mất đi một luồng, bách tính trong trấn, vốn đã bị Thảo Đầu Bát Suy Thần ảnh hưởng, như rơi vào cơn ác mộng tuyệt vọng thống khổ.

Thần hồn mơ hồ, giống như nhìn thấy trên trấn này, có ôn quỷ ác thần, dữ tợn cười lớn, nhảy nhót rải tai họa xuống nhân gian.

Là thật, là giả, khó mà nói rõ.

Người bình thường không có khả năng nhìn thấy quỷ thần trực tiếp, nhưng lại có thể cảm nhận được chúng trong những trường hợp đặc biệt, sau đó trong mắt họ, sẽ tự dưng nên hình ảnh tương ứng, mà khi Hồ Ma một đao chém chết Suy thần này, cũng lập tức bị bọn họ cảm nhận được.

Vì vậy, bọn họ cũng nhìn thấy bóng dáng cười ngửa cao to, vung đao chém giết ôn quỷ.

Cả trấn dường như im lặng trong giây lát, những người dân kinh hãi tuyệt vọng, nhìn con ngựa kia, nhìn bóng dáng trên lưng ngựa, nhìn quỷ ảnh bị chém rơi trên lưng ngựa, bỗng nhiên tâm thần rung động, mơ hồ nhớ ra điều gì đó.

Có người dùng hết sức lực, run rẩy, thất thanh kêu lên: “Là... là con ngựa đá đó...”

“Là Thần Tướng chém giết ôn quỷ... cười ngửa đá trở về...”

“...”

Tiếng kêu này, kinh động cả trấn, bất kể là Tôn lão gia tử đang ở trong quán trọ, chờ đợi cường địch tập kích, hay là Pháp Vương trên thần đài, nhìn thấy trấn này bị ôn khí xâm nhiễm, muốn ban phúc trừ tà, nhưng đã không chống đỡ nổi.

Hoặc là Diệu Thiện Tiên Cô đang canh giữ mười cái chum lớn trong tổng đàn, nhưng đã bị áp lực bên ngoài ép đến tuyệt vọng, nhìn nhau.

Tất cả mọi người trong khoảnh khắc này đều như bị sét đánh, ngẩng cao đầu lên, liền nhìn thấy ngựa đá, nhìn thấy con ngựa đó như đang nhảy vọt trên không trung, trên lưng ngựa là một bóng dáng cao lớn, mặc áo giáp, tay cầm đại đao hung ác bá đạo.

Không nhìn rõ mặt, cũng không nhìn rõ bóng dáng thanh đao, thậm chí cả bóng dáng mà mọi người nhìn thấy, đều là hình ảnh phản chiếu do thần hồn chiếu ra.

Nhưng bọn họ cảm nhận được uy phong bá đạo ẩn chứa trong bóng dáng này, nhất thời tâm thần bị chấn nhiếp.

Bây giờ đang ở trấn Thạch Mã, lại có ôn quỷ tác quái, trong lúc tuyệt vọng đau khổ, lại đột nhiên xuất hiện, giúp bách tính chém giết ôn quỷ, không phải là Thần Tướng trong truyền thuyết thì là gì?

Giáo chủ Nhất Tiễn Giáo, Diệu Thiện Tiên Cô, vốn không tin con ngựa đá kia có thể sống lại.

Nàng ta vốn đã kinh hãi vì ác khí bên ngoài nặng nề, nhìn thấy phúc trạch trong mười cái chum lớn này sắp cạn kiệt, thứ bên trong sẽ sống lại, lại bị bóng dáng kia xuất hiện dọa sợ, lập tức rút đầu lại, ngay cả máu tràn ra, cũng rút trở về.

Thậm chí còn có một bàn tay, từ trong chum thò ra, lén lút nhặt lên một cây trâm vừa bị ném ra, lại nhanh chóng thu về trong chum.

“A...”

Bạch Phiến Tử ở bên cạnh, thấy tình hình không ổn, đã gói ghém hành lý xong, bây giờ lại bị dị tượng trên đỉnh đầu kia làm cho sửng sò, đứng ngây ra tại chỗ, chỉ lẩm bẩm: “Chậm

một chút nữa, chậm một chút nữa, ta đã dẫn đầu trói nàng ta ra ngoài rồi...”

“Nhưng, nhưng ai có thể ngờ, Nhất Tiên Giáo, Nhất Tiên Giáo lại thật sự có đại khí vận như vậy, ngay cả con ngựa đá trong trấn này, cũng sống lại, cống thần linh, hộ pháp cho Đăng Hỏa Phúc hội?”

“...”

Trong nháy mắt, do Pháp Vương trên thần đài dẫn đầu, tâm thần rung động, tràn đầy kích động, cúi lạy về phía bóng dáng kia.

Ngay cả Lão Toán Bàn đang ngồi xỏm trên bậc thang của quán trọ, cũng đột nhiên bị uy phong này, dọa cho suýt ngã xuống đất.

Cái tẩu thuốc đang ngậm trong miệng, cũng lặng lẽ rơi xuống: “Trong nháy mắt chém giết Thảo Đầu Bát Suy Thân, người... người...”

“... Sát khí của người, sao lại nặng hơn ta tưởng?”

“...”

“...”

Mà trong tiếng hoan hô kinh ngạc này, bên trong tổng đàn, ngay cả cây đại thụ che khuất cả sân, cũng đang run rẩy, cành lá rung rinh, gió bốn phía đều bị cành lá này làm cho tản mát, dường như có giọng nói già nua tràn đầy vui mừng:

“Ngựa đá sống lại rồi...”

“Tiểu thiếu gia, hẳn thật sự trở về rồi...”

Chương 927. Sát Khí Tứ Điện Trảm Suy Thần (1)

Chương 927: Sát Khí Tứ Điện Trảm Suy Thần (1)

Lúc này, âm phong cuộn cuộn trong trần bỗng nhiên tan biến, nhân khí sôi sục lập tức bốc lên, như thể bầu không khí quỷ dị do Thảo Đầu Bát Suy Thần liên tục cúi lạy tạo ra, đều bị niềm vui sướng trong nháy mắt của bách tính trong trần xua tan sạch sẽ.

Trong trần này, truyền thuyết về ngựa đá đã lưu truyền từ lâu, ngày đêm, cũng luôn có người thấp hương cúng bái, nhưng mấy chục năm qua, người cúng bái tuy nhiều, nhưng chưa từng có ai thấy ngựa đá sống lại.

Cũng như kiếp trước của Hồ Ma, cũng từng có người nói, chỉ cần xếp mấy hòn đá chồng lên nhau, bên cạnh đặt hương nến, đồ cúng, rồi chờ một thời gian, tự nhiên sẽ có người đến bái, thậm chí còn thấp hương, cúng tế, cầu nguyện...

Bọn họ cũng không biết đây là cái gì, bái lạy có tác dụng gì, nhưng sẽ đi theo bái lạy.

Tạo thần chính là dễ dàng như vậy.

Nhưng chuyện này nghe có vẻ buồn cười, nhưng nghĩ ngược lại, ngoài việc bái lạy những pho tượng thần hư vô mờ mịt này, bọn họ còn có cách nào khác?

Mà bây giờ, truyền thuyết mà bọn họ đã nghe mấy chục năm, bỗng nhiên trở thành sự thật, liền như thể, giữa trời đất này, sinh ra tiếng vọng, những năm tháng cúng bái đã có kết quả.

Bách tính tin rằng có một vị tướng quân cưỡi ngựa đá, thay bọn họ chém giết ôn quý, tin tưởng nhiều năm như vậy, nên trong khoảnh khắc này, thật sự có một vị tướng quân như vậy xuất hiện, chém giết ôn quý.

“Đúng vậy, thì ra đây chính là cách để ngựa đá sống lại...”

Cảm nhận được sự thay đổi trong trần, ngay cả Hồ Ma cũng thở dài một hơi, dường như bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều điều.

Tất cả đều như một vòng tròn, một vòng tròn được vẽ hơn sáu mươi năm bởi vị “tiểu thiếu gia” kia.

Khi hắn chém giết con ôn quý này, cảm nhận được “tiếng vọng” trong trần, cũng mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn Pháp mà hắn tu luyện.

Dường như là những người dân kia, vô số năm cúng bái ngựa đá, trong khoảnh khắc này, những lời cầu nguyện và hương hỏa rơi vào khoảng không kia, dường như đã tìm được điểm rơi, ở một tầng bí ẩn nào đó, gia trì lên người hắn.

“Cho nên...”

Trong lòng hắn không khỏi khẽ động: “Đây mới là thứ thực sự lưu lại trong trần, thứ mà Đại Hồng Bào muốn ta nhất định phải lấy được, chính là cái này?”

“Chỉ có đánh thức ngựa đá, mới có thể lấy được, bởi vì thứ này, căn bản không tồn tại trong hiện thực.”

“...”

Không tồn tại trong hiện thực, cũng không thể nào bị người ta tìm thấy, không thể trực tiếp lấy bằng tay.

Hắn bây giờ, chính là lấy được nó bằng một cách khác, cũng có thể cảm nhận được đây là thứ rất quan trọng.

Chỉ là, tạm thời chưa kịp xem kỹ.

Sau khi chém giết một con Thảo Đầu thần này, còn chưa kịp nghĩ nhiều đến chuyện khác, Hồ Ma liền mơ hồ nhìn thấy, trên bầu trời trần Thạch Mã, bảy con Thảo Đầu Suy thần còn lại, cũng đều đã bị chấn động, rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi ở đây.

Bảy con Thảo Đầu thần cao lớn vô cùng, gần như hòa làm một với bầu trời đêm, như những người khổng lồ bao vây lấy trần Thạch Mã, giẫm dưới chân, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía hắn.

Có mấy ai có thể trực tiếp chịu đựng ánh mắt của thần minh Đường Thượng?

Đặc biệt là, bảy con Thảo Đầu thần, đều mang theo kinh ngạc nghi hoặc, thậm chí là địch ý, đồng loạt nhìn về phía một người?

Trong khoảnh khắc này, ngay cả Tiểu Hồng Đường cũng giật mình, nhìn thấy ngọn lửa trong chậu than trước mặt, như bị bảy luồng gió từ các hướng khác nhau thổi loạn, ngọn lửa lập tức run rẩy chập chờn, sắp tắt, nàng thậm chí còn vui mừng giờ giờ lên.

Chỉ tiếc, chậu than vẫn sắp tắt nhưng chưa tắt.

“Có kẻ dám mạo phạm thần minh?”

Cũng vào lúc này, Phụ Linh Nhân của Thảo Đầu Thất Suy Thần ở bảy phương vị khác, cảm nhận được sự thay đổi ở một hướng, bọn họ không tận mắt nhìn thấy, cũng khó mà tin được:

Sao có thể có một người trong số bọn họ, trong nháy mắt đã bị giết chết, thậm chí còn không kịp phản kháng gì?

Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, bọn họ cũng không để ý tới, lập tức dồn sự chú ý trở lại, không còn cúi lạy về phía trần

Thạch Mã nữa, mà đồng thời xoay người một góc độ nhất định, nhìn về phía nơi thần vị bị khuyết.

“Kẻ bất kính thần minh, hủy phúc bại mệnh!”

Giọng nói âm trầm vang lên, bảy nô bộc, hoặc là nha hoàn đang ôm bài vị này, đồng thời quát khẽ, cắn nát đầu lưỡi.

Một ngụm máu tươi, bỗng nhiên phun lên bài vị trong tay.

Trong nháy mắt, mây đen cuộn cuộn hội tụ, so với lúc nãy bái lạy trần Thạch Mã lâu như vậy còn hung ác hơn, từ xa có thể thấy, bảy bóng dáng cao lớn vô cùng, từ xa nhìn về phía Hồ Ma, cánh tay khổng lồ giơ lên giữa không trung, lần lượt cầm pháp khí trong tay.

Có hồ lô đen, có cờ trắng, có móc sắt gỉ sét, cũng có lưới đánh cá rách nát, hoặc là răng rắn cong queo, đủ loại, quái dị vô cùng...

Những thứ này như thật như giả, lắc lư trên bầu trời đêm, lập tức có từng đợt hắc khí, ập về phía Hồ Ma.

Rắc rắc...

Chỉ riêng những thứ này, hoặc là trọng lượng của Ấn Thượng Thần, cũng đã có thể khiến người ta hồn phi phách tán, cho dù là Thủ Tuế Nhân, đối mặt với uy áp như vậy, cũng sẽ bị ép cho thần hồn ảm đạm, cơ thể sợ là sẽ lập tức khô héo suy bại.

Nhưng Hồ Ma lại ngưng tụ ra Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Pháp Tướng, trong âm phong cuồng loạn này, không hề lay động, hắn nhìn từ xa bảy bóng dáng kia thi pháp về phía mình, trên mặt cũng hiếm thấy, bỗng nhiên thoáng qua một tia ngạo mạn và âm lãnh dị thường:

“Hủy phúc của ta, bại mệnh của ta?”

“Chỉ bằng... những Ấn Thần như các ngươi?”

“ ”
...

Chương 928. Sát Khí Tứ Điện Trảm Suy Thần (2)

Chương 928: Sát Khí Tứ Điện Trảm Suy Thần (2)

Trong tiếng quát lạnh lùng, đại đao trong tay hắn cũng bỗng nhiên giơ lên.

Bảy tôn Án Thần kia cách quá xa, tay Thủ Tuế Nhân ngẩn, xem ra chỉ có thể bị bọn họ trấn áp tại đây.

Nhưng Hồ Ma hét lớn một tiếng, giơ đại đao hung ác lên, ba trụ đạo hạnh, thần hồn toàn thân, không chút giữ lại cuộn cuộn, sau đó hít một hơi thật sâu, đột nhiên dùng sức thổi vào đoạn xương đen trên chuôi đao.

Cùng lúc thổi hơi này, cũng có sự khác biệt, bình thường thổi một hơi, là sinh khí, vận công điều tức, là thổi một hơi mệnh số, mà lần này Hồ Ma, ngưng tụ Pháp Tướng, miệng thổi cuồng phong, lại tương đương với một hơi hồn khí, thổi vào đoạn xương đen này.

Trong nháy mắt, bên trong đoạn xương đen bỗng nhiên bộc phát ra sát khí cuộn cuộn khiến người ta kinh hãi, mơ hồ dường như còn xen lẫn tiếng cười cuồng loạn âm lãnh và tà ác.

Chẳng những không có lưu tại nơi này, để mặc cho pháp lực của bảy vị Thảo Đầu suy thần kia áp chế, ngược lại sát khí cuộn cuộn dâng lên, trực tiếp xông tan pháp lực của bảy vị Thảo Đầu Suy thần kia, sát khí giương nanh múa vuốt, dưới sự thổi phồng của thần hồn chính mình, cuộn ngược trở lại.

“Ngươi là Thảo Đầu Bát Suy Thần của Thông Âm Mạnh gia, nơi này cũng có Ngũ Sát Thần của Trần Tuế Hồ gia, thật

sự muốn so tài, chẳng lẽ ai lại kém ai?”

“...”

Dưới sự va chạm lẫn nhau, gió trên không trung như vỡ vụn, hỗn loạn, thổi loạn về bốn phương tám hướng, như những đám mây đen bị ép chặt vào nhau.

Bảy con Thảo Đầu Thất Suy Thần cao lớn vô cùng, thật sự như thần minh nhìn xuống trấn Thạch Mã nhỏ bé này, thân hình khổng lồ, đều như bị sát khí này xông cho run lên, như đứng không vững, thân hình cao lớn, đều như sắp ngã xuống.

“Dù sao Ngũ Sát ác quỷ cũng đã chết, nếu nó còn sống, Thảo Đầu Thất Suy Thần này, sao chỉ lão đảo một chút như vậy?”

Hồ Ma là hậu nhân của Trấn Tuế Hồ gia, nhưng hẳn không có ai dạy, trước đây đối với những chuyện như hộ pháp thần, phúc trạch mệnh số gì đó, hiểu biết thực sự không sâu, ngay cả chính hắn cũng không ngờ, lại là nhờ giáo phái tạo phản như Nhất Tiên Giáo mới có cơ hội hiểu được.

Cũng khó trách Ngũ Sát thần lúc trước kiêu ngạo như vậy, cho rằng mình còn có cơ hội sống sót.

Thực ra nó đại khái cũng không biết, Hồ Ma lúc trước nhất định phải giết nó, thật sự là không hiểu rõ tầm quan trọng của nó...

“Nhưng không sao, ta tự mình làm...”

Trong lòng thoáng qua vài ý nghĩ hoang đường kỳ quái, Hồ Ma chỉ cười lạnh một tiếng, liền giơ dây cương, lao lên phía trước, ánh mắt hiện ra vẻ âm trầm hung lệ.

Thần hồn từ thất khiếu tuôn ra, ngưng tụ trên đỉnh đầu, mang theo sự cứng bái vô số năm của bách tính trong trấn,

cùng với sự ngạo mạn bá đạo của Thiên Công Đại Uy Tướng Quân, từ xa vung đao về phía bảy con Thảo Đầu Suy thần kia.

Chém giết một vị thần, hấn chỉ cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó bị khơi dậy, lại càng cảm thấy thần hồn mạnh mẽ hơn, hưng phấn tột độ, máu như sôi trào.

Mà Mã gia dưới thân hấn, cũng dường như cảm nhận được, càng thêm phấn chấn, lập tức lao về phía thần vị thứ hai.

“To gan...”

Nơi đó cũng có người canh giữ, thậm chí còn cảm nhận được sự khác thường, nhưng còn chưa kịp quát mắng, liền nhìn thấy hắc ảnh hung ác lao tới.

Một đao, lại là cả người lẫn bài vị, trực tiếp bị chém làm đôi.

Người canh giữ bài vị, hoặc là nha hoàn, hoặc là nô bộc, nhưng đều là người có bản lĩnh, hướng chi bọn họ mang theo thần minh, càng thêm lợi hại, cho dù đấu pháp với những người có bản lĩnh trong trấn, cũng phải đấu nửa ngày, còn có khả năng nắm chắc phần thắng.

Nhưng Thủ Tuế Nhân đến gần, tay cầm hung đao, sao lại quan tâm bọn họ có bản lĩnh gì, đều là một đao vung xuống, liền mất mạng.

“Phập” “Phập” “Phập” “Phập”

Hồ Ma thúc ngựa, càng chạy càng nhanh, mỗi lần lao về phía một bóng đen, liền có một luồng suy khí rơi lên người nó.

Nổi thống khổ vô tận, theo hấn tiếp cận thần vị kia, giày vò nó hết lần này đến lần khác, có thể nói, mỗi lần Hồ Ma chém giết một Suy thần, đều là quá trình nó gánh chịu sự giày vò thay Hồ Ma, nhưng nó lại vì thế mà càng thêm hưng phấn.

Càng thêm mong đợi, gần như không còn chạy trên mặt đất nữa, mà như bốn vó rời khỏi mặt đất, trực tiếp bay lên, mơ mơ màng màng, lại thật sự có thêm vài phần thần bí.

“Giết giết giết giết giết...”

Hồ Ma tung hoành bên ngoài trần, thanh đao trong tay vung lên, thần hồn sung mãn, uy phong凛冽.

Sát khí cuộn cuộn bên cạnh hắn, càng tụ càng nhiều, như cuồng phong đen cuộn lên bên cạnh, ngay cả tốc độ của Mã gia, cũng dường như đã vượt quá lẽ thường, trong nháy mắt, đã liên tiếp xông vào bốn năm quỷ đàn.

Thủ Tuế Nhân tay ngắn, nhưng ngựa của hắn nhanh, những nô bộc nhà họ Mạnh đang ôm bài vị kia, đều nhất thời cảm thấy trời đất tối sầm, thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền nhìn thấy lưỡi đao âm u đáng sợ, xuất hiện trước mắt.

Ngay sau đó, đầu người rơi xuống đất, bài vị vỡ vụn, thân mình trên điện đã được hưởng hương hỏa nhiều năm, trong khoảnh khắc này, lại chết đơn giản như du hồn oán quỷ.

Chương 929. Mệnh Số Của Người Nhà Họ Mạnh (1)

Chương 929: Mệnh Số Của Người Nhà Họ Mạnh (1)

Bên trong trấn Thạch Mã, những người dân, thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra, khi họ bị Thảo Đầu Bát Suy Thần ảnh hưởng, cũng thực sự cảm nhận được.

Nhưng họ không có khả năng nhìn rõ tất cả những điều này đã diễn ra như thế nào, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được, vị Thần Tướng cưỡi ngựa đá kia, như một vị thần thực sự, du hành trong trấn Thạch Mã, vung vẩy thần binh trong tay.

Từng con ôn quý tác quái, đều kêu gào thảm thiết dưới lưỡi đao, nhưng không thể phản kháng, bị chém đứt đầu.

Mỗi con bị giết, áp lực trên đầu họ lại nhẹ đi một phần, đến khi tám con quý đều chết, thì liền cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Tiếng hoan hô, gần như tràn ra khỏi trấn.

Mà trong quán trọ trên trấn, Lão Toán Bàn ôm một lá cờ nhỏ, co ro trên bậc thang, nhìn thấy sự thay đổi bên ngoài, sắc mặt đại biến, môi run run, cuối cùng không nhìn được, bỗng nhiên nhảy dựng lên, ném lá cờ trong tay xuống đất.

“Mẹ kiếp, tính sai rồi!”

“Lão tổ sư chết tiệt sao lại không nhắc nhở một tiếng, ta vốn nên tính thêm mười lần tiền lãi mới đúng...”

“...”

“Đây là tình huống gì?”

Người kinh ngạc không chỉ có Lão Toán Bàn, mà còn có vô số người trong trấn này.

Tôn lão gia tử và những người khác trong quán trọ, có thể cảm nhận được sự thay đổi kinh người trên trấn này, biết lúc nào nguy hiểm, lúc nào lại nhẹ nhõm, nhưng hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra bên ngoài trấn.

Cũng giống như kiều, nghe thấy có người đánh nhau, cũng biết có chuyện gì đó liên quan đến tính mạng đang xảy ra, nhưng lại không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không thể chú ý đến chi tiết, thua như thế nào, thắng như thế nào.

Ngay cả bản lĩnh “Địa thính” mà Tôn lão gia tử tự hào, cũng hoàn toàn không nghe rõ chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

Lại bởi vì Hồ Ma ngay từ đầu đã đốt chậu than, che giấu bản thân, nên bọn họ thậm chí còn không biết người ra tay đối phó với Thảo Đầu Bát Suy Thần là ai, chẳng lẽ thật sự là lão tướng quân trong truyền thuyết?

Bây giờ người tỉnh táo nhất trong lòng, ngược lại là bách tính trong trấn Thạch Mã, họ lại không nghĩ nhiều như vậy: “Chính là lão tướng quân trong truyền thuyết mà...”

“Lời xưa đều nói lão tướng quân linh thiêng, bây giờ trong trấn có ôn quỷ tác quái, sao lão nhân gia lại không ra tay che chở bách tính?”

“...”

Mà những người trong môn đạo, hoặc là bị động tĩnh này dọa sợ, hoặc là cảm thấy sự việc khủng khiếp, vượt xa tưởng tượng của mình.

“Sao có thể?”

Trong trấn, cũng có ông chủ của gánh hát, có bé gái được ông nội công đi xem đèn lồng, có người biểu diễn trò đỉnh chum lớn, có người buôn bán la ngựa, có kiệu phu cưỡi trần công lão gia lên núi, có thầy bói đi khắp phố phường, biểu cảm không biết kỳ quái đến mức nào.

“Tám... tám con đều bị giết?”

“...”

“...”

Hưng phấn nhất, ngược lại là thanh đao trong tay Hồ Ma, thanh đao này hung ác vô cùng, vừa ra lò đã lập tức muốn giết người, chỉ là bị Hồ Ma quát mắng bảo ngưng lại, nhưng lại không nghĩ rằng, sau khi theo hắn ra ngoài, lại lập tức được tể máu.

Giết Phụ Linh Nhân đầu tiên của nhà họ Mạnh, vẫn chỉ là tà khí mười phần, hưng phấn dị thường, khao khát nhiều hơn, sau đó liền theo Hồ Ma, giết Phụ Linh Nhân thứ hai, càng thêm hưng phấn.

Nhưng ngay sau đó, là người thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Không phải...

... Đao cũng ngậy người, cuộc sống đã tốt đẹp như vậy rồi sao?

Mỗi Phụ Linh Nhân, đều là cấp bậc nhập phủ, khác với khi làm người nển, trên người đã có đạo hạnh, quan trọng nhất là, bọn họ đang ôm từng cái bài vị, mà trong mỗi bài vị, còn ký gửi một con Thảo Đầu Bát Suy Thần.

Máu tươi nóng rực văng lên đao, lại cùng với việc chém vỡ bài vị, âm khí cuộn cuộn tràn ra, đều gia trì lên nó.

Cái gì gọi là tể đao?

Phương pháp tể đao tà ác nhất trong truyền thuyết, chính là dùng người sống tể đao, mệnh số người càng cao, đao càng hung ác.

Nhưng lời này là nói thật sao?

Người sống?

Chó còn chẳng thềm!

Nó trực tiếp dùng Đường Thượng Khách để tể đao, hơn nữa là tám người!

Trong sự biến đổi vi diệu này, thanh đao này cũng vô hình trung, sinh ra những biến đổi vô hình, giết người thứ nhất, máu tươi văng đầy đất, người thứ hai, máu tươi văng ra hình thù đẹp mắt, người thứ ba, máu tươi phun lên cao mấy trượng.

Nhưng giết đến người thứ tám, rõ ràng nhìn thấy máu bắn tung tóe, nhưng Hồ Ma giờ đao lên xem, lại thấy trên đao không có chút vết máu nào.

Máu tươi chém người ra, trực tiếp biến mất, như bị thứ gì đó lén lút hút đi...

“Như vậy cũng tốt, sau này đỡ phải rửa đao sau khi giết người...”

Sau khi giết liên tiếp tám người, Hồ Ma dần dần thả chậm dây cương, hít sâu một hơi, cũng đã hào khí dâng trào, thần hồn như đang cuộn cuộn, có cảm giác hoàn toàn chưa đã ghiền.

...

...

Chương 930. Mệnh Số Của Người Nhà Họ Mạnh (2)

Chương 930: Mệnh Số Của Người Nhà Họ Mạnh (2)

“Sao có thể?”

“Đó... đó rốt cuộc là dùng yêu pháp gì?”

Cũng nhìn thấy trên trán kia, sát khí ngập tràn, cả người Mạnh nhị công tử đều có chút vặn vẹo, quát lớn, bây giờ rõ ràng có thể thấy cả người y đang nổi da gà, lòng bàn tay cũng run rẩy, mắt đầy tơ máu.

Sự thay đổi quá nhanh, mà y đang ở cách đó hai mươi dặm, thậm chí còn không nhìn rõ lắm, chỉ là từ khi con Thảo Đầu thần đầu tiên bị chém, y liền đã hoảng sợ, vội vàng muốn xem đã xảy ra chuyện gì, lại bất ngờ, bỗng nhiên sát khí cuồn cuộn dâng lên, cuộn lấy nửa bầu trời.

Ngay cả ánh mắt của y, cũng bỗng nhiên bị sát khí kia đánh úp, chỉ cảm thấy hai mắt cay xè, như từng trận âm phong, không ngừng đuổi theo từ hướng trán, muốn nhìn rõ, liền phải chịu đựng luồng âm phong này.

Nhưng đợi đến khi y cuối cùng cũng nhìn được, liền thấy bên kia trán Thạch Mã, mọi chuyện đã kết thúc, Thảo Đầu Bát Suy Thần, lại đã không còn một ai.

Nhưng đối với Mạnh nhị công tử lúc này mà nói, kết quả này thậm chí còn không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, kết quả này xuất hiện trước mắt, nhưng y thậm chí còn không biết nó đã xảy ra như thế nào, lại làm sao có thể xảy ra?

Trong thời gian ngắn ngủi một hai ngày này, vốn đã có quá nhiều chuyện bất ngờ, khiến người ta không hiểu nổi, trong lòng có sự bất an sâu sắc.

Trước đó trong trấn kia, đã có người chịu một lạy của y, đối với y mà nói, chính là chuyện không thể chấp nhận được, nhưng chuyện đó, còn có thể giải thích là đối phương không biết y là ai, lại ngông cuồng, phản nghịch, cho nên mới dám chịu một lạy này.

Dù sao, nếu thật sự là loại nghịch tặc muốn tạo phản, không tôn trọng hoàng quyền kia, ngược lại có khả năng chịu một lạy này...

... Cũng không phải là thật sự chịu, chỉ là hậu họa gieo xuống, cần thời gian, mới phản phệ mà thôi.

Nhưng bây giờ lại khác, trong trấn kia, lại thật sự có tồn tại lợi hại như vậy, dẫn đến sát khí ngập trời kia, thậm chí trong nháy mắt, đã ra tay, chém giết Thảo Đầu Bát Suy Thần?

Không thể nào, những yêu nhân này, lấy đâu ra sát khí nặng như vậy?

Loại sát khí này, e là đã đạt đến mức độ của Ngũ Sát thần của Trấn Tuế Hồ gia, nhưng ngay cả Ngũ Sát thần, cũng đã bị chính người nhà họ Hồ giết chết ở Minh Châu trước đó...

“Hừ...”

Mà nghe thấy Mạnh nhị công tử bên cạnh gầm lên giận dữ, tính tình nóng nảy đến mức những người bên cạnh đều run rẩy, ngược lại Thủ Tuế Đại đường quan Thiết Tuấn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất bên cạnh, chỉ cười lạnh, hé mắt, nhìn cây hương đang cắm trên mặt đất trước mặt, rồi lại nhắm mắt.

Hương còn lại một chút, còn một chút thời gian nữa là đến giờ Tý.

Ông ta vẫn cần phải canh giữ, tiếp tục chờ đợi.

Người nhà họ Mạnh lấy Phụ Linh lập nghiệp, từ thân phận thấp hương thấp hèn, lại bất ngờ chiếm được đại khí vận, đạt được địa vị tôn quý của Mươi Họ, nhưng Thông Âm Mạnh gia này, trong mắt các Mươi Họ khác lại là gì? Chín nhà còn lại, có tôn trọng Mạnh gia không?

Đáp án đương nhiên là khẳng định, không có nhà nào, sẽ nói mình không tôn trọng Mạnh gia.

Nhưng mọi người đều tôn trọng Mạnh gia, cũng sẽ không thông gia với Mạnh gia, trước kia, Mạnh gia cũng từng có con cháu xuất sắc, muốn cầu hôn tứ tiểu thư của tam phòng của Dưỡng Mệnh Chu gia.

Kết quả vị tứ tiểu thư tính tình cương liệt kia, trực tiếp phóng hỏa đốt nhà, còn muốn đốt cả từ đường, tộc nhân nhà họ Chu đều chạy đến ngăn cản, kinh hãi thất sắc, vị tứ tiểu thư kia chỉ trợn mắt, chất vấn cha mẹ mình:

“Hai người sống hưởng phúc, lại muốn đưa con vào âm phủ chịu tội?”

“...”

Từ đó về sau, Dưỡng Mệnh Chu gia, cũng không ai dám nhắc đến chuyện này nữa, Mạnh gia mất hết mặt mũi, cũng không dám đến cửa nữa.

Ông ta là Đại đường quan của môn đạo Thủ Tuế, đối với Mạnh gia cũng chỉ có thể kính trọng, ngay vừa rồi, nghe nói những thủ đoạn mà Mạnh gia chuẩn bị để đối phó với nhà họ Hồ, đối với bản lĩnh của bọn họ, cũng không khỏi sinh ra sự kiêng dè sâu sắc, chỉ là, bản lĩnh này, tự nhiên là không nhỏ.

Nhưng công phu dưỡng khí này...

Ông ta cười lạnh trong lòng, hơi mở mắt ra, rồi lại nhắm mắt lại, lười nhìn nữa.

Mạnh nhị công tử tự nhiên không biết mình đã bị Thủ Tuế Nhân coi thường, nhưng những người xung quanh thấy y nổi giận, đều im như ve sầu mùa đông, không ai dám lên tiếng khuyên can, ngược lại khiến y càng thêm khó chịu, khuôn mặt âm trầm, lửa giận như muốn bùng nổ từ trong lòng ngực:

“Lấy cờ tới!”

“...”

Nha hoàn thân cận bên cạnh, nào dám chậm trễ, vội vàng bưng một lá cờ đen tới, cầm bên cạnh y, lại vội vàng bưng một cái khay tới, trên đó đặt một cây hương.

Mạnh nhị công tử, nắm lấy cây hương, quỳ xuống đất, hướng về phía lá cờ kia, chậm rãi bái lạy vài cái, dẫn đến âm phong cuộn cuộn nổi lên.

“Động thật rồi?”

Thủ Tuế Đại đường quan Thiết Tuấn bên cạnh, trong lòng không khỏi giật mình: “Người nhà họ Mạnh bắt đầu dập đầu rồi, chuyện nghiêm trọng rồi...”

“... Thông Âm Mạnh gia, xuất thân Phụ Linh, chính là dựa vào quỳ lạy dập đầu mới khởi nghiệp a!”

“...”

“Ngựa lớn sa vào vũng bùn nhỏ, tiểu quý canh cửa trên chọc phủ thân...”

Dập đầu vài cái, Mạnh nhị công tử với vẻ mặt âm trầm, nhìn chằm chằm về phía trấn Thạch Mã: “Thứ giấu đầu hở đuôi, dám ức hiếp ta như vậy, hôm nay sẽ cho ngươi mở mang kiến thức một chút, thủ đoạn thực sự của người nhà họ Mạnh!”

Trong tiếng gầm mang theo ý tứ trút giận, y rút ra một con dao găm bạc, đột nhiên vung xuống, lòng bàn tay trái bị rạch một đường, máu tươi bắn ra, văng lên lá cờ có tua rua rũ xuống bên cạnh.

Ngay sau đó, lá cờ này nhìn có vẻ rất nặng, dường như không thể bị gió thổi bay, lại bỗng nhiên mở ra, cuộn lên từng đợt âm phong.

Chương 931. Người Sống Tứ Quỷ (1)

Chương 931: Người Sống Tứ Quỷ (1)

“..... Người coi đây là cái gì?”

“Đây không phải cái trắng, là Đường Thượng Khách, tuy chỉ là Án Thần, nhưng cũng báii nhập môn hạ Mạnh gia, đã hưởng hương hỏa!”

Người ngoài khó mà hiểu được giờ phút này, sự phẫn nộ trong lòng Mạnh nhị công tử, ngay cả Thiết Tuấn Đại đường quan bên cạnh y, cũng âm thầm chê bai công phu dưỡng khí của vị Mạnh nhị công tử này không đến nơi đến chốn, còn không bằng mình, một Thủ Tuế Nhân!

Nhưng đối với Mạnh nhị công tử mà nói, sự việc lại khác, người Mạnh gia có thể chấp nhận một vị nào đó trong con cháu, thỉnh thoảng chịu chút thiệt thòi, nhưng lại không thể chấp nhận chuyện này.

Thảo Đầu Bát Suy Thần chỉ là Án Thần, không thể coi là tổn thương đến gân cốt, nhưng mấu chốt là, tám vị Suy Thần này là do Mạnh gia tự tay nuôi dưỡng, là do chính nhà mình điều giáo, nay lại bị người ta dùng thủ đoạn quỷ tà kia, chém giết ở nơi đây, tình huống liền khác.

Điều này đại biểu cho căn cơ của Mạnh gia, đã bị người ta mạo phạm...

Vì vậy, vị Mạnh nhị công tử này, cũng rõ ràng lộ ra vẻ mặt phẫn nộ hung ác.

Theo máu của y văng lên lá cờ đen có tua rua rũ xuống, xung quanh bỗng nhiên nổi lên cuồng phong gào thét, kèm theo nhiệt độ cũng hạ xuống không ít, tựa như biến thành thời tiết sương giá.

Mà Mạnh nhị công tử vốn đang phần nộ, lúc này khi âm phong nổi lên, sắc mặt y cũng bỗng nhiên thay đổi, dường như tất cả lửa giận đều biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt nhắm nghiền, từ từ mở ra.

Nhìn thì không có gì thay đổi, y chỉ trợn mắt nhìn về hướng trấn Thạch Mã, hiện giờ bọn họ đang ở cách trấn Thạch Mã ít nhất hai ba mươi dặm, giữa đường lại có cây cối rậm rạp, tự nhiên là không nhìn thấy gì.

Nhưng vừa mở mắt ra, liền thấy hai mắt trắng dã, ẩn ẩn, sâu trong tròng trắng, lại dường như có đồng tử quỷ dị, khẽ chớp động.

Những người bên cạnh, trong lòng đều chợt lóe lên điều gì đó, hình như không phải Mạnh nhị công tử đang nhìn, mà là có thứ gì đó, đang mượn mắt y, nhìn về phía trấn Thạch Mã.

“...”

“Hô...”

Lúc đôi mắt này nhìn về phía trấn Thạch Mã, trong trấn, Tiểu Hồng Đường đang giúp Hồ Ma trông chừng lò than, giật mình nhảy dựng lên, hai mắt mở to.

Vừa rồi bị Thảo Đầu Bát Suy Thần nhìn chăm chăm, chỉ là lóe lên một cái, liền lập tức khôi phục cháy, nhưng lúc này, rõ ràng chỉ là một luồng âm phong thổi tới, lại bỗng nhiên lóe lên, chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ, dường như sắp tắt hẳn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầy kinh ngạc, nhưng không có sợ hãi, ngược lại như vui mừng, kéo cái giỏ trên tay đến

trước mặt, chỉ đợi lửa trong lò tắt hẳn, mình liền lấy thứ gì đó ra.

Nhưng kết quả lại khiến nàng có chút thất vọng.

Lửa trong lò, đã sắp tắt, thậm chí chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ yếu ớt, nhưng lại vẫn duy trì trạng thái này, sắp tắt mà chưa tắt, khiến người ta sốt ruột.

“Hừm?”

Cũng trong lúc này, Hồ Ma bỗng nhiên cảm thấy có gì đó, đột nhiên quay đầu lại, liền cảm giác như bị thứ gì đó nhìn thấy, trong nháy mắt, cả người đều có cảm giác sờn gai ốc từ bản năng.

“Có thứ gì đó đang nhìn ta?”

Trong lòng y bỗng nhiên hiểu ra, lại là lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Hiện giờ mình đang sử dụng pháp thuật trong Trấn Tuế Thư, chỉ cần lò than kia còn cháy, thì sẽ không ai có thể nhìn rõ bộ dạng của mình, vừa rồi Thảo Đầu Bát Suy Thần dốc toàn lực, cũng không thể phá giải pháp thuật của mình, đều là nhờ bản lĩnh của thuật này.

Nhưng bây giờ, lại là không hiểu sao, không hề có dấu hiệu gì, trong nháy mắt liền suýt bị người ta nhìn thấu?

Y hít sâu một hơi, bỗng nhiên nghĩ rằng, pháp tướng ngưng tụ, đẩy lùi âm khí xung quanh, sát khí trên đao cũng theo đó sinh sôi, đã có chuẩn bị, ngược lại càng khó để người ta nhìn rõ bộ dạng của mình.

“Rốt cuộc đó là cái gì? Chỉ là tùy tiện mở mắt, liền suýt phá giải pháp thuật của ta, bản lĩnh của Mạnh gia, còn đáng sợ hơn ta tưởng...”

“...”

Tuy miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng trong lòng y cũng giật thót, trở nên nặng nề, y biết đối phương căn bản không phải cố ý nhìn mình, chỉ là tùy tiện liếc mắt một cái mà thôi.

Vậy nếu cố ý sử dụng bản lĩnh gì đó, thì sẽ như thế nào?

Đang nghĩ ngợi, tâm thần bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, nhận thấy điều không ổn, lập tức căng thẳng nhìn sang bên cạnh, ngay sau đó, liền đột nhiên giơ ngang hung đao, nhìn chằm chằm vào sâu trong màn đêm dày đặc.

“Hô...”

Cũng trong lúc này, liếc mắt nhìn sang, nhưng không nhìn rõ Hồ Ma, Mạnh nhị công tử cũng không miễn cưỡng, y mời thứ thần bí kia vào cơ thể mình, cũng chỉ có thể nhờ đối phương giúp mình làm hai việc, nhìn thoáng qua này, chỉ là thuận thế mà làm.

Đã không nhìn rõ, liền lập tức thu hồi ánh mắt, sau đó, thổi một hơi về phía trần.

Hơi thở này, cùng với gió từ lá cờ đen, trong nháy mắt liền thổi tới trần.

Dường như có tiếng thở dài khe khẽ vang lên, mang theo vài lời nói mơ hồ khó phân biệt.

“Một án một quật quỷ, nghiệt nợ quán không ngớt...”

Chương 932. Người Sống Tứ Quỷ (2)

Chương 932: Người Sống Tứ Quỷ (2)

Giờ phút này, Thảo Đầu Bát Suy Thần bị chém giết, trần Thạch Mã vốn bị sương mù dày đặc bao phủ, bỗng nhiên trở nên sáng rực, nhân khí sôi trào trong trần, đã đánh tan sương mù dày đặc trong nháy mắt.

Cách Hồ Ma không xa, là tàn chi đoạn thể của Đường Thượng Khách và Phụ Linh Nhân bị chém giết, rõ ràng đã không còn sinh cơ, tuy còn sót lại chút oán khí, âm hồn, cũng chỉ là sắp tan biến, không thành tựu được gì, nhưng lúc này lại bỗng nhiên bị âm phong cuốn lên.

Cho dù là thi thể của nha hoàn nô bộc trên mặt đất, hay là bài vị đã vỡ vụn, đều bị cuốn lên, ầm ầm chấp vá lộn xộn trên không trung.

Ngay sau đó, liền bỗng nhiên có tiếng cười ha hả vang lên, những mảnh vỡ kia, đều như có thứ gì đó kỳ quái đang ngo nguậy, giãy giụa, từng cái bóng mờ kỳ quái chui ra.

Chúng có cái nằm rạp trên mặt đất, có cái khó khăn chạy, có cái cắm cờ trên người, mơ hồ, dày đặc, dường như từ dưới đất chui lên, đều không ngừng nghỉ, trong nháy mắt đã trở thành số lượng không thể tưởng tượng nổi.

Hì hì, ha ha...

Những cái bóng kỳ quái và mơ hồ này, sau khi bò ra, lại phát ra tiếng cười quái dị âm trầm, cũng có cái phát ra tiếng

khóc hu hu, như vừa từ địa ngục bò ra, tay chân và thân thể vụn vẹo, liều mạng múa may trên không trung.

Tham lam, điên cuồng, kỳ quái...

Mà sau khi trút giận trong chốc lát, liền có kẻ bỗng nhiên nhìn về phía trấn Thạch Mã, nơi đó là bách tính đang vui mừng, nhân khí sôi trào, dường như đối với chúng, có sức hấp dẫn trí mạng.

Xoạt xoạt xoạt...

Hầu như không chút do dự, chúng đều như phát điên bò về phía trấn Thạch Mã, trong bóng tối dày đặc, tiếng gió lạnh lẽo càng thêm nặng nề, thậm chí mơ hồ, lại có từng lá cờ đen mờ ra, bay phấp phới, như đang chỉ đường cho chúng...

“Đó là thứ quý gì?”

Bất ngờ nhìn thấy những thứ này, Hồ Ma cũng giật mình, sinh ra dự cảm chẳng lành.

Hắn cầm hung đao trong tay, pháp tướng Đại Uy Thiên Công Tướng Quân vẫn ngưng tụ trên người, hoàn toàn không lo lắng những thứ này sẽ làm mình bị thương, nhưng mấu chốt là, những thứ đó cũng không có chút ý định nào muốn nhào về phía mình.

Chúng chỉ là trốn ra, liền lập tức tràn về phía trấn Thạch Mã, đối mặt với số lượng dày đặc kia, cho dù mình muốn ngăn cản, cũng không biết nên làm thế nào.

“Một án một quật quý, lần này phiền phức rồi...”

Cùng lúc đó ở trấn Thạch Mã, bách tính hoan hô không ngớt, nhưng ngay trong niềm vui vô tận này, lại ảm ảm cảm thấy không đúng, cứ như bên tai luôn có tiếng ồn ào mơ hồ, dày đặc, khiến người ta cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng lại có sự bất an rõ ràng, cảm giác bồn chồn, khiến người ta khó chịu.

Mà trong khách điểm, lão Toán Bàn đang ôm lá cờ nhỏ kia, chỉ thấy mặt cờ càng lúc càng héo úa, sắc mặt lão ta cũng bỗng nhiên thay đổi, nhưng lần này, lại không phải sợ hãi, cũng không phải muốn chạy trốn.

Ngược lại vô cùng nặng nề, như không thể tin được: “Mỗi một vị Án Thần, đều trấn áp một ổ tiểu quỷ, chém giết Án Thần, cũng là thả đám tiểu quỷ này ra, theo gió thổi một cái, cũng tan biến, chẳng qua trên đời này lại thêm vài con cô hồn dã quỷ...”

“Nhưng Mạnh gia... tiểu tử Mạnh gia kia, lại, lại muốn tại chỗ tứ quỷ?”

“Chó chết...”

Lão ta lẩm bẩm, bỗng nhiên sinh ra cơn giận vô cớ: “Người đây là phá vỡ quy tắc!”

“Cho dù người dùng Thảo Đầu Bát Suy Thần bái chết người trong trấn này, ra ngoài cũng có thể nói là trong lúc đấu pháp, vô ý làm bị thương bách tính...”

“Nhưng người, vì muốn đẩy món nợ nghiệp chướng này lên đầu hắn, lại thổi âm phong tới, dùng người sống tứ quỷ, sinh sinh biến cả trấn này thành ổ quỷ, cho dù người là người Mạnh gia, cũng tương đương với công khai phá vỡ quy tắc!”

“...”

Đây là giá họa, một loại giá họa công khai, lại khiến người ta không thể trốn thoát.

Ba hồn của con người, trong đó có nhân quả hồn, là dùng để ghi nhớ nghiệp chướng kiếp này, Hồ Ma chém giết Thảo

Đầu Bát Suy Thần, nhưng ác quỷ bị Thảo Đầu Bát Suy Thần trấn áp, lại vào trấn ăn thịt người.

Như vậy, cái chết của những người này, đều phải tính lên đầu Hồ Ma, ghi nhớ nghiệp chướng càng nhiều, nhân quả hồn càng nặng, đến một mức độ nhất định, thậm chí trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

“...”

Trong lúc kinh hoàng, chỉ thấy, sương mù dày đặc bên ngoài trấn, còn dày đặc hơn trước, âm u, nặng nề, như mây đen trên trời, càng lúc càng nặng, đang từ trên trời giáng xuống, sắp nhấn chìm cả trấn Thạch Mã này.

“Người sống tứ quỷ, âm dương bất phân...”

Bên ngoài trấn, ngay cả Thiết Tuân Đại đường quan, cũng không nhìn được, khẽ thở dài một tiếng, từ từ nhắm mắt lại, dường như không đành lòng nhìn cảnh tượng thê thảm này nữa.

“Muời Họ tầng lớp này, thật sự đã đến mức ngay cả một vị thiếu gia trong nhà, cũng có thể hoàn toàn không quan tâm đến bất kỳ quy tắc và thanh danh nào sao?”

Mà thân ở trong tình thế hỗn loạn này, Hồ Ma ghìm cương ngựa, gươm đao, nhìn trấn Thạch Mã phía trên, cờ quỷ pháp phối, đám quỷ du đãng, trong lòng cũng sinh ra chút cảm giác hoảng hốt, có chút kinh ngạc, lại dường như có chút mệt mỏi.

Nhưng ngay lúc hấn còn đang ngăn người, lại bỗng nhiên cảm thấy trên cánh tay trái, một trận đau nhức, ần ần, lại là thứ trước đó giấu trong cánh tay mình, dường như đang liều mạng, muốn chọc thủng da thịt mình chạy ra.

Trong cuồng phong gào thét, thậm chí có thể thấy nó dường như đã lộ ra nửa cái bóng, đang cố gắng hét về một

phương hướng nào đó của trấn Thạch Mã: “Đồ khốn kiếp, ngươi cho rằng mình đang làm gì?”

“Người Hồ gia ở ngay đây, ngươi còn giá họa ngay trước mặt ta?”

Chương 933. Bát Diện Du Thần (1)

Chương 933: Bát Diện Du Thần (1)

“Hửm?”

Cảm nhận được sự dị động trên cánh tay, Hồ Ma cũng đột nhiên biến sắc, xoay người giơ ngang đao, dùng sức vỗ lên cánh tay trái của mình.

Sát khí trên đao, gặp mình, liền theo bản năng thu liễm về thân đao, nhưng lực đạo của Hồ Ma lại dùng hết mười phần, “bốp” một tiếng, liền áp chế thứ muốn làm loạn trong cánh tay trái xuống.

Trong nhất thời có chút bất ngờ, thứ phong ấn trong cánh tay trái này, cực kỳ khó loại bỏ, Đại Hồng Bào đã giúp hấn phong ấn một lớp, hấn lại dùng ngón tay của Âm Tướng Quân, đóng đinh nó vào xương cốt, lại không ngờ, vào thời khắc mấu chốt này, nó vẫn muốn chạy trốn.

Là vì thủ đoạn của vị Mạnh nhị công tử kia, ngay cả nó cũng không nhìn nổi?

Nghĩ kỹ lại, quả thực khiến người ta buồn cười, thủ đoạn của vị Mạnh nhị công tử này, thật sự hung tàn, ngoan độc, quyết tuyệt.

Hồ Ma vốn tưởng rằng, từ khi mình chuyển sinh đến nay, thủ đoạn tàn nhẫn nhất mà mình từng thấy, chính là Địa Qua thiêu tế sống ba ngôi làng, cùng với Hầu Nhi Tử đồ sát toàn bộ người Vu tộc của nhà mình.

Lại không ngờ, nhanh như vậy, đã nhìn thấy thủ đoạn còn hung tàn hơn.

Chính là vị Mạnh nhị công tử kia, dũng khí của y, quả thực vượt xa tưởng tượng của mình, y luyện Âm Tướng Quân, còn có thể nói là thuận tay làm, Thảo Đầu Bát Suy Thần, cũng có thể nói là vì muốn hủy hoại Đăng Hỏa Phúc hội này, vậy hiện giờ y sử dụng bản lĩnh sở trường của Mạnh gia, người sống tứ quý...

... Trước đó đã nghe lén được cuộc đối thoại của y với Thiết Tuấn Đại đường quan, vậy còn có gì để nói?

Đây vẫn là thủ đoạn nhằm vào mình, giống hệt Âm Tướng Quân, đều là vì để theo dõi mình ở Minh Châu, đều là vì ép mình ngồi xuống đàm phán.

Chỉ là, so với việc dùng Âm Tướng Quân luyện Quỷ Tướng Đài, dùng Âm Binh theo dõi hành động của mình, thủ đoạn hiện giờ, lại càng lộ liễu, độc ác hơn.

Nếu nhất định phải tìm một sự so sánh, thì hành động của y lúc này, có gì khác biệt về bản chất so với lúc ở thôn Đại Dương, Thôi gia nãi nãi chôn vật trấn yểm dưới gốc cây cổ thụ xiêu vẹo để hại mình?

Nếu nói khác biệt, thì chỉ là hành động lớn hơn, chôn phải là vạ người, biến cả trấn trở thành một bãi tha ma.

Nhưng mấu chốt là, tất cả những chuyện này, cứ thế xảy ra trước mắt mình, vẫn luôn bị mình nhìn thấy, nếu mình không đến trấn Thạch Mã, thì sẽ không hiểu gì cả, mơ hồ bị người ta tính kế, chịu thiệt lớn.

Nhưng số mệnh chính là kỳ diệu như vậy, vì mình đến đây, thủ đoạn âm hiểm của người Mạnh gia, ngược lại lại từng lần hiện ra trước mắt mình, tình thế liền trở nên vi diệu.

Vậy thì...

Ánh mắt Hồ Ma dần lạnh lẽo, nghiêng răng, người Mạnh gia lúc nào cũng không quên Hồ gia, nhưng thân là hậu nhân Hồ gia, mình lại nào dám quên bọn họ?

Chỉ là, trước đó vẫn luôn cẩn thận đề phòng, sợ bị người ta phát hiện, nhưng vào giờ phút này, hấn lại chân chính thực sự, một lần nữa sinh ra sát ý đối với người Mạnh gia, sát ý này, thậm chí không chỉ vì phần nộ.

Mà là vì sợ hãi!

Trong thế giới mà đủ loại môn đạo quý dị này đều có thể lấy mạng người, một gia tộc lợi hại như vậy, lúc nào cũng nghĩ cách muốn lấy mạng người, đổi lại là ai mà không sợ hãi?

Nói trắng ra, ngay cả việc cuối cùng quyết định nhúng tay vào chuyện này, Hồ Ma cũng không phải cao thượng đến mức vì Nhất Tiễn giáo này, vì Bất Thực Ngưu, hay là vì bách tính trong trấn này, mà là vì, biết người Mạnh gia đến đây, là nhắm vào Hồ gia mà đến.

Chỉ là muốn xem thêm một chút, thủ đoạn mà người Mạnh gia chuẩn bị.

Hiện giờ, đã được chứng kiến!

“Đã như vậy, vậy thì thật sự dùng Trấn Tuế Thư của Hồ gia, đấu với Thông Âm thuật của Mạnh gia các ngươi một trận đi!”

Suy nghĩ xoay chuyển trong nháy mắt, liền nghiêng răng, lấy ra một đoạn mệnh hương từ trong ngực, định gọi Tiểu Hồng Đường lại, chuẩn bị thật sự lập đàn, lộ ra thân phận người Hồ gia của mình.

Người Mạnh gia có hậu chiêu, mình cũng đã sớm chuẩn bị lập đàn ở trấn Thạch Mã này, chính là vì vào lúc đối phương thế lớn, lập đàn, để có cơ hội, đấu với đối phương một trận.

Đương nhiên, vừa lập đàn, cũng sẽ rất phiền phức, người Mạnh gia lập tức sẽ biết mình ở đây, thân phận người Hồ gia, cũng không dễ giấu giếm nữa, sau này có thể sẽ có rất nhiều chuyện, đều trở nên vô cùng bị động.

Hơn nữa, cho dù lập đàn, cũng không nắm chắc, có thể giữ lại mạng nhỏ của người Mạnh gia ở đây, chỉ có thể chán nhiếp đối phương, khiến đối phương minh bạch, người Hồ gia đã biết ý đồ của Mạnh gia bọn họ, giống như gỗ núi dọa hổ.

Đàn này vừa lập, mình nhiều nhất chỉ có thể chiếm ba phần ưu thế, nhưng người chuyển sinh chưa đến, cả trấn Thạch Mã, thế cô lực mỏng, lại nào còn cách nào tốt hơn?

Nhưng ngay lúc Hồ Ma đang suy nghĩ, có ý định lập đàn, trong nháy mắt, lại bỗng nhiên nhận thấy điều không ổn.

Chương 934. Bát Diện Du Thần (2)

Chương 934: Bát Diện Du Thần (2)

Chỉ thấy vô số cờ quỷ pháp phấp phới, ác quỷ cuộn cuộn bò dày đặc, cười đùa ồn ào, sắp nhấn chìm cả trần Thạch Mã, mà trong trần này, cho dù là giáo đồ Nhất Tiên giáo, hay là những người được mời đến quan lễ, đều sợ vỡ mật, nhưng lại không có chút biện pháp nào để ứng phó.

Nhưng, đối mặt với vô số ác quỷ này, bách tính trần Thạch Mã đang gặp nguy hiểm, cũng lẽ ra phải vô cùng sợ hãi, kêu gào, nhưng, lại không có, lẽ ra cả trần phải lập tức trở nên hỗn loạn, nhưng kết quả, lại bỗng nhiên rơi vào một sự yên tĩnh sâu thẳm.

Như có một tấm vải đen, bỗng nhiên phủ lên trần này, ngay sau đó, lúc đám quỷ vào trần, cả trần này, đèn đuốc đều tắt, tiếng người đều biến mất, chỉ còn lại một sự yên tĩnh chết chóc.

Không chỉ tắt cả âm thanh trong trần đều biến mất, cả trần, như biến thành một cái hồ đen, ngay cả những con quỷ tràn vào trong trần, dường như vào giờ phút này, cũng sinh ra chút do dự.

“Lại là cái gì?”

Bên ngoài trần, Mạnh nhị công tử đã không biết mời thứ gì xuống, dường như cũng không ngờ tới biến hóa này, trên khuôn mặt lạnh lùng trông rỗng, cũng sinh ra một tia quái dị, nhìn về phía trần một cách ngây ngốc.

Thiết Tuấn Đại đường quan bên cạnh y, cũng nhận thấy điều không ổn, từ từ mở mắt ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cộc” “cộc” “cộc”

Nhưng ngay trong lúc vạn vật yên tĩnh, cả thiên địa, dường như đã tối đen, trong màn đêm dày đặc, lại bỗng nhiên vang lên vài tiếng gõ mõ thanh thúy.

Tiếng gõ mõ này vang lên vô cùng rõ ràng, nhưng trong bầu không khí này lại có vẻ kỳ quái, vì đây là tiếng mõ mà những gánh hát rong biểu diễn tạp kỹ, dùng để thu hút khách, nhắc nhở mọi người tiết mục sắp bắt đầu biểu diễn.

Hiện giờ cả trấn Thạch Mã, tất cả mọi người đều đã bị tiếng quỷ khóc âm trầm kia dọa sợ, lại nào còn ai có tâm trạng đi nghe hát vào lúc này?

Nhưng tiếng gõ mõ này, lại cứ vang lên vào lúc này.

Cũng chính là, theo tiếng gõ mõ, liền bỗng nhiên bắt đầu xuất hiện đèn đuốc, đó là một ngọn đèn dầu, sáng lên từ trong bóng tối dày đặc, chiếu sáng một khuôn mặt thẳng hề được vẽ đầy màu sắc, lông mày, mắt, mũi, miệng, miệng mũi nhúc nhích, mắt cũng sáng long lanh.

Cả trấn đều tối đen, chỉ có nơi này sáng đèn, vì vậy đám quỷ đều bay về phía này, thế là khuôn mặt được vẽ đầy màu sắc này, liền đột nhiên cười lớn, che miệng bằng tay, đột nhiên phun về phía trước, lập tức một đám mây lửa, thiêu rụi phạm vi mấy chục trượng.

Vô số oán quỷ, bị đám mây lửa này thiêu rụi, cháy kêu lách tách.

Ngay sau đó, như bị đám mây lửa này châm lửa, đèn đuốc trong trấn, từng ngọn từng ngọn sáng lên, chiếu sáng phạm vi ba bốn trượng.

Mà trong ánh sáng này, người diễn trò trên sân khấu kia, đập theo tiếng gõ mõ, vung lá cờ lớn trong tay, oai phong lẫm liệt, không biết cuốn theo bao nhiêu con quỷ xâm nhập vào trong trần, sau đó dùng sức giữ một cái, chấn động đến hồn phi phách tán.

Tiếp đó, tiếng chiêng trống vang lên, tiếng kèn suona thổi lên, tiếng nhạc cao vút tận mây xanh, hùng hồn vang dội, đánh tan không biết bao nhiêu âm khí.

Trên đường, cũng có vô số bóng người đứng dậy, người chơi chum lớn ở đầu đường, xoay chum đến vù vù, qua lại, không biết thu bao nhiêu bóng quỷ âm trầm vào trong chum của mình.

Có người bán quẩy rán, tay chân cùng sử dụng, lửa cháy cực thịnh, nhưng trong nồi nào phải quẩy, rõ ràng là từng con quỷ đang giãy giụa kêu khóc, đều bị bỏ vào nồi dầu.

“Gia gia bế, gia gia bế...”

Cô bé thúc giục ông lão râu trắng bế mình, cũng đột nhiên biến sắc, cười khúc khích: “Không cần gia gia bế nữa, công gia gia...”

Thế là, ông lão run rẩy cũng cô bé đặt cô bé xuống đất, thân hình to lớn lại lấy vai cô bé làm điểm tựa, lộn ngược lại, từng chút từng chút, chui vào trong bọc sau lưng cô bé, sau đó cô bé cởi bọc ra, dùng sức giữ về phía trước.

Người hát hí, người xem bói, người trong giang hồ, người buôn bán, nhao nhao đứng dậy, đối mặt với đám quỷ tràn vào trong trần, sử dụng đủ loại thủ đoạn, đồng thời cũng có vài người, chậm rãi đi qua đám đông, đi về phía cửa trấn.

Lại vì thủ đoạn của bọn họ quá cao minh, thậm chí ngay cả bách tính trong trấn cũng không nhận ra.

Đặng Hòa Phúc hội này, an bài Pháp Vương ban phúc, nhưng không an bài hội rước thần, nhưng lúc này, lại đột nhiên có một cuộc rước thần, trong nháy mắt đánh tan ác quỷ do Mạnh gia điều khiển tới.

Trong hội rước thần náo nhiệt, từng vị dị nhân hiện thân, cười hì hì, lần lượt ra khỏi trấn.

Người đi đầu, chính là ông chủ gánh hát đầu tiên đứng ra, ông ta mặc trang phục hí kịch màu đen, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng bất cần đời, nghênh ngang đi đến trước mặt Hồ Ma, nghiêng đầu, đánh giá hẩn một cái, dường như có chút không phục.

Nhưng ngay sau đó, ông ta lại đột nhiên chấp tay, sau đó tay phải vuốt nhẹ lên ngực, cúi người hành lễ với Hồ Ma, nhẹ giọng nói: “Đại đệ tử Liễu Hành Bất Thực Ngưu, Kim Trần Nhi, bái kiến Hiền Sư của giáo ta.”

Theo ông ta bắt đầu, người chơi chum lớn, người dắt khí, người công gia gia đạo phổ, nhao nhao chạy tới, đồng thời cúi người hành lễ với Hồ Ma, đồng thanh nói: “Đệ tử Bì Hành Bất Thực Ngưu, Trần Nhị Hà, Tống Đại Ngưu bái kiến Hiền Sư của giáo ta!”

Trong cả trấn Thạch Mã, không biết có bao nhiêu bách tính vừa rồi còn đang mê man thê thảm, nhao nhao đứng dậy, cời bỏ lớp ngực trần trên người, đứng trên đường phố, mái nhà, sau gốc cây, trong nôi dàu.

Đồng thời hành lễ với Hồ Ma: “Đệ tử Bất Thực Ngưu phụng mệnh đến đây, bái kiến Hiền Sư của giáo ta!”

Chương 935. Yêu Nhân Bất Thực Ngưu (1)

Chương 935: Yêu Nhân Bất Thực Ngưu (1)

Trần Thạch Mã vốn âm phong gào thét, ác quỷ kêu khóc, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, không một tiếng động.

Không biết có bao nhiêu bách tính trong trấn, ngơ ngác nhìn những gánh hát, gánh xiếc, người ăn mày, nhao nhao lộ diện vào lúc này, thể hiện bản lĩnh thần kỳ, vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, còn tưởng chỉ là một phần của Đăng Hỏa Phúc hội, thậm chí có người còn khen hay.

Mà những người trong các bang phái giang hồ, từ áp lực vô tận đè lên đầu, đến khi từng nhóm dị nhân này xuất hiện, áp lực giảm mạnh, cũng có chút phản ứng không kịp.

Chỉ có vài người có bản lĩnh lớn, vội vàng chạy đến bên cửa sổ, từ trong những bóng người xuất hiện kia, nhìn thấy một hai khuôn mặt mà mình đã từng gặp, tôn sùng như thần linh, kinh ngạc đến mức tim gần như ngừng đập, hai chân như không nghe sai khiến mà mềm nhũn.

“Là bọn họ...”

“Thật sự là những người đó... đều đến cả rồi?”

“...”

“A?”

Nhưng người kinh ngạc nhất trong trấn, tự nhiên là Diệu Thiện Tiên Cô đang canh giữ mười cái chum lớn bên cạnh tổng đàn.

Nàng ta chỉ mong Đăng Hỏa Phúc hội này có thể diễn ra suôn sẻ mà thôi, cũng vẫn luôn dốc toàn lực canh giữ, chỉ là trước sau, những yếu tố ảnh hưởng đến Đăng Hỏa Phúc hội này thực sự quá nhiều, không có cái nào là nàng ta có thể ứng phó được.

Ngay vừa rồi, có một khoảnh khắc, nàng ta thậm chí còn nghe thấy tiếng khóc gào của đám quỷ, nhìn thấy mười cái chum lớn trước mặt mình, đều đã nứt ra, thứ bên trong đều bò ra, lại không ngờ trong nháy mắt này, bỗng nhiên khói mây tan biến, mọi thứ yên bình.

Vậy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng mang theo vô số nghi hoặc, cùng với suy đoán mơ hồ, nàng ta run rẩy, hướng ánh mắt về phía Bạch Phiến Tử.

Bạch Phiến Tử lúc này, cũng đang run rẩy, dùng sức quạt chiếc quạt trong tay, dường như muốn quạt những động tĩnh bên ngoài vào tai mình, mà ngay khi y xác định được điều gì, cả người đều run lên.

Y vội vàng ném cái bọc đang xách trong tay vào bụi hoa bên cạnh, quay người lại, kích động nói với Diệu Thiện Tiên Cô: “Đến rồi, đến rồi, là...”

“Là các sư huynh sư tỷ Bất Thực Ngưu, bọn họ đều đến rồi...”

“...”

“Bọn họ?”

Diệu Thiện Tiên Cô hít sâu một hơi, như thể lồng ngực sắp bị niềm vui sướng mãnh liệt này xé toạc, kích động đến mức cả khuôn mặt, đều không thể giữ được vẻ vui mừng ban đầu, nhưng, trong nháy mắt, lại đột nhiên ảm ỉu, mang theo vẻ ảm ỉu:

“Một đám người thích lừa gạt, bọn họ... bọn họ đã đến từ sớm, lại trốn đi, nhìn ta bị bắt nạt có phải không...”

“...”

Nhưng vui mừng, oán trách, lại bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “Không đúng, tiểu quỷ chúng ta phải đi đưa tin, đều bị người ta chặn lại, bọn họ lại làm sao nhận được tin?”

“Tiểu sư muội à...”

Đang nghi hoặc, sau lưng lại bỗng nhiên vang lên tiếng thở dài khe khẽ, một bóng người khòm lưng xuất hiện sau lưng nàng ta, thở dài: “Người hồ đồ rồi...”

“Người được định sẵn xuất hiện, vị trí Giáo Chủ đã có người kế nhiệm, chuyện lớn như vậy, sao không nói với chúng ta một tiếng?”

“...”

“...”

“Hô...”

Cũng ở bên ngoài trấn, Hồ Ma nhìn những bóng người lần lượt đến trước mặt mình hành lễ, cũng khẽ thở dài một hơi, trong lòng, có rất nhiều nghi vấn, bỗng nhiên vào giờ phút này được giải đáp: “Những người này, chính là môn đồ Bất Thực Ngưu?”

“Những bách tính kia, là do bọn họ xúi giục, đến trấn này?”

“...”

Vốn dĩ có rất nhiều chuyện, trước đó vẫn luôn không nghĩ thông...

Như Bất Thực Ngưu nổi dậy khắp nơi, tại sao Nhất Tiễn giáo ở trấn Thạch Mã này, người chủ trì đại cục lại là một

Diệu Thiện Tiên Cô chỉ có khuôn mặt xinh đẹp.

Bất Thực Ngưu thật sự yên tâm, chỉ để một người trong sáng như vậy phụ trách chuyện lớn như vậy?

Hành tung của Thủ Tuế Đại đường quan Thiết Tuấn, đối với giang hồ này, cực kỳ quan trọng, ảnh hưởng rất lớn, ông ta lặng lẽ đến trấn Thạch Mã, Bất Thực Ngưu tự xưng môn đồ đông đảo, thần thông quảng đại, chẳng lẽ không có ai nhận được chút tin tức nào?

Mà điều máu chốt nhất là, trấn Thạch Mã sắp gặp nạn, nhưng nhiều bách tính như vậy lại nhao nhao chạy tới, nếu không có ai xúi giục mới là lạ.

Suy nghĩ xoay chuyển, nghĩ thông những vấn đề này, hẳn nhìn những môn đồ Bất Thực Ngưu lần lượt chấp tay hành lễ với mình, sắc mặt không có quá nhiều biến hóa, cũng không mở miệng đáp lại xưng hô của bọn họ.

Ngược lại là khuôn mặt, hơi ủ rũ, lạnh lùng nói: “Chuyện là chuyện của các ngươi, Đãng Hỏa Phúc hội cũng là Phúc hội của các ngươi.”

“Hiện giờ đại địch trước mặt, mạng người như ngàn cân treo sợi tóc, các ngươi lại trốn đi, để một mình ta là người ngoài ở đây liều mạng với kẻ địch mạnh như vậy, không biết là có ý gì?”

“...”

Lời chất vấn này, đột nhiên thốt ra, khiến cho những môn đồ Bất Thực Ngưu vây quanh y hành lễ, đều sững sờ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

“Đại sư huynh, huynh...”

Chương 936. Yêu Nhân Bất Thực Ngưu (2)

Chương 936: Yêu Nhân Bất Thực Ngưu (2)

Cũng trong lúc này ở tổng đàn, Diệu Thiện Tiên Cô vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy sau lưng mình, đang đứng một nam nhân đội mũ rom, thân hình khòm lưng, như lão nông trên ruộng, nhất thời mừng rỡ, gọi: “Huynh... huynh đến từ lúc nào?”

“Sáng nay, hoặc là nói, vào đêm qua lúc vị Giáo Chủ kia của chúng ta thu phục Âm Tướng Quân.”

Lão nhân này nhìn thấy vẻ vui mừng trên mặt Diệu Thiện Tiên Cô, khẽ cười một tiếng, nói: “Tam Quan Thập Nhị Giai bị người ta vượt qua, vị trí Giáo Chủ đã có người kế nhiệm, quỹ động mật kính trong tay chúng ta nhao nhao đóng cửa, sao nào có thể không nhận ra?”

“A, huynh...”

Vẻ vui mừng trên mặt Diệu Thiện Tiên Cô, lại đột nhiên biến thành âm ức: “Huynh đến sớm như vậy, lại không lộ diện, chỉ hù dọa chúng ta?”

“Không còn cách nào, chúng ta cũng cần phải xem một chút.”

Lão nhân này mang theo áy náy, cười với Diệu Thiện Tiên Cô, nói: “Trong Bất Thực Ngưu chúng ta có bao nhiêu dị nhân kỳ sĩ, từng người từng người đều kiêu ngạo, ngay cả ta cũng không có mấy người phục, lại làm sao có thể thật sự có một

người ngoài chỉ vượt qua Tam Quan Thập Nhị Giai, liền khiến bọn họ phục đây là Giáo Chủ?”

“... ”

Diệu Thiện Tiên Cô sững sờ, nói: “Hắn không chỉ vượt qua Tam Quan Thập Nhị Giai, ngay cả Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, hắn cũng tu thành...”

“... Dù sao ta lập tức đã phục rồi.”

“... ”

Lão nhân nhìn nàng ta, cười nói: “Muội không giống, muội là tiểu sư muội.”

“Nhưng những người khác không phục cũng là hợp lý, ai cũng không muốn vừa lên đã bái một kẻ không rõ lai lịch làm Giáo Chủ, càng không muốn giao những chuyện lớn mà chúng ta làm vào tay hắn, vì vậy, mọi người đều quyết định xem hắn một chút.”

“... ”

Diệu Thiện Tiên Cô vội vàng nói: “Vậy các huynh... muốn xem cái gì?”

“Xem Đãng Hỏa Phúc hội này.”

Lão nhân khẽ thở dài, nhìn bách tính trên đường phố bên ngoài, yếu ớt thở dài: “Vốn dĩ các ngươi không có chút phần thắng nào, vị kia càng là người ngoài, cho dù từ bỏ Đãng Hỏa Phúc hội này, bảo vệ bản thân mà rời đi, cũng không tính là gì, còn sống chết của bách tính trong trấn này...”

“Ha ha, làm một người không lạm sát kẻ vô tội thì dễ, nhưng có mấy ai, sẽ vì bách tính không liên quan, mà đánh đổi tính mạng và gia sản của mình?”

“... ”

“VẬY THÌ...”

Diệu Thiện Tiên Cô cho dù trong sáng, lúc này cũng đã hiểu ý của sư huynh, giọng nói cũng run lên: “Sư huynh, các huynh... kết quả mà các huynh xem, như thế nào?”

“TỪ KHI HẮN CƯỜI NGỰA CẦM ĐAO, CHÉM GIẾT THẢO ĐẦU BÁT SUY THẦN, BẢO VỆ BÁCH TÍNH, THÌ ĐÃ RÕ RÀNG RỒI.”

Lão nhân này cũng khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài trần, lời nói dường như cũng trở nên nặng nề: “Không sai chút nào, hắ chính là Giáo Chủ của Bất Thực Ngưu chúng ta.”

“Cho dù bản lĩnh hắ mạnh yếu ra sao, cũng cho dù thân phận hắ như thế nào, từ giờ phút này trở đi, hắ chính là Giáo Chủ của Bất Thực Ngưu chúng ta...”

“Môn đồ Bất Thực Ngưu chúng ta tuân theo pháp chỉ của Hiền Sư, khổ đợi hai mươi năm, đợi đến khi thiên hạ đại loạn, đợi đến khi yêu nghiệt hoành hành, đợi đến khi Mười Họ cũng phải nhịn không được, cuối cùng vào giờ phút này, đợi được ông trời đưa vị Giáo Chủ này đến cho chúng ta...”

“...”

Nghe lời ông ta nói, Bạch Phiến Tử bên cạnh đã há hốc mồm, còn Diệu Thiện Tiên Cô càng mừng đến choáng váng, trong niềm vui sướng, không quên nói: “Không đúng...”

“Vị Giáo Chủ này không phải do ông trời đưa tới, mà là...”

Nàng ta ưỡn ngực: “Là ta chọn hắ từ trong đám người ra...”

“...”

“...”

“Giáo Chủ...”

Mà bên ngoài trần, bị nhiều người bái kiến như vậy, Hồ Ma lại không có sắc mặt tốt, câu đầu tiên mở miệng, chính là chất vấn.

Có thể đoán được những người này vì sao xúi giục nhiều bách tính như vậy đến đây, cũng có thể đoán được bọn họ vì sao mãi đến lúc này mới lộ diện, nhưng tính khí nên có lại sao có thể không có?

Hỏi xong, cũng xem bọn họ nói thế nào, lại không ngờ, theo lời chất vấn của mình, trên mặt những người này, cũng dường như có chút khó xử, sau đó liền có người thở dài một tiếng, bỗng nhiên nói: “Giáo Chủ nói đúng...”

Sau đó, liền nghe thấy bọn họ ồn ào, nhao nhao nói: “Không sai chút nào, Giáo Chủ, chuyện này đều là lỗi của vị đại sư huynh kia...”

“Lão già kia bụng dạ khó lường, bất kính với Giáo Chủ, rõ ràng Giáo Chủ đã vượt qua Tam Quan Thập Nhị Giai, tu thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, rõ ràng là do số mệnh an bài, là Giáo Chủ của Bất Thực Ngưu chúng ta...”

“Người khác không biết, ta là phục rồi, Giáo Chủ bảo ta đi về phía đông, ta tuyệt đối không đi về phía tây, nhưng duy chỉ có lão già kia, hấn không tin, hấn hoài nghi Giáo Chủ, còn muốn dùng cách này để thử Giáo Chủ...”

“Giáo Chủ ngài nói một câu, ta lập tức đi bắt lão già kia lại, chặt thành ba khúc cho Giáo Chủ trút giận...”

“...”

“O?”

Hồ Ma có chút kinh ngạc, dường như phản ứng này không giống như mình nghĩ.

“Chặt thành bốn khúc...”

Thậm chí nghe y nói xong, còn có người lớn tiếng kêu gào: “Nghỉ ngơi Giáo Chủ, chính là nghỉ ngơi Bất Thực Ngưu chúng ta, đuổi lão già kia ra khỏi giáo...”

“Chém chết đại sư huynh, lại trói Diệu Thiện sư muội đưa lên giường Giáo Chủ, ta thậm chí có thể tự nguyện canh cửa cho Giáo Chủ...”

“Ồn ào cái gì? Mệnh của Diệu Thiện sư muội chúng ta đều đã tính qua, quý giá vô cùng, nàng ta không làm Hoàng Hậu, cũng phải là nhất phẩm cáo mệnh, nào cần các người trói, nàng ta tự mình sẽ bò lên...”

“...”

Nghe thấy đám người này bỗng nhiên ồn ào, tranh cãi chỉ trích, lại nhất thời trở nên hỗn loạn, thậm chí có người không nhìn được, còn muốn trực tiếp động thủ, Hồ Ma cũng nhất thời cảm thấy có chút đau đầu: “Dừng dừng dừng...”

Môn đồ Bất Thực Ngưu sao đều không biết xấu hổ như vậy, làm loạn cả tâm trạng của mình...

Chương 937. Đại Thế Thiên Mệnh (1)

Chương 937: Đại Thế Thiên Mệnh (1)

“Yêu nhân, yêu nhân...”

Mà trên trần Thạch Mã, tiếng chiêng trống vang lên, những khuôn mặt được vẽ đầy màu sắc, một đám yêu nhân xuất hiện, trong nháy mắt, đã sử dụng đủ loại thủ đoạn, tiêu diệt ác quỷ tràn vào trần Thạch Mã, thế như chẻ tre. Vị Mạnh nhị công tử kia, rõ ràng cũng ngây người.

Thứ mà y dùng tinh huyết của mình làm môi giới, mời xuống, rõ ràng đã sử dụng pháp lực, cũng điều khiển tám ô ác quỷ, nhưng thuật pháp này, đã không phải người thường có thể chống lại, hiện giờ lại không tạo ra chút bọt nước nào, liền thất bại?

Trong trần này, tiếng trống rước thần vang lên, các loại ác quỷ, đều bỏ chạy tán loạn, y cũng bỗng nhiên tỉnh táo lại, trong nhất thời, lại là vẻ mặt ủ rũ, mắt đầy tơ máu.

Thật sự mà nói, chính là mờ mịt.

Sao lại có nhiều yêu nhân Bất Thực Ngưu như vậy ở trần này?

Rõ ràng đã phong tỏa đường đi, ngay cả thư cũng không gửi ra được, bọn họ làm sao nhận được tin tức?

Còn về việc những yêu nhân này làm sao vào được trong trần, y cũng không còn gì để nói, trước đó nhìn thấy nhiều bách tính như vậy đi vào trong trần, ngay cả Thiết Tuấn Đại

đường quan cũng muốn xem có nên giải tán hay không, ngược lại là y chủ động cho những người này vào.

Dù sao đối với thứ mà mình muốn tạo ra, trấn Thạch Mã này, bách tính càng nhiều, càng thích hợp, lại không ngờ lại tạo cơ hội cho những yêu nhân này.

“Hiện giờ nên làm thế nào?”

Trong nhất thời, y thậm chí có chút không phân biệt được trong lòng mình, rốt cuộc là phần nợ nhiều hơn, hay là sợ hãi nhiều hơn.

“Thảo Đầu Bát Suy Thần là do ta mang đến, chuyện này cũng là do ta chủ động nhận, nhưng bây giờ, Âm Tướng Quân, bảo bối bất ngờ này, mất thì mất, trở về cũng sẽ không có ai chất vấn ta về chuyện này, nhưng hiện giờ, ngay cả Thảo Đầu Bát Suy Thần cũng bị hủy...”

“Ta nên ăn nói thế nào với đại ca? Ăn nói thế nào với lão tổ tông? Chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là ta đang gặp vận hạn...”

Trong lòng nghĩ ngợi, lại không hiểu sao nghĩ đến tối hôm trước, mình đã bái lạy người luyện chế Âm Tướng Quân kia.

Lạy này, vốn muốn hủy hoại đối phương, lại bị đối phương nhận...

... Chẳng lẽ, chính là vì lạy đó, khiến cho số mệnh của mình bị yêu nhân trong trấn kia áp chế, cho nên mình mới bắt đầu liên tiếp gặp xui xẻo?

... Chẳng lẽ, chính là môn đồ của vị Quốc Sư kia, đang âm thầm tính kế số mệnh của mình?

Y không thể không hoài nghi hiện giờ mình có vấn đề ở phương diện nào đó, vì bỗng nhiên xui xẻo, mọi chuyện đều không thuận lợi, không suôn sẻ, hoặc là do mình quá ngu

ngốc, hoặc là bị trúng thuật trong bóng tối, có thứ gì đó ảnh hưởng đến mình.

“Hô...”

Mà cũng trong lúc Mạnh nhị công tử này đang há hốc mồm, từ vẻ bình tĩnh tự tin ban đầu, biến thành vẻ mặt tiêu tụy hiện giờ, nghi thần nghi quỷ, thì Thiết Tuấn Đại đường quan bên cạnh, lại khẽ thở dài một hơi, nói: “Mạnh nhị công tử, không cần phải hoảng hốt như vậy.”

“Đã là đám yêu nhân kia đồng loạt xuất hiện, vậy thì trong tình huống không lường trước được, chịu thiệt vài lần trong tay bọn họ, cũng là chuyện bình thường.”

“Ngược lại là ta, đã xem nhẹ khả năng nhìn xa trông rộng của lão gia Dưỡng Mệnh Chu gia chúng ta, vốn còn tưởng rằng chuyện này đến uổng công, Nhất Tiên giáo không đáng để ta ra tay, hiện giờ ngược lại có thu hoạch...”

Ông ta từ từ thở ra, nhìn về phía trấn Thạch Mã, cách hai mươi dặm, dường như cũng có thể nghe thấy tiếng ồn ào, cười đùa quái dị ở đó, ngay cả trên bầu trời trấn, cũng tụ tập yêu khí của yêu nhân Bất Thực Ngưu, như nhìn thấy một ổ thổ phỉ cuồng loạn quái dị.

“Yêu nhân Bất Thực Ngưu tụ tập ở đây, thậm chí dường như còn là vì một yêu nhân nào đó mà đến, nếu có thể tiêu diệt toàn bộ, cho dù nhìn khắp Mười Họ, cũng là một đại công!”

“...”

Với suy nghĩ này, trong lòng càng thêm kiên định, ông ta liền tập trung tinh thần nhìn về phía trước, chỉ thấy cây hương tính giờ đang cháy trước mặt mình, chỉ còn thiếu một chút xíu là cháy hết, liền từ từ thở ra, chậm rãi đứng dậy.

Hơi thở này, thổi lên cây hương, lại khiến cho cây hương bỗng nhiên sáng lên, trong nháy mắt liền cháy hết, ngay cả

chút tro hương còn sót lại trên đó, cũng lập tức tan biến trong đêm tối.

“Đã đến lúc.”

Ông ta chậm rãi đứng dậy, bộ giáp sắt trên người kêu loảng xoảng, thân hình nhỏ bé, ngược lại ẩn ẩn có chút khí thế hiên ngang.

Đột nhiên quát khê: “Lấy binh khí của ta, dắt con ngựa vằn đầu ghê bọc da hổ của ta lại đây!”

Tiếng quát này, ngay cả Mạnh nhị công tử bên cạnh, cũng khê run lên, quay đầu nhìn ông ta, liền thấy trên người Thiết Tuấn Đại đường quan này, đã tràn đầy hung uy đáng sợ.

Ông ta thấp bé, nếu Mạnh nhị công tử đứng thẳng vai với ông ta, Thiết Tuấn Đại đường quan có thể chỉ đến bụng y, trông rất buồn cười, nhưng khí thế của đối phương, lại luôn cảm thấy như cao hơn Mạnh nhị công tử.

“Mang đao cho lão gia...”

“Dắt ngựa cho lão gia...”

Mà theo tiếng quát của Thiết Tuấn Đại đường quan, bên cạnh lập tức có từng con tiểu sứ quý, gào to.

“Hãy dô hãy dô...”

Lập tức, có bảy tám con tiểu quý đen sì, vừa hô hào, vừa vát vả khiêng thanh đại đao đen sì kia đi tới.

Bên kia, thì có một đám tiểu quý, vây quanh một cái kiệu, trong kiệu đặt, lại không ngờ là một thứ giống da hổ, chỉ là, nhìn hoa văn loang lổ, trông thì là da hổ, nhưng lại như bị người ta may thành hình da ngựa.

“Xoẹt!”

Chương 938. Đại Thế Thiên Mệnh (2)

Chương 938: Đại Thế Thiên Mệnh (2)

Thiết Tuấn Đại đường quan đưa tay ra, liền giơ ngang thanh đại đao nặng nề vô cùng kia lên, chỉ là ông ta thấp bé, thanh đao này chỉ có thể cầm ngang, hoặc là vác trên vai, không thể cầm dọc, nếu không sẽ lật ngược lại.

Nhưng cũng ngay lúc ông ta cầm đao lên, tiểu quỷ bên cạnh, đã căng tấm da hổ kia ra, từng con từng con tiểu quỷ, nhao nhao chui vào dưới tấm da hổ, dần dần phình to.

Trong nháy mắt, tấm da hổ này liền được căng phồng lên, sống động như thật, chính là một con ngựa, chỉ là dưới bụng, lại không phải móng ngựa, mà là hơn mười cái chân nhỏ màu đen, chạy tới chạy lui không ngừng, từng chút từng chút cọ đến bên cạnh Thiết Tuấn Đại đường quan, còn đưa đầu cọ vào ông ta.

“Truyền lệnh của ta!”

Thiết Tuấn Đại đường quan cuời lên ngựa, liền cả người lẫn ngựa, cực kỳ hung ác, mà thanh đại đao trong tay ông ta chém xuống một cái, quát lớn: “Tứ phương canh giữ, xông vào ổ thổ phỉ, giải tán bách tính.”

“Giáo Chủ Nhất Tiễn giáo, Pháp Vương, người trong môn đạo, đều bắt giữ, nếu không đầu hàng ngay khi gặp mặt, lập tức chém giết!”

“Yêu nhân Bất Thực Ngưu, chỉ giết không bắt, không chừa một ai!”

“ ... ”

Theo tiếng quát lớn của ông ta, đám tiểu quỷ vây quanh ông ta, cũng kêu la âm ỉ, truyền lời ông ta đi.

Thân là Đại đường quan Thủ Tuế môn đạo , dưới trưởng Thiết Tuấn, thường lệ sẽ có tám vị Tiểu đường quan, dưới trưởng tám vị Tiểu đường quan, lại có chấp sự, chạy vặt, mà lần này đến đây, ông ta lại trực tiếp mang theo một nửa số Tiểu đường quan dưới trưởng mình.

Tiểu đường quan ngày thường đều đóng quân ở các nơi, bảo vệ quy củ, bình thường không được tự ý rời đi, lần này theo Đại đường quan đến đây, vốn tưởng rằng sẽ dễ dàng giải quyết người trong trấn này, xong việc, lại không ngờ kéo dài ba ngày, hiện giờ cũng đã sớm không kiên nhẫn.

Hiện giờ cuối cùng cũng nghe thấy mệnh lệnh đến, lập tức nhảy lên ngựa, huýt sáo, để đáp lại.

“Đi!”

Thiết Tuấn Đại đường quan vung đại đao, dưới chân con ngựa, hơn mười cái chân nhỏ màu đen, lập tức di chuyển, chạy nhanh như bay.

Khí thể nặng nề chấn động tứ phương, lại cuốn theo cuồng phong gào thét, thổi cho cây cối dây leo khô trong rừng, cũng bay lên gãy đoạn, cả sườn núi đều run rẩy.

Có thể thấy rõ những cành cây đan xen chằng chịt, cùng với dây leo quấn quýt trên mặt đất, lúc ông ta đi tới, lại như sinh ra sinh mệnh của chính mình, nhao nhao né sang hai bên.

...

...

“Đến rồi!”

Mà cũng trong lúc này, Hồ Ma bỗng nhiên cảm thấy có gì đó, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Thủ Tuế Nhân không phải là môn đạo giỏi nhất về cảm ứng, hẳn cũng không học được bản lĩnh Địa Thính như của Tôn lão gia tử, nhưng khi Thiết Tuấn Đại đường quan kia xuất phát, trong lòng bỗng nhiên giật mình, đó là cảm giác khi người ở trong rừng, nhận thấy có mãnh hổ đến gần.

Một loại cảm giác nguy hiểm đáng sợ ở cấp độ bản năng.

“Không cần âm ỉ nữa...”

Hiện giờ hẳn cũng đang trên ngựa, lại đột nhiên hướng về phía những môn đồ Bất Thực Ngưu đang ồn ào trước mặt mình, thản nhiên nói: “Ta chỉ đến để học bản lĩnh, cũng không tham lam thứ gì của Bất Thực Ngưu các ngươi.”

“Trước khi học bản lĩnh này, ta cũng đã hỏi rõ ràng, không ai nói với ta rằng học bản lĩnh này, nhất định sẽ trở thành người của Bất Thực Ngưu các ngươi, cho nên, các ngươi muốn làm gì, thì cứ làm, ta cũng không tiện hỏi nhiều.”

“Nhưng hiện giờ, kẻ địch mạnh đến rồi, nếu các ngươi không ở đây, ta nề mặt bách tính, cũng sẽ ra tay.”

“Nhưng các ngươi ở đây, cũng không tốt để ta thay các ngươi làm nữa chứ?”

“...”

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức yên tĩnh vài phần, ngay sau đó, trong những khuôn mặt môn đồ Bất Thực Ngưu nhìn nhau, bỗng nhiên có người cười nói: “Giáo Chủ của chúng ta sợ rồi...”

“Dùng lời nói ám chỉ chúng ta...”

Lại có người tiếp tục cười nói: “Nhìn thấu mà không nói toạc ra, sợ hãi cũng là hợp lý, không thể nói Giáo Chủ của

chúng ta nhất gan, dù sao hấn còn chưa mọc đủ lông, cũng mới vừa học được Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, có thể có bao nhiêu bản lĩnh trên người?”

“Dắt một con chó tới, Giáo Chủ cũng chưa chắc đánh thắng...”

“Ha ha, lời nói không cần phải khó nghe như vậy, vừa rồi chúng ta đã thử Giáo Chủ một trận, hấn cũng nhỏ mọn giống như sư phụ năm đó, vì vậy mới cố ý đến đây thử bản lĩnh của chúng ta...”

“Các sư huynh đệ, đi thôi, đi thể hiện bản lĩnh của chúng ta cho Giáo Chủ xem...”

“...”

“...”

Trong tiếng cười quái dị, ngay cả khuôn mặt Hồ Ma cũng có chút không giữ được bình tĩnh, mẹ nó, trong Bất Thực Ngưu toàn là thần kinh sao?

Nhưng bất mãn thì bất mãn, lại cũng theo tiếng cười quái dị này, bỗng nhiên có người huyết sát liên tục, những yêu nhân tụ tập ở cửa trấn này, lại từng người từng người cầm lấy vũ khí.

Hoặc là dùng chiếc mặt nạ vốn đeo trên mặt che mặt lại, có người nhảy lên cây, có người rải hai chân, trông như một đám khí được thả vào rừng, gào thét nghênh đón ra ngoài.

“Tiếp tục đi!”

Mà cũng trong lúc này, trong trấn Thạch Mã, tổng đàn, lão nhân có thân hình khòm lưng, cũng gật đầu, nói với Diệu Thiện Tiên Cô: “Đăng Hỏa Phúc hội tiếp tục, sẽ không còn ai quấy rầy nữa...”

“Có người đã cắt giảm phúc phận của bách tính này, thì để chúng ta giúp bọn họ bù đắp phúc phận này.”

“Môn đồ Bất Thực Ngưu chúng ta hai mươi năm qua bị xua đuổi, bị giết hại, bị truy nã, đấu với yêu quái, đấu với đường quan, đấu với Mù Hò, khổ tâm canh giữ hai mươi năm, cuối cùng cũng mong được Giáo Chủ trở về, cũng nên khởi động đại thế tranh đoạt thiên mệnh này rồi.”

“Đại thế này, sẽ bắt đầu từ trấn Thạch Mã!”

Chương 939. Cần Làm Chính Sự Rồi (1)

Chương 939: Cần Làm Chính Sự Rồi (1)

“Xoạt xoạt...”

Trần Thạch Mã vốn đã bị màn đêm dày đặc bao phủ, tối đen như mực, càng lúc càng nhiều đèn đuốc sáng lên, từng ngọn từng ngọn, như những con rồng đỏ thức giấc, đưa trần này cùng với bách tính bên trong, trở về nhân gian.

Bách tính trên con phố dài, như tỉnh giấc trong mơ, chỉ cảm thấy đây là một giấc mơ nặng nề và cực kỳ khó chịu, nhưng khi họ từ từ mở mắt ra, liền nhìn thấy tế đàn kia, đang di chuyển một lần nữa, Đẳng Hỏa Phúc hội lại bắt đầu, so với trước đó, bầu không khí lại càng thêm náo nhiệt.

Đèn lồng đỏ trên sân khấu phát ra ánh sáng đỏ mờ ảo, chỉ là so với trước đó, lại như có vô số thần linh hộ pháp, ánh sáng đỏ tươi, xua tan âm u khắp trần.

Pháp Vương đứng ở bốn góc tế đàn, sắc mặt lại càng thêm ngưng trọng so với trước, rắc từng chút cam lộ về phía bách tính xung quanh.

Tiếng chiêng trống lại vang lên, tiếng cầu khải, tiếng tụng kinh cũng vang lên.

Sự náo nhiệt trên con phố này đã trở lại, hơi thở của người sống cũng đã trở lại.

Từ trước đến nay, hội đèn lồng lớn nhất và náo nhiệt nhất, đang bắt đầu từ con phố này, như đưa những thứ đã lâu không

gặp trên thế giới này, trở lại nhân gian, đến trước mặt bách tính.

...

...

Mà bên ngoài trấn, lại âm u đáng sợ, vô số bóng người lướt qua, nhao nhao xông ra khỏi trấn Thạch Mã từ các hướng, huyết sáo quái dị, mang theo yêu khí nồng nặc và sự vui mừng, nghênh đón các vị đường quan đang hùng hổ tiến về phía trấn.

Thiết Tuấn Đại đường quan với thân xác phàm trần, thoát nhìn tạo áp lực cho trấn này, không giống như Mạnh nhị công tử ra tay thần bí, đáng sợ như vậy, nhưng ông ta cười lên con ngựa vẫn đầu ghê bọc da hổ, dẫn theo lực sĩ mặc giáp sắt phía sau, lại càng chạy càng nhanh.

Từ xa chỉ nghe thấy tiếng đá lở ầm ầm, như một trận động đất hủy diệt tất cả, từ xa đến gần.

Ở mấy chỗ khác, bốn vị Tiểu đường quan cũng dẫn người giết tới, tiếng hô vang trời, sát khí cuộn cuộn, cũng khiến trấn này nguy ngập.

“Lão già lùn đầu to Thiết Tuấn, đừng kiêu ngạo...”

Nhưng đối mặt với nguy cơ đáng sợ này, đám yêu nhân Bất Thực Ngưu nghênh đón từ trong trấn ra, lại chỉ có một thân tà khí, hai bên nhanh chóng tiếp cận nhau trong rừng, còn chưa chạm mặt trực tiếp, liền đã có người lớn tiếng kêu lên.

Chỉ thấy một người nam nhân cao lớn, cao gấp đôi người thường, tay cầm một cây trường thương Độc Giác Độc Nhân, xông ra khỏi đám đông, miệng la hét, tiếng kêu ô uế vô cùng:

“Các sư huynh đệ tránh ra, để Đông Hải Cự Linh Thần ta đến gặp ông ta một lần, ta và Thủ Tuế Đại đường quan này giao thủ thật lâu.”

“Chúng ta không bắt nạt ông ta, cứ theo quy củ giang hồ...”

“...”

Trong tiếng la hét ầm ĩ của hắn ta, cơ thể lại như không ngừng phình to, trên đỉnh đầu hiện ra hồn quang cuộn cuộn, bỗng nhiên hít sâu một hơi, như thể không khí trong phạm vi mười trượng xung quanh, đều bị hắn ta hút vào bụng, thân hình không lồ, đột nhiên giờ bình khí lên quá đỉnh đầu.

“Xoạt...”

Lúc dùng sức đập xuống, cuồng phong gào thét tứ phía, đâu chỉ có Thiết Tuấn Đại đường quan.

Thậm chí ngay cả những vệ sĩ mặc giáp sắt bên cạnh Thiết Tuấn Đại đường quan, cũng sắp bị hắn ta đập thành thịt vụn.

“Hừ!”

Mà đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ này, Thiết Tuấn Đại đường quan đang cưỡi ngựa cũng sa sầm mặt mày, đối mặt với tiếng la hét ô ửế của yêu nhân kia, thậm chí còn không thém liếc mắt nhìn.

Thanh đại đao trong tay thuận thế nâng lên, liền chỉ nghe “ầm” một tiếng, thanh đao này đụng vào cây trường thương Độc Giác Đồng Nhân trong tay của cự hán khổng lồ kia, động tác thoát nhìn rất nhỏ, nhưng lại đụng cho cây trường thương Độc Giác Đồng Nhân kia bay vút lên trời.

Ngay cả người đàn ông khổng lồ này, cũng bị đánh bay ra ngoài mấy trượng, lộn nhào trên không trung, đập gãy một cái cây to ôm không xuể.

“Mẹ kiếp...”

Cự hán này lại lăn lộn hai vòng trên mặt đất, mới ngồi vững, lau mặt một cái, mặt không đỏ, thở không gấp, lại nhặt

binh khí trên mặt đất lên, chỉ vào Thiết Tuấn Đại đường quan quát: “Các sư huynh đệ, ta đã thử bản lĩnh của lão quỷ đầu to này cho các người rồi!”

“Đối mặt với con chó của Mười Họ này, không cần phải nói gì đến quy củ, cùng lên đi, chém chết là được...”

“...”

“Xi...”

Mà Thiết Tuấn Đại đường quan vẫn luôn không thèm nhìn hấn ta lấy một cái, ngay cả tốc độ của ngựa cũng không giảm xuống, sau khi đánh bay hấn ta bằng một đao, vẫn tiếp tục xông về phía trước, nhưng trên ngựa, lại bỗng nhiên vươn ra từng sợi xích sắt móc câu kỳ dị, lao thẳng về phía cổ hấn ta.

Nhìn thấy cự hấn này sắp bị quân lấy cổ, kéo xuống ngựa, lại từ trên cây bên cạnh, bỗng nhiên có một tiểu nha đầu trông nhỏ nhắn nhảy xuống, hai tay nhỏ bé chặn lại, liền đánh bay móc câu trở về.

Miệng cười khúc khích: “Đã biết Bành sư đệ không được rồi, mấy năm nay huynh vẫn luôn đấu pháp với Quỷ Môn Lệ gia, bản lĩnh của người sống đã bị bỏ bê rồi!”

Theo tiếng cười của tiểu nha đầu, trên cây bên cạnh, sâu trong rừng, không ngừng có bóng người xông ra, có người đứng bên cạnh xem náo nhiệt, cười ha hả, cũng có người đứng trên cành cây bên cạnh, hướng về phía trước, bỗng nhiên vung tay áo, không biết sử dụng pháp môn gì.

“Ừ ừ...”

Chương 940. Cần Làm Chính Sự Rồi (2)

Chương 940: Cần Làm Chính Sự Rồi (2)

Lại là trong nháy mắt này, xung quanh bỗng nhiên trở nên cát bay đá chạy, mây đen dày đặc, con ngựa kỳ quái mà Thiết Tuấn Đại đường quan cười, anh dũng phi thường, vệ sĩ mặc giáp sắt đi theo phía sau, càng thêm dũng mãnh hung hãn, đối mặt với những yêu nhân này, không hề có chút sợ hãi.

Nhưng lúc này, cũng không khỏi ghìm cương ngựa, có người còn đưa tay che mắt tọa kỵ, sau đó nhìn về phía trước, trong mắt không khỏi có chút kinh ngạc.

Đột nhiên nhìn thấy, ngay trước mặt bọn họ, vốn chỉ là một sườn dốc thoải thoải trong rừng, cưỡi ngựa đi qua là không sao, nhưng trong nháy mắt này, lại không hiểu sao biến thành vách đá dựng đứng, núi non hiểm trở, bên trong có mây đen cuộn cuộn, bên tai có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru.

Con ngựa cười cũng bị kinh động, nhìn vách đá dựng đứng trước mặt không dám xông lên, ngay cả vệ sĩ mặc giáp sắt trên ngựa, cũng nhíu mày, cố gắng nhìn về phía trước, muốn nhìn thấu ảo ảnh này, nhưng lại không phát hiện được gì.

Nếu có thể nhìn thấu ảo ảnh, vậy thì đây là ảo ảnh, nếu không nhìn thấu, vậy thì đây là thật.

“Ừ ừ...”

Cũng trong nháy mắt này, bên cạnh vách đá dựng đứng, mang theo tiếng cười quái dị, lại là từng con ác quỷ bò ra từ vách đá, nhao nhao vồ lấy Thiết Tuấn Đại đường quan và vệ sĩ

mặc giáp sắt phía sau ông ta, khí thế âm u, dường như muốn kéo bọn họ rơi xuống vách đá.

Những vị Tiểu đường quan đang xông lên đều kinh hãi dừng lại, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà phía Thiết Tuấn Đại đường quan, nhìn làn khói đen cuộn cuộn trước mặt, trong nháy mắt biến thành con đường phía trước là vách đá hiểm trở cùng với vô số bàn tay quỷ dây leo vươn ra từ vách đá, vệ sĩ mặc giáp sắt phía sau và con ngựa cưỡi, đều đã có chút hoảng loạn, đội hình cũng có chút bất ổn.

Mà Thiết Tuấn Đại đường quan phía trước, lại đột nhiên nhíu mày, coi vách đá hiểm trở và từng con ác quỷ như không khí, mà đột nhiên hít một hơi thật sâu.

Ngay sau đó, ông ta bỗng nhiên há miệng quát lớn, phun ra một trận cuồng phong, lại thổi đến trời đất tối sầm, cát bay đá chạy, một bên mờ mịt, ngay cả cây cối xung quanh, cũng không biết bị thổi gãy bao nhiêu.

Cho dù là vách đá dựng đứng trước mặt, hay là từng con quỷ khí vươn ra từ vách đá, cùng với quỷ vụ tràn ngập trên núi, lại đều bị ông ta thổi tan bằng một hơi này, ầm ầm, dường như ngay cả ngọn núi trước mặt cũng bị thổi sập.

Trong làn sương mù, thậm chí còn có thể nhìn thấy không biết bao nhiêu bóng người yêu nhân, cũng bị luồng gió này thổi bay ra ngoài, mang theo tiếng kêu quái dị, cùng với tiếng kêu hoảng loạn vô cùng kinh ngạc.

Đợi đến khi luồng gió mạnh này thổi qua, lại chỉ thấy, trước mặt đã sạch sẽ, ngay cả đá cũng không còn sót lại mấy cục, không còn vách đá hiểm trở, vẫn là ở trong khu rừng kia, một con đường nhỏ quanh co, đi thẳng đến trần.

Nhưng trước con đường nhỏ này, lại đứng ba bóng người, một người chấp tay sau lưng đứng, một người nửa ngồi xồm, một người treo một tay trên cây bên cạnh.

Trong đó, người đứng ở giữa, là ông chủ gánh hát, trên mặt vẫn còn vẽ màu sắc, người nửa ngồi xồm là một nam nhân đội mũ rơm, người treo trên cây, chính là tiểu nha đầu vừa rồi ra tay, dường như trận cuồng phong vừa rồi, chỉ có ba người bọn họ có thể chống đỡ.

“Dù sao cũng là người quen cũ...”

Đối diện trực tiếp với Thiết Tuấn Đại đường quan, ông chủ gánh hát kia, thậm chí còn có vẻ thông dong, cười nói: “Thiết Tuấn lão ca, sao lại không khách khí như vậy, vừa gặp mặt đã ra tay độc ác như vậy, chẳng lẽ người quen cũ gặp nhau, ngay cả hứng thú chào hỏi cũng không có sao?”

“Ngươi là yêu nhân Bất Thực Ngưu, ta là đường quan trấn thủ Tây Lĩnh đạo của Chu gia.”

Thiết Tuấn Đại đường quan nhìn thấy bọn họ, cũng từ từ giơ tay lên, ra hiệu cho người phía sau dừng lại, ông ta ngồi trên ngựa, khẽ thở dài một hơi, nói: “Hiện giờ ngươi ta đều vì chủ nhân của mình, còn có gì để nói?”

“Hay là nói, ngươi cho rằng bộ đồ chơi của Bả Hí môn các ngươi, có thể chiếm được tiện nghi trước bản lĩnh Thủ Tuế Nhân của ta?”

“...”

Ông chủ gánh hát Kim Trần Nhi cười nói: “Đều nói Thủ Tuế khắc chế Bả Hí, ngươi đến trước Bả Hí môn chúng ta nói lời ngông cuồng như vậy cũng không có gì lạ, nhưng Bả Hí môn trấn áp không được ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng không coi Bất Thực Ngưu ra gì?”

Thiết Tuấn Đại đường quan nghe vậy, lại bỗng nhiên im lặng, rõ ràng, ngay cả ông ta cũng không nói ra được lời không coi Bất Thực Ngưu ra gì.

“Mọi người đều là người minh bạch, hà tất phải làm tuyệt tình như vậy?”

Ông chủ gánh hát cười nói: “Thiết Tuấn lão ca, nếu ngươi cưỡng ép tấn công tể đàn của chúng ta, Bất Thực Ngưu chúng ta cũng không sợ, chỉ là thành hay không thành tạm thời không nói, Thủ Tuế Nhân các ngươi đao hung ác, nhưng Tiểu đường quan và chạy vật dưới trướng ngươi, e là cũng sẽ chết không ít trong tay chúng ta.”

“Đều là người quen cũ, lại là làm việc cho người phía trên, chuyện này không đáng, cho nên, mọi người hãy bớt giận, đừng cúi đầu đánh nhau, không bằng chúng ta đánh cược một trận, như thế nào?”

“...”

Thiết Tuấn khẽ giật mình, lạnh lùng nói: “Đánh cược như thế nào?”

“Cứ đánh cược xem ngươi có bản lĩnh này hay không, trong vòng ba nén nhang, xông lên trấn Thạch Mã!”

Ông chủ gánh hát cười lớn, nói: “Nếu ngươi có bản lĩnh này, không cần ngươi để mấy tên chạy vật dưới trướng phải liều mạng, môn đồ Bất Thực Ngưu trấn Thạch Mã chúng ta sẽ giao vào tay ngươi.”

“Nếu ngươi không có bản lĩnh này, cũng đừng vung đao loạn sát, ngoan ngoãn trở về trước mặt chủ tử Thủ Tuế của các ngươi dập đầu đi!”

“Đương nhiên, đã là chúng ta đề nghị đánh cược này, thì cũng phải có chút thành ý, thành ý của ta chính là, trong ba nén nhang ngươi xông lên trấn Thạch Mã, ta thay đại sư huynh

nhà chúng ta bảo đảm, hấn sẽ không đích thân ra tay, như thế nào?”

“...”

Thiết Tuấn Đại đường quan trên ngựa khẽ gật đầu, miệng quát lớn, xông thẳng ra: “Ta là Thủ Tuế Chấp Dao Đại đường quan, chỉ vì phụng mệnh đến đây giết giặc, ai muốn đánh cược với đám yêu nhân các ngươi?”

“Tất cả nghe lệnh, yểm trợ ta, xem ta chém giết yêu nhân như thế nào...”

Chương 941. Uy Lực của Đại Đường Quan (1)

Chương 941: Uy Lực của Đại Đường Quan (1)

“Xoạt xoạt...”

Một trận chiến ác liệt, trong nháy mắt bùng nổ, con ngựa âm trầm quỹ kỳ dưới thân Thiết Tuấn Đại đường quan, khí thế như vũ bão, thanh đại đao trong tay vung xuống, trong nháy mắt liền cuộn lên cát bay đá chạy, như thể cả khu rừng, đều run rẩy.

Mà phía Bất Thực Ngưu, lại là tiếng cười quái dị liên tục, đều cùng nhau sử dụng bản lĩnh, lao thẳng về phía trước nghênh đón.

Mà từ đây bắt đầu, không chỉ là phía Thiết Tuấn Đại đường quan, mà ngay cả mấy hướng khác của trấn Thạch Mã, cũng có Tiểu đường quan Thủ Tuế môn đạo, mỗi người đều nhận được lệnh, dẫn người giết về phía trấn, đều là thần hồn cuộn cuộn, sát khí ngập trời.

Mỗi một vị Tiểu đường quan này, dưới trướng đều có ba vị Cháp Đao chấp sự, mười mấy tên chạy vặt, kỳ thực cộng lại, cũng chỉ là hơn hai mươi người, nhưng thân là Thủ Tuế, mỗi người đều có tuyệt kỹ, lại thật sự chỉ là hung khí ngập trời, nơi đi qua, ngay cả chó bên đường cũng sợ đến mức không dám sủa.

“Đăng Hỏa Phúc hội, ai dám mạo phạm?”

Nhưng tương tự, trong trấn Thạch Mã, cũng có người dẫn người ra, nghênh đón những vị Tiểu đường quan này, thi triển

kỳ thuật, trong nháy mắt liền đánh nhau.

“Nên ra tay rồi...”

Mà vào lúc này, ngay cả trong trấn Thạch Mã, Tôn lão gia tử và Thang đàn chủ, cũng đều nhìn nhau, tâm tư khó định, bách tính trong trấn này, thậm chí ngay cả giáo đồ bình thường của Nhất Tiển giáo, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng bọn họ lại rõ ràng.

Suy nghĩ xoay chuyển trong nháy mắt, bỗng nhiên kêu lên: “Các sư huynh đến rồi, chúng ta còn trốn trong trấn, có ích gì?”

“Nghênh đón ra ngoài, nếu có thể được các sư huynh coi trọng, còn không biết sẽ có tạo hóa gì!”

“...”

Lời vừa dứt, cũng cùng nhau đứng dậy, xông ra ngoài, có người mang theo vũ khí, còn có người điếm danh thuộc hạ của mình, trong nháy mắt liền có một hai trăm người, mỗi người đều cầm vũ khí, oai phong lẫm liệt.

Từ trước khi môn đồ Bất Thực Ngưu xuất hiện, bọn họ chỉ trốn trong trấn Thạch Mã, trong lòng tuy nghĩ không thể chạy trốn, nhưng cũng không có ai đầu sắt đến mức trực tiếp xông ra, nhưng hiện giờ lại khác, sẽ không ai trốn trong trấn nữa.

Hào cường huyện Liễu, Tôn lão gia tử, lão Đàn chủ Đại Thiện Bảo, Mã chương quầy Vạn Mã bang, con rể của Ô Lão Lão, thậm chí ngay cả ông chủ cửa hàng quan tài trong trấn, cũng xông ra khỏi trấn, bày ra một trận quan tài ở tứ phía.

Như khí thế nghiền ép, xung quanh trấn Thạch Mã, lập tức liền có kỳ thuật xuất hiện, náo nhiệt phi thường, các loại kỳ nhân, đều giao đấu, đánh qua đánh lại, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng, cũng như tâm linh tương thông, mọi người đều chỉ muốn so tài bản lĩnh, lại không có ai thật sự liều mạng, ngược lại là thỉnh thoảng chú ý đến hướng mà Thiết Tuấn Đại đường quan đang xông tới, miệng hô hào chém giết vang trời, nhưng chỉ quan tâm đến động tĩnh ở đó.

“Xoạt...”

Thiết Tuấn Đại đường quan tay cầm đại đao, cưỡi con ngựa vằn đầu ghê bọc da hổ, xông thẳng xuống sườn núi, chém giết về phía những yêu nhân Bất Thực Nguru đang chặn đường, nhưng khi đã đến gần, bóng dáng của những yêu nhân kia, lại theo một trận âm phong thổi tới, đột nhiên đã biến mất.

Chỉ là trên con đường nhỏ phía trước, bỗng nhiên xuất hiện thêm vài thứ.

Đó là một ngôi mộ lẻ loi, trông có vẻ lâu đời, nhưng lại vừa vặn nằm ngay giữa đường, vừa hay chặn đường bọn họ, trước mộ vẫn còn dấu vết thắp hương cúng bái, quỷ dị vô cùng.

“Di phân thuật?”

Thiết Tuấn Đại đường quan sa sầm mặt mày, nhận ra đây là một loại tà thuật của yêu nhân.

Có thể thông qua niệm chú thắp hương, di chuyển mộ ở nơi khác đến trên đường, con đường này, liền trở nên không âm không dương, người sống sẽ bị chặn đường, người chết cũng sẽ được mời vào làm khách.

Thuật pháp này, đã là bí thuật của Hại Thủ môn đạo, cũng là một trong những thuật pháp khó giải quyết nhất được công nhận trong Hại Thủ môn đạo.

Nguyên nhân chính là, phá mộ là tội nặng, người bày ra thuật pháp này vô cùng âm hiểm, hoặc là sẽ bị chặn đường, hoặc là bị thứ trong mộ làm hại, hoặc là, cần phải gánh chịu

âm đức bị tổn hại do phá mộ, ba đầu đều bị chặn lại, trong ngoài đều không phải người tốt.

“Hừ!”

Nhưng Thiết Tuấn Đại đường quan lại cười ngửa tới, lại không chút do dự, trong nháy mắt liền vung đao, chém thẳng về phía ngôi mộ này.

Chỉ nghe thấy tiếng cát đá bị cắt, đột nhiên liền nhìn thấy, ông ta lại trực tiếp bầy cả ngôi mộ này cùng với mặt đất phía dưới lên, cả ngôi mộ đều bị bầy lên giữa không trung, sau đó lực đao rung lên, trong nháy mắt đánh tan.

“Đường quan đầu to, trả mộ phần cho ta...”

Trong đất mộ bay tung tóe, có tiếng khóc gào xuất hiện, bên trong có oan hồn vô tội, kêu gào vô lấy mặt Thiết Tuấn Đại đường quan, lại bị ông ta hừ một tiếng, trực tiếp thổi tan.

Ngay sau đó, ông ta giơ dây cương lên, lại lao về phía trước, đèn đuốc trên trán Thạch Mã cuối con đường nhỏ, như gần ngay trước mắt, đừng nói ba nén nhang, với tốc độ này, thoát nhìn chỉ là trong vài hơi thở, người đã đến nơi.

“Hô!”

Nhưng cũng ngay lúc này, bên đường nhỏ, có người quỳ xuống đốt giấy, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lùng âm u, tờ tiền giấy đang cháy trong tay, bỗng nhiên vung nhẹ sang bên cạnh.

Thiết Tuấn Đại đường quan đang phi ngựa, lại chỉ cảm thấy hoa mắt, dụi mắt nhìn lại, con đường thẳng tắp phía trước, lại bỗng nhiên bị một trận gió thổi qua, biến thành hai ngã rẽ quanh co, mờ ảo, dường như đều dẫn đến trấn Thạch Mã.

Chương 942. Uy Lực của Đại Đường Quan (2)

Chương 942: Uy Lực của Đại Đường Quan (2)

Mà ở ngã ba hai con đường, đều có bóng đen mờ ảo, cười ngựa giầy, trên người cầm một loạt bốn lá cờ, ánh mắt lạnh lùng, giơ cao binh khí trong tay, nhìn thẳng về phía Thiết Tuấn Đại đường quan.

“Đây đường quan chân ngắn, đường sinh tử đã mở, xem ngươi lựa chọn như thế nào?”

“...”

“Giả thần giả quỷ!”

Thiết Tuấn Đại đường quan không giảm tốc độ, đối với lời nói âm hiểm trong miệng bọn họ, càng là nghe như không nghe thấy, quát lớn một tiếng, xông thẳng về phía ngã ba này, huyết khí cuộn cuộn trên người kích động, con ngựa vằn đầu ghê bực da hổ dưới thân trực tiếp nhảy lên cao, hóa thành một đám mây đen, xông thẳng về phía trước.

Ông ta thậm chí không thèm nhìn hai con đường này, chỉ nhìn chăm chăm trấn Thạch Mã phía trước, xông thẳng tới.

“Xoạt...”

Mà quỷ tướng cười ngựa giầy kia, thấy vậy cũng nổi giận, cùng xông lên không trung, kẹp đánh Thiết Tuấn Đại đường quan, lại bị ông ta quát lớn một tiếng, giầy người đều nứt vỡ, rơi xuống đất bốc cháy, hai con đường cũng hợp lại thành một.

Mà khi Thiết Tuấn Đại đường quan này rơi xuống, vẫn ở trên con đường kia, hung mãnh vô song, lao nhanh về phía trước, khoảng cách đến trấn Thạch Mã, đã như chỉ còn một bước chân.

Nhưng cũng ngay lúc này, tiểu nha đầu công gia gia kia cũng đã lao ra, hai nắm đấm nhỏ nhắn nắm chặt, đột nhiên đấm về phía mặt ông ta, lộn nhào, liên tiếp qua mấy chiêu.

Trong rừng hai bên, cũng nhất thời người đông như kiến, không biết có bao nhiêu người cười quái dị, mắng nhiếc: “Lão già đầu to này quả nhiên là người đứng đầu Thủ Tuế môn đạo ngoài Chu gia, người xem cái dáng vẻ hung hãn này, ngay cả não cũng không có...”

“Cái đầu to như vậy, bên trong lại không có não, vậy có cái gì?”

“Ha ha, đường đường là Thủ Tuế Thượng Kiêu, lại tình nguyện làm chó săn, người nói trong đầu hãn ta chứa cái gì?”

“...”

Trước mặt có vô số quỷ ảnh xông tới, càng có những lời nói âm trầm dày đặc, nhưng lại vô cùng rõ ràng, chui vào tai mình, Thiết Tuấn Đại đường quan căng mắt, hung hăng xông lên, lại coi những yêu ma quỷ quái này như không khí, chỉ xông về phía trước.

“Kim Trần Tử sư huynh, huynh cứ mắng hãn như vậy, có tác dụng gì đâu, người ta dường như không thèm để ý đến chúng ta...”

Lặng lẽ, cũng có người tò mò hỏi, lại nghe ông chủ gánh hát kia cười hì hì: “Người yên tâm đi, tuyệt đối có tác dụng, Thủ Tuế đường quan đầu to này, kỳ thực là người nhỏ mọn nhất, người mắng hãn một câu, hãn đều phải tức giận trong lòng nửa ngày.”

“Nhưng hắn lại nói cái gì là công phu dưỡng khí, giả vờ như mình không để ý, vì vậy người càng mắng hắn, hắn càng giấu trong lòng, sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ...”

“...”

Vì vậy, càng nhiều âm thanh kỳ quái, cùng lúc tràn ra, trước mặt Thủ Tuế Đại đường quan Thiết Tuấn, cũng có quỷ ảnh mờ ảo, yêu nhân Bất Thực Nguru, cùng hiện thân, từ trên không, dưới đất, hoặc là không lộ mặt, nhưng chiêu thức hung ác, đồng loạt nhắm vào ông ta.

...

...

“Yêu nhân Bất Thực Nguru, cũng có chút bản lĩnh, lại có thể dây dưa với vị Thủ Tuế Đại đường quan kia?”

Trên trần Thạch Mã, Hồ Ma nhìn xung quanh gió tanh mưa máu, ác chiến, cũng khẽ thở dài một tiếng, kỳ thực, mình cũng nên đi qua xem một chút, đó chính là Đại đường quan của Thủ Tuế môn đạo, xem thử bản lĩnh của ông ta, có thể giúp ích cho mình bao nhiêu?

Chỉ tiếc, mọi chuyện vẫn phải phân biệt nặng nhẹ...

Người Mạnh gia, người Mạnh gia...

Trước đó đã cảm thấy, nếu chỉ dọa người Mạnh gia chạy đi, tuy mình có chút lợi, nhưng trong lòng lại cảm thấy thiệt thòi lớn, hiện giờ lại vừa hay, có người đón tiếp vị Đại đường quan kia, bảo vệ Đẳng Hỏa Phúc hội trong trần này.

Vậy mình, nên dành thời gian làm chính sự rồi...

Khẽ nghiêng răng, đã quyết định, liền từ từ lùi lại, và từ từ lấy ra một cây hương xanh từ trong ngực đốt lên, không lâu sau, liền nhìn thấy Tiểu Hồng Đường đội lò than trên đầu, chạy lon ton, xuất hiện trong tầm mắt mình.

Hắn ra hiệu cho Tiểu Hồng Đường, lại an ủi Mã gia đang nóng nảy và không kiên nhẫn, liền lặng lẽ mò về phía bên kia rừng mà không kinh động bất kỳ ai.

“Giáo Chủ đâu?”

Trong tổng đàn, Diệu Thiện Tiên Cô cũng kích động: “Ta đi mời Giáo Chủ đến gặp đại sư huynh.”

“Không đúng, không hợp quy củ, phải là đại sư huynh đi gặp Giáo Chủ mới đúng.”

“...”

Nhìn dáng vẻ này, có chút muốn khoe khoang gì đó với đại sư huynh, chỉ là vừa đứng dậy, nhìn xung quanh mấy lần, lại có chút bất ngờ: “Ồ, Giáo Chủ đi đâu rồi?”

“Hắn là Giáo Chủ, hà tất phải báo cáo với chúng ta hắn đi đâu?”

Ngược lại là vị đại sư huynh trông như lão nông trên ruộng kia, khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt xa xăm, nói: “Lần này dù sao thời gian cũng quá ngắn, cho dù nhận được tin, cũng có quá ít người có thể đến đây trong vòng hai ngày ngắn ngủi.”

“Kim Bì Quả Sắc, Bình Đoàn Điều Liễu bát hành đại đệ tử, chỉ có ta và Kim Trần Nhi sư đệ chạy tới kịp, những người còn lại tuy là môn đồ Bất Thực Ngưu, nhưng bản lĩnh không đủ, nếu muốn đối phó với một vị Đại đường quan, cộng thêm vị Mạnh nhị công tử trong Mười Họ kia, vẫn sẽ có chút khó khăn.”

“Chỉ là không biết, ông trời đã khai ân, đưa Giáo Chủ của chúng ta trở về, liệu có cho chúng ta một bất ngờ hay không?”

“...”

“...”

Lúc môn đồ Bất Thực Ngu xuất động, vô số người quan tâm đến tình hình, Hồ Ma cũng đã ra khỏi trấn, khẽ thở dài một tiếng, nói với Tiểu Hồng Đường: “Đi đánh ám hiệu đi!”

“Ai nói đối mặt với người Mạnh gia và Đại đường quan, thì nhất định phải ở đây chờ đợi?”

“Chúng ta, giết qua đó!”

Chương 943. Ta đến giết người (1)

Chương 943: Ta đến giết người (1)

“Không phải là ta không thấy rõ sự tình, xử sự không thích đáng, thực tế là thuật pháp của yêu nhân Bất Thực Ngưu tà môn, không thể tính kế theo lẽ thường...”

Cùng lúc đó, quan đại đường Thiết Tuấn cũng phi ngựa thẳng đến trấn Thạch Mã, các yêu nhân từ xa đã đón đầu ông ta, một trận đấu pháp ác liệt nổ ra. Lúc này ở ngoại ô trấn Thạch Mã, cách chừng hai mươi dặm, bên cạnh một ngôi làng hoang tàn đổ nát, Mạnh nhị công tử cũng thở dài thườn thọt.

Trước đây, phép thuật bị phá hủy, ném đá trúng chân, liên tiếp gặp thất bại nặng nề, khiến tâm trạng y bức bối, vô cùng tức giận. Nhưng khi Thiết Tuấn Đại đường quan lao ra ngoài, y lại từ từ thu hẹp cơn thịnh nộ này lại.

Khẽ thở dài một tiếng, trên khuôn mặt của y lại như mang theo vẻ tự giễu: “Tóm lại là thời vận của ta không đủ, lại gặp phải đám yêu nhân Bất Thực Ngưu tập trung ở đây, nhưng vô luận như thế nào, chuyện này nếu như cũng xử lý không được...”

“... Người trong nhà sẽ không nghe ta giải thích, ta xuất thế tranh cơ hội thiên mệnh, sẽ không còn nữa, thậm chí có khả năng sẽ bị đại ca tiến vào âm phủ, phụng dưỡng lão tổ tông!”

“...”

Nha hoàn thiếp thân bảo hộ vẫn luôn ở bên cạnh y, cũng tương tự hiếu tình thể đang kịch liệt, lo lắng nói: “Công tử, vậy chúng ta hẳn là...”

“Mượn binh!”

Mạnh gia nhị công tử có chút cắn răng, dường như đáy mắt nổi lên một vòng âm lãnh, thấp giọng quát: “Giúp ta lập hương án, ta muốn hướng phủ thần mượn âm binh!”

“Mượn âm binh, động tĩnh quá lớn, sao có thể giấu được vị kia ở Minh Châu, nhiệm vụ này của ta, liền hoàn toàn thất bại, nhưng, mượn âm binh tới, san bằng nơi phản nghịch này, giết sạch đám yêu nhân Bất Thực Ngưu, bề ngoài cũng có thể nói được!”

“Ít nhất, ta không cần lo lắng ở tuổi này, đã phải xuống dưới hầu hạ.”

“...”

Lời này vừa nói ra, ngay cả nữ tỳ thân cận bên cạnh nghe thấy, cũng rõ ràng giật mình, vội vàng khuyên nhủ: “Công tử, mượn âm binh phải trả ra cái giá quá lớn, cho dù là thân phận của ngài, cũng không tránh khỏi báo ứng...”

“Chẳng lẽ ta còn lựa chọn nào khác?”

Vị Mạnh nhị công tử này, cũng nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt dưới ánh đèn lập lòe, có vẻ hơi vắn vẹo, nhìn chăm chăm về phía trấn Thạch Mã.

Lúc này y đối với đám yêu nhân trong trấn Thạch Mã kia hận thù, còn mãnh liệt hơn cả Thiết Tuấn Đại đường quan, hận không thể đích thân chém giết phản tặc, nhưng thiên kim chi tử, không ngồi dưới mái hiên sắp sập, hiện giờ tình hình ở đó không rõ ràng, tự nhiên y cũng sẽ không đích thân đến trấn mạo hiểm như vậy.

Nhưng đã như vậy, nếu không mượn âm binh tới, chẳng lẽ mình đường đường là Mạnh gia công tử, cũng chỉ có thể ở đây nhìn xem, chờ kết quả?

Cho dù lão già đầu to Thiết Tuấn Đại đường quan kia, cuối cùng thật sự có thể đánh đuổi đám yêu nhân kia, thì có lợi ích gì cho mình?

“Đừng lải nhải nữa, mau bày hương án!”

Thấy công tử tức giận như vậy, kiên quyết như vậy, trên mặt nữ tỳ này cũng hiện lên một tia lo lắng, vốn định khuyên y suy nghĩ thêm, hoặc là trước tiên mời đại quân gia đến thương lượng một chút, hiện giờ cũng chỉ có thể im lặng.

Nàng ta tự mình đi lấy hương án tới, trải một lớp vải đen lên trên, lại đặt ba cái đĩa tinh xảo, hai cây nến có hoa văn kỳ dị, còn có một cái lư hương.

Sau đó quay người nhìn về phía Mạnh nhị công tử, do dự nói: “Công tử, định mượn binh của vị Phủ Quân nào?”

Mạnh nhị công tử cũng cầm bút lên, lơ lửng giữa không trung, trầm tư hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Trên Tây Lĩnh đạo, chỉ có hai vị Phủ Quân có thể cho mượn ba nghìn âm binh.”

“Minh Châu Phủ Quân thì không cần nghĩ nữa, Cồn Châu Phủ Quân và Mạnh gia không cùng một phe, hơn nữa trước đó vị Phủ Quân này bị Ngũ Sát Thần ức hiếp thảm hại, âm hồn dưới trướng đều bị cướp đi, e là dưới trướng cũng không gom đủ ba nghìn âm binh, vậy thì...”

“Hiện giờ thời gian này, khoảng cách này, có thể cho ta mượn ba nghìn âm binh, chỉ có vị kia...”

“...”

Âm thanh trầm ngâm, trực tiếp đưa ra quyết định, cầm lấy một tờ giấy trắng, im lặng một lát, liền cầm bút viết lên trên:

“Thông Âm Mạnh thị hành nhị Tư Lý dâng hương bái lạy Tây Lĩnh Âm Phủ Chí Thánh Chân Quân cầu xin mượn ba nghìn âm binh tuân theo hiệu lệnh của ta trừ gian diệt ác phù chính nghĩa dâng hương quả thật mệnh...”

Thấy y đã quyết tâm, nghiêm túc, thật sự nhần tâm viết xong tờ giấy, liền đi đến trước hương án, chuẩn bị lập đàn mượn binh, nữ tỳ này cũng chỉ có thể lặng lẽ lui sang một bên, chỉ là trên mặt đã tràn đầy vẻ lo lắng.

Với thân phận người Mạnh gia của y, mượn âm binh của Phủ Quân, tự nhiên là không khó, nhưng sau khi mượn âm binh, tình hình sẽ không ai có thể nắm chắc...

Lại không ngờ, vị Mạnh nhị công tử kia, đã định đưa tờ giấy đến gần nến để đốt, nhưng trong rừng bên cạnh, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng quạ bay lên, không khí dường như trở nên xơ xác tiêu điều thêm vài phần.

Nến trên hương án, lại bỗng nhiên tắt, Mạnh nhị công tử cũng cảm thấy không ổn, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

“Đường đường là con cháu của Mười Họ...”

Trong rừng, có tiếng vó ngựa nặng nề, chậm rãi đến gần, màn đêm dày đặc dường như càng thêm tối tăm vài phần, ngay cả ánh đèn lồng treo khắp rừng bên cạnh bọn họ, cũng không thể chiếu sáng đến đó.

Chương 944. Ta đến giết người (2)

Chương 944: Ta đến giết người (2)

Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, từ trong rừng, đi ra một bóng đen cưỡi ngựa, nhìn chăm chăm bọn họ, trong giọng nói dường như có chút chế giễu: “Chỉ có đức hạnh này?”

“Hừm?”

Mạnh nhị công tử trong nháy mắt biến sắc.

Mà nữ tỳ bên cạnh y, càng là nổi giận đùng đùng, quát về phía bóng đen trên ngựa: “To gan, ngươi là con chó hoang ở đâu ra, gặp quý nhân Mạnh gia, còn không xuống ngựa bái lạy, lại còn dám nói lời xúc phạm?”

“Không cần bày ra cái giá đó nữa.”

Người trên ngựa không hề bị lời quát mắng nghiêm khắc của nữ tỳ ảnh hưởng, dường như còn cười, nói: “Hắn ta trước mặt ta, còn không xứng với hai chữ quý nhân, ta đến đây, cũng không phải để cãi nhau với một con nha hoàn chân to, mà là đến để giết các ngươi.”

Vừa nói, hắn vừa giơ đao trong tay lên, con ngựa cưỡi cũng phát ra tiếng thở phì phì phản kích.

Bắt đầu đi càng lúc càng nhanh, tiến về phía bọn họ.

“Cái gì?”

Nữ tỳ nghe vậy, thì giật mình, ngay cả đầu óc, cũng hơi choáng váng.

Mà sau lưng nàng ta, vị Mạnh nhị công tử - Mạnh Tư Lý kia, càng là kinh ngạc, nhất thời khó có thể tưởng tượng, nếu không phải vì mất mặt, lúc này y thậm chí còn muốn móc tai, không phải giả vờ, mà là thật sự y tưởng mình nghe nhầm.

Thế giới này đã điên rồi sao, ngay tại nơi hoang vu hẻo lánh này, lại tùy tiện có người chạy ra muốn giết mình?

Thanh danh của Thông Âm Mạnh gia, từ khi nào đã trở nên rẻ mạt như vậy?

Mà ngoài sự hoang đường, y thậm chí còn không nhịn được cười, mình vốn đã đầy phần nộ, gần như không nhịn được, muốn đích thân đến trấn kia giết người, chỉ là vì thân phận, không thể làm chuyện mất mặt như vậy.

Hiện giờ lại có kẻ to gan lớn mật như vậy, tự mình đưa đến trước mặt mình, như thể ông trời biết mình nhịn khổ cực, đưa người đến cho mình trút giận.

“Tu...”

Mà cũng ngay lúc người trên ngựa kia nói ra câu này, thậm chí đã bắt đầu giục ngựa đến gần, sự kinh ngạc trong lòng nữ tỳ không kém gì Mạnh nhị công tử, nhưng nàng ta cũng lập tức phản ứng lại, bỗng nhiên lấy ra một chiếc còi xương màu trắng từ trong cổ.

Ngậm trong miệng, liền dùng sức thổi, âm thanh kỳ quái chói tai, trong nháy mắt truyền đi xa trong đêm tối.

“Gọi người?”

Mà nghe thấy tiếng còi này, bóng đen trên ngựa, cũng bỗng nhiên nheo mắt lại.

Đối với Hồ Ma mà nói, tâm trạng lúc này, cũng cực kỳ phức tạp, phần khích đến mức tay hơi run.

Đó chính là người Mạnh gia...

Từ trước khi Đăng Hỏa Phúc hội này bắt đầu, hắn chưa từng nghĩ thật sự có thể làm gì được người Mạnh gia này, cho dù đã biết tên này, đến đây là vì đối phó với Hồ gia, vẫn là nghĩ đến việc chạy trốn là chính.

Dù sao mình còn chưa tiếp quản Trấn Túy Phủ, đối mặt với con cháu Thông Âm Mạnh gia này, bên cạnh còn có một vị Đại đường quan Thủ Tuế môn đạo, chênh lệch thực lực quá lớn, căn bản không thể chiếm được tiện nghi.

Nhưng, số phận chính là kỳ diệu như vậy...

Yêu nhân Bất Thực Ngưu xuất hiện, bản lĩnh của mình cũng tăng lên không ít, lại vừa hay vị Thủ Tuế Đại đường quan kia đã bị yêu nhân Bất Thực Ngưu đón tiếp, mình rảnh tay, lại biết con cháu Mạnh gia này, rõ ràng ở ngay đây, vậy sao có thể nhịn được?

Học bản lĩnh là vì cái gì, chẳng phải là vì, khi muốn chém một người, thì có thể chém được hắn ta sao?

Cho nên, Hồ Ma cố nén sự kích động trong lòng, lặng lẽ mò tới.

Mà thấy là muốn ra tay với người Mạnh gia, ngay cả Mã gia, cũng nhịn, thả nhẹ vó, phối hợp với hắn đi tới.

Lúc này, đã đến trước mặt vị Mạnh nhị công tử này trong vòng mười trượng, cưỡi ngựa chiến, tay cầm hung đao, khoảng cách mười trượng này, đối với Thủ Tuế Nhân mà nói, quả thực đã coi như gần trong gang tấc.

Hơn nữa, còn có Hầu Nhi Tửu nhận được tín hiệu, chắc hắn cũng đang chuẩn bị trong bóng tối?

Hắn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy da đầu đều tê dại vì phấn khích, mắt cũng bỗng nhiên nhắm lại.

Vậy thì bắt đầu từ người, thử xem cân lượng của người Mạnh gia!

“Lên!”

Lúc tiếng còi vang lên, hấn cũng đột nhiên kẹp bụng ngựa, Mã gia hiểu ý, bốn vó tung lên, liền lao thẳng về phía vị Mạnh nhị công tử này.

Giữa không trung, Hồ Ma sử dụng hết bản lĩnh của mình, hung đao trong tay trong nháy mắt giờ lên, yêu phong sát khí cuộn cuộn, tung hoành vô song, mang theo lực lượng kinh thiên động địa của Thủ Tuế Nhân nhập phủ, hung hăng chém về phía Mạnh nhị công tử bên cạnh hương án.

Mà đối mặt với đao này đột nhiên đến gần, ngay cả nữ tỳ kia, sắc mặt cũng không khỏi hơi tái nhợt.

Dường như nàng ta cũng không ngờ người đến này, lại có bản lĩnh lớn như vậy.

Trong lòng đã có chút hoảng hốt, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, lật tay, liền rút ra một thanh kiếm xương màu trắng, nhìn tư thế này, lại cũng là pháp độ thâm nhiên, lao thẳng về phía Hồ Ma nghênh đón.

“Bốp!”

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên vai mình, nữ tỳ thân bất do kỷ, lại không thể động đậy, trực tiếp bị đẩy sang một bên.

“Tránh ra!”

Sau đó, Mạnh nhị công tử phía sau nàng ta, mặt mũi âm trầm dữ tợn, lao thẳng về phía Hồ Ma, miệng quát khê: “Yêu nhân mù mắt, thật sự coi bản thiếu gia ta là kẻ yếu đuối, để mặc người mạo phạm sao?”

Vừa nói, y đã đột nhiên bước lên, lại lao thẳng về phía Hồ Ma, đối mặt với sát khí hung ác kia, lại không hề chớp mắt.

Một bàn tay được nuông chiều từ bé, trực tiếp đưa ra phía trước, cứng rắn túm lấy hung đao trong tay Hồ Ma.

Chương 945. Kẻ Phàm Phu Tục Tử (1)

Chương 945: Kẻ Phàm Phu Tục Tử (1)

“Tên này, ta còn tưởng ngươi đã chạy mất, không ngờ ngươi lại có chút gan dạ?”

Ngay cả Hồ Ma trên lưng ngựa, cũng có chút bất ngờ, vốn dĩ thanh đao trong tay chém về phía nữ tỳ bên cạnh, thấy Mạnh nhị công tử nghênh đón, liền dứt khoát dùng thêm sức, thanh đao phát ra tiếng rung động tà ác, chém thẳng xuống Mạnh nhị công tử.

Trong nháy mắt, sát khí từ thân đao, khiến cho đao phong của đòn này, đều trở nên đen kịt, như một cơn cuồng phong gào thét.

Mạnh nhị công tử gần như trong nháy mắt, đã bị đao này nhấn chìm.

Cũng không biết y có bản lĩnh gì, nhưng lại lao thẳng tới, tay không đoạt đao, quả là chuyện cười.

Hồ Ma không thể tưởng tượng nổi, ở khoảng cách gần như vậy, ai có thể dùng hai bàn tay này, để đoạt lấy thanh đao của Thủ Tuế Nhân nhập phủ như mình?

“Rắc” “rắc”

Nhưng Hồ Ma cũng không ngờ, Mạnh nhị công tử đưa tay ra bắt lấy đao của mình, lại không hề chạm vào lưỡi đao của mình, thậm chí còn cách khá xa.

Nhưng giữa âm phong gào thét, trong không khí xung quanh mình, lại bỗng nhiên có từng bàn tay mục nát khô héo, nhao nhao bắt lấy đao của mình, thậm chí còn có vài bàn tay, trực tiếp bắt lấy cánh tay, khuôn mặt của mình.

Như thể rơi vào ổ quỷ, khắp nơi đều là khí tức âm u hôi thối, những bàn tay này không chỉ cướp đao, cướp binh khí của mình, bởi vì lấy chí tà chí uế, còn có năng lực làm ô uế pháp bảo của người khác, còn có năng lực trực tiếp kéo thần hồn người ta ra.

“Đây chính là bản lĩnh của Phụ Linh Nhân?”

Biến hóa trong nháy mắt, cũng bỗng nhiên khiến Hồ Ma cảnh giác.

Hắn mới vừa nhập phủ không lâu, hơn nữa bản lĩnh sau khi nhập phủ, là đi một đường tắt mà có được.

Rất nhiều nhận thức, đều vẫn dừng lại ở tầng lớp Đăng Giai Thủ Tuế trước kia, lại trong nháy mắt ý thức được thủ đoạn đáng sợ của Mạnh nhị công tử này.

Có thể nói, nếu mình chưa nhập phủ, cũng chính là mình lúc vừa mới đến mỏ huyết thực, lúc này chỉ một chiêu, đã bị Mạnh nhị công tử này cướp đi binh khí, thậm chí ngay cả thần hồn cũng đã bị kéo ra, lôi vào địa phủ.

Không thể xem thường bản lĩnh của Phụ Linh Nhân!

Thủ Tuế Nhân cận chiến nổi tiếng nguy hiểm, nhưng cũng không phải không có ai có thể cận chiến với Thủ Tuế Nhân vài chiêu, ví dụ như Phụ Linh Nhân.

Toàn bộ bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, đều ở trên người bọn họ, còn bản lĩnh của Phụ Linh Nhân, thậm chí còn không ở trên người bọn họ, ngay cả chính bọn họ, cũng có thể coi là vũ khí, pháp bảo của những thứ khác đi lại trên nhân gian.

Chỉ là khác với Thủ Tuế Nhân, không phải Phụ Linh Nhân nào cũng có thể đấu, chỉ có trong môn đạo này, chuyên về mời quỷ nhập thân, Phụ Linh Nhân mượn pháp lực bằng thuật pháp người nên mới có thể đấu.

Trước kia Hồ Ma cũng từng đấu một trận với đồng tử Phụ Linh Nhân của ác quỷ Thanh Y, được chứng kiến sự hung tàn quỷ dị của nó, lúc giao đấu rất dễ dàng mất kiểm soát, không hề tiếc mạng, điên cuồng, ngay cả đầu bị chặt xuống, hắn ta vẫn còn có thể nháy mắt với mình.

Vị Mạnh nhị công tử này tự nhiên sẽ không học bản lĩnh ác liệt như vậy, nhưng vừa ra tay, liền quỷ khí âm trầm, sự thần bí quỷ dị trong đó, ít nhất cũng cao minh hơn đồng tử Thanh Y kia hai ba dặm.

“Cút đi!”

Nhưng tuy cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán, Hồ Ma cũng đã sớm có chuẩn bị, đột nhiên quát lớn một tiếng.

Sát khí trên thân đao được khuấy động, trong nháy mắt, đã chấn vỡ nát những cánh tay bàn tay đặt lên đao của mình, còn những cánh tay cào cấu trên người mình, càng là không thèm để ý, chỉ là hồn lực dâng lên trên người, đã đủ để bảo vệ bản thân.

Tu thành pháp tướng Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, nói là thần kỳ, cũng thật sự thần kỳ, nhưng nói thật, kỳ thực cũng chỉ là thần hồn cường đại, ngưng tụ ra hư ảnh trên người, bảo vệ thân xác của mình.

Trong đó có rất nhiều tác dụng kỳ diệu, mà tác dụng thực tế nhất, chính là rất nhiều thuật pháp yêu tà, không thể chạm vào người mình, liền bị bật ra.

“Yêu nhân này có chút bản lĩnh, người Mạnh gia chúng ta ra tay, quỷ thần đi theo, cho dù là pháp tướng do Thủ Tuế

Nhân nhập phủ tu thành, cũng có thể mượn tay tiểu quỷ xé ra, nhưng tên này lại không sợ, trực tiếp đánh bật ra?”

Mà nhìn thấy cảnh tượng này, vị Mạnh nhị công tử kia, cũng khẽ giật mình, nhìn chăm chăm Hồ Ma.

Đối mặt với đao quang đáng sợ cuộn cuộn ập tới, lại không hề hoảng loạn, xoay người lùi lại, bên cạnh lại có một bàn tay quỷ đen sì, đưa một bình khí tới.

Đó là một thanh trường thương bách luyện tinh cương rèn ra, trên đầu thương có một cái đầu quỷ, đầu quỷ há miệng, chiếc lưỡi màu đỏ tươi thè ra, chính là hình dạng của mũi thương, mà y hai tay cầm thương, lại là pháp độ sâm nghiêm, đột nhiên rung lên, thương ra như rồng.

Hồ Ma thân là Thủ Tuế Nhân, phản ứng cực nhanh, nắm bắt không gian, cũng cực kỳ nhạy bén, thân hình khẽ động, liền tránh được thương này.

Nhưng chiếc lưỡi màu đỏ tươi kia, lại bỗng nhiên run lên, quần ngược về phía cổ hắn.

Ác quỷ trên mũi thương, thậm chí còn cười hì hì, tưởng rằng đã thành công.

Chương 946. Kẻ Phàm Phu Tục Tử (2)

Chương 946: Kẻ Phàm Phu Tục Tử (2)

“Quý khí, người Mạnh gia này, ngay cả binh khí trong tay, cũng có một con ác quỷ bám vào?”

Nhưng thân là Thủ Tuế Nhân, dựa vào hung đao trong tay, sao có thể sợ thứ này, hắn thuận tay bắt lấy chiếc lưỡi kỳ dị này, lòng bàn tay tràn đầy khí tức dương cương nóng bỏng, thậm chí còn ần ần hiện ra vài loại phù văn.

Hắn sử dụng tuyệt kỹ Đại Suất Bi Thạch Thủ, chuyên khắc chế những thứ quý khí âm trầm này, một phát nắm lấy chiếc lưỡi màu đỏ tươi này, nhìn kỹ, mới biết là mũi thương.

Xèo!

Cũng không biết mũi thương màu đỏ tươi này được chế tạo từ vật liệu gì, lại bị lòng bàn tay hắn làm cho kêu xèo xèo, ần ần như có tiếng quỷ khóc sói tru, mà nhân cơ hội này, Hồ Ma lại rung đao, chém xéo về phía đầu Mạnh nhị công tử.

“Hừm?”

Vị Mạnh nhị công tử này cũng rõ ràng có chút kinh ngạc, thân thể như mất đi xương cốt, lùi về phía sau, đoạt lại thương.

Hồ Ma ở trên ngựa, y ở dưới đất, rõ ràng ở thế bất lợi, nhưng lại không lùi, ngược lại tiếp tục nghênh đón.

Trong nháy mắt, lửa bắn ra, thương đao va chạm, phát ra tiếng va chạm chói tai.

Về mặt võ nghệ, hai người lại đấu được mấy hiệp, vị Mạnh nhị công tử này không hề chịu thiệt, thậm chí còn có chút càng đánh càng hăng, miệng quát lớn: “Khuất thân hầu hạ quý, rút xương học nghệ, người cho rằng bản lĩnh của người Mạnh gia ta, là từ đâu mà có?”

“Ta cũng là từ nhỏ khổ luyện võ nghệ, mỗi ngày có ba Thủ Tuế Nhân nhập phủ luyện tập, học võ nghệ, luận trận pháp, chỉ bằng người, một tên yêu nhân quê mùa, còn muốn thắng ta về thương pháp?”

“...”

Trong tiếng quát lớn, lại là từng thương từng thương, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào chỗ yếu hại của Hồ Ma, đặc biệt là mũi thương quý dị kia, chiếc lưỡi màu đỏ tươi như măng xà, liên tục quần về phía người hấn, càng là khó lòng phòng bị.

Chỉ là lại khiến y cũng không hiểu, người trên ngựa kia, tuy đao thế hung ác, nhưng điều quan trọng nhất lại là con ngựa cưỡi, thỉnh thoảng lại đưa cái đầu to, đến trước thương của mình, như thể trung thành vô đối, muốn thay chủ nhân đỡ thương thế.

Y ở dưới ngựa, vốn đã bất lợi, trong trận chiến có câu muốn bắt người trước tiên phải bắt ngựa, nhưng y lại không dám, sợ một thương này đâm vào người con ngựa, làm chậm thương thế của mình, ngược lại bị người trên ngựa kia bắt được cơ hội, nhân cơ hội chém mình một đao.

“Ta lại xem thường tên con cháu Mạnh gia này, không phải toàn là công tử bột, cũng có chút bản lĩnh...”

Mà đấu được mấy hiệp như vậy, trong lòng Hồ Ma cũng hơi kinh ngạc, lại phát hiện bản lĩnh của y, tuy so với Thủ Tuế Nhân, có vẻ quý khí âm trầm, không phải võ nghệ chính thống, nhưng cũng thật sự đã khổ công rèn luyện.

Còn võ nghệ của mình, sư phụ là cao nhân ẩn cư núi Lão Âm, Chu Nhị gia, sau đó truyền từ chương quỹ Ngô Hồng của Hồng Đăng Nương Nương hội, cộng lại, cũng chỉ có thể coi là...

... cao thủ tam lưu tiêu chuẩn của giang hồ!

Thuần túy về mặt võ nghệ, e là ngay cả võ phu Thủ Tuế Nhân được mời đến luyện tập với vị Mạnh nhị công tử này, cũng cao minh hơn mình.

Còn về tuyệt kỹ có được từ Động Tử Lý gia, đó thuộc về phạm trù kỹ năng.

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng nhất thời kỳ lạ: "... Mẹ nó, so với hần, chẳng lẽ ta mới là kẻ học lóm?"

"Xoẹt!"

Cũng ngay lúc hần đang nghĩ ngợi, vị Mạnh nhị công tử Mạnh Tử Lý kia lại càng đánh càng hăng, oán khí vì trước đó đấu pháp với người trong trấn mà chịu thiệt hai lần, đồng thời trút ra trong trận đấu này, quỷ khí cuộn cuộn trên người, đã sinh ra vẻ mặt hung ác dữ tợn.

"Hô" một tiếng, quỷ thương trong tay vù vù rung lên, quấy thành vòng tròn, âm khí tà ác xung quanh, trong nháy mắt dâng lên trước mặt, trông như một đám mây đen đang ngọ nguậy, hung hăng chụp lên mặt Hồ Ma.

Hồ Ma nhíu mày, hung đao trong tay vung ngang, dùng đao sử dụng chiêu thức Bàn Lan Chùy, thân đao và mũi thương va chạm vào nhau, lập tức cuồng phong nổi lên, tiếng leng keng không ngừng.

Mã gia dưới thân, vốn dĩ đã vươn đầu nghênh đón cây thương kia, lại bị chấn động đến mức lùi lại mấy bước, đao trong tay Hồ Ma, cũng bỗng nhiên giơ lên, thân hình hạ thấp, mới giúp Mã gia ổn định trận thế, giờ ngang đao trước ngực.

“Ha ha...”

Mà vị Mạnh nhị công tử này chiếm được thể thượng phong, đã cười lạnh lùng: “Hóa ra cũng chỉ là kẻ phạm phu tục tử đạo hạnh chưa vượt qua ba nén hương...”

“Chỉ có chút bản lĩnh này, cũng dám nói đến giết ta?”

“...”

Trong tiếng quát lớn, thượng thể vung lên, liền như con rồng đen cuộn cuộn, lại sải bước xông lên phía trước, hiện giờ y, trong lòng tràn đầy tự tin, đã coi yêu nhân Bất Thực Ngưu này, là đối tượng tốt nhất để rèn luyện thủ đoạn của mình.

“Đây chính là chênh lệch giữa ta và con cháu Mạnh gia sao?”

Mà đối mặt với thượng thể hung mãnh của đối phương, Hồ Ma giờ dao động, trong lòng cũng đang âm thầm suy nghĩ.

Mấy năm nay, hấn xông xáo trong giang hồ, cũng gặp không ít kẻ địch mạnh, nhưng dựa vào ba nén hương đạo hạnh của mình, ngược lại thỉnh thoảng lại có thể chiếm ưu thế, dù sao ba nén hương đạo hạnh, chính là giáp tử công lực, trên giang hồ này, đã coi như hiếm thấy rồi.

Nhưng hiện giờ giao đấu với vị Mạnh nhị công tử này, lại chịu thiệt lớn, chênh lệch giữa thảo mãng giang hồ và con cháu thế gia, vào lúc này thể hiện rõ ràng.

Trước đó lúc Sơn Quân hỏi, mình còn khinh thường, chỉ nói những con cháu thế gia này, cũng không hơn người khác một cái đầu, hiện giờ xem ra, mẹ nó thật sự là hơn một cái đầu...

“Nhưng, tuy mạnh là thật, nhưng chiêu thức cũng thật sự dễ đoán...”

Nhưng giữa lúc giờ ngang đao đỡ, trong lòng hấn cũng dần dần nắm chắc, đồng thời thấy mình đã câu giờ, cũng thu hút sự chú ý, trên sườn núi xa xa, Tiểu Hồng đường đã lặng lẽ giờ đèn lồng đỏ lên, ra hiệu “OK” liên tục.

Chương 947. Sát Khí Hoang Dã (1)

Chương 947: Sát Khí Hoang Dã (1)

“Yêu nhân, ta đang muốn bắt ngươi, để thử cây thương của ta...”

Hồ Ma vừa để ý tình hình xung quanh, trong lòng từng bước tính toán, thì cảm thấy rõ ràng vị công tử Mạnh gia này như được tiêm máu gà, thể thương càng thêm hung hãn, đâm thẳng về phía hắn.

Hiện giờ y đã thử ra đạo hạnh của Hồ Ma không đủ, lại càng là lấy thể khinh người, cây quý thương trong tay liên tục vung lên, âm phong trập trập, cố ý áp chế Hồ Ma, gần như mỗi thương đều dùng hết sức lực, từ những góc độ xảo quyết đâm loạn xạ vào người Hồ Ma.

Đạo hạnh cao, quả thật có chỗ tốt này, thể gian môn đạo, kỳ thuật muôn vàn, đạo hạnh mới là cốt lõi, đạo hạnh Thủ Tuế cao, khí lực cũng hung mãnh, đạo hạnh Phụ Linh cao, cũng có thể mời thêm pháp lực, đạo hạnh Tẩu Quỷ cao, đàn tế cũng lớn hơn người khác.

Người trong môn đạo đấu pháp, đạo hạnh không bằng đối phương, càng dễ bị áp chế, bó tay bó chân, không thể thi triển, một khi hai bên dùng thực lực, người đạo hạnh nông cạn sẽ lập tức thất thế, thậm chí bị đối phương trực tiếp đánh cho mất phương hướng.

Hiện giờ vị công tử nhà họ Mạnh này đã dùng hết sức lực, lại thi triển võ nghệ tinh thông, rõ ràng đã áp chế Hồ Ma trên

lưng ngựa, trong mắt thậm chí còn có vài phần trêu tức.

Y dường như không vội giết Hồ Ma, mà muốn mượn hắn để rèn luyện bản lĩnh của mình.

“Thiếu gia chiếm thế thượng phong rồi...”

Bên cạnh, ngay cả vị đại nha hoàn thân cận cũng có chút kích động, tâm trạng lo lắng giảm đi vài phần, bọn họ theo ra ngoài, tuyệt đối không muốn để thiếu gia ra tay, vạn nhất thua, không gánh nổi trách nhiệm.

Nhưng nàng cũng hiểu, lần này thiếu gia đến đây, đã chịu thiệt lớn, nếu không để y ra tay phát tiết một phen, sau này cũng khó hầu hạ.

Chỉ là...

... Tuy nghĩ như vậy, nhưng chung quy vẫn suy nghĩ chu đáo hơn, mơ hồ cảm thấy không đúng: Yêu nhân này nếu thật sự chỉ có chút bản lĩnh này, sao dám xông đến trước mặt người nhà họ Mạnh như vậy?

“Đã đến lúc rồi...”

Cũng ngay lúc này, Hồ Ma dựa vào hung đao, đã nhanh chóng có vài phần hiểu biết về vị công tử nhà họ Mạnh này.

Vị thiếu gia nhà họ Mạnh này rốt cuộc vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến, dễ dàng thăm dò được nội tình.

Đây có lẽ cũng là bệnh chung của công tử thế gia, rất nhiều đạo lý bọn họ không phải không hiểu, cho dù không bước chân vào giang hồ, cũng có người giang hồ truyền thụ cho bọn họ, nhưng kinh nghiệm giang hồ chính là như vậy, người khác truyền thụ, chung quy không có tác dụng gì lớn, tự mình trải nghiệm mới có ích.

Năm xưa Hồng Bô Đào Tửu tiểu thư để mình chỉ với cấp bậc Đăng Giai, tham gia vây giết Quý Đường của Khất Cái

bang, chính là để cho mình xem Thủ Tuế Nhân bị giết như thế nào, sự xúc động đó, rất có tác dụng...

Đương nhiên, nội tình của người nhà họ Mạnh rất dày, muốn trong thời gian ngắn thử hết, không thực tế, hiện giờ mình đã tranh thủ được chút thời gian này, cũng đủ rồi.

“Phạm phu tục tử?”

Hiểu rõ logic bên trong, hắc bổng nhiên vung đao, tạm thời ép lui công tử nhà họ Mạnh, trên lưng ngựa, cũng đột nhiên quát lạnh: “Vậy ta sẽ cho người xem, đao của ta, phạm phu tục tử này, đủ nhanh không?”

Vừa dứt lời, bổng nhiên toàn thân hóa chết, hung uy lập tức hiện ra, hung hăng chém một đao, ép vị nhị công tử nhà họ Mạnh lùi lại vài bước, sau đó từ từ giơ đao lên, búng nhẹ một cái.

“Vù...”

Thanh đao này lập tức hiểu ý, sát khí cuộn cuộn bổng nhiên dâng lên, hoa văn kỳ dị trên thân đao, lại khiến xung quanh lập tức trở nên âm trầm, chém thẳng về phía công tử nhà họ Mạnh.

Mà Hồ Ma sau khi hóa chết, thân thể nặng nề, cứng ngắc, như Hạng Bạt, có một loại sức mạnh tà dị, động tác linh hoạt có chút khác biệt so với lúc toàn thân chuyển sống, nhưng sức mạnh lại tăng lên đáng kể.

Thủ Tuế Nhân tu luyện đến cảnh giới Nhập Phủ, vốn đã thân như cương thi, hồn như lệ quỷ, hiện ra trạng thái này, binh khí, mũi tên bình thường đã rất khó làm bị thương, cho dù đối mặt với thần binh lợi khí, chịu vài vết thương, chỉ cần không thiếu tay thiếu chân mất đầu, cũng sẽ không dễ vào mắt.

Lần này, chính là đao hung người mạnh, mang theo sát khí cuộn cuộn, như thể trong nháy mắt biến thành một người khác.

“Sát khí này...”

Mà cũng ngay lúc sát khí trên đao kích phát, Mạnh gia Nhị công tử, liền đột nhiên từ sát khí trên đao của Hồ Ma, bỗng nhiên nhận ra hấn đến, trước đó trong trấn, có người chém giết Thảo Đầu Bát Suy Thần, y đã thấy loại sát khí đáng sợ này.

Trong lòng nhất thời kinh hãi, thất thanh kêu lên: “Vừa rồi là người?”

Y hận hai người trong trấn kia thấu xương, một người hàng phục Âm tướng quân, còn nhận một lạy của y, một người dùng hung đao, chém Thảo Đầu Bát Suy Thần của y, nhưng vì đôi phương che giấu thân phận, y không biết rốt cuộc là ai, cũng không biết có phải là cùng một người hay không.

Vừa rồi Hồ Ma giết đến, y càng không thể liên tưởng đến nhau, dù sao y rất chắc chắn, người chém Thảo Đầu Bát Suy Thần, ở trong trấn, ở trong Bát Thực Ngưu, nhất định có thân phận không tầm thường.

Người như vậy, sao có thể một mình chạy ra ngoài trấn giết mình?

Chương 948. Sát Khí Hoang Dã (2)

Chương 948: Sát Khí Hoang Dã (2)

Nhưng khi nhìn thấy sát khí trên đao này, y lại hoàn toàn sững sờ, vừa kinh ngạc vừa căm hận vừa tức giận, thậm chí còn mang theo chút mừng như điên, hét lớn: “Yêu nhân, người tự mình chuộc lấy!”

Trong tiếng quát, tuy trong lòng sát khí dâng trào, nhưng thấy đao thế của Hồ Ma cực kỳ mạnh mẽ, y rút cuộc vẫn thiếu một chút liều lĩnh của thảo mãng, không thể dùng chiêu thức lấy mạng đổi mạng với đối phương, chỉ có thể vội vàng giơ cây thương trong tay lên đỡ.

“Rắc!”

Không ngờ, đao này quá hung ác, lại chém đứt cây quý thương trong tay y thành hai đoạn, sau đó đao thế vẫn không dừng lại, hàn quang cuồn cuộn, chém thẳng xuống mặt của vị nhị công tử nhà họ Mạnh kia.

“Yêu nhân này thật hung ác...”

Vị nhị công tử nhà họ Mạnh trong lòng giật mình, bên tai chỉ nghe tiếng hung đao rít gào, như tiếng cười quái dị, cây quý thương lại kêu thảm thiết không ngừng, nhất thời tức giận, tiện tay ném đoạn thương trong tay xuống đất, sau đó vung tay áo lên, bên cạnh cũng là cuồng phong nổi lên, cản trước người.

Lực vung tay áo này, cũng dùng đạo hạnh của bản thân, không khí vung ra, như mang theo lực lượng khiến người ta ngột ngạt khó thở.

Cùng lúc đó, nha hoàn thân cận đang quan sát bên cạnh, đã sớm chuẩn bị, lặng lẽ đốt bốn cây hương, khói hương bay lên, bao trùm khu vực này trong màn sương mù dày đặc, quỷ ảnh ẩn hiện.

Cả hai xen lẫn, Hồ Ma đang thúc ngựa xông lên, dường như rơi vào bẫy rập u minh nào đó, nhất thời chỉ cảm thấy khắp nơi đều là bàn tay quỷ lạnh lẽo.

Nhưng Thủ Tuế Nhân chiếm thế thượng phong, sao có thể dễ dàng buông tha, hấn quát lớn một tiếng, thần hồn trên người ngưng tụ, bỗng nhiên ngưng tụ thành pháp tướng, từng bàn tay quỷ đưa đến trước người hấn, lập tức bị pháp tướng trên người hấn đánh bật ra.

Toàn thân hấn như trở nên cao lớn vô số, mặt xanh nanh vàng, như ác quỷ, hung hăng giơ đao giết tới.

Người có võ nghệ tinh thông, ta có khí thể thảo mãng liều mạng, người có đạo hạnh công tử thế gia, ta có pháp tướng đại phản tặc, người có nha hoàn trợ trận, ta có thanh hung đao giết người này!

Trong tiếng quát lớn, hấn đã trong nháy mắt phá tan sương mù quỷ dị, khí thể trên người tăng vọt, từng bước truy kích.

Vừa rồi hai người so tài võ nghệ, vị nhị công tử nhà họ Mạnh này không hề thua, thậm chí trước mặt Hồ Ma, còn có thể xưng là “tinh thông”, ngược lại là Hồ Ma, dựa vào sự dũng mãnh của Thủ Tuế Nhân, mới lật về ván này.

Nhưng hiện giờ, nhị công tử nhà họ Mạnh không lùi thì thôi, một khi lùi, khí thể liền suy yếu.

Thêm vào đó y đã không còn vũ khí trong tay, trong thời gian ngắn lại không nghĩ ra dùng cái gì, hơn nữa y dường như không có kinh nghiệm đối phó với tình huống một bên chủ

động vút bỏ binh khí, bên kia lại trực tiếp ép sát, trong lòng đã hoảng loạn, chỉ biết lùi về phía sau.

Mà Hồ Ma chiếm thế thượng phong, đao trong tay càng lúc càng hung ác, đao thế cuộn cuộn, chém thẳng về phía nhị công tử nhà họ Mạnh.

“Tránh ra!”

Nha hoàn bên cạnh thấy tình hình không ổn, nhân cơ hội cầm kiếm xương đâm về phía Hồ Ma trên lưng ngựa, lại bị Mã gia vừa mới hưng phấn, hai chân sau đá một cái, đá bay ra ngoài, Hồ Ma lại nhân cơ hội này, xông lên chém một đao xuống mặt y.

Vị thiếu gia nhà họ Mạnh phản ứng không thể chê vào đâu được, trong lúc lùi lại, tiện tay chop lấy một cái, lại trực tiếp lấy ra một tấm thuẫn xương, chắn trước người.

Thậm chí tay kia, còn không quên kết ấn, dường như âm thầm muốn sử dụng pháp thuật gì đó, nhưng năng lực của Thủ Tuế Nhân, chính là ở chỗ cận chiến, càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, ra tay cũng càng lúc càng nhanh.

Rất nhiều người trong môn đạo, không phải là không có tuyệt chiêu có thể âm thầm thi triển, lật ngược tình thế, cứu mạng, chỉ là khi cận chiến, không kịp sử dụng.

Động tác của người có bí mật đến đâu, Thủ Tuế cũng chém một đao xuống.

“Xoẹt!”

Hồ Ma nhân đà xông tới, đầu ngựa trực tiếp đâm vào tấm thuẫn mọc đầy gai xương kỳ dị, đâm cho đầu ngựa đầy máu, choáng váng, nhưng Hồ Ma lại nhân cơ hội chém xuống, như sấm sét, sát khí trên đao tỏa ra bốn phía, chém thật mạnh.

Lại trực tiếp chém nát tấm thuẫn xương, rơi xuống mặt vị nhị công tử nhà họ Mạnh.

“Phập” một tiếng, máu tươi bắn tung tóe.

“Người dám, người dám, người thật to gan...”

Tiếng quát giận dữ của nhị công tử nhà họ Mạnh vang lên, trong màn sương mù dày đặc, ngay cả Hồ Ma cũng hơi giật mình.

Vừa rồi một đao này hấn đã dùng hết sức, không có lý do gì để tên này trốn thoát, hơn nữa cũng đã chém trúng.

Cảm giác, tên này cũng muốn né tránh, nhưng lại nâng người lên, không những không né được đao này, ngược lại từ chém vào mặt y, biến thành chém vào cổ y, chém bay đầu y.

Nhưng vì sao như vậy rồi, đối phương vẫn còn nói chuyện?

Trong lúc bất ngờ, hấn nhìn thấy vị nhị công tử nhà họ Mạnh này đầy vẻ phẫn nộ, sương mù quỷ dị xung quanh tản đi, lại thấy y một tay xách đầu mình, thân thể không đầu đứng đó.

Trên cái đầu bị xách trong tay, cũng lộ ra vẻ căm hận, trừng trừng nhìn Hồ Ma: “Ta cùng người so tài võ nghệ, người lại mượn thanh hung đao này chiếm tiện nghi của ta, đã như vậy, ta cũng cho người mở mang kiến thức thủ đoạn của người nhà họ Mạnh.”

Vừa dứt lời, lại giờ cái đầu đang xách trong tay lên, sau đó phồng má, dùng hết sức, thổi mạnh một cái.

“Vù...”

Y lấy đầu xuống, trong cổ cũng có một dòng máu tươi phun ra, hiện giờ những dòng máu tươi này vẫn còn bay trên không trung, chưa rơi xuống đất, bị y thổi một cái, lại vù một

tiếng, một mảng máu tươi, biến thành một gáo nước lớn, bay
lả tả, trực tiếp bao trùm hơn nửa khu vực.

Chương 949. Nghi Trượng Nhà Họ Mạnh (1)

Chương 949: Nghi Trượng Nhà Họ Mạnh (1)

“Xèo xèo!”

Máu tươi rơi xuống đất, phát ra âm thanh như dầu nóng sôi, dường như không phải máu, mà là chảo dầu trong địa ngục.

Người thường chạm vào, cũng không khác gì chạm vào dầu nóng trong chảo, Mã gia vừa rồi mới bị đâm cho đầu óc choáng váng, đầy máu.

Hiện giờ lại bị những giọt dầu nóng này bắn vào người, càng bị bỏng nổi lên từng mảng phồng rộp, thậm chí thân thể còn lão đảo, hít một hơi đầy thoả mãn, kích động đến mức lông mao toàn thân đều run lên.

“Yêu pháp Phụ Linh!”

Hồ Ma đối mặt với dòng máu quỷ dị này, cũng khó phân biệt rốt cuộc là gì, lại trực tiếp nghênh đón, thần hồn kích động, toàn thân hóa chết: “Cho dù thật sự là dầu nóng thì sao? Dầu nóng sôi sùng sục, Thủ Tuế Nhân cũng dám uống vào bụng, còn sợ chút đồ này của ngươi sao?”

“Xoẹt...”

Một đao này càng thêm mạnh mẽ, chém thẳng vào người y, cũng rõ ràng cảm thấy mình đã chém trúng, nhưng trước mặt lại bốc lên khói đen nghi ngút.

Nhìn kỹ, liền thấy đao này lại bị một con ác quỷ bụng phê quỷ dị chặn lại, vị công tử nhà họ Mạnh vốn là một thanh niên

tuần tú, vào lúc này, lại trở nên bụng phệ, bụng gần như lớn hơn cả người.

Một đao này chính là chém vào bụng y, lực đao kích động, trực tiếp mổ bụng y ra.

Nhưng không có máu tươi chảy ra, trong bụng này, ngược lại bỗng nhiên vươn ra vô số bàn tay lộn xộn, muốn kéo Hồ Ma, lôi hẳn vào trong bụng, mơ hồ thậm chí còn có thể nhìn thấy vô số khuôn mặt, chen chúc trong bụng y cười ha hả.

“Quý không đầu, quý bụng phệ?”

Hồ Ma cũng trong nháy mắt này, mới bỗng nhiên ý thức được, đây là sử dụng bản lĩnh chân chính của môn đạo Phụ Linh.

Vị nhị công tử nhà họ Mạnh này lúc đầu còn muốn thể hiện bản lĩnh chân chính để đấu với mình, nhưng một khi chịu thiệt, liền phải dùng bản lĩnh của nhà họ Mạnh để cứu vãn...

Giống như mình trước kia một khi chịu thiệt liền phải dựa vào bản lĩnh của Trần Tuế Thư để cứu vãn...

Nhưng mấu chốt là, bản lĩnh của người nhà họ Mạnh này, cũng thật sự quá tà môn, chém đầu không chết, mổ bụng không chết, chẳng lẽ con cháu của Thông Âm Mạnh gia đều là bất tử sao?

Không tin lời này, không có người nào là bất tử.

Thanh đao trong tay vung ngang một cái thật mạnh, sau đó thổi một hơi vào khúc xương màu đen trên chuôi đao.

Sát khí cuộn cuộn bỗng nhiên tỏa ra, trực tiếp đánh cho vị nhị công tử nhà họ Mạnh bụng phệ bị mổ bụng lão đao lùi về phía sau, ngay sau đó, Hồ Ma mạnh mẽ nhảy xuống khỏi lưng ngựa, giẫm một chân thật mạnh xuống đất, mượn lực xông về phía trước.

Một chiêu Khai Sơn học được từ Nhị gia, mượn thanh hung đao này thi triển ra.

Một đao này chém ra, núi cũng phải nứt, người cũng phải nứt, cho dù người thật sự là quý, cũng phải hồn phi phách tán.

“Người dám...”

Vị thiếu gia nhà họ Mạnh này, lúc đầu nhận ra Hồ Ma chính là người chém Thảo Đầu Bát Suy Thần, liền tức giận không thể kiềm chế, muốn giết Hồ Ma để trút giận.

Không ngờ, đối phương vừa lộ thân phận, ngược lại là y liên tục bị đánh, liên tục phải dựa vào ác quỷ nuôi trên người mới có thể sống sót, hiện giờ càng nhìn thấy đao thế ập tới, thậm chí còn có nguy cơ mất mạng.

Dững khi toàn thân, lại trực tiếp tan biến, ngay cả ý chí lúc đầu, dựa vào võ nghệ để liều mạng với Hồ Ma cũng không còn, chỉ nghĩ đến việc trước tiên phải nhanh chóng tránh xa thanh đao trong tay hắn.

“Công tử...”

Cũng ngay lúc này, đại nha hoàn thân cận của y, càng thêm kinh hãi, vội vàng cầm ba cây hương lên, ba cây hương này vốn không được đốt, nhưng nàng lật một cái trong tay, lập tức bốc lên ba tia lửa, khói hương bay lên.

Vừa rồi nàng quan sát bên cạnh, tự nhiên không thể không làm gì, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, hiện giờ ba cây hương cháy lên, lập tức thấy âm phong gào thét, không biết ẩn giấu bao nhiêu oan hồn, trực tiếp xông về phía Hồ Ma.

“Con cháu của Thông Âm Mạnh gia, xem ra cũng chỉ có vậy...”

Hồ Ma đối mặt với âm phong, chỉ nghiêng thân đao, sát khí trên đao, liền trong nháy mắt hóa giải những oan hồn xông đến

trước người thành hư vô, trong tiếng quát lạnh lẽo, trên đỉnh đầu, thần hồn ngưng tụ, đã hiện ra pháp tướng, trong đó một bàn tay cầm lệnh bài.

“Ầm!”

Cũng ngay lúc này, trong rừng, một chiếc quan tài sắt nặng nề bay ra, ầm ầm rơi xuống đất, ngay sau đó nắp quan tài bay lên, một bóng người thẳng tắp, hai tay đặt song song về phía trước, đứng dậy từ trong quan tài, bên cạnh đi kèm với oan hồn cuộn cuộn.

Lại xông lên phía trước, liền chặn lại âm phong oan hồn được đại nha hoàn thân cận kia mời tới, như một bức tường màu đen.

Cùng lúc đó, trong lồng ngực, khí lưu cuộn cuộn, như phát ra một tiếng gầm rú nửa người nửa quỷ, âm binh đuổi theo phía sau, lập tức cuộn cuộn xông về phía trước.

“Xoẹt...”

Oan hồn được nha hoàn kia mời tới, cũng không phải vật tầm thường, nhưng bị quỷ ảnh phía sau Âm tướng quân xông lên, lại trực tiếp tan rã, hóa thành âm phong cuồng loạn, thổi loạn xạ bốn phía, ngay cả nha hoàn cầm ba cây hương trong tay, cũng không kêu lên một tiếng, liền ngã bay ra ngoài.

Chương 950. Nghi Trượng Nhà Họ Mạnh (2)

Chương 950: Nghi Trượng Nhà Họ Mạnh (2)

Cùng lúc đó, theo âm binh cuộn cuộn ập tới, hương án do vị công tử nhà họ Mạnh này lập nên, cờ phướn đứng bên cạnh, cũng đều đổ sụp, thậm chí hương án đã hoàn toàn vỡ vụn.

“Người...”

Mà khi nhìn thấy Âm tướng quân, vị công tử nhà họ Mạnh này càng thêm xác định điều gì đó, kinh ngạc hét lớn: “Người nhận một lạy của ta...”

“Không sai, cũng là ta!”

Mà Hồ Ma khi triệu hồi Âm tướng quân, cũng quát lạnh, dựa vào đao thế trong tay, hung hăng ép sát: “Hơn nữa, ta còn muốn lấy mạng người!”

Đã sử dụng hậu chiêu, hắn cũng không quan tâm gì khác, sát khí đằng đằng, đã thật sự chuẩn bị dùng người nhà họ Mạnh này để tế đao.

Chính là hắn, trước đó trộm Tướng Quân Lệnh, lại từng nhận một lạy của ta, thuận phục Âm tướng quân...

Cũng là hắn, tay cầm hung đao, chém Thảo Đầu Bát Suy Thần...

Nhưng mấu chốt là, sát khí trên đao đó nặng như vậy, sao trông lại có chút tương tự với Ngũ Sát ác quỷ đã chết ở Minh Châu trước đó, nhân vật lợi hại như vậy, sao có thể đột nhiên chui từ dưới đất lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn...

Một ý nghĩ đáng sợ đột nhiên hiện lên trong đầu công tử nhà họ Mạnh: "... Chẳng lẽ, hắn là người đi theo vị kia ở Minh Châu làm việc?"

Không phải không dám nghĩ lớn, thật sự không cảm thấy sẽ trùng hợp như vậy, quan trọng hơn là, Hồ Ma từ khi xuất hiện đến giờ, cũng sử dụng bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân, nhưng lại không lộ ra thủ đoạn của Tẩu Quỷ Nhân.

Nhưng dù sao, sự lo lắng trong lòng là thật, dừng khí lập tức hoàn toàn tan biến.

Lại nhìn đao thể hung ác ngập trời, và người cầm đao, hắn phát ra một loạt tiếng kêu không rõ ý nghĩa, điều này cũng tương đương với cầu cứu, con cháu nhà họ Mạnh, cũng là một thân ngao cốt, không thể trực tiếp kêu cứu, nhưng ý nghĩa của tiếng kêu này cũng tương tự như cầu cứu.

"Xoẹt..."

Nhưng cũng ngay lúc Hồ Ma thật sự nhìn rõ bản lĩnh của con cháu nhà họ Mạnh này, có lòng tin chém chết y, lại đột nhiên, âm phong nổi lên bên cạnh, bên tai bỗng nghe thấy một tiếng quát lạnh: "Ai dám mạo phạm quý nhân nhà họ Mạnh?"

Theo tiếng quát này, ngay cả Hồ Ma, cũng cảm thấy có chút bất ngờ, bên cạnh không biết sinh ra bao nhiêu cảm giác nguy hiểm tê dại.

Vội vàng thu đao về phòng thủ, sau đó nhanh chóng lùi lại, ý thức được nơi này nguy hiểm, lại không chỉ tự mình rút lui, thuận thế vác cả Mã gia bên cạnh lên, hai chân dùng sức, vác thân thể to lớn của Mã gia, trực tiếp nhảy ra ba bốn trượng, lúc này mới quay đầu lại nhìn.

Lần này nhìn thấy không ổn rồi.

Ngay tại vị trí vừa đứng, đột nhiên sương đen cuộn cuộn, không biết xuất hiện bao nhiêu bóng người đen sì, có người

tay cầm ô đen lớn, có người cầm quạt, có người vác ghế đẩu, có người tay cầm trống chiêng nhạc cụ, còn có người tay cầm cờ phướn, đủ loại khác nhau.

Trong đó đứng ở phía trước nhất, lại là một nam tử đội mũ cao, dáng người gầy gò, đôi mắt âm trầm, nhìn chăm chăm về phía Hồ Ma.

Bên cạnh, đại nha hoàn vừa bị âm binh tấn công, không biết gãy bao nhiêu cái xương trên người, đã lộ ra vẻ vui mừng, khàn giọng kêu lên: “Đại trưởng tùy, chính là người này bất kính với công tử, mau chém hắn!”

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Ma cũng cảm thấy khá bất ngờ.

Hắn rút cuộc vẫn xem thường phô trương của công tử nhà họ Mạnh, thân là dòng chính nhà họ Mạnh ra ngoài, lại còn nhận nhiệm vụ, bên cạnh không chỉ mang theo một nha hoàn, vài nô bộc.

Trên thực tế, y lần này ra ngoài, chỉ riêng bên cạnh, đã đi theo một đại trưởng tùy, hai đại nha hoàn, tám tiểu tư, tám thị nữ, trong đó lại phân âm dương, một nửa là người sống, một nửa là người chết, luôn đi theo bên cạnh hầu hạ.

Trước đó khi mình chém Thảo Đầu Bát Suy Thần, giết bốn nô bộc, bốn nha hoàn, lại đúng lúc là nửa kia còn sống.

Những người chết kia, thì ở Âm phủ đợi lệnh, chủ yếu là khiêng kiệu chạy vật, cầm ô gỗ chiêng, còn vị đại trưởng tùy kia, là lễ quan phụ trách nghi trượng, không nhận nhiệm vụ cụ thể, chỉ bảo vệ mạng của công tử nhà họ Mạnh, đảm bảo phong thái và danh tiếng của con cháu nhà họ Mạnh ở bên ngoài.

“Xoẹt...”

Cảm nhận được khí tức quý dị trên người bọn họ, Hồ Ma trong lòng bỗng nhiên giật mình, kéo giãn khoảng cách, đặt

Mã gia đang nhìn mình với vẻ mặt mờ mịt xuống một chỗ, trong tay thì nắm chặt thanh hung đao này.

Mà Âm tướng quân kia, lại không quan tâm, đã sớm dẫn theo âm binh bên cạnh, vẫn xông về phía thiếu gia nhà họ Mạnh.

Nhưng đối mặt với Âm tướng quân âm trầm đáng sợ, đám người âm này lại chỉ đứng tại chỗ, không hề tiến lên giao chiến, nhưng Âm tướng quân lại xuất hiện đáng vẻ quỷ dị.

Nó giơ hai tay ra phía trước, không ngừng muốn nhảy về phía trước, nhưng mỗi lần nhảy, lại lùi về, dường như những người kia đứng ở đó, liền xuất hiện bậc thang vô hình, không thể nhảy lên được, đáng vẻ kỳ dị bên trong, dường như còn mang theo chút buồn cười.

“Người thật hung hãn...”

Mà vị đại trưởng tùy kia, cũng nhìn Âm tướng quân một cái đầy âm trầm, lại nhìn thanh đao trong tay Hồ Ma một cái, cuối cùng mới nhìn lên mặt Hồ Ma, chỉ thấy không nhìn rõ ngũ quan của hắn, liền không cưỡng ép nhìn, ngược lại thở dài một tiếng:

“Xem ra loại yêu nhân quê mùa như ngươi, căn bản không hiểu chuyện ngươi đang làm rốt cuộc là gì, đao trong tay ngươi có hung ác đến đâu, cũng không thể không bị khí thế của nhà họ Mạnh áp chế.”

“Âm binh ngươi dẫn tới có nhiều đến đâu, cũng không thể nhảy qua ngưỡng cửa nhà họ Mạnh.”

“Mời công tử lên kiệu, tiễn hắn rời đi...”

Mà trong lúc nói chuyện, ông ta đã vung tay áo, chậm rãi đi tới, nhỏ giọng nói: “Người mạo phạm người Mạnh gia, để ta phân xử!”

Chương 951. Phá giáp lấy thân (1)

Chương 951: Phá giáp lấy thân (1)

“Đúng vậy, đây mới là người nhà họ Mạnh...”

Cùng với những quỹ ảnh âm trầm xuất hiện, cảm nhận được áp lực vô hình từ họ, ngay cả Hồ Ma cũng phải cắn răng.

Hắn thực sự nên hiểu rằng, muốn giết người nhà họ Mạnh không hề đơn giản, bởi vì đối với họ, gia tộc lớn mạnh, số mệnh nặng nề, phúc đức dày dặn, muốn giết họ, vĩnh viễn không chỉ đơn giản là giết một người.

Cũng như Âm tướng quân, bảo vật này có thể lật đổ hương án, hủy diệt oan hồn mà người nhà họ Mạnh triệu hồi, nhưng khi đối mặt với nhóm người hầu quản lý nghi trượng, nó lại mất tác dụng. Bởi vì Âm tướng quân có thể tung hoành sa trường, nhưng ngưỡng cửa nhà họ Mạnh quá cao, nó không thể vượt qua.

“Người...”

Công tử nhà họ Mạnh nghe vậy, bỗng nhiên nổi giận: “Để ta chạy trốn?”

Y hiểu rõ, trong tình huống nhiệm vụ thất bại, lại bị một yêu nhân quē mùa ép đến mức phải bỏ chạy, thật sự không biết sau khi trở về sẽ phải chịu hậu quả gì.

Quan trọng hơn, đại trưởng tùy sau khi trở về có thể báo cáo sự thật, lý do phải rời đi là vì yêu nhân kia nắm giữ Âm

tướng quân, ngay cả người nhà họ Mạnh cũng phải tránh xa hung vật này, cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng công tử nhà họ Mạnh thì không được...

... Dù sao nếu gia tộc hỏi đến, Âm tướng quân này từ đâu mà có, y không thể trả lời, chẳng lẽ nói là mình đã chặn đường dịch quỷ, đưa cho hắn luyện thành?

Còn Hồ Ma thì tức giận đến mức nghiến răng, muốn giết một người nhà họ Mạnh lại khó khăn như vậy? Bản thân y đã có không ít bản lĩnh, còn mang theo Thảo Đầu Bát Suy Thần bên mình, thế mà còn có một đội ngũ nô bộc như vậy, cố ý canh giữ bên cạnh để bảo vệ?

Nhưng trong lúc bọn họ đang lo lắng, theo mệnh lệnh của đại trưởng tùy, những quỷ ảnh kỳ quái bên cạnh đã vây quanh một chiếc kiệu, đẩy vị công tử nhà họ Mạnh lên, thúc giục y ngồi vào kiệu.

“Để hắn lại cho ta...”

Nhưng vào lúc này, Hồ Ma lại một lần nữa cầm đao đuổi theo, sát khí cuộn cuộn, đối với người nhà họ Mạnh này, không có ý định giết người thì thôi, nhưng hiện tại đã muốn giết, làm sao có thể để người chạy thoát?

“Dù ngươi là ai, uy nghi của nhà họ Mạnh không phải thứ ngươi có thể xúc phạm!”

Nhưng đối mặt với Hồ Ma đang xông lên, vị đại trưởng tùy kia cũng lạnh lùng nhìn, ông ta không hiểu rõ lai lịch của Hồ Ma, đương nhiên cũng không sợ.

Nhưng do thân phận hạn chế, ông ta vốn không quan tâm đến những thứ khác, đi theo ra ngoài cũng chỉ có một mục đích, đó là đưa thiếu gia nhà họ Mạnh sống sót trở về phủ, vì vậy, ông ta căn bản không muốn mạo hiểm một chút nào.

Hiện tại thấy Hồ Ma tay cầm hung đao, đầy sát khí, ông ta cũng không vội vàng, chỉ lạnh lùng nhìn hấn, phía sau đột nhiên có một lá cờ được đám quỷ ảnh cầm trong tay, bỗng nhiên tự động bay lên, phát phối tung bay.

Thoạt nhìn, lá cờ này không có gì khác biệt, thậm chí không phải là một pháp bảo, trông như chỉ là cờ hiệu dùng để mở đường khi con cháu nhà họ Mạnh ra ngoài, cũng tượng trưng cho thân phận và xuất thân của họ.

Nhưng hiện tại khi nó mở ra, để lộ chữ “Mạnh” trên cờ, trong không khí đột nhiên xuất hiện thêm một thứ gì đó khó diễn tả, nặng nề vô cùng, đè lên đầu người, ép người ta như muốn rơi từ dương gian xuống âm phủ.

Trong sương mù, Hồ Ma cảm thấy khi lá cờ này xuất hiện, chữ “Mạnh” trên đó như chiếm hết tầm nhìn của hấn, cơ thể bỗng nhiên trở nên vô cùng nặng nề, như thể ngay cả bước chân cũng không thể nhấc lên được.

Không chỉ hấn, ngay cả Mã gia bên cạnh cũng vậy.

“Lại là thứ quỷ quái gì đây?”

Hồ Ma vô cùng khó khăn, tập trung nhìn, chỉ cảm thấy lá cờ càng lúc càng lớn, chữ Mạnh trên đó như muốn in vào trong đầu hấn, thậm chí khiến người ta xuất hiện chốc lát hoảng hốt.

Như thể nhìn thấy một bóng dáng cao lớn vô cùng, ngồi ngay ngắn trong một ngôi miếu đầy hương khói, cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng, chỉ cần nhìn thoáng qua, trên người đã có thêm vô số sức nặng, đầu gối nặng nề, như muốn tự động quỳ xuống.

Không chỉ vậy, ngay cả Âm tướng quân bên kia cũng như bị ảnh hưởng, động tác bỗng nhiên chậm lại, như rơi vào chất

lông sệt, trên khuôn mặt trống rỗng kia, thế mà ẩn ẩn hiện lên vẻ mờ mịt.

“Nhanh chóng ra tay, ta muốn nhìn tên khốn này bị chặt đầu!”

Vào lúc này, công tử nhà họ Mạnh cũng vô cùng tức giận, lớn tiếng quát.

“Thiếu gia mau đi, đại trưởng tuy đang mượn danh nghĩa nhà họ Mạnh để áp chế hắn, động tĩnh quá lớn, không biết sẽ kinh động đến thứ gì!”

Đại nha hoàn bên cạnh thì vội vàng khuyên nhủ, thúc giục kiệu bên cạnh nhanh chóng khởi hành, nàng dường như cũng hiểu chuyện, nếu đại trưởng tuy không giơ cao lá cờ đại diện cho thân phận này, còn có thể cùng mọi người ra tay đối phó với tên ác tặc kia.

Nhưng khi lệnh bài xuất hiện, con cháu nhà họ Mạnh chỉ có thể rời đi, bởi vì động tĩnh quá lớn, con cháu thế gia, nếu dựa vào bản lĩnh của mình để làm việc, thì còn có thể nói, mượn danh nghĩa để áp chế người khác, đó chính là nước đi cuối cùng.

“Muốn đi?”

Cũng vào lúc này, Hồ Ma cắn chặt răng, sinh ra cảm giác cực kì không cam lòng.

Công tử nhà họ Mạnh có chút bản lĩnh, nhưng cũng không cao, vừa mới nắm rõ được điểm yếu của y, chuẩn bị hạ sát thủ, làm sao có thể dễ dàng để y chạy thoát như vậy?

Chương 952. Phá giáp lấy thân (2)

Chương 952: Phá giáp lấy thân (2)

Nhưng lá cờ này như thật sự có sức mạnh khó tả, đè nặng lên đỉnh đầu, khiến người ta không thể động đậy.

Hắn tu luyện Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, bản thân không bị loại áp chế này ảnh hưởng, trước đây khi đối mặt với Thảo Đầu Bát Suy Thần, cũng cảm nhận được ánh mắt nặng nề của chúng, nhưng chỉ cần pháp tướng ngưng tụ, liền tự do tự tại, có chút uy phong hô thần trách quỷ.

Nhưng hiện tại đối mặt với lá cờ này, tại sao lại thay đổi?

Nghi trượng âm ty của Thông Âm Mạnh gia, lại thật sự có thần uy như vậy, không chỉ Âm tướng quân không thể vượt qua ngưỡng cửa nhà họ Mạnh, ngay cả bản thân hắn cũng bị nó áp chế?

Và trong lúc uy nghiêm vô hình này đè xuống, vị đại trưởng tuy mặc áo bào đen, trang phục giống như quan phục kia, chỉ im lặng nhìn Hồ Ma, khẽ thở dài: “Ta là lễ quan, cùng người nhà họ Mạnh đi lại âm dương, không biết đã gặp qua bao nhiêu kẻ cuồng vọng...”

“Chỉ tiếc, uy nghiêm của nhà họ Mạnh, có thể áp chế yêu ma quỷ quái thiên hạ, áp chế vương hầu khanh tướng, hướng chi là người...”

“...”

“...”

Theo vị đại trưởng tùy trần áp Hồ Ma, công tử nhà họ Mạnh cũng bị đẩy lên kiệu, dường như khoảng cách vô hình kia, luôn khiến người ta bất lực, luôn có người không cam lòng, không phục, nhưng cũng chỉ có thể quỳ xuống.

Nhưng cũng ngay lúc này, trong trần Thạch Mã, tại tổng đàn đại trạch, cây du già che trời kia, bỗng có một trận gió thổi qua, cành lá xào xạc, như một tiếng thở dài khe khẽ.

“Nhân quả hội tụ, giống hệt như tiểu thiếu gia đã nói...”

Trong tiếng thở dài, cành cây bỗng nhiên khẽ run rẩy, những thứ buộc trên ngọn cây bắt đầu rơi xuống.

Trong đó, có giáp, có ủng, có quan ấn.

Hồ Ma hiện tại đang cắn chặt răng, để chống lại áp lực vô hình kia, hắn cũng đang liều mạng ngưng tụ pháp tướng, cố gắng đứng thẳng người.

Chỉ là, pháp tướng mà hắn ngưng tụ ra, vốn là trần truồng.

Thần hồn ngưng tụ, khiến hắn thoát nhìn cao lớn hơn rất nhiều, hơn nữa có chút xanh xao nanh ác, dữ tợn, nhưng đây thực chất không phải là thực thể, mà giống như một loại thần hồn lớn mạnh, phản chiếu ra bóng dáng hư ảo.

Hắn đi giày vải áo xanh, pháp tướng này cũng là giày vải áo xanh, mặc dù trông uy phong dữ tợn, nhưng tay không, người không, chỉ khi dốc toàn lực thúc đẩy, mới cầm Tướng Quân Lệnh trong tay.

Điều này đại diện cho việc hắn chưa tu luyện qua thần thông hoặc tuyệt kỹ tương ứng, cũng không có pháp bảo lợi hại nào để phòng thân.

Và hiện tại, ngay khi Hồ Ma cảm nhận được áp lực nặng nề do lá cờ kia mang lại, khẽ cắn răng, lúc này, tại tổng đàn đại

trạch trong trần Thạch Mã, cành cây trên cây du già kia bỗng nhiên rung lên.

Một bộ giáp cũ kỹ buộc trên cành cây cao nhất, bỗng nhiên rơi xuống, nhẹ nhàng bay bổng, trong nháy mắt rơi xuống đất, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Động tĩnh này nhẹ nhàng không tiếng động, ngay cả Diệu Thiện tiên cô và Bạch Phiến Tử cũng không chú ý, chỉ có vị đại sư huynh kia chú ý đến, hắn ta khẽ thở dài, liếc nhìn cành cây đã rơi bộ giáp kia.

Về mặt đường như cũng có chút cảm khái.

Mà bên ngoài trần, Hồ Ma bỗng nhiên đứng dậy.

Pháp tướng của hắn vốn trần truồng, chỉ phản chiếu hình dáng hiện tại của hắn, mặc một bộ đạo bào rách nát, nhưng hiện tại, trên bộ đạo bào này, bỗng nhiên bắt đầu có ánh sáng đen xuất hiện, lan tràn, kết nối, dần dần, thế mà hình thành bộ dáng của một bộ giáp.

Trước khi bộ giáp này xuất hiện, pháp tướng của Hồ Ma có ngưng thực, bá đạo đến đâu, cũng chỉ là một kẻ áo vải, hiệu là Thiên Công Tướng Quân, nhưng có chút danh không xứng thực.

Nhưng khi giáp lên người, trông lập tức có chút uy phong凛冽 của đại tướng quân.

Ý chí thần bí vừa đè nặng lên đỉnh đầu kia, vào lúc này, như bị người ta chống đỡ, Hồ Ma đứng dậy, không chỉ vậy, ngay cả Mã gia bên cạnh hắn cũng không còn cảm nhận được áp lực đó nữa.

Ngược lại, theo hắn đứng dậy, vị đại trưởng tuy mặc áo bào đen, trang phục giống như quan phục kia, thế mà không chịu nổi, lùi lại mấy bước.

Trong đôi mắt âm u, đã hiện lên sự kinh ngạc mãnh liệt, gần như không thể hiểu nổi sự thay đổi này.

Mặc giáp, tượng trưng cho thân phận, sẽ không còn bị ý chí này áp chế nữa.

“Nhà các người thật lợi hại, đã đáng sợ đến mức chỉ cần dùng một thân phận, là có thể áp chế tất cả mọi người trên thế gian này sao?”

Hồ Ma lúc này cũng không quan tâm bộ giáp này từ đâu mà có, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy lửa giận, hấn tu thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn trong thời gian ngắn, còn chưa nghiên cứu kỹ càng.

Nhưng cũng mơ hồ hiểu được, ấn pháp này không chỉ cần “quan thân” mới có thể tu luyện, mà uy lực, biểu hiện của ấn pháp này, dường như cũng có liên hệ mật thiết với thân phận của hấn trong hiện thực, là một chuyện phức tạp và chặt chẽ hơn.

Hậu nhân nhà họ Hồ, Bất Thực Ngưu, Tướng Quân Lệnh... những thứ này dường như đều sẽ sinh ra tác dụng tương ứng.

Tuy nhiên, hiện tại tạm thời không thể suy xét sâu xa, chỉ khẽ nói, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía trước: “Nhưng cũng chính vì vậy, nên rất cần thiết để nhà các người chết một người...”

Trong tiếng quát khẽ, bỗng nhiên giờ đao lên, trong nháy mắt, như thể thanh đao này cũng cảm nhận được tâm trạng của Hồ Ma, rung lên ầm ầm, hung ác đến cực điểm.

Dù sao ta vừa ra lò cũng đã dùng tám vị án thần để tế đao, thứ gì dám áp chế ta?

Sát khí cuộn cuộn tự sinh, như cuộn lên một trận cuồng phong, gào thét, chém về phía vị trưởng tùy cao lớn kia.

Chương 953. Kim Quang Cổ (1)

Chương 953: Kim Quang Cổ (1)

“Sao lại thế này?”

Vị đại trưởng tùy, sau khi xuất hiện, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng và kiêu ngạo. Là người phụ trách nghi lễ, ông ta không thể la hét ầm ĩ, mất đi phong thái.

Thế nhưng, lúc này, nhìn thấy pháp tướng trên người Hồ Ma ngưng tụ thành một bộ giáp trụ cũ nát, trong lòng ông ta đã kinh ngạc. Giáp trụ là vật của quân đội, nếu không có chức vị chính thức, tuyệt đối không thể sở hữu, huống chi, đây còn là ngưng tụ trên pháp tướng, giống như sự ngạo mạn và ngang ngược ăn sâu vào tận xương tủy.

Đợi đến khi Hồ Ma mượn uy lực của bộ giáp trụ rách nát, đứng bật dậy, không những không bị áp lực từ danh tiếng và uy nghiêm của Mạnh gia trấn áp, thậm chí còn rút đao chém giết, ông ta đã không thể giữ được bình tĩnh.

Thông Âm Mạnh gia, hành sự âm dương, nghi trượng không chỉ là biểu tượng thân phận, mà còn đại diện cho danh tiếng của Mạnh gia. Vật này không có thực thể, nhưng trong giới giang hồ, nó lại có sức nặng thực sự, đặc biệt là khi được hiển hóa bằng pháp thuật của Mạnh gia.

Mười Họ đều có nghi trượng, nghi trượng này không phải để chơi đùa, dọa dẫm mấy con quỷ nhỏ ven đường, mà có sức nặng thực sự. Vì vậy, khi nghi trượng xuất hiện, những hồn ma

vất vưởng vô tri vô giác cũng sẽ sợ hãi quỳ lạy ven đường, không dám mạo phạm chút nào.

Theo lẽ thường, chỉ những người đã “Thượng Kiêu” hoặc có thân phận chính thức mới có thể chống lại áp lực này. Phải là thân phận chính thức, được công nhận, ngay cả con riêng cũng không được, phải được nhận về mới có thể.

Nhưng tên yêu nhân quê mùa này, làm sao có thể có thân phận chính thức, tại sao lại trực tiếp phớt lờ áp lực này?

Kinh ngạc là thế, nhưng phản ứng của ông ta vẫn rất nhanh, một tiếng quát trầm, ông ta đã ngênh chiến.

Bàn tay ẩn trong ống tay áo rộng, thuận thế rút ra một sợi xích sắt đen sì, trông giống như loại xích sắt mà bộ khoái trong nha môn dùng để bắt tội phạm, đón đỡ thanh đao hung hãn đang chém tới.

Keng...

Sợi xích sắt kia dường như cũng là một vật cổ, bảo bối trong giới giang hồ, nhưng khi va chạm với thanh đao đầy sát khí lúc này, lại lập tức xuất hiện vô số vết nứt, vỡ vụn.

Mảnh vỡ sắc bén bị cuồng phong cuốn theo, bắn về phía mặt của đại trưởng tùy như dao.

“Xoạt...”

Sắc mặt đại trưởng tùy hơi biến đổi, ống tay áo đen phát một cái, liền cuốn tất cả mảnh vỡ của xích sắt sang một bên. Ống tay áo còn lại, thì được nội lực thúc đẩy, phồng lên, như một cây roi sắt, quét về phía mặt Hồ Ma.

“Ngay cả một tên nô tài cũng có bản lĩnh như vậy?”

Hồ Ma lao thẳng tới, trong lòng tràn đầy hung hãn, nhưng cũng cảm thấy một đám mây đen kịt, trực tiếp bao phủ trước mặt mình.

Bản lĩnh của vị đại trưởng tùy này, thế mà lại lợi hại hơn nhiều so với tên công tử Mạnh gia kia. Mặc dù vẫn chưa nhìn ra môn đạo gì, nhưng bản lĩnh của ông ta, ít nhất cũng là cấp bậc “nhập phủ”, đỉnh cao.

Tuy nhiên, Thượng Kiêu thì không đến, người đã Thượng Kiêu cũng sẽ không đến làm người hầu kẻ khác.

Ngay cả khi được Mười Họ thu nhận, thì ít nhất cũng là cấp bậc gia tướng.

“Tên này nhận một lạy của ta, áp chế mệnh số của ta, lại còn không kính trọng uy nghi của Mạnh gia, quá nhiều điểm kỳ lạ, mau bắt hắn lại cho ta!”

Ở phía bên kia, tên công tử Mạnh gia thấy Hồ Ma không những không bị trấn áp, mà còn đứng dậy, giao chiến với đại trưởng tùy, trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận, ngược lại không vội chạy trốn nữa, lớn tiếng quát tháo thị nữ bên cạnh.

Thị nữ kia đang định diu kiệu đi, nhưng cũng bị biến cố này làm cho kinh ngạc, vội vàng gật đầu lia lịa.

Đại thị nữ của Âm phủ canh giữ bên cạnh kiệu, còn nàng ta cùng với những quý ảnh vây quanh kiệu, đồng thời xông lên hỗ trợ.

“Vù vù...”

Từng quý ảnh cuộn lên từng trận cuồng phong, gào thét lao về phía mặt Hồ Ma. Mặc dù e ngại sát khí trên đao, chúng vẫn chưa dám đến quá gần, nhưng khí tức âm u lạnh lẽo cũng khiến người ta lạnh buốt cả người.

Nói thật, những con quỷ nhỏ trông như nô bộc này, thế mà con nào con nấy đều có tu vi không thua kém ác quỷ Thanh Y, thật là quá vô lý.

Nếu thả chúng ra ngoài, e rằng con nào cũng có bản lĩnh gây họa một phương.

Mà lúc này, Hồ Ma bị bảy tám con ác quỷ Thanh Y, cộng thêm một cao thủ nhập phủ đỉnh tiêm vây quanh. Hai thị nữ cũng có dị thuật, thấy tình hình không ổn, vội vàng đốt hương, tìm cơ hội ra tay.

Tình thế lúc này nguy hiểm, trước nay chưa từng có. Hồ Ma, sợ là chưa hề nghĩ tới có một ngày, một mình mình đối phó với nhiều người như vậy, nhưng lúc này, hắn khoác lên mình bộ giáp trụ rách nát, lại sinh ra ý chí chiến đấu hùng hục, vung hung đao trong tay, chiến đấu kịch liệt với bọn họ.

Điều quan trọng nhất là, liên tiếp giao chiến mấy hiệp, hắn thế mà không hề rơi vào thế hạ phong.

“Tên yêu nhân này, tên yêu nhân này...”

Mạnh gia nhị công tử ngồi trên kiệu, nhìn thấy bộ dạng hung hãn của Hồ Ma, không khỏi run rẩy: “Thì ra vừa rồi hắn vẫn luôn giấu nghề, không thi triển hết sức...”

Chương 954. Kim Quang Cổ

(2)

Chương 954: Kim Quang Cổ (2)

“Chết tiệt, chẳng lẽ hắc cố ý lừa ta, để thừa dịp ta không chú ý, đột nhiên lấy mạng ta?”

“May mà đại trưởng tùy đến kịp, cũng khó trách ông ta vừa đến, liền muốn ta rời đi...”

“...”

Nhưng hiện tại đã không thể đi được, y liền tròn tròn mắt, nhìn trận chiến ác liệt này, trong lòng thực ra đã nảy sinh ý định có nên tiến lên hỗ trợ hay không.

Chỉ là do thân phận của y bị hạn chế, đường đường là công tử Mạnh gia, lại liên thủ với hạ nhân, đối phó với một tên yêu nhân quê mùa, nghe thật sự không hay.

Mặc dù ý nghĩ này lướt qua trong đầu, nhưng y lập tức vứt bỏ, chỉ lớn tiếng chỉ điểm: “Đừng để bị sự hung hãn của tên yêu nhân này dọa sợ, hắc ta thực ra chỉ có ba trụ đạo hạnh, cướp đi thanh đao của hắc, phá vỡ pháp tướng của hắc, một luồng âm khí thổi vào trong cơ thể, là đủ để kết liễu hắc...”

... ..

“Bản lĩnh gia truyền, danh tiếng của Mười Họ, thân phận quý nhân, còn có những gia nô trung thành tận tụy...”

Hồ Ma vùng hung đao, chiến đấu với bọn chúng, trong lòng dường như cũng có chút cảm khái: “Đây mới là uy phong

mà người của Mười Họ nên có? Đây mới là khoảng cách thực sự giữa ta và con cháu Mười Họ sao?”

Thậm chí có một khoảnh khắc, với thân phận là tiểu chưởng quỹ của Huyết Thực bang, hắn cảm nhận được khoảng cách giữa mình và những quý nhân thế gia này. Nhưng cũng ngay lúc đại trưởng tùy dẫn đám người kia xông lên vây công, bên cạnh hắn bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài khe khẽ:

“Tránh ra!”

Giọng nói này vô cùng nhẹ nhàng và bình thản, nhưng khi Hồ Ma nghe thấy, trong lòng hắn bỗng nhiên rung mình, lập tức thu đao, lùi lại, thân hình kéo thành một chuỗi tàn ảnh, nhảy ra khỏi vòng chiến.

Đang trong lúc ác chiến, sao có thể để người ta dễ dàng rút lui như vậy?

Đại trưởng tùy, thị nữ của Mạnh gia và đám tiểu quý, lập tức đuổi theo, cuồng phong cuồn cuộn, như muốn nhấn chìm Hồ Ma hoàn toàn. Bọn chúng cũng ghi nhớ lời nhắc nhở của Mạnh gia công tử, hiểu rõ điểm yếu của Hồ Ma, ngược lại là loại âm phong của lệ quý này, dễ dàng khắc chế hắn nhất.

Nhưng cũng ngay lúc này, sau lưng Hồ Ma, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, bóng người đó cầm trong tay một chiếc đèn, đứng vững vàng giữa cuồng phong, không hề bị ảnh hưởng.

Ngược lại, chiếc đèn trong tay bóng người kia bỗng nhiên sáng rực, như một mặt trời, chiếu sáng về phía trước.

Nơi ánh sáng vàng chiếu tới, đám tiểu quý cả người bao phủ bởi quý khí, như băng tuyết gặp nước sôi, kêu la thảm thiết, liều mạng lùi lại.

Ngay cả ông tay áo của đại trưởng tùy đang phồng lên tấn công Hồ Ma, cũng lập tức héo rũ. Ông ta kinh hãi, lùi lại mấy

bước, xoẹt một tiếng, vươn tay xé rách ống tay áo của mình, thất thanh hỏi:

“Người nào?”

“...”

“...”

“Sao ngươi bây giờ mới đến?”

Khi ánh đèn xuất hiện, đẩy lùi đám quỷ, Hồ Ma cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức có chút bất mãn, quay người hỏi người đang cầm đèn.

... Tiểu Hồng Đường nhà chúng ta, đứng trên sườn núi bên kia ra hiệu đến mức cánh tay cũng mỏi nhừ rồi.

“Đã đến từ lâu rồi.”

Trước câu hỏi của Hồ Ma, bóng người cầm đèn vẫn bình thản, thông thả giải thích: “Chỉ là thấy người ngươi chọc vào có chút bản lĩnh, nên tạm thời điều chỉnh chiến lược một chút.”

“Cổ trùng ta học, đa số là để đối phó với người sống, đối thủ ngươi gặp phải lại đa số là người chết, ta đương nhiên cũng cần chuẩn bị một chút, mới có thể kê đơn thuốc phù hợp... Dù sao không phải môn đạo nào cũng giống ngươi, có thể trực tiếp rút đao chém giết.”

“?”

Hồ Ma á khẩu, sao lại còn kỳ thị môn đạo chứ?

Trong lòng không phục, hắn nói: “Vậy ngươi chuẩn bị thế nào rồi? ... Còn nữa, môn đạo Vu cổ, chẳng phải nên ăn nấu sao?”

Giọng nói của Hưu Nhi Tửu nhàn nhạt vang lên: “Ngươi nhìn một cái là biết ngay thôi.”

Hai người họ đang nói chuyện ngắn gọn, nhưng ở phía bên kia, đám ác quỷ bị ánh đèn bất ngờ chiếu rọi đầy lùi, lập tức lấy lại tinh thần, khí thế càng thêm hung hãn, lao thẳng về phía Hàu Nhi Tửu.

Chúng hận không thể xé xác cả người lẫn đèn, nhưng đối mặt với khí thế này, Hàu Nhi Tửu chỉ từ từ nói, đồng thời giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng búng một cái.

Ngay sau đó, ánh đèn bỗng chốc trở nên sáng rực hơn, như ánh mặt trời. Đám ác quỷ xông đến gần, lập tức bị ánh sáng chiếu rọi đến mức đau đớn không chịu nổi, có cảm giác như bị mặt trời thiêu đốt. Rõ ràng có thể thấy, bóng của chúng ngày càng mỏng manh, gần như sắp tan biến.

Mà đứng giữa đám ác quỷ này, chính là vị đại trưởng tùy. Ông ta hừ một tiếng, vươn tay chộp về phía Hàu Nhi Tửu, nhưng chưa kịp chạm vào y, thì ông ta bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Cúi đầu xem xét, cánh tay mà mình kéo tay áo xuống kia, toàn bộ đều đã rữa nát, ngay cả xương cốt đều muốn lộ ra.

Ông ta vừa kinh ngạc vừa tức giận, không kịp suy nghĩ, dùng mũi chân đá lên một mảnh vỡ của xích sắt, sau đó dùng tay còn lại đỡ lấy, xoẹt một tiếng, chặt đứt bàn tay trái của mình. Nhưng khi chặt đứt bàn tay, máu bắn ra lại văng lên người.

“Xèo!”

Nơi bị máu bắn vào, cũng bốc lên khói trắng, nhìn thấy rõ ràng là đã bị ăn mòn thành mấy cái lỗ, cơn đau dữ dội ập vào trong đầu.

“Chết tiệt...”

Hồ Ma vừa rồi còn đang trách móc Hàu Nhi Tửu đến muộn, hơn nữa trước khi ra tay, thế mà còn cần chuẩn bị,

không giống như Thủ Tuế Nhân bọn ta, rút đao chém giết là xong.

Cũng không phải chế giễu môn đạo Vu cô các ngươi, chỉ riêng việc cần chuẩn bị trước khi ra tay, các ngươi đã bị trừ điểm lớn rồi, thật sự gặp nguy hiểm, ai cho các ngươi thời gian chuẩn bị chứ...

... Nhưng bây giờ, may mà hấn chưa nói ra!

Không chỉ hấn, ngay cả Mạnh gia công tử phía sau, cũng giật mình, thất thanh nói: “Vu cô?”

“Chẳng lẽ là đám Vu Nhân ở trong núi này?”

“Chết tiệt, bọn chúng cũng dám đến góp vui, chẳng lẽ không sợ bị diệt tộc sao?”

“...”

Hồ Ma đứng cách đó không xa cũng nghe thấy tiếng quát tháo này, trong lòng thầm thở dài: Hầu Nhi Tửu nhà người ta thật sự không sợ...

... Dù sao cũng đã tự diệt tộc rồi!

Chương 955. Đi Âm Phủ (1)

Chương 955: Đi Âm Phủ (1)

Trong khi âm thầm oán thán, tên đại trưởng tùy của Mạnh gia cùng đám tiểu quý khiêng kiệu đã lộ rõ vẻ chật vật không chịu nổi. Bọn tiểu quý bị kim quang chiếu rọi, kêu la thảm thiết, âm khí trên người từng tắc từng tắc tan vỡ.

Vừa rồi còn âm khí bao phủ, uy thế bức người, giờ đây lại chẳng dám đến gần.

Kinh hãi hơn cả là tên đại trưởng tùy kia. Ông ta là người sống, nên gặp Hầu Nhi Tửu lại càng thêm thảm hại. Ngay từ đầu xé rách tay áo, phản ứng đã cực nhanh, sau đó cắt đứt bàn tay càng không chút do dự, nhưng giờ đây, ông ta lại cảm nhận nổi thống khổ trên người ngày càng gia tăng.

Lúc này mới chỉ là vừa đối mặt, đã cảm thấy khắp người như than lửa, chỗ này nóng, chỗ kia đau, càng đập càng nhiều, phảng phất toàn thân đều bốc lên ngọn lửa vô hình.

Đến giờ khắc này, ông ta lại không để ý tới Hồ Ma, bất chấp tất cả, gầm lên một tiếng, lao về phía trước, hung hăng đánh ra một chiêu với lực đạo xảo quyết, thẳng hướng Hầu Nhi Tửu đang xách đèn bỏ tới, mặc kệ bản thân, quyết giết Vu nhân kia trước.

Hồ Ma thấy thế, cắn răng cầm đao, chuẩn bị tiến lên đón đỡ.

Vừa rồi trong lòng còn oán thán, tên Hầu Nhi Tửu này, rõ ràng là người của Vu cổ môn đạo, không trốn đi hạ độc, sao lại chạy ra?

Thật không ngờ, đón đỡ một chưởng của tên đại trưởng tùy kia, Hầu Nhi Tử cùng với ngọn đèn trong tay, theo luồng chưởng phong của đối phương, bỗng nhiên nổ tung.

Nhưng ngọn đèn vừa nổ tung, Hầu Nhi Tử không hề biến mất, ngược lại một biến thành bốn, mỗi người đều cầm một ngọn đèn, một tay chấp sau lưng, lạnh lùng nhìn tên đại trưởng tùy kia.

Bọn tiểu quỷ xung quanh đang hăng máu muốn xông lên, nhưng lại bị ánh đèn dọa sợ, lập tức càng thêm thống khổ, cùng với nha hoàn thân cận định tiến lên hỗ trợ, đồng loạt lui về phía sau, không dám đến gần.

“Yêu nhân, rút ra đây cho ta!”

Đại trưởng tùy tức giận, dậm mạnh xuống đất, liên tiếp sử dụng vài tuyệt kỹ, chỉ muốn bức ra chân thân của kẻ hạ cổ, để giết chết y.

Nhưng trong lúc thần hồn mê loạn, ông ta chỉ thấy những ngọn đèn xung quanh ngày càng nhiều, từng ngọn từng ngọn, chồng chất lên nhau, từng cái từng cái ép sát vào người mình, mà ông ta ra sức tấn công, lại chẳng bắt được bóng người nào.

“Ông ta đang làm gì vậy?”

Hồ Ma cũng kinh ngạc, trong mắt hấn, Hầu Nhi Tử vẫn chỉ có một, nhưng tên đại trưởng tùy kia thì lại tấn công chỗ này, đánh chỗ kia, tự xé da thịt, tự chặt đứt cổ tay, lại không hề đánh về phía Hầu Nhi Tử.

“Tìm ta.”

Hầu Nhi Tử thản nhiên nói: “Vu cổ môn đạo xưa nay không muốn đấu pháp trực diện với người khác, thường xuyên cần phải ẩn nấp, nhưng ta lười ẩn nấp, nên cũng tìm hiểu một số pháp môn.”

“Không muốn bị người khác tìm thấy, cũng dễ thôi, khiến hấn ta mù là được.”

“...”

“Mẹ nó...”

Hồ Ma không biết phải hình dung thế nào, chỉ hít một hơi thật sâu, lập tức biết đại trưởng tùy này không còn là mối đe dọa nữa.

Dù sao ông ta cũng không phải người của Thủ Tuế môn đạo, da thịt không dày như vậy, chịu trọng thương như thế, chắc chắn phải chết.

Nếu đổi lại là người khác đấu pháp với cổ sư, thực ra thời gian kéo dài càng lâu, cổ sư càng nguy hiểm, vì có khả năng bị người ta chống đỡ được tà thuật trên cổ trùng, cũng có khả năng bị người ta tìm ra sơ hở, tìm ra vị trí, nhưng Hầu Nhi Tửu lại khác với những cổ sư khác.

Cổ của y biến hóa vô cùng, có thể điều chỉnh bất cứ lúc nào, căn bản không thể phòng bị.

Yên tâm giao nơi này cho Hầu Nhi Tửu, Hồ Ma cũng vung đao, sát ý dâng trào, một lần nữa lao về phía Nhị công tử nhà họ Mạnh.

“Nhanh, mau đưa thiếu gia rời khỏi đây...”

Nhưng phản ứng của bên kia cũng không chậm hơn hấn, ngay khi Hầu Nhi Tửu xuất hiện, đám tiểu quỷ bị xua đuổi, đại trưởng tùy lại như phát điên, tự làm mình bị thương, hai nha hoàn, một sống một chết, đồng thời kinh hô.

Hai người nhìn nhau, người sống gọi người chết một tiếng “Tỷ tỷ”, sau đó cầm kiếm xương, thẳng hướng Hồ Ma giết tới...

... Ngay cả lúc này, nàng cũng cố ý tránh khu vực ánh đèn của Hầu Nhi Tử chiếu tới.

Còn nha hoàn đã chết, ánh mắt u ám nhìn muội muội một cái, vội vàng gọi đám tiểu quỷ lại, vây quanh nâng kiệu lên, hóa thành một trận gió âm lao về phía trước.

“Không ổn...”

Hồ Ma cắn răng tiến lên, hung đao trong tay thuận thế chém xuống, chém nha hoàn còn sống định tiến lên ngăn cản hấn thành hai nửa, sau đó sải bước dài, đuổi theo chiếc kiệu kia.

Hấn là Thủ Tuế Nhân nhập phủ, sử dụng công phu Quỷ Đăng Giai, tốc độ cũng cực nhanh, nhưng công phu Quỷ Đăng Giai sao có thể chạy nhanh hơn so với quỷ chân chính, chỉ thấy chiếc kiệu bị âm phong cuốn lên, bồng bênh, trong nháy mắt đã đi xa mấy chục trượng.

Đây là bản lĩnh khiêng kiệu của tiểu quỷ.

Hồ Ma không phải lần đầu tiên nhìn thấy, lúc trước đưa Hương nha đầu về An Châu, trên đường gặp phải Thôi Can Nương, bà ta cũng biết sử dụng thuật này.

Chương 956. Đi Âm Phủ (2)

Chương 956: Đi Âm Phủ (2)

Nhưng tiểu quỷ mà Thôi Can Nương dùng để khiêng kiệu, lại kém xa quỷ của nhà họ Mạnh này.

Đấu đá lâu như vậy, chẳng lẽ để hắn ta chạy thoát?

Hồ Ma cắn răng, đuổi theo phía sau, chỉ thấy đối phương càng lúc càng xa, bên cạnh, Mã gia tuy bị trọng thương, nhưng lúc này cũng đang cố gắng chống đỡ thân thể, sợ người nhà họ Mạnh nguy hiểm kia rời xa mình.

Nhưng nó cũng chỉ có tinh thần đáng khen, cho dù không bị thương, cũng chỉ là tốc độ của ngựa thường, đừng nói lúc này không công được người, cho dù có thể công, cũng không đuổi kịp...

Sau đó, ngay khi Hồ Ma đầy lo lắng, trong trấn Thạch Mã, tổng đàn đại trạch, lại có một trận gió nhẹ thổi qua.

Trên cây du già kia, cành cây lại khẽ lay động, lại có thứ gì đó rơi xuống, lần này, lại là đôi ủng.

Hồ Ma đang gấp gáp đuổi theo, trong lòng hơi kinh ngạc, chỉ thấy trên hai chân mình, mơ hồ có một đôi ủng kỳ dị bao phủ, ngay sau đó, lại có cảm giác như gió thổi dưới chân, rõ ràng nhìn thấy phía trước là một mảnh bằng phẳng.

Núi rừng gập ghềnh, vách đá dựng đứng, nhưng hắn xỏ đôi ủng này vào, như đạp lên gió nhẹ.

Thân hình bỗng nhiên tăng tốc, như tia chớp lao thẳng về phía trước.

“Cái gì?”

Phía trước, âm nha hoàn dẫn theo đám tiểu quỷ, đỡ lấy kiệu, nhanh chóng bay về phía trước.

Giờ đây bọn họ đều im lặng, thậm chí không dám nhìn Nhị công tử nhà họ Mạnh trên kiệu.

Là người của Mạnh gia, một trong Mười Họ, vậy mà bị người ta giết cho toi tả, chật vật chạy trốn, thật là nỗi nhục nhã, sau này không biết sẽ bị người ta cười nhạo thế nào.

Nhưng không ngờ, bỗng nhiên cảm thấy sát khí phía sau ập tới, quay đầu lại, lập tức sợ mất mật, chẳng lẽ chạy cũng không thoát?

“Đi Âm phủ, mượn quỷ đường...”

Âm nha hoàn lập tức quyết định, quát khê một tiếng, dẫn đường phía trước, thân hình vốn đã mơ hồ, lại lao về phía trước, biến thành một đám sương mù quỷ dị, u ám lay động, như mở ra một cánh cửa giữa âm dương.

Đám tiểu quỷ càng không dám chân chừ, vây quanh kiệu, chui vào cánh cửa kia, biến mất không thấy.

“Hả?”

Hồ Ma đuổi theo phía sau, từ xa chỉ thấy một đám sương mù, chiếc kiệu phía trước được tiểu quỷ vây quanh, chui vào sương mù, lập tức biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng hắn cũng vô cùng kinh ngạc, đoán rằng đối phương có lẽ đã sử dụng pháp môn quỷ dị nào đó.

Người nhà họ Mạnh có bản lĩnh phong bế Âm phủ, chặn đường tiểu quỷ đưa tin của Nhất Tiến giáo, tự nhiên cũng có bản lĩnh mượn đường Âm phủ, nhưng hắn thì không biết...

“Chết tiệt...”

Nhưng trong lúc gấp gáp đuổi theo, hắn không để ý, ngay khi vừa đuổi theo Nhị công tử nhà họ Mạnh vượt qua núi rừng, trên đỉnh núi đối diện, cũng xuất hiện một đám sương mù âm u.

Một nam tử mặc trường bào đen, mặt chữ điền, dáng người gầy gò, tay cầm một lá cờ nhỏ màu đen, từ trong sương mù đi ra, đang hít thở sâu, vung tay xua tan sương mù, dường như vẫn còn sợ hãi.

“Đây con mẹ nó, mượn đường âm phủ để đi đường, thật là nguy hiểm, ai ngờ được, lại có người có bản lĩnh lớn như vậy, ngay cả đường Âm phủ cũng có thể phong bế?”

“Dọa cho ta nửa ngày không dám ra...”

“Hi vọng chuyện lão Bạch Kiền huynh đệ nói quả thực quan trọng, nếu không thì thật xin lỗi vì ta đã mạo hiểm...”

“...”

Vừa lắm bầm, y cũng vội vàng nhìn xung quanh, biết rằng bây giờ mình đang ở gần trấn Thạch Mã, còn chưa kịp nhìn kỹ, lại bỗng nhiên nghe thấy trên núi đối diện, âm phong cuộn cuộn, rõ ràng có người đang vội vã đi đường.

Nhìn sang, y thấy chiếc kiệu phía trước được tiểu quỷ khiêng chạy, cũng thấy Hồ Ma đang đuổi theo phía sau.

Hồ Ma lúc này, thân hình vẫn bị chậu lửa che khuất, chỉ có thể mơ hồ phân biệt được đại khái, phải đến gần, hoặc nghe thấy giọng nói của hắn, người quen mới có thể nhận ra.

Nhưng người này lại nhìn kỹ, hơi sững sờ, trong lòng kinh ngạc: “Tên nhóc này sao lại có bản lĩnh này?”

Trong lòng vô cùng sửng sốt, nhưng y cũng chú ý tới Nhị công tử nhà họ Mạnh đang bị truy đuổi, đối phương chật vật không chịu nổi, không có nghi trượng, tiểu quỷ cũng chỉ có hai

ba con, hơn nữa âm khí khá nhạt, rõ ràng không phải hạng người gì ghê gớm, trong lòng y cũng thả lỏng.

Thấy đôi phương mở cửa, mượn đường Âm phủ, y cũng giật mình, nhưng không kịp hỏi nhiều, liền vung lá cờ trong tay lên, sau đó vội vàng niệm chú, đột nhiên chỉ về phía trước:

“Haha, âm dương có thứ tự, sinh tử phân biệt, ân oán người sống, kẻ nào dám mượn đường Âm phủ?”

“...”

“Xẹt...”

Thân ảnh Nhị công tử nhà họ Mạnh vừa lao vào màn sương mù, thân hình mơ hồ, khó mà nhìn thấy, Hồ Ma đang sốt ruột, lại thấy bọn họ đi ra.

Hơn nữa lúc này, rõ ràng còn hoảng sợ hơn lúc trước, thậm chí có chút không hiểu: “Người nhà họ Mạnh phong bế đường Âm phủ của người khác thì được, nhưng mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên gặp người có thể phong bế đường Âm phủ của nhà họ Mạnh...”

Còn Hồ Ma thì trong lúc kinh hãi, đã lần theo tiếng nhìn về phía bóng người trên đỉnh núi bên kia đang cầm lá cờ nhỏ, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hét lớn: “Quá tốt rồi, lão huynh là ta, mau ra tay, đừng để tên Nhị công tử nhà họ Mạnh này chạy thoát...”

“...”

“Nhìn ra là người từ lâu rồi...”

Bóng người trên đỉnh núi kia cũng cười ha hả, vung lệnh kỳ trong tay, từng đợt sấm sét âm u đánh về phía người trên kiệu: “Hắn chạy không thoát, nhà họ Mạnh chỉ có hai ba con tiểu quỷ cõn con này...”

“... Khoan đã, người đang đuổi theo ai? Lại là nhà họ Mạnh nào?”

“...”

“Tự nhiên là Thông Âm Mạnh gia!”

Hồ Ma sai bước tiến tới, sát khí trên đao tỏa ra bốn phía, hét lớn: “Hôm nay ta nhất định phải lấy mạng hắc!”

“Chết tiệt...”

Nhị Oa Đầu vừa rồi còn hăng hái vùng lệnh kỳ, bỗng nhiên mềm nhũn hai chân, ngã lăn ra đất.

Chương 957. Đoạn yêu mệnh (1)

Chương 957: Đoạn yêu mệnh (1)

“Người nhà họ Mạnh?”

“Người nói kẻ bị người đuổi như chó kia, là người của Thông Âm Mạnh gia?”

Lời nói thông thường không thể nào diễn tả được nỗi kinh hoàng của Nhị Oa Đầu lúc này, con người suýt chút nữa đã bay ra khỏi hốc mắt. Người nhà họ Mạnh sao lại không có chút uy nghiêm nào, người nhà họ Mạnh sao lại bị lão Bạch Kiền đuổi đến mức chật vật như vậy?

Trong giây lát, máu dồn lên não, choáng váng, y còn tưởng mình đang nằm mơ, theo bản năng liền đưa tay áo che mặt, đồng thời nhanh chóng tìm kiếm nơi ẩn nấp.

Nhưng y không cần phải che mặt, lúc này y bị dọa sợ, nhưng Nhị công tử nhà họ Mạnh bị phong bế đường Âm phủ kia, cũng bị dọa sợ không kém, lập tức quay đầu, nào dám chạy về phía y?

“Rốt cuộc là kẻ nào, lại có bản lĩnh phong bế cả đường Âm phủ mà ta muốn đi?”

Chỉ mới một khắc trước, Nhị công tử nhà họ Mạnh này còn không muốn chạy trốn, đối với đại trưởng tùy ép mình lên kiệu kia cũng đầy oán hận, nhưng giờ đây phát hiện ngay cả mượn đường Âm phủ cũng không thoát được, trong lòng y mới thật sự hoảng sợ.

Cơn giận mỏng manh ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một suy nghĩ kinh hoàng: “Sao lại có Tẩu Quỷ Nhân xuất hiện ở đây?”

Cho dù là đối phương vùng lệnh kỳ, phong ấn đường Âm phủ, hay là sấm sét âm u kia, đều là thủ đoạn đặc trưng của Tẩu Quỷ Nhân, nói cách khác, kẻ mai phục ở đây chờ mình, chính là một đại cao thủ Tẩu Quỷ Nhân?

Nhưng, Tẩu Quỷ môn đạo này, bây giờ lẽ ra nhân tài đã tàn lụi mới đúng...

Y đến đây làm chuyện này, vốn là giấu diếm người khác, trong lòng có quỷ, giờ đây lại phát hiện một kẻ sát khí nặng nề, một kẻ am hiểu thủ đoạn Tẩu Quỷ, trái tim y đã không ngừng run rẩy.

“Chẳng lẽ, ta thật sự có khả năng chết ở đây?”

Cả đêm nay, y đã gặp nguy hiểm mấy lần, suýt chút nữa bị Hồ Ma chém đứt cổ, cũng suýt chút nữa bị cổ trùng bám vào người.

Nhưng đây là lần đầu tiên, y thật sự nảy sinh suy nghĩ này, mà suy nghĩ này vừa xuất hiện, đã như ngọn lửa bùng cháy, hừng hực thiêu đốt, gần như trong nháy mắt, đã thiêu rụi toàn thân hần, thần hồn hần sinh ra nỗi sợ hãi mãnh liệt.

“Sao ta có thể chết ở đây? Ta mới hai mươi ba tuổi, ta còn lâu mới đến lúc xuống hầu hạ tổ tiên...”

“Ta là thiếu gia nhà họ Mạnh, ta có thể chết trong cái xó núi này sao?”

“...”

“...”

“Nhị Oa Đầu lão huynh, đến thật đúng lúc...”

Nhưng Hồ Ma không coi đây là mơ, ngược lại trong lòng mừng rỡ, quát lớn một tiếng, nắm bắt cơ hội đuổi theo.

Dưới chân đạp đôi ủng kia, ngay cả mặt đất dường như cũng đang chuyển động nhanh chóng, sinh ra cảm giác kỳ diệu như thuần di, nhìn chiếc kiệu quý phía trước, trong mắt hắn càng lúc càng rõ ràng.

Máu nóng trong lòng cũng sôi trào, ngay cả thanh đao trong tay hắn, dường như cũng cảm nhận được sự hưng phấn của hắn, đón gió mạnh thổi tới, kêu lên leng keng, sát khí ngút trời.

“Nhanh...”

Càng lúc càng bị nỗi sợ hãi mãnh liệt nhấn chìm, Nhị công tử nhà họ Mạnh đã mất hết phong độ, bỗng nhiên hét lớn:

“Đại trưởng tùy đâu, sao hắn còn chưa tới?”

“...”

Âm nha hoàn và đám tiêu quỹ khiêng kiệu bên cạnh y, sao có thể trả lời câu hỏi của y?

Quay đầu nhìn lại, đại trưởng tùy và dương nha hoàn vừa ở lại chặn địch, đã không thấy bóng dáng, ngay cả ánh đèn bên cạnh thôn kia cũng không thấy, căn bản không biết sống chết ra sao.

“Phải rồi, đại đường quan...”

Nhị công tử nhà họ Mạnh, trong lúc kinh hãi, cũng bất chấp tất cả, bỗng nhiên hét lên: “Mau đi tìm Thiết Tuấn đại đường quan!”

“Hắn là người của Thủ Tuế môn đạo, chắc chắn có thể bảo vệ tính mạng của ta...”

“...”

Âm nha hoàn và đám tiểu quỷ khiêng kiệu, tự nhiên cũng biết tình hình nguy cấp, nhận được mệnh lệnh của y, liền lập tức thay đổi hướng, mang theo âm khí cuộn cuộn, lơ lửng trong đêm tối, chuẩn bị chạy về phía trấn Thạch Mã.

Nhưng phía sau mơ hồ cảm thấy sát khí dâng trào, Hồ Ma đã đuổi càng lúc càng nhanh, y kinh hãi đến mức mắt mờ đi, bất chấp tất cả, lại sử dụng mệnh lệnh:

“Mờ mịt, yêu quý đồng hành, Thông Âm Mạnh gia khởi lệnh, mau đến trước kiệu nghe lệnh!”

Vừa nói, người trên kiệu đã rạch lòng bàn tay, vẩy một chuỗi máu xuống.

Những giọt máu này, còn chưa rơi xuống đất, đã bốc cháy, u ám lay động, tạo ra làn khói đen dễ nhận thấy, hòa vào màn đêm, tản mát trong rừng núi.

Đây không phải là thuật cao siêu gì, mà là lấy máu làm môi giới, triệu hồi yêu linh du hồn trong núi đến hỗ trợ, nếu có ai đó đến giúp đỡ lúc này, thì coi như lấy danh nghĩa huyết mạch Thông Âm Mạnh gia, kết ân tình với người ta, phải dùng tam sinh đại tế để cảm tạ.

Máu của con cháu Thông Âm Mạnh gia, quý giá biết bao, bình thường sẽ không sử dụng ở nơi hoang vu hẻo lánh này, trên người yêu quái vô danh, dùng cũng sợ chúng không chịu nổi, nhưng giờ đây, cũng không còn cách nào khác.

Chương 958. Đoạn yêu mệnh (2)

Chương 958: Đoạn yêu mệnh (2)

Y không hy vọng thật sự có thể triệu hồi được thứ gì lợi hại, chỉ mong có thứ gì đó bị thu hút đến, tạm thời giúp y chặn lại tên hung ác đáng sợ phía sau, để y có cơ hội chạy đến bên cạnh Thiết Tuấn đại đường quan cầu cứu.

Đương nhiên làm như vậy, mặt mũi coi như mất hết, nhưng bây giờ là lúc nào, nào còn quan tâm đến mặt mũi?

Vù vù...

Theo huyết môi giới của y rơi xuống, trong rừng núi xung quanh, trong tiếng gió hỗn loạn, lập tức xuất hiện vô số tiếng thì thầm, cho dù là du hồn, hay là cây cối, dã thú trong núi dần dần sinh ra linh tính, đều bị thu hút, lơ lơ lơ lơ xuất hiện.

Hễ có chút đạo hạnh, đều có thể cảm nhận được thứ hấp dẫn dị thường trong mùi máu này, thậm chí vì thế mà trở nên điên cuồng, bị chú thuật trong huyết môi giới của hắn điều khiển.

Linh tính cao, chỉ bị thu hút, linh tính thấp hơn, e rằng sẽ trực tiếp bị huyết khí này áp chế.

Nhưng ngay khi Nhị công tử nhà họ Mạnh vội vàng nhìn xung quanh, trong lòng chỉ lo lắng những thứ mình triệu hồi đến có phải đều quá bình thường hay không, phía trước bỗng nhiên có một luồng gió nhẹ thổi tới, thổi tan mùi máu của y.

Ngay cả y cũng giật mình, vội vàng nhìn sang, liền thấy trên sườn núi phía trước, yêu phong cuộn cuộn, màn đêm như mực đậm không tan.

Nhưng trong bóng đêm sâu thẳm kia, lại có thứ gì đó dần dần hiện ra, ban đầu là một chút trắng, sau đó dần dần thành hình, mơ hồ, một loại mùi hung ác đáng sợ đan xen vào nhau, cuối cùng, hiện ra một bóng dáng kỳ quái.

Toàn thân tuyết trắng, dáng vẻ thanh lịch, yên lặng ngồi xổm trên sườn núi, dường như tự mang khí chất cao quý, hoàn toàn không hợp với nơi hoang vu căn cỗi này, thân hình không lớn, nhưng thần thái kiêu ngạo, mơ hồ có chút khinh thường.

Mờ mờ ảo ảo, phía sau vài cái đuôi, nhẹ nhàng đứng đưa trong không trung.

“A?”

Nhị công tử nhà họ Mạnh nhìn thấy yêu vật này, trong lòng đầu tiên là kinh ngạc, theo bản năng cảnh giác.

Nhưng ngay sau đó là niềm vui mừng vô tận dâng trào: “Cuối cùng ông trời cũng giúp ta, một đạo huyết môi giới, lại mời được yêu vật lợi hại như vậy?”

Y không biết có phải vì nhìn thấy đôi mắt của con mèo kia hay không, nhất thời đầu óc choáng váng, suy nghĩ không kiểm soát được, nảy sinh nhiều ý nghĩ, ví dụ như nếu được yêu vật này cứu, thậm chí có thể đưa nó về, cho nó một thân phận gì đó...

Đương nhiên, y cũng không đến nỗi tệ hại như vậy, trong lòng vừa nảy sinh suy nghĩ không nên xuất hiện lúc này, liền bưng tỉnh.

“Yêu vật này đang mê hoặc ta?”

Y giật mình, bỗng nhiên phát hiện, con mèo trắng này xuất hiện, không nhận huyết môi giới của y, cũng không có ý định đi ra phía sau, thay y chặn truy binh, chỉ lạnh lùng nhìn y như vậy.

Đôi mắt kỳ quái kia, ngay cả y nhìn thấy, cũng nhất thời choáng váng, suy nghĩ chậm nửa nhịp, nhìn trên mặt nó, thậm chí còn có vẻ chế nhạo mơ hồ.

Bên cạnh kiệu, đám tiểu quý khiêng kiệu cho y, đều chạy chậm lại không ít.

“Nó không phải giúp ta, mà là đang chặn ta?”

Nhị công tử nhà họ Mạnh bỗng nhiên phản ứng lại, nhất thời kinh hãi, suýt chút nữa lật người ra khỏi kiệu.

Trong lúc kinh hãi và tức giận, y bỗng nhiên thổi một luồng âm khí về phía con mèo trắng, đây có chút trút giận trong lúc kinh hãi và tức giận, vị trí của con mèo trắng kia sẽ không chặn đường kiệu của y, nhưng Nhị công tử nhà họ Mạnh, sao có thể chịu đựng được sự xúc phạm như vậy?

Nhưng đón luồng âm khí này, ánh mắt con mèo trắng sáng ngời, dường như lộ ra vẻ cười lạnh, lại không hề né tránh, cái đuôi mềm mại thon dài phía sau, khẽ lay động một cái.

Nhị công tử nhà họ Mạnh còn chưa biết chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy chiếc kiệu dưới thân mình bỗng nhiên nghiêng đi, đám tiểu quý khiêng kiệu, có mấy con, trong nháy mắt đã tan chảy vào màn đêm, kiệu lập tức mất thăng bằng.

Không chỉ tốc độ chậm lại, ngay cả y cũng suýt chút nữa lộn nhào ra ngoài.

“Chết tiệt!”

Y biết là yêu vật kia ra tay, mơ hồ, y cũng cảm thấy chạy trốn mới là quan trọng, nhưng lúc này, lại không kìm được,

muốn ra tay với con mèo trắng kia.

“Công tử cẩn thận...”

Cùng lúc đó, quỷ nha hoàn ở bên cạnh bỗng nhiên nhắc nhở, đưa tay đỡ lấy kiệu, đồng thời thân thể hóa thành một luồng âm phong, lao thẳng về phía con mèo trắng phía trước, nàng đã nhận ra tình hình nguy cấp, không còn quan tâm gì khác, quyết liều mạng hộ tống y rời đi.

“Nơi hoang dã này, sao cả người lẫn yêu, đều không sợ uy nghiêm của nhà họ Mạnh ta?”

Nhị công tử nhà họ Mạnh, bây giờ có chút mơ hồ, tuy y chặt vật, nhưng nghi trượng tương ứng vẫn còn.

Những du hồn ác quỷ kia, tự nhiên sẽ bị thổi bay, còn những kẻ có chút đạo hạnh, chắc hẳn cũng có thể nhận ra nghi trượng.

Không nói đến việc quỳ xuống bên đường dập đầu, sao hết kẻ này đến kẻ khác, đều dám trêu chọc y?

Đương nhiên trong lòng tuy không hiểu, nhưng y cũng biết đây không phải lúc để nghĩ đến chuyện này, quay đầu nhìn quỷ nha hoàn đã bị yêu phong cuốn cuộn cuốn lấy, cố nén đau lòng, vẫn tiếp tục chạy trốn về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng vù vù, quay đầu lại, liền thấy dưới ánh trăng, một vật sát khí cuộn cuộn, tỏa ra ánh sáng, lao tới trước mặt.

Hồ Ma đã nắm bắt cơ hội hiếm có này, cuối cùng cũng đuổi kịp trong phạm vi bảy trượng, dùng sức ném thanh đao trong tay ra.

Chương 959. Mời Lão Tổ Tông (1)

Chương 959: Mời Lão Tổ Tông (1)

“Xoẹt!”

Chiếc kiệu mà Nhị công tử nhà họ Mạnh đang ngồi, bị hung đao ném từ xa xuyên thủng, ngay cả hai tiểu quỷ còn sót lại, một trước một sau, khiêng kiệu, cũng bị sát khí trên đao xé nát, kêu lên thảm thiết rồi biến mất trong không khí.

Đến lúc này, Nhị công tử nhà họ Mạnh cuối cùng cũng dừng hẳn lại, không kịp thu thế, ngã nhào ra khỏi kiệu, lăn lộn vài vòng, bộ dạng vô cùng chật vật.

Nhưng lúc này, y đã không còn quan tâm đến thể diện, chỉ cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía sau, liền thấy trong bóng đêm dày đặc, có người đang sai bước đạp trên âm phong tiến tới.

Y vẫn không nhìn rõ khuôn mặt của kẻ hung ác kia, nhưng có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Khoác pháp tướng, bước chân như sấm, cao ba trượng, thân phủ giáp trụ rách nát, chân đi giày tướng quân, như ác quỷ bò ra từ Âm phủ.

Nhìn về phía trước, con mèo trắng kia đã ăn thịt âm nha hoàn theo y mười mấy năm, thậm chí y còn không để ý nó đã làm như thế nào, giờ đây đang tao nhã liếm móng vuốt, trên mặt mèo dường như có nụ cười chế nhạo.

Còn ở phía sau bên phải, vị trí có thể mượn đường Âm phủ kia, cũng đang có quỷ vụ cuộn cuộn, tụ tán vô thường, một lá cờ của Tầu Quỷ Nhân đang bay phấp phới trong đêm tối.

Vậy, hôm nay lại là một cục diện chắc chắn phải chết?

Phía sau có Thủ Tuế hung thần ác sát cầm hung đao đuổi theo, bên cạnh có đại cao thủ Tầu Quỷ nhập phủ cầm cờ thi pháp, phía trước trong rừng, khó khăn lắm mới triệu hồi được một con yêu vật lợi hại, vậy mà rõ ràng lại là phe của đối thủ.

Nhị công tử nhà họ Mạnh lúc này, trong lòng tràn đầy nghi vấn, rõ ràng mình mới là kẻ đến đây tính kế người khác, nhưng tại sao lại liên tục gặp bất lợi, ngược lại rơi vào cái bẫy chắc chắn phải chết?

Thông Âm Mạnh gia, hiện nay đang áp chế nhà họ Hồ không ngóc đầu lên được, danh tiếng ngày càng tăng, như mặt trời ban trưa, nắm giữ ba phần thiên mệnh, ngay cả trong Mươi Họ, cũng không ai dám xúc phạm, nhưng ở nơi hoang vu hẻo lánh này, sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều yêu nhân không sợ danh tiếng của nhà họ Mạnh như vậy?

Nghi vấn trong lòng thực sự quá nhiều, nhưng y thậm chí đã lười nghĩ.

Cả đêm nay, quá nhiều chuyện y không hiểu đã xảy ra, y chỉ cảm thấy trái tim mình đang run rẩy, nổi kinh hoàng này, vậy mà còn mạnh hơn so với lúc trước ở nhà, khi y đối mặt với đại ca.

Đầu óc dường như có chút choáng váng, y nhìn quanh, trong lòng chỉ có một suy nghĩ kinh hoàng: Thật sự sẽ chết ở đây sao?

Y không dám tin, bởi vì con cháu nhà họ Mạnh, đã rất lâu rồi không chịu thiệt thòi, chứ đừng nói đến việc chết ở bên ngoài...

Nhưng suy nghĩ này, lại dẫn đến một suy nghĩ đáng sợ hơn:
Chẳng lẽ mình sẽ là người đầu tiên?

...

...

“Người nhà họ Mạnh thật khó giết...”

Cùng lúc đó, Hồ Ma cũng đã sải bước tiến tới, hơi nghiêng
răng.

Lần này, hấn nảy sinh sát ý với người nhà họ Mạnh này,
tuy là nhất thời, nhưng cũng thật sự không ngờ, bọn họ lại khó
đối phó như vậy.

Hắn lúc này, đã tu thành pháp tướng, bản lĩnh tăng mạnh,
đi một con đường tắt, tiết kiệm mười năm khổ công của người
khác, cộng thêm việc mượn xương cốt mà Ngũ Sát Thần để
lại, rèn thành thanh hung đao này, coi như lấy được một phần
năm pháp lực của Ngũ Sát Thần.

Chỉ như vậy, đối mặt với Nhị công tử nhà họ Mạnh, vậy mà
vẫn liên tục cảm thấy lực bất tòng tâm, suýt chút nữa để y
chạy thoát?

Khó khăn trong đó, đã vượt xa dự đoán của hắn lúc mới
nảy sinh sát ý, nói đơn giản, nếu sớm biết khó giết như vậy...

... Thôi, đời người hiếm khi bốc đồng!

Trước kia lén lút, người nhà họ Mạnh nào có tha cho hắn?

Làm lại lần nữa, vẫn phải giết!

“Xùy...”

Khi đến gần Nhị công tử nhà họ Mạnh, hấn hơi chậm bước
chân, nhưng không dừng lại, đưa tay rút hung đao cắm trên đất
lên, ánh mắt cũng liếc về phía trước bên phải, nhìn thấy con
mèo trắng trên sườn núi, gần như không thể nhận ra gậy đầu.

Nhị Oa Đầu lão huynh đã đến, vừa rồi nhìn thấy, dường như là y đã sử dụng thủ đoạn mượn đường Âm phủ, mới có thể chạy đến đây trong vòng chưa đầy ba ngày?

Mèo của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đã xuất hiện, chứng tỏ nàng cũng ở gần đây, chỉ là không biết đã sử dụng phương pháp gì.

Hiện tại còn chưa kịp chào hỏi nói chuyện, nhưng, áp lực tích tụ mấy ngày nay, cuối cùng cũng được giải tỏa khi nhìn thấy hai người bọn họ, tương ứng, là sát khí bùng bùng dâng trào.

Giết tên này trước rồi nói sau!

Hắn nắm chặt con dao trong tay, không chút do dự, lao thẳng về phía Nhị công tử nhà họ Mạnh, trong mắt người ngoài, hắn như ác quỷ hung thần ác sát, đồ tể thôn quê.

Còn Nhị công tử nhà họ Mạnh lúc đầu gặp còn ung dung hoa quý, có chút khí chất cao sang, lúc này sắc mặt đã trắng bệch, đầy kinh ngạc, y cũng có bản lĩnh, nhưng giờ đây đã bị sự xuất hiện của mấy vị người chuyển sinh dọa cho mất mật, dường như tay chân đều mềm nhũn.

“Người...”

Y nhìn Hồ Ma đang cầm đao đi về phía mình, bỗng nhiên hỏi lớn: “Người thật sự muốn giết ta?”

“Người...”

Chương 960. Mời Lão Tổ Tông (2)

Chương 960: Mời Lão Tổ Tông (2)

Trong lòng dâng trào vô số suy nghĩ, y thực ra muốn nói, mình là người nhà họ Mạnh, thân phận cao quý như vậy, có thể không giết mình, có thể bắt mình, uy hiếp nhà họ Mạnh, cũng có thể ép hỏi một số bí thuật thông thuật từ miệng mình...

... Đương nhiên, nhà họ Mạnh đã có phòng bị đối với những chuyện này, cũng sẽ không để người ngoài chiếm được lợi ích, nhưng ngươi là yêu nhân thôn quê, chẳng lẽ không suy xét đến những chuyện này sao?

“Hừ hừ...”

Hồ Ma đối mặt với câu hỏi của y, chỉ cười lạnh, thanh đao trong tay tự kêu leng keng mà không có gió.

Một luồng tà khí tham lam, từ trên đao tràn ra, như đang cười lớn phản kích...

Thật sự có thể sao?

Dường như thanh đao này cũng kích động, vốn đã chém tám vị án thần, giờ đây, lại có cơ hội dùng máu của người nhà họ Mạnh để tế đao?

“Ngươi tên yêu nhân này, quả nhiên là không chút kiêng dè muốn giết ta...”

Nhìn từ sự im lặng và hành động không chút do dự của Hồ Ma, Nhị công tử nhà họ Mạnh cũng rơi vào tuyệt vọng, y bỗng

nhiên cần rách lòng bàn tay, dùng sức vung về phía trước.

Máu tươi văng xuống đất, lập tức bốc lên làn khói đen dày đặc, như một bức tường lửa, đây là huyết môi thuật của người nhà họ Mạnh, có thể áp chế ác quỷ, phá hủy pháp bảo của người khác, nhưng đến lúc này, nào còn tác dụng gì, Hồ Ma chỉ thổi một hơi, đã thổi tan huyết khí này.

“Lúc trước nhận nhiệm vụ này, ta thậm chí còn muốn trực tiếp đến Minh Châu...”

Chỉ là ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng Nhị công tử nhà họ Mạnh này, là muốn phản công trước khi chết, không ngờ, y lại sử dụng huyết môi thuật này, liền lầm bầm: “Vốn còn muốn phân cao thấp với người kia ở Minh Châu, cuối cùng vẫn phải nghe theo nhiệm vụ của đại ca, đến nơi này...”

“Vốn tưởng rằng nhiệm vụ này đơn điệu nhàm chán, không có gì thú vị, nhưng ai ngờ được, một Nhất Tiễn giáo nhỏ bé ẩn náu trong vùng núi hoang dã này, lại có khả năng khiến ta mất mạng?”

“...”

Không ai nghe y lầm bầm lúc này, Hồ Ma thổi một hơi tan huyết vụ do y vẩy ra, liền vung đao chém tới, không ngờ, Nhị công tử nhà họ Mạnh này, cũng trong lúc lầm bầm, thân hình bỗng nhiên từ từ bay lùi về phía sau.

Trong quá trình này, y vốn hoảng loạn, tuyệt vọng, nhưng lại cố gắng đứng thẳng người, thậm chí kiểm soát hai chân mình, không run rẩy, cứng rắn nhìn Hồ Ma, từ từ lấy ra một tờ giấy từ trong ngực.

Hồ Ma nhìn thấy tờ giấy đó, đồng tử không khỏi co rút lại.

Vừa rồi lặng lẽ tiếp cận Nhị công tử nhà họ Mạnh, nhờ tai thính mắt tinh của Thủ Tuế Nhân, hắn đã nghe thấy y và nha

hoàn kia thảo luận, nói muốn mượn Âm binh gì đó, và viết tờ giấy này.

Hắn vốn có thể đợi thêm một lúc, cũng là vì không biết Âm binh mà y mượn đến có quá khó đối phó hay không, mới sớm lộ diện, dây dưa với y, đợi Hầu Nhi Tử đến.

Mà trải qua trận ác chiến này, Nhị công tử nhà họ Mạnh vẫn không có cơ hội thiết lên hương án, đốt tờ giấy này.

Giờ đây thấy y lấy ra tờ giấy này, Hồ Ma lập tức cảnh giác, nâng đầu gối sải bước, rút đao chém về phía y, sát khí trên đao ép về phía trước, cũng là để đề phòng y đột nhiên lấy ra cây châm lửa, đốt tờ giấy này.

Nhưng không ngờ, Nhị công tử nhà họ Mạnh cầm tờ giấy trong tay, lại không có ý định lấy cây châm lửa, biểu cảm trên mặt cũng như điên như dại, vô cùng kỳ quái: “Nhưng ngươi có lẽ cũng không biết...”

“Người nhà họ Mạnh chúng ta, khoảnh khắc bản lĩnh lớn nhất, chính là lúc chết...”

“...”

Vừa nói, y bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, cắn rách đầu lưỡi, phun một ngụm máu đen lên tờ giấy trong tay.

Y nhìn thanh hung đao của Hồ Ma chém tới, lại bất chấp tất cả, mặc cho thanh đao chém xuống, còn mình thì giơ tờ giấy trong tay lên, sau đó dang hai tay ra, hướng về phía bắc, giơ cao hai tay, quỳ thẳng xuống, đầu gục xuống đất.

“Bằng hữu, ngươi có thể giết ta, e rằng sẽ lập tức nổi danh thiên hạ, chỉ tiếc, ta là người nhà họ Mạnh, ta dĩ nhiên muốn sống, nhưng nếu nhất định phải chết, vậy cũng phải chết cho có thể diện.”

“Ta đã muốn chết, vậy thì, tất cả sinh linh trong bán kính ba mươi dặm, cũng phải đi theo ta...”

“...”

“Hả?”

Bỗng nhiên nhìn thấy tờ giấy kia bị ném ra, Hồ Ma cũng hơi kinh ngạc, mà Nhị công tử nhà họ Mạnh này lại quay người đón nhận thanh đao của hắn, không hề quan tâm đến việc hắn sẽ chém chết y, cũng khiến hắn bỗng nhiên cảnh giác.

“Vù!”

Cũng lúc này, tờ giấy bay trên không trung, bị y phun một ngụm máu huyết, bỗng nhiên bốc cháy, như thể máu của y tự bốc cháy, thiêu rụi hơn nửa tờ giấy.

Cùng lúc đó, Nhị công tử nhà họ Mạnh đã giơ cao hai tay, sau đó quỳ rạp xuống đất, dập đầu về phía bắc, miệng lầm bầm, hét lớn: “Cháu bốn đời của Mạnh Chiêu Viễn công, Mạnh Tư Lý tự nguyện xuống I dướihầu hạ, mời lão tổ tông đến đón ta!”

Vừa nói, thân thể y bỗng nhiên nhanh chóng héo úa, trong thất khiếu, đều bốc ra ngọn lửa, như thể tất cả thịt và máu dưới lớp da người này đang bốc cháy, nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Rắc...

Ngay cả mặt đất, cũng đang rung chuyển dữ dội, ngọn núi đen kịt phía xa, như đang xảy ra động đất.

Mắt hoa lên, vậy mà lại thấy, ngọn núi kia đang nứt ra, bên trong từng hàng Âm binh hiện ra, sát khí đằng đằng.

Còn trước mặt, bốn phía quỷ khóc, âm phong âm lãnh, cuồn cuộn ập tới, có thứ gì đó, đang nhanh chóng từ trong hư

không ập tới, rót vào lớp da người của Nhị công tử nhà họ Mạnh này.

“Đợi đến khi xuống dưới...”

Giọng nói của Mạnh Nhị công tử đã biến đổi, hơi nghiêng đầu, ánh mắt trống rỗng, nhìn Hồ Ma cười: “Các ngươi vẫn phải quỳ trước mặt ta, mà nói chuyện!”

Chương 961. Sống nhờ thiên mệnh (1)

Chương 961: Sống nhờ thiên mệnh (1)

“Bản lĩnh lớn nhất của người nhà họ Mạnh, chính là đập đầu...”

Nhìn Nhị công tử nhà họ Mạnh đập đầu xuống, tờ giấy mượn binh bốc cháy, Hồ Ma cũng cảm nhận được áp lực không thể diễn tả.

Bên trái, ngọn núi nứt ra, kèm theo tiếng động long trời lở đất, từng hàng Âm binh với lá bùa màu vàng dán trên mặt, từ dưới đất lao ra, sát khí ngút trời, âm u đáng sợ, sát khí dày đặc gần như hóa thành dòng nước lũ.

Trần Thạch Mã trước âm khí ngút trời này, đã trở nên nhỏ bé, ánh đèn le lói trong thị trấn, giờ đây trông như làm bằng giấy.

Nhưng đối với Hồ Ma, đáng sợ nhất, thậm chí là Nhị công tử nhà họ Mạnh đang đập đầu phía trước.

Y dường như đã biến thành một lớp da người khô héo, nhưng bỗng nhiên, như thể bị một luồng gió vô hình thổi phồng, sau đó, y lại từ từ đứng thẳng dậy, vẫn quay lưng về phía Hồ Ma, nhưng cảm giác y mang lại cho Hồ Ma, đã hoàn toàn khác.

Y đang từ từ đứng dậy, nhưng trên người lại tỏa ra một luồng khí tức u ám, vô số ảo ảnh xuất hiện trước mắt, Hồ Ma dường như nhìn thấy một tồn tại quý dị đang không ngừng ngo ngậy trong một không gian cực kỳ xa xôi.

Hầu như không thể nhìn rõ cơ thể nó lớn đến mức nào, nhưng mơ hồ có thể phân biệt được, đó dường như là một lão nhân mặc bạch thọ y công kênh, có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, nhưng không thể nhìn rõ.

Chỉ có thể nhìn thấy, cơ thể nó là vô số huyết nhục chen chúc vào nhau, bạch thọ y trên người, được tạo thành từ những chữ “Thọ” và hình đồng xu, nhưng những đồng xu đó, lại là từng khuôn mặt người, nhãn nhô.

Trong tầm mắt, có một nghìn khuôn mặt nổi lên trên bề mặt huyết nhục, trong tai, có một nghìn cái miệng đang không ngừng nói chuyện.

Áp lực khổng lồ khiến trái tim Hồ Ma đập thành thịch, vô cùng khó chịu, như thể muốn ép tất cả máu ra, đưa lên não.

Điều khó hiểu hơn là, không biết tại sao, khi cảm nhận được thứ mà Nhị công tử nhà họ Mạnh mời đến, trong lòng hắn lại nảy sinh sự căm ghét vô cớ, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại thống hận một cách bất lực.

Tại sao, rõ ràng mình mới chỉ gặp thứ này lần đầu tiên, tại sao lại căm ghét nó như vậy, sự căm ghét này, thậm chí đã lấn át nỗi sợ hãi bản năng của hắn?

“Xẹt...”

Cũng lúc này, cánh tay trái của Hồ Ma, đột nhiên đau nhói, ngay cả thần hồn của hắn cũng có chút run rẩy không ổn định, thứ đã bị phong ấn và ghim ở trong cánh tay trái của hắn, giờ đây lại bộc phát ra khát vọng mãnh liệt.

Nó chưa khi nào sôi ruột như lúc này, đang liều mạng giãy giụa, khóc lóc, Hồ Ma thậm chí mơ hồ có thể cảm nhận được nó đang hét lớn: “Lão tổ tông... Bái kiến lão tổ tông...”

“Lão tổ tông cứu ta... Người nhà họ Hồ không nghe lời lão tổ tông, người nhà họ Hồ phản bội rồi...”

“ ... ”

“Hả?”

Cơn đau dữ dội đột ngột này, khiến Hồ Ma bừng tỉnh khỏi trạng thái mơ màng, lập tức nghiêng răng, kiềm chế thứ trong cánh tay trái.

Khoảnh khắc tỉnh táo này, bỗng nhiên khiến hắn nhận ra, đây là đồ vật ở trong cánh tay trái, cảm nhận được khí tức trên người Nhị công tử nhà họ Mạnh, hai bên dường như có cùng nguồn gốc, nên nó mới sốt ruột muốn thoát ra ngoài.

Quan trọng nhất là, nó đang hét cái gì?

Cái gì mà người nhà họ Hồ không nghe lời lão tổ tông, người nhà họ Hồ phản bội gì đó...

Trong giây lát, hắn không thể phân biệt được, nhưng mơ hồ cảm thấy, dường như chuyện này liên quan đến bí mật nào đó, bí mật mà “hắn” còn chưa phát hiện, nhưng thứ này đã phát hiện ra.

Chưa kể, thứ này còn từng nghe lén cuộc trò chuyện của hắn và Đại Hồng Bào, càng không thể để nó chạy thoát.

...

...

“Đại đầu quy tôn, đã ba nén hương rồi, ngươi không thể chống đỡ đến lúc vào thị trấn đâu...”

“Đại đầu quy tôn, ngươi đã thua rồi, còn không xuống ngựa dập đầu?”

“Chân ngắn Đại đường quan, ngươi...”

“Mẹ kiếp, có thể thống nhất cách gọi hay không?”

“Phân tán công kích, không bằng chuyên tâm một điểm, đều gọi ông ta là Đại đầu quy tôn, đợi biệt danh này lan truyền

giang hồ, xem ông ta làm người thế nào!”

“...”

Trong lúc biến cố xảy ra, trước trấn Thạch Mã, Thiết Tuấn Đại đường quan cười con ngựa, dừng mãnh phi thường, uy phong lẫm liệt, đang đấu pháp kịch liệt nhất với môn đồ của Bất Thực Ngưu.

Trên đường chạy về phía trấn Thạch Mã, ông ta không biết đã gặp bao nhiêu kỳ thuật, bao nhiêu yêu nhân chặn đường.

Nhưng ông ta chỉ vung đại đao trong tay, tất cả đều bị đánh bại, trên đường có thể chặn ông ta lại, đấu vài chiêu, cũng chỉ có ba năm người mà thôi, hơn nữa ba năm người này, cũng chỉ chống đỡ được một lúc, liền phải bỏ chạy, nếu không sẽ bị chém không thương tiếc.

Cuối cùng, đến trước trấn Thạch Mã, vẫn là bang chủ gánh hát Kim Trần Tử ra tay, hai người giao đấu, mới lăn lộn mấy chục hiệp.

Môn đồ của Bất Thực Ngưu bên cạnh nhìn mà căng thẳng, miệng cũng điên cuồng, ô ngôn uế ngữ, vô cùng vô tận, đều chọc vào tim người ta, mà Thiết Tuấn đại đường quan này, vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, không nghe những lời làm loạn tâm trí này, nhưng những lời này cứ chui vào tai ông ta.

Ông ta ép mình không để ý, coi như chó sủa, nhưng nộ khí trong lòng càng lúc lại càng nặng, ra đao cũng càng lúc càng hung dữ, đã từng bước ép sát, con ngựa dưới thân, cũng như phát điên, lao thẳng vào thị trấn.

Chương 962. Sống nhờ thiên mệnh (2)

Chương 962: Sống nhờ thiên mệnh (2)

Mặc kệ đám yêu nhân này nói gì, đợi ông ta vào thị trấn, chém nát thân đài, xem đám yêu nhân này làm sao tự xử?

“Không ổn...”

Lúc này, thấy vị Đại đường quan này thật sự nổi giận, thần uy tỏa ra, thế không thể cản, vậy mà thật sự muốn xông thẳng vào thị trấn, đám môn đồ của Bất Thực Ngưu đều kinh hãi.

“Rắc...”

Nhưng ngay lúc này, bọn họ cũng bỗng nhiên nghe thấy tiếng động long trời lở đất, khiến mặt đất dưới chân bọn họ rung lên ầm ầm, trên bầu trời, cũng là mây đen dày đặc, gió lạnh rít gào, như thể đã đến Âm phủ.

Thiệt Tuân Đại đường quan và bang chủ gánh hát vừa rồi còn đang đấu pháp kịch liệt, cũng giật mình, môn đồ của Bất Thực Ngưu cũng không còn tâm trí chửi rửa nữa, vội vàng nhìn về phía nơi phát ra động tĩnh, trên mặt đều là vẻ kinh nghi bất định.

Trong mắt bọn họ, chỉ thấy trong màn đêm u ám này, vang lên tiếng sấm ầm ầm, quỷ hỏa lay động xuất hiện trong núi sâu, từng hàng Âm binh với lá bùa màu vàng dán trên mặt, âm u dày đặc, từ trong núi sâu, nặng nề tiến về phía thị trấn Thạch Mã.

Theo sự tiếp cận của bọn họ, không khí dường như cũng trở nên đặc quánh hơn, áp bức khiến người ta khó chịu.

Cây cối chắn giữa bọn họ và trấn Thạch Mã, cũng đồng loạt lùi sang hai bên, con đường núi gập ghềnh, dường như như bị một lực lượng vô hình san phẳng, bỗng nhiên biến thành con đường bằng phẳng.

Trong cả khu rừng, yêu ma du hồn, đều run rẩy, tranh nhau chui vào mộ.

“Âm binh điều hành?”

Môn đồ của Bất Thực Ngưu, lập tức ngậy người, hồi lâu sau, mới có người hoàn hồn, bỗng nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Thiết Tuấn Đại đường quan mắng to:

“Tên chó chết, ngươi đã làm gì?”

“Chúng ta là môn đồ của Bất Thực Ngưu, còn muốn nói đạo nghĩa giang hồ với ngươi, khách khí, đối đãi tử tế, để tránh thương vong, lấy ngắn đánh dài, dựa vào bản lĩnh đấu chính diện với ngươi, ngươi tên đầu to con rùa này, lại lén lút làm gì?”

“...”

Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, ngay cả Thiết Tuấn Đại đường quan cũng hơi nghi ngờ, thất thanh nói: “Ta cũng không biết.”

Trong lòng hoảng loạn, ông ta cũng vội vàng nhìn xung quanh, bỗng nhiên nghĩ đến Nhị công tử nhà họ Mạnh kia, trong lòng giật mình: “Chẳng lẽ lại là tên nhị thế tử kia?”

...

...

“Đại sư huynh, đó là cái gì...”

Còn trong trăn Thạch Mã, tổng đàn đại trạch, dưới gốc cây du già, Diệu Thiện Tiên Cô rùng mình, run rẩy hỏi.

Lão nông bên cạnh, chỉ chấp tay sau lưng, từ từ nhìn ra ngoài, nói: “Là khô cốt bất tử, cũng là thứ quý quái đang chiếm giữ thiên mệnh, chính vì nó, mà nhiều kỳ nhân dị sĩ của Bất Thực Ngưu chúng ta, suốt hai mươi năm, đều không thể đuổi chân.”

“Chỉ là nhìn xem, hai mươi năm nay, chúng ta vẫn luôn chuẩn bị, Mười Họ cũng không nhàn rồi, cũng không trách bọn họ bức ép người kia ở Minh Châu dữ dội như vậy...”

“Chắc hẳn, đợi bọn họ thuyết phục được nhà họ Hồ, thứ mà sư phụ và sư thúc từng cảm thấy sợ hãi, cũng sẽ trở lại thôi?”

“...”

Diệu Thiện Tiên Cô không khỏi rùng mình, nhỏ giọng nhìn lão nhân, run rẩy nói: “Đại sư huynh, ta không hiểu huynh nói gì...”

“Nhưng ta có chút sợ...”

“...”

“Không cần phải sợ.”

Vị đại sư huynh kia cười cười, ngẩng đầu nhìn lên cây du già, nơi đó còn treo một con dấu: “Chúng ta trốn đông trốn tây, hai mươi năm nay, chuẩn bị có lẽ không đầy đủ bằng bọn họ, cũng không có thứ chiếm giữ thiên mệnh kia chiếu cố.”

“Nhưng hai mươi năm bình yên này, không phải là vô ích, chỉ là vì chúng ta đều cần thời gian này, bọn họ, đang đợi người nhà họ Hồ đưa ra quyết định, chúng ta cũng đang đợi giáo chủ của Bất Thực Ngưu trở về...”

“... Giờ xem ra, vẫn là chúng ta đợi được trước, phải không?”

“ ... ”

“Sớm quá.”

Còn trong trấn này, trong một cửa hàng quan tài vắng vẻ, lão Toán Bàn đi theo Hồ Ma đến thị trấn này, cũng đang mở một cỗ quan tài, trước tiên trải một lớp nệm bên trong, sau đó lấy một bình rượu vào.

Suy nghĩ một chút, lại đi đến nhà bếp vắng vẻ phía sau, bung hai đĩa thức ăn, sau đó, lại lấy một cái gối, lúc này mới quay lại trước quan tài, so đo một chút, định nằm vào trong.

Khung cửa sổ có tiếng động, đầu lừa cố gắng đẩy cửa sổ ra, thò đầu vào nhìn.

“Đi đi, đừng lại gần, tự tìm chỗ trốn đi...”

Lão Toán Bàn ngồi nửa người trong quan tài, dùng sức kéo nắp quan tài, muốn nhốt mình vào trong.

Nhưng con lừa kia lại sốt ruột, trực tiếp nhảy vào cửa sổ, một đầu húc lật quan tài của lão, còn giơ móng lên đập loạn xạ, lão Toán Bàn suýt chút nữa tức đến phát khóc: “Người tìm ta làm gì? Người đi tìm tên kia bên ngoài, đi tìm đám người điên kia...”

“Gây họa lớn như vậy, xem hần giải quyết thế nào, thứ mà nhà họ Mạnh thờ phụng kia, căn bản không phải thứ mà người sống có thể đối phó được...”

Chương 963. Hàu Nhi Tửu Truyền Tin (1)

Chương 963: Hàu Nhi Tửu Truyền Tin (1)

Lão tổ tông mà người nhà họ Mạnh thờ phụng, rốt cuộc là thứ gì?

Hồ Ma vô cùng chắc chắn, trong lòng hắn có sự hận ý mãnh liệt đối với nó, nhưng dù có căm ghét nó, hắn có thể làm gì?

Lúc này trước mắt Hồ Ma, dường như xuất hiện cảm giác quỷ dị như hình ảnh nhấp nháy, nhất thời nhìn Nhị công tử nhà họ Mạnh, như thể đã biến thành một bóng dáng cao lớn béo phì, Nhị công tử nhà họ Mạnh chỉ là một trong những khuôn mặt trên bóng dáng đó, đang gào thét với hắn.

Nhất thời lại cảm thấy đó chỉ là ảo giác, Nhị công tử nhà họ Mạnh vẫn ở đó, chỉ là biểu cảm nhất thời trở nên trống rỗng thờ ơ, nhất thời lại biến thành vẻ mặt tức giận căm hận.

Nhưng y căm hận nhìn Hồ Ma, Hồ Ma cũng căm hận nhìn y, bóng dáng mơ hồ và quỷ dị kia, bóng dáng mặc bách thọ y kia, rõ ràng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, nhưng sự căm ghét trong lòng, lại như thủy triều dâng trào.

Đặc biệt là, Hồ Ma không biết tại sao, nhìn những khuôn mặt rõ ràng trên chiếc áo bách thọ y kia, từ sâu trong đáy lòng, lại nảy sinh một nỗi buồn sâu sắc không thể giải thích.

Hắn chưa từng gặp những khuôn mặt này, lại tựa hồ như cảm thấy loại quen thuộc thâm trầm nào đó.

Bọn họ...

“Vù...”

Không cho hắn suy nghĩ nhiều, Nhị công tử nhà họ Mạnh, hay nói đúng hơn, thứ được mời đến trong cơ thể y, đã mượn mắt y, lạnh lùng nhìn về phía Hồ Ma.

“Vù!”

Ngay khi ánh mắt y nhìn sang, ngọn lửa trong chậu than phía xa, bỗng nhiên tắt phụt, y lập tức nhìn rõ khuôn mặt của Hồ Ma, trong đôi mắt lạnh nhạt kia, dường như cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thậm chí, còn có chút tham lam mơ hồ.

Còn Hồ Ma, gần như ngay lập tức tan rã dưới ánh mắt của y.

Thần hồn của y trong khoảnh khắc đó, như bị hút lấy, kéo xé, sự sụp đổ ở cấp độ thần hồn này, diễn ra cực kỳ hung ác, cực kỳ dữ dội, thần thông pháp tướng, tam hồn thất phách, đều không chịu nổi một kích, nhưng sự tan rã đang tăng lên nhanh chóng này, lại đột nhiên dừng lại.

Đó là linh miếu bản mệnh của Hồ Ma, sự tan rã của thần hồn dưới ánh mắt của đối phương, gần như không thể chống đỡ, nhưng cuối cùng khi sắp sụp đổ đến nơi linh miếu bản mệnh, lại đột nhiên dừng lại, như ngọn núi đang đổ sụp, có một điểm tựa.

Nhờ điểm tựa này, Hồ Ma mới cuối cùng đứng vững, đối mặt trực diện với Nhị công tử nhà họ Mạnh.

Hay nói đúng hơn, lúc này không phải đối mặt với y, mà là đối mặt với thứ gì đó chưa biết và bí ẩn trong cơ thể y, nhìn chằm chằm vào đối phương.

...

...

“Sắp chết rồi sắp chết rồi...”

Trên đỉnh núi bên kia, cách nơi Âm binh xuất hiện không xa, Nhị Oa Đầu sợ đến mức run rẩy.

“Không phải chứ, vừa rồi ta nhìn thấy người, còn nghĩ bản lĩnh của người tăng lên nhanh thật...”

“Giờ xem ra, bản lĩnh gây họa của người còn nhanh hơn!”

“...”

Y cảm nhận được âm phong cuộn cuộn ập tới, sợ đến mức mặt mày trắng bệch, kêu lên một tiếng, đưa tay áo che mặt, định lặn vào làn sương mù dày đặc.

Còn con mèo trắng vừa rồi còn đang tao nhã liếm móng vuốt cách đó không xa, cũng giật mình khi người nhà họ Mạnh kia mồi thứ gì đó xuống, lông trên cổ dựng đứng lên, lén lút, lập tức lạng lẽ lui vào trong rừng.

Chạy.

Hai người bọn họ đều không chút do dự đưa ra quyết định này, đối mặt với tình huống nguy hiểm như vậy, căn bản không có cơ hội do dự, bên trái là Âm binh tấn công, bên phải là thứ kỳ dị chưa biết, mượn thân thể Nhị công tử nhà họ Mạnh, mở mắt ra, không chạy còn có thể làm gì?

Chỉ là bọn họ không ngờ, ngay khi định rời đi, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện ánh đèn vàng nhạt.

Một bóng người mặc áo choàng trắng, tay cầm một cây sáo ngắn, cùng lúc xuất hiện bên cạnh hai người bọn họ, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Các người đến muộn rồi...”

“Là ai?”

Nhị Oa Đầu và con mèo trắng, đồng thời cảnh giác, ánh mắt lạnh lùng, dường như bọn họ không làm gì cả, nhưng

trong không khí đã lập tức có khí tức nguy hiểm dao động.

“Danh hiệu Hầu Nhi Tử, các người cũng có thể gọi ta là Ô Tụng.”

Nam tử mặc áo choàng trắng, tay cầm một ngọn đèn thần nhiên nói, y gặp hai người này ở hai nơi khác nhau, nhưng giọng nói đều bình thản như nhau: “Là ta đã thông báo cho các người đến đây.”

“Hả?”

Nhị Oa Đầu mặc áo bào đen, theo bản năng có chút kinh hãi, liếc sang bên cạnh, ánh mắt nhìn nam tử mặc áo bào trắng cũng thay đổi: ‘Mẹ kiếp, còn có kẻ trực tiếp nói danh hiệu của mình ở hiện thực sao?’

‘Sao người không trực tiếp đến trước mặt Mười Họ tự bại lộ thân phận luôn đi?’

‘...’

Chỉ là trong lòng tuy nghĩ như vậy, cũng đang chửi rửa, nhưng trên mặt lại đột nhiên lạnh lùng, quát: “Không biết người đang nói gì, chỉ khuyên người một câu, nơi này nguy hiểm, không nên ở lại lâu, cáo từ!”

Còn bên kia, con mèo trắng thậm chí còn không thèm nghe lời của nam tử áo bào trắng, đôi mắt xanh lam lóe lên ánh sáng thần bí, không nói một lời, liền muốn đi sâu vào rừng.

“Chạy trốn cũng vô ích.”

Chương 964. Hầu Nhi Tửu Truyền Tin (2)

Chương 964: Hầu Nhi Tửu Truyền Tin (2)

Nhưng đúng lúc này, nam tử mặc áo bào trắng, bỗng nhiên hơi lớn tiếng, gọi hai người này lại, thản nhiên nói: “Ta biết là các ngươi, trong khu rừng núi này, khắp nơi đều là cổ trùng ta hạ xuống, cũng đều là tai mắt của ta, các ngươi không cần phải che giấu.”

“Mà đến tìm các ngươi, cũng là vì cần mời hai người cùng ra tay, tên vừa rồi kia, chút bản lĩnh đó của hắn, có thể làm được đến mức này, đã rất khó khăn rồi.”

“Muốn đối phó với thứ vừa mới giáng xuống nơi này, dựa vào những người thường không biết là thật hay giả của thế giới này, là vô dụng, dựa vào linh miếu bản mệnh của chúng ta, những người chuyển sinh, giữ vững tâm thần, cộng thêm kỳ thuật, có lẽ còn có chút khả năng.”

“...”

Nghe những lời này, Nhị Oa Đầu và con mèo trắng, sắc mặt càng thêm phức tạp, không chỉ sắc mặt Nhị Oa Đầu cực kỳ khó coi, ngay cả trên mặt con mèo trắng, dường như cũng lộ ra vẻ mặt pha lẫn nghi hoặc và do dự.

Nhưng trong lòng càng thêm lo lắng: ‘Tên này đầu óc có vấn đề phải không?’

‘Bình thường người chuyển sinh sẽ không nói đến bất cứ chuyện gì liên quan đến bí mật của bản thân ở hiện thực, giờ đây nơi này không chỉ có người của Mười Họ, còn có Âm binh

áp sát, lại còn có thứ quỷ dị nào đó, vừa mới giáng xuống khu vực này...’

‘Người lại cứ nhắc đến những chuyện này?’

‘...’

Nhìn bọn họ hồi lâu không chịu đưa ra câu trả lời chắc chắn, thậm chí còn kích động, rõ ràng là ý định rời đi đã chiếm thế thượng phong.

Nam tử cầm đèn, cũng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Bây giờ ta mới hiểu, tại sao hắn lại đặc biệt muốn ta gặp các người, rồi nhả ba câu cho các người.”

Nhị Oa Đầu đã sốt ruột đến mức muốn trực tiếp bỏ hắn ở lại đây, bỗng nhiên giật mình, buột miệng hỏi: “Câu gì?”

Ngay cả con mèo trắng, cũng tập trung nhìn y.

Nam tử cầm đèn, từ từ nói: “Câu đầu tiên là, hắn đã phát hiện ra một bí mật trong nhóm người chuyển sinh.”

Một người một mèo, đều hơi sững sờ, tập trung nhìn y, nhưng không trả lời.

Sau đó nam tử cầm đèn, từ từ nói: “Câu thứ hai là, nếu chúng ta không giúp hắn, thì hắn chắc chắn sẽ chết ở đây.”

“Câu thứ ba là, nếu hắn chết ở đây, thì ba người chúng ta, cũng không ai chạy thoát được.”

“...”

“...”

“Cái gì?”

Bỗng nhiên nghe thấy ba câu nhả này, giọng nói của Nhị Oa Đầu run lên: “Tên này, giờ học xấu như vậy, đã bắt đầu trực tiếp uy hiếp chúng ta rồi sao?”

Nhất thời, trong lòng y tràn đầy do dự cùng xoắn xuýt.

Nói thật, đương nhiên y vẫn muốn chạy, bình thường nghe đến tên Mươi Họ, đều sẽ lập tức trốn đi, huống chi là tình huống nguy hiểm đến không thể nguy hiểm hơn bây giờ? Nhưng vấn đề là, chuyện này thật sự phiền phức!

Lão Bạch Kiền và mấy người ở Minh Châu, đều không phải người tầm thường, mọi người đã biết rõ về nhau, một khi hấn thật sự xảy ra chuyện, đừng nói có phản bội hay không, không chừng đối phương có thủ đoạn gì đó, sẽ moi ra thân phận và lai lịch của hai người bọn họ.

Hơn nữa, lão Bạch Kiền bây giờ cũng không còn là đứa trẻ hoang dã đi ra từ núi sâu nữa.

Kể từ khi hấn ôm đùi người kia ở Minh Châu, thân phận của hấn quan trọng đến mức, thậm chí có thể xếp hạng nhất trong Minh Châu tứ quái...

Thời gian cấp bách, trong nội tâm do dự xoắn xuýt, Nhị Oa Đầu cũng nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên nói: “Đối phó...”

“Ngươi cứ nói đối phó, nhưng Âm binh đó, có phải thứ mà ngươi có thể đối phó được không? Còn... còn thứ mà tên nhà họ Mạnh kia triệu hồi đến, chẳng lẽ là thứ chúng ta có thể đối phó được sao?”

“...”

“Âm binh không cần phải đối phó.”

Hầu Nhi Tửu thản nhiên nói: “Ít nhất với thủ đoạn của chúng ta, bảo toàn tính mạng trước Âm binh không khó, nếu chết, cũng chỉ là chết những bách tính trong thị trấn đó, đều là chuyện của bọn họ, liên quan gì đến chúng ta?”

“Còn tên nhà họ Mạnh kia...”

Y dừng một chút, nói: “Tuy ta ít ra ngoài, nhưng thủ đoạn tương tự cũng không phải chưa từng thấy, hình như gọi là phụ linh?”

“Chẳng qua là mời quỷ nhập xác, đốt cháy tính mạng để đổi lấy pháp lực, cũng không phải bản lĩnh cao siêu gì...”

“...”

“Cái gì?”

Ngay cả Nhị Oa Đầu nghe những lời này của Hầu Nhi Tửu, cũng ngây người: “Huynh đệ, ta đã gặp không ít gia hỏa cuồng vọng, nhưng đối với Thông Âm Mạnh gia, nói pháp thuật của người ta không cao siêu, người vẫn là người đầu tiên...”

Hầu Nhi Tửu nghe vậy, cũng hơi kỳ lạ: “Chẳng lẽ không phải phụ linh?”

“Đương nhiên là phụ linh, nhưng mà...”

Chưa đợi Nhị Oa Đầu nói hết câu, Hầu Nhi Tửu đã từ từ gật đầu, nói: “Nếu là phụ linh, vậy thì không khó đối phó, chẳng qua là ba điểm mấu chốt...”

“... Đoạn đường đi của nó, giảm bớt pháp lực của nó, hủy diệt tính mạng của nó.”

“...”

Biểu cảm của y bình thản, mang theo sự nghiêm túc và thẳng thắn, nói: “Dù sao áp lực trực tiếp cũng không phải do chúng ta gánh chịu.”

“Chúng ta...”

Nhị Oa Đầu nhất thời đau đầu vô cùng, muốn nói người tưởng thử người ta mời xuống là cái gì, người tưởng khí tức kỳ dị kia, có thể đối phó như tiểu quỷ bình thường sao?

Nhị Oa Đầu oán thán trong lòng vô số, nhưng thời gian cấp bách, vô hình trung đè nặng lên người y, cũng không kịp phân biệt kỹ càng, cuối cùng, lại như ma xui quỷ khiến, bỗng nhiên nói: “Chỉ cần làm được ba điểm này là được?”

Hầu Nhi Tửu chậm rãi nhìn Nhị Oa Đầu, lại ở một nơi khác, với ánh mắt tương tự, nhìn con mèo trắng kia, nói: “Các ngươi, sẽ không ngay cả chuyện này cũng làm không được chứ?”

Chương 965. Tam đại kỳ thuật (1)

Chương 965: Tam đại kỳ thuật (1)

“Nhìn thấy thủ đoạn của người nhà họ Mạnh ta rồi chứ?”

Lời nói căm hận của Nhị công tử nhà họ Mạnh chui vào tai Hồ Ma: “Người đã ép ta đến mức này, ta tất nhiên là phải chết, nhưng các người, cũng giống vậy muốn cùng ta xuống dưới phục thị lão tổ tông...”

“Đây chính là cái giá phải trả khi mạo phạm Mạnh gia, đây chính là thân phận của người nhà họ Mạnh...”

“...”

Như có hàng ngàn khuôn mặt đang nhìn Hồ Ma, hàng ngàn giọng nói đang cãi nhai những điều khác nhau, nhưng vang dội nhất, chính là vị Nhị công tử nhà họ Mạnh kia.

Trong huyễn cảnh mà Hồ Ma nhìn thấy, vị Nhị công tử nhà họ Mạnh này, đã biến thành một khuôn mặt trên bách thọ y của tồn tại xa xôi kia, nhưng y vẫn đang ngạo mạn, căm hận, như thể muốn dùng những lời cuối cùng này, để trút hết sự căm hận đối với Hồ Ma.

Âm thanh này khiến người ta ồn ào, nhưng Hồ Ma kỳ thực căn bản không muốn nghe y, hắn chỉ đang trong cơn choáng váng, nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc trên chiếc bách thọ y kia.

Bọn họ đang lo lắng nhìn hắn, miệng dường như cũng đang phát ra âm thanh, muốn hắn mau chóng rời đi, thậm chí, Hồ

Ma nhìn thấy bọn họ đang ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi chiếc bách thọ y kia, giúp hắn rời đi.

Chỉ là, bọn họ từ lâu đã trở thành một phần của chiếc áo bách thọ y đó, dù có giãy giụa thế nào, cũng chỉ là vô ích, phí công.

Lúc này trong lòng, chỉ cảm thấy bức bối và bất lực, nếu không phải còn có linh miếu bản mệnh tồn tại, Hồ Ma cảm giác mình ngay cả suy nghĩ bình thường cũng không làm được, thần hồn đã sụp đổ trước thứ này.

Mà sau những âm thanh ồn ào kia, thứ giáng xuống trên người Nhị công tử nhà họ Mạnh, cũng đang lộ ra ánh mắt quỷ dị nhàn nhạt, mơ hồ mang theo sự tham lam, chậm rãi, từ từ, hướng về Hồ Ma, vươn ngón tay thon dài mảnh khảnh, từ từ run rẩy.

Đối mặt với ngón tay đó, Hồ Ma trong lòng có bản năng muốn chạy trốn, nhưng hơn thế nữa, là ngọn lửa giận dữ cuộn cuộn bùng cháy trong cơ thể, hắn mượn linh miếu bản mệnh, duy trì suy nghĩ, lại mượn ngọn lửa giận dữ này, mới có thể chống đỡ cơ thể không ngã xuống.

Trong cơ thể, có lẽ vẫn còn một chút sức lực...

Sức lực này có thể khiến Hồ Ma quay người, chạy trốn, cách xa thứ quỷ quái này càng xa càng tốt.

Nhưng, nỗi buồn và sự phẫn nộ sâu thẳm trong huyết mạch, lại khiến Hồ Ma tập trung tất cả sự chú ý, từ từ, giờ thanh hung đao trong tay lên.

Hung hăng chỉ về phía Nhị công tử nhà họ Mạnh phía trước, hay nói đúng hơn, là lão tổ tông nhà họ Mạnh kia.

Hắn đã sớm Thủ Tuế nhập phủ, cơ thể đổi mới, nhưng dường như vẫn luôn có một số thứ cổ xưa, chôn giấu sâu trong

huyết mạch, có thể khiến hắn thực sự bước vào thế giới này, căm ghét một số thứ...

...

...

“Năm đó phải vất vả lắm mới lấy được thứ này từ Lão Âm Sơn Hồ Quan thôn, vốn định coi nó là vật bảo mệnh của mình, không ngờ, lại phải dùng đến nó ở nơi này...”

Cũng cùng lúc đó, Nhị Oa Đầu khẽ thở dài, từ trong tay áo lấy ra một thứ giống như la bàn, trên đó có Giáp Ất Bính Đinh, thiên can tinh tướng, cũng có Tý Sửu Dần Mão, núi sông, trông rất cổ xưa, cũng có chút hư hại.

Ban đầu thứ này được chia thành hai nửa, thiên can và địa chi, y và Bạch Bò Đào tiểu thư mỗi người một nửa, nhưng sau đó làm vài vụ lớn, thành công tốt đẹp, Bạch Bò Đào tiểu thư không cần dùng đến nữa, nên đã trả lại cho y.

Đây đương nhiên là bảo bối lớn nhất, vật bảo mệnh, nghe nói còn liên quan đến lão tổ tông của Tẩu Quỷ môn đạo đã biến mất, năm đó y phải vất vả lắm mới lấy được từ Hồ Quan thôn, suýt chút nữa chết ở đó, may mà có lão Bạch Kiền giúp đỡ truyền tin, mới bảo toàn được tính mạng.

“Nhờ người mới có được nó, giờ lại dùng để cứu mạng người, dường như cũng hợp lý?”

Nhị Oa Đầu bất đắc dĩ thở dài, cảm thán số phận kỳ diệu, cũng cảm thán lão Bạch Kiền này, thật sự là may mắn.

May mà y quá trân trọng bảo bối này, sợ người khác trộm mất, mới luôn mang theo bên mình, nếu không, cho dù muốn giúp đỡ, cũng không giúp được...

Đương nhiên đây cũng là một mặt tính toán chi li của người chuyên sinh, luôn nghĩ đến việc thân phận bị bại lộ, lập

tức phải vút bỏ gia sản chạy trốn, vậy nên, thứ quý giá nhất, đương nhiên phải mang theo bên mình.

Còn bên kia, trong một khu rừng rậm, con mèo trắng từ từ đi qua, thỉnh thoảng biến thành một nữ tử mặc váy trắng, thần sắc lạnh lùng, ngũ quan vô cảm, thỉnh thoảng lại biến thành con mèo trắng bảy đuôi.

Khi biến thành nữ tử, ngón tay nàng khẽ bấm đốt ngón tay, không ngừng ghi lại phương hướng xung quanh, bước chân càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt, dường như cả khu rừng, đều là nữ tử mặc áo trắng này, kéo ra từng sợi dây đỏ, dệt cả khu rừng lại với nhau.

Chương 966. Tam đại kỳ thuật (2)

Chương 966: Tam đại kỳ thuật (2)

Từng chiếc chuông nhỏ tinh xảo, được xâu trên dây đỏ.

Mà khi thân hình nàng lóe lên, gần như mơ hồ, lại xuất hiện bóng dáng của con mèo trắng, mắt híp thành một đường thẳng đứng, chiếc chuông đồng đeo trên cổ, khẽ kêu lên, như một loại chú ngữ cổ xưa, từ từ lan tỏa trong rừng.

Còn ở phía nam xa hơn một chút, nam tử mặc áo bào trắng, tay cầm đèn, từ từ ngồi xếp bằng xuống, trước mặt đặt một chiếc trống da đen.

Y gần như không để ý đến Âm binh đang điều hành cách y chưa đầy một dặm, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm về phía khí tức kỳ dị bốc lên, trong đôi mắt vốn lạnh nhạt, lại mơ hồ có sự cuồng nhiệt dâng trào.

“Thế giới này, vẫn còn có thứ thú vị...”

Y lẩm bẩm một mình, đặt cây sáo trong tay sang một bên, lại nhặt lên hai khúc xương chân màu đen, coi như dùi trống, nhẹ nhàng, gõ lên trống.

...

...

“Đùng!” “Đùng!” “Đùng!”

Hồ Ma giơ con dao trong tay lên, chỉ về phía Nhị công tử nhà họ Mạnh, trong lòng đã nảy sinh sự quyết tuyệt khác thường.

Nhưng hấn hiện tại, đối mặt với thứ trên người Nhị công tử nhà họ Mạnh, rõ ràng vẫn còn chênh lệch quá lớn.

Cho dù xung quanh đã chuẩn bị sẵn sàng, hấn cũng không chắc chắn, trận đấu pháp này thật sự nổ ra, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Nhị công tử nhà họ Mạnh, hay nói đúng hơn là thứ trên người y, cũng rõ ràng không coi Hồ Ma đang giơ đao lúc này ra gì, trong đôi mắt trống rỗng, lúc thì hiện lên sự ghen ghét và chế giễu của bản thân Nhị công tử nhà họ Mạnh, lúc thì lóe lên sự tham lam của vị lão tổ tông kia.

Nhưng ngay lúc này, theo Hồ Ma giơ đao lên, phía sau hấn, hướng tây nam, bỗng nhiên có tiếng trống nặng nề, từ từ vang lên.

Tiếng trống chậm rãi, mà xa xăm, như một loại tín ngưỡng cổ xưa, được truyền tải qua tiếng trống, trong nháy mắt giữa núi rừng, âm gió ngừng thổi, oán quỷ im lặng, khí tức hùng hậu, dần dần dâng cao.

Cùng với tiếng trống, trái tim Hồ Ma dường như cũng đập theo, cả khu rừng, nơi tiếng trống vang tới, dường như đều sinh ra một loại vận luật nặng nề nào đó.

Như thể mảnh đại địa đang ngủ say này, đang dần dần thức tỉnh, tiếng trống này, càng lúc càng trầm, càng lúc càng chậm, như hơi thở của hấn, theo sự xuất hiện của âm thanh này, ngay cả cảm giác lạnh lẽo cùng áp bách ở khắp mọi nơi cũng đều lập tức tan rã không ít.

“Đây là cổ?”

Hồ Ma trong lòng hơi động: “Không đúng, đây phải là Vu mới đúng...”

“Hít!”

Ngay sau tiếng trống, hướng tây bắc của Hồ Ma, Nhị Oa Đầu đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, đặt la bàn trong tay trước mặt, cung kính dập đầu mấy cái, sau đó, y đốt hương traten bên cạnh la bàn, cũng cầm lá cờ đen mang theo bên mình xuống đất.

Hít một hơi thật sâu, y nghiêm túc, đặt năm ngón tay phải vào trong la bàn, từ từ bắt đầu xoay.

Lá cờ đen dựng bên cạnh, bỗng nhiên đón gió phát phới, còn hương traten đang cháy bên cạnh y, cũng lúc này, càng cháy càng lớn, hơi khói cuộn cuộn dày đặc, trong nháy mắt lan tỏa ra xung quanh.

Àm!

Khoảnh khắc la bàn xoay tròn, Hồ Ma cảm thấy trời đất quay cuồng, như thể mảnh đất dưới chân hắn, bên trong đang rung chuyển, sau đó, sao đổi chỗ, phương hướng thay đổi, đông thành tây, tây thành nam.

“Hả?”

Khi sự thay đổi này xuất hiện, Nhị công tử nhà họ Mạnh đang chấp tay đứng giữa sân, dường như cũng nhận ra điều gì đó không ổn, bước chân dừng lại, sự tham lam và ghen ghét trên mặt, đều từ từ biến mất, có chút mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đêm sâu thẳm.

“Âm dương sai dục, bách mạch điều vinh, quần tà quy mệnh, vạn tượng tùy hình.”

Cùng lúc đó, vị trí đông nam, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư mặc váy trắng, vừa bấm đốt ngón tay, vừa từ từ giơ bàn tay thon thả đeo vòng ngọc bích lên, trên khuôn mặt lạnh lùng, cũng như lóe lên một tia chế giễu.

“Vốn là thứ đã chết, hà tất phải đến dương gian hiển linh?”

Ngay sau đó, nàng từ trong tay áo bên kia, lấy ra một tấm vải trắng mỏng manh, hất lên không trung, tấm vải trắng này lập tức nhanh chóng trải ra.

Cả khu rừng, những sợi dây đỏ đan xen, lúc này, đều khẽ lay động, tấm vải trắng theo hướng của dây đỏ, nhanh chóng lan rộng, trong nháy mắt, che khuất tầm nhìn, cắt đứt mọi cảm giác.

Còn ở vị trí của Hồ Ma, bỗng nhiên cảm thấy, như có sương mù âm u mờ ảo, đột nhiên từ dưới lòng đất bốn phương tám hướng, nổi lên, cứ thế bốc lên, cho đến khi che khuất hơn nửa bầu trời, hòa cùng màn đêm, khiến người ta không biết mình đang ở đâu.

“Đây là cái gì?”

Mà khi những thay đổi này xảy ra, ngay cả Nhị công tử nhà họ Mạnh đối diện, biểu cảm cũng chuyển sang vẻ mặt tức giận căm hận, có chút kinh hãi, lại có chút mơ hồ không hiểu.

Lúc y mời lão tổ tông xuống, hắn như trung tâm của cả trời đất, nhưng lúc này, dường như lại rơi vào hỗn loạn sâu sắc.

...

...

“Đều đã sử dụng bản lĩnh thật sự rồi...”

Hồ Ma cảm nhận được ba phương hướng khác nhau, ba loại kỳ thuật gần như thay đổi trời đất xuất hiện, trong lòng nhất thời kích động co rút lại, áp lực trước đó, tan biến trong nháy mắt, hắn thậm chí còn cười lạnh, nhìn về phía trước.

Không phải nhìn Nhị công tử nhà họ Mạnh, mà là nhìn thứ y mời xuống, sự căm hận dâng trào trong lòng, cuối cùng cũng có cơ hội trút ra, hắn hơi nghiêng răng: “Đã xuống rồi...”

“... Vậy thì ngươi cũng nên chịu một đao đi!”

Chương 967. Trấn Tuế tứ đại chú (1)

Chương 967: Trấn Tuế tứ đại chú (1)

“Thông Âm Mạnh gia trước mặt, thiên hạ vô thuật!”

Cùng với việc ba phương hướng xa xa đều đột nhiên thi triển kỳ thuật, khí tức quỷ dị rõ ràng khiến trong lòng của Nhị công tử nhà họ Mạnh vô thức nảy sinh chút cảm giác bất an, nhưng càng đến lúc này, tiếng kêu của y càng lớn, biểu cảm càng dữ tợn.

Tuy nhiên, y đã dâng hiến toàn bộ tính mạng của mình, đổi lấy pháp lực của lão tổ tông, tuy pháp lực này âm u ngút trời, vô cùng đáng sợ, nhưng vấn đề cũng rất rõ ràng.

Pháp lực mời đến quá mạnh, y không gánh nổi.

Vì vậy, y lúc này có chút đờ đẫn, động tác cũng rất chậm chạp, lúc thì tỉnh táo lại, liền vội vàng muốn giết Hồ Ma, lúc thì im lặng hồi lâu, chỉ làm một cái bình chứa.

Nhưng khi ba đạo kỳ thuật xung quanh xuất hiện, mơ hồ, cũng như có thứ gì đó bị cắt đứt, khiến thời gian tỉnh táo của y kéo dài hơn một chút, y liền nắm bắt cơ hội này, sải bước thẳng về phía trước, vươn bàn tay đen kịt, chộp thẳng về phía Hồ Ma.

Dù sao khi y tỉnh táo, nhìn nhận sự việc cũng rõ ràng hơn, thực sự là bị Hồ Ma truy sát cả đêm nay, khiến y có chút sợ hãi, nhất định phải bắt được tên yêu nhân này trước đã.

Chỉ là một bàn tay chộp tới, lại khuấy động âm phong vô tận, như thể thần hồn của Hồ Ma, đã bị người ta nắm chặt trong nháy mắt.

Hồ Ma cũng cầm đao trong tay, hơn nữa còn giơ lên, nhắm vào Nhị công tử nhà họ Mạnh, nhưng sát khí cuộn cuộn trên thanh đao này, lại trong nháy mắt bị âm khí cuộn cuộn trên người y áp chế, cả người lẫn đao, đều không cùng đẳng cấp với đối phương.

Nhưng đối mặt với Nhị công tử nhà họ Mạnh dường như đã trở thành vật chứa của tồn tại quỷ dị nào đó, Hồ Ma cũng không vung đao ra, hắn chỉ cố gắng giơ đao lên, nhìn chằm chằm đối phương, từ từ nói, sau đó buông tay, đao rơi xuống.

Miệng lầm nhảm: “Ngũ trấn quy vị, Tẩy Quỷ đàn khởi!”

“...”

“Xẹt!”

Thanh hung đao cắm xuống đất, đầu quỷ trên chuôi đao, vẫn còn lắc lư.

Bỏ đao, trong tay hắn không còn vũ khí, đối mặt với Nhị công tử nhà họ Mạnh, hắn càng như biến thành giấy.

Ba trụ đạo hạnh, trước mặt Nhị công tử nhà họ Mạnh lúc này, yếu ớt như ngọn nến, chỉ cần âm khí trên người y thổi tới, sẽ lập tức bị dập tắt.

“Vù...”

Nhưng bàn tay Nhị công tử nhà họ Mạnh chộp tới, sắp chạm vào mặt Hồ Ma, lại trong nháy mắt bị một lực lượng vô hình trói buộc, âm khí cuộn cuộn cuốn theo, trong nháy mắt hóa thành cuồng phong, lướt qua hai bên người Hồ Ma.

Âm khí hung ác bạo ngược ngút trời này, vậy mà lại né tránh hắn.

Hồ Ma khẽ thở ra, trên mặt mang theo sự lạnh lùng nhàn nhạt, nhìn chăm chăm y, nói: “Người vẫn chưa phát hiện ra sao?”

“Người đã bị nhốt ở đây rồi...”

“...”

“...”

Khoảnh khắc thanh hung đao rơi xuống đất, lập tức khởi đàn.

Theo lời hắc nói ra, các loại trấn vật xung quanh, đồng thời sinh ra cảm ứng, trong một chậu than, ngọn lửa bốc lên, thiêu đốt vạn vật, khiến chúng méo mó, có một nơi, thân ảnh mặc áo đen uy nghiêm đáng sợ, ẩn hiện trong bóng tối.

Mà trong đó, đáng kinh ngạc nhất, chính là phía sau Hồ Ma, ba luồng khí tức ẩn hiện, như ba cây cột khổng lồ chống trời, dựng lên xung quanh pháp đàn.

Chính là kỳ thuật mà ba người Hầu Nhi Tử, Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tử tiểu thư thi triển bên ngoài, có cái đánh thức địa khí của mảnh đất này, có cái cưỡng ép thay đổi phương hướng núi sông nơi đây, cũng có cái, che giấu số mệnh của tất cả sinh linh nơi đây.

Lý trí còn sót lại không nhiều của Nhị công tử nhà họ Mạnh, cuối cùng cũng hiểu ra tình huống, xét về phương diện môn đạo, đỉnh núi này, đã không còn thuộc về thế giới ban đầu nữa.

Mà theo việc đỉnh núi này bị tách ra khỏi trời đất ban đầu, y cũng bị nhốt ở đây, thứ trong cơ thể y, tự nhiên cũng bị nhốt ở đây, ánh mắt của lão tổ tông, bị cắt đứt.

“Dùng Vu cổ đánh thức ngọn núi này, dùng kỳ thuật làm lẫn lộn phương hướng, sau đó che giấu khí tức của người sống,

làm nhiều loạn cảm ứng của người ngoài đối với sinh linh nơi đây...”

Ngay cả Hồ Ma, cảm nhận được thủ đoạn sau khi ba người kia ra tay, cũng không khỏi cảm thán: “Quả nhiên là tiền bối trong giới người chuyên sinh, bình thường tuy có chút hèn nhát, nhưng bản lĩnh thì không ai kém...”

Muốn giết người nhà họ Mạnh, không đơn giản, nhưng muốn giết phụ linh nhân, vẫn có cách.

Trước tiên, là cắt đứt đường đi của nó, tức là khiến bản thể của thứ này, không nhìn thấy phụ linh nhân, đương nhiên đối với lão tổ tông nhà họ Mạnh, điều này cực kỳ khó, trên khắp thiên hạ, chỉ cần nơi nào có người sống, tế bái hắc, hắc đều nhìn thấy.

Vì vậy, ba người kia, trực tiếp tách mảnh đất này ra?

Thật có khí phách!

Hành động này, tuy vô cùng có lợi cho Hồ Ma, nhưng cũng khiến Nhị công tử nhà họ Mạnh có chút điên cuồng, tức giận tột độ, thân hình vừa động, liền lao về phía Hồ Ma.

Nhưng Hồ Ma lúc này đối mặt với y, lại không né tránh, mà bỗng nhiên bắt đầu niệm chú.

Soạt soạt soạt

Chương 968. Trần Tuế tứ đại chú (2)

Chương 968: Trần Tuế tứ đại chú (2)

Đó là tiếng cỏ khô mọc um tùm, nơi Nhị công tử nhà họ Mạnh bò qua, cỏ đại trên mặt đất, như có sinh mệnh, đồng loạt vươn lên, quấn lấy cánh tay, chân, eo của y.

Quan trọng nhất là, vừa bò lên người y, chúng không còn là cỏ đại nữa, mà như từng sợi xích sắt, trói chặt y lại.

Cành cây khô xung quanh, đều rơi xuống từ trên không trung, khi rơi xuống người y, lại biến thành từng cái cùm, khóa chặt đầu, tay, cánh tay của y, đè y xuống đất, chỉ có thể bò một cách vụng vẹo và kỳ quái.

Nhị công tử nhà họ Mạnh cũng không ngừng giãy giụa, ra sức vùng vẫy, nhưng mỗi khi thoát khỏi một sợi, lại có thêm nhiều sợi bò lên người y.

Trần Tuế tứ đại chú thứ nhất, Gia chú.

Nhị công tử nhà họ Mạnh tức giận không thôi, bỗng nhiên há miệng, khuôn mặt vốn tuấn tú, vừa há ra, khoe miệng lại trực tiếp kéo dài đến bên tai, sau đó trong miệng hộc ra một luồng khí tức âm u, như làn khói dày đặc, lao về phía Hồ Ma.

Hồ Ma làm như không thấy, thân đao bên cạnh rung lên, luồng khí tức âm u này, liền bị chém thành hai nửa.

Mà ngay sau đó, chú ngữ trong miệng Hồ Ma thay đổi, đã nhiều hơn rất nhiều tàn khốc chí ý.

Ngay sau đó, trong làn khói đen cuộn cuộn, đi ra hai bóng người, mặc áo đen, tay cầm hắc sắc bãng tử, đi đến bên cạnh Nhị công tử nhà họ Mạnh, đánh lên người y.

Trùng hợp lúc này Nhị công tử nhà họ Mạnh, đang bò sát đất, tư thế hoàn hảo, một bãng đánh xuống, y liền úp mặt xuống đất, khuôn mặt tuần tú cũng dán chặt xuống đất, tức giận định nhếch mông lên, bò dậy, lại bị một gậy đánh xuống.

Người một gậy, ta một gậy, đánh cho Nhị công tử Mạnh gia kêu la thảm thiết.

Cho dù là y, hay là thứ trong cơ thể y, cũng chưa từng chịu nhục nhã như vậy, trong tiếng gầm rú giận dữ, cũng đang liều mạng giãy giụa, cánh tay gập lại một cách kỳ lạ, vươn tay lên, liền xé nát hai thân ảnh mặc áo đen này.

Thân ảnh mặc áo đen ngã xuống đất, chỉ là giấy người bị xé nát, bãng trong tay, cũng chỉ là hai cánh liễu đen.

Nhưng chưa đợi y làm gì khác, lại có hai tên áo đen đi ra, hoàn toàn không để ý đến sự hung dữ của Nhị công tử nhà họ Mạnh, vẫn giơ bãng lên đánh, phía sau còn mơ hồ, vô số người đang xếp hàng.

Trần Tuế tứ đại chú thứ hai, Hình chú.

“Người dám sỉ nhục ta như vậy?”

Nhị công tử nhà họ Mạnh kinh hãi và tức giận vô cùng, trong giọng nói, dường như còn pha lẫn sự bất mãn của thứ gì đó khác.

Đó là lão tổ tông nhà họ Mạnh của bọn họ, lão tổ tông này dường như sẽ không bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc tầm thường, vô tư vô lo, nhưng, sự sỉ nhục vượt qua vị cách này, lại khiến nó phản ứng, theo tiếng gầm của Nhị công tử nhà họ Mạnh, bộc phát ra.

Mà chỉ là sự bộc phát này, liền khiến cả pháp đàn của Hồ Ma bị ảnh hưởng, hai thân ảnh mặc áo đen trong tiếng gầm này, nhanh chóng tan chảy, biến thành hai con người giấy.

Hồ Ma trong tiếng gầm này, cũng không chịu nổi, lùi lại một bước.

Thanh đao bên chân, xẹt một tiếng, bị nhô lên một nửa.

Pháp đàn này, vậy mà suýt chút nữa bị hủy hoại, mà thần hồn của Hồ Ma, cũng vì tiếng gầm này, chân động không ngừng, chỉ có thể cố gắng nhìn xuống, mượn năng lực của linh miếu bản mệnh, với tư cách là người chuyển sinh, để chống lại sự tấn công đối với thần hồn.

“Tên này thật sự con mẹ nó rất mạnh...”

Mà trong lúc Nhị công tử nhà họ Mạnh giãy giụa, gầm rú, ba phương hướng xung quanh pháp đàn của Hồ Ma, ba người Nhị Oa Đầu, Hầu Nhi Tửu, Bạch Bồ Đào Tửu tiêu thư, cũng riêng phần mình giữ vững vị trí của mình.

Có thể cảm nhận được âm phong cuộn cuộn bốc lên xung quanh, trong tai bọn họ, cũng thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc than và tiếng gầm rú như sấm sét, nhưng bọn họ càng nghiêng răng nghiêng lợi chống đỡ, thần hồn đã nhiều lần có dấu hiệu sụp đổ, nhưng lại mượn linh miếu bản mệnh, chống đỡ được áp lực này.

Nếu thật sự là người thường dùng kỳ thuật tách mảnh đất này ra, cho dù thi triển thuật pháp, cũng không chống đỡ được, ánh mắt của lão tổ tông nhà họ Mạnh quá nặng nề, nhưng linh miếu bản mệnh của người chuyển sinh, lại có thể đảm bảo bọn họ làm được điều này.

“Người chạy không thoát...”

Hồ Ma lùi lại một bước, lập tức tiến lên lần nữa, một chân đạp lên chuôi đao, đạp thanh đao này trở lại vào trong đất.

Pháp đàn sắp sập đổ, cũng lúc này, ổn định trở lại.

Hắn nhìn chằm chằm Nhị công tử nhà họ Mạnh, chú ngữ trong miệng lại thay đổi, an bình, ôn hòa, không giống lời nói của con người, mà như ánh mặt trời chiếu rọi đại địa.

Trần Tuế tứ đại chú thứ ba, Tiêu chú.

Nhị công tử nhà họ Mạnh, cùng với thứ trong cơ thể y, bị pháp đàn của Hồ Ma nhốt lại, đã sớm điên cuồng, âm khí cuộn cuộn bốc lên, gần như muốn xé nát tất cả.

Nhưng theo chú ngữ này được niệm ra, trong pháp đàn, vạn vật đều bị ảnh hưởng, như thể bên tai có vô số người cùng niệm chú với y, thân thể y, lại nhanh chóng héo úa.

Đó là pháp lực y mời đến, lại đang mất kiểm soát, nhanh chóng tiêu tán.

“Không đúng, không đúng...”

Đến lúc này, Nhị công tử nhà họ Mạnh mới phản ứng lại, pháp lực của lão tổ tông trong cơ thể y yếu đi, y ngược lại tỉnh táo hơn một chút, bỗng nhiên hiểu ra điểm mấu chốt, nhìn chằm chằm Hồ Ma, hét lớn:

“Không thể có ai cản được ánh mắt của lão tổ tông, càng không thể có ai tiêu trừ được pháp lực của lão tổ tông...”

“Người...”

Y gần như vô cùng kinh hãi, run rẩy hỏi: “Người rốt cuộc là người nhà họ Hồ, hay là... hay là những tên yêu quái chuyển sinh kia?”

Hồ Ma cười với y, không trả lời, bỗng nhiên thay đổi, trong tiếng niệm chú, đã là sát khí đằng đằng, đầy sát khí.

Trần Tuế tứ đại chú thứ tư, Sát chú.

Chương 969. Quay Về (1)

Chương 969: Quay Về (1)

Bên ngoài trấn Thạch Mã, âm phong cuộn cuộn ập đến, từng hàng binh lính âm u, đồng loạt tiến về phía trước.

Áp lực tầng tầng lớp lớp, mặt đất rung chuyển, núi rừng vắng lặng, như vạn quỷ khóc than, ánh đèn trong cả trấn, đều bị ảnh hưởng bởi âm phong rít gào, vô cớ kéo dài ra, mang theo vẻ quỷ dị âm u.

Mỗi khi Âm binh bên ngoài tiến thêm một bước, ánh đèn liền lập tức nghiêng ngả, nhìn ra bên ngoài trấn, chỉ thấy màn đêm mờ mịt, nhưng tiếng bước chân nặng nề, cũng đã đình tai nhức óc vang lên, càng lúc càng nặng, càng lúc càng gần.

Đối mặt với động tĩnh này, ngay cả những người trong giang hồ bên ngoài trấn, cùng môn đồ của Bất Thực Ngưu, thậm chí là Thiết Tuấn Đại đường quan, cùng bốn vị tiểu đường quan đi theo Thiết Tuấn Đại đường quan, và những chấp sự, thuộc hạ của bọn họ, cũng đều biến sắc.

Có người run rẩy, nhỏ giọng gọi: “Kim Trần Tử sư huynh... huynh không phải có thể di chuyển thị trấn này đi sao?”

“Ta...”

Bang chủ gánh hát, sắc mặt cũng trắng bệch, lo lắng nói: “Cách của ta, là định lừa tên đại đầu đường quan này, chuẩn bị khi ông ta thắng ta, tiến vào thị trấn thì di chuyển thị trấn đi...”

“Nhưng lừa ông ta thì dễ, làm sao lừa được Âm binh?”

“ ... ”

Thiết Tuấn Đại đường quan bên cạnh nghe vậy, liền trừng mắt nhìn bang chủ gánh hát, vừa rồi ông ta thấy, chỉ còn cách nửa bước chân, là có thể xông vào thị trấn, giờ mới hiểu, đám yêu nhân này, vậy mà còn có ý định này?

Sắp xông vào trấn, bọn họ liền muốn làm cho cả trấn này biến mất? Trên đời này sao lại có bản lĩnh tà môn như vậy?

... Không đúng, nghĩ kỹ lại, bọn họ dường như thật sự có bản lĩnh này!

Nhưng giờ, vô dụng rồi, Âm binh vừa đến, đám yêu nhân Bất Thực Ngưu này, có thêm bao nhiêu thủ đoạn quỷ dị, cũng vô dụng.

Chỉ tiếc những đứa trẻ dưới trướng của mình...

Nhất thời hai bên đều buồn bã, đừng nói đến việc giao đấu, ngay cả hứng thú nói chuyện cũng không còn, chỉ ngây người nhìn nhau, muốn tìm chút an ủi, nhưng chỉ thấy khuôn mặt khó coi của nhau.

“Đại sư huynh...”

Bên trong tổng đàn đại trạch, Diệu Thiện Tiên Cô cũng đầy kinh hãi, nhỏ giọng gọi: “Huynh không phải rất lợi hại sao? Nghĩ cách đi...”

Nhưng không nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, liền thấy đại sư huynh cũng đang thất thần nhìn con dấu lớn treo trên đỉnh cây du già, Âm binh bên ngoài càng lúc càng gần, hấn lại như không hề hay biết, chỉ nhìn chăm chăm con dấu.

Hồi lâu, hấn từ từ đưa tay ra, hướng về phía ngọn cây du già, con dấu được treo rất cao, hấn đương nhiên không với tới, nhưng trong lòng dường như cũng nảy sinh cảm giác muốn lấy con dấu đó xuống.

Nhưng, vừa mới có ý nghĩ này, liền nghe thấy một tiếng âm âm, một áp lực vô cùng lớn, đè lên người đại sư huynh, xương cốt toàn thân hần kêu răng rắc, dưới chân đột nhiên xuất hiện một hố sâu, và những vết nứt như mạng nhện.

Ngay cả đại sư huynh, cũng im lặng hồi lâu, mới từ từ thu tay lại, khẽ lắc đầu: “Thứ sư phụ để lại, quả nhiên là chúng ta không lấy được...”

Diệu Thiện Tiên Cô lập tức im lặng.

Nàng quay đầu nhìn ra ngoài thị trấn, có thể cảm nhận được đám mây đen khổng lồ, đã bao phủ cả trấn, cảm giác bất lực trong lòng, đạt đến đỉnh điểm.

Âm binh quá cảnh, không có một ngọn cỏ.

Trong trấn này, có không ít người có bản lĩnh lớn, hơn nữa đại sư huynh cũng ở bên cạnh, đưa nàng rời đi không thành vấn đề, nhưng người sống trong cả trấn này, e rằng không ai sống sót...

Âm binh không có chuyện lưu tình, cũng tuyệt đối sẽ không mềm lòng...

Mà khi bọn họ đều run rẩy trong lòng, những bách tính trong trấn Thạch Mã, lại không hề hay biết.

Lúc này, Đăng Hỏa Phúc hội sắp kết thúc, cũng đã bắt đầu trở nên yên tĩnh, lúc náo nhiệt, tiếng người ồn ào, sau khi náo nhiệt qua đi, khí tức liền bắt đầu trở nên nặng nề, trên thân đài, pháp vương ở bốn góc, đặt bát xuống, bắt đầu dập đầu.

Bách tính trong trấn, cũng quỳ xuống theo, dập đầu.

Đăng Hỏa Phúc hội đã gần kết thúc, bọn họ cũng đều được ban phước, bình an vui vẻ, xua đuổi bệnh tật, lúc này lại dập đầu cái gì?

Đương nhiên là vị thần tượng đã chém giết ôn quỷ.

Bọn họ nào biết chân tướng của vị thần tướng kia, cũng không hiểu sao gió bên ngoài trấn lại mạnh lên, không nhận ra ánh đèn trong trấn đang mờ dần, chỉ theo thói quen của mình, dập đầu về phía đông trấn, hướng con ngựa đá.

...

...

Trước mặt Nhị công tử nhà họ Mạnh, khi Hồ Ma niệm sát chú, y cũng cảm nhận được lực lượng âm u vô tận, như thể đao phủ đã vung đao, lưỡi đao sáng loáng, đã kề vào cổ y, cả tâm trí lẫn thân thể, đều bị uy hiếp.

Cảm nhận được áp lực nặng nề, y bỗng nhiên hét lớn: “Nói cho ta biết, người rút cuộc là ai...”

Tiếng niệm chú của Hồ Ma dừng lại, từ từ đi về phía y, trong lòng lại thấy kỳ lạ, Nhị công tử nhà họ Mạnh này, vừa gào thét vừa gầm rú, nhưng hẳn lại nghe thấy chút van xin trong giọng nói của y.

Xem ra, nghi hoặc trong lòng y, thực sự sắp khiến y phát điên.

Còn Hồ Ma, chỉ bình tĩnh nhìn y, nghe tiếng run rẩy trong lời nói của y, trong lòng lại nảy sinh chút ý trêu chọc.

Chương 970. Quay về (2)

Chương 970: Quay về (2)

Nếu hắn không nói cho y biết, trực tiếp giết y, có phải cũng rất thú vị không?

Nhưng ý nghĩ này, chỉ thoáng qua trong đầu, hắn khẽ cười một tiếng, nhìn vị thiếu gia đã không còn chút kiêu ngạo và bình tĩnh như lúc đầu gặp mặt, sắc mặt trắng bệch, nói: “Người chạy đến đây đôi phó với ta, mà còn hỏi ta là ai?”

“Ta...”

Trong lòng vị thiếu gia nhà họ Mạnh này, rõ ràng lóe lên vài suy đoán, Nhất Tiễn giáo? Yêu nhân Bất Thực Ngu?

Nhưng những suy đoán này, cuối cùng cũng chỉ thoáng qua trong đầu y, y nghĩ đến sát khí âm u trên thanh hung đao vừa rồi, nghĩ đến trước đó người này đã hàng phục Âm tướng quân, lại thân nhiên nhận một lạy của y.

Thậm chí còn nghĩ đến người này, hoàn toàn không quan tâm đến thân phận người nhà họ Mạnh của y, ngay từ đầu, đã quyết tâm muốn lấy mạng y...

Trong lòng, bỗng nhiên nảy sinh một đáp án không dám tưởng tượng...

“Nhà họ Hồ...”

Giọng y run rẩy dữ dội, như thể chính y cũng không dám tin: “Người là người nhà họ Hồ...”

“Kỳ thực còn chưa phải.”

Hồ Ma nhìn y, nhàn nhạt cười, biết y đã sớm biết biết đáp án, hoặc là nói, tồn tại kia trong thân thể của y, đã biết, liền cũng thần nhiên nói: “Ta còn không có học được bản sự chân chính của Hồ gia.”

“Nhưng dùng để giết người, là đủ rồi.”

“...”

“Người... quả nhiên là người, người là người nhà họ Hồ...”

Không biết vị thiếu gia nhà họ Mạnh này, giờ phút này trong lòng là kinh hãi nhiều hơn, hay là phần nộ nhiều hơn, y hoàn toàn không kiểm soát được biểu cảm của mình, bỗng nhiên hét lớn, như thể chịu sự ủy khuất và sỉ nhục to lớn, lớn tiếng gầm rú với Hồ Ma:

“Nhưng người, người chẳng lẽ đã quên Thạch đình chi minh, người chẳng lẽ ngay cả ước định cơ bản nhất giữa Mười Họ cũng không quan tâm sao?”

“...”

“Thạch đình chi minh?”

Hồ Ma nghe y nhắc đến vấn đề này, lại không nhịn được cười, hạ giọng nói: “Người là bị yêu nhân Bất Thực Ngưu giết, liên quan gì đến nhà họ Hồ ta?”

“Người...”

Nhị công tử nhà họ Mạnh, bỗng nhiên phản ứng lại, tại sao ngay từ đầu, người này lại xuất hiện trước mặt y như Thủ Tuế, vì sao hắn một mực cùng mình đo sức chính diện, thẳng cho đến khi phiến thiên địa này bị cắt, mới lên đàn.

Sự kinh ngạc và tức giận trong lòng y, không thể diễn tả.

Nhưng cũng cùng lúc đó, Hồ Ma đang cười trên mặt, bỗng nhiên lạnh lùng, đột nhiên sải bước lao về phía trước, hắn đã dùng Sát chú, một trong tứ đại chú của nhà họ Hồ, để không chế Nhị công tử nhà họ Mạnh và thứ trong cơ thể y, giờ phút này lại xông ra.

“Soạt!”

Cảm nhận được sát ý bùng bùng trong cơ thể hắn, thanh hung đao đang được dùng làm trấn vật dưới đất, cũng bỗng nhiên bay lên, trong nháy mắt rơi vào tay hắn, sát khí âm u, bao trùm thân đao.

“Ngươi là người nhà họ Hồ, sao lại dùng bản lĩnh của Thủ Tuế đối phó với ta?”

Hung đao bay ra, pháp đàn lập tức biến mất, Nhị công tử nhà họ Mạnh bỗng nhiên nhảy dựng lên, không chỉ là y, ngay cả ý thức của lão tổ tông nhà họ Mạnh còn sót lại trong cơ thể y, cũng bùng nổ, khiến y dữ tợn, như ác quỷ, muốn phản công.

Lời nói cuối cùng này, nghe ra, vậy mà lại có thêm nhiều ủy khuất.

Hồ Ma nhanh hơn y rất nhiều, đột nhiên xông lên, Nhị công tử nhà họ Mạnh vừa mới nhảy lên khỏi mặt đất, đã bị hắn một chân đạp xuống từ giữa không trung, dẫm mạnh xuống đất, cúi đầu nhìn xuống y, cười lạnh lùng.

Mà trong cánh tay trái của Hồ Ma, thứ kỳ dị kia cũng vô cùng sợ hãi, liên tục hét lớn, vang vọng trong đầu Hồ Ma: “Sao ngươi dám?”

“Sao ngươi dám đối xử với lão tổ tông...”

“...”

“Lão tổ tông cái gì?”

Hồ Ma nhìn thẳng vào mắt Nhị công tử nhà họ Mạnh, hay nói đúng hơn, nhìn thẳng vào thứ trong mắt y, quát lớn: “Người chẳng qua chỉ là một con ác quỷ...”

Vừa nói, hung đao trong tay bắt đầu kêu ong ong, mà trong giọng nói của hắn, tràn đầy sự trút giận: “Ta dùng pháp thuật bên ngoài nhà họ Hồ để giết người, chính là để cho người trong thiên hạ biết...”

“Người của Thông Âm Mạnh gia, là có thể bị giết!”

“...”

Khi chữ cuối cùng được nói ra, hắn bỗng nhiên ngưng tụ pháp tướng, pháp lực ít ỏi còn lại của ba trụ đạo hạnh, cũng lúc này, đều hội tụ trên đao, sau đó, hung hăng chém xuống.

Ngay sau đó, Nhị công tử nhà họ Mạnh kêu lên tuyệt vọng, rồi đầu rơi xuống, lưỡi đao dính máu, lại càng thêm sáng loáng, kêu leng keng, như tiếng cười điên cuồng.

Hồ Ma thở ra một hơi thật dài, giờ ngang đao, lau đi vết máu còn sót lại trên đế giày, sau đó nhặt đầu lâu dưới đất lên, sai bước đi về phía trước, đi thẳng lên đỉnh núi.

Nhìn từ xa, ba nghìn Âm binh bò ra từ dưới đất, trùng trùng điệp điệp, cuộn cuộn ập tới, âm phong cuộn cuộn mang theo quỷ hỏa nhấp nháy, binh khí đan xen, âm u dày đặc, từng lá bùa dán trên mặt Âm binh, như những lá cờ đoạt mạng người trong đêm tối.

Mà Hồ Ma đứng trên đỉnh núi, đối mặt với ba nghìn Âm binh đen kịt, từ từ giờ đầu của Nhị công tử nhà họ Mạnh lên, không chút cảm xúc, quát lớn:

“Âm dương phân giới, sinh tử có thứ tự, từ nơi nào đến, thì về nơi đó đi!”

“Đi!”

“ ... ”

Âm!

Chỉ một câu nói ngắn ngủi, ba nghìn Âm binh liền đồng loạt dừng bước, ngay cả âm phong cuồn cuộn, cũng thu liễm lại.

Ngay sau đó, Âm binh đã như thủy triều đen kịt, dày đặc, nặng nề và chậm chạp tiến đến trước trán, bỗng nhiên bắt đầu lặng lẽ rút lui.

Chương 971. Tà ma xuất thế

(1)

Chương 971: Tà ma xuất thế (1)

Một tiếng thét rút lui vang vọng, để lại một vùng hoang vu tĩnh mịch.

Bên ngoài trần nhỏ, từng hàng âm binh với gương mặt được dán bùa vàng, cùng quỷ hỏa lập lòe quanh thân, bắt đầu lùi bước nặng nề như đám mây đen cuộn cuộn.

Người mượn âm binh đã chết, mượn binh thiếp dùng để điều khiển âm binh cũng trở nên vô dụng. Giao kèo đã bị phá vỡ, không còn ai phải trả giá cho lời hứa ban đầu.

Nếu là người sống điều khiển âm binh, có lẽ còn nhiều câu hỏi cần được giải đáp, nhiều rắc rối cần giải quyết. Nhưng với những âm binh này, chúng chỉ tuân theo một mệnh lệnh duy nhất: rút lui.

Như thủy triều rút đi, chúng dọc theo con đường cũ, lùi về nơi sâu thẳm trong núi, chui vào khe nứt của ngọn núi lớn bị xẻ đôi. Âm phong gào thét, cuốn theo tro bụi mịt mù.

Trong nháy mắt, ngọn núi lớn khép lại, che lấp đi vết nứt như chưa từng tồn tại. Cây cối hai bên đường tự động thẳng dậy, chỉ còn tán lá khẽ run rẩy, như muốn kể lại câu chuyện kinh hoàng vừa diễn ra.

Ba ngàn âm binh, đến như địa ngục mở toang, cuồng phong cuốn đất; đi như gió cuốn mây tan, không để lại dấu vết.

Giống như một cơn bão tố, ập đến rồi đột ngột tan biến, tựa như ảo giác. Chỉ còn lại nỗi kinh hoàng in hằn trên gương mặt những người sống sót, mãi không thể nguôi ngoai.

Àm!

Trên bầu trời xa xăm, cuồng phong gào thét, mây đen tụ tán. Dường như có một ý chí bị chọc giận, cao cao tại thượng, nhìn xuống trần gian, muốn tìm kẻ vừa xúc phạm mình, nhưng chẳng thấy gì.

Phụ Linh Nhân, sức mạnh không nằm ở người, mà ở linh.

Muốn giết chết Phụ Linh Nhân, phương pháp đơn giản nhất chính là cắt đứt con đường của bọn họ, khiến cho tồn tại mà họ mượn pháp lực không còn nhìn thấy, không thể phụ linh vào được, như vậy sẽ không cách nào lại mượn pháp lực tới được.

Thậm chí, pháp lực đã mượn trước đó cũng sẽ bị cắt đứt, coi như một phần của kẻ đó bị giết chết tại đây.

Nó đương nhiên bất mãn, đương nhiên phẫn nộ. Nhưng vừa rồi nó không thể nhìn rõ chuyện gì xảy ra, thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của vùng đất này. Giờ đây, nhị công tử nhà họ Mạnh đã chết, hồn phi phách tán, con mắt của nó ở trên trần gian cũng biến mất.

Vì vậy, nó chẳng thể làm gì, chỉ biết phẫn nộ.

Cơn giận của nó không có chỗ trút, khu vực trấn Thạch Mã không còn bị ảnh hưởng. Nhưng ở một nơi nào đó, trong căn nhà rộng lớn âm u, những tiếng rung chuyển dữ dội vang lên, tất cả hương nhang đồng loạt cháy thành hai ngấn một dài.

Nhìn cảnh tượng đó, ai nấy đều cảm thấy rợn người, sợ hãi.

Người trong nhà hoảng hốt, vây quanh quản sự Đại nãi nãi. Nhìn thấy cảnh này, bà ta sợ đến mặt mày tái mét, vội vàng đẩy thị nữ ra, quỳ xuống bô đoàn, dập đầu thấp hương.

Nhưng, dù châm lửa mấy lần, hương vẫn không cháy, chỉ có gió lạnh thổi khắp từ đường, khiến người ta sờn gai ốc, tâm thần bất an.

“Nhanh, nhanh lấy nến mỹ nhân...”

Đại nãi nãi vội vàng ra lệnh. Hạ nhân vội vàng bung đến một cây nến được bọc trong vải đen. Sau khi mở ra, thấy một nữ tử trẻ tuổi, toàn thân bị niêm phong bởi sáp, bên trong cơ thể cũng đầy sáp, đầu ngửa lên, miệng mọc ra một sợi bấc.

Vội vàng châm lửa cây nến này, dâng lên bàn thờ, gió lạnh trong phòng mới giảm bớt, nhưng hương vẫn cháy rất nhanh, tro hương không giữ được chút nào, liên tục rơi xuống, bay lơ lửng như bụi.

Đại nãi nãi vốn trang điểm chỉnh tề, uy nghiêm, lúc này cũng hoảng sợ, liên tục nói: “Lão tổ tông đang nổi giận, hai mươi năm nay, chưa từng thấy lão nhân gia ngài tức giận như vậy...”

“Ngay cả ba năm trước, lão nãi nãi của nhà họ Bạch từ cửa chính quay về từ đường, ngài cũng không giận thành như vậy...”

“Mau đi hỏi, đứa con cháu bất hiếu nào chọc giận lão tổ tông?”

“...”

“Đại nãi nãi, không xong rồi...”

Đang hỏi, có hạ nhân vội vàng chạy vào, lớn tiếng báo cáo: “Đền trường mệnh của thiếu gia Tư Lý tắt rồi...”

Đại nãi nãi giật mình: “Cái gì?”

“Còn không mau đi chiêu hồn?”

“...”

Người hầu kinh hãi: “Đang chiêu, bốn vị quý bà đồng thời lên đàn, nhưng, không gọi được gì cả...”

Tộc nhân bên cạnh nghe vậy, cũng lo lắng: “Chẳng lẽ, chính vì thiếu gia Tư Lý xảy ra chuyện, lão tổ tông đau lòng con cháu, nên mới tức giận?”

Đại nãi nãi hít sâu một hơi, không phải con ruột, bà ta cũng không đau lòng, chỉ là nghe chuyện này, có chút khó tin, gật đầu: “Chắc chắn là vậy, mau đi điều tra rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì!”

Vừa sai người hầu đi ra ngoài, bà ta vừa quay lại, quỳ xuống bô đoàn, bên cạnh nến mỹ nhân đang cháy, dập đầu, trong lòng mơ hồ hiểu ra: ‘Lão tổ tông sẽ không quan tâm đến sống chết của một đứa con cháu, bất kỳ đứa con cháu nào đối với ngài cũng không quan trọng.’

‘Nhưng nếu đứa con thứ hai do con tiện tỳ kia sinh ra chết ở bên ngoài, thì chuyện lại quan trọng rồi, nhà họ Mạnh bắt đầu có người chết, nghĩa là thế đạo sắp loạn...’

‘...’

Nghĩ vậy, dập đầu bốn cái, bỗng đứng ra lệnh cho người phía sau: “Nhanh, mời lão gia ở dưới lên bàn bạc, chuyện này không phải một phụ đạo nhân gia như ta có thể quyết định được!”

Cũng trong lúc người nhà họ Mạnh kinh hãi, chạy tới chạy lui, thì trên thế giới này, không biết bao nhiêu nơi cũng đang xôn xao.

Chương 972. Tà ma xuất thế

(2)

Chương 972: Tà ma xuất thế (2)

Chuyện xảy ra trước trấn Thạch Mã, chỉ là chuyện nhỏ, dù ai chết cũng không ảnh hưởng lớn đến thế giới này, nhưng cơn thịnh nộ của lão tổ tông nhà họ Mạnh, lại là chuyện lớn, cơn giận đó đã kinh động rất nhiều người.

“Lão già đó tỉnh rồi sao?”

“Sao lại tức giận như vậy? Có phải dòng chính nhà họ Mạnh có người chết?”

“...”

Giữa những lời suy đoán, cũng có người khẳng định: “Không liên quan đến việc ai chết, nhà họ Mạnh có chết bao nhiêu người hấn cũng không quan tâm. Trên thế giới này, không ai có thể chọc giận hấn, ngoại trừ nhà họ Hồ nắm giữ Trấn Tuế phủ, từng đánh hấn bằng roi...”

“... Nhưng nhà họ Hồ, cũng sớm không còn khả năng chọc giận hấn nữa rồi.”

“Vậy là gì?”

“... Ha ha, tà ma từng bò ra từ nơi sâu nhất của địa ngục, gây họa thiên hạ. Chẳng lẽ, hai mươi năm trôi qua, những tà ma đó lại không nhìn được nữa?”

“Ngủ sớm đi, có lẽ, lại có thể nghe thấy thánh chỉ của Âm Thiên Tử trong mơ rồi?”

“...”

“ ... ”

“Đi rồi?”

“Ba ngàn âm binh, vậy mà cứ thế rút lui?”

“Vừa rồi, cái bóng đứng trên núi kia rốt cuộc là ai, trong tay hắn ta cầm cái gì?”

Lúc này, bên ngoài trấn Thạch Mã, các tín đồ Bất Thực Ngu cũng đang ngậy người nhìn về hướng âm binh rút lui. Họ cũng lơ mơ nhìn thấy bóng dáng hô phong hoán vũ kia, nhưng không phải ai cũng nhìn rõ.

Họ thậm chí không thể tưởng tượng được, sẽ có người chỉ bằng một câu nói đã khiến ba ngàn âm binh rút lui, vì vậy chỉ có thể đoán già đoán non trong lòng, cố gắng nghĩ ra lời giải thích hợp lý nhất.

Chỉ là, cũng chỉ có thể đoán mò, không ai có thể đưa ra câu trả lời, chỉ có số ít tín đồ Bất Thực Ngu, hạ thấp giọng, khề thờ dài: “Dù sao, sau này gặp lại giáo chủ của chúng ta, cũng đừng nói đùa nữa...”

“Đại nhân, chúng ta...”

Phía đối diện với các tín đồ Bất Thực Ngu, phía sau Thiết Tuấn đại đường quan, các chấp sự và sai vặt, đều dần hồi phục tinh thần sau cơn tức giận và áp lực vừa rồi, vội vàng hỏi.

Nhưng Thiết Tuấn đại đường quan lại đột nhiên giơ tay, ngăn cản câu hỏi của bọn họ, sau đó, ông ta nhẹ nhàng kéo dây cương, con ngựa đầu hổ, mình ghé dưới thân, bắt đầu từ từ lùi lại, khiến những người bên cạnh đều kinh ngạc.

“Đi?”

“Tên rùa đầu to này cũng muốn đi?”

“ ... ”

“Hả?”

Ngay cả trong số các tín đồ Bất Thực Nguru, cũng có người phát hiện ra, đều kinh ngạc: “Rùa đầu to không đánh nữa? Cứ thế mà đi?”

Các tín đồ Bất Thực Nguru khác cũng phản ứng lại, đều cùng nhau quay đầu nhìn, trong lúc kinh ngạc, đột nhiên sinh ra chút hưng phấn, reo hò: “Ba nén hương đã cháy hết, rùa đầu to thua rồi...”

“Thủ Tuế Đại đường quan bại trận trước Nhất Tiễn Giáo, xem còn ai dám chống lại...”

“...”

Nghe thấy những tiếng reo hò đó, Thiết Tuấn Đại đường quan vốn đã lùi ra ba, bốn trượng, thậm chí đầu ngựa cũng đã quay lại, nhưng lúc này, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đột nhiên quay người mắng: “Người mới là rùa đầu to, cả nhà ngươi đòi đòi kiếp kiếp là rùa đầu to...”

“Nói năng bậy bạ, một lũ yêu nhân không biết sống chết...”

“Bọn ngươi không tu khẩu đức, coi trời bằng vung, bây giờ đã gây họa lớn mà còn không biết, lão phu quay về, nhất định sẽ mở tiệc rượu, ngồi xem bọn yêu nhân các ngươi chết không chỗ chôn...”

“... Hừ, khinh!”

“...”

Lần này, các yêu nhân Bất Thực Nguru trước trấn Thạch Mã lại ngây người, Thiết Tuấn Đại đường quan này từ lúc xông về phía trấn, đến lúc giao đấu với các sư huynh, so binh khí, phá kỳ thuật, đều im lặng không nói, bây giờ sao lại quay sang mắng chửi mọi người.

“Thật là...”

Chỉ có ông chủ gánh hát, Kim Trần Nhi thần sắc lúng túng, liếc nhìn các sư đệ trước mặt, nói: “Vừa rồi đấu pháp, các người nói mấy câu khó nghe là được rồi, đó gọi là công tâm, sao người ta thua rồi còn mắng?”

“Nhìn xem, tức giận rồi đấy?”

“...”

Nhưng trong lúc họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng bàn tán, vị Thiết Tuấn Đại đường quan kia, vậy mà thật sự nói đi là đi, cưỡi con ngựa đầu hổ mình ghẽ rời đi, nhìn kỹ, ngay cả mười mấy cái chân nhỏ màu đen dưới bụng ngựa, cũng đang run rẩy.

Không chỉ Thiết Tuấn Đại đường quan rút lui, mấy đường khác cũng nhận được tin, lần lượt rút đi, đến tận hai mươi dặm bên ngoài, mới tụ tập lại.

“Đại nhân, đại nhân, chúng ta thật sự cứ thế rút lui sao?”

Nhìn thấy Thiết Tuấn Đại đường quan từ xa, mấy vị tiểu đường quan cũng vội vàng chạy đến hỏi: “Nhưng chúng ta vẫn chưa thấy pháo hoa màu đỏ, cũng chưa thật sự liều mạng với đám yêu nhân này, trên người thậm chí không có chút vết thương nào...”

“Cứ thế quay về, liệu có khó ăn nói với lão gia ở nhà không?”

“...”

“Ăn nói, còn nghĩ đến ăn nói?”

Thiết Tuấn Đại đường quan lúc này mới quay đầu, nhìn thoáng qua nơi âm binh vừa rút lui, hạ thấp giọng quát: “Người tưởng người xuất hiện trong trấn vừa rồi là ai?”

“Cần khôn đảo ngược, ngũ hành điên đảo, nên người bên ngoài, đều không nhìn rõ bọn họ làm gì, nhưng chỉ có ta, ta dựa vào nhãn lực của Thủ Tuế nhân, nhìn thấy được một chút từ xa...”

“Là tà ma!”

“Là tứ đại tà ma liên thủ, giết nhị công tử nhà họ Mạnh, đùa bỡn lão tổ tông được cung phụng của Thông Âm Mạnh gia...”

Ông ta trầm giọng nói, trên gương mặt kiên nghị, lại mơ hồ lộ ra vẻ kinh hoàng: “Đám yêu ma ẩn nấp hai mươi năm này, lại tái xuất giang hồ rồi...”

Chương 973. Tế cờ đầu người (1)

Chương 973: Tế cờ đầu người (1)

“Được rồi, được rồi, Đăng Hỏa Phúc hội kết thúc rồi, không biết linh đèn lồng đỏ ở đâu nhỉ?”

Trong khi âm binh rút lui, bốn phía chìm trong kinh ngạc và áp lực, thì người dân trong trấn Thạch Mã, sau khi dập đầu lần cuối, lại reo hò nhảy múa.

Âm binh áp sát cũng là lúc Đăng Hỏa Phúc hội gần kết thúc. Họ cũng cảm nhận được sự áp bức và bóng tối không thể xua tan, nhưng chỉ nghĩ rằng đó là cảm giác áp lực khi thần linh đang dõi theo vào lúc Đăng Hỏa Phúc hội sắp kết thúc.

Đây là điềm tốt!

Giờ đây, sau khi dập đầu xong, cùng với việc Đăng Hỏa Phúc hội kết thúc, áp lực tan biến, trong lòng mọi người như trút được gánh nặng vô hình, bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm, vui vẻ, như dòng suối lại chảy qua khe núi.

“Xoạt...”

Những người đầu tiên phản ứng lại từ sự im lặng của đất trời, chính là người dân trong trấn. Họ dập đầu xong, liền cảm thấy ánh đèn trong trấn bỗng chốc sáng trở lại.

Thế là họ lần lượt đứng dậy, vui mừng khôn xiết. Mặc dù không biết trong Đăng Hỏa Phúc hội này đã xảy ra những biến cố gì, nhưng vô hình chung, họ đều cảm thấy hội đèn này có ý

nghĩa hơn, nặng ký hơn bất kỳ hội đèn nào trước đây họ từng tham gia.

Trong lúc reo hò, mọi người đương nhiên cũng hỏi han xem có phát cháo không, có nên cùng nhau đi thắp hương cho con ngựa đá trong trần không, có nên mang đèn lồng đỏ trên thân đài này về nhà thờ cúng không.

Nguyên tắc cốt lõi là bất kể là đèn lồng đỏ, Nhất Tiễn giáo, hay ngựa đá và lão tướng quân ở đầu trần, có thể bái thì đều bái, cùng hưởng ân huệ.

“Kết thúc rồi, kết thúc rồi...”

Trong tổng đàn, Diệu Thiện Tiên Cô cũng mơ hồ cảm thấy khó tin.

Nàng ta nhìn mười cái chum lớn trước mặt, những thứ bên trong dường như rất yên tĩnh. Lờ mờ cảm nhận được trên trần Thạch Mã, có vận khí vô hình bốc lên. Nàng ta nhìn cây du già bên cạnh, thậm chí có thể cảm nhận được cây này đang vô hình chung tràn đầy sức sống mới.

Thành công rồi?

Nàng ta lẩm bẩm, hội đèn này chính là dùng phúc đức để đổi lấy vận khí, vận khí thịnh vượng, liền có thể thừa thế mà lên, lấy Nhất Tiễn giáo làm nền tảng, làm nên đại sự.

Lúc trước, khi nhận nhiệm vụ này, nàng ta cũng không thấy khó khăn lắm, bây giờ từ đầu đến cuối đều đã trải qua, mới thấy có nhiều chỗ nguy hiểm, có thể vượt qua được, quả thực có chút khó tin.

Chuyện mà Bất Thực Ngưu dày công tính toán hai mươi năm, vẫn chưa ai thực sự làm được, lại do mình là người đầu tiên làm thành?

“Thành công rồi!”

Bên cạnh nàng ta, vị đại sư huynh kia cũng cười khẽ, đưa tay vỗ vỗ lên mười cái chum lớn, ngay cả biểu cảm của hắn, dường như cũng có chút phức tạp:

“Sư muội, lúc trước là các sư huynh giấu người, khiến người tưởng rằng chuyện này đơn giản.”

“Nhưng thực ra, chuyện này phải xem thời cơ, thời cơ chưa tới, chính là nghịch thiên mà hành, rất dễ hỏng việc. Giao cho người làm, cũng là vì người mệnh tốt, nghĩ rằng có tảo hay không có tảo, cứ đánh một gậy, dù sao cho dù không thành, chúng ta cũng có thể bảo vệ người.”

“Nhưng bây giờ không ngờ, lại là người làm thành chuyện này trước, từ nay về sau, tám môn đồ Bất Thực Ngưu, không ai dám bắt kính với người nữa...”

“...”

“Hả?”

Mắt Diệu Thiện Tiên Cô sáng lên, nàng ta dường như muốn giữ bình tĩnh, nhưng miệng lại không khỏi cười toe toét, không sao kìm lại được, vô hình chung, ngồi thẳng lưng hơn, trong lòng suy nghĩ miên man, không nhận được nói: “Vây, vậy vừa rồi bên ngoài là chuyện gì vậy?”

“Lúc này ta nhìn ra ngoài, chỉ thấy cát bay đá chạy, một mảng tối đen, chẳng nhìn rõ gì cả...”

“...”

“Không chỉ người không nhìn rõ?”

Đại sư huynh nghe nàng ta nói, cũng cười khỏ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây du già, nhìn đại ấn được treo trên cành cây, khẽ thở dài: “Không giống như ta nghĩ...”

“Ta vốn tưởng rằng, cuối cùng phải dựa vào nó để cứu mạng, nhưng không ngờ, giáo chủ của chúng ta, là người được

định mệnh chân chính, bản lĩnh lớn hơn chúng ta nghĩ nhiều...”

“Đương nhiên, không chỉ giáo chủ của chúng ta, có lẽ, còn có ba vị sư thúc kia...”

“...”

“Hả?”

Diệu Thiện tiên cô giật mình: “Các sư thúc đã trở về?”

Lúc này, đại sư huynh chỉ mỉm cười, không nói gì nữa.

Nhưng đây không phải là chuyện xấu, dù là hấn, hay cây đu già, lúc này trong lòng, đều chỉ có sự an ủi và vui mừng.

Trước câu hỏi của Diệu Thiện Tiên Cô, hấn chỉ cười cười, thấp giọng nói: “Ta cũng không nói rõ được, thủ đoạn của các sư thúc, há là chút đạo hạnh này của ta có thể nhìn thấu?”

“...”

“...”

“Mẹ nó, chuyện gì thế này...”

Trong trấn Thạch Mã, Đăng Hỏa Phúc hội cuối cùng cũng kết thúc thành công, người dân lần lượt dắt díu nhau, hoặc tìm góc tường nghỉ ngơi một đêm, hoặc vây quanh lò lửa, bàn bạc kế hoạch tiếp theo, đợi đến khi trời sáng, liền lên đường quay về.

Trên mấy ngọn núi xung quanh, cũng có những tiếng thờ dài đầy tiếc nuối và sợ hãi vang lên.

Nhị công tử nhà họ Mạnh, đã bị chém đầu từ lâu, đầu đã được mang đi để đẩy lui âm binh. Mà Hầu Nhi Tửu ngồi ở phía nam, cũng đã cất trống, chạy về nơi trước đó giết chết đại trưởng tùy nhà họ Mạnh, cầm đèn, cẩn thận kiểm tra chiến trường.

Bất kể là bùa chú vô dụng, hay xương cốt gãy, hay nội tạng gì đó, chỉ cần có ích, đều thu dọn lại, thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Chương 974. Tể cò đầu người (2)

Chương 974: Tể cò đầu người (2)

Còn Nhị Oa Đầu, thì vẫn nín thở, cẩn thận canh chừng, cho đến khi xác định âm binh thực sự rút lui, lão tổ tông nhà họ Mạnh bị bọn họ đùa bỡn kia, cũng thực sự không tìm thấy mình, mới thở phào nhẹ nhõm, ồ một tiếng, ngồi phịch xuống đất.

Trong giọng nói có chút dở khóc dở cười: “Ngày tháng tốt đẹp không qua, sao lại bị lão tặc Lão Bạch Kiền mất to mắt nhỏ này lừa, bị ép phải đắc tội với loại người đó...”

“Biết trước chuyện này đến đây sẽ làm chuyện này, ở Minh Châu ta còn khách sáo cẩn thận với ngõ nhỏ Mai Hoa làm gì, trực tiếp đuổi đi là được...”

“Còn luôn lo lắng sẽ rước họa, lo cái rắc, còn họa nào lớn hơn họa này?”

“...”

Càng nghĩ càng hận, giống như gia sản mình tích cóp từng đồng từng cắc bị người ta vung tay phá sạch, trong lòng sinh ra cảm giác không cam lòng:

“Sao, đều giỏi rước họa như vậy, chỉ bắt nạt ta không biết rước họa? Nói cho các ngươi biết, ta cũng từng nhắm vào bảo bối của Trần Tuế Hồ gia đấy...”

“...”

“...”

Một nơi khác, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng nửa người nấp sau gốc cây, đợi đến khi động tĩnh thực sự biến mất, mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, giơ tay lên, thu tấm vải trắng xung quanh lại, cất vào trong tay áo.

Sau đó, nàng ta nhìn về phía đỉnh núi bên kia, nơi Hồ Ma đẩy lui âm binh, không nói gì, quay người rời đi.

‘Ngay cả ngươi, lần này cũng làm liều lĩnh quá rồi...’

Nam tử cầm đèn kia nói ngươi phát hiện ra một số chuyện liên quan đến người chuyển sinh, chẳng lẽ thật sự là bí mật động trời gì, khiến ngươi không tiếc làm đến mức này?’

‘...’

‘...’

“Hô, chắc là không sao rồi...”

Hồ Ma xác định âm binh đã rút lui, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ thu liễm thần hồn pháp tướng của mình, ngay cả áo giáp rách trên người, và đôi ủng trên chân, cũng biến mất, trở về cây du già.

Còn thanh đao trong tay, dường như đã uống đủ máu, bây giờ vừa lòng thỏa ý, đã thu liễm hung tính, lặng lẽ như sắt thường, hắn liền cầm trong tay. Thanh đao này thực ra còn chưa rèn xong, chưa có chuôi đao thoải mái, cũng chưa có vỏ đao phù hợp.

Trong tay kia, đầu của nhị công tử nhà họ Mạnh, vứt đi thì phí, cũng chỉ có thể tạm thời cầm trong tay.

Đứng tại chỗ, nhìn về mấy hướng, có thể cảm nhận được, ba người vừa giúp đỡ, đều đã rời đi, hắn thở dài một hơi, trong lòng có chút nặng nề.

Thực ra lần này, hắn cũng từng nghĩ, liệu có thể hoàn toàn dựa vào bản lĩnh Thủ Tuế để giết người của Thông Âm Mạnh

gia hay không, nhưng kết quả, lại khiến người ta thất vọng.

Không thể!

Mười Họ quả thực ngoài bản lĩnh thì mỗi nhà đều có kỳ thuật, muốn giết bọn họ gần như là không thể.

Nhưng, may mà mình có người chuyển sinh trợ giúp, ít nhất trong mắt người ngoài, chuyện này có thể làm được, vậy cũng đủ để hoàn thành mục tiêu của mình rồi.

Tuy nhiên, từ động tĩnh vừa rồi, Hồ Ma cũng mơ hồ nhận ra, có lẽ, bản lĩnh của Mười Họ, lợi hại như vậy, nhưng chỉ có người chuyển sinh mới thích hợp để đối phó?

Mà trong chuyện này, liệu có mối liên hệ vô hình nào không?

Âm thầm suy nghĩ, hần trước thắp một nén hương, gọi Tiểu Hồng Đường đến. Thấy tiểu nha đầu này vẫn cầm đèn lồng đỏ, liền mỉm cười an ủi một tiếng, từ từ dẫn nàng đi xuống núi. Chẳng mấy chốc, liền thấy phía trước sáng lên hai hàng đèn lồng, hóa ra là có người ra đón.

Diệu Thiện Tiên Cô, Bạch Phiến Tử, phía sau bọn họ, còn có một lão nhân ăn mặc như nông dân, và chủ gánh hát đã gặp trước đó, các tín đồ bình thường thì không có mặt, mà ánh mắt ai nấy đều kinh ngạc, dường như có điều muốn nói.

“Ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi trước đã.”

Hồ Ma khoát tay, ngăn bọn họ lại, sau đó ném cái đầu đang cầm trong tay xuống trước mặt bọn họ, nói: “Đã muốn làm đại sự, thì phải có người tế cờ chứ?”

“Cái này...”

Người đi phía trước, nhìn cái đầu hần ném xuống, trong lòng bỗng chốc lặng đi. Họ biết nó đại diện cho điều gì, vừa rồi cũng đã biết kết quả này, nhưng nhìn gần, vẫn giật mình.

Đây chính là đầu của người có thể mời ba ngàn âm binh đến, lại trong nháy mắt khiến âm binh rút lui...

Người cao quý không gì sánh được như vậy, bây giờ đầu lâu ở đây, ai có thể nói rõ, rốt cuộc có bao nhiêu cơ hội và nguy hiểm rước họa vào thân?

“Sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của bọn họ, Hồ Ma liền ngẩng đầu nhìn đám yêu nhân này, dưới ánh đèn lồng, hần bỗng nhiên cười, lông mày sắc bén, nói: “Sao, đều nói Bất Thực Ngưu một lòng muốn làm đại sự, gan to lắm...”

“Bây giờ lại không dám?”

“...”

Chủ gánh hát bị Hồ Ma nhìn như vậy, rõ ràng vị giáo chủ này, chỉ là bản lĩnh nhập phủ, cũng không khác biệt lắm so với mình, nhưng trong lòng lại giật thót, áp lực tăng vọt.

Y hít sâu một hơi, hai tay nâng lên, thấp giọng nói: “Tuân theo pháp chỉ của giáo chủ!”

Chương 975. Hội nghị người chuyển sinh (1)

Chương 975: Hội nghị người chuyển sinh (1)

Sau khi đưa đầu của công tử nhà họ Mạnh cho người của Bất Thực Ngưu, Hồ Ma cũng không lập tức thảo luận gì với họ, mặc dù cả hai bên thực sự đều có rất nhiều nghi vấn cần thảo luận.

Nhưng, hắn thực sự mệt mỏi.

Vì vậy, hắn bảo những người này trở về trước, còn mình thì đi thu hồi Âm tướng quân, tiện thể đi dạo một vòng trên sườn núi, tìm thấy Mã gia đang chán nản, đứng do dự trước một vách đá không cao không thấp, dịu dàng khuyên nhủ:

“Không ngã chết được đâu...”

“...”

Mã gia nghe vậy, lập tức trợn to mắt, nhìn Hồ Ma đầy oán trách.

Hồ Ma biết làm sao, chỉ đành dịu dàng dỗ dành nó, đảm bảo với nó rằng lần sau gặp nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không cứu nó nữa, sau đó mới dỗ dành nó trở về. Hắn lại đi một vòng quanh trấn, thu hồi những thứ trước đó mình giấu ở xung quanh để lập đàn, hoặc đốt sạch.

Không thể để lại chứng cứ.

Cố gắng làm xong những việc này, Hồ Ma mới quay về trấn, vẫn để Âm tướng quân đến tổng đàn của Nhất Tiễn giáo, đặt dưới gốc cây du già để che nắng, sau đó từ chối tất cả yêu

cầu gặp mặt của Diệu Thiện Tiên Cô và các môn đồ Bất Thục Ngu, trước tiên quay về quán trọ nghỉ ngơi.

Ngồi trên giường, hấn uống liền hai viên Huyết Thực hoàn, bù đắp khí huyết và đạo hạnh hao tổn cả đêm, vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, vô cùng suy yếu.

Hắn biết rõ còn rất nhiều việc phải xử lý, trong lòng cũng còn rất nhiều nghi vấn muốn làm rõ, nhưng lúc này, lại có chút không để ý đến được, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Nếu nói về sự nguy hiểm và bất ngờ, kể từ khi rời khỏi thôn Đại Dương, lần này là nguy hiểm nhất, đương nhiên những việc hắn làm từ trước đến nay, cũng chưa có lần nào khiến hắn thoải mái hơn lần này.

Vì vậy, hắn suy nghĩ lại sự việc lần này một chút, cuối cùng thở dài một hơi, dặn Tiểu Hồng Đường canh cửa cho mình, không cho ai vào, sau đó nằm xuống giường trong bộ dạng xộc xệch, chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này, hắn ngủ từ lúc nửa đêm đến bình minh, rồi từ bình minh đến tối mịt.

Lúc đầu chỉ là để nghỉ ngơi, khôi phục tinh thần, nhưng sau khi ngủ suốt cả ngày, hắn bắt đầu mơ thấy nhiều giấc mơ kỳ lạ.

Có những cuộc tranh cãi trên triều đình, cũng có những trận chiến đẫm máu trên sa trường, thậm chí còn có những tòa nhà cao lớn, với những người ăn mặc sang trọng, đang phần nộ, tranh cãi không ngừng.

Lại đột nhiên mơ thấy vô số đầu người rơi xuống đất, đột nhiên mơ thấy huyết nhục núc ních của Thái Tuế bò khắp mặt đất, đột nhiên mơ thấy vô số cô hồn dã quỷ gào khóc không ngừng, thân thể chen chúc vào nhau.

Áp lực nặng nề khiến Hồ Ma trong giấc mơ cũng không được yên ổn, tay chân hơi run rẩy, cho đến khi trong lúc thần trí mơ hồ hỗn loạn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói rõ ràng, khê thờ dài bên tai hắn:

“Lão Bạch Kiền huynh đệ, ngươi rước họa lớn thế này...”

“...”

“Hô!”

Hồ Ma bỗng nhiên tỉnh giấc, cảm giác nguy hiểm và áp lực trong giấc mơ vẫn còn, nhưng khi mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang ở trong linh miếu bản mệnh.

Ba làn khói hương từ bên ngoài làn sương đỏ sẫm, bay vào, quấn quanh làn khói hương của hắn. Môi trường quen thuộc, giọng nói quen thuộc, khiến hắn sinh ra cảm giác an toàn mãnh liệt, lúc này mới từ từ thở ra, yên tâm.

Bình tĩnh lại, hắn cũng đi đến trước lư hương, cười nói: “Họa sự quả thực không nhỏ, may mà các ngươi đến kịp thời.”

Lời này không phải giả, nếu không có Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đến, nếu không có Hầu Nhi Tửu giúp đỡ bên ngoài, với bản lĩnh hiện tại của hắn, không thể nào giải quyết được nhị công tử nhà họ Mạnh này.

Đương nhiên, cũng không liên quan đến bản lĩnh, hắn hiện tại vẫn chưa lấy được tín vật của nhà họ Hồ, chỉ là một người bình thường, đánh bại nhị công tử nhà họ Mạnh thì dễ, muốn giết y, thực sự là khó.

“Sao có thể không đến kịp thời chứ?”

Nhị Oa Đầu cũng đợi cả ngày, mới vội vàng liên lạc với Lão Bạch Kiền, nghe vậy giọng điệu vừa tức giận, vừa oán trách: “Ta nghe nói ngươi có chuyện gấp cần cứu mạng, cố ý mượn đường từ Âm phủ, chạy đến đây đây...”

“Nhưng người thật sự không nhớ tình xưa, ta đối xử tốt với người như vậy, cuối cùng còn bị người lừa một vỏ này, lương tâm người không đau sao?”

“...”

‘Sao lại gọi là bị ta lừa?’

Hồ Ma nhất thời không phản ứng kịp, nhưng nghĩ đến việc y vô duyên vô cớ bị mình gọi từ Minh Châu đến đây, vừa đến liền gặp phải chuyện lớn như vậy, oán trách một chút cũng hợp lý.

Trong lòng vừa nghĩ, vừa cười nói: “Chúng ta đều là người một nhà, có chuyện đương nhiên nghĩ đến các người, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư đâu?”

“?”

Nhị Oa Đầu có chút cạn lời: ‘Tên này thật sự không khách sáo, chuyện này người không nghĩ đến ta thì tốt hơn đây...’

Cũng lúc này, giọng nói của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng vang lên: “Ta không bằng bản lĩnh của Nhị Oa Đầu, có thể mượn đường từ Âm phủ, nhưng ta cũng từng mua hai tấm phù giáp với giá cao ở Thượng Kinh, gặp chuyện gấp, buộc vào chân ngựa, thi triển pháp thuật, có thể đi ngàn dặm trong đêm.”

“Tuy nhiên, nếu chuyện người nói không quan trọng, lãng phí hai tấm phù giáp này của ta, sau đó, phải bồi thường cho ta, giúp người giải quyết chuyện nhà họ Mạnh, cũng cần bồi thường.”

“Tổng cộng, người nợ ta hai ân tình lớn rồi...”

“...”

Chương 976. Hội nghị người chuyển sinh (2)

Chương 976: Hội nghị người chuyển sinh (2)

“... Được rồi!”

Nghĩ đến việc người nhà họ Mạnh quả thực khó đối phó, mà bọn họ vì giúp đỡ mà sử dụng bản lĩnh thật sự, Hồ Ma cũng không để ý đến những điều này nữa.

Chỉ là trong lòng kích động, hắn vội vàng hỏi: “Địa Qua Thiêu đâu? Nàng ấy cũng đến rồi chứ?”

Bạch Bồ Đào Tử tiểu thư nói: “Nàng ta xuất phát sớm nhất, nhưng bản lĩnh kém hơn một chút, bây giờ chắc vẫn đang trên đường...”

“Vậy thì được...”

Hồ Ma lắc đầu, nghĩ rằng điều này cũng không quan trọng, dù sao ba người có bản lĩnh lớn nhất đều đã đến, liền hít sâu một hơi, nói: “Lần này ta cũng không còn cách nào khác, chuyện quá nghiêm trọng, chỉ có thể để Hưu Nhi Tửu...”

“... Không tệ.”

Giọng nói của Hưu Nhi Tửu đúng lúc vang lên: “Lúc trước người chỉ bảo ta truyền ba câu nói đó cho bọn họ, không rõ ràng, bây giờ đã rành rồi, nên nói rõ ràng rồi chứ?”

“Đúng, làm phiền Hưu Nhi Tửu huynh đệ rồi.”

Hồ Ma nghe thấy lời của Hưu Nhi Tửu, cũng vô cùng cảm kích.

Vừa rồi hẳn còn tò mò, tại sao Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư bình thường nhất gan như vậy, khi đối mặt với người nhà họ Mạnh, lại không chút do dự quyết định giúp đỡ, hóa ra là Hầu Nhi Tửu đã giúp hẳn truyền đạt những lời đó đến nơi đến chốn.

Xem ra, bình thường bọn họ nhất gan thì nhất gan, nhưng khi gặp chuyện, vẫn rất có trách nhiệm...

Tuy nhiên, trong lòng cảm kích, hẳn cũng có chút bất ngờ với thái độ hiện tại của Hầu Nhi Tửu: “Người cũng nóng lòng muốn biết? Ta không ngờ, người lại quan tâm đến những chuyện này...”

Hầu Nhi Tửu không phủ nhận, bình thản nói: “Vốn không có hứng thú, ta cũng luôn không muốn liên lạc với những người chuyển sinh khác, dù sao các người chỉ khiến ta nghi ngờ thế giới này hơn mà thôi.”

“Chỉ là, sau khi nhìn thấy người kia... chính là Phụ Linh Nhân đó... sức mạnh được mời xuống, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với một số thứ của thế giới này, thứ đó giống với Vu thần, nhưng dường như có sự khác biệt về bản chất, có khí chất mê người.”

“Hô, là lỗi của ta, không nên cứ ở mãi trong núi, nhiều năm như vậy, không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu thứ thú vị...”

“...”

“Vậy thì tốt quá.”

Hồ Ma lại phản kích vì phản ứng của Hầu Nhi Tửu, tên này khi điên lên thì rất đáng sợ, nhưng không thể không thừa nhận, khi gặp chuyện, hẳn ta vẫn rất đáng tin cậy.

Vì vậy, hẳn hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng, mới từ từ nói: “Chư vị, các người đều là những người chuyển sinh mà ta tin tưởng nhất trên thế giới này, ta cũng không giấu giếm các

ngươi, ba ngày trước, ta đã biết được một số bí mật liên quan đến người chuyển sinh.”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, lập tức sốt ruột, nói: “Cái gì?”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư và Hầu Nhi Tửu, cũng rõ ràng im lặng, nhưng từ sự im lặng của bọn họ, có thể thấy bọn họ cũng đã tò mò.

Hồ Ma im lặng một lát, từ từ nói: “Liên quan đến cái chết của người chuyển sinh thế hệ thứ nhất, và một bí mật lớn liên quan đến sự sống còn của chúng ta...”

“Các ngươi, đối đại hiền lương sư, hoặc là nói, một người chuyển sinh đời trước có danh hiệu là Lão Quân Mi, hiểu bao nhiêu?”

“...”

Câu hỏi này đột ngột được hỏi ra, Nhị Oa Đầu và Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư, cũng sững sờ, sau đó đồng thanh nói: “Kẻ gây ra tai họa Thượng Kinh?”

“Lão Quân Mi?”

“...”

“Đúng vậy.”

Trước khi chính thức lên tiếng, Hồ Ma cũng im lặng một chút, nhưng vẫn nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ trong lòng, từ từ kể lại chuyện mình đến Nhất Tiễn giáo cầu pháp, vô tình gặp được Đại Hồng Bào, và những chuyện được Đại Hồng Bào kể lại.

Giữa những người chuyển sinh, luôn quen dùng ân tình làm thẻ đánh bạc, không chỉ bảo bối có thể coi là thẻ đánh bạc, mà ngay cả thông tin cũng có thể đổi thành thẻ đánh bạc, mà những thông tin hãn vừa có được, e là thẻ đánh bạc đáng giá nhất.

Nhưng Hồ Ma cũng biết chuyện trọng đại, không dám chậm trễ chút nào, liền kể lại tất cả thông tin, trừ bỏ một số chi tiết liên quan đến bản thân, còn lại đều kể lại nguyên văn cho mấy vị người chuyển sinh mà hấn tin tưởng nhất.

“Thông tin giữa những người chuyển sinh xuất hiện đứt đoạn, theo lời Đại Hồng Bào, hiện tại chúng ta nên chuẩn bị đồ sát Thái Tuế, tranh đoạt thiên mệnh.”

“Hấn nói, là bọn họ lột da hoàng đế, ngăn cản giao dịch ước lượng thiên hạ này.”

“Hấn nói, bọn họ đã giành được hai mươi năm này cho chúng ta...”

“...”

Lúc trước, khi nghe được những thông tin này từ Đại Hồng Bào, Hồ Ma cũng kinh ngạc, thậm chí đầu óc nhất thời mờ mịt.

Mà bây giờ, khi truyền đạt những thông tin này cho những người chuyển sinh khác, hấn vẫn tâm trạng phập phồng, sợ bỏ sót điều gì, vì vậy, liền vắt óc suy nghĩ, cố gắng nói cho bọn họ một cách đầy đủ, thậm chí còn thêm vào những thông tin mà hấn có được từ cuộc trò chuyện với lão già râu trắng và Lão Toán Bàn:

“Thế giới này cũng đang ngày càng nhẹ đi...”

“...”

Theo lời kể của hấn, có thể cảm nhận rõ ràng, ba người chuyển sinh đang nghe hấn truyền đạt thông tin, đều im lặng một cách bất ngờ, mà tâm trạng của hấn, cũng trở nên trầm lắng hơn, từ từ nói:

“Chính là những điều trên, và, còn có câu nói mà hấn nói ra, ta không hiểu ý nghĩa, nhưng lại khiến người ta kinh hãi.”

“Quê hương của chúng ta, đã bị đánh cắp...”

Chương 977. Không trốn thoát được (1)

Chương 977: Không trốn thoát được (1)

“Giao dịch ước lượng thiên hạ?”

“Nói người chuyển sinh là tâm ma của Thái Tuế lão gia, điều này phải hiểu như thế nào?”

“Quê hương bị đánh cắp, lại là quý gì?”

“...”

Khi Hồ Ma chậm rãi, cẩn thận và chi tiết nhất có thể kể lại thông tin từ Đại Hồng Bào cho ba người chuyển sinh, bầu không khí trong linh miếu bản mệnh trở nên ngột ngạt và nặng nề, ai nấy đều im lặng hồi lâu.

Sau một lúc lâu, giọng nói của Nhị Oa Đầu vang lên, thậm chí có thể nghe ra sự hoang đường và kinh ngạc vô tận trong lời nói của y: “Những... những thông tin này, thực sự đáng tin cậy sao?”

“Chúng ta đã tiêu tốn nhiều ngày tháng như vậy trên thế giới này, ta thậm chí đã nghĩ kỹ cách sống qua ngày cho đến chết, chết rồi sẽ được chôn ở đâu, bây giờ mới đột nhiên nói với ta, còn có chuyện quan trọng như vậy cần làm?”

“...”

“Nói cách khác, trước đây chúng ta cẩn thận trốn tránh, thực ra chỉ là lãng phí thời gian?”

Giọng nói của Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư cũng vang lên sau một lúc lâu, nàng vốn lạnh lùng, nhưng trong giọng nói

cũng có chút khó tin: “Ngược lại, thái độ điên rồ, liều lĩnh của Hồng nha đầu kia mới là đúng?”

“Đúng vậy.”

Hồ Ma nhớ lại sự kinh ngạc của mình khi nghe được những thông tin này, thấp giọng trả lời: “Nhưng ngay cả Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, cũng làm chưa đủ.”

“Nàng ta đường đường là người có bản lĩnh Thượng Kiêu, vì cẩn thận, không dám lộ mặt quá nhiều, chỉ dám mưu đồ chức tiểu đường quan của Bả Hí môn, chỉ dám gây chút tiếng tăm trên giang hồ trong một châu, nói ra... thật sự là vị trí mà chó cũng chê!”

“...”

“...”

Lập tức, cả hai người đều im lặng, không nói gì trong một lúc lâu, hoàn toàn không thể hiện ra trách nhiệm và gánh nặng mà người chuyển sinh nên có khi nghe được những thông tin quan trọng này.

Nhưng Hồ Ma cũng cảm thấy điều này là bình thường, ngay cả bản thân hắn, lúc trước khi đối mặt với những thông tin này, chẳng phải cũng có cảm giác quá lớn, nhất thời không thể tiêu hóa được sao?

Hắn vội vàng mời những người chuyển sinh xung quanh đến, chẳng phải cũng là để nghe ý kiến của họ sao?

“Vốn nên như vậy, mới có chút ý nghĩa...”

Trong bầu không khí mơ hồ và nặng nề này, giọng nói của Hầu Nhi Tửu vang lên muện nhất, nhưng lại rất tinh táo, không nghe thấy sự dao động cảm xúc, bình thản nói: “Nhưng vấn đề này cũng có một điểm mấu chốt, nguồn tin, đáng tin cậy không?”

“Ít nhất, có thể xác định là thông tin do người chuyển sinh đời trước để lại.”

Hồ Ma cũng thở dài một hơi, mới từ từ nói: “Bởi vì, ta đã nhìn thấy linh miếu bản mệnh do Đại Hiền Lương Sư, giáo chủ Bất Thực Nguru đời trước để lại. Tuy nhiên, cũng thực sự có điểm khiến người ta nghi ngờ.”

“Linh miếu bản mệnh này, theo lý mà nói, đáng lẽ là của Đại Hiền Lương Sư, nhưng trong miếu này, ta lại nhìn thấy người chuyển sinh có danh hiệu là Đại Hồng Bào, hơn nữa, hắn cũng đã là nỗ mạnh hết đà, chỉ còn lại khả năng hồi hồn trong chốc lát, sau khi hương mệnh cháy hết, liền chết đi.”

“Hiện tại, con đường bí mật dẫn vào động quỷ kia vẫn nằm trong tay ta, nhưng ta cũng không biết, nếu vào lại, liệu còn có thể phát hiện ra điều gì không.”

“...”

“Đại Hồng Bào, Đại Hồng Bào...”

Giọng nói của Nhị Oa Đầu có chút hoang mang: “Nghe thì đúng là phong cách của người chuyển sinh đời trước, nhưng hắn làm gì?”

“Cái tên này, ta từng nghe qua.”

Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư bên cạnh từ từ lên tiếng: “Lão Quân Mi, Đại Hồng Bào, Thiết Quan Âm, còn có một vị Long Tinh tiên sinh, năm đó ta từng tiếp xúc với một tổ chức người chuyển sinh ở Thượng Kinh, nghe được bốn cái tên này từ miệng bọn họ.”

“Chỉ là...”

Nàng dừng một chút, thấp giọng nói: “Nhưng cũng chỉ là nghe qua mà thôi, không biết rõ bọn họ cụ thể làm những gì, hơn nữa, thủ lĩnh của tổ chức người chuyển sinh đó, cũng lấy

rượu làm danh hiệu, sau đó hẩn ta biến mất bí ẩn, chúng ta cũng cảm thấy sợ hãi, liền giải tán, mỗi người một nơi.”

“Ta cũng vậy...”

Nhị Oa Đầu hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Vị lão ca có danh hiệu là Bích Loa Xuân kia, nghe danh hiệu, chắc chắn là người chuyển sinh đời trước, nhưng hẩn cũng không nói những điều này!”

“Lúc đó ta vừa làm một vụ, còn đang tự đắc, hẩn lại tìm đến ta, nói Mười Hộ có bản lĩnh thanh trừng người chuyển sinh, bảo ta tự lo cho mình, ta cũng từ lúc đó, liền sợ hãi, từ đó sống điệu thấp.”

“...”

Nhất thời, phản ứng của mọi người đều có nghi vấn, nhưng lại không nói ra được điều gì có giá trị, chỉ có thể nói, thông tin mà Hồ Ma chia sẻ quá mức kinh người, trái ngược với nhận thức vốn có của bọn họ, càng nghĩ, càng cảm thấy khó tin.

Trong tiếng nghi ngờ của bọn họ, Hồ Ma cũng im lặng một lúc lâu, mới từ từ nói: “Chư vị, ta biết mọi người đều có nghi vấn, đây cũng là lý do ta mời mọi người đến đây để thảo luận.”

“Nhưng có một điều quan trọng nhất, thông tin đã đến tay chúng ta, chúng ta nên làm gì?”

“...”

Hẩn không hỏi thì thôi, vừa hỏi, ngay cả Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và Nhị Oa Đầu vừa rồi còn đang phát biểu ý kiến, cũng nhất thời không nói nên lời, rõ ràng là thông tin này quá nặng nề, không ai có thể đưa ra ý kiến ngay lập tức.

“Từ khi chuyển sinh đến nay, ta chưa từng rời khỏi vùng
lão sơn này, đối với chuyện bên ngoài, cũng không hiểu rõ
bằng các người.”

Lúc này, Hầu Nhi Tửu mới từ từ lên tiếng: “Nhưng, theo
thông tin người chia sẻ, chuyện chúng ta cần làm cũng rất đơn
giản, phải không?”

Chương 978. Không trốn thoát được (2)

Chương 978: Không trốn thoát được (2)

“Có rất nhiều nghi vấn, bao gồm lai lịch của người chuyển sinh, mối quan hệ với Thái Tuế, bao gồm cả câu nói quê hương bị đánh cắp, cũng bao gồm cả việc hai mươi năm nay, tại sao không ai nhắc đến chuyện người chuyển sinh đời trước làm...”

“...”

“Nhưng muốn làm rõ những điều này, cũng rất đơn giản, cứ theo thông tin hắc đưa ra, tìm người có danh hiệu Thiết Quan Âm là được.”

“Việc thứ hai cần làm, là thông báo cho nhiều người chuyển sinh hơn, đây là bí mật liên quan đến tất cả người chuyển sinh, không nên chỉ nằm trong tay một số ít người chúng ta.”

“Chuyện này, đơn giản, ai cũng có thể làm, nhưng tốt nhất là người có đạo hạnh cao một chút, thuận tiện!”

“Việc thứ ba cần làm, là đồ sát Thái Tuế, tranh đoạt thiên mệnh, vậy thì, cần có người tiếp xúc với Bất Thực Ngưu do Đại Hiền Lương Sư để lại, thậm chí tham gia vào chuyện của bọn họ.”

“Còn ta...”

Hầu Nhi Tửu dừng một chút, nói: “Ta quan tâm hơn, là trăm vạn âm binh, địch quốc chi thuật, trước đây ta cũng chưa

từng tiếp xúc với những thứ này, nhưng nếu thực sự có sức mạnh to lớn như vậy tồn tại, thì ta sẽ lựa chọn nỗ lực theo hướng này, mấy hướng khác, các người...”

“Đội đã...”

Nghe Hầu Nhi Tử tự mình phân tích như vậy, Nhị Oa Đầu hoảng hốt, nói: “Bây giờ mới là lúc nào, sao đã bắt đầu phân chia trách nhiệm rồi?”

“Chúng ta thậm chí còn chưa xác định thật giả của những thông tin này, thậm chí còn chưa nói rõ có nên gánh vác chuyện này hay không...”

“...”

So với sự hoảng hốt của y, Bạch Bò Đào Tử tiểu thư cũng trầm mặc, nhưng rõ ràng cũng có lo nghĩ tương tự, sau khi nghe Nhị Oa Đầu nói, Hầu Nhi Tử dừng lại một chút, thân thiện nói: “Ta có thể hiểu được.”

“Các người quen với việc sau khi nghe được thông tin quan trọng, trước tiên hoảng sợ, theo bản năng phủ nhận, trốn tránh, cuối cùng lại phát hiện không thể trốn thoát, sau đó mới lấy hết can đảm để làm chuyện này, đây là phản ứng bình thường của một người, nhưng ta thấy hiệu suất thấp.”

“Cho nên ta lựa chọn trước phương diện mà ta quan tâm, các người từ từ điều chỉnh.”

Nói xong, Hầu Nhi Tử nhẹ nhàng chào tạm biệt mọi người: “Khi các người có chuyện mới cần thảo luận, hãy đến tìm ta, gần đây ta sẽ không rời khỏi nơi này quá xa.”

Theo lời hấn ta vừa dứt, Hồ Ma liền nhìn thấy, một làn khói từ hương mệnh của mình đứt đoạn, vậy mà hấn ta đã đi rồi...

“?”

Phản ứng của Hầu Nhi Tử khiến Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tử tiểu thư ngây người, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Tên này, đầu óc có phải không được bình thường lắm không?”

Hồ Ma rất tán thành: “Thực ra ta cũng thấy vậy, nhưng hẳn... rất lợi hại!”

Mặc dù có sự đồng cảm từ việc phàn nàn về Hầu Nhi Tử, nhưng mấy người có mặt, cũng đồng thời im lặng, sau một lúc lâu, không ai chủ động lên tiếng, bầu không khí trở nên khó xử.

“Nhưng sự thật đúng là như vậy...”

Hồ Ma khẽ thở dài, nói: “Nhị Oa Đầu lão ca, Bạch Bò Đào Tử tiểu thư, thực ra ta hiểu các người, vừa nhận được thông tin, trong lòng ta cũng hoảng sợ như vậy.”

“Nhưng, cũng là ta nhận được những thông tin này sớm hơn, mấy ngày nay đã bình tĩnh lại, dù có hoảng sợ hơn nữa, thì có ích gì chứ?”

“...”

Nhị Oa Đầu thở dài một hơi, nói: “Vậy ý người là?”

“Hầu Nhi Tử nói thực ra không sai, cần có người đi tìm Thiết Quan Âm, cần có người truyền đạt thông tin này cho nhiều người chuyển sinh hơn, mà quan trọng nhất là...”

Hồ Ma dừng một chút, mới thấp giọng nói: “Đồ sát Thái Tuế, tranh đoạt thiên mệnh.”

“Hiện tại chúng ta thậm chí còn không biết Thái Tuế là gì, cũng không hiểu mối quan hệ giữa người chuyển sinh và Thái Tuế, nhưng, chuyện làm loạn thiên hạ, tranh giành hoàng đế này, đã không thể khoanh tay đứng nhìn nữa rồi...”

“...”

Nói xong những điều này, hắn dừng lại một lát, thực ra trong lòng hắn, cũng không muốn trở thành người chủ đạo chuyện này.

Nhưng thông tin này là do hắn nhận được trước, cũng có nhiều hơn ba ngày để tiêu hóa và hiểu so với những người khác, bây giờ không làm người chủ đạo, còn trông cậy vào ai?

Vì vậy, sau khi dừng lại một chút, hắn từ từ nói: “Nếu mỗi người chọn một trọng tâm, thì điểm này, cứ để ta làm, cũng vừa hay, hiện tại ta có nhiều cơ hội tiếp xúc với các môn đồ Bất Thực Ngưu hơn.”

“Lão Bạch Kiền nói đúng...”

Sau khi Hồ Ma nói những lời này, Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư là người thở dài trước, nói: “Những chuyện này không biết thì thôi, đã biết rồi, nếu không làm rõ, sau này ai còn có thể ngủ yên giấc nữa?”

Nhị Oa Đầu từ từ thở ra, nói: “Đúng vậy.”

Nghe thấy bọn họ đều bày tỏ thái độ, Hồ Ma mới thở phào nhẹ nhõm, có thể cảm nhận được, bầu không khí của cuộc họp này, không được lạc quan cho lắm.

Chỉ dựa vào bốn người có mặt, muốn gánh vác chuyện nặng nề như vậy, quả thực có chút khó khăn, lúc này, hắn lại nghĩ đến Địa Qua Thiêu, nha đầu nhiệt tình này, nếu biết chuyện này, có lẽ thái độ sẽ khác chăng?

Không biết bây giờ nàng ấy đang ở đâu...

“Nhanh lên, nhanh lên, sắp không kịp rồi...”

Ngay khi Hồ Ma đang nghĩ đến vấn đề này, cách đó mấy chục dặm, dưới ánh sao đầy trời, một tiểu nương tử xinh đẹp ăn mặc như phú bà, đang cưỡi ngựa chạy như bay, nàng không

ngừng vung roi trong tay, thúc giục con ngựa đang sùi bọt mép tăng tốc.

“Giá!”

Chương 979. Ân Bất Thực Ngưu (1)

Chương 979: Ân Bất Thực Ngưu (1)

Ngủ một ngày một đêm, thông tin quan trọng cũng đã được truyền đi, thậm chí còn phân chia công việc đại khái, tảng đá nặng trong lòng Hồ Ma cũng được dỡ bỏ, ngày hôm sau tỉnh dậy, tinh thần hắn đã phần chấn trở lại.

Vừa mở mắt ra, hắn cảm thấy lười biếng thoải mái, ánh nắng vàng nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, như thể mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ.

Cảm nhận được cơ thể bị rút cạn ngày hôm qua đã hồi phục đáng kể, hắn mới khoác áo vào, gấp tấm đạo bào rách nát lại, mặc vào bộ y phục của tiểu chưởng quỹ của Huyết Thực bang, thắt dây lưng màu xanh, đi giày vải, đứng dậy ra ngoài.

Lúc này đã là sáng sớm ngày thứ ba, sương mù mỏng manh vẫn chưa tan hết, trấn Thạch Mã có vẻ vắng vẻ hơn nhiều.

Những người dân từ khắp nơi đổ về tham gia Đăng Hỏa Phúc hội, ngày hôm qua đã hài lòng rời đi, còn những thương nhân và đoàn la ngựa trước đó bị kẹt trong trấn, thấy xung quanh an toàn, cũng nhanh chóng rời đi theo những người dân này.

Cùng với sự rời đi của họ, Đăng Hỏa Phúc hội do Nhất Tiễn giáo tổ chức, chắc chắn sẽ nhanh chóng lan truyền khắp nơi, không biết sẽ gây ra những thay đổi gì.

“Hồ thúc dậy rồi...”

Đang nghĩ ngợi, Hồ Ma không ngờ, trước tiên có một giọng nói đến gần, hắn quay đầu nhìn lại, thì thấy lão Thất của Tôn gia, vẻ mặt vừa mừng rỡ, vừa lo lắng.

Hắn canh chừng ở đây là có chuyện muốn báo cáo, nhưng không tiện mở lời.

Hồ thúc giao thanh bảo đao kia cho hấn rèn, nhìn thì đã rèn được nửa tháng, đến lúc lấy đao rồi, nhưng không ngờ ba ngày trước khi giao đao, thanh đao này lại tự bay ra ngoài cửa sổ?

Không biết Hồ thúc có trách tội không, nếu sự tình làm lớn, thì lão sư phụ rèn đao kia, e là bán cả người cũng không bồi thường nổi.

Đang lúc hấn do dự, không biết giải thích chuyện này như thế nào, thì Hồ Ma lập tức mỉm cười, lấy thanh đao được bọc trong bọc ra, cười nói: “Vừa hay ta đang tìm người, đêm trước nguy hiểm, ta liền lấy thanh đao này để phòng thân.”

“Nhưng nhìn thì, thanh đao này vẫn chưa rèn xong, không có chuôi, không có vỏ, người cứ mang về, giúp ta bổ sung... cần bao nhiêu bạc, người cũng đừng khách sáo, cứ nói với ta là được.”

“...”

“Hả?”

Lão Thất Tôn gia, lập tức kinh ngạc, vừa mừng vừa sợ: “Hóa ra là Hồ thúc lấy thanh đao này?”

“Lão sư phụ trong tiệm đã khóc hai ngày rồi, chỉ muốn lấy mạng để bồi thường...”

“...”

“?”

Hồ Ma sững sờ, không khỏi cười khò, đúng là lỗi của hắn, lúc lấy đao, cũng không nói một tiếng, lại dọa lão sư phụ thật thà giúp rèn đao kia sợ hãi.

“Giúp ta xin lỗi, đưa cho ông ấy thêm chút bạc.”

Hồ Ma vội vàng đưa đao qua, cười nói: “Cha ngươi đâu?”

“Cha ta...”

Lão Thất Tôn gia nhìn xung quanh trước, mới hạ thấp giọng nói: “Đi rồi, sáng hôm qua đi rồi, bận việc lớn.”

“Cách trấn này về phía đông hơn trăm dặm, có một ngọn núi Lạn Đào Sơn, trên đó có mấy trăm tên cướp, thủ lĩnh quen biết cha ta, cha ta đi tìm bọn họ. Vốn trước khi đi muốn nói chuyện với ngươi, nhưng tiểu quỷ canh cửa nhà ngươi hung dữ quá, không cho cha ta lớn tiếng ồn ào.”

“Không còn cách nào khác, cha ta liền rời đi cùng với những bằng hữu giang hồ kia, chỉ để lại ta ở đây đợi Hồ thúc ngươi ra ngoài, nếu còn có chuyện gì, cứ hỏi ta!”

“...”

“Vị Tôn lão gia này gặp phải chuyện tạo phản, thật sự là đề tâm, một ngày cũng không chịu trì hoãn...”

Hồ Ma thở dài, lại nhìn thêm một cái: “Lão chương quỹ của ta đâu? Vị đi cùng ta đến đây ấy?”

Vừa ra ngoài, thấy phòng của Lão Toán Bàn trống không, ra đến đường, cũng không thấy bóng dáng, hơn nữa nhìn vào chuồng ngựa bên kia, dường như lừa cũng không còn, chỉ còn lại Mã gia, vừa nhìn thấy hắn, liền tức giận quay đầu đi, tâm trạng rất tệ.

“A, Lão Toán Bàn tiền bối, ông ấy cũng đi rồi...”

Lão Thất nhà họ Tôn vội vàng nói: “Sáng sớm hôm qua đã chạy rồi, dẫu lừa chạy, lúc đi còn sớm hơn cha ta...”

“Trước khi đi, còn xin ta mười viên Huyết Thực hoàn, nói là đêm qua vận công, âm thầm giúp Đãng Hỏa Phúc hội được bình an, mệt mỏi quá, nên phải bồi bổ thật tốt.”

“Huyết Thực hoàn ta mang theo không đủ, giúp ông ấy góp đủ, đưa cho ông ấy, chỉ nói là hiếu kính ông ấy, không cần tính tiền, ông ấy còn rất khách sáo, nói là mượn, nhưng phải ghi vào sổ của Hồ thúc ngươi...”

“...”

“?”

Hồ Ma nghe xong, ngây người, đêm qua xảy ra bao nhiêu chuyện nguy hiểm, lão già này còn nhớ chiếm tiện nghi...

... Vấn đề là ngươi chiếm thì chiếm, Tôn gia gia đại nghiệp lớn, cũng không để ý, sao còn phải ghi vào sổ của ta?

... Sự tình một vạn cân Huyết Thực hoàn này, sau này phải nói chuyện đàng hoàng với lão ta!

Hắn tùy ý bước đi, định đi dạo đến chỗ Bất Thực Ngưu, trong lòng nghĩ đến cuộc thảo luận với Nhị Oa Đầu và những người khác, phương hướng tạm thời được xác định, thì đột nhiên, nhìn thấy Diệu Thiện Tiên Cô đã thay thường phục, dẫn theo một lão nhân đi ra từ quán trà đối diện quán trọ.

Vẻ mặt nàng ta kích động, vừa nhìn thấy Hồ Ma liền muốn cúi chào, nhưng Hồ Ma vội vàng ngăn nàng ta lại, nhìn lão nhân phía sau nàng ta, người trông như lão nông, ánh mắt dừng lại trên người ông ta một lúc.

Chương 980. Ân Bất Thực Ngưu (2)

Chương 980: Ân Bất Thực Ngưu (2)

Trong lòng hắn cũng lóe lên vài suy nghĩ khác nhau, cuối cùng, chỉ khẽ thở dài, nói với họ: “Bây giờ, ta và Bất Thực Ngưu, rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Hả?”

Diệu Thiện Tiên Cô sững sờ, dường như không ngờ, sau khi cùng trải qua chuyện lớn như vậy, Hồ Ma lại hỏi ra câu xa cách như vậy, còn lão nông kia, bỗng nhiên bước tới, từ từ cúi chào Hồ Ma, thấp giọng nói: “Giáo chủ.”

“Ngài đã vượt qua tam quan thập nhị kiếp, tu thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ân, che chở cho Đăng Hỏa Phúc hội, đẩy lui ba ngàn âm binh, thậm chí còn chém...”

“... Ngài đương nhiên là giáo chủ của chúng ta.”

“Hay nói cách khác, là lão sư của chúng ta.”

“Người ngoài gặp ngài, phải gọi là giáo chủ, nếu không chính là bất kính với Bất Thực Ngưu, chúng ta, cũng có thể gọi là hiền sư, bởi vì ngài chính là người định mệnh mà các môn đồ Bất Thực Ngưu chúng ta đã đợi hai mươi năm, người dẫn đường cho chúng ta.”

“...”

“Như vậy...”

Đêm hôm qua, Hồ Ma đã gặp mặt người của Bất Thực Ngưu, nhưng lúc đó tình hình nguy cấp, không tiện nói nhiều,

hơn nữa đám yêu nhân kia, từng người một đều chẳng ra làm sao, cho dù hấn nghĩ ra được điều gì, cũng không có cơ hội nói ra.

Bây giờ nhìn lão nhân này, hấn im lặng một lúc, mới từ từ nói: “Vậy, nếu ta tò mò về một số chuyện trong Bất Thực Ngưu, các người cũng sẽ không giấu giếm ta nữa?”

Lão nhân kia khẽ gật đầu, nói: “Chúng ta vốn tìm người giải đáp nghi hoặc, đương nhiên không dám giấu giếm.”

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy thì đi thôi!”

Đêm hôm qua, hấn đã thảo luận với Nhị Oa Đầu, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư, Hầu Nhi Tửu, cảm thấy mọi chuyện đều rất cấp bách, mọi mặt đều có nghi vấn, nhưng nếu nói có một chuyện nhất định phải làm, cũng là chuyện quan trọng nhất, chính là Bất Thực Ngưu.

Muốn làm rõ tất cả những điều này, thậm chí muốn sắp xếp lại, thậm chí muốn hiểu thêm về bí mật của người chuyển sinh đời trước, đều phải bắt đầu từ Bất Thực Ngưu.

Nhiệm vụ tiếp xúc với bọn họ, đương nhiên phải do hấn đảm nhận, mặc dù đây là một đám yêu nhân tạo phản, nhưng hấn không những không thể xa lánh bọn họ, ngược lại còn phải chủ động tiếp cận bọn họ mới được.

Vì vậy, hấn đi theo lão nông và Diệu Thiện Tiên Cô, đến trước tổng đàn, liền thấy linh đường được dựng trong tiểu viện thứ nhất vẫn còn đó, nhưng chiếc chum lớn vốn được đặt ở đây, lại biến thành mười chiếc, được xếp thành hai hàng.

Trước chum lớn, có dấu vết thấp hương, dường như cũng là vì đêm trước tiêu hao quá nhiều, đang nghĩ cách bồi dưỡng trở lại.

Sau khi vào tiểu viện thứ hai, liền lập tức nhìn thấy, trong sân này còn có hai môn đồ Bất Thực Ngưu khác, một người là

chủ gánh hát, một người là lão đầu tử cõng tôn nữ trên lưng, nhìn thấy Hồ Ma bước vào, liền đứng dậy làm xoa ngực chi lễ.

Lễ nghi của thế giới này, hoặc là quỳ lạy, hoặc là chấp tay, kiểu xoa ngực chi lễ này, có vẻ đặc biệt kỳ lạ, Hồ Ma vừa nhìn thấy, liền biết, nhất định là do người chuyển sinh dạy.

Nếu ở kiếp trước, kiểu lễ nghi này cũng không thấy kỳ lạ, nhưng xuất hiện trên thế giới này, lại luôn khiến người ta cảm thấy kiểu lễ này có chút tà dị.

Nhưng hắn cũng không nói gì nhiều, chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn về phía cây du già che khuất bầu trời, những thứ được treo trên cây, đã biến mất, chỉ còn lại cành cây trên cùng, treo áo giáp rách, ủng quan, và một chiếc ấn.

Đứng dưới gốc cây, hắn trầm ngâm một lúc, nói: “Những thứ treo trên kia, rốt cuộc là gì?”

Diệu Thiện Tiên Cô bên cạnh nghe vậy, muốn nói lại thôi.

Còn nam tử có ngoại hình như lão nông bên cạnh nàng ta, thì từ từ bước tới, cung kính trả lời: “Áo giáp sắt vụn, ủng đo núi, và... ấn vô danh.”

“Đây đều là những lão vật do giáo chủ đời trước để lại, vật dính pháp lực, chỉ có bản thân giáo chủ mới có thể sử dụng những thứ này, vì vậy mặc dù là dị bảo, nhưng nhiều năm trôi qua, các môn đồ nội môn trong giáo phái chúng ta, không ai có phúc phận sử dụng.”

“...”

“Thật sao?”

Hồ Ma nghe hắn nói, ngẩng đầu nhìn lên cây.

Bộ giáp và đôi ủng kia, đêm trước đã xuất hiện trên người hắn, chỉ là, dường như chỉ là mượn sức mạnh từ nơi sâu xa, vẫn chưa thật sự được giao cho hắn.

Hơn nữa, lúc đó hắc vôi vàng chém giết nhị công tử nhà họ Mạnh kia, mặc dù giáp trên người, ủng trên chân, cũng có thể cảm nhận được hai thứ này đều có chỗ kỳ diệu, nhưng vẫn chưa kịp xem xét kỹ lưỡng.

Còn chiếc ấn kia, thì đêm trước hắc cũng không kịp động đến, không biết có tác dụng gì.

Lúc này, hắc chỉ tò mò đánh giá ba thứ trên cây, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc ấn, mơ hồ cảm thấy, trong ba thứ này, thứ này hắc là quan trọng nhất, nhưng lại không biết phải lấy nó như thế nào.

Đang suy nghĩ, hắc chậm rãi đi qua dưới gốc cây, thì đúng lúc này, gió nhẹ thổi qua, lay động cành cây, chiếc ấn treo trên đó bỗng nhiên rơi xuống.

Trùng hợp thay, nó lại rơi vào tay Hồ Ma.

Hồ Ma hơi sửng sốt, nhưng cũng không lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, chỉ giơ tay lên, đánh giá sơ qua, rồi nhét vào trong tay áo.

Đối với hắc, đây dường như là chuyện rất thuận tay, rất tự nhiên, nhưng trong mắt người của Bất Thực Ngưu bên cạnh, đặc biệt là đại sư huynh, lại không khỏi giật giật khóe mắt, nhìn xuống dưới gốc cây, một cặp dấu chân sâu hoắm, bên cạnh có vết nứt mạng nhện.

Đó là dấu vết đêm trước, khi hắc cố gắng hái chiếc ấn này xuống, bị sức nặng của nó đè ra.

Chương 981. Tam quyền thiên thư (1)

Chương 981: Tam quyền thiên thư (1)

Nhận lấy chiếc ấn này, Hồ Ma thực ra trong lòng cũng rất tò mò về nó, nhưng lúc này dưới ánh mắt của đối phương, hắn sẽ không biểu hiện quá mức lỗ mãng.

Nhưng khi nhét vào tay áo, hắn cũng đã cẩn thận quan sát, trong lòng có chút kinh ngạc, chiếc ấn này vuông vắn, rõ ràng là lão vật, dường như được điêu khắc từ một loại ngọc kém chất lượng, bên trong nổi một chút huyết văn, nhưng mặt ấn lại không có chữ.

Đã là ấn cũ, sao lại có thể trông trơn?

Trong lòng của hắn cũng tràn ngập tò mò, nhưng cũng không vội vàng hỏi, Bất Thực Ngưu này cũng ẩn chứa nhiều điều bí ẩn, muốn hỏi nhiều cũng vô ích, phải kiềm chế.

Cùng bọn yêu nhân này liên hệ, tương tự như tán tỉnh người yêu, cần lời kéo thái độ cùng cảm xúc.

Thế là, trong lòng cũng chỉ là suy nghĩ như vậy, trước cùng vị đại sư huynh này cùng Diệu Thiện Tiên Cô đi vào bên phòng, ngồi ở trên ghế bành.

Vị đại sư huynh nhìn như lão nông cũng ngồi xuống, Diệu Thiện Tiên Cô lúc đầu cũng muốn ngồi, nhưng bị đại sư huynh liếc mắt nhìn, bỗng nhiên phản ứng lại, ngượng ngùng đứng dậy, chủ động ra ngoài bưng trà cho hai người.

Hồ Ma nhìn tổng đàn rộng lớn bên trong và bên ngoài, cảm thấy có chút quá vắng vẻ. Đêm trước, rõ ràng đã nhìn thấy số lượng môn đồ Bất Thực Ngưu không ít, hoàn toàn không giống với cảnh tượng chỉ có vài người như hiện tại, hẳn cũng không che giấu, tò mò hỏi vị đại sư huynh này:

“Những người khác đâu?”

“...”

“Hôm qua ta đã cho bọn họ giải tán rồi.”

Vị đại sư huynh này nói: “Theo lý, bọn họ cũng nên đến bái kiến giáo chủ, nhưng ta cũng đã nói với bọn họ, phải lấy đại cục làm trọng.”

“Đăng Hòa Phúc hội này đã được tổ chức, động tĩnh thực sự không nhỏ, không biết sẽ gây ra những biến động gì ở các nơi, bọn họ cũng cần phải quay về lo liệu công việc của mình, hoặc là thừa thế mà lên, hoặc là đề phòng người khác đến đánh...”

“Ha ha, đề giáo chủ biết, môn đồ Bất Thực Ngưu, bất kể bản lĩnh lớn nhỏ, nhưng mỗi người, đều đại diện cho một môi nhân quả ở các nơi...”

“... Thêm nữa.”

Hắn dừng lại một chút, thành thật nhìn Hồ Ma, nói: “Trước đây có việc quan trọng, gấp rút triệu tập các môn đồ Bất Thực Ngưu đến, vì vậy các môn đồ ở gần đây, đều đến nơi này, bái kiến giáo chủ.”

“Nhưng Bất Thực Ngưu dù sao cũng có trọng trách trên vai, giáo chủ càng là trọng yếu nhất, vì vậy, chúng ta cũng khác với những người khác, thông thường mà nói, ngoài tám vị môn chủ, các môn đồ bình thường, không có tư cách bái kiến giáo chủ... May mà hôm qua giáo chủ chưa lộ diện, đỡ phiền phức.”

“ ... ”

“Còn có quy củ này?”

Hồ Ma sững sờ một chút, sau đó hiểu ra: Đúng là phải cẩn thận một chút?

Dù sao cũng là một đám người suốt ngày bận rộn tạo phản!

Hơn nữa, mặc dù hắn không tiếp xúc nhiều với các môn đồ Bất Thực Ngưu, cũng có thể nhìn ra, đây không phải là một đám người hiền lành gì.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn họ cũng không chắc sẽ không làm ra chuyện bán đứng giáo chủ...

Không có giới hạn đạo đức, lại một lòng muốn tạo phản, người đời đối với những đánh giá khác về Bất Thực Ngưu có lẽ không chính xác, nhưng hai chữ “yêu nhân” này, gán cho bọn họ, là hoàn toàn chính xác.

“Đi khắp nơi lo liệu đại sự của các người sao?”

Vừa nói chuyện, hắn cũng không che giấu sự tò mò của mình, cười nói: “Nhất Tiến Giáo bên này tình thế đang tốt đẹp, tại sao không ở lại nơi này?”

“Với bản lĩnh của các môn đồ Bất Thực Ngưu các người, nếu tập trung ở một chỗ, đừng nói chỉ là trốn trong núi tạo phản, e là trực tiếp xuống núi công thành chiếm đất cũng đủ rồi?”

“ ... ”

Đêm hôm qua, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Hồ Ma cũng đã hiểu rõ về bản lĩnh của các môn đồ Bất Thực Ngưu, có thể khiến cho Thủ Tuế Đại đường quan đường đường chính chính không thể vào được trấn này, đã có thể thấy đám yêu nhân này, bản lĩnh thực sự không nhỏ.

Đương nhiên, nếu nói về động tĩnh đêm qua, thì nhị công tử nhà họ Mạnh kia càng khó đối phó hơn, nhưng Hồ Ma cũng hiểu rõ, người nhà họ Mạnh, hay nói cách khác, người của Mươi Họ, không thể đánh giá theo lẽ thường, bản lĩnh của bọn họ, là gắn liền với gia tộc của họ.

Nhưng nhìn khắp thiên hạ, Mươi Họ dù sao cũng là số ít, lại quen với việc ẩn mình phía sau, những người thực sự hoạt động trên giang hồ này, vẫn là những kỳ nhân dị sĩ trong các môn đạo.

“Đối với Bất Thực Ngưu mà nói, Đăng Hỏa Phúc hội của Nhất Tiễn giáo đã được tổ chức, sứ mệnh trên vai cũng đã hoàn thành.”

Vị đại sư huynh kia cũng thành thật, cười đáp: “Còn về màn tạo thế này ở trấn Thạch Mã, kết quả như thế nào, có thể tạo ra ảnh hưởng đến mức độ nào, thì không còn liên quan gì đến Bất Thực Ngưu nữa.”

“Nói chính xác, Bất Thực Ngưu chỉ hy vọng Nhất Tiễn giáo này có thể khởi nghĩa, nhưng có thể đoạt được thiên hạ hay không, thì không quan tâm, hơn nữa...”

Vị đại sư huynh cười cười, nói: “... Bản thân hy vọng cũng không lớn.”

Chương 982. Tam quyền thiên thư (2)

Chương 982: Tam quyền thiên thư (2)

“Dù sao, Nhất Tiễn giáo cũng chỉ là thuộc dạng móc thức ăn từ miệng người khác, bây giờ đã tổ chức Đăng Hỏa Phúc hội, thức ăn này đương nhiên đã móc ra được, nhưng cũng không thể một miếng ăn ngay thành mập mạp, hơn nữa ở khu vực trấn Thạch Mã này, mệnh đế vương vẫn chưa được tìm ra.”

“Các môn đồ Bất Thực Ngưu chúng ta, trọng tâm vẫn là bảy mươi hai đạo trên thiên hạ này, ẩn nấp và bày bố khắp nơi, tìm kiếm cơ hội, Nhất Tiễn giáo chiếm được chữ ‘tiên’, nhưng nếu nói về nền tảng, thì vẫn chỉ là nhỏ bé...”

“...”

“...”

“Hắn ta thật thà, quả thực không giấu giếm ta chuyện của Bất Thực Ngưu...”

Nghe vị đại sư huynh này nói, Hồ Ma gật đầu mơ hồ, những điều mà y nói ra lúc này, thực ra đều là bí mật của Bất Thực Ngưu, nhưng y lại rất坦然 nhiên, không chút do dự.

Hắn cũng có thể hiểu được lời của đối phương nói, và không định hỏi kỹ về vấn đề này.

Thực ra ngay từ khi mới đến trấn Thạch Mã, hắn đã nhìn ra sự khó xử của bọn họ, hiện nay thiên hạ đã loạn, khắp nơi đều có người tạo phản, ngay cả các thế gia vọng tộc cũng bắt đầu

đầu tư khắp nơi, nói ra thì Nhất Tiễn giáo đường như cũng chiếm được thời cơ tốt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Nhất Tiễn giáo là do Bất Thực Ngưu nâng đỡ, sinh ra đã thua kém người khác điều gì đó, những kẻ tạo phản được các thế gia vọng tộc âm thầm nâng đỡ, tuyệt đối sẽ không ngay từ đầu đã dẫn đến Đại đường quan của Thủ Tuế môn đạo.

Móc thức ăn từ miệng người khác, quả thực là cách miêu tả rất chính xác.

Hiện nay, Nhất Tiễn giáo này do cơ duyên trùng hợp, gặp vận may lớn, một hội đèn, được tổ chức vô cùng hoành tráng, danh tiếng e là sẽ nhanh chóng lan truyền khắp mấy trăm dặm, sau này muốn làm việc gì, nhất định sẽ được hưởng ứng nhiệt liệt.

Nhưng sau đó thì sao?

Ít nhất với sự hiểu biết và kiến thức hiện tại của Hồ Ma, hẳn vẫn chưa dám khẳng định vận mệnh của Nhất Tiễn giáo này, những kỳ nhân dị sĩ trong Bất Thực Ngưu, không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng không dám đánh cược tất cả ở đây, ngược lại, mượn đà này, gieo thêm vài quân cờ xuống, mới là điều quan trọng nhất.

Hắn là người chuyển sinh, có kiến thức của kiếp trước, nhưng người ta lại chuyên nghiệp tạo phản hai mươi năm, không kém gì hắn, vì vậy, mặc dù Hồ Ma trong lòng nghĩ đến một số điều, nhưng cũng không định thảo luận sâu với y, mà trầm ngâm, trực tiếp chuyển sang vấn đề then chốt.

“Ta vốn đến đây để cầu pháp, lại vô tình có mối nhân duyên này với Bất Thực Ngưu, nhưng chuyện trọng đại, không ai dám giao tính mạng của mình, vì vậy, nếu lão tiên sinh không chê, ta cũng có vài vấn đề muốn thỉnh giáo.”

“...”

Vị lão nông kia, hay nói cách khác là đại sư huynh trong mắt môn đồ Bất Thực Ngưu, nghe Hồ Ma nói vậy, lại không hề bất ngờ, chỉ cười nói: “Giáo chủ cứ hỏi, biết gì nói vậy.”

“Được.”

Hồ Ma trong lòng từ từ thở ra, nghiêm túc nhìn y, trực tiếp hỏi: “Người đối với giáo chủ đời trước, biết được bao nhiêu?”

“Đó là chủ nhân của ta, ta từng là người làm người hầu trong nhà hắn.”

Vị lão nông này cũng nhìn thẳng vào mắt Hồ Ma, trực tiếp nói: “Mặc dù ta lớn hơn hắn bảy tuổi, nhưng ta luôn đi theo hắn, coi hắn là thầy, bản lĩnh này, kiến thức này, đều do hắn truyền thụ cho ta.”

“Cho đến hai mươi năm trước, đêm trước trận đấu pháp ở Thượng Kinh đại tế, hắn mới bảo ta dẫn các môn đồ rời đi, trước đó, ta vẫn luôn hầu hạ bên cạnh hiền sư.”

“...”

“Dẫn các môn đồ rời đi?”

Hồ Ma nghe vậy, cũng hơi kinh ngạc, trận đấu pháp kia, quy mô lớn như vậy, hậu quả sau đó cũng nghiêm trọng như vậy, bây giờ nghe nói, lại là do vị Đại Hiền Lương Sư kia một mình làm?

“Vậy thì...”

Hắn vừa nghe, vừa hỏi tiếp: “Lúc hắn ta bảo người rời đi, không nói gì với người sao?”

“Có lẽ, cũng coi như có nói...”

Vị lão nông này nhìn thẳng vào Hồ Ma, chậm rãi nói: “Hắn nói với ta, quá sớm, cũng quá muộn...”

Hồ Ma lập tức cau mày, lão nông này cũng biết hắn đang nghi ngờ điều gì, chậm rãi nói: “Lão sư nói, quá sớm, là vì các loại chuẩn bị đều không kịp, quá muộn, là chỉ hắn sinh ra làm người, lại đến lúc này, mới hiểu được trách nhiệm mà mình sinh ra đã gánh vác.”

“Vì vậy, hắn bảo ta dẫn tất cả các môn đồ rời đi, dặn dò chúng ta trốn đi, nhưng cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, hắn chỉ nói, hắn nhất định sẽ quay lại, đến lúc đó, sẽ dẫn chúng ta, cứu thiên hạ này.”

“...”

“Thật là...”

Hồ Ma nghe xong, trong lòng trầm xuống, người chuyên sinh đời trước này, quả thực bá khí, động một chút là thiên hạ này thiên hạ nọ.

Hắn lắc đầu nhẹ, mới nói tiếp: “Vậy, các người xác định có phải là hắn quay về như thế nào? Hay nói cách khác, tại sao các người lại khẳng định, ta có thể làm giáo chủ của các người?”

“Đương nhiên là vì quỹ động bí quyết.”

Đại sư huynh thành thật nói, thậm chí khi nói đến đây, còn ngừng đầu nhìn Hồ Ma: “Di huấn mà giáo chủ để lại, chính là bảo chúng ta đợi người có thể vượt qua tam quan thập nhị giai, hai mươi năm nay, cũng có không ít môn đồ, cố gắng muốn vượt qua trận pháp này.”

“Đáng tiếc, bất kể bản lĩnh cao hay thấp, phẩm hạnh như thế nào, đều thất bại trước tam quan thập nhị giai.”

“Lâu dần, chúng ta cũng đã hoàn toàn từ bỏ, chỉ coi con đường này, là bảo vật rèn luyện tâm tính tu hành, cho đến khi giáo chủ... ngài xuất hiện.”

“... ”

Hồ Ma nghe xong, cũng có chút nghi vấn, nhưng dường như y đã đoán trước, hơi giơ tay lên, nhẹ giọng nói: “Ta biết giáo chủ muốn nói gì, Bất Thực Ngưu khổ sở đợi hai mươi năm, sao có thể dễ dàng tin tưởng một người như vậy?”

“Thực ra nguyên nhân cũng rất đơn giản.”

Y nhìn thẳng vào mắt Hồ Ma, thấp giọng nói: “Người vượt qua tam quan thập nhị giai sẽ là giáo chủ, không chỉ là vì trong truyền thuyết, vượt qua tam quan thập nhị giai sẽ có số mệnh của giáo chủ, thậm chí không phải vì tu thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn...”

“... mà là vì, trong truyền thuyết, người vượt qua tam quan thập nhị giai, tiến vào quỹ động bí quật, sẽ nhận được ba quyển Thiên thư do giáo chủ truyền thụ.”

“... ”

“Ba quyển Thiên thư?”

Nghe thấy cái tên này, Hồ Ma sửng sò, tò mò nhìn y.

“Đúng vậy.”

Vị đại sư huynh này, cũng nhìn Hồ Ma, dường như có chút căng thẳng, hạ thấp giọng, chậm rãi nói: “Một quyển thông u, một quyển khuy thiên, một quyển có thể triệu hồi thần binh thiên tướng, hạ phạm nhân gian...”

“Có ba quyển Thiên thư này, đừng nói Mười Họ, ngay cả thiên hạ này cũng nằm trong tay chúng ta, vì vậy, thực ra từ khi đến đây, ta vẫn luôn muốn hỏi:”

“Giáo chủ ngài hiện tại... đã lấy được ba quyển Thiên thư chưa?”

Chương 983. Bất Thực Ngưu chi sư (1)

Chương 983: Bất Thực Ngưu chi sư (1)

“Ba quyển Thiên thư, một quyển thông u, một quyển khuy thiên, một quyển có thể triệu hồi thần binh thiên tướng hạ phàm?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của vị đại sư huynh này, Hồ Ma sững sờ một chút: “Trong động quỹ kia, làm gì có Thiên thư nào?”

Bên trong tổng cộng chỉ có một Đại Hồng Bào thoi thóp, nói vài câu rồi chết, nói ra thì, giống như một nơi trú ẩn tạm thời hơn.

Mà trước khi chết, Đại Hồng Bào cũng chỉ nói cho hắn biết những bí mật này, về việc truyền thừa bản lĩnh, hoàn toàn không có gì, nghi vấn trong lòng hắn còn không biết bao nhiêu, làm sao biết Thiên thư mà bọn họ mong đợi là thứ quý quái gì?

Tuy nhiên, mặc dù hơi sững sờ, hắn cũng không lập tức phủ nhận.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, âm thầm đoán ý nghĩ trong lòng đối phương.

Bọn họ có biết Đại Hiền Lương Sư, hay nói cách khác là Lão Quân Mi, thực ra chính là người chuyển sinh không?

Chưa chắc!

Bọn họ có lẽ hiểu, vị Đại Hiền Lương Sư này, sinh ra đã biết, có những suy nghĩ kỳ lạ, nhận ra hắn ta khác với người thường, nhưng cùng lắm, cũng giống như những người khác trên thế giới này, cho rằng Đại Hiền Lương Sư này là ác quỷ bò ra từ địa ngục, nói dễ nghe hơn thì là thần minh chuyển thế hạ phàm.

Nhưng khái niệm chuyển sinh, bọn họ hẳn là không thể hiểu được.

Mà đứng ở góc độ của bọn họ, hình ảnh của hắn trong mắt bọn họ, cũng trở nên rõ ràng.

Chỉ là một tiểu chương quỹ của Huyết Thực bang, vì cầu pháp, mới đến địa bàn của Nhất Tiễn giáo này, lại vô tình vượt qua tam quan thập nhị kiếp, nhận được truyền thừa của giáo chủ đời trước, thân phận bỗng chốc trở nên bí ẩn.

Hơn nữa, trong mắt bọn họ, phần truyền thừa này, e là không chỉ là Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, hẳn là còn bao gồm một số điều thần kỳ khác, ví dụ như “ba quyển Thiên thư” trong mắt bọn họ không gì là làm không được kia.

Trong lòng đã hiểu rõ, hắn cũng chỉ gật đầu nhẹ, không che giấu sự do dự của mình, nói: “Ta quả thực đã học được một số thứ.”

“Nhưng ta không chắc, đây có phải là Thiên thư mà các ngươi nói hay không...”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, mới nhìn vào mắt y nói: “Cần ta nói ra, cùng nhau nghiên cứu không?”

Nghe hắn nói vậy, Diệu Thiện Tiên Cô đang đứng bên cạnh rót trà, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Ta đã nói mà, giáo chủ sau khi vào động quỷ, chắc chắn là nhận được truyền thừa bản lĩnh.”

“Dù sao lúc đầu hấn chỉ là một tiểu chương quỹ, sau khi gặp ta, còn run rẩy, bảo hấn quỳ lạy thì quỳ lạy, bảo hấn bái ta làm sư phụ... hấn ta ngược lại không nghe lời lắm.”

“Nhưng sau khi hấn vượt qua tam quan thập nhị kiếp, rõ ràng là khí chất đã khác, ngược lại đến lượt ta sợ hấn.”

“Không chỉ là sợ hãi, hấn còn dạy ta cách tạo phản...”

“Bản lĩnh và nhãn lực này đến từ đâu?”

“Hấn có thể hàng phục yêu thi kia, cưỡi ngựa đá đến bên ngoài trấn chém tám vị Suy thần, lại là làm thế nào? Không còn nghi ngờ gì nữa, là học được từ ba quyển Thiên thư...”

“...”

Trong lúc nàng ta liên tưởng, vị đại sư huynh kia nhìn ánh mắt trầm ổn của Hồ Ma, cũng lắc đầu nhẹ, thấp giọng thở dài: “Ba quyển Thiên thư, bao hàm vạn tượng, không phải người thường có thể lĩnh hội, nếu ta có thể học được, thiếu gia đã sớm dạy ta rồi.”

“Hấn từng nói, người biết thì không cần dạy, người không biết, dạy cũng không được.”

“Nghĩ đến cũng chính vì vậy, nên hấn mới đặt ba quyển Thiên thư trong động quỹ, để đợi người được định mệnh.”

“Bây giờ giáo chủ đã có truyền thừa, chính là phúc của Bất Thực Ngưu chúng ta, sao dám tham lam bất kính như vậy?”

“...”

“Như vậy thì tốt.”

Hồ Ma nghe y nói thật lòng, cũng gật đầu nhẹ.

Không thể không thừa nhận, đối với vị đại sư huynh của Bất Thực Ngưu này, trông như một lão nông, trong lòng hấn

vẫn luôn có chút áp lực. Đại Hiền Lương Sư đã biến mất từ lâu, nhưng Bất Thực Ngưu chưa từng ngừng gây rối.

Đám yêu nhân này có thể tồn tại hai mươi năm dưới sự đàn áp của Mười Họ, còn có thể mưu đồ chuyện tạo phản, bản lĩnh tuyệt đối không thể xem thường, mà vị đại sư huynh này, càng là người thâm bất khả trắc.

Người chuyển sinh nếu muốn làm rõ chuyện đã xảy ra trước đây, thì không thể bỏ qua Bất Thực Ngưu.

Hiện tại hắn may mắn, làm giáo chủ của Bất Thực Ngưu, cũng có được nhiều thuận lợi, nhưng cũng phải cẩn thận, giáo chủ của đám yêu nhân này, không dễ làm, giống như Hồng Đăng nương nương và Diệu Thiện Tiên cô này, sao biết không phải là bia đỡ đạn cho người khác?

Đúng lúc loạn lạc, những người chạy ra phía trước, không phải là người có mệnh đế vương trời sinh, thì chính là kẻ thế mạng...

Bất Thực Ngưu là thế lực mà hắn cần tiếp xúc, không chỉ liên quan đến bí mật của người chuyển sinh, mà còn có thể mượn sức trong nhiều chuyện khác, đương nhiên, không thể chỉ nghĩ đến mặt tốt, cũng phải có sự đề phòng cần thiết.

Nghĩ vậy, hắn thân nhiên nói với vị đại sư huynh này: “Trải qua Đăng Hỏa Phúc hội lần này, trong lòng ta khâm phục lý tưởng lừa thần lừa quỷ, nhưng không lừa bách tính của các môn đồ Bất Thực Ngưu, khâm phục các người vì bách tính chúc phúc, chống lại Thủ Tuế Đại đường quan của các người.”

Chương 984. Bất Thực Ngưu chi sư (2)

Chương 984: Bất Thực Ngưu chi sư (2)

“Nhưng ta cũng biết, hiện tại, các người đang làm những chuyện đại sự...”

“Đừng nói bản thân ta cũng có một đống chuyện rối ren cần xử lý, cho dù muốn giúp đỡ một chút, với bản lĩnh vừa mới mở ra hai cánh cửa phủ của ta...”

“...”

“Lời giáo chủ nói, ta đều hiểu.”

Khi Hồ Ma nói những lời này, không được tự tin lắm, nhưng vị đại sư huynh này, lại tỏ ra rất thấu hiểu, tiếp lời hẳn, khẽ gật đầu.

Y quá già, ngoại hình là kiểu người cả đời lăn lộn trên đồng ruộng, bị ánh nắng mặt trời phơi cho đen sạm, với những nếp nhăn sâu hoắm, ngược lại khiến người ta khó nhìn thấu suy nghĩ thực sự của y, nhưng biểu cảm của y, lại tỏ ra rất chân thành, y nhẹ nhàng đứng dậy, đặt tay lên ngực, thấp giọng nói:

“Thực ra, người đời đều cho rằng Bất Thực Ngưu chúng ta là giáo phái, chúng ta cũng thực sự luôn đợi giáo chủ xuất hiện.”

“Nhưng trên thực tế, Bất Thực Ngưu chúng ta giống một phương đạo thống, hay nói cách khác là học phái hơn.”

“Hai mươi năm nay, các sư huynh đệ chúng ta phân tán khắp thiên hạ, mỗi người đều tuân theo di mệnh của sư tôn,

quan sát thiên hạ này, quan sát bách tính, không chỉ là muốn để cho Di Hoàng tộc kia nhường ngôi vị thiên hạ, mà còn là để học hỏi.”

“Sur tôn nói chúng ta quá cao, bảo chúng ta hạ thấp tư thái một chút, đi vào dân gian để học những thứ mà hần không kịp dạy, nếu không đủ thấp, thì quỳ xuống, nếu không quỳ xuống được, thì đánh gãy chân...”

“... Hần nói chúng ta chỉ cần đủ thấp, là có thể nhìn ra một số vấn đề.”

“Bây giờ xem ra, có lẽ chúng ta thực sự đã nhìn ra một số vấn đề, nhìn ra sự nông cạn của thiên hạ này, nhìn ra dã quỷ không cửa, người sống không đường, chúng ta cũng đang làm theo lời sư tôn dặn dò, để lại nhân duyên, nhân quả ở khắp nơi, và có một ngày, có thể làm nên đại sự...”

“Chúng ta không hiểu, chúng ta càng nhìn thấy nhiều, càng có nhiều chuyện không hiểu rõ.”

“Chúng ta càng chuẩn bị nhiều, càng phát hiện ra sự khó khăn của việc làm nên đại sự, càng phát hiện ra sự đáng sợ của Mười Họ và thế gia, thậm chí cảm thấy việc làm đại sự kia là một trò cười...”

“...”

Nói đến cuối cùng, thậm chí có thể nghe ra chút chua xót trong lời nói của y, nhưng cũng chỉ thoáng qua, rồi lại thu liễm, mà rất nghiêm túc nhìn Hồ Ma, nhẹ giọng nói: “Điều chúng ta cần, thực ra là sự chỉ dẫn...”

“So với giáo chủ, ta càng muốn gọi ngươi là, hiền sư...”

“...”

Nghe y nói những lời này, Hồ Ma cũng im lặng, sau một lúc lâu, mới từ từ thở ra.

Hắn nhìn thẳng vào vị đại sư huynh này, nhẹ giọng nói: “Bản lĩnh của ta có hạn, chỉ dẫn thì không dám, nhưng ba quyển Thiên thư kia...”

“Ta cũng hy vọng có thể nhanh chóng đọc hiểu.”

“...”

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự chân thành trong mắt đối phương, trong im lặng, như thể cả hai đều trút được gánh nặng.

Diệu Thiện Tiên Cô bên cạnh có chút sốt ruột: ‘Giáo chủ chính là giáo chủ, Bất Thực Ngu chúng ta đợi hai mươi năm mới đợi được, sao hai người này nói chuyện lại úp úp mở mở như vậy?’

‘Càng có thái độ như vậy, mới càng khiến người ta yên tâm hơn.’

Hồ Ma cũng cuối cùng đến lúc này, mới bắt đầu yên tâm hỏi một số vấn đề.

Mà những điều hắn muốn biết, thực sự rất nhiều, vì vậy hắn tạm thời ở lại tổng đàn này.

Hắn định ở đây vài ngày, hỏi han đại sư huynh của Bất Thực Ngu này từng chút một, về lai lịch của Bất Thực Ngu, về sự chuẩn bị trong hai mươi năm qua, về vị Đại Hiền Lương Sư kia, về những chuyện đã trải qua trước đây, về những người đã tiếp xúc, thậm chí cả nguyên nhân hắn ta sáng lập ra Bất Thực Ngu.

Ngoài ra, vị đại sư huynh này còn kể cho Hồ Ma biết về kế hoạch, sự chuẩn bị của tám môn đồ Bất Thực Ngu ở bảy mươi hai đạo trên khắp thiên hạ, thậm chí cả một số mật khẩu ám hiệu giữa các môn đồ.

Tuy nhiên, Hồ Ma hỏi nhiều về chuyện của giáo chủ đời trước, thậm chí cả một số pháp môn trong môn đạo, nhưng về chuyện tạo phản của người ta, danh sách liên quan đến tính mạng, thì hắn vẫn cố gắng hỏi ít nhất có thể.

Nói trắng ra, hắn và Bất Thực Nguru này coi như là hôn nhân sắp đặt, ban đầu mọi người vẫn nên có chừng mực thì hơn, từ từ thân thiết rồi hãy nói.

Sau một ngày trao đổi, khi Hồ Ma bước ra khỏi tông đàn, trong lòng cũng đã nắm được đại khái: “Bất Thực Nguru đúng là tin ta là giáo chủ, mọi bí mật đều nói hết.”

“Nhưng nếu nói hoàn toàn tin tưởng ta, thì cũng chưa chắc, vị đại sư huynh này bản lĩnh không nhỏ, người có bản lĩnh càng lớn, ngược lại càng không tin những chuyện thần bí, vì vậy hắn kính trọng ta là thật, nhưng nếu nói đã bị ta thuyết phục, thì còn lâu.”

“Nói hắn tin ta, nguyện tôn ta làm vi sư, chẳng thà nói hắn tin ta thực sự đã nhận được truyền thừa ba quyển Thiên thư...”

“Nhưng thứ này ta lấy ở đâu ra?”

“Chẳng lẽ chép lại cho bọn họ một bản Tôn Tử binh pháp, hay là Đạo Đức kinh càng thêm thần bí?”

“... Nhưng ta không nhớ nổi!”

“Chỉ hận Hầu Nhi Tửu là tiên sĩ khoa học tự nhiên, nếu có thể gặp thêm một tiên sĩ khoa học xã hội, thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn...”

“...”

“...”

Suy nghĩ một hồi, hắn mới lấy ra bức tranh lão nhân bái sơn mà Diệu Thiện Tiên Cô đưa cho trước đó, trải qua chuyện

lớn như vậy, và sự hiểu biết về Bất Thực Ngưu, hẳn có chút mong đợi về việc lần thứ hai tiến vào động quỷ.

“Đại Hồng Bào bảo ta đánh thức ngựa đá, lấy thứ được gửi trong bụng ngựa đá, ta đã lấy được...”

“Chiếc ấn kỳ lạ được treo trên cây du già kia, cũng đã nằm trong tay ta.”

“Vậy thì, bây giờ tiến vào động quỷ này một lần nữa, liệu có gì khác biệt?”

“...”

Với suy nghĩ này, hắn lại nhìn vào bức tranh, thần hồn xuất khiếu, từ từ tiến vào trong tranh.

Hiện tại đã tu thành Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, thần hồn càng thêm nội liễm, thậm chí ngay cả con hổ dữ cản đường, và con giao long ăn thịt người kia, cũng không nhìn thấy nữa, hắn trực tiếp đến trước tam quan thập nhị giai, ngồi “thang máy”, trực tiếp tiến vào động quật kia.

Trong lòng mang theo mong đợi, mà lần này, quả thực vừa mới tiến vào nơi này, hắn lập tức cảm nhận được linh miếu bản mệnh này, khác với trước đây.

Chương 985. Đại Lương Hiền Sư (1)

Chương 985: Đại Lương Hiền Sư (1)

Lần trước bước vào linh miếu bản mệnh, Hồ Ma chỉ cảm thấy đây là một nơi bình thường, chỉ vì nó có nét tương đồng với linh miếu bản mệnh của bản thân, nên mới sinh ra cảm giác quen thuộc.

Nhưng lần này bước vào, lại phảng phất cảm nhận được một nhịp thở tương đồng.

Nay hắn đã tu thành pháp tướng, thần hồn nhập hoá tự nhiên cũng mang hình dạng pháp tướng, nhưng ngay khi bước vào linh miếu bản mệnh, liền nhìn thấy hải cốt Đại Hồng Bào trước mặt bỗng nhiên bị một trận gió nhẹ thổi qua, mục nát tại chỗ.

Bụi bay từ hải cốt mục nát lại biến thành sương mù có ý thức, phiêu phiêu荡荡荡荡, tràn ngập khắp linh miếu bản mệnh.

Trong lòng thoáng giật mình, Hồ Ma chợt hiểu ra, chẳng phải đây chính là sương mù trong linh miếu bản mệnh hay sao?

Xung quanh linh miếu bản mệnh của hắn, cũng có loại sương mù màu đỏ sậm này bao quanh, chính là cầu nối liên kết với những người chuyển sinh khác. Muốn liên hệ với họ, cần phải dùng mệnh hương, xuyên qua lớp sương mù này, mới có thể tìm được, cũng mới có thể tiến hành giao lưu tin tức.

Hồ Ma từng nghĩ, người chuyển sinh dựa vào linh miếu bản mệnh, tựa hồ có thể ngăn chặn quấy nhiễu và tổn thương thần hồn. Loại sương mù này hẳn là mang đến tác dụng đó.

Nguyên bản linh miếu bản mệnh này rách nát, sương mù không còn, nay lại theo thân thể Đại Hồng Bào mục nát mà xuất hiện.

Sương mù xuất hiện chỉ là khởi đầu, Hồ Ma hiện tại vốn là trạng thái thần hồn, nhưng cũng bỗng cảm thấy trái tim nháy lên, toà linh miếu bản mệnh khô bại đã lâu này, đúng là mơ hồ xuất hiện biến hoá nhỏ.

Sinh khí lưu chuyển, phảng phất hô ứng với thần hồn của hắn. Ngay sau đó, hắn liền phát hiện cái sinh ra hô ứng này chính là đại ấn nhận được từ cây du già kia.

Đại ấn trống rỗng, bây giờ lại phảng phất có sự sống, đang hô ứng với linh miếu bản mệnh này.

Phảng phất ấn này vốn là một phần của linh miếu bản mệnh, bây giờ hắn mang vào, liền sinh ra liên hệ vi diệu với linh miếu bản mệnh. Theo sát phía sau, pháp tướng của hắn thể mà cũng ngưng tụ linh quang.

Linh quang xoay tròn quanh pháp tướng của hắn, nhìn kỹ, tựa hồ có thể thấy trong linh quang ẩn chứa vô số tiếng người cầu nguyện hoặc tế bái, có vô số hình tượng lễ bái thấp hương.

“Là ngựa đá kia?”

Hắn bỗng chấn động trong lòng, phản ứng lại.

Con ngựa đá bên ngoài Trấn Thạch Mã vốn là tượng bùn thạch thai, không chút linh tính, nhưng bởi vì dân chúng xung quanh đều tin truyền thuyết kia, nên ngựa đá cũng nhận được vô số tế bái, nhận vô số hương hỏa, cho đến khi hắn cười ngựa trăm ôn, hương hỏa này mới có nơi hội tụ.

Vào thời khắc ấy, hắn liền cảm giác được thần hồn mình như nhiều thêm một thứ gì đó.

Chỉ là khi đó còn chưa biết tác dụng, bây giờ đến linh miếu bản mệnh này, lại nhìn thấy linh quang đang chậm rãi ngưng tụ, từng chút xoay tròn, cuối cùng quy về một chỗ, rơi vào hương án kia.

Dài ước chừng ba thước, tế văn khắc chìm, linh quang nội uẩn, nhìn từ xa, có loại thần thánh khiến người kính sợ.

“Thì ra là thế...”

Nhìn trụ mệnh hương kia, lại nhìn lư hương đặt bên cạnh trên hương án, Hồ Ma làm sao còn có thể không rõ?

Ba quyển thiên thư của vị Đại Hiền Lương Sư kia, hắn không được thấy, nhưng dựa vào án này, hắn lại đến được linh miếu bản mệnh của vị Đại Hiền Lương Sư kia? Bất quá, linh miếu bản mệnh này chỉ là thể xác khô bại, chỉ có mệnh hương mới có thể kích hoạt, mà mệnh hương này...

... Là tín ngưỡng của bách tính?

Hiểu rõ vấn đề, hắn lập tức chấn phần, nhìn chăm chăm trụ mệnh hương trên hương án phía trước, chậm rãi bước về phía trước.

Bịch, bịch.

Theo từng bước tiến gần, trái tim hắn không khỏi nhảy lên. Mà khi hắn chạm vào nhánh mệnh hương này, liền lập tức cảm giác thể nội dâng lên oanh minh và xung kích vô hình.

Thần hồn của hắn hiện đang trong bức tranh, thậm chí cảm thấy thân thể đang ngồi xếp bằng trước tranh ở bên ngoài cũng bắt đầu run rẩy, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, căn cơ trong cơ thể đang nhanh chóng sụp đổ.

Nhưng Hồ Ma trong Quỷ Động Tử vào lúc này, cũng chỉ cảm thấy tay run, chỉ cảm thấy trụ mệnh hương nhìn như đơn giản này càng ngày càng nặng, nặng đến mức sắp vượt qua cực hạn thần hồn của hắn.

“Không ổn...”

Hắn vội vàng buông mệnh hương trước khi thân thể sụp đổ, thậm chí bản thân cũng nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

“Hô...”

Thở phào một hơi thật sâu, Hồ Ma cau mày, trong lòng lại có chút ý chán nản.

“Đạo hạnh của ta quá thấp...”

“...”

Đánh thức ngựa đá, cầm lấy đại ấn này, cũng có tư cách kích hoạt linh miếu bản mệnh này, nhưng Hồ Ma không ngờ, vấn đề lại xuất hiện ở chỗ buồn cười như vậy, hắn chỉ có tam trụ đạo hạnh, không có khả năng sử dụng nội tình của linh miếu bản mệnh này!

Tam trụ đạo hạnh, một giáp công lực, đã là cực hạn của con người, nhưng dù là cực hạn, cũng vẫn là phạm phụ tục tử.

Trước kia bởi vì không cách nào kêu gọi người chuyển sinh ở xa, bị Hắc Nhi Tửu chế nhạo.

Chương 986. Đại Lương Hiền Sư (2)

Chương 986: Đại Lương Hiền Sư (2)

Bởi vì đạo hạnh không đủ, đấu pháp bị thiệt thòi, bị Mạnh gia Nhị công tử chế giễu.

Không ngờ, bây giờ muốn kế thừa linh miếu bản mệnh này, thế mà cũng bị vị tiên bối lưu lại linh miếu này chế giễu...

Tam trụ đạo hạnh không thể làm người hay sao?

Không, không làm người, mới có thể vượt qua tam trụ đạo hạnh!

Cái này tính là gì?

Trong lòng hắc ám thầm chửi bới, mật mã có, trong tài khoản còn có tiền, nhưng bàn phím lại hỏng?

Mặt khác, tuy không thử thành công, nhưng hắc vẫn nhìn về phía hương án kia với chút chờ mong.

Khi mệnh hương được cắm vào hương án, linh miếu bản mệnh này sẽ được kích hoạt hoàn toàn, mà linh miếu bản mệnh có thể triệu hồi người chuyển sinh khác, như vậy, chẳng phải hắc có thể dùng danh nghĩa vị Lão Quân Mi, hay nói cách khác là Đại Hiền Lương Sư trước đó, để triệu hồi người chuyển sinh khác sao?

Đại Hồng Bào từng nói, Đại Lương Hiền Sư chỉ là một thân phận, bọn họ đều sẽ mượn dùng, chỉ là Lão Quân Mi dùng nhiều hơn một chút, vậy nếu hắc kích hoạt linh miếu này, chẳng phải hắc chính là Đại Lương Hiền Sư chân chính?

Còn nữa, nếu thật sự như vậy, lấy vị cách của người chuyển sinh kiếp trước, sử dụng mệnh hương do tín ngưỡng của bách tính xung quanh Trấn Thạch Mã ngưng tụ ra trong mấy chục năm qua, phạm vi triệu hồi sẽ rộng đến mức nào?

Trong lòng mơ hồ nảy ra một ý nghĩ: “Chẳng lẽ là triệu hồi toàn bộ người chuyển sinh?”

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng hắn lại bật ra một chữ:

Quyền thiên thư thứ ba: Triệu hoán thân binh từ trên trời giáng xuống?

Mẹ kiếp, nếu thật sự có thể triệu hồi toàn bộ người chuyển sinh, chẳng phải đi đến đâu cũng có người hỗ trợ, cái này khác gì triệu hoán thân binh từ trên trời giáng xuống?

...

...

Xác định tác dụng của linh miếu bản mệnh, hắn lại suy nghĩ một hồi, sau đó mới chậm rãi lui ra khỏi bức tranh kia.

Trước kia bản lĩnh của hắn thấp kém, không cảm thấy tam trụ đạo hạnh có ảnh hưởng gì, nhưng theo hắn nhập phủ, cũng kiến thức được đối thủ cao minh hơn, ngược lại mơ hồ phát hiện, tam trụ đạo hạnh gần như trở thành nhược điểm lớn nhất của hắn, làm gì cũng bó tay bó chân...

Chỉ là, làm sao đột phá tam trụ đạo hạnh?

Đừng nói bản sự hắn học được hiện tại không có pháp môn tương ứng, ngay cả Trấn Tuế Thư cũng hoàn toàn không ghi chép.

Cũng không thể thật sự đi tìm Hầu Nhi Tử, để y cấy vào đầu hắn một con trùng?

Suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp nào, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ trong lòng, dự định trở về mỏ Huyết Thực.

Trong cánh tay trái của hắn còn có một thứ đã chế ngự nhưng chưa kịp thăm vắn, cũng không thể trì hoãn quá lâu, cũng vào lúc này, đang yên lặng suy tư, hắn bỗng nhiên động tâm, lại lập tức chìm vào trạng thái suy ngẫm.

Lần này, hắn trở lại linh miếu bản mệnh, sau đó liền nghe thấy tiếng khóc nức nở:

“Tiền bối...”

“Lão Bạch Kiền tiền bối...”

“...”

“Ách...”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hồ Ma không khỏi sốc lại tinh thần, cẩn thận hỏi: “Địa Qua Thiêu?”

“Là ta...”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu ủy khuất không rõ: “Ta đến rồi...”

Hồ Ma nhất thời không kịp phản ứng: “Đến cái gì?”

“Trần Thạch Mã a...”

Địa Qua Thiêu nói: “Ta ngày đêm không ngừng, mệt chết hai con ngựa, đuôi của ta cũng bị mài rách đến chảy máu, rốt cục cũng chạy đến cái trấn này...”

“Nhưng mà các người...”

Nàng càng nói càng ủy khuất, oa một tiếng khóc lên: “Các người sao không đợi ta a...”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì...”

Nghe nàng nói, Hồ Ma mới phản ứng lại, ngược lại có loại cảm giác dở khóc dở cười, hẳn đã nhờ Hầu Nhi Tử đưa tin tức ngay ngày đầu tiên Đại đường quan kia xuất hiện, mời bọn họ đến hỗ trợ.

Đương nhiên, đường xá xa xôi, cũng khó cho người ta, nhưng tốt xấu gì Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tử tiểu thư đều đến vào nửa đêm ngày thứ ba, còn Địa Qua Thiêu này...

... Đại tỷ, ngươi mới đến sao?

“Không phải chúng ta không đợi ngươi, chủ yếu là Mạnh gia kia và Thủ Tuế Đại đường quan không đợi a...”

Không còn cách nào, chỉ đành dở khóc dở cười an ủi: “Nhưng tốt xấu, mọi chuyện đều thuận lợi giải quyết.”

“Mạnh gia? Đại đường quan?”

Địa Qua Thiêu kinh ngạc: “Là thông âm Mạnh gia sao? Đại đường quan chính là Thủ Tuế Đại đường quan đi, ta đây ngược lại đã thăm dò được.”

“Ừm.”

Hồ Ma nói: “Hai người này đều không phải dễ đối phó, ngươi không đụng tới bọn hắn, cũng là...”

Vô thức muốn an ủi Địa Qua Thiêu một tiếng, với bản lĩnh của ngươi, thật gặp phải hai vị này, vậy cũng không phải đối thủ...

“Ông trời ơi...”

Không ngờ, lời an ủi còn chưa nói xong, Địa Qua Thiêu lập tức càng ủy khuất: “Trên người hai người này có bao nhiêu bảo bối a...”

Hồ Ma đều bị nàng hỏi đến mơ màng, chỉ nghe thấy nàng lại sốt ruột lại khó chịu: “Quan trọng nhất là chuyện này long

trọng biết bao nhiêu, náo nhiệt biết bao nhiêu, ta nghe những người giang hồ rời khỏi thị trấn này đều thảo luận...”

“Ta ăn bát đậu hủ trong trấn này, ngay cả ông lão bán đậu hủ cũng nói trấn này đèn đuốc rực rỡ, Đặng Hỏa Phúc hội, thần Binh thiên tướng, cuỡi ngựa trăm ôn, cái này...”

“... Đây chính là cảnh tượng hoành tráng mà ta luôn mong chờ a, vậy mà lại không kịp tham gia!”

“...”

Hồ Ma nhất thời không biết an ủi như thế nào, chỉ có thể thở dài: “Về sau hẳn là còn có cơ hội a...”

“Không thể chờ về sau, đến liền phải làm một chuyến!”

Địa Qua Thiêu không nghe an ủi, mơ hồ làm động tác lau nước mắt nước mũi, nói: “Đến cũng đến rồi, Nhất Tiễn Giáo này có vẻ như nội tình rất dày, chúng ta có muốn làm một vố hay không?”

“?”

Hồ Ma nghe mà nổi da gà, vội nói: “Đừng, đừng, cẩn thận một chút, thực sự không được, người tạm thời chờ một chút, vừa lúc ta có chuyện cần người hỗ trợ?”

Chương 987. Thế nào là Bất Thực Ngưu? (1)

Chương 987: Thế nào là Bất Thực Ngưu? (1)

“Tiền bối cần ta giúp gì?”

Địa Qua Thiêu đang đầy bụng âm ức, bỗng nghe Hồ Ma nói vậy, liền mừng rỡ: “Có chuyện gì cần ta?”

Hồ Ma trầm ngâm một chút, nói: “Chưa đến lúc nói, nhưng trong mấy ngày tới, người đến khu rừng phía đông, tìm ta là được.”

“Được, được, được, tiền bối chỉ đâu đánh đó, ta ngoan ngoãn nghe lời...”

Địa Qua Thiêu được niềm vui bất ngờ, lập tức liên tục đáp ứng: “Trong Hồng Đăng Nương Nương hội chúng ta, ta phục nhất là tiền bối, mấy hôm trước Hầu Nhi Tử kia đến đưa tin, vừa nhắc tới tiền bối có việc ở Trấn Thạch Mã, mọi người đều trách móc tiền bối!”

“Nói tiền bối ngày thường mày rậm mắt to, nhìn an phận, thực tế lá gan lớn nhất, nhưng lại là người gây chuyện nhất... Ta không đồng ý chút nào!”

“Rõ ràng tiền bối là người quyết đoán nhất...”

“...”

“Được rồi, được rồi...”

Hồ Ma vội vàng ngăn cản Địa Qua Thiêu nịnh nọt, cùng nàng ước định thời gian, liền tự mình cắt đứt kết nối.

Trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, phải nói thế nào đây? Cô nàng Địa Qua Thiêu này, gặp chuyện gì cũng thật tích cực, nhưng sự nhiệt tình này cũng khiến người ta có chút sợ hãi...

Trước kia, không riêng Hồ Ma, Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư và Nhị Oa Đầu, đều vô thức tránh né nàng, nhưng bây giờ lại khác, nhóm người chuyển sinh đã trải qua đại sự, người tích cực chủ động như vậy, không thể bài xích nữa.

Đương nhiên, những thông tin mật thiết liên quan đến người chuyển sinh, vẫn là thủ đoạn vô thức giữ lại, ai biết nàng nghe xong lại phản kích làm ra chuyện gì không thể không chế?

Hẹn gặp nàng lần này, cũng không chỉ là để trấn an nàng, sợ nàng ra tay với người Nhất Tiễn Giáo.

Nói đến thì Hồ Ma thật sự cần đến nàng.

Thứ nhất, Ô Nha vẫn đang ngủ say, cần người của Hình Hồn môn đạo xem qua, đương nhiên Địa Qua Thiêu chưa nhập phủ, bản lĩnh có thể còn kém một chút, nhưng nàng đã là người Hình Hồn môn đạo, chắc hẳn đối với chuyện bên trong môn đạo cũng biết không ít, so với hắn thì lành nghề hơn.

Còn nữa, thứ trong cánh tay trái của hắn, cũng cần được giải quyết ổn thỏa.

Hiện giờ thứ kia đã bị hắn gắt gao ngăn chặn, không thể chạy thoát, cũng không làm loạn được, nhưng cuối cùng nên xử lý nó thế nào, Hồ Ma cũng chỉ mới có ý tưởng sơ bộ, cũng cần người Hình Hồn môn đạo phối hợp.

Thủ Tuế Nhân dù là tu nhục thân hay tu pháp tướng, đều là kiểu người thẳng thắn thô kệch, không làm được việc tinh tế, còn Địa Qua Thiêu hiện tại bản lĩnh tuy không lớn, nhưng có thể mượn nàng để tiếp xúc nhiều hơn với Hình Hồn môn đạo.

Suy nghĩ đầu vào đây, Hồ Ma liền lui ra khỏi linh miếu bản mệnh, mở mắt nhìn, trời còn sớm, liền ngủ thêm một giấc.

Đến bình minh, thu dọn hành lý, lần này đến Nhất Tiễn Giáo, trải qua không ít chuyện, còn trên danh nghĩa trở thành giáo chủ của người ta, nhưng Hồ Ma mang theo không nhiều đồ.

Chỉ có quyển Đại Uy Thiên Công Tương Quân Ân, bức tranh có thể tiến vào Quỷ Động Tử, cùng con dấu trống không rơi xuống từ lão cây du kia, hai thứ trước theo đại sư huynh, đều là đồ của hắn, thứ sau là biểu tượng thân phận.

Rời giường, đánh răng rửa mặt, liền dặn khách điểm mang chút đồ ăn đến, ăn no bụng, lại cho Mã gia ăn.

Đến lúc xuất phát, lão Thất Tôn gia lại chạy đến, bên cạnh còn mang theo một lão sư phụ mặc tạp dề, mắt đầy tơ máu, trên người mang theo khí tức lò lửa cùng hai đệ tử. Hỏi thăm mới biết đây chính là vị sư phụ giúp hắn rèn đao.

Bây giờ chuôi đao đã được điêu khắc ra, sắp xếp thỏa đáng, dây đỏ từng vòng từng vòng quấn quanh.

Lần này chính là theo lão Thất Tôn gia đến đưa đao cho hắn.

“Lão sư phụ vất vả rồi...”

Lúc trước đi lấy đao, tuy chỉ cười khoái mã lướt qua cửa sổ, nhưng Hồ Ma cũng mơ hồ biết lúc ấy trong lò rèn, hung đao ra lò, xảy ra chuyện gì.

Hắn khách khí cúi đầu chào vị lão sư phụ này, sau đó lấy mười lượng bạc cùng ba viên Huyết Thực Hoàn từ trong bọc quần áo đưa cho ông ta... Trên người hắn thật sự không có tiền bạc, đây là còn dư lại sau khi trả Nhất Tiễn Giáo mười lượng.

Huyết Thực Hoàn cũng là trước kia lão Thất Tôn gia hiếu kính hần, tổng cộng chỉ có bảy viên, không còn nhiều.

Ngày thường Tiểu Hồng Đường giúp đỡ làm việc, đều muốn cho Huyết Thực Hoàn, lần này người ta ra sức ám thị, đành phải cho mút quả.

“Không cần, không cần...”

Nhưng không ngờ, vị đại sư phụ này lại không nhận, chỉ liên tục khoát tay, nói: “Được hầu hạ vị gia này là phúc phận của ta, vị tiểu gia này có thể giao việc này cho ta, chính là vinh hạnh của lão phu, nhận tiền bạc, ngược lại là không tốt.”

“...”

Hai vị đệ tử bên cạnh nghe vậy, đều có chút nhin không được, thâm nghĩ đao này vừa ra lò, thiếu chút nữa lấy mạng của ông, vậy mà cũng gọi là phúc phận?

Còn Hồ Ma cũng có chút ngoài ý muốn, nhìn Lão Thất Tôn gia một cái, liền thấy y cười gật đầu, liền biết vị đại sư phụ này tương đương với thợ rèn được Tôn gia nuôi trong nhà, người ta tự nhiên có thưởng, cũng không cần hần miễn cưỡng.

Chương 988. Thế nào là Bất Thực Ngưu? (2)

Chương 988: Thế nào là Bất Thực Ngưu? (2)

Thế là lại cất mười lượng bạc đi, định lấy đao, vị đại sư phụ kia lại tiến đến trước mặt, nhỏ giọng nói với Hồ Ma: “Tiểu lão gia, xin mượn bước nói chuyện.”

Thấy ông ta cẩn thận, Hồ Ma liền đi theo vài bước, chỉ nghe vị đại sư phụ này thở dài, dặn dò: “Lẽ ra ta chỉ là một thợ rèn, không nên lắm miệng, nhưng đao này không phải phàm phẩm, nên vẫn muốn dặn dò tiểu lão gia hai câu.”

“Đao này không phải phàm phẩm, có hung khí cực mạnh, vừa yêu vừa sát, tiểu lão gia ngày thường không dùng, chớ mang theo bên người, tốt nhất tìm một Ấn Thần có miếu hương hỏa tràn đầy, cất giữ trong đó, trấn áp sát khí của nó.”

“Chờ đến lúc sử dụng, lại chuẩn bị gà sống rượu mạnh, trước tiên dùng để thử đao, kích thích hung khí của nó, dùng xong, cũng phải dùng lửa mạnh đốt đao, sau đó lại cất giữ trong miếu.”

“...”

“Vâng, vâng.”

Hồ Ma thấy ông ta nói nghiêm túc, liền cười đáp ứng, nhưng kỳ thực cũng không để tâm lắm.

Đao này dĩ nhiên là vừa hung vừa tà, nhưng dù sao hấn cũng trấn áp được nó.

Vị đại sư phụ kia tuy là thợ rèn, nhưng chuyên làm ăn mua bán với người giang hồ, có đôi mắt nhìn người rất tốt, Hồ Ma tuy nói chuyện khách khí, nhưng ông ta vẫn nhìn ra hấn có chút qua loa, thở dài một hơi, nói: “Người khác không biết, ta lại biết.”

“Tiểu lão gia ngài cũng không phải nhân vật tầm thường, nếu không tuyệt đối không thể trấn áp được đao này, thậm chí để nó ra ngoài chém giết một vòng, sẽ lập tức trở nên hung hãn, uống máu say...”

“Nhưng tiểu lão gia cũng nghe ta một lời khuyên, ngài trấn áp được thì trấn áp, nhưng đao binh dù sao cũng là hung khí, tà khí của đao này, sát khí nặng nề, lão phu rèn đồ vật cả đời, cũng chưa từng gặp qua.”

“Nhưng mà, sát khí có thể cướp khí vận, phá hủy phúc phận.”

“Tiểu lão gia dùng đao này, chỉ cần trấn áp được, vận thế sẽ càng ngày càng tốt, nhưng phúc phận cũng sẽ càng ngày càng tổn hại a!”

“Cho nên, có thể thu lại chút thì vẫn nên thu lại, miễn cho tương lai quay đầu lại, hối hận cũng muộn.”

“...”

Nghe vậy, Hồ Ma cũng chấn động.

Trong lòng, dường như có chút lo lắng nhỏ nhất từ rất lâu, bị lời nói này khơi dậy.

Hấn dừng lại một chút, lần này càng thêm thành khẩn, hướng vị đại sư phụ này nói: “Lời nói của ngài, ta ghi nhớ.”

“Không biết đại sư phụ nên xưng hô như thế nào?”

“...”

“Dễ nói, dễ nói...”

Vị đại sư phụ này thấy Hồ Ma đáp ứng nghiêm túc, lại hỏi tên mình, đây là tôn trọng rất lớn đối với ông.

Ngày sau nếu đao này có thành tựu, ông cũng sẽ theo đó nổi danh.

Ông vội vàng học theo người giang hồ, ôm quyền nói: “Lão phu họ Hồng, tên một chữ ‘Phương’!”

Hồ Ma nói: “Hồng sư phụ hữu lễ.”

Nói xong, cũng lấy thân phận Thanh Hương Quán Sự của Hồng Đăng Hội, thông báo tính danh với đối phương, xem như kết giao.

Vị Hồng Phương sư phụ này liền vội vàng sai người nâng vỏ đao cùng chuôi đao kia đến, vỏ này được làm từ gỗ lim trăm năm tuổi trên sườn núi Hương Dương, nhìn qua giản dị tự nhiên.

Nhưng dù sao cũng là gỗ tốt, vừa vặn đựng được một nửa thân đao, chỉ là so với đeo sau lưng, rõ ràng nhìn thích hợp để cúng bái hơn.

Về sau nếu Hồ Ma muốn mang nó ra ngoài, hoặc là xách tay, hoặc là phải buộc sau lưng.

Ngoài vỏ đao, còn có một miếng vải lau đao, một viên đá mài đao, đều có danh hiệu, xem như quà tặng của Hồng sư phụ.

Hồ Ma nhận lấy, Hồng sư phụ lại tò mò hỏi: “Hồ quán sự, không biết đã đặt tên cho đao này chưa?”

Thấy vị đại sư phụ này và đệ tử của ông đều quan tâm đến vấn đề này, Lão Thất Tôn gia bên cạnh cũng tò mò vênh tai lên, Hồ Ma liền cười cười, nghĩ đến đao này vừa ra lò, liền

theo hấn chém đầu thảo thân, lại uống máu của người Mạnh gia.

Liên cười nói: “Tạm thời lấy một cái, chưa chắc đã hay, gọi là ‘Phật Quan’.”

“A?”

Hồng sư phụ vốn là người mượn đao hiểu người, nhìn ra Hồ Ma bất phàm, nghe được tên này, trong lòng lại giật mình.

Cũng vào lúc này, xa xa thấy trên đường lát đá ở một chỗ khác của thị trấn, đã có hai con ngựa cao to chân dài, kéo một cỗ xe lớn đến.

Trên xe không có gì khác, chỉ có một cỗ quan tài đồng, người áp xe lại là Bạch Phiến Tử bên cạnh Diệu Thiện Tiên Cô, bởi vì Hồ Ma đã hẹn trước với Diệu Thiện Tiên Cô và đại sư huynh, mọi việc đều làm âm thầm, bọn họ không cần phải đến tiền.

Lần này Đãng Hỏa Phúc hội, người ngoài nhìn thấy bao nhiêu, đó là chuyện của bọn họ, nhưng ít nhất ở bề ngoài, Hồ Ma vẫn chỉ là tiểu khoáng chủ của mỏ huyết thực Hồng Đãng Hội, dính chút cơ duyên, lại lặng lẽ rời đi.

Mà phía sau, tại tổng đàn đại trạch, đại sư huynh và Diệu Thiện Tiên Cô tuy không tiện hiện thân tiền đưa, nhưng lễ nghi không thể thiếu, chính đứng từ xa hướng về phía đông, làm lễ tiễn biệt. Diệu Thiện Tiên Cô quay đầu nhìn đại sư huynh, trên gương mặt thanh lãnh cao ngạo lại tràn đầy sự thanh tịnh đơn thuần:

“Đại sư huynh, mấy hôm nay huynh trò chuyện gì với giáo chủ, sao hấn thân là giáo chủ, không ở lại chủ trì đại cục, ngược lại muốn trở về mỏ huyết thực tiếp tục làm tiểu khoáng chủ?”

“...”

“Trò chuyện rất nhiều, phần lớn là giáo chủ hỏi.”

Đại sư huynh khẽ thở dài, nói: “Hỏi về đại thế thiên hạ, hỏi về công pháp môn đạo, ưu khuyết của Mười Họ, hỏi về kỳ nhân xuất hiện ở thị trấn này, thậm chí còn hỏi một chút vấn đề khó khăn trên con đường tu hành, thật sự là đang nghiêm túc cầu học.”

“Còn ta, thật ra chỉ hỏi hẩn một vấn đề, như thế nào là Bất Thực Nguru?”

“...”

Diệu Thiện Tiên Cô nghe vậy giật mình, vấn đề này chẳng phải nên do giáo chủ hỏi chúng ta sao? Chúng ta mới là Bất Thực Nguru a...

Nhưng trong lòng biết không đơn giản như vậy, vội vàng hỏi: “Giáo chủ nói thế nào?”

“Hẩn nói...”

Đại sư huynh dừng lại một chút, cười nói: “Bách tính như trâu ngựa, phụ thế mà đi, có thể mang người, cũng có thể che người, không phải không thể ăn, thật sự không dám ăn ...”

Chương 989. Bái ngựa đá, treo Hồng Đăng (1)

Chương 989: Bái ngựa đá, treo Hồng Đăng (1)

“Không ngờ đến Nhất Tiễn Giáo một chuyến, ngoài công pháp, còn kiếm được hai con gia súc lớn...”

Lúc đầu Hồ Ma muốn buộc Mã gia vào xe, hai con ngựa của Nhất Tiễn Giáo thì để Bạch Phiến Tử dắt về, nhưng hiện tại Mã gia kia rất có ý kiến với hắn, không thèm để ý đến, đành phải cứ thế mà đi.

Cần nhả ra khỏi Trấn Thạch Mã, lão Thất Tôn gia, Hồng sư phụ, Bạch Phiến Tử cùng những người khác, đều tiễn hắn đến đầu trấn rồi dừng bước, đưa mắt nhìn hắn đi xa. Hồ Ma có thể cảm giác, trong trấn nhìn hắn, không chỉ có mấy người này.

Nghĩ đến những ngày qua giao lưu, trong lòng cũng cười khổ, hắn muốn hiểu rõ rất nhiều chuyện, nhưng đối với vấn đề đại sư huynh hỏi, lại không biết trả lời thế nào.

Hắn ta hỏi vì sao gọi là Bất Thực Ngưu, ta biết nói sao?

Nghĩ đến Bất Thực Ngưu dường như đã có lý niệm riêng, hắn cũng đành thuận theo, chỉ cần bề ngoài không ai biết là được. Nhưng không ngờ, vị đại sư huynh kia nghe xong, lại lập tức cảm động sâu sắc như...

Tốt lắm, cứ giữ phong cách này, nếu người làm cao thâm hơn nữa, ta thật sự không biết phải trả lời người thế nào...

“Hô...”

Ra khỏi Trấn Thạch Mã, Hồ Ma cũng thở phào nhẹ nhõm, vì quan tài nặng nề, hắn cũng không vung roi, mặc cho hai con ngựa chậm rãi kéo về phía trước, trên đường quan sát mấy ngôi làng, ruộng đồng trên núi, dò xét cẩn thận.

Ngược lại phát hiện đa số đều là nhà cửa hoàn chỉnh, cũng có dấu vết người ở, dường như không phải vì Đãng Hỏa Phúc hội của Nhất Tiên Giáo mà dời đi.

Nghĩ lại mấy ngày nay, âm tượng quân, đại đường quan, chư phiên giao thủ, tà thuật dị pháp, loạn cả lên.

Bách tính bình thường, có thể bảo toàn gia sản trong trận đại loạn này, chính là may mắn lắm rồi.

Chỉ là, so với lúc hắn đến, cũng có chút khác biệt, đúng là nhìn thấy mấy ngôi làng đều treo đèn lồng đỏ, giấy trang trí sáng bóng, rõ ràng là mới dán.

Mà khi đi qua một cổng làng, hắn nhìn thấy còn có người gánh gồng, trên lưng chống sào tre, trên đó treo mười mấy chiếc đèn lồng đỏ rao bán, bên cạnh còn có mấy đứa trẻ trong làng vây quanh nô đùa, giả vờ dễ dàng chúng hát đồng dao:

“Bái ngựa đá, treo Hồng Đãng, một đồng tiền mời âm binh.”

“Mời âm binh ngàn vạn, đoạt ruộng thuế cúng tổ tông.”

“...”

“?”

Hồ Ma nghe mà kinh hãi, mới mấy ngày, đã có cả đồng dao thế này rồi?

Bài đồng dao này nghe đơn giản, nhưng làm không tốt có thể giết người...

Mượn đường xe ngựa đi qua chỗ trống bên cạnh, hấn cẩn thận quan sát người bán rong kia, chỉ thấy ông ta chân tay khỏe mạnh, mặt mày tươi cười, nhìn ánh mắt Hồ Ma dường như hoàn toàn không để ý, nhưng sau khi Hồ Ma đi qua, lại đột nhiên quay đầu lại, cười với hấn một tiếng.

Hồ Ma trong lòng lập tức nắm chắc, nói không chừng, đây cũng là người trong môn đạo, nói không chừng còn là đệ tử Bất Thực Ngưu.

Có bọn họ tham gia, chuyện này liền hợp lý, nơi nào có đệ tử Bất Thực Ngưu, chuyện gì như bụng cá tàng thư, Sa Hà thạch nhân, hồ ly dạ minh, đều là thao tác cơ bản.

Mà đây cũng là bọn họ đang cố gắng hết sức mở rộng ảnh hưởng của Đãng Hỏa Phúc hội, chỉ là, không ngờ Hồng Đãng Nương Nương cũng chiếm một chỗ ở đây, thậm chí còn xếp hạng cao hơn Nhất Tiễn Giáo?

Nhìn những chiếc Hồng Đãng treo đầy núi này, rất có khí thế núi lửa lan tràn, tuy không công khai danh hiệu Hồng Đãng Nương Nương ra, nhưng ảnh hưởng sâu xa của nó, ngay cả hấn cũng không nói rõ được...

“Dù sao Hồng Đãng Nương Nương xây miếu, chính là lúc quảng nạp tín đồ, ta giúp nàng cũng là chuyện nên làm...”

“...”

Hấn dứt khoát không nghĩ nữa, chỉ đánh xe ngựa, thẳng tiến về mỏ huyết thực của mình.

“Tổ sư gia phù hộ, đệ tử chỉ cầu ngài một câu...”

Lúc Hồ Ma rời khỏi Trấn Thạch Mã, chạy về phía mỏ huyết thực, Lão Toán Bàn đã trở về hai ngày trước, đang ở trong phòng nhỏ của mình trên mỏ, giết một con gà, lấy hoa quả, bày lên hương án, lấy lá cờ thường ngày giấu trong túi quần ra.

Cung kính cầm lên, sau đó thành tâm cầu nguyện: “Gia hỏa này quá có thể gây chuyện, bằng bản lĩnh của ta, không thể nhìn thấu...”

“Vốn tính toán mệnh số hắc rất nặng, mới đi theo hắc kiếm chút lợi lộc, ai ngờ hắc lại có năng lực gây họa đáng sợ như vậy, còn hỗn cùng với yêu nhân Bất Thực Ngưu, ta nhìn cục diện này, e là khó có thể xoay chuyển được...”

“Bây giờ ta cũng không nói nhiều, quy củ cũ, ngài gật hai cái, ta liền đi ngay, được chứ?”

“...”

Lắm bả hồi lâu, lắc đồng tiền trong tay mấy cái, ném xuống đất, lại đều là mặt trái.

Lão ta không cam lòng, lại cầm lên, ném ba cái, một lần nữa cũng không được.

Sắc mặt Lão Toán Bàn thay đổi, lại nâng lên, nặn ra nụ cười cầu khẩn: “Gật hai cái mệt mỏi quá, gật một cái, đệ tử liền hiểu.”

Nói xong, liên tục ném mười lần.

Nhưng mười lần liên tiếp, rõ ràng đều là mặt trái, Lão Toán Bàn tức giận, đột nhiên nhảy dựng lên, đập đầu con gà béo trên hương án xuống, mắng: “Không thèm ăn người nữa, ném mười lần cũng không gật đầu, có lý nào vậy?”

Chương 990. Bái ngựa đá, treo Hồng Đăng (2)

Chương 990: Bái ngựa đá, treo Hồng Đăng (2)

“Theo lời đám tà ma năm đó, căn bản không phù hợp với xác suất học, ta mỗi ngày ăn ngon uống say cúng bái người, đến lúc cần thiết thì lại đẩy ta vào hố lửa?”

Tổ sư gia không để ý đến lão, chỉ có cơn gió thoảng qua, lá cờ phảng phất lay động một cái.

Lão Toán Bàn sợ đến mức ngã ngòai xuống đất, khóc lóc: “Không có loại người hồ đồ tử như ngươi, chẳng lẽ ngươi...”

“... Nhận chỗ tốt của nhà họ Hồ ở dưới kia?”

“...”

Lá cờ lay động, vẫn không nói gì, Lão Toán Bàn đột nhiên nghĩ đến một điểm: “Hay là, ngài cảm thấy toàn gia còn có cơ hội thắng?”

Liên vội vàng cầm đồng tiền lên, ném thêm mấy lần, kết quả lại tròn tròn mắt.

Vẫn là mặt trái.

Đang bắt lực ngòai trong phòng, liền nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, hóa ra là Hồ Ma trở về, lão vội vàng cất đồng tiền đi, đặt đĩa gà béo lên trước mặt tổ sư gia hưởng dụng, phui áo bào đi ra ngoài.

“Đặt quan tài dưới bóng cây bên cạnh sơn cốc, đào hố chôn xuống, xung quanh kéo chút cành táo chua đến vây lại, lấy

giấy đỏ dán một vòng, ngàn vạn lần đừng để ai say rượu đụng vào.”

Hồ Ma đang dặn dò người ta kéo xe ngựa qua bên kia lấy quan tài, chôn xuống đất, xong việc lại sai người dắt hai con gia súc lớn kiếm được vào chuồng ngựa cho ăn, lúc này mới công túi vải vào phòng.

Vừa lúc nhìn thấy Lão Toán Bàn đi ra, liền cười cười, híp mắt nói: “Lão ca, người không thực tế, hai huynh đệ ta cùng đi thị trấn dạo chơi, gặp chuyện, người lại không đợi ta, tự mình chạy về trước.”

Lão Toán Bàn nghe vậy, lại càng tức giận hơn hẳn, vẻ mặt đưa đám nói: “Còn mặt dày nói ta không thực tế, người mới không thực tế!”

“Thủ Tuế Nhân các người chạy nhanh, ta chạy không nhanh, đêm hôm đó, nguy hiểm như vậy, lại Suy thần bái đấng, lại có yêu nhân Bất Thực Ngưu ẩn hiện, lại có Thủ Tuế Đại đường quan đến thị trấn, lão phu sợ quá chui trong quan tài trốn một đêm, cũng không thấy người đến cứu!”

“...”

“... Được rồi!”

Hồ Ma vốn định dùng lời lẽ ép buộc một chút, không ngờ lão ta càng ủy khuất hơn.

Nhìn việc mọi người làm, dường như cũng là tám lạng nửa cân, vậy thì ai cũng đừng nói ai.

Hắn vừa sai người dọn cơm lên, vừa mời Lão Toán Bàn vào phòng, còn chủ động rót cho lão chén trà nhỏ, cười nói: “Kỳ thực ta rất lo lắng lần này đến, nhìn thấy lão ca chạy mất, không ngờ lão ca vẫn trọng tình nghĩa, ở lại giúp ta.”

Lão Toán Bàn lập tức bị đâm trúng chỗ đau, thăm dò nói: “Hay là người thanh toán tiền công cho ta, ta tìm người trẻ tuổi đến làm thu chi?”

Tuy tổ sư gia không cho đi, nhưng nếu người ta nhất định phải đuổi mình đi, thì chuyện này cũng có lý do chính đáng, nói ra cũng không sao?

“Không cần.”

Hồ Ma nghe vậy, lập tức cười từ chối, mà thái độ dường như còn thân thiết hơn trước, cười nói: “Người ta đều nói ‘nhà có người già như có báu vật’, người tuy là lão ca của ta, ngang hàng, nhưng cũng là người già rồi, phải không?”

“Kỳ thực trên đường trở về, ta đã muốn tìm người hỏi một vấn đề, liên quan đến thuật pháp tu hành thần hồn, người hiểu không?”

“...”

“Hỏi ta?”

Lão Toán Bàn ngăn người, nói: “Người không phải học được bản lĩnh lớn ở Nhất Tiên Giáo sao?”

“Chỉ biết nó như thế nào, chứ không biết tại sao.”

Hồ Ma nói: “Ta đúng là học được chút đồ, có thể cảm giác được thần hồn mạnh mẽ hơn, tinh lực dồi dào, nhưng không hiểu rõ sự huyền diệu trong đó, làm theo kiểu thô thiển thì được, nhưng muốn tinh tế nắm vững, lại hơi khó khăn.”

“Pháp môn Thủ Tuế đều như vậy, lúc còn sống cứ mặc kệ, chuyện chết thì tính sau...”

Lão Toán Bàn như có điều suy nghĩ, thở dài, chậm rãi nói: “Nhưng thần hồn chi đạo, rất phức tạp, người muốn biết gì?”

“Ta có một người bạn...”

Hồ Ma nhìn ánh mắt lão ta, đã suy nghĩ kỹ trên đường, hiện tại cũng không khách khí nữa, trực tiếp hỏi: “Vốn gia đình hần cũng có chút nội tình, nhưng bị kẻ thù bức bách, suýt nữa hại chết cả dòng tộc đình này, sau đó ngược lại được cứu sống.”

“Nhưng kẻ thù kia cũng không phải thật lòng bỏ qua cho hần, nhìn như cứu sống, nhưng trong thần hồn lại bị người ta động tay động chân, hiện tại hần phát hiện vấn đề, cũng có nắm chắc đuôi thứ này ra...”

“Nhưng cụ thể nên làm thế nào, trong lòng vẫn còn hơi mơ hồ, lão ca, người kiến thức rộng rãi, có diệu kế nào chỉ điểm cho tiểu đệ không?”

“...”

Nói xong, liền chăm chú nhìn Lão Toán Bàn, trên mặt mang theo nụ cười, lại rút đao từ trong túi ra, vừa chậm rãi thưởng thức, vừa chờ lão huynh này trả lời.

Lão già này giấu đầu hở đuôi, trên người có chút bản lĩnh, hần cũng khó mà nắm chắc, nhưng ánh mắt vị đại sư huynh Bất Thực Ngưu kia lại rất cao minh, mấy ngày nay trong trấn xảy ra chuyện gì, cũng không thể giấu diếm được hần ta, cũng cẩn thận nói cho hần biết.

Bình thường mọi người đều giấu nghề, qua loa cho xong, nhưng hiện tại đã lộ ra chân tướng, nếu còn không chịu nói, vậy thì coi như...

“Cái này...”

Lão Toán Bàn thấy Hồ Ma hỏi nghiêm túc, trong lòng cũng có chút bối rối, mình thật sự nên rời đi sớm, tổ sư gia không cho đi, chẳng lẽ chính là ứng với chuyện phiến toái này?

Không muốn dính líu đến cục diện này, nhưng người ta lại là Thủ Tuế Nhân.

Thủ Tuế Nhân cầm đao trong tay, đứng gần trong gang tấc, mỉm cười hướng mình thỉnh giáo, ai lại nở từ chối?

“Quá đáng!”

Lão Toán Bàn lòng đầy căm phẫn, đập mạnh vào đùi, nói: “Bạn ngươi, đây là gặp phải chuyện tuyệt hậu trong môn đạo a...”

“Công bằng ở đâu, ai có thể chịu đựng được?”

Chương 991. Trên Tam trụ (1)

Chương 991: Trên Tam trụ (1)

“Tuyệt hậu trong môn đạo?”

Lời của Lão Toán Bàn khiến Hồ Ma sửng sò, động tác mài đao hơi dừng lại.

Chỉ mấy chữ “tuyệt hậu” đã đủ chói tai, thêm vào “trong môn đạo” lại càng thêm phần quỷ dị.

Hắn không để lộ gì trên mặt, chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn Lão Toán Bàn, cười nhạt một tiếng, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Lão ca, người nói vậy là sao?”

Nhưng nhìn nụ cười của Hồ Ma, Lão Toán Bàn lại không cười nổi, thở dài một tiếng, nghiêm túc nhìn Hồ Ma, chậm rãi nói: “Trước đây ngươi hiểu như thế nào?”

“Ta...”

Hồ Ma dừng lại một chút, rồi mới chậm rãi nói: “Người bạn này của ta, đã từng nhờ ta xem qua, hắn cũng từng suy đoán, đại khái là bởi vì hắn có một gia nghiệp, đang chờ để thừa kế, cũng chỉ có hắn mới có thể thừa kế.”

“Kẻ thù kia ban đầu cũng có cơ hội giết hắn, nhưng cuối cùng lại không ra tay, chỉ động tay động chân trong thần hồn của hắn, thủ đoạn này rất âm mật, ngay cả vị trưởng bối duy nhất bên cạnh hắn lúc đó cũng không phát hiện ra.”

“Kẻ thù kia có lẽ là dùng thủ đoạn này, đợi khi hắn đi kế thừa gia nghiệp, sẽ thừa cơ đoạt xá?”

“ ... ”

Hắn nói rất chậm, cũng rất nghiêm túc, ngay từ đầu khi phát hiện thần hồn có dị thường, hắn đã mập mờ đoán ra hướng đi này.

Chỉ là, sau đó hắn cũng phát hiện, dị trạng trong thần hồn mình dường như còn phức tạp hơn thế, nhưng hiện tại thân là hậu nhân của Hồ gia, bản thân cũng không có gì đáng để người ta dòm ngó, đương nhiên chỉ có Trần Tuế Phủ là ngoại lệ.

“Không đơn giản như vậy...”

Nhưng Lão Toán Bàn nghe xong, lại chậm rãi lắc đầu, thở dài: “Người... bằng hữu của người, trong trường hợp không có ai nhắc nhở mà có thể đoán ra được những điều này, quả thật rất khá, chỉ là, không biết lúc đó hắn có từng nghĩ đến vấn đề này không...”

“Lúc hắn gặp chuyện, vị trưởng bối bên cạnh hắn, có phải là người trong môn đạo không?”

“ ... ”

“... Phải!”

Hồ Ma trong lòng khẽ động, chậm rãi gật đầu, nói: “Hơn nữa là một vị Tẩu Quỷ Nhân rất lợi hại.”

“Đã là một Tẩu Quỷ Nhân rất lợi hại, làm sao có thể không nhìn ra vấn đề trong thần hồn của bạn người?”

Lão Toán Bàn lắc đầu, ánh mắt cũng hơi nghiêm túc, nhìn Hồ Ma nói: “Bằng hữu của người, không tin tưởng vào bản lĩnh của vị trưởng bối này sao?”

“Àm!”

Câu hỏi ngược lại này đột nhiên khiến Hồ Ma chấn động, bên tai như có tiếng sấm sét vang lên, đúng vậy...

Ngay từ lúc phát hiện dị trạng trong thần hồn, hắn đã nghĩ đến nhà họ Mạnh, cũng suy luận ra logic đối phương có lẽ nhắm vào Trần Tuế Phủ.

Hơn nữa, sau đó khi hắn đối phó với Mạnh gia Nhị công tử, thứ này cũng nhiều lần quấy phá, lớn tiếng hô “lão tổ tông”, từ đó có thể chứng minh thứ này quả thật có liên quan đến nhà họ Mạnh, hoặc nói cách khác, có liên quan nhất định đến vị lão tổ tông kia của nhà họ Mạnh.

Nhưng trong suy đoán của hắn, quả thật cũng có một chút nghi vấn...

Bà bà thật sự không phát hiện ra sao?

Mà nếu bà bà đã nhìn ra, tại sao lại không...

“Đừng xem thường nhãn lực của Tẩu Quỷ Nhân, bản lĩnh của mỗi môn đạo đều có điểm độc đáo, Tẩu Quỷ Nhân thường chú trọng chữ ‘Bác’, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện, làm sao có thể không kiểm tra kỹ lưỡng? Thủ đoạn kiểu này, thật ra rất khó để Tẩu Quỷ Nhân không phát hiện ra.”

Lão Toán Bàn thở dài một tiếng, nói: “Chỉ tiếc, nhìn ra được, chưa chắc đã có cách giải quyết.”

“Phùng Hồn là pháp kỳ lạ nhất, cũng là độc nhất, cực kỳ tổn hại âm đức, chỉ có những kẻ không sợ trời không sợ đất mới dám dùng thủ đoạn này để hại người.”

“Mà trường bối của vị bằng hữu kia của ngươi, cho dù nhìn ra được, cũng không thể giải quyết, rất có thể, bà ấy không thể giải quyết, hoặc nói cách khác, bà ấy đã cố gắng hết sức rồi...”

“...”

Hồ Ma nghe đến đây, tâm thần cũng chấn động, nghiêm túc nhìn Lão Toán Bàn, nói: “Chuyện này nên hiểu như thế nào, người nói rõ cho ta nghe!”

“Có chút chuyện người chưa đủ cảnh giới, lại muốn cưỡng ép hiểu rõ, rất khó cho người...”

Lão Toán Bàn bắt lực lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện này liên quan đến mệnh số, khí vận, phúc trạch, cả nhà bằng hữu người rơi vào tình cảnh thâm trầm như vậy, chắc chắn là gánh vác khí vận lớn, nhân quả lớn, chỉ là sắp gánh không nổi nữa rồi.”

“Nhưng gia đình như vậy, dù sắp sụp đổ, bởi vì mệnh số quá nặng, cũng không phải dễ trêu chọc, nếu cưỡng ép cắt giảm mệnh số của hắn, rất có thể sẽ bị phản phệ...”

“Cho nên...”

Lão ta hơi dừng lại, nhỏ giọng nói: “Chi bằng dùng Phùng Hồn Thuật, khâu một ít thứ ô uế vào trong hồn, khiến phúc trạch vốn đã suy tàn của hắn, hoàn toàn sụp đổ, như vậy, chẳng phải có thể đường đường chính chính tuyệt hậu hay sao?”

“Ngay cả danh tiếng cũng sẽ dễ nghe hơn, ít nhất bề ngoài nhìn cũng ổn.”

“...”

“Thứ ô uế?”

Hồ Ma nghe đến đây, trong lòng không khỏi run lên, mơ hồ cảm thấy suy nghĩ của Lão Toán Bàn lại trùng hợp với những việc Mạnh gia Nhị công tử làm.

Chương 992. Trên Tam trụ

(2)

Chương 992: Trên Tam trụ (2)

Hắn vội vàng nhỏ giọng hỏi: “Vậy là thứ gì?”

“Bằng hữu người...”

Lão Toán Bàn dừng lại một chút, nói: “Ta không quen biết, nhưng ta biết, thứ ô uế nhất trên đời này, kỳ thật không phải thứ gì như máu chó nước tiểu ngựa của nhân gian, người trong môn đạo đều công nhận, thứ ô uế nhất chính là...”

“... thứ mà nhà họ Mạnh đang thờ phụng.”

“Chạm vào thì tổn, gặp phải thì chết yếu... Bằng hữu người, đương nhiên không thể gặp phải, nhưng vạn nhất gặp phải, thì phiền toái lớn rồi...”

“...”

Hồ Ma nghe những lời này, trong lòng kinh hãi.

Mà Lão Toán Bàn nói một hơi đến đây, cũng hơi dừng lại, dường như đang cân nhắc xem mình có nói nhiều quá hay không, lắc đầu, mới nhỏ giọng nói: “Nếu ta đoán không lầm, vị trưởng bối duy nhất bên cạnh bằng hữu người, đã không còn trên đời nữa?”

Hồ Ma nghe vậy, lông mày hơi cau lại, hồi lâu sau, mới nhỏ giọng nói: “Phải.”

“Đó chính là cách ứng phó của bà ấy.”

Lão Toán Bàn thở dài một tiếng, nói: “Bà ấy đã từ bỏ phúc trạch của mình, quay về Tổ Từ để giúp bằng hữu người trông coi, tránh cho gánh nặng lớn hơn đè xuống, cũng thay hấn giữ gìn chút phúc trạch cuối cùng.”

“Bằng hữu người...”

Lão ta chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Hồ Ma, nhỏ giọng hỏi: “Sống rất khổ sở phải không?”

“Còn tốt.”

Hồ Ma chậm rãi trả lời: “Chỉ là hơi bận rộn một chút.”

Lão Toán Bàn từ từ thở ra, chậm rãi nói: “VẬY là tốt rồi, nếu không, e là đã sụp đổ từ lâu rồi.”

Hồ Ma nhất thời im lặng, rất nhiều chuyện trước đây hiện lên trong đầu, thảo nào, lúc đó bà bà đột ngột quay về, còn tưởng là thật sự bị quỷ của nhà họ Mạnh bức bách, không thể không quay về ứng phó...

... Không đúng, trên thực tế, chính là bị quỷ của nhà họ Mạnh bức bách, chỉ là lúc đó hấn không nhìn ra, cũng không thể hiểu được, con quỷ đó, đang được khâu vào người hấn.

Hấn im lặng rất lâu, mới đè nén tiếng thở dài xuống đáy lòng, ngẩng đầu nhìn Lão Toán Bàn nói: “Nếu đã như vậy, vậy bằng hữu ta... nên làm gì?”

Lão Toán Bàn cũng dừng lại một chút, nhìn Hồ Ma, nói: “Hiện tại ngươi cũng có bản lĩnh lớn rồi, có nhãn lực riêng, về thuật pháp, đã bước vào cửa, đã thay bằng hữu mình đến hỏi ta, chắc chắn trong lòng cũng đã có chủ ý, vậy thì...”

“... trong lòng ngươi, ban đầu muốn làm gì?”

“...”

‘Thật đúng là Lão Toán Bàn...’

Hồ Ma cũng có chút bất lực: ‘Trời đã nói đến mức này, kỳ thật buông bỏ cũng được rồi...’

Nhưng mọi người vẫn đang giữ giới hạn cuối cùng, hơn nữa thái độ của Lão Toán Bàn cũng mơ hồ, không có ý định thật sự chui vào ổ chần của hắn, vậy nên hắn cũng chỉ có thể mượn tấm màn che đó, chậm rãi suy nghĩ một chút, nói: “Hắn muốn làm, rất đơn giản.”

“Đối phương đã muốn hại người, vậy chỉ bảo vệ bản thân là không đủ, có thể mượn lực đánh lực, mới không lãng phí...”

“... Lão ca, ngươi có từng nghe nói đến bản lĩnh trên Tam trụ đạo hạnh không?”

“...”

“Trên Tam trụ đạo hạnh?”

Lão Toán Bàn rõ ràng hơi giật mình, nhỏ giọng nói: “Đây là không muốn làm người nữa sao?”

Hồ Ma híp mắt nhìn lão ta, tạm thời không đưa ra ý kiến.

Lão Toán Bàn thở dài một tiếng, nói: “Sinh ra làm người, cực hạn là Tam trụ hương, nếu chỉ là người bình thường, có đạo hạnh Tam trụ hương, vậy là bách bệnh bất xâm, có thể sống đến hơn trăm tuổi.”

“Nhưng nếu muốn đột phá Tam trụ hương này, thì phiền toái rồi, đã từ người, bước vào phạm vi không phải con người, hơn nữa, các loại pháp môn, đều cực kỳ tà ác.”

“Dù sao người cũng còn trẻ, có lẽ chưa từng nghe nói, những năm trước đây, trên đời này có Chân Lý Giáo, giỏi dùng tà thuật hại người.”

“Mỗi lần hại một người, đạo hạnh liền cao thêm một trụ, giáo chúng trong môn phái, có mấy trụ đạo hạnh, liền được gọi

là mấy trụ chân nhân, ví dụ như Thập trụ chân nhân, có nghĩa là hắn đã giết mười người!”

“...”

Hồ Ma nghe mà sửng sò: “Đơn giản như vậy?”

“Đơn giản?”

Lão Toán Bàn cười lạnh một tiếng, nói: “Đó là giết người, hơn nữa là giết người tốt, người thật sự lương thiện.”

“Hơn nữa, thủ đoạn này bây giờ cũng không thể thực hiện được nữa, Thái Tuế giáng thế, thiên hạ đại loạn, thế đạo đã khác, trước kia giết một người, liền là Nhất trụ chân nhân, bây giờ, người giết một trăm người, cũng chưa chắc có thể tăng thêm một trụ đạo hạnh...”

“Nghe nói hiện nay, còn có một số yêu nhân, thậm chí dùng phương pháp huyết tế, để cho bản thân đột phá đạo hạnh, nhưng thủ đoạn mà bọn họ sử dụng, không gì không phải là tội ác tày trời.”

“...”

Hồ Ma nghe xong, lông mày nhú chặt: “Nghe người nói phức tạp như vậy, vậy những người trong Mười Họ Thế Gia...”

“Hắc hắc, sao có thể giống nhau được?”

Lão Toán Bàn cười lạnh một tiếng, nói: “Người ta tự có phương pháp khác, nhưng người ngoài Mười Họ không thể học được, không chỉ người ngoài Mười Họ không học được, những họ trong Mười Họ đã suy tàn...”

Lão ta dừng lại một chút, nhìn Hồ Ma, nói: “Cũng không học được!”

Hồ Ma nhìn vẻ mặt mỉa mai của lão già này, hơi im lặng một lát, nói: “Ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, ta đã thỉnh giáo cao nhân, cũng biết, muốn đột phá Tam trụ đạo hạnh, không có phương pháp ôn hòa nào.”

“Những chuyện giết người tốt mà người nói, ta không hiểu, nhưng ta biết, có người dựa vào nuôi trùng, cũng đã nuôi bản thân đến Ngũ trụ đạo hạnh...”

“Chung quy lại, đạo hạnh trên Tam trụ, nói trắng ra là mượn thứ dư thừa trong thân hồn để hành sự, mà nói đến dư thừa, ta... bằng hữu ta, chẳng phải vừa vặn có người khâu vào sao?”

“...”

“Khá lắm...”

Nói đến đây, Lão Toán Bàn mới đột nhiên phản ứng lại, cả người giật bản mình, run giọng nói: “Hóa ra, đây mới là chủ ý của người?”

Chương 993. Nợ nhiều không lo (1)

Chương 993: Nợ nhiều không lo (1)

“Gan lớn sao?”

Hồ Ma thấy Lão Toán Bàn có vẻ bị dọa, chỉ hơi nheo mắt, không đồng tình, thậm chí còn nghĩ trong lòng: “Chính là nên như vậy, còn ngại thủ đoạn chưa đủ độc ác nữa...”

Đối phương đã gieo thứ gì đó vào thần hồn mình, mình lại có thể mượn Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn để áp chế nó, vậy sao không nhân cơ hội hiếm có này luyện hóa nó, còn chờ đến bao giờ?

Việc này nếu thành công, sẽ có vài lợi ích.

Thứ nhất, có thể giúp bản thân đột phá Tam trụ đạo hạnh, sau này nhiều việc sẽ thuận lợi hơn, thứ hai, đây vốn là thứ của đối phương, rơi vào tay mình, cũng đồng nghĩa với việc có được nhược điểm của đối phương, sau này đánh nhau, sẽ có nhiều lợi thế bất ngờ.

Có thể hiểu là, có được một thanh đao chuyên chém đối phương.

Chủ ý này, kỳ thật hẳn đã nảy ra sau khi thỉnh giáo đại sư huynh Bất Thực Ngưu, chỉ là vì vấn đề thân phận, không tiện nói chuyện chi tiết với đại sư huynh, nếu không chẳng khác nào công khai thân phận của mình cho người ta biết.

Còn Lão Toán Bàn, không ngại nói thẳng, hỏi ý kiến đáng tin cậy.

Trên đời có không ít người đột phá Tam trụ đạo hạnh, nhưng mỗi người đều có phương pháp khác nhau, hiện tại hẳn muốn tìm, chính là phương pháp phù hợp nhất với bản thân.

“Không phải...”

Lão Toán Bàn kinh hãi, nhưng cũng không nhìn được suy diễn theo ý nghĩ của hắn, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nói: “Ta cũng không biết nên nói phương pháp này của ngươi có khả thi hay không, mấu chốt là, khó đấy...”

“Chẳng phải nói nhầm sao?”

Hồ Ma liếc nhìn thanh đao của mình, nói: “Nếu không khó, ta còn đến... đến thay bằng hữu ta thỉnh giáo ngươi sao?”

“Không phải khó như vậy...”

Thái độ của Lão Toán Bàn nghiêm túc hơn một chút, nói: “Là ngươi xem thường thủ đoạn của người ta...”

“Ngươi cũng nên suy nghĩ, tại sao trường bối của bằng hữu ngươi, thà rằng hy sinh phúc trạch của mình, cũng phải quay về canh giữ, mà không tiện tay giải quyết vấn đề này cho hắn?”

“Thuật pháp trên đời, kỳ môn dị thuật, đều có những điểm tinh tế khác nhau, không phải đều giống như các ngươi, Thủ Tuế Nhân, cầm đao chém người đơn giản như vậy...”

“Tồn thương thần hồn, không thể đảo ngược.”

“Lúc đối phương gieo thủ đoạn vào thần hồn ngươi, đã cân nhắc đến điểm này, vị trường bối kia, nếu muốn cứu, thì phải đánh cược để thần hồn ngươi bị tồn thương, nhưng như vậy, bằng hữu ngươi có lẽ có thể sống, nhưng bản lĩnh này, cũng không thể học được nữa.”

“Hoặc là, tự giảm mệnh số, nhưng như vậy, ngươi... bằng hữu của ngươi, còn có thể kế thừa gia nghiệp sao?”

“Đương nhiên, lùi một vạn bước, ai cũng không muốn dây dưa với thứ ô uế kia, lão phu nói với ngươi những điều này, đã đủ nghĩa khí rồi, nói nhiều hơn nữa, ta sợ sẽ dính phải nhân quả...”

“...”

“Phiền phức như vậy sao?”

Lời của Lão Toán Bàn khiến Hồ Ma sắc mặt ngưng trọng, trong lòng như đè nặng một tảng đá lạnh lẽo.

Trước đây bản lĩnh thần hồn của hắn chưa thành, phát hiện ra thứ này, nhưng không thể khống chế nó, trong lòng luôn lo lắng, sau khi tu thành pháp tướng, áp chế được nó, lại nghĩ đến phương pháp mượn lực đánh lực, vốn tràn đầy hy vọng.

Nhưng hiện tại nghe xong, mới ý thức được, thế mà còn có phiền phức như vậy?

Đối với những thủ đoạn liên quan đến thần hồn, hắn không hiểu biết lắm, cũng chỉ có thể im lặng lắng nghe, hồi lâu sau, mới nhỏ giọng nói: “Càng như vậy, bằng hữu của ta càng không có lựa chọn nào khác, có một số việc, không thể trốn tránh được.”

“Hắn không thể lựa chọn tự tổn thương thần hồn, hoặc tự giảm mệnh số để giải quyết vấn đề này, hắn có chuyện quan trọng phải làm, lão ca ngươi hãy cho ta một chủ ý!”

“...”

“Hả?”

Nghe Hồ Ma nói nghiêm túc như vậy, sắc mặt Lão Toán Bàn rõ ràng có chút khó xử, khó khăn nói: “Ta chỉ là lão cung phụng, phụ trách tính toán sổ sách, đương nhiên, ta rất am hiểu huyết thực, ví dụ như chất lượng huyết thực như thế nào, ta chỉ cần nếm một miếng, là có thể biết được...”

“Không thể nào?”

Hồ Ma cười cười, nói: “Ta nhớ lão ca người biết rất nhiều thứ.”

“Lúc trước ở trấn Chu Môn, lúc Hồng Đăng, Thanh Y đấu pháp, ta bị người ta dùng giấy tiền mua mạng, chẳng phải người đã giúp ta sao?”

“Người nói mệnh số của ta thiếu một miếng, đã dùng loại cao da chó tốt nhất để vá lại cho ta...”

“... còn lấy của ta hai mươi viên Huyết Thực Hoàn, người quên rồi sao?”

“...”

“Hả?”

Lão Toán Bàn nghe vậy, không khỏi há hốc mồm: “Hai mươi viên, nhiều như vậy sao?”

“Không chỉ vậy.”

Hồ Ma nói: “Huyết Thực Hoàn là thứ quý giá, đã đưa ra ngoài, thì phải tính lãi hàng ngày, chúng ta là người thành thật, ngày thường không lừa gạt người khác, nhưng người khác cũng không thể lừa gạt chúng ta.”

“Ví dụ như nếu có người ban đầu nợ ta một trăm viên Huyết Thực Hoàn, vậy ta sẽ tính theo phương pháp ‘9 ra 13 về’, cũng không vội đòi, ngược lại cứ để lãi mẹ đẻ lãi con, có lời chứ sao?”

Chương 994. Nợ nhiều không lo (2)

Chương 994: Nợ nhiều không lo (2)

“Mà khi ta quyết định đi đòi!”

“...”

Nói đến đây, Hồ Ma dừng lại một chút, lấy thanh đao từ trong túi ra, cắm xuống bàn.

“Phập!”

Mặt bàn gỗ lê dày trong mỏ huyết thực lập tức bị xuyên thủng, kêu lên ken két, thân đao phát ra tiếng kêu tà dị.

Hồ Ma nhìn Lão Toán Bàn, cười hòa nhã nói: “Ngươi nói xem nếu hắn không trả thì sao?”

“Cái này...”

Lão Toán Bàn lập tức bị dọa sợ, trừng mắt nhìn thanh đao trên bàn, hồi lâu sau, mới cười gượng gạo, nói: “Đang nói chuyện bằng hữu của ngươi, sao lại nhắc đến chuyện trước kia? Lúc đó ngươi chỉ là tiểu chương quỹ của Hồng Đăng Hội chúng ta...”

Hồ Ma nói: “Tiểu quản sự, chứ không phải chương quỹ, ngươi có biết tiểu quản sự tích góp một trăm viên Huyết Thực Hoàn khó khăn như thế nào không?”

Lão Toán Bàn ghen hòng, nói: “... Dù sao ta giúp ngươi cũng là chuyện nên làm, phải không?”

“Còn về người bằng hữu hiện tại của ngươi...”

Sắc mặt lão ta hơi khó coi, nói: “Không phải ta không muốn cho chủ ý, mà là loại chuyện này, không chỉ cực kỳ khó khăn, ngay cả nói ra cũng tổn hại âm đức...”

Hồ Ma nghe vậy, trên mặt đã lộ vẻ không kiên nhẫn, giọng Lão Toán Bàn cũng nhỏ dần, lắp bắp:

“Ví dụ như, ví dụ như...”

“... Sinh Nhân Trụ!”

“...”

Hồ Ma trong lòng khê động, tiếp tục ép hỏi: “Phương pháp này có thể giúp bằng hữu của ta?”

“Không chỉ vậy...”

Lão Toán Bàn lắp bắp nói: “Coi thứ được khâu vào thần hồn của bằng hữu người là cọc để đánh, không chỉ có thể hóa giải tai họa này, người muốn nhân cơ hội tu luyện trụ hương thứ tư, cũng thuận tiện, còn có thể nắm nhược điểm của đối phương, phản lại hại đối phương...”

“Vậy còn chờ gì nữa?”

Hồ Ma vừa nghe tin này, liền mừng rỡ: “Vậy chẳng phải bằng hữu của ta kiếm lời lớn sao?”

“Là kiếm lời lớn đấy...”

Lão Toán Bàn ngượng ngùng nhìn Hồ Ma: “Nhưng người thi thuật lại gặp xui xẻo lớn đấy...”

“Sinh Nhân Trụ vốn là tà thuật, hơn nữa lại dính vào thứ ô uế kia, người thi thuật cho người, e là sẽ gánh nghiệp chương gấp mười lần...”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng khê động, trừng mắt nhìn Lão Toán Bàn: “Sao lại như vậy?”

“Không còn cách nào, thứ ô uế kia chính là lợi hại như vậy...”

Lão Toán Bàn vẻ mặt đau khổ, nói: “Nói một cách dễ hiểu, kẻ cướp đến cướp gia sản nhà người, tự có chỗ dựa, không sợ người báo quan, nhưng người liều mạng giết hãm, vậy là tạo sát nghiệp, sẽ bị quan phủ chém đầu.”

“Người thì không sợ, có thể trốn, coi như bị người ta giết một lần, nhưng máu chốt là, người thi thuật cho người, lại phải gánh tội nghiệt...”

“Người định đi đâu tìm người như vậy?”

“...”

Nhất thời, Hồ Ma bị hỏi bí, tạm thời không nói gì khác, im lặng hồi lâu, cũng chỉ đành tạm thời buông tha cho Lão Toán Bàn, tự mình chậm rãi ăn cơm.

Lão Toán Bàn rõ ràng bị dọa sợ, thở dài một tiếng, lặng lẽ lui ra, không dám quấy rầy Hồ Ma lúc này.

Còn Hồ Ma ăn xong cơm, trên mặt không lộ ra điều gì, chỉ tùy ý hỏi thăm Chu Đại Đồng xem gần đây trên mỏ có chuyện gì không, lại đi xem Ô Nha, vẫn là bộ dạng ngủ say không tỉnh, thần hồn tàn khuyết, liền im lặng quay về.

Đến tối, sau khi hành công xong, hãm liền nhanh chóng đi ngủ, yên lặng chờ đợi, quả nhiên, đến khoảng canh ba, giờ Tý, đúng lúc linh miếu bản mệnh mở ra, liền đúng giờ vang lên giọng nói phấn khích và mong đợi của Địa Qua Thiêu: “Tiền bối, tiền bối...”

“Ta đến rồi, người có gì cản dận ta sao?”

“...”

“Không dám nói là cản dận, nhưng ta quen biết người ở Minh Châu, cơ hội cũng không ít.”

Hồ Ma thở dài một hơi, trong lòng đã sớm chuẩn bị sẵn, nói: “Lần này mời người đến, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với người, người là người của Hình Hồn môn đạo, không biết người có từng nghe nói đến một loại tà thuật tên là Sinh Nhân Trụ không?”

“Sinh Nhân Trụ?”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, không khỏi giật mình: “Sư phụ ta từng nói, đây là thuật pháp cực kỳ tổn hại âm đức!”

“Thi triển không tốt, mất mạng, thi triển tốt, cũng phải gánh nghiệp chương lớn...”

“Nói như vậy đi, theo lời sư phụ ta, thi triển loại thuật này một lần, cho dù thành công, cũng giống như giết mười người vô tội giữa ban ngày ban mặt...”

“... Chính là loại người đại thiện.”

“Hơn nữa Hình Hồn môn đạo chúng ta, có phương pháp chuyên môn để tránh nghiệp chương, nhưng loại thuật này lại không thể tránh được phản phệ, từng khoản từng khoản, đều ghi vào trong hồn phách, lúc còn sống không trả, chết xuống dưới đó, cũng phải tính toán từng khoản một...”

“...”

“Chính là như vậy...”

Hồ Ma nghe Địa Qua Thiêu nói như vậy, cũng thở dài một hơi, trong lòng âm thầm càng thêm lo lắng.

Sư môn của Địa Qua Thiêu, vốn đã đủ tà môn, thứ gì như Hoàng Quan Chỉ, Giấy Tiền Mua Mạng, đều là tà thuật, chuyên hại người, nếu ngay cả nàng cũng cảm thấy tà môn, vậy loại thuật này phải tà ác đến mức nào, mình làm sao mở miệng với nàng đây?

“Nhưng mà...”

Trong lòng rầu rĩ, hắn vẫn chậm rãi nói: “Ta có một phi vụ lớn cần làm.”

“Nhưng giai đoạn chuẩn bị, phải dùng phương pháp này, đương nhiên cái giá phải trả rất lớn, nếu ngươi quen biết ai...”

“...”

“A, vậy tìm ta đi...”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, lập tức phản kích: “Tiền bối, tiền bối, phi vụ lớn lần này, ngươi ngàn vạn lần đừng bỏ rơi ta nữa!”

“?”

Hồ Ma nghe vậy, nhất thời cảm thấy kỳ lạ: “Chẳng phải ngươi nói thi triển loại thuật này, phải gánh nghiệp chướng gì đó...”

“Đúng vậy...”

Địa Qua Thiêu nói: “Nhưng ta đã gánh rất nhiều nghiệp chướng rồi, nợ âm ty không biết bao nhiêu tỷ, ai còn quan tâm đến chút này chứ?”

Chương 995. Sinh Nhân Trụ (1)

Chương 995: Sinh Nhân Trụ (1)

“Còn có kiểu như vậy nữa sao?”

Hồ Ma nghe Địa Qua Thiêu nói, nhất thời ghen hống: “Sao lại nhiều như vậy?”

“Ai da, không còn cách nào khác mà...”

Địa Qua Thiêu thở dài một tiếng, nói: “Ba chiêu sư phụ ta dạy, không có cái nào tốt, mấu chốt là ông ấy cũng không biết gì khác, ta phải tự mình nghiên cứu, có một số thuật pháp lợi hại, học rất khó, nhưng có một số, lại tương đối đơn giản, còn rất lợi hại...”

Nghe nàng nói như vậy, Hồ Ma liền phản ứng lại, pháp thuật vừa đơn giản vừa lợi hại, sao có thể đành lòng được?

Chỉ riêng lần trước đối phó với Ngũ Sát Đàn Sứ của Ngũ Sát Thần, nàng đã tế sống ba ngôi làng, tuy rằng nàng biện minh rất hùng hồn, khiến ba vị người chuyên sinh, bao gồm cả hấn, không nói nên lời.

Cũng không thể trách nàng, nhưng biện minh đơn giản, lại không thể lừa gạt quỷ thần, từng khoản nợ nghiệp chướng, đều ghi lại trên nhân quả hồn, hiện tại, nàng chẳng phải là nợ nhiều không lo sao?

“Chỉ là...”

Tuy rằng trong lòng đã hiểu ra, nhưng hấn vẫn không nhận được thở dài một tiếng, nói với Địa Qua Thiêu: “Ngươi gánh

nhieu nghiệp chướng như vậy, không sợ...”

Hắn còn nhớ Địa Qua Thiêu trước kia từng thảo luận với hắn về chuyện chuyển sinh báo ứng, nhưng những điều đó là do Bạch Bồ Đào Tửu tiểu thư thấy nàng có gan quá lớn, người cũng cực kỳ ngang tàng, cố ý nhắc nhở nàng, sao hiện tại nhìn nàng, lại càng ngày càng không quan tâm?

“Ta mới mười sáu tuổi mà...”

Địa Qua Thiêu nói: “Nợ trăm năm sau, có gì phải sợ?”

“Hơn nữa ta cảm thấy tam quan của thế giới này có vấn đề, ví dụ như mấy ngôi làng cướp bóc kia, còn có những kẻ ta thường bắt đến luyện tập, rõ ràng là kẻ xấu, lại tính là ta tổn hại âm đức...”

“May mà, có những người chuyển sinh hiểu ta là được rồi, những người khác, mặc kệ bọn họ!”

“...”

Hồ Ma nhất thời không biết nói gì, trong lòng thầm thở dài, đã Địa Qua Thiêu không quan tâm đến cái giá của loại thuật này, vậy hắn thật sự có thể mượn tay nàng để đánh cộc?

Cùng lắm thì ghi nhớ ân tình này, sau này nhất định phải báo đáp tương xứng!

Cũng đang lúc hắn mừng rỡ, càng nghĩ càng thuận lợi, thì nghe thấy Địa Qua Thiêu cũng đầy mong đợi: “Vậy, tiền bồi, cộc này đánh như thế nào?”

“Hừm?”

Một câu hỏi khiến Hồ Ma ngẩn người: “Người không biết?”

“Không biết!”

Địa Qua Thiêu nói: “Sur phụ không dạy.”

“...”

“VẬY ĐỂ TA NGHĨ CÁCH...”

Hồ Ma nhất thời ngây người, tạm thời an ủi Địa Qua Thiêu, liền bò dậy khỏi giường.

Gật đầu với Tiểu Hồng Đường trên xà nhà, ra hiệu cho nàng tiếp tục ngủ, còn hắn thì đứng dậy, cầm thanh đao Phật Quan trên bàn, kẹp dưới nách, xoay người ra khỏi cửa, đi đến phòng Lão Toán Bàn bên cạnh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, đi vào, Lão Toán Bàn ngủ mê man, thỉnh thoảng lại mắng tổ sư gia vài câu trong mơ, cho đến khi lật người, hô hấp càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ, đột nhiên lật người lại, trong tay nắm chặt lá cờ nhỏ, sau đó nhìn rõ khuôn mặt Hồ Ma.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên nửa khuôn mặt Hồ Ma, thanh đao kẹp dưới nách tuy đã tra vào vỏ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí đáng sợ trên thân đao, khiến nửa khuôn mặt hắn như nhuộm màu xanh.

“Người...”

Tim ông ta như ngừng đập, giọng nói run rẩy: “Nửa đêm không ngủ, chạy đến đây định làm gì?”

“Lão nhân gia ta, không thích kiểu đó...”

“...”

“Không còn cách nào khác...”

Hồ Ma cũng thở dài một tiếng, nói: “Nhờ lão nhân gia ngài giúp đỡ, phương pháp đánh Sinh Nhân Trụ này, vẫn phải nhờ Lão nhân gia ngài chỉ điểm một chút!”

Giọng Lão Toán Bàn như sắp khóc: “Người nhà các người, cầu xin người khác đều là nửa đêm cầm đao đến sao?”

“Người đừng sợ, ta chỉ là ra ngoài ban đêm, mang theo phòng thân.”

Hồ Ma nói: “Nhưng ta tin lão huynh ngươi sẽ không từ chối giúp ta, dù sao chúng ta cũng từng cùng nhau trải qua hoạn nạn, có tình cảm sống chết có nhau, bốn trăm viên Huyết Thực Hoàn trước kia, ngươi xem ta cũng đâu có vội vàng đòi đâu, phải không?”

“Nhưng ta, ta...”

Lão Toán Bàn vẻ mặt đau khổ, lắp bắp, đột nhiên phản ứng lại: “... Chờ đã, sao lại thành bốn trăm viên?”

“... Vừa rồi ngươi còn nói một trăm viên!”

“...”

Hồ Ma xua tay, nói: “Một trăm viên thì là một trăm viên, lão huynh nói sao thì là vậy, nhưng chuyện Huyết Thực Hoàn ta không tranh cãi với ngươi, phương pháp Sinh Nhân Trụ này ngươi phải dạy ta chứ?”

Vừa nói, vừa cúi đầu, liếc nhìn thanh đao kẹt dưới nách.

Lão Toán Bàn ngẩn người, người đứng trước giường, đao kẹt dưới nách, xung quanh lại toàn là sư huynh đệ của hắn, bị sát khí trên người hắn áp chế, thật sự không biết nên làm thế nào, do dự hồi lâu, vẫn chậm rãi nói ra.

“Nghe cũng không khó...”

Ghi nhớ kỹ lưỡng, Hồ Ma có chút bất ngờ, cười gật đầu, kẹt đao rời đi, còn không quên nói với Lão Toán Bàn: “Người xem ngươi kẹt xỉ...”

“Đây là chuyện khó hay không khó sao?”

Mà nhìn bóng lưng Hồ Ma ung dung xoay người ra khỏi cửa, Lão Toán Bàn suýt nữa khóc: “Ngẩng đầu ba thước có

thần linh, tổ sư gia đang nhìn đây, giúp người nghĩ ra chủ ý này, ta đã gánh nghiệp chương đủ lớn rồi, hướng chi phương pháp đều là ta nói ra?”

Chương 996. Sinh Nhân Trụ

(2)

Chương 996: Sinh Nhân Trụ (2)

Hồ Ma không để ý đến những chi tiết này nữa, hưng phấn trở về phòng, cẩn thận suy nghĩ phương pháp Lão Toán Bàn nói, càng thêm nắm chắc.

Việc này không thể trì hoãn, tín vật Hồ gia, cũng phải nhanh chóng lấy được, hấn hiện tại càng không thể dây dưa nữa.

Liên bắt đầu từ đêm đó, trước tiên thông báo cho Địa Qua Thiêu một tiếng, nói kỹ phương pháp này cho nàng nghe, lại hẹn thời gian cụ thể, cũng như chi tiết thi triển thuật pháp.

Đến sáng hôm sau thức dậy, hấn ăn uống no nê, sau đó gọi Chu Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ đến, nói với bọn họ:

“Hiện tại trên mỏ không có việc gì, hai ngày trước ta còn cùng Lão Toán Bàn đi dạo ở Đăng Hỏa Phúc hội, chỉ để các người ở lại mỏ trông coi, ngày nào cũng không gặp được cô nương nào, bây giờ ta đã trở về, cũng cho các người nghỉ ngơi.”

“Lấy chút bạc từ trong sổ sách, dẫn mọi người trong sơn cốc này ra ngoài chơi, dắt cả gia súc trên mỏ đi, đến chợ, nên chải lông thì chải lông, nên đóng móng thì đóng móng.”

“Chơi thoải mái hai ngày, chỉ cần nhớ... không được chui vào mấy con hẻm kia!”

“...”

Chu Đại Đồng nghe vậy, lập tức vui mừng khôn xiết, ồn ào cả lên, suýt nữa lật tung trời, vốn dĩ đều là thanh niên trai tráng mười tám mười chín tuổi, ai có thể chịu đựng cô đơn ngày này qua ngày khác?

Trước kia ở trong trang, còn có thể giao thiệp với người dân ở mấy ngôi làng xung quanh, còn ở mỏ này, chỉ có thể giao thiệp với quý...

Chỉ có Lão Toán Bàn biết Hồ Ma muốn làm gì, vừa nghe Chu Đại Đồng đến xin bạc, liền tức giận nói: “Lấy đi, lấy hết đi, ta cũng đi cùng các người, lần này chưa đạo hội đủ!”

Hồ Ma cười nói: “Sợ lão huynh mệt, còn tưởng lần này người sẽ ở lại trong sơn cốc.”

“Người tin tưởng ta như vậy sao?”

Lão Toán Bàn liếc nhìn Hồ Ma, nói: “Nhưng ta không dám ở riêng với người, có chuyện gì, chờ ba ngày sau ta trở về rồi hãy nói!”

Nói xong, cả đám liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lấy bạc, thay quần áo, mỗi người dắt một con gia súc trong chuồng ngựa, đến giữa trưa, cả sơn cốc chỉ còn lại Hồ Ma là người sống, ngoài ra không còn bất kỳ sinh vật sống nào.

Mà Hồ Ma cũng tĩnh tâm lại, trước tiên đến nhà kho trên mỏ, chọn cho mình một chiếc quan tài gỗ lim đen tốt, tìm một phương vị, dựng đứng nó trên mặt đất, lấy nắp quan tài ra, đặt sang một bên, sau đó yên lặng ngồi xuống, hành công chờ trời tối.

Đến tối, màn đêm buông xuống, cả sơn cốc vì không có người, đến cả đèn lồng cũng không có, vạn vật đều tối đen như mực, hần từ từ mở mắt, trước tiên rắc một vòng tro bếp quanh quan tài, sau đó lấy bốn ngọn đèn dầu thấp sáng.

Bên cạnh cắm một nén hương để tính giờ, hắn vừa chuẩn bị tử mĩ, vừa âm thầm chờ đợi thời khắc.

Đến lúc gần được, hắn liền chỉnh tề quần áo, dán một lá bùa vàng lên trán, sau đó tự mình bung nắp quan tài, nằm vào... hoặc nói là đứng vào trong chiếc quan tài dựng đứng kia.

Bên ngoài là Tiểu Hồng Đường, thò đầu ra nhìn, Hồ Ma thử từ bên trong, phát hiện nắp quan tài không dễ đóng, cũng không biết những người khác ra vào như thế nào, liền đành nhờ Tiểu Hồng Đường giúp đỡ, nàng chạy đến, cẩn thận đẩy nắp quan tài cho Hồ Ma.

“Tiểu Hồng Đường, ngươi cũng ra ngoài chơi đi, sáng mai hãy về!”

Ở trong quan tài, Hồ Ma dạn dò Tiểu Hồng Đường bằng giọng trầm trầm, nàng ngoan ngoãn gật đầu, xách giỏ của mình, tung tăng rời đi.

Vậy là cả sơn cốc càng thêm yên tĩnh, chỉ còn lại một chiếc quan tài đen dựng đứng, bốn ngọn đèn dầu, gió trong sơn cốc không ngừng thổi vào, xoay vòng quanh sơn cốc rồi lại rời đi, nhưng mỗi khi thổi đến tro bếp bên ngoài, liền quay trở lại, không thể thổi tắt đèn dầu.

Không biết chờ đợi bao lâu, khi nén hương tính giờ mà Hồ Ma thấp sắp cháy hết, liền nghe thấy tiếng bước chân sột soạt bên ngoài sơn cốc, ngay sau đó, một cái đầu xinh đẹp với trâm ngọc cài trên búi tóc thò vào trong sơn cốc nhìn ngó.

Hồ Ma đang ở trong quan tài, nhưng đã lập đàn, chỉ là không sử dụng pháp lực, có thể mượn ánh nến trước quan tài, nhìn thấy dung mạo của nàng, chính là Địa Qua Thiêu đến đúng hẹn, bước đi hơi khập khiễng, nhưng so với trước đã tốt hơn nhiều, có lẽ đã chữa khỏi chân, chỉ là chưa khỏi hẳn.

Nàng đến sớm hơn một chút, thấy trong sơn cốc không có ai, liền lẩm bẩm một tiếng, chấp tay sau lưng đi dạo trong cốc, nhìn ngắm tứ đại sơn cảnh, còn nhìn vào đống gạo.

Thấy không có gì béo bở, liền đi ra ngoài, còn đến trước một mạch khoáng sản của mỏ huyết thực nhìn ngó, nhặt một miếng thịt vụn bỏ vào miệng, nhai nhai rồi lại nhổ ra, lộ vẻ mặt ghét bỏ, hình như chê thịt ở trong mỏ này quá khô.

Đi dạo vài vòng, nén hương tính giờ đã sắp cháy hết, Hồ Ma còn hơi lo lắng liệu nàng có đáng tin cậy không, nhưng đúng lúc này, nàng lại quay lại, đứng trước quan tài của Hồ Ma, sau đó lấy hai tờ giấy nhả nhúm từ trong túi ra.

Chậm rãi trải ra, dùng cành cây nhặt được bên cạnh chống đỡ, lại là hai hình nhân giấy có thể đứng vững, mặt phấn má hồng, quý dị tà ác.

“Phù!”

Nàng đứng giữa hai hình nhân giấy, lại lấy ra một chiếc đinh sắt, cắm trước quan tài, sau đó đốt hương, bắt đầu lẩm bẩm niệm chú:

“Thiên hôn địa ám, đặng đặng minh minh. Tam hồn bắt tại, thất phách bất hành.”

“Mệnh nên nhập thổ, chớ trách người bên ngoài. Chuyển sinh tế địa, thủ thân trở về vị trí cũ.”

Chương 997. Tà thuật (1)

Chương 997: Tà thuật (1)

Sinh Nhân Trụ.

Theo lời Lão Toán Bàn, thuật này xuất phát từ Hại Thủ môn đạo, thường được dùng khi xây cầu, dựng điện, do phong thủy không hợp, quỷ thần quấy nhiễu, liền dùng người sống làm cọc, cưỡng ép tạo sát khí, lấy sát chế quỷ, là một trong những pháp thuật âm độc nhất thiên hạ.

Tuy rằng Hồ Ma hiện tại là để tự cứu, nhưng dù sao cũng là sử dụng loại pháp thuật này, cho nên người thi thuật nhất định sẽ bị phản phệ.

Nói một cách đơn giản, thuật này chính là lừa gạt thần linh, quỷ quái, giống như Địa Qua Thiêu ra tay, giết chết Hồ Ma một lần, đánh vào Sinh Trụ, cho nên phản phệ đều rơi vào người nàng, còn Hồ Ma thì không sao.

Lại bởi vì người chuyển sinh có thể không gặp mặt thì tốt nhất đừng gặp mặt, cho nên lúc Hồ Ma giao tiếp với Địa Qua Thiêu, cũng chỉ nói qua những chuyện này, nói cho nàng thời gian địa điểm, đến trực tiếp thi thuật.

Nói ra thì, điều này có chút cưỡng ép người khác, dù sao sự tin tưởng giữa người chuyển sinh cũng không phải tuyệt đối, vạn nhất đây là bẫy, vạn nhất giấu diếm thủ đoạn hại người thì sao?

Nhưng hết lần này tới lần khác, chỉ có người tùy hứng, gan dạ như Địa Qua Thiêu mới dám đồng ý, hơn nữa không chỉ đồng ý, mà còn đến đúng hẹn, cũng không hỏi nguyên do, chỉ

nhìn thấy quan tài ở đây, liền lập tức thi triển loại pháp môn này lên quan tài...

Ngay cả trong nhóm những người chuyên sinh, đây cũng là một kẻ gan to bằng trời...

Hồ Ma thầm nghĩ: “Nhưng mà, ta tự nhốt mình trong quan tài, mặc cho người như Địa Qua Thiêu ‘giết’, có phải cũng xem như gan lớn không?”

Đang nghĩ ngợi, Địa Qua Thiêu niệm xong chú, liền giơ cao ba nén hương trong tay, đột nhiên lui về sau một bước, quỳ một gối xuống đất, sau đó đầu gối còn lại cũng quỳ xuống, “ầm” một tiếng, dập đầu xuống đất.

Nàng dập đầu trước quan tài, trên chiếc đinh sắt chỉ cắm nông vào đất.

Một cái, rồi lại một cái.

Mỗi lần dập đầu, chiếc đinh sắt này lại cắm sâu vào đất một tấc, sau khi nàng dập đầu ba cái, chiếc đinh sắt đã cắm sâu vào đất ba tấc, phần lớn đã chìm vào đất, mấu chốt là, trong quan tài, Hồ Ma cũng cảm thấy thân thể rung chuyển, quan tài thể mà lại chìm xuống, từng tấc âm phong từ dưới chân bốc lên.

Trên đầu, giống như bị búa tạ đập mạnh, ù ù như sấm, chói sáng, như thể bản thân đang dần dần bị chôn xuống đất.

“Kít oa oa...”

Hồ Ma đã sớm chuẩn bị, tự nhiên có thể nhịn được, nhưng thứ trong cánh tay hấn, lại đột nhiên bị kinh động, vừa sợ hãi vừa lo lắng, liều mạng giãy giụa, dường như muốn chạy trốn.

Hừ...

Nhưng Hồ Ma cũng đã sớm có chuẩn bị cho nó, thần hồn khê động, đã đè chặt thứ này, thậm chí cố ý đưa nó đến dưới lực đập mạnh kia, ngay cả một phần thần hồn của hắn cũng bị đập vào trong đất.

“Người dám... người dám...”

Thứ này trước đây, luôn cố ý tránh giao tiếp với Hồ Ma, chỉ khi Mạnh gia Nhị công tử, mời lão tổ tông giáng xuống, nó mới mơ hồ lộ diện, hắn nghe thấy nó nói chuyện.

Nhưng hiện tại, nó dường như cũng ý thức được điều gì, liều mạng kêu gào, đại nạn sắp đến, lần giãy giụa này, so với bất kỳ lần nào trước đây đều mãnh liệt hơn, thậm chí giống như đột nhiên kinh động đến thứ gì đó ở nơi sâu xa.

“Vù...”

Lúc này, bên ngoài sơn cốc đột nhiên nổi gió lớn, một đám mây đen dần dần tụ tập trên bầu trời.

Địa Qua Thiêu đang cầm hương, chuẩn bị tiếp tục bái lạy, không khỏi giật mình, nhìn thấy nén hương trong tay cháy rất mạnh, âm phong bên cạnh lại hung dữ, cũng không khỏi có chút hoảng hốt: ‘Lão Bạch Kiền tiên bối muốn ta đánh cái cọc gì đây? Hung dữ như vậy?’

Vì tôn kính Lão Bạch Kiền tiên bối, nàng vẫn định cắn răng thi triển xong thuật pháp, nhưng không ngờ, vừa mới giờ hương lên lần nữa, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng khóc thút thít.

Nàng đột nhiên quay đầu, liền thấy hai hình nhân giấy bên cạnh, vốn là biểu cảm tươi cười, lúc này giống như bởi vì nếp gấp, biến thành mặt ủ mảy chau, tiếng khóc nức nở như có như không kia, chính là truyền đến từ trên người chúng.

Địa Qua Thiêu cũng hít một hơi lạnh, còn chưa kịp nói gì, hai hình nhân giấy thế mà bốc cháy.

Nàng giật mình, thốt lên: “Còn tưởng Lão Bạch Kiền tiền bối giao cho ta việc đơn giản, không ngờ đây lại là...”

“... khảo nghiệm!”

“...”

Vừa nghĩ, vừa nhanh chóng suy tính, đột nhiên ném nén hương trong tay sang một bên, nhìn hai hình nhân giấy cháy rất nhanh, lại tranh thủ lúc này, hai tay kết thành Thúc Địa Ấn, cắn răng, hung hăng chỉ vào chiếc đỉnh kia.

“Đỉnh!”

Chỉ này, sử dụng đạo hạnh, còn nhanh hơn so với đơn thuần thi triển thuật pháp, thế mà chỉ một cái, đã đánh chiếc đỉnh còn sót lại một đoạn nhỏ bên ngoài vào trong đất.

Cũng ngay lúc này, chiếc quan tài Hồ Ma đứng trong, “ầm” một tiếng, đất đá bên dưới nứt vỡ, cả chiếc quan tài chìm xuống đất, đất vàng cuộn cuộn cùng âm khí, nhân chìm và bao phủ toàn bộ quan tài.

Mà sau khi làm xong những việc này, hai hình nhân giấy bên cạnh Địa Qua Thiêu đã cháy chỉ còn lại hai chiếc giày, nàng cũng kêu quái dị một tiếng, nhảy dựng lên, xoay người chạy ra ngoài sơn cốc.

Tuy rằng một chân chưa khỏi hẳn, nhưng chạy rất nhanh, khi ánh lửa cuối cùng biến mất, nàng đã lao ra khỏi sơn cốc, nhưng trong sơn cốc, âm phong quỷ dị, cuốn theo tro tàn còn sót lại vài tia lửa, đuổi theo phía sau nàng.

Nhưng khi nàng chạy ra khỏi sơn cốc, có thể thấy, bên trái bên phải sơn cốc, vẫn còn đặt hai hình nhân giấy.

Chương 998. Tà thuật (2)

Chương 998: Tà thuật (2)

Tro tàn đuổi theo, hai hình nhân giấy này cũng bốc cháy.

Nhưng lúc này âm phong mạnh mẽ, cháy còn nhanh hơn so với bên trong, hơn nữa tro tàn cuộn cuộn, đuổi theo nàng bay vào trong rừng, Địa Qua Thiêu thể mà không quay đầu lại, chỉ chạy về phía trước.

Nhưng dọc đường, cứ cách khoảng mười trượng, lại có hai hình nhân giấy nàng đặt, thậm chí còn có một số bình đất dính đầy bùn, nhìn giống như đưng xương cốt, không biết nàng đào từ ngôi mộ nào ra...

Cứ như vậy vừa chạy trốn, vừa đốt cháy, chạy ra ngoài mấy dặm, đến cả giày cũng chạy mất, cuối cùng mới thấy động tĩnh của âm phong phía sau nhỏ dần.

“Phản phệ ta?”

Địa Qua Thiêu bữu môi, quay đầu trừng mắt nhìn: “Pháp thuật ta tinh thông, không có cái nào không bị phản phệ, từ lúc bắt đầu học pháp ta đã bắt đầu trốn tránh nghiệp chướng, người có thể đuổi kịp ta sao?”

Nói xong, lại ngồi xuống trên một ngôi mộ, vừa dậm chân, vừa lẩm bẩm về phía mộ huyết thực: “Nhưng Lão Bạch Kiền tiền bối sắp xếp cho ta việc gì vậy?”

“Cho dù là đánh con cháu Mười Họ xuống đất, e rằng cũng chỉ đến thế thôi...”

“...”

“ ... ”

“May mà tìm Địa Qua Thiêu...”

Hồ Ma trong quan tài giật mình, thật sự cảm nhận được một loại lực lượng nào đó từ nơi sâu xa bị kinh động.

May mà hắn chỉ là giả chết, cũng may đã phòng ngừa trước, lập đàn pháp trong sơn cốc này, tuy không cố ý sử dụng lực lượng trên đàn, nhưng cũng ngăn cản một số biến hóa, mới bảo vệ được Địa Qua Thiêu, không chết ngay tại chỗ.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù hắn nói trước có thể bảo vệ, đối phương nhìn thấy trận thế vừa rồi lớn như vậy, nhất định sẽ trực tiếp dùng thuật pháp, bỏ chạy...

... Ví dụ như vị tả hộ pháp nào đó, ví dụ như vị tiểu đông gia của Thảo Tâm Đường nào đó.

“Àm...”

Mà thấy thuật pháp đã thành, hắn đang chìm sâu dưới lòng đất, đột nhiên toàn thân linh hoạt, dương khí bốc lên, “âm” một tiếng, trực tiếp phá vỡ ván quan tài từ trong đất, nhảy lên mặt đất.

Nhưng mà, Sinh Nhân Trụ đã được chôn xuống, loại thuật pháp này, chính là để giam cầm thần hồn người ta, trấn áp dưới đất, Hồ Ma cưỡng ép nhảy ra, vẫn còn một phần thần hồn lưu lại bên dưới, chính là một phần của hắn, và thứ dị vật trong thần hồn kia.

Hồ Ma vừa nhảy ra, lập tức dậm chân thi pháp, đem lực lượng trong cũi u minh kia xua tan, Địa Qua Thiêu đang chạy trốn bên ngoài có lẽ không biết, kỳ thật nàng còn đánh giá thấp phản phệ, nếu không phải Hồ Ma kịp thời xua tan, có lẽ hiện tại nàng đã bị phản phệ ảnh hưởng.

Làm xong những việc này, Hồ Ma mới xoay người, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào tảng đá lớn bị bỏ quên trong sơn cốc, ngày thường đã bị người ta lãng quên.

Hắn thi triển pháp tướng hiện tại có vẻ tàn khuyết, yếu ớt của mình, hai tay nâng tảng đá lớn lên, sau đó dùng hết sức, đập mạnh vào vị trí chiếc đinh cắm xuống đất, rồi mới ngồi xếp bằng trước tảng đá, chậm rãi niệm chú.

Vừa mới bắt đầu, thuật pháp của Địa Qua Thiêu, là giúp hắn kéo thứ trong cơ thể ra, đánh xuống đất, giam cầm ở đây, còn mục đích thực sự của hắn, là nhân lúc này, hàng phục, luyện hóa nó, tạo thành trụ hương thứ tư của mình!

Theo hắn ngồi xếp bằng ở đây, có thể cảm nhận được, dưới đất có tiếng gào thét hỗn loạn, kêu gào thảm thiết, một nửa giống như vang lên ở bên ngoài, truyền vào tai hắn, một nửa giống như trực tiếp vang lên trong cơ thể hắn.

Hai loại âm thanh đan xen, khiến người ta choáng váng, mơ hồ, hình như còn có thể nhìn thấy một bóng người, đang bị tảng đá lớn đè ép, liều mạng duỗi tay ra ngoài cào cào, trong miệng gào thét mắng chửi: “Khốn kiếp, khốn kiếp, sao ngươi dám?”

“Ta là lão gia tứ phòng nhà họ Mạnh, sao ngươi dám dùng tà thuật hại ta?”

“...”

Hồ Ma lạnh lùng nhìn nó, một tay duỗi ra, ấn lên tảng đá lớn, trong miệng không ngừng niệm chú tiêu trừ.

“Hồ gia, Hồ gia rõ ràng hắn là phụng mệnh quét sạch ác quỷ Địa Ngục, tà ma chuyển sinh, chính vì vậy, Trần Tuế Phủ mới được giao cho nhà các ngươi, nhưng mà, nhưng ngươi lại là người chuyển sinh...”

“Lũ tà ma các người, xâm chiếm dương gian, quấy nhiễu càn khôn, lão tổ tông sẽ biết, lão tổ tông sẽ băm vằm các người...”

“...”

“Vậy sao?”

Nghe nó gào thét, Hồ Ma im lặng niệm chú, cho đến khi lửa đủ, mới mở mắt nhìn nó, trên mặt mang theo vẻ chế giễu: “Ai ngờ, con cháu nhà họ Hồ lại là người chuyển sinh chứ?”

“Người đừng lo lắng, ta biết người luôn im lặng, kỳ thật là muốn ta giết người, thứ nhất giết người, thần hồn ta cũng sẽ bị tổn thương, thứ hai, sau khi giết người, nhà họ Mạnh các người, cũng có biện pháp khác để biết tin tức?”

“...”

Suy đoán xong, nụ cười trên mặt hắn trở nên âm trầm, nhỏ giọng nói: “Cho nên, ta sẽ không giết người, ta muốn người sống, chỉ là, sống với tư cách thể thân gánh tội cho ta!”

Nỗi sợ hãi vô hình, khiến thứ bị tảng đá lớn đè ép kia gào thét điên cuồng: “Con cháu Trần Túy Hồ gia, sao dám dùng tà thuật?”

“Vừa rồi chẳng phải người nói ta là tà ma sao?”

Hồ Ma nhìn nó, chỉ cười nói: “Ta đã là tà ma, sử dụng chút tà thuật, thì có gì là không được?”

Chương 999. Minh Châu Chi Hành (1)

Chương 999: Minh Châu Chi Hành (1)

Hồ Ma ngồi trên tảng đá, nụ cười lạnh lẽo như sương. Hắn dành cả đêm để niệm tiêu chú, từng chút từng chút đem luyện hóa, biến nó thành vật sở hữu của mình. Cảm giác kỳ lạ len lỏi trong thần hồn, mơ hồ như tiếng sấm rền vang, một nỗi kinh ngạc khó tả dâng trào trong lòng.

Cùng lúc đó, tại một tòa nhà nguy nga, trang nghiêm ở Tiểu Kim Thành, Bình Bắc đạo, một căn phòng sang trọng được thắp sáng bởi vô số nến mỹ nhân. Bên trong, những người mặc trang phục lộng lẫy đang ngồi trong sảnh nghị sự.

Trong sảnh có không ít người. Trên ba chiếc ghế bành cao nhất, hai người ngồi đầu tiên chỉ là hư ảnh, ngũ quan mơ hồ, chỉ có thể phân biệt được hình dáng. Người thứ ba là một lão già mặc áo gấm. Đối diện với ba chiếc ghế này, trên một chiếc ghế bành khác, người ngồi chính là chủ mẫu của Thông Âm Mạnh gia.

Phía dưới, trên một dãy ghế, ngồi chính là đại thiếu gia Thông Âm Mạnh gia - Mạnh Tư Viễn, cùng với Thuyết Lý Phụ Linh môn đạo, và Chấp Đạo Tam Đại đường quan. Trong đó, Thuyết Lý Đại đường quan đích thân đến đây, hai người còn lại chỉ là du hồn.

Lúc này, vị lão gia ngồi ở vị trí cao nhất trầm giọng nói: “Cái chết của nhị tiểu tử thật quý giá. Ta ở dưới nhìn thấy hắn hướng lão tổ tông dập đầu, vốn tưởng rằng lập tức có thể gặp

hắn, còn muốn răn dạy hắn mấy câu về lễ nghi, ai ngờ hắn dập đầu xong, người lại không xuống. Việc này đã kỳ lạ, mà lão tổ tông cũng nổi giận lôi đình, mắng ta bất tài vô dụng. Bây giờ ngài phần uất khó tiêu, quay đầu chuẩn bị công phẩm tốt hơn để xua đuổi tà khí.”

“...”

“Con cháu nhà họ Mạnh, bao nhiêu năm rồi chưa từng có ai bỏ mạng bên ngoài, thật sự là nổi nhục chưa từng có trong nhiều năm qua của Mạnh gia.”

Bên cạnh, đại phu nhân quản lý chuyện dương gian nhú mày nói: “Ta phái người đi điều tra, cuối cùng cũng từ nhà họ Chu nghe ngóng được tin tức chính xác, nói là chết trong tay đám yêu nhân Bất Thực Ngưu chuyên gây rối.”

“Nếu nói là người khác, ta không tin bọn họ dám làm hại thiếu gia Mạnh gia, nhưng nếu là Bất Thực Ngưu, quả thực có gan dám ra tay với con cháu nhà họ Mạnh.”

“...”

“Yêu nhân Bất Thực Ngưu dám giết con cháu Mạnh gia là sự thật, nhưng chẳng lẽ bọn chúng có bản năng thoát khỏi trừng phạt của lão tổ tông? Ta thấy chuyện này không đơn giản.”

Lúc này, một giọng nói có vẻ tức giận vang lên, chính là đại thiếu gia Mạnh gia - Mạnh Tư Viễn, gằn giọng nói: “Chúng ta sáng mai liền khởi hành, đích thân đi một chuyến đến Cồn Châu, diệt trừ Nhất Tiễn Giáo, cũng tiện thể điều tra rõ cái chết của nhị đệ.”

Hắn là đại thiếu gia, cũng đã đến tuổi tham gia bàn bạc chuyện gia tộc, nên lời hắn vừa nói ra, ngay cả đại phu nhân cũng không lên tiếng, chỉ nhìn con trai mình.

“Hồ nháo!”

Nhưng lúc này, lại có một tiếng quát lớn, không chút che giấu sự răn dạy, chính là lão gia Mạnh gia, quát: “Người nghĩ người là trẻ con sao? Muốn đi là đi?”

“Là trưởng tử Mạnh gia, nhất cử nhất động đều bị người đời nhìn vào, sao con dám tự ý rời khỏi phủ? Hơn nữa, Cồn Châu cách Minh Châu không xa, đều ở trên đường Tây Lĩnh, người vừa đi qua đó, có biết đại diện cho điều gì không?”

“...”

Đại thiếu gia bị mắng, liền quay đầu đi, không nói gì, nhưng người ngoài nhìn vào, dường như có thể thấy hốc mắt hấn hơi đỏ.

Biết hấn và Tư Lý thiếu gia tuy không cùng mẹ, nhưng tình cảm huynh đệ sâu đậm, đều thở dài tiếc nuối.

Đại phu nhân vội vàng nói: “Lão gia, khó khăn lắm mới lên đây một lần, đừng nóng giận nữa, Tư Viễn xưa nay rất coi trọng các đệ đệ, chỉ là tính tình hơi mềm yếu, sau này ngài thường xuyên lên đây, dạy dỗ nó là được, còn chuyện lần này...”

“Chuyện lần này, các người...”

Hư ảnh lão gia nhìn con trai mình một cái, nhưng không tiếp tục nói tiếp, chậm rãi trầm ngâm, vừa mới chuẩn bị mở miệng.

Bỗng nhiên, nghe thấy bên ngoài có người hô lên: “Không hay rồi, mau bẩm báo đại phu nhân, mệnh đăng của tứ phòng lão gia, đột nhiên tắt...”

“Cái gì?”

Mọi người nghe vậy, đều giật mình: “Lại thêm một ngọn?”

Vội vàng đứng dậy đi đến cửa, nhưng không ai dám đi trước, nha hoàn bên cạnh lấy cờ trắng đưa cho đại phu nhân,

bà ta cầm cờ đi đầu dẫn đường, trước tiên mời lão gia ra khỏi cửa, sợ ông ta lạc đường ở dương gian.

Những người khác đi theo phía sau, lúc này mới vội vàng đi về phía từ đường.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy bất an, mơ hồ có dự cảm chẳng lành, con cháu Mạnh gia, bao nhiêu năm rồi chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sao giờ lại có cảm giác liên tiếp xảy ra chuyện?

Vội vàng đến từ đường, còn chưa kịp bước vào, liền nhìn thấy, năm cái đèn lồng treo trên cao nhất, vốn đã tắt một cái, bỗng nhiên lại bùng cháy, chiếu sáng rực rỡ.

“Hả?”

Tộc nhân canh đèn bên cạnh và nha hoàn đều giật mình, nhìn nhau, đứng ngây ra đó.

Đại phu nhân vừa vào nhìn thấy, lập tức quát: “Nói những nói cuội, dám nguyên rửa tứ lão gia nhà các người, các người muốn bị lột da sao?”

Tộc nhân canh đèn vội vàng quỳ xuống, nói: “Vừa rồi nhìn thấy, quả thực ngày càng mờ, chỉ còn lại một chút ánh sáng, nhưng không biết vì sao, lại sáng lên...”

“Kéo ra ngoài đánh roi.”

Đại phu nhân quát lớn, sau đó cầm cờ, dẫn lão gia đến trước mệnh đăng, cẩn thận xem xét, lại hơi quay đầu, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên cũng biết mệnh đăng này trước mờ sau sáng, nhất định là xảy ra chuyện gì đó.

Chương 1000. Minh Châu Chi Hành (2)

Chương 1000: Minh Châu Chi Hành (2)

“May mà may mà, lão tứ cũng không đến mức vô dụng như vậy.”

Lão gia xem kỹ một hồi lâu, mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nhà đó nhất định là không dung nạp lão tứ, không biết sẽ làm gì, có thể làm đến mức này, cũng khó cho hắn.”

Đại phu nhân bên cạnh lại tò mò, nhỏ giọng hỏi: “Lão gia, tứ thúc rốt cuộc là chuyện gì? Ba năm trước ông ấy đột nhiên biến mất, là đi đâu?”

Lão gia bên cạnh chỉ là hư ảnh trừng mắt nhìn bà ta, trầm giọng nói: “Đừng có nghe bậy.”

“Ta chỉ hỏi ngươi, trước đây theo lệnh lão tổ tông, sắp xếp chuyện đến Minh Châu gặp hậu nhân nhà đó, chuẩn bị thế nào rồi?”

“...”

Đại phu nhân vội vàng nói: “Chi mạch con cháu nhà họ Hồ canh giữ phúc trạch, đã tìm được, cũng đã lôi kéo vào Chân Lý Giáo, chỉ tiếc, Vô Thường Lý, Dưỡng Mệnh Chu, Hàng Đầu Trần mấy nhà đó, lại không chịu cùng chúng ta đi qua đó.”

“Nếu chỉ có nhà chúng ta đi nói, có phải sẽ hơi thiếu lý lẽ, thiếu khí thế hay không?”

“...”

“Mấy nhà đó, đều là lão cáo già!”

Lão gia nghe vậy, liền lộ rõ vẻ không vui, âm phong xung quanh dường như cũng lạnh thêm vài phần, thối mệnh đấng của tứ lão gia lay động vài cái.

Cũng lúc này, người hầu đi theo phía sau, nhìn chằm chằm vào giờ giắc, lấy hết can đảm, cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, nói: “Còn một khắc nữa là gà gáy, lão gia nên chuẩn bị khởi giá, trở về dưới kia.”

Lão gia lạnh lùng gật đầu, sau đó hướng về phía đại phu nhân, và Mạnh Tư Viễn công tử Mạnh gia nói: “Chuyến đi Minh Châu, không thể trì hoãn, Mười Họ đều mong muốn hậu nhân nhà họ Hồ trở về, chỉ là bọn họ gian xảo, không muốn ra mặt làm người dẫn đầu mà thôi.”

“Nhưng chuyện trên đời này, có cái không gấp, cũng có cái phải gấp, chúng ta nghe lời lão tổ tông, cứ làm kẻ đi tiên phong.”

“Chuyện của Tư Lý, các người không cần bận tâm, chuyến đi Minh Châu mới là quan trọng, nếu đã đến Minh Châu, việc đã làm xong xuôi, thì tiện thể ghé qua xem một chút, tìm nguyên nhân cũng được.”

“...”

Những người sống bên cạnh nghe vậy, đều quỳ xuống dập đầu, đồng ý, lão gia cùng với mấy người lên đây bàn bạc chuyện, liền vung tay áo, bước ra ngoài, đã có tiểu quỷ khiêng kiệu đến, ngồi lên một đường đi vào bóng đêm âm u.

“Mẫu thân...”

Đại thiếu gia Mạnh Tư Viễn bên cạnh, thấy lão gia rời đi, mới khẽ thở dài, nhìn về phía đại phu nhân.

Đại phu nhân nắm lấy tay hắn, xoa xoa hai cái, an ủi nói: “Cha người thấy người đau lòng cho đệ đệ, tuy miệng mắng người, nhưng trong lòng vui vẻ đấy, sợ gì chứ?”

“Còn chuyện đến Minh Châu, lão gia không phải người thích đi đầu, bây giờ ông ấy đã đồng ý cho chúng ta đi đầu, vậy nhất định có lý do, chúng ta cứ nghe theo ông ấy là được.”

“Đương nhiên, cũng không cần chúng ta sốt ruột, người nhà họ Hồ chẳng phải đã tìm được rồi sao?”

“Chó cắn chó, một miệng lông, dù sao cũng là chuyện nhà họ Hồ, cứ để bọn họ kêu gào một hồi rồi hẵng nói!”

“...”

“...”

“Thành công...”

Cùng lúc Mạnh gia bàn bạc xong việc, lên đường trở về, Hồ Ma trong mồ huyết thực, đối diện với tảng đá, niệm chú suốt đêm, cả người đầy sương lạnh, sắc mặt trắng bệch, nhưng khi ngẩng đầu lên, ánh mắt lại phát sáng.

Nhờ vào uy lực của Trấn Tuế Thư tiêu trừ lời nguyền và Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, lại thêm thuật Sinh Nhân Trụ, “tứ lão gia” mà Mạnh gia chôn vùi trong linh hồn hắc đã bị luyện hóa, nhưng không phải giết chết, mà tương đương với việc linh hồn hắc “ăn nó”.

Hồn ngoài có hồn, mạng ngoài có mạng, hắc đã có bốn nén hương.

Không chỉ vậy, mà còn trực tiếp luyện hóa nó thành một phần của mình, thậm chí ngay cả một ít đồ trong lòng của hắc, cũng đều đào lên.

Điều quan trọng nhất là, hiện tại hắc không chỉ đột phá ba nén hương, mà phương pháp này tuy là tà thuật, nhưng lại an toàn hơn, ổn định hơn so với những người khác rất nhiều.

Người chỉ có một mạng, muốn đột phá ba nén hương, cực kỳ khó khăn, thậm chí có thể nói là hoàn toàn dựa vào may

mắn, hơn nữa, cho dù đột phá ba nén hương, cũng thường thường sẽ có một điểm yếu chí mạng.

Giống như Hài Nhi Tử, phương pháp của y, là phương pháp đơn giản, hiệu quả, trực tiếp nhất mà Hồ Ma từng nghe nói, nhưng nếu có người, có thể hủy diệt con cở trùng ký sinh mạng của hắn, cũng sẽ lập tức khiến y bị trọng thương, tổn hại khó có thể đo lường.

Nhưng hiện tại hắn, dùng thuật Sinh Nhân Trụ, trồng nén hương này xuống đất, phía trên lại dùng tảng đá đè lên, tảng đá này, chỉ có người cầm Tướng Quân Lệnh mới có thể lấy ra, như vậy, người khác muốn hủy hoại nén hương này của hắn, quả thực là khó như lên trời.

“Hít...”

Hắn hít sâu một hơi, loạng choạng đứng dậy, cảm thấy còn rất nhiều việc quan trọng phải làm, ngay cả một số thứ mà linh hồn tứ lão gia Mạnh gia mang theo, cũng cần phải lĩnh hội tiêu hóa kỹ lưỡng, nhưng vừa đứng dậy, lại hoa mắt chóng mặt, suýt nữa ngã quy.

Nhưng một trận âm phong thổi qua, Tiểu Hồng Đường lượn lờ cả đêm, trở về, vừa lúc ôm lấy hắn, sau đó vác lên, đưa vào phòng.

Chương 1001. Người sống chiêu hồn (1)

Chương 1001: Người sống chiêu hồn (1)

“Tứ đệ, người nhà họ Hồ tâm ngoan, đối với tà ma tàn nhẫn, đối với bản thân càng tàn nhẫn hơn!”

“Bọn họ vậy mà dùng thủ đoạn này, chặt đứt tay của những người khác muốn với tới Trần Túy Phủ, ngay cả chúng ta cũng không tranh giành nổi với bọn họ, nhưng Trần Túy Phủ không phải của riêng nhà họ Hồ, chúng ta cũng không thể tro mắt nhìn bọn họ muốn làm gì thì làm!”

“Lần này ngươi đi, tất nhiên nguy hiểm, nhưng nếu thành công, còn hơn ta ở dưới hầu hạ lão tổ tông hai mươi năm!”

“Nhưng ngươi nhất định phải nhớ kỹ, bà bà Bạch gia, xuất thân là Chấp Dao Đại Đường Quan nhà họ Hồ, nhãn lực độc ác, lại trung thành tận tâm, hậu nhân nhà họ Hồ kia, chính là cháu ruột của bà ta, ngươi sau khi đi, sợ là khó mà thoát khỏi ánh mắt của bà ta...”

“Cho nên, nhất định phải nhớ kỹ, che giấu thân phận là điều quan trọng nhất, từng bước một thực hiện kế hoạch, có thể áp chế tiêu tử kia là tốt nhất, nếu không áp chế được, cũng phải khiến hắn ta không dám đi lấy thứ đó...”

“...”

“Đại ca, đại ca, ngươi đoán không sai chút nào, nhưng ngươi lại có một chuyện nhầm rồi...”

“Hậu duệ nhà họ Hồ này, quả thật chỉ là một mầm non, không có bản lĩnh gì, muốn nắm bắt thế nào cũng được, nhưng mấu chốt là, nó là tà ma chuyển sinh, ta bị cái miếu trong linh hồn nó áp chế, không thể động đây được...”

Mơ mơ màng màng trên giường, Hồ Ma cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, mà trong mơ, hắn nhìn thấy vô số mảnh vỡ, nghe thấy vô số đoạn đối thoại, rất nhiều chuyện, cuối cùng cũng được giải đáp trong lòng, thậm chí còn cảm thấy có chút hoang đường buồn cười, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

Hắn biết, sở dĩ mình mơ những giấc mơ kỳ quái này, là bởi vì mình đã ăn tứ lão gia nhà họ Mạnh, nên mới nghe được âm mưu của bọn họ.

Chỉ là bây giờ ngẫm lại, thế mà cảm thấy buồn cười lại đáng buồn, người nhà họ Mạnh này xác thực thủ đoạn độc ác, đường đường dòng chính Tứ lão gia, lại lấy thân hành pháp, đến hại tiền thân của mình, một độc đỉnh bát học vô thuật Hồ gia...

Lão Toán Bàn nói, cùng với một ít suy đoán của mình trước đó, đều được xác minh, nhà bọn hắn đi một bước này, chính là nghĩ sâu tính kỹ, thậm chí từng bước khắc chế Hồ gia, nếu không phải như thế, cũng không nỡ mang mệnh của một vị Tứ lão gia Mạnh gia đưa ra như thế.

Nhưng bọn hắn nghìn tính vạn tính, lại chỉ tính sai một điểm.

Linh miếu bản mệnh.

Mình là người chuyển sinh, hoặc là nói, từ lúc hắn tới, cũng vừa lúc thành người chuyển sinh, thế là, vị Tứ lão gia này, liền lập tức bị đặt ở dưới linh miếu bản mệnh.

Bản mệnh linh miếu, đó là thứ có thể che giấu khỏi ánh mắt của lão tổ tông nhà họ Mạnh, hướng chỉ là một tên Tứ lão

gia vô dụng?

Tên Tứ lão gia này đến đây, nhiều năm như vậy, lặng lẽ không một tiếng động. Người nhà họ Mạnh thấy mệnh đăng của hắn vẫn bình yên vô sự, còn tưởng rằng hắn đã thành công, nào ngờ, hắn vẫn luôn bị linh miếu bản mệnh áp chế, không thể động đậy.

Mãi cho đến sau này, khi ta nhập phủ, mượn ảnh hưởng của Hắc Thái Tuế, lão mới hơi có chút sinh khí, nhưng cũng rất nhanh chóng bị Đại Hồng Bào phát hiện và phong ấn lại.

Tất nhiên, việc lão bị Đại Hồng Bào phát hiện lúc đó, có lẽ là do ta, với thân phận người chuyển sinh, lại bước vào một bản mệnh linh miếu khác, bởi vậy tạo nên ảnh hưởng qua lại, tạo ra sơ hở cho lão, cuối cùng để lão nhìn thấy hình dạng của bản mệnh linh miếu.

Nghĩ kỹ lại những chuyện này, thật khiến người ta cảm thấy...

...Số mệnh bị áp chế, thật thảm hại!

Trước kia, Mạnh gia Nhị công tử vì cúi đầu bị mình ngăn chặn, dẫn đến khắp nơi bị quản chế, cuối cùng bỏ mạng. Nhưng vị Tứ lão gia này, kỳ thật còn thảm hại hơn nhiều.

Thở sâu một hơi, hắn chậm rãi mở mắt. Nhìn xung quanh, chỉ thấy ánh nắng chói chang, thân thể khắp nơi đau nhức, gió lạnh thổi qua khiến hắn cảm thấy cả người như chìm trong giá rét, run rẩy không ngừng.

... Tiểu Hồng Đường cũng hắn vào phòng và đặt lên giường, nhưng lại quên đắp chăn.

Hắn khẽ khom người, cố gắng kéo chăn lại gần, nhưng cảm giác mệt mỏi khiến hắn không còn sức lực. Không khỏi cười khổ, nén hương thứ tư của mình đã có, nhưng bản thân lại rơi vào trạng thái thần hồn bị thương, cực kỳ suy yếu.

Không còn cách nào khác, vốn dĩ hắn chỉ có tam trụ đạo hạnh, nhưng khi lên đàn đã tổn hại một phần, lại bị sinh nhân trụ chi pháp tấn công khiến tổn hại thêm một phần lớn.

Cuối cùng, trong tình huống không còn nhiều lựa chọn, hắn buộc phải chia ra một trụ đạo hạnh nữa, và ngồi niệm chú suốt đêm trong đất để luyện hóa Tứ lão gia Mạnh gia .

Điều này khiến cho dù hắn có năng lực bốn trụ đạo hạnh, nhưng đạo hạnh và mệnh khí của bản thân lại tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí còn tệ hơn so với sau trận đại chiến tại trấn Thạch Mã trước kia.

Trước khi được bổ sung lại, sợ là phải cùng trạng thái thần hồn bị thương này làm bạn.

Hắn cố gắng chống đỡ, lấy ra viên Huyết Thực hoàn duy nhất còn sót lại bên cạnh, nhét vào miệng, rồi chậm rãi luyện hóa, nhưng lại có cảm giác như muối bỏ bể.

Chương 1002. Người sống chiêu hồn (2)

Chương 1002: Người sống chiêu hồn (2)

Muốn bổ sung ba cột đạo hạnh ban đầu cũng cần không ít Huyết Thực hoàn, mà cột đạo hạnh thứ tư lại tiêu hao năng lượng nhiều hơn ba cột trước rất nhiều. Xem ra, hần cần một lượng lớn Huyết Thực hoàn để bồi bổ cơ thể mới được.

Nhưng giờ biết đi đâu tìm?

Con cừu béo nhất bên cạnh chính là Tôn gia, nhưng nhà Tôn lão gia đối xử với hần rất tốt, không tiện mở miệng, hơn nữa người ta hiện giờ cũng đang bận rộn làm chuyện lớn, không tiện ra tay cướp đoạt.

Chỉ có thể chậm rãi nghĩ cách...

Cứ như vậy, hần nằm trên giường một ngày, nhờ công hiệu của ba viên Huyết Thực hoàn, miễn cưỡng bò dậy, nấu một nồi cháo ăn.

Trong lòng lại hối hận, không nên để đám người Chu Đại Đồng ra ngoài chơi hai ngày, rõ ràng đi một ngày là đủ rồi.

Càng hối hận hơn là, lúc trước gặp Kim Qua đại tướng quân bên cạnh Hồng Bô Đào Tửu tiểu thư, vừa biết pha trà, vừa biết nấu cơm, còn có thể ra trận giết địch, vốn cũng định bồi dưỡng Tiểu Hồng Tàng một chút, sau đó bận rộn nên quên mất, bây giờ mới phát hiện chuyện này rất cần thiết.

Cứ thế lại trải qua một đêm, đến trưa ngày hôm sau, đám người Chu Đại Đồng chơi chán chê, mới hớn hờ trở về, nhưng

vừa về đến, liền thấy Hồ Ma thần sắc tiêu tụy, trông rất thảm, nhất thời đều giật mình.

Vội vàng chạy đến xem, có người còn cầm đao đi xung quanh dò xét, lại thấy Hồ Ma như bị thương, trong sơn cốc lại có quan tài mục nát, đèn tắt, tưởng rằng có kẻ thù mạnh đến.

Hồ Ma chỉ đành cố gắng cười, an ủi bọn họ, chỉ nói mình tu luyện lúc này, nóng vội hành công, sợ ý đi nhầm đường, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi.

Trong sự lo lắng của mọi người, chỉ có Lão Toán Bàn, nhìn thấy cảnh tượng trong sơn cốc, cũng nhìn thấy khí tức hùng hậu ẩn hiện dưới khuôn mặt trắng bệch của Hồ Ma, biết hẳn không những không bị thương, mà còn thành công vượt qua cánh cửa ải kia.

Trong lòng cũng không biết nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống trước ghế đá trong sơn cốc, thở dài: “Lần này nhân quả lớn rồi, sau này ta có nói với người khác, ta thật ra không có lập trường, cũng không đứng về phe nào, bọn họ còn tin hay không?”

“... Đều tại tổ sư gia không đáng tin cậy!”

“...”

“...”

Thuật pháp đã thành, đạo hạnh tăng mạnh, tảng đá lớn trong lòng Hồ Ma coi như đã được gỡ bỏ một nửa.

Mấy ngày sau, hẳn tạm thời yên tâm dưỡng thương, chỉ là hiện giờ trong mỏ nghèo khổ, mấy viên Huyết Thực hoàn trên người hẳn đã ăn hết sạch, đám người Chu Đại Đồng thấy hẳn yếu ớt, ngay cả thức Thanh thực trong mỏ cũng mang ra cho hẳn.

Ăn Thanh thực, Hồ Ma có cảm giác cuộc sống tụt dốc không phanh.

Trong lòng lại hồi hận, lúc trước khi mình đề nghị trở về mỏ Huyết Thực, Diệu Thiện Tiên Cô còn hỏi mình có muốn mang thêm Huyết Thực về không, mình lúc đó khoác lác nói không cần, giờ nếu để Tiểu Hồng Đường đến hỏi một tiếng, có phải quá mất mặt không?

Nhưng may mắn là, vết thương của hắn chỉ là bề ngoài, thực ra chỉ là khí huyết không đủ, hơn nữa hiện tại đã nhập phủ, toàn thân được tôi luyện, bản thân có sinh khí nảy nở, cũng dần dần khôi phục vài phần thần sắc.

Đến ngày thứ ba, hắn tiến vào linh miếu bản mệnh nhìn một cái, chỉ thấy đạo hạnh của mình, hiện giờ đã tích lũy lại khoảng hai cột, tuy hành động như thường, nhưng vẫn còn thiếu sót một chút, trong lòng suy nghĩ, mới lại trịnh trọng gọi Địa Qua Thiêu.

“Tiền bồi, tiền bồi, ngài rút cuộc cũng đến rồi...”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu vang lên, lộ vẻ vô cùng hưng phấn: “Lần trước ngài sắp xếp cho ta bài kiểm tra kia, ta làm thế nào?”

“Rất tốt!”

Hồ Ma trầm ngâm rất lâu, cũng chỉ có thể đưa ra lời đánh giá này, còn có thể nói gì nữa?

Bất kể Địa Qua Thiêu, bình thường lá gan lớn đến đâu, làm việc có không đáng tin cậy hay không, nhưng riêng chuyện Sinh Nhân Trụ, thật sự là hoàn thành xuất sắc, không hề có chút nước, thậm chí còn tốt hơn những kẻ chuyển sinh khác.

Không thể không khen ngợi, thậm chí trong lòng tràn đầy cảm kích.

“Quá tốt rồi...”

Bên kia Địa Qua Thiêu, dường như vui mừng vỗ tay hoan hô, nói: “Vậy tiền bồi hiện tại có thể dẫn ta đi làm một vụ lớn rồi chứ?”

“Cái này...”

Hồ Ma nghe vậy, cũng hơi do dự, vụ lớn mà hắn nói lúc trước, thực ra chính là Sinh Nhân Trụ, và chuyện của Ô Nha đang hôn mê, nhưng giờ hắn đã hiểu, Địa Qua Thiêu coi chuyện đánh Sinh Nhân Trụ là một bài kiểm tra.

Còn chuyện chữa trị cho Ô Nha, phỏng chừng nàng càng không để vào mắt...

Nói ra thì, không chỉ nàng cần làm một vụ lớn, bù đắp tổn thất chạy một chuyến này, ngay cả bản thân hắn, cũng cần làm một vụ lớn, bổ sung đạo hạnh, và cả cái ví rỗng tuếch của mình nữa...

Nhưng vụ lớn có thể đồng thời thỏa mãn dạ dày của hai người, nhất thời lại không biết đi đâu tìm?

Trong lòng suy nghĩ, miệng chỉ có thể an ủi: “Chuyện này người yên tâm, nhất định sẽ khiến người hài lòng, chỉ là ta còn cần chuẩn bị thêm một chút, rồi gọi người cùng đi.”

“Được, không thành vấn đề, ta đợi.”

Địa Qua Thiêu lập tức đồng ý: “Ta ở gần đây chờ, tiền bồi chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi ta.”

Tạm thời xoa dịu nàng, Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hiện giờ mệnh hương của hắn rất quý giá, cũng không nói nhiều, vội vàng cắt đứt liên kết, chìm vào giấc ngủ, đạo hạnh đầy đủ, mấy ngày không ngủ cũng không sao, đạo hạnh không đủ, một ngày không ngủ cũng không chịu nổi.

Nhưng cũng bởi vì đạo hạnh không đủ, sinh cơ không thịnh vượng, cho dù ngủ, cũng ác mộng liên miên, thần trí mơ hồ, mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gọi trầm thấp vang vọng từ xa:

“Hồn thiêng về cõi âm, cùng tông cùng tổ, mệnh mệnh thanh nguyên, mong con cháu về quê...”

“...”

Âm thanh này như vang lên trực tiếp trong linh hồn, mơ hồ Hồ Ma như nhìn thấy trước một đồng lửa, có người cầm tờ giấy đỏ ghi mệnh, vẽ vòng tròn trên giấy, không ngừng hun bằng hơi lửa.

Hắn đột nhiên tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lòng trống rỗng tột độ, có chút buồn nôn, nhưng so với đó, càng mãnh liệt hơn, là cảm giác phần nộ và ghê tởm mãnh liệt không thể diễn tả bằng lời:

“Kia là cái gì?”

“Sao lại khiến người ta ghê tởm đến vậy?”

Chương 1003. Việc nhà khó xử (1)

Chương 1003: Việc nhà khó xử (1)

“Kia là cái gì?”

Sau khi tỉnh lại, Hồ Ma phải mất một lúc lâu mới dập tắt được ngọn lửa vô minh bốc lên trong lòng, nhưng cảm giác phiền muộn và hình ảnh kỳ lạ trong giấc mơ vẫn còn lảng vảng trong tâm trí, như bóng ma đeo bám.

Cảm giác này rất kỳ lạ, không phải bị người hãm hại, cũng không phải là lời nguyền hay thuật pháp mang ác ý, không có tổn thương thực chất nào, chỉ là khiến người ta cảm thấy khó chịu, tâm trạng luôn bất an.

Hắn cũng ý thức được đây dường như không phải là giấc mơ tốt đẹp gì, nhưng nhất thời không biết nên tìm ai để giải thích.

Hơn nữa sau khi tỉnh lại, những gì nhìn thấy trong mơ bỗng chốc trở nên nhạt nhòa, quên mất mình đã mơ thấy gì, nghe thấy gì, chỉ còn lại chút ảm đạm trong lòng.

Tạm thời gác chuyện đó sang một bên, hắn cũng biết hiện giờ điều quan trọng nhất là dưỡng thương cho tốt. Giờ toàn thân đã được tôi luyện, về lý thuyết thì dù không có Huyết Thực bổ sung, ba trụ hương đầu tiên hắn cũng có thể từ từ khôi phục lại...

... Tiền đề là không nhịn ăn, không bị thương, không gặp quỷ, cũng sẽ không phá giới trong lúc suy yếu này, và tiêu hao quá mức.

Hiện tại đang ở trong mộ Huyết Thực, lại được nghỉ ngơi chu đáo, những chuyện gây tổn hại đạo hạnh này hẳn đương nhiên sẽ không làm, chỉ cho rằng trong vòng vài ngày, bản thân có thể khôi phục lại ba cột đạo hạnh, nào ngờ, kể từ ngày hôm đó, những giấc mơ kỳ lạ lại liên tiếp xuất hiện.

Thỉnh thoảng, hẳn lại nghe thấy tiếng làm bầm mớ hồ kia, ngọn lửa nhảy múa trong mơ, và cả lá cờ trắng kia, vẫn luôn lơ lửng trước mắt hẳn.

Có lúc, người đã tỉnh, lá cờ trắng vẫn còn lay động.

Mấy ngày nay, khiến tinh thần hẳn càng thêm bất an, suy nhược, ba cột đạo hạnh vốn nên khôi phục lại trong vòng ba bốn ngày, lại thiếu hụt không ít.

Ba cột đạo hạnh đã khó khăn như vậy, thì cột đạo hạnh thứ tư càng không có khả năng bổ sung. Mệnh ngoài chi mệnh này, vốn dĩ đã khó bù đắp hơn ba cột đạo hạnh ban đầu.

Trong lòng đã nảy sinh dự cảm chẳng lành, liền đi ra ngoài, tìm Lão Toán Bàn bàn bạc. Ra đến ngoài, lại thấy Lão Toán Bàn đang chơi cờ với Chu Đại Đồng, cánh tay trái của Chu Đại Đồng được quấn vải, treo lên cổ, cánh tay phải của Lão Toán Bàn cũng được quấn vải, treo lên cổ.

Hai người này, một người đang trong giai đoạn tôi luyện cánh tay trái, sau khi tôi luyện thành công cánh tay này, sẽ đến giai đoạn tôi luyện ngũ tạng.

Người còn lại là lúc chơi cờ với Triệu Trụ, hồi hận nước cờ, hai người tranh giành quân cờ bị Triệu Trụ bóp...

... Triệu Trụ tính tình vốn nóng nảy, lại vừa tôi luyện thành công hai tay, không khống chế được lực đạo, thấy Lão Toán Bàn lén lút di chuyển quân cờ, liền chộp lấy, bóp gãy tay lão.

... Về việc này, Lão Toán Bàn lừa hẳn mười lượng bạc tiền thuốc men, khiến Triệu Trụ tức giận, từ đó không chơi cờ nữa,

chỉ chuyên tâm khổ luyện thuật phóng lao.

“Lão ca, đang chơi à?”

Hồ Ma từ xa, cười nói với Lão Toán Bàn.

Nghe thấy tiếng hấn, sắc mặt Lão Toán Bàn lập tức đại biến, vội vàng đưa tay xáo trộn bàn cờ: “Đột nhiên nhớ ra ta còn có việc, hôm nay không chơi nữa.”

Chu Đại Đồng ngờ ngác: “Ồ, ta sắp thắng rồi...”

“Gấp cái gì?”

Hồ Ma chặn đường Lão Toán Bàn, cười nói: “Lão ca, trong mỏ cũng không có việc gì, ta chơi với lão huynh một ván.”

“Không cần.”

Lão Toán Bàn trực tiếp giữ khoảng cách với hấn, kiên quyết từ chối: “Chơi cờ với người là chuyện nhàm chán nhất, thắng cũng không dám thắng người, thua lại không chịu thua, dù sao cũng là ta chịu thiệt!”

Hồ Ma hơi lúng túng, chỉ đành cười nói: “Không chơi cũng không sao, chúng ta nói chuyện. Trà ngon mà lão Thất nhà họ Tôn mang đến, người vẫn luôn thèm thuồng đúng không? Hôm nay ta pha cho người một bình nếm thử!”

“Còn cần người pha cho ta?”

Lão Toán Bàn ánh mắt kỳ quái nhìn Hồ Ma: “Ta có tay có chân, lại không biết tự mình trộm...”

“?”

Hồ Ma không nhịn được nữa, thấy lão già này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, liền thu hồi nụ cười, nói: “Đại Đồng, vào trong nhà lấy đao của ta ra.”

“Hôm nay trời tối gió lớn, vừa lúc luyện đao.”

“ ... ”

Chu Đại Đồng đang đau lòng vì bị Lão Toán Bàn lừa mất hai lượng bạc, thấy lão già này ăn mệt, liền cười hì hì, nhảy dựng lên: “Ta đi ngay đây.”

Lão Toán Bàn lập tức mềm nhũn ra, lúng túng nói: “Ngươi xem, lại còn nhắc đến chuyện đao...”

“... Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàn hoàng, chẳng phải tốt hơn sao?”

“ ... ”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

Hồ Ma cười, ngồi xuống cùng hắn, nói: “Lão ca, ngươi đi khắp nam bắc, kiến thức rộng rãi, không biết có biết giải mộng không?”

Lão Toán Bàn sửng sốt, nói: “Giải mộng nào?”

Hồ Ma cũng hơi kinh ngạc, nói: “Giải mộng còn phân ra nhiều kiểu sao?”

“Tất nhiên!”

Lão Toán Bàn nói: “Một loại giải mộng, là trên giang hồ, lúc trước ta xem bói cho người ta từng giải, dù sao nếu đối phương chịu bỏ tiền, ta liền nói theo hướng tốt đẹp, hắn mơ thấy người chết, ta đều phải nói là hắn thắng quan phát tài.”

Chương 1004. Việc nhà khó xử (2)

Chương 1004: Việc nhà khó xử (2)

“Nếu đối phương không chịu bỏ tiền, vậy hẳn mơ thấy mình trần truồng nằm trên giường với vợ, ta đều nói đây là biểu hiện của bất lực, suýt chút nữa tắt thở...”

“... Tóm lại, kiếm sống, không đến nỗi nghèo rớt mồng tơi, nhưng miệng phải lạnh lợi.”

“... “

Hồ Ma nghe lão thành thật như vậy, nhất thời ghen lời, rồi nói: “Vậy, loại giải mộng thực sự, thông qua giấc mơ, hiểu được chuyện gì đã xảy ra?”

Lão Toán Bàn nói: “Cái đó ta không biết.”

“?”

Hồ Ma không nhịn được nghiêng rằng: “Người giang hồ, da mặt đều dày như vậy sao?”

“Ta còn tưởng ngươi lại muốn hỏi chuyện người bằng hữu kia của ngươi...”

Lão Toán Bàn ngược lại liếc Hồ Ma một cái, rồi hơi lộ ra vẻ hứng thú, khuôn mặt già nua tràn đầy tò mò: “Giải hay không giải tạm thời chưa nói, ngươi muốn hỏi ta giấc mơ gì?”

“Rất kỳ quái...”

Hồ Ma chậm rãi nói: “Vừa nhắm mắt lại, liền mơ thấy một đám người, cầm cờ trắng niệm chú, như đang gọi hồn...”

“Cái đó không thể nào...”

Lão Toán Bàn nói: “Mệnh số của ngươi nặng như vậy, trên đời này ai có thể gọi được ngươi chứ...”

“Quả thực không giống gọi hồn, không có ý định gọi ta đi, cũng không giống như yểm thuật làm hại ta, thậm chí không nghe thấy tên ta, chỉ là một đám người, ở đó thi triển chú thuật, miệng lầm bầm những lời kỳ quái...”

Hồ Ma cũng nhíu mày, chậm rãi kể lại, đây thật sự là lần đầu tiên hắn gặp phải vấn đề này, rất khó phân tích rõ ràng.

Nhưng theo lời kể của hắn, sắc mặt Lão Toán Bàn lại hơi thay đổi, nhìn Hồ Ma một cái thật sâu, trầm giọng nói: “Giải mộng ta không biết, nhưng chuyện ngươi gặp phải lần này, có lẽ không phải là mơ, nói không chừng thật sự có người cầm cờ trắng gọi ngươi đây...”

“Nhưng chuyện này ta không quản đâu!”

Lão đứng dậy từ bên cạnh bàn, lắc đầu, thở dài: “Không ai quản được đâu, việc nhà khó xử mà...”

“... “

“Việc nhà khó xử?”

Hồ Ma nghe lão nói vậy, trong lòng khẽ động, lông mày cũng nhíu chặt, trong lòng lại hiện lên bóng dáng lá cờ trắng, và đồng lửa kỳ lạ kia, nụ cười kỳ quái của Lão Toán Bàn, dường như cũng trùng khớp với điều gì đó mà công tử nhà họ Mạnh đã nói.

Nhất thời sững sờ, cũng có lẽ do tinh thần sa sút, phản ứng chậm chạp, mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Sắc trời đã tối, đến giờ thắp đèn ăn cơm, Hồ Ma vẫn chưa ngẫm nghĩ thông suốt, lại bất chợt có một luồng âm phong thổi vào trong sơn cốc.

Từ trong gió, hấn mơ hồ nghe thấy tiếng kèn trống rộn ràng, theo luồng âm phong này từ xa đến gần, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên ngoài sơn cốc, có một đoàn rước dâu mặc đồ đỏ rực rỡ đang tiến đến.

Phía trước và phía sau đoàn rước đều là đám tiểu quỷ nhảy nhót vây quanh, đến trước sơn cốc, dừng lại.

“Hả?”

Trong sơn cốc, người đang nấu cơm, người đang giặt quần áo, đều thò đầu ra nhìn, cảm thấy rất mới lạ.

Hồ Ma cũng nhú mào, bình thường mỗ Huyết Thực này, vốn dễ chiêu dụ tà ma, bây giờ lại chiêu dụ thêm sao?

Vừa lúc Chu Đại Đồng đang hớn hở bung thanh đao kia đến cho hấn, hấn liền cầm lấy đao, bước ra khỏi sơn cốc, nghênh đón bóng ma hư ảo mơ hồ kia, không hề sợ hãi.

Nhưng theo hấn tới gần, thanh Phật Quan đại đao này, cảm nhận được sự tồn tại của Tiểu Đao, tuy đang ở trong vỏ, nhưng cũng hơi tỏa ra một luồng khí thế, nhất thời dọa đám quỷ bên ngoài khóc thét.

Đám tiểu quỷ kia, nào còn tâm trí đâu mà quản kiệu hoa, vút kèn bỏ trống, chạy tán loạn, ngay cả kiệu hoa cũng bị vút lại tại chỗ.

Hồ Ma định tiến lên dùng đao vén màn kiệu lên, xem thử tiểu quỷ nào to gan như vậy, dám chạy đến mỗ quấy rối.

Nào ngờ, còn chưa chạm vào màn kiệu, trong kiệu liền vang lên tiếng khóc nức nở: “Chưa từng thấy kẻ nào vô lễ như vậy...”

“Hồ Ma đại gia, vị nào là Hồ Ma đại gia, mau tới thay nô gia làm chủ...”

“... “

Hồ Ma sững sốt, thu đao lại, nói: “Ta là Hồ Ma, lời này của ngươi là sao?”

Trong kiệu hoa, cô dâu khóc nói: “Ta là gả từ Lão Âm Sơn đến, chỉ vì có một vị Sơn Quân lão gia, nhờ ta đến đây truyền lời cho một vị Hồ Ma đại gia, chỉ nói trong núi bên kia, có mấy vị khách không mời mà đến, bảo ngài quay về ứng phó một chút.”

“Ta nghĩ hàng xóm láng giềng, không sợ chậm trễ giờ lành, đến truyền lời này, ngươi không nói lời cảm ơn ta, ngược lại còn hung dữ như vậy, một lời không hợp liền rút đao.”

“Dọa đám người hầu của ta chạy mất, chẳng lẽ để ta tự mình chạy bộ đến nhà chồng sao?”

“... “

“Hả?”

Hồ Ma nghe nàng nhắc đến Sơn Quân lão gia, liền biết mình hiểu lầm rồi.

Lại thấy nàng khóc lóc kể lể, nói rất bi thương, liền trừng mắt nhìn Phật Quan đao một cái, bảo nó thu hồi sát khí...

... Ngươi là Phật Quan, sao có thể hung dữ với dân thường như vậy chứ?

Sau đó mới vội vàng chấp tay hành lễ, nói: “Quả thật là ta lỗ mãng rồi, đa tạ tôn nương truyền lời.”

“Không cần lo lắng, ta cũng biết chút bản lĩnh Tẩu quý, thay ngươi gọi đám tiểu quý kia quay lại là được.”

“... “

Nói rồi, hắc vội vàng lập một bàn thờ đơn giản, vừa đốt hương, vừa dâng lễ, lại triệu hồi đám tiểu quý đã bỏ chạy kia

quay lại, ra lệnh cho bọn chúng khiêng kiệu hoa, đưa cô dâu đến nhà chồng đúng giờ.

Chậm trễ giờ lành, bẻ gãy chân từng tên một.

Cuối cùng mới dỗ dành cô dâu vui vẻ trở lại, hỏi Hồ Ma có muốn theo đến dự tiệc cưới hay không, Hồ Ma không đi, nhưng mừng một phần tiền lễ.

Đưa tiễn cô dâu xong, Hồ Ma mới quay lại sơn cốc, nhận được tin tức của Sơn Quân, đầu óc còn đang mơ hồ cùng với muôn vàn nghi hoặc trong lòng cũng sáng tỏ.

Quay trở lại, liền nói với Chu Đại Đồng bọn họ: “Xem ra, ta phải chuẩn bị quay về Minh Châu một chuyến rồi.”

Chương 1005. Tuyệt chiêu lên đường (1)

Chương 1005: Tuyệt chiêu lên đường (1)

Lá cờ trắng trong mơ, câu nói “việc nhà khó xử” của Lão Toán Bàn, vị khách không mời mà đến do Sơn Quân gửi tin...

Sự việc đã đến nước này, Hồ Ma làm sao có thể không hiểu?

Trước đây ở trấn Thạch Mã, gặp gỡ Thủ Tuế Đại Đường Quan và nhị công tử nhà họ Mạnh, Hồ Ma cũng đã nghe được một số chuyện quan trọng.

Đầu tiên, nhị công tử nhà họ Mạnh vốn xem thường cái đám Nhất Tiễn Giáo nhỏ nhoi này, mục tiêu của y là xây dựng Quỷ Tướng Đài, để giám sát bản thân, thậm chí, trong cuộc trò chuyện của y, còn nhắc đến một việc khác.

Nhà họ Mạnh chuẩn bị đến Minh Châu tìm mình, thậm chí còn nhắc đến chuyện họ Hồ không chỉ có một mình mình?

Hiện giờ, mình vội vàng phá vỡ ba cột đạo hạnh, còn phải lấy tín vật của nhà họ Hồ, khó nói là không có lý do cấp bách này.

Mặc dù hiện tại bản thân vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, bổ sung đầy đủ bốn cột đạo hạnh, nhưng cứ tiếp tục chắt vạt trong mỏ này cũng không tìm được đủ Huyết Thực, vậy chi bằng nhân cơ hội này, trước tiên quay về Minh Châu một chuyến, giải quyết mọi việc mới là quan trọng.

“Hồ Ma ca muốn về rồi sao?”

Chu Đại Đồng nghe Hồ Ma nói vậy, nhất thời đều vô cùng phấn khởi: “Vậy chúng ta cũng theo về luôn nhé!”

“Vừa lúc cũng sắp đến tết rồi...”

“...”

“?”

Hồ Ma nghe vậy, sửng sốt: “Mới cuối tháng 9 mà...”

Đám người Chu Đại Đồng đều xúm lại, nói: “Không phải là chỉ còn mấy tháng nữa là đến tết rồi sao, dù sao chúng ta ở lại mỏ này cũng không có việc gì.”

Nói cũng có lý, hiện giờ trong mỏ thật sự không có việc gì, nghề nghiệp trong mỏ Huyết Thực, vốn là làm ba năm tháng, sau đó ăn cả năm, hơn nữa mỏ hiện tại đang khô cạn, phải sang năm mới dồi dào trở lại.

“Cũng tùy các người.”

Nghĩ một lát, Hồ Ma nói: “Nhưng ta có việc gấp, ngày mai phải lên đường, các người cứ lo liệu ổn thỏa việc trong mỏ rồi hãy về.”

Dặn dò xong, hắn liền vào xem Ô Nha, nữ tử này bị ý thức của Hắc Thái Tuế xâm nhập, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Ban đầu, Hồ Ma không có cách nào, nhưng sau khi nói chuyện với Địa Qua Thiêu và Lão Toán Bàn, hắn đã nảy ra một số ý tưởng.

Hiện giờ đạo hạnh của hắn đã phá vỡ bốn cột, Thủ Tuế môn đạo cũng đã nhập phủ, dần dần hắn cũng đã mò ra một số manh mối, vốn định chờ bản thân hồi phục hoàn toàn rồi mới ra tay giúp nàng.

Nhưng giờ phải về Minh Châu, cũng không biết sẽ trì hoãn bao lâu, vậy chi bằng nhân tiện xem thử nàng, ý tưởng hiện giờ của Hồ Ma, chính là sử dụng thuật tiêu trừ lời nguyện của

nhà họ Hồ, cộng thêm pháp tướng của Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn của mình, áp chế linh hồn nàng, sau đó tiêu diệt ý thức của Thái Tuế.

Bởi vì dù sao chuyên môn của hắn cũng không đúng, nên làm việc rất cẩn thận, chỉ có thể tiến hành từng chút một, trong thời gian ngắn không thể có hiệu quả, nên sau khi sắp xếp xong, hắn liền nhờ Lão Toán Bàn trông nom, bản thân phải đến Minh Châu giải quyết xong việc mới quay lại.

Hiện giờ Lão Toán Bàn sợ nhất là Hồ Ma hỏi chuyện “người bằng hữu kia”, còn những chuyện khác đều vui vẻ đồng ý.

Đặc biệt là sau khi Hồ Ma đồng ý sau này sẽ mang cho lão chút Huyết Thực hoàn, lão càng đảm bảo sẽ coi Ô Nha như tổ sư gia mà thờ phụng...

Tận dụng đêm tối thi triển pháp thuật, sau khi sắp xếp ổn thỏa việc trong mỏ, Hồ Ma liền tiến vào linh miếu bản mệnh sau khi ngủ, đến trước lư hương, gọi ba lần, giọng nói của Địa Qua Thiêu mới đột nhiên vang lên: “Tiền bối, tiền bối, ta đây...”

“Vừa nãy đang bận...”

“...”

‘Nửa đêm nửa hôm người bạn cái gì?’

Hồ Ma cảm thấy có chút kỳ quái, người chuyển sinh gọi vào ban đêm, cơ bản đều có thể gọi được.

Dù sao thế giới này cũng không có hoạt động giải trí phong phú vào ban đêm.

Trước đây gọi Nhị Oa Đầu thỉnh thoảng không gọi được, là bởi vì lão già này thích đi kỹ viện, còn Địa Qua Thiêu...

“Ta cũng không có việc gì quan trọng, chỉ muốn nói với người một tiếng, vụ lớn mà ta nói trước đây, hiện giờ đã có manh mối rồi.”

Ổn định tinh thần, Hồ Ma nói: “Nếu người không bận, ngày mai chúng ta cùng nhau lên đường về Minh Châu, nghĩ cách kiếm chút chuyện lớn để làm.”

“Về sao?”

Địa Qua Thiêu hơi kinh ngạc: “Chưa làm một vụ nào ở đây, đã phải về rồi sao?”

Hồ Ma bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Vụ này đã làm xong rồi, người đến chậm, không kịp tham gia, còn vụ tiếp theo phải làm, lại ở Minh Châu, ta cũng cần nhắc đến việc người không giỏi đi đường, nên mới đến báo cho người một tiếng...”

“Tiền bối, ngài đối với ta thật tốt...”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu nghe ra có chút cảm động: “Bọn họ làm việc, đều không muốn mang theo ta...”

“Chỉ có ngài, vậy mà còn lo lắng ta chạy chậm, không theo kịp...”

“...”

Lời này khiến Hồ Ma cảm thấy chua xót, đang định an ủi nàng, lại nghe thấy nàng nói: “Nhưng tiền bối cứ yên tâm, ta đã rút kinh nghiệm rồi.”

“Hiện giờ ta đang học pháp với một vị lão sư phụ Phụ Linh trong núi này, chúng ta vừa mới thảo luận xong, chờ ta học được bản lĩnh của ông ấy, sẽ không sợ đuổi theo không kịp nữa, ngày mai chúng ta về lúc nào?”

“...”

“Học pháp?”

Câu nói bất ngờ này khiến Hồ Ma hoang mang, nói: “Nửa đêm nửa hôm học pháp gì?”

“Tiểu quỷ khiêng kiệu!”

Địa Qua Thiêu nói: “Lần này không kịp tham gia, ta liền tự kiểm điểm bản thân, con người phải nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, đúng bệnh hẵng bốc thuốc mới có thể tiến bộ, mấy ngày nay, tiền bối lại không gọi ta, nên ta tự mình đi hỏi thăm, làm sao để có thể đi đường nhanh nhất.”

Chương 1006. Tuyệt chiêu lên đường (2)

Chương 1006: Tuyệt chiêu lên đường (2)

“Hỏi rất nhiều người, đều nói bản lĩnh Tiểu quỷ khiêng kiệu của Phụ Linh môn đạo, vừa dễ học, vừa đơn giản, nên ta liền đến đây.”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma bị sự cố gắng của nó làm cho kinh ngạc: “Người ta đồng ý dạy ngươi sao?”

Ngươi muốn học là một chuyện, nhưng người trong môn đạo đều coi bản lĩnh là tuyệt kỹ, ngươi tự nhiên tìm đến cửa, người ta chưa chắc đã quan tâm đến ngươi...

“Bây giờ vẫn chưa đồng ý...”

Địa Qua Thiêu nói: “Nhưng ta đã trối ông ta lại rồi, lát nữa cắt ông ta vài nhát, hẳn là sẽ đồng ý dạy ta...”

“...”

Hồ Ma lập tức hiểu ra, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài, nói: “Vậy được!”

“Ngươi cũng không cần gấp gáp, ngày mai chúng ta xuất phát vào ban đêm, không cần gấp gáp, chỉ cần đi trên cùng một con đường, có thể cảm nhận được bóng dáng của đối phương ở gần bên trái là được.”

“...”

Hẹn xong thời gian xuất phát với nàng, Hồ Ma rời khỏi linh miếu bản mệnh, trong lòng có chút cảm khái, Địa Qua Thiêu cũng là một cô nương cố gắng và cầu tiến, còn biết nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình...

Hắn âm thầm suy nghĩ một chút, cũng biết bản lĩnh đi đường bằng tiểu quỷ mà Địa Qua Thiêu nói.

Bản lĩnh này dường như xuất phát từ Phụ Linh, nhưng Tẩu Quỷ Nhân cũng có thể học được, Hình Hồn, Bá Hí cũng đều có người học.

Về lý thuyết, nếu có hai Tiểu Hồng Đường, một đi trước, một đi sau, kiêng kiệu đi đường, cũng giống như vậy.

Nhưng đây là phương pháp đi đường đơn giản nhất, cũng có nhiều sơ hở, hình như hắn còn lựa chọn khác?

Trong lòng hắn không khỏi nhớ đến thu hoạch lần này ở trấn Thạch Mã.

Vì vậy, đêm hôm đó, hắn miễn cưỡng ngủ một giấc, ngày hôm sau, ăn no căng bụng Thanh thực ở trong mỏ, sau đó thu dọn đồ đạc, lần này quay về, hắn không cưỡi ngựa, cũng không mang theo hành lý công kênh, chỉ đeo thanh Phạt Quan đại đao sau lưng.

Đến tối, hắn liền đến bên ngoài mỏ Huyết Thực, đi theo đường nhỏ, một đường xuống đường cái, từ xa nhìn thấy quan đạo rộng lớn, dưới ánh trăng trải dài về phía xa.

Hắn chờ một lát, ước chừng thời gian đã chín muồi, liền đứng ở giữa đường cái, từ từ thở ra, sau đó nhắm mắt lại, âm thầm vận công, lập tức dựa vào hai cột đạo hạnh của mình, miễn cưỡng ngưng tụ ra pháp tướng.

Hiện giờ đạo hạnh vẫn chưa được bổ sung đầy đủ, pháp tướng cũng không được đầy đủ cho lắm, nhưng miễn cưỡng có

thể hiện ra hình dáng, chỉ là không được chân thật hoàn chỉnh như lúc đạo hạnh đầy đủ, chỉ có linh hồn mơ hồ xuất hiện.

Sau đó, hắn liền nhìn về phía trần Thạch Mã, mượn cái ấn trống rỗng ở trong ngực, mơ hồ cảm ứng, dường như khoảng cách ở giữa đã bị vượt qua, trong linh hồn, lại mơ hồ cảm nhận được cây du già kia, và thứ trên cây.

Cái ấn trống rỗng đã bị hắn lấy đi, nhưng áo giáp sắt gỉ, ủng Lượng Thiên vẫn còn trên cây.

Hơn nữa, Nhất Tiễn Giáo đã đi vào quỹ đạo, những thứ được treo trên cây trước đây, thỉnh thoảng vẫn được treo lên.

Hít sâu một hơi, Hồ Ma liền thử tập trung chú ý vào đôi ủng, sau đó, nhẹ nhàng dậm chân.

“Vèo!”

Một sợi dây liên kết vô hình xuất hiện, một chiếc ủng rơi xuống khỏi cây, lặng lẽ rơi xuống đất, biến mất, còn trên chân Hồ Ma, lại xuất hiện hư ảnh chiếc ủng kia, chỉ là không nhìn rõ, mơ hồ như bị một đám bóng đen bao phủ.

Hắn lại dậm chân còn lại, chiếc ủng khác rơi xuống đất, cũng bao phủ lên chân hắn.

Lúc trước khi đối phó với nhị công tử nhà họ Mạnh, Hồ Ma đã sử dụng một lần, nhưng lúc đó không suy nghĩ kỹ, giờ mới bắt đầu thử làm quen với pháp môn này, hiện giờ hai chiếc ủng đã ở dưới chân, hắn liền bước chân về phía trước.

Quan đạo rộng lớn trước mắt, đầy bụi đất, vắng vẻ không một bóng người, giờ hắn sải bước tiến lên, chỉ dùng ba phần sức lực, nhưng càng đi càng thuận lợi, cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu lùi về phía sau với tốc độ nhanh chóng, cuồng phong lướt qua tai cũng ngày càng dữ dội.

“Quả nhiên, áo giáp sắt gĩ và ủng Lợng Thiên này, thật ra đều là tuyệt kỹ có sẵn...”

Trong lòng âm thầm nghĩ, lần này mình thật sự không uổng công.

Lần này nhập phủ, hấn đã đi đường tắt, một bước thu được thành quả bằng với mười năm, hai mươi năm, thậm chí là ba mươi năm khổ luyện của những người nhập phủ Thủ Tuế khác, quan trọng nhất là, tu luyện thành công Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, chỉ là nền tảng, lại còn được tặng thêm hai tuyệt kỹ.

Tính ra như vậy, trong môn đạo Thủ Tuế mà hấn nhập phủ, hấn đã đẩy ra hai cánh cửa phủ, và có hai bản lĩnh có sẵn.

Đúng lúc đang tận dụng màn đêm vắng vẻ, sải bước đi đường, không lâu sau, liền nghe thấy tiếng cười như chuông bạc từ phía trước, âm khí lạnh lẽo, từ con đường nhỏ, xéo vào đường cái.

Nhìn kỹ, chính là Địa Qua Thiệu, cách ăn mặc của nàng, như một bà địa chủ trẻ tuổi, giờ đang ngồi xổm trên một chiếc kiệu gỗ, mơ hồ như bị một đám hắc khí bao phủ, nhanh chóng bay về phía trước.

Dưới kiệu, bảy tám tiểu quỷ mặt mũi bầm dập, mười mấy cái chân nhanh chóng di chuyển, trông rất thảm hại. Địa Qua Thiệu ngồi trên kiệu, quay đầu lại nhìn thấy Hồ Ma, liền hưng phấn kêu lên: “Nhanh lên tiền bối...”

“... Ngươi chậm rồi!”

Chương 1007. Tiểu Quỷ không kiêu và ụng Lượng Thiên (1)

Chương 1007: Tiểu Quỷ không kiêu và ụng Lượng Thiên
(1)

“Gia hỏa này...”

Hồ Ma không ngờ Địa Qua Thiêu lại tỉnh mắt như vậy, còn ngang nhiên chào hỏi, trong lòng có chút bất đắc dĩ, lý do hắn đợi Địa Qua Thiêu đi cùng một khoảng thời gian, là lo lắng nàng không đáng tin, làm chậm trễ thời gian.

Nhưng đã là người chuyển sinh, cho dù quen biết nhau, tốt nhất cũng nên ít giao thiệp, nhiều nhất chỉ là gật đầu chào hỏi, sau đó ai bận việc người này.

Còn nàng, hoàn toàn không để ý đến chuyện này, ngược lại còn hưng phấn la hét, cây roi liễu trong tay giơ lên cao, cười nói: “Chạy nhanh lên, chạy nhanh lên, đuổi kịp hắn!”

Đám Tiểu Quỷ không kiêu nghe vậy, lập tức khóc lóc kêu gào: “Nãi nãi, chạy đủ nhanh rồi...”

“Hôm qua vừa bị nãi nãi đánh, hôm nay eo còn đau đây, chạy không nổi...”

“...”

Địa Qua Thiêu nghe vậy, lập tức trừng mắt, lấy một nắm tiền giấy, rải lên cao, nói: “Hôm qua đã nói phải nghe lời ta, lợi ích nhiều lắm...”

“Nãi nãi ta tay trái cầm roi liễu, tay phải nắm đầy tiền, các ngươi muốn cái nào, nói thử xem?”

Vừa nói, những tờ tiền giấy này bay phân phật, rơi xuống hai bên kiệu, rơi trúng đầu không ít Tiểu Quỷ.

Đám Tiểu Quỷ này mặt mũi bầm dập, ủ rũ, nhưng bị tiền giấy đập trúng, lại lập tức phấn chấn tinh thần, thậm chí hai mắt còn sáng lên, đám chân ngắn đều di chuyển rất nhanh, gào thét: “Không đau nữa...”

“Nãi nãi chịu cho tiền thưởng, tốt hơn tên chủ nhà trước kia nhiều, hơn nữa nãi nãi nhẹ nhàng, không cần nãi nãi dùng roi liễu đánh, chúng ta cũng có thể chạy nhanh hơn bất cứ ai!”

“...”

Vừa nói, âm phong bên cạnh gào thét, thật sự ngày càng nhanh hơn, suýt chút nữa đã bỏ Hồ Ma lại phía sau.

“Ha ha, ngây thơ!”

Hồ Ma nhìn theo phía sau, cũng cảm thấy buồn cười: “Đây là muốn so tài với ta sao?”

Đường đường là hậu nhân Hồ gia, chủ nhân của Bất Thực Ngưu, đương nhiên sẽ không làm chuyện trẻ con như vậy...

... Vừa nghĩ, hắn vừa tăng tốc bước chân, như có gió thổi dưới chân, trong nháy mắt đã đuổi kịp, thậm chí còn bỏ xa cả Địa Qua Thiêu đang ngồi trên kiệu.

Không phải là muốn so tài với Địa Qua Thiêu, mà là muốn xem thử umber Lượng Thiên và Tiểu Quỷ khiêng kiệu cái nào nhanh hơn.

Trước đây hắn đã so tài với nhị công tử nhà họ Mạnh một lần, nhưng lần đó, lúc nhị công tử nhà họ Mạnh lên kiệu, đám Tiểu Quỷ đã bị đánh cho một trận, bị thương nguyên khí, nên

chạy không nhanh, giờ là lúc để xem thử bản lĩnh của ai cao hơn.

“Không hổ là tiên bối, pháp môn đi đường thật cao minh...”

Địa Qua Thiêu nhìn theo phía sau, cũng thầm tán thưởng, sau đó rải ra một lượng lớn tiền giấy, thúc giục đám Tiểu Quỷ khiêng kiệu, nhanh chóng đuổi theo phía sau.

“Con nhóc này là tối qua mới học được pháp môn Tiểu Quỷ khiêng kiệu sao?”

Hồ Ma nhận ra Địa Qua Thiêu đuổi theo rất nhanh, trong lòng có chút nghi hoặc: “Mới một ngày, đã chạy nhanh như vậy rồi?”

Hắn hơi lơ là cảnh giác, nhìn kỹ hai lần, mới mượn nhãn lực nhập phủ, phát hiện ra manh mối.

Haiz, những tờ tiền giấy kia, đều có pháp lực?

Trước đây, để diễn cho tròn vai, hắn đã bị tiền giấy của Địa Qua Thiêu đập trúng đầu, một lần mất đi không biết bao nhiêu đạo hạnh.

Đạo hạnh chính là sinh khí, liên quan mật thiết đến sự sống chết của con người, bởi vậy đối với người bình thường, số tiền giấy này chính là mua mạng.

Mà giờ nó rải ra một lượng lớn như vậy, lại là tiền giấy đã mua mạng người.

Số tiền giấy này rải ra ngoài, là mua mạng sống của người sống, nhưng cho đám Tiểu Quỷ này, chính là ban thưởng cho chúng, thật sự không biết là hào phóng đến mức nào, nhà nào có thể lãng phí pháp lực như vậy?

Cũng khó trách đám Tiểu Quỷ khiêng Địa Qua Thiêu, rõ ràng trông mặt mũi bầm dập, chịu không ít thiệt thòi, nhưng

hiện giờ khiêng nàng lại hăng hái như vậy, chỉ cần mình hơi lơ là, liền bị nàng đuổi kịp.

Nói thế nào nhỉ, chuyện này giống như dùng Huyết Thực để sai khiến Tiểu Quỷ vậy.

Trong lòng cảm thán, Hồ Ma liền tăng tốc độ, nhanh chóng bỏ xa Địa Qua Thiêu.

Lần so tài này, hắn cũng hiểu rõ hơn về bí thuật này, thế giới này, con người đi đường đều dựa vào hai chân, cho dù nhà giàu có, cũng là dựa vào la, ngựa, người trong môn đạo có bí thuật, nhưng cũng đều phải tiêu hao năng lượng.

Pháp môn đi đường của Địa Qua Thiêu, dựa vào tiền giấy đã mua mạng người, còn hắn mượn ửng Lượng Thiên đi đường, lại không ngừng tiêu hao đạo hạnh của bản thân.

Lúc trước mượn bản lĩnh của ửng Lượng Thiên này, đuổi theo nhị công tử nhà họ Mạnh, bởi vì chỉ đuổi một đoạn ngắn, nên không nhận ra, giờ mới phát hiện, tiêu hao đạo hạnh cũng khá nhanh, không kém gì so với một nén hương, tương đương với việc tiêu hao năng lượng khi thi triển một tuyệt kỹ.

Nhưng nếu nói đến pháp môn đi đường lợi hại nhất, dường như là mượn đường Âm Phủ?

Loại pháp môn đó, xuất quỷ nhập thần, lợi hại nhất, chỉ là bản thân hắn không hiểu rõ lắm, sau này phải hỏi Nhị Oa Đầu mới được.

Thuật pháp trên đời này, phạm là có liên quan đến Âm Phủ, đều thần bí kỳ quái, người ngoài không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là trong Thủ Tuế môn đạo, lại càng không hề liên quan đến Âm Phủ.

Chương 1008. Tiểu Quỷ không kiêu và ụng Lượng Thiên (2)

Chương 1008: Tiểu Quỷ không kiêu và ụng Lượng Thiên
(2)

Hồ Ma hiện giờ biết có “Âm Phủ”, nhưng lại không thể nói rõ đó là cái gì, rất lâu về trước, đã nghe Tẩu Quỷ Nhân nói, Quỷ Môn Quan trên thế gian này đã đóng lại, bởi vậy mới có nhiều tà ma cổ quái như vậy, lưu lại ở nhân gian.

Nhưng trên thực tế, lại có Hương Nha Đầu, người dẫn đường Âm Ty, có thể đưa linh hồn người chết đến trước cánh cửa đen, lại có mượn binh thiếp, có thể từ bên trong Âm Ty, mượn tới âm binh.

Thậm chí còn có cái gọi là tồn tại Âm Ty trong miệng Địa Qua Thiêu, có thể ghi lại tội lỗi của con người...

... Chỉ có thể nói, đó là một thế giới quỷ dị và rộng lớn, bản thân hắn hiện giờ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, vẫn chưa dám tìm hiểu sâu.

Trong lòng suy nghĩ, vừa làm quen với tuyệt kỹ và bản lĩnh nhập phủ, vừa tiến về Minh Châu.

Hai người bọn họ, người đuổi ta theo, chỉ trong một đêm, đã đi được hơn hai trăm dặm.

Mãi đến khi tiếng gà gáy vang lên từ ngôi làng bên đường, mới giảm tốc độ, sau đó tìm chỗ nghỉ ngơi ở hai bên đường cái.

Từ mỏ Huyết Thực đến trang trại của mình, nếu cuỡi la, ngựa bình thường, phải mất tám chín ngày, cho dù không tiếc sức ngựa, liều mang đi đường, như Địa Qua Thiêu trước đây, đi cả ngày lẫn đêm, cũng phải mất hơn ba ngày.

Nhưng giờ đây mượn ửng Lượng Thiên, chỉ cần chạy hai đêm là đủ rồi.

Tuy nhiên, sau khi dừng lại tính toán, hấn cũng phát hiện, việc mượn pháp đi đường này, tiêu hao đạo hạnh cũng không ít, nếu mình dốc toàn lực đi đường, chỉ dựa vào ba cột đạo hạnh này, e rằng cứ chạy khoảng hai canh giờ, là phải dừng lại nghỉ ngơi một chút.

So sánh với Địa Qua Thiêu, ưu điểm và nhược điểm đều rất rõ ràng.

Trong khoảng cách ngắn, bản thân mình nhanh hơn Địa Qua Thiêu, có thể bỏ xa nàng bất cứ lúc nào, nhưng nếu nói đến đi đường dài, dường như lại không bằng nàng.

Tuy nhiên, số tiền giấy mà nàng rải ra như vậy, tiêu hao chính là tích lũy của nàng, nói cho cùng, vẫn không bằng mình mượn ửng Lượng Thiên đi đường nhẹ nhàng, tiết kiệm sức lực hơn.

Như hiện giờ trời đã sáng, hấn chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, bổ sung chút thể lực, nên không vào làng, mà tìm một ngôi miếu, nghỉ ngơi, ăn hai miếng thanh thực, lấy chút nước suối bên cạnh, tạm thời lấp đầy bụng.

Dùng ửng Lượng Thiên đi đường, ban ngày cũng có thể thi triển pháp thuật, chỉ là dễ gây kinh hãi, hơn nữa ngày đêm liên tục, đạo hạnh cũng tiêu hao quá nhanh.

Điều này tốt hơn Địa Qua Thiêu, pháp môn Tiểu Quỷ khiêng kiệu của nàng, chỉ có thể dùng vào ban đêm.

Nghỉ ngơi một ngày, chờ đến hoàng hôn buông xuống, màn đêm lại đến, Hồ Ma liền đến đường cái, lần nữa thi triển pháp thuật, sải bước tiến về phía Minh Châu, giờ đã thành thạo hơn, tốc độ còn nhanh hơn đêm hôm trước.

Đến nửa đêm, đã vào địa phận Minh Châu, liền giảm tốc độ, đợi đến khi sương mù dày đặc, trời sáng, liền trả lại ủng Lượng Thiên.

Ước chừng khoảng cách từ đây đến Lão Âm Sơn chỉ còn khoảng hai ba mươi dặm, đi bộ là có thể đến.

“Hà?”

Vừa đến đây, nhìn từ xa, liền thấy giữa những ngôi làng, bên đường cái, lại xuất hiện thêm nhiều lá cờ xanh, dựng đứng ở khắp nơi.

Có lá cờ chỉ được dựng ở đầu làng, bên cạnh cây cối, cũng có một số lá cờ được người ta giơ cao, các môn đồ mặc áo xanh đội mũ xanh, chậm rãi đi theo phía sau lá cờ, đi xuyên qua con đường đất nông thôn, những người dân đang bận rộn làm việc trên cánh đồng hai bên, nhìn thấy từ xa, vội vàng quỳ lạy.

Trên những lá cờ xanh đó, không ngoại lệ, đều có một chữ “Lý”, cộng thêm thần thái và trang phục của bọn họ, Hồ Ma không khó để đoán ra, nhất định là người của một giáo phái nào đó.

Chỉ là, những giáo phái như vậy, thường đều cẩn thận dè dặt, không dám lộ diện, ngay cả Nhất Tiễn Giáo có thanh thế như vậy, đã quyết tâm tạo phản, cũng chỉ dám trốn trong núi, sao Thanh Liên Giáo này, lại ngang nhiên lộ diện bên ngoài như vậy?

Hắn cảm thấy kỳ quái trong lòng, nhưng không muốn gây chuyện, nên không thèm nhìn thêm, từ cánh đồng xa xa, một

luồng âm phong thổi về phía này, lại là Địa Qua Thiêu đang la hét, chỉ chậm hơn mình nửa nén hương, cũng đã đến nơi này rồi.

Lúc này, nàng đang rất phấn khích, đám Tiểu Quỷ khiêng kiệu càng phấn khích hơn, trực tiếp xông về phía trước.

Bất ngờ, trên đường cái, có người giơ cao lá cờ xanh, đi ở giữa đường, người đi đường và la, ngựa đều phải tránh sang một bên, Địa Qua Thiêu xông đến bất ngờ như vậy, vừa lúc va chạm với bọn họ.

Dưới lá cờ, môn đồ đang bùng lư hương, cảm nhận được âm phong, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, quát lớn:

“Pháp đàn Chân Lý, không thể xông vào!”

“...”

Vừa nói, âm khí vô hình trong lá cờ phía sau, đột nhiên tản ra xung quanh.

“Dừng...”

Trông có vẻ nguy hiểm, nhưng Địa Qua Thiêu trong lòng biết rõ, thấy sắp va chạm, liền hô lên một tiếng, cây roi liễu trong tay giơ lên hư không vung một cái, đám Tiểu Quỷ khiêng kiệu liền lập tức dừng chân, còn cách lá cờ kia một khoảng khá xa!

Nhưng cũng nghe thấy môn đồ dưới lá cờ quát lớn, hơn nữa còn có âm phong ập đến, thật sự rất vô lễ.

Đám Tiểu Quỷ khiêng kiệu này, sau hai ngày chung sống, đã quy thuận dưới trướng Địa Qua Thiêu, lập tức mắng chửi om sòm:

“Yêu nhân phương nào, dám đắc tội với nãi nãi nhà ta?”

“Vậy thì đánh!”

“ ... ”

Địa Qua Thiêu ngồi trên kiệu, cũng đuổi người một cái, liếc nhìn xuống dưới lá cờ xanh, cười lạnh nói: “Chúng ta là Bạch Yêu Tiểu Cung Phụng của Hồng Đăng Nương Nương Hội, ngươi là ai, dám ức hiếp ta trên địa bàn của Hồng Đăng Hội?”

Chương 1009. Thanh Nguyên Hồ gia (1)

Chương 1009: Thanh Nguyên Hồ gia (1)

Hồng Đăng Hội có Hồng Hương, Thanh Hương, Bạch Hương, phân chia đệ tử dựa vào điều này, Cung Phụng cũng được phân chia dựa vào điểm này.

Bởi vì màu sắc dây lưng khác nhau, nên được gọi là Bạch Yêu, Thanh Yêu, Hồng Yêu.

Địa Qua Thiêu là người gia nhập Hồng Đăng Hội từ Thanh Y Bang, không nhận nhiệm vụ chính thức, chỉ được ban cho chức vị Cung Phụng, nhưng chức vị Cung Phụng này của nàng, cũng không phải do Hồng Đăng Hội đích thân bồi dưỡng, nên chỉ là Bạch Yêu Tiểu Cung Phụng.

Tất nhiên, khác với đệ tử, chương quỹ, v.v..., những người gia nhập hội để kiếm sống, phần lớn là Bạch Yêu Cung Phụng, địa vị trong hội không cao, nhưng không có nghĩa là bản lĩnh nhỏ.

Hơn nữa hiện giờ không phải ở trấn Thạch Mã, mà là đã trở về Minh Châu phủ, đây chính là địa bàn của Hồng Đăng Nương Nương, ngay cả đệ tử trong hội, cũng không có nhân vật giang hồ nào dám trêu chọc, huống chi là một Cung Phụng rõ ràng có dị thuật?

Trong trường hợp bình thường, sau khi danh hiệu được xướng lên, đối phương sẽ vội vàng nịnh nọt, Bạch Yêu Tiểu Cung Phụng vẫn có thể dọa được người.

“Hồng Đăng Hội?”

Nào ngờ, người dưới lá cờ xanh, thấy đám Tiểu Quỷ dưới trướng Địa Qua Thiêu ăn nói tục tĩu, mắng chửi vô cùng hung dữ, lại thấy Địa Qua Thiêu vừa lên đã xưng là Bạch Yêu Tiểu Cung Phụng, trên mặt lại chỉ lộ ra vẻ chế giễu: “Ban ngày ban mặt đuổi quỷ, Hồng Đăng Hội thật ngông cuồng!”

Hiện giờ mới sáng sớm, sương mù chưa tan hết, mặt trời cũng chưa ló dạng, nhưng gà đã gáy rồi.

Hồ Ma vừa hùng đông đã thu hồi pháp thuật, còn Địa Qua Thiêu vì ham đi đường, đến giờ vẫn chưa tiến đám Tiểu Quỷ đi.

Đối phương vừa mở miệng, liền chỉ trích Địa Qua Thiêu, lời lẽ gay gắt, ra vẻ bề trên, thật sự có chút vô lễ, nhìn kỹ, lại có chút phong thái của quan phủ.

Địa Qua Thiêu nghe vậy, lập tức trừng mắt: “Ồ? Khẩu khí lớn đấy, muốn gây sự với ta phải không?”

Vừa mắng xong, đám Tiểu Quỷ khiêng kiệu bên cạnh cũng hòa theo mắng chửi om sòm.

Môn đồ dưới lá cờ xanh, không nói thêm gì nữa, chỉ rút từ trong tay áo ra một lá cờ sắc sỡ, lạnh lùng tiến lên, xem ra không nói một lời, liền muốn ra tay.

Địa Qua Thiêu tuy không biết đạo hạnh của đối phương, nhưng cũng không sợ hãi, cũng lấy một nắm tiền giấy trong tay, ra vẻ muốn rải, nhưng ánh mắt lại đảo quanh, đang tìm kiếm vị trí của Hồ Ma, xem hắn có ở xa không.

“Hai bên dừng tay cho ta, đừng ồn ào, càng đừng động thủ, kéo dọa những người dân ra đồng làm ruộng...”

Đúng lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, lại nghe thấy tiếng quát lớn từ bên cạnh, chỉ thấy từ trong bụi cỏ khô, một chiếc kiệu ló ra.

Khiêng kiệu là hai con chồn vàng khỏe mạnh, người ngồi trên kiệu là một bà lão gầy gò, tay cầm tẩu thuốc, trông như vừa đi uống rượu về, kiệu lắc lư, bà cũng lắc lư theo.

Đến gần, bà lão gõ gõ tẩu thuốc, nói: “Bình thường các người đi lại xung quanh, ta không quản, sao hôm nay lại ngông cuồng như vậy, sáng sớm đã muốn động thủ đánh người?”

“Các người cẩn thận đấy, Thất Cô Nãi Nãi bình thường nhường nhịn các người, nhưng nếu chọc giận ta, để giày này các người chịu không nổi đâu!”

“...”

Người dưới lá cờ xanh, thấy bà lão này đến, liền cười lạnh một tiếng, biết thân phận của bà ta không dễ chọc, nhưng cũng không muốn nói lời mềm mỏng trước mặt bà, chậm rãi thu lá cờ vào trong tay áo, hừ lạnh một tiếng, dẫn người rời đi.

Ngay cả Địa Qua Thiêu cũng cảm thấy kinh ngạc, lẩm bẩm một tiếng, nhìn về phía bà lão.

“Chà, cô nương này xinh đẹp đấy...”

Thất Cô Nãi Nãi ngồi trên kiệu, đến trước mặt Địa Qua Thiêu, đánh giá nó một lượt, trong mắt còn mang theo chút men say, hạ giọng nói: “Đám người vừa nãy, kiêu ngạo lắm, ngày nào cũng đến gây sự, còn nhân lúc trời tối đo đạc ruộng đất...”

“Thất Cô Nãi Nãi ta quen biết với Hồng Đăng Hội các người, mới đến đây khuyên cô nương một câu, người ta bình hùng tướng mạnh, nhân vật lớn trong Hồng Đăng Hội các người đều trốn tránh, người đừng chọc vào bọn họ!”

“...”

Vừa nói, bà ta vừa lắc lư, đi qua đường cái, lại chui vào bụi cỏ khô bên kia.

Chỉ còn lại Địa Qua Thiêu đứng ngây người tại chỗ: “Mới mấy ngày nay, sao người của Hồng Đăng Hội chúng ta lại không thể nông cuồng nữa rồi?”

“Nếu ở đây cũng không thể ngang ngược, vậy ta gia nhập Hồng Đăng Hội làm gì?”

“...”

Vừa suy nghĩ, vừa muốn đi tìm Hồ Ma bàn bạc, nhưng ngẩng đầu lên nhìn, con đường phía trước trống trơn, Hồ Ma đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Xem ra lần này thật sự là lai giả bất thiện...”

Nói về Hồ Ma, hẳn cũng thấy đám người cầm cờ Thanh Liên kia kiêu ngạo, ngang ngược như vậy, liền ý thức được chuyện xảy ra ở Minh Châu lần này, không hề đơn giản.

Vốn còn đang suy nghĩ có nên vào trang trại, xem Lý Oa Tử bọn họ thế nào, giờ cũng không cần nữa, trực tiếp quay người đi về phía Lão Âm Sơn, sau khi vào núi, liền đốt ba nén hương.

“Cung thỉnh Sơn Quân giáng lâm...”

“...”

Lời còn chưa dứt, liền thấy trong núi nổi lên một trận gió thơm, bản thân cảm thấy cơ thể như bay lên.

Hắn nhận ra luồng gió này, liền không chống cự, mặc cho luồng gió cuốn mình đi, cơ thể lắc lư, trời đất quay cuồng, đầu óc cũng choáng váng, rất nhanh, liền ngửi thấy mùi rượu thịt thơm phức, bên tai nghe thấy tiếng người cười nói vui vẻ.

Chương 1010. Thanh Nguyên Hồ Gia (2)

Chương 1010: Thanh Nguyên Hồ Gia (2)

Mở mắt ra, hắn phát hiện mình đã đến một ngôi làng, trước mặt là ba năm chiếc bàn gỗ, có người đang nâng chén chúc tụng trên bàn, còn hắn lại ngồi bên cạnh một chiếc bàn thờ.

Quay đầu lại nhìn, thấy Sơn Quân đang ngồi ngay ngắn phía sau bàn thờ, trước mặt còn bày ba chén rượu chay.

“Lại ăn tiệc sao?”

Hồ Ma nhìn xung quanh, thấy bữa tiệc này hình như là tiệc đầy tháng của một đứa trẻ, có một cặp vợ chồng nông dân, đang bế đứa bé cho những người đến dự tiệc xem, trong lễ vật cúng bái trên bàn thờ của Sơn Quân, cũng có ba quả trứng đỏ.

Tất nhiên, bọn họ chỉ là thành kính, không biết Sơn Quân thật sự ở đây, ngồi phía sau bàn thờ, cũng không biết đã có thêm một Hồ Ma ở đây.

Nhưng Hồ Ma nhìn lại thấy tò mò, hắn biết Sơn Quân thích náo nhiệt, chỗ nào có cúng bái, là sẽ đến chỗ đó, nhưng...

... Tiệc đầy tháng của đứa bé cũng đi ăn sao?

“Người ta cố ý bày bàn thờ cúng ta, ta lại rảnh rồi, không đến hưởng dụng thì sao được?”

Sơn Quân đoán được suy nghĩ của Hồ Ma, nhàn nhạt đáp, vừa nói, ánh mắt liếc nhìn hắn một cái, cũng chậm rãi gật đầu: “Lần này bản lĩnh tiên bộ không nhỏ, rốt cuộc cũng có chút phong thái của con cháu Mười Họ!”

“Hả?”

Hồ Ma nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc.

Cái gì gọi là có chút phong thái?

Bản thân hắn lần này, chỉ trong vòng một tháng, đã nhập phủ, đẩy ra hai cánh cửa phủ, tu luyện thành công Đại Uy Thiên Công Tướng Quân Ấn, rèn thành Phật Quan hung đao, đột phá ba cột đạo hạnh...

... Đây đâu chỉ là có chút tiến bộ, căn bản là thay đổi long trời lở đất.

So với bản thân trước khi đến mộ Huyết Thực, có thể nói là lột xác hoàn toàn, ngài nói ta thoát thai hoán cốt cũng không quá, sao lại tỏ ra bình tĩnh như vậy?

“Khí vận của nhà họ Hồ đều ở trên người ngươi, có được sự tiến bộ này, chẳng phải là lẽ thường tình sao?”

Sơn Quân vừa hưởng dụng rượu chay cúng bái của người dân trong núi, vừa liếc nhìn Hồ Ma, nói: “Ngược lại, nếu ngay cả chút tiến bộ này cũng không có, lần này gọi ngươi về, ngược lại ta phải lo lắng cho ngươi, không biết ngươi có thể chống đỡ nổi hay không!”

“Vâng.”

Nghe Sơn Quân nói vậy, Hồ Ma cũng nghiêm túc lại.

Nghĩ đến khoảng thời gian này, bản thân bị lá cờ kia quấy nhiễu, lại liên tưởng đến kẻ kỳ quái gặp dưới chân núi, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng: “Tiền bối gọi ta về, nói trong nhà có khách không mời mà đến, ngài nói đến là...”

“...”

“Đương nhiên là người nhà họ Hồ.”

Son Quân nhàn nhạt nói: “Bọn họ theo chân người của Chân Lý Giáo đến Minh Châu thành, không cần nói cũng biết, là đến tìm người, mấy ngày nay, người cũng cảm thấy khó chịu đúng không?”

“Vâng.”

Hồ Ma trầm giọng đáp, nhưng vẻ khó xử trên mặt lại không giấu được: “Nhà họ Hồ, sao còn người? Không phải đã chết hết, chỉ còn lại mình ta sao?”

Đây là chuyện mà hắn luôn thắc mắc sau khi nghe tin từ nhị công tử nhà họ Mạnh.

Son Quân nói: “Mười Họ đều là dòng họ lớn, từ khi Thái Tuế giáng thế, đã được hưởng khí vận thiên hạ, con cháu đông đúc, tộc nhân đông đảo, một nhất tộc tổ từ, có thể sánh ngang với tổng số Hỏa Đường của các châu huyện khác, một chi tộc khổng lồ rộng lớn như vậy, sao có thể chỉ còn lại một mình người?”

Nghe vậy, Hồ Ma trong lòng đã dâng lên muôn vàn kỳ quái.

Vấn đề này, trước đây hắn cũng từng nghĩ đến, Mười Họ người ta, phú quý thể diện cỡ nào.

Nhà họ Mạnh kia, ngay cả một tên con cháu ngũ phục, đến thành Minh Châu, cũng có thể ra oai, uy phong lẫm liệt, sao riêng nhà họ Hồ, có bản lĩnh như vậy, lại còn là tổ tông của Tẩu Quỷ Nhân, lại rơi vào cảnh chỉ còn lại một mình hắn?

Nhưng từ trước đến nay, những người hắn gặp, đều nói với hắn, Trần Túy Hồ gia chỉ còn lại một mình hắn...

... Vậy, rốt cuộc là sao?

“Nhưng...”

Nhưng đúng lúc hắn đang đầy nghi hoặc, Sơn Quân thở dài một tiếng, nói: “Trần Túy Hồ gia, thật sự chỉ còn lại một mình người.”

“Những người khác có họ Hồ, với họ Hồ của người, đã không còn là một họ Hồ nữa.”

“Cho dù, về mặt huyết thống, bọn họ không xa với người, thậm chí có thể coi là đường huynh tỷ muội.”

“...”

Hồ Ma nhất thời kinh ngạc: “Tại sao?”

“Phân gia rồi.”

Sơn Quân quay đầu nhìn Hồ Ma một cái, chậm rãi nói: “Hơn nữa là phân gia triệt để, ngay cả việc thờ cúng tổ tiên, cũng tách ra thờ cúng.”

“Cho nên, chỉ có nhà các người mới là Trần Túy Hồ gia, mà Trần Túy Hồ gia, chỉ còn lại một mình người.”

“...”

“Phân gia?”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng lại càng thêm cổ quái.

Ở nông thôn, chuyện phân gia rất phổ biến, một nhà có mấy lao động, lớn lên lập gia đình, liền phải tách ra ở riêng, anh em ruột thịt minh bạch sòng phẳng, chính là từ đây mà ra.

Nhưng kiểu phân gia này, thường phổ biến nhất ở những gia đình nhỏ, nhiều gia đình lớn, cho dù đã trưởng thành, cũng chỉ sống ở những tiểu viện khác nhau, nhưng vẫn phải cùng nhau hiếu kính cha mẹ, hướng chi, đều là con cháu của một tổ tiên, việc cúng tế đương nhiên là phải làm chung.

Hiện giờ, nhà họ Hồ lại phân gia triệt để như vậy, ngay cả việc thờ cúng tổ tiên cũng tách ra?

Điều kỳ lạ hơn là, Trần Túy Hồ gia, mới là người của Mười Họ, là nhánh lớn nhất, sao lại bị tách ra?

Từng thấy phân gia, chưa từng thấy nhánh trụ cột trong tộc bị tách ra...

“Lúc trước bọn họ không muốn gánh vác trách nhiệm đó, nên cũng không nhận thánh chỉ trước Trần Túy Phủ, bởi vậy, về lý thuyết, bọn họ đã không còn thuộc về nhánh Trần Túy Hồ gia...”

Sơn Quân cũng hiểu rõ nghi hoặc trong lòng hắn, thờ dài nói: “Nhưng thật sự, cũng giống như ngươi, đều là người xuất thân từ Thanh Nguyên Hồ gia...”

Chương 1011. Phân gia Hồ gia (1)

Chương 1011: Phân gia Hồ gia (1)

“Phân gia, không phải là chuyện có thể nói đùa.”

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc và khó hiểu trên mặt Hồ Ma, Sơn Quân cũng khẽ thở dài, nói: “Một khi đã phân gia như nhà họ Hồ các người, thì nhánh của các người, cho dù phạm phải tội ác tày trời, phải tru di cửu tộc, cũng không liên lụy đến người ta.”

“Tất nhiên, nếu bọn họ phạm tội, bị tru di cửu tộc, cũng không liên lụy đến nhánh của các người.”

“Lúc trước nhà họ Hồ các người chính là như vậy, dưới sự chứng kiến của thần linh đầy trời, phân gia lập nghiệp, có người lấy gia sản, có người được bảo vật phúc vận, nhánh của các người, lại được chia Trấn Túc Phủ.”

“Vì vậy, nhánh họ Hồ Thanh Nguyên kia, cho dù có ruộng đất ngàn mẫu, gia sản giàu có, cũng chỉ là Thanh Nguyên Hồ thị, còn nhánh của các người, cho dù phải chặt vật ở thôn Đại Dương, cũng vẫn là một trong Mười Họ, Trấn Túc Hồ gia!”

“...”

“Cái này...”

Hồ Ma nhất thời không biết nói gì, sau một lúc lâu, mới cười khỏ: “Tuy nghe thì có vẻ như những ngày tháng tốt đẹp vốn thuộc về ta, vì vậy mà không còn nữa.”

“Nhưng ta cảm giác thế nào cũng có chút khó có thể lý giải được?”

“Đồ đàn đều biết, thân bản sự này, mới là tiền vốn sống yên phận, làm sao có đạo lý đem Trấn Túy Phủ này phân ra?”

“...”

Chi Thanh nguyên Hồ gia kia, không thể là kẻ ngu xuẩn a? Trong loạn thế này, ngọn nguồn nhà người tích lũy dày, không chỉ là dê béo, mà trong tay cầm bản sự, mới là mấu chốt, ngay cả người chuyển sinh như mình cũng nhìn ra được, vì sao bọn hắn lại muốn làm chuyện ngu xuẩn này?

“Bởi vì Trấn Túy Phủ, không phải dễ dàng tiếp nhận như vậy.”

Sơn Quân nghe Hồ Ma trong lòng kinh ngạc, ngược lại nhàn nhạt cười một tiếng, mặc dù thấy không rõ bộ dáng, nhưng lờ mờ có thể thấy được ông ta trong cười xen lẫn trào phúng: “Không phải không biết Trấn Túy Phủ lợi hại, mà là không dám đi gánh trách nhiệm đón lấy đại giới sau khi nhận Trấn Túy Phủ.”

“Nhìn bản thân người liền biết.”

“Người cũng là đường đường là Hồ gia tử đệ, bây giờ lại còn phải chạy đến bên trong Huyết Thực Bang nhỏ nhỏ kiếm ăn, phụ thân người vốn là trưởng tử nhất mạch của Thanh nguyên Hồ gia, lại chết tại bên trong Hắc Phong Tai không minh bạch.”

“Mẫu thân người thực sự không vượt qua được thời gian khổ cực ở Lão Âm Sơn, thế là bà bà người đuổi nàng về nhà.”

“Đường đường là nhất mạch tôn quý nhất của Thanh Nguyên Hồ gia, lại chỉ rơi vào hai bà cháu người, tại bên trong Lão Âm Sơn này chịu khổ hai mươi năm, nhưng cuối cùng bà bà người vẫn khó thoát...”

“ ... ”

Nói đến đây, ngay cả ông ấy cũng hơi dừng lại, dường như có chút khó nói tiếp.

Nhưng Hồ Ma nghe vậy, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút kinh ngạc: “Tất cả những chuyện này đều có liên quan sao?”

“Phải.”

Sơn Quân trầm mặc một lúc lâu, mới khẽ thở dài, nói: “Bề ngoài, có thể hiểu là, mang theo trọng khí, không theo dòng người, nên bị kẻ thù bức hại, nghèo rớt mùng tơi.”

“Nhưng nếu nói về số mệnh, cũng có thể hiểu là, đây chính là cái giá phải trả khi tiếp nhận Trấn Túy Phủ, sát khí quá nặng, đoạn tuyệt phúc trạch.”

“ ... ”

Như vậy, cũng có lý...

Hồ Ma nghe Sơn Quân nói vậy, trong lòng chột nặng trĩu, dường như có thứ gì đó bỗng trở nên rõ ràng.

Lần này ở trấn Thạch Mã, gặp nhị công tử nhà họ Mạnh, tuy trải qua một phen sóng gió, cuối cùng cũng giết chết hắn ta, nhưng Hồ Ma cũng thật sự nhìn ra khoảng cách giữa mình và gia tộc Mươi Họ.

Cho dù là thân phận, địa vị của người ta, cách bồi dưỡng con cháu gia tộc, người hầu bên cạnh, bảo vật trên người, thậm chí là trọng lượng mà một chữ “Mạnh” đại diện, đều là sự tồn tại mà người bình thường khó có thể tưởng tượng, càng khó có thể tưởng tượng được sự vất vả của người nhà họ Hồ.

Hắn chậm rãi suy nghĩ, hỏi Sơn Quân: “Nếu đã phải trả giá đắt như vậy, mới có thể tiếp nhận Trấn Túy Phủ, vậy... bọn họ, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Chuyện trên đời này, luôn có người không vội vàng, nhưng cũng có người vội vàng.”

Sơn Quân nhìn thẳng vào Hồ Ma, chỉ khẽ thở dài: “Xem ra, Trần Túy Hồ gia các người, chính là thuộc về vế vội vàng kia, nên dù biết phải trả giá đắt như vậy, vẫn muốn tiếp nhận Trần Túy Phủ.”

“Chỉ là nguyên nhân cụ thể hơn, ta lại không biết, có lẽ là liên quan đến chuyện Thạch Đình Chi Minh, nhưng bà bà người sẽ không nói đâu.”

“Chờ người gặp bà ấy, có thể trực tiếp hỏi bà ấy.”

“...”

“Thạch Đình Chi Minh, lại là Thạch Đình Chi Minh...”

Hồ Ma nghe vậy, sự tò mò trong lòng đã không thể kìm nén được nữa, hẳn rất muốn biết, rốt cuộc là thánh chỉ như thế nào, mới khiến một gia tộc lớn, vứt bỏ bản lĩnh lớn nhất, lại khiến nhánh họ Hồ này, cam tâm tình nguyện từ gia chủ thế gia, chạy đến Lão Âm Sơn sống những ngày tháng khổ cực...

Sau một lúc lâu, hẳn mới thở dài, nói: “Chuyện khác tạm thời không nói, Thanh Nguyên Hồ gia, đã phân gia rồi, giờ lại tìm đến, là có ý gì?”

“Chuyện đó ta cũng không biết.”

Chương 1012. Phân gia Hồ gia (2)

Chương 1012: Phân gia Hồ gia (2)

Sơn Quân ngồi phía sau bàn thờ, khẽ thở dài, liếc nhìn bữa tiệc náo nhiệt của người dân trong thôn, nói: “Có lẽ là thấy người chưa chết, liền cảm thấy cái giá phải trả khi tiếp nhận Trần Túy Phủ cũng không đáng sợ lắm.”

“Nhưng sau khi phát hiện bọn họ đến đây, ta dù thế nào cũng phải nhắc nhở người một tiếng.”

“Dù sao cũng là dòng dõi Trần Túy Hồ gia, giờ lại ngang nhiên cấu kết với tà đồ Chân Lý Giáo, kết thông gia, thật thân thiết, có lẽ còn đang mơ tưởng có cơ hội quay trở lại hàng ngũ quý nhân, thậm chí, trở thành hoàng thân quốc thích của triều đại mới...”

“...”

“Chân Lý Giáo?”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng cũng hơi lạnh, nhớ đến những người cầm cờ xanh mà hắn gặp dưới chân núi.

Vội vàng hỏi: “Lúc đến đây đã gặp, lai lịch không rõ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng đang muốn hỏi tiền bối, những người này là ai?”

“Kẻ truy cầu Thiên Mệnh!”

Nói đến những người này, khuôn mặt mơ hồ của Sơn Quân, dường như trở nên ảm đạm, trầm giọng nói: “Trước đây, chính

là tà đồ nổi tiếng, làm thịt người, hiến tế người sống, ai thấy cũng giết, tội ác tày trời!”

“Nhưng giờ thế đạo đã thay đổi, có người nhìn trúng bản lĩnh và nền tảng của bọn họ, liền muốn mượn sức của bọn họ để tranh giành ngôi hoàng đế, thậm chí còn chọn ra một vị Thiên Mệnh tướng quân cho bọn họ.”

“Mấy vị khách không mời mà đến nhà họ Hồ kia, chính là đi cùng bọn họ, xem ra đã tâm bùng bùng, vừa mới tới, liền vào ở phủ nha, đo đạc ruộng đất, âm thầm tiếp xúc với quý nhân thế gia, xem ra, đã là có dự định đem Lão Âm Sơn này coi như long hưng chi địa.””...”

“Phủ nha Minh Châu?”

Hồ Ma nghe vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc: Nhất Tiễn Giáo cũng muốn tạo phản tranh đoạt Thiên Mệnh, nhưng chỉ dám trốn trong núi âm thầm mưu đồ, đầu còn chưa lộ ra, đã bị Đại Đường Quan tiêu diệt.

Còn Chân Lý Giáo này, đến Minh Châu, lại ngang nhiên, trực tiếp vào đóng quân trong phủ nha?

Đây là chuyện gì, phủ nha dù có điệu thấp đến đâu, ít nhất cũng là đại diện cho quyền lực cai trị Minh Châu, giờ Chân Lý Giáo này vừa đến, liền vào ở, chẳng lẽ là toàn bộ Minh Châu trực tiếp đầu hàng bọn họ?

Chênh lệch thật sự quá lớn...

Thiên Mệnh tướng quân được Mười Họ và các gia tộc quyền quý lựa chọn, đi đến đâu cũng thuận buồm xuôi gió, hoàn toàn có dải ngộ khác với đám người thảo mãng.

Sau này nếu bọn họ thật sự thành công, được ghi lại trong sử sách, chẳng phải là Thiên Mệnh tướng quân nhìn thấy nỗi khổ của dân chúng, lo lắng cho bá tánh, nên vung tay kêu gọi,

tập hợp quần chúng khởi nghĩa, đi đến đâu, các châu huyện, phủ nha đều đầu hàng, đúng là “thuận theo ý trời”?

“Bọn họ đến như vậy, phủ nha Minh Châu cũng dễ dàng khuất phục như vậy sao? Đây là tạo phản, hay là cưới xin vậy?”

Nghĩ như vậy, Hồ Ma cũng cảm thấy buồn cười, bản thân hẳn lúc trước giết ác quỷ Thanh Y, chém ngũ sát, cũng khiến Minh Châu này yên ổn được một thời gian, vốn tưởng rằng sẽ yên ổn một thời gian, kết quả mới mấy ngày, đã trở thành miếng bánh thơm ngon trong mắt người khác?

“Người cho là vì sao?”

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Hồ Ma, Sơn Quân cũng không khỏi cười, nói: “Vùng đất Lão Âm Sơn này, ai cũng biết có một vị quý nhân nhà họ Hồ, thần quỷ không dám xâm phạm, hung đồ không dám bén mảng.”

“Nếu ngay cả người nhà họ Hồ cũng đã gật đầu, ai còn dám bất mãn với vị Thiên Mệnh tướng quân này?”

“...”

“Cái gì?”

Hồ Ma bỗng nhiên phản ứng lại, nhất thời cảm thấy vừa hoang đường vừa buồn cười: “Hay lắm, ta trở thành chỗ dựa rồi?”

Sơn Quân cũng cảm thấy buồn cười, nhưng trong tiếng cười, lại có chút bất đắc dĩ, khẽ thở dài, nói: “Người không gật đầu, nhưng luôn có người thay người gật đầu, người ngoài không biết những chuyện này, người nhà Thanh Nguyên Hồ gia dù sao cũng họ Hồ.”

“Với thân phận như vậy, bọn họ chỉ cần đến một nơi, bản thân đã đại diện cho thái độ...”

“ ... ”

Nghe đến đây, Hồ Ma đã hiểu rõ mấu chốt của vấn đề, ánh mắt hơi lạnh lùng, tuy đang cười, nhưng trong mắt không còn chút ấm áp.

“Chuyện chính là như vậy.”

Thấy hắn đã hiểu, Sơn Quân khẽ thở dài, nói: “Ta không phải người sống, cũng không muốn xen vào chuyện này, hắn muốn làm Thiên Mệnh tướng quân hay tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đều không liên quan đến ta.”

“Ta quan tâm, chỉ là không muốn vùng đất Lão Âm Sơn này, trở nên hỗn loạn.”

Vừa nói, giọng điệu của ông ta có chút tiếc nuối: “Hiện giờ, cả thiên hạ, đều trở nên nhẹ đi, Lão Âm Sơn trấn áp vùng đất tám trăm dặm xung quanh, cũng không thoát khỏi số phận bị xem nhẹ, nhưng có ta ở đây, luôn tốt hơn một chút, mưa thuận gió hòa, cũng để cho bá tánh miễn cưỡng sống qua ngày.”

“Nhưng chỉ là một nơi miễn cưỡng sống qua ngày như vậy, trong mắt những người kia, lại trở thành vựa lúa, muốn làm chuyện lớn, muốn thu gom tiền bạc lương thực, trước tiên liền nhắm vào nơi này, e rằng sẽ mang đến tai họa chiến tranh.”

“Ta có thể giúp người dân trong núi này chống lại thiên tai, nhưng nhân họa lại không phải là năng lực của ta, chỉ có thể gọi người về.”

Vừa nói, ánh mắt ông ta nhìn những người dân đang vui vẻ trên mặt, trầm giọng nói: “Tuy đã phân gia, nhưng dù sao cũng là huyết mạch đồng tông.”

“Hiện giờ, bọn họ chưa chắc đã thật sự muốn làm thay, nhưng thật sự đang dùng cách này ép người xuất hiện, nếu người không xuất hiện đáp lại, tình hình Minh Châu, e rằng sẽ

loạn đến mức không thể vấn hồi, nếu xuất hiện đáp lại, bao nhiêu năm nay, e rằng cũng uổng công ăn náu...”

“Không biết người...”

“...”

Nói đến đây, ông ta cũng hơi dừng lại, cảm thấy khó xử, nào ngờ, Hồ Ma vẫn luôn bình tĩnh nghe ông ta nói, liền trực tiếp nói: “Tiền bối vừa nãy chẳng phải đã nói, hai bên đã phân gia triệt để, cho dù tru di cửu tộc, cũng không liên lụy đến đôi phương sao?”

“Nếu đã như vậy, đối với ta, bọn họ chính là người ngoài, không đáng nhắc đến.”

“Bọn họ đã muốn chạy đến Minh Châu gây chuyện, vậy thì thật trùng hợp...”

Vừa nói, lông mày hắn hơi nhíu lại, cười lạnh: “Lần này ta về, đi gấp, không mang theo gì cả, chỉ mang theo một thanh đao giết người không dính máu...”

Chương 1013. Thiên Mệnh Tướng Quân (1)

Chương 1013: Thiên Mệnh Tướng Quân (1)

“Cái này...”

Nghe Hồ Ma nói, ngay cả Sơn Quân cũng hơi kinh ngạc.

Vốn dĩ ông ta cũng cảm thấy chuyện này khó xử cho Hồ Ma, dù sao cũng là đồng tông, lại là gia tộc quyền quý, lo lắng Hồ Ma sẽ do dự, không ngờ hắn lại trả lời dứt khoát như vậy.

Bản thân Sơn Quân có thể nhìn thấu lòng người, giờ thấy Hồ Ma thần sắc lạnh nhạt, không giống như đang giả vờ, thật sự coi những người đó như người dung nước lã.

Vừa nghĩ, Hồ Ma lại ngẩng đầu lên, nói: “Tiền bối không cần lo lắng, ta thật sự không coi trọng những người này, ngược lại, ta rất hứng thú với vị Thiên Mệnh tướng quân của Chân Lý Giáo mà ngài nói.”

“Tên này coi thường Hồng Đăng Hội, ngang nhiên giương cờ, đo đạc ruộng đất, rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu, mà dám tự xưng danh hiệu ngông cuồng như vậy?”

“...”

“Loại người này nhất định sẽ xuất hiện.”

Sơn Quân cũng khẽ thở dài, nói: “Việc chọn hoàng đế đã bắt đầu, các thế gia môn phiệt đều không ngồi yên, lần lượt đặt cược, theo bọn họ tham gia, những Thiên Mệnh tướng quân này tự nhiên sẽ ngày càng nhiều, lúc trước ngươi chẳng phải cũng chọn một người sao?”

“Hiện giờ hấn ta cũng đang ở trong núi này, xem ra đang luyện binh tích trữ lương thực, có chút thực lực, chỉ tiếc, so với người đến lần này, căn bản không phải cùng một đẳng cấp.”

“Trước đây ta đã khuyên ngươi, mệnh số của hấn không đủ, căn cơ quá nông cạn, có thể lợi dụng, nhưng không nên chọn hấn.”

“...”

Hồ Ma biết ông ta đang nói đến Dương Cung, nghe ý của Sơn Quân, tuy ban đầu có chút xem thường hấn, nhưng sau lưng cũng đã chú ý đến hấn, chỉ tiếc, Dương Cung vẫn chưa có triển vọng, trong mắt Sơn Quân đã là chậm chân rồi.

Hấn liền cười nói: “Nói ra thì, bản lĩnh của huynh đệ Dương Cung ta, đừng nói là so với cái gọi là Thiên Mệnh tướng quân của Chân Lý Giáo, ngay cả Nhất Tiễn Giáo cũng kém xa, nhưng kẻ kiêu ngạo trước, chưa chắc đã là người chiến thắng cuối cùng.”

“Ta đã chọn hấn, thì không có lý do gì lại thay đổi người.”

“Giờ Chân Lý Giáo đã nhắm vào địa bàn của chúng ta, đây cũng chưa chắc đã không phải là cơ hội tốt để xem hấn có đủ khả năng hay không.”

“...”

Những lời này nói ra rất tự nhiên, hiển nhiên là trong lòng đã có tính toán, ngay cả Sơn Quân cũng hơi kinh ngạc: ‘Trước khi đến mỏ Huyết Thực, chỉ thấy hấn làm việc cẩn thận, suy nghĩ trước sau, không đủ dứt khoát, giờ sao lại như biến thành người khác vậy?’

“Ngoài ra...”

Vừa nói, Hồ Ma vừa trầm ngâm, chậm rãi nói: “So với chuyện này, ta còn có chuyện khác muốn bàn bạc với tiền bối, giờ động tĩnh của Thông Âm Mạnh gia ngày càng nhiều, một số nghi vấn cũng đến lúc phải làm rõ, nên ta...”

Hắn hơi dừng lại, nhìn thẳng vào Sơn Quân, nói: “...chuẩn bị đi lấy tín vật của nhà họ Hồ về.”

Sơn Quân nghe vậy, cả người hơi run lên, nói: “Người đã chuẩn bị xong rồi sao?”

Đối mặt với câu hỏi của ông ta, Hồ Ma chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì, nhưng khóe miệng mím chặt, hiển nhiên đã thể hiện quyết tâm của hắn.

“Quả thực nên đi lấy về rồi...”

Sơn Quân nhìn Hồ Ma thật sâu, chỉ khẽ thở dài: “Thứ nhất, Chân Lý Giáo đã đến Minh Châu, nhiều việc không thể trì hoãn, ta có thể không cần giành tiên cơ, nhưng người lại cần thiết.”

“Hơn nữa... thứ quý giá như vậy của nhà họ Hồ các người, ở chỗ ta trông coi, ta luôn cảm thấy bất an, người sớm lấy đi, càng tốt.”

Hồ Ma có chút bất ngờ: ‘Sao ta nói muốn lấy tín vật nhà họ Hồ, ngài lại trông vui vẻ hơn ta?’

Sơn Quân biết lòng người thiện ác, dường như cảm nhận được sự tò mò trong lòng Hồ Ma, chỉ cười thở dài: “Ta đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng uy phong của nhà họ Hồ các người, nên đôi khi thấy người cẩn thận như vậy, luôn cảm thấy không quen.”

“Nhưng nghĩ kỹ lại, người chỉ có một mình, cũng không còn cách nào khác, nhưng đã vượt qua rồi, thì đương nhiên phải lấy tín vật về, mở lại Trần Túy Phủ.”

“Chắc hẳn đến lúc đó, sẽ không còn nhiều yêu ma quỷ quái đến quấy rầy người nữa, người cũng sẽ biết chuyện nhà họ Hồ các người phải làm, không cần ngày nào cũng nhớ đến ta để hỏi han này nọ.”

“Chỉ cần nhớ kỹ lời ta, tai họa trên đời, tai họa binh đao là hại nhất, tai họa trên đời, tai họa chiến tranh là hung ác nhất, Lão Âm Sơn là nơi ta hưởng thụ, sau khi người tiếp quản Trần Túy Phủ, nếu có thể lựa chọn, xin hãy nương tay, ta không muốn nhìn thấy cảnh tượng máu chảy thành sông, thi thể chất thành núi ở đây...”

“...”

Hồ Ma đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Xin Sơn Quân tiền bối yên tâm!”

Trong lòng hắn nhất thời có chút cảm khái, từ khi đến thế giới này, đã gặp không ít quỷ thần, nhưng chỉ toàn là âm tà quỷ quái, duy nhất chỉ có Sơn Quân, phù hợp với tưởng tượng của hắn về thần linh ở kiếp trước...

Hai người trò chuyện một lúc, tiệc đầy tháng của gia đình này cũng sắp kết thúc, những người hàng xóm đến dự tiệc đều loạng choạng rời đi, chủ nhà cũng bắt đầu dọn dẹp bàn thờ cúng Sơn Quân.

Họ đâu biết, chiếc bàn thờ đơn giản của nhà mình, thật sự đã mời Sơn Quân đến, ông ấy còn chưa tận hưởng xong, hoa quả và rượu chay, thậm chí cả trứng đỏ được cúng bái, đã bị bùng đi trước mặt ông...

Chương 1014. Thiên Mệnh Tướng Quân (2)

Chương 1014: Thiên Mệnh Tướng Quân (2)

Hồ Ma thấy Sơn Quân lúng túng, chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì, cùng Sơn Quân rời khỏi nhà người ta, cố gắng tìm chuyện để nói: “Tiền bối còn gì dặn dò không?”

“Ngươi đã có chủ ý, ta cũng không còn gì để nói...”

Sơn Quân cũng suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “À đúng rồi, sau khi lấy tín vật nhà họ Hồ về, ngươi quay lại thôn Đại Dương, có thể trực tiếp tế núi.”

“Hừm?”

Lời này thật sự khiến Hồ Ma bất ngờ.

Từ khi hắn có chút bản lĩnh, đến Hồng Đăng Hội làm tiểu quản sự, thôn Đại Dương liền bắt đầu tế rừng cúng bái mẹ nuôi, nhưng chuyện này ảnh hưởng quá lớn, chưa bao giờ dám nói thẳng, càng không dám công khai lấy danh nghĩa tế núi, giờ sao Sơn Quân lại chủ động nhắc đến?

Sơn Quân lại rất trịnh trọng, dặn dò một phen, thở dài: “Dù sao ta cũng nhiều năm không được người ta tế lễ đàn tràng hoàng rồi...”

“Cái này...”

Hồ Ma có chút choáng váng: “Hóa ra Sơn Quân tiền bối thích náo nhiệt như vậy, chỗ nào có chuyện là đến chỗ đó, giờ lại rơi vào cảnh phải uống rượu đầy tháng của con nhà người ta...”

“Nguyên nhân là vì nhiều năm không được người ta tế lễ?”

“...”

“...”

Theo cái vung tay áo của Sơn Quân, hắn được đưa trở về, cơ thể run lên, Hồ Ma đứng dậy, thấy mình vẫn đang ở trong Lão Âm Sơn, chỗ vừa nãy đốt hương khi vào núi, mọi chuyện vừa trải qua, như một giấc mơ, hắn cười khổ lắc đầu, đứng dậy.

Hít sâu một hơi, trong lòng đã có chủ ý, giờ không giống như trước kia, tin tức của Đại Hồng Bào, khiến người chuyển sinh trong lòng đều nảy sinh chút lo lắng, rất nhiều chuyện cần phải làm rõ, nhưng trước khi làm rõ, phải chuẩn bị trước.

Giết Thái Tuế, tranh đoạt Thiên Mệnh...

Những chuyện này, trước đây thuộc về phiền phức, người chuyển sinh đều sẽ tránh né hết mức có thể, nhưng giờ đây, đã biết sự nghiêm trọng của tình hình, làm sao có thể tránh né, ngược lại phải chủ động tiếp cận những chuyện này.

Giờ Chân Lý Giáo và người của Thanh Nguyên Hồ gia đã đến, còn dám giở trò ma quỷ, ảnh hưởng đến địa bàn của hắn, vậy làm sao hắn có thể không tiếp chiêu?

Trong lòng suy nghĩ, hắn xuống núi, thấy đã quá giờ Ngọ, liền trước tiên đi về phía đông hai mươi dặm, đến trang trại.

Vừa lúc nhìn thấy Lý Oa Tử cùng mấy tên hỏa kế ở lại trang trại lúc trước, còn có thêm mấy gương mặt mới, hình như là thanh niên trai tráng trong những ngôi làng xung quanh, đang luyện võ, chỉ là trình độ sử dụng đao thương côn bổng này, nói thế nào nhỉ...

... Mấy chiêu Tam Bản Phủ mà nhị gia dạy lúc trước, đã coi như là đồ thật rồi.

“Kẻ nào đến?”

Vừa thấy Hồ Ma đi vào, mấy gương mặt mới liền trùng mắt, đồng thanh nói: “Hay lắm, dám xông vào trang trại?”

Trùng mắt xông đến, định ra tay, lại dọa một tên hỏa kế cũ sợ hãi, chính là Đại Long, lúc mới vào trang trại, đi theo Hứa Tích thiếu gia ăn cơm, giờ cũng là người có thâm niên rồi, vội vàng chạy đến tát mỗi người một cái, nói: “Đây là Hồ chương quỹ của chúng ta.”

“Động thủ với hắn, chán sống rồi sao?”

“...”

Dọa mấy người kia ôm đầu, cười nịnh nọt: “Thấy mang theo đao, tưởng là người của Chân Lý Giáo, chương quỹ đại nhân bớt giận...”

Hồ Ma đương nhiên cũng không để ý, chỉ khoát tay, nói: “Lý Oa Tử đâu?”

Đại Long nói: “Quản sự đang ở trong đốt hương...”

Hồ Ma gật đầu, liền đi vào sân trong, giờ hắn đã đến mỏ, nhưng sân trong này vẫn bỏ trống, Lý Oa Tử trước đây đã từng chịu thiệt vì không hiểu chuyện, giờ lại trở thành người hiểu chuyện nhất.

Tính ra hắn là người lớn nhất trong trang trại, nhưng lại không chịu chuyển vào sân này ở, chỉ khi cần đốt hương, mời Thất Cô Nãi Nãi đến bàn bạc chuyện, mới mượn không gian riêng tư trong sân trong này để hành động.

Hồ Ma vừa bước vào, liền thấy Lý Oa Tử đang buồn bã dọn dẹp lư hương trước mặt, vừa quay đầu lại thấy Hồ Ma, liền vô cùng kích động, vội vàng nói: “Hồ Ma ca, người rất cuộc cũng về rồi, người của Chân Lý Giáo kia, thật sự quá kiêu ngạo...”

“Nấu cơm trước đã!”

Hồ Ma đã đói cả ngày rồi, sáng nay, đi theo Sơn Quân ăn tiệc đầy tháng trong núi, ông ta là thần linh, nhận lễ vật cúng bái là no rồi, còn hẳn là người sống sờ sờ, đi theo cả buổi sáng, nhìn thấy mà không được ăn, đói meo ruột.

Lý Oa Tử nghe vậy, lập tức tự mình xuống bếp, loảng xoảng một lúc, liền bung ra một bát mì sợi lớn có thêm trứng cho Hồ Ma.

Hồ Ma vừa ăn vừa hỏi Lý Oa Tử: “Kiêu ngạo thế nào?”

“Chuyện này...”

Lý Oa Tử vừa định nói, nhưng đến miệng lại ngậm ngừng, nghĩ đến Chân Lý Giáo tuy thế lực lớn, làm việc áp bức người ta khó chịu, nhưng cũng rất biết quy củ, cũng không làm gì tổn hại đến trang trại của bọn họ, chỉ là cãi nhau vài câu, cuối cùng cũng không động thủ.

Nên y dừng lại, nhỏ giọng nói: “Bọn họ, bọn họ ngày nào cũng giương cờ, đi lại xung quanh, nhìn thấy đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương chúng ta, chưa bao giờ cúi đầu, còn muốn chúng ta nhường đường...”

“To gan!”

Lý Oa Tử tự nói cũng thấy chột dạ, nào ngờ Hồ Ma nghe vậy, lập tức nổi giận, đập bàn một cái, quát: “Kiêu ngạo ngang ngược như vậy, không biết lễ nghĩa, Chân Lý Giáo này, đã tự tìm đường chết...”

Chương 1015. Kho Huyết Thực (1)

Chương 1015: Kho Huyết Thực (1)

“Sao thế?”

Lý Oa Tử thấy phản ứng của Hồ Ma, giật mình: “Hồ Ma ca tính khí lớn vậy sao?”

Nói không tức giận trong lòng thì là giả. Hồ Ma giao trang trại cho y, cũng đồng nghĩa giao phó an nguy của những người hàng xóm láng giềng xung quanh cho y, thêm vào đó là việc cầm đèn lồng đỏ đi tuần đêm, đây là chuyện cực kỳ vẻ vang.

Nhưng Chân Lý Giáo này vừa đến, đã đi khắp nơi truyền đạo, mê hoặc dân chúng, thậm chí còn chỉ trích Hồng Đăng Nương Nương là tà ma, không cho phép họ đi tuần nữa.

Bọn tiểu nhị trong trang trại đương nhiên là không phục, đã cãi nhau mấy lần, nhưng nói đi cũng phải nói lại, thật sự chưa động thủ, có lẽ do chênh lệch đẳng cấp quá lớn, nên không dám ra tay.

Tức giận thì tức giận, nhưng tổ cáo cũng không biết nói thế nào cho phải, giờ nghe Hồ Ma nói vậy, mới giật mình: “Không đập đầu Hồng Đăng Nương Nương, sai lầm lớn vậy sao?”

“Việc này để ta xử lý.”

Hồ Ma hít một hơi, lại ngồi xuống, vừa ăn cơm, vừa nói: “Người xem trong trang trại còn bao nhiêu Huyết Thực Hoàn, mang hết ra đây cho ta, rồi chuẩn bị một con ngựa khỏe.”

Lý Oa Tử vâng dạ, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị, lát sau mang ra ba viên Huyết Thực Hoàn.

Hồ Ma lúc đi, để lại cho y năm viên, coi như là lá bùa hộ mệnh, không ngờ lại còn dư ba viên.

Ăn cơm xong, Hồ Ma đeo thanh đại đao Phạt Quan lên lưng, nuốt hai viên Huyết Thực Hoàn, sau đó cưỡi ngựa, phi thẳng đến trấn Chu Môn.

Giờ đây, dựa vào nội lực thuần dương tự thân, ba trụ đạo hạnh đầu tiên, cho dù không ăn Huyết Thực Hoàn, cũng có thể chậm rãi bồi bổ, nhưng trụ hương thứ tư lại là mệnh ngoại chi mệnh, e rằng phải cần ít nhất mười viên Huyết Thực Hoàn trở lên mới có thể nuôi dưỡng đầy đủ viên mãn.

Cộng thêm việc sau này phải giao đấu với người khác, cần phải bồi bổ bất cứ lúc nào, đương nhiên càng cần phải chuẩn bị nhiều hơn.

Lần này trở về, kỳ thực hẳn không cảm thấy cái gọi là Thanh Nguyên Hồ gia kia có bao nhiêu quan trọng, chuyện quan trọng nhất là lấy được tín vật của Hồ gia, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết, lấy tín vật này không phải chuyện dễ dàng, nhất định phải chuẩn bị kỹ càng, bổ sung trụ hương thứ tư mới được.

Vì vậy, có một lượng lớn Huyết Thực Hoàn trong tay là rất quan trọng.

Nhưng hiện tại, phía trước không có thôn, phía sau không có tiệm, còn có thể đi đâu? Đương nhiên phải đến tìm Hồng Đăng Nương Nương thanh lý một chút mới hợp lý.

Cưỡi ngựa phi nước đại, liên tục quất roi, cuối cùng cũng kịp đến trấn Chu Môn trước khi trời tối.

Nhìn từ xa, đã thấy trên trấn Chu Môn này, không khí vô cùng căng thẳng, nhà nhà đóng cửa tắt đèn, chỉ có ở đầu

đường cuối ngõ treo lơ lửng vài chiếc đèn lồng đỏ.

Còn bên ngoài trấn, từng toán đệ tử Hồng Hương của Hồng Đăng Hội, tay cầm đao thương binh khí, đang tuần tra ở các ngã tư đường. Nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa, liền có hai toán người cầm binh khí tiến lên nghênh đón.

Bọn họ tiến lên chào hỏi, Hồ Ma cũng chú ý đến bọn họ, không khỏi cảm khái.

Hồng Đăng Hội không giống như Nhất Tiên Giáo, một lòng muốn làm đại sự, ngay cả giáp trụ, muối sắt đều nắm giữ trong tay.

Nói cho cùng, Hồng Đăng Hội vẫn chỉ là một bang phái giang hồ, tất cả hương chúng đều mặc áo vải, nhưng nhìn số lượng đệ tử Hồng Hương được phái ra ngoài, lại nghiêm ngặt hơn so với lúc giao chiến với Thanh Y Bang trước đây, cũng có thể thấy tình hình vô cùng khẩn trương.

“Người nào đến?”

“Hồ Ma, chương quỹ của Hồng Đăng Hội, Lưu huynh đệ, chúng ta đã gặp nhau.”

“...”

Đến trước mặt, Hồ Ma nhảy xuống ngựa, gật đầu chào một người trong đó.

Hắn là Thủ Tuế Nhân, nhân lực hơn người, trong lúc phi ngựa đến đây, đã nhận ra một người quen.

Nhưng mấy vị đệ tử Hồng Hương này, mãi đến khi hắn đến gần mới nhận ra, vội vàng sai người cắt đao kiếm, tiến lên đỡ lấy dây cương cho Hồ Ma, cười nói: “Thì ra là Hồ đại ca, gần đây ít gặp, sao đến muộn vậy?”

Trước đây, khi theo Dương Cung, Hồ Ma cũng quen biết không ít đệ tử Hồng Hương trong Hồng Đăng Hội, còn cùng

nhau uống rượu mấy lần, người này chính là một trong số đó.

Hồ Ma cười nói: “Vừa từ mỏ về, có việc quan trọng nên đến muộn. Trên trấn sao lại căng thẳng vậy?”

Tên đệ tử Hồng Hương họ Lưu kia khoát tay, thở dài: “Còn có thể sao nữa, đều là do cái gọi là Thiên Mệnh Tướng Quân kia gây ra.”

“Hồ đại ca là chương quỹ trong hội, không phải người ngoài, cho hắn vào đi!”

“...”

Nói xong, bọn họ buộc ngựa của Hồ Ma vào góc liểu ngoài trấn, cũng không gỡ đao trên lưng hắn, rồi dẫn hắn vào trong.

Vào trấn, Hồ Ma đi thẳng đến tiểu viện của Từ hương chủ, vừa đẩy cửa ra, đã thấy Từ hương chủ đang ôm một nữ tử ăn mặc xộc xệch trên băng ghế đá cười hắc hắc, chòm râu hai bên mép cọ vào ngực nàng ta.

“Hả?”

Hồ Ma vừa đến, cả ba đều giật mình, Từ hương chủ vội vàng hất quần áo lên đầu nữ tử, che mặt nàng ta lại, rồi đẩy nàng ta chạy vào trong sảnh.

“Từ thúc, thúc...”

Hồ Ma vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, nói: “Sao không khóa cửa?”

Chương 1016. Kho Huyết Thực (2)

Chương 1016: Kho Huyết Thực (2)

Từ hương chủ cũng ngượng, kinh ngạc nói: “Ta nhớ là ta đã khóa mà...”

Hồ Ma liếc mắt nhìn, cũng chỉ biết bất đắc dĩ, có lẽ do hắn là Thủ Tuế Nhân, nội lực quá mạnh...

Lúc này, Từ hương chủ cũng hoàn hồn, nhìn Hồ Ma từ trên xuống dưới, nói: “Không sớm không muộn, sao ngươi lại chọn đúng lúc này quay về?”

Hồ Ma vừa quay người khóa cửa lại, vừa nói: “Ổ mỗ cũng ổn, giờ về báo cáo với ngài một tiếng.”

“Chẳng lẽ bây giờ không phải lúc về?”

“...”

“Vậy thì đúng là không phải lúc...”

Từ hương chủ lắc đầu, ra hiệu Hồ Ma ngồi xuống, hạ giọng nói: “Ngươi không thấy trên trần ngay cả đèn cũng không dám thắp sao? Vị Thiên Mệnh Tướng Quân của Chân Lý Giáo kia, bá đạo hung ác lắm, ai biết được có khi nào lại tự tiện đến phá miếu Hồng Đăng Nương Nương nhà chúng ta hay không?”

Hồ Ma nghe vậy, không khỏi giật mình: “Còn muốn phá miếu? Hung ác vậy sao?”

Từ hương chủ bất đắc dĩ thở dài, nói: “Hai bên không cùng đường, cách làm việc cũng khác nhau, Hồng Đăng Hội chúng ta chỉ muốn kiếm miếng cơm manh áo, còn người ta thì dã tâm

bùng bùng, đã cản đường người ta, đương nhiên phải đề phòng.”

“Người ở yên trong mỏ Huyết Thực, vừa hay tránh được kiếp nạn này, sao lại chọn đúng lúc này quay về?”

“...”

“Cái này...”

Nhắc đến chủ đề này, Hồ Ma có chút xấu hổ, tình hình trong Hồng Đăng Hội căng thẳng như vậy, khiến hắn không tiện nói ra ý định ban đầu, nhưng nghĩ đến dù sao Từ hương chủ cũng không phải người ngoài, bèn ân cần rót trà cho ông ta, nói:

“Ở mỏ cũng có cái khó của ở mỏ, trước kia chẳng phải đã xin trong hội trợ cấp ít tiền lương sao? Lần này ta về là vì chuyện này.”

“Từ thúc, thúc phải giúp đỡ một chút, huynh đệ ở mỏ sắp hết gạo ăn rồi...”

“...”

“Hả? Đến đòi tiền lương?”

Từ hương chủ nghe vậy, không khỏi kinh ngạc, nhìn chăm chăm Hồ Ma đến nỗi hắn ngượng ngùng, rồi mới bật cười, nói: “Nói đến tiền lương, Huyết Thực, hội chúng ta có, có rất nhiều!”

“Hả?”

Lần này đến lượt Hồ Ma giật mình, nhìn Từ hương chủ từ trên xuống dưới, thầm nghĩ lão già này sao lại thay đổi tính nết rồi?

“Hắc hắc, thật đấy, hội chúng ta chưa bao giờ giàu có như vậy!”

Từ hương chủ cười nhẹ, nói: “Có lẽ người không biết, Hồng Đăng Nương Nương hội chúng ta, lúc nào nhiệt nhất, nương nương xây miếu, uy thế rất lớn, ngay cả ngõ nhỏ Mai Hoa cũng bị dọa chạy mất dép...”

“Ngõ nhỏ Mai Hoa ?”

Hồ Ma kinh ngạc, lần trước ở trấn Thạch Mã gặp Nhị Oa Đầu, nghe y nói mới chiếm thượng phong, mới mấy ngày, đã bị dọa chạy rồi?

“Sao lại nói là thú vị?”

Từ hương chủ nhắc đến chuyện này, cũng dở khóc dở cười, nói: “Người cũng biết, trong hội chúng ta, mọi chuyện lớn, đều do hai vị hộ pháp quyết định.”

“Hai người bọn họ, vốn làm việc rất cẩn thận, nhất là Tả hộ pháp, tuy trước kia có thể nhìn ra, sau khi theo nương nương xây miếu, hắn cũng lớn gan, từng bước từng bước thâm tóm ngõ nhỏ Mai Hoa, nhưng cũng có thể lý giải...”

“Nhưng điều khó hiểu là, mấy ngày trước, hắn đột nhiên như thông suốt, miệng lảm bảm loạn thế sắp đến, không thể nhân nhượng, lập tức cứng rắn với ngõ nhỏ Mai Hoa.”

“Ban đầu tưởng rằng hai bên sẽ đánh nhau một trận, phân chia thắng bại, kết quả ngõ nhỏ Mai Hoa lại sợ như vậy, chúng ta vừa tỏ ra cứng rắn, bọn họ liền không nói hai lời, trực tiếp dọn đi, trong chốc lát, cả phủ thành Minh Châu đều kinh ngạc, nhao nhao đến bái Hồng Đăng Nương Nương.”

“Bọn người dưới như chúng ta cũng vui mừng, còn đến kho Huyết Thực mà ngõ nhỏ Mai Hoa Mai canh giữ trước kia, ở đó...”

“...”

Nói đến đây, ông ta hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại hơi thở, rồi mới chậm rãi nói: "... Giàu to!"

"Không gạt người, ta ở trong Huyết Thực Bang nửa đời người, chưa từng thấy nhiều Huyết Thực như vậy!"

"..."

"Tốt quá..."

Hồ Ma nghe vậy, cũng mừng rỡ, hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó người của Chân Lý Giáo đến..."

Từ hương chủ thở dài, nói: "Đến đột ngột, không hề báo trước, giáo chủ, hộ pháp, mấy chục người, còn chưa kể đến đám giáo chúng đông đảo."

"Lần này đến phủ thành Minh Châu, tiếp xúc với quan lớn trong nha môn và các quý nhân trong thành, hoàn toàn không coi Hồng Đăng Hội chúng ta ra gì, thậm chí còn khách sáo phái một vị đàn chủ đến tận cửa, muốn mượn lương thực..."

Hồ Ma nhất thời chưa kịp phản ứng: "Mượn lương thực?"

"Nói trắng ra là Huyết Thực."

Từ hương chủ nói: "Lương thực sinh hoạt bình thường, bọn họ đương nhiên sẽ tìm nha môn, nhưng người trong môn đạo coi trọng nhất chính là Huyết Thực."

"Bây giờ, hai kho Huyết Thực lớn kia trên danh nghĩa thuộc về Hồng Đăng Hội chúng ta, bọn họ cũng khách sáo, coi như thừa nhận quyền quản lý phân hương sau này của Hồng Đăng Hội, nhưng vừa mở miệng đã muốn mượn lương thực, chẳng phải là muốn lấy hết Huyết Thực trong kho sao?"

Hồ Ma nghe xong liền tức giận: "Cái thứ này sao có thể cho mượn?"

"Ai cũng không chịu cho mượn..."

Từ hương chủ khoát tay, nói: “Nhưng ngươi phải có cách mới được, đằng sau Chân Lý Giáo là nhân vật lớn chống lưng, nghe nói...”

Ông ta hạ giọng, thần thần bí bí nói: “... Họ Hồ!”

Hồ Ma nghe vậy, mỉm cười, nói: “Họ Hồ thì sao, ta cũng họ Hồ...”

“...”

“Bạch!”

Câu nói này dọa Từ hương chủ tái mặt, vội vàng xông lên bịt miệng hắn: “Ngươi muốn chết hả, tiểu tử này.”

“Họ Hồ của ngươi có thể giống Hồ của người ta sao?”

“Người ta họ Hồ, ngươi còn dám họ Hồ nữa sao?”

Chương 1017. Việc lớn đến rồi (1)

Chương 1017: Việc lớn đến rồi (1)

Hồ Ma vội nghiêng đầu, né tránh tay Từ hương chủ, ai biết bàn tay đó vừa sờ vào cái gì...

Tuy ngoài mặt cười đùa với Từ hương chủ, nhưng trong lòng hẳn cũng hiểu vì sao tình huống lại trở nên khó xử như vậy.

Nhị Oa Đầu lão huynh lần trước tại trấn Thạch Mã, vẫn tự trách mình gây chuyện, mà lại không cẩn thận, tham dự vào trong bố cục vây giết nhị công tử Mạnh gia, nhưng vô luận sự tình là thế nào, thì cũng đã phát sinh, đối với y cũng có ảnh hưởng cũng không nhỏ.

Tựa như Địa Qua Thiêu nợ quá nhiều không lo, y ngay cả Nhị công tử Mạnh gia cũng đều đã giết, cũng cảm thấy lại cẩn thận đối phó với ngõ nhỏ Mai Hoa như vậy, thực tế không có sức mạnh gì.

Vì vậy, y quyết tâm ra tay, ép Hoa Mai Tiểu Ngõ rời đi, đồng thời kiểm soát hai kho Huyết Thực lớn.

Kho huyết thực này đều thu vào, chuẩn bị dâng lễ huyết thực. Hồng Đăng Hội vốn không nghĩ trong đó còn gì, tưởng đã bị nộp hết, không ngờ khi mở ra, bên trong lại chất đầy Huyết Thực, khiến bọn họ kinh ngạc.

Ban đầu cứ tưởng vô tình phát tài, nào ngờ Giáo Chân Lý lại chọn đúng lúc này, không báo trước, trực tiếp đến, đẩy Hồng Đăng Hội vào thế khó.

Nói không chừng, ngõ nhỏ Mai Hoa rút lui nhanh chóng như vậy, là vì biết Minh Châu sắp loạn, cố ý ném củ khoai lang bỏng tay này...

Hiểu rõ mọi chuyện, Hồ Ma thở dài, nói với Từ hương chủ: “Được rồi, được rồi, ta họ Hồ hay không cũng không quan trọng. Nhưng nghe Từ thúc ngài nói vậy, tình hình Hồng Đăng Hội chúng ta hiện giờ thật sự tiến thoái lưỡng nan?”

“Ta mới gia nhập hội ba, bốn năm, cũng thấy được sự khó khăn của mọi người trong hội, chẳng lẽ lại vứt bỏ chút danh tiếng khó khăn lắm mới có được?”

“...”

“Có cách nào đâu?”

Từ hương chủ bất lực nói: “Khí thế của bọn họ, là muốn cướp thiên hạ. Đừng nói là Huyết Thực, ngay cả tiền cũng sắp vào túi bọn họ.”

“Nha môn đã khuất phục, Hồng Đăng Hội chúng ta lại không chịu cho, chẳng lẽ muốn tạo phản?”

“Hừ hừ, mọi người chỉ là đi theo nương nương kiếm sống, chuyện chém giết trên giang hồ, tránh được thì tránh, còn chuyện tạo phản, thôi bỏ đi...”

“Vì vậy, dù nương nương cuối cùng quyết định thế nào, nhưng người bên dưới chúng ta phải hiểu rõ, Huyết Thực trong Hồng Đăng Hội hiện giờ có không? Nhiều vô số kể, chưa bao giờ giàu có như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, hiện giờ chúng ta ngay cả chi tiêu cũng không có...”

“...”

“Nói vòng vo một hồi, là muốn nói với ta chuyện này sao?”

Hồ Ma lúc này mới thấy hợp lý, khẽ thở dài: “Ta hiểu rồi, người ở mở chúng ta khó khăn, các người cũng khó khăn...”

“Biết là tốt rồi...”

Từ hương chủ nói: “Biết giờ đến đòi Huyết Thực, thời điểm không thích hợp rồi chứ?”

“Hiểu rồi.”

Hồ Ma gật đầu, hạ giọng nói: “Chuyện ở mỏ, ta tự giải quyết, giờ chỉ có một vấn đề muốn hỏi thúc...”

Thấy Hồ Ma hiểu chuyện, Từ hương chủ rất hài lòng, nói: “Ngươi cứ nói!”

Hồ Ma hít một hơi thật sâu, ánh mắt sáng lên: “... Hai kho kia, rốt cuộc có bao nhiêu Huyết Thực?”

“...”

“À...”

Từ hương chủ không ngờ Hồ Ma lại hỏi chuyện này, chắc là do thanh niên tò mò, bèn thở dài, hơi khoe khoang nói: “Miêu tả thế nào nhỉ?”

“Vùng phủ thành Minh Châu này, có hơn mười mỏ Huyết Thực đã khai thác, Huyết Thực thượng hạng do mỗi mỏ nộp lên, hiện giờ đều được đưa vào hai kho kia, chờ chuyển đi, nhưng không biết vì sao, đến giờ vẫn chưa được chuyển...”

“Số lượng... chắc phải... trên vạn cân?”

“...”

“Mẹ kiếp...”

Hồ Ma trầm rùng mình, đây là khái niệm gì?

Chuyện đã nói rõ, Từ hương chủ rất hài lòng khi thấy Hồ Ma bị con số này dọa sợ, ông ta phẩy tay, sai người hầu thấp đèn, lại dọn thêm vài món nhắm, giữ Hồ Ma ở lại uống rượu, ăn cơm.

Theo thói quen trước kia, ăn xong sẽ đến kỹ viện nghe hát, nhưng hôm nay chỉ uống vài chén, liền sắp xếp cho Hồ Ma nghỉ ngơi, đủ thấy tình hình căng thẳng.

Nhưng lúc này, Hồ Ma đang có ý tưởng trong đầu, cũng không để ý đến sự thiếu sót của Từ hương chủ, hắn cùng ông ta uống một bình rượu, ăn thêm hai bát cơm, rồi nghỉ ngơi ở phòng khách. Sau khi ngủ, hắn liền tiến vào linh miếu bản mệnh.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Nhị Oa Đầu: “Lão Bạch Kiền huynh đệ có nghe thấy không?”

“Nhị Oa Đầu ở trấn Chu Môn gọi Lão Bạch Kiền huynh đệ, có nghe thấy không?”

“...”

Hắn lập tức nín thở, tạm thời không trả lời, cũng biết Nhị Oa Đầu gọi mình là muốn làm gì.

Quả nhiên, Nhị Oa Đầu gọi mấy lần, thấy không có tiếng đáp lại, bèn khẽ thở dài, lẩm bẩm: “Tên nhóc này còn ở trấn Thạch Mã sao?”

“Ôm được cái đùi to như vậy, muốn hỏi chút tin tức cũng không được, chẳng lẽ ta phải quay lại trấn Thạch Mã tìm hắn? ... Hồi hận vì quá cẩn thận, biết vậy ta cũng cố gắng đột phá ba trụ hương rồi...”

“...”

Chương 1018. Việc lớn đến rồi (2)

Chương 1018: Việc lớn đến rồi (2)

Tiếng lâm bẩm dần dần mờ nhạt, biến mất, chắc là y đã bỏ tay khỏi lư hương.

Do Hồ Ma không trả lời, nên mệnh hương của hai người không quán lấy nhau, vì vậy y không biết Hồ Ma đã nghe thấy.

Hồ Ma đợi giọng nói của Nhị Oa Đầu tan biến, mới thở phào nhẹ nhõm, gọi Địa Qua Thiêu, lập tức kết nối: “Tiền bối, tiền bối, ngươi đi đâu vậy?”

“...”

Hồ Ma khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Địa Qua Thiêu cô nương, cuối cùng cũng không uổng công, việc lớn mà ta đã hứa với ngươi, có manh mối rồi.”

“Hả?”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu tràn đầy kinh hi: “Nhanh vậy sao? Bạch Kiền tiền bối quả nhiên đáng tin cậy...”

“Mau nói, mau nói, việc lớn gì? Có bao nhiêu lợi nhuận? Nhà đối phương có mấy người?”

“...”

‘Vừa lên đã hỏi nhà người ta mấy người là thói quen gì vậy?’

Hồ Ma thâm phàn nản, nhưng vẫn giữ phong thái tiền bối, mỉm cười nói: “Số Huyết Thực lớn nhất mà ngươi từng thấy là

bao nhiêu?”

“Huyết Thực?”

Địa Qua Thiêu ngập ngừng, đáp: “Nếu là Huyết Thái Tuế... ta từng thấy cả trăm cân!”

Hồ Ma thần nhiên nói: “Mục tiêu của chúng ta lần này, ít nhất là ba nghìn cân.”

“Loảng xoảng...”

Hồ Ma nghe thấy tiếng Địa Qua Thiêu ngã lăn ra đất, sau đó nàng ta mới run rẩy nói: “Không phải, thứ này... cũng có thể tính bằng nghìn cân sao?”

“Lúc trước ta phải mất ba mươi cân Huyết Thực mới chữa khỏi chân ở Thảo Tâm Đường, số Huyết Thực mà tiền bối nói... chẳng phải có thể chữa cho ta một trăm cái chân?”

“...”

“Không sai.”

Hồ Ma thần nhiên nói: “Hơn nữa, ta đã nghĩ kỹ Huyết Thực ở đâu, sau khi lấy được sẽ giấu ở đâu, và cách tiêu thụ, xử lý hậu quả...”

“...”

“Chuyên nghiệp!”

Địa Qua Thiêu mừng rỡ, liên tục khen ngợi: “Lão Bạch Kiền tiền bối, thật sự chuyên nghiệp, ngài là tấm gương cho ta noi theo!”

‘Làm tấm gương cho người noi theo, hình như không phải lời khen hay...’

Hồ Ma trầm thờ dài, nói: “Nhưng tuy ta đã sắp xếp mọi chuyện khác, nhưng hiện giờ vẫn có một khó khăn, đó là làm sao để thực hiện phi vụ này. Ta là Thủ Tuế Nhân, không biết

nhiều pháp thuật, người có biết Ngũ Quỷ Chuyển Tài Pháp trong truyền thuyết không?”

“Cái này...”

Địa Qua Thiêu có chút ngưng ngù: “Tiểu quỷ dưới trướng ta tuy nhiều, nhưng tiểu quỷ không thể thấy Huyết Thực.”

“Vừa nhìn thấy là phát điên.”

“...”

“VẬY còn cách nào khác không?”

Hồ Ma cau mày, hỏi: “Ví dụ như mượn đường âm phủ?”

“Cũng không thể vào âm phủ.”

Địa Qua Thiêu đáp: “Ta nghe nói, Huyết Thực vừa vào âm phủ sẽ tan chảy ngay lập tức, dù bảo quản thế nào cũng không được.”

“Thực ra trước đây, ta đã từng nhắm đến Huyết Thực, còn định cướp xe chở Huyết Thực mà Hồng Đăng Hội thu thập hàng năm, nhưng thứ này đặc biệt, không thể sai khiến tiểu quỷ, rất nhiều pháp thuật gặp Huyết Thực cũng mất hiệu lực.”

“Vì vậy, phần lớn thời gian, chỉ có thể dựa vào nhân lực vận chuyển...”

“...”

Nghe nàng ta nói vậy, Hồ Ma cũng khó xử, hắn cũng từng nghe nói như vậy, vụ này tuy lớn, nhưng quả thật khó làm.

“Vậy thì...”

Hắn trầm ngâm một lúc, rồi thở dài: “Ta đã lo liệu mọi chuyện, tưởng rằng có thể bớt lo, xem ra, cách thực hiện vụ này vẫn phải dựa vào ta.”

“Thế này đi, người chờ ta, đợi ta nghĩ ra cách, sẽ thông báo cho người hành động.”

“...”

“Được, được, thật ngại quá, ta quá vô dụng, tiền bồi...”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu rõ ràng có chút áy náy và tự trách, liên tục nói, ngoan ngoãn kết thúc liên lạc.

Quen biết lâu như vậy, lần đầu tiên thấy nàng ta khiêm tốn như vậy.

Thậm chí còn tự trách.

Sau khi kết thúc liên lạc với Địa Qua Thiêu, Hồ Ma suy nghĩ kỹ, rồi trực tiếp gọi Nhị Oa Đầu, nhưng giọng điệu hơi gấp gáp. Nghe thấy tiếng gọi của Hồ Ma, Nhị Oa Đầu mừng rỡ: “Tốt quá, ta đang định tìm người.”

Hồ Ma nói: “Ta cũng có việc, vừa mới về đến địa phận Minh Châu, người có chuyện gì?”

“Lão Bạch Kiền huynh đệ, chuyện khác để sau đi, ta đang gặp rắc rối, muốn nhờ người giúp đỡ...”

Nhị Oa Đầu vội vàng nói: “Trước kia người chẳng phải đã ôm được cái đùi của vị quý nhân trên núi sao? Lúc đó ta còn thấy người gan to, giờ mới hiểu, đây quả là có tầm nhìn xa trông rộng...”

“Giờ ta cần người giúp, phủ thành Minh Châu chúng ta có một đám người Giáo Chân Lý đến, vô cùng ngạo mạn, đã bắt nạt đến tận đầu Tiểu Hồng Đăng...”

“Quan trọng nhất là, lai lịch của bọn họ...”

“...”

Y nói, có chút ấp úng, thăm dò: “Người có thể hỏi giúp ta, Chân Lý Giáo, có phải là người của vị quý nhân kia không?”

“Thì ra là chuyện này?”

Hồ Ma nghe Từ hương chủ kể chuyện, đã biết Nhị Oa Đầu nhất định sẽ đến hỏi mình, bèn trầm ngâm một lát, hạ giọng nói: “Lão ca, thực ra ta cũng vì chuyện này mà bị vị quý nhân kia gọi về từ trấn Thạch Mã...”

“Nhưng trước khi nói chuyện này, ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi...”

“Ngươi là Đại Tẩu Quỷ, kiến thức uyên bác, vậy ngươi có biết, Huyết Thực nên vận chuyển như thế nào không?”

“... Chính là kiêu, lạng lẽ vận chuyển mà không để người khác biết?”

Chương 1019. Tiểu Quỷ Không Tham Lam (1)

Chương 1019: Tiểu Quỷ Không Tham Lam (1)

“Hả?”

Nhị Oa Đầu rõ ràng bị câu hỏi của Hồ Ma làm cho ngẩn người: “Sao lại hỏi chuyện lạ lùng như vậy?”

“Nếu người hỏi ta về pháp môn chuyển tài, vậy thì nhiều lắm, ngũ quỷ chuyển tài, chuyển kim trộm ngọc, thay xà đổi cột, đủ loại, cái gì cũng có, nhưng một khi dính đến huyết thực, rất nhiều thuật pháp trong môn đạo, cũng liền lập tức không còn tác dụng...”

“...”

Y quả nhiên là Đại Tẩu Quỷ nhập phủ, nghe Hồ Ma nói xong, liền lập tức nói năng rành mạch: “Ví dụ như thay xà đổi cột, những thứ khác, có thể dễ dàng hoán đổi, duy chỉ có huyết thực, người dù có thi triển pháp thuật mười lần, cũng không thể hoán đổi được.”

“Có khi, không những thuật không thành, còn bị phản phệ!”

“Lại như thuật xuyên tường, người nếu như học được pháp thuật này, xuyên tường qua phòng, lấy đồ vật ra, chẳng phải dễ như trở bàn tay?”

“Nhưng mà huyết thực lại không được, người đi vào, lại không thể mang huyết thực ra ngoài, đương nhiên, cũng có một biện pháp, đó chính là người xuyên tường đi vào, ăn no

rời ra ngoài, như vậy về lý thuyết đúng là có thể, nhưng tổng cộng có thể ăn được bao nhiêu?”

“Dù sao ta đến thế giới này nhiều năm như vậy, duy nhất nghe nói thành công, chính là một vị cao thủ của Bả Hí môn, đã từng vận chuyển huyết thực mà Huyết Thực Bang nào đó thu thập được ra ngoài.”

“Nhưng vấn đề cũng chính là ở đây, người của Bả Hí môn thi triển pháp thuật, người làm sao biết là thật hay giả? Môn đạo của bọn họ, rất có thể là mua chuộc người canh gác, lén lút chuyển ra ngoài, rồi lừa người nói là dùng pháp thuật.”

“Loại chuyện vô liêm sỉ này, bọn họ làm rất nhiều, tuyệt kỹ trong tay đều là chín phần giả, một phần thật, người vĩnh viễn không biết đâu là thật, đâu là giả.”

“...”

Nghe y thô lộ cảm khái này, Hồ Ma cũng thở dài theo, mới chậm rãi bắt đầu thăm dò: “Vậy là thật sự không còn cách nào sao?”

“Nếu có cách, thì việc kinh doanh của Huyết Thực Bang chúng ta làm sao có thể kiếm lời nhiều như vậy?”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, lại cười một tiếng, nói: “Dù sao người kêu ta nói, muốn lấy một mẻ huyết thực, chỉ có một biện pháp, đó chính là dựa vào bản lĩnh thật sự, đường đường chính chính giết vào, cướp lấy!”

Hồ Ma nghe lời nói của Nhị Oa Đầu, dừng một lát, giống như đang suy tư, rồi mới nói: “Vậy nếu như, có thể tìm được một con tiểu quỷ không tham lam huyết thực thì sao?”

“Ta thấy những tiểu quỷ này, cũng rất nhiều, có hồn sinh, có phần mộ sinh, có oán sinh, cũng có uẩn sinh, có con linh khí nhiều một chút, có con ngốc một chút, chẳng lẽ trong số

nhiều tiểu quý như vậy, không tìm được một con tiểu quý có thể vận chuyển huyết thực sao?”

“...”

“Huynh đệ, người đem chuyện này nghĩ quá đơn giản...”

Nhị Oa Đầu nghe vậy, cũng cười khỏ, nói: “Ta là Tẩu Quý, tiểu quý mà ta gặp qua so với người còn nhiều hơn, lăn lộn nhiều năm như vậy, ta chưa từng nghe nói có tiểu quý nào lại không tham lam huyết thực.”

“Điều này trái với bản tính của tiểu quý, tiểu quý dù ngoan ngoãn đến đâu, ngửi thấy mùi huyết thực, cũng sẽ nhịn không được nhét vào trong miệng, hơn nữa nhét càng nhiều, càng không khống chế được bản thân, tiểu quý dù nghe lời đến đâu, cũng sẽ trở nên điên cuồng...”

“...”

“Đúng vậy...”

Hồ Ma cũng thở dài theo y, nhưng trong lòng âm thầm khẳng định điểm này, lại nhịn không được nhảy cẫng lên vài cái.

Tiểu quý không tham lam huyết thực, quả thật giống như chuyện hoang đường, nhưng mấu chốt là...

... bên cạnh mình có một con!

Tiểu Hồng Đường!

Nàng tuy cũng có chấp niệm với huyết thực, vừa nhìn thấy liền thèm nhỏ dãi, nhưng nàng rõ ràng hiểu chuyện hơn so với tiểu quý khác!

Lúc trước ở thôn Đại Dương, Tiểu Hồng Đường mỗi ngày đều thay bà bà mang cơm đến cho mình, đó chính là trực tiếp mang cơm đến, không cần đựng trong vò, trực tiếp dùng giỏ

xách đến, cứ như vậy ngửi mùi huyết thực trên đường đi, nhưng cũng có thể nhịn không ăn.

Vậy nếu như Hồng Đường tỷ lúc trước có thể mang cơm đến cho mình, vậy thì việc vận chuyển huyết thực lần này...

“Mà này, sao ngươi bỗng nhiên lại nghĩ đến vấn đề này?”

Nhị Oa Đầu cũng bị những câu hỏi kỳ lạ của Hồ Ma hỏi đến có chút khó hiểu, thăm dò nói: “Chẳng lẽ cũng có liên quan đến vị quý nhân ở Lão Âm Sơn?”

“Cái này ngươi không cần phải lo lắng, chúng ta là người một nhà, chẳng lẽ ta còn có thể hãm hại ngươi sao?”

Hồ Ma cười nói: “Hiện tại ngươi đang ở đâu?”

“Ta đã không còn ở Minh Châu phủ thành, chỉ là tạm thời chưa đi xa, liền nhận được tin của tả hộ pháp.”

Nhị Oa Đầu thở dài một tiếng, nói: “Lần trước ở trấn Thạch Mã, sau khi biết được những tin tức kia, Bạch Bò Đào Tửu tiêu thư liền rời khỏi Minh Châu thành, có lẽ là đến An Châu, cũng có lẽ là đến Thượng Kinh, nàng không nói cho ta biết.”

“Ta cũng không thể rảnh rỗi, dự định đi tìm vị Bích Loa Xuân tiên bối mà ta từng gặp qua, dò la tin tức, thuận tiện bắc cầu, vốn định trước khi đi, giải quyết chuyện ở ngõ nhỏ Mai Hoa, kết quả...”

Chương 1020. Tiểu Quỷ Không Tham Lam (2)

Chương 1020: Tiểu Quỷ Không Tham Lam (2)

Nói xong, cũng thở dài, trong lòng uể oải, cảm thấy vận khí của mình không tốt, nhưng sự tình đã đến nước này, liền nói thẳng: “Nhưng so với chuyện của chúng ta, chuyện ở một châu một phủ này, ngược lại là chuyện nhỏ, người đã trở về Minh Châu thành, vậy thì ta cũng không quay đầu lại nữa.”

“Dù sao người quen biết vị quý nhân kia, cũng có thể giúp ta trông chừng Hồng Đăng Hội, Tiểu Hồng Đăng nhất gan, tả hộ pháp lại là kẻ lỗ mãng...”

“Ngày thường nếu không có ta trông chừng, hai người bọn họ bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền...”

“...”

“Hay cho người, vừa rồi còn nghe y lắm bầm, nói bản thân chưa đột phá ba trụ đạo hạnh, kết quả người ta lại muốn bắc cầu?”

Hồ Ma lập tức kính nể, rồi mới thở dài một tiếng, nói: “Lão ca người cứ lo chuyện của người, chuyện bên Minh Châu thành người cứ yên tâm, chúng ta đều là người một nhà.”

“Hơn nữa, Hồng Đăng Hội của chúng ta, cũng là nơi ngoạ hổ tàng long, chẳng lẽ còn bị người ngoài bắt nạt hay sao?”

“...”

“...”

Một phen cam đoan, cuối cùng cũng khiến Nhị Oa Đầu yên tâm, lại dặn dò thêm vài câu, Hồ Ma hỏi y về ngũ quỷ chuyển tài pháp, y cũng nói hết, sau đó mới tự mình đi về phía Tây Sơn đạo.

Còn Hồ Ma, sau khi suy nghĩ thấu đáo, liền trực tiếp gọi Địa Qua Thiêu lần nữa, đối phương dường như vẫn luôn chờ đợi, lập tức đáp lại, vội vàng nói: “Ta đây, tiền bối ta vẫn luôn ở đây, vừa rồi ta cũng đang nghĩ làm sao để làm phi vụ này...”

“Hay là chúng ta trực tiếp tìm một đám người, giết vào? Không giấu gì tiền bối, ta cũng quen biết một số bằng hữu giang hồ, đều là những kẻ liếm máu trên lưỡi dao...”

“...”

“Được được được...”

Hồ Ma không nói nên lời: “Tạm thời không cần loại người hung ác này, vụ này của chúng ta, phải làm kín đáo một chút.”

“Chuyện này người không cần phải lo lắng, ta vừa rồi đã nghĩ ra biện pháp rồi.”

“...”

“Ông trời ơi...”

Địa Qua Thiêu hít sâu một hơi, lòng ngưỡng mộ Hồ Ma trào dâng: “Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, liền nghĩ ra biện pháp có thể vận chuyển được cả huyết thực? Bản lĩnh của tiền bối, quả nhiên giống như Nhị Oa Đầu và Bạch Bò Đào Tửu tiểu thư từng nói, thâm sâu khó lường!”

“Chỉ là...”

Nàng cũng đột nhiên có chút lo lắng, rụt rè nói: “Nhưng mà tiền bối, như vậy, tìm việc, kế hoạch, xử lý hậu quả, thậm chí ngay cả việc thực hiện đều do chính người giải quyết, vậy thì người sẽ không...”

“... không mang theo ta chứ?”

“...”

Hồ Ma nghe vậy, rất đổi kinh ngạc, Địa Qua Thiêu trời không sợ, đất không sợ, hiện tại lại thật sự nghe ra chút lo lắng từ giọng nói của nàng?

Trong lòng cảm thấy buồn cười, nhưng cũng chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Chúng ta đều là người chuyển sinh, trời sinh đã là người một nhà, lần này ngươi dù có ra ít sức hơn, ta cũng không thể không mang theo ngươi, dù sao cũng nên luyện tập nhiều một chút.”

“Hơn nữa, ta cũng suy nghĩ kỹ rồi, vẫn có một số việc nhỏ có thể giao cho ngươi làm.”

“...”

Địa Qua Thiêu cảm động đến mức sắp khóc: “Tiền bối, ngươi đối xử với ta thật tốt, xin hãy nói đi, ta cái gì cũng nguyện ý làm.”

Hồ Ma nghe nàng nói như vậy, khóe miệng không khỏi nở nụ cười, nói: “Chỉ là mấy người của Chân Lý Giáo mà thôi, nhiều nhất liên quan đến một hai tên nhập phủ, ngươi hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

“...”

“...”

Đêm nay, kết quả thương lượng rất thuận lợi, Địa Qua Thiêu vỗ ngực ầm ầm, còn Hồ Ma cũng yên tâm, sáng sớm hôm sau thức dậy, dùng bữa sáng ở chỗ Từ hương chủ, liền cáo từ ra về.

Đầu tiên đi về phía bắc trấn một chuyến, xem xét vị trí của hai kho huyết thực mà Từ hương chủ đã đề cập trước đó, tìm hiểu rõ ràng địa thế, bố trí, nhân mã xung quanh.

Quả nhiên như lời Từ hương chủ, hai kho huyết thực này, vốn dĩ vô cùng bí mật, bây giờ từ xa xa liền có thể trông thấy thủ vệ sâm nghiêm, một bên là tả hộ pháp của Hồng Đăng Hội, lo lắng xảy ra sơ suất, đích thân dẫn theo bang chúng, canh gác ở đây.

Còn giáo đồ của Chân Lý Giáo, từ khi đến Minh Châu, vẫn luôn tuân thủ quy củ, tự nhiên sẽ không cưỡng ép chiếm đoạt, nhưng dường như cũng lo lắng Hồng Đăng Hội âm thầm làm gì đó, liền dựng lên mấy tề đàn ở đây, giám sát bọn họ.

Xác định vị trí, Hồ Ma lặng lẽ rời đi, cưỡi ngựa, tìm một nơi vắng vẻ không người ở vùng ngoại ô, sau đó đốt hương, yên lặng chờ Tiểu Hồng Đường đến. Lần này phải chờ trọn vẹn nửa canh giờ, Tiểu Hồng Đường mới miễn cưỡng xuất hiện trên năm mộ bên cạnh.

Hồ Ma lập tức nở nụ cười ôn hòa, nói: “Tiểu Hồng Đường, sao dạo này trông xinh đẹp hơn vậy?”

Tiểu Hồng Đường hậm hực quay đầu đi, nói: “Hồ Ma ca ca trở về, cũng không đợi ta, ta không nhìn thấy người, tìm mãi mà không thấy.”

Hồ Ma lập tức hiểu ra, thực ra giữa người và tiểu quỷ, cũng không phải lúc nào cũng quấn quýt bên nhau, không ít người chỉ khi nào cần dùng đến, mới đốt hương triệu hồi tiểu quỷ đến để sai bảo.

Nhưng Tiểu Hồng Đường đã quen mỗi ngày đi theo mình, nếu rời đi trong khoảng cách gần, nàng có thể dựa vào mùi của mình mà tìm đến, nhưng nếu cách xa thì không tìm được, phải tự mình đốt hương, nàng mới có thể tìm đến.

Cảm thấy áy náy, Hồ Ma vội vàng nói: “Lúc đó ta thi triển pháp thuật mới về được, không thể chờ người, lần sau ta sẽ chú ý.”

“Nhìn này, ta biết ngươi đói bụng, đã chuẩn bị huyết thực hoàn cho ngươi đây!”

“...”

Vừa nói, Hồ Ma vừa lấy ra một viên huyết thực hoàn, đưa cho Tiểu Hồng Đường.

Tiểu Hồng Đường nhìn viên thịt tròn vo này, hai mắt sáng lên, lập tức ngậm vào miệng, cơn giận cũng tan biến, vui vẻ nắm lấy tay Hồ Ma.

Nhìn nàng, Hồ Ma lại lấy ra viên huyết thực hoàn còn sót lại trên người, cười nói: “Một viên làm sao đủ, còn nữa này!”

“...”

Tiểu Hồng Đường nhìn viên huyết thực hoàn tròn vo xuất hiện trước mặt, kinh ngạc đến mức không dám tin.

Hồ Ma đưa cho nàng, vừa cười vừa nói: “Cái này ăn nhiều không tốt, nên trước tiên hãy cùng ta về trang trại, đợi về đến trang trại rồi hãy ăn, được không?”

Tiểu Hồng Đường lập tức gật đầu lia lịa, cẩn thận đặt viên huyết thực hoàn vào trong giỏ, không hề có ý tham lam muốn nhét ngay vào miệng, khiến Hồ Ma càng thêm yên tâm.

Ồn.

Chương 1021. Hồng Đường Chuyển Tài (1)

Chương 1021: Hồng Đường Chuyển Tài (1)

Quả nhiên vẫn phải dựa vào Hồng Đường tử...

Thực ra từ trước đến nay, Hồ Ma càng tìm hiểu sâu về thế giới tâm linh, càng phát hiện ra sự khác biệt giữa Tiểu Hồng Đường và những tiểu quỷ khác.

Thứ nhất là nàng rất hiểu chuyện, dường như luôn thông minh hơn những tiểu quỷ khác, trong số những tiểu quỷ mà hắn từng gặp, về độ thông minh, có lẽ...

... có thể xếp thứ hai.

Đứng đầu là Kim Qua Đại Tướng của Hồng Bò Đào Tửu tiểu thư, người ta vừa có thể xông pha trận mạc, giết quỷ hàng yêu, lại vừa có thể nấu cơm, dâng trà rót nước, so với hắn, Tiểu Hồng Đăng vẫn còn kém một chút.

Điểm khác biệt thứ hai, là nàng có khả năng kiềm chế đối với huyết thực mạnh hơn những tiểu quỷ khác.

Đây là một đặc điểm ẩn giấu rất sâu, thoát nhìn Tiểu Hồng Đường cũng giống như những tiểu quỷ khác, nhìn thấy huyết thực cũng thèm thuồng, sau khi có được cũng vội vàng ăn ngay, nhưng chỉ cần nghiêm túc nói với nàng, nàng có thể nhịn được, dù có thèm cũng không ăn.

Tất nhiên, còn một số điểm kỳ lạ khác, chẳng hạn như sức lực không nhỏ, thích đồ cổ, thích cầm giỏ đi nhặt đồ, cũng đều là những điểm khác biệt, nhưng Hồ Ma không thể tìm hiểu rõ

ràng từng cái một, khi hỏi nàng, nàng cũng chỉ có vẻ mặt mơ hồ.

Có lẽ những điều này cũng có liên quan đến thân thể của nàng, có lẽ phải gặp lại bà bà mới có thể biết được.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến chuyện lớn hiện tại, trước tiên dẫn Tiểu Hồng Đường trở về trang trại, Hồ Ma thấy viên huyết thực hoàn vẫn nằm trong giỏ của Tiểu Hồng Đường, liền yên tâm, trước tiên đi dặn dò Lý Oa Tử:

“Những chuyện khác đừng hỏi, hôm nay ngươi dẫn mọi người ăn cơm sớm, sau khi ăn xong, hãy trốn trong phòng, đừng ra ngoài.”

“Nhớ kỹ, trông chừng bọn họ cho kỹ, nhất định không được ra ngoài, dù có đi tiểu, cũng trực tiếp tiểu vào thùng...”

“...”

Lý Oa Tử nghe xong, cũng như lâm đại địch, vội vàng đi sắp xếp.

Còn Hồ Ma liền tranh thủ thời gian buổi chiều, bố trí cẩn thận xung quanh trang trại, dựng đàn lên, không phải vì mục đích gì khác, chủ yếu là lo lắng trong quá trình làm việc này xảy ra bất trắc, phải đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể đưa Tiểu Hồng Đường trở về.

Sau khi dựng xong đàn này, hắn mới dựa theo phương pháp mà Nhị Oa Đầu đã dạy ngày hôm qua, nghiêm túc viết một đạo khu quỷ thiếp.

Khu quỷ thiếp này có một số điều cần lưu ý, trên đó phải có phương hướng, có mệnh lệnh, có thời gian, nói trắng ra là để nói cho tiểu quỷ biết phải làm gì, không được chạy nhảm chỗ, cũng không được lấy nhảm đồ, tác dụng khác của nó, tương đương với bằng chứng.

Có Khu quỹ thiếp này, có thể chứng minh là người thi triển pháp thuật đã sai khiến tiểu quỹ đi làm việc này, không phải do tiểu quỹ tự ý gây rối.

Sau này nếu gặp rắc rối, phải đến âm ty để kiện tụng, có bằng chứng này, liền biết ghi vào đầu ai.

Hồ Ma lại cảm thấy, mình và Tiểu Hồng Đường thân thiết như vậy, không cần phải phân chia rõ ràng như thế, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên sử dụng Ngũ Quỷ Chuyển Tài Pháp, đương nhiên cũng phải từng bước một, làm thật tỉ mỉ, tránh để xảy ra sai sót.

Viết cẩn thận xong xuôi, hắn mới gọi Tiểu Hồng Đường từ trên xà nhà xuống, cười nói: “Huyết thực hoàn có ngon không?”

Tiểu Hồng Đường lập tức gật đầu lia lịa: “Ngon.”

Hồ Ma liền cười nói: “Vậy thì, Tiểu Hồng Đường có muốn ngày nào cũng được ăn không?”

Mắt Tiểu Hồng Đường sáng rực, trả lời dứt khoát: “Muốn.”

“Ngày tốt đẹp của chúng ta sắp đến rồi.”

Nhìn thấy Tiểu Hồng Đường vui vẻ, Hồ Ma cũng vui vẻ theo, cười nói: “Tối nay, ngươi giúp ta lấy một mẻ huyết thực, được không?”

Mắt Tiểu Hồng Đường sáng lên, sau đó lại lắc đầu, nói: “Không được.”

“?”

Hồ Ma ngẩn người.

Tiểu Hồng Đường nói: “Bà bà đã nói, không được lấy trộm đồ của người khác, trước kia ta đã từng lấy trộm thịt muối của nhà người ta theo lời của Hồ Ma ca, bà bà đã mắng ta.”

“ ... ”

Điều này thật sự có chút bất ngờ, Hồ Ma không ngờ rằng, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, trở ngại cuối cùng...

... lại là tam quan của Tiểu Hồng Đường?

Vì vậy, hắn cũng thở dài một hơi, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: “Không phải lấy trộm, Tiểu Hồng Đường của chúng ta là đứa trẻ thông minh đáng yêu như vậy, sao có thể lấy trộm đồ của người khác chứ?”

“Mẻ huyết thực đó, vốn dĩ là của chúng ta, là ta kiếm được, sau này để cho Tiểu Hồng Đường làm đồ ăn vặt, chỉ là nơi cất giữ hơi xa, cần Tiểu Hồng Đường chạy một chuyến, vận chuyển những huyết thực đó về trang trại.”

“Đương nhiên, chúng ta không thể chạy vạy vô ích, mỗi lần vận chuyển về một vò, ta sẽ cho người mười...”

“... một viên huyết thực hoàn, được không?”

“ ... ”

Tiểu Hồng Đường nghe xong, hai mắt lại sáng lên: “Mỗi vò đều cho sao?”

Hồ Ma gật đầu: “Đều cho.”

Chương 1022. Hồng Đường Chuyển Tài (2)

Chương 1022: Hồng Đường Chuyển Tài (2)

“Chỉ là, chúng ta lo lắng người khác nhìn thấy sẽ ghen tị, nên khi Tiểu Hồng Đường vận chuyển, không được để người khác nhìn thấy, chúng ta lặng lẽ đi, lặng lẽ về, sau đó giấu huyết thực vào trang trại, từ từ ăn, được không?”

“...”

Nghe xong, Tiểu Hồng Đường càng ngày càng vui vẻ, gật đầu lia lịa, động lực tràn trề.

Hồ Ma cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xong rồi.

Vì vậy, cùng với Lý Oa Tử và những người khác, trời chưa tối đã ăn cơm tối xong, sau đó bọn họ vội vàng trở về phòng.

Ở phía sau trang trại, đợi đến nửa đêm, Hồ Ma liền mang lư hương đã chuẩn bị sẵn ra, đặt bát tự thiếp của Tiểu Hồng Đường lên, sau đó đốt Khu quỹ thiếp.

Tay cầm một lá cờ nhỏ, chậm rãi chỉ về phía trước: “Dựa vào người đó, Tiểu Hồng Đường!”

Tiểu Hồng Đường đã bị cảnh tượng được ăn huyết thực mỗi ngày mà Hồ Ma miêu tả làm cho mê mẩn, vừa nhận được mệnh lệnh, liền vui vẻ chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, liền biến thành một cơn âm phong, bay về phía bắc.

Hồ Ma thở phào nhẹ nhõm, liền ngồi xuống, canh giữ hai cây nến, kiên nhẫn chờ đợi, hẳn có Tiểu Hồng Đường giúp đỡ,

thi thuật chuyển tài không khó, hiện tại phải xem, năng lực làm việc của Địa Qua Thiêu như thế nào...

Tiểu Hồng Đường chỉ phụ trách vận chuyển huyết thực, không thể trông cậy vào nàng để đánh nhau, hơn nữa Ngũ Quỷ Chuyển Tài Pháp này, tính bí mật không cao, dễ bị người khác phát hiện, vì vậy, hẳn cần có người, trong lúc thi triển pháp thuật, khiến cho bên kia hỗn loạn, để thuận tiện cho Tiểu Hồng Đường hành động.

Nàng ta đã đồng ý, nhưng giáo đồ Chân Lý Giáo trấn giữ ở đó, xem ra bản lĩnh cũng không yếu, không biết nàng ta có thể đối phó được không?

...

...

Cũng trong lúc Hồ Ma đang lo lắng, ở phía tây bắc trấn Chu Môn, ngoại thành Minh Châu phủ, bên cạnh ngã ba, bên ngoài kho huyết thực được nguy trang thành một nhà nông dân bình thường, các đệ tử hồng hương của Hồng Đăng Hội và các đệ tử Chân Lý Giáo canh giữ pháp đàn, đều nghênh đón thời khắc mệt mỏi nhất.

Nhìn nhau từ xa, trong lòng cũng có những cảm xúc phức tạp, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

“Hồng Đăng Hội này, lá gan cũng không nhỏ.”

Một đội nhân mã, chống cờ hiệu, chạy đến thay ca với người canh giữ pháp đàn, liếc nhìn về phía Hồng Đăng Hội từ xa, người canh giữ pháp đàn cười lạnh nói: “Chúng ta theo Thiên Mệnh tướng quân đến đây, ngay cả phủ nha Minh Châu, cũng phải mở cửa nghênh đón, cẩn thận lấy lòng.”

“Chúng ta có yêu cầu gì cũng đều đáp ứng, vậy mà Hồng Đăng nương nương này, chỉ là một vị tiểu Án Thần, vậy mà còn muốn chiếm đoạt đồ vật trong kho huyết thực này?”

“...”

“Hừ, nàng ta muốn canh giữ, cứ để nàng ta canh giữ.”

Một người canh giữ pháp đàn khác vừa hết ca trực, hạ giọng nói: “Chúng ta đến đây là để làm chuyện lớn, Thiên Mệnh tướng quân, là do trời định, đừng nói là huyết thực, toàn bộ Minh Châu này, đều là của chúng ta.”

“Chỉ là vì giữ phép tắc, hiện tại mới phải nói chuyện đằng hoàng với các bên.”

“Ta nghe người ta nói, ở những nơi khác, đều là trực tiếp tập hợp nhân mã, công thành phá miếu, sau khi phá thành, còn có thể hưởng thụ ba ngày!”

“Nhưng nơi này khác với những nơi khác, đều là hòa khí sinh tài, nhưng đến thời khắc máu chót, cũng cần có người làm bia đỡ đạn!”

“Thiên Mệnh tướng quân muốn lập uy, còn ai thích hợp hơn vị tiểu Án Thần này?”

“...”

Hai người vừa nói vừa cười, không hề coi Hồng Đăng Hội ra gì, thậm chí tất cả giáo đồ Chân Lý Giáo đều như vậy, chưa bao giờ lo lắng Minh Châu nhỏ bé này, thật sự có người nào đó, dám to gan, đến đây gây sự với bọn họ.

Vậy nên, ngay khi bọn họ chuẩn bị bàn giao nhiệm vụ canh gác pháp đàn, rồi đi nghỉ ngơi, lại đột nhiên nhìn thấy, trong màn đêm đen kịt phía xa, một phước gọi hồn, đang chậm rãi bay đến.

Nhưng phước gọi hồn này không bay về phía bọn họ, mà bay về phía nơi mà nhân mã của Hồng Đăng Hội đang canh giữ, dưới phước gọi hồn, những dải lụa màu sắc rực rỡ bay phấp phới, dưới phước gọi hồn, có bóng người lơ lửng, nhưng

không nhìn rõ hình dạng, chỉ có thể nhìn thấy chữ “Lý” trên lá cờ hiệu.

“Hả?”

Hai người đều sửng sốt: “Người thay ca đã đến rồi, người cầm phướn gọi hồn kia, là huynh đệ của phái nào?”

“Không đến đây, lại đi về phía Hồng Đăng Hội, đây là ban đêm quá tối, đi nhầm đường sao?”

“...”

Đang suy nghĩ, liền nhìn thấy phướn gọi hồn kia đã bay đến gần kho huyết thực, tất cả nhân mã của Hồng Đăng Hội, cũng lập tức căng thẳng, đều giơ đao thương lên, nhìn chăm chăm vào phướn gọi hồn kia.

Chưa kịp nói gì, liền đột nhiên nhìn rõ bóng người dưới phướn gọi hồn, đương nhiên là một đám phụ nhân trang điểm lòe loẹt, tư thế vô cùng khêu gợi, trên người không một mảnh vải che thân, cười ngây ngô đi về phía bọn họ.

Giọng điệu kỳ quái, du dương, theo âm phong vang vọng bên tai: “Tôn Nhị Ngưu, mau lại đây, trong nhà đã tìm nàng dâu cho ngươi rồi...”

“Thảm Hồng Chi, nhà gọi ngươi về nhà, không cần lấy chồng nữa...”

“...”

Cảnh tượng bất ngờ này khiến cho nhân mã bên phía Hồng Đăng Hội, nhất thời mê man, tinh thần hoảng hốt, ngay cả tả hộ pháp Thảm Hồng Chi, cũng hơi choáng váng.

Thậm chí trong lúc do dự, nàng suýt nữa đã đồng ý, nhưng khi lời nói đến bên miệng, lại đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng lùi lại một bước, dụi dụi mắt, lại phát hiện trong màn đêm, nào có

phụ nhân kêu gọi nào, rõ ràng chỉ có hai hình nhân giấy với nụ cười kỳ quái, đang bay theo gió.

Ngay sau đó, chỉ thấy một trận âm phong cuộn cuộn ập đến, dưới phước gọi hồn, vô số bóng người bay ra, trên mặt mang theo nụ cười cứng đờ kỳ quái, bay về phía bọn họ, đều là hình nhân giấy, khiến người ta không khỏi nổi da gà.

“To gan!”

Nàng lập tức bừng tỉnh, nhận ra vấn đề, liền tức giận quát: “Người của Chân Lý Giáo thật vô lễ, dám dùng yêu thuật hại người?”

“...”

Còn bên kia, hai vị đàn chủ Chân Lý Giáo đang thay ca, trực tiếp ngây người, nhìn nhau ngơ ngác: “Người đó là ai? Tướng quân còn chưa hạ lệnh, sao đã dám ra tay với Hồng Đăng Hội rồi?”

Hai bên còn chưa kịp phản ứng, hỗn loạn đã nổi lên, khắp nơi đều là tiếng la hét, chỉ trong màn đêm sâu thẳm, Địa Qua Thiêu vừa kêu gào, vừa hưng phấn đến mức hai mắt sáng rực: ‘Lão Bạch Kiền tiền bối chiếu cố ta, chỉ sắp xếp một công việc nhỏ như vậy, quả thật là quá đơn giản...’

‘Không phải chỉ là gây náo loạn sao...’

‘Ta không thể trêu vào Chân Lý Giáo, chẳng lẽ còn không thể trêu vào Hồng Đăng Hội sao?’

Chương 1023. Tiểu Hồng Đường một chết (1)

Chương 1023: Tiểu Hồng Đường một chết (1)

“Dù có hơi ủy khuất các huynh đệ trong Hồng Đăng Hội, nhưng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

Địa Qua Thiêu nhìn Hồng Đăng Hội một bên bị những người giầy tấn công đến toi tả, bảy lạng tám rơi, không khỏi lo lắng. Tuy nhiên, trong mắt nàng vẫn ánh lên một tia sáng lóe lên: “Muốn loạn thì loạn cho triệt để...”

“Lão Bạch Kiền tiền bối quá khó khăn, vừa nghiên cứu địa hình, lại trừ tính, còn phụ trách phương án cụ thể, còn phải nghĩ đến phải thủ tiêu tang vật, giải quyết tốt hậu quả sau đó...”

“Trong kế hoạch này, chín phần mười công sức đều là của lão tiền bối. Trước sau chỉ giao cho ta một nhiệm vụ nhỏ nhoi, nếu không thể hiện tốt một chút, làm sao còn mặt mũi mà gặp hân chứ?”

“...”

Địa Qua Thiêu từ lúc cùng người chuyển sinh quen biết đến nay, chưa từng nhận nhiệm vụ nào nhẹ nhàng như thế này. Trước đây nàng chỉ cảm thấy những người chuyển sinh khác nhát gan, khẩu vị cạn, đây là lần đầu tiên nàng cần phải tự xem xét lại bản thân, cảm giác như mình sắp không theo kịp tốc độ của tiền bối rồi.

Dưới tình huống tự kiểm điểm, vậy mình có thể làm gì?

Địa Qua Thiêu nhận thức rất rõ: “Đương nhiên là phải khiến tiền bối hài lòng, còn những huynh đệ trong Hồng Đăng Hội, để họ tư lo liệu...”

“Phản phật...”

Hiển nhiên, vô số người giấy nhao nhao hướng Hồng Đăng Nương Nương bay đến, từng tiếng kêu gào vang vọng trong âm phong, như tiếng gọi hồn, khiến người ta rợn tóc gáy. Chỉ cần nghe thấy tiếng gọi hồn ấy, đầu óc sẽ choáng váng, ần ần có cảm giác thần hồn sắp lìa khỏi thể xác.

Trong cuồng phong âm u, thần hồn dễ dàng bị thổi bay lạc lối, trong thời gian ngắn không thể trở về. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy người đó bị âm phong quét qua, rồi ngã khụy xuống đất.

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều kinh hãi, đặc biệt là Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi phụ trách canh giữ kho huyết thực, tức giận đến mức mắt đỏ hoe: “Chân Lý Giáo hung ác tàn bạo, dám ngang nhiên xâm phạm Hồng Đăng Hội?”

Mới sáng nay, Hữu hộ pháp phái tiểu sứ quý mang tin về, nói mình có việc quan trọng không thể trở về, nhưng đã sắp xếp ổn thỏa, bảo Hồng Chi yên tâm, đồng thời trấn an Hồng Đăng Nương Nương.

Kho huyết thực đã trong tay, Hồng Chi quyết tâm giữ vững, Chân Lý Giáo không phải muốn giảng đạo lý sao?

“Muốn mượn lương thực, ta luôn có quyền từ chối!”

Nhưng ai ngờ, chỉ trong một đêm, Chân Lý Giáo, kẻ luôn miệng nói về đạo lý, lại trực tiếp phái người đến cướp đoạt kho huyết thực?

“Làm sao có thể?”

Trầm Hồng Chi lập tức rút thanh Liên Tử thương bằng bạc từ eo, vung mạnh, đánh nát mấy người giấy bay đến trước mặt, rồi gầm lên: “Bày trận, bảo vệ kho huyết thực!”

Bất kể kẻ nào tới, giết không tha!”

“...”

Tính khí của Hồng Chi vốn đã nóng nảy, bình thường chỉ có Hữu hộ pháp mới có thể khống chế được nàng. Giờ Hữu hộ pháp vắng mặt, cộng thêm sự ngang ngược của Chân Lý Giáo, lửa giận trong lòng nàng bùng lên dữ dội, không thể kiềm chế.

“Nhanh, bày trận, thấp đuốc, thiêu cháy những người giấy này...”

“Mau đi cầu cứu, điều động toàn bộ nhân thủ ở cửa trấn Chu Môn, Chân Lý Giáo không tuân thủ quy củ, tấn công kho huyết thực!”

“...”

Hai bên giăng co mấy ngày, bỗng nhiên một đạo phướn gọi hồn xuất hiện giữa đêm khuya, khiến Hồng Đăng Hội rối loạn tung bừng. Phía Chân Lý Giáo cũng vô cùng kinh ngạc: “Không phải, phướn gọi hồn đó rốt cuộc là của ai?”

“Sao không báo trước một tiếng mà lại tấn công?”

“...”

Tuy nhiên, họ phản ứng rất nhanh, nhận ra có điều bất ổn: “Không được, mau đi xem thử, dưới phướn gọi hồn kia không giống như có người sống.”

“Nếu là người của ta, thì tiếp ứng, nếu không thì có yêu ma mượn danh nghĩa chúng ta làm loạn...”

“...”

Trong lòng họ vừa nghi ngờ, vừa lo lắng, vội vàng tiến đến xem xét. Nhưng động tĩnh của họ lại khiến Hồng Đăng Hội canh giữ kho huyết thực hiệu lắm, lập tức không biết bao nhiêu ám khí đánh tới.

Hồng Đăng Hội dù sao chỉ là một môn phái kiếm ăn giang hồ, lão làng nhiều, nhưng thực sự liều mạng thì ít. May mắn thay, những người dám liều mạng đều là tâm phúc của Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi, được nàng bố trí canh gác kho.

Thấy Chân Lý Giáo lần đầu tiên sử dụng tới tà pháp gọi hồn, hai vị đàn chủ khác theo sát lấy dẫn người áp bách tới, đối phương lập tức nhiệt huyết xông lên đầu, làm sao có thể tùy ý bọn hắn tới gần?

Cơn hỗn loạn bùng nổ, không ai nhận ra rằng, một nữ tử nhỏ nhắn nhanh nhẹn đang lén lút tiến vào kho huyết thực, miệng không ngừng hô hào:

“Đánh đánh đánh, giết giết giết...”

“Chân Lý Giáo tấn công rồi, giết bọn cầu tặc này...”

“...”

Nàng thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ dán một tấm bùa vàng lên tường kho.

Kho huyết thực chứa đựng những thứ quý giá, tuy bình thường khó lòng vận chuyển, nhưng nếu bị kẻ khác xâm nhập, tổn thất không nhỏ. Vì vậy, trên tường kho được khắc minh văn khu quỷ trừ tà, khiến tiểu quỷ bình thường không dám bén mảng.

Chương 1024. Tiểu Hồng Đường một chết (2)

Chương 1024: Tiểu Hồng Đường một chết (2)

Hồ Ma biết điều này, nên đã để Tiểu Hồng Đường đưa một đạo phù cho Địa Qua Thiêu, phía trên là hắc tự mình viết tiêu chú, có thể đánh tan pháp lực của mình vẫn ở trên tường, giống như là cho tiểu quỷ một cánh cửa tiến vào kho này.

Ngay khi Địa Qua Thiêu dán tấm bùa vàng lên, một luồng âm phong yếu ớt xuyên qua tiếng giết chóc, lao thẳng vào kho huyết thực, rồi xoay tròn tại chỗ, hóa thành một thân ảnh nhỏ bé.

Tiểu Hồng Đường tay trái cầm rổ, tay phải cầm túi nhỏ, nhìn vào kho huyết thực, há hốc mồm kinh ngạc.

Những chiếc vạc đen cao hơn một trượng, nặng nề uy nghi, xếp thành hàng dài, khoảng chừng mười chiếc.

“Hồ Ma ca ca lừa người...”

Tiểu Hồng Đường nhìn rõ mọi thứ, liền thu rổ vào túi nhỏ, đầu nhỏ suy nghĩ không thông: “Không phải nói rất nhiều huyết thực sao?”

“Sao chỉ có mười vạc?”

“Một vạc đổi một viên huyết thực hoàn, bây giờ chỉ đổi được mười viên?”

“Không đúng, thêm một kho nữa là đổi được hai mươi viên, rõ ràng... không nhiều lắm!”

“...”

Tuy trong lòng không hài lòng, nhưng nàng vẫn giơ hai tay nhỏ, tiến đến một chiếc vạc lớn, thử ôm một lần.

So với chiếc vạc, thân hình nàng bé nhỏ như một con mèo, hai tay nhỏ vươn ra, không thể ôm trọn một phần mười chiếc vạc, mà lượng đó cũng vượt quá khả năng của tiểu quý.

Nàng không nghĩ mình có thể ôm nổi, dù sao chiếc vạc quá lớn.

Nhưng với thái độ nghiêm túc, nàng thử dùng sức, phát hiện có thể rung chuyển được chiếc vạc.

Nụ cười hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng dùng sức thêm một chút, phát hiện mình có thể nâng chiếc vạc lên một góc.

Nàng không biết điều đó có ý nghĩa gì, chỉ cảm thấy chiếc vạc tuy nhìn có vẻ nặng, nhưng dường như không nặng lắm, nên nâng quai hàm nhỏ, dồn hết sức lực, sử dụng tất cả sức mạnh của mình, và thật sự nâng chiếc vạc lên.

Sau đó, nàng lung la lung lay, đi vài bước về phía trước, thân hình lại hóa thành một luồng âm phong, bao bọc lấy chiếc vạc, rồi biến mất trong kho.

Không lâu sau, âm phong lại thổi vào, Tiểu Hồng Đường lại nhắm vào chiếc vạc khác, nâng lên.

Lại một lần nữa, lại một chiếc vạc.

Càng lúc càng thuận thực.

Lúc những chiếc vạc huyết thực khổng lồ biến mất khỏi kho, Địa Qua Thiêu đang canh gác bên ngoài, tay cầm nắm tiền giấy, lớn tiếng hô: “Xem ta, Tiểu Bạch Yêu của Hồng Đăng Hội đây, tà đồ Chân Lý Giáo nào dám làm cản?”

Tiếng quát vang lên, tiền giấy bay loạn xung quanh, không phân biệt địch ta, đều bay về phía kẻ thù.

Hành động oai phong này ngay cả Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi cũng chú ý, không nhịn được tán thưởng: “Ngay cả Tiểu Bạch Yêu cũng trung thành như vậy, thăng nàng lên làm Hồng Yêu đi!”

...

...

“Khá lắm, những chiếc vạc to như thế?”

Lúc này, Hồ Ma đang canh gác trong kho trống ở Thanh Thạch trấn, khi nhìn thấy Tiểu Hồng Đường ôm chiếc vạc lớn vào, không khỏi ngạc nhiên: “Bình thường không phải đặt trong bình nhỏ sao?”

“Sao giờ lại đặt trong vạc lớn thế này, một vạc đầy huyết thực, kia mẹ nó được bao nhiêu?”

“...”

Nhìn Tiểu Hồng Đường ôm chiếc vạc lớn hơn mình mười lần, lưng la lưng lay đi vào, Hồ Ma đau lòng, vội vàng tiến đến nhận lấy, vừa dùng sức, liền cảm thấy nặng nề, lập tức mặt biến sắc:

“Mẹ nó, một vạc này chắc hơn hai ngàn cân?”

“Sao Tiểu Hồng Đường lại chuyển nôi?”

“...”

Trong lúc kinh hãi, hắn vội vàng quay đầu lại định hỏi Tiểu Hồng Đường, nhưng đã thấy nàng buông chiếc vạc lớn xuống, quay đầu chạy đi, không để ý gì đến hắn.

Nhưng khi quay người thử nâng chiếc vạc, phát hiện chỉ cần dùng sức lực của mình, vẫn có thể nhấc nó lên, nhưng khá là vất vả, khiến hắn càng thêm kinh ngạc.

Trước đây hắn đã từng phát hiện Tiểu Hồng Đường rất khỏe, có thể khiêng hắn vào nhà, nhưng điểm mấu chốt là...

... sức lực của nàng lại lớn đến mức này?

... Có những lúc, Tiểu Hồng Đường biểu hiện, đúng là vượt qua những gì hắn tưởng tượng, hắn nhìn thấy nhiều huyết thực như vậy có cảm giác xung kích.

Lúc hắn còn đang choáng váng, Tiểu Hồng Đường đã lần lượt chuyển những chiếc vạc vào kho, trong nháy mắt, kho trống đã chứa đầy bảy tám chiếc vạc.

“Chờ đã, ta thấy hình như đủ rồi...”

Hồ Ma muốn khuyên nhủ Tiểu Hồng Đường, hắn chỉ cần huyết thực, ban đầu cũng không định chuyển hết kho, nhưng không ngờ lời khuyên chưa kịp nói ra, Tiểu Hồng Đường đã lại chạy ra ngoài.

Điều này khiến hắn... có chút cảm giác ngăn không được.

Cấp trên đây là?

Nhìn thấy nàng lần lượt chuyển những chiếc vạc vào, càng chuyển càng hăng say, Hồ Ma lo lắng, để Địa Qua Thiêu trần giữ tình hình, không biết nàng có thể kéo dài bao lâu, dù sao cũng là mạo hiểm liều lĩnh, cứ như cắm đầu vào hang ổ của kẻ thù.

Nếu bên kia loạn một trận, sau đó kiểm tra kho huyết thực, bắt được Tiểu Hồng Đường thì không hay...

Trong lúc suy nghĩ, hắn nhìn thấy Tiểu Hồng Đường lại vát vả ôm hai chiếc vạc lớn chạy vào, xếp chồng lên nhau, đặt cẩn thận xuống đất, mới thở phào nhẹ nhõm, phủi tay:

“Mệt chết ta rồi...”

Chương 1025. Uy phong của Hồng Đăng Nương Nương (1)

Chương 1025: Uy phong của Hồng Đăng Nương Nương
(1)

“Hồng Đường tử, quả thực lợi hại...”

Nhìn thấy kho hàng ban đầu trống trơn giờ đây lại xuất hiện thêm mười chiếc vạc lớn, thậm chí còn chồng lên nhau, Hồ Ma cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hắn tự nhủ, nếu bản thân phải đi một quãng đường xa để mang những chiếc vạc đó về, thể lực cũng chịu không nổi.

“Nhanh, khóa cửa lại!”

Tiểu Hồng Đường hoàn thành nhiệm vụ lớn, hiển nhiên rất vui vẻ. Nàng nhớ lời Hồ Ma nói về việc không được để người khác nhìn thấy huyết thực, nên vội thúc giục hắn đóng cửa lại. Sau đó, nàng bò dậy, giơ tay nhỏ, nói:

“Cho ta huyết thực hoàn!”

“...”

“Cho... Chắc chắn phải cho!”

Hồ Ma nhìn những chiếc vạc lớn xếp hàng, thở dài. So với mười chiếc vạc khổng lồ, thân hình nhỏ nhắn của Tiểu Hồng Đường càng trở nên bí ẩn.

Bà bà chạy, đem Tiểu Hồng Đường lưu lại cho mình, không ngờ lại lưu lại một vị mãnh tướng!

... Trước đây sao lại đánh ngang ngựa với anh linh miêu quý?

Dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng khi nhìn Tiểu Hồng Đường, lòng Hồ Ma đã nảy sinh sự kính trọng. Trong đầu hiện lên một hàng chữ: “Hồng Đường tử, tính cách hiền dịu, đáng yêu, thân hình nhỏ bé nhưng hai tay lại có sức mạnh ngàn cân...”

...

...

Cùng lúc đó, tại Thanh Thạch Trấn, Hồ Ma đang chìm đắm trong sự kinh ngạc, thì tại kho huyết thực, Hồng Đăng Hội và Chân Lý Giáo vẫn giao tranh kịch liệt, Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi tức giận vì bị Chân Lý Giáo đánh lên.

Nàng cầm roi, dũng mãnh giết lui hai vị đàn chủ của Chân Lý Giáo, bảo vệ kho huyết thực, không cho kẻ địch tiến gần.

Hai vị đàn chủ của Chân Lý Giáo vốn chỉ định hỗ trợ, thêm vào đó đã nhận lệnh nghiêm khắc, nên ban đầu không có ý định ra tay tàn bạo với Hồng Đăng Hội.

Tuy nhiên, khi họ phát hiện giáo chúng của mình có hơn mười người chết trong trận hỗn loạn, mà Hồng Đăng Hội càng đánh càng hung hăng, không chút nương tay, họ cũng nổi giận.

Ban đầu, họ không coi Huyết Thực Bang là đối thủ, nhưng giờ Hồng Đăng Hội lại cứng đầu, nên họ quyết tâm. Trong nháy mắt, họ giết chết vài người của Hồng Đăng Hội, muốn dẫn mặt đối phương, để tránh chuyện lớn.

Tuy nhiên, đêm tối khiến tầm nhìn hạn chế, nếu họ ra tay tàn bạo ngay từ đầu, phô diễn sức mạnh, đánh gục tinh thần của Hồng Đăng Hội, thì mọi chuyện đã khác.

Nhưng sự nhường nhịn ban đầu lại khiến Hồng Đăng Hội trở nên dũng mãnh hơn, sau khi họ tấn công hung hãn, hiệu

quả không còn như mong đợi. Cứ thế, hai bên đánh nhau càng ác liệt.

Trận chiến vô cùng nguy hiểm, nhưng có người nào đó gan to bằng trời, mặc dù một cái chân không được nhanh nhẹn, nhưng không quên lẩn trong đám người vẫy tiền giấy mua mệnh, những người khác đều giữ khoảng cách với Chân Lý Giáo.

Xét cho cùng, Hồng Đăng Hội chỉ là một băng phái giang hồ, không thể so sánh với Chân Lý Giáo. Nếu đối phương không nghiêm túc thì thôi, một khi nghiêm túc, sức mạnh khủng khiếp sẽ lộ diện.

Hồng Đăng Hội tuy có khí thế, nhưng số người dám liều mạng cùng với Tả hộ pháp cũng không nhiều, cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng một nửa sẽ bỏ mạng tại đây.

Tuy nhiên, tin tức về trận hỗn loạn này đã lan truyền khắp nơi, khiến không ít người hoảng sợ.

“Động thủ rồi?”

Minh Châu phủ nhận thức được chuyện này, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc: “Hồng Đăng Hội lấy đâu ra sức mạnh để dám động thủ với Thiên mệnh tướng quân, kẻ được quý nhân ủng hộ?”

“Không phải chứ, đó chỉ là một miếu nhỏ mới xây thôi...”

“...”

Cũng có người ngạc nhiên về hành động của Chân Lý Giáo, trong lòng lo lắng: “Hồng bát, Chân Lý Giáo nghĩ gì thế?”

“Mới đến đây, không phải nói sẽ không động binh, chỉ theo quy củ sao? Giờ hai bên tiếp xúc tốt đẹp, sao lại không thông báo mà trực tiếp ra tay?”

“Mọi người muốn giao tính mạng cho các người, các người thất tín như vậy, ai còn dám tin tưởng?”

“...”

Lập tức, đủ loại nghi ngờ, suy đoán xuất hiện, khiến không ít người hoang mang lo sợ, không rõ tình hình, chỉ cảm thấy áp lực chồng chất.

Nhưng khi trận chiến đạt đến đỉnh điểm, cả hai bên đều thương vong nặng nề, thì từ phương hướng Minh Châu phủ, tiếng trống vang lên, âm thanh hùng hồn, truyền xa, như xua tan bầu không khí âm u của đêm tối.

Từ xa, có thể nhìn thấy một đám bóng đen từ Minh Châu phủ lao về phía chiến trường.

Cùng lúc đó, từ hướng trấn Chu Môn, cũng có người chạy đến, trên đầu là một chiếc đèn lồng đỏ, càng dễ thấy trong bóng tối, nhưng không có tiếng trống, uy thế kém hơn so với những người từ Minh Châu phủ.

“Thiên mệnh tướng quân đến...”

“Hong Đăng Nương Nương, Hong Đăng Nương Nương đến che chở chúng ta...”

“...”

Sự xuất hiện của hai nhóm người này khiến cuộc hỗn loạn trở nên sôi động hơn, những người ẩn náu trong thành trì hoặc làng mạc gần đó theo dõi tình hình, tìm hồi hộp.

Liệu Hong Đăng Hội và Chân Lý Giáo, sau bao năm ẩn nhẫn, sẽ thực sự đụng độ vào đêm nay?

Trong sự lo lắng, họ nhìn thấy hai bên nhanh chóng tiếp cận kho huyết thực. Những người từ trấn Chu Môn tất nhiên là cười trên những con ngựa cao to, đốt đèn lồng đỏ, tổng cộng hơn mười người, dẫn đầu là người cầm đèn lồng đỏ.

Chương 1026. Uy phong của Hồng Đăng Nương Nương (2)

Chương 1026: Uy phong của Hồng Đăng Nương Nương
(2)

Trong khi đó, những người từ Minh Châu phủ lại đông đảo hơn, khoảng hơn một trăm người.

Người đi đầu là một người cao lớn, mặc áo gấm, có khuôn mặt hiên ngang, cưỡi trên một con trâu toàn thân màu đỏ, như ngọn lửa, bên hông đeo một thanh kiếm.

Bên cạnh hắn là bốn vị đàn chủ cầm phướn gọi hồn màu xanh, hai vị hộ pháp mặc áo đỏ, những vệ sĩ mặc giáp bạc, cầm cung và kiếm, cùng một đám quý nhân từ Minh Châu phủ đến xem tình hình, cúi đầu rụt cổ.

Trong đó, thậm chí có thể nhìn thấy vài người mặc quan phục, dường như là những quan lại của Minh Châu phủ.

Đến trước chiến trường, cách kho huyết thực hai mươi trượng, nhìn thấy cảnh tượng trong sân như địa ngục, Thiên mệnh tướng quân lộ rõ vẻ không vui.

“Đại tướng quân đừng giận.”

Một vị đàn chủ cầm cờ tiến lên, nói: “Xin lệnh cho tiểu thần dẫn đội đi diệt trừ những kẻ ác độc của Huyết Thực Bang.”

“Chớ có gây chuyện.”

Thiên mệnh tướng quân chậm rãi thở hắt ra, giơ tay ngăn cản, sau đó lạnh lùng nhìn về phía chiến trường, con trâu đỏ chậm rãi tiến lên vài bước, rồi từ từ giơ hai tay, ôm quyền nói:

“Chư vị lão thiếu gia môn, những vị bằng hữu của Hồng Đăng Hội, chúng ta vốn nên tiếp đãi nhau bằng lễ nghĩa, sao lại vì hiểu lầm mà tổn thương hòa khí?”

“...”

Lời nói đầy khí thế, thái độ chân thành.

Nhưng trong lời nói ấy, lại ẩn chứa sự uy nghiêm, như sắp bùng nổ.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy sau lưng hắn như có mây đen che phủ bầu trời, bao trùm bóng đêm, những cơn gió mạnh như muốn thổi bay toàn bộ chiến trường.

Bên kho huyết thực, những người của Hồng Đăng Hội đang chiến đấu hết sức mình, Thủ Tuế Nhân cầm đao chém giết, trong đám đông có những người mang dị thuật, sử dụng pháp bảo, linh quang tỏa sáng, quỷ khí âm u, khó phân biệt.

Nhưng khi những cuồng phong đến, hơn một trăm người trong sân đồng thời cảm thấy không chịu nổi, như có núi lớn đè lên đỉnh đầu.

Thủ Tuế Nhân cảm thấy âm phong len lỏi vào người, ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể như bị nước lạnh tưới tắt, khí thế và nhiệt huyết đều biến mất, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô hình, không dám thở mạnh.

Ngay cả những người đang thi triển thuật pháp, sử dụng pháp bảo bay trên không, cũng bị những cuồng phong thổi tan, linh quang trên pháp bảo mờ nhạt, rơi xuống đất.

Địa Qua Thiêu lần trong đám người ném tiền giấy mua mệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc, nhìn thấy những tờ tiền

giấy bay ra ngoài vốn như đàn bướm bay trong đêm, giờ lại nặng nề như chì, rầm rầm rơi xuống đất.

Không chỉ có chiến trường, mà cả Minh Châu phủ, từ ồn ào náo nhiệt, trở nên yên tĩnh lạ thường, những người tham gia chiến đấu tâm thần bất định, mặt tái mét, ném vũ khí xuống đất.

Thậm chí cả những người của Hồng Đăng Hội từ trần Chu Môn chạy đến, cũng vội vàng che mặt, đèn lồng đỏ trong tay bị những cuồng phong bao phủ, ánh sáng yếu đi.

Không biết bao nhiêu người tài giỏi bị cuộc hỗn loạn này thu hút đến Minh Châu phủ, bị uy phong này hù sợ, thất thần nghĩ: “Thiên mệnh tướng quân, chẳng lẽ thật sự là thiên mệnh sở quy, chỉ là ôm quyền thi lễ, liền để trăm người vứt bỏ đao...”?”

...

...

Cùng lúc đó, những người từ Minh Châu phủ chạy đến, trên mặt đều lộ rõ nụ cười, như đang chứng kiến cảnh Thiên mệnh tướng quân trấn áp toàn trường, mọi người khuất phục.

Nhưng không ngờ, đèn lồng đỏ đón những cuồng phong, ánh sáng hơi yếu đi, lắc lư vài lần, nhưng sau đó, lại ổn định, ánh sáng đỏ nhạt lại lóe sáng, thậm chí còn sáng hơn trước, ánh sáng trở nên quý dị hơn.

Những gương mặt kinh hãi, tái mét bị ánh sáng chiếu sáng, không chỉ đèn lồng đỏ đứng vững trong bóng tối, chống đỡ cuồng phong, mà cả những người cầm đèn lồng đỏ cũng nắm chặt tay.

Cuồng phong dần yếu đi, biến mất, trong bóng tối chỉ còn lại một chiếc đèn lồng đỏ, lắc lư nhẹ nhàng, uy nghiêm và bí ẩn.

Mọi người nhận ra điều bất ổn, nhìn vào đèn lồng đỏ, trong mắt họ dần hiện lên sự kinh ngạc và bối rối: “Thái độ của Hồng Đăng Nương Nương cứng rắn như vậy? Pháp lực của nàng sao lại thâm hậu đến vậy?”

“Lại có thể chống lại pháp lực của ta?”

Thiên mệnh tướng quân cười trên con trâu đỏ, cũng đột nhiên biến sắc: “Không phải nói Hồng Đăng Nương Nương chỉ là một vị thần nhỏ, sao lại có hương hỏa lớn như vậy?”

“Cái này, sợ là chỉ thần một phủ, hương hỏa cũng không gì hơn cái này a...”

“...”

Trong vô số nghi vấn, chỉ có Hồng Đăng Nương Nương yên tĩnh chiếu ra tứ phương, có chút mê mang: “Hả?”

Chương 1027. Mượn cùng không mượn (1)

Chương 1027: Mượn cùng không mượn (1)

Mọi người đều biết rằng Hồng Đăng Nương Nương chỉ là một vị Án Thần mới được xây miếu...

Trong khi đó, giáo chủ của Chân Lý Giáo là Chung Bản Nghĩa lại là Thiên mệnh tướng quân trong truyền thuyết, có nghĩa là được thiên mệnh sở quy, được quỷ thần che chở, lại được người trong truyền thuyết ủng hộ, có thể nói là thần thông quảng đại, các môn đồ đều gọi là minh chủ từ trên trời giáng xuống.

Giờ đây, Thiên mệnh tướng quân lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người sau khi đến Minh Châu, và còn thể hiện sức mạnh của mình.

Nhưng nhìn thấy cuồng phong nổi lên, vẻ oai phong lẫm liệt, lại không thể dập tắt ngay cả một chiếc đèn lồng đỏ, thậm chí còn không thể đuổi lùi vị Án Thần này, thì cái “thiên mệnh” của người có giá trị như thế nào...

Khoảnh khắc này, ai nấy trong lòng đều như bị nghẹn một cục tức, nhưng không dám thở mạnh.

Trong vô số ánh nhìn, nam tử ngồi trên lưng con Hỏa Ngưu màu đỏ, cũng thoáng qua trầm mặc, tựa hồ kinh ngạc với nội tình dày của vị Hồng Đăng Nương Nương này..

Cũng có chút hối hận, mới vừa rồi mình không nên lo lắng về việc bị thương vong, mà giữ lại ba phần sức mạnh... Rõ

ràng chỉ thiếu chút nữa là có thể ép Hồng Đăng Nương Nương khuất phục.

Nhưng trước mắt mọi người đều đang nhìn, ra tay lại không thích hợp, cho nên hấn chỉ trầm mặc một chút, rồi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào chiếc đèn lồng đỏ lơ lửng trong không trung, nhẹ nhàng nói: “Việc khẩn cấp, phải cầu xin Hồng Đăng Nương Nương thông cảm, đừng trách bản tướng quân vô lễ.”

Bản tướng quân đến Minh Châu này, là bởi vì thiên hạ lâu nay lắm than, thiên tai nhân họa liên miên, tà ma hoành hành, âm dương đảo lộn, ác quỷ hoành hành, ăn thịt người sống. Bản tướng nguyện vung cánh tay kêu gọi, chiêu mộ nghĩa quân, từ bắc chí nam, tiêu diệt tà ma, trả lại cho thiên hạ một bầu trời tươi sáng.

Nay lòng mang chí lớn, cũng đã tụ tập được mười vạn nghĩa sĩ đi theo. Chỉ tiếc lương thảo không đủ, không thể no bụng. Hôm nay đến Minh Châu, chính là muốn mượn mười vạn gánh lương thực, một ngàn vò Huyết Thực, làm quân tư, thúc đẩy đại nghiệp.

Đợi đến khi bình định được tà ma, bản tướng giải ngũ, hồi hương, tất nhiên sẽ hoàn trả gấp mười lần, nguyện lấy huyết thư làm bằng chứng, thiên địa quỷ thần, đều tới chứng giám!

...

Nghe hấn nói ra những lời này, chung quanh vô luận là bang chúng bên trong Hồng Đăng Hội, hay là những vị quý nhân lão gia đi theo hấn ra khỏi thành, đều lập tức biến sắc.

Bình thường Huyết Thực Bang vận chuyển Huyết Thái Tuế, thường thường mười cân một vò, hấn mở miệng chính là một ngàn bò, chẳng phải là muốn một vạn cân Huyết Thực?

Dù là Huyết Thực Bang là dựa vào Huyết Thực mà sống, nhưng vật quý giá như vậy, ai có thể có hơn một vạn cân?

Mẫu chốt nhất là, nghe ngôn từ của hấn ta khách khí, miệng đầy đại nghĩa, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa uy áp không cho người cự tuyệt. Mọi người trong giáo phái đều lo lắng nhìn về phía Hồng Đăng Nương Nương, tựa hồ có thể thay nàng cảm nhận được áp lực vô hình này.

Trong bầu trời đêm gió lạnh vắng vẻ, ánh đèn lồng đỏ rực rỡ, lại không có bất luận động tĩnh gì.

Cuối cùng, Hồng Đăng Hội, Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi không thể tiếp tục núp ở phía sau, lạnh lùng bước lên, lau đi huyết thủy bắn trên mặt, cười lạnh nói: “Hừ, ngoài miệng nói thật dễ nghe, nếu thật là đến mượn Huyết Thực, vậy chúng ta cũng không phải không thương lượng được.”

“Nhưng người chiêu binh mãi mã không nói một tiếng, lại phái người đến công thành, người giải thích xem, chuyện này là có ý gì?”

...

Vị thiên mệnh tướng quân nghe vậy, lập tức nhú mày, liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt lãnh đạm, lại làm cho người ta có chút không dám nhìn thẳng.

Tả hộ pháp đón nhận ánh mắt này, trong lòng không khỏi khẽ run, nhưng cũng chỉ là khựng lại, liền phản ứng lại, không những không tránh, ngược lại thẳng thắn đón ánh mắt của hấn ta, trừng mắt liếc hấn một cái.

Vị Thiên Mệnh tướng quân khẽ nhú mày, ánh mắt quét qua hai vị Đàn chủ của Chân Lý Giáo đang đứng giữa sân. Chân Lý Giáo luôn là nơi lệnh hành cấm chỉ, nếu thật sự có người dám trái lệnh, tự ý động binh, nhất định sẽ không được khoan dung.

Đối diện với ánh mắt của hấn ta, hai vị Đàn chủ vội vàng quỳ xuống, nói: “Chắc là hiểu lầm, vừa rồi chúng ta quả thật

nhìn thấy có người cầm cờ hiệu của Chân Lý Giáo chúng ta, xông vào Hồng Đăng Hội gây rối, nhưng xin thề, tuyệt đối không phải người của chúng ta, mong tướng quân minh xét.”

Tả hộ pháp của Hồng Đăng Hội hừ lạnh: “Huynh đệ Hồng Đăng Hội chúng ta, đều tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, chẳng lẽ còn sai?”

Hai người này vô cớ bị lôi vào cuộc chiến, trong lòng cũng thực sự hoang mang, nhất thời không biết phải biện minh thế nào, chỉ đành giả vờ như không nghe thấy, dập đầu trước mặt vị Thiên Mệnh tướng quân.

“Việc này nhất định có uẩn khúc, nói không chừng là có yêu nhân to gan nào đó, mạo danh Chân Lý Giáo chúng ta gây chuyện. Hồng Đăng Nương Nương yên tâm, bản tướng quân sẽ điều tra rõ ràng, cho Hồng Đăng Hội một lời giải thích.”

Nói xong, liền phát tay, quát: “Bắt hai tên này lại, truất bỏ chức vị Đàn chủ, nghiêm khắc thẩm vấn, nếu thật là các người bất kính với Hồng Đăng Nương Nương trước, bản tướng quân sẽ tự tay cắt đầu các người, tể trước bàn thờ Hồng Đăng Nương Nương!”

Chương 1028. Mượn cùng không mượn (2)

Chương 1028: Mượn cùng không mượn (2)

Thấy hấn nói nghiêm nghị như vậy, những người đi theo bên cạnh lập tức tiến lên, bắt giữ hai người, đoạt lấy binh khí, trói gô vào, còn hai người này, vẻ mặt oan ức, lại không dám phản kháng chút nào.

Xung quanh, mọi người chứng kiến cảnh tượng này, đều kinh hãi trong lòng, có chút bị khí thế của vị Thiên Mệnh tướng quân này dọa sợ, đồng thời cũng có vô số ánh mắt nhìn qua, người có nhãn lực kém, chỉ cảm thấy vị Thiên Mệnh tướng quân này chủ động cúi đầu, có vẻ như mất mặt.

Nhưng người có nhãn lực cao lại hiểu rõ, đây là đang đẩy Hồng Đăng Hội vào thế khó, vừa cho đủ mặt mũi, lại vừa dồn Hồng Đăng Hội vào đường cùng. Có chuyện này lót đường, Huyết Thực có mượn hay không?

“Để lại người ở đây canh gác, huynh đệ bị thương đưa về trần, lấy hắc du cao chữa trị.”

Đối diện với vô số ánh mắt sáng tối, Tả hộ pháp của Hồng Đăng Hội, Thẩm Hồng Chi, cũng hít sâu một hơi. Nàng tuy tính tình nóng nảy, nhưng lại là người thông minh, ý thức được áp lực này, chỉ có thể tạm thời sắp xếp: “Mọi người lên ngựa, theo ta đưa Nương Nương trở về!”

“Vâng!”

Mọi người vội vàng sắp xếp, còn có người đến hỏi: “Có cần mở kho xem Huyết Thực có sao không?”

“Không cần.”

Vị Tả hộ pháp này lại lắc đầu, nói: “Vừa rồi nơi này đã thấy máu, đã chết người, đêm hôm khuya khoắt mở kho, quá nguy hiểm, đợi các người thu dọn xong, gà gáy sáng mai, rồi hãy mở kho kiểm tra.”

Thực ra nàng cũng cảm thấy không có vấn đề gì lớn, dù sao vừa rồi vẫn luôn canh gác xung quanh kho hàng, các huynh đệ liều mạng, liều chết giữ vững, không có ai đến gần cửa kho.

Phân phó xong, rồi trở về miếu ở trấn Chu Môn để bàn bạc.

Trước khi rời đi, nàng còn theo bản năng liếc nhìn đám đông: “Vị Bạch Yêu vừa rồi rất cố gắng đâu rồi? Hình như đã gặp, quên mất tên là gì, nếu tìm được nàng, nhất định phải cất nhắc.”

“Chưa chia chác, đã kiếm được rồi...”

Lúc này, Địa Qua Thiêu đã nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài mười mấy dặm, tìm một nắm mộ vắng vẻ không người ngồi xỏm xuống, móc ra một xấp giấy tiền dày cộm, đếm sơ qua, lập tức mừng rỡ: “Vẫn là mạng của người nhà mình dễ bán hơn...”

“Từ lúc trở về từ ngọn núi kia, để so tài chạy bộ với Lão Bạch Kiên tiền bối, đã tiêu hết một nửa số giấy tiền ta tích mấy năm nay, lần này lại kiếm lại được kha khá...”

...

Đắc ý dào dạt, lấy ra một nắm rải lên trời, sau đó miệng lầm bầm, dậm chân mạnh: “Khẩu thỉnh ngũ phương quỷ thần binh, âm binh quỷ chính là chân linh. Ta mời chân linh đến nhắc kiệu, ba đao tiền giấy mua đường đi.”

Niệm xong, dậm chân một cái, theo giấy tiền bay lả tả rơi xuống đất, vô số cái đầu tiểu quỷ nhón nháo chui lên từ dưới

đất, vui mừng hơn hở:

“Nãi nãi lại tìm người khiêng kiệu à?”

“Đề ta đến, đề ta đến, nãi nãi cho tiền rất hào phóng, ta ngay cả tam cô bát thẩm đều gọi đến...”

Thì ra vị nãi nãi này khi mời người khiêng kiệu cho tiền rất hào phóng, tiếng lành đồn xa, lúc này vừa ra lệnh, tiểu quỷ đến rất nhiều, ngay cả con quỷ trong nắm mộ này cũng thò đầu ra, thèm thuồng nhìn tiền giấy rơi dưới chân Địa Qua Thiêu.

“Ha ha, ha ha...”

Địa Qua Thiêu nhìn thấy nhiều quỷ nhiệt tình như vậy, cũng vui mừng khôn xiết: “Đến hết đi, đến hết đi, nãi nãi ta có rất nhiều tiền thưởng, nhanh khiêng kiệu cho nãi nãi nào.”

Trong nháy mắt, âm phong nổi lên, quỷ gào thét cuộn cuộn kéo đến, nhìn từ xa giống như thủy triều màu đen, bao phủ lấy một chiếc kiệu giấy, người không biết còn tưởng quỷ vương xuất hành, trăm quỷ hộ giá.

“Cứ tiếp tục thế này, Lão Bạch Kiền tiền bối so tài chạy bộ e rằng không so được với ta rồi...”

Nàng ngồi trên kiệu, hưởng thụ sự nịnh hót của đám tiểu quỷ, càng thêm đắc ý dào dạt: “Chỉ là không biết Lão Bạch Kiền tiền bối lần này thi triển pháp thuật thế nào, phi vụ này nếu thật sự làm được mấy ngàn cân Huyết Thực, vậy sau này ta ngồi kiệu, chẳng phải phải ngồi hai cái sao?”

...

...

Mà khi mọi người giải tán, một mảnh hỗn loạn trở lại yên tĩnh, Hồ Ma lại đang nhìn một dãy vạc lớn trước mặt, hơi choáng váng.

Không phải, thật sự không phải là kiến thức hạn hẹp, chủ yếu là...

... Thu hoạch này hơi quá đáng.

Trước đây nghe Từ Hương chủ nói, trong kho Huyết Thực này, e rằng có hơn vạn cân Huyết Thực, hẳn đã kích động không thôi, nhưng vẫn bình tĩnh, biết đây đa phần là số liệu ảo, dù sao ông ta chỉ làm quản lý nhân sự, không thể vào kho kiểm kê trực tiếp.

Nói thật, Huyết Thực trong kho này, e rằng có bảy tám ngàn cân đã là rất lý tưởng rồi, hơn nữa, vốn dĩ là hai kho, kho kia có thể có ba bốn ngàn cân, cũng là đã tận dụng tối đa rồi.

Vậy mà giờ nhìn lại, mới chỉ chuyển một kho, đã có mười vạc.

Hắn ước lượng đại khái, một vạc lớn có hơn một ngàn cân Huyết Thực, vậy mười vạc này, chẳng phải là phải có một vạn sáu bảy ngàn cân sao?

Không phải chứ, kho Huyết Thực ở Minh Châu này, có nhiều Huyết Thực như vậy sao?

Lại nhìn Tiểu Hồng Đường, lúc này dường như mệt mỏi, đang dựa vào tường ngồi, ánh mắt dường như cũng mệt mỏi có chút tan rã, nhưng một lúc sau, quay đầu nhìn mười chum lớn này, trên mặt lại lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Nào, Tiểu Hồng Đường, ăn khuya chút nào...”

Hồ Ma nhìn mà đau lòng, tùy tiện mở một vạc lớn, lấy một miếng Huyết Thực được bọc trong vải dầu từ trên cùng, mở ra, lại xé một miếng từ trên đưa đến trước mặt Tiểu Hồng Đường.

Tiểu Hồng Đường lập tức sáng mắt, sau đó đột nhiên cảnh giác: “Mười viên!”

“Ừ, ừ.”

Hồ Ma cười nói: “Tiểu Hồng Đường chăm chỉ như vậy, ta cho ngươi hai mươi viên.”

“Nhưng thứ này ăn nhiều không tốt, số còn lại ta giữ giúp ngươi, đợi ngươi đói rồi ta lại cho ngươi được không?”

Nhìn khuôn mặt tiểu quỷ của Tiểu Hồng Đường như vừa trúng số độc đắc, cười đến âm trầm, cũng có cảm giác rạng rỡ, Hồ Ma hài lòng xoa xoa cái đầu nhỏ của con bé, cười lạnh trong lòng: “Hừ hừ, Tiểu Hồng Đường à Tiểu Hồng Đường, vẫn còn quá non nớt...”

“Đừng nói cho ngươi hai mươi viên, mỗi vạc cho ngươi một trăm cân, ta cũng kiếm lời chảy mỡ...”

Chương 1029. Lợi nhuận khổng lồ (1)

Chương 1029: Lợi nhuận khổng lồ (1)

Từ khi bà bà mất, Huyết Thực chưa bao giờ dư dả đến thế...

Cầm một miếng Huyết Thực, quan sát kỹ lưỡng, Hồ Ma không khỏi tiếc nuối, hít một hơi thật sâu, sau đó...

...nhíu mày.

Theo lý mà nói, Huyết Thực là một loại bảo bối, ăn sống cũng chẳng sao, nhưng khi mới đến thế giới này, điều kiện tội tệt như vậy, bà bà còn phải nấu chín cho mình ăn, bây giờ bảo mình trực tiếp cắn, đúng là có chút áp lực.

Nhưng luyện Huyết Thực hoàn, đó là một kỹ thuật cao siêu, phải thêm vào các loại thảo dược, tinh luyện tỉ mỉ mới thành, bản thân mình không biết làm, hiện tại cho Tiểu Hồng Đường, thực ra chỉ là một cục thịt, chỉ là cố gắng nặn nặn cho nó giống hình tròn.

Vì vậy, mặc dù trong lòng rất nóng lòng, nhưng Hồ Ma vẫn suy nghĩ một chút, đi vào bếp lấy một ít củi khô, rồi dựng một cái giá gỗ.

Còn ở dãy phòng lớn phía trước, đám người hỏa kê trong trang trại theo lời Lý Oa Tử, trốn trong phòng, không dám thò đầu ra ngoài, nhưng đợi cả đêm, ngoại trừ mấy trận âm phong yếu ớt, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Cho đến khi bọn họ nơm nớp lo sợ suốt cả đêm, ngủi thấy một mùi thịt thơm kỳ lạ, rốt cuộc cũng có chút khó hiểu: “Hò chương quỹ ở ngoài, rốt cuộc đang làm gì?”

Tất nhiên là nướng thịt ăn rồi!

Hai miếng Huyết Thực lớn vào bụng, Hồ Ma lại một lần nữa có cảm giác như lúc mới đến thế giới này, luồng khí nóng trong bụng bốc lên, tràn vào tứ chi bách hải, suýt nữa phá vỡ kinh mạch của mình.

Nếu là bình thường, trong trạng thái này, hắn sẽ nghĩ đến phụ nữ.

Rất muốn!

Nhưng lúc này hắn lại nhịn xuống, lặng lẽ vận công, còn trụ đạo hạnh thứ tư mà mình đã luyện thành từ trước, vẫn chưa bù đắp được, cũng đang nhanh chóng được lấp đầy, rõ ràng cảm thấy trụ mệnh ngoại chi mệnh này của mình đang nhanh chóng phát triển.

Hơi nhìn vào bên trong, đến Linh miêu bản mệnh, liền thấy ngoài ba nén hương trong lư hương, nén hương thứ tư đã ngưng tụ ra một đoạn.

Đây mới chỉ là thành quả của một đêm, hơn nữa vẫn chưa đạt đến giới hạn luyện hóa Huyết Thực của mình, theo tốc độ này, chẳng phải là trong vài ngày ngắn ngủi, mình có thể ngưng tụ hoàn toàn nén hương thứ tư sao?

Vậy thì, nén hương thứ tư đã thành, cũng đến lúc mình sau khi đến thế giới này, trạng thái tốt nhất, bản lĩnh lớn nhất, thời cơ thích hợp nhất...

...Đã đến lúc phải lấy lại tín vật của Hồ gia rồi!

“Tiền bối, tiền bối...”

Cũng lúc Hồ Ma chìm đắm trong tâm trạng thảng thốt lúc này, trong đầu cũng lóe lên đủ loại suy đoán, thì giọng nói mong đợi và phấn khích của Địa Qua Thiêu kéo Hồ Ma trở về hiện thực: “Nơi này đã an toàn rút lui rồi tiền bối.”

“Người nơi đó thế nào? Có thuận lợi hay không, đối với biểu hiện của ta cảm thấy thế nào?”

“...”

‘Biểu hiện? Biểu hiện gì?’

Hồ Ma căn bản không biết Địa Qua Thiêu đã làm gì, chẳng phải chỉ là đi tấn công mấy giáo đồ của Chân Lý Giáo, dẫn dắt sự chú ý của đối phương sao?

Nhưng hiện tại cũng không truy cứu nữa, chỉ khẽ thở ra, nhàn nhạt cười: “Cũng coi như thuận lợi, ta đã thi triển thuật thông thiên, cũng đã thành công lấy được Huyết Thực.”

“A?”

Địa Qua Thiêu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vừa rồi mình cũng luôn lẫn trong đám đông, chú ý đến động tĩnh của kho Huyết Thực, rõ ràng không phát hiện có ai tiếp cận kho Huyết Thực, tiền bối đã âm thầm giải quyết xong rồi?

Đúng là thuật thông thiên!

Vội vàng đè nén trái tim nhỏ đang đập thành thịch không ngừng: “Vậy... vậy lấy được bao nhiêu? Có... có hai ngàn cân không?”

Nàng nghe Hồ Ma nói, ở đó có ba ngàn cân Huyết Thực, nhưng cũng không thật sự mong lấy hết kho Huyết Thực của người ta, có thể lấy được hai ngàn cân, đã là kiếm bộn rồi, cho dù chỉ lấy được một ngàn cân, đây cũng là một phi vụ lớn chưa từng có.

Nghe nàng dè dặt phỏng đoán, Hồ Ma chỉ nhàn nhạt cười, nói: “Hai ngàn cân là gì? Chỉ riêng phần ta định chia cho ngươi, đã có hai ngàn cân rồi.”

“Cái gì?”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu đột nhiên cao vút, sau đó im lặng hồi lâu, rồi sau đó, giọng nói hơi run rẩy: “Tiền bối... người, người lợi hại như vậy, sẽ không... sẽ không đùa giỡn ta chứ?”

Hồ Ma thản nhiên nói: “Ta không thích đùa giỡn với người khác, đây là phần ngươi xứng đáng được nhận.”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu lại biến mất, hồi lâu sau, lại truyền đến tiếng khóc của nàng: “Tiền bối, tiền bối sao người có thể hào phóng với ta như vậy, hai đời nay, ta chưa bao giờ gặp ai đối xử tốt với ta như vậy...”

“Tiền bối, người cho ta nhiều như vậy, ta thực sự không yên tâm, nếu không ta... ta qua ngủ với người một đêm?”

“...”

“?”

Câu nói này khiến Hồ Ma sửng sờ, hồi lâu sau mới nói: “Đừng nói đùa nữa, lần này ta thu hoạch được không ít, cụ thể chưa cân, nhưng ngươi đã giúp đỡ, ít nhất cũng phải chia cho ngươi hai ngàn cân.”

“Tất nhiên, ta cần phải xử lý hậu quả, tiêu thụ, trừ đi phần tình báo trước đó, nên phần của ta có thể nhiều hơn ngươi... nhiều hơn một chút, ngươi không có ý kiến gì chứ?”

“...”

“Không không, tuyệt đối không...”

Địa Qua Thiêu vừa rồi còn đang khóc, lúc này lại oa một tiếng khóc lớn: “Quả nhiên vẫn là người chuyên sinh mới là người một nhà, ta chỉ làm chút chuyện vật vãn, đã được chia hai ngàn cân...”

“Số này nuôi ta cũng đủ rồi...”

“...”

“Được rồi được rồi...”

Chương 1030. Lợi nhuận khổng lồ (2)

Chương 1030: Lợi nhuận khổng lồ (2)

Hồ Ma cũng có chút cạn lời, hắng giọng, mới có thể khôi phục vẻ nghiêm túc của mình, cố ý thần nhiên nói: “Tầm nhìn đừng hạn hẹp như vậy, hiện tại chút chuyện nhỏ này, có thể tính là gì?”

“Những gì phải làm sau này, mới gọi là phi vụ lớn, chỉ xem người có thể theo kịp hay không.”

“...”

“Lớn...”

Đầu bên kia, vang lên tiếng đưa tay lau mặt mũi, sau đó, là tràn đầy sự phấn khích và mong đợi: “...Lớn cỡ nào?”

“Nói đơn giản...”

Hồ Ma cũng từ tốn suy nghĩ, nói: “Hãy phát huy trí tưởng tượng của người, hãy nghĩ xem chuyện lớn nhất là gì...”

“Ào...”

Nghe vậy, Địa Qua Thiêu lập tức hưng phấn: “Hủy diệt thế giới này?”

“?”

Lần này Hồ Ma thật sự sững sờ, người đưa ra bố cục lớn như vậy, bảo ta phải tiếp lời thế nào?

Nhưng nghĩ lại, lại khẽ thở dài, nói: “Nếu nói nghiêm túc, có lẽ còn khó hơn những gì người nói một chút...”

“Ví dụ như, tàn sát máu chảy thành sông, xác chết chất thành núi, ví dụ như coi những nhân kiệt thiên hạ là quân cò, chém giết lẫn nhau, ví dụ như mời đám lão gia tộc đi chết hết đi, để thế đạo này, đổi mới một phen.”

“...”

“A?”

Giọng nói của Địa Qua Thiêu mang theo run rẩy: “Là chuyện lớn như vậy sao?”

Hồ Ma mỉm cười, thấp giọng nói: “Đúng vậy, đã bắt đầu rồi, bên Minh Châu chúng ta, sẽ bắt đầu từ Hồng Đăng Hội này...”

...

...

Cũng vào lúc này, ở trấn Chu Môn, trong ngôi miếu Hồng Đăng Nương Nương cố gắng điều thấp, nhưng vẫn có vẻ nguy nga tráng lệ, những chiếc đèn lồng đỏ treo ở cửa miếu, soi sáng nửa con phố, quang mang không hiểu khiến người ta có cảm giác mơ hồ.

Tả hộ pháp đi theo Hồng Đăng Nương Nương trở về, sau khi thỉnh Hồng Đăng Nương Nương về vị trí, nàng quỳ trên chiếc bồ đoàn trước án thần, dù sao Nương Nương đã xây miếu, trở thành Án Thần, quy củ phải giữ, đương nhiên cũng phải tuân thủ cho tốt.

Nhưng lúc này, nàng đi theo Nương Nương trở về, lại bởi vì trong lòng có chút bối rối: “Vị Thiên Mệnh tướng quân kia, có lẽ thật sự là do trời cao an bài, chỉ là khom người bái lạy, ta lại có cảm giác như núi Thái Sơn đè xuống, có cảm giác bị đoạt hồn đoạt phách...”

“...Nhưng điều khiến ta khó hiểu nhất là, từ khi nào Nương Nương lại pháp lực đại tiên, vậy mà không thua kém gì hấn ta, dọa lui người này?”

“...”

Nàng đã cố gắng nói chuyện khách sáo, để tránh thất lễ, nhưng sự bối rối và khó hiểu trong lời nói, dù có giấu thể nào cũng không giấu được.

Nhưng không ngờ, phía sau bàn thờ, trên khuôn mặt pho tượng nữ tử mặc cung trang mới được tạc ra, lại có vẻ bối rối và khó hiểu hơn nàng, mơ hồ, những chiếc đèn lồng đỏ treo trong miếu, ánh sáng lưu chuyển kỳ dị, như có tiếng nói vang lên trong đầu nàng:

“Ta... ta cũng không biết...”

“Chuyện xây miếu, chẳng phải là do ngươi và Hữu hộ pháp nói với ta sao?”

“Lúc mới xây miếu, cũng còn tốt, nhưng sau khi xây xong, ta chỉ cảm thấy hương hỏa thịnh vượng, cuộn cuộn kéo đến, thỉnh thoảng lại cảm thấy vô số người quỳ lạy trước mặt ta, nhưng lại không nhìn rõ bộ dạng của bọn họ...”

“...”

“Xây miếu...”

Tả hộ pháp nghe xong, càng thêm bối rối: “Xây miếu, cũng không có chỗ tốt như vậy chứ...”

Một pho tượng, một người sống, hai mặt nhìn nhau, đều chỉ cảm thấy từ ánh mắt của đối phương, nhìn thấy sự chột dạ và phiền muộn.

“Phải hỏi Hữu hộ pháp, chỉ tiếc là hấn lại không có ở đây...”

Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi cuối cùng vẫn thở dài, lắc đầu, nói: “Nhưng dù sao, Nương Nương pháp lực cao thâm, chính là chỗ dựa của chúng ta, Thiên Mệnh tướng quân kia lại lịch bất phạm, có người chống lưng, trước kia, chúng ta không thể chọc vào...”

“Bây giờ chúng ta cũng không chọc vào nổi...”

Ánh sáng của đèn lồng đỏ trong miếu, rõ ràng có chút chột dạ: “Hắn đã quản chúng ta đòi Huyết Thực, vậy không được thì cho hắn đi, dù sao vốn dĩ cũng không phải của chúng ta...”

“Hắn nói năng lịch sự, hơn nữa chỉ cần một vạn cân, vậy cho dù cho hắn, chúng ta vẫn còn lại ba bốn ngàn cân, đều là kiếm chác được...”

“...”

Lời này khiến Tả hộ pháp Trầm Hồng Chi im lặng, ban đầu còn tưởng rằng Chân Lý Giáo này lòng tham không đáy, muốn nuốt trọn, nhưng hiện tại lại nói trước mặt mọi người, chỉ cần một vạn cân.

Hơn nữa, người lẫn lộn giang hồ, không sợ đối phương hung dữ, chỉ sợ đối phương khách sáo, Hồng Đăng Hội vốn thực lực không bằng đối phương, lại bị đối phương chèn ép, hiện tại trong trường hợp có thể bảo toàn một phần Huyết Thực, thực sự khiến người ta do dự...

Nhưng cũng đúng lúc hai người đang khó xử, theo sắc trời dần tối, gà ngoài trời đã gáy, nhất thời không quyết định được, Tả hộ pháp đang định rời đi trước, phái tiểu sứ quý đi hỏi ý kiến Hữu hộ pháp, thì đột nhiên cảm thấy bên ngoài có một trận âm phong thổi vào.

Đến là một tiểu sứ quý mặc áo xanh, vừa xông vào miếu, liền oa một tiếng khóc lớn: “Hết rồi, Huyết Thực trong kho, hết sạch rồi...”

“Cái gì?”

Tả hộ pháp bỗng chốc đứng dậy, đèn lồng của Hồng Đăng Nương Nương, đột nhiên sáng gấp mười lần, sau khi hỏi kỹ, mới biết, bên kho Huyết Thực, sau khi gà gáy, mở khóa kiểm tra, liền phát hiện cửa sổ không bị hư hại, Huyết Thực đã bị lấy đi hết.

“Hồng rồi...”

Tả hộ pháp đột nhiên phản ứng lại, vội vàng đứng dậy, môi run run: “Chúng ta trúng kế của Chân Lý Giáo rồi...”

“Hắn chỉ cần một vạn cân Huyết Thực, không phải là cho chúng ta mặt mũi đâu...”

“Đám hỗn đản này, nhân lúc hỗn loạn vừa rồi, đã chuyển hết Huyết Thực của chúng ta đi, sau đó lại nói chỉ cần một vạn cân, là cố ý gài bẫy chúng ta...”

Chương 1031. Giáo đồ Chân Lý Giáo (1)

Chương 1031: Giáo đồ Chân Lý Giáo (1)

“Oa Tử, ta phải về thôn Đại Dương một chuyến, thăm Nhị gia, người không cần đi theo, ở lại trang trại trông coi.”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hồ Ma liền tìm Lý Oa Tử, dặn dò cẩn thận: “Chỉ cần nhớ kỹ, gần đây có thể sẽ xảy ra chuyện, nhưng nếu có thể nói lý lẽ, thì đừng ra tay, thật sự phải ra tay, cũng phải nhớ bảo vệ tính mạng, nếu thật sự có chuyện, thì đi tìm Thất Cô Nãi Nãi hỏi ý kiến.”

“Đối với người, điều quan trọng nhất, là trông coi trang trại cho tốt, trước khi ta trở về, không cho phép bất kỳ ai vào.”

“...”

Lý Oa Tử nghe xong, có chút khó hiểu: “Không cho phép ai vào cả sao?”

“Đúng vậy.”

Hồ Ma nói: “Ngay cả Hồng Đăng Nương Nương cũng không được phép vào.”

Lý Oa Tử lập tức nghiêm mặt, nhìn kho hàng mà Hồ Ma kêu bọn họ dọn dẹp ngày hôm qua, hiện tại đã khóa kỹ, cửa chính còn dán một lá bùa vàng.

Tuy chỉ là một lá bùa vàng bình thường, nhưng nhìn vào lại khiến người ta cảm thấy sát khí, vội vàng nghiêm túc gật đầu, ghi nhớ chuyện này, tuy Hồ Ma không giải thích lý do, nhưng hẳn cũng đã sớm học được cách gánh vác việc.

Hồ Ma cũng có chút bất đắc dĩ, phải nói là Huyết Thực nhiều quá, cũng khá phiền phức...

Nếu lần này số lượng Huyết Thực lấy được ít, hắn còn có thể tìm một nơi bí mật cất giấu, như hai ngàn cân Huyết Thực đã hứa với Địa Qua Thiêu, đã nhân đêm tìm một nơi, chôn xuống, rồi nói cho nàng biết vị trí...

...Thực ra cũng không phải là nơi nào mới mẻ, chính là ngôi mộ mà người của Đoàn Nhi Giáo từng cất giấu Huyết Thực, hiện tại đã trống trơn, Hồ Ma chôn một vạc vào đó.

Hai ngàn cân Huyết Thực, thật sự đã cho rồi, trước kia, Địa Qua Thiêu chân chưa khỏi, hắn sợ nàng gây chuyện, nhưng hiện tại nhìn thấy tình cảnh của người chuyển sinh, Hồ Ma cảm thấy vẫn là để nàng nhanh nhẹn một chút thì hơn.

Tuy nhiên, số Huyết Thực còn lại, dù sao số lượng cũng lớn, không dễ xử lý, vẫn để trong kho hàng này, chỉ là cả trong lẫn ngoài, đều dán bùa, cửa chính dán một đạo Gia Tự phù, nếu có ai đến gần, cố gắng mở cửa, sẽ bị phù lực trói buộc, trấn ngay tại chỗ.

Nhưng những bức tường khác, thậm chí cả mái nhà, và mặt đất, đều dán Sát Tự phù, nếu có ai dám dòm ngó, sẽ gặp xui xẻo.

Dặn dò xong xuôi, Hồ Ma mới nói với Lý Oa Tử: “Ngoài ra, chuẩn bị một bàn tiệc, nấu một nồi trứng đường đỏ, mời Thất Cô Nãi Nãi đến, trưa nay, ta mời bà ấy ăn cơm.”

“Rồi phái người đi mua mấy xe lương thực, sau đó chở về trại.”

“...”

Lý Oa Tử—— đáp ứng, vội vàng đi làm.

Không lâu sau, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị xong, mang vào phòng trong sân của Hồ Ma, sau đó đóng cửa, dán kín cửa sổ, không cho một tia sáng lọt vào, nhưng trên bàn, lại thấp nền chiếu sáng.

Đây là quy củ khi mời Thất Cô Nãi Nãi ăn cơm, dù sao bà ta cũng xuất thân từ yêu quái, thông thường mời bà ta ăn uống, phải làm vào buổi tối, đương nhiên, với đạo hạnh hiện tại của bà ta, thực ra không sợ ra ngoài ban ngày, nhưng ban ngày, bà ta cũng dễ lộ nguyên hình, mất mặt.

Nói cách khác, có thể một câu mời Thất Cô Nãi Nãi đến ăn uống vào buổi trưa, cũng chỉ có Hồ Ma.

“Ôi chào, Tiểu chương quỹ cuối cùng người cũng về rồi...”

Nhìn thấy sắp đến trưa, bên ngoài mơ hồ vang lên tiếng trống chiêng thưa thớt, góc phòng có một trận âm phong lùa vào, sau đó Thất Cô Nãi Nãi từ trong bóng tối bước ra, vừa nhìn thấy Hồ Ma đã kích động không thôi: “Gần đây chỗ chúng ta, không yên ổn chút nào!”

“Mới về hôm trước, hôm nay đã phải đi rồi, sao không tranh thủ mời Thất Cô Nãi Nãi uống vài chén rượu chứ?”

Hồ Ma cười, cũng không nói mình vừa mới về đã gặp Thất Cô Nãi Nãi rồi, chỉ hỏi: “Sao lại không yên ổn?”

“Chẳng phải là đến một đám người cầm cờ hiệu sao?”

Thất Cô Nãi Nãi nói: “Ta thấy đám người đó, đều không phải là người tốt!”

“Tuy đám người này, bề ngoài rất lịch sự, nhìn thấy ta, còn biết cúi đầu chào, nhưng ta càng nhìn họ càng thấy tà khí, tà khí không nói nên lời.”

“Làm việc cũng khiến người ta khó hiểu, bọn họ vừa đến, liền không cho phép người của Hồng Đăng Hội giúp đỡ dân

làng nữa, đều tự mình làm, nhưng cũng hiệu quả, bất kể là quấy phá hay là tinh quái quấy phá, bọn họ vừa đến, liền yên tĩnh.”

“Theo lời bọn họ nói, là bởi vì trên cờ hiệu của bọn họ, thờ phụng Đạo Lý, Đạo Lý lớn nhất, áp chế những tiểu quỷ tiểu yêu đó, nhưng ta lại thấy, không giống Đạo Lý, mà giống sát khí nặng hơn...”

“Bọn họ vừa đến gần, đừng nói là những thứ quấy phá, ngay cả những thứ trong mồ mả, cũng sợ hãi không dám lộ đầu ra...”

“...”

Thất Cô Nãi Nãi lắc nhai nói: “Hơn nữa, nói là trừ tà bảo vệ bình an, luôn cảm thấy còn có chuyện khác, không đâu vào đâu, người vừa đến, liền đo đạc ruộng đất, hỏi thăm trong làng có bao nhiêu người.”

“Có lúc còn mượn danh nghĩa xem bói cho người ta, sờ soạng vào nhà người ta, hỏi thăm trong nhà có bao nhiêu bạc, trong kho có bao nhiêu lương thực, còn nhìn vào chum nước của người ta...”

Chương 1032. Giáo đồ Chân Lý Giáo (2)

Chương 1032: Giáo đồ Chân Lý Giáo (2)

“Bề ngoài bọn họ rất lịch sự, nhưng càng lịch sự, càng khiến người ta cảm thấy không thoải mái, trước kia có một tên cầm cờ hiệu, ta vừa đến gần hắn, đã nghe thấy trong bụng hắn có người khóc...”

“...”

“Trong bụng có người khóc?”

Hồ Ma hơi nhíu mày, mơ hồ đoán ra điều gì đó, trong lòng thầm thở dài: “Người thân xa của ta, rốt cuộc đã chọn người thế nào để tranh giành hoàng đế chứ...”

Trước kia từng nghe lão Toán Bàn kể về lai lịch của giáo phái này, hình như chuyện giết người tốt, tăng đạo hạnh, chính là do bọn họ làm.

Tất nhiên, đó là chuyện của rất lâu về trước, là do tổ tiên của giáo phái này làm.

“Đều là chuyện nhỏ.”

Hồ Ma nghe xong, liền nâng chén rượu lên, nói với Thất Cô Nãi Nãi: “Ta mời Thất Cô Nãi Nãi đến, cũng là vì muốn nói những chuyện này.”

“Vùng đất của chúng ta, từ trước đến nay đều yên ổn, mấy tên quấy phá trước kia, cũng đã bị trừ khử, hiện tại không có đại quý, đám tà đồ này ngược lại lại vào, nhưng mặc kệ bọn họ hung dữ, mặc kệ bọn họ điên cuồng, chúng ta không quản,

nhưng bọn họ phạm vào quy củ, thì không thể dung thứ bọn họ.”

“Chuyện này còn phải nhờ Thất Cô Nãi Nãi vất vả!”

“Ở đây quan sát nhiều hơn, nếu hàng xóm láng giềng gặp chuyện, đến cầu xin, thì giúp bọn họ làm chủ.”

“...”

“Chuyện này còn cần phải nói sao?”

Thất Cô Nãi Nãi ra vẻ đương nhiên: “Ta đang chờ lấy đế giày đánh bọn họ đây...”

Trước kia đi theo Hồ Ma, Thất Cô Nãi Nãi ngay cả Ngũ Sát Thần cũng đánh, hiện tại nhìn thấy đám tà đồ của Chân Lý Giáo, cũng không sợ hãi, chỉ là hiện tại điều khiến bà ta khó chịu là, đám người này trên người tỏa ra tà khí, nhưng lại luôn nói đạo lý.

Một lần hai lần, không tìm được cơ hội, hiện tại tâm tính suýt nữa bị mài mòn.

“Là quỷ thì phải lột da, là cáo thì phải lột đuôi.”

Hồ Ma cười nói: “Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ không nhịn được, Thất Cô Nãi Nãi không cần phải nể mặt bọn họ.”

“Ngoài ra...”

Vừa nói, vừa chỉ vào thanh đại đao Phật Quan được đặt trên bàn thờ bên cạnh, nói: “Ta để lại thanh đao này ở đây.”

“Nếu bọn họ không hiểu chuyện, Thất Cô Nãi Nãi muốn dạy dỗ thế nào thì dạy dỗ, nếu bọn họ không nghe lời khuyên bảo, muốn cãi nhau với người, vậy người cũng đừng nể mặt bọn họ nữa, cầm thanh đao này về, chuyện còn lại, cũng sẽ không cần lão nhân gia ngài quản.”

“Tốt, tốt...”

Thất Cô Nãi Nãi nghe xong, lập tức mừng rỡ, lại quan sát thanh đại đao, thở dài: “E rằng phải hai đứa Tiểu Tam và Tiểu Tứ mới khiêng nổi!”

Một bữa tiệc rượu, khiến Thất Cô Nãi Nãi uống rất vui vẻ, ban ngày ban mặt đã ngủ thiếp đi trong đồng củi bên ngoài.

May mà hiện tại nơi này, ai cũng biết hoàng bì tử là tiên gia, không dám chọc vào, nếu không e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Đến chiều, số lương thực mà Lý Oa Tử được phái đi mua, cũng đã chở về hai xe, Lý Oa Tử còn không ngừng oán trách: “Hiện tại cũng không phải mất mùa đói kém, lương thực mới vừa thu hoạch được mấy ngày, sao giá lương thực lại tăng cao chứ?”

“Đất hơn năm ngoái rất nhiều, người của Huyết Thực Bang chúng ta đều mất mặt, biết thế này, cắt Huyết Thực làm gì, trồng trọt còn có thể về thôn xây nhà nhỏ lấy vợ.”

“...”

“Tăng giá?”

Hồ Ma nghe xong, cũng không bất ngờ, ngược lại trùng khớp với thông tin mà hắn biết được.

Chỉ thở dài một tiếng, Lý Oa Tử vẫn còn nghĩ đơn giản, giá lương thực tăng cao, người trồng trọt cũng không kiếm được bao nhiêu.

“Không cần đưa cho ta, đi thuê mấy người đánh xe, chở số lương thực này về thôn, ta không đợi nữa, đi trước một bước.”

Hồ Ma dặn dò Lý Oa Tử, bản thân hắn đợi đến tối mới đi, nhân lúc hoàng hôn, trời đất u ám, trước tiên đến bên ngoài trang trại, thấy xung quanh không có ai, liền thi triển pháp thuật, dậm chân nhẹ nhàng, hai chiếc ủng Lượng Thiên đã ở trên chân.

Tuy nhiên, lần này, hắn không quên Tiểu Hồng Đường, bế con bé lên, đặt trên vai, trong ngực còn ôm một cái bình lớn.

Trong bình là Huyết Thực mà Hồ Ma lấy ra từ mây cái vạc kia, để bọn họ ăn trong thời gian này.

Theo ánh hoàng hôn, cất bước, đi thẳng vào địa phận Lão Âm Sơn, nhưng trước khi trở về thôn Đại Dương, trong lòng suy nghĩ, vẫn là đi vòng vo nửa vòng, đến nơi Dương Cung hiện tại đang ở rề.

Nơi này hắn cũng là lần đầu tiên đến, nhưng ở Lão Âm Sơn, không cần phải lo lắng lạc đường, có Sơn Quân trông coi, hoa cỏ trên đường, đều có thể chỉ đường.

Từ xa, trong một thung lũng, nhìn thấy nhà của Dương Cung hiện tại, trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy trời đã tối đen, nhưng trong ngôi làng với trăm nóc nhà trong thung lũng, vẫn sáng đèn.

Trên nền đất cứng, có hai ba trăm thanh niên trai tráng, mượn ánh sáng của lò than, đuốc, cời trần, đang hăng say luyện tập võ nghệ chiến đấu.

Tay trái cầm mộc bài, tay phải cầm đao thương, vậy mà luyện tập rất bài bản.

“Gia đình chọn Dương Cung làm con rể, e rằng lai lịch cũng không tầm thường...”

Hồ Ma không kinh động bất kỳ ai, chỉ âm thầm đi dạo một vòng trong làng, trong lòng liền mơ hồ hiểu rõ.

Ngoài làng có bãi chăn nuôi ngựa, trong làng với trăm nóc nhà, lò rèn có đến mười mấy cái, ngoài ra trong mấy ngôi nhà rõ ràng được xây dựng rộng rãi và cao hơn, trên tường còn treo áo giáp, có thể thấy người trong làng này, tổ tiên e rằng cũng có lai lịch.

Nhân vụ cướp bóc lần trước, tập hợp thanh niên trai tráng của các làng xung quanh lại, hiện tại vẫn luôn chuẩn bị!

Phải nói nền tảng như vậy, e rằng ngay cả rất nhiều môn phái giang hồ, cũng không sánh bằng, nhưng Sơn Quân lại còn chê bọn họ mỏng manh?

Thở dài một tiếng, cũng không có ý định vào gặp Dương Cung, xoay người rời đi, tiếp tục đi về thôn Đại Dương, không ngờ, vừa định cất bước, liền nhìn thấy một trận âm phong bay tới.

Trong màn đêm đen kịt, một đoàn hắc vụ lăn đến chân hẻm, một cái đầu đập xuống đất, vui mừng khôn xiết gọi: “Hò lão gia cát tường...”

Chương 1033. Mười vạn quỹ đói (1)

Chương 1033: Mười vạn quỹ đói (1)

“Hay lắm, ta còn chưa có ý định vào trong, người đã ngủi thấy mùi của ta rồi?”

Hồ Ma không ngờ, hắn mới chỉ đi dạo một vòng, tiểu quỷ này đã tìm đến, liền cười cười, từ trong tay áo lấy ra một miếng Huyết Thực, đưa cho con quỷ què chân, nói: “Nói với hắn.”

“Chuẩn bị sớm đi, bọn cướp lương thực sắp đến rồi!”

Dặn dò xong con quỷ què chân, Hồ Ma liền sai bước, vỗ về Tiểu Hồng Đường đang trợn trắng mắt trên vai, rồi lại vượt núi băng rừng mà đi.

Còn con quỷ què chân của Dương Cung, ngây người nhìn miếng Huyết Thực trên tay, cả người choáng váng, một ngụm nuốt vào bụng, sau đó hạnh phúc run rẩy, hớn hờ quay về làng.

Lúc này có một cảm giác vừa lòng thỏa ý, đi ngang qua Dương Cung, ngay cả chào hỏi cũng không thèm, bị Dương Cung đưa tay tóm lấy, giơ tay lên định dạy dỗ tên này.

Nhưng khịt mũi một cái, lập tức kinh ngạc: “Huyết Thực?”

“Người từ đâu trộm được? Ta đã lâu lắm rồi không ngủi thấy mùi Huyết Thực...”

“...”

Con quỷ què bị treo lơ lửng trên không, vẫn vui vẻ nói: “Hồ lão gia cát tường, Hồ lão gia phát tài...”

“Hả?”

Dương Cung lập tức kinh ngạc: “Huynh đệ Hồ Ma của ta đến rồi?”

Nhìn trái nhìn phải không thấy bóng dáng, càng thêm kinh ngạc: “Vậy sao không vào làng tìm ta uống rượu?”

Con quỷ què suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu ra, kêu lên: “Hồ lão gia nói, bên ngoài có người đến cướp lương thực, cướp lương thực...”

“Huynh đệ ta đến đưa tin cho ta?”

Dương Cung nghe vậy, lúc này mới hiểu ra, y xuất thân nghèo khó, biết rõ sức nặng của ba chữ cướp lương thực, lập tức vẻ mặt nghiêm túc, kẹp con tiểu quỷ đi tìm nhạc phụ thương lượng chuyện quan trọng.

...

...

“Tìm được lai lịch của đám người cầm cờ hiệu rồi...”

Trong phủ nha Minh Châu, cũng có người đang ngồi cùng nhau bàn bạc, chỉ là trong sảnh không hề trang nghiêm, mà giống như một quán rượu, trên bàn bày đầy rượu thịt, tất cả mọi người đều đang ăn uống thả ga, cho dù bị ghen hòng, cũng cố nhét vào miệng.

Ngay cả người đến báo tin, cũng là trước tiên nhìn thịt trên bàn, nuốt nước miếng, suýt nữa quên mất lời muốn nói.

Vị Thiên Mệnh tướng quân ngồi ở giữa, cầm một cái giò heo trên bàn, ném cho hấn, người báo tin vội vàng đón lấy, cắn một miếng thật mạnh, sau đó nhét vào trong ngực, lúc này mới nói: “Là Đoàn sứ Đệ Thất Đoàn của chúng ta.”

“Người này truyền giáo, xem bói ở vùng phía tây Hà Cầu Tử thôn, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, vậy mà cả người lẫn bầy giáo chúng dưới trướng, đều bị giết sạch, thủ đoạn tàn nhẫn, khiến hãn không kịp báo tin.”

“Lại có người cầm cờ hiệu của bọn họ, mạo danh Chân Lý Giáo đi tấn công người của Hồng Đăng Hội, lúc này mới gây ra một trận hỗn loạn.”

“...”

Nghe những lời này, những người ngồi đây, ngay cả miệng đang ăn uống cũng dừng lại, đồng loạt ngẩng đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc, có người nói: “Đàn sứ Đệ Thất Đàn bản lĩnh không nhỏ, sao có thể dễ dàng bị hại? Chẳng lẽ là Hồng Đăng Hội ra tay, vu oan giá họa?”

Nếu như trước kia, có lẽ sẽ có người nghi ngờ Hồng Đăng Hội không có gan làm vậy, nhưng hiện tại, những người ngồi đây, lại không ai trả lời, vị Thiên Mệnh tướng quân, càng cười lạnh một tiếng: “Sớm đã nhìn ra Hồng Đăng Nương Nương này, căn cơ không hề nông cạn.”

“Nói cái gì mà chỉ là tiểu Án Thân, mới xây miếu, nhưng nhìn nền tảng hương hỏa, e rằng không thua kém gì một phủ...”

“Nàng ta giả thần giả quỷ, tỏ ra yếu đuối, không thể xem thường!”

“...”

Những người bên cạnh nghe xong, đều giật mình, đồng loạt đứng dậy nói: “Vậy phải làm sao, mong tướng quân chỉ thị.”

Thiên Mệnh tướng quân cũng im lặng, hồi lâu, lại đột nhiên phẩy tay, nói: “Các người cứ chờ ở đây, nghe ta vào trong hội ý kiến, rồi hẵng nói.”

Nói xong, vậy mà đứng dậy, đi thẳng vào nội thất, lại để lại đám người trong sảnh, hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt kỳ quái, do dự một chút, lại tiếp tục ăn uống thả ga, không thêm để ý.

Còn vị Thiên Mệnh tướng quân này, trực tiếp vào nội thất, đến trước cửa phòng ngủ chính mà gia quyến của quan lại trong phủ nha đã nhường lại, chỉnh trang lại y phục, sau đó cung kính quỳ lạy, nói: “Phu nhân...”

Chưa kịp nói hết lời, bên trong phòng ngủ, cách một cánh cửa, đã vang lên một giọng nói mềm mại: “Ta đã gả cho ngươi, chính là phu thê, hà tất phải câu nệ như vậy?”

“Vâng.”

Thiên Mệnh tướng quân cung kính đáp, đứng dậy, định đẩy cửa vào, người bên trong lại nói: “Nói chuyện ở ngoài này đi, ta không thích mùi trên người ngươi, khi nào mùi máu tanh trên người ngươi hết, hãy vào gặp ta!”

Thiên Mệnh tướng quân nói: “Vâng.”

Liên lùi lại một bước, nói: “Chỉ là muốn hỏi, chúng ta đến Minh Châu, còn phải đợi bao lâu nữa?”

Người trong phòng nói: “Trước kia đã nói, chúng ta đến đây là vì muốn gặp một người, hiện tại người cần đợi vẫn chưa xuất hiện, chỉ có thể tiếp tục đợi.”

“Vâng.”

Thiên Mệnh tướng quân đáp, lại thấp giọng nói: “Nhưng hai vạn binh mã của ta, đã không trụ được nữa rồi, đợi chúng ta vận lương thảo trở về, hiện tại chúng ta ở đây có thể ăn ngon mặc đẹp, nhưng ở đó, e rằng người cũng không đủ ăn...”

Chương 1034. Mười vạn quỹ đổi (2)

Chương 1034: Mười vạn quỹ đổi (2)

Người trong phòng im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Nếu như ngay cả mấy ngày này cũng không đợi được, người còn đòi làm nên nghiệp lớn?”

Thiên Mệnh tướng quân không nói gì, nhưng cũng không rời đi.

Người trong phòng im lặng một hồi, mới khẽ thở dài, nói: “Thôi được rồi, Huyết Thực không thể vội vàng, nhưng có thể chuẩn bị thu gom lương thực trước, giảm bớt nạn đói bên đó.”

“Nhưng người cũng phải nhớ kỹ, giảm bớt nạn đói bên đó là được, ngàn vạn lần đừng mang tác phong của Quan Châu đến Minh Châu, nơi này có Lão Âm Sơn, Trần Sơn phủ quân là vị thiện thần, hơn nữa thần thông quảng đại, không dung thứ được tác phong của các người.”

“...”

Thiên Mệnh tướng quân khẽ thở phào, thấp giọng nói: “Hiểu rồi, đa tạ... đa tạ.”

Nói xong, liền lập tức xoay người đi ra ngoài, như thể chỉ cần ở thêm một chút, cũng không kiềm chế được bản thân, đợi đến khi ra xa khỏi phòng ngủ, chưa vào đại sảnh, đã có mấy tên tâm phúc, vội vàng lau miệng, chạy ra đón.

Đều thấp giọng hỏi: “Tướng quân, vị phu nhân bên trong... nói thế nào?”

“Hừ, vẫn là nói chờ đợi.”

Vị Thiên Mệnh tướng quân này cười lạnh một tiếng, nói: “Ban đầu nói hay như thế nào, kết quả mở miệng ra, chính là đợi, số Huyết Thực đó, là bọn họ sớm đã hứa với ta, ở ngay trong kho, lại cứ phải đợi Hồng Đăng Hội giao ra.”

“Lương thực khắp nơi, với tới là được, nhưng cứ bắt chúng ta ở đây nhìn...”

“...”

Hộ pháp bên cạnh nghe vậy, trên mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Tướng quân, chúng ta đợi ở đây không sao, ăn ngon mặc đẹp, ở một trăm năm cũng chưa đủ, nhưng mà ở nhà...”

“Ừ, ta biết.”

Vị Thiên Mệnh tướng quân này, khẽ thở dài một tiếng, nói: “Ta không phải không hiểu, bọn họ muốn mượn tay ta, ép một người không biết lai lịch gì xuất hiện, nhưng ở chỗ chúng ta mấy vạn miệng ăn đang chờ, lấy đâu ra thời gian chơi trò tâm kế này với bọn họ?”

“May mà hiện tại nàng ta cũng đã gặt đầu, vậy thì trước tiên chuẩn bị thu gom lương thực đi!”

“...”

“Cuối cùng cũng được thu gom lương thực rồi?”

Nghe hắn nói vậy, hai vị hộ pháp bên cạnh, lập tức mừng rỡ, nắm tay siết chặt, như thể lập tức muốn hành động.

“Ai nha...”

Nhưng cũng đúng lúc này, bên cạnh lại vang lên một tiếng kêu kinh hoàng, ba người đồng thời quay đầu lại, liền nhìn thấy sau một bụi cây, ngã ra một cái đầu đội mũ nhỏ, vẻ mặt

cuồng loạn, chính là tiểu thuế quan trong phủ nha Minh Châu, vẫn luôn hầu hạ bọn họ.

Suýt nữa là vừa rồi đang nghe lén, bị lời nói của bọn họ dọa sợ.

Vị Thiên Mệnh tướng quân này nhìn thấy hần, cũng chỉ cười lạnh: “Sớm đã biết người trốn ở đó, đã nghe được rồi, thì cũng không cần bản tướng quân lặp lại nữa chứ?”

Tiểu thuế quan sợ đến mặt mày tái mét, vội vàng nói: “Tướng quân tha mạng, những chuyện khác thì không sao, nhưng Minh Châu này, đã hai mươi năm nay chưa từng thúc giục thu thuế rồi, đột nhiên muốn đi thu gom lương thực, e rằng...”

“Đó là chuyện của các người.”

Thiên Mệnh tướng quân cười lạnh một tiếng, hung dữ nói: “Mười vạn gánh lương thực mà ta muốn, một hạt cũng không thể thiếu, giao đủ cho ta.”

“Cũng đừng than vãn, ruộng đất ở đây, kho hàng, trong nhà có bao nhiêu lương thực, gia súc, trâu bò, ta đều đã nắm rõ, chỉ cần các người thu gom mười vạn gánh, có thể tính là chuyện gì?”

“Nếu cảm thấy người của mình quá ít, không tiện thu gom, vậy cũng không sao, người ta mang đến vẫn đủ, từ ngày mai, sẽ đi theo các người xuống nông thôn...”

“...”

Một tràng lời nói này, khiến tiểu thuế quan sợ đến run rẩy, vội vàng chạy về bẩm báo, đám quan lại trong phủ nha, nghe vậy cũng đều sợ đến suýt nữa ngã ngửa: “Chuyện này... chuyện này vẫn luôn cẩn thận hầu hạ, chính là sợ xảy ra chuyện như vậy...”

“Kết quả, kết quả bọn họ vẫn không nhận được sao?”

“Hiện tại Minh Châu chúng ta, hai mươi năm nay chưa từng nghiêm khắc thu thuế, thêm vào thời tiết thuận lợi, mới có được sự yên ổn như vậy, hiện tại muốn gom đủ mười vạn gánh lương thực, chẳng phải là phải thu hết số nợ hai mươi năm qua?”

“...”

“...”

“Tiểu thư, người của Chân Lý Giáo kia lòng tham quá lớn, người bảo hấn chỉ lấy một phần để ứng phó, nhưng e rằng cái dạ dày của hấn không thể lấp đầy...”

Trong nội thất được nhường lại của phủ nha, cũng có người sau khi Thiên Mệnh tướng quân rời đi, thấp giọng khuyên nhủ: “Nếu như sơ suất một chút, làm việc quá đáng, e rằng...”

“Ta biết bọn họ là đám người tham lam, hừ, có thể ăn hết lương thực của cả thành, còn có thể là thứ tốt lành gì?”

Giọng nói của vị tiểu thư kia thản nhiên vang lên: “Mạnh gia nói hấn là Thiên Mệnh tướng quân, trong mắt ta, chẳng khác nào một tên Ma tướng.”

“Chỉ là, Mạnh gia và người lớn trong nhà đều cảm thấy số mạng hấn tốt, có thể lọt vào mắt xanh của quý nhân, hơn nữa còn có sẵn mấy vạn binh mã chờ đợi, vậy kẻ làm nên nghiệp lớn, không cần nệ tiểu tiết, nhận hấn một chút thì sao?”

“Lần này, hấn nhất định sẽ mượn cớ này, điên cuồng thu gom lương thực, nhưng không sao, ta đã nghe theo lời người lớn, mỗi ngày đều niệm Dẫn Hồn chú, nhưng người đường đệ kia của ta, lại vẫn không lộ diện, thậm chí còn không phải người đến chào hỏi.”

“Vị đường đệ này đã ra về ta đây, vậy ta gây chút áp lực cho hấn thì sao?”

“Nếu như ngay cả bước này, cũng không thể ép hấn xuất hiện, vậy mười vạn quỹ đói của Chân Lý Giáo, thật sự muốn đánh đến Minh Châu, ta ngược lại muốn xem, hấn còn có bao nhiêu cứng cỏi...”

Chương 1035. Về Thôn đoạt bảo (1)

Chương 1035: Về Thôn đoạt bảo (1)

Có lẽ những kẻ được Chân Lý Giáo tuyển chọn đều có điểm hơn người, có lẽ Thanh Nguyên Hồ thị kia đã đến mang theo toan tính, hoặc Thông Âm Mạnh gia, tử mĩ bày binh bố trận, chỉ chờ sau này từng bước thâm tóm.

Nhưng Hồ Ma lại không có tâm tư dây dưa với bọn chúng nữa. Bây giờ hắn đã tu thành bản sự nhập phủ, đột phá tam trụ đạo hạnh, luyện hóa được ác quỷ Mạnh gia, thân gia trong sạch, chính là thời điểm thích hợp nhất để đoạt lại tín vật Hồ gia.

Vậy thì đi đoạt thôi!

Mặc kệ đối phương có nghi ngờ, có thủ đoạn, có âm mưu tính toán gì, cũng không bằng việc đoạt lại tín vật Hồ gia.

Cũng chính vì vậy, sau khi quan sát trạng thái của Dương Cung, đại khái nắm rõ tình thế Minh châu, Hồ Ma không chút chần chừ, sải bước tiến lên. Mượn thần uy của ủng Lượng Thiên, hắn một đường xâm nhập Lão Âm Sơn, thẳng tiến về thôn Đại Dương.

Nhờ tuyệt kỹ di chuyển này, không còn như trước kia phải cười lừa cười ngựa, mất ba bốn ngày mới về đến nhà. Xuyên qua rừng sâu núi thẳm, tổng cộng cũng chỉ mất nửa ngày công phu.

Hắn không vội về thôn, mà tìm đường đến trang trại của Nhị gia bên ngoài thôn, cõi ủng Lượng Thiên, chinh lại y phục

bị gió thổi rồi tung ở dưới núi. Rồi từ trong bình Tiểu Hồng Đường ôm, lấy ra một gói giấy dầu, bên trong là bốn cân huyết thực, nâng trên tay.

“Nhị gia, đạo này người khỏe chứ?”

Vừa bước vào trang trại, chưa thấy người, hắn đã cười nói: “Ta về thăm người đây.”

Trong trang trại, Nhị gia đang dẫn theo một đám nhóc, oai phong lẫm liệt chỉ điểm chúng luyện võ. Vừa thấy Hồ Ma bước vào, suýt chút nữa đánh rơi cả ấm trà, kinh ngạc nói: “Không phải Tết nhất gì, sao ngươi lại về?”

Một đám tiểu hài ở trong trại ngược mắt nhìn Hồ Ma, cũng đều có chút kinh ngạc, biết đây là tiểu tử có tiền đồ nhất trong thôn, ánh mắt tràn đầy tò mò và kính sợ.

“Không có chuyện gì, chỉ là thấy bên ngoài đang gặp nạn đói, người ta vốn dĩ ăn no, giờ phải chịu cảnh bữa đói bữa no, không biết tình hình trong thôn chúng ta thế nào, nên đặc biệt về xem sao, còn mang theo chút lương thực về.”

Hồ Ma cười nói: “Này, đây là miếng thịt ta cắt lúc sắp đi, mang về cho người bồi bổ.”

“Còn khách sáo làm gì?”

Nhị gia vội vàng đứng dậy, nghênh đón Hồ Ma vào trong nhà, miệng lầm bầm: “Nhị gia ta muốn ăn thịt thì vào rừng săn là được, chẳng lẽ thiếu miếng thịt của ngươi sao?”

Vào trong nhà, ông mới quay người lại, quan sát Hồ Ma từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn đầy sự hài lòng không nói nên lời, sau đó mới hạ giọng nói: “Tiểu tử ngươi có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“Lần này về thôn, sao lại về tay không thế này?”

“Còn ngựa đâu?”

“Những năm trước về, người điều xe ngựa đầy đủ, oai phong lẫm liệt, lần này lại như là chạy về vậy?”

“...”

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, ông bỗng nhiên căng thẳng, sợ lũ trẻ con bên ngoài nghe được, hạ thấp giọng nói: “Chẳng lẽ người bị Hồng Đăng Hội đuổi về đấy chứ?”

“Vấn đề Nhị gia quan tâm, vẫn thật sự là thiết thực...”

Nghe vậy, Hồ Ma không khỏi cười khỏ: “Nhị gia lo lắng gì chứ? Ta và Hồng Đăng Nương Nương rất thân thiết...”

“Đã nói lần này mang lương thực về rồi, chỉ là xe ngựa chở lương thực đi chậm, ta để bọn họ thông thả đi theo phía sau, không cưỡi ngựa là bởi vì ta đang luyện võ, bây giờ ta đã học được chút bản lĩnh, đi từ trong thành về, không cần một ngày đã đến rồi.”

“À đúng rồi...”

Nói đến đây, hắn chợt nhớ, cười nói: “Gần đây, ta lại được hội coi trọng, thăng chức rồi...”

“Cái gì?”

Nhị gia đang bị Hồ Ma nói cho đầu óc mơ hồ, nào là rất thân thiết với Hồng Đăng Nương Nương, nào là một ngày đã về đến...

Chỉ cảm thấy tiểu tử này bây giờ toàn ba hoa, Hồng Đăng Nương Nương là ai mà người có thể quen biết?

Chạy mấy trăm dặm trong một ngày, coi mình là thần tiên à?

Nhưng tất cả những điều này, đều không bằng câu nói cuối cùng có sức nặng, khiến ông kinh ngạc: “Lại thăng chức? Bây giờ, người làm chương quỹ rồi?”

“...”

Hồ Ma vừa định trả lời, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Nhị gia, liền thôi, quả thật phải thông cảm cho lão nhân, những gì mình trải qua mấy năm nay bên ngoài, nói thẳng ra, chưa chắc ông đã tin, ngược lại còn lo lắng.

Liền cười nói: “Cũng không hẳn, vẫn là quản sự, chỉ là trước kia quản sự trong trang trại, bây giờ đi quản sự ở mỏ huyết thực... đương nhiên, tiền công thì nhiều hơn.”

“Quản sự ở mỏ huyết thực?”

Trong đầu Nhị gia lập tức hiện lên hình ảnh những đại lão gia cao lớn vạm vỡ mà mình phải giao thiệp hàng năm, nhất thời vui đến mức đầu óc choáng váng, cảm thấy có chút không chân thật, vội vàng nói: “Tiểu tử ngươi đừng có khoác lác đấy chứ?”

“Nếu ngươi làm quản sự, vậy sau này, chẳng phải có thể dẫn người trong thôn chúng ta đi cắt huyết thực sao? Vậy sau này ai còn dám trừ tiền công của chúng ta, tiền hiệu kính hàng năm, cũng tiết kiệm được một khoản lớn!”

Hồ Ma cười nói: “Ta thật sự có ý này, hay là Nhị gia năm sau dẫn người, đến mỏ của ta cắt huyết thực đi!”

Nhị gia lúc này cũng không tìm hiểu kỹ lời nói này là thật hay giả, dù là giả cũng vui.

Chương 1036. Về Thôn đoạt bảo (2)

Chương 1036: Về Thôn đoạt bảo (2)

Về phần miếng huyết thực mà Hồ Ma đưa, ông cũng chẳng thèm liếc mắt, trực tiếp ném vào vò đựng rau xanh bên cạnh. Hồ Ma nhìn thấy, muốn nhắc nhở ông một tiếng, nhưng lại đột nhiên cảm thấy không cần thiết, cứ để Nhị gia cứ thế đi.

Ngay lập tức, ông sắp xếp cho đám tiểu hài này, ở trong trang trại chăm chỉ luyện tập, còn Nhị gia thì khóa cửa nhà, cùng đi ra, muốn tiễn Hồ Ma về thôn.

Ra đến đường, ông mới hỏi: “Người nói nạn đói là sao? Thôn chúng ta hình như cũng chẳng khác gì, vẫn như mọi năm, ăn no ba bữa mỗi ngày thì không thể, nhưng cũng chưa đến mức chết đói...”

“Trong Lão Âm Sơn, có Sơn Quân trấn giữ ban phúc, quả thật khác biệt so với những nơi khác...”

Nghe Nhị gia nói vậy, Hồ Ma mới hơi thở phào nhẹ nhõm, vừa đi cùng Nhị gia về, vừa trầm nghĩ.

Những ngôi làng trên núi này, ít giao lưu với thế giới bên ngoài, cũng nghèo khó qua nhiều thế hệ, nhưng càng như vậy, lại càng dễ dàng tránh né binh đao, thời bình, họ không được hưởng phúc, thời loạn lạc, lại ít bị ảnh hưởng, đúng là có được có mất, minh chứng điển hình nhất.

Bây giờ, những thành trấn, làng mạc ở vùng ngoại ô Lão Âm Sơn, đã xuất hiện một số dấu hiệu, nhưng so với các châu huyện khác, vẫn là tốt hơn.

Là nhờ Sơn Quân trấn giữ, nên tám trăm dặm Lão Âm Sơn này, mới có phúc phận như vậy.

Nhưng cũng chính vì thế, nơi này lại trở thành vựa lúa trong mắt người khác, những kẻ muốn làm đại sự, mục tiêu đầu tiên chính là những nơi như vậy.

Trở lại thôn, Nhị gia vừa hô lên, lập tức tất cả mọi người đều biết Hồ Ma đã về. Lão tộc trưởng cùng với vài người lớn tuổi trong thôn, cũng đều bỏ dở công việc đang làm mà đến.

Ban đầu thấy Hồ Ma vậy mà về tay không, không dắt theo la, ngựa, cũng chẳng mang theo thứ gì, trong lòng đều có chút buồn bã, không phải là tham lam chút đồ vật đó, chỉ là lo lắng Hồ Ma có phải gặp chuyện gì bên ngoài hay không, nhưng lại không tiện hỏi ngay.

“Thôi đừng có trở mắt ra nhìn nữa...”

Nhị gia vừa thấy, liền bật cười, nói: “Mấy người thật là thiên cận, ta nói cho mấy người biết!”

“Tiểu Hồ Ma bây giờ đã có tiền đồ rồi, học được bản lĩnh, còn làm quản sự ở mỏ huyết thực, mua mấy xe lương thực, đang trên đường chở về thôn, tại sao thằng bé không cưỡi ngựa? Bởi vì học được pháp thuật, đi đường còn nhanh hơn cưỡi ngựa nhiều.”

“Ngày xưa, khi ta còn ở bên ngoài, cũng từng nghe nói, có người có thể gọi tiểu quỷ khiêng kiệu, chạy nhanh cực kỳ!”

“...”

Nghe vậy, lão tộc trưởng cùng với các vị bô lão trong làng, lập tức chuyển buồn thành vui, nhao nhao xúm vào hỏi han chi tiết.

“Ta cũng chỉ mới học, chưa lợi hại đến thế... Tiểu quỷ khiêng kiệu thì ta chưa biết.”

Hồ Ma cũng cố gắng để cho mình nghe không giống như đang khoác lác, cười giải thích: “Nhưng việc được điều đến mỏ huyết thực là thật, sau này làm gì cũng tiện hơn nhiều, đang lo lắng không có người quen biết giúp đỡ, sau này người trong thôn cũng có thể đến đó...”

“... Những việc này cứ để Nhị gia làm chủ là được.”

“...”

Mọi người trong thôn, lúc này mới vui mừng, lại rồi rít hỏi thăm những người khác.

Hồ Ma cũng kể tỉ mỉ, nhắc đến Chu Đại Đồng và Lý Oa Tử, đều là người có tiền đồ, đều làm quản sự rồi, đặc biệt là Lý Oa Tử, giờ đã có thể tự mình đảm đương một phương.

Chu Lương và Triệu Trụ, học tập bản lĩnh cũng rất nghiêm túc, Chu Lương càng ngày càng trầm ổn, gặp chuyện cũng rất có chủ kiến, còn Triệu Trụ thì càng lợi hại, một tay sử dụng xiên thuật cực kỳ dũng mãnh, về đến trại, không ai là đối thủ của hắn.

Trong niềm vui mừng, Nhị gia mở tiệc, nhà Đại Đồng, Chu Lương, Triệu Trụ, Lý Oa Tử đều mang rượu thịt đến góp vui, mọi người ăn uống náo nhiệt một trận, Hồ Ma mới tìm được cơ hội hỏi: “Nhị gia, lần này về còn có chút chuyện, chỗ bên phía lão Dương Phi đại gia thế nào rồi?”

Nghe vậy, Nhị gia lại lộ vẻ lo lắng: “Bên đó à, nháo quỷ càng ngày càng dữ dội...”

“Năm đó bà bà người để lại mấy thủ đoạn bố trí, đồ vật bên trong hầu như không lấy ra được, nhưng âm khí lại càng ngày càng nặng, ban ngày ban mặt cũng có thể nghe thấy tiếng khóc lóc bên trong, đến tối, càng náo nhiệt như chợ vậy...”

“Người ở Mãng thôn, nhiều người không chịu nổi, muốn dọn đi, lão Dương Phi huynh đệ nhịn không được, tự mình đi

qua một lần, kết quả bị đánh cho hai tháng trời không dậy nổi.”

“Thật ra, chỉ mới mấy ngày trước, ông ấy có đến thôn chúng ta, ấp úng muốn hỏi, nhưng bị ta khuyên về rồi.”

“...”

Tộc trưởng và các bô lão bên cạnh, nghe vậy cũng rồi rít nói: “Đúng vậy!”

“Ngay cả ở đây, tà ma cũng dường như nhiều hơn.”

“Bây giờ nếu muốn ra ngoài, tổ tro mang theo bên mình cũng phải gấp đôi, mặt trời vừa khuất bóng cây, phải lập tức quay về, trời vừa tối là sợ xảy ra chuyện.”

“...”

‘Chuyện ở Tuyệt Hậu thôn, hẳn là không ảnh hưởng đến tận đây, nói không chừng là nguyên nhân khác, thời buổi này loạn lạc, tà ma càng hung hãn, điểm này ngay cả người ở chốn rừng sâu núi thẳm cũng không thể tránh khỏi, chỉ là tộc trưởng không biết, đổ lỗi cho Tuyệt Hậu thôn.’

Hồ Ma âm thầm nghĩ, liền chậm rãi nói: “Chuyện này cũng không thể trách lão Dương Phi đại gia.”

“Năm đó bà bà đã hứa với họ, trong vòng mười năm sẽ giúp giải quyết, giờ, cũng sắp đến mười năm rồi chứ?”

“...”

“Ông ấy đến hỏi, chẳng phải là hỏi chuyện này sao?”

Nghe vậy, Nhị gia cũng mất cả hứng uống rượu, chỉ lo lắng nhìn Hồ Ma: “Nhưng bây giờ, người có nắm chắc không?”

“Có.”

Hồ Ma cũng không nói nhiều, chỉ chậm rãi gật đầu, nói: “Lần này về, chính là dự định đến đó xem thử.”

Chương 1037. Vái chào tạ lễ (1)

Chương 1037: Vái chào tạ lễ (1)

Bữa tiệc sum họp vui vẻ bỗng chốc trở nên nặng nề khi nhắc đến Tuyệt Hậu thôn, nhắc đến việc xử lý ngôi làng này trong quá khứ. Gió ngoài trời như trở nên lạnh lẽo hơn, rít lên từng hồi như có thứ gì đó đang cười nhạo.

Mọi người đều không dám tiếp lời, trong mắt chỉ còn lại sự lo lắng.

Tuyệt Hậu thôn, trong miệng người dân quanh vùng trăm dặm, là nơi nổi tiếng âm u tà ma, nhiều người vừa nhắc đến đã biến sắc. Hồ Ma rời thôn mới chỉ ba năm, vẫn còn là một chàng trai trẻ...

“Tốt.”

Nhị gia nhìn Hồ Ma thật sâu, không thấy chút miễn cưỡng hay chột dạ nào trên mặt hắn, liền kiên quyết nói: “Việc không nên chậm trễ, nói đi là đi, ban đêm bên ngoài không an toàn, cũng không cần phải báo trước cho người bên đó.”

“Hôm nay người nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai, chúng ta cùng đi.”

“...”

Nghe vậy, Hồ Ma có chút bất ngờ, ngăn người một lúc rồi mới cười nói: “Nhị gia, ta đi nhanh, hơn nữa đối phó với thứ ở đó, ta rất tự tin, người không cần phải đi theo...”

Chưa kịp nói hết, hắn đã bị Nhị gia cắt ngang, vẻ mặt bất mãn, nói: “Người đi nhanh, Nhị gia ta chạy cũng không chậm.”

“Hơn nữa, đừng tưởng rằng người học được chút bản lĩnh bên ngoài là kiêu ngạo, Nhị gia ta cả đời làm việc ở mỏ huyết thực, gặp qua tà ma còn nhiều hơn người nghe kể, kinh nghiệm còn phong phú hơn người.”

“Chuyện lớn như vậy, ta không thể đi theo coi sóc người sao?”

“...”

“Vâng...”

Thấy Nhị gia kiên quyết, Hồ Ma chỉ biết cười khỏ, trong lòng lại có chút cảm giác bình yên kỳ lạ.

Ở bên ngoài lâu rồi, rất ít khi được trải nghiệm cảm giác như con cái trong nhà.

Thấy hai người đã quyết định, lão tộc trưởng cùng những người khác, cũng trở nên nghiêm túc. Tối hôm đó, lão tộc trưởng liền ra quyết định, cho người đi thông báo cho thanh niên trai tráng trong thôn, sáng sớm hôm sau, cùng đi với Hồ Ma.

Một phần là bởi mấy năm nay, lão Dương Phi đại gia thỉnh thoảng dẫn người đến, thôn Đại Dương và Mãng thôn quan hệ khá tốt, gặp chuyện, cũng phải có người đến giúp đỡ.

Vậy là, Hồ Ma vốn định chỉ dẫn theo một mình Nhị gia, ngày hôm sau lại bị thanh niên trai tráng trong làng vây quanh.

Trước mặt bao nhiêu người như vậy, hắn cũng không tiện sử dụng ủng Lượng Thiên, thêm vào việc gia súc trong thôn cười không quen, đành phải cùng đi với đám thanh niên cầm

xẻng, cuộc, trông cũng oai phong lẫm liệt, giống như đi đánh nhau vậy.

Vì không báo trước, lão Dương Phi đại gia nghe nói có một đám người hùng hổ kéo đến, suýt chút nữa sợ vỡ mật, còn tưởng rằng thôn nào đó đến cướp lương thực.

Vội vàng gọi tất cả những người còn có thể cử động trong thôn, tay cầm vũ khí nghênh chiến, nhưng khi nhìn rõ là người của thôn Đại Dương, đi đầu là Hồ Ma, ông kích động đến mức suýt nữa bật khóc.

“Tiểu tử tông, ân nhân, cuối cùng ngươi cũng đến...”

“...”

Hồ Ma vội vàng tiến lên, thấy lão Dương Phi đại gia như già đi hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, đi đường phải có người dìu, làn da như toát ra một luồng âm khí.

Nghĩ đến những gì Nhị gia nói trước đó, hắn liền hiểu ra:

Rõ ràng là ông đã gắng gượng đi giải quyết thứ tràn ra từ Tuyệt Hậu thôn, lại không có phương pháp phù hợp, bị âm khí xâm nhập.

Dù sao, trên lý thuyết, lão Dương Phi đại gia cũng không phải người trong giới, chỉ là biết chút phương pháp trị quỷ.

Phương pháp trị quỷ này, cũng không phải do sư phụ truyền thụ, mà là vì ở gần Tuyệt Hậu thôn, gặp nhiều chuyện kỳ lạ, tự học thành tài.

Có lẽ là do mối quan hệ giữa Trần Túy Hồ gia và Tẩu Quỷ Nhân, hắn cũng rất kính trọng người như vậy, liền vội vàng tiến lên, từ trong tay áo lấy ra một miếng huyết thực nhỏ bằng ngón tay cái, nhét vào tay ông, an ủi: “Yên tâm, lần này ta đến chính là vì chuyện này.”

Nghe vậy, lão Dương Phi đại gia càng thêm kích động.

Nhưng đối với miếng thịt khô mà Hồ Ma nhét vào tay, ông lại tưởng là đồ ăn vặt, vội vàng từ chối: “Cái này không cần đâu, nhà chúng ta cũng có...”

‘Thứ này nhà người chắc chắn không có đâu...’

Hồ Ma cũng không giải thích nhiều, cứ thế nhét vào tay ông, rồi dẫn người, rẽ sang hướng Tuyết Hậu thôn.

Lão gia gia Dương Bì cũng vội vàng cùng Nhị gia, dẫn người theo sau. Thấy đoàn người càng ngày càng đến gần Tuyết Hậu thôn, nhưng Hồ Ma lại không có ý định chuẩn bị gì, hai người đều không khỏi lo lắng.

Nhưng trong lòng cũng hiểu, Hồ Ma bây giờ đã có bản lĩnh, có chút kính sợ đối với người trẻ tuổi này, không dám hỏi, chỉ có thể cố gắng bước nhanh theo sau.

Không biết từ lúc nào, trời đã trở nên âm u, gió lạnh lẽo thổi qua khu rừng.

Càng đến gần Tuyết Hậu thôn, trong rừng càng một loại sương mù đen kịt u ám tràn ngập, mờ hồ trong đó có thể thấy trong khe hở giữa những tán cây, không biết bao nhiêu bóng dáng mờ ảo trôi nổi, mang theo hơi thở kỳ quái, lạnh lẽo nhìn đoàn người.

Thanh niên trai tráng đi theo từ hai ngôi làng, lúc này cũng dần dần sợ hãi, ngay cả nói chuyện cũng không dám.

Chương 1038. Vái chào tạ lễ (2)

Chương 1038: Vái chào tạ lễ (2)

Họ sinh ra trong rừng, ít nhiều gì cũng từng gặp qua oan hồn du uế.

Nhưng số lượng tập trung nhiều như vậy, lại là chuyện hiếm thấy, chỉ cảm thấy gió xung quanh ngày càng lạnh lẽo, thổi hun hút.

Như thể sinh khí trong cơ thể họ, cũng sắp bị thổi bay mất.

Đi đến khoảng cách gần một dặm so với Tuyết Hậu thôn, Hồ Ma cũng dừng bước.

Quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt những thanh niên trai tráng đi theo mình, đều bắt đầu hơi tái xanh, rõ ràng cũng có chút không chịu nổi nữa, lão Dương Phi đại gia, càng co rúm lại, toàn bộ dựa vào Nhị gia đỡ lấy.

So với những thanh niên trai tráng này, Nhị gia rõ ràng vẫn còn khỏe hơn, nội tình của lão lò lửa sáu mươi năm, lúc này bộc lộ rõ rệt.

Đến lúc này, thật ra có thể mượn lửa của những thanh niên trai tráng này, để chống lại âm khí từ Tuyết Hậu thôn tràn ra.

Chỉ cần dùng lời nói xua tan nỗi sợ hãi trong lòng họ, khơi dậy lòng can đảm là được.

Nhưng lúc này, Hồ Ma lại không định làm như vậy, mà quay người nói với họ: “Nhị gia, lão Dương Phi đại gia, mọi

người cứ ở lại đây, tìm chỗ trống, đốt lửa lên, ai mang theo hương thì đốt lên, có đồ cúng gì thì bày ra.”

“Cứ lấy khoảng cách này làm giới hạn, đừng đến gần hơn nữa.”

“Lát nữa ta sẽ tự mình vào trong, bất kể bên trong có động tĩnh gì, cũng đừng để ý, cứ đợi ta ra ngoài là được.”

“...”

“Tốt...”

Nghe vậy, Nhị gia run rẩy gật đầu, vội vàng từ phía sau lấy ra sợi dây thừng, còn hai cuộn, nói: “Buộc vào chứ?”

“Nếu có chuyện, ta sẽ kéo người ra.”

“Lần trước người đi vào, dây thừng đều đứt, lần này, buộc hai sợi...”

“...”

“Cái này thì không cần đâu.”

Hồ Ma cười lắc đầu, nói: “Nhị gia không cần lo lắng cho ta, lần này ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi.”

Nói xong, hắn liền quay người lại, vận chuyển đạo hạnh, sử dụng đạo hạnh ba nén hương, đối mặt với khu rừng mờ ảo, đầy bóng quỷ xung quanh, đưa tay đặt tại dưới xương sườn, sau đó quát như sấm mùa xuân vang lên.

Ngũ tạng đồng thời phát ra tiếng động, như sấm rền giữa trời quang, dương khí mạnh mẽ, vô số âm phong và bóng quỷ xung quanh, lập tức tan tác.

Ngay cả người trong thôn, cũng bị chấn động đến mức đầu óc hơi choáng váng, nhìn bóng lưng Hồ Ma, đều cảm thấy đã trở nên mơ hồ.

Ngay sau đó, Hồ Ma nhìn về phía trước, âm thầm hành công, cắn đầu lưỡi, một ngụm máu tươi, cùng với hỏa khí quanh thân phun ra hướng về phía trước.

Trong mắt người thường, chỉ thấy hơi thở này kéo dài hùng hậu, không phải người thường có thể sánh bằng.

Nhưng trong mắt người trong giới, hay những hồn ma tà ma, chỉ thấy một ngọn lửa đỏ như máu, bắn thẳng về phía trước, khoảng cách từ nơi này đến Tuyệt Hậu thôn, còn một dặm, ngọn lửa đỏ như máu này, như trực tiếp xuyên qua khu rừng, thiêu đốt ra một con đường.

Hồ Ma vén tà áo, liền đi theo con đường này, thẳng tiến về phía Tuyệt Hậu thôn.

Phía sau hắn, lão Dương Phi đại gia và Nhị gia nghe thấy động tĩnh này, sắc mặt đều đã tái mét, không dám tưởng tượng: “Nhị gia, tiểu... tiểu đồ đệ của ngươi, chẳng lẽ đã học được bản lĩnh thần tiên?”

“...”

Nhị gia cũng có chút không kìm nén được, run rẩy nói: “Hắn học được gì bên ngoài, ta không biết...”

“Nhưng đạo Huyết Dương Tiễn vừa rồi, hình như là ta dạy đấy...”

“...”

Một đạo Huyết Dương Tiễn, mở ra đường âm, Hồ Ma chậm rãi bước đi trên con đường dẫn đến Tuyệt Hậu thôn, tâm trạng cũng dâng trào.

Hai năm sau, lại xông vào Tuyệt Hậu thôn, cảm nhận của hắn, lại có chút khác biệt.

Lần đầu tiên xông vào ngôi làng này, chỉ cảm thấy nơi đây âm u rừng rợn, oán khí ngập tràn, khó đối phó.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy, trong ngôi làng này, không chỉ có oán khí, âm khí, mà còn xen lẫn một số thứ nặng nề hơn, cũng khó trách, trong núi sâu cũng có không ít người tài giỏi, nhưng lại không ai có thể giải quyết vấn đề của Tuyệt Hậu thôn, thậm chí còn không dám đến gần.

Bởi vì họ không nhìn ra thứ này là gì, dùng phương pháp hóa giải oán khí, xua đuổi lệ quỷ để giải quyết vấn đề nơi đây, vốn là không đúng cách.

Tất nhiên, bản thân hắn hiện tại, lại vô cùng quen thuộc với thứ này, thậm chí còn cảm thấy có chút thân thiết.

Bởi vì đây chính là sát khí.

Càng đến gần Tuyệt Hậu thôn, âm phong cuộn cuộn mang theo sát khí, bắt đầu dần dần lấp đầy con đường mà Hồ Ma mở ra bằng Huyết Dương Tiễn, thậm chí giống như lưỡi dao vô hình, cứa vào người hắn.

Ngẩng đầu lên, đã có thể nhìn thấy Tứ Phương Trấn Môn Thạch, cũng như trong ngôi làng, dưới những đám mây âm u dày đặc, những bóng dáng cao lớn, tụ tán bất định, tà dị âm trầm.

Những oan hồn bị nhốt trong Tuyệt Hậu thôn bao nhiêu năm nay, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Chúng chậm rãi lộ diện, tuy bị giam cầm bởi Tứ Phương Trấn Môn Thạch, không thể ra ngoài, nhưng lại có ánh mắt oán độc, nhìn chằm chằm vào Hồ Ma.

Bị vô số người chết nhìn chằm chằm, người sống sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí sinh khí, cũng sẽ dần dần suy yếu.

Nhưng Hồ Ma có bản lĩnh nhập phủ, đạo hạnh bốn trụ, lại không bị ảnh hưởng.

Cậu từng bước đi đến trước làng, lại không vội vào trong, mà đứng lại bên ngoài làng, chậm rãi quan sát âm phong oán khí tụ tán bất định trong làng, nhìn những bóng dáng cao lớn, kỳ quái đó, chậm rãi thở ra.

Sau đó, hắn chậm chậm giơ tay, cúi đầu thật sâu, vẻ mặt nghiêm nghị, trang trọng, trầm giọng nói: “Con cháu Trần Túy Hồ gia, Hồ Ma, hôm nay đến lấy bảo vật, cúi đầu bái tạ, đa tạ chư vị hương thân, đã thay ta canh giữ tín vật!”

Chương 1039. Đạp Cương Bộ Đầu

Chương 1039: Đạp Cương Bộ Đầu

Cái cúi đầu và những lời nói vừa rồi đều vô cùng chân thành.

Ban đầu, Hồ Ma chỉ nghĩ đây là một thử thách mà bà bà để lại cho mình, khi nào bản thân có đủ khả năng giải quyết Tuyệt Hậu thôn, lúc đó mới đến lấy tín vật này.

Nhưng sau đó hắn đã hiểu ra, bà bà không hề muốn thử thách mình. Bất kể thân phận của hắn như thế nào, đều là con cháu Hồ gia, bất kể bản lĩnh của hắn ra sao, cũng đều là truyền nhân duy nhất còn sống trên đời của Trần Túy phủ, kế thừa gia sản không cần thử thách.

Nếu đã như vậy, bà bà đặt tín vật Hồ gia ở đây, ắt hẳn có lý do, những oan hồn lệ quỷ trong Tuyệt Hậu thôn này, tương đương với việc thay Hồ gia canh giữ tín vật, bảo vệ nó.

Cho dù chúng không có ý thức, không cố ý làm như vậy, nhưng thân là hậu nhân Hồ gia, hắn cũng phải thể hiện sự cảm kích của mình.

Sau khi cúi đầu, Hồ Ma đứng thẳng dậy, không do dự nữa. Hắn hít một hơi thật sâu, sải bước đi vào ngôi làng chìm trong hắc khí mịt mù.

Bốn tấm bia đá cao lớn dựng xung quanh ngôi làng, như bốn cây cột chống trời, bao bọc cả ngôi làng. Bên trong, hắc khí cuộn cuộn như sóng thần, vô số oan hồn gào thét, nhưng không tràn ra ngoài làng.

Khi Hồ Ma với thân phận người sống, bước qua Tứ Phương Trấn Môn Thạch, đi vào trong làng, hắc khí bên trong như nước sôi sùng sục, vô số bóng ma lơ mơ phát ra tiếng cười quái dị khiến người ta sởn tóc gáy, gương mặt đầy vẻ tham lam.

Ngay cả bốn tấm bia đá cũng rung chuyển, như đang cảnh báo người ngoài, cũng như những thứ bên trong quá mức hoạt động, khiến bốn tấm bia đá không ngừng run rẩy.

Nhưng Hồ Ma nhắm mắt lại, phớt lờ tất cả, nhẹ nhàng bước qua ranh giới do bốn tấm bia đá tạo thành. Ngay lập tức, hắn cảm thấy cuồng phong sắc bén như muốn xé toạc da thịt mình ập vào mặt.

Hắn đưa tay áo che mặt, âm thầm vận chuyển đạo hạnh, chặn đứng âm khí, rồi mở mắt nhìn. Bỗng nhiên hắn cảm thấy ánh nắng chói chang, trước mắt là một mảng trắng xóa. Tập trung nhìn kỹ, nhìn sang hai bên, hắn thấy mình như đang ở chốn đào nguyên.

Nơi đâu cũng thấy nhà cửa chỉnh tề, tiếng người huyên náo, gà vịt chạy loạn khắp nơi, trẻ con đuổi chó bắt mèo, ánh nắng trắng xóa chiếu xuống từ trên đỉnh đầu, nhà nhà đều có khói bếp bốc lên.

“Ai nha, có khách đến...”

Thấy Hồ Ma vào làng, bên cạnh vang lên tiếng chào đón nhiệt tình, là những người dân mặt mày tươi cười, tiến lên chào đón, từ xa đã chấp tay hành lễ với Hồ Ma, cười nói: “Mời khách vào trong, mời đến nhà tộc trưởng ngồi.”

Hồ Ma hơi sững người, nhưng không nói gì, bước theo họ vào trong, quan sát xung quanh.

Nơi nào cũng sinh động như thật, nhà cửa quét dọn sạch sẽ, trẻ con mặc quần áo chỉnh tề, người dân dẫn đường và đứng

hai bên, người thì cho gà ăn, người thì ăn cơm, người thì dệt vải, tất cả đều tò mò quan sát người đến.

Hắn từng vào Tuyệt Hậu thôn một lần, mơ hồ nhớ được đường đi bố cục, y hệt như lần trước hắn thấy, thậm chí còn nhìn lên phía trước, thấy cối xay đá ở giữa làng.

Hắn nhớ mang máng trên cối xay đá có một hộp đá quán xích sắt, bên trong đựng tín vật Hồ gia.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hắn không thấy hộp đá đâu, chỉ thấy một người dân lực lưỡng đang dắt trâu, đổ bắp vào túi, xoay cối xay, gạo trắng chảy ra.

Thu hết mọi thứ vào mắt, Hồ Ma không nói lời nào, được những người dân nhiệt tình dẫn đến nhà tộc trưởng, ngồi vào trong. Bên trong, một ông lão tóc bạc trắng, đôi mắt tròn, chống gậy, tiến lên chào đón nồng nhiệt.

“Hậu duệ cố nhân đến thăm, có lỗi chưa kịp nghênh đón từ xa, mời ngồi, mời ngồi.”

“...”

Hồ Ma được người ta đỡ ngồi xuống, nhìn ông lão, cười nói: “Ông lão nói cố nhân là...”

“Chính là Tẩu Quỷ bà bà tốt bụng nhất vùng này...”

Ông lão tộc trưởng vẻ mặt biết ơn, thở dài nói: “Bà ấy có ơn lớn với làng chúng ta...”

“Nếu không có bà ấy, chúng ta đã bỏ đi xác thân, chìm trong bóng tối, phiêu bạt vô định, không nơi nương tựa, làm sao có được cuộc sống vui vẻ, thoát khỏi hồng trần, sinh lão bệnh tử, tự do tự tại như bây giờ?”

“Giờ đây, cả thôn Thạch Hạp chúng ta, già trẻ lớn bé, đều đã vào trong Hạp Trung tiên cảnh, sống vui vẻ, không ham muốn, không cầu xin, chỉ hận không thể báo đáp ơn đức của

Tâu Quý bà bà. Hôm nay, người thân thích của bà ấy đến đây, làm sao chúng ta không tiếp đón chu đáo?”

Nói xong, ông lão vỗ tay: “Nhanh lên, nhanh lên, mang trà lên...”

Vừa dứt lời, một nữ tử trẻ tuổi mặt đỏ ửng, ngực căng tròn, bung trà đi vào. Trong chén, trà nóng bốc khói, hương thơm ngào ngạt.

Ngoài cửa, bên cửa sổ, khắp nơi đều là những cái đầu nhỏ chen chúc, là lũ trẻ con tinh nghịch trong làng, nghe nói có khách đến, tò mò chen chúc, nhìn vào trong phòng.

Chén trà được đưa đến trước mặt Hồ Ma, nhưng hắn không nhận, chỉ nhìn ông lão tộc trưởng, nói: “Ta không uống trà, chỉ là hiếu kì lão nhân gia ngài nói vui vẻ, sung sướng này là đến mức nào?”

Chương 1040. Đạp Cương Bộ Đấu (2)

Chương 1040: Đạp Cương Bộ Đấu (2)

“Ăn mặc không lo, muốn gì được nấy, lại tránh khỏi bệnh tật tai ương, còn gì tốt hơn?”

Ông lão tộc trưởng cười nói: “Còn hai mươi điều tốt nữa, nhưng ta ngu dốt, không nói ra được, ân nhân nhỏ tuổi uống trà rồi sẽ biết.”

Ông lão vừa nói vừa gật đầu, cười tủm tỉm, rõ ràng là bộ dạng chân thành. Những người dân xung quanh, nữ tử bung trà, thậm chí cả lũ hài tử chen chúc ngoài cửa sổ, cũng đều gật đầu, cười tủm tỉm.

Trong làng, ánh nắng chói chang, gió xuân ấm áp, ai ai cũng giàu có, nụ cười rạng rỡ.

Hồ Ma lặng lẽ quan sát, cảm thấy tất cả đều chân thực. Hắn cúi đầu nhìn chén trà mà thiếu nữ kia đưa đến, bên trong có vài lá trà xanh biếc tươi mới, hương trà như có sinh mệnh, xông thẳng vào mũi.

Hắn đưa tay ra, nhưng không nhận trà, mà nắm lấy cổ tay nữ tử kia, cảm thấy da thịt bóng loáng, ấm áp mềm mại, không hề có chút sơ hở nào.

“Ai da...”

Nữ tử bị Hồ Ma nắm lấy cổ tay, xấu hổ đỏ mặt, nhưng không rút tay lại, chỉ quay mặt đi, làm ra vẻ e lệ.

Ông lão tộc trưởng bên cạnh ngựa mặt cười to, những người dân xung quanh cũng cười theo, cả đám hài tử chen chúc ngoài phòng cũng ngựa mặt cười phá lên: “Nữ tử đỏ mặt muốn lấy chồng rồi, thành thân, thành thân!”

Ông lão tộc trưởng cười gật đầu: “Thành thân, thành thân, uống trà là thành thân.”

Hồ Ma cảm thấy vô số âm thanh xông vào đầu mình, như thể đang ở dưới nước, màng nhĩ bị chèn ép đến khó chịu. Hắn suy nghĩ một chút, âm thầm vận chuyển đạo hạnh, chuẩn bị hóa chết toàn thân.

Nhưng khi vận công, hắn giật mình trong lòng.

Cơ thể hắn vẫn bình thường, nhưng lại như mất đi khả năng hóa chết toàn thân của Thủ Tuế Nhân.

Như thể hắn thật sự đang ở trong một ngôi làng giàu có, nhiệt tình, ánh nắng chiếu xuống đỉnh đầu ấm áp, ông lão tộc trưởng bên cạnh, nữ tử mang trà đến, tất cả đều là thật, một cọng cỏ, một chén trà, đều rõ ràng rành mạch, không chút sơ hở.

Thế là hắn chậm rãi buông tay nữ tử kia, ánh mắt quét qua những gương mặt đang cười, nói: “Ta không uống trà, cũng không thành thân, nếu mọi người thật sự muốn cảm ơn ta...”

Ánh mắt hắn xuyên qua cánh cửa nhà tộc trưởng, nhìn cối xay đá, nói: “Ta muốn thứ trên cối xay đó.”

Ông lão tộc trưởng nụ cười tắt ngấm, vẻ mặt đầy khó hiểu: “Người muốn ruộng đất, làng của chúng ta có ruộng đất, người muốn nữ nhân, làng chúng ta có nữ nhân, người muốn gà vịt heo chó, làng chúng ta có gà vịt heo chó ăn không hết...”

“...Nhưng người lại muốn cái cối xay đá này?”

“...”

Hồ Ma gật đầu, nói: “Phải.”

Sắc mặt ông lão tộc trưởng đã trở nên khó coi, nói: “Tại sao lại muốn thứ đồ chơi này?”

Hồ Ma cười cười, nói: “Bởi vì, chỉ có thứ đồ chơi này mới có thể xay vỏ trấu của lúa gạo, xem bên trong có bị mốc hay không...”

“Vụt!”

Vừa dứt lời, những gương mặt đang cười xung quanh bỗng nhiên tắt ngấm, ngay cả đám hài tử đang chen chúc ngoài cửa sổ cũng vậy, chỉ còn lại vô số ánh mắt nhìn chằm chằm Hồ Ma.

Ông lão tộc trưởng cũng chống gậy xuống đất: “Chúng ta đối xử tốt với người, người lại muốn cướp đi phúc phận của làng chúng ta? Nếu cho người, chẳng phải sau này chúng ta sẽ phải ăn lúa gạo không xay vỏ?”

“Người đâu, cho khách uống trà.”

“...”

Một tiếng ra lệnh, những người dân xung quanh xông lên, ghì chặt tay và vai Hồ Ma. Nữ tử bung trà càng cắn răng, dùng sức đẩy chén trà về phía trước, muốn đổ vào miệng Hồ Ma.

Hồ Ma thở dài, đột nhiên đứng dậy, bước ra một bước.

Xung quanh tràn ngập bàn tay vươn tới, người chen chúc, thậm chí cả nữ tử ôm chặt lấy hắn, nhưng hắn phớt lờ tất cả, chỉ bước ra một bước này.

Tiếp đó, xoay người, bước ra bước thứ hai.

Hắn cảm thấy theo từng bước chân của mình, xung quanh vang lên âm thanh hỗn loạn vỡ vụn, giống như vải vóc bị xé rách.

Liên tiếp bước ra bảy bước, không cần biết chỗ đặt chân là gì, nếu là bàn ghế, hấn trực tiếp đập nát, nếu là tay chân người, hấn cũng trực tiếp đập gãy, cho dù dưới chân là đinh sắt, hấn cũng mặc kệ đinh sắt xuyên thủng chân mình, vẫn phải đập cho vững.

“Bịch!”

Khi hấn bước ra bước thứ bảy, giẫm chân xuống đất, đột nhiên thấy tất cả mọi thứ trước mặt đều đang nhanh chóng phai màu, ánh nắng trắng xóa biến thành gió âm u lạnh lẽo.

Những gương mặt chân thực vô cùng trở nên hư ảo mờ mịt, vụn vẹo quái dị.

Ngay cả chén trà mà thiếu nữ kia ép hấn uống, chén trà hoàn chỉnh bằng sứ thô biến thành mảnh vỡ, lá trà xanh biếc tươi mới biến thành vài chiếc răng đen ngòm, nước trà thơm ngon biến thành huyết dịch đỏ thẫm bốc mùi hôi thối.

Xung quanh toàn là gương mặt quỷ trắng bệch âm trầm, mắt của đám hài tử rơi xuống bên cạnh mũi, lắc lư như nước mũi.

Bên ngoài không có ai xay lúa gạo, chỉ có một đám tiểu quỷ âm trầm, đang vây quanh hộp sắt, há cái miệng đầy máu, nghiền răng ken két, dùng hết sức lực gặm nhấm, không biết đã gặm bao lâu rồi.

“Hô!”

Hồ Ma nhìn thấy cảnh tượng này, thở phào nhẹ nhõm: “Đây mới là phong cách bình thường chứ...”

Chương 1041. Ngũ Tuyệt chi Cảnh (1)

Chương 1041: Ngũ Tuyệt chi Cảnh (1)

Như thể vừa tỉnh giấc từ một giấc mộng hư ảo, ngôi làng giàu có, yên bình ban nãy, trước mắt Hồ Ma, hiện ra một khung cảnh hoang tàn đổ nát.

Cỏ dại mọc um tùm, nhà cửa sập xệ, xương trắng chất đống khắp nơi, có những mảnh xương khô khốc, ghim vào các khớp xương. Vô số luồng âm phong thổi ra từ mọi góc ngách, kết nối thành một mạng lưới kinh hoàng.

Ngay cả những gương mặt đầy đặn, chân thực vừa nãy còn vây quanh hắn cũng nhanh chóng héo úa, tan biến, trở thành những hình thù dữ tợn, mục nát, âm u và oán độc. Thân hình chúng cũng trở nên mờ ảo, một cơn gió âm u thổi qua, tất cả đều biến mất không dấu vết.

“Thứ ở đây thật sự hung ác đến mức không theo quy củ...”
Hồ Ma khẽ thở dài, đứng giữa âm phong lạnh lẽo.

Bảy bước hắn vừa bước ra có một cái tên, gọi là Đạp Cương Bộ Đấu, là một pháp thuật được ghi lại trong Trấn Tuế thư, có thể thoát khỏi ảo giác mê hoặc của yêu ma tà quái.

Cho dù huyễn cảnh của đôi phương sâu bao nhiêu, chân thực đến đâu, bị mê hoặc nặng nề đến đâu, chỉ cần bước ra bảy bước này, cũng sẽ trở về hiện thực.

Trên người hắn mang theo bản lĩnh của Thủ Tuế Nhân nhập phủ, yêu ma bình thường đừng nói đến việc mê hoặc hắn,

chỉ cần thổi một luồng âm khí tới, cũng có thể bị hỏa khí trên người hấn thiêu chết.

Nhưng ngôi làng này mê hoặc người ta một cách lặng lẽ, không hề có dấu hiệu, cho dù hấn đã cảnh giác ngay từ khi bước vào làng, vẫn bị lũ quỷ trong làng mê hoặc, hơn nữa rõ ràng biết mình bị mê hoặc, lại không thể tìm ra sơ hở từ ngũ giác.

Nếu không có pháp thuật trong Trấn Tuế thư, nếu là Thủ Tuế Nhân nhập phủ bình thường, chẳng phải sẽ bị mê hoặc đến chết?

“Hô...”

Trong lúc hấn đang suy nghĩ, âm phong lạnh lẽo như muốn lóc thịt, rút xương xung quanh càng lúc càng mạnh, thổi thẳng vào mặt hấn, dường như còn kèm theo vô số lời nguyện rửa của dân làng, nào là không biết điều, nào là nắm tay con gái người ta thì phải cưới người ta...

Tuy nghe có vẻ vô lý, nhưng hấn cảm thấy oán khí của mỗi hồn ma trong làng này đều nặng nề hơn cả binh lính do Âm tướng quân điều động, đã vượt quá oán khí mà một hồn ma nên có.

“Lễ thiên địa, thông chân linh.”

“Ngũ phương chi khí nghe ta lệnh, ngũ trấn thành đàn hữu uy phong.”

“... Khởi!”

Đối mặt với âm phong cuộn cuộn, hấn không dám lơ là, cắn chặt răng, âm thầm vận chuyển đạo hạnh. Trong chớp mắt, toàn thân hấn hóa chết, một chân giẫm xuống, pháp lực toàn thân bộc phát, mơ hồ hình thành sự tương ứng với Tứ Phương Trấn Môn Thạch, tạo thành Ngũ Phương Trấn vật.

Tứ Phương Trấn Môn Thạch xung quanh Tuyết Hậu thôn là do bà bà dựng lên năm xưa, trên đá có khắc tên tuổi của tất cả dân làng lúc sinh thời, vừa giam cầm chúng, vừa có thể dùng để lập đàn.

Hắn biết rõ mình bị mê hoặc, nhưng vẫn đi theo ảo giác đến tận đây, cũng là vì lý do này.

Đây chính là nơi đặt trấn vật, Tứ Phương Trấn Môn Thạch cộng thêm bản thân hắn đã hóa chết, vừa vặn có thể lập đàn, giam cầm lũ ác quỷ trong Tuyết Hậu thôn này bên trong pháp đàn.

Vù!

Pháp đàn được lập, Hồ Ma cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, như thể vô số mũi kim lạnh lẽo đâm vào tứ chi bách hải, đạo hạnh toàn thân nhanh chóng tiêu hao.

Tuyết Hậu thôn này thật sự không phải là nơi tốt để lập đàn.

Lập đàn cần phải tìm nơi phong thủy tốt, địa thế cao, sạch sẽ, có phúc khí, còn Tuyết Hậu thôn này thì hoàn toàn trái ngược, mỗi thứ đều kém đến cực điểm.

Tẩu Quỷ Nhân chân chính sẽ không bao giờ lập đàn ở đây, nếu không, pháp đàn vừa lập, đừng nói đến việc trừ tà, bản thân sẽ bị áp chế đến chết trước.

Nhưng may mắn thay, Hồ Ma là Thủ Tuế Nhân, có thể chịu đựng được. Sau khi lập đàn, Tứ Phương Trấn Môn Thạch mơ hồ hình thành sự tương ứng, giúp hắn chia sẻ một phần phản phệ của vùng đất dữ.

“Vù vù...”

Cùng lúc với việc pháp đàn được lập, âm phong vốn đã hung hãn, cuồn cuộn xung quanh càng trở nên dữ dội. Gió

mang theo vô số gương mặt trắng bệch mờ ảo, vươn thẳng về phía Hồ Ma, cuốn theo cả cỏ dại xung quanh, bật gốc.

Lũ ác quỷ trong làng này dường như nhận ra có người lập đàn, oán khí lập tức bùng nổ.

Tứ Phương Trần Môn Thạch xung quanh bị oán khí tấn công, không ngừng rung chuyển, có vẻ như sắp sụp đổ. Là trấn vật trung tâm của pháp đàn, Hồ Ma phải chịu đựng áp lực còn kinh khủng hơn.

“Hương thân hương lý, nể mặt nhau chút được không?”

Nhưng đôi mắt với lũ oan hồn, Hồ Ma vẫn giữ vững tâm thái, chậm rãi ngồi xuống, hai tay đặt trước bụng, khẽ niệm chú ngữ.

Trong Trần Tuế thư có bốn đại chú, ngoài những thứ ở Trần Túy phủ, đây là những bản lĩnh lợi hại nhất.

Hình, Gia, Tiêu, Sát, mỗi chú đều có điểm độc đáo riêng.

Có bốn chú này, Hồ Ma tương đương với việc có bốn cách để lấy lại tín vật Hồ gia. Nhưng lúc này, hẳn dùng chú ngữ tốn nhiều thời gian và tinh lực nhất: Thần Quang Tiêu Nghiệp chú.

Chương 1042. Ngũ Tuyệt Chi Cảnh (2)

Chương 1042: Ngũ Tuyệt Chi Cảnh (2)

Hắn không muốn tiêu diệt toàn bộ oan hồn trong làng, cũng không muốn khuất phục chúng, càng không định dùng hình phạt để tra tấn chúng.

Từ lời nói của lão Dương Phi đại gia, Hồ Ma biết, năm xưa bà bà nói rằng những người trong làng này đáng thương, không muốn trực tiếp đuổi đi, nên mới dùng cách này để giam cầm, chờ thời cơ chín muồi sẽ đến giúp đỡ họ.

Tuy những người đó không biết tin vật Hồ gia ở đây, nhưng Hồ Ma vẫn quyết định thực hiện di nguyện của bà bà, bà ấy nói sao, hắn làm vậy, cho dù là lựa chọn tiêu chú, sẽ có vẻ càng phí sức, phiền phức hơn một chút

Theo tiếng chú ngữ thần bí, mơ hồ vang vọng trong làng, âm phong cuộn cuộn cuốn đến trước mặt hắn, bị chú ngữ áp chế, oán khí âm u, hung ác trong gió như tan biến, trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhưng theo tiếng chú ngữ vang lên, lại càng kinh động đến những thứ sâu xa hơn trong làng, tầng tầng lớp lớp âm vân cuộn cuộn như sóng thần nổi giận.

Càng lúc càng nhiều thứ lợi hại, chui ra từ mọi góc ngách.

Trong nháy mắt, dường như hắn nhìn thấy một đám dân làng dữ tợn, hung ác, dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, đang chửi rủa hắn. Lại một cái chớp mắt, chỉ còn lại âm phong cuộn

cuộn, mang theo những gương mặt âm u, độc ác, biến đổi hình dạng, muốn xé xác hấn thành từng mảnh.

Nhưng Hồ Ma không hề tức giận, ngược lại, hấn có thể hiểu được lý do khiến chúng hung ác, cũng hiểu được sự cần thiết của việc dùng Thân Quang Tiêu Nghiệp chú để giải quyết Tuyệt Hậu thôn này.

Tuyệt hậu, vốn đã là hai chữ khiến người ta kinh hãi.

Liên hệ đến ngôi làng này, lại càng khiến người ta không khỏi đau lòng.

Họ không làm chuyện gì tà trời, chỉ vì năm đó mất mùa, lại cắt được một khối thịt mà người bình thường nhìn vào nghĩ là Bạch Thái Tuế có thể ăn được, sau khi ăn, thì toàn bộ làng đều chết hết.

Số phận trớ trêu, chết trong chốc lát, là bi ai.

Cả làng đều chết, người sống ly thế, lại không ai chôn cất, là oán hận.

Dòng máu bị cắt đứt, không thể tiếp tục, là tuyệt vọng.

Sau khi chết không nơi nương tựa, không ai hỏi han, bơ vơ không nơi dung thân, là bị bỏ rơi.

Bà bà thương xót họ, không nỡ dùng biện pháp cứng rắn, đánh tan oán hồn của cả làng, chỉ có thể giam cầm chúng. Nhưng chúng không biết bà bà tốt bụng, chỉ cảm thấy bị trói buộc, từ đó sinh ra oán hận mãnh liệt.

Bi ai, oán hận, tuyệt vọng, bị bỏ rơi, oán hận, ngũ khí giao thoa, ấp ủ mười năm, cuối cùng hình thành Tuyệt Hậu thôn độc nhất vô nhị trên thế gian này.

...

...

“Đừng nói trời đất bất công, trời đất vốn dĩ bất công.”

“Đừng oán trách cô độc, không nơi nương tựa, người chết vốn thanh thản, người sống mới đau khổ...”

Loại Tuyệt Hậu thôn này, e rằng pháp sư cao tay cũng không giải quyết được, chỉ có Thần Quang Tiêu Nghiệp chú của Hồ gia mới có thể đối phó. Trải nghiệm hiếm có này khiến tâm trạng Hồ Ma phức tạp.

Hắn luôn thích thủ đoạn sấm rền gió cuốn của Thủ Tuế Nhân, đã làm thì phải làm cho triệt để, lần này qua lần khác, thấy máu nhiều rồi, tâm cũng cứng rắn hơn. Nhưng hôm nay, làm theo di nguyện của bà bà để giải quyết Tuyệt Hậu thôn, hắn mới cảm nhận được chút mềm yếu.

Tẩu Quỷ Nhân từ trước đến nay đều dùng hai phương pháp trừ tà và an ủi vong hồn, trước đây, hắn chỉ dùng phương pháp trừ tà, hôm nay mới là lần đầu tiên dùng phương pháp an ủi vong hồn, mơ hồ cảm thấy có một loại cảm giác thông suốt sinh tử âm dương, tâm ý tương thông.

An ủi vong hồn là gì?

Không gì khác, chỉ là người sống dành chút tâm ý cho người đã khuất. Sinh tử chia lìa, âm dương là ranh giới, có lẽ chỉ có tâm ý này mới có thể xuyên suốt sinh tử?

Trong sự cảm khái, tâm hồn hắn càng thêm yên tĩnh, Thần Quang Tiêu Nghiệp chú trong miệng không ngừng vang lên, hắn rõ ràng cảm nhận được oán khí âm u, lạnh lẽo như đang dần dần bốc hơi theo tiếng chú ngữ vang vọng trong làng.

“Vụt!”

Nhưng ngay lúc này, Hồ Ma đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt đang nhìn ngọn nến bỗng nhiên ngẩng lên, nhìn về phía sâu trong làng.

Lúc này, oan hồn trong làng như thể thực chất, trong lúc phân tán không thể lay chuyển pháp đàn của Hồ Ma, chúng nhanh chóng di chuyển, giao thoa, hình thành một cái bóng to lớn, kỳ dị.

Hắc khí trên người nó đang bị chú ngữ của Hồ Ma xua đuổi, nhưng vẫn còn một số thứ kỳ quái, cứng cỏi, không hề bị chú ngữ của Hồ Ma ảnh hưởng, ngược lại càng lúc càng nặng nề, thúc đẩy những oan hồn này nhanh chóng dung hợp vào làm một.

Nhìn kỹ, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng gầy gò, còng lưng của ông lão tộc trưởng trong ảo giác, trên người hình thành một bộ thọ y màu lam, bên trên là những gương mặt trắng bệch của dân làng.

Thân hình nó trong âm phong cuộn cuộn trở nên vô cùng to lớn, tuy còng lưng, nhưng cũng sắp cao bằng Tứ Phương Trấn Môn Thạch.

“Đó là...”

Tâm trí Hồ Ma nhanh chóng suy tư, trong đầu hiện lên lai lịch của ngôi làng này.

Những người trong làng này không phải chết già, mà là chết vì trúng độc sau khi ăn thịt Thái Tuế. Quan trọng nhất là, sau khi chết, họ bị nhốt ở đây, không thể ra ngoài, cũng rất khó ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài.

Cứ như vậy, ngày đêm lên men, nuốt chửng lẫn nhau, sinh sôi, trong suốt mười năm, dần dần sinh ra một thứ kỳ dị như vậy...

Quan trọng nhất là, Hồ Ma vừa nhìn thấy nó, liền cảm thấy quen thuộc, như thể đã từng nhìn thấy...

... Tổ tiên Mạnh gia!

...

Ngay lúc này, tim Hồ Ma bỗng nhiên thất lại, hấn đột nhiên ý thức được một vấn đề: Bà bà đặt tín vật Hồ gia ở đây, không chỉ là chờ hấn đến lấy.

Bà bà còn muốn nhân lúc hấn lấy tín vật Hồ gia, nói cho hấn biết một số vấn đề quan trọng.